

Quay về đời Đường làm lưu manh

Contents

Quay về đời Đường làm lưu manh	3
1. Chương 001	3
2. Chương 002 - 003	9
3. Chương 004	15
4. Chương 005 - 006	18
5. Chương 007 - 008	24
6. Chương 009 - 010 - 011	28
7. Chương 012 - 013	34
8. Chương 014 - 015	39
9. Chương 016 - 017	44
10. Chương 018 - 019	48
11. Chương 020 - 021	53
12. Chương 022	58
13. Chương 023 - 024	63
14. Chương 025	68
15. Chương 026 - 027	71
16. Chương 028 - 029	76
17. Chương 030 - 031	80
18. Chương 032 - 033	85
19. Chương 034 - 035	90
20. Chương 036 - 037	94
21. Chương 038 - 039	99
22. Chương 040 - 041	104
23. Chương 042 - 043	108
24. Chương 044 - 045	113
25. Chương 046 - 047	118
26. Chương 048 - 049	122
27. Chương 050 - 051	126
28. Chương 052 - 053	129
29. Chương 054 - 055	134
30. Chương 056 - 057	138
31. Chương 058 - 059	143
32. Chương 060 - 061	147
33. Chương 062 - 063	151
34. Chương 064 - 065	155
35. Chương 066 - 067 - 068	159
36. Chương 069	166
37. Chương 070	168
38. Chương 071 - Phần 1	174
39. Chương 071 - Phần 2	178
40. Chương 072	181
41. Chương 073	186

42. Chương 074	193
43. Chương 075	198
44. Chương 076	205
45. Chương 077	211
46. Chương 078	216
47. Chương 079	222
48. Chương 080	228
49. Chương 081 - Phần 1	234
50. Chương 081 - Phần 2	238
51. Chương 082	241
52. Chương 083	247
53. Chương 084	254
54. Chương 085	259
55. Chương 086 - Phần 1	265
56. Chương 086 - Phần 2	269
57. Chương 087	272
58. Chương 088	279
59. Chương 089	285
60. Chương 090	291
61. Chương 091	298
62. Chương 092	304
63. Chương 093	308
64. Chương 094	314
65. Chương 095	321
66. Chương 096	327
67. Chương 097	333
68. Chương 098	339
69. Chương 099	345
70. Chương 100	352
71. Chương 101	356
72. Chương 102	362
73. Chương 103	368
74. Chương 104	374
75. Chương 105	380
76. Chương 106	385
77. Chương 107	387
78. Chương 108	393
79. Chương 109	400
80. Chương 110	404
81. Chương 111	410
82. Chương 112	416
83. Chương 113	422
84. Chương 114	428
85. Chương 115	434
86. Chương 116	441
87. Chương 117	445
88. Chương 118	450
89. Chương 119	455
90. Chương 120	460
91. Chương 121	465
92. Chương 122 - Phần 1	470
93. Chương 122 - Phần 2	474
94. Chương 123	477
95. Chương 124	483

96. Chương 125 - Phần 1	489
97. Chương 125 - Phần 2	493
98. Chương 126	496
99. Chương 127	501
100. Chương 128	506
101. Chương 129	513
102. Chương 130 - Phần 1	520
103. Chương 130 - Phần 2	523
104. Chương 131 - Phần 1	527
105. Chương 131 - Phần 2	530
106. Chương 132 - Phần 1	533
107. Chương 132 - Phần 2	537
108. Chương 133 - Phần 1	540
109. Chương 133 - Phần 2	544
110. Chương 134 - Phần 1	547
111. Chương 134 - Phần 2	551
112. Chương 135	554
113. Chương 136	557
114. Chương 137 - Phần 1	564
115. Chương 137 - Phần 2	567
116. Chương 138	570
117. Chương 139 - Phần 1	576
118. Chương 139 - Phần 2	580
119. Chương 140	583
120. Chương 141 - Phần 1	587
121. Chương 141 - Phần 2	591
122. Chương 142 - Phần 1	595
123. Chương 142 - Phần 2 (hết)	600

Quay về đời Đường làm lưu manh

Giới thiệu

Vấn án: Lại là xuyên qua, nhưng cũng không phải là ta nguyện ý xuyên qua? Bản thân không có sở

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quay-ve-doi-duong-lam-luu-manh>

1. Chương 001

Chương 1: Hôn mê xuyên qua

“Oàng” sau một tiếng nổ lớn vang vọng khắp đất trời, gió thổi mạnh có cảm giác làm cho tâm tình thư sướng, một đạo lại một đạo tia chớp theo nhau mà đến, một tiếng lại một tiếng sấm rền vang long trời nổ đất, trời đổ mưa ào ào.

Hoàng hôn, trên đường cái, Lục Tiểu Thanh đang chậm rãi đi về hướng nhà của mình, bị nước mưa làm ướt sũng cũng không có vẻ vội vàng hay tức giận, ngược lại có chút tự đắc thản nhiên, nhưng nhìn kỹ thì thì gương mặt đang nhăn nhó vụn vụn, đã bán đứng vẻ nhàn hạ thoải mái của chủ nhân.

Mưa to làm cho Lục Tiểu Thanh không mở mắt ra được, lời nói hung hăng từ hàm răng phát ra: “Ông trời chết tiệt, cũng không đợi cho ta về đến nhà hẵng mưa, mẹ nó chứ, Lão Tử mới vừa đi được một nửa đường, cũng đã muộn rồi, không có chỗ nào để mà trú mưa, con mẹ nó, đúng là muốn đối đầu với Lão Tử mà.” Nói lý chính là không cần ngoan ngoãn, kính trọng. Một tia chớp chói mắt vô cùng từ chân trời phá không mà đến, đoàn một tiếng xẹt tia lửa xuống mặt đường. Sau khi tia chớp biến mất, nguyên bản bóng dáng của Lục Tiểu Thanh đang đi ở trên đường cái cũng biến mất.

“Khụ khụ, đây là trò quỷ gì vậy?” Cả người Lục Tiểu Thanh bốc khói mù mịt, hai tay dùng sức vung tung mảnh khói nhỏ màu đen ở bốn phía. Nhưng càng dùng sức khói lại càng nhiều, ở giữa không khí còn bốc lên từng trận khét lẹt.

Lục Tiểu Thanh hai tay càng quơ, khói lại càng nhiều, không khỏi cả giận nói: “Các ngươi cũng giống như mưa đến đối nghịch với ta có phải hay không? Ô, như thế nào đã tạnh mưa rồi.” Chú ý tới không biết từ khi nào thì mưa đã ngừng rơi, Lục Tiểu Thanh không khỏi ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nhìn thấy ánh mặt trời đang ló rạng sau tầng mây, bầu trời thực sáng sủa.

Lục Tiểu Thanh không khỏi ngẩn ngơ, lẩm bẩm: “Rõ ràng đang là buổi tối, như thế nào thái dương lại đã lên cao trên bầu trời?” Dứt lời, hơi giật mình nhìn bầu trời.

“Cộc cộc.” Một trận tiếng vó ngựa dần dần từ xa vọng tới. Xa xa nghe trong đó có tiếng một người nói: “Vô Diễm, vẫn là đi Giang Nam ngắm phong cảnh là tốt nhất, so với phong cảnh ở kinh thành quả là đẹp hơn.” Người được gọi là Vô Diễm lạnh lùng hừ một tiếng, liền coi như là đã trả lời, người nọ cũng không giận, vẫn như trước nhẹ nhàng cười, xem ra tâm tình khá tốt.

Lục Tiểu Thanh đứng sừng sững ở giữa đường, trong đầu nàng dĩ nhiên còn đang ngẩn ngơ, căn bản là không chú ý tới có người đến, còn đang hăng say nghiên cứu, tại sao lại có ánh mặt trời lộ ra?

“Ừm, mùi gì vậy?” thanh âm lạnh lùng truyền đến, là giọng nói của người tên là Vô Diễm.

“Hình như là mùi khét của vật bị đốt tàn, đi, đi nhìn một cái.” Khi nói chuyện, hai con ngựa liền đã đứng ở trước mặt Lục Tiểu Thanh.

Trầm mặc, trầm mặc, vẫn là trầm mặc, thanh âm gió thổi qua, thanh âm lá cây rơi trên mặt đất, có thể nghe thấy rõ ràng. Thật lâu sau, một giọng nói không thể nhận được nữa, nhưng ôn hòa vang lên: “Xin hỏi cô nương là người nào?” Không có tiếng trả lời, sau khi khụ thêm hai tiếng, vẫn là không có trả lời.

Bên cạnh một giọng nói lạnh như sương sớm của tháng sáu đột nhiên vang lên: “Chết tiệt, ngươi rốt cuộc là ai?” Thanh âm không lớn, bắt quá nghe vào trong lỗ tai của Lục Tiểu Thanh lại tựa như sấm sét nổi lên, làm nàng giật nảy mình, tư thế đều còn không có động liền quay lại quát: “Muốn người ta bị hù chết à, nói lớn tiếng như vậy làm gì? Ta cũng không phải kẻ điếc.” Dứt lời, hùng hổ ngược đầu nhìn.

Hai người, hai con ngựa trắng, áo dài, tóc dài, ừm, so với ngôi sao điện ảnh trên tivi không khác là mấy. Ừm, đợi chút, chung quanh như thế nào lại là rừng cây???? Trời ạ, không cần phải đùa cợt ta như thế, ta nhưng là người không thích vui đùa nha..., sau khi Lục Tiểu Thanh thấy rõ ràng hoàn cảnh hiện tại, bắt đầu suy nghĩ.

“Ngươi dám nói ta muốn hù chết người, được, được.” Một đạo hơi thở lạnh lùng nháy mắt phóng tới trước người Lục Tiểu Thanh, quay chung quanh toàn thân của nàng. Người bên cạnh kia có vẻ ôn hòa, sau khi vung tay lên mang luồng kinh khí kia trở về mới nói: “Vô Diễm, như thế nào lại ra tay mạnh với một cô nương, nàng...ừm ... ừm...này... cô nương, cô không phải là ... ừm.....” không khí đột nhiên trở nên xấu hổ, làm Lục Tiểu Thanh quay đầu lại nhìn.

Nhìn thấy hai soái ca đối diện hai má phớt hồng, cùng ánh mắt loạn chiến, Lục Tiểu Thanh theo ánh nhìn của bọn họ, hự, cả người quần áo tả tơi gần như trần truồng, thân mình vừa trắng vừa đen rõ ràng lộ ra bên ngoài, dưới chân chỉ còn một chiếc giày, giữa kinh khí vừa rồi của hai người, trên người còn lại duy nhất là vải dệt cũng hóa thành những mảnh nhỏ màu đen bốn phía tung bay. Ngẩn ngơ nhìn thoáng một đồng bụi đen đen bám trên thân mình, nâng chân lên nhìn thấy có mỗi một chiếc giày, đầu không khỏi càng đau. Lắm lắm nói: “Chẳng lẽ mình đang nằm mơ?” Lập tức nghĩ dùng sức tát chính mình một cái, toàn thân lại đau nhức không dám xuống tay.

Nam tử kia xem ra tính tình có vẻ tốt, ừm một câu chỉ vào con sông nhỏ bên cạnh nói: “Ồ kia có một con sông nhỏ, cô nương...ừm... có thể đến chỗ đó gột rửa.”

Lục Tiểu Thanh theo hướng ngón tay chỉ, động tác tiêu sái đến bên bờ sông ngồi xổm xuống, nhìn xuống mặt nước, không khỏi kêu lên một tiếng sợ hãi: “Quý a...” lập tức ngồi phịch xuống mặt cỏ.

Nam tử tính tình lãnh khốc kia thấy vậy, vung roi ngựa trong tay lên, một roi liền đem Lục Tiểu Thanh ném vào trong dòng sông. Bùm, bùm, Lục Tiểu Thanh uống phải hai ngụm nước, theo từ trong nước đứng lên, nhất thời tỉnh táo không ít, quên mất chữ người. Cúi đầu nhìn hình ảnh phản chiếu trong nước, dưới mặt nước là vẻ mặt tối đen, tóc rối bù, nhân tiện cuốn vài cái vòng xoắn tít, làm cho chính mình đạt tiêu chuẩn như một nữ tử Châu Phi chính hiệu. Vươn tay sờ sờ mặt, dùng sức nhéo mạnh vào mặt một cái, đau quá. Tiếp theo lại kéo kéo tóc của chính mình, lập tức hai mắt trợn ngược, người bỏ nhào về phía sau, rơi xuống nước bùm một tiếng.

Trên bờ, nam tử một thân áo trắng, tính cách ôn hòa nhú nhú mày, mở miệng nói: “Chúng ta có nên đi qua cứu nàng lên hay không?”

Nam tử lạnh lùng mặc quần áo màu tím bên cạnh nói: “Mặc kệ nàng đi tìm cái chết đi.” Nói còn chưa nói xong, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh hai tay kịch liệt vùng vẫy.

Lục Tiểu Thanh chật vật đứng dậy, không ngừng nói với chính mình: “Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải thật bình tĩnh.” Một bên dùng sức xoa xoa mặt đen của mình, nhìn xuống dòng nước lộ ra làn da trắng nõn, nhất thời thở dài nhẹ nhõm, lắm lắm: “Thật may, thật may, không có hoàn toàn thay đổi.” Dùng sức nuốt nuốt nước miếng, ngẩng đầu lên nói với hai người ở trên bờ: “Hai người có thể nói cho ta biết nơi này là chỗ nào không?”

Nhìn Lục Tiểu Thanh từ đen biến thành trắng, nam tử áo trắng nhú mày, như trước ôn hòa nói: “Nơi này là Giang Nam.” tử y nam tử bên cạnh dành cho Lục Tiểu Thanh một ánh mắt đầy ý xem thường.

“Giang Nam, Giang Nam, shit, lão đại, chẳng lẽ hôm nay là ngày cá tháng tư.” Vẻ mặt như ăn phải phân của Lục Tiểu Thanh, cuối cùng cũng lộ ra một tia hy vọng, nở ra tươi cười xinh đẹp nhất, hít sâu một hơi hỏi: “Vậy xin hỏi, hiện tại là niên đại nào? Ừm, triều đại? Ừm, nguyên niên (1)? Đều được.”

[1]: Nguyên niên là năm đầu tiên của một vị vua mới lên ngôi

Nam tử áo trắng kia hơi hơi ngẩn người, ngạc nhiên nói: “Cô nương không biết hiện tại là triều đại nào sao?”

Lục Tiểu Thanh mặt nhăn nhó nhưng làm vẻ trấn định nói: “Ta sống ở nơi rất hẻo lánh cho nên học thức, kiến thức thiếu bạc. Hắc hắc, không có nghe nói qua, còn xin hai vị chỉ giáo cho.” Thật may là ngày thường xem tivi cũng khá nhiều, đối thoại của cổ đại, đại khái chính là như thế này.

Nam tử lạnh lùng, vẻ mặt lãnh khốc ném cho nàng một câu: “Trinh Quán năm thứ mười lăm.” [2]

“Trinh Quán năm thứ mười lăm? Trinh Quán năm thứ mười lăm? Trời ạ, ta bắt quá mới chỉ mắng người có vài câu, người cũng không cần phải trừng phạt ta như vậy chứ? Ta trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, ô, không, không có con nhỏ, người liền như vậy nhấn tâm đem ta ném đến nơi cổ đại này. Ta không có tức giận đến chết thì thật xin lỗi người đi? Người, người sao nở trên cột ta như thế a? Phạt Tổ Như Lai, quan thể âm bồ tát ơi, ta...ta mặc dù không phải thiện nam tín nữ, nhưng tốt xấu gì khi ta rảnh rỗi cũng nhớ tới mọi người mà thấp hươu, không đến mức không có lương tâm như vậy chứ, trời ạ, trời ạ, ục...ục.” Nhất thời rất kích động không chống đỡ được thân thể, đặt mông ngồi ở trong nước, lập tức liền uống vài ngụm nước, cũng chặn được sự “Cấm động” của Lục Tiểu Thanh.

[2]: (*Trình Quán : đời nhà Đường, Thời kỳ Trình Quán là một thời kỳ “Vua Thánh tôi hiền”, là thời kỳ của một Thiên triều cực thịnh với rất nhiều võ tướng có võ công xuất chúng và các văn quan có tài năng kiệt xuất. Đã trăm ngàn năm qua, người ta vẫn tưởng nhớ một giai đoạn lịch sử huy hoàng ấy.)

Tử y nam tử trên bờ lạnh lùng nói: “Thì ra là một người điên, Thiên Vũ, đi thôi, không cần để ý đến người bị bệnh thần kinh.” Dứt lời nắm dây cương quay đầu ngựa, muốn rời đi.

Lục Tiểu Thanh uống phải mấy ngụm nước, nghe thấy hai người ở trên bờ sẽ rời đi, lập tức hoảng hốt, cố gắng đứng lên nói: “Chờ một chút.” Thấy ánh mắt của hai người nhìn thẳng lại đây, mới phát giác ra mình vẫn là lộ ra trọn vẹn, nhất thời mặt đỏ lên, lại ngồi xồm xuống, bọt nước bắn tung tóe lên mặt.

Nhìn hai người quay đầu lại, Lục Tiểu Thanh trầm nghĩ: “Tốt xấu gì mình cũng là một người hiện đại, không cần gặp chuyện như vậy liên hoang mang lo sợ, xuyên qua thì đã sao, chỉ cần không chết sẽ tìm được cách quay về. Hiện tại không cần suy nghĩ nhiều như vậy, trước phải tìm một bộ quần áo mới, những chuyện khác đi từng bước tính từng bước, Lão Tử cũng không tin rằng, tại thời cổ đại này, một người hiện đại như mình còn quây không nổi nữa.” dưới dòng sông kia chỉ lộ ra cái đầu ướt sũng nước, a dua cười nói: “Hai vị soái ca, ừm, công tử, có thể tìm cho ta một bộ quần áo mới được không, một cô gái như ta không thể ăn mặc như thế này được.”

Tử y nam tử về mặt hèn mọn nói: “Hiện tại mới biết được điều này sao, vừa rồi như thế nào lại không biết là như thế.”

Lục Tiểu Thanh muốn cãi lại, bất quá nghĩ đến mình đang ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu, vì thế giả bộ một bộ dáng vô cùng đáng thương, hướng về phía nam tử áo trắng, trong trí nhớ của nàng là một người tốt, nói: “Công tử, người xem bộ dáng này của tiểu nữ, hai người có thể nhẫn tâm bỏ tiểu nữ một người ở lại tại vùng hoang vu như thế này sao? Nếu nơi này có sài lang hổ báo thường lui tới, cái mệnh này của tiểu nữ là gián tiếp chết ở trên tay hai vị đó nha....” Nhìn nam tử áo trắng về mặt hứng thú nhìn mình, Lục Tiểu Thanh làm bộ một phen lau lệ, kỳ thật là lau nước miếng bắn ở trên mặt, nói tiếp: “Không từ mà biệt, hiện nay hoàng thượng là Đường Thái Tông, đó là một minh quân, ở dưới sự trị vì của ngài mà vẫn còn có những người bạc tình, thấy chết mà không cứu, aizz..., thật sự là đã bôi nhọ một thể hệ minh quân a....” Nói xong lại thể hiện bộ dáng than thở. Trong lòng ám muội thở dài một hơi, thật may, tạm dùng oai của Lý Thế Dân vậy.

Nam tử áo trắng kia nghe vậy cười ha ha, tử y nam tử về mặt lãnh khốc bên cạnh kia cũng không khỏi cong cong khóe miệng, nhìn Lục Tiểu Thanh ở trong nước. Nửa ngày, nam tử áo trắng nói: “Được, được, nói rất đúng, chỉ bằng mấy câu nói đó của cô nương, chúng ta sẽ không thể để cô ở lại nơi này, bằng không đã đem triều đại Trình Quán thịnh thế này bị bôi nhọ bởi chúng ta rồi, nhưng cũng chỉ có chúng ta là không dám đắc tội lớn với trời thôi.” Dứt lời vừa cười vừa cởi bỏ áo khoác ngoài.

Tử y nam tử ngăn cản nói: “Quên đi, đệ thân thể không tốt.” Vừa nói vừa đem quần áo chính mình cởi ra, để qua trên cỏ.

Lục Tiểu Thanh âm thầm hưng phấn cười hắc hắc nói: “Mời xoay người, mời xoay người.”

Lãnh khốc Vô Diễm liếc mắt một cái nhìn Lục Tiểu Thanh, bĩu môi nói: “Không nhận ra xong rồi, còn có cái gì đẹp mắt.” Nói tới nói lui vẫn là xoay người đi.

Lục Tiểu Thanh nhẫn nhịn xúc động mắng chửi người, trầm nghĩ: “Thù này sớm muộn gì cũng phải đòi lại.” đứng lên, cũng không biết phải mặc như thế nào, gấp vạt áo quá dài, lại không có gì kéo linh tinh gì đó, nàng chùng ra bên ngoài, vạt áo buộc chặt ở thắt lưng, lộ ra cánh tay cùng đùi, đi chân trần hướng hai người đi đến.

Nghe được tiếng động, hai người trên lưng ngựa nhất tề xoay người lại, nam tử áo trắng vừa thấy kiểu ăn mặc này của Lục Tiểu Thanh, lập tức phì một tiếng cười ra tiếng, mà người gọi là Vô Diễm trên mặt lạnh lùng nhìn lại, hai mắt bốc hỏa tức giận nhìn chằm chằm Lục Tiểu Thanh. Lục Tiểu Thanh về mặt vô tội nói: “Ta không biết nên mặc như thế nào.”

Thiên Vũ áo trắng cười càng thêm lớn tiếng, vừa cười vừa nói: “Vô Diễm, nếu bọn họ biết quần áo của huynh bị người ta phá hỏng như vậy, không hiểu sẽ thể hiện biểu tình gì đây?”

Vô Diễm liền nhảy xuống ngựa, đi hai bước đến trước mặt Lục Tiểu Thanh, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhắm mắt lại.” Lục Tiểu Thanh ngẩn người không biết chàng muốn làm gì, đành phải ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Lục Tiểu Thanh đang buồn bực không hiểu hẳn muốn làm gì, lại muốn chính mình nhắm mắt lại, liền cảm thấy trên người chợt lạnh, tiếp theo cảm giác được có gió lùa vào, nhất thời hí mắt nhìn, chỉ thấy người tên Vô Diễm kia mặt lạnh băng, đang giúp chính mình “Mặc” quần áo, chân tay nhanh nhẹn một lần nữa đem quần áo chính mình mặc cho nàng. Không khỏi trợn to mắt cả giận nói: “Người nhắm mắt lại đi.” Nói xong lại tiếp tục giúp nàng mặc quần áo.

Vô Diễm mặc tốt lắm, không có lộ ra một chút khe hở, chỉ có cặp chân kia vẫn còn lộ ở bên ngoài, bất quá cũng không có biện pháp, không khỏi trả lời: “Làm bộ, dáng người có cái gì đẹp mắt đâu cơ chứ, nghĩ ta muốn nhìn sao, ta nhìn còn khinh thường nữa là đằng khác.” Dứt lời xoay người bay lên lưng ngựa.

Lục Tiểu Thanh vừa thấy đã quên tức giận, vẻ mặt bội phục tiêu sái tiến lên đi nói: “Đây chính là khinh công sao? Hắc hắc, đúng là khinh công tuyệt đỉnh, ôi chao, ta đã được mở rộng tầm mắt, mở rộng tầm mắt rồi.”

Vô Diễm vẻ mặt kiêu căng ngẩng cao đầu, Lục Tiểu Thanh vừa thấy hừ một tiếng nói: “Xí, cho người ba phần nhan sắc, người còn mang cả phường nhuộm đến đây. Hừ, nghe danh không bằng gặp mặt a....” Dứt lời rung đùi đắc ý đi về phía Thiên Vũ áo trắng ở bên kia.

Vô Diễm nghe Lục Tiểu Thanh vừa lật lọng chế nhạo mình, không khỏi mặt đều xanh mét tức giận, nhìn Lục Tiểu Thanh chạy đến bên cạnh con ngựa của Thiên Vũ, hàm răng cắn chặt lại.

Thiên Vũ buồn cười liếc mắt một cái nhìn vị huynh đệ rất ít khi bị người chọc cho tức giận đến như thế, không khỏi khòe miệng khẽ nhếch lên một chút mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Lục Tiểu Thanh đang đi về hướng chàng nói: “Tại hạ Lý Thiên Vũ, xin hỏi cô nương là muốn đi đến chỗ nào?”

Lục Tiểu Thanh nghe xong ngẩn người, vấn đề này nàng còn chưa có nghĩ tới, bất quá não vừa hoạt động, lập tức mở miệng nói: “Ta không có chỗ để đi, hai người có thể cho ta đi theo được không?” nói đùa gì vậy, trên người tiền không có, không đi theo bọn họ, chẳng nhẽ lại phải chờ cho đến lúc đói chết ở đầu đường sao.

Vô Diễm vẻ mặt xanh tím, cất giọng lạnh lùng: “Lý do.”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái không biết Vô Diễm đang tức giận cái gì, đúng lý hợp tình nói: “Tuy nói dân Đại Đường rất phóng khoáng, nhưng như vậy cũng không đến mức nhìn nữ tử trần truồng, chuyện gì đều không có xảy ra đấy chứ? Huynh chạm vào người của ta, ta cũng chưa nói, cũng không cần huynh phải lấy ta làm vợ, chỉ cần mang theo ta lo chỗ ăn, lo chỗ ở cho ta là được, ngày nào đó ta muốn rời đi tất nhiên sẽ liền rời đi.” Dứt lời vẻ mặt khiêu khích nhìn Vô Diễm.

Vô Diễm nhất thời sắc mặt khó coi đến cực điểm, một bên Lý Thiên Vũ cố gắng nhịn cười có điểm bị nội thương, khụ một tiếng nói: “Vậy được rồi, một khi đã như vậy, chúng ta liền một đường đồng hành.”

Lục Tiểu Thanh cười vẻ mặt sáng lạn nói: “Tốt lắm, đúng rồi, ta tên là Lục Tiểu Thanh, về sau có thể gọi ta là Tiểu Thanh.” Nói xong đưa tay ra hướng về phía Lý Thiên Vũ.

Thiên Vũ ngây ra một lúc nói: “Làm gì vậy?”

Lục Tiểu Thanh một bộ dạng biểu tình người là người ngốc à nói: “Huynh sẽ không phải là muốn để cho ta đi bộ một mình đó chứ? Ta cũng không có giấy, còn nữa ta cũng không biết cưỡi ngựa, trừ phi huynh mang ta đi, nếu không ta còn biết đi như thế nào đây?”

Thiên Vũ ha ha cười to nói: “Đúng, đúng.” Vừa cười vừa cúi người xuống kéo Lục Tiểu Thanh. Không ngờ, còn chưa tiếp xúc đến tay của Lục Tiểu Thanh, bên cạnh rít lên một tiếng, một chiếc roi da vụt bay đến đây, quần quanh trên thân thể của Lục Tiểu Thanh, vút một tiếng liền đem Lục Tiểu Thanh đang hoảng sợ kéo đi qua.

Nhìn Vô Diễm đem chính mình ôm lên ngựa của chàng, Lục Tiểu Thanh tức giận nói: “Huynh làm gì vậy? Ta cũng không có gọi huynh mang theo ta a....”

Vô Diễm vùng vẫy ra lên đánh vào mông ngựa, con ngựa bị đau vùng lên bỏ chạy, dọa cho Lục Tiểu Thanh ngồi ở gần cuối lưng ngựa chỉ còn cách nắm chặt cánh tay của Vô Diễm, một bên cả giận nói: “Làm cái gì vậy? Muốn mạng của ta sao?”

Vô Diễm vừa thúc ngựa chạy, vừa lạnh lùng nói: “Thiên Vũ thân thể không tốt, không thể mang theo người.”

Lục Tiểu Thanh thở dài một hơi nói: “Sao không nói sớm, thật sự là một tên không có lễ phép, còn nói cái gì lễ nghi ra tay cứu giúp, ngay cả lễ phép cơ bản nhất đều không có, tên cũng không nói chỉ biết đánh. Nếu ta có may mắn nhìn thấy được Lý Thế Dân, ta nhất định phải nói ông ta quản giáo dân chúng của mình cho thật tốt mới được, toàn những kẻ ăn chơi trác táng, hừ.”

Vô Diễm lạnh giọng quát: “Không được nói lung tung.” Lục Tiểu Thanh mặc dù thấy chàng lời nói lạnh nhạt, nhưng chưa có gặp qua chàng phát uy, đầu tiên là hoảng sợ đang muốn cãi lại, đột nhiên lại tỉnh ra đây là đang ở năm Trinh Quán, trực tiếp kêu tên hoàng đế chính là muốn bị chặt đầu a..., trong lòng không khỏi túa ra mồ hôi lạnh, cũng đã quên cãi lại.

Chạy chậm một đoạn đường, Vô Diễm đột nhiên mở miệng nói: “Ta tên là Lý Vô Diễm.”

Lục Tiểu Thanh nghe được ngẩn người, sau cười phì nói: “Vô Diễm, vô nhan nữ, ha ha, ha ha.” [3]

[3] ở đây chị chơi chữ, ghép hai chữ (nhan nữ) thành chữ Diễm

Lý Vô Diễm vừa nghe Lục Tiểu Thanh châm chọc chàng là vô nhan nữ, không khỏi tức giận hừ một tiếng, vùng tay quát thêm một roi lên mông ngựa, con ngựa bị đánh đau lập tức tăng lực chạy nhanh như bay. Lục Tiểu Thanh thiếu chút nữa bị ngã xuống ngựa, sau khi cả kinh, bất chấp quần áo như thế nào, hai tay đồng loạt gắt gao bắt lấy bả vai Vô Diễm, nói cũng không dám nói.

Hai ngựa ba người đi vội một phen, đi vào một chỗ lâm thủy có kiến trúc ban công là tiểu tạ, ba người dừng ngựa lại, Thiên Vũ nói: “Nghe nói nơi này điểm tâm rất ngon, bọn ba chạy một lúc cũng có chút đói bụng, đi vào trước tiên ăn no bụng cái đã.” Vô Diễm gật gật đầu nói: “Được.” Nói xong liền quay người lại chuẩn bị đưa Lục Tiểu Thanh xuống ngựa, lại nhìn thấy hình ảnh đẹp mắt.

Lục Tiểu Thanh sững sờ ôm lấy Vô Diễm, lúc này một đôi cánh tay ngọc gắt gao ôm lấy gáy của Vô Diễm, bởi vì không còn tay để túm lấy quần áo, quần áo lại quá rộng, lại trải qua một hồi chạy nhanh, đã muốn chảy xuống đến thắt lưng của Lục Tiểu Thanh, mái tóc không quá dài thả trước ngực, theo vị trí này của Vô Diễm nhìn lại quả thật chính là tràn ngập điểm sắc sống động. Nhắm chặt hai mắt lại, không tiếng động lộ ra sợ hãi.

Vô Diễm sau khi kéo cao quần áo của Lục Tiểu Thanh lại, che khuất thân thể của nàng, xong mới vỗ nhẹ hai má của nàng, mặt có chút đỏ nói: “Đã đến nơi rồi, xuống ngựa thôi.”

Lục Tiểu Thanh mở mắt ra, ồ lên một tiếng, cũng không biết nên xuống ngựa như thế nào, đành phải trực tiếp nhảy xuống. Ngựa không cao nhảy xuống cũng không đau, Vô Diễm đang chuẩn bị giúp nàng xuống dưới, thấy thế liền hoảng sợ, thấy nàng không việc gì, không khỏi lắc đầu, trong lòng có chút buồn bực, có nữ tử như thế này sao? Thật đúng là lạnh lẽo thẳng thắn.

Mới xuống ngựa, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh bước đi loạng choạng, lấy tiêu chuẩn tuyệt đối của một cú ngã gục mặt hôn nền đất, hai người nhìn nàng như vậy lưu loát nhảy xuống ngựa, sau đó lại lấy loại này tư thế này tiến lên, không khỏi đều lảng ngốc nhìn.

Một lát sau, Thiên Vũ cực lực nhin cười, đi đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh, ngồi xổm xuống khụ hai tiếng nói: “Tiểu Thanh, ngày thường chính là đi đường như vậy sao?”

“Phì, phì.” Lục Tiểu Thanh miệng gặm ngón cổ, chính là một bên cố gắng từ dưới đất đứng lên, một bên tức giận phun cổ xanh từ trong miệng ra, cả giận nói: “Mẹ nó chứ, là cái tên vương bát đần nào nói cười ngựa dễ dàng, thật đáng giận? Nếu ta có thể trở về, Lão Tử xác định vững chắc tìm hán tính sổ. Ai ui, toàn thân đều đã tê rần.” Thật vất vả khởi động thân thể, tay mềm nhũn lại buông thông xuống.

Thật may là Thiên Vũ bên cạnh tay mát lạnh đỡ lấy nàng, không có làm cho nàng cùng mặt đất tiến hành tiếp xúc thân mật lần thứ hai. Vô Diễm vẫn còn đang ngồi ở trên lưng ngựa phục hồi lại tinh thần, cũng nhin không được cười ha ha, tiếng cười kia truyền đi rất xa, biểu hiện tâm tình hiện tại của chàng thật

sự rất tốt. Một bên tiểu nhị đi ra nghênh đón bọn họ, cũng nhin không được lời kéo ngựa của Thiên Vũ, cười gập cả thắt lưng.

Lục Tiểu Thanh bắt được tay của Thiên Vũ, ngửa đầu liền cho Vô Diễm một ánh mắt sắc bén, có điểm thẹn quá thành giận nói: “Cười cái gì mà cười, có phải là muốn khoe hàm răng trắng không?”

2. Chương 002 - 003

Chương 2: Không phải oan gia không đụng đầu

Thiên Vũ vừa cười vừa kéo Lục Tiểu Thanh dậy, vì nàng sửa sang lại quần áo, nhìn nàng nửa trắng, nửa đen, nửa hồng hai má, cùng một đầu tóc rối bù, không khỏi nói: “Được rồi, được rồi, đi vào ăn một chút gì đã.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn bảng hiệu của quán ăn, ba chữ phồn thể, không biết, vì thế theo Thiên Vũ từng bước một tiêu sái đi vào. Tiến vào đến cửa, thực khách trong quán đều về mặt ngạc nhiên nhìn Lục Tiểu Thanh, ở bên cạnh chỉ trỏ. Lục Tiểu Thanh liếc một cái xem thường, khinh thường nói ra ba chữ: “Đồ gà mờ.”

Thiên Vũ ở bên cạnh khó hiểu hỏi: “Đồ gà mờ là cái gì vậy?” Lục Tiểu Thanh nhếch miệng vẩy vẩy tay nói: “Không có gì, huynh nghe lầm thôi.” Như thế nào có thể giải thích cho chàng rằng đây là lời mắng chửi người, liền đi theo tiểu nhị lên trên lầu hai, còn lại Thiên Vũ cùng Vô Diễm hai mặt nhìn nhau.

Hai người lắc đầu cười khở, sau đó cũng đi theo lên lầu, thấy Lục Tiểu Thanh đã tìm được vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, mắt nhìn chằm chằm hai người. Thiên Vũ cười hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Lục Tiểu Thanh về mặt một bộ lấy lòng nói: “Hắc hắc, cái gì đều muốn ăn, huynh xem rồi gọi đi, khách tùy ý chủ, khách tùy ý chủ.”

Vô Diễm giống như cười phì nhìn Lục Tiểu Thanh, liếc mắt một cái hướng tiểu nhị ở một bên lập tức nói: “Dem những món đặc sắc ngon nhất của quán mang lên đây.” Tiểu nhị lên tiếng đáp lại, bay nhanh chạy xuống lầu.

Nhìn Lục Tiểu Thanh vẫn nhìn cầu thang lối đi lên lầu, Vô Diễm không khỏi hỏi: “Rất đói bụng sao?”

Lục Tiểu Thanh gật đầu nói: “Đương nhiên là đói bụng, ở nhà hiện tại đã sớm ăn qua cơm chiều.”

“Cơm chiều, sớm như vậy?” Vô Diễm hồ nghi đưa mắt nhìn ánh mặt trời ở bên ngoài, thấy thế nào cũng chỉ là thời gian giữa trưa.

“Ừm, nói sai, là cơm trưa, cơm trưa.” Lục Tiểu Thanh đầu nhanh nhậy ứng phó nói.

Mới nói mấy câu, đồ ăn đã được mang lên đây, Lục Tiểu Thanh vừa thấy cũng không cần biết là đồ ăn gì, cầm lấy chiếc đũa liền gấp thức ăn nhét đầy miệng. Không coi ai ra gì vừa ăn vừa nói: “Ngon quá, ngon quá, không biết phương thức nấu ăn như thế nào? Nếu có thể quay trở về, ít nhất cũng phải ăn no cái đã”

Hai người đối diện giật giật chiếc đũa, nhìn Lục Tiểu Thanh ăn như đã bị bỏ đói rất lâu rồi, không khỏi đều dừng lại nhìn vào nàng. Vô Diễm lạnh lùng nói: “Người bao lâu chưa ăn cơm?”

Lục Tiểu Thanh một bên chuyên tâm ăn, một bên nói: “Buổi sáng mới ăn qua, giữa trưa tăng ca đã quên ăn. Ừm, không đúng, không thể nói là giữa trưa, aiz, dù sao chính là có một lát chưa ăn.”

Thiên Vũ cùng Vô Diễm liếc nhau, Thiên Vũ mỉm cười đang định nói chuyện, chợt nghe Lục Tiểu Thanh nói: “Được rồi, ta ăn no rồi, ơ, hai người như thế nào vẫn còn chưa ăn?”

Thiên Vũ cùng Vô Diễm ngây ra một lúc, nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, tuy rằng mỗi món đều động một chút, nhưng cũng không nhiều, không khỏi nghĩ đến dáng ăn vừa rồi của Lục Tiểu Thanh, còn tưởng rằng nàng ít nhất cũng phải ăn hết phân nửa mới có thể bỏ qua, không nghĩ tới cứ như vậy liền đã no rồi.

Vô Diễm không khỏi hỏi: “Thật sự đã ăn no rồi sao?”

Lục Tiểu Thanh uống một ngụm canh nói: “Vậy muốn như thế nào mới tính là ăn no, ăn như heo cái không ngẩng đầu lên sao? Ta cũng không phải là kẻ lưu manh.” Dứt lời, ngẩng đầu lên nhìn hai người đối diện, nhìn thật đẹp mắt, vừa nhìn đã cảm thấy choáng váng. Ăn no nhìn người chính là không giống với lúc trước. Quả là đẹp trai, thật không phải là đẹp trai bình thường, Thiên Vũ nhìn như nhu nhược, kỳ thật ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mi dài, khóe miệng luôn hàm chứa vẻ tươi cười làm cho người ta có một loại cảm giác gió xuân ôn nhu, khí chất lại ung dung đẹp đẽ cao quý, y phục áo trắng giản dị mặc ở trên người thể hiện sự phong lưu tiêu sái vô tận, như cây ngọc đón gió. Bất quá, chính là cảm giác tuổi còn rất trẻ.

Lại nhìn sang Vô Diễm, ngũ quan như đao tước rìu đục, cương nghị, lãnh khốc. Cái mũi kia, đôi môi kia, lông mi kia quả thực chính là tác phẩm hoàn mỹ nhất của thượng đế, đặc biệt là ánh mắt kia, như một hồ nước, trong suốt, xinh đẹp. Bất quá ở tại trên khuôn mặt lãnh khốc lại trở nên thật lạnh lùng. Lông mi kia cư nhiên lại dài và cong vút, giống hai cây quạt giấy nhỏ.

Lục Tiểu Thanh không khỏi rướn người về phía trước, lấy tay sờ lên nói: “Lông mi dài thật, ta thích.”

“Ta có nên cho là những lời này của người là đang thổ lộ với ta hay không?” Thanh âm lạnh lùng như thần chết đòi mạng tiến vào lỗ tai của Lục Tiểu Thanh. Lục Tiểu Thanh ngẩn người, nhìn về mặt đầy tà khí của chàng, giống như bị cắn, nhanh rút tay lại, nhìn Thiên Vũ vẻ mặt vô tội nói: “Ta có nói cái gì sao? Ta như thế nào lại không biết nhỉ.” Thiên Vũ lúc đó đang uống một hớp rượu, nghe vậy cười phì một tiếng, rượu trong miệng phun thẳng về hướng Lục Tiểu Thanh.

Ừm, thơm quá, không gì có thể so sánh được với rượu hoa điều năm xưa, hương bay vạm vỡ a.... Lúc này, Lục Tiểu Thanh cả người tản ra hương rượu say lòng người, trên mặt nửa trắng nửa đen, vẻ mặt được rượu hoa điều cực phẩm làm đẹp, quả nhiên là sau cơn mưa, cả người lộ ra như một bông hoa sen.

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt sát khí nhìn Thiên Vũ, ngụm rượu kia đến quá nhanh, không kịp tránh. Thiên Vũ cực lực nhịn cười, lấy chiếc khăn ở trong ngực, cúi xuống gần bên người Lục Tiểu Thanh giúp nàng lau mặt, một bên áy náy nói: “Thật ngại quá, thật ngại quá, nhất thời lỡ miệng.”

“Nhất thời lỡ miệng, Lý Thiên Vũ, ta phun lên một thân huynh thử xem, hơi quá đáng, quá mức quá đáng, ta muốn giết huynh.” Tiểu Thanh như sư tử Hà Đông rống đình tai nhức óc, đồng thời đứng thẳng dậy, tức giận đánh ra một quyền thẳng đến cái mũi của Thiên Vũ, không phải là cố ý nhắm vào, mà là vị trí vừa vặn thích hợp. Thiên Vũ sao có thể để cho nàng đánh tới, thân hình nhoáng lên một cái liền đứng ở bên cạnh Lục Tiểu Thanh. Làm hại Lục Tiểu Thanh mất đi trọng tâm, mặt đã muốn chạm xuống đất, thật may là hôm nay Thiên Vũ còn không phải rất thiếu đạo đức, thuận tay cầm lấy quần áo của Lục Tiểu Thanh kéo trở lại. Lục Tiểu Thanh quay người lại phẫn nộ nhìn Thiên Vũ, bất quá cũng biết chính mình không phải là đối thủ của người ta, việc chỉ có thể làm bây giờ chính là thể hiện sự phẫn nộ của mình.

Vô Diễm ở một bên uống rượu xem trò hay lạnh lùng nói: “Xứng đáng.” Bất quá ý cười toát ra từ khóe mắt lại không giấu diếm được Thiên Vũ.

Sau một hồi một mình hờn dỗi, Lục Tiểu Thanh quyết định không tức giận nữa, chỉ làm tức chết chính mình còn người khác vẫn bình yên vô sự. Vì thế hung hăng trừng mắt nhìn Thiên Vũ cùng Vô Diễm liếc mắt một cái, trong lòng nói: “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.” Lập tức sự tức giận cũng giảm đi, đưa mắt nhìn nước trong Tây hồ, tâm tình nhất thời lại tốt lên, vui vẻ hát một khúc ca: “A, a, a.... ta hát khúc ca.....” Thiên Vũ cùng Vô Diễm ở đối diện không nói gì nhìn Lục Tiểu Thanh tâm tình đột nhiên tốt.

Bàn đầy rượu và thức ăn bị một ngụm rượu của Thiên Vũ toàn bộ phá hỏng, bất quá ba người cũng không có hứng ăn nữa. Vô Diễm nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, rồi hướng Thiên Vũ nói: “Đi giúp nàng tìm một bộ quần áo, nhìn như vậy khó coi chết đi được.” Thiên Vũ cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ba người đi ra khỏi quán, Vô Diễm vẻ mặt chán ghét kéo Lục Tiểu Thanh lên ngựa, chịu đựng nàng người đầy mùi rượu ngồi chung một con ngựa tiến vào thị trấn Hàng Châu

Ở một tiệm may mặc, hai người đợi thật lâu vẫn không thấy Lục Tiểu Thanh ra, trong quán quây chung quanh không ít oanh oanh yến yến, thỉnh thoảng liếc mắt lại đây một cái, nếu không chính là mượn cớ lựa chọn y phục đi qua bên cạnh hai người, mùi hương son phấn nồng nặc làm người ta muốn ới. Vô Diễm

khôn mặt lạnh khốc không để ý tới chúng nữ tử, hướng về Thiên Vũ thấp giọng nói: “Đệ xem nàng có lai lịch gì?”

Thiên Vũ hướng về nữ tử đang nhìn chàng cười, đồng thời thấp giọng nói: “Không biết, rất kỳ quái. Bất quá, càng là kỳ quái, mới càng muốn giữ ở bên người.”

Vô Diễm cúi đầu cười nói: “Nói đúng, chúng ta liền nhìn xem nàng rốt cuộc là loại người nào.”

Thiên Vũ nghe xong dường như nhớ tới cái gì, cười cười nói: “Bất quá, huynh cũng sợ nàng thương tổn đệ phải không, thế nên mới nói là đệ có bệnh.”

Vô Diễm xấu hổ cười nói: “Phòng bị trước mọi chuyện vẫn hơn.”

Chính khi nói chuyện, rèm cửa trong nội thất được vén lên, Lục Tiểu Thanh chậm rãi đi ra. Hai người nhất thời cùng nhìn lại, vừa thấy không khỏi ngẩn ngơ, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh khi rửa mặt sạch sẽ, mặt mũi sáng sủa, không có tỳ vết, quần áo mặc trên người là bộ váy màu vàng dài chấm đất, thật là yếu điệu thướt tha. Một mái tóc quấn nhẹ nhàng được buộc cao, chỉ chừa vài sợi tóc mai được thả xuống, thể hiện là một nữ tử chưa gả, trên tai đeo hai vòng tai minh châu khéo léo, từng bước lay động tăng thêm phần quyến rũ.

Nhắc váy lên đi thật cẩn thận, Lục Tiểu Thanh đi đến trước mặt Thiên Vũ cùng Vô Diễm, nhú mày nói: “Quần áo này thật sự là phiền toái.” Dứt lời ngẩng đầu lên nhìn hai người, bất gặp thấy hai người trong mắt chợt lóe kinh ngạc, lập tức đắc ý nói: “Biết ta xinh đẹp rồi chứ, hừ, ta nhưng ở nhà cũng là một mỹ nữ đó nha.” Vừa nói vừa lười lười kéo váy ở trước mặt hai người xoay một vòng, lông mi ánh mắt đều lộ ra vẻ đắc ý.

Thiên Vũ buồn cười vỗ nhẹ lên đầu Lục Tiểu Thanh một cái, nói: “Đi thôi.” Nói xong dẫn đầu bước ra ngoài trước.

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt thất vọng nhìn Thiên Vũ nói: “Ta chẳng lẽ không xinh đẹp sao?”

Vô Diễm bên cạnh một phen kéo dài lưng của Lục Tiểu Thanh, kéo nàng đi ra ngoài, một bên nói: “Mỹ nữ, chúng ta gặp đẹp hơn nhiều.”

Lục Tiểu Thanh bị Vô Diễm làm cho tức nghẹn, cuộc đời nàng lần đầu tiên được mặc trang phục của Đường triều, liền như vậy trực tiếp bị bỏ qua.

Trời thật xanh rất rộng, người rất nhiều, tuần nam mỹ nữ nhiều vô kể, bất quá trong đó hình tượng mỹ nữ có chút vấn đề. Lúc này Lục Tiểu Thanh đang ngồi ở trên ngựa, thân thể cúi gập người xuống, hai tay ôm chặt lấy đầu ngựa, chỉ để lộ ra hai má nhỏ nhắn từ trong đám lông ngựa, hết nhìn đông tới nhìn tây, vẻ mặt tò mò nhìn quang cảnh ngã tư đường, thỉnh thoảng còn đổi một mặt xem.

Không phải ngựa chạy nhanh, cũng không phải Lục Tiểu Thanh rất thích làm bộ dáng này, bất đắc dĩ, Vô Diễm nói nam nữ thụ thụ bất thân. Cho dù hiện tại là ứng phó linh hoạt tùy theo hoàn cảnh mà không câu nệ tiểu tiết đi chăng nữa, thì cũng không thể ấp áp ôm ôm như vậy được, miễn cho làm hỏng thanh danh của chàng. Chú ý, không phải là thanh danh của Lục Tiểu Thanh, mà là thanh danh của Vô Diễm. Lục Tiểu Thanh như ăn phải hoàng liên (1), ở trong lòng đem mười tám đời tổ tông của Vô Diễm đều mang ra mắng vài lần, cầu thủ Thiên Vũ trợ giúp bất thành, đành phải mặc kệ hai người bọn họ, xinh đẹp thành đáng quý, hai người đều có tính nóng nảy, nếu mà cố hòa giải hai người sẽ liền chìm. Cho nên trên đường cái liền xuất hiện một màn làm ọi người chú ý như vậy.

[1]: hoàng liên: 1 vị thuốc đông y rất đắng

Khắp nơi đều là thư sinh, văn sĩ, hiệp khách, ống tay áo phất lên, chỉ có nói nói cười cười, thỉnh thoảng lại phe phẩy quạt giấy trên tay, ống tay áo theo gió thổi tung bay, kinh sử tử tập thuận miệng nói ra, đều là những câu thơ văn vẻ. Nơi này mọi người đều là trong lòng có sách vở tất mặt mũi sáng sủa, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giả. Lục Tiểu Thanh không khỏi lẩm bẩm: “Mọi người đều nói Giang Nam tốt, trước chưa biết, nhưng không khí này so với hiện đại quả là tốt hơn, ừm, không tồi, không tồi, không trải qua không khí ô nhiễm, chính là rất tốt.” Vừa nói vừa dùng sức hít sâu.

Vô Diễm vẫn lưu ý hành động của nàng, nhìn nàng đối với văn nhân nhà thơ thỉnh thoảng gật đầu, nghĩ đến nàng muốn nói ra cái gì sâu xa lắm, không ngờ thật sự là đã đánh giá cao Lục Tiểu Thanh rồi, không khỏi vẻ mặt tối sầm lại, hướng móng ngựa liền phất xuống một roi.

A, xung quanh đều là hồ nước đó, a, tuần mã có bốn chân đó, bốn chân tuần mã phi thật nhanh, bị ăn một roi bỏ chạy, giờ lên lưng ngựa lấp đầy vào trong miệng của Lục Tiểu Thanh đang lúc mở lớn miệng hít thở không khí trong lành.

Chương 3: Mới tới Tây hồ

Cười đến thập phần tao nhã, Thiên Vũ hướng Vô Diễm mặt tối đen nói: “Vô Diễm, đừng ở ngã tư đường phi ngựa nhanh như vậy, sẽ làm bị thương dân chúng đó.” Vô Diễm hừ lạnh một tiếng, thế nhưng tốc độ cũng chậm lại.

Thiên Vũ mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh đang choáng váng nói: “Chúng ta đã quyết định buổi chiều đi du hồ, Tiểu Thanh có muốn đi cùng chúng ta hay không?”

“Có, có, ta muốn đi, phi, phi.” Lục Tiểu Thanh mặt vui mừng liên tục nói có, mặt không ngừng phun nước miếng.

Vô Diễm vẻ mặt khinh bỉ nói: “Mang theo nàng sẽ làm hỏng cả nhã hứng của chúng ta.”

Lục Tiểu Thanh không có chút thực nữ nào giờ ngón giữa chỉ vào mặt Vô Diễm, thật may là Vô Diễm nhìn không hiểu. Một mặt quay đầu hướng Thiên Vũ nói: “Thiên Vũ, ta muốn đi, ta muốn đi mà.” tròng mắt của Lục Tiểu Thanh so với người khác chuyển động nhanh hơn rất là nhiều, đã sớm nhìn ra giữa hai người, lời nói của Thiên Vũ có tác dụng quyết định hơn.

Thiên Vũ buồn cười nhìn vẻ mặt chờ đợi của Lục Tiểu Thanh, cùng sắc mặt tối đen của Vô Diễm, cười nói: “Được, được, cùng đi, cùng đi.” Vừa nói vừa thúc ngựa chạy lên phía trước, chạy chậm mà đi.

Lục Tiểu Thanh thân mình cúi xuống gắt gao ôm lấy đầu ngựa, chờ đợi Vô Diễm ra roi thúc ngựa. Vô Diễm nhìn bộ dáng của Lục Tiểu Thanh, đáy mắt không khỏi hiện lên ý cười, bắt quả Lục Tiểu Thanh vì hết sức chăm chú ôm đầu ngựa, nên không có nhìn thấy, cũng chẳng có lòng mà xem.

Ở Tây Hồ, cảnh liễu lung lay, cò trắng tung bay, không ít thuyền hoa cập bờ ngừng lại để ngắm cảnh tuyệt đẹp đó. Người ở trên thuyền, không chỉ có khí khái phong độ của nam nhân, chính là phảng phất đôi mắt đẹp mi mi của thiếu nữ xinh đẹp. Sinh ở thế kỷ hai mươi mốt, Lục Tiểu Thanh chưa hề được nhìn thấy ánh mắt nào ướt át đến vậy.

Trong tai nghe được thanh âm tiếng Thiên Vũ gọi lên thuyền, Lục Tiểu Thanh đáp lại một tiếng, rồi liền nhìn không chuyển mắt thẳng tắp hướng thuyền hoa hoàn mỹ đang được thuyền phu lái về hướng này.

Đầu tự nhiên đau xót, Lục Tiểu Thanh sắc mặt đầy giận dữ xoay người định mắng phủ đầu, đã thấy sắc mặt của Vô Diễm so với mình còn đen hơn đang nhìn mình, không khỏi tức giận nói: “Làm gì vậy?”

Vô Diễm sắc mặt tối đen nói: “Thuyền ở bên kia.”

Lục Tiểu Thanh đầu hỗn loạn, vô cùng ngượng ngùng, bước nhanh đến nơi Vô Diễm chỉ. Đạp vào mắt là một con thuyền nhỏ cực bình thường, ở trên TV đã nhìn thấy loại ô bùng thuyền này. Lúc này Thiên Vũ đã đứng ở đầu thuyền, vẻ mặt đầy ý cười hướng Lục Tiểu Thanh ngoắc tay. Phía sau một thuyền phu đầu đội mũ rơm, người khoác áo tơi. Lục Tiểu Thanh vừa thấy mặc dù có chút thất vọng, bắt quả cũng liêu chết tiến lên.

Thiên Vũ, Vô Diễm đứng ở đầu thuyền, thuyền phu đứng ở đuôi thuyền, Lục Tiểu Thanh ngồi ở giữa thuyền, một hàng bốn người theo thuyền chậm rãi hướng vào trong hồ. Cò trắng ở trên mặt nước nhảy múa, gió nhẹ nhàng thổi lay động, mặt nước trên Tây Hồ lăn tăn gợn sóng, tuy rằng hồ này cũng khá lớn.

Gió theo đuôi thuyền thổi tới, đứng ở mũi thuyền hai người nói cái gì đó với nhau, Lục Tiểu Thanh một chữ cũng không nghe thấy, ngồi ở giữa thuyền vừa buồn vừa tức, không khỏi từ trong khoang thuyền chui ra bên ngoài, chạy đến đuôi thuyền cùng thuyền phu đứng cùng nhau.

Thuyền phu nhìn Lục Tiểu Thanh chạy đến, không khỏi dặn dò nói: “Nữ khách quan cần phải cẩn thận, đừng để bị rơi xuống hồ, nước trong hồ rất sâu”

Lục Tiểu Thanh nghe thuyền phu kêu như vậy không khỏi ngẩn người, sau nói: “Nữ khách quan?” Nghĩ nghĩ có thể là nói chính mình, không khỏi cười rộ lên nói: “Không sao, ta không sợ.” Dứt lời đứng ở đuôi thuyền nhìn núi non sông nước đầy thỏa mãn, lẩm bẩm: “Ồ hiện đại mình chưa có tới Tây Hồ, không nghĩ tới ở nơi cổ đại này, chuyện thứ nhất mình làm chính là dạo Tây Hồ, aiz, thật sự là không ai có thể lường trước được thế sự.”

Gió càng lúc càng lớn, thổi xiêm y vang lên tiếng động sần sật, Lục Tiểu Thanh đứng ở đuôi thuyền, vươn hai tay khép hờ lấy mát, ngửa mặt lên, tùy ý hưởng thụ thời điểm tốt đẹp như thế. Gió thổi bay quần áo của nàng, tóc bay bay theo gió, một vẻ đẹp xuất trần.

Những thuyền hoa đi bên cạnh, có không ít người đứng thẳng ở đầu thuyền, thấy phản chiếu ở dưới mặt nước hồ kia là một thân ảnh vàng nhạt, đứng sừng sững dưới ánh mặt trời. Ánh mặt trời tăng thêm một vàng sáng quanh thân nàng, làm cho nàng phát ra ánh sáng thánh khiết, xinh đẹp như vậy, làm người khác mơ màng như vậy, không khỏi đều dừng lại quan sát.

Mấy con thuyền lớn nhỏ ai cũng không muốn quấy rầy hình ảnh tốt đẹp này, trong không khí tản ra một mùi hương thơm mát thần nhiên. Một tiếng sáo như có như không xuyên không khí bay đến, uyển chuyển du dương thanh thanh êm tai. Cùng với tiếng sáo là tiếng ngâm xướng: “Nhẹ như chim hồng. Uyển chuyển như rồng. Rực rỡ thu cúc. Tươi rạng xuân tùng. Phảng phất như mây che bóng nguyệt. Phiêu diêu như gió bay làn tuyết. Từ xa mà ngắm, trắng như răng mặt trời lúc ban mai. Tới gần mà xem, tươi như đoá phù dung trên dòng biếc ” (1). Vừa thanh tình vừa leng keng hữu lực.

[1] bài thơ Lạc Thần Phú của Tào Thực.

Nhắm hai mắt lại, Lục Tiểu Thanh nghĩ rằng: “Đúng là cổ nhân a..., nói chuyện như thế nào không có nói ra điểm tốt ở đâu? Nói nửa ngày cũng không biết ý tứ là đang nói cái gì, toàn vẻ nho nhã. Aiz, thời điểm lúc trước cũng có khoa ngữ văn, nhưng cổ văn học không giỏi, nhà thơ nổi tiếng từ cổ chí kim cũng chỉ biết từ trong sách được có vài người, hiện tại giọng văn này, cũng chỉ có thể như vẹt nghe sấm, nghe những chẳng hiểu gì cả.”

Đang suy nghĩ, chợt nghe thanh âm có cái gì đó rớt xuống nước bùm một tiếng, tiếp theo liền truyền đến tiếng nhiều người gọi: “Có người bị rơi xuống nước, có người bị rơi xuống nước”

Lục Tiểu Thanh tò mò mở mắt ra nhìn, chỉ thấy đằng trước, trên một con thuyền hoa lớn hai tầng, nhiều người đứng xúm ở phía trước nhìn vào trong nước. Trong nước có một nam tử chính đang bùm bùm hướng bên này lội tới, trên thuyền hoa có người cao giọng cười nói: “Hoa huynh thật sự là cường không lại với mỹ nhân a..., ha ha.”

“Từ xưa mỹ nữ xứng tài tử, Hoa huynh phong thái phong lưu hơn người như thế, đương nhiên nên làm như vậy, rất xứng đôi với “Lạc thần”” [2] “Không sai, không sai, Hoa huynh mắt nhìn thật tốt, dung mạo nàng này thật là độc nhất vô nhị.”

[2]: Lạc thần: nữ thần sông Lạc, trong bài thơ Lạc thần phú

Lục Tiểu Thanh nghe thấy đủ loại thanh âm, nhìn chăm chú vào nam tử đang hướng mình lội đến, nhẹ nhàng khoanh hai tay ở trước ngực, khoe môi khẽ nhếch lên, nhìn cảnh nam tử bì bõm đi trong hồ nước.

Trên thuyền, một cánh tay ướt sũng bám vào cạnh thuyền, tiếp theo không nhìn thấy rõ mũi, mắt và đầu như thế nào. Chỉ thấy hần động tác hất tóc ẩm ướt ra sau siêu suất, lộ ra góc cạnh rõ ràng của khuôn mặt. Ừm, có cái mũi, mắt thừa nhận có điểm suất, bất quá vị son phấn quá nặng, mặt không đẹp bằng Vô Diễm và Thiên Vũ. Lục Tiểu Thanh trong lòng âm thầm đánh giá. Người này lộ ra một bộ mặt tươi cười tự nhận là câu dẫn người hướng Lục Tiểu Thanh nói: “Hoa Trệ Sơn bắt tài ra mắt cô nương.”

Hai tay khoanh trước ngực, Lục Tiểu Thanh từ trong lỗ mũi hừ một tiếng xem như trả lời, Hoa Trệ Sơn kia cũng không có nổi giận nói tiếp: “Xin được hỏi cô nương họ gì?”

Lục Tiểu Thanh ngồi xổm xuống, nhìn Hoa Trệ Sơn chỉ lộ ra một cái đầu nói: “Người lên thuyền của ta làm cái gì? Có chuyện gì sao?”

Hoa Trệ Sơn nghe Lục Tiểu Thanh hỏi, nhất thời lộ ra tươi cười rạng rỡ nói: “Tại hạ ngẫu nhiên đi ngang qua, gặp dung mạo của cô nương, không khỏi kinh ngạc vì người đẹp như tiên, nguyện cùng cô nương cùng

bạch thủ chi ước, thành tần tần chi hảo (3) được không?” Lục Tiểu Thanh vẻ mặt cảm tức nhìn Hoa Trệ Sơn, nửa ngày quay đầu hướng về hai người đang xem kịch vui đứng đầu thuyền nói: “Phiền toái lại đây một chút, người này nói toàn văn vẻ, ta nghe không rõ.”

[3]: Bạch thủ chi ước, thành tần tần chi hảo : kết mối lương duyên sống bên nhau đến già.

Thiên Vũ vẫn mỉm cười đang muốn đi qua, Vô Diễm ngăn chàng lại, nhỏ giọng nói: “Để huynh đi, không biết nàng định diễn trò gì nữa đây.” Dứt lời lập tức đã đi tới.

Lục Tiểu Thanh đứng dậy, ngửa đầu nhìn Vô Diễm nói: “Hắn nói có ý gì?”

Vô Diễm nhìn thoáng qua Hoa Trệ Sơn trong nước, lạnh lùng nói: “Hắn muốn lấy cô, hiểu chưa.”

Lục Tiểu Thanh nghe vậy gật gật đầu nói: “Ok, nói thẳng ra có phải dễ hiểu hơn không, vẻ nho nhã phiền toái muốn chết.” Vừa nói vừa tiến lên, hướng về Hoa Trệ Sơn trả lời: “No.” Nói xong liền hướng Hoa Trệ Sơn đang bám lên thành thuyền, đá anh chàng một cước. Hét thảm một tiếng, Hoa Trệ Sơn lặn nửa lại rơi bùm vào trong hồ nước, bất quá, lần này không phải chính hắn nguyện ý.

Nhìn Hoa Trệ Sơn ngã xuống nước, Lục Tiểu Thanh xoay người lại hướng về thuyền phụ nói: “Thuyền phụ, rời thuyền.” Nói xong tự mình đứng ở đuôi thuyền.

Đứng ở mũi thuyền Thiên Vũ nhìn hành động của Lục Tiểu Thanh, đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo liền cười ha ha thành tiếng. Mà đứng trước mặt Lục Tiểu Thanh là Vô Diễm chỉ biết trợn mắt há hốc mồm nhìn người trước mặt, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh, liếc mắt một cái nhìn Hoa Trệ Sơn ở phía sau, ở trong nước không ngừng ngoi lên hạ xuống, không khỏi nhướn mi nói: “Cứ như vậy sao?”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc Vô Diễm một cái: “Bằng không thì như thế nào? Gả cho hắn sao? Ta không có hứng thú, chỉ cần nói chuyện với hắn đã mệt chết rồi.”

Vô Diễm liếc mắt nhìn Hoa Trệ Sơn trong nước hỏi: “Không sợ hắn chết đuối sao?”

Lục Tiểu Thanh kỳ quái nói: “Hắn có thể lội tới đây, còn không thể quay về sao? Hừ, cho hắn một cước xem như đã nể mặt lắm rồi, nếu ở chỗ của ta, sẽ tố cáo hắn tội quấy rối tình dục.”

“Quấy rối tình dục? Là cái gì?” Vô Diễm vẻ mặt nghi hoặc.

Lục Tiểu Thanh dừng một chút xua xua tay nói: “Không có gì, không có gì, tiếng địa phương mà thôi.” Một mặt ý bảo thuyền phụ lái thuyền.

Ông trời vào mùa hè tựa như đứa trẻ thay đổi bất thường, mưa to rào rào đổ xuống, không có một điềm báo trước. Thuyền phụ có mũ rơm và áo tơi nên không sợ mưa gió, ba người đã không thể có khí dũng vẫn đứng ở gian ngoài như trước được, nên đều tiến vào trong mũi thuyền.

Giữa mũi thuyền, Lục Tiểu Thanh nhìn thế giới bên ngoài, nhất thời tâm huyết dâng trào thuận miệng ngâm “Mưa hiểu ý vạn vật mà rơi đúng lúc, cỏ cây đâm chồi nảy lộc đúng độ xuân”

Vừa nói được câu đầu, Vô Diễm lạnh lạnh ngắt lời nói: “Giờ đang là mùa hè.” Lục Tiểu Thanh ngẩn người nửa ngày, mặt có chút hồng nói: “Chỉ là thuận miệng nói, thuận miệng nói.” Trong lòng lại hận không thể đem Vô Diễm lắm miệng này bóp chết, hại nàng không kịp phòng bị liền bị mất mặt.

Mùa hè mưa rào có sấm chớp, thế tới rào rạt, ba người cho dù có cái mũi thuyền che, nhưng có che cũng tương đương với không che, mưa hắt hết lên cả ba người. Lục Tiểu Thanh vắt xiêm y ướt đẫm của mình có chút bốc hỏa nói: “Ta cũng không phải có lỗi gì với nước, trong vòng một ngày ẩm ướt hai lần, đáng ghét.” Nói xong nửa ngày không có người mở miệng, Lục Tiểu Thanh nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Thiên Vũ cùng Vô Diễm ở phía đối diện, chỉ thấy Thiên Vũ vẻ mặt ôn nhu nhìn chăm chú vào mưa rơi bên ngoài, bất quá khóe miệng lại đang rút gân. Mà Vô Diễm còn lại là cười như không cười nhìn mình, trong mắt có đùa cợt cùng một tia gì đó nàng nhìn không ra.

Làm sao vậy? Mình nói sai gì sao? Lục Tiểu Thanh âm thầm trong lòng tập trung suy tư. Không xong, trần truồng, hít một hơi thật sâu. Lục Tiểu Thanh nháy mắt cảm thấy mặt đỏ phừng phừng, như cơ thể bị sốt ít nhất cũng sốt là đến chín mươi độ chứ chẳng đùa, cách nhiệt độ của nước sôi cũng không xa. Nhìn

thấy ánh mắt của Vô Diễm, rướn người qua, đẩy đầu chàng ra phía bên ngoài nhìn mưa. Chính mình hai tay che mặt ngưng ngừng không dám lên tiếng nói chuyện nữa.

Vô Diễm bị động quay mặt đi, đầu tiên là ngẩn ngơ, tiếp theo liền không nhịn được cười, ha ha cười thành tiếng, tiếng cười xuyên thấu tiếng mưa to, truyền đi rất xa bên ngoài. Mà Thiên Vũ đã sớm quay đầu đi, cũng thật sự là nhịn không được, ha ha mà cười. Mưa sa gió giạt, trên thuyền nhỏ lúc này lại là ấm áp như mùa xuân.

3. Chương 004

Chương 4: Thật không thích ứng

Lục Tiểu Thanh vui vẻ đi theo Thiên Vũ cùng Vô Diễm đến một tữu lâu, lúc đến vừa vặn là thời gian ăn cơm, chỉ thấy trong tữu lâu đã hết chỗ, tiểu nhị thì chạy tới chạy lui, rất bận rộn.

Vô Diễm gọi lên một bàn đồ ăn, gà vịt, thịt bò đều có, còn có cả rau dưa. Lục Tiểu Thanh đếm qua một lượt, thật sự không nhiều lắm, mới chỉ có hai mươi hai món ăn mà thôi.

Đảo cặp mắt trắng dã, dù sao cũng không phải mình trả tiền, Lục Tiểu Thanh mới không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì ẹt, ăn đến mặt mày hớn hở. Vừa ăn còn không chút nào keo kiệt ra sức tán dương: “Ngon, hương vị thật sự rất ngon, ừm, ngon thật, ngon thật. Hai người không cần khách khí nha, tận lực mà ăn, đừng khách khí.” Nói giống như mình là chủ nhân vậy.

Vô Diễm ngồi đối diện, mặt lạnh băng nói: “Người đã nói như vậy, chúng ta thật đúng là không thể không cho người mặt mũi, người trả tiền bữa ăn này sao?”

“Khụ khụ.” Chiếc đũa ngừng giữa không trung, Lục Tiểu Thanh nuốt vào miệng đồ ăn bị làm ắc nghẹn, sắc mặt rất thành khẩn nói với Vô Diễm: “Ta mời khách, huynh trả tiền.”

Vô Diễm lập tức cho Lục Tiểu Thanh một cái liếc mắt đầy xem thường, trực tiếp nói: “Lý do?” Thiên Vũ ở bên cạnh là một bộ dáng xem kịch vui chờ Lục Tiểu Thanh trả lời.

Thật là suýt, ngay cả xem thường cũng đều là phong tình vạn chủng như vậy. Lục Tiểu Thanh cực khoa trương thở dài một hơi, lắc lắc đầu nói: “Cần lý do sao?” Kỳ thật là nàng không nghĩ ra được lý do nào cả.

Vô Diễm: “Không cần lý do sao?”

Lục Tiểu Thanh cực nhanh cúi đầu nghĩ lý do, không ngờ con người ăn no, đầu óc liền như bị nhúng vào nước vậy, sự thông minh của ngày thường giờ lại không thấy, suy nghĩ nửa ngày trong đầu lặp đi lặp lại ý niệm, chính là: “Ăn no, muốn đi ngủ.” Trán không khỏi nổi gân đen. Bất quá không cần nghĩ, lời này vẫn là không nên nói ra, vì thế đành phải trả lời cho có lệ “Lý do, chính là không có lý do gì, không có lý do gì chính là có lý do.”

Nhìn thoáng qua hai người hai mặt nhìn nhau, Lục Tiểu Thanh làm bộ dáng sâu xa thở dài một hơi nói: “Trẻ con không thể không dạy dỗ, không hiểu lời nói của ta thì chậm rãi cân nhắc đi.” Trong lòng lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong thâm tâm mừng thầm nói: “Thiên tài, mình thật sự là thiên tài mà.”

Vô Diễm nhìn biểu tình của Lục Tiểu Thanh đang ép buộc mình khẳng định, cũng không để ý đến nàng nữa, chỉ có Thiên Vũ thật sâu nhìn Lục Tiểu Thanh, trong mắt có suy nghĩ gì đó rất phức tạp, sâu kín. Bất quá Lục Tiểu Thanh không thấy, cũng không muốn để ý đến, ai biết được một câu nói vô tâm, lại bị người có tâm nghe được sẽ suy nghĩ thành cái gì đây?

“Đi thôi.” Nhìn bàn ăn vẫn còn nhiều, trời cũng bắt đầu tối, Thiên Vũ lên tiếng nói. Một bên Vô Diễm kêu tiểu nhị tới thanh toán.

Lục Tiểu Thanh nhìn lại bàn đầy thức ăn, như thế nào lại có thể lãng phí chứ, bởi còn có món chưa động đũa qua, tự nhiên hướng tiểu nhị nói: “Soái ca, đem chỗ thức ăn này gói lại cho ta, chỉ cần một cặp lồng cơm thôi, bên ngoài cho thêm hai túnylon, như thế là được rồi, để ta có thể mang đi được.”

Về mặt Thiên Vũ, Vô Diễm cùng tiểu nhị đều kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Thanh, nửa ngày tiểu nhị lắp bắp nói: “Vị khách quan này, này..... Này.....”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt nhìn tiểu nhị trách: “Nhanh chút a..., như thế nào còn đứng ở đây? Động tác chậm như vậy, lão bản làm ăn như thế à, loại người bán hàng này mà cũng thuê sao. Ừm, hình như không đúng, không xong rồi, ta lại nói sai rồi.” Lục Tiểu Thanh nghiêm mặt lạnh lùng, ý thức được chính mình tư duy theo quán tính đã tạo ra lỗi, mặt đỏ lên lấm bầm nói: “Chính là... chính là, người nghĩ biện pháp, làm cho ta đem chúng mang đi, mang đi a...”

Tiểu nhị nhẹ nhõm thở dài một hơi nói: “Khách quan là muốn mang đi a...”

Vô Diễm hai mắt bốc hỏa nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Người muốn mang những đồ ăn đó đi làm gì?”

Lục Tiểu Thanh kỳ quái nói: “Trong đó còn có món chưa ăn, ta sao lại không thể mang đi, như vậy thật là lãng phí a...”

Vô Diễm không để ý tới Lục Tiểu Thanh, sắc mặt xanh mét quay đầu hướng tiểu nhị đang chuẩn bị chạy xuống, nói: “Không cần.” Nói xong một phen lời kéo Lục Tiểu Thanh, vẻ mặt lãnh khốc hướng bên ngoài mà đi đến.

Lục Tiểu Thanh không hiểu tại sao mình lại bị cưỡng chế đi ra ngoài, một bên kêu lên: “Huynh làm gì vậy? Nhiều như vậy, ném đi rất lãng phí, huynh như thế nào lại muốn làm gì thì làm như vậy a...” Nói xong còn liên tiếp quay đầu nhìn về phía món ngon đang cách nàng càng lúc càng xa. Thiên Vũ đi bên cạnh, trong mắt có chút tò mò đánh giá nhìn Lục Tiểu Thanh, nhưng vẫn không nói gì.

Ngồi ở trên lưng ngựa, Lục Tiểu Thanh quyết định không nói gì, bất mãn trừng mắt nhìn Vô Diễm, Vô Diễm cũng bốc hỏa trừng mắt nhìn nàng, hai người ngay tại trên lưng ngựa mà anh hận tôi, tôi nhìn chăm chăm anh. Người xung quanh đều nhìn bọn họ, thông minh chọn đường vòng mà đi, rời xa trung tâm thị phi.

Thiên Vũ nhìn hai người đang hờn dỗi, cười nói: “Được rồi, được rồi, không phải chỉ là một chút đồ ăn thôi sao, sao lại tức giận như vậy? Tiểu Thanh, Vô Diễm là cho rằng ăn thức ăn thừa đối với khách mà nói chính là không tôn trọng. Vô Diễm, Tiểu Thanh cũng là muốn tiết kiệm thôi, vốn là có ý tốt.” sau khi phân tích nói qua với hai người xong, Vô Diễm cùng Tiểu Thanh cực kỳ ăn ý nhìn nhau hừ lạnh một tiếng rồi lại quay đầu đi.

Thiên Vũ lắc đầu cười khổ nói: “Vô Diễm, huynh thế nào lại có biểu hiện trẻ con như vậy, huynh không phải luôn cho rằng mình là người thành thực sáng suốt hay sao?”

Vô Diễm hừ lạnh một tiếng nói: “Ai nói huynh cùng nàng tức giận chứ?” Nói xong lời kéo dây cương tiến lên phía trước.

Thiên Vũ nhún vai thản nhiên nói: “Đây không phải tức giận thì là cái gì.” Vừa nói vừa giục ngựa đi theo.

Sắc mặt Vô Diễm vẫn lãnh khốc như trước, bất quá lúc nhìn Lục Tiểu Thanh, trong ánh mắt lại có chút nhu hòa, biểu lộ kia ngay cả chàng cũng không phát hiện ra mình lại ôn nhu như thế.

Quán trọ, không biết tên quán trọ, thời đại này toàn dùng chữ phồn thể, Lục Tiểu Thanh là thỏ dài, lại thỏ dài đến tuyệt vọng, một chữ cũng không nhận ra được. Ở thế kỷ hai mươi mốt, tốt xấu gì thì nàng cũng có được một cái bằng đại học chính quy, không nói là bằng cấp cao gì, ít nhất để nhận thức đương nhiên là không có vấn đề gì. Hiện tại ở cái thế giới này, nơi nơi đều là chữ phồn thể nhìn đến hoa cả mắt, giống như lá bùa trị quỷ, nó biết mình mà mình chẳng hề biết nó. Còn chưa kể hai bức hoành phi to như hai cái sọt vậy, chính là trên cái sọt lớn như vậy lại có chữ, sợ là ngay cả móng mang ra đoán cũng không lấp đầy hai cái sọt đó mất. Cho nên Lục Tiểu Thanh liền lựa chọn xem nhẹ, lập tức đi theo sau Thiên Vũ cùng Vô Diễm.

Hai gian phòng, Thiên Vũ cùng Vô Diễm một gian, còn một mình Tiểu Thanh một gian. Đêm đến, gió nhẹ nhàn thối, ngọn nến từ từ lóe lóe, Lục Tiểu Thanh mở to hai mắt, nhìn ngọn nến đang sáng lại tắt ngấm, ngoài cửa sổ nhánh cây chạm vào nhau kêu sần sật. Vì không có trăng nên bên ngoài rất tối, đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón tay; đêm không một tiếng động, tĩnh lặng như tờ, yên tĩnh đến làm cho người ta phải nổi da gà, sống gai ốc, đặc biệt khác xa với hàng quán ở hiện đại đèn đuốc sáng trưng, ánh mắt Lục Tiểu Thanh tỉnh mạch không khỏi càng lúc càng mở to.

Tối đen, tĩnh mịch, trong lòng Lục Tiểu Thanh yên lặng, tự mình đếm một ngàn số, nhưng rốt cục lại nhìn đến ngọn nến vừa tắt, không xong rồi.

Nhảy xuống giường, đem chân quần quanh mình, chạy ra cửa, một trận gió cuốn đến cách vách, dùng sức gõ cửa phòng trọ của bọn Vô Diễm.

Nghĩ là có chuyện gì phát sinh, Vô Diễm cực nhanh mở cửa ra. Lục Tiểu Thanh cũng không quần nhiều như vậy, từ bên người Vô Diễm chen đi vào bên trong, hướng trên ghế ngồi xuống, thở phào một cái.

Đốt sáng ngọn nến, Thiên Vũ ngồi ở mép giường, Vô Diễm đứng ở cạnh cửa, hai người gắt gao nhìn Lục Tiểu Thanh ôm chăn, không khỏi kinh ngạc.

Vô Diễm đứng ở cạnh cửa, nhìn Lục Tiểu Thanh nhú nhú mày nói: “Làm sao vậy? Còn không ngủ đi? Chạy tới đây làm gì? Bộ có chuyện gì sao?”

Lục Tiểu Thanh trừng mắt nhìn Thiên Vũ nói: “Ta không muốn ngủ một mình, ta muốn ngủ bên này.” Thiên Vũ ngây cả người, nhẹ giọng nói: “Người là một cô nương, làm sao có thể ngủ ở phòng của nam tử được, như vậy đối với thanh danh của người không tốt. Ngoan, về phòng ngủ đi.”

Lục Tiểu Thanh kiên quyết lắc đầu nói: “Không, ta mới không cần cái gì thanh danh, ta chính là không muốn ngủ một mình, ta muốn ngủ bên này.”

Vô Diễm đi đến trước mặt Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cũng ngửa đầu nhìn hắn, trong mắt là kiên quyết không có chần chừ. Nửa ngày, Vô Diễm đột nhiên mở miệng nói: “Người sợ hãi.” Lục Tiểu Thanh đỏ mặt, muốn nói “không phải” để tránh mất mặt mũi, bất quá ngẫm lại sĩ diện thì chỉ có mình bị chịu thiệt, không khỏi thì thào đáp: “Nơi này quá tối, ta không quen.”

Vô Diễm thu hồi ánh mắt sắc bén nhìn qua Thiên Vũ, Thiên Vũ hướng chàng gật đầu, Vô Diễm nhìn Lục Tiểu Thanh đang quần chăn chỉ lộ ra cái đầu, thanh âm hòa hoãn nói: “Muốn ngủ bên này cũng không có giường cho người, người nên hiểu rõ điều đó.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe liền cao hứng nói: “Cái đó không thành vấn đề.” Nói xong ôm chăn hướng đến trường kỷ liền ngủ ở mặt trên, còn hướng Vô Diễm đang giật mình vậy vậy tay cười nói: “Ta tốt lắm, đóng cửa đi, để đèn sáng cho ta.” Nói xong mang theo tươi cười nhắm mắt lại.

Vô Diễm nhìn Lục Tiểu Thanh cứ như vậy nhắm mắt mà ngủ, không khỏi lắc đầu, chưa từng thấy qua nữ tử nào lại tùy ý như vậy, một chút cũng không sợ mình cùng Thiên Vũ là hai nam nhân xa lạ.

Trời vẫn tối đen như trước, bất quá Lục Tiểu Thanh cảm giác được hô hấp của Thiên Vũ cùng Vô Diễm, biết mình không phải chỉ có một mình, trong lòng nhất thời vui đi cảm giác sợ hãi.

Giữa đêm yên lặng, Thiên Vũ đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Thanh, người rốt cuộc là loại người nào?”

Lục Tiểu Thanh tưởng Vô Diễm cùng Thiên Vũ đều đã ngủ, không nghĩ tới Thiên Vũ đột nhiên nói chuyện, bị hoảng sợ nên bất mãn nói: “Huynh muốn hù chết người khác à.”

Nhìn trước mắt một mảnh tối đen, Lục Tiểu Thanh lần đầu tiên nghĩ đến tình cảnh hiện tại của mình, nghĩ đến mình đang ở rất xa quê nhà, đến nỗi không thể dùng hai chữ “xa xôi” mà hình dung khoảng cách, còn có người thân nữa. Đột nhiên cảm thấy cô đơn, cả người run lên, là rét lạnh đến thấu xương. Làm nàng không khỏi mang theo ưu thương cùng sợ hãi, nhẹ nhàng thở dài nói: “Nếu ta nói ta từ ngàn năm sau đến, hai người có tin không?”

Trầm mặc, Lục Tiểu Thanh có chút hy vọng bọn họ sẽ tin tưởng, nhưng lại nghĩ đối với bọn họ là không thể, cũng không khỏi trầm mặc. Nửa ngày, Vô Diễm lạnh lùng nói: “Người chỉ có một mình thôi sao.” Thanh âm vẫn lạnh lùng nhưng có chút quan tâm, không biết là chàng có tin không?

Lục Tiểu Thanh gật đầu, tuy biết rằng trời tối như vậy, bọn họ khẳng định nhìn không thấy, bất quá vẫn là theo bản năng gật đầu nói: “Ở đây, ta chỉ có một mình, ta không có thân nhân. Nếu không gặp được hai người, giờ này ta không biết sẽ ra sao nữa? Nơi này ta cũng không quen. Nếu có một ngày hai người bỏ rơi ta, ta không biết cuộc sống với ta sẽ ra sao đây. Ta không quen với cách nói chuyện ở nơi này, ta nghe không hiểu ngôn ngữ của bọn họ, cũng không nhận thức được chữ viết, càng không có tiền; ta... ta không biết phải sống qua ngày như thế nào nữa.” Đêm đến là nhược điểm của nàng, nàng sợ nhất là buổi tối. Không có

cảnh giác, không có phòng bị, chỉ có sự thật. Lục Tiểu Thanh chỉ biết là hai người trong bóng đêm kia là người duy nhất mình biết, không biết vì sao chính mình tình nguyện hy vọng đi theo bọn họ.

Nói xong những lời này Lục Tiểu Thanh dĩ nhiên là rơi lệ đầy mặt, không có khóc rống, không có đau lòng, không có lau nước mắt, chỉ là nước mắt lẳng lặng rơi xuống. Muốn ngăn những giọt nước mắt ngoài ý muốn kia, nhưng căn bản là tự mình làm không được.

Vô Diễm rời giường đến ngồi xổm xuống bên cạnh Lục Tiểu Thanh đang ngủ, nhẹ nhàng kéo nàng tựa vào trong lòng mình, sờ soạng lau đi những giọt nước mắt đau lòng kia, mà không nói được lời nào. Trên giường, Thiên Vũ ngồi dậy dựa vào vách tường, cũng không nói gì. Không khí thật trầm mặc cũng rất ấm áp.

Lục Tiểu Thanh lôi kéo cánh tay Vô Diễm, dựa vào trong ngực chàng, nghe nhịp đập trái tim chàng, nhẹ giọng lại kiên định nói: “Đây là lần đầu tiên ta nói về lai lịch của ta ở thế giới này, mặc kệ là hai người có tin hay không, đây cũng là lần cuối cùng. Tại đây, tại cái thế giới mà ta không biết, không cho phép ta yếu đuối, chân thực nhất chính là cho ta người để tin cậy.” Nói xong nắm chặt cánh tay Vô Diễm, ngẩng đầu lên nhìn Vô Diễm, có chút dồn dập nói: “Ta không phải quái vật gì cả, cũng không phải là người thần kinh có vấn đề, hai người phải tin tưởng ta, ta không cần người khác tin tưởng, ta chỉ muốn hai người tin tưởng ta.”

Trong tiếng hít thở dồn dập, Thiên Vũ nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói: “Ta tin tưởng nàng.” Mà Vô Diễm im lặng không nói gì, chính là trong tay tăng sức mạnh, gắt gao ôm lấy Tiểu Thanh, dùng thân thể chính mình nói rõ đáp án.

Lục Tiểu Thanh thở phào một cái, trong lòng thật cao hứng, giống như tìm được cái loại cảm giác có người thân bên cạnh, không biết vì sao, nàng chính là muốn bọn họ tin tưởng chính mình, sợ là thân mình giống như cây lục bình trôi dạt muốn kiếm một cái cây để được bám níu lấy.

Đêm thật yên tĩnh, thật yên tĩnh, Thiên Vũ cùng Vô Diễm nhìn nhau không nói gì, ngồi bên cạnh Tiểu Thanh đang ngủ say. Cảm giác rất quái lạ, cũng rất yên ổn.

4. Chương 005 - 006

Chương 5: Không xong

Sáng sớm, đi ra hành lang bên ngoài, Vô Diễm nhìn thoáng qua mặt trời đang mọc, hướng về phía Thiên Vũ hỏi “Chúng ta làm gì với nàng đây?”

Thiên Vũ dựa vào lan can nhìn cửa phòng đóng chặt, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, nhẹ giọng nói “Một cô nương ngay cả bóng tối còn sợ, đề nghị nàng không không có rắp tâm gì đâu”

Vô Diễm cũng cười nói: “Đúng vậy, không biết tại sao huynh tự nhiên lại tin vào những điều kỳ quái mà nàng nói”.

Thiên Vũ thu hồi vẻ tươi cười, quay đầu nhìn thoáng qua Vô Diễm, chàng vẫn có cái vẻ tương đương lãnh khốc, đối với nữ tử không hề có biểu hiện gì, hiện tại trên mặt lại mỉm cười. Thiên Vũ ngậy ra một lúc, quay đầu nhìn cửa phòng không nói gì thêm.

“Ai nha, giường quá cứng, nằm mà đau cả lưng. Mà mình sao lại ngủ ở trên giường thế này?” Xoa xoa cái gáy bị đau, Lục Tiểu Thanh không hiểu sao mình lại ngủ ở trên giường. Nhìn bốn phía, nàng không thấy hai Vô Diễm và Thiên Vũ đâu. Loạng choạng bước xuống giường, nàng đi ra cửa.

Mặt trời đã lên cao ba sào, hắc hắc, không nghĩ là mình lại dậy muộn như vậy. Nhìn tiểu nhị đang chạy tới trong mắt có ý cười, Lục Tiểu Thanh tự nhiên mặt có chút ửng hồng, tuy nhiên vẫn ra vẻ trấn định hỏi tiểu nhị “Hai vị đi cùng ta đâu?”

Tiểu nhị thái độ thật cung kính nói “Vừa gặp hai vị khách quan đó, bọn họ giống như có việc gì gấp, vội vàng rời đi rồi, kêu tiểu nhân đem thư này giao cho cô nương, vừa vặn gặp cô nương ở đây” Nói xong đưa cho nàng một mảnh vải thô.

Lục Tiểu Thanh nghe thấy bọn Vô Diễm đi rồi, không khỏi trong lòng cả kinh, nhìn mảnh vải trong tay, đúng là Vô Diễm hay mặc quần áo màu này, mở mảnh vải ra xem, hai chữ rồng bay phượng múa, không

hiếu là chữ gì. Xem chừng chắc là do Vô Diễm viết, nhất thời trong lòng khấn nguyện quay sang hỏi tiểu nhị “Trong này viết cái gì?”

Tiểu nhị nhìn rồi lẩm bẩm nói: “Chữ này, tiểu nhân cũng không biết chữ”

Lục Tiểu Thanh xoay người lại, cầm mảnh vải chạy xuống lầu, trong lòng rất vội, không chú ý đến đường nên đụng phải tiểu nhị đang bê một chậu nước đi lên trên cầu thang, mảnh vải bay xuống dưới, người cũng bị ngã lộn. Cố nhịn đau, Lục Tiểu Thanh vội vàng đứng lên, cũng không quan tâm người kia thế nào, vớt lấy mảnh vải bị ngâm trong nước.

Ướt nhẹp, mảnh vải ướt đầm nước, nước từ mảnh vải tí tách chảy xuống. Lục Tiểu Thanh run run mở mảnh vải ra, trời ạ, nơi đó chữ chỉ còn lại một mảng mực nước nhòe nhoẹt nhìn không ra chữ gì.

“Người... người... người đền chữ cho ta, đền chữ cho ta” Cơn giận bùng lên hướng người đụng phải mình rít gào. Lục Tiểu Thanh ba bước biến thành hai, vọt tới đứng trước người tiểu nhị, túm cổ áo hắn, lửa giận bốc tận trời, điên cuồng hét chói tai.

Ông chủ của quán trọ cùng khách trọ khuyên can thật vất vả nàng mới hạ hỏa, ông chủ của quán trọ đành phải miễn tiền thuê phòng của Lục Tiểu Thanh. Đi ở trên đường cái, đơn độc một mình, Lục Tiểu Thanh gắt gao cầm vạt mảnh vải kia ở trong tay, đột nhiên cảm thấy rất bị thương, giống như cả thế giới bên ngoài giờ chỉ còn lại có một mình nàng, giống như xung quanh có rất nhiều người nhưng lại chẳng có hơi ấm con người, giống như là giữa mùa hè nhưng lại thấy lạnh thấu xương, từ nay về sau, tại thế giới lạ lẫm này chỉ còn một mình nàng.

Lang thang không mục đích ở trên đường cái, nhìn người xung quanh như không tồn tại, tất cả những ánh mắt không có ý tốt, kinh ngạc, tò mò, nàng đều coi như không nhìn thấy, một mình lưu lạc. Thì ra một người tha hương ở thế giới khác, đưa mắt nhìn không có cảm giác quen thuộc là như thế này, không cảm thấy đau tận cốt tủy, không có bị ai mình đầy thương tích, mà chính là không có tâm, trong tim trống không, trống rỗng, không có một chút tình cảm nào.

Gió nhẹ nhàng thổi bay, cánh dương liễu đung đưa theo gió, đầy trời tơ liễu thanh thoát, trời dần dần tối đen. Lang thang không mục đích, Lục Tiểu Thanh quên thời gian, quên tất cả, chỉ trầm mặc ở trong thế giới của chính mình. Mặt trời chiều ngã về tây, kẻ đoạn trường nơi đất khách quê người.

Trời tối, bốn phía rơi vào hắc ám, bỗng sau gáy Lục Tiểu Thanh đau nhói, liền rơi vào hôn mê.

Đầu có chút choáng váng, gáy có chút đau, Lục Tiểu Thanh nửa mơ nửa tỉnh, theo bản năng sờ sờ cái gáy đau đau, mê mang mở mắt ra. Đập vào mắt là ánh sáng mờ ảo trong một gian phòng ngủ, quay đầu nhìn về phía ánh sáng, chỉ thấy một vẻ mặt lạnh lùng của một người phụ nữ đang nhìn mình, ánh mắt lạnh như băng, không đúng, không phải là lạnh, mà là căn bản là không có cảm tình đang nhìn mình.

Một lần nữa nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, Lục Tiểu Thanh lại lần nữa mở mắt ra, chậm rãi chuyển động thân mình, nàng cũng dùng ánh mắt hồ hững nhìn lại nữ nhân kia.

Hai người nhìn nhau như vậy nửa ngày, nữ nhân kia nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, mở miệng nói: “Người rất bình tĩnh.”

Lục Tiểu Thanh giương mắt không nói gì, nữ nhân dừng lại một chút, lãnh đạm nói: “Đây là Bích Vân Hiên, về sau ngươi ở đây làm việc, ta chính là mama ở đây”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe hai chữ mama, nháy mắt liền hiểu được đây là nơi nào, phàm cổ trang cũng không phải là chưa xem. Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy một trận mê muội, tâm trầm xuống, nhìn mama đối diện vẻ mặt lãnh khốc, nàng quay mặt nhìn ra vài bóng người lay động ngoài cửa sổ, đó là những tên tay sai để đối phó với những nữ tử không nghe lời.

Ngược lại, lúc này Lục Tiểu Thanh lại tỉnh táo, không biết là quá sợ hãi hay quá bình tĩnh, trong tiềm thức không nhận biết tình hình nguy hiểm, chỉ là một mảng trống rỗng, rồi tâm tư thay đổi thật nhanh, phân tích con đường phía trước của mình.

Mama thấy Lục Tiểu Thanh không nói gì, lại mở miệng nói

“Người là người thông minh, biết cái gì là tốt ình, ta cho người thời gian hai ngày, hai ngày sau tiếp khách cho ta”. Dứt lời liền đứng dậy, không nhìn Lục Tiểu Thanh mà đi ra ngoài.

“Tình hình kỹ viện này đang xuống dốc đúng không?” Lục Tiểu Thanh nhìn mama, đột nhiên mở miệng nói làm mama đang bước đi bỗng dừng lại.

Mama chậm rãi quay đầu, nhìn chăm chú vào vẻ mặt cười yếu ớt của Lục Tiểu Thanh, không sai, là cười yếu ớt, a một tiếng, đứng lại để chờ nghe nốt câu dưới.

Cười yếu ớt, Lục Tiểu Thanh điều chỉnh lại tư thế ngồi, thoải mái dựa vào đầu giường chậm rãi nói: “Bà muốn kỹ viện khởi tử hồi sinh, hay là muốn một kỹ nữ cái gì cũng không biết?”

Mama trở lại ghế ngồi, nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Dựa vào cái gì để ta tin tưởng người?”

“Bởi vì bà chỉ có thể tin tưởng ta, ngoài ta ra, kỹ viện của bà không ai có năng lực có thể làm cho nó sống lại.” Tiểu Thanh nói thật kiên định.

“Chỉ bằng một câu của người sao?” Mama hoàn toàn không tin.

Lục Tiểu Thanh không thèm để ý đến Mama dùng lời nói, ánh mắt, khí thế bức người, mà nhẹ nhàng kéo một lọn tóc nghịch nghịch quăn quanh ngón tay, cả nửa ngày, đến khi thấy mama kia không còn nhẫn nại thêm được nữa, Lục Tiểu Thanh mới ngẩng đầu lên nói: “Cho ta một tháng, ta sẽ làm cho nó danh chấn khắp Giang Nam.”

Mama vừa nghe xong, tay đặt trên bàn khẽ run lên, lấy lại bình tĩnh, nhìn Lục Tiểu Thanh hung hăng nói: “Người đừng cho ta là dạng người dễ dàng bị lừa gạt”

Nhẹ liếc một cái ra ngoài cửa sổ, Lục Tiểu Thanh nhẹ nhàng cười nói “Sao không thử một lần.”

Mama lúc này tâm tình rất kích động, có thể khôi phục lại thanh danh ngày xưa là kỹ viện nổi tiếng nhất Giang Nam, là chuyện bà ta mong muốn nhất, không biết có nên tin tưởng nữ tử vô cùng bình tĩnh trước mắt này hay không.

Lục Tiểu Thanh nhìn ra mama đang do dự, liền lạnh lùng nói “Đáng tiếc, đáng tiếc, cơ hội tốt như vậy lại vô có mất đi.” Nói xong giống như tiếc hận lắc lắc đầu.

Mama vừa nghe xong ngẩng đầu lên nhìn Lục Tiểu Thanh, ánh mắt khôi phục lạnh lùng nói: “Được, ta cho người một tháng thời gian, nếu đến lúc đó người làm không được, cũng không nên trách ta không cho người mặt mũi.”

Lục Tiểu Thanh đồng dạng lãnh khốc nói “Nếu ta không làm được, tùy bà xử lý. Bất quá, nếu ta làm được, thì sẽ thế nào?”

Mama ti hí mắt nói: “Người muốn bàn điều kiện với ta sao?”

Lục Tiểu Thanh nhìn chăm chăm mama, ánh mắt nhú nhú, vẻ mặt cao ngạo nói: “Đương nhiên, ta làm hưng chấn thanh danh cho bà, đương nhiên phải có điều kiện”

Nghe được Lục Tiểu Thanh nói đến điều kiện, nữ nhân kia ngược lại càng tin vài phần Lục Tiểu Thanh có năng lực, nghiêng răng nói: “Nói ta nghe xem sao.”

“Rất đơn giản, ta muốn có một phần ba lợi nhuận hàng tháng, còn có, sau này thành công, ta quyết định ở lại hay đi bà cũng không được quản” Lục Tiểu Thanh gất gao nhìn chăm chăm mama kia nói.

Chần chờ một chút mama gật gật đầu nói: “Ta đáp ứng người, chỉ cần người thành công, bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Lục Tiểu Thanh ba bước đi xuống giường, giơ tay phải nói: “Đập tay thề nào!” Bốp, bốp, bốp, ba tiếng này biểu thị hiệp nghị thành công, đem tâm tình trả lại cho Lục Tiểu Thanh, ngồi trở lại mép giường suy nghĩ thật lâu về vấn đề mama nói đến.

Thời gian vội vàng trôi qua, giây lát sau đã có tiếng gà gáy, ánh sáng lan tràn, thái dương tỏa sáng, trên đường bắt đầu có tiếng người truyền đến.

Xoa xoa ánh mắt, Lục Tiểu Thanh có chút mệt mỏi trưng ra vẻ mặt ý cười, vừa nghi hoặc nhìn mama nói: “Linh tỷ, trước tiên tỷ phải làm theo lời ta nói, giờ ta thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Linh tỷ vừa đi, Lục Tiểu Thanh tựa vào đầu giường nhắm mắt, nghĩ lại chuyện phát sinh sau một đêm, nghĩ mà không khỏi sợ hãi. Nếu mình không đủ bình tĩnh, cực nhanh tìm ra cách uy hiếp đối phương, sợ là hiện tại đã là thịt bò trên dao dưới thớt rồi. Trợn mắt nhìn tro bụi trên mặt bàn xung quanh ngọn nến, mỉm cười, nếu không nhờ nó chiếu rọi xuống thì mình làm sao có thể phát hiện đây là phòng ốc bố trí tinh xảo mà lại thiếu người ở, làm sao có thể lớn mật suy đoán. Trời không tuyệt đường người, chỉ xem mình có trụ lại tốt hay không.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Lục Tiểu Thanh thì thào nói: “Về sau, phải dựa vào chính mình, ở thế giới này, chỉ có chính mình làm trụ cột ỉn!”

Chương 6: Ngọa chuyển kỹ viện

Bích Vân Hiên, không còn vẻ lạnh lùng như trước, những quy nô [1] không có việc gì để làm nhàn nhã ngủ gà ngủ gật, bây giờ cũng khẩn trương bận rộn dọn dẹp. Lại là chạy trước chạy sau, lại là lau bàn ghế, lại là quét tước mặt tiền cửa hàng, mỗi người trên mặt đều là vui sướng, giống như sắp có chuyện vui mừng rất lớn từ trên trời rơi xuống người bọn họ vậy.

[1] Quy nô: là những tên đàn ông chuyên dụ dỗ tìm kiếm kỹ nữ về, và sẵn sàng đánh đập nếu kỹ nữ không chịu tiếp khách

Còn có vài quy nô không ngừng chạy đến bến tàu, thay phiên nhau ở bến tàu chờ đợi, mỗi người trên mặt đều là ý cười thần bí. Còn có người không ngừng ở cửa hàng tơ lụa, ở quán bán sơn phần, quán bán đồ trang sức để sửa sửa đồ mới, không nói lời nào chính là chọn lựa. Lại chọn đi chọn lại đều không có vừa lòng, chủ cửa hàng hỏi muốn mua cho người nào, tất cả đều nhất trí mỉm cười không đáp.

Liên tục mười ngày đều là như thế, làm ọi người mấy ngày này tiếp xúc cực kỳ tò mò, nhưng mỗi khi hỏi đến đều không có được đáp án, không chỉ có một lòng ở mỗi thời mỗi khắc đều suy nghĩ, đều muốn biết Bích Vân Hiên đang muốn làm cái gì, ngay cả hai kỹ viện lớn nhất đều phái người đến hỏi thăm, một ít quan to, quý nhân, tài tử phong lưu cũng tìm tới cửa, bất quá đều được trả lời bằng những nụ cười thần bí.

Hậu viện, Lục Tiểu Thanh cùng Linh tỷ ngồi nghe mưa rơi trên mái hiên, Linh tỷ có điểm kích động nhìn Lục Tiểu Thanh đang uống trà nói: “Hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?”

Lục Tiểu Thanh uống một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn hai mươi mấy cô gái bên cạnh, hoàn phi yến gầy [2], giọng nói ngọt ngào, nhỏ nhẹ như chim oanh chim yến, chính là làm trái với tâm nguyện của bản thân phải dừng ở chỗ phong trần dơ bẩn này. Lục Tiểu Thanh ngay cả có lòng muốn giúp đỡ, nhưng cũng vô lực không thay đổi được gì, chỉ có làm cho các nàng thanh danh lên cao, có thể ăn no mặc ấm, có thể có chút giá trị, cũng coi như là một lần được quen biết nhau.

[2]Hoàn phi yến gầy: ý nói các dạng cô nương đầy đặn như Dương Ngọc Hoàn hay mong manh như Triệu Phi Yến đều có cả

Lục Tiểu Thanh chọn ba nữ tử trẻ trung xinh đẹp nhất giữ lại, còn lại những người khác để cho người dẫn đi huấn luyện. Nhìn thoáng qua ba nữ tử đó, Lục Tiểu Thanh nói với Linh tỷ: “Gọi người may cho các nàng mỗi người một bộ quần áo thượng đẳng, còn có dùng sơn phần loại tốt nhất, giao cho ta dạy các nàng cách trang điểm”

Linh tỷ nghi hoặc nói: “Các nàng nhưng là chưa từng làm những việc như vậy, muốn dùng người làm những việc đó, có phải nên gọi người quen tay có vẻ tốt hơn hay không?”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu, làm một bộ biểu tình bí hiểm nói: “Dùng người đều có diệu kế, tỷ không cần nhiều lời.” Linh tỷ vừa nghe cũng không tranh cãi gì thêm.

Sau khi Linh tỷ phân phó xuống dưới, Lục Tiểu Thanh cúi người ghé vào bên tai Linh tỷ nói: “Làm theo lời ta nói đệ nhất danh kỹ ở kinh thành đã được Bích Vân Hiên mua đứt. Hiện tại tung ra tin tức chuẩn bị ngày kia đón tiếp người.”

Linh tỷ ngẩn người nói: “Sao lại có thể như vậy? Đây là chủ ý gì?”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái xem thường, lạnh lùng nói: “Tỷ không cần biết, tỷ chỉ cần làm theo lời của ta. Ok?”

Linh tỷ nghe vậy gật gật đầu, đã hiểu một nửa, câu cuối cùng vẫn là không hiểu, bất quá thần tài cũng không thể đắc tội, liên tục gật đầu như nghe thánh chỉ, cũng là do hai ngày nay người đến Bích Vân Hiên nói liên không dứt, chứng minh Lục Tiểu Thanh xác thực có biện pháp cải thiện tình cảnh ẩm đạm của kỹ viện.

Phút chốc, tin tức được truyền khắp toàn bộ thị trấn, danh kỹ nổi tiếng nhất ở kinh thành đã được Bích Vân Hiên mua đứt, hai ngày sau sẽ đến Giang Nam. Trong lúc nhất thời này, tin tức được lan tràn rộng rãi, tựa như được mọc thêm cánh, nhanh chóng truyền khắp Giang Nam. Càng truyền càng thái quá, cái gì bết nguyệt tu hoa (3) đừng nói, bộ dáng của Cửu Thiên Huyền Nữ (4) cũng thua xa, liền ngay cả thất tiên nữ của vương mẫu nương nương cũng chỉ có đáng xách dép cho nàng Dù sao chỉ có tiên nữ trên trời mới so sánh được với nàng, nhân gian khó ai sánh bằng.

[3] Bết nguyệt tu hoa : chỉ sắc đẹp: Khiến mặt trăng phải che lại, hoa phải hổ thẹn.

[4] Cửu Thiên Huyền Nữ : nghĩa đen là người phụ nữ huyền diệu nơi tầng Trời thứ 9. Đây là một danh hiệu của Đức Phật Mẫu,, để biết thêm chi tiết tra google :P

Hai ngày sau, kiệu lớn của Bích Vân Hiên có mặt ở trên một con thuyền xa hoa, nhóm quy nô ở trên bến tàu chạy tới chạy lui, Linh tỷ cũng tự mình trình diện tiếp đón. Không bao lâu, theo thuyền cập bến, cỗ kiệu được bốn phu kiệu nâng lên, bên cạnh đi theo bốn tuyệt sắc mỹ nữ, mày nhỏ như lông mày con ngài, trâm hoa tà sập bên cạnh búi tóc, duyên dáng yêu kiều thướt tha, bước nhẹ nhàng hướng Bích Vân Hiên đi đến.

Thời điểm cỗ kiệu của Bích Vân Hiên đi ra liền khiến cho không ít người vây lại xem, hiện tại thấy từ trên thuyền đi ra bốn tuyệt sắc mỹ nữ, không khỏi đều kinh ngạc vì người đẹp như tiên. Một bên quệt nước miếng, một bên cùng quy nô bên cạnh lôi kéo hỏi thăm.

“Tiểu tử, bốn mỹ nữ kia chính là đệ nhất danh kỹ ở kinh thành sao?”

“Đại gia, người thật sự là chưa thấy qua chợ, bốn người này chính là thị nữ đi theo đệ nhất danh kỹ ở kinh thành.”

“Thật sự, thị nữ đều xinh đẹp như vậy, tiểu thư kia không biết đẹp đến mức nào nữa đây?”

“Đó là đương nhiên, đây chính là đệ nhất danh kỹ của kinh thành, lão bản của chúng ta mất thật nhiều tâm tư, bỏ ra một số tiền lớn mới mua được đó.”

“Chắc, chắc, không đơn giản, không đơn giản.”

Trong lúc nhất thời mọi người đều thấy như bắt được vàng, còn chưa có thấy được người đẹp đến mức như thế nào, một số người nóng vội chạy trước một bước đến Bích Vân Hiên chiếm vị trí tốt.

Một người trong bốn vị thị nữ chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái nhìn bốn phía, không ngoài dự liệu của mình, chính là ánh mắt tham lam, hạ lưu, cuồng nhiệt quay chung quanh cỗ kiệu, không khỏi lạnh lùng cười. Quy nô đi bên cạnh nhỏ giọng ở bên tai nàng nói: “Lục tiểu thư, chúng ta liền như vậy trở về sao?” Trong lời nói có sự cung kính.

Người được gọi là Lục tiểu thư kia, không ai khác chính là Lục Tiểu Thanh, chỉ thấy nàng thấp giọng nói: “Đi chậm một chút, lập tức trở về.” Sau đó quay đầu nhìn ba vị mỹ nữ kia, đúng là ba cô gái ngày đó Lục Tiểu Thanh giữ lại.

Một đường chậm rãi đi trở về, người càng chạy càng nhiều, quả thực chật chội không chịu nổi, nếu không phải từ bến tàu về đến toàn viện đã được bọn quy nô dọn đường sẵn, thì không biết phải đi tới khi nào mới trở về được.

Trở lại Bích Vân Hiên, bên trong sảnh đường sớm đã đông nghịt khách, Linh tỷ đi về trước, chính là đang khéo léo tiếp đón phân đông quan to quý nhân, tài tử phong lưu, phú hào thương nhân..... Trên khuôn mặt kia không còn sự lạnh lùng, cười so với hoa còn tươi hơn, miệng ngoác ra so với miệng hà mã còn rộng hơn.

Cổ kiệu lập tức đi đến hậu viện, căn bản là muốn giấu diếm mặt. May mắn điều này chính là ai cũng đều hiểu rõ, hoa khôi cũng không phải là dễ dàng gặp được như vậy, bất quá bọn họ cũng có kiên nhẫn, cũng có tiền tài, chỉ cần là người xinh đẹp, bọn họ quyết chờ.

Hậu viện, khi Linh tỷ thật vất vả mới trấn an được mọi người đang thập phần tò mò, sau đó mới lại đây, chỉ thấy một mình Lục Tiểu Thanh đang đứng ở bên cạnh cổ kiệu không một bóng người.

Linh tỷ bước nhanh tiến lên giữ chặt Lục Tiểu Thanh nói: “Cái này làm sao bây giờ? Hiện tại bên ngoài đều biết đệ nhất danh kỹ ở kinh thành đã đến chỗ ta, nếu làm cho bọn họ biết vốn là không có chuyện này, chúng ta phải làm sao bây giờ? Chỉ sợ bọn họ sẽ đem Bích Vân Hiên này của ta phá tan tành mất thôi.”

Lục Tiểu Thanh nhẹ nhàng vạch màn che kiệu lên, bên trong không có một bóng người, vuốt ve màn vải trong tay, Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Hoảng cái gì, cho tỷ nhà vàng, tỷ còn không tìm được người đẹp sao.”

Linh tỷ ánh mắt tỏa sáng nói: “Muốn làm như thế nào? Một hoa khôi cũng không phải là dễ tìm.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời không ánh trăng, khóe miệng cong lên một nụ cười châm chọc, chậm rãi nói: “Nếu là ta đưa ra chủ ý, ta nhất định sẽ bồi dưỡng cho tỷ một hoa khôi.”

Linh tỷ nhú nhú mày nói: “Trong thời gian ngắn đào tạo ra một hoa khôi là không thể, phải bồi dưỡng từ nhỏ, trên tay ta cũng không có người như vậy, trừ bỏ.....” vừa nói vừa đem ánh mắt dừng lại ở trên người Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh cười lạnh một tiếng nói: “Như thế nào, đánh chủ ý lên ta. Tỷ phải nhớ rõ được điều này, ta có thể tạo nên Bích Vân Hiên, thì ta cũng có thể hủy nó.”

Linh tỷ nghe thế biết mình đã nẩy lòng tham, vội vàng nói: “Làm sao có thể, làm sao có thể.”

Lục Tiểu Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Tốt nhất là như thế. Được rồi, đi viết một đôi câu đối, nói là hoa khôi thì ra câu đối, nếu ai có thể đối lại được, có thể thành khách hàng thân thiết của hoa khôi.” Linh tỷ cả kinh nói: “Điều này sao có thể, nếu đối lại được, ta đi đâu tìm hoa khôi cho hắn đây?”

Lục Tiểu Thanh nhìn Linh tỷ cười cười nói: “Nếu có thể đối lại được, chẳng khác nào hoa khôi của chúng ta không có tài văn hoa, yên tâm, đây là một câu đối mà ngay cả đến người thiên cổ cũng tuyệt đối không đối được, dám tài tử thương nhân này không có một người có thể đối lại được đâu, ta cũng mượn việc này để đề cao thêm danh khí của hoa khôi.” Dứt lời ở bên tai Linh tỷ nói nhỏ nhẹ vài câu.

Đại sảnh không ít người đều đang tranh cãi ầm ĩ muốn gặp hoa khôi, Linh tỷ thấy vậy, đi lên phía trên đài cười nói: “Hoa khôi hôm nay từ xa đến, còn mệt mỏi không nghĩ muốn gặp khách.” Vừa nghe nói như vậy, tất cả mọi người rầm một tiếng náo loạn cả lên.

Linh tỷ làm bộ bình ổn mọi người sau nói tiếp: “Bất quá hoa khôi của chúng ta có ra một câu đối, chỉ cần có người có thể đối lại được, liền sẽ trở thành khách hàng thân thiết của hoa khôi chúng ta, phải biết rằng hoa khôi vẫn còn là một xử nữ nha.” Dứt lời che miệng mà cười.

Người ở phía dưới vừa nghe thấy thế tất cả đều vỡ òa lên, liên thanh thúc giục Linh tỷ ra về trên. Linh tỷ cười nói: “Các vị nhưng phải nghe cho thật kỹ nha, tôi chỉ nói một lần thôi đó.” Nói xong hắng giọng lớn tiếng nói: “Cầm sắt tỷ bà, bát đại vương, vương vương tại thượng.” [5]

[5] Cầm, Sắt, Tỷ, Bà cũng là 4 quẻ trong Kinh dịch. Trong 4 từ này, ở mỗi từ đều có 2 chữ Vương, Dịch nôm na là: tám bậc vương lớn, vương ở trên cao, cao cao tại thượng)

Câu đối này vừa ra, phía dưới liền một mảnh yên tĩnh, nửa ngày cũng chưa có một người nào lên tiếng, Lục Tiểu Thanh đứng ở phía sau cửa ra vào, nhìn trường hợp loại này, vừa lòng quay đầu mà đi.

Sự kiện này lan truyền rộng rãi khắp toàn bộ Giang Nam, trong lúc nhất thời văn nhân nhà thơ hồi hải đến đây, mỗi ngày trong Bích Vân Hiên người đến, khách hướng tới như nước chảy, cho dù nhìn không thấy người đẹp, có thể vì nàng mà dừng lại tại đây nghỉ chân, có thể ngửi thấy mùi hương của nàng lưu lại, đều là một loại hưởng thụ. Tài tử mộ danh mà đến, suy nghĩ vất óc, bỏ N tể bào nào đều không thu hoạch được gì. Nhưng càng là như vậy càng làm ọi người cảm thấy hứng thú. Bích Vân Hiên hai ngày này, mỗi ngày là nườm nượp khách đến, ngẫu nhiên trở thành đệ nhất kỹ viện.

Ngồi ở trong phòng của mình, Lục Tiểu Thanh nhìn hai thỏi bạc trước mặt ở trên bàn, sờ soạng một lần lại một lần nữa, nhìn thoáng qua lại liếc mắt một cái, hận không thể đem bạc nhét vào trong mắt, vẻ mặt tươi cười kia, còn cao hứng hơn so với trên trời rơi xuống một Lâm muội muội [6] [nếu thực có một Lâm muội muội rơi xuống, vậy thì Lục Tiểu Thanh mặt khăng định cười không nổi, mặt so với da ếch còn xanh hơn] . Khóe miệng nước miếng chảy ròng ròng, bộ dạng kia chỉ có hai từ để hình dung đó là : ghê tởm.

[6]:Lâm muội muội: Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng. Ý là đạt được may mắn như có được Lâm muội muội

5. Chương 007 - 008

Chương 7: Không phải hảo binh

Sau nửa canh giờ dĩ nhiên mặt xơ cứng lại, rốt cục ở tiếng kêu đau ngao ngao của chủ nhân mới khôi phục lại bộ dáng như cũ. Dùng sức xoa xoa hai má đã cương cứng, Lục Tiểu Thanh làm sẵn lại hai má, kêu ngao tỉnh táo lại. Nhìn trên bàn ước chừng bốn trăm lượng bạc, Lục Tiểu Thanh đột nhiên lại giận đến tái mặt, quay chung quanh cái bàn đi qua đi lại một vòng, càng đi sắc mặt lại càng trầm trọng.

Thật lâu sau, chỉ nghe nàng lầm bầm nói: “Bốn trăm lượng, nếu cân lên cũng phải nặng hai mươi cân ý chứ, đùa sao, mình chẳng lẽ phải cống chúng nó rồi đi, như thế chắc chắn người sẽ bị đè chết, không được, không được, mình là người thông minh tuyệt đỉnh như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như thế được.”

Suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên đập xuống bàn một phát, đồng thời hung hăng đánh vào đầu mình một cái, chỉ nghe thấy “Ai nha” một tiếng, Lục Tiểu Thanh ôm đầu kêu đau, khổ sở nói: “Đánh mạnh quá, đầu đau quá, đáng chết, đánh chính mình lại dùng mạnh sức như vậy để làm gì, thật sự là ngu ngốc mà”

Dùng sức xoa xoa đầu, Lục Tiểu Thanh hắng giọng gọi: “Tiểu Lục Tử, kêu Linh tỷ đến.” Vẫn đứng ở cách đó không xa, quy nô gọi là Tiểu Lục Tử được giao trách nhiệm hầu hạ, nhưng thật ra là giám thị nàng, cao giọng đáp ứng một tiếng, liền chạy về phía trước đình tìm người.

“Muội tử, muội tìm ta sao, có phải hay không đã tìm ra cách về chuyện của hoa khôi?” Người chưa tới mà tiếng nói đã tới trước, Linh tỷ bước nhanh đi tới, vẻ mặt kích động nhìn Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh mặt trầm xuống, hừ giọng nói: “Hoảng cái gì? Chuyện đó không cần tỷ quan tâm, ta đều đã có chủ ý, tìm tỷ tới là ta có việc.”

Linh tỷ rõ ràng có điểm thất vọng ồ lên một tiếng, nhưng cũng không dám nói cái gì, ai kêu Lục Tiểu Thanh là nhân tài cơ. Thế kỷ hai mươi một có cái gì quý nhất, đó chính là nhân tài, cổ nhân sao có thể sánh bằng chúng ta. Vì thế bồi cười nói: “Vậy muội tử tìm ta có chuyện gì vậy?”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu chỉ vào hai thỏi bạc ở trên bàn nói: “Đem hai thỏi bạc này đổi thành ngân phiếu cho ta, ta muốn loại chi phiếu cả nước thông兑 [1].”

[1] : Cả nước thông兑: là loại ngân phiếu lưu hành/ lưu thông trong cả nước

Linh tỷ lầm bầm nói: “Đổi thành ngân phiếu là không có vấn đề gì, nhưng cả nước thông兑 là cái gì?”

Lục Tiểu Thanh có chút khó xử gãi gãi đầu, trong lòng nghĩ nên giải thích như thế nào, một mặt nói: “Chính là đổi thành ngân phiếu mà ở bất kỳ nơi đâu trên đất nước Đại Đường này có thể đổi ra bạc, không phải loại ngân phiếu mà chỉ có thể ở Giang Nam mới đổi được, tỷ hiểu ý của ta chứ?”

Linh tỷ gật đầu nói: “Không có vấn đề.”

Lục Tiểu Thanh nhẹ nhàng thở ra, âm thầm may mắn vì người trước mặt, đầu óc cũng được coi như linh hoạt, nếu gặp được người thô lỗ, mình khó tránh khỏi sẽ nổi bão.

Hai ngày trôi qua thật nhàn nhã, trong hai ngày này, Lục Tiểu Thanh chọn ra mười mấy tiểu nha đầu trẻ đẹp, cái gì cũng không làm chính là xem các nàng ca múa, còn ra lệnh không muốn người khác quấy rầy

nhã hững của mình. Dem Linh tử bên cạnh chỉ biết lẳng ngốc đi đi lại lại, hận không thể đánh hai quyền làm ngất chính mình, ngày mai mới tỉnh lại, rất muốn cùng thần tài nói về tình trạng của kỹ viện trong hai ngày này.

Thật vất vả thừa dịp thời gian ca múa nghỉ tạm, Linh tử vẻ mặt tươi cười quyến rũ, liền đi lên trước mặt của Lục Tiểu Thanh, trên nét mặt phong nguyệt của chốn thanh lâu, vẫn không che nổi vẻ già nua, rõ ràng hiện lên vẻ nịnh bợ. Lục Tiểu Thanh ở trong lòng âm thầm lắc đầu nói: “Xem ra, người Trung Quốc hiện đại thật sự là tập trung tinh hoa nhân tính ngàn năm qua của Trung Quốc, cái loại người này là có ý định nịnh bợ, lấy lòng, trong nụ cười ẩn giấu đao kiếm [2], bán chủ cầu vinh, ừm. Đó là toàn bộ kế của Tiểu Lý Phi Dao, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì tuyệt đối sẽ là kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, Lúc nói cười, giặc đã thành tro bụi [3], ở khi người còn chưa có phát giác tình huống, dĩ nhiên là sẽ bị ăn viên đạn bọc đường của người khác. Thật giống cổ nhân này, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bọn họ đang suy nghĩ cái gì, ngay cả đoán cũng không cần đoán, không cần lằng phí chỉ số thông minh cao 180 IQ của mình, aiz, không có cảm giác đạt được thành tựu gì.”

[2] Ý nói bên ngoài thì mềm mỏng nhưng bên trong chứa đựng gươm đao, lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết

[3] Đàm tiểu nhân gian hôi phi yên diệt: Một đoạn trong bài thơ Niệm nô kiều – Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha,

Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ

Đại giang đông khứ,

Lãng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật.

Cổ lũy tây biên,

Nhân đạo thị Tam Quốc Chu Du Xích Bích .

Loạn thạch băng vân,

Nộ đào liệt ngạn,

Quyển khởi thiên đòi tuyết.

Giang sơn như họa,

Nhất thời đa thiếu hào kiệt.

Dao tướng Công Cẩn đương niên,

Tiểu Kiều sơ giá liễu,

Hùng tư anh phát.

Vũ phiến luân cân,

Đàm tiểu gian,

Cường lỗ hôi phi yên diệt.

Cổ quốc thân du,

Đa tình ưng tiểu ngã,

Tảo sinh hoa phát.

Nhân sinh như mộng,

Nhất tôn hoàn thù giang nguyệt.

dịch:

Niệm nô kiều - Nhớ cảnh Xích Bích

Sông dài băng chảy,
Sóng cuốn hết thiên cổ phong lưu nhân vật.
Lũy cũ phía tây,
Người bảo là Xích Bích thời Chu Du Tam Quốc.
Đá loạn sục mây,
Sóng gầm vỗ bến,
Cuốn lôi ngàn đồng tuyết.
Nút sông như vẽ,
Một thời ít nhiều hào kiệt.
Nhớ Công Cẩn thời đó
Tiểu Kiều khi mới cười,
Anh hùng tư cách.
Quạt lông khăn là,
Lúc nói cười,
Giặc mạnh tro bay khói hết.
Cổ quốc hồn về,
Đa tình chắc cười ta,
Tóc đà sớm bạc.
Đời người như mộng,
Chén này để tạ trăng nước.

Linh tỷ cười quyến rũ nói: “Cô nãi nãi của ta ơi, muội mau nghĩ ra biện pháp đi, muội mau tìm ra cho ta một hoa khôi đi, bằng không Bích Vân Hiên này sẽ bị đám quý nhân phá nát mất.”

Lục Tiểu Thanh lạnh lùng nói: “Còn năm ngày nữa mới đến kỳ hạn một tháng, ta cũng không sốt ruột, tỷ hoảng cái gì.” Nàng bày ra bộ mặt làm người ta cảm giác gió lạnh thấu xương. Đây là kinh nghiệm đàm phán, người nếu ôn hòa thì người xấu đều nghĩ rằng người dễ bị bắt nạt, nếu người cứng rắn, người khác mới có thể có vài phần kính trọng người. Cho dù là miệng cọp gan thỏ cũng có thể hù dọa được người.

Linh tỷ vẻ mặt tươi cười làm lành nói: “Lời của cô nãi nãi ta sao không dám nghe, vậy cô nãi nãi nói thử xem, có cái gì phân phó một tiếng, ta lập tức sai người đi làm.”

Lục Tiểu Thanh tán dương gật gật đầu, ngoắc tay ý bảo Linh tỷ ghé tai lại đây, như thế, như thế phân phó vài câu, Linh tỷ kia vẻ mặt nghi hoặc, nhưng cũng liên tục gật đầu làm theo.

Đợi cho Linh tỷ đi rồi Lục Tiểu Thanh nhìn nhìn chúng nữ hài vẫn chờ nàng nói chuyện, chậm rãi bưng tách trà trên bàn lên uống một ngụm, uống vào miệng cũng không biết là trà hảo hạng hay là trà rởm, chính là chỉ muốn thể hiện khí thế cùng bộ dáng kia mà thôi. Sau khi thể hiện tư thế đoan trang, chùng mực, Lục Tiểu Thanh mắt không có nhìn đám người ở phía dưới, chỉ ra vẻ thâm trầm thấp giọng nói: “Ai muốn làm hoa khôi danh chấn Giang Nam?”

Không ai nói gì, chúng nữ đều hai mặt nhìn nhau, nhát gan không dám nói. Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái nhìn các nàng, hỏi lại một lần nữa: “Có ai muốn làm hoa khôi Giang Nam không?”

Vừa dứt lời, một cô gái mặc váy đỏ, có vẻ diễm lệ đứng dậy, nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Ta muốn làm.” Ngừ khí thực trực tiếp rất kiên định.

Chúng nữ tử ở bên cạnh đều nhất tề nhìn nàng, không ít người còn lộ ra ánh mắt hèn mọn, bởi vì nàng cũng không xinh đẹp hơn các nàng là bao.

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn cô gái mặc váy đỏ đó chậm rãi hỏi: “Người tên là gì? Vì sao muốn làm hoa khôi?”

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt của Lục Tiểu Thanh nói: “Ta gọi là Vân Tự. Còn vì sao muốn làm hoa khôi? Rất đơn giản, nếu ta thoát không khỏi vận mệnh đã được an bài trở thành kỹ nữ của mình, như vậy ta sẽ phải trở thành nhân tài kiệt xuất trong số mọi người ở đây, ta phải đứng ở trên đỉnh. Ta không thể thay đổi vận mệnh, nhưng là ta có thể quyết định ta phải có cuộc sống tốt hơn.”

Toàn trường yên lặng không tiếng động, các cô gái khác đều khiếp sợ nhìn Vân Tự, loại ý tưởng này các nàng là muốn cũng không dám nghĩ, có lẽ nghĩ tới cũng không dám nói ra.

Lục Tiểu Thanh trong mắt chậm rãi lộ ra ý cười nói: “Napoléon [4] đã từng nói qua: Không nghĩ làm tướng quân, binh lính không phải là binh lính tốt, tốt, người đã có dũng khí kia cùng mục tiêu, ta sẽ giúp người thực hiện ước nguyện này.” Vừa nói vừa đứng dậy, nhìn thoáng qua chúng nữ tử đang kinh ngạc bên cạnh nói: “Cơ hội là do chính mình phải nắm chắc lấy, người sợ trước sợ sau cho dù cơ hội có rơi xuống trên đầu hân cũng chỉ là lãng phí. Thế giới này sẽ không đồng tình kẻ yếu, bọn họ chỉ biết nể nang kẻ mạnh, các người nên nhớ kỹ lời nói này hôm nay của ta.”

[4] Napoléon: là vị tướng của Cách mạng Pháp và là người cai trị nước Pháp. Ông được biết đến như một trong những nhà lãnh đạo quân sự vĩ đại nhất trên thế giới.

Nói xong xoay người đi qua bên cạnh Vân Tự nói: “Đi theo ta.” Phía sau Vân Tự không chút do dự đi theo.

Ở trong một căn phòng độc lập sau hậu viện, Lục Tiểu Thanh đóng cửa bốn ngày, rốt cục đẩy cửa đi ra, phía sau đi theo là Vân Tự sắc mặt bình tĩnh. Linh tỷ vẫn chờ ở ngoài cửa vội vàng đi lên phía trước nói: “Muội tử tốt, thế nào rồi?”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Linh tỷ vừa hưng phấn, vừa lo lắng, lạnh lùng nói: “Chỉ cần tỷ chuẩn bị tốt theo lời ta dặn, hôm nay vốn không có vấn đề gì cả.”

Linh tỷ liên tục gật đầu nói: “Không có vấn đề, tỷ hoàn toàn làm theo lời muội nói, bên ngoài tất cả đều đã được an bài tốt lắm rồi, chỉ còn chờ hoa khôi thôi.”

Lục Tiểu Thanh gật gù đầu nói: “Dù sao đối phó cũng đã lâu rồi, cũng đã làm ọi người sắp nản mà bỏ đi, tỷ đi tuyên bố đi, đêm mai hoa khôi vì đáp tạ sự cổ động của mọi người, cố ý hiện thân ca múa, nếu muốn nhìn thấy dung nhan của hoa khôi thì xin mời nhanh chóng.”

Linh tỷ cười mặt đều sáng bừng, vội vàng nói: “Tỷ đi phân phó liền, đi phân phó liền.” Nói xong vội vàng muốn rời đi.

Lục Tiểu Thanh quát: “Hoảng cái gì, ta còn chưa nói xong, đi, đem vị trí trong Bích Vân Hiên công khai bán đấu giá, ai ra giá cao, người đó có thể càng được ngồi ở chỗ gần hoa khôi biểu diễn, theo thứ tự sắp xếp cho ta, đem tất cả vị trí trong Bích Vân Hiên đều bán ra cho ta, bao gồm cả hành lang cùng cửa ra vào.”

Linh tỷ vừa nghe trong mắt lóe ra kim quang, trước mắt đều là vàng bạc đang bay lượn. Tiến lên một phen lôi kéo Lục Tiểu Thanh, miệng cười rộng ngoác nói: “Cô nãi nãi thật sự là thần tiên tái thế, nghĩ ra được cách tuyệt duyệt như vậy, thật sự là thần tài của Bích Vân Hiên chúng ta, Bích Vân Hiên chỉ cần có muội, chính là trời sụp xuống ta cũng không sợ.” vẻ mặt cười kia, Lục Tiểu Thanh nhìn mà toàn thân đều nổi cả da gà.

Chương 8: Giật tiền

Oanh động, tuyệt đối oanh động, vừa nghe hoa khôi muốn che mặt ôm tì bà ca múa đáp tạ mọi người, toàn bộ Giang Nam đều điên cuồng, tuyệt đối điên cuồng. Nếu so với thi hoa hậu ở hiện đại thì chỉ có hơn chứ không có kém, chỉ nói đến vừa múa vừa hát, mà mười dặm trường đình đều chật ních người, thật là đồ sộ.

Lục Tiểu Thanh không ở phía sau viện chỉ huy hoa khôi tập luyện, mà xiêm áo ra ngoài, kê ghế ở cửa Bích Vân Hiên thể nghiệm, có việc phải tự mình làm, tự lực cánh sinh vì ... Không nói nữa, nói tóm lại là tự mình chuyển nghề ra bán đấu giá chỗ ngồi.

Dùng cái khăn che mặt che nửa khuôn mặt, che giấu dung nhan để tăng cảm giác thần bí, thực tế là lo sợ lộ mặt thì không có lợi cho việc trốn chạy về sau. Tuy rằng nói muốn sớm thành danh, nhưng có chút thanh danh vẫn là không cần đến quá sớm mới tốt.

“Bắt đầu bán đấu giá sắp xếp vị trí thứ nhất, thứ hai, giá trả phải cao hơn giá đưa ra, từ từ để ai cũng tới lượt” Lục Tiểu Thanh vừa nói xong, âm thanh ồn ào đã âm lên bao phủ lấy giọng nói thanh thúy.

Bất quá Lục Tiểu Thanh giống như phi thường không để ý, trên khuôn mặt ở sau cái khăn che mặt là một đôi vòng vàng bạc văn vẹo. Đó là ý tưởng phi thường của Lục Tiểu Thanh, không phải là trang sức thực nữ, bắt mắt dĩ, không cam lòng, Tiểu Thanh nhất định phải ... biểu tình.

Gió nhẹ nhàng thổi làm lay động cái khăn che mặt của Lục Tiểu Thanh, tuy rằng nhìn nửa ngày cũng không phát hiện nơi đó có gió thổi, nhưng cái khăn che mặt của Lục Tiểu Thanh lay động thật, pháp phòng không nhẹ tí nào, thì ra không gió mà tự động bay chính là cảnh giới này.

Đó là tuyệt đỉnh cao thủ, là Tây Môn Xuy Tuyết, là Dương Quá, là Lý Tầm Hoan, là Kiều Phong, chờ thân phận tuyệt thế cao thủ có được năng lực biểu hiện màn bay không cần gió, đó là cảnh giới làm người ta nhìn mà sợ. Không ngờ, hôm nay lại xuất hiện trên người Lục Tiểu Thanh, run sợ, so với tuyệt đỉnh cao thủ còn làm người ta run sợ, chẳng lẽ thật sự là gió tùy ta tạo ra.

Đấu giá chỗ ngồi cả nửa ngày, vàng bạc châu báu có thể cho người ta phát huy năng lực thật lớn, có thể làm ột người trong thời gian ngắn nhất biến thành cao thủ trong cao thủ. Này nhé, nghiên cứu nửa ngày, năng lực khởi nguyên kia đúng là đã bao phủ ánh mắt Lục Tiểu Thanh vào đồng lớn châu báu, vàng, bạc. Hóa ra không cần bế quan khổ luyện, linh đan diệu dược, thần công cũng có thể tự thành.

Chỉ khoảng một thời gian ngắn, tiêu thụ khá thành công, không chỉ bán chỗ ngồi dễ nhìn nhất mà ngay cả hành lang, cửa đều bị Lục Tiểu Thanh thấy tiền sáng mắt bán luôn.

6. Chương 009 - 010 - 011

Chương 9: Tính sai nghiêm trọng

Phi thường có khí chất dẫn theo quy mô đang gánh rương gỗ lười thè lè rầu rĩ như con chó nhỏ ở phía sau. Lục Tiểu Thanh tâm tình thật sáng khoái, tự nhủ: “Ai da, hôm nay muốn không phát tài cũng khó nha”. Cũng đồng dạng là tươi cười, nhưng Linh tỷ đã muốn phân không ra mắt mũi nữa, Lục Tiểu Thanh không khỏi vô cùng không thực nữ, liếc mắt đầy xem thường, thầm nghĩ: “Chưa từng nhìn thấy qua người nào cười như gấu thế này.” Lại quên chính mình cũng chẳng khác gì người ta là mấy, cười không thấy rõ tổ quốc đâu cả.

Linh tỷ cúi đầu chỉ kém mức khom lưng đi đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh nói: “Cô nãi nãi, đêm nay đều phải dựa vào muội đó, tỷ và Bích Vân Hiên tất cả đều dựa vào muội.”

Lục Tiểu Thanh làm bộ lạnh lùng nói: “Ta đã nói thì sẽ làm, tỷ cứ chờ ngày Bích Vân Hiên đổ rục khắp Giang Nam đi.” Nói xong toàn thân tỏa ra một cỗ nguy hiểm, làm người ta không dám tới gần, bản thân là thiên tài gió lạnh, trưng ra mười phần khí thế, cư nhiên làm cho người chung quanh để mắt, vẻ mặt sùng bái. Aiz, thì ra thói đời cũng dựa vào đó mà ra.

Buổi chiều, Bích Vân Hiên đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào ra vào, so với chợ còn náo nhiệt hơn, so với xe giao thông công cộng sáng sớm đi làm còn muốn kinh điển hơn. Đó hoàn toàn là người hầu người, người dựa vào người, cũng không biết là tay người khác đặt ở trên người mình, hay là tay mình đặt ở trên người khác. Ngay cả kẻ trộm muốn ra tay cũng đều phải bó tay, so với lên trời còn khó hơn, mắt thấy ví tiền ngay tại trước mắt, mà toàn thân ngay cả một ngón tay đều không động đậy được, loại tư vị này, làm cho người ta muốn học máu.

Đêm, thực im lặng. Bích Vân Hiên, cũng thực im lặng. Im lặng làm cho da đầu người ta run lên, phỏng chừng những người này không phải ở giữa trầm mặc bùng nổ, mà chính là ở giữa lúc trầm mặc đến tuyệt vọng. Bất quá tuyệt vọng là lường trước được, nên không có khả năng lớn hơn.

Đèn đuốc đồng loạt bị tắt, trọng điểm đêm nay là diễn ra ở trên sân khấu. Trên sân khấu, một màn lụa mỏng manh được hạ xuống, màn lụa mỏng trong cùng đèn cung đình sáng lập lòe, tập trung ở giữa vũ đài, thế giới sau màn lụa mỏng được chiếu sáng hết sức thần bí, dụ hoặc.

Giữa lúc đó, mọi người ngưng thần nín thở, hai bóng người chậm rãi xuất hiện ở sau màn lụa mỏng, xem hình thể là một nam và một nữ, hương vị thực ái muội. Nam trang ột tay để ở sau lưng, một tay nắm tay của nữ tử đối diện, hơi hơi cúi người. Nữ tử khẽ chạm tay đối phương, đứng thẳng tắp. Ở sau màn lụa mỏng, diễn ra những bước nhảy đầy lửa, làm cho người khác lạc vào mơ màng.

Tiếng âm nhạc phá không mà đến sống động như thật, tuy không có đàn điện tử, không thể hợp thành âm nhạc, nhưng hơn hẳn âm thanh giả tạo của hiện đại. Mờ mờ, dụ hoặc, thần bí, kỳ ảo, tiết tấu cảm xúc cực lớn.

Âm nhạc lại vang lên, màn lụa mỏng nháy mắt được vén sang hai bên, lộ ra ở bên trong hai người, hai người nghe tiếng nhạc, bắt đầu nhảy, động tác triền miên mê người, khắp nơi dùng tứ chi lộ ra dụ hoặc, làm lời mời mê người.

Dưới đài mọi người khiếp sợ nhìn nữ nhân trên đài, một thân quần áo bó sát bao lấy dáng người đầy đặn, lộ ra một mảnh vai tuyết trắng, dưới thân lại khoa trương lộ ra đùi, váy ngắn được đính thêm những vật trang sức bằng vàng loè loẹt, lúc múa hiện ra một mảnh sắc thái hoa mỹ.

Dưới chân cư nhiên là giày cao gót, tinh tế được thợ khéo léo chế tạo hoàn toàn bằng thủ công, cũng không thể so với thời hiện đại là hàng giả hay thật. Lục Tiểu Thanh vẽ bản thảo, Biệt đại sư phụ theo bản vẽ ấy mà làm, thật sự là không thể làm giống được, hay là do thời cổ đại này không làm được, giống như nước biển không thể đóng đếm được.

Vân Tự dùng khăn lụa mỏng che nửa mặt, kỹ thuật nhảy ngã ngón mang theo đoạn trang, phong lưu cùng hỗn loạn dụ hoặc, vừa mới nhắc tay nhắc chân đều là thành thực, không có gì phải bất mãn, nhìn Lục Tiểu Thanh là bạn nhảy đối diện nàng một thân nam trang, thỉnh thoảng gật đầu khen ngợi.

Niên đại này, giấu diếm thì không đủ để xuất chúng, lộ quá lại mất đi hương vị, muốn nhưng chính là còn xấu hổ, muốn cự tuyệt nhưng vẫn nghênh tiếp. Quy tắc này đúng ở mọi nơi mọi lúc, không cần nói nhiều, xem dưới kia một đám nước miếng chảy đầy đất đã muốn thành sông, không hề nghi ngờ gì nữa, lại một lần nữa chứng minh đây là chân lý thiên cổ không hề thay đổi.

Ví như, trong buôn bán quan trọng nhất là cung không đủ cầu, đó là một loại học vấn cao, nếu làm không tốt, liếc mắt một cái đã làm cho người khác nhìn ra động cơ của mình, như thế giống như tự lấy đá đập vào chân mình vậy. Nhưng lo lắng quá cũng chẳng được gì, đây chỉ là một cuộc thăm dò để thêm một ít kinh nghiệm mà thôi.

Đừng nói, thân là người hiện đại, Lục Tiểu Thanh học giỏi đầy đủ các cấp học, thực tập trong trường học, thực tiễn ngoài xã hội. Thân cũng từng buôn bán, là người tốt nghiệp khoa xã hội học, thì việc buôn bán này trở nên rất đơn giản, cách ấy chắc chắn sẽ trở thành tiêu chuẩn của nàng.

Thuần thực lôi kéo Vân Tự xoay một vòng tròn, cực ái muội tựa vào vai Vân Tự. Phía dưới, khách nhân đã muốn bị mê hoặc đến hồn bay phách tán, vừa thấy tư thái bộ dáng của hai người như thế, rốt cục không còn trầm mặc tử vong nữa mà là bùng nổ. Tình cảm quần chúng dâng trào, đương nhiên toàn là kẻ có tiền, điên cuồng hô: “Đánh chết xú tiểu tử kia, đánh chết hắn, cư nhiên dám tựa vào trên người hoa khôi của chúng ta.”

“Đúng, giết hắn cho ta, hoa khôi là của ta, không cho phép bất luận kẻ nào chạm vào.”

“Ai nói là của người, hoa khôi là của ta.”

“Người muốn chết, dám theo ta tranh hoa khôi.”

Trời ạ, điều này không giống như trên TV, những người này không hào hoa phong nhã gì hết, phải nên nói “I love you” với hoa khôi chứ? Sao lại phát hỏa như thế này, xem ra là mình đã tính toán sai lầm rồi, đánh giá sai nhân tính, xem thường phong tục Đường triều.

Trợn mắt há hốc mồm nhìn hiện trường đang bạo loạn, càng lúc càng nghiêm trọng, không phải rất nhiều sách vở từng nói hoa khôi sẽ hòa giải hết những việc rối tinh rối mù, giá trị con người gấp trăm ngàn lần cái việc tranh dành sao? Hiện tại lại thành ngọn nguồn dẫn phát náo động, này...này, tiểu thuyết đúng là không thể tin a....

Ngửa mặt lên trời thở dài, Lục Tiểu Thanh thấy Linh tỷ khổng chế không được cục diện, khách nhân phần nọ, có người mượn cơ hội này gây chuyện, người mang ý xấu, kẻ tham lam, hạ lưu, đều chen chúc hướng mình mà đến. Không khỏi trầm nghĩ: “Thật may, ba mươi sáu kế, chỉ nhớ kỹ một kế cuối cùng, Tôn Võ a... [1], ngài cần phải phù hộ ta, trở về ta sẽ liền đốt thêm hương khói cho ngài.” Cục biết tuân thủ đạo lý của mình, Lục Tiểu Thanh biến mất cực nhanh, nháy mắt liền đã không thấy bóng dáng. Vân Tự cũng là người thông minh, đi theo Lục Tiểu Thanh liền đi ra ngoài, đem tình huống bạo hỏa như thế để cho nhân vật lớn như Linh tỷ xử lý, bởi tỷ ấy từng gặp qua, nhân vật nhỏ như chúng ta vẫn là đi trước thì hơn.

[1]: Tôn Võ: là nhà quân sự kiệt xuất. Ảnh hưởng của Tôn Võ đối với đời sau, chủ yếu là thông qua bộ binh pháp Tôn Tử từ khi được lưu truyền và thực hiện.

Chương 10: Chuồn mất

Tính toán sai lầm nghiêm trọng, trong đại sảnh ồn ào tiếng người, tạp âm này nọ, la hét, kêu gào, rống..... Oa, thật sự là trăm nhà trăm cảnh. Còn có tiếng đánh nhau, tiếng thét chói tai, chặc chặc, thực không phải hòa âm bình thường, so với vận mệnh còn làm cho người ta tán dương hơn nhiều.

Ông trời bị Bích Vân Hiền đoạt danh tiếng nổi bật, thừa dịp loạn lạc lại châm ngòi thổi gió, sợ còn chưa đủ loạn. Hắc hắc, là bạo động đó nha, khó mà được gặp bạo động, vậy mà có người còn châm lửa, xung quanh còn có nhiều phần tử bạo động chạy loạn, trường hợp này thật là khó gặp nha, bỏ qua quả thực là rất đáng tiếc. Nếu trường hợp này xảy ra ở hiện đại, khẳng định là đã có cả binh đoàn bộ đội cùng xe bọc thép đến trấn áp.

Lục Tiểu Thanh từ trước tới giờ đều coi bảo toàn sinh mệnh mình là chuyện quan trọng nhất, ở đâu phát sinh chuyện bất lợi mà ở lại thì chỉ có tác phong của kẻ ngốc. Không có biện pháp, ai bảo Lục Tiểu Thanh bản chất là tiểu nhân, không có trí tuệ vĩ đại như Gia Cát Lượng, không thành công liền xả thân. Nàng thờ phụng chính là không thành công cũng không xả thân, nếu đường làm quan rộng mở, kiểu gì thì mặt của nàng cũng vênh lên tự đắc, nếu không thể như ý, thì cái mặt cũng không chịu cúi xuống.

Lục Tiểu Thanh vọt tới đồng vàng bạc, hai tay nhanh nhẹn kiểm kiểm đếm đếm xem có đồ gì quý giá. Vân Tự theo phía sau cũng không khách khí, cực kỳ ăn ý phối hợp với Lục Tiểu Thanh cũng tự mình thu thập đồ quý giá.

Hai người động tác cực nhanh đều tự đóng gói đồ lớn này nọ, Lục Tiểu Thanh lôi kéo Vân Tự nói: “Đi, không cần tham lam nhiều” Vừa nói vừa nhanh tay tùy tiện tìm một bộ quần áo của người hầu mặc vào. Vân Tự cũng học theo rất nhanh.

Lục Tiểu Thanh âm thầm gật đầu trầm nghĩ “Nhân tài, chỉ số thông minh là tuyệt đối”

Dùng hoàn cảnh cực kỳ hiếm ác để hình dung thì hơi quá đáng, hẳn là cũng là gặp nạn đi, hai người công hai cái bọc to, nghênh ngang hướng cửa lớn chạy. Hết cách a..., lén lút sẽ làm mọi người hoài nghi, thoải mái ngược lại sẽ làm người khác cảm thấy quang minh lỗi lạc.

Dọc đường gặp vài kỹ nữ, Lục Tiểu Thanh nghĩ một người vui không bằng mọi người cùng vui, hé môi tiết lộ nơi cất tiền bạc. Có thể tồn tại ở cái nơi phong nguyệt hỗn độn này, đương nhiên không phải là nhân vật đơn giản, cho dù không phải là người gây ra hỗn loạn thì cũng là nhân vật lợi hại. Vừa quay đầu liền hiểu được tình cảnh của mình và ý tứ của Lục Tiểu Thanh, các nàng liền nghĩ cách rời đi, không cần phải nói cảm ơn, bởi vì cũng là thuận nước giong thuyền mà thôi.

Đêm đã khuya, đi cũng đủ xa, âm thanh huyền ảo từ Bích Vân Hiên vọng tới còn rõ ràng, ánh lửa còn lập lờ trông rất đẹp mắt. Lục Tiểu Thanh thề lưỡi biết Bích Vân Hiên đã bị người ta kéo đổ. Nàng thầm than một tiếng, xem ra mình cũng không phải thần thánh gì, nhưng cũng có khả năng suy tính, làm người không thể quá thông minh, thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Lục Tiểu Thanh đứng lại nhìn hướng về Bích Vân Hiên, một lát sau sờ sờ cái mũi rồi xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa nói thầm “Làm sao có thể chứ? Ta giống cái loại thiên tài chuyên làm hỏng chuyện hay sao, thật là không có thiên lý. Hắc hắc, Linh tỷ a..., không phải tiểu muội không muốn giúp tỷ, thật sự là do ta tính toán sai lầm, đành phải bó tay thôi. Thật sự là không có kinh nghiệm, lần sau sẽ tốt hơn, nếu về sau Linh tỷ muốn nhờ ta chuyện thể này, ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của tỷ, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tỷ phải tìm được ta thì mới nói” Miệng thì thầm lẩm bẩm, dưới chân cũng không ngừng bước, liều mạng chạy đi.

Thi triển cước bộ nhanh nhất, như sao đuổi trăng, huy động tuyệt đỉnh thần công chạy trốn, lòng bàn chân của Lục Tiểu Thanh như được bôi thêm dầu, chạy như bay không chạm đất, phỏng chừng hiện tại có vị muốn nhảy tường đuổi theo cũng không thành vấn đề.

Tốt quá, tốt quá, ông trời vẫn còn chiếu cố Lục Tiểu Thanh, chạy loạn như thế mà cũng đến bến tàu, xem ra người ngốc có cái phúc của người ngốc.

Nhanh chóng nhảy vào một chiếc thuyền, Lục Tiểu Thanh điên cuồng hét lên “Nhà dò, khai thuyền.”

Đêm, rất đẹp, gió, rất nhẹ, nhà dò trả lời một tiếng “Được.”

Lục Tiểu Thanh nhìn xung quanh chỉ thấy một mảnh tối đen, đừng nói là người ngay cả Quỷ cũng chẳng nhìn thấy gì. Thuyền vừa rời khỏi bến, nàng đã bị mấy bóng đen phía trước hù dọa, mặt cắt không còn chút máu, may là bóng đêm rất đen, không có người nào thấy trên mặt Lục Tiểu Thanh đại biến.

Người tới thở hổn hển nói “Thuyền này không có người, bên kia có người, chúng ta qua đó tìm” nói xong liền chạy về phía trước.

Gặp nguy không loạn, hơi thở ổn định, vẻ mặt nhàn nhã, núi sập cũng không đổi sắc chính là Lục Tiểu Thanh [kỳ thật là bị dọa choáng váng], cho tới khi mấy người kia biến mất mới bình tĩnh, thân hình hoàn toàn bất động, khí thế giấu diếm người tuyệt đối, hại người khác còn tưởng rằng nàng là cao thủ thật sự.

Thật vất vả mới nghe thấy thanh âm của Vân Tự, khi mấy bóng dáng trước mắt biến mất, Lục Tiểu Thanh thở ra. Tốt lắm, đến sớm không bằng đến đúng lúc, bắt đầu sớm không bằng bắt đầu đúng lúc, lại làm cho nàng và mấy người kia không gặp mặt. Minh thật sự muốn nói, vận mệnh cứt chó của Lục Tiểu Thanh thật tốt.

Thuyền cách bờ sông càng lúc càng xa, phía sau lại không có truy binh, Lục Tiểu Thanh trong lòng thích thú, chỉ còn thiếu chút nữa là cất giọng ca vang, nghe tiếng gió thổi.

Nàng hoàn toàn không để ý hình tượng nằm trong khoang thuyền, lúc này mới cảm thấy chân mềm nhũn không còn sức, vừa rồi còn lo không có gì che chắn, hiện tại đã như bình thường, chẳng khác gì chó con nằm trong khoang thuyền thở hổn hển hà hển hển.

Bạn cùng cảnh ngộ Vân Tự, ít nhất hiện tại là như vậy, tuy rằng cũng là thở mạnh, có vẻ thật sự mệt nhọc nhưng vẫn duy trì hình tượng mỹ nữ thật tốt, đầu giống như Lục Tiểu Thanh đang nằm ở trong khoang thuyền, vừa nhìn đã biết không phải con nhà gia giáo.

Hít sâu, lại hít sâu, lúc sau Vân Tự đột nhiên mở miệng nói “Đây là do tỷ cố ý phải không?”

Lục Tiểu Thanh ngây cả người rất muốn nói không phải, bắt quá câu nói thoát ra khỏi miệng lại là: “Vì sao muội lại nói như vậy? Muội xem ta là hạng người gì?”

Vân Tự cười cười, trong bóng đêm nhìn không ra nàng đang suy nghĩ gì, nói: “Nếu không phải tỷ cố ý, với bản lĩnh của tỷ sao lại để phát sinh loại chuyện này?” Ngữ khí thực khẳng định, làm Lục Tiểu Thanh cũng cho rằng chính mình đúng thật theo như lời nàng nói, là người có khả năng hô mưa gọi gió không khác gì thiên tài.

Khiêm tốn viết như thế nào, nếu người hỏi Lục Tiểu Thanh nàng nhất định trả lời “Không biết”, về mặt ý cười, Lục Tiểu Thanh gật gật đầu nói: “Đã bị muội nhìn thấu rồi” Kỳ thật chính nàng cũng không biết mình đã bị nhìn thấu cái gì.

Vân Tự nói “Muội tuy rằng không biết vì sao tỷ phải làm như vậy, bất quá tỷ không thể gặt được muội. Tỷ cũng đừng nghĩ nhiều, muội cũng sẽ không tiết lộ cho người ngoài biết đâu, dù sao muội cũng nợ tỷ một ân tình lớn, giúp muội thoát khỏi thanh lâu kia” Trong giọng nói mang theo tia oán hận.

Thì ra vàng thau lẫn lộn là như thế này, thật không thể trách được nhìn mắt cá mà nhận là hạt châu, muốn trách nên trách hạt châu kia, đang êm đẹp lại làm mất cá trở thành hạt châu, đúng là bó tay.

Lục Tiểu Thanh âm thầm buồn cười, nhưng trên mặt một chút cũng không biểu hiện, bộ dạng thể ngoại cao nhân mỉm cười nói: “Muội biết là được rồi, việc này tuy nhỏ nhưng cũng không nên nói lung tung ra ngoài”. Da mặt cũng chỉ dày đến thế, đem đen biến thành trắng, trắng đổi thành đen, mặt còn không đổi sắc, tim cũng không đập loạn, về điểm này ta không thể không nói Lục Tiểu Thanh là thiên tài.

Chương 11: Một mình lưu lạc giang hồ.

Vân Tự đi ra ngoài thăm dò tình hình, trừ bỏ các nàng đương ngồi ở hai bên thuyền ra, bốn phía đều thực yên lặng, nàng như trút bỏ được tảng đá lớn trong lòng, bèn quay sang Lục Tiểu Thanh nói: “Tỷ muốn đi đến nơi nào?”

Lục Tiểu Thanh nghe Vân Tự hỏi như vậy, ngược lại sửng sốt thầm nghĩ: “Đi đến nơi nào sao?” Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời không ánh trăng: “Thiên hạ rộng lớn, nhưng lại không có chỗ cho ta dung thân sao?” Một cảm giác thần nhiên mà ưu thương toát ra từ trên người nàng.

Cố gắng không nghĩ tới bọn Vô Diễm và Thiên Vũ, không nghĩ tới tất cả mọi việc xảy ra ở đây, cố ý lảng tránh tất cả, kết quả lại vẫn là bị những việc xảy ra bên ngoài tác động đến.

Tuy nói đã ở Đường triều một tháng, thế nhưng Lục Tiểu Thanh trong lòng trước sau như một vẫn không thể chấp nhận được chuyện này là thật, ngay cả suy nghĩ muốn độc lập đối mặt, tâm tính cao ngạo nhưng không cách nào chuyển lại đây. Thế xác nàng ở đây, nhưng tâm hồn vẫn lưu luyến thế giới trước kia, vẫn luôn hy vọng có cơ hội trở về thời hiện đại, nếu không thì chính mình bị sét đánh trở về nhà cũng được. Hoặc là, chờ một ngày nào đó sáng sớm vừa tỉnh dậy, phát giác tất cả bất quá chỉ là một giấc mộng Nam Kha [1], thế giới vẫn là thế giới hiện tại, mình vẫn là chính mình.

[1] Mộng Nam Kha:

Trong tiếng Hán có một câu thành ngữ “Giấc mộng Nam Kha”, được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một không tưởng không thể thực hiện được của một người nào đó.

Điển tích này xuất phát từ sách “Nam Kha ký thuật” của Lý Công Tá đời Đường (Trung Quốc). Trong sách có kể truyện Thuần Vu Phần nằm mộng thấy mình đi lạc vào một nước tên là Hòe An, được vua Hòe An cho vào bái yết rồi gả con gái, cho làm phò mã và đưa ra quận Nam Kha làm quan Thái thú, cai trị cả một vùng rộng lớn, vinh hoa phú quý tột bậc. Khi tỉnh dậy, Thuần thấy mình nằm dưới gốc cây hòe có một chỉ về phía nam, bị một đàn kiến bu quanh. Thuần nhớ lại giấc mộng của mình, so sánh với thực tế chung quanh, thấy rằng: Cây Hòe là nước Hòe An, cành cây phía nam là đất Nam Kha. Từ điển tích này, người ta rút ra các thành ngữ: Giấc Nam Kha, Mộng Nam Kha, Giấc Hòe, để chỉ những gì tốt đẹp của cuộc đời thường ngắn ngủi, công danh phú quý như giấc chiêm bao.

“Giấc mộng Nam Kha” có khi cũng chỉ đời người như giấc mơ, phú quý quyền thế đều là hư ảo.

Hiện tại một tháng trôi qua, mộng đẹp cũng nên tỉnh lại, sự thật trước sau vẫn là sự thật, không thể trốn tránh, chỉ có thể đối mặt, chỉ có sống sót mới có cơ hội một ngày nào đó trở về.

“Lục cô nương, Lục cô nương.” Lục Tiểu Thanh chính mình đắm chìm trong sự thương cảm, đột ngột bị Vân Tự nhẹ giọng cắt ngang tư duy, nàng cúi đầu nhìn thoáng qua Vân Tự, đột nhiên bật cười không thành tiếng, lại như thể cười rất vui vẻ, trong bóng đêm không thể phân rõ thật giả. Chỉ nghe Lục Tiểu Thanh

giọng nói có lực mang đầy khí phách đáp: “Lấy trời làm màn, lấy đất làm giường, thiên hạ này nơi nơi đều là nhà của ta, đi tới nơi nào, cũng không quan trọng.”

Vân Tự nghe Lục Tiểu Thanh nói thế, liền cảm thấy sững sốt, thần sắc tự nhiên lộ ra một tia hâm mộ, bất quá do trời tối nên Lục Tiểu Thanh cũng không nhìn thấy.

Vân Tự gật gật đầu nói: “Tỷ vẫn nên là như vậy, không cần câu nệ, không bị thúc ép, ngao du thiên hạ, nữ tử khắp thế gian này cũng chỉ có tỷ mới có thể tiêu sái như vậy, chỉ có tỷ mới đủ năng lực làm những việc trong lòng mình mong muốn.” nàng vừa dứt lời liền khẽ thở dài, khó mà nghe thấy được.

Lục Tiểu Thanh nghe ra ý tứ trong lời nói của Vân Tự, thì cười khổ nghĩ rằng: “Vân Tự này thật đúng là đem mình trở thành người tài rồi.” Bất quá cũng không thể không nhận, không phải vì hư vinh mà là đôi khi có nói cũng như không, nàng lập tức mở miệng nói: “Vậy muội muốn đến chỗ nào?”

Vân Tự ngửa đầu nhìn thoáng qua bầu trời không ánh trăng kia, khóe miệng chậm rãi hiện lên một tia ôn nhu, nàng nhẹ giọng nói: “Đi tới nơi muội nên đi.”

Lục Tiểu Thanh cũng không tiện hỏi, mỗi người đều có mục tiêu riêng, đều không muốn cho người khác biết, thả cho người khác một con ngựa có đôi khi cũng là thả cho chính mình một con ngựa. [2]

[2] Đại ý là không nên thúc ép người khác quá, đôi khi mắt nhắm mắt mở bỏ qua, rộng rãi với người khác một chút cũng chính là tự cho bản thân một lối thoát sau này.

Không có câu chia tay, cũng không hẹn ngày gặp lại, hai người mỗi người một ngã, trong cuộc đời này chỉ như khách qua đường mà thôi, không lưu lại bóng hình trong lòng người khác, cũng không cần thiết lưu lại.

Đứng bên bờ sông, bồi trét bùn đất lên mặt, Lục Tiểu Thanh lại vội vàng thuê một chiếc thuyền nhỏ, xuôi dòng mà đi, trong một ngày liền xa xa ly khai Hàng Châu. Ngày mùa hè trời càng lúc càng nóng, Lục Tiểu Thanh tâm cũng nóng, nhiệt huyết sôi trào nghĩ chính mình rốt cục thản nhiên ở trong thế giới không quen biết mà lẩn lộn. Lục Tiểu Thanh không khỏi muốn ngửa mặt lên trời thét dài: “Đường triều, ta đến đây.”

Thuyền cập bến, vào thị trấn, sau khi nghe ngóng biết được mình đã tới Tô Châu, Lục Tiểu Thanh xuyên qua bến tàu, phóng tầm mắt nhìn ngó xung quanh, trợn mắt há miệng nói: “Cừ thật, không hổ là Tô Châu, phồn hoa thật, quả là phồn hoa.” Đạp vào mắt là đình đài lầu các, dương liễu xanh xanh, tựa như nơi ở của thần tiên vậy.

Lục Tiểu Thanh nhìn ngắm cảnh trí xung quanh, phồn hoa tràn ngập trong mắt, một lòng một dạ tìm kiếm ngân hàng tư nhân, nhìn thấy khắp nơi trên bảng hiệu của các cửa hàng đều là những hàng chữ như gà bới, có viết ngoáy, có tinh tế, trong lòng lại cảm thấy bị đè nén: “Mẹ nó, đều là chữ phồn thể như vậy để làm gì, viết cái gì đơn giản không được sao? Hại mình ngay cả một ngân hàng tư nhân cũng tìm không ra, lại không dám tìm người hỏi, thật quá đáng.” cảm thấy khó chịu, nhưng tốt xấu gì đây cũng là văn hoá lưu hành nghìn năm, nên chỉ có thể bất mãn nhìn đông nhìn tây.

Hồi lâu, liền nhìn thấy trên tấm biển trước cửa lớn bằng gỗ kia là hai chữ, để ý thấy người ra vào cũng không nhiều, Lục Tiểu Thanh mắt ngọc nhanh như chớp vừa chuyển, đoán chừng tám chín phần mười là đúng rồi, bèn nhắc chân đi vào.

Vừa vào cửa liền có một tiểu nhị chạy ra đón, vẻ mặt đang tươi cười, vừa nhìn thấy bộ dáng Lục Tiểu Thanh, lập tức xì xuống nói: “Tên nghèo kiết hủ lậu kia, nơi này là ngân hàng tư nhân Phú Quý, là nơi người muốn cũng không tới nổi, còn không cút ra ngoài cho ta.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe là ngân hàng tư nhân trong lòng đương thấy vui vẻ, lại nghe tiểu nhị nói những lời tổn thương người, không kịp suy nghĩ cũng không để ý người này, hắng giọng bèn nói: “Như thế nào, ngân hàng tư nhân to như vậy ngay cả một người cũng không có, người đâu? Đều đã đi đâu rồi?” Nàng lớn giọng kêu, sau quây lập tức lộ ra một cái đầu. Người này to béo, ánh mắt híp lại đánh giá Lục Tiểu Thanh từ trên xuống dưới một lượt: “Àm ỉ cái gì, ngân hàng tư nhân là nơi người có thể lớn tiếng ồn ào sao, bên cạnh không phải có người tiếp đón người sao?”

Lục Tiểu Thanh kinh ngạc, xen lẫn nghi hoặc quay đầu nhìn xung quanh một phen mới hướng người mập mập nói: “Ông xác định là người đang nói chuyện với ta sao? Ta còn nghĩ vừa rồi tiếng chó ở đâu sủa. Ta nói chường quây a..., lợi nhuận đến tận cửa, ông không hoà nhã hầu hạ, lại thả chó cắn người, đây là cung

cách làm việc của ngân hàng tư nhân sao, về sau có khách hàng nào còn dám tới không đây.” Nàng vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Tiểu nhị đứng bên cạnh Lục Tiểu Thanh nghe thấy vậy, gương mặt nháy mắt tức giận đỏ bừng lớn tiếng nói: “Người nói cái gì? Người mới là.....”

“Câm miệng, ta đến ngân hàng tư nhân, chính là khách của ngân hàng tư nhân, người không hầu hạ ta tử tế, còn dám mắt để trên chân mày, ta với chương quỳ nói chuyện, không đến phiên kẻ nghèo kiết hủ lậu như người xen mồm vào, còn không cút sang một bên cho ta.” Lục Tiểu Thanh hai tay xoa xoa vẻ mặt tức giận, nhìn chăm chú vào người này.

Tiểu nhị lại nổi trận lôi đình, xắn tay áo tiến lên. Lục Tiểu Thanh thấy vậy không lùi mà tiến tới, từng bước tiến tới trước mặt tiểu nhị, túm chặt cổ áo hắn, hướng hắn quát: “Người muốn làm cái gì? Người còn muốn ầu ả với khách hàng sao.” Tiểu nhị kia ngược lại bị khí thế của Lục Tiểu Thanh dọa, nắm tay đang vung giữa không trung bèn cứng đờ, động cũng không dám động.

Chương quỳ đứng sau vừa thấy Lục Tiểu Thanh khí thế bức người, khí thế cũng không phải là người bình thường có thể có, lại thấy sau lưng mang bao hành lý lớn nặng trĩu, xem ra là có vật đáng giá, lập tức đi lên cho tiểu nhị kia một cái tát, quát: “Tiểu Tam Tử, người mắt chó không phân biệt được trên dưới, chỉ cần vào cửa đều là khách hàng, đến lượt người lên tiếng sao, còn không cút cho ta.” Nói đoạn quay đầu mỉm cười, nói với Lục Tiểu Thanh: “Tiểu ca, là ngân hàng tư nhân chúng tôi không phải, chúng tôi đã tiếp đón chậm trễ, nào, nào, uống chén trà đi, xin bớt giận.”

Lục Tiểu Thanh thấy chương quỳ nói như thế, liền thầm nghĩ: “Lưu lại một con đường nhân tình, ngày sau gặp nhau còn có thể hữu hảo, có thể gánh vác ngân hàng tư nhân, không nên đắc tội thì tốt nhất đừng nên đắc tội.” Lập tức buông áo Tiểu Tam Tử ra nói: “Vẫn là chương quỳ hiểu chuyện, kiến thức chính là khác xa nhau một trời một vực, không hổ là chương quỳ. Trà ta cũng sẽ không uống, ta đến cửa hiệu để đổi tiền.” Vừa nói vừa đem gánh nặng trên lưng ném cho chương quỳ to béo.

Chương quỳ to béo nói: “Đâu có, đâu có.” Động tác nhanh nhẹn bắt đầu đếm, Tiểu Tam Tử bấy giờ biết Lục Tiểu Thanh cũng là kẻ có tiền, lúc này ánh mắt nhìn Lục Tiểu Thanh đã có thay đổi, tràn ngập nịnh bợ, lấy lòng cùng ngưỡng mộ.

Lục Tiểu Thanh không khỏi rùng mình: “Ghê tởm, làm mình nổi hết cả da gà rồi.” Nàng tiêu sái phải phải quần áo. Thay đổi một thân trang phục hạ nhân của kỹ viện, lại ở trên mặt bôi bôi trét trét bùn đất, tóc cũng kết lại lộn xộn ở sau đầu, chân trần rất một bộ dáng nông dân, vừa xấu lại vừa bẩn, động tác vốn tiêu sái, hiện tại được hành xử bởi dáng vẻ này chỉ có hai chữ để miêu tả: ghê tởm.

7. Chương 012 - 013

Chương 12: Như thế bán đào

Chương quỳ to béo rất nhanh đưa ngân lượng ra trước mặt Lục Tiểu Thanh nói: “Tiểu ca, tổng cộng là năm trăm lượng, người đếm xem.”

Lục Tiểu Thanh tiếp nhận, tổng cộng có năm tờ ngân phiếu, mỗi tờ một trăm lượng, nhìn nhìn thấy đúng là loại ngân phiếu cả nước thông đoái mà ở kỹ viện nàng đã được sở hữu, tuy nói rằng nhìn qua không thể phân biệt được thật hay giả, nhưng ngân phiếu này nhìn cũng không phải là giả.

Chương quỳ to béo thấy Lục Tiểu Thanh gật gật đầu, vì thế nói: “Ngân hàng tư nhân Phú Quý của chúng ta, cả nước tổng cộng có mười bảy ngân hàng, tiểu ca mặc kệ là đi tới đâu đều có thể đổi ngân phiếu này ra bạc được.” Lục Tiểu Thanh nói: “Ta biết, thời điểm ở Hàng Châu ta đến chính là ngân hàng tư nhân Phú Quý của các người.” Trách không được nàng không chút do dự liền đem bạc đổi ở nơi này.

Chương quỳ to béo nghe Lục Tiểu Thanh nói là ở Hàng Châu đã chiều cổ đến ngân hàng Phú Quý, nghĩ rằng đã là khách hàng khẳng định là người có tiền, hôm nay lại cho rằng nàng đến đây để tìm hiểu thêm cơ

sở ở đây, trong lòng không khỏi vui mừng, lập tức sắc mặt trở nên cung kính nói: “Thì ra là khách quen, về sau tiểu ca cần phải chiếu cố bản trang nhiều hơn nha.”

Lục Tiểu Thanh thuận tiện cất một ít bạc vụn và vài đồng xu lẻ sau nói: “Nhất định, nhất định.” Một bên bước đi ra ngoài, một bên tên Tiểu Tam Tử tiến lên, vẻ mặt cười quyến rũ nói: “Lão đi thông thả, lão đi thông thả.” Chỉ còn một bước nữa là ra khỏi cửa, bỗng nhiên Lục Tiểu Thanh lại dừng bước, trừng mắt nhìn tên canh cửa nói: “Ta thực già sao?”

Tên Tiểu Tam Tử ngẩn người ấp úng nói: “Này..... Này.....” Lục Tiểu Thanh không đợi hắn đáp lời, ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau lại thông dong tiêu sái đi ra ngoài, để lại tên Tiểu Tam Tử ngốc lảng, cùng chường quây to béo buồn bực.

Ra khỏi ngân hàng tư nhân, hầu bao nặng, Lục Tiểu Thanh trong lòng cảm thấy vui sướng, cước bộ cũng thoải mái hơn, thần khí vui vẻ nghênh ngang đi ở trên đường.

Không nghĩ qua là, vòng vo vài vòng cũng không biết nên đi tới chỗ nào, liếc mắt một cái, nhìn lại trên đường tấp nập nhộn nhịp, nơi nơi đều là người bán đồ ăn, liên tiếp tiếng người hét to vang lên, người mua đồ ăn cò kè mặc cả, vô cùng náo nhiệt. Lục Tiểu Thanh nháy mắt mấy cái nói: “Cừ thật, thời điểm ở nhà cho tới bây giờ chưa có dạo qua chợ bán thức ăn, hiện tại ngược lại đến cổ đại này lại dạo đến chợ bán thức ăn, ừm, nếu đã đến đây, liền đi dạo qua vậy, người thật đông a....”

Nhàn nhả tiêu sái vài bước, có chút khát nước, liếc mắt một cái thấy phía trước có hàng bán đào, có hồng có trắng, lại thực hấp dẫn làm nước miếng chảy dài, bước nhanh tiến lên cầm lấy một trái nói: “Bán thế nào?” người bán đào là một phụ nhân tuổi còn trẻ, rất thuần phác, trong tiếng rao hàng đầy đường, chỉ có duy nhất nàng không lên tiếng, lúc này thấy Lục Tiểu Thanh hỏi, nhỏ giọng nhẹ nhàng trả lời: “Hai quan tiền ba trái.”

Lục Tiểu Thanh chọn ba trái cực to, phụ nhân kia cũng không nói gì, thanh toán hai quan tiền xong, cầm lấy xiêm y lau lau trái đào thật kỹ, ngồi xuống bên cạnh phụ nhân, bắt đầu cắn trái đào: “Ừm, ngon quá, thật ngọt, thật ngọt.” Vừa ăn một bên không ngừng lên tiếng khen ngợi, một bên không ngừng dùng ống tay áo chà lau nước chảy xuống bên khóe miệng, hình tượng kia có nửa phần không còn gì để nói, phỏng chừng ba mẹ của nàng mà nhìn thấy cũng không tin tưởng đây là khuê nữ của bọn họ mất.

Gặm hết hai trái, Lục Tiểu Thanh vỗ vỗ bụng, vẫn cảm thấy chưa no, ngẩng đầu thấy phụ nhân bên cạnh kia đang đưa mắt nhìn nàng, vừa thấy Lục Tiểu Thanh quay đầu qua, sắc mặt đỏ lên nhanh quay đầu sang hướng khác. Lục Tiểu Thanh nhất thời muốn ngồi dịch vào bên cạnh phụ nhân, phụ nhân kia lại xê dịch ra vài bước, Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Đại tỷ, đào của ngươi ăn ngon lắm, như thế nào lại không có người đến mua a?”

Phụ nhân gặp Lục Tiểu Thanh nói chuyện giọng điệu cũng không phải là người cao ngạo, khinh bạc, liền nhẹ giọng nói: “Ta không biết.” Lục Tiểu Thanh ngây cả người, không nghĩ tới phụ nhân này thật đúng là Nhìn nhìn chung quanh lại nói: “Chỉ có một mình ngươi bán thôi sao? Như thế nào cũng không có người giúp đỡ, hai sọt đào to thế này, ngươi bán đến bao giờ mới hết đây?” Phụ nhân ánh mắt tối sầm lại nói: “Tướng công là người đọc sách, không thể làm công việc bán hàng này, ta lại là lần đầu tiên bán đào, cho nên không biết nên làm như thế nào, đào này nếu bán không hết, mang về sẽ nhanh bị hỏng hết.”

Lục Tiểu Thanh gật gù suy nghĩ “Ngươi bán như vậy, có thể bán được thì đúng là gặp quỷ rồi.” phụ nhân kia coi như tìm được một người có thể nói chuyện, sau một tiếng hít khí mới nói: “Tướng công còn dựa vào tiền bán đào để mua giấy bút, ta muốn bán hết số đào này để mua giấy bút cho tướng công, lúc trước cha chồng ta muốn bán một trái một quan tiền, đáng tiếc cha chồng ta ốm đau phải nằm ở trên giường, đào này đã mềm nhũn thành như vậy đó.”

Lục Tiểu Thanh trong lòng một trận bị đè nén nói: “Vì sao không để cho tướng công ngươi đi bán, thời gian một ngày cũng không thể trì hoãn hẳn đọc sách chứ?”

Phụ nhân vội nói: “Không, tướng công đọc nhiều sẽ càng tốt, là ta không cần tướng công đến giúp, về sau tướng công nếu trúng tú tài, cử nhân, ta không phải sẽ được hưởng phúc khí hay sao, một mình ta bán là được rồi, tiểu ca, cũng không thể nói tướng công ta như vậy.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời không nói gì, rất nhanh đã đến giữa trưa mà vẫn không bán được trái nào, phụ nhân mặc dù sốt ruột lại không biết nên làm sao bây giờ. Lục Tiểu Thanh không khỏi lắc đầu, tay áo giơ lên cao phe phẩy, hướng trước hai sọt đào vừa đứng vừa gào rống lên: “Mau đến, mau đến, mau qua đây, mau qua đây, trăm ngàn không nên bỏ qua. Đây là bàn đào tốt nhất, mau đến mua a..., trăm dặm kịch liệt mới vận chuyển được tới đây, nhóm quý nhân Hàng Châu ăn vào, sẽ không có người nào dùng thủ đoạn được với mình, năm quan tiền bốn trái a, mau đến mua a..., tối chậm sẽ không còn, cơ hội chỉ có một lần, đừng bỏ lỡ cơ hội.”

Phụ nhân bên cạnh nhất thời cảm thấy thật khôi hài, giật nhẹ tay áo của Lục Tiểu Thanh nhỏ giọng nói: “Tiểu ca, đây cũng không phải là hàng dành để bán cho quý nhân Hàng Châu” Nói còn chưa dứt, Lục Tiểu Thanh hung tợn ngắt lời nói: “Im lặng.” Phụ nhân ngẩn người, nửa ngày không dám nói lời nào.

Lục Tiểu Thanh lại gào rống lên: “Bàn đào, bàn đào, chỉ cần thử qua một lần là muốn mua hết, bàn đào này chỉ có hội bàn đào của Vương mẫu nương nương mới so được, đó là thần tiên ăn bàn đào, đây là quý nhân ở phạm giới ăn bàn đào a, mau mua a..., ăn một quả, thần trí đầu óc sáng khoái minh mẫn; Ăn hai quả, kéo dài tuổi thọ; Ăn ba quả, trường thọ trăm tuổi; Ăn bốn quả”

Một đám người vây đến cùng kêu lên hỏi: “Thế nào?”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Liên trở thành thần tiên a”

“Tiểu ca, cho ta bốn trái.”

“Mau, ta cũng muốn bốn trái.”

“Ta cũng muốn..... Ta cũng muốn.....” Trong nháy mắt hai sọt đào trước mặt chật ních người, Lục Tiểu Thanh hướng phụ nhân đang ngậy người ở phía sau lưng lớn tiếng nói: “Còn ở đó mà ngậy người làm gì, không mau tới đây hỗ trợ.” Phụ nhân kích động tiến lên đi theo Lục Tiểu Thanh bận việc. Hai người một người lấy tiền, một người bán đào, chỉ một lát sau, hai sọt đào nhất thời chỉ còn thấy đáy, bên cạnh còn tụ tập một ít người chưa mua được đào, liên tục hỏi có còn không.

Phụ nhân vui mừng muốn đáp có, Lục Tiểu Thanh lên tiếng trước: “Không có, không có, người cho là bàn đào này là dễ dàng có được như vậy sao, nếu mỗi ngày mỗi người đều có, vậy thì còn gọi gì là trân quý nữa?” mọi người vây xem, nghe lại là giật mình, lại là không thuận theo, muốn Lục Tiểu Thanh nghĩ biện pháp.

Lục Tiểu Thanh vẫn lắc đầu nói không, phụ nhân gấp đến độ ở một bên muốn nói có, lại sợ Lục Tiểu Thanh trừng mình, ở một bên không ngừng giậm chân. Lục Tiểu Thanh thấy mọi người vẫn là vây quanh, cười hắc hắc sau nói: “Nếu mọi người đã muốn như vậy, không thể không tuân theo, ta đành phải tổn hao chút công sức vì mọi người tìm đào vậy, bất quá phải nói trước là ta cũng không dám cam đoan, nếu đã không có, ta cũng sẽ không có cách nào. Nếu có, sáng sớm ngày kia ta và vị này khẳng định sẽ xuất hiện ở tại chỗ này. Nếu không có xuất hiện như đã nói thì mọi người cũng không phải đợi, đây chính là cực phẩm bàn đào của phạm giới a.” Vừa nói vừa chỉ vào phụ nhân ở một bên.

Đuổi được người mua đào đi rồi, Lục Tiểu Thanh thu thập hai sọt mang theo phụ nhân rời đến phố sau, nhìn phụ nhân nói: “Ngày mai không cần đến đây, ngày kia hẵng đến, đào của người từ nay trở đi nhất định sẽ kiếm được nhiều tiền lời.” Phụ nhân vừa mừng vừa sợ nói: “Nhưng là tiểu ca, đào kia tác dụng không lớn như vậy, nếu như bị người khác biết, làm sao bây giờ a?”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc phụ nhân một cái: “Ngu ngốc, dù sao ăn cũng không chết người, người ăn nhiều như vậy làm gì, nếu lúc nào đó có người nói với người hần đã chờ chết trong bao lâu, là biết đào này hiệu quả ra sao.” Phụ nhân kinh hãi nói: “Điều này sao có thể?” Lục Tiểu Thanh không muốn tranh cãi với nàng, liền nói thẳng: “Trở về truyền đạt lại ý tứ của ta với tướng công của người rằng, nói hần nếu còn không biết làm sao bây giờ, vậy để cho hần trực tiếp nhảy sông chết đi, thật là ngu ngốc.”

Chương 13: Một bát mỳ Dương Xuân trừ danh

Phụ nhân thấy Lục Tiểu Thanh nói hai lần ngu ngốc, ngữ khí lại hung dữ, không dám nhiều lời đành phải nói: “Cám ơn tiểu ca, cám ơn tiểu ca.” Lục Tiểu Thanh khoát tay nói: “Quên đi, ta hôm nay tâm tình tốt,

chỉ là nhấc tay làm chuyện nhỏ nhất không đáng kể gì mà thôi.” Tiếng nói vừa dứt xoay người bước đi, phía sau phụ nhân liên tục nói lời cảm tạ.

Đi qua mấy con phố, Lục Tiểu Thanh bỗng nhiên đứng lại lẩm bẩm: “Đã cùng nàng bán hàng, mình như thế nào lại đã quên lấy chút bạc vụn? Aiz, nói người ngu ngốc, chính mình mới là ngu ngốc.”

Lại tiếp tục đi từng bước, miệng lẩm bẩm: “Nhân tình hôm nay sẽ tính sau, một quan tiền một trái, mình giúp nàng bán ra nhiều hơn một quan tiền, dù thế nào lời lãi cũng nên chia ình một chút chứ, ừm, nhất thời cao hứng, cho nên đã quên mất chuyện này, về sau phải nhớ rõ ràng, thân huynh đệ còn phải tính toán, huống chi là người không quen biết, lần sau cũng không thể được quên, cứ như vậy sẽ không tiến được, mình đây sẽ có một ngày tiền cũng sẽ dùng hết, có khi còn bị đói chết ở đầu đường cũng nên.”

Chính trong lúc đang rung đùi đắc ý, ngửi được cách đó không xa một mùi thơm bay tới, bụng hợp thời sôi réo. Lục Tiểu Thanh xoa xoa bụng nhíu mày nói: “Bụng thật đói.” Ngẩng đầu nhìn sắc trời, chính là giữa trưa, cảm thán thì thầm nói: “Aiz, mới đến Đường triều này được vài ngày, ngày đêm xem số tử vi, ngày phải xem trời để đoán giờ, cứ tiếp tục như thế này, sớm hay muộn gì mình cũng trở thành văn võ toàn tài, một thế hệ thiên kiêu mất.”

Một mặt nói thầm một mặt hướng nơi tỏa ra mùi thơm đi đến, đến gần vừa thấy một tòa tử lâu hai tầng siêu xa hoa, trang sức tráng lệ, vô cùng quý khí, phú quý từ bên trong tỏa ra khí tức bức người, Lục Tiểu Thanh không chút nghĩ ngợi nhấc chân đi về hướng tử lâu.

“Đứng lại, chỉ là một tên tiểu tử, cũng dám đến Phú Nguyệt Lâu của chúng ta.”

Lục Tiểu Thanh tập trung nhìn hai tên đứng ở trước cửa tử lâu để tiếp khách, đang dang hai tay ngăn mình lại, hai trung niên thân hình cao lớn thô kệch, vẻ mặt khinh khỉnh nhìn nàng, một người trong đó nói: “Tiểu tử, còn chưa mau cút đi, Phú Nguyệt Lâu cũng không phải là nơi loại người như ngươi có thể vào được.”

Lục Tiểu Thanh trừng lớn mắt nói: “Vì sao ta không thể vào được? Người xem thường cho là Lão Tử không có tiền sao, đúng là mắt chó không nhìn thấy người cao.”

Hai người kia biến sắc cả giận nói: “Tiểu tử ngươi dám mắng người, có phải là muốn chết hay không.” nắm tay thật to thành quyền liền nghênh hướng Lục Tiểu Thanh mà đến. Lục Tiểu Thanh rất nhanh né người tránh được một quyền của hán tử thô lỗ, sau đó liền bỏ chạy, vừa chạy vừa quay đầu lại mắng: “Hai người chỉ là chó trông nhà, các ngươi cứ chờ đó cho Lão Tử, sẽ có ngày ta đánh gãy răng nanh của các ngươi, hủy đi Phú Nguyệt lâu chó má này của các ngươi.”

Hai người nhất tề cả giận nói: “Tên hỗn trướng này, có bản lĩnh ngươi đừng chạy, xem đại gia như thế nào thu thập ngươi.” Lục Tiểu Thanh chửi nói: “Không chạy mới là vương bát đần, các ngươi cứ chờ đó cho ta, chó trông cửa, sủa gâu gâu, chó trông cửa, sủa gâu gâu.” Một mặt nhanh như chớp bỏ chạy thật xa, hai vị trung niên vẻ mặt phẫn nộ, không làm gì được, lại không dám bỏ chức trách canh cửa của mình để đuổi theo nàng, đành phải để cho Lục Tiểu Thanh vừa chạy vừa mắng loạn lên.

Chạy tới chạy lui, cũng không biết chạy qua mấy con phố rồi, dù sao cũng là không biết phương hướng, Lục Tiểu Thanh thở hổn hển, đứng ở ven đường bên cạnh một quán nhỏ, nhìn thấy trong quán có vài người đang ngồi ăn, sau khi đặt mông ngồi xuống, khàn khàn cổ họng nói: “Lão bản, cho ta một bát.”

“Có ngay, khách quan ngài chờ một chút.”

Sau khi thở hổn hển mấy hơi thở, chủ quán bưng lên một bát mì nóng hôi hổi, đặt ở trên bàn Lục Tiểu Thanh nói: “Khách quan, mì Dương Xuân của ngài đây.”

Lục Tiểu Thanh từ lâu đã nghe qua đại danh của mì Dương Xuân, gật gật đầu, bụng đói kêu vang, tay nhanh cầm lấy đũa hướng trong chén tìm kiếm. Trong bát, mì, hành rõ ràng, Lục Tiểu Thanh cầm bát lên để xem xét dưới khay, cũng không phát hiện có đồ gia vị gì, nửa nghi hoặc, nửa thưởng thức ăn một đũa, tinh tế nhắm nuốt, thiếu chút nữa kích động lệ rơi đầy mặt, mì Dương Xuân, ờm nó.....rất ngon.

Dùng sức nuốt mì Dương Xuân ở trong miệng xuống, Lục Tiểu Thanh còn kém một phen nước mắt, một phen nước mũi làm lễ cúng bái, phải nửa ngày, Lục Tiểu Thanh hít sâu một hơi nói: “Ta nhần.” vớt lát hành thái trong bát lên, biểu tình khó coi từ hàm răng rít ra hai chữ: “Dương Xuân.” Về mặt sát khí nhìn

mỳ sợi ở trong bát, biểu tình lại là biến đổi nhìn vô cùng đáng thương, nói: “Hành thái. Trời ạ, Mỳ Dương Xuân này chính là hành lá trộn lẫn với mỳ sợi, cộng thêm một chút muối, này..... Đây cơ nhiên chính là mỳ Dương Xuân lừng danh thiên hạ đây sao, mạng của mình sao lại khổ như thế này a”

Gian nan nuốt xuống một ngụm, Lục Tiểu Thanh nhẫn nhịn nói: “Không thể bỏ dở, đây chính là mình trả tiền ra mua, không thể lãng phí tiền. Mình coi như ăn nhiều sơn hào hải vị rồi, bây giờ đổi khẩu vị, đổi khẩu vị.”

Một ngụm: “Ừm, thực phẩm màu xanh, không ô nhiễm, không có sâu, không bị phun thuốc trừ sâu, tốt cho thân thể, hữu ích cho thể xác và tinh thần.”

Lại một ngụm: “Hành ăn ngon, ăn hành thông minh. Ăn ngon, chắc..... chắc Nhân trắng.”

Lại một ngụm: “Muối là thứ tốt, có chứa nhiều năng lượng, chạy sẽ nhanh hơn, ừm, ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút.”

Húp sùm sụp hơn một nửa, Lục Tiểu Thanh dừng lại chiếc đũa, sắc mặt bình tĩnh, tay chống đỡ bên cạnh bàn, thật sâu hít vào một hơi, đột nhiên vẻ mặt bi phẫn như sói tru: “Ta là người Tứ Xuyên a..., ta đến từ nơi giàu tài nguyên thiên nhiên a..., loại bát mỳ hỗn hợp này ta thật sự là ăn không nổi.”

Bốn phía mọi người im lặng, quay đầu lại nhìn Lục Tiểu Thanh như nhìn quái vật, Lục Tiểu Thanh dừng lại tiếng hô, sắc mặt lập tức quay lại vẻ như thường, vẻ mặt bình tĩnh ngồi ở trước bàn, như chưa có chuyện gì xảy ra, tay vung lên nói: “Ông chủ, tính tiền.”

Sau lưng nàng là vô số ánh mắt khác thường như đang nhìn người bị bệnh thần kinh, Lục Tiểu Thanh từng bước một nghênh ngang tiêu sái đi ra ngoài, đi qua góc đường, Lục Tiểu Thanh tựa lưng vào bức tường phía sau, sắc mặt đỏ lên, chính là trên mặt có nhiều bùn nên người ngoài không thể nhìn thấy được, hai tay ôm lấy má nói: “Thật là quá mất mặt, mất mặt, mất mặt, thật may, mình có bùn đất làm mặt nạ, bọn họ không biết mình là ai, bằng không về sau thật đúng là không dám bước ra khỏi cửa nữa.”

Nửa ngày Lục Tiểu Thanh mới bình ổn lại, nhìn hai tay mình dính đầy bùn đất bụi bặm, nhú mày nói: “Thật là bẩn, xem ra mình cũng nên đổi một bộ trang phục mới thôi, mình cũng không nghĩ đi khắp nơi khảo sát dân tình thuần hay không thuần phát, với bộ dạng của kẻ bẩn cùng nhất xã hội như vậy. Thân phận nữ tử là không thể làm, mình làm cái gì thì tốt đây? Ừm, đã có.”

Từ trong tiệm may mặc đi ra, đi xung quanh một vòng, tùy tiện tìm một quán trọ nhỏ, nhốt mình ở trong phòng không bước ra ngoài nửa bước.

Ngày hôm sau, chỉ có một từ để hình dung: rất phong độ. Bước chân sải dài đầy khí thế, tiêu sái thông dong, phong lưu phóng khoáng, như cây ngọc đón gió, người thấy người yêu, thần thấy thần yêu

Thầy bói từ trên lầu nhà trọ chậm rãi đi xuống. Chỉ thấy hần một thân y phục áo dài nguyệt nha màu trắng, tóc tùy ý buộc ở sau ót, khuôn mặt mỉm cười, chòm râu dê dài tiêu sái tán ở trước ngực, trong tay trái cầm bạch phạm trên có ghi: Tái thần tiên, phía dưới vẽ một hình bát quái nho nhỏ. Tay phải hơi hơi phe phẩy cây quạt lông chim như của Chư Cát Khổng Minh, thối đến cực điểm.

Chỉ nghe hần ha ha cười hai tiếng sau đó nói: “Thầy tướng số, thầy tướng số, ta chính là Tái thần tiên, trên biết thiên văn, dưới biết địa lý, chuyện trên trời ta biết một nửa, chuyện nhân gian ta biết hết mọi việc. Tiền đồ vận mệnh đến hỏi ta, bấm đốt ngón tay tính toán đúng mười phần. Nếu không phải tham luyện cảnh nhân gian, ta đã du ngoạn ở đạo trì của Vương mẫu. Ha ha, thầy tướng số.”

Chòm râu dê nhếch lên nhếch lên, nước miếng chảy dài dính đầy chòm râu.

Lục Tiểu Thanh thật là đắc ý với bộ dạng giả dạng này của mình, bước nhanh ra khỏi quán trọ, măn nguyện đi bộ ở đường cái.

Lại là đến giờ ăn cơm, Lục Tiểu Thanh cầm trong tay bạch phạm nghênh ngang hướng Phú Nguyệt Lâu đi đến, ở cửa vẫn là hai gã thủ vệ ngày trước, thấy Lục Tiểu Thanh một thân áo dài giá trị xa xỉ, mặc dù gặp Lục Tiểu Thanh trên tay còn cầm bạch phạm, nhưng vẫn là vẻ mặt vui vẻ, mỉm cười ngoác cả ra, liên thanh nói: “Khách quan, mời vào bên trong, mời vào bên trong.”

Lục Tiểu Thanh cười to ba tiếng, ở khi hai người không hiểu ra sao, bắt lấy chiêu hồn phàm trong tay, đông lắc lắc, tây lắc lắc chậm rãi tiêu sái đi vào, phía sau người muốn đi vào trong tử lâu chỉ phải nghỉ chân chờ nàng đi vào, sau đó mới chậm rãi tiêu sái đi vào.

“Khách quan, trên lầu có gian phòng thanh nhã, mời ngài lên trên lầu” tiểu nhị của tử lâu đến là ân cần.

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua dưới lầu không còn chỗ ngồi, liền nghênh ngang tiêu sái đi theo tiểu nhị lên trên lầu. Trên lầu tuy không lớn nhưng lại lịch sự tao nhã hơn, có bảy bộ bàn ghế, trong đó có năm bàn đã có người ngồi. Lục Tiểu Thanh tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, cầm trong tay trang phục và đạo cụ dựa vào trên vách tường bên cạnh, ngoác tay gọi đồ ăn, tự rót trà uống.

8. Chương 014 - 015

Chương 14: Ta cũng là Tái thân tiên

Mắt gian tà nhìn những chiếc bàn bên cạnh, hầu như là những vị công tử trẻ tuổi, nhóm thì ba người, nhóm thì năm người ăn uống náo nhiệt, chỉ có cái bàn trung tâm là có duy nhất một người ngồi. Người này mặt to bành, trên trán là một vết sẹo dữ tợn vắt ngang, nhìn nửa bên mặt cứ như một con rết cực lớn đang bò lên vậy, bên kia khuôn mặt lại là nốt ruồi đen to bằng đầu ngón chân út, râu tóc vừa dài vừa rậm, thân cứng như sắt, trên bàn còn có một cây trường côn. Lục Tiểu Thanh không khỏi lắc đầu: “Cuộc đời này đã gặp qua vô số người, nhưng người này ta thấy là xấu nhất, nhìn đến dám dọa chạy người khác như chơi, thật sự là ông trời không có mắt mà, hại ta ăn cơm không ngon.”

Người đang bị nói xấu đột nhiên dùng sức vỗ bàn một cái, đáng ngồi làm cho người khác e ngại, giận dữ đứng dậy chỉ vào Lục Tiểu Thanh mắng: “Người là chó giữ nhà hả, nhìn cái gì vậy, đừng tưởng rằng Lão Tử ta không thấy biểu tình của tiểu tử nhà ngươi, thật buồn cười, người dám cười nhạo đại gia ta.” Dứt lời hần hùng hổ hướng Lục Tiểu Thanh đi tới.

Lục Tiểu Thanh vừa sợ vừa giận, còn chưa kịp phản ứng lại, đại hán kia đã chạy tới trước bàn, đem gậy gõ đặt lên trên bàn của Lục Tiểu Thanh vỗ xuống, chén nước trên bàn nhảy dựng lên, nước văng đầy bàn.

Lục Tiểu Thanh mắt ngọc vừa chuyển, cũng không lập tức đứng dậy, cầm lấy cây quạt lông chim nhẹ nhàng phe phẩy hai lần, rồi mỉm cười nói với đại hán: “Vị tráng sĩ tướng mạo tốt này, bản thân tiên vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, liền đối với khuôn mặt của các hạ cảm thấy rất đặc biệt, tướng mạo rất tốt, tướng mạo rất tốt a...” Vừa nói vừa mỉm cười, hai mắt không ngừng đánh giá người này từ trên xuống dưới, một bộ biểu tình ngạc nhiên lẫn vui mừng không thôi.

Đại hán kia ngẩn người, sau đó một chưởng đánh vào trên bàn, cả giận nói: “Người dám chê cười đại gia ta, muốn chết.....” Lục Tiểu Thanh múa quạt cắt ngang lời: “Tráng sĩ, lời ấy sai rồi..., ta là quẻ sư * nổi danh kinh thành, hôm nay du ngoạn đến đây, gặp người cốt cách thanh kỳ, vốn định chỉ điểm cho người một chút đường đi nước bước, không nghĩ tới, không nghĩ tới, người cũng là người tự ti về ngoại hình, đáng tiếc, đáng tiếc, sinh ra được tướng mạo như thế này, lại không biết nam nhi chỉ cần có bản lĩnh, tướng mạo tuấn mỹ hay không cũng không quan trọng.” Dứt lời, bưng chén trà trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, sau đó lại làm ra vẻ có chút tiếc hận lắc lắc đầu, lại không chú ý trong chén trà không có một giọt nào.

(*quẻ sư: thầy bói)

Hán tử thô lỗ nghe vậy, nửa ngày cũng không biết nên nói gì, thấy Lục Tiểu Thanh, một lão thần từng đi khắp nơi, bộ dáng ung dung không chú ý đến mình, vì thế ngồi ở một bên Lục Tiểu Thanh lớn tiếng nói: “Người đã nói tốt như vậy, vậy tính thử cho đại gia một quẻ xem, nếu không thì đừng trách bốn đại gia không khách khí.”

Lục Tiểu Thanh khẽ lay động quạt lông chim, khuôn mặt không chút sợ hãi, nhưng trong lòng là không ngừng bồn chồn: “Nói đùa sao, ta thì tính được cái gì đây, thật sự là tự mình chuốc lấy cực khổ mà, xem ra

không thể không cùng hần nói bậy nói bạ rồi, để xem tình huống mà nói vậy.” Nghĩ xong, lại nói: “Tráng sĩ, xin hỏi danh tính của ngài?”

“Kim Tam.”

Lục Tiểu Thanh một bên đánh giá khuôn mặt Kim Tam, một bên chặc chặc tán dương: “Tốt, tốt, tốt.”

Lúc này, khách ăn trên lầu đều dừng đĩa chăm chú nhìn vào hành động của Lục Tiểu Thanh, thấy Lục Tiểu Thanh nói xong ba tiếng tốt rồi không nói lời nào nữa, có người hóng chuyện nhân tiện nói: “Tốt ở chỗ nào?”

Lục Tiểu Thanh chỉ quạt lông chim vào vết sẹo trên mặt Kim Tam mà nói: “Tốt là ở chỗ này.” Kim Tam thấy Lục Tiểu Thanh cái gì không chỉ lại chỉ vào chỗ khó xem nhất trên mặt hần, lập tức sắc mặt đỏ lên, còn chưa tức giận thì Lục Tiểu Thanh nói tiếp: “Tục ngữ có câu, người trên giang hồ, không ai xâm phạm ai, vết sẹo nguyên vẹn này đã chứng minh Kim Tam huynh đệ làm việc thiện, xâm nhập quần chúng, cùng giang hồ hòa thành một khối, cùng nhân sĩ giang hồ quan hệ rộng rãi. Cái đó gọi là ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa vào bằng hữu, người ở giang hồ hòa thuận, sẽ thu được một tá giao tình, trên người ấn ký càng sâu, càng nhiều thì càng thấy được quan hệ càng đúng chỗ.”

Kim Tam nghe Lục Tiểu Thanh nói đến quan hệ cùng vị thế, không khỏi khẽ nhếch nhếch khóe miệng nói: “Nói không sai, Kim Tam ta ở trong chốn giang hồ là người ngay thẳng, huynh đệ cũng thật nhiều.”

Lục Tiểu Thanh thấy mình bước đầu tiên đoán trúng, nhàn nhã quạt hai cái rồi nói: “Trong chốn giang hồ hỗn loạn, không phải sợ công phu của người không cao, không phải sợ thế lực của người không lớn, mà cái chính là ở một từ hỗn, dựa vào cái này tốt hay không tốt, liền thấy được công phu của người có đủ cao thâm hay không, lý giải từ hỗn này, theo đó vận dụng đưa đẩy khéo léo, đây chính là cái gọi là binh đến tướng chặn, nước dâng đất lấp, không sợ không ra tay được, chỉ sợ không muốn ra tay, ừm..... Chỉ cần người có vết sẹo này, từ nay về sau tất nhiên sẽ thuận buồm xuôi gió, tiền đồ vô lượng.” hưng trí bịa chuyện như thật, quạt lông chim nhẹ nhàng che khuất khóe miệng đang thè lưỡi. Những lời trước Kim Tam nghe không hiểu, lời sau thuận buồm xuôi gió, tiền đồ vô lượng nghe lại hiểu, hắc hắc cười hai tiếng nói: “Quẻ sư nói rất đúng, chưa bao giờ biết được vết sẹo này của ta lại hữu dụng như vậy, giờ biết rồi, ta về sau cần phải bảo vệ nó cho thật tốt mới được.”

Lục Tiểu Thanh giả vờ giả vịt gật gật đầu nói: “Vết sẹo này có khí thế như thế, như rồng bay quanh trên mặt người, đây là phúc khí của người. Tục ngữ nói, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, rồng sinh con đều phải tự đào thành động, người mặt ngoài tướng mạo mặc dù không sánh được với long phượng, nhưng những thứ khác thì có thể sánh được. Ta thấy hai mắt người to tròn, hai lỗ mũi lại hướng lên trời, là viên mãn lớn, thật sự là tướng mạo tổ tông truyền lại, tốt, rất tốt.”

Kim Tam nghe Lục Tiểu Thanh nói so ra kém long phượng, còn cái khác đều có thể sánh bằng, long phượng đó là Hoàng Thượng cùng hoàng hậu, tất nhiên là không dám so rồi, còn cái khác chính là hình dung chính mình, nhất thời vui vẻ nói: “Thật tốt như thế sao? Vậy là do tích đức của tổ tông để lại cho Kim Tam rồi.”

Cách Lục Tiểu Thanh xa nhất, trong một góc khuất, có hai người ngồi đối diện nhau đưa lưng về phía Lục Tiểu Thanh, lúc này trong đó có một công tử bật cười, nhẹ giọng nói: “Tiểu tử này thật nham hiểm, cư nhiên mang mười tám đời tổ tông nhà người khác đem ra mắng rửa, cái gì mặt tròn, mũi tròn, cười nhạo về mặt của người này giống rùa thì có, thực tổn hại.”

Lục Tiểu Thanh không ngừng phe phẩy quạt lông chim, khuôn mặt mỉm cười gật gật đầu. Lúc này thái độ Kim Tam quay ngoắt sang 720o, khúm núm rót cho trà cho Lục Tiểu Thanh: “Tái thần tiên quả nhiên là tái thần tiên, nói rất là đúng, nhưng quẻ sư hình như không có nói đến nốt ruồi trên mặt Kim Tam, trước kia thầy tướng số đều nói đó là đại hung, quẻ sư người nhìn thử xem.”

Lục Tiểu Thanh quạt lông chim vung lên nói: “Quả thật là nói lung tung, tất cả đều là hạng người dung tục, nốt ruồi phú quý thế này mà lại nói thành là đại hung, quả thật không biết mệnh lý học, tướng mạo học, thiên địa huyền hoàng học, hoàng đế nội kinh học, Mao Sơn đạo sĩ học, cầu dương học, còn có cái gì học nữa không?”

Kim Tam nghe Lục Tiểu Thanh liên tiếp nói ra rất nhiều cái tên bát nháo, loạn xì ngầu, trong lòng chỉ chú ý đến lời nói nốt ruồi phú quý của nàng, nghe câu hỏi của Lục Tiểu Thanh không chút suy nghĩ đáp: “Ta

không biết.”

Vốn nghe Lục Tiểu Thanh bày bả, mọi người trên lầu nhất thời cười vang, Lục Tiểu Thanh phụng phịu liên tục vung quạt lông chim nói: “Đừng cười, đừng cười a, người này là con người toàn vẹn, chính là có một chút nhỏ xíu không biết, đó đều là sự thật có thể tha thứ, lại nói, Kim Tam chính mình thừa nhận là không biết, một việc khó mở miệng như thế, cũng có thể ở trước mặt mọi người nói ra, đó là loại đạo đức tốt, người trung hậu thành thực, đây chính là tiêu chuẩn để đánh giá con người, Kim Tam, người nói có phải hay không?”

Kim Tam thấy Lục Tiểu Thanh bênh vực hẳn, trong lời nói đều là hướng về hẳn, cũng không lý giải dưới nửa câu, thấy mọi người cười càng lớn, đứng dậy quát: “Cười cái gì mà cười, Kim Tam ta nói một là một, nói hai là hai, không biết là không biết, có cái gì buồn cười.” Mọi người thấy Kim Tam vẻ mặt hung tợn, muốn cười lại không dám cười, một đám nghẹn cười đến vẻ mặt đỏ ửng rất vất vả.

Lục Tiểu Thanh ho khan một tiếng nói: “Đừng để ý đến bọn họ nữa, bọn họ là hâm mộ người sinh tốt, sinh độc đáo. Mau ngồi xuống a..., tiếp theo chúng ta nói về nốt ruồi đen trên mặt người, cổ ngữ có nói, ừm, từ xưa tương truyền..... từ thời xa xưa khi khai phá ra đất trời, Phục Hy..... ừm, bảy bảy bốn mươi chín quẻ.....”

[1]

[1]: Quẻ Phục Hy : trong kinh dịch, gồm có 64 quẻ dịch, hay còn gọi là bát quái do vua Phục Hy tạo ra

Xa xa, hai người trẻ tuổi ngồi đối diện nhau, người ít tuổi hơn một chút đang uống trà, nghe vậy một ngụm trà toàn bộ phun ra, vừa cười vừa nói: “Phục Hy bốn mươi chín quẻ, bốn mươi chín quẻ.”

Lục Tiểu Thanh rung đùi đắc ý nói: “ Trong bốn mươi chín quẻ, quẻ khôn, quẻ chấn, quẻ kiền [2], còn có vô số quẻ, tóm lại một câu, trong lòng có chí lớn tất là hào kiệt. Nốt ruồi đen này của người là do linh khí của đất trời tạo thành, hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt, một ngàn năm mới bùng xuống một lần, người có nốt ruồi đen này, tuổi thọ sẽ được kéo dài, sinh lão bệnh tử, nhảy ra ngoài ngũ giới, không ở trong Ngũ Hành. Người chính là người có vận mệnh tốt nhất, về sau người có thể là con của.”

Kim Tam cười tít mắt nói: “Người không biết rồi, ta không phải con của, ta là cầm tinh con rắn.”

Lục Tiểu Thanh phe phẩy quạt lông chim vỗ bàn nói: “Đồ ngu, trước mắt đường dài rộng lớn, không biết về sau sẽ xảy ra những gì. Con của này nhưng là đi ngang, từ nay về sau, thiên hạ này há lại không phải là của người sao”

Kim Tam vừa nghe ba chữ đi ngang vẫn là biết, lập tức cười ha ha, thần khí cực kỳ tốt, đứng dậy vác gậy gõ trên vai nghênh ngang cười điên cuồng muốn rời đi. Lục Tiểu Thanh dùng quạt lông chim chặn lại: “Chậm đã, ta cũng không phải là tùy ý xem bói cho người khác.” Vừa nói ngón tay cái cùng hai ngón tay không ngừng cọ xát. Kim Tam lập tức dừng bước nói: “Là Kim Tam cao hứng quá, đây, tiên xem quẻ của người, xem như ta hiếu kính người.” Vừa nói vừa từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc năm lượng, sau đó, vênh vác tự đắc, vui vẻ lắc lư thân mình như là vừa được ăn tiên được, đi là điếu võ dương oai.

[2] Tên các loại thẻ trong kinh dịch

Chương 15: Thần côn, cường giả?

Lục Tiểu Thanh trong tay túm được bạc, tay phải ném quạt lông chim lên bàn, dùng sức vỗ vỗ mặt nói : “Ôi, mẹ ơi, miệng cười đến cứng ngắc, ai da, ai da, tay của ta. Mỗi chết mất, thật không biết Gia Cát Lượng kia luyện tập thể nào, chứ thể này thì quả thật là không phải dành cho người sống mà”

Đang lúc chà đạp khuôn mặt của mình, cách đó không xa có người nói: “Tái thần tiên, mời đi theo ta, huynh đệ của ta đang chờ, tính nhờ người xem giúp một quẻ”

Lục Tiểu Thanh giương mắt, nhìn thấy ba công tử trẻ tuổi, trong đó một người trên mặt mỉm cười nhìn nằng, hai người khác quay lưng không nhìn thấy mặt, một thần khí thể phú quý bức người, không khỏi đảo mắt tưởng tượng “Chẳng lẽ mình thật sự có duyên, ngày đầu khai trương đã nhiều mối làm ăn như vậy, qua đó nhìn một cái, nếu không đúng thì chạy”

Không chút khách khí đi về phía ba người, rồi ngồi ở vị trí còn trống, Lục Tiểu Thanh tính toán, trước tiên là nói về người về mặt ôn hòa, bên trái mình là người về mặt lạnh lùng, cứng rắn, một cổ khí chất nói không nên lời, làm cho Lục Tiểu Thanh cả người không thoải mái, lại nhìn sang người ngồi bên tay phải, trang phục hoa lệ, khuôn mặt không gọn sóng, không sợ hãi không giận không vui, ôn hòa, thản nhiên nhìn mình.

Lục Tiểu Thanh nhú mày hỏi: “Các vị muốn xem gì?”

Người mở miệng lúc đầu nói: “Ba người chúng ta muốn tính xem gần đây sẽ gặp điềm gì?”

Lục Tiểu Thanh nhất thời thất thần, ngoan độc, thật là ngoan độc, ta làm sao mà biết người gần đây sẽ gặp cái gì, người thật đúng là đem Lão Tử làm thần tiên mà. Nàng đang muốn nói chính mình tính không ra, thì người ăn mặc sang trọng nhất mở miệng: “Chúng ta là người làm ăn, gần đây có quan tâm đến một chuyện hàng, ta và một bên khác cùng muốn, người tính xem liệu chúng ta có cơ hội hay không?”

Lục Tiểu Thanh cả kinh “Không thể nào, tự nhiên lại gặp thổ phỉ, bất quá, nếu hần không cướp tiền của ta, ta cần gì phải quan tâm nhiều như vậy” Nghĩ vậy, nàng lập tức giương mắt lên tươi cười “Chuyện làm ăn thì luôn mạo hiểm, luôn phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm, ta thích”

“Tục ngữ nói ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên, hơn nữa nghề này không cần tiền vốn mua bán, chỉ cần xem người ta phản ứng thế nào, quan hệ, trao đổi ra sao. Xuống tay phải nhanh, ngoan độc, chuẩn, lại chu toàn. Bất quá tiền lời lại là lớn nhất”

Trước khi nói hết, người nọ lập tức bật cười nói: “Người coi chúng ta là cường giả sao?”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc nói: “Người sống trên giang hồ không thể làm theo ý mình được, ta biết, ta biết. Nghề nghiệp là gì nói sau, chỉ cần kiếm tiền là được rồi, có thể ăn nhiều đến mập ú thì so với người khác cũng là “cường”, người quản người ta làm gì. Chỉ cần mình có tiền, có thể lên núi đánh hổ, lại có thể xuống biển bắt cá mập, chỉ cần có tiền trong tay là có ăn có uống. Người ta thường nói anh hùng không ở xuất thân thấp hèn, có tiền có thể mới là đại gia, khi có người giúp đỡ, sau một đêm phát nhanh, mười phần bùng nổ, làm người ta hâm mộ a.... Bất quá, cho vay nặng lãi là mạo hiểm lớn, thủ đoạn càng độc ác thì càng giàu có, con người sống cả đời, dù thế nào cũng muốn sống cho phần khích, tình nguyện đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, hô một tiếng cả trăm người phải răm rắp nghe theo, cũng không tình nguyện đứng sau người khác, không chịu bị chà đạp, các người nói xem có đúng không?”

Hoa y công tử lẩm bẩm nói: “Không chịu đứng sau người khác, không chịu bị chà đạp”

Lục Tiểu Thanh phe phẩy quạt lông chim nói: “Đúng vậy, nhìn trúng hàng hóa là xuống tay, nắm chắc mọi việc, nếu có thể ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh, cướp được chính là của người. Đồ vật trên tay người, dù sao người khác cũng phải nhìn sắc mặt của người mà làm việc, nếu người cao hứng thì cho hần chút lợi ích, nếu mất hứng cho hần đi chết. Nếu như bị người khác đoạt đi, người lại phải xem ánh mắt của họ mà theo. Các người cần gì phải quan tâm quy củ giang hồ mà làm gì, ta chỉ biết: được làm vua thua làm giặc, xuống tay trước mới có lợi.”

Nam tử có vẻ mặt lạnh như băng đột nhiên nói: “Nếu người phải đối mặt với huynh đệ một nhà với người, người cũng liều lĩnh xuống tay trước sao?”

Lục Tiểu Thanh ngạc nhiên nói: “Vì sao không? Là người một nhà, nếu không thể giữ hòa khí để cùng nhau phát tài, vậy người quan tâm hần nhiều như vậy làm gì. Nếu hần muốn cùng người tranh, người vì sao không cùng hần tranh. Phải biết rằng cái này chỉ có một, mà hai người đều muốn, không phải người thì là hần, huynh đệ người nhà mặc dù thân thiết, nhưng nếu muốn cướp thì vẫn phải ra tay. Về sau nếu cướp được, người muốn thế nào thì sẽ được thế ấy”

Dừng một chút Lục Tiểu Thanh nghiêng người nhỏ giọng nói “Người cùng huynh đệ tỷ muội tranh vị trí trại chủ sao”

Người có khí chất ôn hòa trách mắng: “Nói hươu nói vượn.”

Hoa y công tử lại nghiêm trang nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Vậy nên làm như thế nào?”

Tranh giành gia sản đúng là tiết mục đáng để ta xem hơn, Lục Tiểu Thanh không khỏi nhẹ phe phẩy quạt lông chim nói: “Nếu như vậy, ta chỉ điểm phương thức cho người, người không từ thủ đoạn đi tranh, gặp

thần giết thần, gặp phật giết phật, nếu đã là kẻ địch thì không có gì phải bận tâm, chỉ cần có người che chắn hộ, toàn bộ rửa sạch sẽ. Tất cả chờ người tranh đoạt xong, sau đó đối đãi với người ta thật tốt là được, nếu không muốn đối tốt thì cũng không sao, tất cả đều do người định đoạt. Nếu người đến sau, để cho người khác đoạt mất, mặc kệ về sau hấn đối xử tốt với người như thế nào thì vẫn là không ổn, người đều phải chịu dưới quyền của họ. Nếu hấn cho phép người tồn tại thì tốt, nếu không hấn chậm rãi làm suy yếu thế lực của người, chỉ sợ đến ngày nào đó người chết như thế nào cũng không biết ấy chứ.”

Người mặt lạnh như băng quay đầu nhìn hoa y công tử nói “Hấn nói không sai.” người khí chất ôn hòa hiền nhiên cũng cam chịu nghe Lục Tiểu Thanh nói, nhìn người bên cạnh. Hoa y công tử nhú nhú lông mày, hiền nhiên vẫn là do dự. Người mặt lạnh đột nhiên quay đầu hướng Lục Tiểu Thanh nháy nháy mắt, Lục Tiểu Thanh ngăn người nghĩ rằng “Mình như thế nào lại thành thuyết khách thế này, thật là, trong vòng một ngày mà làm trọn vẹn hai nghề, mình thật là con mẹ nó thiên tài.”

Nhường mày hiểu được hoa y công tử do dự cái gì, tiểu thuyết và kịch truyền hình nhiều như vậy cũng không phải là chưa xem. Lục Tiểu Thanh nhẹ nhàng cười nói: “Không cần sợ hãi lời ra tiếng vào, có người ghen đỏ mắt nên mới gièm pha, nếu không có lời ra tiếng vào thì không phải con người. Người sống trên đời kiểu gì cũng sẽ có người khác nói ra nói vào, chỉ có thắng lợi mới có thể chặn miệng bọn họ, cho dù sau lưng không thiếu người nói không có đạo lý, nhưng bên ngoài người ta không thể không biết thời thế mà nịnh bợ. Nếu tâm người không đủ ngoan độc, tay trái không chặt, như vậy người chỉ có thể thất bại, nhớ kỹ, lịch sử không thừa nhận thất bại, thắng chính là chân lý, thất bại ở có lý đều trở thành vô lý. Đi làm một người có quyền sinh quyền sát trong tay đi, ở thời điểm người làm cường giả, mặc kệ là người lập nghiệp như thế nào, trong con mắt người đời, họ đều phải tỏ ra kính trọng người”

Hoa y công tử thân mình chấn động, hai mắt như điện giật nhìn lướt qua Lục Tiểu Thanh, thấy Lục Tiểu Thanh nói nhẹ nhàng thanh thản, giống như hiện thực vốn nên là như vậy, trầm mặc nửa ngày mới tỉnh lại, hướng Lục Tiểu Thanh khom người liên xoay người rời đi, bên cạnh người mặt lạnh lập tức đứng dậy đuổi theo hấn.

Lục Tiểu Thanh vội hỏi “Không trả thù lao sao?”

Người khí chất ôn hòa cười nói với Lục Tiểu Thanh: “Nếu nói chúng ta là cường giả, người còn dám lấy tiền.”

Lục Tiểu Thanh phe phẩy quạt lông chim, bình tĩnh đến trước mặt hấn nói: “Ta thêm vào quản các người là loại người nào, hỏi một chuyện lại trả lời sang chuyện khác, trả thù lao đi.”

Người này cười nói: “Được, có lòng can đảm, trách không được dám nói ra những lời như vừa rồi, hy vọng mọi việc như lời người nói, nếu có duyên thì sẽ còn gặp lại, tạm biệt” Dứt lời đưa cho nàng một thỏi bạc rồi bước nhanh rời đi.

Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy hai tay nặng trĩu xuống, nhắc nhắc tay ước chừng khoảng mười lượng, Lục Tiểu Thanh nhất thời hắc hắc cười không ngừng nói: “Thiên hạ này vẫn có kẻ nhiều tiền đó thôi, hôm nay kiếm được mười lăm lượng, hôm qua dùng hết mười hai lượng, hắc hắc, xem ra ta không theo nghề này thì thật sự đã làm mai một tài hoa của mình mà, quả là thiên tài”

“Tái thần tiên, người lại đây xem cho chúng ta đi.” Lục Tiểu Thanh vừa quay đầu liền thấy phía trước có hai người quay lưng về phía mình, là hai nam tử, một người vừa mỉm cười vừa hướng nàng nói. Nhất thời hai ngón tay bắn ra nói: “Sinh ý tới cửa, tài thần ngoắc. Xem ra làm người nhiều khi gặp may mắn, nghĩ không lấy tiền cũng khó” Đặt móng ngồi xuống rồi hỏi: “Hai vị muốn xem cái gì?”

Chỉ thấy hai nam tử trước mắt, một người nho nhã tuấn tú, toàn thân tản mát ra vẻ ôn nhu cùng gió xuân, thân nhiên mỉm cười giống như ánh thái dương làm cho người ta có cảm giác ấm áp. Lại nhìn sang nam tử nhỏ tuổi hơn một chút trông trắng ngần xinh đẹp vô cùng, lông mi khéo mắt đều bướng bỉnh. Lục Tiểu Thanh không khỏi rung mình một cái: “Tà môn, lại có nam tử lớn lên có bộ dáng như thế này sao, so với ta còn xinh đẹp hơn, thật sự là bầy bạ hết chỗ nói.”

9. Chương 016 - 017

Chương 16: Thối phá da trâu

Nam tử nho nhã điềm đạm nói: “Ta tên là Lý Quân Hiên, còn đây là xá đệ, Lý Quỳnh, xin hỏi phải xưng hô với quẻ sư như thế nào đây?”

Lục Tiểu Thanh gặp Lý Quân Hiên nói có lẽ, ôm quyền nói: “Lục tiểu bát tài.”

Lý Quỳnh ở bên cạnh cười phì một tiếng nói: “Tuy nói người phiêu bạt ở trên giang hồ, không thể không xử sự theo phép tắc ở trên giang hồ, nhưng chúng ta cũng không phải là nhân vật trên giang hồ, người không cần phải ôm quyền hành lễ, dù sao tên trên bằng hiệu của người là Tái thần tiên, là thầy bói toán, như thế nào lại là bát tài.”

Lục Tiểu Thanh nghe vậy liền biết chính mình lầm lẽ tiết, nhưng cũng không đỏ mặt, sai liền sai, dù sao cũng không biết cái gì là đúng nhất, thấy Lý Quỳnh giễu cợt mình, biết gặp gỡ chủ nhân khó chơi, liền ha ha cười nói: “Lẽ tiết của thế gian, ta quả thực không hiểu rõ cho lắm, đã để cho hai vị chê cười rồi.”

Lý Quân Hiên mỉm cười, không để ý tới Lục Tiểu Thanh giải thích, liền nói: “Tiền đồ, tương lai đều đã được định sẵn, ta không nghĩ hỏi đến những vấn đề đó, ta chỉ muốn tái thần tiên có thể sử dụng bảy bảy bốn mươi chín quẻ Phục Hy (1) cho ta nhìn qua được không.” Nghe vậy, Lý Quỳnh vẻ mặt vui cười nhìn Lục Tiểu Thanh.

[1]: Quẻ Phục Hy : trong kinh dịch, gồm có 64 quẻ dịch, hay còn gọi là bát quái do vua Phục Hy tạo ra

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quỳnh tươi cười vừa gian trá lại vừa là giễu cợt, trong lòng rất nhanh ý niệm chuyển trong đầu nói: “Chẳng lẽ mình nói sai rồi, Phục Hy bốn mươi chín quẻ, chẳng lẽ không đúng? Ừm, hơn phân nửa là thiếu, ta đây cho thêm một chút nữa vậy.” sau khi hạ quyết tâm, Lục Tiểu Thanh nhẹ phe phẩy quạt lông chim, mỉm cười nhìn Lý Quân Hiên nói: “Nhìn công tử tuần tú lịch sự, chắc chắn là rồng trong biển người rồi, Phục Hy bốn mươi chín quẻ kia chỉ để dành cho những người thô lỗ mà thôi, đối với người như công tử, dù thế nào cũng phải dùng đến Phục Hy chín chín tám mươi một quẻ.”

“Ha ha ha, ca ca, tám mươi một quẻ, hẳn muốn dùng tám mươi một quẻ, ha ha ha, ca ca.”

Lý Quân Hiên vỗ vỗ lưng của Lý Quỳnh đang cười sặc sụa ở bên cạnh, sắc mặt đỏ lên, cắn răng kiên trì nín cười, gật gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, quẻ sư hãy dùng tám mươi một quẻ này tính cho ta đi.”

Lục Tiểu Thanh cũng không phải đồ ngốc, thấy Lý Quỳnh cười thành bộ dáng này, khẳng định là mình lại nói sai rồi, không khỏi nhíu mày thầm nghĩ: “Chẳng lẽ lại sai rồi? Phục Hy này thật là, rất cuộc là bao nhiêu quẻ đây? Mình nhớ mang máng là trên năm mươi quẻ, cụ thể là bao nhiêu quẻ thì cũng không rõ, trời ạ, người đây không phải là đang muốn chặn đứt đường kiếm ăn của ta đó chứ. Shit, mặc kệ, tám mươi một thì hơn, bốn mươi chín thì thiếu, vậy lấy trung gian, ta còn không tin làm không đúng.”

“Tái thần tiên, người nhưng là tính a....” Lý Quỳnh khóe mắt còn cười chảy cả nước mắt, lại ngẩng đầu thúc giục Tiểu Thanh, vẻ mặt đều là ý cười.

Lục Tiểu Thanh ho nhẹ một tiếng nói: “Này, bốn mươi chín, tám mươi một đều là để đối phó với người không hiểu, nếu hai vị là đại hành gia, ta cũng sẽ không bêu xấu, Phục Hy tám tám sáu tư quẻ không hơn không kém, miễn cho hai vị đã cho tái thần tiên ta chỉ là hư danh.”

Lý Quân Hiên nhìn thấy rõ ràng, thời điểm Lục Tiểu Thanh nói lời này tuy rằng là sắc mặt vẫn như thường, nhưng là cặp mắt kia cũng là quay tròn loạn chuyển, hiển nhiên là muốn từ trên người hai người nhìn ra đúng sai, lập tức mỉm cười, sắc mặt bất động, vững như Thái Sơn.

Nhưng Lý Quỳnh kia tuổi nhỏ vẫn chưa hiểu rõ, lập tức kinh ngạc nói: “Thì ra người có biết, lằng nhằng lâu như vậy là nhằm trêu người.”

Lục Tiểu Thanh lúc này ưỡn ngực, thần khí nói: “Đó là tất nhiên, ta là Tái thần tiên, ta nhưng là quẻ sư có tiếng tăm độc nhất vô nhị trong thiên hạ, phải biết rằng ở kinh thành, bao nhiêu quan to, quý nhân muốn mời ta xem ột quẻ mà còn mời không được, ta nói không rảnh để đến, bọn họ tình nguyện xếp hàng chờ, cũng muốn ta đi ra, xem liếc mắt một cái cho bọn hắn. Aiz, người là không biết a..., thịnh tình như thế

không thể chối từ, mỗi ngày đều là kiệu lớn tám người khiêng từ khắp mọi nơi đến cửa, thấy ta một tiếng lại một tiếng gọi thần tiên, trần thế khi đó, phỏng chừng người còn chưa có sinh ra đâu.”

Mắt sắc lườm Lý Quỳnh đang muốn ngắt lời, Lục Tiểu Thanh lại nói tiếp: “Bất quá, ta dù sao cũng là thần tiên, không phải người bình thường, không thể ở một chỗ, ta tín ngưỡng nhưng là lấy trời làm màn che, lấy đất làm giường nằm, trời đất bao la, ta tiêu dao đi lại khắp mọi nơi, cho nên dạo chơi đến đây.”

Một mặt cười thâm: Ta nhưng là người đã thành tinh, công phu múa mép khua môi năm đó chính là tuyệt kỹ của ta, phần đông hộ khách đều bị thua một cách thuyết phục, bị đùa giỡn xoay quanh, nên ngừng nên thối đó là một tiêu chuẩn, làm cho xoay chuyển mọi việc, tuyệt kỹ cần phải sử dụng xuất thần nhập hóa, muốn bắt được sai lầm của ta, người sống thêm một trăm năm nữa đi.

Lý Quỳnh không tin nói: “Người chỉ thối phồng, người bao nhiêu tuổi chứ, dám nói ta còn chưa được sinh ra.”

Lục Tiểu Thanh khẽ sờ chòm râu dê nói: “Đó là bản thân bảo dưỡng tốt, sống thọ cùng trời đất, tỏa sáng cùng nhật nguyệt.”

Lý Quỳnh chu miệng lên, nghĩ muốn phản bác lại, lại không biết nên bắt đầu nói từ chỗ nào, trong lúc nhất thời bộ dáng vừa linh động vừa quẩn rù, Lục Tiểu Thanh thâm kêu một tiếng: “Thật ngoan độc, ngoan độc, tên này đúng là không phải là nam nhân a..., ta cá với thần thánh, hơn phân nửa là nhân yêu.” Nghĩ như vậy, lại cảm thấy tò mò, nhìn sang hướng người ngồi bên cạnh Lý Quỳnh.

Lý Quân Hiên thấy hành động đó của Lục Tiểu Thanh, ho khan một tiếng nói: “Quẻ sư còn không có xem tướng sao.”

Chuyện này nhằm nhò gì, nhìn người bề ngoài như thế này, khẳng định gia thế rất tốt, ta thuận miệng tăng bốc người vài câu, đúng là không khó khăn gì.

Lý Quân Hiên thần thái thông dong cầm chén rượu trên bàn lên, nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Phục Hy sáu mươi tư quẻ này chính là thần vật, nghĩ tính cũng không được vì rất hiếm người gặp được, ta xem quẻ sư hay là dùng mười bốn quẻ trong đó đến giải thích nghi hoặc cho ta là được rồi”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người, chết tiệt, mười bốn quẻ là cái gì, đoàn, đoàn, không tốt, là tới phá ta, mau chuồn gấp. Mắt ngọc chuyển động, thu lại tươi cười, lạnh lùng nhìn Lý Quân Hiên nói: “Lẳng nhằng nửa ngày, xem quẻ là giả, phá mặt là thật, tiểu tử, nếu là người có tình lưu lại cho ta một đường, ngày sau gặp lại còn có thể hữu hảo, nếu muốn trở thành người xấu, chắn đường nhân tài, như vậy đã làm hỏng đạo nghĩa trên giang hồ.” Trên giang hồ nói không cần để ý đến chuyện nhỏ nhặt, tiêu chuẩn nhất trên giang hồ chính là võ thuật.

Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh thay đổi sắc mặt, khinh thường nói: “Ai kêu người giả danh lừa bịp.” Lý Quân Hiên nhưng thật ra vẻ mặt mỉm cười, không nói chuyện, cũng không tức giận. Lục Tiểu Thanh sau khi công đạo đưa ra hai trường hợp, đang muốn bỏ trốn mất dạng, đoàn người phía sau đột nhiên hùng hùng hổ hổ đi lên trên lầu, bốn đến năm người khí thế rào rạt, giống như sói, lại giống như hổ, vẻ mặt bầm tím, chặt vật không chịu nổi. Đi theo phía sau hai bên trái phải, cũng là năm tên hạ nhân, vẻ mặt đầy vết thương, thần sắc vừa tức vừa giận, miệng không ngừng hùng hùng hổ hổ.

Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái thấy hai người đi đầu, ánh mắt sáng ngời, phe phẩy quạt lông chim che khuất hai gò má, rất nhanh quay lại, hắc hắc cười không ngừng thâm nghĩ: “Ta còn tưởng là ai, thì ra là khách làng chơi của Bích Vân Hiên, người chỉ ra một trăm năm mươi hai lạng mua chỗ ngồi đầu, ha ha, ta nhưng là đối với hai vị ký ức hãy còn mới mẻ, ra tay hào phóng, hào sảng, ta thích. Bất quá xem tướng mạo này, hắc hắc hắc, vận động kịch liệt quá, ha ha ha.” Lý Quân Hiên tựa hồ không có chú ý đến hai phe người đang đi lên, mỉm cười nhìn vẻ mặt lén lút của Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu hung hăng liếc chàng trắng mắt, Lý Quân Hiên ngược lại cười ngoác cả miệng.

“Thiếu gia, mau, uống một chén rượu để giảm tức giận.”

“Ngu ngốc, thiếu gia ta có thể nuốt xuống được cơn tức giận này sao? Mẹ nó, đầu ngón tay của hoa khôi còn chưa có động tới, đã bị đánh thành như vậy, ôi, đau.”

“Thiếu gia, người đừng tức giận, Bích Vân Hiên kia cũng đã bị vùi trong biển lửa rồi, đợi lát nữa chúng ta đến thanh lâu nổi tiếng của Tô Châu, sẽ đi tìm Tiểu Kim Vũ, hoa khôi ở đó cũng không kém hoa khôi kinh thành đâu.” Tên hạ nhân vẻ mặt hèn mọn cười lấy lòng tên thiếu gia gầy còm.

“Nói cũng đúng, ôi, vết thương ở miệng của ta, chỉ có Tiểu Kim Vũ ôn nhu mới có thể xoa dịu, ôi, Tiểu Kim Vũ của ta.” Tên thiếu gia gầy còm vẻ mặt vụn vặt, cười dâm dăng, nước miếng chảy tòng tòng.

“Dương Lô Bình, người ý này là gì, dám theo ta tranh Tiểu Kim Vũ, mẹ nó, muốn tìm cái chết có phải hay không.” trong nhóm người vào kia có tên nam tử béo tròn như thùng phi, vành mắt đen thui cảm tức nhìn tên thiếu gia gầy còm vừa mới mở miệng.

“Đúng vậy, Tiểu Kim Vũ là người của thiếu gia ta, người chỉ là kẻ chen vô, nghĩ muốn theo thiếu gia ta tranh đoạt, không có cửa đâu.” Tên hạ nhân xấu xí đi theo bên người nam tử béo tròn kêu gào nói.

“Thối lắm, Hoa Mộc, Lão Tử không dạy cho người một bài học thì người thật đúng là không biết trời cao đất rộng là gì mà, hoa khôi của Bích Vân Hiên nếu không phải do người tranh với bốn thiếu, thì ta sẽ không phải ra tay như vậy, bây giờ còn nghĩ theo ta tranh Tiểu Kim Vũ, người là ăn gan hùm mật báo mới đi tranh với ta.” Dương Lô Bình vỗ xuống bàn, tức giận hùng hổ đứng lên.

Hoa Mộc cũng không yếu thế, hất chén rượu trong tay về phía Dương Lô Bình kêu gào nói: “Còn dám nói đến hoa khôi của Bích Vân Hiên, nếu không phải do người, bốn thiếu gia đâu thành ra như bây giờ. Nói cũng không suy nghĩ, lại còn nói đều là hùng hổ tức giận, đừng tưởng rằng nhà người mở trăm quán trọ mà Lão Tử phải sợ người nha.”

Chương 17: Ta là tiểu nhân

Dương Lô Bình thân mình chợt lóe, nhảy sang một bên tránh chén rượu, lại bị rượu trong chén hất hết lên người, lập tức cầm đĩa cá sốt chua ngọt ném đúng ngay vào mặt Hoa Mộc, thẹn quá thành giận nói: “Hoa Mộc, cho người mặt mũi, người lại không biết xấu hổ, chớ trách bốn thiếu gia không khách khí, cửa hàng tơ lụa của nhà người bốn thiếu gia về sau sẽ không còn để vào mắt”

Hai bàn vốn ai ngồi chỗ đó không dây dưa nhau, lần này người ở hai bàn vây quanh lấy một cái bàn, tức giận mắng, một đám gã hạ nhân ở phía sau hai thiếu gia múa may tay chân loạn xạ, nước miếng tung bay, mỗi một câu mắng tăng thêm phần phẫn khích. Bắt đầu từ mười tám đời tổ tông, cho tới phạm vi cháu chắt đều bị đem ra mắng chửi, từ trên trời dưới đất tất cả đều bị đối phương đem ra mắng chửi, không hổ là một động vật lớn của trái đất.

Lục Tiểu Thanh ở một bên nghe, liên tục cười, cười đến nổi híp cả mắt, thấy chung quanh khách nhân trên cơ bản đều là chạy mất dạng, cũng chỉ còn lại một bàn ba người mình ở lại, bàn ghế thì bị giơ lên ở giữa không trung, tuy rằng nhìn cũng đẹp mắt đấy, nhưng nếu tính về hiệu quả thực tế thì chưa có tạo thành tổn thất lớn.

Ta là phần tử bạo lực, ta là phần tử bạo lực. Không thấy ông chủ của tửu lâu ra mặt, Lục Tiểu Thanh trong lòng một bên hô to khẩu hiệu, một bên phe phẩy quạt lông chim, đứng bật dậy, tiến lên hai bước, vẻ mặt đầy ý tốt nói: “Hai vị đừng đánh nữa, bảo trọng thân thể quan trọng hơn.”

Hai bên tuy miệng vẫn không ngừng nói ra những lời thô tục, tay vẫn cầm bàn ghế, nhưng lại giống như có điều kiêng kị gì đó không dám tiến thêm một bước xâm nhập, nghe Lục Tiểu Thanh vừa nói như vậy, nhất tề hướng Lục Tiểu Thanh quát: “Liên quan gì đến chuyện của người?” nhất tề tay liền hạ xuống hết. Lý Quân Hiên đứng phía sau Lục Tiểu Thanh, nhướng mày sau lại giãn ra, mắt nhìn chằm chằm Lục Tiểu Thanh, Lý Quỳnh bên cạnh còn lại là vẻ mặt buồn cười xem náo nhiệt.

Lục Tiểu Thanh cũng không để ý, phe phẩy quạt lông chim nói: “Ta khuyên hai vị không cần ở đây gây náo loạn làm gì, aiz, chuyện quá khứ thì hãy để cho nó qua đi, hai vị cần gì phải canh cánh để ở trong lòng như vậy mà làm gì. Tuy rằng ta có bằng hữu cố ý theo từ kinh thành đến nói cho tại hạ biết, Bích Vân Hiên mua được hoa khôi là có dung mạo bệ nguyệt tu hoa (1), vẻ đẹp chim sa cá lặn, đẹp là không chỗ nào che giấu được, đáng tiếc, đáng tiếc, ta là không có phúc được gặp mặt.”

[1]: Bé nguyệt tu hoa: chỉ vẻ đẹp Khiến mặt trăng phải che lại, hoa phải hổ thẹn

Thấy Dương Lô Bình cùng Hoa Mộc sắc mặt đều là cứng đờ, âm trầm vài phần, Lục Tiểu Thanh tiếc hận nói: “Ta còn nghe nói mỹ nhân này da thịt như ngọc, trong ngày mùa hè cho dù một tháng không tắm rửa, cũng là toàn thân không có một chút hương vị dị thường nào, ngược lại càng thêm mùi thơm ngát, tinh tế. Người nàng cốt ngọc, da bằng. Từ thân mát rượi chẳng dòng mồ hôi. Đáng tiếc, đáng tiếc, bị một trận đại hỏa không biết có bị thiêu đốt hay không, một tuyệt đại giai nhân như thế, tiểu sinh cư nhiên không có phúc phận, aizz, vô phúc, vô phúc a..., cũng không biết ai có phúc khí được thưởng thức.” Dứt lời, lắc đầu tiếc hận không thôi.

Hoa Mộc khoe miệng không ngừng rút gân, đôi mắt u tối gắt gao trừng mắt nhìn Dương Lô Bình, Dương Lô Bình nắm chặt tay thành quyền, hung tợn nhìn Hoa Mộc.

Lục Tiểu Thanh thấy hai người vẫn chưa có động tác, che quạt lông chim mỉm cười, sắc mặt lại vô cùng thất vọng nói: “Vốn ta cùng với tú bà của Bích Vân Hiên kia cũng là chỗ quen biết, ngày hoa khôi hiển nghệ, ta cũng có đến đó ra giá, nhưng không lại gần được hoa khôi ôn nhu, tiểu đệ vốn là chỉ mang một chút tiền tài bên mình, không nghĩ tới ngay cả hàng chỗ ngồi đều không có mua được, aizz, là bản thân tài lực có hạn, không thể ngồi ở bàn trên được, đáng tiếc chính là vài vị nhân huynh ngồi ở hàng ghế đầu, đã bỏ lỡ một cơ hội tốt như thế.” Nói mấy câu, thay đổi vài từ tự xưng, Lục Tiểu Thanh cũng không để ý, ánh mắt nhanh như chớp nhìn hai người.

“Dương Lô Bình, người phá hỏng chuyện tốt của ta, ta liều mạng với người.”

“Hoa Mộc, người..... Người, trả hoa khôi cho ta, trả hoa khôi lại cho ta.”

Chắc chắn, cái bàn cùng băng ghế đồng loạt bay lên, bàn với bát đĩa cùng một màu. Tiếng thét chói tai cùng tru lên làm bạn, nắm đấm cùng máu mũi bay tán loạn. Lục Tiểu Thanh mặt lộ sợ hãi nói: “Đây là làm sao vậy? Sao lại như thế này, nói xong liền động thủ tay chân, mau dừng tay a, hoa khôi kia không chừng sẽ thuộc về người ngồi một chỗ làm ngư ông đắc lợi..... Aizz, các người làm như thế này có tác dụng gì? Mưu đồ của người này chính là muốn thấy các người tranh giành a..., các người lại ở đây tức giận tranh nhau cái gì a...” Nói là vô cùng đau đớn, mặt tràn ngập vẻ bất đắc dĩ. Hai bên đang đánh nhau, càng nghe càng tức giận.

Dương Lô Bình đánh một quyền trúng mũi Hoa Mộc: “Hoa khôi là của ta, nếu không có người, hiện tại ta sớm đã sớm được ôm hoa khôi ôn nhu vào trong lòng rồi, ôi, ai đánh mông ta.”

Hoa Mộc cũng không yếu thế, không nhìn cái mũi đang chảy máu, một bạt tai hướng tới Dương Lô Bình: “Hoa khôi Lão Tử không cần, Lão Tử tranh liền tranh khẩu khí này, vương bát đần.” Dương Lô Bình nhanh mắt tránh được, năm ngón tay liền in tại trên mặt của tên hạ nhân bên cạnh “Ôi, thiếu gia, người như thế nào lại đánh tiểu nhân.”

Lục Tiểu Thanh thấy náo nhiệt, bàn ghế của tửu lâu bị phá hỏng một nửa, quạt lông chim che mặt vui cười, rất nhanh đi xuống lầu. Thấy hai tên đại hán cùng với mấy người khác đang đứng ở trước cửa tiếp khách, do do dự dự không dám tiến lên, chính là vẻ mặt bàng hoàng đứng đó.

Lục Tiểu Thanh ngạc nhiên nói: “Các người sao không đi lên lầu khuyên can ngăn cản đi, còn đứng đây làm gì.”

Một người đứng trước cửa tiếp khách thấy Lục Tiểu Thanh bảo đi khuyên can, ngăn cản, vội nói: “Hai vị này là công tử nhà có tiền, có thể nhất ở thành Tô Châu chúng tôi, ngày thường chán ghét nhất chính là người khác quản chuyện của bọn họ, đặc tội không nổi a.... Nếu không đi, tửu lâu chắc chắn sẽ bị bọn họ hủy đi, hiện tại chúng tôi cũng không biết nên làm như thế nào cho tốt.”

Lục Tiểu Thanh trách mắng: “Các người rất có hiểu biết nha, hai vị thiếu gia đánh nhau, lại đều đang nổi nóng, nếu thủ hạ của bọn họ ra tay không biết nặng nhẹ, đem hai vị thiếu gia đánh hỏng chỗ nào đó, các người có chịu nổi trách nhiệm không? Nếu trưởng bối của hai nhà đến hỏi tội, tửu lâu này có đảm đương nổi không? Hiện tại đi khuyên tuy rằng sẽ đắc tội với hai vị thiếu gia, nhưng ở trước mặt những người khác là lập công, điểm ấy mà cũng không biết, còn đứng ở đây để cho xảy ra hỗn loạn, còn không mau đi.”

Người ngày đó nhục mạ Lục Tiểu Thanh nhất thời nói: “Lão nhân nói đúng, lão nhân nói đúng.”

Lục Tiểu Thanh quạt lông chim vung lên nói: “Ta giúp các người thông báo cho hai vị thiếu gia một tiếng, nhanh đi.”

Người ở trên lầu vẫn còn đang đánh nhau, Lục Tiểu Thanh kêu lớn: “Hai vị thiếu gia, người quản lý của lầu đã đến, mọi người cho họ chút mặt mũi đi, dừng tay lại đi.”

Dương Lô Bình cùng Hoa Mộc đồng thời giận dữ, xoay người lại, mắng: “Chớ trông nhà, các người là cái thá gì, dám kêu bốn thiếu gia cho các người mặt mũi.” Lời còn chưa dứt, bốp một tiếng, hai đấm đồng thời phóng ra. Hai tên đại hân đứng ở bên ngoài thấy cảnh hỗn loạn, đầu óc chuyển mau, nghĩ tiến lên khuyên bảo hai vị thiếu gia, ở trước mặt lão gia của bọn họ không thể không ưu việt. Về mặt tươi cười nịnh nọt hướng về phía hai người, vừa vặn, thân thể còn tại trên đường tiến lên, hai thiếu gia mỗi người một quyền vừa vặn đánh tới “Bốp, Bốp” Hai tiếng vang lên.

“Ôi, răng của ta, ôi.”

Lục Tiểu Thanh đáy mắt thấy hai tên đại hân tiếp khách bị hai thiếu gia hai quyền hung hăng đánh gãy răng cửa, đồng thời trên người lại đã trúng một quyền, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng nói: “Tuyệt.” Nghênh ngang tiêu sái ra khỏi Phú Nguyệt lâu, phía sau, tiếng kêu la oai oái không dứt, như một phường hòa âm.

Ra khỏi cửa của Phú Nguyệt lâu, Lục Tiểu Thanh quay đầu trừng mắt nhìn cửa lớn trắng lè, nhất thời cuồng tiếu cười ha ha, nói trong tiếng cười: “Thật sự là đã báo được thù thật nhanh, ta nói muốn hủy đi Phú Nguyệt lâu của các người, đánh rớt răng nanh của các người, nhanh như vậy liền đã làm được. Hừ, ta là tiểu nhân, quân tử báo thù ba năm không muộn, tiểu nhân chỉ cần một ngày đã báo được thù, Phú Nguyệt lâu, Phú Nguyệt lâu, xứng đáng người gặp được ta, nhìn người về sau còn dám coi thường người không. Sảng khoái thật, sảng khoái thật, ta cười đắc ý, lại cười đắc ý, cười xem hồng trần người không già.....” [2]

[2] : Ta cười đắc ý, lại cười đắc ý, cười xem hồng trần người không già : trích 1 đoạn trong bài hát « Nụ cười đắc ý » - Lý Lệ Phân.

Trong lòng vui vẻ như bước đi trên mây, Lục Tiểu Thanh ưỡn ngực nghênh ngang đi từng bước, quạt lông chim trên tay vung lên, bạch phàm lắc lắc theo từng bước đi, trông rất đắc ý.

Trên đường cái người đến người đi, Lục Tiểu Thanh tinh thần đang vui vẻ cao hứng cực kỳ, ngó nghiêng khắp nơi, đồng nhìn một cái, tây ngó nghiêng một cái, thỉnh thoảng cùng tiểu thương nói chuyện tào lao một vài ba câu, thật đúng là nhàn nhã.

Đang trong lúc đắc ý, xung quanh đột nhiên vang lên một trận xôn xao, ẩn ẩn có tiếng vó ngựa truyền đến, Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu vừa thấy, chỉ thấy phía trước có ba con ngựa đang chạy tới đây với tốc độ rất nhanh, lập tức người còn chưa nhìn thấy rõ ràng, đã muốn mau đi tới đến bên người, người ở bốn phía vội vàng tránh né, loạn thành một đoàn. Lục Tiểu Thanh dạt vào một bên, nghiêng người bước ra vài bước, ba con ngựa chạy sát bên người nàng mà qua, vó ngựa tung bụi mù, để lại cho nàng một thân bám đầy bụi.

Lục Tiểu Thanh lập tức giận dữ rít gào: “Đuổi cái gì mà đuổi, đi chém giết người à, nhìn người người không ra người, lại không biết mắt đã để ở đâu, lại không có tâm, mẹ nó, làm ta một thân bị bụi bám, vương bát đần.....” mắng chính là rất trôi chảy, người ngồi trên lưng ngựa, lôi kéo dây cương, xoay người lại, một roi ngựa liền đánh về phía Lục Tiểu Thanh.

10. Chương 018 - 019

Chương 18: Mời

Lục Tiểu Thanh nhanh tay nhanh mắt cúi đầu, roi ngựa vụt qua đỉnh đầu, một tiếng hừ lạnh vang lên, thu hồi roi ngựa, liền xoay người đi. Lục Tiểu Thanh vừa giận vừa sợ, còn chưa nghĩ ra nên làm gì, miệng đã mắng người: “Con mẹ nó, người làm cái gì vậy, người hiền bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cười a..., người

làm đại gia nên bắt nạt ta phải không, người có ngon thì lấy tên là Vương bát đản đi, gọi tên là biết gia gia người lợi hại. Làm cái gì vậy chứ, thật là bực mình, ta khinh”

Lập tức người nọ quay đầu phi ngựa về phía Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh trong lòng cả kinh, hảo hán không lo thiệt trước mắt, xoay người bỏ chạy, cuống quýt chỉ lo bị người nọ bắt được, cũng cố không mắng chửi thêm, đông chui tây trốn, trên nhảy dưới lượn, miệng kêu mau tránh, cố không quay đầu, nhanh như chớp thấy chỗ nào liền chui vào chỗ đó.

Chạy một lúc nhảy trên lượn dưới, Tiểu Thanh thấy trước mặt có hai người, liền chạy vòng qua về phía trước. Đột nhiên áo bị người phía sau túm lại, Tiểu Thanh vẫn giữ nguyên tư thế chạy, một chân đá về phía trước, hai tay vẩy vẩy ở không trung, cổ áo bị kéo ra đằng sau. Người phía sau mỉm cười, tay trái túm áo Lục Tiểu Thanh, hai người phía sau mặt mũi sáng sủa, trang phục sang trọng của nhà quyền quý.

“Người nào, mau chạy..... thả ta” Lục Tiểu Thanh mệt thở hổn hển, nói chuyện cũng không lưu loát.

“Ha ha, người còn chạy cái gì, đằng sau không có người đuổi, đã nhát gan còn thích mắng chửi người, người này thật đúng là kỳ quái.”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt thấy đúng là Lý Quỳnh. Nhìn thấy Lý Quỳnh làm Lục Tiểu Thanh yên lòng, thở hổn hển mấy hơi sau nói: “Nhìn hán không vừa mắt tự nhiên muốn mắng, hán muốn đánh thì ta phải chạy trốn, không trốn thì đúng là đồ ngốc” Rồi liền tục vặn vẹo người nói: “Buông ra, buông ra.” Phía sau Lý Quân Hiên mỉm cười, buông tay.

Lục Tiểu Thanh cuống quýt phe phẩy quạt lông chim, ai ngờ cái quạt này là đồ rỗng, nhìn thì có vẻ bền đẹp nhưng đến khi dùng mới thấy không được. Chỉ thấy trước mặt là Lục Tiểu Thanh dùng sức quạt quạt, lông chim trên quạt ầm ầm thoát ly tổ chức, tự do bay và dính đầy vào mặt Tiểu Thanh. Lúc đó Tiểu Thanh đang há mồm thở dốc, không nghĩ sẽ gặp hình ảnh thảng sáo tuyết bay đầy trời như thế này, nhất thời ngẩn người thì trên mặt và trong miệng đã đầy lông chim, quạt trên tay chỉ còn lại mỗi cái khung đen đen.

“Ha ha, tái thần tiên, quỷ sư, người còn có bộ dáng này nữa, ha ha.” Lý Quỳnh ở bên cạnh thấy Lục Tiểu Thanh mặt mũi đầy lông chim, lập tức ôm bụng cười to, Lý Quân Hiên ở một bên cũng không nhịn được, lui lại hai bước cười ha ha.

“Cười, cười cái gì mà cười, có cái gì buồn cười chứ, phi, phi.” Lục Tiểu Thanh căm tức nhìn hai người cuồng tiếu, một bên không ngừng phun lông chim trong miệng ra, hai tay khua loạn ở trên mặt, trên đầu, thở phì phì phải lông chim xuống dưới.

Lý Quỳnh cười hì hì ngẩng đầu nhìn Tiểu Thanh, đang muốn nói chuyện lại biến sắc “Ồ” một tiếng, đi lên phía trước, nhanh tay bóc cái gì đó trên mặt Lục Tiểu Thanh. Lục Tiểu Thanh tức giận nói “Làm gì đó, ta không có hứng thú với gay, người để cho ta yên” Chưa nói dứt lời thì thấy trong tay Lý Quỳnh có chuỗi gì đó đen đen, nhìn lại hóa ra là bộ râu của mình.

Lục Tiểu Thanh ngẩn người, theo bản năng sờ sờ, trên mặt làm gì còn bộ râu phiêu dật kia nữa, chỉ còn trên môi một ít ria, mà cũng đã bị bong ra một nửa. Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lý Quỳnh, Lý Quân Hiên sắc mặt không thay đổi thản nhiên mỉm cười, Lục Tiểu Thanh đơn giản nói “Nhìn cái gì, nhìn cái gì, chưa bao giờ thấy người trẻ tuổi dán râu sao?”

Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh không có râu nhìn rất tuần tú, không khỏi ngẩng đầu nói với Lý Quân Hiên “Ca ca, tiểu tử này thật đúng là tuần tú” Lý Quân Hiên chỉ mỉm cười không nói.

Lục Tiểu Thanh liếc nhìn Lý Quỳnh vài lần, nghĩ đối phương là gay, bị hấn tán thưởng, không khỏi lạnh run một trận. Lại nhìn thấy Lý Quân Hiên với người này ở cùng một chỗ, khẳng định cũng là gay giống nhau, nên nhìn chàng từ trên xuống dưới không có ý tốt gì đánh giá.

Lý Quân Hiên tiến từng bước đến gần Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói “Ánh mắt của người nhìn như vậy là có ý gì?”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc, chẳng những không lùi, ngược lại tiến lên quàng vai Lý Quân Hiên, cười hì hì nói “Không có gì, không có gì, mọi người đều là tỷ muội, đâu có gì đâu” Nhưng ban đầu lại không thấy được là Lý Quân Hiên cao, nên muốn khoác vai lại phải kiễng chân.

Lý Quân Hiên ngăn người nói “Đều là tỷ muội?” Lý Quỳnh ngạc nhiên nói “Người làm sao biết được ta là nữ ? Đều là tỷ muội, chẳng lẽ người cũng là nữ ?” Nhất thời tiến lên sờ sờ vào ngực Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh ngạc nhiên, ngốc lảng nhìn Lý Quỳnh tiến đến sờ sờ ngực mình rồi vui mừng kêu lên: “Người quả nhiên là nữ, ta đã nói rồi, làm gì có nam tử nào tuần tú như vậy chứ” Vừa nói vừa cười hì hì ôm lấy cánh tay của Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh chớp chớp mắt, nuốt nước bọt mấy lần, nhận ra chuyện không hay ho, quay đầu nhìn Lý Quân Hiên đang cười cười nhìn lại mình, không nói hai lời, nâng chân lên đạp cho chàng một cước, nháy mắt gân xanh nổi lên trên mặt Lý Quân Hiên, khoe miệng rút gân, nhưng lại rất kiên định nói: “Ta chưa từng nói người là nữ”

Lục Tiểu Thanh cảm giận thu chân về, thấy Lý Quân Hiên không hề lộ ra vẻ kinh ngạc, chắc là hấn nhìn ra thân thể của nàng từ lâu, nên nửa ngày mới nói “Các người giữ chặt ta làm gì?”

Lý Quỳnh bày ra khuôn mặt tinh quái tươi cười nói “Người thật vui a..., cho tới giờ ta còn chưa gặp được người nào thú vị như người. Làm việc lớn gan lại giả hoạt, nói ra mười câu thì có đến chín câu là giả, rõ ràng cái gì cũng không biết, lại giả vờ như không có gì không biết, rõ ràng toàn là nói bậy, lại cố tình cho người ta tin là mình nói thật có lý; Rõ ràng tuổi không lớn, làm việc lại tàn nhẫn vô cùng. Người thật sự là một quái nhân, hiện tại biết người là nữ tử, lại càng là quái nhân trong quái nhân”

Nghe Lý Quỳnh nói xong một hơi dài, Lục Tiểu Thanh rất kinh ngạc nói “Ta có nói dối sao? Người xác định người đang nói ta sao? Người xác định sao? Người thật xác định sao? Không thay đổi ? Ta hỏi lại một lần người thật xác định sao?”

Lý Quỳnh bị Lục Tiểu Thanh liên tiếp đặt câu hỏi, nên không biết trả lời như thế nào, mãi mới kiên định gật đầu một cái nói: “Ta xác định, người chính là một người chuyên nói dối” Dứt lời, vội vàng lui ra phía sau từng bước, trốn ở phía sau Lý Quân Hiên.

Lục Tiểu Thanh tiến lên hai bước, phụng phịu nhìn Lý Quỳnh, làm Lý Quỳnh cảm thấy bất an, mãi nửa ngày sau ha ha cười, tiến lên giữ chặt tay Lý Quỳnh nói: “Chúc mừng người, người đã trả lời chính xác, đáp án chính là chỗ nào cũng có lời nói dối”. Lục Tiểu Thanh thay đổi sắc mặt rất nhanh làm Lý Quỳnh ngây ngốc đứng một bên.

Nhìn Lý Quỳnh đang ngây người, Lục Tiểu Thanh nhún vai nói với Lý Quân Hiên “Ta không rảnh nói chuyện với hai người, bye” Dứt lời, xoay người bước đi.

Lý Quân Hiên không chút hoang mang nói “Một người độc hành không bằng kết bạn mà đi, thiên hạ này to lớn, khi nhàn hạ có người nói chuyện cùng người chẳng lẽ không hơn hay sao?”

Lục Tiểu Thanh không ngừng cước bộ nói “Một người độc hành giữa đất trời, núi non sông nước hữu tình là tri âm”

Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh cố ý đi trước, lập tức kêu lên “Người là người rất biết tốt xấu, ca ca ta nói, nhìn người mặt ngoài diên cuồng, làm theo ý mình, có cừ oán tất báo, kỳ thực đều là vì che giấu chính mình, người sống như vậy còn không phiền lụy a? Còn nữa, người là một nữ tử, ở bên người ngay cả một người làm bạn cũng không có, nếu xảy ra chuyện gì thì người biết làm sao bây giờ? Với tính cách của người, thủ đoạn lung tung, đều là thủ đoạn nhỏ, nên không thể bàn. Hôm nay là người gặp được chúng ta, nếu như bị người khác vạch trần người không có học, giả danh lừa bịp, xem người có bị người ta đánh không. Còn có, hôm nay người biết rõ mấy người trên tửu lâu là nhà phú quý, người còn giật dây cho bọn họ đánh nhau, ca ca nói, nhất định là bọn người ở tửu lâu đắc tội người, cho nên người mới như thế. Hiện tại người hả giận, vậy người có nghĩ tới là người đứng sau bọn họ tại sao lại có thể đem hết sinh ý của Tô Châu thu vào trong túi của mình, những người có mặt tại đó toàn bộ đều là đứa ngốc, nên nhất thời không nghĩ ra được, nếu họ nghĩ đến điểm người gỡ trò quỷ, tới lúc đó người làm thế nào? Hừ, ca ca đều nói, người là người không suy tính trước sau, làm gì cũng theo ý mình, sớm hay muộn cũng bị thiệt, người.....”

“Ừm, ừm, ừm” Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tức giận, cảm tức nhìn Lý Quỳnh nói “Ta có kém như vậy sao?” Lý Quỳnh lấy tay chỉ vào Lý Quân Hiên nhỏ giọng nói “Là ca ca nói, không phải ta nói.”

Chương 19: Vận khí thật tốt

Lục Tiểu Thanh nhất thời dời đi mục tiêu, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Quân Hiên, nhưng Lý Quân Hiên vẫn như cũ thản nhiên cười nói: “Chỉ có người mới kém tôn trọng người khác như vậy.” Lục Tiểu Thanh tức giận nhưng không làm gì được, chỉ đứng một chỗ trừng mắt nhìn Lý Quân Hiên, nửa ngày mới đột nhiên nói: “Đi theo người có gì tốt?”

Lý Quân Hiên nhẹ phe phẩy quạt giấy nói: “Có người kết bạn đã là ưu việt.”

Lục Tiểu Thanh nhướn mi nói: “Người có thể nói rõ hơn một chút được không?”

Lý Quân Hiên gấp quạt giấy lại, nghiêm mặt nói: “Trên đường nào thấy dọc ngang, Khen chê chỉ thấy đen vàng trông ra. [1]. Ta biết có thể nói ra quyết đoán cương nghị như vậy, người không lo lắng lời đàm tiếu của nhân gian mà không từ thủ đoạn chỉ điểm người khác như vậy sao? Người chẳng lẽ không biết, người nói một câu, sau đó tất là một hồi gió tanh mưa máu hay sao?”

[1]: Nguyên văn là: nhân tiền đạo lộ vô kinh vĩ, Bì lí xuân thu không hắc hoàng: trong bài vịnh con cua của Tiết Bảo Thoa trong Hồng Lô Mộng. Truyện này nhiều điển tích trong Hồng lô Mộng quá * chấm chấm mồ hôi*

Lục Tiểu Thanh lạnh nhạt nói: “Ta mặc kệ, nửa vời như thế không bằng giải quyết dứt khoát. Còn có, người nói chuyện không sáng khoái một chút nào cả, nói chuyện vòng vo, cũng chỉ có muối muối của người tốt hơn, cá tính ngay thẳng thanh thoát, muốn nói cái gì là nói hết cái đó.” Nói xong, một phen lôi kéo Lý Quỳnh, hướng phía trước mà đi, phía sau Lý Quân Hiên thản nhiên cười nói: “Khá lắm, giải quyết dứt khoát, cứ nhiên nhìn thấu đáo như thế, người làm ta nổi lên hứng thú.”

“Tiểu Thanh tử, ừm, tiểu ca, người một thân nam trang thế này thật đẹp mắt, còn tiêu sái hơn so với ca ca của ta.” Lý Quỳnh vẽ mặt hâm mộ nhìn theo Lục Tiểu Thanh thử y phục xong, từ trong tiệm đi ra, sừng bái nhìn không chớp mắt.

Chỉ thấy Lục Tiểu Thanh một thân áo dài màu xanh da trời, mặt trên còn có cái đai lưng màu trắng, tóc phiêu tán cho ra phía sau, một phần khác được buộc cao cao, thêm một cái khăn trùm đầu màu trắng ngà, trong tay là một cây quạt giấy vẽ phong cảnh sơn thủy nhẹ nhàng vung lên, môi hồng răng trắng, tuấn tú phi phàm, làm người ta cảm thấy như cực phẩm nhân gian.

“Ta biết ta lớn lên rất suất, ta tuyệt đối tự mình hiểu được điều đó.” Làm vẻ mặt đứng đắn, Lục Tiểu Thanh liếc mắt nói với Lý Quỳnh.

“Ôi trời, có ai lại tự biên tự diễn như thế không kia chứ, còn không có đồ mặt nữa, ca, huynh xem nàng kia.”

Lý Quân Hiên cười nhưng không nói, quạt giấy trong tay nhẹ lay động, cùng Lục Tiểu Thanh đứng cùng một chỗ với nhau, làm cho quán may mặc này trở thành một phong cảnh đẹp để thanh tịnh. Chỉ thấy Lý Quân Hiên ngọc thụ lâm phong, cả người tản ra khí chất nho nhã cao quý, mà Lục Tiểu Thanh dung mạo tuấn mỹ lại mang theo ba phần tà khí, thân mình đơn bạc tăng thêm một tia âm mị, mi gian khỏe mắt cười tiêu sái lại ngả ngớn, nam trang làm cho người ta có một loại cảm giác nói không nên lời, chính là loại tà ác mà xinh đẹp.

Tài tử giai nhân lui tới cửa hàng may mặc đều phải ghé mắt nhìn lại, ánh mắt bối mốt thiếu sót của những phụ nhân lớn tuổi, ánh mắt ngưỡng ngấp của những tiểu cô nương. Lục Tiểu Thanh khỏe miệng vẽ lên một nụ cười mỉm, cố ý vô tình hướng các nàng nháy mắt mấy cái, lập tức nhiệt độ không khí xung quanh tăng lên vùn vụt, mặc kệ là đại cô nương, tiểu cô nương hay là người đẹp hết thời, tất cả đều đỏ mặt, theo bản năng quay đầu đi, lại lén lút quay lại nhìn trộm, trên mặt vừa hồng vừa vui, thần thái thẹn thùng vô hạn.

Lục Tiểu Thanh cười ha ha, thật là đắc ý, phe phẩy quạt giấy lay, bước nhanh đi ra phía bên ngoài cửa hàng. Phía sau Lý Quân Hiên buồn cười lắc đầu, cũng đi theo. Lý Quỳnh khó hiểu đuổi kịp bên cạnh nói: “Tiểu ca, đây là làm sao vậy? Người phát bệnh thần kinh à?” Lục Tiểu Thanh vừa nghe thiếu chút nữa giẫm phải chân, xoay người cảm tức nhìn Lý Quỳnh.

“Đây không phải là Quân Hiên huynh sao? Ha ha, không nghĩ tới ở trong này lại gặp được lão huynh, huynh nhưng rất tiêu dao a...” Một thân tài tử khôi ngô, nam tử trẻ tuổi diện mạo đôn hậu, vẻ mặt tươi cười đi lên đón đường.

Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Thì ra là Ngô hiền đệ.” Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiên gặp người quen, liền dừng lại cước bộ, xoay người lại nhìn.

“Cái gì Ngô hiền đệ với không hiền đệ, nghe rất là khách khí, trực tiếp gọi ta Chi Hạo là được rồi, chẳng lẽ Quân Hiên huynh xem ta là người ngoài sao?” Ngô Chi Hạo bất mãn nói.

Lý Quân Hiên như trước tươi cười không thay đổi nói: “Được, được, ta đây liền trực tiếp gọi người Chi Hạo.”

Ngô Chi Hạo vui vẻ nói: “Có thể chứ, Quân Hiên huynh có vẻ rất nhân nhã, có hứng đến dạo Tô Châu này. Quân Hiên huynh nếu không xem ta là người ngoài, Chi Hạo cả gan hỏi một câu, huynh khi nào thì quay về Dương Châu?”

Lục Tiểu Thanh tà tà cười, các cô nương chung quanh nhìn thấy mà mắt choáng váng, cúi đầu ở bên tai Lý Quỳnh nói: “Đúng là một tên đánh rần tùy gây [2], ca ca của ngươi sẽ bị cuốn lấy.”

[2]: Đánh rần tùy gây ý là xem xét thời cơ, thuận theo tình thế mà có những hành động đúng đắn, không ngoan để đạt được mục đích

Lý Quỳnh nghe Lục Tiểu Thanh nói cảm thấy rất thú vị, thấp giọng cười nói: “Người nọ là con của thủ phủ Dương Châu, cùng ca ca cũng có chút giao tình, tỷ yên tâm, ca ca của muội nếu không hứng thú, mặc cho ai cũng mời không nổi.”

Lý Quân Hiên vẫn là trăm năm không thay đổi biểu tình nói: “Tô Châu phong cảnh tốt, làm người ta lưu luyến quên về.” Lục Tiểu Thanh nhất thời hèn mọn nói: “Ca ca của ngươi thật dối trá mà, rõ ràng nói muốn thuê thuyền đi Dương Châu, hiện tại lại đã khởi đến Thái Cực [3], cửu thật, dối trá xuyên lục địa.”

[3]: Đã khởi đến Thái cực: có nghĩa là đã đạt được tới cấp bậc cao nhất trong Thái cực quyền, hay có thể nói là bình tĩnh xoay chuyển mọi việc theo chiều hướng khác một cách nhuần nhuyễn

Lý Quỳnh khó hiểu nói: “Cái gì là đã khởi đến Thái Cực?”

“Người không hiểu à, dù sao vẫn là ca ca ngươi, hừ hừ, xem ra cũng không phải là thứ tốt gì a.”

“Ai nói ca ca muội không tốt chứ, tỷ không được nói lung tung, ca ca muội là người tốt.” Lý Quỳnh nhất thời bất mãn nói.

Lục Tiểu Thanh xoa xoa môi nói: “Được, được, ca ca ngươi là tốt nhất, đi thôi.” Lý Quỳnh hài lòng gật đầu cười rộ lên, hai người ở bên cạnh nhỏ giọng nghị luận, Ngô Chi Hạo vội hỏi: “Quân Hiên huynh, Tô Châu luôn luôn ở tại nơi này không chạy thoát được đâu, muội muội ta hai ngày nữa sẽ công khai chọn rể, Quân Hiên huynh, dù thế nào huynh cũng nên đi tham gia, mặc kệ như thế nào, huynh đến chính là đã cho Ngô gia chúng ta mặt mũi. Quân Hiên huynh, Tô Châu này qua hai ngày vẫn là như thế, chúng ta về Dương Châu trước được không? Bản thân ta đã trì hoãn không ít thời gian, hôm nay ra cửa hàng là muốn về, không nghĩ tới ở trước cửa hàng nhà mình lại gặp được huynh, đây là duyên phận, Quân Hiên huynh, huynh cần phải cho Ngô gia chúng ta một chút mặt mũi, mau cùng ta quay về Dương Châu nha.”

Ở một bên, Lục Tiểu Thanh nghe rõ ràng, nhỏ giọng nói: “Công khai chọn rể a..., muội tử của hần, tiểu thư của Ngô gia kia trông thế nào? Mà lại dùng biện pháp gì để công khai tuyển rể?”

Lý Quỳnh nói: “Nữ tử Ngô gia này muội đã thấy, trông rất xinh đẹp, còn những phương diện khác muội cũng không biết. Về phần cách công khai chọn rể sao, chính là ném tú cầu đó, ô, tỷ sao lại giống như không biết thế hả?”

Lục Tiểu Thanh giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo: “Ta là từ vùng nông thôn rất xa, rất xa đến mà, không biết quy củ này nọ của thành phố lớn.” Lý Quỳnh vừa nghe vậy cũng không để ý đến nữa, nói: “Ca ca muội lần này đi ra chính là bởi vì không muốn tham gia cái vụ chọn rể kia, Ngô gia tiểu thư tuy rằng xinh đẹp, nhưng ca ca muội không thích, nếu chúng ta ở Dương Châu, chắc chắn không thể thoát được bị nhà bọn họ mời đi tham gia cuộc kén rể, mà tú cầu kia lại không có mắt, ai biết nó hướng chỗ nào đến, nếu rơi trúng trên người, không cưới người ta, đây không phải là làm xấu thanh danh người khác sao? Cho nên ca ca muội liền bỏ đi, hắc hắc, muội biết ca ca đang tính cái gì, đem huynh ấy ngăn chặn, vì thế ca ca không có

biện pháp liền đem theo muối cùng đi. Không nghĩ tới hôm nay lại gặp hân, ha ha, ca ca muối vận khí thật tốt.”

Lục Tiểu Thanh thầm nghĩ: “Người thật thành thật, ta còn không có hỏi, người liền một hơi nói hết, thật đúng là cô gái đáng yêu.”

Lý Quân Hiên trầm ngâm một chút nói: “Lần này đi, mục đích không phải vì du sơn ngoạn thủy, mà là thay phụ thân ta đi điều tra chút việc, trước mắt còn chưa rõ ràng, nếu hiện tại trở về, trước mặt cha ta không biết ăn nói làm sao đây.”

Ngô Chi Hạo nhất thời vội la lên: “Lý nào lại thế? Lý nào lại thế?”

Lục Tiểu Thanh mắt ngọc vừa chuyển, tà khí cười ngất lời: “Lý huynh, việc điều tra nghe ngóng này mặc dù quan trọng, nhưng hạnh phúc cả đời của cô nương nhà người ta lại càng trọng yếu hơn, huynh có thể được cái này mất cái khác mà? Ta nói huynh này, đi trước, đi sau đều chỉ là đến điều tra, dù sao thời gian còn nhiều, cũng không cấp bách lắm, đừng buông tha cho hạnh phúc của chính mình.” Dứt lời, vẻ mặt thành khẩn nhìn Lý Quân Hiên, trong bụng lại cười sung sướng, ai bảo người đùa giỡn ta, hiện tại ta cũng muốn xem người chống đỡ ra sao.

Lúc này Ngô Chi Hạo mới thấy Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quỳnh bên cạnh, bình tĩnh nhìn Lý Quỳnh vài lần, mặt lộ kinh ngạc nói: “Người là Lý gia.....” Cũng là người làm ăn, đầu óc mau lẹ, thấy Lý Quỳnh mặc nam trang, vài từ vừa ra khỏi miệng, liền lập tức được ngăn lại.

Mắt thấy Lý Quỳnh cùng Lục Tiểu Thanh thân mật đứng ở một chỗ, Lục Tiểu Thanh vừa rồi lại lên tiếng giúp mình, lập tức vài bước tiến đến trước mặt Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quỳnh nói: “Gặp qua Lý gia huynh đệ.” Quay đầu lại hướng về Lục Tiểu Thanh, vẻ mặt tươi cười nói: “Vị công tử này xưng hô như thế nào?”

Lục Tiểu Thanh ôm quyền nói: “Không dám, tại hạ Lục Tiểu.”

11. Chương 020 - 021

Chương 20: Có tiền mua tiên cũng được

Ngô Chi Hạo vẻ mặt tươi cười nói: “Thì ra là Lục huynh, Lục huynh nói rất đúng, còn nhờ Lục huynh giúp tiểu đệ việc này đó.”

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt cười cười nói: “Đâu có, đâu có” Hai ngón tay lại động đậy, không ngừng ma sát. Hắc hắc, người là Dương Châu thủ phủ, có thể giúp người, trước tiên lấy phí vật vả đã. Ngô Chi Hạo thấy động tác sau của Lục Tiểu Thanh liền ngăn người, lập tức mặt cười nở hoa, rất nhanh rút mấy tờ giấy từ trong tay áo ra, xem cũng không xem qua, liền nhét vào tay Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt sáng lạn, tươi cười thu vào trong lòng. Bên cạnh Lý Quỳnh nhìn thấy rõ ràng, dở khóc dở cười nói: “Các người đây là...?”

Lục Tiểu Thanh lôi kéo Lý Quỳnh, thì thầm vào tai: “Đừng nói, đừng nói, xem ta đem ca ca muối trở về.” Lý Quỳnh nhân tình sáng lên, cũng nhỏ giọng nói: “Tỷ nếu có bản lĩnh khuyên ca ca muối trở về Dương Châu, muối coi như cái gì cũng chưa nhìn thấy”

“Một lời đã định” Lục Tiểu Thanh nhắc chân đi đến chỗ Lý Quân Hiên, Lý Quân Hiên vẫn mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quỳnh kể tai nói nhỏ, thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tà ác, tươi cười tiêu sái lại đây, vẻ tươi cười trên mặt chàng lại càng sâu.

Lục Tiểu Thanh đi ra phía trước, cái gì cũng chưa nói, duỗi tay ra ôm lấy cánh tay Lý Quân Hiên nhỏ giọng nói: “Về Dương Châu” Lý Quân Hiên không nghĩ tới Lục Tiểu Thanh lại thẳng thắn đến nói trực tiếp, trên mặt ý cười nồng đậm, cũng nhỏ giọng trả lời: “Không trở về”

Lục Tiểu Thanh nhướn mi nói “Thật sự không trở về?”

Lý Quân Hiên cũng bắt chước Lục Tiểu Thanh nhướn mi nói: “Thật sự không trở về”.

Thấy Lục Tiểu Thanh cúi đầu, Lý Quân Hiên lại nói: “Nàng là một cô nương nha, sao lại ôm tay nam tử thế này, mau buông tay, đừng tự làm hỏng danh dự của nàng”. Tiếng nói vừa dứt, Lục Tiểu Thanh chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt buồn bã chực khóc, hốc mắt trong suốt nước mắt lần qua lần lại, vẻ mặt ai oán, đáng thương.

Lý Quân Hiên đột nhiên nhìn thấy Lục Tiểu Thanh bày ra bộ dáng này, trước là hoảng sợ, sau vừa chuyển miệng khẽ cười nói: “Tiểu quỷ, nàng lại muốn làm gì?”

Lục Tiểu Thanh trên mặt ngày càng buồn bã, nước trong mắt tùy thời đều có khả năng chảy xuống, miệng lại nói: “Nếu huynh không về, ta liền ra phố gào khóc, nói huynh bắt nạt ta, ta là một thư sinh yếu đuối, bị huynh bội tình bạc nghĩa, hiện tại huynh gặp lại người quen liền vứt bỏ ta.”

Lý Quân Hiên ngẩn người, sau cong khóe môi lên nói: “Nàng muốn làm như thế thật sao? Nếu nàng thật muốn làm như thế, ta sẽ không cản nàng, nàng là người thú vị như vậy, ta cũng không từ chối lấy nàng làm vợ đâu”

Lần này đến Lục Tiểu Thanh ngẩn ra, rồi đột nhiên khóe miệng tươi cười, trong mắt rưng rưng, khóe miệng lại cười, nói không nên lời, cũng nói không ra tốt đẹp, môi anh đào khẽ mở, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Đừng quên hiện tại ta là nam tử, nếu huynh muốn lấy ta, như vậy chẳng phải là đoạn tụ sao. Ta nghĩ Dương Châu thủ phủ mời huynh còn phải khách khí, khẳng định thể diện nhà huynh không nhỏ, ta là vô danh tiểu tốt thì không sao cả, chỉ sợ Ngô Chi Hạo trở về loan tin, hắc hắc, không phải là huynh không còn đường về Dương Châu hay sao”

Lý Quân Hiên nghe vậy, cười càng vui nói: “Suy nghĩ rất thấu đáo”

Lục Tiểu Thanh khẽ cười nói: “Vậy về hay không về đây?”

Lý Quân Hiên nhìn Lục Tiểu Thanh, tuy nàng trong mắt có lệ, nhưng khóe miệng lại ẩn ý cười, nói: “Nếu nàng muốn ta trở về, vậy thì trở về đi.”

Ánh lệ trong mắt Lục Tiểu Thanh thu về rõ nhanh, hé miệng nói: “Coi như huynh thức thời”. Rồi xoay người hướng Lý Quỳnh và Ngô Chi Hạo vung tay lên, thần khí nói: “Đi, về Dương Châu”. Đại công tử họ Ngô kinh hỉ, xông về phía trước dẫn đường. Lý Quỳnh vẻ mặt tò mò cùng kinh ngạc chạy đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh hỏi: “Tỷ dùng biện pháp gì vậy? Lại còn thuyết phục được ca ca”. Lục Tiểu Thanh, liên tục quạ quạ, thần thái kiêu ngạo nói: “Phật dạy không thể nói”

Lý Quỳnh một bên phùng má nói: “Ca ca, huynh xem nàng kia”. Lý Quân Hiên khẽ cười nói: “Muội đừng đầu với nàng, muội không phải là đối thủ của nàng đâu”

Mấy người cùng đi, nói nói cười cười, không bao lâu liền đến bến tàu Tô Châu, trên bến tàu có một con thuyền kim bích huy hoàng đang neo đậu.

“Thật là một chiếc thuyền lớn” Lục Tiểu Thanh không khỏi sợ hãi than. Lý Quân Hiên nhướn mày mỉm cười, nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Ngô gia là thủ phủ Dương Châu, tư lỵ ở Giang Nam chỉ sợ phần lớn đều là của nhà bọn họ, một con thuyền như thế này chẳng đáng kể gì.”

Ngô Chi Hạo cười ha ha không ngừng nói: “Quân Hiên huynh chê cười rồi, Ngô gia ta giàu có, cũng không lọt được vào trong mắt huynh, nhìn khắp Giang Nam, Quân Hiên huynh cao quý không kể hết.” Lục Tiểu Thanh không kiên nhẫn nghe hai người thối phồng nhau, lôi kéo Lý Quỳnh rất nhanh đi lên thuyền.

Thuyền chia làm hai tầng, tầng dưới là nơi ở của thủy thủ, chưởng đà, sai vặt, nha hoàn, tầng trên mới là nơi ở của chủ tử, Lục Tiểu Thanh không biết rõ ràng, lôi kéo Lý Quỳnh đi về phía tầng dưới, Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh không biết quy củ, vừa tức giận vừa buồn cười kéo Lục Tiểu Thanh lại, đi hướng về phía tầng trên, lúc này Lý Quân Hiên cùng Ngô Chi Hạo đang đi ở phía trước.

Ngô Chi Hạo đi hai bước lên trước, vén rèm cửa tầng trên nói “Trương huynh, Bạch huynh, nhìn xem ai đến đây”

Bên trong vang lên âm thanh hào sảng: “Ngô huynh, huynh lại gặp gỡ được vị huynh đệ nào sao, ta xem nào, ồ, Lý đại công tử, là huynh, ôi, thất kính, thất kính, mau, mau, mời vào bên trong ngồi.”

Một người khác mỉm cười nói: “Hóa ra là Lý huynh, Con gió nào đưa huynh đến đây, mau, mời ngồi”

Hai người đi ở phía sau, còn chưa vào đến trong sảnh, Lục Tiểu Thanh nghe Lý Quân Hiên nói: “Khách khí, khách khí, hai vị huynh đệ mau ngồi xuống, không cần khách khí với ta như vậy.”

Từng bước bước vào trong phòng, gặp một bạch diện thư sinh tươi cười nói: “Lý huynh đã nói như vậy, chúng tôi tôn kính không bằng tuân lệnh.”

Một người khác dáng người hơi thấp bé một chút, nhưng là một nam tử trắng kiện, ha ha cười nói: “Nếu đều là huynh đệ, đương nhiên không cần khách khí.”

Ngô Chi Hạo cũng nói: “Khó mới gặp được vận khí tốt, ở Hàng Châu gặp được Trương huynh cùng Chi huynh, ở Tô Châu lại gặp được Quân Hiên huynh, đúng là có duyên, nếu đã có duyên như vậy, mọi người còn khách khí làm gì”

Tên này khá lẩm, cho người ba phần nhan sắc, người liền mang cả phường nhuộm đến, mặt cũng thật là dày, Lục Tiểu Thanh nhìn hai người trong sảnh, bĩu môi. Thấy hai người kia chỉ lo nói chuyện cùng Lý Quân Hiên, Lục Tiểu Thanh liền lôi kéo Lý Quỳnh tự tìm chỗ ngồi cho bản thân, ngồi vào một trong hai cái ghế dựa bên trong. Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh ngênh ngang ngồi ở ghế trên, không khỏi liếc mắt cười trộm một cái, nàng đã ngồi xuống bên cạnh.

Bạch diện thư sinh liếc mắt thấy Lục Tiểu Thanh tự nhiên ngồi ở trên vị trí chủ vị, sắc mặt không khỏi có hơi chút biến đổi, sau lại khôi phục như thường, nói với Ngô Chi Hạo: “Ngô huynh, hai vị này là ai?”

Ngô Chi Hạo lúc này cũng nhìn thấy Lục Tiểu Thanh ngồi ở chủ vị phía trên, lập tức nhìn thoáng qua Lý Quân Hiên, sau cười nói: “Hai vị này là bằng hữu của Quân Hiên huynh”

Cụ thể hẳn cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể nói như thế. Lục Tiểu Thanh thấy trong sảnh bốn người đều quay sang nhìn nàng, không khỏi quay sang hỏi Lý Quân Hiên: “Làm sao vậy?” Lý Quân Hiên nhin cười trả lời: “Không có gì” Rồi đi đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh ngồi xuống.

Ở trong sảnh, chủ vị nên là Ngô Chi Hạo ngồi, nhưng Lý Quân Hiên thân phận tôn quý, trong sảnh để một cái bàn ọi người ngồi xung quanh, vị trí của chủ và khách cũng tương đương nhau, vốn là Lý Quân Hiên ngồi ở vị trí chủ, nhưng Lục Tiểu Thanh đâu có biết vị trí của chủ và của khách, chỉ thấy chỗ ngồi gần nơi mình đứng nên ngồi xuống. Ba người kia thấy Lý Quân Hiên chỉ ngồi ở một bên Lục Tiểu Thanh, làm họ tưởng Lục Tiểu Thanh so với Lý Quân Hiên còn có thân phận cao quý hơn, liếc nhau mà không dám nhiều lời, nên tự đi ngồi ở các vị trí xung quanh.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, nam tử trắng kiện lại đứng lên, chắp tay nói với Lục Tiểu Thanh: “Tại hạ là Bạch Mạc, gia phụ làm Tư mã ở Dương Châu, dám xin thỉnh giáo tôn hạ xưng hô như thế nào?” Bạch Mạc này thấy Lục Tiểu Thanh ngông nghênh ngồi vào ghế chủ vị, mà Lý Quân Hiên lại cười nhường cho, vì thế lời nói đối với Lục Tiểu Thanh rất là tôn kính.

Lục Tiểu Thanh nghe Bạch Mạc nói có vẻ nho nhã, mà chức quan Tư Mã cũng không biết rõ ràng lắm, nhưng nghe thì cũng hiểu hai chữ xưng hô, đứng dậy đáp: “Ta họ Lục, Lục Tiểu”. Nam tử tên Bạch Mạc khẽ nhú mày không nói, Bạch Mạc này báo họ, tên, gia cảnh, tương đối mà nói Lục Tiểu Thanh cũng nên tự giới thiệu như vậy, nhưng Lục Tiểu Thanh lại hoàn toàn xem nhẹ.

Lý Quân Hiên biết Bạch Mạc đang suy nghĩ gì, mỉm cười nói “Tiểu huynh đệ này của ta không phải xuất thân quan lại, không hiểu quy củ, các người thông cảm một chút”

Chương 21: Bí Ẩn

Bạch Mạc bỗng cảm thấy xấu hổ, hắc hắc cười vài tiếng: “Chỗ đó, chỗ đó, không biết coi như không có tội!” Khuôn mặt vận vẹo khó coi liếc xéo Lục Tiểu Thanh một cái, nếu không phải nhìn thấy phía sau nàng là Lý Quân Hiên, sợ rằng hẳn đã sớm nhấn không nổi, lời tuột Lục Tiểu Thanh từ trên ghế chủ thượng xuống rồi.

Ngồi xuống, phía sau hẳn là nam tử họ Trương, hai người nhìn nhau, trong mắt vẫn lên chút tức giận, đường đường là con quan cháu tướng mà lại phải hành lễ trước một dân đen, nhường chỗ ngồi, còn phải vô cùng

cung kính, quả thực là một nỗi ô nhục, đã vậy còn gặp trúng Lục Tiểu Thanh bộ dạng ngu ngốc chờ mình mỉm cười đáp lại, trong lòng càng khó chịu ngứa ngáy hơn.

Lục Tiểu Thanh thấy hai người trước vô duyên vô cớ nổi giận đùng đùng, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, nhất thời ngẩn người nghĩ: “Trùng ta làm gì? Ta đã làm cái quái gì chọc giận mấy người hử, thật chẳng ra làm sao cả!” Nàng nào phải kẻ chuyên chịu ức hiếp thiệt thòi, thấy hai người kia trừng mắt nhìn mình cũng cố mở to mắt ra trợn ngược trở lại.

Lý Quỳnh ngồi bên cạnh, âm thầm nín cười, lúc Lục Tiểu Thanh chọn chỗ ngồi xuống nàng đã biết đó là chủ vị, nhưng cũng chẳng buồn nhắc nhở Lục Tiểu Thanh, thứ nhất là muốn nhìn xem ca ca nhà mình sẽ ứng phó như thế nào, thứ hai là muốn nhìn bộ dạng của Lục Tiểu Thanh khi bị cười nhạo ra sao, kết quả là Lục Tiểu Thanh cả gan làm loạn, muốn làm gì thì liền làm cái ấy, một chút phép tắc cũng mù tịt chẳng hiểu gì cả, nếu ca ca dám nhắc nhở nàng ta ra chỗ khác ngồi thì tám đến chín phần mười là Lục Tiểu Thanh sẽ không ngần ngại ngay lập tức đuổi hấn về chỗ cũ, lúc đó mới gọi là náo nhiệt tưng bừng. Còn về phần những kẻ khác, nàng căn bản là không thèm để ý, bởi trong đại sảnh này thân phận huynh muội nàng vốn cao quý hơn tất cả những người khác. Thấy ca ca cười cười nhường chỗ, vốn tưởng rằng thế là chẳng có trò hay xem rồi, thì ai dè lại thấy Lục Tiểu Thanh với hai vị trước mặt mắt to trừng mắt nhỏ, bỗng nhiên cảm thấy thật thú vị, phì một tiếng bật cười ha ha.

Tiếng cười này khiến cho hai người đang trợn ngược mắt gườm gườm nhìn Lục Tiểu Thanh, tức giận căm tức quay đầu nhìn Lý Quỳnh, Lý Quỳnh thấy hai người đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn mình thì hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chợt lạnh đi. Hai người kia thấy Lý Quỳnh giận tím mặt, rất không hài lòng, Ngô Chi Hạo ngồi bên cạnh sợ hai người dắc tội với vị đại tiểu thư này, vội vàng ho khụ khụ hai tiếng, hai người kia cũng là kẻ có đầu óc linh hoạt nhạy bén, nghe tiếng ho thì do dự chần chờ một chút rồi cố nhẫn nhịn cục tức này xuống dưới.

Nhìn đi nhìn lại Lý Quỳnh thêm vài lần nữa, nam tử họ Trương kia mới khẽ lẩm bẩm nói: “Vị tiểu huynh đệ này nhìn rất quen mắt, không biết là... ôi chao, hóa ra là quận...”

“Trương huynh.” Lý Quân Hiên bất thành linh lên tiếng ngắt lời người họ Trương: “Xuất môn, xưng hô là tiểu thư là được rồi.”

Nam tử họ Trương kia tinh ý vội nói: “Dạ đúng, dạ đúng, tiểu đệ thật lỗ mãng.” Tiếp sau đó, xoay người hướng về phía Lý Quỳnh, chấp tay thi lễ: “Trương Nhất Chi bất tài, phụ thân là sử quan ở Dương Châu, hôm nay may mắn được ra mắt đại tiểu thư.”

“Ách, ta nhớ ra rồi, vị này là... vị này là..., Bạch Mạc bất tài xin diện kiến đại tiểu thư.” Bạch Mạc có vẻ như đã nhận ra Lý Quỳnh, vội nhảy dựng lên, ba chân bốn cẳng hướng tới trước mặt Lý Quỳnh hành lễ.

Lục Tiểu Thanh thấy tên họ Trương và họ Bạch này thái độ trước và sau chênh lệch lớn đến vậy, không khỏi nghiêng đầu, vẻ mặt buồn cười nhìn Lý Quỳnh. Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh vừa tò mò vừa đánh mắt ngẫm hỏi mình, liền ngẩng đầu lên, hướng về phía Lục Tiểu Thanh nhẹ nhàng nháy mắt mấy cái, dắc ý lắc lắc đầu, coi như trả lời nàng. Lục Tiểu Thanh nhìn thấy Lý Quỳnh ngậm miệng ăn tiền, không thèm trả lời, ngược lại còn vênh mặt lên với nàng liền quơ quơ nắm đấm trước mặt Lý Quỳnh khiêu khích, Lý Quỳnh càng đắc ý hơn, vừa cười vừa lắc đầu.

Lục Tiểu Thanh hỏi không được, ánh mắt hung tợn trừng Lý Quỳnh một cái, chỉ tay vào người từ nãy tới giờ vẫn phớt phơ ngồi xem diễn: Lý Quân Hiên, nháy mắt về phía Lý Quỳnh. Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh tìm không ra đáp án muốn đi hỏi ý Quân Hiên, lập tức cười nhe răng, lắc đầu lia lịa, ý bảo sao phải sợ.

Lục Tiểu Thanh cảm phần, ngoái đầu tìm Lý Quân Hiên thì thấy ngay đồng chí Lý Quân Hiên của chúng ta đang cười tủm tỉm, nhìn ra ngoài cửa sổ, căn bản là không hề nhìn về phía mình. “Xem như hai người lợi hại, sau này ta sẽ tính sổ với các người.” trong lòng phần nộ hết nửa ngày, cuối cùng đành quay về trợn mắt nhìn Lý Quỳnh. Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh ngậm bồ hòn làm ngọt, trên mặt tươi cười nở hoa.

Còn Bạch Mạc và Trương Nhất Chi sau khi thi lễ với Lý Quỳnh, Lý Quỳnh lại chỉ mãi liếc mắt đưa tình cùng tên dân đen kia, hoàn toàn không để hai người vào mắt. Lý Quỳnh thân phận cao quý, không dám oán hận, còn tên tiểu tử kia thân phận so với hai người rõ ràng là khác biệt một trời một vực, vậy mà Lý

Quỳnh từ đầu tới cuối chỉ biết đến hắn, không thèm liếc mắt nhìn hai người lấy một cái, không khỏi cảm hận Lục Tiểu Thanh. Lại thấy Lục Tiểu Thanh khi nghe thấy Lý Quỳnh là nữ tử cũng không tỏ ra kinh ngạc, hiển nhiên là đã sớm biết, hai người này bộ dạng còn thân mật, thân thiết như vậy, không khỏi oán hận thêm vài phần.

Một lúc lâu, Lý Quỳnh mới hỏi: “Làm sao các người có thể nhận ra ta?”

Trương Nhất Chi tranh nói trước: “Năm trước sinh nhật lão thái quân quý phủ, ta đợi đến lượt mình vào chúc mừng may mắn gặp qua đại tiểu thư, tiểu thư tướng mạo xinh đẹp khó quên, cho nên hôm nay dù tiểu thư cải nam trang, ta chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.” Bạch Mạc đứng bên cạnh cũng gật gù đồng tình liên tục.

Lý Quỳnh gật gật đầu, không nói gì nữa, lại tiếp tục ngoái đầu cười đùa trêu chọc Lục Tiểu Thanh. Lục Tiểu Thanh đã sớm biết huynh muội hai người này không phú cũng quý, nhìn bộ dạng hai người kia cung kính như thế, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn lắm, lúc này lại thấy Lý Quỳnh vẻ mặt đặc ý liếc nàng một cái, không khỏi cảm thấy buồn cười, được người khác khen ngợi liền hướng mình báo cáo, thật đúng là tâm tình trẻ nhỏ mà. Lục Tiểu Thanh lập tức phối hợp trừng mắt lại nhìn Lý Quỳnh, dõng sức bày tỏ sự không cam lòng của bản thân, Lý Quỳnh cười híp cả mắt như trẻ con.

Thấy Bạch Mạc và Trương Nhất Chi hai kẻ liều mạng nịnh hót huynh muội này, còn bản thân mình thì cực kỳ dị ứng với thể loại này nên nàng cảm thấy vừa gò bó vừa chán ghét. Thừa dịp Lý Quỳnh hí hửng định kiếm chuyện làm khó mình, Lục Tiểu Thanh nhân tiện trợn ngược hai mắt hung tợn nhìn Lý Quân Hiên. Lúc này, Lý Quân Hiên đã quay đầu lại, thấy Lục Tiểu Thanh hai mắt tóe lửa nhìn mình, ý cười càng sâu, chiếc quạt xếp trong tay xòe rộng ra che khuất khuôn mặt, không tiếng động hướng Lục Tiểu Thanh nói: “Nàng thử đoán xem.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời không nói gì, viện cớ nổi giận, đập bàn đứng dậy, hai bước đi tới trước mặt Lý Quân Hiên, đập vào chân chàng một cước, nói: “Không đoán, có cái gì tốt mà đoán chứ.” Vừa dứt lời liền phúi phúi mông xoay người ra khỏi phòng.

Phía sau, Bạch Mạc và Trương Nhất Chi bất bình hô to: “Làm gì vậy?” “Thật quá đáng!” Tiếp theo liền truyền tới tiếng cười ha hả của Lý Quân Hiên, và tiếng cười khúc khích duyên dáng của Lý Quỳnh.

Bước nhanh tới boong tàu, thuyền đã bắt đầu nhổ neo, con thuyền từ từ đón nhận làn gió dịu êm, thật là nhẹ nhàng khoan khoái, Lục Tiểu Thanh bắt giác hít thật sâu mấy hơi, một lúc lâu sau mới móc ngân phiếu Ngô Chi Hạo cấp cho, cảm khái: “Ta còn chưa kịp xem qua có bao nhiêu ngân lượng, đợi ta nhìn xem là nhiều hay ít nào, ối cha, không hổ là danh gia vọng tộc vừa có tiền vừa có quyền, vừa ra tay đã là năm trăm lượng bạc, oa ha ha ha, kẻ giàu có có khác, vụ buôn bán lần này ta xem như lãi to rồi, nếu như lời thêm chút nữa thì càng tốt a!” Vui sướng đếm ngân phiếu, hai mắt đều rực sáng, tươi cười nở hoa, đây là bộ dạng của người mới vừa nảy còn lửa giận ngút trời sao.

“Thế nào? Đem ta bán đi, buôn bán mới lời được có năm trăm lượng bạc thôi sao?” Lục Tiểu Thanh quay phắt lại, thấy Lý Quân Hiên vẻ mặt tươi cười nhìn mình, không khỏi bức tức nói: “Huynh nghe lén ta nói làm cái gì, không biết xấu hổ.” Miệng thì mắng nhưng trong lòng lại rất tán thưởng, người này thật khôn ngoan.

“Ta cũng không phải là cố ý nghe lén, tại có người hưng phấn quá mức, thanh âm quá lớn, nó cứ truyền vào tai ta, ta cũng chẳng có cách nào khác.” Lý Quân Hiên khoanh hai tay, thông thả bước từng bước đứng song song với Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh nghe chàng mỉa mai cũng không hề đỏ mặt, chỉ cười hắc hắc nói: “Sớm biết huynh quý hiếm như vậy, ta đáng nhẽ nên tích cực buôn bán thêm chút nữa mới phải, lần sau, lần sau ta nhất định sẽ nâng giá, sẽ không bán thống bán tháo tùy tiện huynh ra thị trường như vậy nữa đâu.”

Lý Quân Hiên không nói gì chỉ lắc đầu cười khở, nửa ngày sau mới nói: “Không thích cảnh vừa rồi, nghĩ muốn ra ngoài một chút, cũng không cần ‘tặng’ ta một cú đập vậy chứ.”

“Bị huynh nhìn thấu hết rồi, ai nha, ta thế nhưng chỉ là một dân đen hèn mọn, nếu trong lúc các huynh trò chuyện mà đi ra ngoài, ta đây có phải không nên coi thường sự tồn tại của các huynh hay không? Vì để chứng tỏ sự tồn tại của chính bản thân mình, không còn nghi ngờ gì nữa, ta dĩ nhiên phải oanh oanh liệt liệt”

liệt tông cửa mà xông ra, cho nên, huynh chính là tấm lá chắn của ta.” Lục Tiểu Thanh trang nghiêm nhìn Lý Quân Hiên và nói.

Lý Quân Hiên thu hồi tầm mắt đang nhìn sóng nước mênh mang, quay đầu lại nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nàng ít nói nhảm đi, rõ ràng là muốn dựa vào ta để ra oai phủ đầu, vì thế cho nên nhờ thái độ nhường nhịn của ta mà địa vị của nàng càng được đề cao, còn nói cái gì mà chính bản thân mình vô cùng oan ức đáng thương, nàng tính tình ranh ma quỷ quái, ai dám coi thường nàng cơ chứ.”

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiên nhìn thấy ý đồ của mình, nghiêng đầu nhìn Lý Quân Hiên rồi nói: “Kỳ quái, huynh làm sao mà biết ta nghĩ cái gì?”

Lý Quân Hiên lập tức cười sáng lạn, nói: “Tại tửu lâu vừa thấy, nghe nàng nói bậy nói bạ, khoác lác, tuy thiếu hiểu biết nhưng lại có chút ý vị sâu xa thâm trường. Vừa tỏ ra là một nhà uyên bác am hiểu đủ mọi thứ trên đời, lại vừa là một nhà chiêm tinh tiên đoán vận mệnh tương lai, lúc ấy liền cảm thấy người rất thú vị, sau đó tiếp tục quan sát, lại phát hiện nàng cư nhiên là nữ tử, không khỏi trong lòng đối với nàng hiếu kỳ tò mò. Liên tiếp lại thấy hành vi của nàng, cái cách nàng làm việc, chuyện ta ta làm, tùy tiện bát nháo, liền biết nàng là kiểu người có thù tất báo, đã biết nàng không đời nào khiến cho bản thân mình bị thiệt thòi, lại thấy nàng bị kẻ khác nói mà không phản bác lại nửa lời, chỉ vừa nghĩ đến điểm ấy thôi, trong đầu nàng nghĩ cái gì, ta muốn biết cũng chẳng có gì là khó khăn.”

12. Chương 022

Chương 22: Đại Ngọc - Bảo Thoa

Lục Tiểu Thanh gật đầu nói: “Trách không được, luôn cảm thấy bất huynh không có biện pháp bình thường, ừm, đối với huynh ta cần phải cẩn thận hơn một chút mới được, không khéo khi bị huynh bán, còn muốn giúp huynh đếm tiền cũng nên.”

Lý Quân Hiên nhất thời cười to nói: “Ai bảo nàng không có tâm cơ, có cảm xúc gì toàn bộ đều lộ ra ngoài, nàng nha, vẫn là không nên khen nàng thông minh, yên tâm, ta sẽ không đem bán nàng, ta nghĩ, phỏng chừng bán nàng cũng chẳng được bao nhiêu” Vừa nói, vừa trưng vẻ mặt cười xấu xa đánh giá Lục Tiểu Thanh từ trên xuống dưới.

Lục Tiểu Thanh nhất thời cả giận nói: “Huynh nói cái gì? Lại còn nói ta không đáng tiền, huynh mới không đáng tiền ý.” Lý Quân Hiên nghe Lục Tiểu Thanh không đi truy cứu việc đem bán nàng nữa, ngược lại lại tức giận mình nói nàng bán không đáng tiền, không khỏi cảm thấy đầu đầy quạ đen bay qua, vừa tức giận, vừa buồn cười.

“Ca ca, hai người đang nói chuyện gì vậy? Ở thật xa còn nghe thấy tiếng huynh cười” Cách đó không xa, Lý Quỳnh cùng Bạch Mạc, Trương Nhất Chi ba người đi tới, cũng không thấy Ngô Chi Hạo.

Lục Tiểu Thanh bĩu môi nhỏ giọng nói: “Huynh thật đúng là lợi hại, đem muối muối của mình ném cho nhóm sắc lang, còn mình thì chạy mất”

Lý Quân Hiên nhẹ cười nói: “Chỉ bằng bọn họ thì không dám bắt nạt Quỳnh Nhi đâu.” Lục Tiểu Thanh lắc đầu không nói gì.

Lý Quỳnh bước nhanh tới, tùy ý lôi kéo tay Lục Tiểu Thanh nói “Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Lục Tiểu Thanh liếc mắt thấy Bạch Mạc cùng Trương Nhất Chi, ánh mắt trầm vài phần, lập tức ha ha cười, kéo tay Lý Quỳnh nói: “Ta với ca ca của muội nói chuyện trước đây của muội, ừm, xem ra muội còn rất nghịch ngợm.”

Lý Quỳnh nhất thời kinh ngạc nói: “Ca ca thật là xấu, lại còn nói chuyện trước đây của muội, muội đâu có nghịch ngợm, trước đây muội rất ngoan mà”

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh chỉ cần một câu là đã chèn ép Bạch Mạc cùng Trương Nhất Chi, lại đề cao địa vị quan hệ thân thiết của mình với hai huynh đệ bọn họ, còn ngằm chằm ngồi làm cho Lý Quỳnh muốn tính sổ với mình, thì không khỏi tán dương Lục Tiểu Thanh tâm tư linh mẫn, nhưng vẫn tức giận, lấy quạt gõ nhẹ vào đầu Lục Tiểu Thanh nói: “Lanh mồm lanh miệng”

Mấy người vừa nói mấy câu, Ngô Chi Hạo đi tới cười nói: “Tiệc rượu đã chuẩn bị xong, mời các vị vào trong sảnh, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe, chưa nói dứt lời, thật đúng lúc đói bụng, lôi kéo Lý Quỳnh cùng Lý Quân Hiên nói: “Đi, đi, đi, đòi người quan trọng nhất là việc ăn cơm, một chút không ăn là đã thấy đói, mà đói bụng là phải ăn cơm.” Lý Quân Hiên cùng Lý Quỳnh nghe Lục Tiểu Thanh nói thú vị, liền cười đi theo Lục Tiểu Thanh.

Bạch Mạc cùng Trương Nhất Chi ở phía sau khinh bỉ trừng mắt nhìn theo bóng dáng Lục Tiểu Thanh, lời lẽ thô tục như vậy mà cũng nói ra, quả nhiên là dân thường không có giáo dưỡng, nhìn thấy Lục Tiểu Thanh đi xa, bọn họ mới theo phía sau.

Ăn xong cơm, trời cũng tối rồi, nhà Ngô Chi Hạo không hổ là Dương Châu thủ phủ, lầu trên thuyền cần cái gì là có cái đó, bố trí tráng lệ, tinh xảo, có rất nhiều phòng. Sắc trời đã tối đen, Ngô Chi Hạo vì chạy đi lo hành trình, ban đêm đi thuyền, mỗi người đều tự tìm một gian phòng làm nơi nghỉ tạm.

Lục Tiểu Thanh nhìn xung đánh giá từ trên xuống dưới một phen, thấy phòng ngủ bố trí thoải mái, tiện dụng. Đẩy cửa sổ ra nhìn, thấy bóng trăng sáng dưới nước, bè trôi theo dòng, bốn phía một mảnh im lặng, chỉ có tiếng nước ào ào truyền vào tai, không gian hôm nay giống như một ngày nào đó đã qua, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên cao, Lục Tiểu Thanh cúi đầu nói “Đầu giường ánh trăng rọi, Ngõ mặt đất phủ sương. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, Cúi đầu nhớ cố hương. Cố hương? Cố hương? Cố hương ở nơi nào?” Một tia ưu sầu dần dần hiện ra trên gương mặt Lục Tiểu Thanh.

“Thơ hay, Tiểu Thanh tỷ, tỷ đang nhớ tới người nhà của mình sao?” Lý Quỳnh cũng không quản quy củ, đang lúc tiến về phía cửa khép hờ cửa phòng của Lục Tiểu Thanh, thì vừa vịn nghe thấy Lục Tiểu Thanh thì ào ào nói.

Lục Tiểu Thanh cả kinh, thần sắc ưu thương trên mặt trong nháy mắt không còn thấy nữa, quay đầu lại trưng ra vẻ mặt tức giận, trừng mắt nói: “Vào cửa trước tiên phải gõ cửa chứ.”

“Hắc hắc, muội quên mất, Tiểu Thanh tỷ hãy bỏ qua cho Quỳnh nhi lần này nha” Lý Quỳnh vẻ mặt lấy lòng, tiến lên nhẹ nhàng lay lay cánh tay Lục Tiểu Thanh.

Thấy cô bé trưng ra khuôn mặt ngũ quan tinh xảo, Lục Tiểu Thanh đành phải đè nén cơn giận mới phát sinh lại, ở nhà mình là con gái duy nhất, không có chị em, hiện tại lại có một Lý Quỳnh xinh đẹp, hoạt bát, ngoan ngoãn cứ một câu lại nói tỷ tỷ xấu lắm, nên có tức giận mấy cũng tiêu tan hết, lập tức bĩu môi hỏi: “Muội tới tìm ta làm gì?”

Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh không tức giận, nhất thời cao hứng nói: “Tỷ tỷ, tỷ kể chuyện uội nghe đi, ở nhà muội ngủ đều có nha hoàn kể chuyện muội mới ngủ được, đi theo ca ca mấy ngày nay, huynh ấy không kể uội nghe, muội sắp chết rồi, tỷ xem ngủ không đủ, mắt đều thâm xì rồi nè. Hiện tại có tỷ tỷ, tỷ tỷ kể chuyện cho Quỳnh Nhi nghe đi”

Lục Tiểu Thanh nhất thời té xỉu, nửa ngày mới run run, theo kẽ răng nghẹn ra một câu hỏi: “Năm nay muội mấy tuổi rồi?”

“Quỳnh Nhi năm nay mười ba, tỷ tỷ, kể chuyện với tuổi tác của Quỳnh Nhi có liên quan gì đến nhau sao?” Lý Quỳnh vẻ mặt khó hiểu chớp mắt nhìn Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh từ trên xuống dưới đánh giá Lý Quỳnh vài lần, Lý Quỳnh bị Lục Tiểu Thanh nhìn đến bất an, Lục Tiểu Thanh thu hồi ánh mắt nói: “Mười ba, thật đúng là tiểu nha đầu lừa đảo, lại đây ngồi xuống, muội muốn nghe chuyện gì?” Vừa nói vừa lôi kéo Lý Quỳnh đến bên giường, cho nàng ngồi ở trên giường, còn mình ngồi ở cạnh giường.

Lý Quỳnh cực kỳ cao hứng, mắt mở to, vẻ mặt khát khao nói: “Muội muốn nghe chuyện tình yêu ngày xưa, ngày thường toàn nghe nha hoàn nói chuyện yêu hận tình thù, muội rất hâm mộ, nhưng các nàng kể đi kể

lại ngày này qua ngày khác, muội nghe mãi cũng ngấy, muội biết tỷ tỷ nhất định có nhiều chuyện hay”

Lúc này có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Lục Tiểu Thanh chau mày nói: “Ai trễ như vậy còn chạy đến chỗ ta đây?” rồi nói: “Mời vào”. Một người đẩy cửa đi vào, là Lý Quân Hiên.

Lý Quân Hiên nhìn thấy Lý Quỳnh trên giường Lục Tiểu Thanh, sủng ái lắc đầu nói: “Muội biết Lục Tiểu Thanh là nữ tử, nhưng người ngoài không biết, đêm hôm khuya khoắt chạy tới phòng của nàng, không sợ thanh danh của muội bị hủy hay sao, thật là đứa nhỏ bốc đồng.” Vừa nói vừa đi vào trong phòng, ngồi xuống ghế bên cửa sổ.

Lý Quỳnh le le lưỡi, hướng Lý Quân Hiên làm mặt quỷ nói: “Ca ca đến vừa đúng lúc, Tiểu Thanh tỷ chuẩn bị kể chuyện uội nghe, huynh cũng nghe nha.”

Lý Quân Hiên nói: “Phải không? Ta đây cũng muốn nghe” Lục Tiểu Thanh ở cái nơi này không khỏi buồn chết, hai huynh muội này đúng là không coi mình là người ngoài, một chút tự giác cũng không có.

Nghĩ nghĩ rồi nói: “Ta kể cho hai người nghe một chuyện nổi danh ở chỗ ta, tên là Hồng Lôu Mộng, là Hồng Lôu Mộng nha, chuyện kể rằng...”

Thuyền vừng vàng lưu hành ở giữa sông, trên mặt sông gió nhẹ nhàng thổi, tiếng sóng rì rào va vào mạn thuyền, vầng trăng trên cao sáng tỏ, mặt nước sóng sánh ánh trăng, không gian yên bình, tĩnh lặng, ôn nhu.

“Ô, ô, tỷ tỷ, số phận Đại Ngọc thật là bi thảm, một cô gái thông minh lanh lợi hiền lương như vậy mà lại không được hạnh phúc, ông trời thật sự là không công bằng.” Lý Quỳnh hoàn toàn chìm đắm trong câu chuyện nên thương tâm khóc, trước ngực nước mắt đã làm ướt đầm một mảng.

Lục Tiểu Thanh đưa cho Lý Quỳnh một cái khăn lụa rồi nói: “Đừng khóc, đừng khóc, chỉ là một câu chuyện thôi mà, cho dù nghe rồi, cũng đừng giữ nỗi buồn lại trong lòng, đừng học Đại Ngọc kia lãng phí chính bản thân mình.”

Lý Quỳnh nói: “Muội muốn khóc, muội thích Đại Ngọc, nên muội vì nàng mà bất bình.”

Lục Tiểu Thanh cười khê nói: “Tỷ cũng thích Đại Ngọc, nhưng ở nơi tỷ ở, rất nhiều người thích Bảo Thoa, họ cho rằng nàng xinh đẹp, hào phóng, khéo léo, lại có tấm lòng độ lượng, là đệ nhất thê tử mà nam nhân mong lấy được. Còn Đại Ngọc thì đa số cho rằng nàng lòng dạ hẹp hòi, tính tình khó đoán, thêm thân thể nhiều bệnh, nên không thích nàng.” Vừa nói vừa nhìn chăm chú vào Lý Quân Hiên đang xuất thần ngồi ở ghế dựa.

Lý Quỳnh cả giận nói: “Bọn họ biết cái gì, muội rất thích Đại Ngọc, muội thích lòng dạ hẹp hòi của nàng, thích tài hoa của nàng, thích tất cả về nàng. Ca ca, huynh thích ai?” Lục Tiểu Thanh nghe vậy quay đầu nhìn về phía Lý Quân Hiên.

Lý Quân Hiên giương mắt nhìn Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quỳnh, trầm tư một lát mới nói: “Bảo Thoa hào phóng, khéo léo, thủ đoạn inh, tâm tư tài tình cũng không kém Đại Ngọc, làm người như nàng là rất thành công, lấy nàng làm thê tử cũng không phải chuyện xấu.”

Lý Quỳnh cả giận nói: “Ca ca, huynh nói cái gì?”

“Quỳnh Nhi, đừng cắt ngang, để nghe ca ca muội nói xong đã”

Lý Quân Hiên cười nhẹ nói: “Về phần Đại Ngọc, thể chất nhu nhược, tính tình cổ quái, ngay cả tài tình tài trí hơn người, nhưng nếu nói đối nhân xử thế thì không thể theo kịp Bảo Thoa. Nếu chỉ ẩn nói đến khía cạnh này, Bảo Thoa được mọi người hoan nghênh, còn Đại Ngọc không được người khác yêu thích cũng là đạo lý.”

Dừng lại một chút rồi nói: “Nhưng là, tuy rằng tất cả các phương diện Bảo Thoa đều tốt, chỉ có một điểm nàng không tốt, cũng là điểm trí mạng, nàng không phải là chính nàng.”

Lục Tiểu Thanh nghe thể khê gật đầu nhú mày hỏi: “Là sao?”

Lý Quân Hiên nhẹ nhàng lấy quạt lại gõ gõ vào tay, thâm nghĩ: “Nàng khéo léo đưa đẩy khắp nơi, làm người cẩn thận, chu đáo, hiểu thuận đối với trưởng bối, thân thiết đối với trực lí, phúc hậu đối với nha hoàn, ngay cả đối với Bảo Ngọc cũng là nhân nhượng, cái gì nên nói, cái gì không nên nói cực có chừng mực. Nên khiêm

tồn liền khiêm tốn, nên có cái giá còn có cái giá, nên phát giận thì phát giận, một người như vậy rất hoàn mỹ, hoàn mỹ như không phải chính mình, biểu hiện ra bên ngoài ở khắp nơi chính là để cho người khác để ý đến biểu hiện của mình, chứ không phải là thấy con người chân thực của nàng. Nếu chỉ đánh giá làm một đương gia chủ mẫu, nàng thành công. Nếu coi là thê tử của Bảo Ngọc, nàng thất bại. Vợ chồng mà không thân cận bằng người ngoài, ở bên ngoài thì che giấu cảm xúc, đến lúc đóng cửa mới bộc lộ, nên là chính mình, nên khóc hay cười, nên đánh nên nháo, nàng vẫn chịu đựng như trước, bưng bít hết ở trong lòng, ngược lại lại không bằng Vương Hy Phượng kia, tính tình đến là thật thà.”

Lục Tiểu Thanh tựa vào khung giường phía sau, nhìn chăm chú vào Lý Quân Hiền hỏi: “Vậy Đại Ngọc thì sao?”

Lý Quân Hiền nói: “Nhắc tới Đại Ngọc thì cách xử sự là không thành công, nàng chỉ thành công một chút, là do ta thường thức, nàng là một nữ tử thật tình, thấy Bảo Ngọc bị đánh thì lo lắng, thấy Bảo Ngọc mất tích cũng lo lắng, thấy Bảo Ngọc đối xử tốt với mình thì vui vẻ... Trong lòng của nàng luôn luôn có Bảo Ngọc, hỉ nộ ái ố, tính tình quái dị, tất cả đều bởi vì Bảo Ngọc. Nàng không muốn thể hiện với người khác, chỉ để Bảo Ngọc ở trong lòng, nên không quan tâm việc khác, không có phong phạm và lòng dạ của một đương gia chủ mẫu, nhưng đối với người trong lòng thì lại chân thật. Nàng không có Bảo Ngọc thì không sống nổi, nhưng Bảo Thoa không có Bảo Ngọc thì vẫn có thể sống, ta nghĩ trong lòng nam nhân, trong lòng thê tử của mình chỉ có phu quân như vậy, tuy sẽ là một gánh nặng nhưng vẫn hạnh phúc”

Thoáng thấy Lục Tiểu Thanh đang chăm chú nhìn mình, Lý Quân Hiền mỉm cười cười nói: “Thật ra Hồng Lâu Mộng như là một thông điệp, mục đích không phải là chuyện của Bảo Ngọc và Đại Ngọc, Bảo Thoa, mà là nói đến toàn cảnh xã hội lúc đó, Bảo Thoa và Đại Ngọc là hai dòng nghịch lưu, Bảo Thoa là con đường thành thang, Đại Ngọc là đường núi đá lởm chởm, Bảo Thoa là những gì người ta thường thấy và yêu thích. Mà Bảo Ngọc với Đại Ngọc hợp ý, Bảo Ngọc và Bảo Thoa hợp mặt, Bảo Ngọc và Đại Ngọc thích hợp hơn vì họ cùng lập dị, không giống bình thường”

Lục Tiểu Thanh lúc này mới đánh giá Lý Quân Hiền, nửa ngày mới nói: “Khó có được người suy nghĩ như huynh, nói chuyện với huynh làm ta có cái nhìn khác về huynh, huynh có thể thấy được sự khác nhau giữa Bảo Ngọc và Đại Ngọc, mới thấy huynh cũng là người không câu nệ lễ tiết, coi rẻ quy tắc, hiếm thấy, hiếm thấy”. Lý Quân Hiền tốt xấu gì cũng là người ở thời cổ đại phong kiến, lại cổ vũ Bảo Ngọc và Đại Ngọc phản lại lễ pháp, quy tắc đương thời, lời nói kinh người, không giống với những người khác. Trong lòng nghĩ vậy nên trong mắt nhìn Lý Quân Hiền toát ra tia thân thiết với nhận thức tương đồng.

Lý Quân Hiền mang ý cười, con người bình tĩnh nhìn Lục Tiểu Thanh, ánh mắt sáng ngời làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào, nghe Lục Tiểu Thanh nói như vậy, trong mắt ý cười càng đậm, nồng ấm, ấm áp như làm cho người ta nguyện ý vĩnh viễn chìm đắm trong ánh mắt kia. Lục Tiểu Thanh say mê, ngơ ngác nhìn Lý Quân Hiền, cặp con ngươi kia làm cho người ta an tâm, làm cho người ta như gặp gió cuối xuân ấm áp, như nước ôn nhu cùng sông nhật. Trong nháy mắt Lục Tiểu Thanh có cảm giác đôi mắt đó nhìn thấu bản thân mình, tất cả đều bao dung mình, bảo toàn mình, chẳng sợ trời sập, chủ nhân của đôi mắt này sẽ đỡ ỉnh không chút do dự.

Ở bên cạnh, Lý Quỳnh kinh ngạc nghe Lý Quân Hiền nói chuyện với Lục Tiểu Thanh, lúc này ngắt lời nói: “Ca ca vốn là một người không coi trọng lễ pháp, trong nhà mọi người nói ca ca không biết bao nhiêu lần rồi, vốn gia đình là quan lại, xuất thân của ca ca như thế, muốn làm quan sớm đã là quan to rồi, nhưng ca ca lại không quan tâm, nói muốn ra ngoài làm việc kiếm tiền. Còn nữa, tuổi tác đã lớn như vậy nên lấy vợ từ lâu rồi, ca ca lại nói muốn tìm người mà mình vừa ý, kết quả là thấy tiểu thư hào môn nào ca ca cũng chê, cho đến nay vẫn không thành thân, làm phụ thân và mẫu thân lo lắng con cái bất hiếu. Aiz, Tiểu Thanh tỷ tỷ, muội thấy tỷ và ca ca thật giống nhau, đều là quái vật, lúc nào cũng làm việc theo ý của mình, lộn xộn, bát nháo.”

Lục Tiểu Thanh cả kinh phục hồi lại tinh thần, kinh ngạc thấy vừa rồi tự nhiên mình lại nhìn Lý Quân Hiền đến thất thần, lại cẩn thận nhìn lại, Lý Quân Hiền như trước thản nhiên cười, con người kia cũng không thấy có tình cảm nồng đậm tồn tại, không khỏi lắc đầu, hóa ra là chính mình nhìn lầm, cả giận nói: “Ta đâu có lộn xộn bát nháo, muội mới lộn xộn bát nháo, một nữ tử tuổi còn nhỏ như vậy đã chạy theo ở cùng phòng với nam tử, mà còn không sợ người ta chê cười”

Vốn Lý Quỳnh thần sắc còn trầm tư trong Đại Ngọc và bi kịch của Bảo Ngọc, nghe Lục Tiểu Thanh vừa

nói như thế, nhất thời cười nói: “Muội sẽ không sợ người khác chê cười, nếu chuyện truyền ra ngoài, tỷ lấy muội cũng tốt lắm.”

Lục Tiểu Thanh đứng lên đi đến bên cạnh Lý Quân Hiên ngồi xuống, chỉ vào Lý Quỳnh quay sang Lý Quân Hiên nói: “Muội muội của huynh có vấn đề, nhanh đi tìm đại phu xem bệnh cho nàng.”

Lý Quỳnh nghe vậy cười ha ha, Lý Quân Hiên cũng là lắc đầu cười khổ, nửa ngày Lý Quỳnh mới dừng lại, cười nói “Aiz, cười lên một chút tâm tình cũng đỡ hơn rất nhiều, bất quá, muội còn tưởng là Đại Ngọc mệnh khổ, như vậy cũng thấy nhân gian không ai trường thọ.”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Không, thực ra Đại Ngọc mệnh không khổ, ta thấy Bảo Thoa mới mệnh khổ. Đại Ngọc nghĩ nàng không có được Bảo Ngọc, thực ra là nàng có Bảo Ngọc, Bảo Thoa nghĩ nàng có được Bảo Ngọc, sự thực lại không như vậy. Đại Ngọc chết, trái tim của Bảo Ngọc cũng chết, cho dù có kết hôn với Bảo Thoa nhưng cuối cùng vẫn bỏ Bảo Thoa mà đi. Bảo Thoa trẻ trung như vậy lại thành quả phụ, như thế so với Đại Ngọc, nàng đã thua xa ngàn dặm.”

Lý Quân Hiên thở dài một hơi nói: “Đúng vậy, Đại Ngọc chết là hết, xong hết mọi chuyện, người còn sống mới là người phải chịu đựng, mà Bảo Ngọc cũng thật quyết tâm.”

Lục Tiểu Thanh nhú mày nhìn Lý Quân Hiên cười nói: “Ta biết, nếu huynh có thê tử xinh đẹp như Bảo Thoa, khẳng định sẽ rất buồn tiếc.”

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh cười ngả ngớn, liền nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh, hai mắt khẽ cười nói: “Nếu là ta, ta căn bản là sẽ không cưới Bảo Thoa. Dù Đại Ngọc cái gì cũng không tốt, nhưng chỉ cần ta thích nàng, tất cả khuyết điểm của nàng trong mắt ta đều là ưu điểm, ta không cần nàng xinh đẹp nhất, cũng không cần nàng làm đương gia tác chủ, ta chỉ muốn nàng hạnh phúc, vui vẻ làm thê tử của ta. Tính tình của nàng nóng nảy, xấu tính đều là do nàng thật tình đối đãi với ta, là do trong lòng nàng một lòng quan tâm đến ta, nếu thật sự là như thế, ta lấy được thê tử như thế, làm phu quân còn cầu mong gì nữa. Bảo Thoa dù có muôn ngàn điểm tốt, nhưng trong lòng ta đã có người khác, nên ta cũng không thể yêu nàng.”

Lục Tiểu Thanh thấy con người đen nhánh của Lý Quân Hiên bình tĩnh nhìn mình, phùng má cười, trong lời nói còn rất thận trọng, làm nàng ngẩn người, lại nhìn lại, lúc này Lý Quân Hiên đã khôi phục dáng vẻ nho nhã tươi cười, không chút để ý nhìn mình, giống như vừa rồi không hề có ánh nhìn bất thường vậy.

Cả nửa ngày Lục Tiểu Thanh mới nhún nhún vai nói: “Nói đến vấn đề này, kỳ thật chúng ta thích Đại Ngọc hoặc Bảo Thoa cũng không quan trọng, quan trọng là Bảo Ngọc thích ai cơ.” Vừa nói vừa đứng lên vịn vẹo lưng nói: “Trên đời mọi việc vô sự, lo sợ không đâu làm chi.”

“Tuyệt ột câu trên đời mọi việc vô sự, lo sợ không đâu làm chi” Lý Quân Hiên nhú mày nhìn thân ảnh Lục Tiểu Thanh, thấp giọng nói: “Nàng rốt cuộc là hạng người gì? Đến từ nơi nào? Và định đi đến đâu?”

Lục Tiểu Thanh cười ha ha nói: “Ta vốn là người điên nước Sở.”

Hát Phượng ca mà cười ông Khổng Khâu. Tay chống cái gậy ngọc xanh biếc. Buổi sớm rời lầu Hoàng Hạc.
(1) Muốn hỏi ta từ nơi nào đến? Ha ha, ta đến chỗ ta đến, hướng nơi nào ta muốn đi mà đi”

[1] Nằm trong bài thơ “Lư Sơn dao ký Lư thị ngự Hư Chu” (Bài hát Lư Sơn gửi thị ngự Lư Hư Chu của Lý Bạch)

Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh xuất thần, bĩu môi cười nói: “Rượu mừng thì không uống, sao lại khởi xướng muốn uống rượu phạt rồi?” Lý Quân Hiên có chút đăm chiêu nhìn Lục Tiểu Thanh, trong mắt lóe sáng, lần đầu tiên trên mặt không mỉm cười, ngược lại là một mảnh trầm tư.

“Được rồi, được rồi, chuyện xưa nói xong rồi, ta muốn đi ngủ, hai người cũng đi ngủ đi”

“Tiểu Thanh tỷ tỷ, đầu tỷ bị choáng rồi sao, mặt trời đang lên rồi kìa, còn ngủ cái gì nữa?” Lý Quỳnh nhìn trời ngoài cửa sổ chuyển sang màu trắng, vui cười quay sang nói với Lục Tiểu Thanh.

13. Chương 023 - 024

Chương 23: Mắt nhìn coi trọng

Lục Tiểu Thanh ngẩn người, quay người lại, quả nhiên bầu trời đã sáng rõ, chuyện xưa này cứ nhiên nói hết một buổi tối, không khỏi lắc đầu nói: “Không nghĩ tới còn thức được cả một đêm, cũng vậy, tiếp tục ngủ.”

Lý Quỳnh nghe Lục Tiểu Thanh cũng vậy, nghĩ rằng khẳng định không ngủ được, không nghĩ tới mặt sau lại nói thêm ba chữ tiếp tục ngủ, không khỏi cười khổ nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, có người lớn nào lại ngủ ngày không, nếu để truyền ra ngoài sẽ bị mọi người chê cười, đừng ngủ nữa.”

Lục Tiểu Thanh trừng mắt nói: “Dùng lễ giáo để quản ta, nực cười, ta hiện tại mệt nhọc, rất buồn ngủ.” Vừa nói một bên đem Lý Quỳnh từ trên giường đẩy ra phía bên ngoài cửa ra vào.

Một bên Lý Quân Hiên cười nói: “Quỳnh Nhi, chúng ta đi thôi, cũng không phải ngày đầu tiên quen biết nàng, nàng là người khi nào thì đem lễ giáo quy củ này để ở trong lòng chứ. Như thế tùy ý tiêu sái, không theo một khuôn mẫu, nữ tử trên thế gian này sợ là cũng chỉ có một mình nàng như vậy mà thôi.” Vừa nói vừa nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, tiến lên giữ chặt Lý Quỳnh kéo ra ngoài cửa.

Lục Tiểu Thanh nhức đầu, sau khi thấy Lý Quân Hiên cùng Lý Quỳnh đi ra ngoài, lẩm bẩm nói: “Ta không phải chỉ là ngủ một giấc thôi sao, như thế nào lại liên quan đến cái gì lễ giáo, quy củ, thật sự là không hiểu nổi, mặc kệ, ngủ thôi, thật làm ta khổ chết mà.”

“Ừm, thật thoải mái, mỗi ngày ngủ đủ tự nhiên tỉnh, kiểm tiền đêm tới tay rút cả gân, đó mới chính là cuộc sống của thần tiên.” Đánh một cái ngáp thật to, Lục Tiểu Thanh tùy ý vận thất lưỡng một cái, sau đó ngồi dậy. Giương mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, ngày đã qua giờ Ngọ (*), đã biết mình ngủ cũng được hơn năm đến sáu tiếng. Xoa xoa cái bụng đang sôi réo, xem ra là bị đói mới làm cho tỉnh ngủ.

(*giờ Ngọ: 11h...13h)

Mở cửa ra hít sâu một hơi, không khí giữa trưa thật là tốt, mang một chút hương vị mặn mặn, theo không khí lan tràn vào trong lồng ngực của Lục Tiểu Thanh.

“Ha ha, xem ra ca ca nói thật chuẩn, tiểu ca quả nhiên giờ này mới tỉnh dậy.” Bưng một mâm điểm tâm, Lý Quỳnh vui cười hướng Lục Tiểu Thanh đi tới. Lục Tiểu Thanh bụng đang đói hoa mắt, gặp có ăn vội vàng đi lên cho Lý Quỳnh một cái ôm nồng nhiệt, sau đó vươn tay liền đem điểm tâm đoạt lại đây, ăn như hổ đói vô mồi, một chút khí chất đều không có.

“Chậm một chút, chậm một chút, lại cũng không có ai tranh với nàng, cũng không sợ bị ghen sao.” Không biết Lý Quân Hiên theo từ chỗ nào chui ra, vẻ mặt sùng nịnh lắc lắc đầu.

“Ặc, ặc.” Không nói thì không có việc gì, Lý Quân Hiên mới mở miệng nói một câu, một miếng điểm tâm nhất thời mắc ở trong cổ họng của Lục Tiểu Thanh, nghẹn đến trợn trừng mắt.

Lý Quân Hiên sớm đã có chuẩn bị, nhanh đưa bát canh hạt sen trong tay cho nàng, Lục Tiểu Thanh uống ừng ực, ôn hoà, không ngọt không đậm, hương vị thật hoàn hảo. Thật vất vả Lục Tiểu Thanh mới lấy lại được hơi, vẻ mặt hằm hằm nhìn Lý Quân Hiên nói: “Miệng quạ đen.”

Lý Quân Hiên vừa tức giận vừa buồn cười nhìn gương mặt hồng hồng mới vừa ngủ dậy của Lục Tiểu Thanh, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu cùng sủng nịch. Lý Quỳnh thì ở tại một bên cười ha ha nói: “Ca ca, muội nghĩ rằng trên đời này không ai có thể chế trụ được huynh, thì ra người tài ba lại ở trong này. Tiểu ca, giúp ta giáo huấn ca ca cho thật tốt, trước kia luôn bắt nạt ta, hiện tại tiểu ca cần phải giúp ta đòi lại công bằng nha.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc, một đôi ánh mắt không có ý tốt đánh giá Lý Quân Hiên từ trên xuống dưới, nói: “Bắt nạt người khác, đó là một sở trường của ta, người phóng ra một trăm hai mươi cái tâm, ta cách nào cũng nắm bắt được chuẩn xác.” Hắc hắc, ở hiện đại hỗn loạn cũng là do con người không ai chịu thua thiệt ai, há mồm ngậm miệng độ sát thương lợi hại hơn cả đao kiếm, người nghĩ chiếm tiện nghi của người khác, nhưng sẽ không cho người khác chiếm được tiện nghi của mình, vẫn là ở cổ đại là tốt hơn, mọi người

thành thật, không ai có thể là đối thủ về phương diện mồm mép lợi hại so với Lục Tiểu Thanh được, đây cũng chính là điểm không tốt của cổ đại, chỉ với điểm người dân quá phúc hậu này, để cho nàng tung hoành kiêu ngạo khắp thiên hạ cũng không có đối thủ.

Trong khi ba người đang nói chuyện, liền thấy ba người Bạch Mạc, Trương Nhất Chi, Ngô Chi Hạo đi tới.

Ngô Chi Hạo cười nói: “Ta đã sai người pha trà Long Tỉnh mới nhập của năm nay, Quân Hiên huynh, chúng ta cùng đi thưởng thức xem như thế nào? Cũng coi như tìm việc gì đó để làm cho đỡ nhàm chán khi ở trên thuyền cả ngày.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn trời một cái, vẻ ôn hòa khó có được, âm thầm gật đầu nói: “Vẫn là cổ đại là tốt nhất, tầng ozone không bị phá hỏng, ngày mùa hè nắng chói chang cũng không cảm thấy nóng, ngược lại cảm thấy có chút cảm giác sáng khoái được hít thở khí trời mát lành.”

Lý Quân Hiên được chứng kiến bộ dáng của Lục Tiểu Thanh như vậy, nghĩ nàng đang buồn rầu hồi tưởng về cuộc sống trước kia của mình, nhân tiện nói: “Cũng được, cùng đi thưởng thức trà mới năm nay xem sao.” Bạch Mạc cùng Trương Nhất Chi thấy Lý Quân Hiên đồng ý, vội vàng đi phía trước dẫn đường.

Lý Quỳnh đi được hai bước thấy Lục Tiểu Thanh không đi theo, xoay người thấy Lục Tiểu Thanh đang nhìn trời đến lảng ngốc, lập tức âm thầm buồn cười, lùi về phía sau, một phen kéo Lục Tiểu Thanh bước đi.

Lục Tiểu Thanh bị Lý Quỳnh lôi kéo đi, sau khi ngồi xuống trông mắt nhìn Lý Quỳnh liếc mắt một cái, Lý Quỳnh cũng không để ý đến nàng, vươn tay tiếp nhận chén trà mà Ngô Chi Hạo tự tay truyền đến, thuận tay liền giao cho Lục Tiểu Thanh ở bên cạnh, Lục Tiểu Thanh cũng đến là thành thật, không khách khí tiếp nhận, ánh mắt từ trên mặt hai người đối diện rừng mình một cái, Bạch Mạc cùng Trương Nhất Chi kia lại vẻ mặt mỉm cười, thần sắc không có một nửa phần nào thể hiện sự bất ổn, Lục Tiểu Thanh thầm nghĩ một tiếng: quái.

Thu hồi tầm mắt không thú vị nhìn thoáng qua chén trà ở trong tay, lẩm bẩm nói: “Ta không thích uống trà, gì chứ, kéo ta đến chỉ để cho có mặt đầy đủ người mà thôi.” Lục Tiểu Thanh bĩu môi tức giận, gắt gao trông mắt nhìn nước trà xanh mượt trong tay.

“Ô, chén trà này cũng không tệ nha, màu trắng nõn trang nhã thanh khiết, sờ có cảm giác trơn mượt, chẳng lẽ là đồ tốt?” Cố uống một ngụm trà, Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu hướng về Ngô Chi Hạo cười hì hì nói: “Ngô huynh, chén trà này tôi xem đến rất đáng yêu, màu sắc cũng thật đẹp”

Ngô Chi Hạo nghe vậy cười nói: “Cái đó, cái đó, bắt quá cũng chỉ là để đánh lừa mắt nhìn mà thôi, đảm đương không nổi đồ tốt gì đâu.”

Lý Quân Hiên cười nhẹ nói: “Sản nghiệp của nhà Ngô huynh cũng được tính là lớn nhất, dương chi bạch ngọc (1) hiếm có như vậy mà Ngô huynh cũng có hẳn một bộ trà cụ (2) trọn vẹn, vậy mà còn bị huynh xem thường, xem ra, quả nhiên là thủ phủ giàu có sa xỉ đứng đầu Dương Châu có khác.”

[1] Dương chi bạch ngọc: hay còn gọi là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”, là thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa.

[2] Trà cụ: Ấm, chén, bình đựng trà, bình chuyên, bình hãm trà, bếp lò than, nồi châm trà, gáo pha trà, đồ gạt trà.

Ngô Chi Hạo khiêm nhường cười nói: “Trong nhà đúng là có mấy đồng tiền trinh là đồ thật, bắt quá cũng chỉ là một thân đồng tiền mà thôi, nhà cửa cũng được coi là thanh nhã, Quân Hiên huynh không nên giễu cợt, hổ thẹn, hổ thẹn.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe là dương chi bạch ngọc, lập tức hai mắt lóe ra kim quang, đồ cổ a..., cực phẩm đồ cổ, Lục Tiểu Thanh một mặt chảy nước miếng, một mặt không ngừng chuyển động bắt tay vào xoa xoa chén trà. Cừ thật, thứ này ta muốn mang đi, để khi nào có một tia chớp đem ta trở về thì cũng mang theo nó luôn, ít nhất một chén cũng đáng giá đến hai trăm vạn, bán ra, bán ra, từ nay về sau ta cũng trở thành kẻ có tiền.

Lục Tiểu Thanh nước miếng lưu dài thật mất thẩm mỹ, Trương Nhất Chi lên tiếng nói: “Khó có được trời trong nắng ấm như hôm nay, hai bờ sông phong cảnh đẹp vô hạn, vì không cô phụ cảnh đẹp trước mắt, ta nghĩ mấy người chúng ta hãy làm vài bài thơ, coi như là thú vui tiêu khiển, không biết ý mọi người như thế nào?”

Bạch Mạc liền nói ngay: “Được lắm, khó khi gặp được Lý huynh, lại còn có thể được nghe Lý huynh làm thơ, ta chờ đợi ngày này nhưng từ rất lâu rồi. Lý huynh, Lục huynh, cũng không nên chậm trễ nha.”

Lục Tiểu Thanh thầm nghĩ: “Ta đã nói mà, làm gì có xuất bọn họ lại tốt như vậy, đối với ta làm ra khuôn mặt tươi cười đón chào, làm nửa ngày như vậy thật ra là đang mai phục chờ ta, làm thơ, ta biết làm thơ gì chứ.” Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh không có phản đối, dù sao hai ngày trước Lục Tiểu Thanh xuất khẩu thành thơ, dễ gọi một câu cũng là hoa mỹ vô cùng, ý cảnh sâu xa, cho nên chuyện làm thơ chắc cũng chỉ là một chuyện nhỏ đối với nàng, vì thế nói: “Cũng được, dù sao nhàn rồi cũng không có việc gì để làm, không bằng mọi người cùng nhau trao đổi.”

Bạch Mạc, Trương Nhất Chi nhất thời vẻ mặt ý cười liên tục gật đầu, Ngô Chi Hạo một mặt cười cười một mặt đứng dậy nói: “Uống rượu buồn bán ta còn biết, nhắc tới làm thơ, ta nhưng là không biết gì cả, không bằng ta đi phân phó bọn hạ nhân làm điểm tâm để ọi người thưởng thức cùng trà, cũng coi như ta cũng đã tham gia một phần.” Vừa nói vừa đứng dậy bước đi.

Bạch Mạc lớn tiếng cười nói: “Ngô huynh sẽ không làm thơ, ta sớm đã biết, đương nhiên sẽ không làm khó hẩn, chạy nhanh như vậy làm gì chứ.”

Lục Tiểu Thanh tâm vừa động, lúc này đứng dậy kêu lên: “Ngô huynh, đợi ta với, ta có việc muốn nhờ huynh.” Một bên hai chân như gió chạy theo Ngô Chi Hạo, còn lại Bạch Mạc cùng Trương Nhất Chi hai bên đưa mắt nhìn nhau dò xét. Về chuyện lần trước đã làm cho bọn họ mất mặt, nghĩ ở phương diện văn học sẽ hơn được Lục Tiểu Thanh, mượn cơ này để đánh cho Lục Tiểu Thanh một đòn chí mạng, lúc này Lục Tiểu Thanh một bước chạy mau, thế thì còn diễn được trò gì nữa, Trương Nhất Chi trừng mắt vọi la lên: “Lục huynh, có chuyện gì đợi lát nữa nói cũng được, huynh.....”

Chương 24: Chưa từng làm thơ sao không thử đi

Bạch Mạc thấy Lục Tiểu Thanh chạy đi, nghĩ rằng Lục Tiểu Thanh sợ, chính mình chờ đợi muốn bắt lấy nhược điểm của nàng, lập tức đứng dậy nói: “Ta đi đem hẩn trở lại.”

Lý Quân Hiên không biết vì sao Lục Tiểu Thanh lại trốn, nhưng mặc kệ nàng có tài hay không, thì chàng cũng là muốn bảo hộ cho nàng, cho nên mở miệng nói: “Không cần, hẩn nói có việc khẳng định là có việc quan trọng, không cần đi tìm hẩn, để muội muội ta thay hẩn là được rồi.”

Bạch Mạc cùng Trương Nhất Chi nghe thấy Lý Quỳnh cũng tới tham gia, lập tức đem Lục Tiểu Thanh ném lên đến chín tầng mây, vui vẻ nói: “Như thế à, đây quả thực là phúc phận của chúng ta.” Lý Quỳnh mỉm cười, không thèm để ý.

Lục Tiểu Thanh vài bước đã đuổi kịp Ngô Chi Hạo, cười nói: “Nào, nào, chúng ta rốt cuộc cũng có thời gian để tâm sự.” Ngô Chi Hạo không biết Lục Tiểu Thanh có chuyện gì mà đi tìm hẩn, chắc một phần cũng là vì trốn đi để khỏi phải làm thơ mà thôi, vì thế cũng cười nói: “Tốt lắm, chúng ta vừa đi, vừa ngắm phong cảnh vừa trò chuyện.”

Sau khi hai người bọn họ kết thúc chuyện trò, Lục Tiểu Thanh thấy chung quanh không có người liền lôi kéo Ngô Chi Hạo vui cười nói :“Ngô huynh, tiểu đệ muốn biết về Dương Châu rồi có phải hay không Lý Quân Hiên sẽ ngoan ngoãn đi tham dự cuộc kén rể của nhà huynh?”

Ngô Chi Hạo ngăn người, chớp mắt nhớ lại Lý Quân Hiên chỉ đáp ứng quay lại Dương Châu, còn chưa nói muốn hay không đi tham dự cuộc kén rể, trong lúc nhất thời cao hứng, hẩn đã quên mất chuyện trọng yếu này, lập tức nhú nhú mày, giương mắt lên nhìn bất gặp vẻ mặt đầy ý cười của Lục Tiểu Thanh đang nhìn mình, tâm niệm vừa chuyển, biết Lục Tiểu Thanh nhất định sẽ có biện pháp, nếu không sẽ không tìm đến mình, đã suy nghĩ thông suốt về vấn đề quan trọng, cho nên vẻ mặt mỉm cười từ trong lòng lấy ra một xấp

ngân phiếu nhét vào trong tay Lục Tiểu Thanh nói: “Như thế này thì lại cần phải nhờ Lục huynh hỗ trợ rồi.”

Lục Tiểu Thanh không chút khách khí nhận lấy, cười hì hì nói: “Nếu ta đem được Lý Quân Hiên mang đến đó, ta muốn trọn bộ trà cụ bằng dương chi bạch ngọc của nhà huynh.” Lời nói ra giống như vừa rồi căn bản là đang nhận hối lộ.

Ngô Chi Hạo không chút do dự nói: “Không thành vấn đề, chỉ cần huynh làm được, ta sẽ hai tay dâng tặng huynh bộ trà cụ bằng dương chi bạch ngọc đó.” nực cười, nếu có thể đem Lý Quân Hiên mang đến, muội muội sẽ ném tú cầu trúng chàng, về sau có cây đại thụ Lý Quân Hiên chống đỡ sau lưng, thì cho dù có mất một bộ trà cụ bằng dương chi bạch ngọc mấy ngàn lượng này cũng không đáng gì.

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Ngô huynh quả nhiên sáng khoái, rất tốt, ta cực thích những người làm việc sáng khoái như huynh, ngày mai chờ chúng ta cùng nhau đến.”

Ngô Chi Hạo cũng cười nói: “Lục huynh cũng là người rất sáng khoái, có thể cùng người sáng khoái kết giao bằng hữu đây chính là vận khí của Ngô Chi Hạo ta, về sau chúng ta cùng hợp tác.”

Lục Tiểu Thanh vui vẻ đánh nhẹ vào vai Ngô Chi Hạo một cái, kiên định nói: “Huynh tình ta nguyện, mọi người đều vì nhu cầu của mình, có cơ hội tự nhiên sẽ hợp tác.”

Nói chuyện được vài câu, Ngô Chi Hạo vì có việc nên phải đi xử lý, Lục Tiểu Thanh tránh ở một chỗ yên lặng, đem ngân phiếu ra đếm, một ngàn lượng, ha ha.

Lục Tiểu Thanh cao hứng khẽ hát, trên mặt tràn ngập sự phấn chấn thỏa mãn, trong lòng tràn ngập tư vị ngọt ngào, đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công, trong người có hai ngàn lượng bạc, chính mình cũng có thể được xem như đã trở thành một tiểu phú bà. Cộng thêm một bộ trà cụ dương chi bạch ngọc, ha ha, mặc kệ là ở thời cổ đại hay hiện đại, mình đều có thể gặp thời như cá gặp nước.

“Lục huynh, giải quyết xong rồi, mau tới đây a..., chỗ của huynh trả lại cho huynh.” Giương mắt nhìn lên thấy Trương Nhất Chi vẻ mặt ý cười đứng đây hướng mình đi tới. Ô, tại sao mình lại đi trở về nơi này? Đáng chết, trốn không kịp nữa rồi, mình coi như là đi chịu chết vậy, đều do tên Ngô Chi Hạo kia, không có việc gì lại đưa cho ta ngân phiếu một ngàn lượng làm gì, hại ta không còn tâm trí để xác định được hướng đi, aizz, đều là vì tiền tài mà gặp họa. Sờ sờ tờ ngân phiếu trong ngực, Lục Tiểu Thanh bất đắc dĩ nói: “Đều là do người sai, lại làm liên lụy đến ta.”

Trương Nhất Chi cực nhanh chạy lên giữ chặt Lục Tiểu Thanh: “Chúng ta còn tưởng rằng Lục huynh mượn có trốn, thì ra đã trách lầm Lục huynh rồi, mau tới đây nào, chúng ta mới làm được một nửa, thì đúng lúc huynh trở về nha.” Vừa nói vừa đem Lục Tiểu Thanh kéo trở về bàn.

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh bị Trương Nhất Chi kéo đến buồn rầu lộ ra mặt, lập tức khẽ cười nói: “Như thế nào, vẫn chưa đạt được mục đích hay sao? Hẳn là không có khả năng đó đâu nhỉ, chắc chắn phần lớn là do cao hứng quá.” Lục Tiểu Thanh mắt ngọc chuyển động trầm nghĩ: “Gặp quỷ rồi, tên Lý Quân Hiên này tựa như con giun trong bụng mình vậy, chuyện gì hẳn cũng đều biết sao? A, mình hiểu ra rồi, mắt hắn tinh như quỷ, biết mình vừa rồi nhìn trúng bộ trà cụ dương chi bạch ngọc, cho nên mới chạy đuổi theo Ngô Chi Hạo để giao dịch, tất nhiên là lấy hắn ra mà cò kè mặc cả. Người đoán như thần, sao không giúp ta ứng phó cửa ải khó khăn trước mắt này chứ.” Hung hăng trừng Lý Quân Hiên một cái, Lục Tiểu Thanh bực tức ngồi xuống.

Lý Quân Hiên nhìn thấy liền hiểu được ý tứ hung ác trong ánh mắt của Lục Tiểu Thanh, tay cầm quạt xếp khẽ vung lên, bên môi hiện lên ý cười.

Bạch Mạc vội hỏi: “Lục huynh, chúng ta ai cũng đã làm rồi, chỉ còn thiếu huynh thôi. Về phần thi thơ lần này không có giới hạn thể thơ, đề mục tùy ý, chỉ cần ý biểu đạt tương xứng với đoạn thơ chúng ta làm là được rồi.”

Lục Tiểu Thanh khóc thét một tiếng, trời ạ, ta biết làm thơ gì đây ? Hai tiểu tử này là đang cố ý hại ta mà, hừ, hồ không phát uy người lại xem như mèo bệnh, chờ ta ngấm lại những gì đã học từ nhỏ đến lớn, xem có thể mượn dùng một chút hay không, ta nghĩ, ta nghĩ.

Trương Nhất Chi thấy Lục Tiểu Thanh không nói lời nào, vẻ mặt tươi cười nhìn Lục Tiểu Thanh nhất thời nói: “Lục huynh làm sao vậy? Như là có chỗ khó xử a? Nếu thực làm không được, ta giúp Lục huynh một tay nha.”

Lý Quân Hiền thấy Lục Tiểu Thanh vừa không phản đối, cũng không đồng ý, phe phẩy quạt liền muốn giúp đỡ Lục Tiểu Thanh, lúc này Lục Tiểu Thanh lại đột nhiên mở miệng nói: “Sáng rồi Bạch Đế rực trời mây. Muôn dặm Giang Lăng chỉ một ngày. Vượt suốt đôi bờ kêu chẳng dứt. Thuyền qua vạn đỉnh nhẹ như bay.” [1]

[1] Bài Tảo phát Bạch Đế thành

Suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ được như vậy, mặc kệ có thích hợp hay không, trước cứ phải ứng phó cái đã.

Lý Quỳnh vui vẻ nói: “Ta chỉ biết tiểu ca văn thơ rất tốt, không ngờ chỉ trong chớp mắt đã làm ra một bài thơ thật hay.”

Lý Quân Hiền cũng gật đầu nói: “Câu nói mặc dù bình thản, nhưng ý tứ giữa những hàng chữ lại mang hương vị sâu sắc, cũng hợp với những gì ta chờ đợi, không tồi, không tồi.”

Bạch Mạc cùng Trương Nhất Chi nhìn nhau, không nghĩ tới tiểu tử này thật đúng là làm được thơ, xem ra đã coi thường hắn rồi. Thơ này tuy rằng đơn giản không khó hiểu, nhưng lại hợp ý hợp cảnh, như là một vị thi nhân tức cảnh sinh tình.

Ngô Chi Hạo từ xa bước nhanh đi tới, cười nói: “Mọi người làm thơ thế nào mà lại chọn chủ đề không tốt như vậy, thật là không hiểu gì cả, không có ý tứ gì hết. Ta thấy núi non sông nước tuy đẹp, nhưng trước mắt chúng ta lại là một đại tiểu thư, mọi người không cần làm ra vẻ nhất thiết phải làm về đề tài về phong cảnh, cái gì mà sông núi nước non, thật sự là không thể sánh được với sắc đẹp của đại tiểu thư đang ngồi trước mặt chúng ta đây.” Lý Quỳnh nghe Ngô Chi Hạo nói nàng xinh đẹp, không giận mà cười càng thêm thập phần đắc ý nhìn Lục Tiểu Thanh.

Trương Nhất Chi liên tục giậm chân nói: “Ngô huynh nói rất đúng, đại tiểu thư xinh đẹp như thế, chúng ta cùng ngâm thơ để ca ngợi, chắc chắn sẽ có được cảm hứng dạt dào, ta chờ mà cứ lo cảnh sông núi nước non này sẽ không còn thú vị, thật sự không nghĩ ra là phải dựa vào đề tài nào khác để làm thơ.” Bạch Mạc nghe vậy, một bên ảo não không thôi.

Tính cách của người Đường triều cũng thật thoáng, cứ nhiên có thể vì tiểu thư mà làm thơ, nha đầu kia xem ra còn rất thích, hoàn hảo là ta đến Đường triều, nếu đi đến triều đại khác, ta đây không phải buồn bực mà chết thì cũng bị áp lực mà chết, Lục Tiểu Thanh đứng ở một bên nhìn Lý Quỳnh trong nháy mắt có chút ranh mãnh.

Lý Quỳnh bắt gặp ánh mắt Lục Tiểu Thanh nhìn mình lộ ra một tia trêu ghẹo, liền chỉ chỉ vào Lục Tiểu Thanh nói: “Nếu phải làm, vậy tiểu ca làm trước đi.” Trương Nhất Chi cùng Bạch Mạc gật đầu ủng hộ, như thế thì bọn họ mới có thêm một chút thời gian để suy nghĩ cẩn thận.

Lục Tiểu Thanh âm thầm cười nói: “Tiểu nha đầu muốn làm khó ta sao, tỷ tỷ ngươi không có bản lĩnh gì, nhưng năm đó khi học thơ cổ, đã được học qua rất nhiều bài thơ ca ngợi về mỹ nữ, cho nên làm thơ ca ngợi về mỹ nữ không thể làm khó ta được. Dù sao Lý Bạch hiện giờ còn chưa xuất hiện, nghĩ nhiều làm gì cho nhúc nhủ, trước cứ mượn tạm thơ của hắn dùng trước cái đã.”

Lập tức ho khụ một tiếng, khẽ phát quạt giấy trong tay, bắt đầu ngâm:

“Mặt tường là hoa, áo ngõ mây;

Hiên sương phơ phát gió xuân bay.

Nếu không gặp gỡ trên Quần Ngọc,

Dưới nguyệt Dao Đài sẽ gặp ai.” [2]

[2]: Bài Khúc Thanh Bình:

Nguyên văn:

Vân tưởng y thường hoa tưởng dung

Xuân phong phát hạm lộ hoa nung

Nhược phi Quần Ngọc son đầu kiến

Hội hướng Giao Đài nguyệt hạ phùng

*Quần Ngọc, Dao Đài: nơi ở của Tây Vương Mẫu

Đoạn thơ vừa đọc tràn ngập ý khen giai nhân, Lý Quân Hiền khép lại quạt giấy lại, vỗ tay nói: “Tuyệt, tuyệt, ý cảnh cao nhã, ngôn ngữ không tầm thường, làm rất tốt, làm thơ rất hay.” Nói xong nhìn Lục Tiểu Thanh thấp giọng nói: “Mặt tưởng là hoa, áo ngỡ mây; Hiền sương phơ phất gió xuân bay. Nếu không gặp gỡ trên Quần Ngọc, Dưới nguyệt Dao Đài sẽ gặp ai. Bài thơ này cũng chính là cho người.” Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiền mượn thơ mình để khen dung mạo của mình, không khỏi tăng lên vài phần đắc ý.

14. Chương 025

Chương 25: Ném tú cầu chọn rể

Lý Quỳnh sắc mặt hưng phấn, giữ chặt tay Lục Tiểu Thanh nói “Tiểu ca thật tốt, đem Quỳnh Nhi so với Dao Trì tiên tử, tiểu ca, Quỳnh Nhi rất thích bài thơ này, huynh tặng cho ta được không?”

Lục Tiểu Thanh nhe răng cười nói: “Ta vốn làm bài thơ này là để uội, đương nhiên là đưa uội rồi” Rung đùi đắc ý khi thấy Bạch Mạc và Trương Nhất Chi gặp khó, mới thì mà họ đã khó mà theo kịp, tự thấy văn chương của bản thân như vậy không thể hơn được Lục Tiểu Thanh, nên nhất thời yên lặng ngồi ở một chỗ.

Lý Quân Hiền mỉm cười nói: “Sớm đã biết người văn thơ phi phàm, hôm nay coi như đã được chứng kiến, bất quá ta vẫn thích câu trước kia hơn: Trên đường nào thấy dọc ngang. Khen chê chỉ thấy đen vàng trông ra. Tuy rằng ý cảnh kia có thể nói là đạt dào hơn so với hôm nay, nếu đã nhắc tới không bằng người vịnh lại từ đầu, ta cũng muốn nghe một chút cả một bài.”

Lục Tiểu Thanh nhướng mi liếc Lý Quân Hiền, mắt chớp chớp cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm Lý Quân Hiền cười. Lý Quân Hiền vừa thấy Lục Tiểu Thanh lại bày ra bộ dáng vô lại, bật cười nói: “Theo ý người, theo ý người là được” Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiền hiểu ý mình, liền hướng Ngô Chi Hạo nhướng mi, Ngô Chi Hạo vui vẻ ra mặt giơ ngón cái lên tán thưởng.

Lý Quỳnh không biết mấy người chơi trò gì, khó hiểu hỏi: “Tiểu ca, sao người còn không trả lời?”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Muốn nghe thơ hay đương nhiên phải kiên nhẫn, hôm nay tâm tình ta rất tốt nên sẽ thành toàn ọi người.

“Chén mời dưới bóng quế đồng

Trùng dương khao hát, khắp vùng Trường An

Trên đường nào thấy dọc ngang,

Khen chê chỉ thấy đen vàng trông ra.

Rửa tanh rượu với cúc xoa,

Muốn phòng chứng lạnh thì ta thêm gừng,

Vò dóc cạn mùi còn chẳng?

Bến trắng kia lúa lừng mùi thơm (1)”

[1] Quế ái đồng âm tọa cử trường;

Tràng An diên khẩu phán Trùng dương.

Nhân tiên đạo lộ vô kinh vĩ;
Bì lí xuân thu không hắc hoàng.
Tửu vị địch tinh hoàn dụng cú;
Tính phòng tích lãnh định tu khương.
Vu kim lạc phũ thành hà ích?
Nguyệt phổ không dư hòa thử hương

Trong bài : vịnh con cua của Tiết Bảo Thoa trong Hồng Lâu Mộng

Bài thơ nổi tiếng Lạc thành, Lục Tiểu Thanh đang nghĩ thì thấy cả sảnh đường yên lặng, mọi người đều lâm vào trầm tư không biết mỗi người đang nghĩ gì, tự nhiên Lục Tiểu Thanh thấy không thú vị.

Nửa ngày Trương Nhất Chi mới lên tiếng thở dài nói: “Ta cứ nghĩ “Dưới nguyệt Dao Đài sẽ gặp ai ” (2) đã là cực phẩm, không nghĩ tới còn có bài thơ còn tuyệt đỉnh hơn. Căn bản trong những bài thơ đều bao gồm ngụ ý, hôm nay bài thơ này đề cập đến vấn đề nhỏ nhưng mang ý nghĩa rất lớn, aiz, Trương Nhất Chi ta thật mặc cảm, Lục huynh quả là nhân tài có một không hai, bội phục, bội phục.” Lời nói của Trương Nhất Chi cũng là tâm trạng của mấy người, thấy hôm nay Lục Tiểu Thanh thể hiện kỳ tài, thì biết bằng mình là người mới học tất nhiên không thể bằng, tổ chức cuộc thi làm thơ này vừa làm cho họ càng thất bại, thêm vào đó Lý Quân Hiền cố ý bảo vệ, ý cũng thực rõ ràng, nhất thời thái độ vừa chuyển nửa thật nửa giả nâng cao thêm cho Lục Tiểu Thanh.

[2] Hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng: nằm trong bài thơ thanh bình điệu kỳ nhất của lý Bạch:

Vân tưởng y thường hoa tưởng dung
Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng
Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến
Hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng
Dịch là: Điệu hát thanh bình

“Mặt tưởng là hoa, áo ngỡ mây;

Hiên sương phơ phát gió xuân bay.

Nếu không gặp gỡ trên Quần Ngọc,

Dưới nguyệt Dao Đài sẽ gặp ai” – Trần Trọng Sang dịch

Bạch Mạc liên tục lắc đầu nâng chén thưởng trà, coi như cuộc thi làm thơ này đã bị hủy bỏ.

Lý Quân Hiền nâng chén trà hướng Lục Tiểu Thanh kính một chút rồi nói: “Quả thật là thơ hay, châm chọc thể nhân rất độc ác. Bạch huynh, Trương huynh, Ngô huynh đây đều là nói chuyện phiếm, cũng không nên truyền ra ngoài.”

Ta đương nhiên biết độc ác, hồng lâu mộng đều nói như vậy, nhưng cụ thể độc ác đến mức nào thì ta cũng không biết, mặc kệ, dù sao cũng là thuận miệng nói ra.

Không đợi Lục Tiểu Thanh phát biểu ý kiến, Lý Quỳnh lôi kéo Lục Tiểu Thanh hỏi: “Cái gì vậy? Ta không hiểu lắm. Được rồi, được rồi, không nói chuyện đó nữa, nghe mất cả vui” Lý Quỳnh ngăn đề tài nói giỡn lại, mấy người cũng đều phụ họa theo, chỉ để lại Lục Tiểu Thanh buồn bực, dấu sao cũng chỉ là thi thơ thôi mà, ta lại làm sao vậy?

Sáng sớm ngày hôm sau, thuyền của Ngô gia đã dừng ở bến tàu Dương Châu, Ngô Chi Hạo vội nói: “Chúng ta bị chậm một chút, hôm nay đã là ngày muội muội của ta kén chồng, hẳn là bắt đầu rồi, chúng ta phải nhanh chút.” Vừa nói vừa nhìn đầy ẩn ý về phía Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh liếc thấy gã sai vặt bên cạnh Ngô Chi Hạo đang cầm gói nặng nặng trong tay, chắc là bộ trà cụ dương chi Bạch Ngọc (3), lập tức

cười tùm tùm tiến lên giữ chặt tay Lý Quỳnh cùng Lý Quân Hiên nói: “Nhanh chút, đi chậm thì chẳng còn trò hay mà nhìn đâu.”

[3]: Trà cụ dương chi Bạch Ngọc: Ấm, chén, bình đựng trà, bình chuyên, bình hãm trà, bếp lò than, nồi châm trà, gáo pha trà, đồ gặt trà được làm bằng dương chi bạch ngọc (ở c23 đã giải thích rõ ;))]

Lý Quân Hiên buồn cười đi theo Lục Tiểu Thanh bước nhanh lên xe ngựa Ngô gia phái tới, mấy người cùng nhau nói chuyện phiếm rất nhanh hướng địa điểm mà đến.

Địa điểm kén rể là một tú lâu thuộc sản nghiệp của Ngô gia, tú lâu này đặt tại một nơi rộng rãi, ở ngã tư đường. Lúc này, ở tầng trên chỉ có người nhà Ngô gia chứ không có bất kỳ một khách nhân nào. Bên dưới ngã tư là đám đông chật ních nam nhân. Tất cả đều là nam tử trẻ tuổi, nhìn qua là thấy có cả con nhà giàu lẫn con nhà nghèo, mặt mũi chỉnh tề. Sau đó có một giới hạn xung quanh, sau đường giới hạn đó là nam, nữ, già, trẻ... những người tới để xem kịch vui, tất cả đều hưng phấn bừng bừng chăm chú nhìn vào khoảng cách ly bên trong nơi có những nam tử trẻ tuổi đợi kén rể.

Thì ra là Ngô gia đã đã thông báo trước, độ tuổi kén rể là từ hai mươi ba đến ba mươi, chưa thành thân, diện mạo chỉnh tề, không có ham mê bất lương, đều có thể tới tham gia đại hội kén rể của Ngô gia tiểu thư. Ngô gia vốn là thủ phủ Dương Châu, ở Giang Nam cũng coi là có địa vị hơn người, nguyên bản người được tuyển tham dự cuộc thi kén rể trên cơ bản đều là người giàu sang phú quý, người dân bình thường không có tư cách được tham gia. Lại nói vị nữ tử chọn rể này có tính cách cương liệt không giống người thường, không muốn lấy một người cha mẹ vừa lòng và sắp đặt. mà muốn tìm một người mình thích, nàng cũng đã thấy vài người nên mới muốn chọn rể trước mặt mọi người, dù cho không chọn đúng người mình vừa ý từ trước thì cũng coi như là duyên phận, sẽ không trách cha mẹ và ý trời.

Nên mới có sự việc rầm rộ ngày hôm nay, toàn bộ nam tử chưa lập gia đình ở Dương Châu chỉ cần phù hợp điều kiện đưa ra, đều tụ tập đến đây, chỉ cần có thể lấy được tiểu thư Ngô gia thì của hồi môn ăn cả đời cũng không hết, hơn nữa phía sau còn có một cây đại thụ để dựa vào. Nên tướng mạo của Ngô gia Tiểu thư như thế nào cũng không có ai quan tâm.

Mọi người chờ đợi một lúc, màn che trên tú lâu chậm rãi mở ra, một thân hình yếu điệu đi ra, tóc đen như mực, dáng người cao gầy, áo váy màu phấn hồng dài thướt tha, trên mặt che khăn lụa trắng, mọi người phía dưới im lặng không nói nên lời.

Lúc này mấy người Lục Tiểu Thanh cũng vừa đuổi tới, mất sức chín trâu hai hổ chen qua đám đông những người xem náo nhiệt ở xung quanh, gã sai vặt của Ngô gia phụ trách cách ly đám người xem náo nhiệt, vừa nhìn thấy thiếu gia nhà mình vội mở đường ấy người đi qua, tới phiên Lục Tiểu Thanh chui qua hàng rào giới hạn thì thấy phía trước ầm ầm kêu to, hình như Ngô gia tiểu thư ném tú cầu về phía này.

Thấy tú cầu như một quả cầu lửa đỏ ở trong đám người nảy lên nảy xuống, đám người phía dưới cố bắt, bày ra một màn tranh nhau kịch liệt, tú cầu như được mượn thêm sức lại càng nảy lên từ chỗ nọ sang chỗ kia. Tú cầu bay trong không trung thỉnh thoảng hạ xuống, nhảy lên, khi thì hướng đông, khi thì hướng tây, đám người dưới thấp cũng rầm rộ đuổi theo, hò hét tưng bừng, khí thế tranh đoạt ngất trời.

Bạch Mạc cùng Trương Nhất Chi sớm đã chạy tới cướp tú cầu, tuy rằng hai người cũng là con nhà quan lại, nhưng có một thế tử có tiền như vậy cũng không phải là chuyện gì xấu. Lý Quân Hiên vẻ mặt thản nhiên tươi cười, vừa không tiến lên cũng không lui ra phía sau, nhẹ tay phe phẩy quạt giấy cùng Lục Tiểu Thanh và Lý Quỳnh đứng ở đường ranh giới xem.

Ngô Chi Hạo thấy bộ dáng Lý Quân Hiên như vậy rất sốt ruột, muốn thúc giục chàng tiến lên chém giết, lại không dám mở miệng, liền quay sang Lục Tiểu Thanh nháy mắt. Còn Lục Tiểu Thanh chưa khi nào trải qua tình huống như hiện tại, vẻ mặt vừa kích động vừa khiêu khích, không hề người này cố lên thì lại hô người kia không biết bắt tú cầu, hai tay không ngừng vung vẩy, vẻ mặt hưng phấn bừng bừng, miệng không ngừng hò hét: “Cố lên, cố lên.” Xem ra hận mình không thể giúp người ta bắt tú cầu, làm gì còn thời gian chú ý đến động tác của Ngô Chi Hạo nữa.

Lý Quân Hiên bật cười nhìn Lục Tiểu Thanh không có một chút tính tự giác của nữ hài tử, kêu gào so với đám thất cô bà tám xem náo nhiệt phía sau còn muốn vang dội và kích động hơn, trong mắt chậm rãi lộ ra

một tia yêu thích tự đáy lòng, ánh mắt càng nhìn càng ôn nhu, mà lúc này bà tám Lục Tiểu Thanh căn bản không có thời gian chú ý tới.

Lý Quỳnh gắt gao bắt lấy lưng áo Lục Tiểu Thanh, sợ Lục Tiểu Thanh một khi quá kích động cũng sẽ chạy tới bắt tú cầu, nhìn như vậy là tốt rồi, không khỏi một mặt cười, một mặt dùng sức giữ lấy Lục Tiểu Thanh, không cho nàng rảnh rỗi lại phóng vào giữa sân.

Tú cầu đỏ thắm càng tung càng cao, mọi người bên dưới càng điên cuồng, một đám quần áo nhìn đỏ mắt, đám đông bốn phía quan sát kêu thất thanh. Ngô Chi Hạo thấy không thể tác động để Lý Quân Hiên tiến lên tranh tú cầu, đành phải thất vọng đứng ở một bên nhìn chăm chú vào tình huống trong sân.

Lục Tiểu Thanh thấy tú cầu không ngừng nảy lên ở không trung, mọi người bên dưới đều không tóm được, tức giận giữ chặt Lý Quân Hiên nói: “Huynh nhanh đi cướp tú cầu kia về đi”

Lý Quân Hiên ngăn người thấy Lục Tiểu Thanh đang nhìn mình với vẻ mặt không cam lòng, cười nói: “Không, tiểu thư Ngô gia không phải ý trung nhân của ta, ta sẽ không đi giành tú cầu kia”

Lục Tiểu Thanh nhất thời tò mò hỏi: “Vậy huynh thích ai? Huynh nói đi, ta giúp huynh đem tú cầu cướp về”

15. Chương 026 - 027

Chương 26: Trời đất quỷ thần ơi!

Lý Quân Hiên nhìn Lục Tiểu Thanh rồi nói: “Tú cầu ta muốn không cần nàng cố gắng đi đoạt, chỉ cần nàng cho ta mà thôi.”

Lục Tiểu Thanh ngăn người hỏi lại: “Nếu ta không đi đoạt thì đào đâu ra tú cầu mà cho huynh chứ?”

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh “máu lên não chậm” bắt đầu cười nhẹ: “Được rồi, nàng hãy đi đoạt tú cầu của một vị cô nương độc nhất vô nhị trong khắp thiên hạ này, nhớ kỹ cô nương ấy phải ngang bướng cố chấp, thích làm gì thì liền làm cái ấy, hơn nữa cách làm còn rất tinh quái, cô nương ấy phải có tài năng và học vấn xuất sắc hơn người, đặc biệt mọi quy tắc, lễ nghi đều bị cô ấy bẻ nát đập vụn, trời cao đất dày chẳng sợ ai, nếu cô có thể tìm được vị cô nương ấy, đoạt được tú cầu của người ta thì nhớ cho ta nhé!”

Lục Tiểu Thanh gật đầu lia lịa, mắt giật giật liên tục khi nghe hắn nói, cuối cùng hít một hơi thật sâu tổng kết: “Yêu cầu của huynh xem ra cũng “không cao” quá ha? Yêu cầu như thế e rằng huynh nên tự thân vận động, mình tốt nhất nên khiêm tốn đứng dạt sang một bên thì hơn. Người nào mà đáp ứng đủ chữ, yêu cầu gì mà dài dằng dặc thế, biết đến nơi nào trên thế giới này tìm được vị cô nương như vậy đây, rõ ràng là huynh cố tình làm khó ta mà!”

Lý Quân Hiên nghe Lục Tiểu Thanh ca thán, nhẹ nhàng lắc lắc đầu bất lực. Lý Quỳnh ngồi bên cạnh lắng nghe này giờ đều hiểu được ý tứ của ca ca mình, ngạc nhiên nhìn Lý Quân Hiên.

Trong lúc hai người còn đang đàm đạo về vấn đề yêu cầu cao hay không cao, thì tú cầu cũng không ngừng bay lên rồi lại rơi xuống chao liệng trong không gian, đám đông bên dưới càng ngày càng sốt ruột, sử dụng lực cũng vì thế mà càng lúc càng mạnh, tú cầu so với lúc ban đầu đã bay lên cao, ải.

Lục Tiểu Thanh vẫn lăm lăm bà lăm bằm khinh bỉ đồng chí Quân Hiên, nàng quay đầu đi chỗ khác, hai mắt tỏa sáng, hơn hờ theo dõi khung cảnh náo nhiệt sôi động vô cùng ở trước mắt, người người nhà nhà nhiệt huyết sôi trào, quyết chí giành giật xô đẩy nhau đoạt tú cầu, Lục Tiểu Thanh và Lý Quỳnh rất ăn ý trốn sau lưng Lý Quân Hiên coi náo nhiệt.

Lúc này, tú cầu không biết bị vị đại thúc nào dùng hết sức bình sinh đập một cái nảy tung lên giữa không trung, rồi theo quán tính thẳng một đường lao vun vút về phía đám người Lý Quân Hiên cùng Ngô Chi Hạo cách đó không xa, Lý Quân Hiên thấy tú cầu đỏ thắm nhanh như chớp lao về phía mình thì theo bản năng nghiêng người - né! Lục Tiểu Thanh hả hê mong chờ cơ hội ngàn năm có một khiến Lý Quân Hiên bẽ mặt trước bàn dân thiên hạ, nên rất mưu mô định đẩy chàng tiến về phía trước chụp lấy tú cầu, ai dè núi cao

còn có núi cao hơn, không ngờ Lý Quân Hiên lại đột nhiên phản ứng đến là mau lẹ, nghiêng người né qua một bên, Lục Tiểu Thanh nhất thời mất đà lao về phía trước, còn chưa kịp mở miệng mắng chửi chàng thì đã thấy một vật thể đỏ sẫm tròn tròn bay vèo tới trước mặt mình, nếu bị thứ đó “thân ái hôn” thì mặt của nàng khẳng định sẽ bị biến dạng đến nỗi cha mẹ nhận không ra luôn, thế là không kịp suy nghĩ nhiều, vô thức đưa hai tay ra đón lấy vật thể bay chưa xác định ấy.

Im phăng phắc. Toàn bộ hiện trường im phăng phắc, trong nháy mắt yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng lá rơi trên thềm, Lục Tiểu Thanh lúc này mới sực tỉnh, xong đời rồi, là tú cầu, nàng chờ người ra ngay gốc ôm tú cầu đứng giữa sân.

“Có người đoạt được tú cầu rồi, có người đoạt được tú cầu rồi!!!!”

“Ồ, là một vị công tử rất trẻ tuổi, mặt tiền rất khôi ngô tuấn tú nha!”

Phản ứng như một viên đá nhỏ ném xuống mặt hồ phẳng lặng, đám đông bắt đầu sôi trào, lũ lượt thành một hàng dài ùn ùn khiêng Lục Tiểu Thanh về phía tửu lầu. Lý Quân Hiên lúc này mới định thần lại, chỉ kịp túm lấy Lý Quỳnh đang chật vật trong biển người, còn Lục Tiểu Thanh đã sớm bị đám người cuồng loạn này nào kéo, nào đẩy tiến về phía trước, chỗ nào cũng có người, nơi nơi vang lên tiếng nói cười hỉ hả, chen chúc đông nghịt. Lý Quân Hiên cùng Lý Quỳnh cố gắng thoát khỏi biển người hỗn loạn, mắt thấy Lục Tiểu Thanh bị lôi đi ngày càng xa, nhưng căn bản lại không có cách nào cứu được Lục Tiểu Thanh, dù có kêu gào tới phá yết hầu cũng sẽ bị âm thanh ồn ào huyền ảo xung quanh nuốt chửng.

Trên tửu lầu, tiểu thư Ngô gia vẫn đứng đó xem đám người đoạt cầu, xa xa nhìn thấy cảnh tượng Lục Tiểu Thanh tiếp được tú cầu, mây thanh mi tú, khôi ngô tuấn tú hơn người, đây quả thực là mỹ nam tử, thì trong lòng không khỏi vui vẻ, nha hoàn sẵn sàng bên cạnh cười nói: “Chúc mừng tiểu thư tìm được đức lang quân như ý!”

Lục Tiểu Thanh bị người từ bốn phương tám hướng hết kéo lại đẩy lên tửu lầu, còn chưa bước lên bậc thang đã thấy toàn thể Ngô gia từ lớn tới bé, già trẻ gái trai đứng tụ tập hết ở nơi đó, vị đứng đầu tuổi trên dưới 50, thân thể cường tráng, toát ra khí chất khiến kẻ khác phải dè chừng khiếp sợ. Lúc này, ông ta từ từ bước từng bước xuống nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lục Tiểu Thanh vài lần, thấy Lục Tiểu Thanh bộ dạng tuấn tú lại lịch sự nho nhã, trang phục cũng không tầm thường, hai mắt tràn ngập ý cười tiến tới trước mặt Lục Tiểu Thanh, hỏi: “Xin hỏi quý tính đại danh của công tử?”

Lục Tiểu Thanh bị đám người bạo động kia hù dọa đến choáng váng, bây giờ thấy có người từ tốn hỏi mình nàng cũng bình tĩnh ổn định tinh thần trở lại: “Tại hạ là Lục Tiểu.”

Người nọ gật gật đầu cười nói: “Thì ra là Lục công tử, bản nhân* Ngô Uy, nếu công tử đoạt được tú cầu thì chúng ta về sau chính là người một nhà rồi, đi nào, chúng ta hãy vào bên trong nói chuyện.” Vừa nói vừa tươi cười niềm nở kéo tay Lục Tiểu Thanh, xem ra ông ta rất vừa lòng người con rể tên Lục Tiểu này. [bản nhân: tôi]

Lục Tiểu Thanh trong lòng kinh hoàng, thấy Ngô Uy duỗi tay ra kéo mình thì vội vã nhét tú cầu vào tay ông ta, rồi bắn như súng liên thanh không ngừng nghỉ: “Không, không, không, ngài hiểu nhầm rồi, tại hạ không thể đảm đương được nổi cái danh hào con rể này đâu, tú cầu này cũng không phải ta muốn đoạt, là do nó tự bay đến tay ta, ta không cần, trả lại cho ngài, trả lại cho ngài, mời ngài đi tuyển vị khác, ta không làm được, ta không làm được đâu.” Vừa thanh minh vừa cuống quýt lùi về phía sau, nhưng sau lưng nàng là tầng tầng lớp lớp người biết lùi đi đâu đây?

Ngô Uy nghe vậy thì biến sắc, lạnh lùng nói: “Lục công tử, người cho rằng Ngô gia ta công khai chọn rể là để giỡn chơi hả, người đã đoạt được tú cầu thì nhất định phải cưới nữ nhi của ta.”

Lục Tiểu Thanh liên tục xua tay: “Không, ta không thể cưới nữ nhi của ngài được, ta tuyệt đối không thể cưới nữ nhi của ngài được...” Có nỗi khổ mà không thể nói nên lời, chỉ có thể bất đắc dĩ lặp đi lặp lại câu nói này, ánh mắt điên cuồng đảo khắp xung quanh tìm kiếm Lý Quân Hiên, thế nhưng Lý Quân Hiên lúc này chỉ sợ đã bị trùng trùng điệp điệp lớp người ở đây đè bẹp rồi, ngay cả bóng dáng mờ nhạt cũng không nhìn thấy.

Ngô Uy sắc mặt đại biến, ở thành Dương Châu này chỉ có ông ta mới dám cự tuyệt người khác, chưa từng có kẻ nào dám đứng trước mặt ông lên tiếng chối từ, thế mà ngày hôm nay lại diễn ra hoàn cảnh đặc biệt

đó, nhục nhã không thể tưởng tượng nổi, vẻ mặt âm u, gằn từng tiếng: “Nói như vậy, hôm nay ngươi tới đây để phá rối?”

Lục Tiểu Thanh đang định đáp là không phải thì từ trong tủ lâu một vị cô nương bước ra, nhìn dáng vẻ thì đó hẳn là vị thiên kim tiểu thư vừa ném tú cầu. Cô nương ấy bước nhanh tới trước mặt Lục Tiểu Thanh hỏi: “Công tử đã có thê thiếp hay là hứa hôn? Nếu như đúng là vậy thì khẳng định ngươi sắp tâm tới đây lừa gạt Ngô gia ta, Ngô gia ta hôm nay trước lúc ném tú cầu đã báo cáo rõ ràng nam tử đã có vợ không được phép tham gia đoạt, một khi đã như vậy, Ngô gia chúng ta cũng không phải người dễ bị khi dễ, không thiếu cách trừng phạt những kẻ ăn gian nói dối đâu, vì vậy tiểu nữ mong rằng công tử sẽ thành thật trả lời.” Vừa nói đôi mắt hạnh vừa khóa chặt vào người Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh vốn dĩ muốn trả lời là mình đã có vị hôn thê, nhưng lại thấy vị cô nương này nói năng thận trọng, đúng lý hợp tình nên nếu bây giờ nàng dám nói lung tung thì chắc chắn lành ít dữ nhiều, hậu quả vô cùng khôn lường, cuối cùng đành lắc đầu nói: “Ta không có vị hôn thê.”

Lời này không phải nói dối, cho nên vị tiểu thư kia thấy bộ dạng không giống bịa đặt của Lục Tiểu Thanh, thì từng bước tiến đến với khí thế bức người: “Vậy thì ý tứ của công tử là chê tiểu nữ không xứng với ngài sao?” Vừa nói vừa lấy tay kéo tấm mạng che mặt xuống, mắt hạnh má đào, quả là một trang tuyệt thế giai nhân. Đám người xung quanh ào ạt đồng loạt hít vào một hơi, ánh mắt chăm chú nhìn vị mỹ nhân nọ, tiếc nuối vô cùng.

Lục Tiểu Thanh nhúc nhích đầu nói: “Không phải, ta không phải có ý đó, xin tiểu thư đừng hiểu lầm.”

Vị tiểu thư lại càng tiến tới sát hơn trước, áp bách Lục Tiểu Thanh: “Vậy thì ý của Lục công tử là gì? Có phải công tử cảm thấy Ngô Lệ Hoa ta có thể tùy ý khinh bạc? Hay là công tử cảm thấy hôm nay ta ném tú cầu rở trước mặt mọi người là hành vi phóng dăng, đánh mất thể diện nữ nhi chốn khuê phòng, vì vậy công tử coi thường khinh miệt ta sao? Hừ, Ngô Lệ Hoa ta mặc dù xuất thân thương gia, trong nhà không có ai làm quan, lại không được bồi dưỡng giáo dục đầy đủ tam tòng tứ đức, nhưng cũng không phải là loại người không biết phải trái, trắng đen, không phải hạng nữ tử nông cạn không biết giữ mình trong sạch, nếu hôm nay công tử cảm thấy ta không xứng với ngài, thì Ngô Lệ Hoa ta không còn mặt mũi nào sống trên thế gian này nữa.” Dứt lời lùi về phía sau hai bước, rút ra một cây trường đao, dứt khoát cửa lên cổ mình.

Lục Tiểu Thanh kinh hãi không kịp nghĩ ngợi gì liền nhào lên, trong nháy mắt đưa tay ra nắm lấy lưỡi đao, động tác của Ngô Lệ Hoa quá nhanh, thái độ lại dứt khoát, kiên quyết dùng sức rất lớn, tuy rằng Lục Tiểu Thanh nắm được lưỡi đao nhưng cây trường đao vẫn kịp để lại trên cổ Ngô Lệ Hoa một vết máu rất dài, cũng may không quá sâu.

Lúc này đám người xung quanh mới bừng tỉnh, tất cả đều kinh hô, Ngô Uy đứng bên cạnh kinh sợ: “Hoa nhi, con làm cái gì vậy?” Sắc mặt ông ta tái nhợt, vội vàng bước lên phía trước giằng cây đao ra, Ngô Lệ Hoa lấy lại bình tĩnh nói: “Con không sao.” Lại thấy Lục Tiểu Thanh bàn tay còn nắm chặt lưỡi đao, máu tươi dần dần chảy đầm đìa, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống, Ngô Lệ Hoa liền vội vã buông đao ra, cầm lấy tay Lục Tiểu Thanh lo lắng hỏi: “Công tử không sao chứ? Tại sao lại có thể tay không nắm lấy lưỡi đao như vậy, nguy hiểm quá, mau, mau, mau đi tìm đại phu!” Có người đứng gần đó đã bắt đầu lao nhao tìm cách cầm máu tạm thời.

Lục Tiểu Thanh thấy lòng bàn tay truyền tới cơn đau dữ dội, lúc này hồn vía mới kịp quay trở về với cổ chủ: Mình bị làm sao vậy nhỉ? Cư nhiên dằn độn tay không bắt đao, cái tay của ta thế là tàn đời rồi! Trời ơi, bà cô của ta ơi, người kiên cường khí khái nãy lửa như thế xem ra chỉ còn cách nói cho vị tiểu thư này mình là nữ thôi, để chậm trễ thêm nữa e rằng không chỉ chết oan một mạng người đâu.

Lòng đã quyết, Lục Tiểu Thanh thẳng thắn nhìn vẻ mặt lo lắng của Ngô Lệ Hoa rồi nói: “Nếu ta nói ta là nữ tử, cô nương có thể lựa chọn một người khác xứng đáng hơn không?”

Chương 27: Một nữ tử tốt

Ngô Lệ Hoa nghe vậy ngẩn người, sau đó bình tĩnh nhìn Lục Tiểu Thanh chân thật đáng tin nói: “Tú cầu của ta chỉ ném một lần, nếu công tử đã tiếp được tú cầu, ta tin tưởng đây là duyên phận, nếu công tử là nữ, được thôi, Ngô Lệ Hoa ta cũng chấp nhận, cả đời làm trâu làm ngựa, là nô là tỳ cũng muốn đi theo ngài.”

Trời ạ, đã nói đến mức này rồi, nàng còn có thể nói được cái gì nữa đây? Lục Tiểu Thanh sau một tiếng thở dài, không biết chính mình còn có thể nói cái gì được nữa, lại thủy chung không nghĩ hại nữ tử xinh đẹp chấp nhất này, dừng một chút há miệng thở dốc. Ngô Lệ Hoa thấy Lục Tiểu Thanh đang muốn nói chuyện, liền lên tiếng chặn ngang trước khi Lục Tiểu Thanh kịp mở miệng: “Có gì công tử để sau hẵng nói, hôm nay việc này đã định như vậy rồi, Ngô Lệ Hoa ta tuy rằng không phải là nhân vật lớn một lời nói đáng giá ngàn vàng gì, nhưng là lời đã nói ra như bát nước đã hắt đi, không thể sửa đổi. Ngài là nam nhân, sẽ là tướng công của ta; Ngài là nữ nhân, chính là tiểu thư của ta, Ngô Lệ Hoa ta đời này ở cùng ngài.”

Lục Tiểu Thanh lần đầu tiên khóc không ra nước mắt, lần đầu tiên được người thổ lộ, lại cũng là một nữ tử; Lần đầu tiên nghe được lời thề nguyện sống chết có nhau như thế, đã có loại xúc động muốn phát cuồng; Lần đầu tiên bị người khác không trâu bắt chó đi cày, loại cục diện tiến cũng không được mà lui cũng không xong này thật sự là có thể làm cho người ta nổi điên. Ở cùng một chỗ nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên Lục Tiểu Thanh xúc động nghĩ muốn đem Lý Quân Hiên bóp chết, nếu không phải hấn tránh ra, mình làm sao có thể lưu lạc đến nước này, trời ạ..., người không có mắt ạ....

Nữ tử thời cổ danh tiết rất là quan trọng, tuy rằng là ở Đường triều, nhưng một nữ tử chưa gả ở dưới tình huống bị người khác công khai vứt bỏ như thế, sợ là cả đời cũng không ngẩng đầu lên được. Cho dù nói cho nàng biết mình chính là nữ tử, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy cũng sẽ trở thành là một chuyện chê cười lớn nhất khắp thiên hạ này. Aiz, nếu đổi thành là nữ tử khác, phần lớn liền sẽ xoay người rồi đi, bất kể là danh tiết của nàng cũng không quan tâm. Nhưng tính cách của Ngô Lệ Hoa cương liệt như thế, làm việc lớn mật như thế, tùy ý, có chút giống với tính cách của mình, mà mình cũng không muốn với tính tình của mình sẽ làm hỏng cả đời hạnh phúc của nàng. Đang trong lúc do dự không biết làm sao, thì Ngô Lệ Hoa đã mang theo nàng ngồi lên trên xe ngựa, hướng Ngô gia mà đi.

Vì Lục Tiểu Thanh trên tay có thương tích cần trị liệu, vừa muốn ứng phó với phần đông tân khách tiến đến chúc mừng, Ngô Chi Hạo lại không ở bên cạnh, Ngô Uy bị việc xoay như chong chóng, cho nên cũng không có đến khảo vấn mười tám đời tổ tông của Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh đến là nhẹ nhàng thở ra một cái, nhìn Ngô Lệ Hoa trước mặt vì mình bận rộn việc trước việc sau, trong lòng vừa thấy buồn cười, vừa thấy bất đắc dĩ, còn có một tia thương thức.

Nhìn Ngô Lệ Hoa thật cẩn thận vì mình băng bó tốt miệng vết thương, trên mặt tươi cười vừa thẹn thùng lại ôn nhu, Lục Tiểu Thanh nhất thời cười khổ, chính mình như vậy đưa tay ra, không phải vì người âu yếm, mà là vì nữ tử trước mắt mới gặp, một boss lòng lầy như thế, làm kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ, lại đối lấy tấm chân tình của nữ tử trước mắt, thật không biết là ông trời có mắt hay không.

Lục Tiểu Thanh cúi đầu thở dài một hơi, thấy Ngô Lệ Hoa ngẩng đầu nhìn mình, Lục Tiểu Thanh cắn cắn môi, nói sớm hay muộn, chung quy là vẫn phải nói ra sự thật, không khỏi nhìn chăm chú vào Ngô Lệ Hoa nhẹ giọng nói: “Lệ Hoa, ta thật sự không thể cưới người, bởi vì ta cũng là một nữ tử.”

Ngô Lệ Hoa nhất thời thay đổi sắc mặt, trên mặt xanh trắng lần lượt thay đổi, sau bình tĩnh nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh khe khẽ thở dài chậm rãi cởi quần áo trên người ra. Nửa ngày, Ngô Lệ Hoa bắt động cắn chặt môi nhìn Lục Tiểu Thanh đã một lần nữa mặc quần áo vào, trong mắt lộ quang chớp động lại liều mạng không cho nó rơi xuống.

Lục Tiểu Thanh bất đắc dĩ nói: “Lệ Hoa, hôm nay tú cầu kia cũng không phải ta nghĩ tiếp, là người phía trước ta vừa vận tránh ra, ta bất quá bị nó rơi trúng vào thôi. Thời điểm ở trên đường ta đã nghĩ nói với người rằng ta là nữ tử, có thể thấy được người cương liệt như vậy, ta lại không dám nói, đồng thời cũng sợ người bởi vì ta mà trở thành trò cười cho toàn bộ Dương Châu, cho nên, Lệ Hoa, chớ có trách ta, ta thật sự không phải cố ý.”

Dừng một chút lại nói: “Lệ Hoa, nếu không như vậy đi, tuy rằng ta hôm nay đã làm hỏng mất đại hội chọn rể của người, ta đây sẽ trả cho người một vị tướng công thật tốt, người xem Lý Quân Hiên được không, ta thấy ca ca Ngô Chi Hạo của người rất muốn người gả cho hắn, ta làm bà mối cho người được không?”

Nửa ngày không thấy Ngô Lệ Hoa nói chuyện, Lục Tiểu Thanh đau đầu nói: “Nếu không người tự mình tuyển, nếu người đã xem vừa mắt thiếu gia nhà ai, Lục Tiểu Thanh ta tự mình ra mặt cho người, ta có là thủ đoạn, cho dù hắn đã có thể tử, ta cũng làm cho hắn hưu thê lấy người, quyết không ủy khuất người, người xem có được không?”

Thấy Ngô Lệ Hoa vẫn như trước cắn chặt môi, giọt máu như trên châu một giọt lại một giọt theo bên môi gỏ xuống, trong mắt nước mắt chịu đựng cũng rốt cục đổ rào rào xuống hai má, Lục Tiểu Thanh chân tay luống cuống không biết bây giờ nên làm cái gì là tốt nhất, liền thanh nói: “Đừng khóc, đừng khóc, tất cả đều là do ta không tốt, người đừng khóc a..., ta cam đoan sẽ tìm được cho người một vị hôn phu thật tốt, được không? Người đừng khóc, đừng khóc, trời ạ, ta sợ nhất chính là nhìn người khác khóc.”

Nhìn Lục Tiểu Thanh hoang mang rối loạn không biết phải làm sao, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, hai tay vươn ra thụt vào ở giữa không trung nghĩ giúp Ngô Lệ Hoa lau lệ, lại không dám tiến lên, về mặt kích động, không thể nề hà, chẳng hiểu vì sao. Nửa ngày Ngô Lệ Hoa cố gắng ngừng rơi nước mắt nói: “Người làm sao trà trộn được vào đây? Trong sân mọi người đều là phải trải qua kiểm chứng, tuyệt không có lấy nữ..... Chỉ chọn nam nhân, người..... người rốt cuộc là ai?”

Lục Tiểu Thanh thấy Ngô Lệ Hoa thật vất vả cố gắng không khóc, nàng đáp: “Ta là vào với ca ca của người, ta cùng hai bằng hữu ở Tô Châu gặp được ca ca của người, chính là cái tên Lý Quân Hiên cùng Lý Quỳnh, ca ca của người mời Lý Quân Hiên tới tham gia đại hội chọn rể của người, ta cũng liền theo tới xem náo nhiệt. Ta vốn vẫn đứng ở bên ngoài tuyến trên, chính là ta không nghĩ tới tú cầu sẽ lại hướng ta bay tới, ta..... Ta sợ bị đánh trúng, theo bản năng liền tiếp lấy.”

Lúc này Ngô Lệ Hoa ngừng khóc, bình tĩnh nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cảm thấy rất oan uổng, cũng không phải chính mình nghĩ tiếp tú cầu, bây giờ còn phải ăn nói khập nhệ chịu tội, nghĩ tức giận lại cảm thấy người càng nên tức giận nhất bây giờ chính là Ngô Lệ Hoa, nhưng nghĩ không tức giận thật là cảm thấy chính mình cũng thực oan, không khỏi điềm điềm đáng yêu nhìn Ngô Lệ Hoa.

Trầm mặc một lát, Ngô Lệ Hoa ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng nói: “Thật sự là số mệnh a..., không nghĩ tới an bài nghiêm mật như vậy, kết quả cũng là sai lầm của người một nhà, nghĩ rằng Ngô Lệ Hoa ta khí chất cao ngạo, không dễ phú thương tài tử Dương Châu ở trong mắt, ai ngờ kết quả là lại gặp được người. Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc, nếu trúng mục tiêu nhất định Ngô Lệ Hoa ta không nên lập gia đình, đành phải cô độc sống nốt quãng đời còn lại vậy.”

Lục Tiểu Thanh thấy Ngô Lệ Hoa thần sắc thê lương, vội nói: “Đừng, đừng, đừng, người còn có thể tìm a..., hay là nói ta..... Ừm..... Thân có bệnh tật, hoặc là nói..... Ai nha dù sao cái gì khó nghe, cái gì đối với ta không tốt người cứ việc đổ lên đầu ta, để cho người khác biết không phải là lỗi của người, tất cả đều là ta sai, người lại có thể chọn rể a.... Ở đại hội ta cũng chính là nghĩ như vậy, cho nên ta mới không có trước mặt mọi người nói ra ta là nữ tử, như vậy người sẽ trở thành trò cười ọi người, về phần cần phải làm sao cho tốt, chỉ cần nói cho phụ thân của người biết rõ tất cả, còn có cái gì có thể không giải quyết được, người cũng đừng nói người không lấy chồng, người đừng làm ta sợ, ta cũng không thể chịu được bị người ta dọa lớn như thế này đâu.”

Ngô Lệ Hoa thấy Lục Tiểu Thanh vừa thân thiết, vừa nóng lòng lên tiếng nhận trách nhiệm, hít sâu một hơi nói: “Ta hôm nay đã đem những lời kia tuyên bố trước mặt mọi người, không còn có con đường để quay lại. Huống chi Ngô Lệ Hoa ta tính tình cao ngạo, không biết đã cự tuyệt bao nhiêu người đến cầu hôn rồi, ta chính là muốn tìm một người hợp ý với mình, cho nên mới kéo dài tới hôm nay, đã gần hai mươi tuổi còn chưa lấy chồng. Nhà khác thấy nhà ta có tiền, trước mặt không nói, sau lưng khăng định tránh không được nói nhảm, đối với người chính mình sống vui vẻ, đương nhiên là không đem những điều này để ở trong lòng. Hôm nay ta công khai chọn rể từng có nói, mặc kệ kết quả như thế nào chỉ tuyển một lần, nếu như lật lọng, Ngô Lệ Hoa ta đầu không ngóc lên được, nói tiếp cho dù lại chọn rể nữa, không biết ta lại tuyển phải một người như thế nào đây, nếu là người lòng dạ hẹp hòi, lấy chuyện này để giêu cợt ta, người như vậy ta thà rằng không lấy chồng, còn hơn là phải chịu sự ủy khuất này.”

Lục Tiểu Thanh không nghĩ tới Ngô Lệ Hoa này tính cách thật thanh cao, lại nhìn thấu sự đời như thế, chấp nhất duy trì ý nghĩ của chính mình như thế, chắc chắn ở cổ đại sẽ bị coi là một nữ tử kỳ lạ, không khỏi vừa đồng tình, vừa buồn rầu nói: “Vậy... vậy phải làm sao bây giờ? Ta phá hủy đại sự của người, phải làm sao bây giờ?”

Ngô Lệ Hoa lau khô nước mắt vương trên mặt, so với Lục Tiểu Thanh còn tỉnh táo lại hơn nhiều, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Quên đi, chuyện cũng đã xảy ra như thế rồi, ta cũng không trách người, nếu ông trời muốn ta gặp gỡ người, khăng định là có lý do của ông trời, ta không được phép lựa chọn khác, về sau Lệ Hoa liền

đi theo tiểu thư.” Dứt lời hơi hơi xoay người hướng Lục Tiểu Thanh nhẹ nhàng thi lễ một cái, đúng là một người nói được thì làm được.

Lục Tiểu Thanh kinh hãi xông về phía trước, tiến đến đem Ngô Lệ Hoa nâng dậy, không chú ý tay bị thương, dùng sức nâng Ngô Lệ Hoa, lập tức đau nhe răng trợn mắt, nước mắt chảy ròng, một mặt đau khóc trong đau đớn, một mặt vội la lên: “Không, không được, ta cái dạng này làm sao có thể trở thành tiểu thư của người được, người nhưng đừng thật sự ngốc như vậy, ta so ra lớn hơn so với người, gọi ta một tiếng tỷ tỷ là được rồi, ôi, nếu trong lòng không muốn, bảo Lục Tiểu Thanh ta một tiếng là được rồi, nhưng đừng gọi cái gì tiểu thư, ta vừa nghe đã cảm thấy vừa buồn nôn vừa sợ hãi.”

16. Chương 028 - 029

Chương 28: Bỏ trốn

Ngô Lệ Hoa thấy Lục Tiểu Thanh một bên không ngừng kêu đau, một bên vội vã nói với mình, bộ dáng thật buồn cười, oán giận trong lòng cũng chỉ còn chút ít, aizz, vận mệnh của mình không tốt như vậy cũng không thể trách người, coi như hết. Nàng tiến lên xem bàn tay bị thương của Lục Tiểu Thanh rồi nói “Nếu đã như vậy, Lệ Hoa xin gọi người là tỷ tỷ”

Lục Tiểu Thanh vốn đã khiêm tốn lại càng thêm khiêm tốn, chuyện đại sự của Ngô Lệ Hoa đã bị mình làm hỏng, mặc dù nàng không nói gì nhưng trong lòng chắc cũng oán hận, nay lại gọi mình là tỷ tỷ. Không nghĩ Ngô Lệ Hoa lại bình thần nói như vậy, làm Lục Tiểu Thanh ngây ngốc ở bên, cúi đầu thấy Ngô Lệ Hoa đang cẩn thận xem xét vết thương của mình, lại càng yên lặng, giống như vừa rồi người bị phá hỏng chuyện đại sự là Tiểu Thanh chứ không phải Lệ Hoa, cứ như vậy bỏ qua, sợ là nam tử cũng chẳng có được tính cách sáng khoái như nàng.

Lục Tiểu Thanh rất bội phục nữ tử có khí thế như vậy, trong lòng vừa tán thưởng vừa thương thức, việc này nếu rơi vào đầu mình, phần lớn sẽ là mình một đao chém đối phương thành hai nửa.

Trầm mặc nửa ngày, Lục Tiểu Thanh nhẹ giọng nói: “Muội tử, tỷ tỷ thật xin lỗi muội.”

Ngô Lệ Hoa thân thể khẽ run, chậm rãi lắc đầu nói: “Tỷ tỷ, trên đời có phải chuyện gì cũng rõ ràng đâu, có lẽ đi theo tỷ cũng không phải chuyện xấu.”

Hai người ở trong phòng nói chuyện nửa buổi, không nghĩ thời gian lại trôi qua quá nhanh, trời cũng đã tối. Trong đại viện phía trước vọng lại tiếng huyền ảo dị thường, chắc đã tới lúc tất cả tân khách ở lại dùng cơm. Lục Tiểu Thanh thần nhiên cười nói “Muội muội, hôm nay muội chọn rẻ mà còn có nhiều người tới chúc mừng như vậy, đổi lại nếu là muội thành thân thì chắc người khắp Dương Châu đều kéo hết đến nhà muội mất.”

Ngô Lệ Hoa buông tay bị thương của Lục Tiểu Thanh nói: “Miệng vết thương không có vỡ ra, tỷ về sau cẩn thận một chút, tính tình thực hay xúc động, làm việc cũng thật là táo bạo, không biết làm thế nào mà tỷ lại theo bọn ca ca muội đến đây. Những người này đều là vì cha muội có tiền mới tới, nếu lúc nào đó nhà của muội bại sản, chỉ sợ là một người cũng không tới ý chứ.”

Lục Tiểu Thanh kinh ngạc nói: “Muội muội tuổi còn nhỏ mà lại nhìn thấu mọi chuyện, có thể thấy muội không phải người bình thường, xem ra đám phàm phu tục tử đã đến kia thật không xứng với muội, theo nhận thức của tỷ thì chỉ có Lý Quân Hiền có thể xứng đôi với muội mà thôi, tuy rằng hắn bên ngoài ôn hòa thủ lễ, nhưng bên trong cũng là một người không màng thế tục, muội muội, hay là tỷ làm bà mối uội mối này nha”

Ngô Lệ Hoa khẽ cười cười nói: “Lý công tử muội cũng có gặp vài lần, là rỗng trong biển người, nghe ca ca ngày thường nhắc tới hắn cũng là người tùy ý hành động, chỉ làm theo ý mình. Bất quá, tề đại phi ngẫu (1), muội là con gái nhà thương gia không xứng với địa vị Vương gia nhà hắn, tuy nói nhà muội có tiền, nhưng trong mắt Lý công tử tiền không là gì cả. Mà Lệ Hoa cũng tự mình hiểu được, nếu sống ở nhà danh gia

vọng tộc, mỗi ngày ăn nói khép nép, chỉ bằng gả cho người bình thường còn được sống thật với bản thân mình hơn”

[1]: Tề đại phi mẫu: Thành ngữ lấy từ chuyện của Thái tử Hốt nước Trịnh. Thời Xuân thu, Tề Hi Công nước Tề muốn gả con gái cho Thái tử Hốt của nước Trịnh, nhưng Thái tử Hốt từ chối nói: “Mỗi người đều có đối tượng riêng của mình, Tề là một nước lớn, không phải đối tượng của ta.” Sau này khi nước Tề nhờ nước Trịnh chi viện, Thái tử Hốt đã giúp Tề thắng trận, Tề Hi Công lại nhắc đến chuyện này nhưng Thái tử Hốt vẫn từ chối: “Ngày trước ta không có công trạng gì với Tề mà con từ chối. Huống hồ nay ta phụng mệnh phụ thân đem binh giúp Tề, vừa thắng trận đã nói chuyện hôn nhân, e thiên hạ chê cười ta là kẻ lợi dụng.” Thành ngữ này có ý nói dòng dõi hoặc vị thế của mình hèn mọn, không dám trèo cao.

Lục Tiểu Thanh khen: “Muội tử, tỷ thật không biết nên nói như thế nào, tài năng và phẩm hạnh của muội như vậy, vị vương tôn công tử nào có phúc mấy đời mới lấy được muội. Aiz, nếu tỷ không phải là nữ, tỷ nhất định không bỏ qua muội”.

“Xoảng” Tiếng bát đĩa rơi trên mặt đất, Lục Tiểu Thanh và Ngô Lệ Hoa đồng thời ngẩn người, Ngô Lệ Hoa bước nhanh ra mở cửa, ngoài cửa là bát đĩa đựng thức ăn bị rơi vỡ nát, nhìn vẫn còn thấy bóng người chạy đi.

Ngô Lệ Hoa lui về sau từng bước, đóng cửa lại cùng Lục Tiểu Thanh liếc nhau, trong mắt tràn ngập lo lắng, Lục Tiểu Thanh khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

Ngô Lệ Hoa chưa trả lời, trên cửa vang lên tiếng đập cửa: “Tiểu thư mở cửa” Ngô Lệ Hoa thấp giọng nói “Là Thúy Nhi” rồi mở cửa.

Thúy Nhi đang bê một khay hoa quả đi vào nói: “Không hiểu sao Tiểu Hồng lại thế này, phu nhân sai nàng mang cơm chiều đến, vừa rồi muội thấy nàng hoang mang rối loạn chạy về, còn làm vỡ bát, không biết làm sao? Ha ha, mời tiểu thư và cô gia dùng hoa quả trước để muội sai người mang đồ ăn đến.” Vừa nói vừa nhìn Lục Tiểu Thanh mà ha ha cười.

Ngô Lệ Hoa vừa nghe thấy thì mặt biến sắc, vội vàng nói: “Vâng người còn không đi mau” rồi một tay tiếp nhận hoa quả từ Thúy Nhi, một tay đẩy Thúy Nhi ra ngoài. Thúy Nhi ở ngoài cửa cười nói: “Tiểu thư, nhìn người kìa, có cô gia liền không cần Thúy Nhi nữa rồi.” vừa cười vừa nhắc chân đi.

Ngô Lệ Hoa nhíu mày nhìn Lục Tiểu Thanh rồi la lên: “Không tốt, Tiểu Hồng là người của mẫu thân muội, vừa rồi nàng nhất định nghe được lời tỷ nói, nếu nàng bám lại với mẫu thân, phụ thân muội nhất định sẽ không bỏ qua cho tỷ đâu, cha muội là người luôn bao che khuyết điểm, lại là người hay sĩ diện, nếu người biết tỷ là nữ tử sẽ không tha cho tỷ, cho dù không muốn mạng của tỷ, thì cũng sẽ hành hạ tỷ hoặc chụp cho tỷ một tội danh nào đó, làm cho tỷ sống không bằng chết, mau, chỉ còn cách rời đi mà thôi”.

Nói rồi nhanh nhẹn mở hộp trang sức của mình, lấy ra toàn bộ tiền riêng, cho tất cả vào một cái túi rồi lôi kéo Lục Tiểu Thanh đi ra ngoài.

Hai người hướng đường nhỏ đi ra cửa sau, mấy người canh gác ban đêm cũng vì Ngô gia có tiệc mừng mà chạy tới uống rượu với các quan sự, đường đi của hai người liền không có ai trông coi. Ngô Lệ Hoa mở cửa rất nhanh rồi kéo Lục Tiểu Thanh ra ngoài.

Lục Tiểu Thanh ngẩn người vội vàng kéo Ngô Lệ Hoa hỏi: “Muội làm gì vậy? Ta đi một mình được rồi, muội đi theo làm gì?”

Ngô Lệ Hoa trừng mắt nói với Lục Tiểu Thanh: “Muội nói rồi, muội muốn đi theo tỷ, tỷ tới đâu muội theo tới đó.”

Lục Tiểu Thanh giật mình nói: “Tỷ nghĩ là muội chỉ tùy tiện nói ra thế thôi, không được, muội là thiên kim tiểu thư sao có thể ra ngoài làm loạn được, muội rất khác với ta, ta lớn lên từ thế giới bên ngoài, muội là đại tiểu thư không ra khỏi cửa lớn nửa bước, muội sao có thể ăn ở khổ sở bên ngoài được chứ? Không được, muội không thể đi theo ta”

Ngô Lệ Hoa cắn răng nói: “Tỷ làm sao biết muội không thể chịu khổ, còn nữa, nếu muội ở lại thì làm sao đối phó nổi, kiểu gì cũng sẽ bị ép lập gia đình. Nếu muội đi theo tỷ, cùng lắm là mọi người sẽ nói muội bỏ

nhà theo chồng, đối với người ngoài thì muội đã là người của tỷ, sớm hay muộn cũng sẽ theo tỷ, đi bây giờ thì có gì khác.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời á khẩu không trả lời được, suy nghĩ của Ngô Lệ Hoa không phải bình thường, đi theo lão công thành thân thì là lấy chồng theo chồng, nếu chưa thành thân mà đi thì là bỏ trốn, hai người cùng ở cổ đại nhưng vị trí lại khác nhau rõ ràng. Còn đây là nữ tử bỏ trốn cùng nữ tử, đây mới là chuyện hao tâm tổn trí nha!

Lục Tiểu Thanh đang do dự, hậu viện đột nhiên xuất hiện thật nhiều đèn đuốc, hậu viện yên tĩnh khắp nơi bỗng vang lên tiếng bước chân của rất nhiều người đang đến.

“Đằng kia, mau, ta đuổi theo tiểu thư, các người tới cửa sau, nhanh lên”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe tiếng người thì không do dự xoay người lôi Ngô Lệ Hoa chạy về phía trước, Ngô Lệ Hoa bỗng dừng bước cắn chặt môi, quay đầu nhìn bọn gia đình đang đuổi theo rất nhanh. Lục Tiểu Thanh không kéo được Ngô Lệ Hoa thì ngạc nhiên hỏi: “Muội muốn làm gì? Nhanh chút, không chạy sẽ bị người ta bắt được”

Ngô Lệ Hoa mắt thấy người tới càng lúc càng gần, đưa tay nài cho Lục Tiểu Thanh nói: “Tỷ chạy đi, muội ở lại ngăn bọn họ, muội ở lại thì không việc gì cả, nhưng nếu tỷ ở lại sẽ phải chịu khổ, đi mau, muội sẽ giữ mọi người lại, tỷ có thể chạy thật xa, tỷ tỷ bảo trọng.” Dứt lời, buông hai tay, xoay người hướng cửa sau chạy tới.

Lục Tiểu Thanh trong nháy mắt cảm thấy rất xúc động, cầm tay Ngô Lệ Hoa, lần đầu tiên không còn cà lơ phất phơ, vô cùng thận trọng từng chữ nói với Ngô Lệ Hoa: “Muội tử, muội chờ ta, tỷ tỷ sẽ không để muội chậm trễ cả đời, cho dù tỷ tỷ cả đời này không lấy chồng, ta cũng sẽ thay muội tìm một đức lang quân như ý, muội ở nhà kiên nhẫn một chút, ngày tỷ tỷ quay lại là ngày mừng của muội muội.” Nói xong, gắt gao cầm tay Ngô Lệ Hoa, xoay người hướng phía đường tối như mực chạy đi.

Chương 29: Gặp lại Vô Diễm

Phía sau, Ngô Lệ Hoa cắn răng xoay người, cách một tiếng đóng cửa hậu viện lại, đứng che ở cửa lớn ngăn lại bọn gia đình đuổi theo phía sau.

Trong đêm tối hoảng loạn nhìn không rõ đường, Lục Tiểu Thanh chỉ biết chạy về phía trước, chỉ cần cách Ngô gia càng xa thì sẽ không bị bắt trở về, cũng may đã có kinh nghiệm một lần chạy trốn, nên ban đêm tối đen như mực cũng không làm nản sợ hãi, chỉ lo chạy cuống cuồng.

Chạy hồi lâu không nghe thấy ai theo sau, Lục Tiểu Thanh thở hồng hộc nói: “Ta đây là vì cái gì nha? Lại trốn chạy, mới có vài ngày, sao chuyện gì cũng xảy ra vậy? Trời ạ, người cũng thật là quá ưu ái ta mà, Lục Tiểu Thanh ta cứ nhiên lại được người người hâm mộ đuổi theo như vậy, nếu như có Tiểu Long Nữ xuất hiện tại đây, chắc hẳn cũng đều nhìn ta ngưỡng mộ mà nói ‘Tôi thật sự phục bạn sát đất’ mất thôi”

Ánh lửa và tiếng chân ở phía sau rất nhanh tiến đến gần.

“Mẹ ơi” Lục Tiểu Thanh nhảy dựng lên chạy chối chết về phía trước, tiếng hô xa gần, và tiếng bước chân vẫn đuổi theo phía sau.

Lục Tiểu Thanh ba hồn đã đánh mất hai, dưới chân nhanh như điện, hai tay như quạt xoay gió, trên đầu bốc khói, hai mắt như đồng. Chạy trốn mà còn khoa trương, tạo hình. Dùng sức chín trâu hai hổ, phía sau vẫn có tiếng bước chân đuổi theo, dần dần còn có xu thế tới gần hơn, Lục Tiểu Thanh bị dọa một là phật thẳng thiên, hai là phật xuất thế, bối rối đến nỗi ngay cả quay đầu về phía sau nhìn cũng không dám, chỉ mong có chỗ nào đó để chui vào đó trốn.

Ông trời thật đúng là chiều cố Lục Tiểu Thanh, chạy chạy một lát lại chạy tới bờ sông, đêm tối đen như mực, sóng nước ẩn hiện tấp nập, âm thanh vỗ bờ nghe rõ mồn một, hai bên bờ sông gió thổi sà sạt, đúng là một nơi cảnh trí đẹp đẽ, không khí trong lành đậm hương cỏ len vào trong phổi, làm người ta thấy thoải mái.

Một nơi đẹp đẽ như vậy nhưng lại thiếu một con thuyền, gió thổi làm Lục Tiểu Thanh toát mồ hôi lạnh nhìn mặt nước: “Sao lại không có thuyền, chẳng lẽ ông trời muốn diệt Lục Tiểu Thanh ta sao? Chắc hẳn lần ở đầu đó, bản thân ta người gặp người yêu, thần gặp thần yêu, cực phẩm mỹ nữ vậy mà lại không may mắn thế này, trời ạ, mắt của người có phải hay không đã gắn nhầm vào mộng rồi?”

Vội vàng chạy qua chạy lại vài vòng ở bờ sông, mà cũng không phát hiện bất kỳ cái gì giống thuyền, ngay cả một khúc gỗ cũng không có: “Trời ạ, bảo vệ môi trường như thế này làm gì, giấy cũng được làm từ cây, mà ở đây ngay cả một khúc gỗ cũng không có. Lục Tiểu Thanh ta nếu như hôm nay phải bỏ mạng tại đây, thì có đến điện Diêm Vương ta cũng sẽ kiện cái lũ không vứt rác lung tung”. Lục Tiểu Thanh tức sùi bọt mép, nếu ngay lúc này mà gặp một người có ý thức bảo vệ môi trường sẽ không nói hai lời, lập tức ăn sống người kia. =))))))))

Phía sau ánh lửa càng lúc càng gần, tiếng bước chân càng lúc càng vang, loáng thoáng còn nhìn thấy người, Lục Tiểu Thanh lên cơn liều: “Mẹ nó, giá mà ngày xưa bỏ chút thời gian đi học bơi, thì giờ không bị bắt trong tay mấy người này, ai nha, ta có tiền trong tay, còn chưa được hưởng thụ, nếu thành quỷ trong hồ thì làm sao bây giờ? Hai ngàn của ta thật nhiều nha.” rất đau lòng, không lời nào tả xiết, vẫn là cắn răng, thấy chết không sờn, nhảy xuống sông.

Bên tai gió thổi vù vù, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, tiếp theo được ôm vào một bờ ngực rộng lớn, trước mắt nghĩ là sẽ rơi vào nước nhưng không thấy. Cẩn thận mở mắt thấy cảnh sắc hai bên không ngừng lui về phía sau, như mình đang ngồi trong xe ô tô. Phía sau là một bờ ngực ấm áp quen thuộc, mùi hương quen thuộc quanh quẩn trong mũi.

Lục Tiểu Thanh mở mắt ra quay đầu lại nhìn, tóc đen tung bay, ngũ quan như đeo gọt, khí thế lãnh khốc, lông mi thật dài. Trước mắt là một người rất quen thuộc, bao nhiêu uất ức Lục Tiểu Thanh nhất thời quên mất, kinh hãi hô: “Vô Diễm”. Vô Diễm cúi đầu nhìn xuống, đối diện ánh mắt của Lục Tiểu Thanh, mỉm cười ý bảo không cần nói, nhún chân vài cái đã bay vút đi xa.

Một lúc sau, Vô Diễm đoán là bọn người đuổi theo Lục Tiểu Thanh đã mất phương hướng, Lục Tiểu Thanh vui vẻ xoay người, mặt mang ý cười kích động nói: “Vô Diễm, huynh tới thật đúng lúc, ta biết là ông trời sẽ không bỏ mặc mỹ nữ xinh đẹp như ta mà”.

Vô Diễm hai tay khoanh trước ngực, ung dung nói: “Nàng không phải là đang ở lại làm con rể của thủ phủ Dương Châu hay sao, tại sao nửa đêm lại chạy loạn ở bên ngoài vậy?”

Lục Tiểu Thanh nghe xong, tức giận nói: “Ta muốn làm hay không làm sao huynh biết được, huynh làm gì sao không tới cứu ta sớm hơn? Hại ta sợ hãi chạy lâu như vậy, suýt nữa thì mất chết, huynh còn nghĩ cái gì vậy chứ?”

Vô Diễm nhướng mi nói: “Nàng còn mãi vui vẻ tâm sự cùng tiểu thư nhà người ta, một chút khổ cực ta cũng không thấy”

Như vậy có nghĩa là Vô Diễm biết tất cả, Lục Tiểu Thanh tức giận nói: “Được lắm, huynh luôn ở bên cạnh quan sát ta, vậy mà lại để ta chạy chối chết như vậy, huynh Rốt cuộc huynh muốn thế nào? Cố tình thấy mà không chịu ra tay giúp, ta mới không thèm huynh giúp, cùng lắm thì ta nhảy sông, hừ”.

Vô Diễm hừ mạnh tiến lên túm lấy áo Lục Tiểu Thanh, nhìn chằm chằm Tiểu Thanh ở bên dưới rồi lớn tiếng nói: “Nàng dám nhảy sông, nàng không muốn sống nữa phải không. Rõ ràng là nàng không biết bơi lại dám chạy về phía bờ sông, rốt cuộc trong đầu của nàng đang nghĩ cái gì vậy hả? Hôm nay nếu không phải là ta vẫn luôn đi theo nàng, nàng chết như thế nào cũng không biết ý chứ. Còn nữa, nàng còn dám tay không chặn đao, nàng không cần tay nữa phải không, lớn gan, nàng quá lớn gan rồi, xem ta hôm nay xử lý nàng thế nào, để xem về sau nàng còn dám làm càn không.” Mỗi câu nói xả ra là Vô Diễm hung hăng phát một cái vào mộng Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm đột nhiên bốc hỏa, nên bị dọa ngây người, rồi thấy mộng bị đánh đau mới giật mình tỉnh lại, Vô Diễm dường như là không muốn dừng tay, cứ liên tục từng cái đét vào mộng nàng. Tiểu Thanh vừa đau lại vừa tủi thân, đột nhiên bật khóc, vừa khóc vừa nói: “Huynh đánh ta, huynh đánh ta đi, huynh vứt bỏ ta lâu như vậy! Hôm nay vừa gặp liền đánh ta, ô ô, là các huynh không cần ta, vì sao

vừa gặp đã đánh ta, ta chẳng ngại huynh, cũng không cần huynh cứu, huynh ... huynh dựa vào cái gì mà đánh ta chứ!”

Lục Tiểu Thanh vừa khóc, thì Vô Diễm lập tức thu tay lại, thấy Tiểu Thanh khóc thương tâm, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt, chân tay luống cuống, ngay người một lúc, sắc mặt ngày càng dịu dàng, ôm lấy Tiểu Thanh vào ngực.

Lục Tiểu Thanh khóc nói: “Vì sao lúc trước lại bỏ ta lại? Ta đáng ghét vậy sao? Ta phiền phức lắm sao? Huynh có biết hai người đi rồi ta cực khổ thế nào không? Bọn họ bắt ta bán vào kỹ viện, mama kia thật là lợi hại, nàng ta giữ nhiều “Ma cô” bên cạnh. Ta chưa từng nghĩ mình sẽ lưu lạc đến đó, ta không dám khóc, cũng không dám lộ ra bộ dáng kích động, ta muốn nhẫn nhịn, ta giả dạng như cái gì cũng biết, nơi đó ban đêm rất tối, ta không dám ngủ một mình, lại càng không dám để người khác ngủ cùng, ta lúc nào cũng lo lắng hãi hùng, sợ kẻ của ta không thành thì mama sẽ bắt ta tiếp khách. Không, không, ta không muốn tiếp khách. Đều là tại hai người, tại hai người hết, nếu hai người không bỏ ta lại, thì sao ta có thể bị bán vào chỗ đó cơ chứ? Ta chỉ có một thân một mình, cái gì cũng không biết, đường đi không biết, một văn tiền cũng không có, hai người thật nhẫn tâm, hai người bỏ ta lại, bỏ ta lại một mình” Nhiều ngày tỏ ra kiên cường, nay trước mặt Vô Diễm, tất cả ngục trạng đều bị dỡ bỏ, càng nói càng thương tâm, khóc cho đến khi nước mắt thấm ướt vai áo Vô Diễm.

Vô Diễm gắt gao ôm lấy Lục Tiểu Thanh, nghe Lục Tiểu Thanh khóc và kể lể, cánh tay càng ôm chặt, trên mặt là vẻ ôn nhu, phần nộ, đau lòng, nghiêng đầu nói vào tai Tiểu Thanh: “Không, không phải như vậy, chúng ta không vứt bỏ nàng, không cố tình bỏ nàng ở lại”

Khóc cho đến khi hụt cả hơi, Tiểu Thanh mới nói: “Ta rất muốn đi tìm hai người, nhưng không biết hai người đi đâu, mà cũng không biết hai người có muốn ta đi cùng hay không, ta chỉ biết chạy trốn tới Tô Châu, cũng không dám mặc quần áo nữ nhi, mà phải giả dạng nam nhân, trước mặt người khác cái gì ta cũng kiên cường chống đỡ, gặp chuyện gì ta tự mình giải quyết chuyện đó. Nhưng ta vẫn muốn có người để dựa vào, ta không muốn một thân một mình, ta biết thời đại này chỉ có một mình ta tồn tại. Cảm giác cô độc như vậy không phải cứ có người bên cạnh là hết, nhưng, nhưng là hai người không cần ta”

17. Chương 030 - 031

Chương 30: Thật sự là oan gia

Vô Diễm gắt gao ôm Lục Tiểu Thanh, giống như dùng hết khí lực toàn thân, tưởng như muốn đem Lục Tiểu Thanh dung nhập vào cơ thể mình vậy, nghẹn ngào nói: “Ta biết rồi, ta biết rồi, là ta sai, ta không nên để nàng lại đó, ta không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy, là ta không tốt, là ta sai, nàng cứ khóc đi, mang tất cả ảm ức trong lòng bỏ ra hết đi, hiện tại ta đã tìm được nàng, sẽ không bao giờ để nàng một mình nữa”

Tiểu Thanh khóc đến khản cả cổ, hết hơi rồi không ngừng thở phì phò, dần dần nín khóc, Vô Diễm tựa cằm vào đỉnh đầu Tiểu Thanh nói: “Có gì ủy khuất trong lòng nói hết ra cho ta nghe, ta sẽ thay nàng chống đỡ, về sau, tất cả đều vì nàng mà chống đỡ mọi chuyện, tuyệt đối không để nàng phải chịu nửa điểm ủy khuất, tin ta, về sau tất cả đã có ta.” Hai tay như sắt ôm lấy Tiểu Thanh như vì nàng mà tồn tại, kiên cường có lực.

Khóc mệt mỏi, Lục Tiểu Thanh tựa vào trên ngực Vô Diễm, đột nhiên hung hăng cắn mạnh một cái, Vô Diễm đau muốn nhảy dựng, nhưng vẫn không di chuyển mà để tùy ý Tiểu Thanh hung hăng cắn. Dần dần trong miệng có mùi máu tươi, Lục Tiểu Thanh nhả ra, ngẩng đầu nhìn Vô Diễm. Chói mắt khi thấy hốc mắt Vô Diễm hồng hồng, Lục Tiểu Thanh trong nháy mắt chú ý nhìn lại, Vô Diễm đã quay mặt đi không cho Lục Tiểu Thanh nhìn thấy.

Lục Tiểu Thanh hừ một tiếng nói: “Sao mắt huynh lại đỏ vậy?”

Vô Diễm lạnh lùng nói: “Hạt cát bay vào mắt” Thật sự là lời thoại kinh điển, Tiểu Thanh bĩu môi cũng không vạch trần, khóc xong mới thấy mông bị đánh đau không khỏi giận dữ giơ chân đạp Vô Diễm. Lúc

này Vô Diễm đang ôm Tiểu Thanh nên không kịp tránh, một cước hạ đến nơi chính xác, hậu quả Phật dạy không thể nói. =))))))

Vô Diễm mặt đỏ đến nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt vô lại nói: “Ai kêu huynh đánh mông ta, vậy là xứng đáng” Vừa nói lại nhin không được cười sung sướng. Một đôi mắt vốn đã khóc sưng như quả đào, giờ lại cười thành một đường chỉ.

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh vừa khóc vừa cười, lắc đầu bất mãn nói: “Vừa khóc vừa cười, thành ra bộ dáng gì nữa”

Lục Tiểu Thanh lúc này ngược lại rất đắc ý nói: “Thương tâm liền khóc, cao hứng liền cười, ta nghĩ thế nào làm thế đó, chẳng lẽ ta vừa khóc vừa cười còn vi phạm vương pháp sao.”

Vô Diễm nhìn ra Lục Tiểu Thanh đã khôi phục thần sắc gian trá trước kia, nghịch ngợm đáng yêu, trong lòng cũng thấy thoải mái, chút giận dữ khi gặp Tiểu Thanh cũng đã tiêu tan, vui cười tùy ý, vẫn là nữ tử trước kia mình biết, tùy ý quái đản, thô tục ngoài tưởng tượng, lộn xộn không có trật tự, cái đồ không giống người thường đó lại là người mà mình không yên lòng tìm kiếm như mò kim đáy biển, nên vừa vui sướng vừa tức giận.

Lục Tiểu Thanh khóc một hồi, tất cả ảm ức trong lòng đều theo nước mắt chảy ra ngoài tiêu tan sạch sẽ, lúc này cũng giống người bình thường toàn thân thả lỏng, trong lòng tĩnh lại, vừa rồi xúc động nên không kịp hỏi chuyện, nên dừng mãi lùi ra.

Một cước đá văng Vô Diễm ra, Lục Tiểu Thanh một tay bắt nhẹ nhàng xoa xoa mông cho đỡ đau, mặt phần nổi nhìn Vô Diễm nói: “Vừa rồi không tính nữa, hiện tại nhắc lại chuyện cũ. Nói mau, vì sao ngày đó bỏ ta lại? Hai người các huynh là nam nhân mà lại bắt nạt một nữ tử yếu đuối như ta, được lắm.”

Vô Diễm né tránh một cước của Lục Tiểu Thanh, sắc mặt lại khôi phục như lúc ban đầu, vẻ mặt lãnh khốc nói: “Ai bỏ nàng lại chứ, không phải là ta đã để lại hai chữ bảo nàng chờ chúng ta hay sao, ta còn muốn hỏi nàng nếu nàng muốn chạy, vừa rồi vì sao nhìn thấy ta lại khóc đến mất mũi lẫn lộn, còn đổ một đồng sấu nào lên người ta”

Lục Tiểu Thanh nghe vậy tức không thềm nói nữa, thò tay vào trong lòng lấy ra mảnh vải đen như mực kia, ném cho Vô Diễm lớn tiếng nói: “Ta không phải là đã nói cho huynh biết là ta không biết chữ rồi sao, thứ này lại còn trở thành như vậy, quý mới biết trên đó viết chữ gì”

Vô Diễm liếc mắt nhìn thấy trên mảnh vải thô nét mực loang lổ, chữ gì cũng không nhìn ra, rõ ràng trước đó có viết chữ rõ ràng mà, không khỏi nhú mày nói: “Đây là vấn đề của nàng, ta để lại bảo người ta bao giờ nàng xuống dưới thì đưa cho nàng, nàng không làm theo như ta nói, nàng chịu khổ là đáng đời lắm!”

Lục Tiểu Thanh thấy trên đỉnh đầu khói nhẹ bốc lên, truyền vào tai tiếng xé gió vù vù, tức giận giậm chân nói: “Được, được, là ta xứng đáng bị như vậy, đáng đời ta.” Vốn nghĩ nhiều lời chất vấn, nhưng lại nhớ ra mình và Vô Diễm chỉ là bèo nước gặp nhau, cũng chẳng thân quen với mình, mình dựa vào cái gì mà muốn khởi binh vấn tội người ta, Vô Diễm dẫu sao cũng là người ngoài mà. Nghĩ thế nên sắc mặt tự nhiên tối sầm lại, trong lòng phiền muộn vài phần, không còn hứng thú chất vấn Vô Diễm nữa.

Vô Diễm vốn thấy Lục Tiểu Thanh đang tức giận, kiêu ngạo giương nanh múa vuốt với mình, đột nhiên mới một câu đã làm cho nàng ỉu xiu, không khỏi nhướn mày nói: “Nha đầu, đừng cho là ta thâm trầm, tính cách của nàng như thế nào ta còn không biết hay sao, lắm la lắm lét, tinh tinh quái quái, chắc lại đang nghĩ ra cái gì quỷ quái rồi đúng không! Ta nói cho nàng biết, lần này không có Thiên Vũ sau lưng đỡ cho nàng, nếu chọc ta mất hứng, xem ta xử lý nàng thế nào”

Lục Tiểu Thanh nghe thấy Vô Diễm nói một cách kiêu ngạo, nếu là bình thường sẽ không thể thiếu một màn đối chọi gay gắt với chàng, nhưng hiện tại, một chút tinh thần cũng không có, giống như trong nháy mắt tất cả sức lực đều bị rút kiệt cả, mặt mỗi lười biếng nói: “Tùy theo ý huynh đi”.

Vô Diễm nhú nhú mày, ánh mắt long lanh xinh đẹp nhưng lại lạnh băng nhìn không chớp mắt về uể oải của Tiểu Thanh, lúc sau, thanh âm cũng nhẹ nhàng hơn: “Cũng chỉ là chịu khổ một chút thôi, không có việc gì, sau này không thấy nàng, ta đã lãng phí bao nhiêu thời gian để đi tìm nàng, ta còn không bắt mần, nàng còn tính toán cái gì”

Lục Tiểu Thanh nghe thấy Vô Diễm nói hần đi tìm mình, gật mình, tinh thần nhất thời lại bùng bùng như cũ, thở hổn hển ngửa đầu về mặt chờ mong hỏi: “Huynh có quay lại tìm ta sao?”

Lục Tiểu Thanh vừa rồi trầm lặng như người chết, một giây sau lại giống như ăn phải thuốc kích thích, bộ dạng khỏe mạnh hoạt bát đáng yêu. Vô Diễm không khỏi lắc đầu nói: “Nếu không tìm nàng thì sao ta lại xuất hiện ở đây, nếu không phải đi được nửa đường thì nhận được tin người của ta báo đi đón nhưng không thấy nàng, thì ta đã sớm ở kinh thành rồi, sao có thể quay đầu về Giang Nam. Nàng không cảm ơn còn cần ta một miếng, thật là buồn cười”

Ha ha, hóa ra là bọn họ có tới tìm mình, xem ra đúng là họ không phải muốn bỏ mình lại, mình chỉ biết họ gửi lại mình một chữ nhất định không phải là lời nói bảo trọng linh tinh gì đó, mình không biết nên hiểu lắm, bọn họ thật sự là có thể tin tưởng được, a, thật là vui. Về mặt không che giấu được ý cười tràn ra, Lục Tiểu Thanh giống như một con gà mái già cười khanh khách tiến lên từng bước, đứng nghiêm ở trước mặt Vô Diễm nói: “Ta chỉ biết hai người sẽ không vứt bỏ ta, ta là người đáng yêu, người gặp người yêu, thần gặp thần yêu.....”

“Ngừng” Mắt thấy Lục Tiểu Thanh lại bắt đầu vênh mặt tự biên tự diễn, Vô Diễm hô dừng lại thật rõ ràng, lãnh mi mắt lạnh nói “Nàng nói lời chẳng có khí chất gì cả như vậy sao? Lời nói đó nữ nhân nên nói ra sao? Lớn như vậy rồi mà còn không biết kiềm chế. Ta nói trước, mặc kệ là nàng từ đâu đến, cũng không cần biết nàng nghĩ gì trong lòng, nếu nàng đã tới đây, vậy phải thích ứng với thời đại này, với cuộc sống ở xã hội này, đừng hy vọng xa vời là cái xã hội này phải thích ứng với nàng, nếu không người chịu thiệt sẽ là nàng đó. Còn nữa, không cần cứ lập dị như vậy, tùy hứng theo ý mình, là nữ tử mà dám đi bắt tú cầu của người ta, nàng có biết đây là chuyện rất nghiêm trọng không, có ý định phá hỏng nhân duyên của người khác, có thể bị đưa lên quan phủ. Cho dù họ không cần cái mạng nhỏ của nàng, chỉ cần đánh nàng ba bốn chục trượng cũng xứng đáng. May là nữ tử Ngô gia coi như là người khó gặp, gặp được nàng ta chính là phúc khí của nàng đó, về sau nếu còn xảy ra chuyện như vậy, xem ta xử lý nàng thế nào!”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người, Vô Diễm sao lại giáo huấn mình dữ vậy, tuy rằng hần nói không sai. Nhưng nghe sao giống mẹ già ở nhà hay giáo huấn mình vậy, là đe dọa, là vũ lực, nhưng quan trọng nhất là có quan tâm, trong lòng tự nhiên thấy thoải mái.

Nhìn vẻ mặt sát khí của Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: “Không phải ta muốn bắt tú cầu mà là tú cầu tự bay đến chỗ ta. Được rồi, ta cam đoan về sau không bắt tú cầu nữa, nhưng mà huynh cũng thật là thiếu đạo đức, rõ ràng thấy ta chịu khổ còn không ra hỗ trợ, tránh ở một bên xem kịch vui, ngầm lại vẫn làm cho ta tức đến ngứa răng.”

Vô Diễm trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, nghiêm mặt nói: “Còn dám nói, dám làm dám chịu” Dừng một chút khóe mắt hơi toát ra ý cười nói: “Nếu không phải ta vừa lúc tới đó, thì cũng không thể nhìn thấy vẻ mặt nàng ngốc nghếch ôm tú cầu bị người ta khiêng đi, nàng cho dù có nhảy sông cũng không có người ngăn nàng lại, nói đến chuyện này là lại thấy bức mình...”

Chương 31: Oa ha ha ha, tựa vào mỹ nam, lên đường nào!

“Được rồi, được rồi, được rồi mà, vậy không nói, không nói nữa.” Mắt thấy Vô Diễm giận tím mặt, lại còn xắn tay áo chuẩn bị động thủ “đánh người”. Lục Tiểu Thanh vội vã gật đầu lia lịa, cười cười vuốt mũi ngứa: “Thực ra ta không hề có ý định nhảy sông tự vẫn, con người của ta luôn luôn coi sinh mạng mình là thứ cực kỳ quý giá, làm sao có thể tự đâm đầu vào chỗ chết chứ, chỉ là ta muốn nhảy xuống để tá túc ở bờ bên kia mà thôi, sắc trời mờ mịt như vậy, đoán chừng bọn người kia chắc cũng hoảng sợ, trời tối thế sao mà nhìn thấy gì được, và như thế ta có thể trốn thoát thành công. Ta đây mạng cũng chỉ có một cái, hi hi, quý giá, không phải là vô giá mới đúng!”

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh cười cười với mình mà vẻ mặt vẫn dè chừng, bất giác vừa tức giận vừa buồn cười, mặt vẫn lạnh băng nhưng trong lòng cũng có chút vui vẻ. Nhìn Lục Tiểu Thanh một tay múa may quay cuồng, một tay nắm thật chắc bọc quần áo Ngô Lệ Hoa đưa cho, cái bọc đó vào thời điểm sinh tử thương tâm nhất, nàng vẫn liều mạng nắm chắc trong tay, Vô Diễm khó mà tin được Lục Tiểu Thanh làm vậy là vì lòng tốt nào đó nên bất mãn hỏi: “Thế nào? Trong cái bọc quần áo kia có thứ gì tốt sao? Nàng suốt từ này tới giờ cứ ôm khư khư không chịu rời nửa bước thế, xem ra nàng cũng là một kẻ tham tiền...”

Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm móc mĩa chế nhạo mình cũng không hề tức giận, vỗ vỗ phải phải sạch bao quần áo, bình thản nói: “Bên trong có những thứ gì ta cũng chưa thấy rõ, dù sao cũng rất có giá trị, vả lại ta nói với huynh ta không yêu tiền lúc nào nhỉ? Tiền chính là thứ tốt nhất trên đời, ở nhà của ta mỗi đứa trẻ ra đời đã được truyền giáo bài học vỡ lòng đầu tiên, đó là chỉ cần học thật giỏi cách tính toán thu chi, thì đi khắp thiên hạ cũng chẳng e sợ cái gì. Với ta mà nói, cái gì mà học giỏi cách tính toán thu chi, nói trắng ra là có tiền có tất cả, chỉ cần có tiền thì thiên hạ này ta là lớn nhất. Bản thân ta cực kì rõ ràng sự bất lợi của việc không xu dính túi, và càng rõ ràng sự thuận lợi của việc rủng rỉnh hầu bao, vì thế cho nên con người của ta từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa bao giờ ngại nhiều tiền.”

Vô Diễm nhất thời á khẩu, có thể quang minh chính đại, lời lẽ thẳng thắn, khí thế hùng hồn thể hiện tình yêu dạt dào với tiền như vậy... chỉ có thể là nhân vật quái thai duy nhất trên đời này, đang đứng ở trước mặt chàng mà thôi. Thiên hạ này người ta chỉ cần biết những đạo lý cơ bản, không cần học rộng tài cao tri thức đầy mình, cũng đều biết quý trọng bản thân mình, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, ngay cả những tên gian thương xấu xa ghê tởm, yêu tiền như máu thịt cũng không bao giờ bộc lộ điều đó ra ngoài, chí ít cũng khiến người ta tôn trọng mình dù chỉ một chút, không nói xa xôi, cứ dùng chính trường hợp ngày hôm nay của chàng mà nói, từ trước tới nay lăn lộn giang hồ bao năm, chàng chưa từng gặp người nào có thể hồn nhiên nói ra điều đó, đã thế Lục Tiểu Thanh còn ngồi xổm xuống trước mặt chàng, hồn nhiên lục tung bọc quần áo ra kiểm tra nữa chứ, suy đi tính lại Vô Diễm có thể hoàn toàn khẳng định, cùng xác định Lục Tiểu Thanh chính là kẻ vô sỉ tì bỉ nhất trên đời này, còn bản thân chàng thì không hiểu huyệt đạo nào bị bấm nhầm, mà lại vì nằng một lần nữa trở lại Giang Nam, xem ra não của chàng càng ngày càng teo lại bằng hạt đậu rồi. =.=

“Vô Diễm, mau tới đây giúp ta kiểm kê xem ở trong là những thứ quý hiếm gì? Lẹ lên!” Căn bản không biết Vô Diễm đang âm thầm sỉ vả mình, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tò mò, phấn khích mở tung bọc quần áo, xem xem sờ sờ hết cái nọ đến cái kia, nhưng do trình độ có hạn nên thực sự không thể nhìn ra những đồ vật này là cái gì, tốt xấu ở chỗ nào?

Vô Diễm tiến lên hai bước, cúi đầu nhìn xuống, vừa nhìn chàng không khỏi nhú mày tò mò đánh giá Lục Tiểu Thanh: “Ta không biết nên nói là nằng vằng khí tốt, hay là không tốt đây?”

“Vậy là sao hả?” Lục Tiểu Thanh khó hiểu, ngẩng đầu lên dán mắt vào nhìn Vô Diễm.

Vô Diễm không nhịn được nhếch mép cười, một nụ cười mười phần quái dị: “Vị tiểu thư họ Ngô này thực đúng là rất coi trọng nằng, toàn bộ số trang sức bên trong này không hề tầm thường, ta không thể giải thích tường tận căn cứ cho nằng được, chỉ có thể ước chừng giá trị của bọc quần áo này lên tới vạn lượng bạc trắng mà thôi.”

Lục Tiểu Thanh kinh ngạc, trợn mắt nhìn trân trối vào bọc quần áo lộn xộn trên mặt đất rồi nói: “Không thể nào, ta cứ tưởng rằng cùng lắm chỗ này trị giá mấy ngàn lượng thôi chứ, làm sao có thể quý như vậy được chứ!!!!???”

Vô Diễm ngồi xổm người xuống, nhặt lên một cái nhẫn đeo ngón cái bằng ngọc minh châu, nói: “Không nói những cái khác, chỉ tính riêng cái nhẫn cón con này thôi cũng ít nhất bảy tám ngàn lượng rồi, Minh Châu Giang Nam thuộc loại hiếm có, càng không nói trọng lượng của nó lớn như thế này, trang trí tinh xảo đương nhiên được coi là cực phẩm rồi. Ngô gia tiểu thư cũng thật là hào phóng quá, vật tốt như thế cứ cho là hoàng thân quốc thích cũng chưa chắc đã sở hữu được chiếc nhẫn có tỉ lệ hoàn hảo như vậy, ấy thế mà cô ấy lại trực tiếp tặng cho nằng.” Dứt lời, nhú mày cười khẩy nhìn Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh hồn vía lên mây, đơ ra như khúc gỗ mất một lúc lâu, theo bản năng nhắc mấy thứ kia lên nhìn lại một lần nữa, lại thêm một hồi nữa, mắt giật giật vài cái, nằng nói: “Khá lắm! Lễ vật này thật vĩ đại!”. Vừa reo, vừa lấy tay khảy khảy bối bối tiếp bọc quần áo, lúc này bên dưới đồng trang sức lại lộ ra màu trắng lóa mắt của giấy điệp.

Lục Tiểu Thanh run run nhắc tập giấy lên, không khỏi giật mình sửng sốt đến cực độ, đúng vậy, tập giấy điệp trong tay nằng không phải là cái gì khác mà toàn bộ là ngân phiếu, mệnh giá không lớn, thực sự không lớn tí nào, chỉ bất quá mỗi tờ là một vạn lượng mà thôi. Lục Tiểu Thanh nuốt nước bọt, trực tiếp đưa cho Vô Diễm hỏi: “Huynh giúp ta đếm xem tổng cộng là bao nhiêu?” Thực sự là quá mức kích động, chỉ sợ vạn nhất chân tay khấn trương, manh động mà xé rách tờ nào thì khốn, một vạn lượng, một vạn lượng đây

không phải rác dầu nha!

Vô Diễm cũng kinh ngạc không kém, giật nảy mình, đón lấy tập ngân phiếu, lật lật đếm đếm, cau mày nhìn Lục Tiểu Thanh, trả lời: “Tổng cộng là mười ba tờ, tất cả là mười ba vạn lượng.”

Lúc này Lục Tiểu Thanh không hề bất ngờ đến gần người như lúc nãy nữa mà ngược lại, nàng vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh nhận lại tập ngân phiếu, bình tĩnh dứt ngân phiếu vào trong ngực, bình tĩnh gói ghém bọc quần áo cẩn thận, bình tĩnh vác bọc quần áo lên lưng rồi nói: “Đi thôi!”

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh trong nháy mắt đã lấy lại được bình tĩnh, âm thầm kinh ngạc trước sự tỉnh táo của nàng, lại thấy nàng ba chân bốn cẳng đòi xuất phát không nén được bật hỏi: “Muốn trở về trả lại cho Ngô gia tiểu thư sao?”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu quầy quậy: “Không đời nào, Lệ Hoa biết rõ nàng đưa cho ta cái gì, nàng đã đưa cho ta chính là sự tín nhiệm. Vì vậy ta đây sẽ không bao giờ phụ sự tin tưởng ấy của nàng. Ân tình này ta nhận! Tiểu muội muội này ta cũng nhận! Tấm lòng chân thành của muội ấy ngày hôm nay, một ngày nào đó dù có phải liều mạng ta cũng sẽ không để muội ấy phải thất vọng.”

Vô Diễm nhìn bóng lưng của Lục Tiểu Thanh, chính trực ngay thẳng như vậy, kiêu ngạo như vậy, chín chắn điềm tĩnh như vậy, lần đầu tiên chàng phát hiện một Lục Tiểu Thanh bình thường lúc nào cũng hi hi ha ha, quây gà bay chó sủa có một ngày cực kỳ nghiêm túc, mặc dù nàng nói rất nhẹ nhàng thanh thản, nhưng chàng biết đó là những lời nghiêm túc và chân thành nhất. Trong khoảnh khắc này, nàng giống như không phải Lục Tiểu Thanh mà chàng biết, không phải một Lục Tiểu Thanh cái gì cũng không hiểu, làm việc gì cũng kỳ quái không thể giải thích nổi, không phải một Lục Tiểu Thanh chỉ thích làm theo ý mình. Đột nhiên trong khoảnh khắc này, chàng thấy một loại ảo giác, con người lúc nào cũng vui cười chẳng vì lý do gì, vẻ ngoài không đứng đắn chút nào thế nhưng lại có một nơi nhạy cảm nhất, yếu đuối nhất chôn giấu sâu trong tâm hồn, nếu như có thể phá tan bức tường thành nàng dựng lên để che giấu điều đó mà tiến sâu vào nơi sâu thẳm ấy thì nàng sẵn sàng hy sinh cả mạng sống vì người đó mà không hề hối hận.

Nhìn Lục Tiểu Thanh càng đi càng xa, Vô Diễm đột nhiên mở miệng nói: “Còn tiếp tục tiến về phía trước là sẽ rơi xuống sông đó!”

Một hồi sau mới thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt ngượng ngùng quay trở lại, lẩm bẩm nói: “Ha ha ha, chết tiệt! Tại trời tối quá đi mất, không chú ý, không chú ý!” Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh khôi phục bộ dạng lưu manh thường ngày, thì khẽ mỉm cười và nói: “Đi, đi với ta về Hàng Châu!”

“Vì sao phải trở về Hàng Châu? Ta không đi.” Đùa sao, khó khăn lắm mới trốn khỏi Hàng Châu được, bây giờ còn tự chui đầu vào rọ mà trở về, có phải là ngại mạng mình quá dài rồi không?

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt ngàn vạn lần không muốn, lập tức cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: “Được rồi, vậy trước tiên ta tìm cho nàng một chỗ tá túc tạm hai ngày, ta đi Hàng Châu một chuyến, nàng nói cho ta biết tên của cái kỹ viện kia là được rồi.”

Lục Tiểu Thanh mở miệng càng khó hiểu hơn ngó chăm chăm Vô Diễm, thấy Vô Diễm mặt lạnh như tiền nhìn lại mình, mặc dù trước kia gặp mặt chàng cũng cứng đờ như vậy, nhưng bây giờ nhìn lại thật sự có cái gì đó rất bất thường... Bên cạnh sự lạnh lùng hà khắc còn có thêm một thứ gì đó, là thứ gì nhỉ? Lục Tiểu Thanh mặt nhăn mày nhíu, tiến lên vài bước cẩn thận quan sát đánh giá chàng một lần nữa, có sát khí, có phần nộ bùng bùng, rốt cuộc là sao nhỉ? Lục Tiểu Thanh vừa mỗ xê nghiêng cứu một tạo liên ngộ ra chân lý.

Tiến đến gần, túm lấy cánh tay chàng, cười nói: “Muốn giúp ta báo thù ư, đáng tiếc, huynh không thể tìm được cái kỹ viện đó nữa đâu, nó đã bị ta ột mỗi lửa thiêu rụi hoàn toàn rồi.” Dứt lời, cười đến vô cùng đắc ý.

Vô Diễm kinh ngạc nhìn cánh tay đang bị Lục Tiểu Thanh túm lấy, lúc lắc đưa của mình, một lúc lâu sau mới trầm xuống, vẻ mặt tràn đầy ý cười: “Xem ra là ta đa tình rồi, đáng lẽ ta nên nghĩ đến ngay từ đầu, nàng đời nào chịu thiệt thòi như thế cơ chứ, kẻ nào chọc phải nàng thì chính là kẻ đó xui xẻo, không cần phải lo lắng cho nàng.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu, chớp mắt nhìn Vô Diễm: “Huynh lo lắng cho ta sao?”

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh cười mờ ám, mùi lưu manh xộc lên nồng nặc, nhất thời thẹn quá hóa giận nói: “Nàng nghe lầm rồi, tại sao ta phải lo lắng cho nàng chứ?”

Lục Tiểu Thanh bĩu môi: “Lo lắng thì cứ nói là lo lắng, thế mới là bạn tốt chứ, thật là, còn già mồm chống chế làm gì, nhưng mà ta thực vui vẻ vì có người lo lắng cho ta, cảm ơn huynh nha, Vô Diễm.” Vừa nói vừa buông cánh tay Vô Diễm ra tiếp tục đi về phía trước.

Vô Diễm khoe miệng không ngừng run rẩy, một lúc lâu sau mới lập lại hai chữ: “Bạn tốt?”

Gió lạnh hung hăng quất vào mặt, cây cối xào xạc không ngừng, chim chóc riu rít truyền cảnh, ánh mặt trời chan hòa, khung cảnh càng trở nên vui vẻ sôi nổi hơn bao giờ hết. Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi trên con đường, con chiến mã tản ra thần khí dũng mãnh đang nhẹ nhàng khoan khoái nện từng bước, thanh nhâ bò trên đường, nhìn kỹ một chút ta sẽ thấy người đang ngồi đánh xe, điều khiển ngựa phía trên không phải ai khác, chính là cực phẩm soái ca mặt lạnh như tiền — Lý Vô Diễm.

18. Chương 032 - 033

Chương 32: Ngày mùa hè đi chung đường

Lúc này Vô Diễm gương mặt lãnh khốc còn hơn cả so với lúc ban đầu gặp mặt, nguyên nhân khỏi phải nói, chính là Lục Tiểu Thanh chết tiệt không muốn ngồi thuyền, nhất định phải ngồi xe ngựa này, còn bắt chàng một người cả đời chỉ biết chỉ huy người khác phải đánh xe ngựa cho nàng, nhớ tới lại càng cảm thấy thật bức mình, không nghĩ rằng nàng cũng đang một bộ dạng bức mình.

Vén rèm xe ngựa sang một bên, Lục Tiểu Thanh mặt nhăn nhó như ăn phải mướp đắng hướng về phía Vô Diễm nói: “Vô Diễm, ngồi trong xe ngựa thật buồn a..., hơn nữa xe ngựa chết tiệt này không ngừng xóc nảy, làm cả mông ta đều đau, ôi..., sớm biết rằng sẽ như thế này, ta đã ngồi thuyền cho nhàn hạ rồi. Vô Diễm, huynh nói hiện tại chúng ta còn có thể thay đổi lại đi bằng thuyền được hay không?”

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh đi đến bên cạnh mình, nhìn mình, nghe Lục Tiểu Thanh oán giận, vốn một bụng đầy cơn tức nhất thời cũng giảm đi một chút, ho khan một tiếng nói: “Ngồi thuyền không có cảm giác hứng thú, tốt nhất vẫn là ngồi xe ngựa, ven đường phong cảnh vô hạn muốn dừng lại liền dừng lại, muốn đi thì đi. Có thể trực tiếp được ngắm cảnh sông nước, núi non hùng vĩ, mới có thể hiểu biết phong thổ, mới có thể cùng thiên nhiên dung hợp. Ngồi thuyền không thể nghỉ ngơi chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, không thật, rất không có cảm giác chân thật.”

Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm lấy lời của nàng để trả lại nàng, không khỏi tức giận tròng mắt, nhưng những lời này lại đúng là do mình nói ra, chính là lúc ấy không biết đường xá ở nơi này lại tệ như vậy, bất quá chính là đường đi thì chật hẹp, ngõ窄 nghèo không đủ ột vài người đi bộ, dừng nói so với thời đại khai phá đường ở hiện đại, chính là so với đường xá xuất hiện ở trong TV đều thật chật hẹp vô cùng, đi một bước phải nhìn trước ngó sau thật cẩn thận, Lục Tiểu Thanh không chút nghi ngờ, nếu đi vài ngày, chắc chắn xương cốt của nàng sẽ bị vỡ vụn hoàn toàn, còn hơn bị trúng hóa cốt miên chương ấy chứ.

Cũng may Lục Tiểu Thanh là người có thể lên, có thể xuống, có thể chịu cúi đầu trước người, nhưng không thể nhẫn, lúc này chính là vẻ mặt lấy lòng, tươi cười nhìn Vô Diễm nói: “Vô Diễm, ta biết mình sai lầm rồi, xe ngựa này quả thật không phải để cho người ngồi, ta nghĩ nếu ngồi bằng xe ngựa mà đi đến kinh thành, cái mạng nhỏ này của ta chắc sẽ không còn, chúng ta đổi thành ngồi thuyền được không?” Vừa nói mắt vừa nhìn thẳng Vô Diễm chớp chớp phóng ra điện.

Vô Diễm căn bản không để ý tới nàng, vẫn làm một bộ dạng lạnh lùng nói: “Đã quá trễ rồi, hiện tại nghĩ ngồi thuyền là không có khả năng, nàng nếu thật sự không muốn ngồi xe ngựa, ta cũng không ngăn cản nàng, nếu muốn không xóc nảy, ta đã có biện pháp.”

Lục Tiểu Thanh vui vẻ nói: “Biện pháp gì?”

Vô Diễm nghiêm trang nói: “Nàng xuống xe ngựa để đi bộ, ta cam đoan nàng không điên, mộng cũng không đau.” =))))))

Lục Tiểu Thanh mắt ngọc nhú lại, bắn ra vô số ánh mắt có thể giết người không cần đao, giọng căm hận nói: “Lý Vô Diễm, huynh chờ đó cho ta, sẽ có ngày ta thu thập huynh.” Nói xong phụt một tiếng, lỗ mũi giật rèm che của xe ngựa lại, sau đó lại ngồi vào trong xe ngựa mặt phụng phịu hờn dỗi. Nhất thời bên ngoài xe ngựa vang lên tiếng cười ha ha thập phần đắc ý, cùng vui vẻ của nam nhân.

Đi được một đoạn, Lục Tiểu Thanh thật sự là không thể chịu được lộ trình cô tịch này, vén rèm che lên, đáng thương hề hề nói: “Vô Diễm, nói chuyện, ta thật sự là rất buồn.” Vô Diễm vốn đã khôi phục lại như bình thường, nghe vậy khóe miệng lại giật giật.

Nửa ngày sau, Vô Diễm hít sâu một hơi, đành chỉ xúc động muốn cười, lên tiếng hỏi: “Muốn nói gì?”

Lục Tiểu Thanh hì hì cười nói: “Nói cái gì đều được, được rồi, huynh liền nói cho ta nghe một chút, nhà huynh ở kinh thành làm nghề gì? Ta xem huynh cùng Thiên Vũ, hai người giống như trong nhà đều có rất nhiều tiền, lại nói, ta đi theo huynh lên kinh thành xa lạ, ta cuối cùng phải biết rằng núi mà ta dựa vào có được vững chắc hay không, nếu nhà hai người không có thể lực gì, ta thật sự rất lo lắng có phải hay không sau khi bước vào cửa nhà hai người, ta thật sự phải mang theo gia cảnh đó vào mình.” Sau khi nói xong, một bộ dáng suy nghĩ sâu xa nghiêm túc nhìn Vô Diễm.

Vô Diễm nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, khinh thường nói: “Chỉ bằng gia cảnh của nàng, muốn nói tại đây làm một nô tài nho nhỏ là còn tạm được, phải biết rằng nàng hiện tại đang đi là kinh thành, ra khỏi cửa ụng phải một người đều có thể là người ít hay nhiều đều có quan hệ với hoàng gia, vung tay rất hào phóng, nàng nếu muốn coi trọng việc bước vào cửa phải là nơi sang trọng, hừ, không phải ta xem thường nàng, về điểm này nàng trước tiên phải cẩn thận hai hàm răng lại đã”

Lục Tiểu Thanh nháy mắt mấy cái nói: “Thật là mạnh mẽ, vậy tiểu đệ về sau liền đi theo đại ca lăn lộn, huynh cần phải làm gì cứ sai bảo tiểu đệ, nếu về sau huynh cần chém ai, phóng hỏa chỗ nào, huynh cần giúp đỡ cứ giao cho tiểu đệ chùi dít.”

Vô Diễm vừa nghe thấy Lục Tiểu Thanh nói từ chùi dít, trên gương mặt vạn năm không thay đổi sắc mặt, cũng nổi lên một tia đỏ ửng, tức giận nói: “Ăn nói lung tung, một nữ hài tử như thế nào lại có thể miệng lúc nào cũng nói hươu nói vượn như thế cơ chứ, ta cảnh cáo nàng, kinh thành cũng không phải là nơi để cho nàng trêu vào, nàng nếu sửa không được tật xấu này, sớm hay muộn cũng sẽ gặp phải rắc rối, đến lúc đó cũng đừng trách ta không biết thương hương tiếc ngọc, nhất định phải thu thập nàng thật tốt.”

Lục Tiểu Thanh làm một bộ biểu tình tiểu sinh hơi hơi sợ hãi nói: “Huynh làm ta sợ quá.” Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh một bộ dáng không tiếp thu giáo huấn, cười như không cười nhìn chàng, không khỏi mặt tướng banh lại banh không nổi, đối với tính tình này của Lục Tiểu Thanh, chính mình hoàn toàn không chịu được khống chế, có đôi khi thật sự là nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ muốn đánh cho nàng mấy cái vào mông, nhưng đánh nàng trong lòng chàng cũng cảm thấy đau, thật sự là cảm xúc khó hiểu.

Lục Tiểu Thanh bĩu môi cười nói với Vô Diễm: “Ta đến kinh thành phải đi tìm Thiên Vũ, hừ, có Thiên Vũ ở bên, ta mới không sợ huynh, cũng phải nói, nếu không phải do Thiên Vũ muốn huynh dẫn ta đến kinh thành để đi tìm huynh ấy, phỏng chừng huynh khẳng định cũng sẽ không quay lại tìm ta đâu, làm hại ta còn nghĩ lầm tưởng huynh tốt bụng quay lại tìm ta, làm ta thấy rất cảm động.”

Vô Diễm nghe Lục Tiểu Thanh nói chuyện trong lòng có cảm giác buồn vô cớ, roi ngựa trên tay vung lên, đánh lên lưng ngựa, làm con ngựa nhảy dựng đứng lên. Lục Tiểu Thanh không dự đoán được ngựa đột nhiên nhảy dựng lên, lảo đảo một cái ngã trở lại vào trong xe, ngã chống vó ở dưới sàn xe.

“Vô Diễm, huynh muốn hại chết ta sao, tại sao không báo trước một tiếng cho ta, ôi, cái mông của ta bị ngã đau quá, Vô Diễm, mông của ta với huynh có cừ oán gì hay sao? Huynh thật là quá đáng, trời ạ, trên tay bắt đầu chảy máu rồi.” Thanh âm tru lên không ngừng, xe ngựa cách một tiếng dừng lại, rèm che được người vạch ra, Vô Diễm âm thanh lạnh lùng nói: “Đem bàn tay nàng lại đây.”

Nhìn trên mảnh lụa trắng ẩn ẩn lộ ra vết máu, Vô Diễm không khỏi mặt nhăn mày nhíu, nhẹ nhàng cởi bỏ vải băng bó miệng vết thương, nhìn thấy vết thương vốn đã bắt đầu đóng vảy, lại gặp phải cú va chạm vừa

rồi kết quả lại nứt ra không ít, cắn chặt răng, vẻ mặt lạnh như băng giúp Lục Tiểu Thanh thay vải băng bó khác, trong ánh mắt lộ ra một tia hối hận, động tác mềm nhẹ chậm rãi băng bó lại vết thương.

Lục Tiểu Thanh một bên chịu đựng đau, một bên bất mãn nói: “Làm gì vậy chứ, bị thương là ta chứ có phải huynh đâu, huynh tại sao lại phải thể hiện cái bộ mặt này ra? Ta lại cũng không thiếu nợ gì huynh.”

Vô Diễm không nói gì, tinh tế băng bó sau nói: “Về sau không cần nói lung tung nữa.”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người cả giận nói: “Huynh có ý gì? Ta khi nào thì nói lung tung, huynh.....” Nói còn chưa nói hết, Vô Diễm xoay người buông rèm che xuống, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.” Sau đó khống chế xe ngựa tiếp tục chạy, bất quá lần này xe ngựa chạy vừa ổn trọng vừa chậm.

Lục Tiểu Thanh lại bị câu nói của chàng dọa cho ngây người, trong ấn tượng của nàng, Vô Diễm cũng chưa bao giờ chịu nhún nhường trước bất kì ai, nàng luôn luôn cảm nhận thấy Vô Diễm chính là nam nhân đồ máu không đổ lệ, cho dù trời có sập xuống cũng vẫn là một nam tử lãnh khốc, đừng nói là xin lỗi ai, chính là nếu sắc mặt nhu hòa một chút đều đã là xảy ra một vấn đề thực nghiêm trọng. Nói tiếp, từ trước đến giờ hẳn vẫn cùng chính mình đối chọi gay gắt, chưa cho nàng một chút sắc mặt nhu hòa, cho dù đem chính nàng đánh thảm như vậy, cũng chưa từng bao giờ nghe thấy hắn nói được nửa câu dễ nghe, vừa này sẽ không phải là chính mình nghe lầm đó chứ, hay là mặt trời mọc đằng tây rồi.

Nhẹ nhàng vạch rèm che của xe ngựa lên, Lục Tiểu Thanh trước ngẩng đầu nhìn xem ánh thái dương ở trên đỉnh đầu, chính giữa, nhìn không ra nó mọc từ hướng nào. Cúi đầu nhìn thoáng qua Vô Diễm ở bên cạnh, Lục Tiểu Thanh nhẹ giọng gọi một tiếng: “Vô Diễm.” Vô Diễm hừ một tiếng xem như đã trả lời, nhưng không quay đầu lại.

Vươn tay, Lục Tiểu Thanh sờ sờ lên cái trán của Vô Diễm, sau đó sờ sờ lên trán của mình, không phát sốt a ..., đây căn bản thật sự không giống như Vô Diễm. Còn đang nghi hoặc, thì Vô Diễm duỗi tay ra, một phen ôm thắt lưng Lục Tiểu Thanh, mang nàng ngồi vào trong lòng mình. Lục Tiểu Thanh ngẩn người thấy Vô Diễm vẻ mặt lãnh khốc nhìn nàng, một tay lôi kéo dây cương, một tay ôm lấy nàng, nhất thời không biết nói cái gì.

Vô Diễm chuyên tâm khống chế xe ngựa cũng không nói chuyện, Lục Tiểu Thanh đầu trống rỗng khó hiểu, phát không ra tiếng. Trên đường một chiếc xe ngựa cũ cứ thế chậm chậm chuyển động, hai người ngồi trên cang xe cực kỳ ăn ý, không có phá tan bầu không khí trong lành của giữa trưa ngày mùa hè.

“Đứng lại.”

Lục Tiểu Thanh đang thất thần nhìn chăm chăm vào hai má cương nghị tuấn lãng của Vô Diễm, bị một tiếng rít gào này làm cho hoảng sợ, xe ngựa dừng lại, chỉ thấy đứng giữa đường cái là một đứa nhỏ độ mười lăm, mười sáu tuổi vẻ mặt ngăm đen, tóc tai bù xù ngắn cũn, toàn thân quần áo từ trên xuống dưới rách tung toé không còn một chỗ nguyên vẹn, đi chân trần, trong tay cầm một cái rìu đốn củi, nhìn kỹ thì thấy toàn thân nó đang không ngừng run run.

Chương 33: Vị huynh đệ gặp trên đường

“Các ngươi nghe cho rõ đây... Núi này ta là đại vương ... Các ngươi mau móc toàn bộ tiền bạc của nải trên người ... giao ra đây... Ta liền... để các ngươi an toàn đi qua... Nếu không.... Nếu không...” Cứ “nếu không” hết nửa ngày, mà nếu không cái gì nữa hẳn cũng chẳng nói cho trọn vẹn, ngược lại gương mặt vốn đen đúa bẩn thỉu của hắn lại xuất hiện một tầng mây đỏ.

Vô Diễm lạnh lùng nhìn kẻ trước mặt mình, vừa nhìn liền biết đây là lần đầu tiên đi chặn đường cướp bóc của thằng nhóc choai choai này, ánh mắt hiện lên vẻ chán ghét và mệt nhọc, vỗ nhẹ nhẹ vai Lục Tiểu Thanh, ý bảo nàng không phải sợ, đang định mở miệng nói gì đó.

Ai biết được Lục Tiểu Thanh lăn lông lốc một vòng từ trong lòng Vô Diễm bò ra ngoài, nhảy xuống xe, bước ba bước tới vỗ vai thằng nhóc đang có ý định chặn đường cướp của nàng, rất nghiêm trang nàng nói: “Người anh em này? Dám đến địa bàn của ta giành giật lợi lộc với ta hả? Tiểu tử, mau mở to mắt ra, căng tai ra mà nghe cho rõ lời vàng ý ngọc bốn đại gia đây sắp sửa truyền thụ cho ngươi, ngươi thật to gan dám

đến địa bàn của ta hoạt động bừa bãi, phí bảo hộ đã nộp đủ chưa? Họ gì tên gì mau khai ra cho đại gia ta biết dễ bề xử trí!”

Tên tiểu tử kia nghe Lục Tiểu Thanh “bắn” một tràng, nhất thời ngơ ngẩn đứng đờ ra, thì thào nói không ra lời, vẻ mặt hoang mang, hoảng sợ cùng bất an. Lục Tiểu Thanh quay sang Vô Diễm nháy mắt tinh nghịch với chàng một cái, sau đó quay lại nhìn tên cướp rõ ràng đã bị mình hù dọa đến hồn vía lên mây: “Người ở sơn trại nào? Quả thực khiến chúng ta vô cùng mất mặt, cướp bóc cũng được coi là một nghề nghiệp, mà đã là nghề nghiệp thì tất nhiên phải có đạo đức nghề nghiệp rồi, tại sao khẩu hiệu lại có thể ỉu xiu như bánh mì nhúng nước thế hả? Sao lại qua loa đại khái thế được! Nghe đây, tiền bối ta hôm nay sẽ dạy cho người hai chiêu.” Lục Tiểu Thanh hắng giọng rồi trịnh trọng nói: “Núi này do ta mở, cây này do ta trồng. Nếu muốn từ đây qua, phải để lại lộ phí. Nghe rõ rồi chứ? Làm chuyện gì thì việc tất yếu nhất vẫn là khẩu hiệu phải rõ ràng vang dội, người nghe ta nói có bao nhiêu văn nhã, bao nhiêu thuyết phục, bao nhiêu...”

Lời còn chưa dứt đã bị Vô Diễm từ phía sau tiến lên cốc ột cái đầu điên, Lục Tiểu Thanh ôm đầu tức giận xoay người trừng mắt nhìn Vô Diễm gào lên: “Huynh làm cái quái gì vậy?”

Vô Diễm mặt đen sì lườm lườm Lục Tiểu Thanh, chàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta còn không biết nàng cũng có bản lĩnh đi làm thổ phỉ cơ đấy? Nàng cái gì chả hay ho tốt đẹp thì học nhanh lắm, khăng khăng đi học mấy thứ nhỏ nhằng này, cái đầu của nàng như thế nào lớn lên được?”

Lục Tiểu Thanh thấy khuôn mặt lạnh như băng của Vô Diễm từ từ chuyển sang màu tím tái, tức giận ngập tràn, cực hiểu không nên dứ lông trên đầu lão hổ, hắc hắc cười trừ hai tiếng: “Thiên tài thì ba trăm sáu mươi ngành nghề đều tinh thông am hiểu, đặc biệt không khéo ta chính là đại diện tiêu biểu cho lớp thế hệ thiên tài siêu việt kia, ôi a..., đừng đánh, ta không nói nữa là được chứ gì!” Mắt thấy Vô Diễm xắn tay áo chuẩn bị động thủ, nàng vội ba chân bốn cẳng chạy tới núp sau lưng tên tiểu thổ phỉ còn đứng đờ ra, chẳng biết có phải đầu óc nàng có vấn đề hay không?

Vô Diễm mặt tím đen dữ tợn trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, rồi lại quay sang nhìn thằng nhóc đen đúa vẫn đứng đờ ra như khúc gỗ trước mặt mình, quát: “Còn không mau cút cho khuất mắt ta!”

Thằng nhóc vừa mới bị Lục Tiểu Thanh ăn bậy nói bạ hù dọa, cho rằng bản thân mình hôm nay xui xẻo thực sự đụng ngay tổ tông nhà cường đạo, đã sớm hồn lìa khỏi xác. Lại nói, người tên Vô Diễm này toàn thân tản ra khí chất cương ngạnh, không nói lời nào, nhưng cũng toát ra khí lạnh có thể hù chết người, chàng mới chỉ tức giận gầm lên một câu đã khiến thằng nhóc hai chân mềm nhũn, nửa chữ cũng không dám “bật” run rẩy xoay người bắt đầu chạy trốn.

Lục Tiểu Thanh lúc này còn đang đứng sau thằng nhóc loáng một cái đã túm chặt lấy cánh tay nó: “Chậm đã!” Thằng nhóc vẻ mặt sợ hãi, cố gắng đè nén sự sợ hãi mà nói: “Người... Người muốn làm gì?” Vô Diễm vẻ mặt chán ghét nhìn Lục Tiểu Thanh túm chặt lấy cánh tay gầy nhẳng bắn đến mức không thể bắn hơn của thằng nhóc, quát: “Buông ra mau!”

Lục Tiểu Thanh không thèm để ý tới Vô Diễm nữa, dùng sức giật ngược thằng nhóc trở lại: “Hắn thả người đi, nhưng ta chưa nói muốn thả người đi. Nói, nhà người ở đâu? Ta muốn đến nhà của người.”

Thằng nhóc cả kinh cổ giãy giụa không cho Lục Tiểu Thanh nắm chặt lấy tay nó, vùng lên muốn chạy trốn. Lục Tiểu Thanh sớm đã nghĩ tới nó sẽ phản ứng như vậy, một tay nắm cực chắc cánh tay của nó, thằng nhóc cho dù giãy giụa, vùng vằng, cố thế nào đi nữa cũng không dứt tay ra nổi, nóng lòng sốt ruột quần bách dùng cánh tay còn lại chưa bị kìm kẹp để tìm đường thoát, trong tay kia còn cầm một cái rìu, mà trong lúc này thằng nhóc ngu ngốc này quýnh lên đã hoàn toàn quên bém đi chuyện đó, vung tay giáng một rìu vào đầu Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh kinh hãi còn chưa kịp buông tay, Vô Diễm ở bên cạnh phản ứng nhanh như cắt, chớp mắt đã che trước mặt Lục Tiểu Thanh, tay chàng kìm chặt cán rìu của thằng nhóc, tay kia nắm lấy cẳng tay của thằng nhóc định gấp ngược nó lại. Lục Tiểu Thanh sớm biết Vô Diễm có võ công, vội nói: “Đừng làm tổn thương nó!”

Vô Diễm hừ lạnh một cái, giật lấy cái rìu, đập cho nó một cước khiến thằng bé lộn mấy vòng trên mặt đất, nhưng cũng không ra tay nặng lắm. Bị đập nằm bẹp dí dưới đất, miệng thằng nhóc cũng rớm máu, có lẽ lúc này giành giật cái rìu với Vô Diễm nên bị chấn thương, trên đùi cũng tí tách máu chảy không ít, thằng

nhóc đầu đau như búa bổ, trên trán lấm tấm mồ hôi nhưng vẫn kiên cường không rên lên tiếng nào, chỉ hướng về phía Lục Tiểu Thanh nói: “Mới vừa rồi ta... Ta không phải cố ý, ta quên mất trên tay cầm rìu!”

Lục Tiểu Thanh thấy thằng nhóc mặc dù bị thương, nhưng cũng may toàn là vết thương ngoài da, nhiều lắm thì đau như một lát mà thôi, nghĩ đến Vô Diễm tuy rằng không ra tay quá tàn nhẫn, thế nhưng cũng không thể không dạy cho thằng nhãi lỗ mãng này một bài học thích đáng được, như thế mới phù hợp với tính cách có thù tất trả của nàng chứ. Nghĩ sao làm vậy, nàng lập tức chạy tới trước mặt thằng nhóc, hùng hùng hổ hổ hỏi: “Người còn chưa nói cho ta biết nhà người ở đâu? Ta nói ta muốn tới nhà người!”

Thằng nhóc khó khăn xé rách một phần tấm áo vốn đã rách tả tơi đến mức không thể chịu nổi, để băng bó vết thương trên đùi mình, khập khiễng đứng lên, ánh mắt van cầu nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh nhú mày, nói: “Mau dẫn đường!” Về mặt của thằng nhóc không ngừng biến hóa, cuối cùng đành cam chịu cắn răng đi về phía trước.

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh nhảy lên xe ngựa thì cau mày hỏi: “Nàng làm cái gì vậy? Nhà của những kẻ như thế này thì có gì hay ho, đừng làm bẩn thân phận chính mình.”

Lục Tiểu Thanh dữ tợn trợn ngược mắt nhìn Vô Diễm: “Từ trước tới nay chưa bao giờ ta nói qua ta là người có thân phận, huynh có đi hay không? Không đi, ta tự mình đi, hừ!” Vô Diễm vẻ mặt tức giận, nhưng cuối cùng vẫn vì lo lắng Lục Tiểu Thanh đi một mình gặp bất trắc, tâm không cam tình, không muốn đành phải đi theo.

Nhà của thằng nhóc thật đúng là không phải xa bình thường, đi vài dặm đường mà vẫn chỉ thấy rừng rú, càng ngày càng hiểm trở, xe ngựa cũng không thể đi lên được nữa, đem ngựa cột vào một bụi cây góc khuất, mấy người đành cuốc bộ mà lên. Đi thêm bảy tám dặm, trèo qua một ngọn núi, băng qua mấy con suối nhỏ, thế mà thằng nhóc này còn dám nói chỉ cần trèo qua một ngọn núi nữa thôi là tới ngay rồi.

[Dặm: đơn vị đo chiều dài, bằng 1/2 km]

Lúc này Lục Tiểu Thanh đã xúc động muốn giết người, hít sâu một hơi rồi chỉ thẳng vào mặt thằng nhóc quát: “Liễu Đại Ngưu, nếu ta phát hiện người muốn gạt ta, ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết đâu đấy. Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi, ta cần nghỉ ngơi một lát.” Nói xong đặt phịch mông xuống phiến đá, hồng hộc thở phì phò.

Vô Diễm cau mày nói: “Đứng lên đi, còn ra bộ dạng gì nữa, không có một chút rụt rè vốn có của nữ tử gì cả.”

“Rụt rè, ăn được sao? Nếu không phải còn có huynh ở đây thì ta đã sớm nằm thẳng căng ngay tại đây rồi, ôi trời ơi, đói bụng quá đi mất.” Lục Tiểu Thanh đầu cũng không thèm ngẩng lên vô cùng khinh bỉ thuyết rụt rè của Vô Diễm, kéo xuống một bao tải nặng trĩu trên lưng mình xuống, rút ra một cái đùi gà hương thơm ngào ngạt. Vô Diễm này thực sự không phải người tốt, chuyện đầu tiên chàng làm khi bắt đầu lên đường là hùng hồn tuyên bố, đồ của ai người nấy cầm, nghĩ đến thật là lợi cho chàng, trên người chàng một bao quần áo cũng không có, còn Lục Tiểu Thanh trên người lại có đến hai bao to vĩ đại, một bao không cần nói cũng biết là vàng bạc trang sức, bao còn lại tất nhiên là lương thực đi đường rồi.

Liễu Đại Ngưu nhìn thấy Lục Tiểu Thanh miệng nhồm nhàm dính đầy dầu mỡ, lại ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn, không nhịn được nuốt nước miếng, hai mắt nhìn chăm chăm vào thứ trên tay Lục Tiểu Thanh, hồi lâu cũng chưa chớp mắt.

“Đại Ngưu, tại sao người lại đi ăn cướp? Cho ta một lý do, chỉ cần ta cảm thấy được, ta liền cho người một cái đùi gà.”

Liễu Đại Ngưu suy nghĩ một chút như thể vắt óc tìm cho ra lý do làm hài lòng Lục Tiểu Thanh, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng cúi đầu ủ rũ đáp: “Trong nhà không có đồ ăn.”

Lục Tiểu Thanh thấy Đại Ngưu vẻ mặt buồn bã không giống nói dối, lại xem cử chỉ lúc ban đầu của nó cũng đúng với những gì nàng đã suy đoán, liền gạt đầu mở cái bao thứ hai chỉ còn lại một cái đùi gà ra, rút cái chân gà quảng cho Đại Ngưu rồi vứt cái bao rỗng ấy xuống đất.

Đại Ngưu hai tay đón lấy đùi gà, đặt ở chóp mũi ngửi rồi lại ngửi, sau đó nhẹ nhàng cắn một miếng, bộ dạng hưởng thụ kia không thể dùng từ ngữ để diễn tả đầy đủ được. Nuốt xuống, một lúc lâu sau, không

nhìn, không nghĩ nữa, Đại Ngưu đứng dậy nhặt cái bao rỗng Lục Tiểu Thanh vừa vứt lên, động tác cẩn thận nhẹ nhàng dùng cái bao bọc đuôi gà lại, bọc lại kỹ càng rồi cầm chặt trong tay, không ngừng liếm dầu mỡ đầy miệng.

Lục Tiểu Thanh khó hiểu, hỏi: “Đại Ngưu, tại sao không ăn nữa? Có phải ăn không ngon không?”

Đại Ngưu vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, rất ngon, thực sự rất ngon, ta chưa từng ăn thứ gì ngon như vậy, cho tới ngày hôm nay ta mới biết đuôi gà trong truyền thuyết nó như thế nào, thì ra nó có hương vị như thế này, ta muốn mang về cho cha mẹ, và đệ đệ muội muội ở nhà cùng ăn, bọn họ nhất định vui mừng lắm.” Về mặt Đại Ngưu chợt lộ ra chút âm áp cùng hạnh phúc, ngay sau đó lại ảm đạm buồn bã.

19. Chương 034 - 035

Chương 34: Ta thật sự sai lầm rồi

Lục Tiểu Thanh nhất thời dừng lại, nhìn trong tay đuôi gà còn đang ăn dở một nửa, ăn tiếp cũng không được, mà không ăn cũng không được, trầm ngâm nửa ngày ngẩng đầu hướng Đại Ngưu nói: “Đại Ngưu, nhà các người khó khăn như vậy sao?”

Đại Ngưu nói: “Cũng không phải thực sự khó khăn, chính là năm nay gặp nạn châu chấu, mùa màng không thu hoạch được gì, toàn bộ thôn đều gặp tai ương, cho nên ta.... không có cách nào khác. Như năm rồi, chúng ta sống cũng tốt lắm, trừ bỏ số tiền để trang trải cuộc sống hàng ngày, vẫn còn dư được một chút ít, khi đó cha mang chúng ta ra trấn, bán vài thứ có sẵn trong nhà, rồi mua một chút thịt đem về cho chúng ta ăn, khi đó cuộc sống trôi qua rất hạnh phúc.”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu nói: “Mỗi ngày đều có thịt để ăn, thì cuộc sống này đã quá hạnh phúc rồi.”

Đại Ngưu liên tục lắc đầu nói: “Không phải, không phải mỗi ngày đều có thịt để ăn đâu, một năm chỉ có thể được ăn không quá hai lần mà thôi, nếu ngày nào cũng có thể ăn thịt, thì chỉ có hoàng đế mới có thể cuộc sống tốt đến như vậy.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời cảm thấy tức cười, nhìn Vô Diễm đang một mực im lặng không nói lời nào, lúc này khó có thể đánh giá được cảnh vật lộn vì cuộc sống của Đại Ngưu, ngữ khí có vẻ hòa hoãn hơn, nói: “Các người thật sự sống như thế sao? Trong lòng không có oán hận gì sao?”

Đại Ngưu kỳ quái nói: “Vì sao phải oán hận? Dựa vào trời đất để ăn cơm, trời ban cho chúng ta bao nhiêu, chúng ta ăn bấy nhiêu, chúng ta làm sao dám oán hận ông trời được. Mà cuộc sống vốn chính là thế, chẳng lẽ còn có một cuộc sống khác không giống như thế này hay sao?”

Vô Diễm hình như chưa bao giờ nghe được người nào nói như vậy, nhíu mày nhìn Liễu Đại Ngưu, nửa ngày cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì. Liễu Đại Ngưu ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói với Lục Tiểu Thanh: “Nếu hôm nay các người không tới được nhà ta, mà dừng ở trên núi này thì nguy hiểm lắm, nơi này ban đêm có sói hoang.”

Lục Tiểu Thanh giống như một con cá nhảy dựng lên, đuôi gà cầm trong tay đưa cho Liễu Đại Ngưu một mực nói: “Ta ăn không hết, người hỗ trợ giải quyết, mau, mau đi về phía trước đi.” vừa nói, vừa đi lên núi. Mà Vô Diễm về mặt đây suy tư đi theo phía sau Lục Tiểu Thanh, cũng không có nói lời nào.

Sắc trời chậm rãi buông xuống, Lục Tiểu Thanh ngã trái ngã phải đi theo phía sau Liễu Đại Ngưu, rốt cục mới hiểu được, trước khi đi khắp đất Trung Quốc, thì cũng cần phải trải nghiệm đủ các loại khảo nghiệm sinh tử, thì mới trưởng thành được. Dưới ánh mặt trời nhàn nhạt của buổi chiều, ở giữa những dãy núi lại có một phong cảnh diễm viên hiện ra trước mắt, những ngôi nhà tranh san sát nằm cạnh nhau tại nơi bằng phẳng nhất ở dưới chân núi, chung quanh đa phần là đất đai đã được khai hoang, ở đó có không ít người đang làm việc, làm cho phong cảnh diễm viên càng thêm diễm tĩnh.

“Thanh tỷ tỷ, Đại Ngưu có thể cầu tỷ giúp đệ một việc được không? Đại Ngưu không muốn.....”

Lục Tiểu Thanh vẩy tay cắt ngang lời nói của Đại Ngưu, nói: “Nếu đã dám làm thì phải dám thừa nhận, ta có thể bỏ qua cho đệ, lần sau chớ có nên tái phạm lần nữa, ta ví dụ như, hôm nay đệ gặp may, nhưng đến lúc đó sẽ không có chuyện tốt như vậy. Trước khi làm việc, phải hiểu rõ sẽ có hậu quả như thế nào, khi tự mình thất bại phải thừa nhận, cho dù hậu quả ra sao, nếu không dám thừa nhận, thì ngay từ đầu đừng nên làm.”

Liễu Đại Ngưu tuy chỉ là đứa nhỏ sinh ra trong gia đình nông dân, nhưng cực thông minh, vừa nghe Lục Tiểu Thanh nói liền hiểu được ý tứ, cắn chặt răng, gật đầu nói: “Thanh tỷ tỷ đã nói như vậy, Đại Ngưu sẽ nghe lời tỷ, tự mình làm tự mình dừng cảm gánh vác hậu quả, Đại Ngưu hiểu được.”

Lục Tiểu Thanh gật đầu không nói, Vô Diễm thấy Đại Ngưu đi hơi xa, mới nhân tiện nói: “Làm người ai cũng có sai lầm, đứa nhỏ này nhìn cũng thành thật, mà nó cũng không phạm chúng ta cái gì, tha cho nó một lần đi.” Lục Tiểu Thanh nhất thời ngạc nhiên nói: “Ta không có nghe sai chứ, huynh vì nó mà cầu tình?” Thấy Vô Diễm tức giận trừng mắt nhìn mình, Lục Tiểu Thanh khẽ cười nói: “Khó có lúc huynh có lòng như vậy, bất quá, ta cũng không cảm thấy cướp bóc là tội lớn gì, nếu hoàn cảnh nhà ta cũng giống Đại Ngưu, ta không chỉ riêng đi cướp, chỉ sợ giết người phóng hỏa ta cũng làm, vì sinh tồn, vì mạng sống, đối với người cản đường ta, ta quyết không vì nhân từ mà nường tay, đây mới là nhân từ với chính mình.”

Vô Diễm không nghĩ đến Lục Tiểu Thanh sẽ nói như vậy, nhất thời cả giận nói: “Nàng không thấy luật pháp Đại Đường được đặt ra là vì cái gì sao? Không thấy những điều lệ được đặt ra cho thiên hạ này là do đâu sao? Nàng không quan tâm đến luật pháp, chẳng khác nào là phản kháng với triều đình, phản đối hoàng đế Đại Đường, nàng có biết đây là đã phạm vào tội lớn không, nàng quá làm càn rồi, về sau không cho nói những lời như vậy nữa, có nghe thấy không?”

Lục Tiểu Thanh thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vô Diễm mà bật cười nói: “Vô Diễm, ta nói thì cũng chỉ là nói vậy mà thôi, có cần làm nghiêm trọng quá như vậy không? Bất quá, Vô Diễm, huynh rốt cuộc là loại người nào? Sao lại bênh vực, bảo vệ triều đình như thế?” Vô Diễm trừng mắt, liếc nhìn Lục Tiểu Thanh một cái, cự tuyệt trả lời, theo Đại Ngưu đi rồi.

Chờ hai người đi vào thôn trang, sắc trời đã muốn tối hẳn, chỉ thấy một cô bé khoảng năm sáu tuổi đang chờ trước thôn khẩu, vừa thấy hai người liền chạy lên tiếp đón, nói: “Muội tới đón hai vị ca ca, đại ca của muội đã đi vào nhà.” Cô bé đi trước dẫn đường vừa nói, vừa do dự liếc nhìn hai người một cái.

“Ta kêu con đi là để con làm cường đạo hả? Cái gì tốt không học, cứ nhiên đi làm cường đạo, xem ra hôm nay Lão Tử phải đánh chết ngươi mới được.”

Ở bên trong nhà, Liễu Đại Ngưu cuối đầu, quỳ trên mặt đất, phía sau là một vị trung niên trung thực, vẻ mặt phần nộ vung cây côn to tướng trong tay, vù vù vung tay liên mạng đánh tiếp, côn thứ nhất hạ xuống trên người Đại Ngưu liền rướm máu, bên cạnh là một nông phụ hiền lành, im lặng không lên tiếng, nhưng nước mắt thì cứ chảy ròng ròng, phía sau còn có năm đứa nhỏ vây quanh, có nam có nữ, cũng rơi lệ nhìn một màn dọa người ở chính giữa, không người nào dám đi lên khuyên giải.

Lục Tiểu Thanh cả kinh nói: “Dừng tay.” Vị trung niên đang giận dữ kia nghe thấy lời của nàng, vẫn đang sống chết xuống tay, Vô Diễm liền tiến lên phía trước bắt lấy cây côn, thuận tay quăng đi, lạnh lùng nói: “Kêu người dừng tay, người không có nghe thấy sao?” Nam tử trung niên giật mình, liên tục lui về phía sau hai bước mới vững vàng thân thể.

Lục Tiểu Thanh tiến đến, nhìn trên lưng Đại Ngưu vết máu loang lổ, nhìn vô cùng thê thảm, máu tươi theo thân thể tí tách rơi trên mặt đất, trong lòng vừa thương tiếc vừa tức giận, run rẩy lấy ra thuốc mỡ dùng để bôi trên lưng, nhưng lại không biết làm thế nào cho tốt. Một bên Vô Diễm đưa tay tiếp nhận thuốc, thoa vào vết thương trên lưng Đại Ngưu, Đại Ngưu tuy rằng đau đến toàn thân run lên, nhưng lại cắn chặt răng để kêu ra tiếng.

Lục Tiểu Thanh thật không ngờ sẽ gặp trường hợp thế này, xoay người hướng nam tử đã đánh người kia, giận dữ nói: “Người là ai? Cứ nhiên lại ra tay đánh người đã man như thế, đánh chết hẳn ta, người có đền nổi mạng không?”

Lục Tiểu Thanh cố nén giận đến mức mặt trắng nhợt, nhìn vị trung niên đứng ở một bên kia, ở nơi thâm sơn cùng cốc này sao lại có người trắng trợn uy hiếp như thế, nhất thời ngậy đại, Lục Tiểu Thanh trong

nháy mắt rung mình, thanh âm lạnh lẽo quát: “Cầm điếc hay sao mà không nói, nói đi chứ.”

“Thanh tử tử, bọn họ..... Là cha mẹ của đệ, Thanh tử tử, tử..... tử đã nói, làm sai phải dừng cầm..... Gánh vác, Đại Ngưu nghe lời tử..... Nói...” Nhìn lại Đại Ngưu run rẩy quỳ trên mặt đất, khoe miệng còn có vết máu, dứt quãng nói với mình, Lục Tiểu Thanh thấy ảo não trong lòng, tiến lên lôi kéo Vô Diễm nói: “Huynh dìu nó đứng lên đi.” Vô Diễm ngăn người cau mày, chậm rãi vươn tay.

Đại Ngưu liên tục lắc đầu nói: “Không, là cha kêu đệ quỳ, đệ..... đệ không dám đứng lên.” Lục Tiểu Thanh cả giận nói: “Nam nhi dưới đầu gối có hoàng kim, lại không có làm việc gì sai, quỳ cái gì, đứng lên.” Đại Ngưu còn muốn nói, nhưng Vô Diễm đã một phen đem nó kéo đứng lên, ấn nó ngồi xuống ghế.

Lúc này vị trung niên kia mới định thần tiến lên, kinh sợ nói: “Hai vị chắc là khách nhân qua đường mà Đại Ngưu đã nói, Đại Ngưu nhà chúng tôi không hiểu chuyện, đã mạo phạm hai vị đại nhân, xin hai vị đại nhân buông tha cho Đại Ngưu nhà tôi một lần, tôi nhất định sẽ giáo huấn nó thật tốt, những đứa nhỏ nhà nông như chúng, dù không có cơm để ăn, nhưng cũng không thể đi làm cường đạo, cướp đoạt đồ vật của người khác sẽ bị trời trừng phạt, đây là lỗi của chúng tôi, đã không quản tốt con mình, xin hai vị đại nhân rộng lượng buông tha Đại Ngưu lần này được không ạ?”

Nông phụ đang khóc đang đứng bên cạnh “Bùm” một tiếng đã hướng Lục Tiểu Thanh cùng Vô Diễm quỳ xuống nói: “Hai vị đại nhân, van cầu các người, là Đại Ngưu nhà chúng tôi không tốt, nhưng dù sao nó vẫn còn là một đứa nhỏ, còn chưa rõ nặng nhẹ, về sau chúng tôi nhất định sẽ quản giáo nó thật tốt, hai vị đại nhân hãy bỏ qua cho Đại Ngưu nhà chúng tôi một lần này đi.” Vài tiểu đứa nhỏ theo sau nông phụ cũng quỳ xuống, nông phụ đứng bên cạnh ghế Đại Ngưu đang ngồi, nhìn thấy, mắt đỏ lên “bịch” một tiếng cũng quỳ xuống.

Lục Tiểu Thanh theo bản năng không chịu được người khác quỳ lạy cảm thấy hốt hoảng, còn Vô Diễm giống như đã quen nên chẳng thèm nhìn tới mấy người họ đang quỳ, khoanh tay lạnh lùng đứng tại chỗ. Đại Ngưu cử động thân mình, hai mắt rưng rưng nhìn cha mẹ vì mình mà quỳ, động dậy thân thể “bịch” một tiếng, cũng quỳ xuống, không phải hướng Lục Tiểu Thanh, mà là hướng về phụ mẫu của chính mình gào khóc nói: “Cha mẹ, là Đại Ngưu làm sai, Đại Ngưu biết sai rồi, con biết sai rồi.”

Chương 35: Nhìn thấu

Vừa nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lục Tiểu Thanh cảm thấy đau xót. Nếu mình đang ở nhà mà làm sai chuyện gì, thì khẳng định là cha mẹ cũng sẽ bảo vệ mình như vậy. Hiện tại bây giờ rốt cuộc sẽ chẳng còn ai sẽ bảo vệ mình như thế được nữa. Trước thấy Đại Ngưu cho dù bị đánh tróc da, rách thịt cũng không kêu một tiếng, bây giờ lại khóc rống lên y hệt một đứa trẻ con mới mấy tuổi, nằng trong mắt đỏ lên, nước mắt cũng chực chảy xuống.

Vô Diễm vốn không thèm để ý đến mấy người ở trong phòng, chỉ chú ý đến một mình Tiểu Thanh, thấy nằng như vậy trong lòng nhất thời hiểu được lúc này nằng vì cảnh trước mắt mà cảm động, than nhẹ một tiếng, tiến lên từng bước, nhẹ nhàng kéo Lục Tiểu Thanh qua, cực ôn nhu lau đi nước mắt của nằng, ở bên tai nằng nhỏ giọng nói: “Đừng khóc, về sau cha mẹ của ta chính là cha mẹ của nằng, tất cả chúng ta đều sẽ bảo vệ nằng”

Lục Tiểu Thanh cố gắng áp chế chua xót trong lòng, gượng gạo hé ra khuôn mặt tươi cười nói: “Ta nói muốn nhận huynh làm ca ca bao giờ, huynh có ý nghĩ đến thật là hay”. Vô Diễm nghe vậy không biết là đang nghĩ đến cái gì, trong mắt một mảnh thâm trầm, thần sắc ôn hòa còn có một tia thất vọng, cùng sự tức giận bị kìm nén.

Lục Tiểu Thanh hít vào một hơi, quay sang nói với Đại Ngưu: “Đứng lên đi, bộ dáng như vậy còn ra thể thống gì nữa? Nam tử lớn như vậy còn khóc lóc như đứa trẻ con, thật là mất mặt” Dứt lời liền quay sang nói với cha mẹ của Đại Ngưu: “Các người cũng đứng lên đi, sao lại như vậy, ta có nói Đại Ngưu làm sai chuyện gì đâu.”

Cha của Đại Ngưu ngăn người hỏi: “Ý của Đại nhân có phải là người đã tha cho Đại Ngưu nhà ta rồi không?”

Lục Tiểu Thanh tức giận nói: “Ta nói muốn tìm nó tính sổ khi nào chứ? Nếu ta muốn chinh nó, thì đã đánh gãy tay chân của nó rồi, còn đi xa như vậy làm gì, ta tới đây rồi còn giở trò gì nữa chứ? Nhưng cũng phải nói, tùy tiện đi cướp bóc kiếm miếng cơm manh áo ở giữa đường, là một việc làm lỗi thời nhất.”

Người nhà của Đại Ngưu thấy Tiểu Thanh không truy cứu, cho dù không hiểu mấy câu sau nàng nói là có ý gì, vẫn cảm thấy mừng rỡ, chạy đến nâng Đại Ngưu dậy, mẹ của Đại Ngưu vội nói: “Mời hai vị Đại nhân ngồi, ta đi làm chút điểm tâm” vừa nói vừa bước nhanh ra bên ngoài.

Lục Tiểu Thanh đến ngồi bên cạnh Đại Ngưu, Đại Ngưu nói: “Thanh tỷ tỷ”. Lục Tiểu Thanh gật gật đầu, quay sang nâng cha Đại Ngưu lên, nói: “Ông cũng thật ác, con mình mà còn ra tay nặng như vậy, ta đây nhìn cũng không nhin được. Ta nói trước, nếu có lần sau, đừng trách ta sẽ đánh ông thành bộ dạng này!”

Cha Đại Ngưu liên tục đồng ý nói: “Không dám, không dám.”

Vô Diễm đứng bên cạnh lạnh lùng xen mồm nói: “Không phải hấn ác, mà hấn sợ chúng ta ra tay ác độc, nên hấn ra tay trước”

Vẻ mặt cha của Đại Ngưu lập tức đỏ bừng, không biết nên nói gì bây giờ, Lục Tiểu Thanh bắt đầu nói “Ông dùng não suy nghĩ một chút có được hay không, chúng tôi nếu thật sự muốn nặng tay, còn đến phiên ông sao, bọn tôi sớm đã đánh nó làm cho nó sợ chết khiếp rồi, thật là không biết trong đầu của ông có chứa những gì nữa” cha của Đại Ngưu hắc hắc cười ngây ngô, không dám nói lời nào.

Đại Ngưu nghi hoặc hỏi: “Thanh tỷ tỷ, vậy tỷ đi theo đệ về đây để làm gì?”

Lục Tiểu Thanh mày liễu dựng thẳng, nói: “Làm gì là sao, ta không thể đi du lịch ngắm cảnh hử? A, ta nói nhầm, chẳng lẽ ngoài việc dạy dỗ đệ, ta không thể đi dạo sao?” Cha của Đại Ngưu vội nói: “Sao lại không được chứ, nhà chúng tôi hơi đơn sơ một chút, hai vị Đại nhân không ghét bỏ là tốt rồi”

“Cái gì mà Đại nhân, khó nghe chết đi được, ta tên là Lục Tiểu Thanh, hấn là Vô Diễm, gọi tên là được rồi.” Vô Diễm bắt mắt trừng Lục Tiểu Thanh, nhưng không lên tiếng phản đối.

“Cha, Thanh tỷ tỷ là người tốt, từ khi nàng nhảy xuống xe, rồi theo con nói chuyện con mới biết, Thanh tỷ tỷ mặt ngoài hung dữ, nhưng tâm địa rất tốt.” cha của Đại Ngưu hắc hắc cười không ngừng, xoa xoa tay nhìn Lục Tiểu Thanh nói “Vị này..... Tiểu ca.....” Đại Ngưu ha ha cười nói: “Cha, nàng là tỷ tỷ, Thanh tỷ tỷ vì xuất môn cho tiện, nên mới mặc nam trang, vị này mới là ca ca.”

Vô Diễm hừ lạnh một tiếng, tựa hồ không muốn Đại Ngưu gọi chàng là ca ca, nhìn quét khắp phòng một lượt, rồi cất bước đi đến đứng bên cạnh cửa lớn. Cha của Đại Ngưu thấy tính tình Vô Diễm không dễ chịu, không dám trêu chọc, liền cười nói với Tiểu Thanh: “Mời tiểu thư ngồi một lát, ta đi giúp mang điểm tâm lên, hiện tại trời cũng đã muộn, chắc hai vị cũng đã đói bụng rồi” Nói xong không đợi Lục Tiểu Thanh trả lời liền đi ra ngoài.

Lục Tiểu Thanh tức giận trừng mắt nhìn lưng Vô Diễm, quay đầu nói với Đại Ngưu: “Bảo cha của đệ đừng gọi ta là tiểu thư nữa, ta nghe cảm thấy không được tự nhiên.” Đại Ngưu không rõ lắm, nên chỉ liên tục gật đầu.

Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm cứ đứng mãi ở cửa không chịu đi vào, hừ một tiếng, tiến lên vài bước, kiên quyết kéo Vô Diễm ngồi vào ghế ở trong phòng, Vô Diễm nhú nhú mày, nhìn góc áo bị vướng vào cái ghế thô ráp, miệng mấp máy, mặt lạnh nhưng cũng không đứng dậy, Tiểu Thanh gật đầu cười nói: “Như vậy mới đúng, chỉ là có chút tiền đã dám xem thường người nghèo”

Vô Diễm liếc mắt sang Tiểu Thanh nói: “Người cũng có dăm bảy loại, có người cho dù rất nghèo, nhưng hấn xuất thân cao quý nên vẫn là người cao quý. Có người có chút tiền nhưng xuất thân không cao quý thì vẫn là người hạ đẳng, thân phận của một người không phải được định đoạt bằng tiền.”

Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm nói rất bình thường, cứ như là đang nói chuyện hàng ngày không có cảm xúc gì, cũng không khen, không chê, chỉ như đang muốn nói ình nghe một sự thật, chuyện của giai cấp phong kiến, người còn phân theo tầng lớp.

Lục Tiểu Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Ta không biết cái gì ba bảy loại, ta chỉ biết mọi người đều bình đẳng, đều có hai con mắt, một cái mũi, người không nhiều hơn người khác cái gì, mà họ cũng không thiếu

gì so với mình. Không có ai sinh ra đã là hạ đẳng. Chỉ cần trong mắt ta coi là hạ đẳng, thì họ là người hạ... hạ... hạ ... đẳng, người cao quý đối với ta cũng không bằng được với huynh đệ bằng hữu của ta. Kể cả hắc có là Vương tôn hay quý tộc, trong mắt ta hắc cũng chẳng là gì.”

Vô Diễm cũng không có vẻ gì là bất ngờ khi nghe thấy Lục Tiểu Thanh nói như vậy, nhìn vào mắt Tiểu Thanh, Vô Diễm nói: “Với tính cách của nàng, nói như vậy cũng không làm ta kinh ngạc, nàng vốn chẳng để cái gì ở trong mắt, chỉ nghĩ ở trong lòng, tất cả đều là vì bản thân mình, chưa từng chú ý đến người xung quanh, chuyện ở xung quanh, nhìn thì có vẻ như phóng khoáng, thực ra là nàng muốn bảo vệ trái tim của mình thật cẩn thận, nàng sợ để nó quy lụy, sẽ không rút chân ra được” Quay đầu nhìn chằm chằm Tiểu Thanh nói tiếp: “Tâm không để ở đây, thì làm sao thêm quan tâm có ba bảy loại người nào cơ chứ!”

Lục Tiểu Thanh ngây dại, chưa từng nghĩ rằng Vô Diễm lại có thể nhìn thấu mình như vậy, nhìn thấy suy nghĩ mình đem giấu tận đáy lòng, đúng vậy, không dám để ý là do sợ một ngày nào có tia chớp lại mang mình đi, mà tâm của mình lại ở nơi này, lúc đó sẽ không tìm thấy đường về. Tình, cả đời yêu một lần là đủ; Yêu, cả đời chỉ yêu một người; Tâm, chỉ có thể đi lạc một lần.

Tuy rằng thân ở hiện đại, ý trung nhân lại ở thế giới này, cách nhau đẳng đẳng, yêu một người có thể vì người đó mà sống, vì người đó mà chết, nhưng cũng biết chính mình không chịu nổi nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm, rõ ràng biết đối phương còn sống, mà lại không bao giờ còn gặp lại được nữa, như vậy thật là khổ sở, thà là giữ chặt trái tim của mình không cho bất kỳ kẻ nào tiến vào.

Cho nên rõ ràng biết Lý Quân Hiền thích mình, lại cố tình tránh trái, né phải mà tránh xa chàng. Đối với mình không giống với bất kỳ ai, lại cái gì cũng không dám nói, không dám làm. Cứ điên điên khùng khùng, giả dằn giả dộng, ngôn ngữ cử chỉ kỳ quái, chẳng qua là muốn giấu diếm người khác, cũng là lừa gạt bản thân mình. Chữ tình kia nàng không dám nhận, mà cũng không dám trao.

Vô Diễm nhìn thấy Tiểu Thanh thất thần, nhẹ thở dài một hơi, dời mắt nhìn ra đêm đen ngoài cửa.

Đại Ngưu thấy cả Lục Tiểu Thanh và Vô Diễm đều trầm mặc, mới khó hiểu hỏi: “Thanh tỷ tỷ, làm sao vậy? Đệ cảm thấy Thanh tỷ tỷ nói đúng lắm mà”

Lục Tiểu Thanh lấy lại tinh thần cười khổ một chút, hóa ra người hiểu mình nhất lại là người sớm tối đối chọi gay gắt với mình, nhẹ lắc đầu nói: “Đừng nghe hắc nói vậy, đệ chỉ cần nghe tỷ tỷ là tốt rồi, ta nói đúng chính là đúng, ta nói sai chính là sai, những người khác đệ đều coi là hắc nói hươu nói vượn” Đại Ngưu thận trọng gật gật đầu nói: “Đệ đã biết, về sau Đại Ngưu chỉ nghe lời tỷ tỷ”

20. Chương 036 - 037

Chương 36: Một bát cháo trắng

Vô Diễm lúc này mới quay đầu lại nhìn hai người bọn họ, vẻ mặt tràn đầy sự tức giận bị kìm nén: “Nàng sao lại dạy nó như vậy? Quả thực là càng làm rối tinh rối mù thêm.”

Lục Tiểu Thanh tạm thời bỏ qua một phần chấn động vừa xuất hiện ở trong lòng, đem tâm sự trong lòng mình giấu kín, nhếch môi cười nhẹ: “Huynh quản ta, huynh muốn ta nói những lời giả dối hay sao, không có cửa đâu.”

Nửa ngày, cha của Đại Ngưu mới bưng lên hai bát cháo đặc, cùng một cái đĩa rau đại sáu màu, đem đùi gà mà Lục Tiểu Thanh đưa cho Đại Ngưu cắt thành những sợi mỏng rắc lên trên bát cháo đặc, sau đó nói: “Vùng nông thôn hẻo lánh không có được của ngon vật lạ, hai vị thông cảm dùng tạm bát cháo này.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua thịt gà ở mặt trên bát cháo: “Thịt gà này là ta cho Đại Ngưu, mỗi ngày ta đều ăn nhiều sơn hào hải vị rồi, nên cảm thấy rất ngán, cho nên ta không thích ăn thịt nữa.” vươn tay liền đem thịt gà thái thành sợi mỏng ở mặt trên bát cháo, gạt bỏ cho vào khay bát mà cha của Đại Ngưu bưng lên.

Cha của Đại Ngưu cảm thấy rất khó xử, nói: “Việc này..... Vậy hai người cứ thông thả dùng bữa. Đại Ngưu, theo cha xuống dưới dùng cơm.”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người hỏi: “Vì sao không ở đây cùng nhau ăn?”

Cha của Đại Ngưu không ngừng cười hắc hắc, nói: “Không có gì, chúng tôi có thói quen ăn cơm ở phòng bếp, mong hai vị đừng chê cười.” Vừa nói vừa vươn tay nâng Đại Ngưu dậy dìu ra khỏi cửa.

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua bát cháo trắng, cho thêm ít rau dại vẫn còn dính chút đất màu vàng vào trong bát, dùng chiếc đũa trộn đều rau dại và cháo, ngồi xuống ăn một ngụm cháo, mùi cháo có một loại hương vị mùi khói của củi đốt khi hầm cháo, đây không phải là hương vị tự nhiên của cháo hầm, mà là một loại hương vị nồng nồng hơi khó ngửi, nếm thử một ngụm, mùi thảo nhiên quần quanh đầu lưỡi, hít thật sâu ngửi một chút, sau nói: “Đây là lần đầu tiên ta ăn loại cháo này, cũng chỉ có những người nông dân nghèo mới có thể ăn nổi loại cháo như thế này mà thôi.” Vừa nói vừa nhìn Vô Diễm ngồi đối diện cũng đang nhìn mình.

Vô Diễm nhìn Lục Tiểu Thanh nhìn mình, trong mắt toát ra ý tứ thảo nhiên nói: “Ta không đói bụng.”

Lục Tiểu Thanh cực ôn nhu cười nhìn Vô Diễm nói: “Ta mặc kệ huynh có đói bụng hay không, ta chỉ nói rõ cho huynh biết một điều, nếu hôm nay huynh không ăn bát cháo này, về sau chúng ta liền mỗi người đi một ngã, huynh đi đường quan rộng thênh thang của huynh, ta đi trên cây cầu gỗ chật hẹp của ta.” Đôi mắt mang theo ý cười, nhưng lời lẽ lại lạnh lùng.

Vô Diễm nhú nhú mày, chán ghét nhìn thoáng qua bát cháo trắng, trên mặt bát cháo vẫn còn dính cả bụi đen đen của củi lửa bị đốt, sau khi trầm ngâm nửa ngày, mới cực không tình nguyện bưng bát cháo lên, bát cháo hòa lẫn hương vị bùn đất của rau dại, có cho thêm một chút muối làm gia vị, vừa đắng lại vừa chát, Vô Diễm ăn một ngụm liền nhổ ngay ra: “Đây là cái gì vậy? Đây là để cho người ăn sao? Ta không ăn. Chẳng lẽ nhà của Liễu Đại Ngưu muốn xuống phòng bếp là để ăn cơm ngon, còn để chúng ta ở đây phải ăn cháo trắng hay sao, còn dám lừa gạt cả trên đầu ta, mang lên loại cháo khó ăn này.”

Lục Tiểu Thanh đầu cũng không ngẩng lên, cứ thế tiếp tục vùi đầu vào ăn cháo, nói: “Vô Diễm, có một vài việc không nên suy diễn, trước tiên huynh nên đi xem bọn họ đang ăn cái gì hẵng, sau đó phát giận cũng chưa muộn, ta tin tưởng với võ công của huynh sẽ không làm cho bọn họ phát hiện ra.” Dứt lời dùng đũa gắp một miếng rau dại cho vào miệng, nhẹ nhàng nhắm nháp nuốt xuống.

Vô Diễm ngậy ra một lúc, thân hình vừa động cũng không còn thấy tung tích, chỉ mất một lát thời gian sau, Vô Diễm vẻ mặt lãnh khốc tiêu sái bước trở về, nhìn bát cháo trắng trước mặt, sắc mặt biến đổi, có chút cảm động xen lẫn rung động không sao giải thích nổi, lắng đọng lại thành một cảm xúc phức tạp, Vô Diễm bưng bát cháo lên, một ngụm húp cạn bát cháo, từng miếng lại từng miếng ăn hết nửa đĩa rau dại còn lại, để mặc cho hương vị chua xót xoay quanh trong miệng, nửa ngày không có lên tiếng.

Lục Tiểu Thanh ăn xong bát cháo, vỗ vỗ bụng nói: “Ta chưa từng có ăn no như vậy, no gần vỡ cả bụng.”

Vô Diễm ngẩng đầu nhìn Lục Tiểu Thanh, đột nhiên mở miệng hỏi: “Nàng vì sao có thể khẳng định được như vậy? Tại sao lại có thể tin tưởng như vậy?”

Lục Tiểu Thanh mắt lim dim nhìn Vô Diễm, nhẹ nhàng cười nói: “Vô Diễm, ta không có nhìn lầm huynh, tuy rằng ta biết thân phận, lai lịch của huynh khẳng định không nhỏ, nếu là ngày thường, bát cháo này mà được đặt trước mặt của huynh, khẳng định huynh sẽ xem thường chúng không thèm liếc mắt nhìn một cái, hôm nay huynh có thể ăn hết bát cháo này, về sau chúng ta chính là bằng hữu.”

Vô Diễm mặt biến sắc, bình tĩnh nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Thì ra trước kia ta làm cái gì nàng cũng không cho là đúng.”

Lục Tiểu Thanh cười rộ lên nói: “Vô Diễm, không cần so đo nhiều như vậy làm gì, những chuyện trước kia đều là chuyện của quá khứ rồi, quan trọng nhất vẫn chính là những chuyện sau này. Huynh hỏi ta vì sao có thể khẳng định được như vậy, ha ha, đó là một loại trực giác, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Đại Ngưu, ta chỉ biết nó là một đứa trẻ nhất gan nhưng thật thà, sau lại thấy nó xin lỗi ta, ta liền biết nó là một người rất coi trọng về quan niệm lễ giáo, một người hiểu biết được lý lẽ như thế, nếu không phải vì vạ bất đắc dĩ, quyết sẽ không đi làm cái việc cướp của ở trên đường kia đâu.”

Vô Diễm trầm ngâm nói: “Cho nên nàng nhất định phải đi theo nó tới đây, bởi vì nàng biết bọn họ đã không còn gạo để mà ăn.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Ta cũng không phải là một người tốt gì, cũng không có trái tim đa cảm mà cảm thấy đồng tình, cho dù có người chết đói ở đầu đường, ta cũng sẽ không nhăn mày nhăn mặt một chút nào, bởi vì ở trong quan niệm của ta, thế giới của chúng ta sẽ không có ai bị chết đói, trừ phi kẻ đó khi không còn gì để ăn, nhưng vẫn nằm yên một chỗ đợi chờ sự bố thí, không có một chút tiến thủ nào. Ta đi theo Đại Ngưu tới đây, là bởi vì ta đang rảnh rỗi, ta nghĩ thà đến nhà nó còn hơn là phải leo núi, về phần ta sẽ gặp cái gì, ta chưa bao giờ quan tâm đến.”

Vô Diễm nhún mày nói: “Không cần nói chính mình là một người vô tâm, nhẫn tâm, không cần ở trước mặt ta đeo lên lớp mặt nạ là một người vô tình, nàng là dạng người gì, có lẽ trước kia ta không rõ ràng lắm, nhưng từ nay về sau nàng không thể lừa được ta nữa đâu. Nghĩ muốn hỗ trợ liền hỗ trợ, nhìn không được cứ việc nói thẳng ra, không cần cất giấu ở trong lòng.”

Lục Tiểu Thanh đứng dậy đi đến bên cạnh Vô Diễm, gác tay lên trên bả vai chàng, nháy mắt cười nói: “Huynh có biết con người của ta để ý nhất chính là tiền bạc hay không, cho nên một khi đã dính dáng đến nó, ta không thể không quan tâm, hơn nữa cũng không nguyên ý vì một người nào đó mà chi tiền, nếu như là ta đã dẫn huynh đến đây, để cho huynh thưởng thức một bữa cơm khó quên, như vậy huynh hãy vì bữa cơm này mà thanh toán đi.”

Vô Diễm nghi hoặc hỏi: “Thanh toán cái gì?”

Lục Tiểu Thanh một tay chống bả vai Vô Diễm, nói: “Huynh cho rằng bữa cơm này giá trị bao nhiêu tiền, như vậy đi, thời điểm trước khi rời đi nhớ kỹ phải thanh toán bữa cơm này cho bọn họ, aiz..., cũng chỉ có những người sống ở trong ngọn núi này là người giản dị nhất mà thôi, mới có thể chính mình ăn khoai sắn, rau dại, toàn bộ số lương thực ít ỏi còn lại của toàn thôn lại đem ra mời khách, nhân tình này nhưng thật ra là rất nặng a.... Được rồi, cứ coi như là huynh là người tốt bụng đang đi làm việc phúc đức đi, đã nhìn rõ tất cả mọi việc, không nên để chính mình phải chịu ân tình của người khác. Ta ăn no cảm thấy trưởng bụng, ta muốn đi ra ngoài một chút.” Vừa nói vừa nhoáng lên một cái, tiêu sái bước ra khỏi cửa.

Vô Diễm nhìn nửa bóng dáng Lục Tiểu Thanh đang bước ra khỏi cửa, bên môi nhẹ nhàng hiện lên một tia mỉm cười, lầm bầm nói: “Lời lẽ cứng rắn, nhưng lòng thì mềm, rõ ràng là muốn giúp người khác, nhưng lại không muốn chịu nhận ân huệ của người ta, là một người yêu tiền keo kiệt nhất trên đời này, thật sự là vừa mâu thuẫn lại tinh tế, aiz..., bát cháo này chỉ sợ là bát cháo ta ăn với giá đắt nhất từ trước đến nay mà thôi.”

Ngày hôm sau, tiếng gió thổi quét trên mặt đường, vang lên tiếng sần sật, bóng cây lắc lư mang cảnh đẹp hồi hương, sau nạn châu chấu phá hoại mùa màng, cảnh vật vẫn chưa được khôi phục lại, những ngôi nhà tranh được cành lá nhẹ nhàng che lấp.

Lục Tiểu Thanh cùng Vô Diễm chậm rãi đi ở trên đường núi, Lục Tiểu Thanh vừa đi một bên vừa thầm oán nói: “Làm gì sáng sớm đã bắt ta leo núi, ta vẫn còn chưa có tỉnh ngủ, ta đi không được nữa rồi, ta muốn ngồi xe.....” Liên tiếp oán giận vang lên, làm phá vỡ cảnh sắc vốn đang yên tĩnh tốt đẹp của buổi sáng sớm.

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh cơ bản đi như người mộng du, nghiêng hết bên này đến bên khác, lắc đầu mắng: “Một ngày chỉ biết là ngủ, nàng quả thật là giống heo.” bước nhanh lên trước mặt của Lục Tiểu Thanh, cúi người xuống công Lục Tiểu Thanh ở trên lưng, đi nhanh về phía trước.

Lục Tiểu Thanh ảo não nói: “Huynh mới là heo, ta là một thiếu nữ đáng yêu nha, không đi được đường núi cũng là lẽ đương nhiên thôi, hừ.” Vừa nói vừa dùng sức lấy khuỷu tay đánh vào đầu vai của Vô Diễm mấy quyền, Vô Diễm cả giận nói: “Lại đánh, ta liền đem nàng vứt xuống dưới đất.” Lục Tiểu Thanh hừ nói: “Ai sợ ai, ta là đại trượng phu cơ được giãn được.” sau đó vòng hai tay ôm chặt lấy cổ Vô Diễm, vẫn là sợ Vô Diễm sẽ ném nàng xuống đất thật, Vô Diễm nghe Lục Tiểu Thanh lải nhải, khóe miệng chậm rãi lộ ra nụ cười.

“Thanh tỷ tỷ, Thanh tỷ tỷ đợi đệ với.” Hai người xoay người lại vừa thấy Đại Ngưu đang chạy hùng hục về phía họ, Lục Tiểu Thanh nhún mày hỏi: “Đệ làm gì vậy? Vết thương vẫn còn chưa lành, như thế nào có thể chạy hùng hục như vậy, vết thương lại nứt ra thì làm sao bây giờ?”

Đại Ngưu ngốc ngốc cười nói: “Không có việc gì, đệ da dày như da trâu, nên sẽ không ảnh hưởng gì đâu, Thanh tỷ tỷ, cha đệ bảo đệ đuổi theo hai người.....”

Lục Tiểu Thanh cắt ngang lời của Đại Ngưu: “Đuổi theo chúng ta để làm gì? Chẳng lẽ không cho chúng ta trở về, ta nói trước với đệ nhé, đệ nếu nói gì đó không hợp với ý ta, đừng trách Thanh tỷ tỷ ta trở mặt với đệ.”

Chương 37: Vào kinh

Đại Ngưu liên tục lắc đầu nói: “Cha đệ nói, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ân tình của Thanh tỷ tỷ cùng Lý đại ca, chúng ta đời này chỉ có thể ghi tạc ở trong lòng, về sau Thanh tỷ tỷ nếu có việc gì cần người trong thôn giúp đỡ, Đại Ngưu cho dù có tan xương nát thịt cũng tuyệt không một chút nhú mảy.”

Lục Tiểu Thanh nghe đối phương nói thế mới cảm thấy an lòng: “Vậy đệ đuổi theo chúng ta làm gì?”

Đại Ngưu nói: “Trong thôn cử ra một người đại biểu, muốn đệ đi theo Thanh tỷ tỷ cùng Lý đại ca, cha đệ nói đệ đã lớn, có thể tự mình làm chủ bản thân, phải tự quyết định tiền đồ của mình, đệ nghĩ đi theo Thanh tỷ tỷ cùng Lý đại ca sẽ học hỏi được nhiều điều bổ ích, Thanh tỷ tỷ bên người cũng thiếu một người làm chân sai vặt, Đại Ngưu việc gì cũng không quản ngại khó khăn, cũng được coi như là một người chịu khó, Thanh tỷ tỷ, về sau Đại Ngưu liền đi theo hai người.”

Vô Diễm hừ lạnh một tiếng nói: “Chúng ta còn chưa nói muốn dẫn theo người.”

Đại Ngưu nghe vậy cười kiên định nói: “Đệ đã quyết định theo Thanh tỷ tỷ, nếu đệ lựa chọn đi theo Thanh tỷ tỷ, đệ đây liền quyết không quay đầu, hai người cho dù không mang theo đệ, đệ cũng sẽ vẫn đi theo.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Khá lắm tiểu tử, cho dù đánh chết cũng không hối hận, đệ có một chút phong phạm của Thanh tỷ tỷ năm đó, mặt dày mày dạn, không đạt mục đích thì không bỏ qua. Được rồi, được rồi, đệ muốn đi thì liền đi theo đi, dù sao nhiều người đi cùng cũng sẽ vui vẻ hơn.”

Đại Ngưu vui mừng nói: “Cám ơn Thanh tỷ tỷ.”

Lục Tiểu Thanh nói: “Đừng chỉ có cảm tạ ta, cũng nên cảm ơn người sẽ nuôi dưỡng đệ, chi phí ăn mặc của đệ nhưng hết thấy đều là do người đó cho đệ.” Vừa nói vừa chỉ chỉ vào Vô Diễm.

Vô Diễm nhất thời cả giận nói: “Là nàng muốn giữ người lại, vì sao muốn ta chi tiền? Nàng cũng không phải là không có tiền, cất tiền để để trứng à.”

Lục Tiểu Thanh nghiêm trang nói: “Như thế nào lại có thể muốn ta chi tiền ra được cơ chứ, huynh nhưng là người thượng đẳng, là thân sĩ, như vậy nhất định phải ở trước mặt cô gái trẻ đẹp như ta biểu hiện hoàn mỹ không sót mẻ, phải thật phong độ, đó mới là việc của một nam tử hán nên làm. Nói tiếp, dù sao huynh cũng nói chút tiền đó của ta chẳng đáng gì, vậy huynh còn nhẫn tâm ăn của người nghèo như ta sao, việc đó không phải là rất không có thiên lý hay sao, ta biết Vô Diễm luôn luôn là người đứng đầu, như vậy nhiệm vụ quang vinh liền giao cho huynh.” Vừa nói vừa dùng sức ôm lấy cổ của Vô Diễm, nói đùa chứ, về khoản đầu vô mồm, và vuốt mông ngựa không ai có thể địch nổi Lục Tiểu Thanh.

Vô Diễm tức giận quát: “Nàng hôm qua mới lừa của ta một ngàn lượng bạc, nàng hôm nay lại”

“Một ngàn lượng bạc, Vô Diễm, huynh thật là hào phóng, như thế nào không nói sớm, nếu huynh nói cho ta, khẳng định sẽ cắt xén chỉ còn một nửa, một cái thôn nhỏ như vậy lại dùng đến nhiều tiền như thế, thật là kẻ có tiền mà, Vô Diễm, hai chúng ta cùng thương lượng một chút, huynh xem ta cũng là người nghèo, huynh không phải cũng.....”

Đại Ngưu nhìn hai người phía trước vừa đi vừa ầm ĩ, nghe Lục Tiểu Thanh nói, nó liền cảm thấy có một bầy quạ đen bay trên đỉnh đầu mình, mặt ghê ra, mình có phải hay không đã chọn sai người cùng đồng hành.

Một tháng trôi qua, một chiếc xe ngựa xa hoa đứng ở trước cổng thành, cổng thành cao lớn mang phong cách trang trọng cổ xưa, xe ngựa đi tới đi lui nối liền không dứt, dân chúng hình dáng muôn hình muôn

về đi tới đi lui, náo nhiệt phi phàm, ngẩng đầu nhìn lên bức hoành phi phía trên cánh cổng thành nghiêm trang kia, có hai chữ to tướng: Trường An.

“Rốt cục đã đến Trường An, trời ạ, ta rốt cục đã đi vào Trường An.” Chỉ thấy sau lời nói đó, rèm che của xe ngựa xa hoa kia được vén lên, sau một tiếng khụ tương đối ồn trọng của tiểu thư khuê các vang lên, một vị tiểu thư chậm rãi vịn vào tay của gã đánh xe đang giúp mình xuống xe, tư thái mềm mại, ngàn vạn tao nhã xuống xe. Nhìn kỹ nàng mặt mày như họa, một cái nhãn mày cũng là phong tình vạn chủng, một thân y phục màu hoa tím vừa vặn với thân thể, làm tôn thêm vẻ cao quý, ung dung vô cùng của nàng, trong lúc nhất thời, những người chung quanh đi lại không khỏi đều ngẩng đầu nhìn chằm chằm nàng, cứ như thể nàng là tiên nữ tuyệt sắc hạ phàm vậy.

Chỉ thấy phía sau nàng là một nam tử vận y phục màu trắng, chậm rãi đi xuống xe ngựa, đến đứng thẳng ở bên cạnh nàng, khí chất cao quý lãnh khốc, đôi mắt lãnh đạm như băng tuyết nhìn quét qua mọi người, ở bên cạnh mỹ nữ trăm tính tạo ra một sự đối lập làm mọi người không khỏi rung mình một cái. Hai người một lạnh một nóng, một lãnh khốc, một tuyệt mỹ, cùng đứng một chỗ vạn phần không thích hợp, tạo ra sự đối lập sâu sắc, như trời đông giá rét gặp mùa hạ nóng bức, đó là một loại đối lập hài hòa.

Đang lúc mọi người trong lòng, trong mắt tràn ngập sự tán dương ột đôi kim đồng ngọc nữ, cô gái kia cất bước, không phải bước đi thông thả, không phải nhẹ nhàng uyển chuyển, mà là làm cho người ta có cảm giác mới mẻ, tay vén tà váy lên, chạy thật nhanh như sói vồ được con mồi đến bên tường thành.

“Trời ạ, là tường thành của Đường triều nha, thật là cao, oa dựa vào, thật là có cảm giác chân thật, đúng là cổ, thực là cổ nha, ừm, hương vị của Đường triều, hương vị của cổ đại, ha ha ha ha, ở Tây An có thành lâu bất luận kẻ nào đều có thể nhìn thấy (1), hôm nay Lão Tử chạm vào là tường thành chính tông nguyên vẹn của đại Đường, về sau ai dám ở trước mặt ta khoa trương kể chuyện xưa của Tây An là tốt như thế nào, cứ như mình thực sự được chứng kiến tận mắt, ta sẽ đánh hấn nhừ đòn, dám theo so với ta ai được chứng kiến chân thực hơn. Ha ha ha ha.” Cả người dán tại trên tường, Lục Tiểu Thanh hận không thể theo từ trên tường thành lấy ra một khối đá để ôm về, một bên hai mắt như sao sáng, một bên không chút khách khí dang hai tay dựa sát ôm lấy tường thành cười ha ha.

Aiz..., một nữ tử xinh đẹp như vậy hóa ra lại là một người điên, thật sự là lãng phí khuôn mặt trên trời ban cho này. Mọi người nhất tề quay mặt đi, một bên lắc đầu, một bên vẽ mặt biểu tình đáng tiếc, rất nhanh rời khỏi cổng thành.

(1) Trường Thành Tây An: Một trong hai thành cổ duy nhất còn sót lại tại Trung Quốc.

Tây An là thành phố tỉnh lỵ tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc. Tây An là một trong 4 kinh đô trong lịch sử Trung Hoa, là kinh đô của 13 triều đại, bao gồm: nhà Chu, nhà Tần, nhà Hán và nhà Đường.

Vô Diễm tuy rằng nhìn đã quen Lục Tiểu Thanh hay thể hiện đức hạnh này, nhưng hôm nay thật sự là rất mất mặt, rất mất mặt, vốn nhìn thấy nàng tao nhã xuống xe, trong lòng chính là thầm khen nàng rốt cục cũng có chút khí chất thực nữ, không nghĩ tới cư nhiên lại đem tất cả bộ mặt làm mất mặt mình thể hiện ra hết, còn làm như một người điên, một tòa tường thành mà cũng để trong mắt, rất không có tiêu chuẩn, rất không có mắt nhìn. Nổi giận đùng đùng ba bước cũng thành hai bước xông đi lên phía trước, một phen trực tiếp kéo cổ áo Lục Tiểu Thanh ra khỏi tường thành, thấp giọng quát: “Thu hồi nước miếng của nàng lại ngay, nếu để cho ta lại mất mặt thêm một lần nữa, ta trước sẽ đánh vào mông nàng vài cái.” Vừa nói về mặt vừa thịnh nộ kéo Lục Tiểu Thanh đi về phía xe ngựa.

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười nói: “Nhất thời kích động, nhất thời kích động. Huynh đệ, buông tay, giữ hình tượng là quan trọng, hình tượng của ta là quan trọng nhất.”

Vô Diễm vừa tức lại vừa cảm thấy buồn cười nói: “Nàng còn có hình tượng gì sao, đã sớm bị nàng làm mất hết rồi, bây giờ còn dám đến theo ta nói hình tượng là quan trọng.” tay căn bản không buông, trực tiếp kéo nàng lên trên xe ngựa, sau đó cũng nhảy lên xe, hô to: “Đánh xe.”

Gã sai vặt vẫn đứng ở tại chỗ cũng chính là Liễu Đại Ngưu, a, hiện tại không gọi là Liễu Đại Ngưu, Lục Tiểu Thanh ngại tên này không có sáng ý gì, nói cho Liễu Đại Ngưu: muốn làm người thành đạt, trước tiên phải có một cái tên thật kêu. Sau đó trực tiếp đổi tên cho nó thành Liễu Nguyên Phong, Vô Diễm hỏi vì sao muốn gọi là tên này, tên này có điển cố gì không, Lục Tiểu Thanh lúc ấy trực tiếp trắng mắt liếc Vô Diễm

một cái nói: dễ gọi thì dùng. Kỳ thật nàng rất muốn nói rằng ta rất muốn đặt tên cho nó là Liễu Nhuận Phát (2), chính là chỉ lo đời sau phỏng chừng sẽ có người nói ta ác, muốn thần tượng của bọn họ làm gã sai vật ỉnh, cho nên liền tùy ý đặt ra một cái tên dễ gọi.

(2): Chính là Châu Nhuận Phát ngôi sao nổi tiếng của Hồng Kông

Nguyên Phong vẫn liều mạng nhịn cười, duy trì đạo đức chúc nghiệp của mình, trên hơn nửa đoạn đường đi, hai người bọn họ đều là trường hợp tranh cãi như thế, nhưng rồi tất cả lại trở về chỗ cũ như chưa có chuyện gì xảy ra, tuy rằng hôm nay có vẻ khoa trương, nhưng Nguyên Phong cũng là một người từng trải, nghe vậy roi ngựa vung lên, liền hướng cửa thành đi vào.

Người không hay ho khi uống nước cũng bị sắc nước, thủ vệ cửa thành vẻ mặt tối tăm, trực tiếp ngăn lại, nói: “Bệnh nhân thần kinh vào thành phải đăng ký.” Lục Tiểu Thanh nghe vậy bùm bùm tức giận, hận không thể trực tiếp nhảy xuống xe, đem hai tên đứng canh cổng thành kia đánh cho tơi bời, Vô Diễm không nín được cười, một bên cười ha ha, một bên từ trên người lấy ra một lệnh bài, hướng hai người đứng canh cổng thành nhoáng lên một cái, hai người kia lập tức kinh sợ khom người cho xe ngựa đi qua, thần thái kia thật là tôn kính.

Lục Tiểu Thanh ngạc nhiên nói: “Cái gì vậy? Đưa ta xem nào.” Sau đó cũng không chờ Vô Diễm đáp ứng, trực tiếp theo từ trong tay Vô Diễm đoạt lấy, chỉ thấy là một khối lệnh bài màu vàng, thật dày, được khắc cực kỳ khéo léo tinh tế, mặt trên chạm hoa văn rồng, là một cái đầu sư tử, trên mặt khắc ba chữ, không biết. Cảm giác cầm ở trong tay rất nặng, Lục Tiểu Thanh để vào miệng cắn một cái, cừ thật, bằng hoàng kim.

Vẻ mặt cười quynh rũ nhìn Vô Diễm nói: “Vô Diễm, lệnh bài này ta nhìn chắc chỉ có thợ thật khéo tay mới làm ra được, trước cho ta mượn vài ngày để chơi nha..., ta biết Vô Diễm luôn luôn hào phóng, sẽ không tính toán chi li với ta, cảm tạ, Vô Diễm.” Vừa nói vừa cực tự giác rất nhanh để tấm lệnh bài vào trong lòng. Tiền đã vào tay người nghèo, chờ khi nào người nghèo có sẽ trả, về phần khi nào thì trả, còn phải xem xét, vẫn là không trả, hắc hắc, đó còn không phải là do sự định đoạt của Lục Tiểu Thanh ta hay sao.

Vô Diễm tức giận nhìn Lục Tiểu Thanh, dọc theo đường đi cùng nàng lên kinh, tiền một tháng chi bằng mấy năm, ngày thường chính mình vui mừng, tức giận cũng không để lộ ra, một khi gặp nàng tất cả đều phá công, vốn là một mỹ nam lạnh lùng như băng sương, cứng rắn, nay đã biến thành suốt ngày lải nhải lảm bảm như một bà cụ, nghe vậy trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái. Nhưng không có lấy lại tấm lệnh bài kia, chỉ thản nhiên nói: “Giữ thật cẩn thận, đừng làm mất.”

21. Chương 038 - 039

Chương 38: Thiên Vũ

Nói đùa, hoàng kim sao có thể quăng, đó không phải tác phong của ta, Tiểu Thanh vội gật đầu vẻ mặt lấy lòng.

Vạch rèm xe lên để nhìn ra ngoài, trên đường cái người đến người đi, hai bên ngã tư đường tấp nập quán hàng, cho thấy khí thế và tài khí kinh người của kinh thành, chỉ nói tới bậc cửa của cửa hàng thôi, ở nơi khác là hai bậc thì ở kinh thành là ba bậc, không nói trang sức, không nói khách nhân, bậc thang so với nơi khác là cao hơn rồi. Xe ngựa trên đường hoa lệ tới lui, ngựa đều là tuần mã, Tiểu Thanh lú lười thảm nghĩ “Thế nên Vô Diễm ở Lạc Dương mới mua một cái xe ngựa xa hoa như vậy, nếu không đổi thì ta vào kinh thành thì thật là mất mặt”

Nguyên Phong chỉ là đứa trẻ ở nông thôn, chưa bao giờ tới nơi đông đúc như thế này, nơi mà chỉ cần một bộ quần áo người ta mặc trên người đã bằng tiền chi tiêu cả năm ột gia đình, không ngừng nói và chỉ chỗ, miệng há to như ngựa ăn cỏ, vừa đi vừa nhìn đến nỗi suýt đâm vào sạp hàng ở ngã tư đường.

Lục Tiểu Thanh lấy lại bình tĩnh nói với Nguyên Phong “Nguyên Phong, thu ngay cái bộ dạng này của đệ lại, tuy rằng chưa ăn thịt lợn nhưng cũng đã thấy lợn chạy qua rồi chứ, về sau ở tại kinh thành, còn nhiều thời gian cho đệ nhìn, hiện tại cho ta thấy đạo đức nghề nghiệp của đệ, ok?”

Nguyên Phong dùng sức cổ gồng gấp đôi mới định thần lại được, quay sang nói: “Thanh tử, đệ đã biết” Rồi hướng theo Vô Diễm ở đằng trước. Lục Tiểu Thanh ngai một nam tử như hắc suốt ngày gọi Thanh tử tử, người lạnh đến nổi da gà, nên bảo hắc gọi là Thanh tử.

Rồi Nguyên Phong lại trả lời Tiểu Thanh bằng một tiếng kêu sợ hãi, mặt hưng phấn chỉ vào bảng tên trên một cái cổng trước mặt nói: “Nhìn kia, nhìn kia, chữ ở cổng mà cũng là chữ bằng vàng nha, trời ơi, thật nhiều tiền”

Vô Diễm vốn khôi phục lại một chút sắc mặt hòa nhã, vừa nghe thấy mặt lại đen đi một nửa, nghiêm mặt nói: “Người không nói cũng không ai bảo người cầm điếu, mấy chữ kia chỉ là chữ màu vàng, sao lại là làm bằng vàng, người nghĩ khắp kinh thành đều dát vàng cả sao, vàng không phải là tiền mới có được hay sao”

Lục Tiểu Thanh nghe vậy bĩu môi nói “Làm cái gì chứ? Chữ mà cũng phải viết màu vàng, thật là ảnh hưởng cảm xúc của ta”

Hiện tại Vô Diễm và Nguyên Phong đã tương đối thích ứng với cách nói chuyện của Lục Tiểu Thanh, chỉ nghe cái gì họ biết, cái gì không hiểu thì trực tiếp bỏ qua, hiểu được đại khái ý tứ là tốt rồi. Vô Diễm tức giận nói: “Nàng nhìn cho kỹ đi, đó là tấm biển do đương triều hoàng đế ngự bút, so với hoàng kim mà nàng nói thì cao quý hơn bao nhiêu lần, nàng nhìn kiểu gì vậy? Ta thấy nàng bảo Nguyên Phong “quê”, chính nàng mới là “quê” một cục thì có, trong đầu chỉ toàn hoàng kim, ta... Ta thật sự là không muốn nói với nàng nữa, quả thực là làm nhục thân phận của ta mà.”

Lục Tiểu Thanh nhướn đầu nói: “Hắc hắc, ta làm sao mà biết là do..... Đương triều hoàng đế viết, ta lại không biết chữ, à, chữ kia so với hoàng kim quả thật quý, quý hơn nhiều”

Vô Diễm trực tiếp quay đi lười để ý nàng.

Không xa ở góc đường phía trước có một chiếc xe ngựa mặc mặc đứng chặn giữa đường, trước xe ngựa là một nam tử tao nhã ngọc thụ lâm phong, tay nhẹ phe phẩy quạt giấy, mỉm cười đứng nhìn.

Vô Diễm thần sắc trên mặt vừa động, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, chậm rãi nói: “Thiên Vũ tới đón chúng ta” Lục Tiểu Thanh đang kỳ quái sao xe ngựa lại dừng lại, nghe vậy vội xốc màn che cửa xe, đập vào mắt là khuôn mặt Thiên Vũ mỉm cười, nhìn chăm chú vào nàng nói: “Tiểu Thanh, đến đây.”

Lục Tiểu Thanh động tác nhanh nhẹn nhảy xuống xe, tiến lên liền cho Thiên Vũ một quyền vui mừng nói: “Thiên Vũ, huynh tới đón chúng ta à. Đã lâu không thấy huynh, huynh sao càng ngày lại càng tuần tú ra vậy? Thật là, nam nhân không cần vẻ mặt tuần tú quá, nếu không bà xã của huynh, không đúng, thê tử của huynh sẽ không có cảm giác an toàn” Vừa nói vừa vòng qua vòng lại nhìn Thiên Vũ.

Thiên Vũ ha ha cười nói: “Tiểu Thanh vẫn thú vị như vậy nhỉ? Ngày đó trong nhà có chút việc, không kịp nói với nàng một tiếng đã đi, không nghĩ tới phải người đi đón lại nhận được tin nàng mất tích, may không có việc gì, nàng tới là tốt rồi, nếu không lại nói chúng ta thất tín với nữ tử như nàng”

Lục Tiểu Thanh liên tục gật đầu nói: “Đó là tất nhiên, đại trưởng phu nói lời nên giữ lời, con người của ta không để ý tức giận lúc trước, chỉ cần huynh về sau có gì tốt gì chớ quên ta là được”

Thiên Vũ cười ha ha nói: “Tiểu Thanh thật đúng là không giống người thường, dẫu sao ta cũng phải nói trước, nàng có đánh rắn cũng phải chọn gậy trước nha.”

Vô Diễm xuống xe đứng bên cạnh Lục Tiểu Thanh, có vẻ đã miễn dịch với những lời nói của nàng, quay sang nói với Thiên Vũ: “Chúng ta hết lòng quan tâm giúp đỡ nàng, mà nàng da mặt đến là dày, chẳng có chút gì giống nữ hài tử. Cũng không biết hai chúng ta lúc ấy sao có thể gặp gỡ nàng, thật sự là khắc tinh”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc Vô Diễm một cái nói: “Gặp gỡ ta là phúc khí của huynh, bản đại tiểu thư trên biết thiên văn, dưới am hiểu địa lý, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, thi từ ca phú thông thuộc, ...”

“Được rồi, được rồi, nói không đúng còn tăng bốc cái gì, làm cho người ta phải nhìn nàng.” Vô Diễm cốc cho Tiểu Thanh một cái, Tiểu Thanh tức giận xoay người trừng Vô Diễm.

Thiên Vũ mỉm cười nhìn thoáng qua Vô Diễm, quay sang Lục Tiểu Thanh nói: “Đi thôi, đi đường xa như vậy nói nhiều cũng mệt mỏi, đến nhà nghỉ tạm một chút”

Lục Tiểu Thanh vội nói: “Được, Thiên Vũ, ta tới nhà của huynh”

Vô Diễm nhất thời cả giận nói: “Không được, không cho nàng đến ở nhà Thiên Vũ, nàng ở nơi ta an bài là được rồi”

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt vô cùng đáng thương nhìn Thiên Vũ nói: “Thiên Vũ, ta đến ở nhà Vô Diễm, huynh ấy nhất định sẽ bắt nạt ta, không có huynh làm chỗ dựa cho ta, ta về sau sống thế nào đây” Lời còn chưa dứt, Vô Diễm đã túm lấy tay nàng, nhượng mất cảnh cáo Lục Tiểu Thanh.

Thiên Vũ liếc Vô Diễm một cái, trong mắt hiện lên một tia thần nhiên thất vọng và tiếc nuối, rồi khẽ cười nói: “Đi tới ở nhà Vô Diễm đi, huynh ấy sẽ không bắt nạt nàng đâu, nếu huynh ấy thật sự bắt nạt nàng, nàng lại đến ở nhà ta, khi đó thì không có ai đến làm khó dễ nàng nữa.”

Vô Diễm nghe Thiên Vũ nói, quay đầu nhìn Thiên Vũ nhú nhú mày, rồi vẫn vẻ mặt kiên quyết nắm lấy tay Lục Tiểu Thanh. Lục Tiểu Thanh cầu Thiên Vũ trợ giúp không thành, quay đầu nhìn Vô Diễm hắc hắc cười nói: “Vô Diễm, ta biết huynh tốt nhất, nhất định sẽ không bắt nạt ta” Phi, khi nào thì chính mình cũng biến thành văn phong đà điểu như vậy, aiz, nhưng là mình đang ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu a..., cũng không thể đắc tội kim chủ, Lục Tiểu Thanh trên mặt cười như hoa nở, nhưng trong lòng khách sáo trăm ngàn lần.

Không bao lâu, hai xe ngựa dừng lại trước một cánh cổng lớn, Lục Tiểu Thanh xuống dưới vừa ngẩng đầu thấy trước cửa có hai con sư tử bằng đá hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang ở hai bên, hai cánh cửa lớn là hai phiến gỗ lim người ta phải ngựa cổ mới có thể nhìn đến đỉnh chóp, bên cạnh cửa là hai gã sai vặt vừa thấy hai xe ngựa dừng lại, cùng xông về phía trước, mở cửa lớn ra, cao giọng thông báo vào trong.

Thiên Vũ đứng ở bên cạnh Lục Tiểu Thanh nhỏ giọng nói: “Tiểu Thanh, Vô Diễm là người có tiền, về sau nàng có thể tận lực xảo trá huynh ấy, nàng xem huynh ấy nhà cao cửa rộng, đại viện to lớn hơn nhà ta, mỗi lần ta đến đây đều thấy tự thẹn a...” Vừa nói vừa nhẹ giọng bật cười.

Lục Tiểu Thanh còn chưa trả lời, Vô Diễm chen vào nói: “Đệ ít nói mát đi, ta sao có thể so với đệ, là đệ trời sinh tính giản dị, không cần đến những thứ này đó thôi.”

Ba người đứng chung một chỗ nói chuyện, Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm và Thiên Vũ đều không có ý đi vào, không biết hai người đang đợi cái gì. Không bao lâu sau, trong đại viện có tiếng người ồn ào, không ít tiếng bước chân chính tề xoát xoát hướng cửa lớn này chạy tới, lúc này Vô Diễm mới quay sang Thiên Vũ làm tư thế mời, buông tay Lục Tiểu Thanh ra, rồi đi về phía trước.

Chương 39: Thân phận kinh người

Lục Tiểu Thanh cùng Thiên Vũ đi theo sau Vô Diễm, Vô Diễm bước vào trước, để cho Thiên Vũ, Tiểu Thanh theo chậm vài bước. Ba người còn đang đứng ở trước cửa, thì thấy rất nhiều người có cả trai lẫn gái từ bên trong phủ đi ra, đứng đầu là một phu nhân xinh đẹp vui mừng tiến lên, thi lễ nói: “Vương gia đã trở lại.” Mọi người ở sau nàng cũng cùng nhau quỳ xuống hô: “Tiểu vương gia.”

Lục Tiểu Thanh hết nhìn đông tới nhìn tây, quan sát bố trí trong đại viện, bị động tác của những người này làm cho hoảng sợ, khi nàng nghe rõ những gì bọn họ nói, không khỏi kinh ngạc trừng lớn hai mắt, khó tin quay đầu sang nhìn Vô Diễm, đùa giỡn kiểu gì vậy, người lạnh như băng như hắc cư nhiên lại là Vương gia, có phải hay không chính mình đã nghe lầm, dùng sức lắc lắc đầu, để chính mình thanh tỉnh một chút. Thiên Vũ đứng bên cạnh nhìn động tác của Lục Tiểu Thanh, không khỏi khẽ cười thành tiếng.

Vị phu nhân đứng đầu ngênh đón, lúc thấy Thiên Vũ đang đứng sau Vô Diễm vài bước, đã lui về sau vài bước khom người hành đại lễ nói: “Thỉnh an Tản vương gia.” Hành lễ so với Vô Diễm còn cung kính hơn

hiều. Những người phía sau vốn đã ngẩng đầu lên, vừa thấy Thiên Vũ liền nhất tề lại cúi đầu xuống, hô to: “Thỉnh an Tấn vương gia.”

Trời ạ, ta không phải là đã đến nhầm chỗ rồi đấy chứ, hai người này như thế nào đều thành Vương gia, trời ạ, phải chăng Vương gia là không cần tiền à? Choáng váng, ta choáng váng đầu óc, ta bị tụt huyết áp, ta bị cao huyết áp, ta mắc bệnh đãng trí của người già, lại mắc chứng quáng gà, ta bị bệnh thiếu máu, bệnh bò điên, chuyện này là như thế nào đây..... Chuyện này trong nhất thời không kịp nghĩ ra được một từ nào để hình dung. Lục Tiểu Thanh quay đầu, trừng mắt nhìn Thiên Vũ, cước bộ loạn choạng, liên tục lắc đầu.

Thiên Vũ buồn cười nhìn động tác của Lục Tiểu Thanh, nhìn cũng chưa nhìn qua mọi người đang quỳ ở dưới đất chờ chàng cho phép đứng dậy, chỉ phất tay một cái nói: “Đứng lên đi.”

“Tạ Tấn vương gia.” Nghe vậy, đám người đang quỳ nhất loạt cung kính đứng dậy.

Thiên Vũ khẽ kéo Lục Tiểu Thanh, mỉm cười nói: “Làm sao vậy, nàng mà cũng có lúc thất thố sao, ta đã nghĩ rằng trên đời này chuyện gì cũng đều không dọa được nàng cơ đấy.” Vô Diễm cũng nhếch nhếch khóe miệng nói: “Xem ra không nói cho nàng là đúng, bằng không sẽ không thấy được phản ứng phấn khích của nàng, ta nhớ rõ không phải có người nói cái gì vương tôn hậu duệ quý tộc sẽ không để vào mắt, biểu hiện hôm nay phải được hiểu như thế nào đây?”

Lục Tiểu Thanh lấy lại bình tĩnh cũng không để ý Vô Diễm chế nhạo, một phen giữ chặt tay Thiên Vũ, liên tục lui ra phía sau vài bước, chỉ vào tấm biển trên cửa nói: “Mặt trên viết cái gì?”

Thiên Vũ khẽ cười nói: “Kính vương phủ.”

Lục Tiểu Thanh thu hồi ánh mắt, đứng trước cửa lớn trừng mắt khó hiểu, miệng lẩm bẩm nhìn Vô Diễm nói: “Huynh ấy nhìn giống Vương gia sao? Mà Kính vương, sao ta lại chưa nghe nói qua?” Nàng suy nghĩ nửa ngày, cũng không nhớ được lịch sử Đường triều có người gọi là Kính vương.

Thiên Vũ lắc đầu nói: “Không, Vô Diễm không phải Kính vương, Kính vương phủ là phủ đệ của lục thúc ta, hiện tại lục thúc đang ở Kinh Châu, trong phủ này do Vô Diễm quản, huynh ấy chính là Quận vương đương gia.”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu, Quận vương, cũng giống một chút, trong sách giáo khoa lịch sử nói đây cũng không phải là nhân vật hào hùng, nếu không có hào danh gì thì mặc kệ vậy, nghĩ xong tay lại lôi kéo Thiên Vũ đi vào trong vương phủ. Thấy Vô Diễm đang hung hăng trừng mắt nhìn mình, Lục Tiểu Thanh lại hướng chàng mỉm cười thật tươi, đây là vương phủ nha, mình xuyên qua đến Đại Đường có thể trà trộn vào trong vương phủ ở vài ngày, nhưng lần này là chuyện thân phận, nói ra thì đây cũng là người quyền quý, trời ạ, từ xưa đến nay ta tung hoành vũ trụ, là thiên hạ đệ nhất mặt dày. Cứ nghĩ Vô Diễm trừng mắt nàng là cảnh cáo nàng đừng làm bậy, nhưng hiện tại cho dù Vô Diễm có lấy bả đao giơ ra trước mặt nàng, nàng cũng là tươi cười chào đón, lại không phát hiện ra Vô Diễm hung hăng trừng mắt, là do nàng đang giữ chặt tay Thiên Vũ.

Đi được hai bước, Lục Tiểu Thanh đột nhiên nhớ tới Thiên Vũ hình như cũng là một vị Vương gia, đầu năm nay Vương gia xuất hiện đến thật nhiều, vừa bị Vô Diễm đả kích ột vố, trái tim Lục Tiểu Thanh hiện tại hẳn chắc không ít, vừa đi vừa nói với Thiên Vũ: “Đúng rồi, Thiên Vũ, huynh là Vương gia gì, là Quận vương gì?”

Thiên Vũ lắc đầu cười nói: “Ta không phải Quận vương, ta là Thân vương.”

“À, ta biết Thân vương so với Quận vương cao cấp hơn, trách không được Vô Diễm lại bảo vệ huynh như thế, Thân vương hình như là huynh đệ của hoàng đế mới có danh hiệu này.”

Thiên Vũ vô cùng kiên nhẫn cười nói: “Ta không phải huynh đệ của đương kim hoàng đế, ta là con của hoàng đế.”

Lục Tiểu Thanh vỗ vỗ đầu nói: “Quan hệ thật phức tạp, ta cứ nghĩ..... Mà con của hoàng đế gọi là Tấn vương đúng không? Tấn vương, Tấn vương, Tấn vương Lý Trị, trời ạ, Tấn vương Lý Trị, huynh đừng làm ta sợ, Đường Cao Tông (1).” Nắm tay áo Thiên Vũ không ngừng lắc mạnh, trừng lớn hai mắt vội la lên: “Tấn vương Lý Trị, huynh trăm ngàn không cần nói cho ta biết huynh là Tấn vương Lý Trị nha....” phu nhân có tướng mạo xinh đẹp, luôn tỏ ra cung kính đứng ở phía sau Vô Diễm khiển trách: “Lớn mặt.”

Thiên Vũ cũng chỉ lơ đãng mỉm cười nói: “Vì sao ta không thể gọi là Lý Trị? Ta gọi Lý Trị a..., Thiên Vũ là tên thường gọi, để đi đây đó xưng hô cho dễ, Lý Trị vốn là tên của ta.”

(1) : Đường Cao Tông :

Đường Cao Tông (628 - 683) (高宗 gāo zōng) là miếu hiệu của Lý Trị (李治 lǐ zhì), là hoàng đế thứ ba của nhà Đường, cai trị Trung Quốc trong giai đoạn từ năm 649-683.

Thần a..., Lục Tiểu Thanh ta có tài đức gì mà có thể gặp phải chuyện khó tin như vậy, ông trời a..., Đường Cao Tông, hoàng đế Đường triều tương lai đang đứng ở trước mặt ta, còn cười với ta nữa chứ, quan âm bồ tát, thần mặt trời, các ngài đối với ta thật sự là quá tốt, ta trở về sẽ thấp hươg cho các ngài.

Thiên Vũ nhìn vẻ mặt háo sắc của Lục Tiểu Thanh đang si mê nhìn mình, khoe miệng giật giật không ngừng, chỉ kém là không chảy nước miếng, không khỏi bật cười, nâng tay lên xua xua mấy cái trước mặt nàng: “Tĩnh, tĩnh, chỉ là một cái tên thôi mà, lại đáng giá để cho nàng như vậy sao, thật sự là khó gặp.”

Bị Thiên Vũ, không phải, là Lý Trị gọi hồn về, Lục Tiểu Thanh lập tức rút tay về, mỉm cười quyến rũ vỗ vỗ tay áo Lý Trị bị chính mình làm rối loạn, thuận tiện còn xoay người sửa sang lại xiêm y của chàng, lui về phía sau từng bước, vẻ mặt khiêm tốn cười nói: “Thỉnh an Tấn vương gia.”

Lý Trị sững sốt, nháy mắt mấy cái, nhìn thái độ của người trước mặt đang biến hóa một trăm tám mươi độ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vô Diễm mặt đang đen xì đứng ở bên cạnh, nhất thời cười ha ha: “Tiểu Thanh, ta thật không biết nên nói như thế nào với nàng nữa, tư thái của nàng chào ta, thật là, vẻ mặt không có ý tốt, toàn bộ ý định của nàng đã lộ ở trên mặt.”

Vô Diễm tức giận tiến lên từng bước, gõ vào đầu Lục Tiểu Thanh nói: “Thu hồi bộ dáng của nàng lại, nhìn thật ghê tởm.”

Lục Tiểu Thanh trừng Vô Diễm, lập tức quay đầu thay thành một bộ dáng tươi cười, nói với Lý Trị: “Được quen biết với người là vinh hạnh của tiểu nữ, có thể cùng nói chuyện với người là quang vinh của tiểu nữ, về sau xin chiếu cố nhiều hơn, chiếu cố nhiều hơn nha...” Có chiếu cố của huynh, về sau ta chính là con của vàng, ở Đại Đường ta có thể đi ngang.

Còn không kịp đối với Lý Trị biểu hiện chính mình vạn phần trung thành cùng ngưỡng mộ, Vô Diễm trực tiếp bắt lấy tay áo của nàng, đem nàng kéo đi vào bên trong, Lục Tiểu Thanh nắm lấy cánh tay Vô Diễm, lại quay đầu cười ngây ngô nói với Lý Trị: “Tấn vương gia, mời người vào bên trong, chúng ta vào trong phủ chậm rãi tán gẫu, chậm rãi tán gẫu.” Bên cạnh không quên hung hăng đạp Vô Diễm mấy đá.

Vô Diễm mặt lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đây là phủ của ta, không tới phiên nàng cho ta kiêu ngạo.” Vừa nói vừa một đường trực tiếp đi vào bên trong cánh cửa của vương phủ, chúng hạ nhân đang đứng khom người ở trước cửa, dàn sang hai bên nhường đường, phu nhân xinh đẹp vẫn đứng ở bên cạnh Vô Diễm, kinh ngạc nhìn Vô Diễm cùng Lục Tiểu Thanh, thần sắc hiện lên một tia khó hiểu cùng khinh bỉ.

Lý Trị cười ha ha, vừa lắc đầu cười vừa nói: “Ta thực sợ nàng rồi đó, xem ra nàng quả nhiên là không giống người thường, rất thú vị.”

Thật vất vả mới hạ gục được uy danh của Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh vẫn là cảm thấy buồn bực ra mặt, bất quá ngay sau đó, nàng lại đối với Lý Trị một tiếng lại một tiếng gọi Vương gia thật ngọt ngào, thần mật, lại dùng vẻ mặt cười quyến rũ, cười đến nổi sái cả quai hàm, sự nịnh bợ được thể hiện rõ ra ngoài như vậy, làm cho không đầy chốc lát sau, mọi người ở trong vương phủ lớn như vậy, đều biết hôm nay đi theo Quận vương nhà mình, cùng Tấn vương trở về có một nữ tử tên Lục Tiểu Thanh, hiện tại chính là đang một lòng muốn lấy lòng Tấn vương.

Tất cả các món ngon trên bàn tiệc, cơ bản đều được đặt ở trong bát của Tấn vương, nữ tử ngoại lai này so với Quận vương nhà mình còn giống chủ nhân hơn, một bên kính thêm rượu, một bên gấp thức ăn, phân phó trái phải, cứ như đây là nhà của mình vậy, mà Quận vương cùng Tấn vương đều trở thành khách nhân. Vốn muốn nói nàng không có tư cách ngồi ở vị trí trên, bất quá chủ tử của bọn họ đều nói vô phương, vì thế thành ra nàng một cái bàn, Quận vương nhà mình một cái, Tấn vương gia một cái, còn có một cái cư nhiên là cho gã đánh xe kiêm sai vặt của nàng. Ông trời ơi, bọn hạ nhân trong vương phủ đều muốn té xỉu, ngay cả nữ chủ nhân trong vương phủ đều không có dám ngồi cùng, nàng cư nhiên muốn đưa cả gã đánh

xe hạ nhân ngồi dùng bữa cùng chủ nhân của bọn họ, mà hai vị vương gia cũng đồng ý, đây là thế đạo gì a...? Khi nào thì nô lệ chỉ cần xoay người một cái, đã làm chủ người khác.

22. Chương 040 - 041

Chương 40: Ngưỡng mộ một vạn năm

Sau khi ăn xong, bốn người ngồi ở trong đại sảnh uống trà, Nguyên Phong biết trà đang cầm trong tay là trà Tây Hồ Long tỉnh, mười lượng bạc một ấm, mới chỉ uống có mấy ngụm lại cảm thấy vừa đắng lại vừa chất, thâm nghĩ “Cái gì vậy, so với rau dại nhà mình còn đắng hơn, uống không ngon” đứa trẻ hiền lành liền ngẩng đầu nhìn chăm chú ba người Lục Tiểu Thanh.

Lúc này Lục Tiểu Thanh hai tay cầm chén trà dâng cho Lý Trị, vẻ mặt mỉm cười nói: “Ta đối với huynh kính ngưỡng như nước sông Thao liên miên không dứt, ta đối với huynh ngưỡng mộ một vạn năm, ta đối với phong thái của huynh cảm giác như là gặp được bạn tri kỷ từ lâu, ta đối với huynh.....”

“Tiểu Thanh nên uống một ngụm trà cho khỏi khô miệng, đừng nói quá nhanh, ta nghe không kịp” Lý Trị vẻ mặt mỉm cười nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh, nhìn kỹ thì khóe miệng kia đã không còn giữ được vẻ bình tĩnh, bắt đầu giật giật rút gân. Vô Diễm ngồi ở vị trí chủ vị đã không còn gì để nói đối với Lục Tiểu Thanh, xoa xoa hàng chân lông mày, nhắm chặt hai mắt lại, tận lực duy trì bản thân không phát hỏa.

Lục Tiểu Thanh nâng chén trà lên uống một ngụm nhuận nhuận giọng, nói nhiều cũng đã cảm thấy khô cả cổ họng, thấy chính mình nói nhiều như vậy, tập hợp tất cả lời khen từ trong ra ngoài của cổ kim, tụ hợp tinh hoa của hơn năm ngàn năm lịch sử, thấy bản thân mình đã vô sỉ tới cực điểm, vậy mà Lý Trị trước mặt vẫn còn giữ được vẻ mặt mỉm cười nhìn mình chăm chú, gật đầu một chút ý bảo mình nói tiếp, thần linh a..., Lý Trị này sao lại có cảm giác so với ta còn không biết xấu hổ hơn thế này.

Nhìn thấy phản ứng khác người của Lý Trị, Lục Tiểu Thanh trong lòng thầm hít một hơi: Quên đi, làm hoàng đế chính là không giống người thường, như ta nói tràng giang đại hải còn được coi là có tài ăn nói, hần còn có thể khẳng khái tiếp nhận hết lời khen, quả nhiên là Hoàng đế, lòng dạ như mặt nước rộng lớn, nhưng ta ném nhiều gạch như vậy, người cũng phải cho ta thấy một chút gọn sóng chứ, thật là uống phí công phu mà.

Gặp kết quả không được như mong muốn, Lục Tiểu Thanh cũng lười để ý tới Lý Trị, nhàm chán nói: “Quên đi, quên đi, ta nói nhiều như vậy ngay cả phản ứng nhỏ đều không có, ta không thèm nghe huynh nói nữa, huynh thật đúng là khinh ta, cho ta là con hát giải khuây, không phải chỉ là Hoàng đế thôi sao, có gì đặc biệt hơn người đâu cơ chứ.”

“Lớn mật, nàng vừa nói cái gì?” Vô Diễm vốn vẫn đang nhắm mắt, bỗng mở mắt ra quát to. Lục Tiểu Thanh bị dọa làm cho hoảng sợ, đang muốn cãi lại, đột nhiên nghĩ đến hiện tại Lý Trị còn chưa làm hoàng đế, ngay cả thái tử cũng chưa phải, nói những lời này không phải là đại nghịch bất đạo sao, vội vàng nói “Là ta thuận miệng nói, hai người không cần để ý.”

Vô Diễm vài bước đi đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh, hung hăng phát mấy cái vào mông nàng, cả giận nói: “Ta đã nói với nàng bao nhiêu lần rồi, đây là kinh thành, nói chuyện hay làm việc đều phải thận trọng, nàng có nghĩ đến họa từ miệng mà ra hay không, hôm nay là chúng ta nghe thấy lời nói của nàng, nếu ngày mai nàng thuận miệng nói cho người khác nghe, nàng có biết chỉ cần một câu nói đó đã mắc phải tội mưu phản hay không, có thể giáng Tán vương trở thành thứ dân, thậm chí mất đầu, chính nàng cũng không bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình đâu.”

Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm giận dữ, trong lòng cũng sinh sợ hãi, lại không dám cãi lại, mông lại đau, chỉ có nước mắt lưng tròng nhìn chăm chú vào Lý Trị.

Lý Trị thấy Lục Tiểu Thanh bộ dạng đáng thương nhìn mình, thần nhiên cười cười nói: “Vô Diễm, đừng nóng giận, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, sao huynh lại ra tay mạnh như vậy, mà nàng cũng chỉ là vô tình

nói ra mà thôi.”

Vô Diễm hừ lạnh nói: “Đệ còn che chở cho nàng, nàng mở miệng ra là cái gì cũng dám nói, nếu không giáo huấn tốt để nàng nhớ được, ngày nào đó lên trời cũng không biết mình vì sao mà chết.”

Lục Tiểu Thanh xoa xoa mông bị đánh đau, biết Vô Diễm nưng tay, quan tâm trân trọng mình, nếu không sẽ không giận dữ như vậy, cũng biết vừa rồi mình ăn nói lỗ mãng, liền kéo kéo vạt áo Vô Diễm nói: “Ta biết lỗi rồi, lần sau không dám nói linh tinh nữa. Huynh đừng đánh nữa, ta kỳ thật cũng biết nhìn người, ta biết mọi người sẽ không nói ra ngoài, cho nên ta mới không bận tâm, nghĩ đến cái gì liền nói cái đó, với những người khác ta sẽ không nói linh tinh như vậy đâu.”

Lý Trị đứng dậy kéo Lục Tiểu Thanh qua, ôn nhu nói: “Chúng ta đều biết, nàng cũng chỉ ở trước mặt chúng ta mới có biểu hiện không kiêng nể gì, lý do chúng ta bảo vệ nàng, bởi vì nàng chân thành, thẳng thắn, đặc biệt. Nhưng là đây là kinh thành, về sau nói chuyện vẫn nên kiêng kị một chút mới tốt, đương nhiên Vô Diễm giáo huấn nàng, không phải là để nàng ở trước mặt chúng ta không dám nói những điều nàng nghĩ trong lòng, mà là sợ nàng ở trước mặt người ngoài nói hươu nói vượn, như vậy sẽ không tốt.”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu nói: “Ta biết, ở cùng một chỗ với hai người, ta có cảm giác như đang ở bên cạnh người thân, cho nên căn bản sẽ không tránh né hai người, về chuyện khác ta sẽ đúng mực, tuy rằng hai người thấy ta lúc nào cũng ăn nói lung tung lộn xộn, nhưng chuyện liên quan đến sinh tử, ta cũng biết là cần phải làm như thế nào cho đúng.”

Vô Diễm lúc này gật gật đầu nói: “Biết là tốt rồi, họa là từ ở miệng mà ra, nàng nhớ rõ cho ta, đặc biệt về sau không cần đề cập đến chuyện của hoàng tộc, cũng đừng nói lung tung. Tuy rằng hai chúng ta sẽ không đối xử với nàng như vậy, nhưng nàng cũng không nên quên, chúng ta cũng là hoàng thân quốc thích, nên hay bị ghen ghét, hơn nữa hiện tại trong khoảng thời gian này..... Dù sao nàng không nói lung tung thì được rồi.”

Lục Tiểu Thanh biết ở thời đại của mình được tự do ngôn luận, dù có mắng chủ tịch nước cũng không có người đem người đi chém đầu, nhưng ở đây thì không như vậy, chỉ đi sai một chút là liên quan đến chuyện sinh tử, bản thân mình về sau phải cẩn thận hơn một chút mới được. Aiz..., giang sơn dễ đổi, cũng không biết tính tình của mình có sửa đổi được hay không đây.

Mấy người nói chuyện thêm một lát, sau đó Lý Trị cáo từ rời đi, thấy trời cũng đã tối, Vô Diễm tự mình đưa Lục Tiểu Thanh an bài tới một tiểu viện có núi non giả ở trong phủ, nói tiểu viện cũng không ngoa, nghe mấy người được phái tới hầu hạ Tiểu Thanh nói, nơi này gọi là Minh Hiên, là nơi gần với nơi ở của Vô Diễm nhất, đây cũng là tiểu viện tốt nhất sau chủ viện.

Lục Tiểu Thanh cũng không để ý nhiều như vậy, mấy nha hoàn được phái tới đều là những người nhu thuận, thấy Tiểu Thanh xinh đẹp, lại được Quận Vương đối đãi tốt đến người mù cũng nhận ra, nên càng cung kính với nàng. Một tiếng tiểu thư, hai tiếng bưng trà và quạt mát cho nàng, rồi mát xa và dâng hoa quả, nhu thuận đến ai cũng thấy thoải mái.

Lục Tiểu Thanh còn chưa từng hưởng thụ qua loại đãi ngộ này, đó là tư vị ngọt ngào cực kỳ thích thú, cực nhân nhả ăn đưa hầu do tiểu nha hoàn đưa tới miệng, lúng búng trong miệng hỏi: “Khách đến Vương phủ đều được hầu hạ như vậy sao?”

Bốn nha hoàn này đều cực kỳ xinh đẹp, nha hoàn lớn nhất tên là Lục Tụ, gương mặt sáng sủa, cả người toát ra vẻ đơn thuần, nhìn thật là ổn trọng. Nha hoàn cao nhất tên là Hồng Ngọc, dáng người thanh mảnh, ôn nhu trầm mặc. Nha hoàn trắng trẻo tên Lan Tâm, dáng người nhỏ nhắn, một đôi mắt xếch, có đôi lông mày lá liễu, thật là có tinh thần. Nha hoàn cuối cùng tên Tiêu Xảo, hai má phúng phính, sống mũi cao thẳng, có đôi mắt biết nói, rất thân thiết.

Lục Tụ cười trả lời: “Cũng còn phải xem khách là loại người nào nữa, chúng em theo Vương gia từ nhỏ, nay được chuyển qua đây hầu hạ Tiểu thư, khách của Vương phủ không được đãi ngộ như thế này, cũng chỉ có Tiểu thư mới được ở trong Vương phủ. Nên từ xưa đến giờ chỉ có Tiểu thư được đãi ngộ như vậy”

Lục Tiểu Thanh a một tiếng nói: “Xem ra tiểu tử Vô Diễm này đối với ta thật tốt”

Lan Tâm cười nói: “Đúng vậy, về sau chúng em sẽ hầu hạ tiểu thư, nếu may mắn sẽ được hầu hạ tiểu thư cả đời.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Nói cái gì mà nếu may mắn sẽ được hầu hạ cả đời, ta ở chung với các người cảm thấy rất vui, các người nếu muốn theo ta, ta hỏi Vô Diễm cho phép các người theo ta, cùng lắm thì trả hẳn tiền để mua lại các người, mấy người muốn gả cho ai thì có thể gả cho người đó, để có cuộc sống riêng của mình, ta cho các người xuất giá. Thấy một đám cô nương xinh đẹp, mỗi ngày đều là hạ nhân hầu hạ người khác, tuy là ta cũng rất thích được người ta hầu hạ, nhưng càng thích gả các cô nương xinh đẹp ra ngoài để tìm được hạnh phúc của chính mình, chứ không phải là làm người hầu cả đời”

Bốn nữ tử ngẩn ngơ, sau đó sắc mặt đỏ bừng nói: “Tiểu thư nói chuyện gì vậy, chúng em đều không nghĩ tới muốn.....lập gia đình. Sau này, nếu may mắn chúng em sẽ được theo hầu tiểu thư....., nếu không chúng em cũng chỉ xứng là nô tỳ sai vặt cho chủ nhân mà thôi, nơi đó mới là nơi của chúng em”

Chương 41: Sườn phi

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu, biết những lời này là chân thật xuất phát từ suy nghĩ của bọn họ, nhân tiện nói: “Dù sao về sau các người cứ theo ta là được, ta nghĩ rằng chắc chắn Vô Diễm cũng sẽ không phản đối đâu, các người muốn gả cho người nào, ta liền để cho các người lập gia đình, còn nếu nghĩ muốn đi theo ta lẫn lộn giang hồ thì đi theo, các người cũng đừng cho rằng mình chỉ là một hạ nhân thấp kém, tuy rằng ta rất thích cảm giác được người hầu hạ, nhưng mà cũng chỉ cần một thời gian ngắn là ta liền cảm thấy rất phiền phức, cho nên các người muốn thế nào được cái đó, nào tất cả đến đây, chúng ta cùng ngồi xuống nói chuyện, ta còn không biết Vương gia của các người ở Kinh vương phủ là một người như thế nào nữa?”

Bốn nha hoàn kia ngày thường vẫn chưa từng nghe qua ai nói chuyện như vậy, cũng chưa từng gặp qua chủ tử nào lại cổ quái như vậy, nói ra những lời thân mật như nói với bạn tri kỷ, không khỏi nhất tề quỳ xuống, nói: “Cám ơn tiểu thư, về sau bọn nô tỳ liền đi theo tiểu thư.”

Người cổ đại nói quỳ liền quỳ luôn, giống như đầu gối sinh ra là để quỳ không bằng, Lục Tiểu Thanh vội la lên: “Làm gì vậy, làm gì vậy, không cần vừa nói được có hai câu đã quỳ xuống có được hay không? Ta có hung dữ như vậy sao? Về sau đừng quỳ, nhìn rất phiền, ta mặc kệ quy củ trước kia của các người là gì, nếu đã đến chỗ ta thì phải làm theo quy củ của ta.”

Lục Tụ kích động, mặt đỏ bừng nói: “Cám ơn tiểu thư, về sau tiểu thư chính là chủ tử của chúng em, tất cả mọi việc chúng em đều nghe theo tiểu thư.” Vừa nói vừa kéo mấy người bên cạnh cùng nhau đứng lên.

Lục Tiểu Thanh gật đầu nói: “Thế này mới đúng, đến đây ngồi xuống cùng nhau trò chuyện, ta đối với Kinh vương phủ rất hiếu kì.”

Hồng Ngọc mỉm cười nói: “Hiện tại tò mò, về sau sẽ không còn hiếu kỳ nữa, chờ Quận vương gia của chúng em khi nào an bài ở cùng một chỗ với tiểu thư, để cho tiểu thư trở thành chủ nhân thật sự, sống cả đời ở đây, khi đó sẽ không còn thấy tò mò nữa.” Tiếng nói vừa dứt, ba nha hoàn khác đều bật cười thành tiếng.

Lục Tiểu Thanh ngẩn người hỏi: “Có ý gì? Mọi người nói Vô Diễm muốn lấy ta làm vợ sao?”

Lục Tụ vội hỏi: “Tiểu thư cũng không nên xưng hô với tiểu vương gia như vậy, sẽ bị cho là phá hỏng quy củ, tiểu thư về sau cần phải chú ý, vương phủ cũng không phải là nơi bình thường khác, ở khắp mọi nơi đều có tai mắt, về sau nói chuyện nếu như bị người khác bắt được nhược điểm, ở trước mặt Vương phi cũng khó mà ăn nói được”

Tiêu Xảo cũng nói: “Tiểu thư, nếu chúng em đã theo người, người cũng cần phải săn sóc chúng em, chúng em dù sao cũng chỉ là những người hầu thấp cổ bé họng, tiểu thư tuy rằng nói chuyện..... Nhưng là thật tâm vì tốt cho chúng em, cho nên chúng em cũng muốn cùng tiểu thư trở thành tri kỷ. Tuy rằng nói Quận vương gia đối đãi với tiểu thư khác xa với những người khác, nhưng dù sao ở trên vẫn còn có Vương phi, mọi việc lớn nhỏ trong phủ vẫn là do Vương phi quản, tiểu thư cũng không thể lơ đãng.” Mấy nha đầu này chỉ cần nghe Lục Tiểu Thanh nói chuyện, liền hiểu ngay Lục Tiểu Thanh là người tùy ý nói chuyện, muốn nói gì liền nói cái đó, bởi vì tấm lòng của Lục Tiểu Thanh mà tất cả đều vì nàng mà suy nghĩ.

Lan Tâm gật đầu nói: “Tiểu thư còn không biết, Minh Hiền này chính là tiểu viện được xây cho sườn phi của tiểu vương gia, cho nên tiểu vương gia một mực an bài tiểu thư đến ở tiểu viện này, chúng em liền hiểu được ngay. Không nghĩ tới tiểu thư lại là một người tốt như vậy, tiểu thư vì tốt cho chúng em, chúng em tự nhiên cũng sẽ đối tốt với tiểu thư, tuy rằng về sau tiểu thư sẽ làm tiểu thiếp của tiểu Vương gia, nhưng hiện nay ở trong phủ tiểu thư vẫn chưa được tin yêu nhiều, cho nên tiểu thư cũng không thể đi sai lầm một bước.”

“Chờ một chút.” Lục Tiểu Thanh hai tay chần vào nhau, làm động tác ngăn lại bốn nha hoàn đang lú lú nói không ngừng, âm thanh lạnh lùng hỏi: “Ý của các người có phải là Vô Diễm đã có thể tử rồi phải không? Ta chỉ cần các người trả lời có hay không mà thôi? Không cần giằng cái khác.”

Lục Tụ nhìn thấy Lục Tiểu Thanh mặt lạnh lùng, mấy người đưa mắt liếc nhìn nhau một cái, Lục Tụ nói: “Tiểu thư thật sự chẳng lẽ không biết, tiểu vương gia đã có chính thất, là tiểu nữ nhi của lễ bộ thượng thư Ngu Thế Nam.”

Được lắm Vô Diễm, thì ra an bài ta ở lại nhà huynh, là muốn làm cho ta trở thành vợ bé của huynh, vợ bé, Lục Tiểu Thanh ta ngay cả vợ cả cũng không thêm làm, cứ nhiên còn muốn ta làm vợ bé của huynh, thật là tức chết ta mà, tức chết ta mà. Một cỗ tức giận không tên dâng lên từ ngực, làm nàng đang ngồi trên ghế nhảy dựng lên, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt cuồng nộ không ngừng ở trong phòng đi đi lại lại.

Bốn nha hoàn không hiểu gì, nhìn Lục Tiểu Thanh đang tức giận, vị trí sườn phi của Quận vương nhưng là có rất nhiều người nghĩ muốn cũng không được, thế mà vị tiểu thư trước mặt này như thế nào lại giống như một chút cũng không cao hứng, ngược lại còn rất tức giận.

Tức chết ta, tức chết ta, Vô Diễm chết tiết, Vô Diễm chết tiết. Cũng không biết vì sao trong lòng lại sẽ tức giận như vậy, cảm giác giống như là chính mình phát hiện ra bị người ta lừa gạt vậy, nhưng là Vô Diễm cũng chưa từng có nói qua là mình chưa có thể tử, chính mình lẽ ra phải nên nghĩ sớm đến điều này, ở thời cổ đại người hai ba, hai tư tuổi đã có thể tử từ lâu rồi, vì sao trong lòng lại cảm thấy ê ẩm, chua xót, một loại tức giận không tên quanh quẩn ở trong lòng, hận không thể ngay lập tức cắn chết Vô Diễm.

Nổi giận bùng bùng, ở trong phòng cuồng nộ đi đi lại lại vài vòng, tay áo phất lên một cái, đang muốn hướng bên ngoài đi ra, Hồng Ngọc tay mất lạnh lẽo chiếu cổ ôm cổ Lục Tiểu Thanh, vội la lên: “Tiểu thư người làm cái gì vậy?” ba nha hoàn bên cạnh cũng nhanh chân xông về phía trước, tiến đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh, người bắt ống tay áo, người ôm chầm lấy Lục Tiểu Thanh, ngăn cản Lục Tiểu Thanh lao đi ra bên ngoài.

Lục Tiểu Thanh cả giận nói: “Buông tay, ta muốn đi tìm Vô Diễm tính sổ, mọi người buông ta ra.”

“Tiểu thư, hiện tại là giờ nào rồi, tiểu vương gia sớm đã ở..... ngủ lại ở chỗ Vương phi, người hiện tại đi cũng không có ích gì, tốt nhất là đừng đi.” Lục Tụ biết nói ra những lời này, khả năng sẽ càng làm cho chủ tử càng thêm tức giận, nhưng cũng chỉ có cách này mới ngăn cản được chủ tử a....

Lục Tiểu Thanh vừa nghe Lục Tụ nói những lời này, cả người nháy mắt trùng xuống, chính mình dựa vào cái gì để đi gây chuyện bát nháo đây, dựa vào cái gì để đi tìm Vô Diễm tính sổ, Vô Diễm có nói qua muốn kết hôn với ta sao? Chính mình lại muốn nhất quyết phải gả cho Vô Diễm sao? Không có, trái tim của mình vẫn còn giữ nguyên vẹn trong lòng, chưa từng có mở lòng ra với bất kỳ ai, chưa từng có, Vô Diễm hẳn cũng không phải là một ngoại lệ.

Cắn chặt răng xem nhẹ một tia không cam lòng dưới đáy lòng kia, chậm rãi nói: “Buông ra đi, ta sẽ không đi tìm Vương gia nhà các người nữa đâu.”

Lục Tụ nghe Lục Tiểu Thanh nói lời xa lạ này, biết chính mình và ba người còn lại đã gây ra rắc rối, việc duy nhất cần làm bây giờ chính là xoa dịu Lục Tiểu Thanh, nháy mắt nhất tề quỳ xuống trước mặt Lục Tiểu Thanh nói: “Tiểu thư, là do chúng em không tốt, người muốn đánh muốn phạt muốn tức giận, liền trút lên người bọn nô tỳ đi, nhưng trăm ngàn không cần tức giận với Tiểu Vương gia. Tiểu vương gia đối với người rất trân trọng, có tình có nghĩa, không cần nói ra trong lòng tiểu thư hẳn cũng hiểu được, hôm nay chúng em sau khi thấy được loại tình huống này, trong lòng chúng em cũng hiểu được, chúng em từ nhỏ sống ở trong vương phủ, tiểu vương gia là người như thế nào, chúng em đều rõ ràng, chúng em chưa từng có thấy tiểu vương gia tức giận, cũng chưa từng thấy tiểu vương gia dung túng một người như thế, bình

thường người đều là thần nhiên, không vui cũng không giận, ngay cả nói cũng không muốn nói nhiều. Hôm nay, thời điểm khi Tiểu vương gia phân phó bốn người chúng em đến hầu hạ tiểu thư, một lần lại một lần dặn dò cần phải chú ý cái gì, làm như thế nào mới hợp ý của người, người thích nhất là cái gì, chúng em chưa từng có nghe thấy tiểu vương gia nói nhiều như vậy, hơn nữa hôm nay chúng em còn thấy tiểu vương gia tuy rằng gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng là miệng của ngài vẫn khẽ nở nụ cười, tiểu thư, chúng em biết tiểu vương gia đối với người là khác xa so với những người khác, người ở trong cảm nhận của tiểu Vương gia là không giống với bất kì ai”

Một hơi nói xong những lời dài dòng, Lục Tụ thở hổn hển một hơi sau đó mới ngừng lại, ba người còn lại nhìn nhau liếc mắt một cái, đều cúi đầu không dám nói lời nào, lại vẫn là một mực quỳ ở trước mặt Lục Tiểu Thanh, ngăn trở đường không cho nàng bước ra khỏi cửa.

Vô Diễm, huynh thật sự đối với ta khác xa so với những người khác sao? Huynh thật sự thích ta sao? Trong lòng ta hiểu được sao? Trong lòng ta chỗ nào hiểu được, ta không biết, ta hết thấy cũng không biết. Vô Diễm, Vô Diễm, huynh là người đã có thể tử, cho dù Lục Tiểu Thanh ta có thích huynh thật đi chăng nữa, ta cũng không có khả năng làm tiểu thiếp của huynh, lại nói ta thật sự đã có ý định gả cho huynh hay sao? Không, không có, nhưng vì sao trong lòng ta lại sẽ cảm thấy không cam lòng như vậy, cảm thấy rất chua xót, chẳng lẽ ta đã thích Vô Diễm sao?

Nhưng là ta làm sao có thể thích Vô Diễm được, ta nói rồi ta sẽ không đem trái tim của mình trao cho bất kỳ người cổ đại nào, ta sẽ không trả giá cảm tình của ta, nhưng tại sao đối với huynh, ta lại cảm thấy trong lòng chua xót, Vô Diễm, Vô Diễm, huynh làm hại trái tim của ta rối loạn. Lục Tiểu Thanh ngồi trở lại trên ghế trên, hít một hơi thật sâu, vươn tay nâng bốn nha hoàn dậy, nói: “Đứng lên đi, ta không tức giận các người, ta cũng không tức giận Vô Diễm, ta chỉ là tức giận chính bản thân mình, tức giận chính mình cứ nhiên không hiểu rõ chính mình. Được rồi, được rồi, không nói những lời vô dụng này nữa, cũng không có gì, cùng lắm thì...”

Hồng Ngọc là do trời sinh tính trầm ổn nên ngày thường không thích nói chuyện cho lắm, vừa nghe Lục Tiểu Thanh nói, nhất thời hiểu được Lục Tiểu Thanh không muốn gả cho tiểu vương gia nhà bọn họ, vội hỏi: “Tiểu thư, người cũng không thể làm như vậy, gả cho tiểu vương gia của chúng em là một việc thật sự rất tốt đẹp a.... Tuy rằng tiểu vương gia đã có chính thất, nhưng Vương phi là người sinh ra đã có thân phận cao quý, thân phận chủ mẫu trong nhà là không thể thấp đi. Về sau chỉ cần tiểu vương gia sủng người nhất, chỉ thích một mình người là được, bằng bộ dáng của tiểu thư, Vương phi không thể che lấp được sự sáng rực của người.”

Lời nói này hiểu được từ nhỏ được sinh ra trong gia đình cao quý, liền trở thành người có thân phận tôn quý, sinh ra trong gia đình nghèo hèn mặc kệ như thế nào, vẫn là người thấp kém, cho dù có được nhiều nam tử yêu thích người, bất quá cũng chỉ có thể thú người làm tiểu thiếp, đó được coi là niềm may mắn mà ông trời ban cho người.

23. Chương 042 - 043

Chương 42: Ra oai phủ đầu

Lục Tiểu Thanh vừa nghe những lời này, liền lạnh lùng nói: “Hồng Ngọc, người nói đúng, ở trong mắt các người, hoặc là ở trong mắt của Vô Diễm, ta là không có thân phận gì, không có người đứng sau chống lưng, làm sao có thể làm một sủng phi của Quận vương, đối với mọi người thì đó là một sự vinh hạnh to lớn. Nhưng là đối với ta mà nói, ta không cảm thấy gì là mới lạ mà vui mừng như điên, con người của ta đều xem nhẹ mọi thứ, tuy rằng ta thích tiền, nhưng là thực sự một ngày không có một văn tiền, thì ta cũng không cảm thấy khổ sở đến mức không sống nổi, trên đời này không có chuyện gì là không giải quyết được, điều trọng yếu chính là trong lòng mình có được vui vẻ hay không mà thôi.”

Điều trọng yếu là trong lòng mình có được vui vẻ hay không, bốn nha đầu ngây ngẩn cả người, các nàng chưa bao giờ nghe qua người nào lý luận như thế cả, ngạc nhiên nhìn Lục Tiểu Thanh, đáy mắt lại là như

được khai sáng ra điều mới mẻ, lại là khiếp sợ.

Lục Tiểu Thanh chậm rãi nói: “Trong lòng nếu không thoải mái, không vui vẻ, thì cho dù có cả thiên hạ cũng là cô đơn, tịch mịch, tâm nếu thỏa mãn cho dù không có thiên hạ cũng có thể tiêu sái. Không phải là ta bỏ qua Vô Diễm, mà là nếu ta thật tình thích hắn, cho dù có liều mạng ta cũng sẽ không buông tha hắn, nhưng là ta vẫn chưa thích hắn đến mức độ đó, cho nên ta đây chỉ có thể làm theo tâm tình của mình mà thôi, Vô Diễm và ta là hai người thuộc về hai thế giới khác nhau.” Trong lòng đôi khi vẫn cảm thấy cô đơn lạc lõng khi ở thế giới này, bị Lục Tiểu Thanh giấu kín.

Lục Tụ giống như có chút đã hiểu Lục Tiểu Thanh nói gì, ngẩng đầu lên nói: “Ý của tiểu thư là còn chưa có thích tiểu vương gia đến mức liều mạng? Còn chưa đạt đến quyết định cả đời sống bên nhau.”

Lục Tiểu Thanh khẽ cười nói: “Đúng vậy, nếu ta thực sự một ngày sẽ vì Vô Diễm liều lĩnh, như vậy ta nghĩ vương phủ này sẽ không còn được yên ổn, ta không phải là một người dễ dàng để mình bị chịu thua thiệt.”

Bốn nha đầu hiện tại đều là hiểu được ý tứ của Lục Tiểu Thanh, không khỏi đều khiếp sợ cho tư tưởng kỳ lạ của nàng, đồng thời cũng cảm động vì Lục Tiểu Thanh đối với các nàng không giấu diếm một điều gì, không khỏi bắt đầu đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, vì Lục Tiểu Thanh mà suy nghĩ.

Kỳ thật con người có đôi khi thật sự rất kỳ quái, một câu nói thôi cũng có thể trở thành sống chết có nhau, một cái mỉm cười có thể làm ột người khác cốt ghi tâm cả đời, cũng như vậy, một câu cũng có thể trở mặt vô tình, đối trọi với nhau như nước với lửa. Nghĩ đến hẳn là do duyên phận của kiếp trước, đời này mới có thể dễ dàng ở cùng một chỗ với nhau như vậy. Lục Tiểu Thanh mỉm cười nhìn bốn nha đầu vì nàng suy nghĩ tính toán, trong lòng không cảm thấy có một chút lo lắng nào, giống như cảm giác khi tiếp xúc với Ngô Lệ Hoa, là một loại cảm giác vui vẻ khi cuộc đời này gặp được tri kỷ.

Nghĩ đến Ngô Lệ Hoa, liền nhớ tới sau ngày ấy cũng không nhìn thấy Lý Quân Hiên cùng Lý Quỳnh nữa, nghĩ đến cũng không biết bọn họ bây giờ như thế nào rồi? Bằng sự hiểu biết của nàng đối với bọn họ, hẳn là bọn họ cũng đang đi tìm nàng, chính là nàng với bọn họ chẳng qua cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, cho nên cần gì phải nhất định quấn quýt bên nhau không rời, coi như chính mình chỉ là một người khách qua đường mà bọn họ gặp được trong sinh mệnh của mình, không nên lưu lại, cũng không muốn lưu lại, miễn mình phải mất công quan tâm.

Chính trong lúc đang chìm trong suy tư, ngoài cửa một giọng nói bén nhọn vang lên: “Quận vương phi đến.”

Bốn nha đầu cả kinh vội kéo Lục Tiểu Thanh đang ngồi ở trên ghế dựa, ý bảo đi ra cửa nghênh đón Quận vương phi, Lục Tiểu Thanh hơi hơi hướng các nàng cười, nhưng cả người vẫn bất động, nếu ta không phải là lo ấy nha hoàn này bị làm khó dễ, thì ta đã chẳng thêm nề mặt đâu.

Xuất phát từ lễ phép vẫn là đứng dậy, Lục Tụ gấp chủ tử của mình vẫn bất động, liền tự mình vội vàng đi ra cửa, kéo rèm cửa lên nghênh đón Quận vương phi, chỉ thấy Quận vương phi đang chậm rãi đi đến, phía sau đi theo là hai mama. Nhìn kỹ Quận vương phi này mi thanh mục tú, cũng được coi như là một mỹ nhân, cả người toát ra khí chất lạnh lùng đầy đe dọa, rất thích hợp với độ tuổi của nàng, làm cho người ta có một loại cảm giác muốn bồi dưỡng.

Lúc Lục Tiểu Thanh đánh giá Quận vương phi, Quận vương phi này cũng cẩn thận đánh giá Lục Tiểu Thanh từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên một tia khinh bỉ, cùng sự tức giận bị kìm nén, thấy Lục Tiểu Thanh không hề động đậy, lạnh lùng hừ một tiếng.

Lục Tiểu Thanh âm thầm cười, tiến lên từng bước nói: “Vương phi mời ngồi, không biết Vương phi đêm khuya đến tìm Tiểu Thanh là có chuyện gì quan trọng muốn nói hay sao?”

Quận vương phi kia còn chưa nói, lão phụ nhân thân hình gầy yếu bên cạnh nàng đã lên tiếng lạnh lùng nói: “Lục tiểu thư thật là ngạo mạn, tiến vào vương phủ, trước không đến bái kiến Vương phi, ngược lại muốn bắt Vương phi phải đích thân đến thăm người, không biết là Lục tiểu thư trong nhà không được giáo dục tốt, hay là người thuộc tầng lớp thấp không biết quy củ của vương phủ.”

Lục Tiểu Thanh khuôn mặt vốn đang khẽ nhếch môi tươi cười, nghe vậy nhất thời giận đến tái mặt, Lục Tụ ở phía sau nàng bước lên phía trước, khom người đáp lại: “Bẩm Vương phi, là do bọn nô tỳ không có

hầu hạ tốt, còn chưa có cùng tiểu thư giảng thuật quy củ ở trong phủ, là lỗi của nô tỳ, xin Vương phi trách phạt.”

Bốp, một lão thái bà khác ở phía sau Quận vương phi tiến lên tát một cái vào mặt Lục Tụ, thanh âm chói tai nói: “Làm càn, chúng ta đang nói chuyện, đến lượt người xen mồm vào sao? Thật là một đám nha đầu lớn mật, miệng lúc nào cũng tiểu thư, nàng là tiểu thư của các người sao? Người còn chưa phải là chủ tử, thế mà các người đã tìm cách nịnh bợ, thật đúng là một đám hồ ly.”

Lục Tiểu Thanh lạnh lùng nhìn hai lão thái bà phía sau Quận vương phi, vốn chính mình bị khinh bỉ nên phải nổi trận nổi đình mới đúng, vừa thấy người của mình cũng bị người khác đánh, cả người đang tràn đầy tức giận ngược lại lắng đọng xuống, chính mình đã muốn không nghĩ vội vàng giải quyết đối thủ. Đột nhiên nhoẻn miệng cười nói với Quận vương phi: “Đi theo phía sau Vương phi là người nào vậy? Nghĩ đến nhất định là lão nhân có địa vị trong phủ, như thế nào ở tại yến hội hôm nay vẫn chưa được nhìn thấy?”

Quận vương phi sắc mặt trầm xuống, lão thái bà gầy yếu nhất thời vẻ mặt đỏ lên phần nộ nói: “Lục tiểu thư, lão thân ở trong phủ có địa vị hay không, người về sau liền biết. Chính là lão thân muốn nhắc nhở Lục tiểu thư một câu, làm người là phải biết quy củ, tôn ti có trật tự, nơi đây cũng không phải là chỗ mà người muốn làm gì thì làm, bằng không sẽ bị mọi người chê cười, lấy cớ đó mà nói vương phủ chúng ta không có quy củ.”

Lục Tiểu Thanh kéo Lục Tụ lại gần mình, nhẹ nhàng vì nàng lau đi nước mắt, ánh mắt căn bản không nhìn về phía lão thái bà kia, chậm rãi nói: “Lão nhân gia này, người vừa gọi ta là gì? Nếu ta không có nghe nhầm, hình như người gọi ta là Lục tiểu thư.”

Phụ nhân kia hừ một tiếng, nói: “Chúng ta cũng không phải là người dễ tiện không biết lễ nghi.”

Lục Tiểu Thanh giống như căn bản không có nghe thấy lời nói mang đầy ý châm chọc của lão thái bà kia, ngẩng đầu mỉm cười với lão thái bà ra tay đánh Lục Tụ một cái, nói: “Nếu đã gọi ta là Lục tiểu thư, vậy đã chứng minh ta không phải là người của vương phủ các người.”

Quận vương phi kia nhìn quét Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, coi như khinh thường không muốn cùng nàng nói chuyện, lạnh lùng duy trì sự cao quý của mình, đứng thẳng người ở trong gian phòng, giống như nếu ở trong này ngồi xuống, liền đã tự mình hạ thấp giá trị của bản thân

Phụ nhân gầy yếu mồm miệng luôn châm chọc khiêu khích kia khinh bỉ nói: “Như thế nào, cứ như vậy tự tiến vào vương phủ chúng ta.”

Lục Tiểu Thanh cười nhẹ, đứng thẳng người, mỉm cười nói: “Ta nếu không phải là người trong vương phủ các người, mà ta lại là người Vương gia của các người tự mình mời về phủ, đã vượt qua việc phải đợi chờ cho phép người mới được bước vào vương phủ rồi, dù thế nào ta hiện tại cũng được coi như là khách của vương phủ, Quận vương phi, người lại đối đãi với khách nhân của nhà người như vậy hay sao.” Nói đến đây thanh âm có một chút lạnh lùng.

Quận vương phi kia không nghĩ tới Lục Tiểu Thanh đột nhiên đem mấu chốt của sự việc nhắm vào nàng ta, nhú nhú chân mày, còn chưa có trả lời, lão bà đáng ghét bên cạnh ra tay đánh người vội nói: “Chính là, nếu là khách nhân thì cũng phải ra dáng khách nhân, người.....”

Bốp, Lục Tiểu Thanh sải bước tiến lên phía trước, hung hăng cho bà ta một cái tát, âm thanh lạnh lùng nói: “Người có thân phận gì, ta với chủ tử của người nói chuyện, khi nào thì đến phiên người xen mồm vào?” lão thái bà đáng ghét kia không nghĩ tới đột nhiên Lục Tiểu Thanh lại trở lên cường ngạnh như thế, hai tay che miệng, trong lúc nhất thời không nói được câu nào.

Nhìn thấy Quận vương phi kia sắc mặt trầm xuống, đang muốn mở miệng nói chuyện, Lục Tiểu Thanh cảm tức lão thái bà cậy mạnh bắt nạt yếu kia, ở trước khi Quận vương phi kia đang muốn lên tiếng, liền mắng: “Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, lại nói, dù sao ta cũng là người mà chủ tử nhà người tự mình mời vào vương phủ, có thể ngồi chung một chỗ với Tần vương gia, người lại dám đối với ta bất kính như vậy. Tôn ti chẳng phân biệt được, đây là quy củ của vương phủ các người hay sao? Đây là cách dạy dỗ hạ nhân của vương phủ các người hay sao?”

Dừng lại một chút, một phen kéo Lục Tụ qua, nói: “Đây là nha hoàn mà Vương gia nhà các người phái tới

cho ta, thì đã là người của ta, ở trong này cũng chỉ có ta mới có tư cách ra tay đánh người, người chỉ là một hạ nhân, dám vi phạm quy củ đánh người của ta, không biết chủ tử của người đã dạy dỗ người như thế nào? Người của ta là do ta quản, ngay đến cả gã đánh xe sai vặt của ta, Tấn vương gia cùng Vương gia nhà người đều cho phép hắn ngồi một bàn, cùng ăn cơm với bọn họ, xưng hô tùy ý. Người thật to gan dám ra tay đánh người của ta, ta muốn mời Tấn vương gia đến đây, lấy lại công đạo cho ta.”

Chỉ cần là người có mắt, đều nhìn thấy rõ Lục Tiểu Thanh cùng Tấn vương gia có quan hệ tương đối tốt, quả thật ngay cả vì nàng mà cũng cho phép gã đánh xe sai vặt cùng Vương gia nhà mình, và Tấn vương gia cùng nhau ăn cơm, điều này ngày thường căn bản là một chuyện không dám tưởng tượng đến, hôm nay lại thật sự diễn ra ở trước mắt. Vương gia nhà mình nói như thế nào cũng là một Quận vương, mà Tấn vương gia nhưng lại là Thân vương, là con của hoàng đế đương triều, thân phận quan hệ đã có thể được cho là không khác nhau mấy

Chương 43: Lừa gạt dân cư

Vừa nghe Lục Tiểu Thanh mang Tấn Vương gia ra che chắn ỉn, Quận vương phi cũng không tự chủ được nhíu nhíu chân mày, hai lão thái bà đáng ghét kia nhất thời cũng có chút kinh hoảng, ngay từ đầu thầm nghĩ muốn đến đây là để ra uy với sườn phi tương lai, lại xem nhẹ nàng sau lưng khả năng có Tấn vương gia làm chỗ dựa vững chắc cho nàng, chính mình không thể đắc tội với nàng được.

Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái nhìn Quận vương phi, hừ lạnh một tiếng: “Đường đường là Kinh vương phủ, cư nhiên ngay cả một người thức thời cũng không có, Vương phi, đây là hạ nhân được người dạy dỗ hay sao? Không cần nói ta không cho Vương phi mặt mũi, ta với Quận vương gia nhà người tuy quen biết chưa được lâu, nhưng ở trong lòng ta luôn nghĩ người trong nhà của hắn phải là những người có hiểu biết, lễ phép, cầu cũng có quy củ của cầu, ngay cả đạo đãi khách cũng không hiểu được, cũng không biết vị quân vương đáng kính của chúng ta đã quản giáo như thế nào, xem ra mọi người trong Kinh vương phủ, cũng không phải là ai cũng là người hiểu biết lễ phép tối thiểu nên có, hừ.”

Quận vương phi sắc mặt thay đổi mấy lần, lão thái bà gầy yếu phía sau cái miệng trễ xuống, vừa giận lại vừa e ngại, ấp úng nói: “Nói cũng không phải là.....”

“Ta có nói chuyện với người sao?” Lục Tiểu Thanh hai mắt sáng quắc, bắn những tia sắc bén về phía lão thái bà này, thấy Lục Tiểu Thanh sắc mặt như băng sương, hai mắt như hàn đao trừng mắt nhìn mình, lão thái bà đáng ghét kia nhất thời không dám nói thêm một câu nào.

Lúc này Quận vương phi kia mới khụ một tiếng, sắc mặt đậm mạc nói: “Được rồi, không cần nói nữa kéo lại bị người chê cười, Lục tiểu thư, người đã là khách của vương phủ chúng ta, ta tự nhiên là sẽ lấy chỉ lễ đối đãi với khách nhân, bất quá, cũng chỉ là khách nhân, như vậy cũng mời Lục tiểu thư tự trọng đúng với thân phận của mình, hạ nhân trong vương phủ cũng không phải là người người có thể quản giáo.”

Dừng lại một chút, sau đó nói tiếp: “Ta xem cũng đã đến lúc Lục tiểu thư nên đi nghỉ ngơi rồi, trong vương phủ của chúng ta giờ làm việc, và nghỉ ngơi đều có quy củ riêng của mình, cũng không thể vì Lục tiểu thư chỉ là một khách nhân đến chơi, mà làm rối loạn quy củ trong phủ chúng ta được.” Nói xong xoay người sang chỗ khác, đứng thẳng lưng, cả người mang theo mười phần cao quý trang trọng, bước ra bên ngoài.

Bốn nha đầu đứng ở phía sau Lục Tiểu Thanh nhún người cao giọng nói: “Cung tiễn Vương Phi, vương phi đi thông thả.” một bên dẫn đường, đi theo ba người kia ra khỏi cửa tiểu viện mới dừng lại.

Lục Tiểu Thanh đứng ở trong phòng nhìn bóng dáng của ba người đó, hừ lạnh một tiếng lạnh băng nói: “Tưởng ra oai phủ đầu với ta, cũng không nhìn xem ta là người như thế nào, ta là người dễ bị bắt nạt vậy sao? Bản thân muốn thân phận hay không cần thân phận, muốn tức giận hay không tức giận, muốn ra mặt hay không ra mặt, ta đã muốn làm gì ai ngăn cản được ta, cái gì không mặt mũi, da mặt dày ta đều làm được, muốn đầu với ta, người còn non lắm.”

Trong nháy mắt nhìn thấy bốn tiểu nha đầu đồng loạt chạy chậm quay trở về trong phòng, Lục Tiểu Thanh còn chưa nói gì, Tiêu Xảo vẻ mặt lo lắng nói: “Điều này thật sự là không tốt có phải không? Tiểu thư, người nhưng là đã đắc tội với Vương phi rồi, những ngày về sau tiểu thư sống ở trong vương phủ có lẽ không được tốt lắm.”

Lục Tụ vẻ mặt lại là cảm kích, lại là thân thiết nói: “Tiểu thư, Lục Tụ cảm ơn tiểu thư đã làm chỗ dựa cho Lục Tụ, nhưng là vì Lục Tụ mà tiểu thư đi đắc tội với vương phi thật sự là không đáng a..., tiểu thư.”

Mắt thấy Lan Tâm cùng Hồng Ngọc cũng đang muốn mở miệng nói, Lục Tiểu Thanh khoát tay làm bộ dạng tạm ngừng, nói: “Được rồi, được rồi, không cần các người nói, ta cũng biết hậu quả là gì, trong lòng ta đều biết, ta chỉ muốn hỏi các người một câu, nếu ngày nào đó ta không còn ở trong vương phủ này, các người có nguyện ý đi theo ta hay không? Hay là trở về hầu hạ tiểu vương gia nhà các người?”

Bốn nha đầu ngẩn người, một lát sau Hồng Ngọc đột nhiên nhìn Lục Tiểu Thanh đầy cương quyết: “Tiểu thư, Hồng Ngọc hiểu được ý tứ của người, người là sợ nếu người không ở nơi này chống lưng cho chúng em, Quận vương phi sẽ gây khó dễ cho chúng em, cho dù Vương phi không nói lời nào, nhưng mấy mama bên cạnh Vương phi cũng sẽ không bỏ qua cho chúng em, bọn họ sẽ dùng đủ cách làm cho chúng em khó sống được ở trong vương phủ, chúng em hôm nay nếu là được tiểu vương gia chỉ định làm nha hoàn hầu hạ cho tiểu thư, như vậy chúng em sẽ hầu hạ tiểu thư cả đời, tự nhiên đến khi nào tiểu thư đi khỏi vương phủ, Hồng Ngọc nhất định sẽ đi theo tiểu thư.”

Lúc này Lan Tâm cũng hiểu được, trong lòng rất cảm động vị chủ nhân mới mà nàng chỉ ở chung chưa được một ngày này, lại sẽ toàn tâm toàn ý vì người khác mà suy nghĩ, đem chính mình ra chống đỡ cho bọn họ, đem mình trở thành mục tiêu cho người khác chú ý soi mói, khéo mắt không khỏi rưng rưng rơi nước mắt: “Ý tứ của Tiểu vương gia là muốn chúng em đến hầu hạ tiểu thư, vì thế mặc kệ tiểu thư muốn đi đến nơi nào, chúng em đều vẫn sẽ đi theo hầu hạ người, mặc kệ là ở vương phủ hay là ở chỗ khác, mặc kệ là phú quý hay là bần cùng, chúng em đều đi theo tiểu thư.”

Lục Tụ cùng Tiêu Xảo bên cạnh không nói gì, chính là cũng quỳ xuống trước mặt Lục Tiểu Thanh, không cần nhiều lời, hành động đã nói lên tất cả.

Lục Tiểu Thanh trong lòng cảm động, ai nói nữ nhi không bằng nam nhi? Ai nói chỉ có nam nhi mới có thể cõi mở, tinh táo kết làm bằng hữu với nhau dễ hơn nữ nhi? Ai nói nữ nhi không thể nói những lời thề hẹn hào hùng với nhau? Chỉ cần gặp đúng người, nữ tử chúng ta cũng có thể bộc lộ can đảm của mình, tràn đầy nhiệt huyết, chỉ cần người mà mình thấy đáng giá, ngay cả vinh hoa phú quý, nhà cao cửa rộng, tiền tài như nước, cũng chẳng là gì.

Lục Tiểu Thanh vươn tay nâng bốn người dậy, sau đó mỉm cười nói: “Về sau không phải quỳ lạy, cũng không phải bái thiên địa mà lúc nào cũng muốn quỳ lạy, từ nay về sau mọi người chính là bằng hữu, không có chủ tử hay nha hoàn, các người cũng đừng khiêm nhượng, con người của ta mọi người hiện tại cũng chỉ nhìn thấy được một mặt, về sau nếu phát hiện ra ta là một người lộn xộn, làm việc tùy hứng, không có tôn ti trật tự, không biết có hội hận hay không đây? Được rồi, ta không cần các người nói cái gì, con người của ta chính là luôn bao che khuyết điểm, nếu đã đi theo ta, ta sẽ không để cho các người bị chịu thiệt.”

Lục Tụ đứng thẳng thân mình, khẽ cười nói: “Chẳng lẽ tiểu thư hiện tại không phải là một người lộn xộn, làm việc tùy hứng, không có tôn ti trật tự hay sao? Như vậy cổ quái, chủ tử lớn mật như tiểu thư, chúng em vẫn là lần đầu tiên gặp được, bất quá đi theo tiểu thư chúng em cảm thấy thực vui vẻ, có một loại cảm giác ấm áp như ở cùng người thân, tiểu thư người đừng cảm thấy kỳ quái khi nghe Lục Tụ nói vậy, thật sự ở bên tiểu thư cho em một cảm giác thực thân thiết, thực ôn hòa, cảm giác này chỉ có trước kia khi ở nhà cùng huynh đệ tỷ muội mới có được.”

Tiêu Xảo, Hồng Ngọc, Lan Tâm cũng đều gật đầu cho là đúng, nghĩ đến cũng là cảm thấy trên người Lục Tiểu Thanh có một loại cảm giác thực ấm áp, thực bình thản, thực ôn nhu, đi gần nàng cảm giác thực thoải mái, cho nên mới sẽ liều lĩnh vứt bỏ người trong nhà năm đó một lòng đem chính mình đưa vào vương phủ, có lẽ là do nhất thời xúc động, bất quá có người đáng giá để cho bọn họ xúc động như vậy, họ sẽ không bao giờ hối tiếc, một lần xúc động đáng giá cả đời.

Lục Tiểu Thanh lắc đầu cười khổ nói: “Xem ra ta làm người thật sự thất bại rồi, như thế nào ngay cả tính cách của bản thân đều bị người nhìn thấu, thật sự là thất bại. Được rồi, được rồi, không nói nữa, mọi người nhanh đi ngủ đi, ngày mai ta muốn đi diễn trò hay ọi người xem.”

Bốn người bọn Lục Tụ liếc nhau, bất đắc dĩ lắc đầu, chủ tử này nếu một ngày nào đó sợ phiền phức, thì chắc ngày đó sẽ xảy ra một cơn đại hồng thủy, cũng biết chính mình có khuyên thế nào nàng cũng không chịu nghe, cho nên chỉ biết cười khổ, đi trải giường chiếu, chăn đệm cho Lục Tiểu Thanh nghỉ ngơi.

Lục Tiểu Thanh thu lại vẻ mặt đầy ý cười, dạm mạc nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, suy nghĩ nói: “Quận vương phi này cũng không phải là một người đơn giản, nếu đổi lại là mình bị người khác chỉ vào mũi mà giáo huấn, sớm đã đi lên đánh cho người đó một trận rồi, nàng lại như vậy có thể chịu đựng, giữ vững lập trường của chính mình, muốn bắt được cái sai của nàng ta quả rất khó, xem ra có thể làm đương gia ở trong vương phủ to như vậy, thực cũng không phải là một người đơn giản.”

Cúi đầu nhìn bóng cây lay lay theo chiều gió ở trong tiểu viện, Lục Tiểu Thanh khẽ cau mày, chính mình đang đợi cái gì? Chẳng lẽ đợi lát nữa Vô Diễm lại đây nhìn mình sao? Nữ nhân của hắn vội tới ra oai phủ đầu với ta, hắn làm sao có thể không biết. Lục Tiểu Thanh a... Lục Tiểu Thanh, người tốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy? Rõ ràng trong lòng không muốn nghĩ đến hắn, vì sao lại còn chờ đợi? Chẳng lẽ nói người thật sự nghĩ đến hắn, người ở trong cảm nhận của Vô Diễm rất trọng yếu hay sao? Hay là trong lòng người đã có Vô Diễm, cho nên mới sẽ như vậy không bỏ xuống được?

Thấp giọng cười nhạo bản thân một tiếng, tâm tư của chính mình mà cũng không rõ a.... Vô Diễm, Vô Diễm, chưa từng có nghĩ tới có hắn, nhưng lại mất đi dễ dàng như vậy a...

Aiz..., có cũng chưa từng có, nói gì đến mất đi, thì ra nghĩ đến chỉ cần chính mình nguyện ý, trên đời có cái gì mà không thể chiếm được, lại không biết có rất nhiều chuyện mà chính mình nói tính cũng không thể tính được, ta đã đánh giá quá cao về mình rồi.

Hơi hơi lắc lắc đầu, thu hồi lại ánh mắt đang nhìn ngoài cửa sổ, không nên để ý đến những suy nghĩ ở trong lòng nữa, mà là nên đi ngủ thôi.

Đêm đã khuya, ngoài cửa sổ gió nhẹ nhàng thổi, ban đêm ngày mùa hè thật trong lành mát mẻ. Trong Minh hiên, một thân ảnh cao to đứng bất động ở bên cạnh rừng trúc đang rung động theo gió, vang lên tiếng sần sật, một đôi con người sáng ngời lấp lánh như ánh sao sáng trên bầu trời, bình tĩnh nhìn chăm chú vào căn phòng vừa tắt đèn, trong mắt hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, lại vẫn là nhìn về nơi đó không chuyển mắt, có ngạc nhiên, có sự khó hiểu, có nghi hoặc, có suy nghĩ sâu xa, cũng có vui mừng.

24. Chương 044 - 045

Chương 44: Diễn trò

Ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh rời giường sớm, không phải là nàng nguyện ý dậy, mà là bốn tiểu nha đầu ầm ĩ kéo nàng, cũng không biết quy củ giáo dưỡng mười mấy năm của vương phủ ở đâu, mà một đám không lớn không nhỏ cứ nhiên dám đem chủ tử của các nàng từ trên giường kéo ngồi dậy, còn cười đến không nhìn ra mặt mũi đâu, Lục Tiểu Thanh ca thán không phục, không biết nếu như nàng không bày mưu đặt kế, mấy nha đầu này còn có thể biến thành cái dạng này hay không?

Chọn Tiêu Xảo khéo tay chải đầu đẹp nhất chải tóc ỳnh, ngày thường Lục Tiểu Thanh chỉ cần chải tóc sơ sơ, tùy ý không rối tung là được, hôm nay muốn đi thực hiện kế hoạch, đương nhiên dung nhan phải chỉnh tề, thậm chí càng cố ý xinh đẹp như thiên tiên, như vậy chính mình mới có khí thế.

Đến giờ cơm trưa, Quận vương phi phái người truyền Lục Tiểu Thanh đến trong sảnh dùng cơm, nàng đưa cho người truyền tin một ít bạc vụn để hỏi thăm tình hình, thì biết được Vô Diễm cũng đang ở đó, Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc, đem theo bốn nha hoàn, nhẹ nhàng thướt tha theo người truyền tin hướng phía Tiền thính mà đi.

Tại Tiền thính, Vô Diễm cùng Quận vương phi đã yên vị bên cạnh chiếc bàn gỗ đàn hình tròn, xung quanh là hai mama, cùng mỗi bên bốn nha đầu đang đứng hầu, trong sảnh không một người nói chuyện, bọn hạ nhân đều yên lặng đứng thẳng ở một bên, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Vô Diễm cùng Quận vương phi bên bàn ăn.

Vô Diễm vẫn là một bộ dáng lạnh như băng ngồi ngay ngắn tại vị trí chủ nhà, Quận vương phi bên cạnh mỉm cười nói: “Vương gia, thiếp đã phái người đi mời Lục tiểu thư, người xem mấy món ăn này có hợp

khẩu vị của nàng hay không?”

Vô Diễm ừm một tiếng cũng không nói gì thêm, nhìn thoáng ra bên ngoài, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh mặc quần áo màu lam nhạt cung trang váy dài, bên hông thắt đai lưng màu trắng, mặt trên còn đính thêm một miếng ngọc thạch màu hồng nhạt, nhìn qua liền biết đã được tỉ mỉ chăm chút, trên đầu là những trang sức hiện đang được các vị tiểu thư đương thời ưa chuộng, một vòng hạt trân châu nhỏ li ti vòng trên trán, đơn giản mà cao quý, lại không mất thân phận của nữ nhi gia giáo, cổ đeo một vòng minh châu mượt mà tinh xảo, làm cho nàng càng thêm khí chất quý phái đến bức người, xinh đẹp nhẹ nhàng hướng trong sảnh đi tới.

Lục Tiểu Thanh bước nhanh đi về phía Vô Diễm, bắt gặp ánh mắt thưởng thức của Vô Diễm, nhất thời mỉm cười đứng bên cạnh Vô Diễm, khéo mắt nhìn lướt qua Quận vương phi, thấy sắc mặt nàng có chút khó coi đang liếc mắt nhìn mình, liền nghiêng đầu nhìn về phía Vô Diễm. Lục Tiểu Thanh cười nhẹ, quần áo cùng trang sức là lần trước do Ngô Lệ Hoa chuẩn bị cho nàng bỏ trốn, đúng là muốn nâng giá trị con người không khó, muốn mộc mạc, muốn cao quý gì cũng có, không cần gì nhiều, chỉ cần có tiền là được. Aiz, Lão Tử khinh bỉ điều này.

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh không giống như trước tự động xem nhẹ chàng ngồi xuống, mà là đứng ở một bên chờ chàng phân phó, trong mắt hiện lên một tia thú vị nói: “Ngồi đi.”

Lục Tiểu Thanh theo lời Vô Diễm ngồi xuống, phụng phịu nói với Vô Diễm: “Ta đói bụng.”

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh hôm nay rất kỳ quái, liền theo nàng biểu diễn nói: “Ừm, vậy trước dùng cơm đi.” Dứt lời cầm lên đôi đũa, ý bảo có thể ăn.

Lục Tiểu Thanh động tác tao nhã gấp lên một viên thịt tròn chiên giòn, mỉm cười mê người nói với Vô Diễm: “Nào, ăn cái này.” Vừa nói vừa mang theo vẻ mặt tươi cười chết người, gấp thức ăn kề đến tận miệng Vô Diễm. Vô Diễm ngẩn người buông đũa trong tay, nhú mày nhìn Lục Tiểu Thanh, Quận vương phi bên cạnh tức giận đến đen mặt, nhưng chỉ nhú mày không nói gì.

Lục Tiểu Thanh như trước cười nói: “A, há mồm.” Động tác không thay đổi, đã gấp thức ăn đưa tới miệng Vô Diễm, trên mặt mang theo ý “Huynh không ăn, ta cũng sẽ không buông ra”.

Vô Diễm càng thêm khẳng định Lục Tiểu Thanh hôm nay là theo chàng đùa giỡn, được, để xem nàng rốt cuộc muốn làm gì, khẽ mỉm cười, há mồm ăn thịt viên Lục Tiểu Thanh đút cho chàng.

Lục Tiểu Thanh khéo miệng cười khẽ hạ tay đặt xuống, thần thái thiên chân hỏi: “Ăn ngon không?”

Vô Diễm chưa từng gặp qua thần thái này của Lục Tiểu Thanh, vừa mỉa mai lại vừa tinh nghịch, tuy biết rằng nhất định có chuyện không tốt, bất quá vẫn rất phối hợp gật đầu nói: “Ăn ngon.”

Lục Tiểu Thanh ừm một tiếng nói: “Đút cho huynh, ta còn chưa có ăn nha?” Lại chính mình không động thủ, chỉ nháy một đôi mắt to tròn ngập nước, cười xấu hổ nhìn Vô Diễm.

Vô Diễm sờ sờ giữa trán, khéo môi nhếch càng cao, thật vất vả nhịn xuống không cười to ra tiếng, ngẩng đầu hỏi: “Vậy nàng muốn ăn cái gì?”

“Huynh cảm thấy món nào ngon thì đút cho ta món đó đi” nàng nhỏ giọng như tiếng muỗi kêu vo ve bên tai.

Vô Diễm nhin cười nâng đũa gấp một miếng mướp đắng, nhú mày nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Há miệng ra, ta cảm thấy món này rất ngon.” Vừa nói vừa đưa đến bên miệng Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh khéo miệng giật giật vài cái, vẻ mặt mỉm cười ngọt ngào há miệng ăn miếng mướp đắng, Vô Diễm, cái tên đáng giận nhà người.

Đút cho Lục Tiểu Thanh ăn xong, đem đũa để vào miệng mình, tà khí nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Ăn ngon không?”

Lục Tiểu Thanh biết mình đang khiêu khích hắn, hắn ngược lại rất phối hợp khiêu khích lại mình, lập tức cười tủm tỉm nói: “Ăn ngon, ăn ngon thật.” Cảm thấy cái tên kia thật đáng giận a..., bình sinh nàng ghét

nhất là mướp đáng, tên Vô Diễm này rõ ràng biết mình không thích mướp đáng, hôm nay ý định muốn cùng ta đối đầu đây mà.

Quận vương phi bên cạnh thấy hai người ở trên bàn cơm không coi ai ra gì, lại công khai tán tỉnh như thế, trong lòng vừa giận vừa hận, Lục Tiểu Thanh từ lúc tiến vào đến giờ nhìn cũng chưa nhìn nàng một cái, bỏ qua coi rẻ như, bây giờ còn thản nhiên công khai liếc mắt đưa tình với Vô Diễm, thái độ xem thường, cùng nàng tranh tương công, dù gì nàng cũng là đương gia chủ mẫu, không thể đánh mất thân phận cùng hồ ly tinh tranh chấp được, sắc mặt dịu đi mấy phần, tiếp tục không lên tiếng, ở một bên thong thả ăn vài thứ trong bát.

Lục Tiểu Thanh đem cả người dựa vào cánh tay Vô Diễm, giọng nói nũng nịu: “Vô Diễm, huynh đem bốn nha đầu kia cho ta được không? Ta muốn các nàng hầu hạ ta cả đời.”

Vô Diễm khó có được cơ hội như thế, không biết xấu hổ ôm thắt lưng Lục Tiểu Thanh, nhìn nàng mỉm cười nói: “Bốn nha đầu kia ta đã cho nàng, các nàng là người của vương phủ ta, nàng muốn để cho các nàng cả đời hầu hạ cũng không khó.” Dứt lời, trong mắt lóe lên một chút thản nhiên vui sướng, cúi đầu nhìn sâu vào trong mắt Lục Tiểu Thanh.

Đáng chết, có cần phải bày ra ánh mắt câu dẫn người như vậy không, thật sự là mê chết người không cần đèn mạng mà. Lục Tiểu Thanh cực nhanh trừng mắt, tránh lâm vào cạm bẫy câu hồn của Vô Diễm, khẽ cười nói: “Tốt lắm, ta sẽ mua lại các nàng, về sau các nàng sẽ làm nha đầu của ta, không còn là người của vương phủ của nhà huynh nữa, ngày nào đó nếu ta lập gia đình, ta muốn các nàng làm nha đầu của hồi môn của ta.”

Lúc này sắc mặt Quận vương phi trầm xuống mở miệng nói: “Vương gia, chuyện này không thể, bốn người kia là từ nhỏ đã được bán vào vương phủ làm nha đầu, mất rất nhiều năm dạy dỗ, sao có thể để cho người ngoài mua đi.”

Vô Diễm nhìn Lục Tiểu Thanh đột nhiên cười nói với nàng: “Muốn làm nha đầu của hồi môn của nàng, được, ta đem các nàng ấy cho nàng, về sau liền tính là người của Lục gia nàng.”

Quận vương phi thấy Vô Diễm hoàn toàn không để ý đến mình, trực tiếp phủ định lời nói của nàng, vốn nghĩ bằng xuất thân bình dân của Lục Tiểu Thanh, muốn dụ dỗ người, dù thế nào cũng không uy hiếp đến chính mình, tuy rằng tối hôm qua nàng đã biết, về sau vương phủ không còn là mình muốn như thế nào liền như thế ấy. Không nghĩ tới hôm nay, chỉ bằng một câu của nàng ta, Vương gia liền đem bốn đại nha đầu trong phủ được bồi dưỡng để tương lai hầu hạ chàng cho Lục Tiểu Thanh, sủng ái như vậy, về sau nàng ta chắc sẽ leo cả lên đầu mình mà ngồi, nghĩ thế Quận vương phi không khỏi đem tay dưới bàn nắm chặt thành quyền.

Lục Tiểu Thanh lập tức ngồi thẳng người, nghiêm trang nói: “Vậy lấy khế ước bán mình cho ta đi.”

Vô Diễm ho khan phân phó hạ nhân đứng bên cạnh chàng đi ra ngoài, chỉ trong chốc lát, bốn mảnh giấy bạc đã được đem đến, Vô Diễm cầm lấy trực tiếp đưa cho Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh mày liễu cau lại, trừng mắt nhìn mấy tờ giấy trong tay, nhìn không hiểu a....

Vô Diễm tất nhiên là biết Lục Tiểu Thanh không biết chữ, tiếp nhận lại, liếc mắt một cái nói: “Đây nha, bốn người các nàng năm đó được bán vào vương phủ mỗi người giá hai mươi lượng bạc, đây là khế ước.”

Lục Tiểu Thanh rút ngân lượng ra trả cho Vô Diễm

Chương 45: Kính rượu

Vô Diễm bỗng lạnh mặt nói: “Nàng làm gì vậy? Chẳng lẽ nhà ta đường đường là Vương phủ, mà ngay đến cả bốn người ta cũng không cho nàng nổi hay sao?”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói “Không phải như vậy, ta muốn đem các nàng theo, cắt đứt toàn bộ quan hệ của các nàng với Vương phủ, về sau các nàng là người của ta, không còn quan hệ với Vương phủ. Chúng ta một bên giao tiền, một bên giao người, từ nay về sau các nàng và Vương phủ không có liên quan gì đến nhau.”

Vô Diễm nhíu nhíu mày thật sâu nhìn Lục Tiểu Thanh, rồi nói: “Được rồi, ta gọi người viết lại một lần nữa, đổi tên chủ tử thành tên của nàng”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu, hai tay vỗ vỗ, bốn nha hoàn từ bên ngoài chậm rãi đi vào trong sảnh, Lục Tiểu Thanh đưa khế ước trong tay nói: “Lục Tự, xem khế ước này có phải của các ngươi không?” Lục Tự tiến lên nhận, vừa thấy gật gật đầu nói: “Tiểu thư, đúng vậy”

Lục Tiểu Thanh cầm lại khế ước nói: “Vậy các ngươi còn không tạ ơn Kinh quận vương, về sau các ngươi đã là người tự do.” Dứt lời, hai tay lần lượt huy động, giấy trắng hóa thành một đồng giấy vụn. Bốn nha đầu ngẩn người, khế ước được chủ mới hủy đi, ngạc nhiên chưa tiếp thu được. Ý của tiểu thư là để cho chúng ta tự do, về sau dù cho bản hàn hay phú quý, mình không còn là nha hoàn nữa.

Bốn người thân mình chấn động, khi hiểu được ý tứ của Lục Tiểu Thanh, đều quay người thi lễ với Vô Diễm: “Cảm ơn Kinh quận vương”, và cũng không còn tự xưng nô tỳ. Vô Diễm kinh ngạc nhìn động tác của Lục Tiểu Thanh, trầm ngâm một chút rồi gật gật đầu nói: “Không cần cảm tạ bốn vương, là chủ tử của các ngươi mua các ngươi, về sau các ngươi phải chuyên tâm hầu hạ chủ tử mới của các ngươi.”. Đám người Lục Tự nhất tề đứng ở phía sau Lục Tiểu Thanh, trong mắt vừa kích động vừa cảm kích.

Quận vương phi thấy bốn nha đầu ở lại trong sảnh không đi, hừ lạnh một tiếng nói: “Nơi này là nơi để tiếp đãi các người hay sao? Còn không cút ra ngoài cho ta.”

“Việc đó còn phụ thuộc vào sự định đoạt của ta, Quận vương phi, đừng quên là hiện tại người đang giáo huấn người của ta. Vô Diễm, Vương phi của huynh không có lễ phép sao? Huynh dạy nàng như thế nào vậy? Một chút mặt mũi cũng không để lại cho ta, Vô Diễm, người ta rất đau lòng, rất sợ hãi.” Lục Tiểu Thanh hung tợn nói Quận vương phi một câu, sau đó lập tức hóa thành người mềm mại không xương dựa vào trên người Vô Diễm, bĩu môi hướng Vô Diễm tố khổ.

Vô Diễm lạnh lùng liếc mắt quét qua Quận vương phi, âm thanh lạnh lùng nói: “Nếu là người của Tiểu Thanh, nàng đừng oán” Rồi quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh, khoe môi nhếch lên nói: “Ai dám khi dễ nàng? Lá gan của nàng lớn như vậy, còn có cái gì làm nàng sợ hãi cơ chứ.”

Quận vương phi không nghĩ Vô Diễm lại bảo hộ Lục Tiểu Thanh như vậy, trước mặt bao nhiêu hạ nhân không cho nàng một chút mặt mũi nào, trong lòng vừa tức vừa giận, cũng không dám nói lời phản bác Vô Diễm.

Lục Tiểu Thanh không thuận theo, tựa vào trong lòng Vô Diễm nói: “Ta vốn nhất gan, huynh xem ta một người không ai thương, không ai quan tâm, lúc nào cũng đều một mình lo lắng tìm đường sống, người khác lớn tiếng ho khan một chút, ta đều kinh hách cả buổi sáng, lại chưa từng có ai ở trước mặt ta lớn tiếng răn dạy như vậy, Vô Diễm, ta ở đây một người thân cũng không có, Vô Diễm, huynh để cho người khác tới ức hiếp ta sao?”

Quận vương phi thấy bộ dạng Lục Tiểu Thanh thân thiết tựa vào trong lòng Vô Diễm, ánh mắt lại chăm chọc nhìn sang mình, tức giận làm toàn thân không ngừng run lên, hai tay ở dưới bàn dùng sức xé rách khăn tay, nhưng Quận vương nhà mình cũng là một người lãnh khốc lạnh như băng, ngày thường ngay cả bản thân là chính thất của chàng cũng không dám ở trước mặt chàng lớn tiếng nói chuyện, lại càng không dám trái ý tứ của chàng, hiện tại cho dù giận dữ, cũng không dám ở trước mặt chàng phát giận.

Mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, răng nanh âm thầm cắn lại cổ họng, hiện tại cứ để cho người đắc ý đi, chỉ cần người vào Vương phủ thì thế nào cũng có lúc ta thu thập người.

Lục Tiểu Thanh khoe miệng mỉm cười, cho Quận vương phi một cái nhìn tà mị, ta cho người thấy là ta trêu chọc người đó, ta quang minh chính đại đối nghịch với người đó, thế nào? Có giỏi thì tới thu thập ta đi.

Khi đang cười xấu xa nhìn Quận vương phi đang xanh cả mặt, trên lưng bị Vô Diễm ôm đột nhiên căng thẳng, Lục Tiểu Thanh khó hiểu ngẩng đầu nhìn chàng, Vô Diễm cúi đầu nhìn Tiểu Thanh, thật cẩn trọng nói: “Ta đã từng nói với nàng, cha mẹ của ta cũng là cha mẹ của nàng, bọn họ sẽ thương nàng, bảo hộ nàng cũng giống như ta, về sau không được nói như vậy nữa, về sau sẽ không có ai khi dễ nàng, những gì ta nói không ai có thể nghi ngờ.”

Ánh mắt Vô Diễm thâm thúy mà trong sáng như có thể vọng tiến vào sâu trong linh hồn, giờ phút này Vô

Diễm nhìn xuống Lục Tiểu Thanh trong lòng mình, hai mắt xinh đẹp lãnh liệt như tinh thần tản ra ánh sáng chưa từng có, thật chăm chú, thật kiên định. Lục Tiểu Thanh mê say, ánh mắt hẳn cho người ta cảm giác an toàn, cảm giác ấm lòng, hẳn nói với mình, cho dù trời có sập xuống, hẳn cũng sẽ thay mình chống đỡ.

Lần đầu tiên trong lòng thấy dao động, có lẽ không mở cửa nội tâm mình là một sai lầm, có lẽ có đoạn cảm tình này thì ngay cả khi mình rời đi, cũng có thể ỉn cảm giác hạnh phúc.

“Khụ, khụ” Hai tiếng ho khan cắt ngang say mê của Lục Tiểu Thanh, hai mắt chớp chớp phục hồi lại tỉnh thần, nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra, lại là bộ dáng không đứng đắn, Vô Diễm ôm chặt Lục Tiểu Thanh, ngồi thẳng người lại, rồi mới quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Quận vương phi một cái.

Đáng chết, mình thế nào lại thất thần, Vô Diễm chết tiệt làm gì mà nói như hẳn oan ức lắm không bằng ý, làm cho lòng mình rối loạn. Lúc Tiểu Thanh đang suy tư, thì hoảng hốt thấy vẻ mặt tức giận của Quận vương phi đang nhìn chăm chăm mình, lập tức chấn động, hiện tại Vô Diễm không phải là người mà mình muốn, cho dù hẳn tốt, cũng không phải.

Lấy lại bình tĩnh và ngẩng đầu tà mị cười với Vô Diễm, bưng lên chén rượu trên bàn đi đến bên cạnh Quận vương phi, Tiểu Thanh khê cười nói: “Vị này chắc là Quận vương phi, vừa rồi thật ngại quá, không nhìn thấy người ở đây, Tiểu Thanh kính người một chén rượu, cũng không nên trách tội tiểu nhân mắt nhìn không tốt” Cái gì là bình tĩnh nói dối, bọn Lục Tự giờ đã hiểu, cúi đầu buồn cười đứng tại chỗ.

Quận vương phi âm trầm nhìn Lục Tiểu Thanh vừa cười xinh đẹp lại chiều chuộng, giống như cảnh liễu đứng mảnh mai đón gió, thân thể gắt gao dựa vào Vô Diễm, một tay bưng chén rượu hướng về phía mình, không khỏi hừ lạnh một tiếng, ngồi ngay ngắn bất động, cũng không trả lời.

Lục Tiểu Thanh lập tức quay làm nũng với Vô Diễm: “Vô Diễm, thê tử của huynh không cho ta mặt mũi.”

Vô Diễm nhìn thoáng qua vẻ mặt trầm tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Là kính rượu nàng phải bưng bằng hai tay mới đúng lễ nghi.”

Lục Tiểu Thanh thấy Quận vương phi lạnh lùng cười, quay đầu nhìn Vô Diễm không thuận theo nói: “Vô Diễm, ta và huynh uống rượu đều không phải bưng chén bằng hai tay, nàng chẳng lẽ cao quý hơn so với huynh sao? Chẳng lẽ còn có thân phận hơn so với huynh? Hừ, khinh thường ta thì cứ việc nói thẳng, Lục Tiểu Thanh ta cũng không ngại ý chịu để người ta xem thường” Nói xong bưng chén rượu lên một ngụm uống hết, làm bộ xoay người về chỗ cũ. Hừ, để xem người còn không nổi giận được hay không.

Vô Diễm nhướn mày, Quận vương phi giận dữ đứng lên, hung hăng vung tay tát Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh tuy làm bộ trở về, nhưng khóe mắt lại chú ý động tĩnh của nàng ta, nên đi nhanh về phía trước thuận thế ngã vào trong lòng Vô Diễm.

Một cái tát của Quận vương phi không chạm tới Tiểu Thanh, còn bị Vô Diễm lạnh lùng nhìn nàng, bảo hộ Lục Tiểu Thanh ở trong lòng. Quận vương phi cả người tức run lên, chỉ vào Lục Tiểu Thanh nói: “Tiện nhân lớn mật, dám coi bản vương phi không tồn tại, không biết quy củ, lại kiêu ngạo ương ngạnh, hôm nay ta nhìn người thì Vương phủ không còn thể thống gì nữa”

Hít một hơi quay đầu nhìn Vô Diễm nói: “Vương gia, không phải thiếp không dung nàng, mà hôm nay người cũng thấy, nàng chưa vào cửa đã bày ra đức hạnh này, dân đen mà dám khuất nhục Vương tôn quý tộc, nàng mưu tính gì vậy? Vương gia, loại nữ tử này không thể để nàng ở lại.”

Sinh ở ra gia đình làm quan, từ nhỏ đã có khí thế cao quý, mà vẻ mặt Quận vương phi lúc này đỏ bừng, toàn thân giận đến không ngừng run lên, hạ nhân trong phủ chưa từng thấy Quận vương phi giận dữ như vậy, lập tức cúi đầu, đến thở cũng không dám hít thở mạnh, chỉ có bọn Lục Tự hiểu được ý tứ của Lục Tiểu Thanh, liếc nhau âm thầm lo lắng.

Vô Diễm nhíu nhíu mày chưa trả lời, Lục Tiểu Thanh chậm rãi lùi ra khỏi trong lòng Vô Diễm, thu lại vẻ mặt, lạnh lùng nói với Quận vương phi “Người chịu dung nạp ta, ta có nói chịu nổi người sao? Là Quận vương phi thì rất giỏi sao, Lục Tiểu Thanh ta không thêm để người ở trong mắt, ta khách khí với người là để ý đến mặt mũi của Vô Diễm, người cũng không cần vênh mặt không biết xấu hổ, hừ.”

25. Chương 046 - 047

Chương 46: Lửa giận

Lời vừa nói ra làm cho Quận vương phi giận tím mặt, thuận tay cầm lấy bát nước trên bàn hất về phía Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh đứng nguyên ở tại chỗ cũng không biết là nàng đang nghĩ gì nữa, mắt không chớp nhìn Quận vương phi như muốn cứng rắn phản kháng, xoảng, Vô Diễm ở phía sau, vung tay áo lên hất tung cái bát rơi xuống đất, một tay đem Lục Tiểu Thanh che ở phía sau, chàng đứng giữa hai người, mặt âm trầm nói với Quận vương phi: “Nàng làm cái gì vậy hả? Đây là bộ dáng của một Quận vương phi nên có hay sao?”

Quận vương phi giận không thể nói được gì, ức đến đỏ cả mắt, chỉ vào Lục Tiểu Thanh nói: “Nàng khinh người quá đáng.”

Vô Diễm biết lời Lục Tiểu Thanh nói có hơi quá mức, vươn tay một phen đem Lục Tiểu Thanh giấu ở phía sau chàng, còn chưa mở miệng, Lục Tiểu Thanh đã đem cánh tay Vô Diễm đẩy ra, mặt lạnh nói:

“Lục Tiểu Thanh ta cũng không phải người dễ để cho người ta ức hiếp như vậy, Vô Diễm, ta đến phủ của huynh không phải là đến để cho người trong phủ của huynh khinh bỉ. Tốt, hiện tại ta tùy thời, tùy chỗ đều phải xem sắc mặt của kẻ khác, mà hạ nhân nơi này cũng dám ra tay đánh người của ta, Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh ta là người như thế nào huynh còn không biết sao? Oan uổng này ta chịu không nổi, vương phủ này ta không cần xem nữa.” Dứt lời liền xoay người bước đi.

Bốn nha hoàn kia cũng chạy nhanh theo sau Lục Tiểu Thanh đi ra ngoài, thấy Lục Tiểu Thanh tức giận lửa giận bùng bùng như thế, không giống như có một chút giả bộ nào, nên cũng không dám lại gần.

Vô Diễm đen mặt, giận dữ hét: “Nàng đứng lại đó cho ta, nàng nói nàng chịu oan uổng, chẳng lẽ ngày hôm qua các nàng ức hiếp đến nàng sao? Tính tình của nàng có thể chịu để cho người khác ức hiếp sao?”

Lục Tiểu Thanh chấn động, hần biết, hần cái gì cũng đều biết, hần biết ta sẽ không để người khác ức hiếp mình, cho nên hần để mặc các nàng đến, Vô Diễm, ta nên biết được rằng huynh rất hiểu ta, nhưng chính ta thật không thể hiểu ta nữa là huynh? Dù trong lòng có chút rung động, nhưng dưới chân cũng không có dừng lại, không để ý tới Vô Diễm, cứ vậy thẳng hướng đại sảnh mà đi.

Ngoài cửa, Nguyên Phong đã được Lục Tiểu Thanh dặn đứng chờ, tất cả đều đã sớm bố trí tốt, năm người theo sau Lục Tiểu Thanh thẳng hướng cửa lớn của vương phủ mà đi đến.

Lục Tiểu Thanh đi vừa nhanh vừa vội, trong lòng vừa tức, vừa giận không hiểu lý do vì sao mình tức giận, chính nàng cũng không biết rốt cuộc mình tức giận cái gì, càng nghĩ trong lòng càng loạn, càng nghĩ trong lòng càng giận.

Trong đại sảnh, Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh không quay đầu lại liền xông ra ngoài, nhất thời cuồng nộ một cước hất tung bàn ăn, nổi giận dùng đũa đuổi theo. Hạ nhân trong đại sảnh thấy Vô Diễm luống cuống như thế, luôn nghĩ rằng Vương gia nhà mình chính là một khối băng, căn bản không có thất tình lục dục, lâu rồi không có giận dữ như thế, ngày thường Lý Vô Diễm luôn nhìn người với ánh mắt lạnh như băng, bọn hạ nhân như họ bị nhìn đều cảm thấy không rét mà run, hôm nay lại bùng nổ lửa giận dọa đến những hạ nhân trong sảnh, trong nháy mắt lập tức đều quỳ trên mặt đất hô to: “Vương gia bớt giận.”

Quận vương phi thấy Vô Diễm nóng nảy lao đi như thế, cũng không có vui mừng mà ngược lại toàn thân rét run, Vương gia cái gì cũng không để ý, thế mà lại để ý đến một nữ tử như Lục Tiểu Thanh. Tuy rằng chàng đang phát hỏa, trong lòng chàng không phải là vì mình, chàng sao lại có thể tức giận lớn như vậy, chàng, trong lòng có người kia sao. Nghĩ thế nàng ta lập tức ngã ngồi trên ghế, sắc mặt vô cùng khó coi.

Mang theo một khí thế điên cuồng, Lục Tiểu Thanh bước nhanh về phía cửa lớn, bốn nha đầu phía sau cơ hồ phải chạy mới theo kịp nàng.

“Lục Tiểu Thanh, nàng đứng lại đó cho ta.” Một tiếng hét to đột nhiên vang lên bên tai Lục Tiểu Thanh, ngay sau đó một cổ ngực kiên cố chắn trước mắt nàng, mà Lục Tiểu Thanh phản ứng chậm không kịp dừng chân, nên lao thẳng về phía trước, ngay sau đó liền bị một đôi cánh tay sắt gao ôm chặt lấy.

Lục Tiểu Thanh vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt Vô Diễm nhìn chăm chăm mình quá mức âm trầm, hai mắt xinh đẹp hừng hực lửa, cơ hồ có thể cháy lan ra cả đồng cỏ, nhưng trên mặt lúc này lại vô cùng lạnh khốc, toàn thân từ trên xuống dưới tản ra hơi thở lạnh như băng, có thể đông lạnh những ai dám đến gần, tay đặt trên lưng nàng càng thêm siết chặt, hận không thể đem nàng chia làm hai nửa, thập phần đau đớn.

“Không được đi.” hai mắt lạnh như băng của Vô Diễm nhìn chăm chăm Lục Tiểu Thanh, bên môi nói ra ba chữ.

Lục Tiểu Thanh lắc đầu lạnh giọng trả lời: “Không, ta phải đi.”

“Chết tiệt, nàng rốt cuộc có gì bất mãn hả? Nàng rốt cuộc muốn thế nào đây? Ta chẳng lẽ còn không đủ che chở cho nàng hay sao?”

Tay đặt trên lưng nàng lại lần nữa căng thẳng, ôm chặt giống như là muốn đem thất lưng của nàng chặt đứt vậy, mặt nàng gắt gao tựa vào trên ngực Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh cảm giác được hơi thở của chàng rất loạn, cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông, cuồn cuộn càng ngày càng lớn, cảm giác áp bách rất rõ ràng, giờ khắc này Lục Tiểu Thanh biết Vô Diễm là đang tức giận thật sự.

Hít một hơi, Lục Tiểu Thanh nhìn vào mắt Vô Diễm nói: “Huynh rất tốt với ta, nhưng là trong vương phủ của huynh có rất nhiều người khinh bỉ ta, ta không thích bọn họ, bọn họ cũng xem thường ta, vậy tại sao ta còn muốn tiếp tục cuộc sống ở trong này nữa chứ?”

“Nàng chỉ biết lấy cớ, có ta sủng nàng, trong phủ này có người nào dám đụng đến trên đầu của nàng đây? Nàng rõ ràng là lấy cớ, nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Muốn cái gì a?”

Thấy Vô Diễm càng ngày càng phát hỏa, Lục Tiểu Thanh chưa từng nghĩ đến Vô Diễm khi nóng giận đáng sợ như vậy, toàn bộ hạ nhân trong phủ đều kinh sợ, vì không biết sự tình gì đã phát sinh, chỉ biết nhất loạt quỳ xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên, càng không có người dám ra tiếng cắt ngang lời nói của Vô Diễm.

Lục Tiểu Thanh không khỏi cười khổ, không biết vận mình là may mắn hay là bất hạnh đây, mà có thể chịu được sự tức giận không phải là nhỏ của Vô Diễm như thế. Nghe Vô Diễm rống giận, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp, vì biết Vô Diễm có chút thích mình, nhưng là chính nàng cũng không biết trong lòng nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì mà lại nói: “Bọn họ không dám đụng đến trên đầu ta, nhưng vừa rồi huynh cũng thấy đó, có người dám ức hiếp ta, có người không muốn thấy mặt ta, nàng là nữ chủ nhân ở nơi này, ta cái gì cũng không phải, ta xem nàng muốn ta biết vâng lời, muốn tai hiểu được những gì nàng nói, phải nhượng bộ lui binh, muốn ta thấy bóng dáng nàng phải dập đầu cúng bái, Vô Diễm, cuộc sống như vậy, ta không cần.”

Nửa ngày, không có nghe thấy Vô Diễm lên tiếng, Lục Tiểu Thanh chăm chú nhìn Vô Diễm, chỉ thấy Vô Diễm đang tức giận đẩy mình đột nhiên hai mắt khôi phục lại sự bình tĩnh, bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt càng ngày càng ôn nhu, khóe môi chậm rãi nhếch lên, nhẹ giọng nói: “Nàng đang ghen sao? Nàng là vì có sự tồn tại của nàng ấy mà tức giận sao?”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người muốn cãi lại, nhưng mãi không nói được nên lời, hai mắt Vô Diễm chứa đầy ý cười nhìn chăm chú vào nàng nói: “Ta không biết nàng cũng để ý đến ta nha.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời thất thần nói: “Ta không phải.....” Lời còn chưa dứt, Vô Diễm đã cúi đầu hôn lên môi nàng thật sâu.

Gió nhẹ nhàng thổi, trong nháy mắt toàn bộ tiền viện đều im lặng, ngay cả cây trâm rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng, mấy hạ nhân gan lớn ngẩng đầu nhìn xem, lập tức đứng hình ngay tại chỗ, thu hồi lại thất thần, Vương gia nhà mình có thể ở trước mặt nhiều hạ nhân như vậy ôm hôn một nữ tử, mà trên mặt chàng lại là biểu tình ôn nhu chưa từng thấy, thì ra Vương gia nhà mình ngoại trừ biểu tình băng sơn, còn có cảm xúc khác lạ này, chắc chỉ là chưa từng biểu lộ ra mà thôi. Trong lúc nhất thời, có không ít hạ nhân

âm thầm ngẩng đầu rồi lại cúi đầu, cúi đầu sau lại ngẩng đầu, cảnh tượng kinh điển như vậy không xem thì thật là đáng tiếc.

Chương 47: Ra phủ

Thật lâu sau, Vô Diễm mới buông Lục Tiểu Thanh ra, cười khẽ, ngón tay cái khẽ vuốt ve trên đôi môi vừa bị chính mình hôn sưng đỏ, sau đó hạ tay xuống, vươn cả hai tay ra ôm lấy nàng vào trong lòng, thấy Lục Tiểu Thanh nháy nháy hai mắt mông lung như sương mù nhìn mình, không khỏi mỉm cười nói: “Về sau không cho nàng nói sẽ rời đi, nơi này chính là nhà của nàng.”

Lục Tiểu Thanh sau khi cả kinh, cũng đã nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, ông trời cũng thật khéo trêu đùa, bản thân mình giữ gìn nộ hôn đầu hơn hai mươi năm, chính mình toàn tâm toàn ý muốn giữ lại để dành cho người nam nhân mà mình yêu nhất, hôm nay lại liền bị nam nhân đã kết hôn đang đứng trước mặt mình đoạt mất nộ hôn đầu, ta không muốn như thế a..., càng làm cho ta thêm đau đầu mệt mỏi.

Đang muốn phát hỏa, khéo mắt lại nhìn thấy bên ngoài sân có một đám người đang quỳ, chỉ có duy nhất một nữ nhân đứng thẳng người, tập trung nhìn vào đúng là Quận vương phi kia, lúc này nàng ta chính là vẻ mặt xanh mét nhìn mình, ánh mắt kia như muốn ăn tươi nuốt sống Lục Tiểu Thanh vậy.

Lục Tiểu Thanh nhất thời tâm tình lại cảm thấy thật khó chịu, cũng hung hăng trừng mắt nhìn lại nữ nhân kia, những lời trong lòng đang muốn nói với Vô Diễm đành gác sang một bên, giải quyết chuyện trước mắt rồi nói sau.

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh tà mắt hung tợn trừng mắt nhìn trong đình viện, quay đầu cũng nhìn thấy đám người kia, sau đó quay đầu lại nói với Lục Tiểu Thanh: “Về sau nàng vẫn cần phải có lễ phép, chuyện hôm nay không nói nữa, về sau, ở trong vương phủ, không ai có thể ức hiếp được nàng” Vừa nói vừa muốn ôm Lục Tiểu Thanh rời đi.

Lục Tiểu Thanh không có di động cước bộ, né tránh thoát ra khỏi cánh tay của Vô Diễm, lui về phía sau từng bước, Vô Diễm nhíu mày nói: “Nàng làm gì vậy?”

Lục Tiểu Thanh trừng mắt nhìn Quận vương phi kia liếc mắt một cái, đột nhiên quay đầu nghiêm mặt nói với Vô Diễm: “Vô Diễm, huynh muốn ta ở lại phải không? Ta cho huynh một cơ hội, hưu nàng.” Nói xong giơ ngón tay chỉ về phía Quận vương phi.

Quận vương phi mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu, cước bộ loạn choạng lui ra phía sau vài bước, may mắn được hai mama đi theo phía sau nàng ta đỡ được, toàn bộ hạ nhân có mặt ở trong đình viện, nhất thời cũng bị dọa sợ đến nỗi ngậm chặt miệng lại, không ai dám thở mạnh, sợ chính mình nhất thời thở mạnh, quấy rầy sự im lặng ở trong sân.

Trong lòng tất cả lại đều thầm nghĩ nữ tử mà Vương gia mang về thật kiêu ngạo và bá đạo, còn chưa được gả vào cửa, liền đã dám kêu Vương gia hưu chính phi của hắn, cho nên tất cả đều cẩn thận nín thở chờ đợi, vạn nhất về sau nàng thực sự là chủ tử của mình, xem ra cũng không phải là chủ dễ nói chuyện đâu.

Vô Diễm trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nàng nói cái gì? Không được đùa giỡn như vậy.”

Lục Tiểu Thanh lại lui về phía sau từng bước, khéo môi nhếch lên nộ cười tự giễu, kiên quyết nói: “Ta không hay nói giỡn, hưu nàng ta liền tiến vào vương phủ của huynh, nếu không, một khi nàng vẫn còn ở trong phủ này, ta đời này quyết không bước chân vào Kinh vương phủ nữa bước. Vô Diễm, đây là ý nghĩ của ta, cũng là yêu cầu của ta, nếu huynh làm không được, thì huynh cũng đừng mong ta ở lại.” Dứt lời thật sâu nhìn Vô Diễm liếc mắt một cái, xoay người liền đi về phía cửa lớn.

Nguyên Phong đi ở phía sau, xông về phía trước tiến lên mở cửa lớn ra, đi theo phía sau Lục Tiểu Thanh là bốn tiểu nha đầu, lúc này xoay người hướng về phía Vô Diễm dập đầu lạy một cái, sau đó đứng lên chạy theo Tiểu Thanh ra khỏi cửa lớn.

Vô Diễm trở mắt nhìn Lục Tiểu Thanh đi ra cửa lớn, vài lần muốn đuổi theo, nhưng chân lại không cách nào nhúc nhích được, hưu thê sẽ không bao giờ được hoàng thất chấp thuận, việc phong phi chính thất đã được ghi vào gia phả, là do cha mẹ của mình lựa chọn, có thể nói hưu liền hưu được hay sao, mà mình thực

sự sẽ nguyện vì Lục Tiểu Thanh mà hưu thê sao? Chính mình thật sự có năng lực vì nàng mà cùng người thân quyết liệt, cùng quyền thần trở thành địch sao? Có thể hay là không thể? Nguyện ý hay là không muốn? Trong nháy mắt không thể làm rõ được.

Lục Tiểu Thanh đi ra khỏi cửa lớn của vương phủ, hít thật sâu một hơi, Vô Diễm a..., huynh vẫn chưa nghĩ được rõ ràng huynh có phải hay không thật sự thích ta, ta cũng chưa rõ ràng chính mình có thích huynh hay không, hai chúng ta đúng là hai kẻ ngu ngốc, hai đứa ngốc, vẫn không thể hiểu rõ tình cảm của chính bản thân mình.

Vô Diễm, ta vẫn luôn kỳ vọng vào một tình cảm sống chết có nhau, có thể siêu việt luân hồi, nhưng có lẽ là ta đã quá vọng tưởng rồi, đối với huynh thật sự muốn có được một tình cảm như vậy, một phần hoàn toàn cũng phải thuộc về ta, phải xem tình cảm của ta dành cho huynh thế nào đã. Ta vẫn sợ hãi không biết đến khi nào thì ta sẽ rời khỏi nơi này, trở về thế giới của ta, cho nên ta cứ ở trong sợ hãi mà không dám vươn tay ra mở cánh cửa trong lòng mình, hôm nay, ta cứ nhiên lại để cho huynh mở cửa một góc trong trái tim ta, ta thật không biết chính mình đang nghĩ cái gì nữa.

“Tiểu thư, bây giờ chúng ta đi đến nơi nào đây?” Lục Tự thấy Lục Tiểu Thanh chỉ lo cúi đầu đi về phía trước, cũng không nói sẽ đi về hướng nào, không khỏi chạy lên phía trước đuổi kịp giữ nàng lại để hỏi.

Lục Tiểu Thanh cả kinh phục hồi lại tinh thần, gãi gãi đầu nói: “Đi đâu bây giờ? Ta không biết a..., ta đối với kinh thành không quen.”

Bốn người bọn Lục Tự lúc này thường cho Lục Tiểu Thanh một cái nhìn xem thường, có khí chất rời bỏ Kinh vương phủ như vậy, hiện tại lại không biết nên đi đến nơi nào, thật sự đúng là chủ tử mơ hồ. Thấy mọi người chung quanh tất cả đều có ý, vô tình nhìn chằm chằm tiểu thư cùng bốn người bọn mình, trong mắt lộ vẻ kinh diễm, các nàng không khỏi trên mặt đều ửng hồng, các nàng quanh năm chỉ ở trong vương phủ, không bước ra ngoài nửa bước, nên chưa từng biết hoàn cảnh ở bên ngoài phủ ra sao.

Hồng Ngọc nói: “Nếu tiểu thư không biết, em xem chúng ta trước tiên nên tìm một chỗ nghỉ ngơi đã, sau đó phân công ỗi người một việc để làm.” Thời điểm bốn người các nàng ra khỏi phủ cũng không mang theo bất kỳ cái gì, Lục Tiểu Thanh nói không cần bất cứ một thứ gì ở trong phủ, một khi đã bước ra khỏi phủ, liền cắt đứt hết mọi quan hệ với vương phủ, cho nên các nàng rời đi rất nhẹ nhàng, trên tay không có đến cả một bọc hành lý.

Lục Tiểu Thanh đang muốn gật đầu, đột nhiên mắt ngọc sáng lên, cười rộ lên nói: “Không cần phải nghĩ cách nữa, chúng ta về sau đã có chỗ ở.” Chỉ thấy phía trước có một chiếc xe ngựa giản dị đang chậm rãi đi về hướng các nàng

Tấn vương phủ

“Lý Trị, quên đi ta vẫn nên gọi huynh là Thiên Vũ như trước thì hay hơn, ta cảm thấy gọi là Lý Trị không được tự nhiên cho lắm.” Lục Tiểu Thanh ngồi ở bên trong đại sảnh của Tấn vương phủ, vẻ mặt ý cười nhìn Lý Trị. Chính mình gọi thẳng tên của hoàng đế tương lai, dù thế nào cũng đều cảm thấy không thoải mái, đây chính là tên của Đường Cao Tông, tuy rằng cái tên này thực tôn quý, bất quá cái tên Thiên Vũ gọi lại có vẻ thân thiết hơn, cứ nghĩ đến mỗi lần gọi hần là Lý Trị lại nghĩ đến hần là hoàng đế, có cảm giác không tốt một chút nào.

“Nàng muốn gọi như thế nào cũng được.” Lý Trị mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh, hôm nay thấy nàng mang theo bốn vị cô nương đứng ở bên ven đường đón xe, tất cả lại còn cùng lên xe ngựa, ngồi cùng với chàng, nghĩ lại đều cảm thấy buồn cười. Chàng cũng cực hiểu được không nên hỏi nàng lý do vì sao nàng lại đòi đi theo mình.

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu nói: “Ừm, Thiên Vũ, ta vẫn là cần phải nói với huynh một chuyện, ta có thể mang theo bốn tỷ muội đến ở nhờ nhà huynh một thời gian được không?” Không đợi Thiên Vũ trả lời, nàng lại nói tiếp: “Đương nhiên ta sẽ trả phí sinh hoạt của chúng ta cho huynh.”

Thiên Vũ cười cười gật đầu không nói, Lục Tiểu Thanh bất mãn nói: “Này Thiên Vũ, ta nói sẽ trả phí sinh hoạt cho huynh, vậy mà huynh cũng gật đầu đồng ý, huynh như thế nào lại không khiêm tốn một chút nào

vậy, nói như thế nào huynh cũng là Tấn vương gia đương triều a..., không có một chút phong độ nào cả.”

Thiên Vũ nhất thời cười to thành tiếng nói: “Nàng nếu muốn trả cho ta, ta tự nhiên muốn thu, ta tuy rằng là Tấn vương, nhưng cũng không giàu như nàng nghĩ đâu, nàng xem xe ngựa ta dùng đều là xe ngựa cũ, có thể ta còn không có nhiều tiền bằng nàng ý chứ.”

Lúc đến nơi Lục Tiểu Thanh đem Tấn Vương phủ đánh giá thật kỹ từ trong ra ngoài, từ đằng trước ra đằng sau. Tuy rằng tòa nhà cũng được coi là rộng rãi, nhưng bài trí cùng trang sức bên trong nếu đem so với nhà của Vô Diễm thì thật khác nhau một trời một vực, trong Tấn Vương phủ hoàn toàn không có một vật xa xỉ cùng xa hoa, nếu nói thẳng ra thì nơi đây chẳng giống một vương phủ chút nào, thậm chí cũng không sánh được với nhà của Ngô Lệ Hoa.

Thiên Vũ thấy Lục Tiểu Thanh nghi hoặc, không chờ nàng lên tiếng liền cười giải thích nói: “Vương phủ này của ta chỉ có một mình ta ở, vậy thì cần gì phải đẹp để quý giá làm gì, có thể dễ nhìn một chút là được rồi. Nói tiếp, bỗng lộc một tháng của ta tuy rằng so với người khác không biết có cao hơn hay không, nhưng là so với người trong hoàng thất thì số lương bổng đó không đáng nói.”

Lục Tiểu Thanh ồ một tiếng, thì ra là như vậy, trách không được nhà của Thân vương phủ so với nhà của Quận Vương phủ lại kém như vậy. Kỳ thật nàng cũng không biết Kinh vương phủ nhưng cũng là Thân vương phủ, tòa nhà kia là do Lý Thế Dân ban phủ đệ cho lục đệ của hắn, kinh doanh vài thập niên, cho nên so với Tấn vương phủ mới được phong vương không bao lâu tốt hơn nhiều là lẽ đương nhiên.

26. Chương 048 - 049

Chương 48: Ta là quản gia của Vương phủ

Lục Tiểu Thanh không nghĩ tới Hoàng đế tương lai lại ở một nơi như thế này. Một nơi vắng lặng, yên tĩnh không nói, ngay cả hạ nhân cũng chỉ có vài người, liền gật gật đầu nói: “Nếu ta ở nơi này của huynh, sẽ không làm phiền huynh, ta cũng nhân rồi không có việc gì làm, ta sẽ làm quản gia cho huynh, nhìn hạ nhân của huynh xem, ngay cả ánh mắt kính trọng cũng không có, là người trong Vương phủ, huynh cũng không quản giáo, huynh không quản giáo thì ta sẽ giúp huynh quản, ít nhất Vương phủ phải có bộ dáng của Vương phủ, người ở chỗ khác không có khí thế còn có thể, chứ ở đây sẽ phải có khí thế khác.”

Thiên Vũ ngăn người thấy Lục Tiểu Thanh nói thật tự nhiên, một chút cũng không thấy giống phản ứng cung kính của một nữ quản gia, mà đối xử với mình như đối với bằng hữu thân thiết, có thái độ hỗ trợ. Tuy rằng khi Lục Tiểu Thanh biết mình là Tấn vương thì có biểu hiện thật nịnh bợ, như là nàng muốn trở thành nhân vật trọng yếu trong cung vậy, nhưng hiện tại phát hiện ra là mình thích cảm giác này, giống như cảm giác của huynh đệ tốt với nhau.

Lập tức gật gật đầu nói: “Chỉ cần nàng có bản lĩnh làm quản gia của Vương phủ, ta sẽ không ngăn cản nàng, nhưng tiền tiêu vật hàng tháng của nàng ta sẽ không trả, coi như là nàng hỗ trợ ta.”

Lục Tiểu Thanh hí mắt nhìn Thiên Vũ, cả giận nói: “Ta vẫn nghĩ huynh có diện mạo thật tuần tú, không nghĩ tới tình cảnh của huynh lại không như ta tưởng tượng, nếu không phải là do sách sử ghi lại, ta thật không dám tưởng tượng..... Quên đi, là bằng hữu rồi còn tính toán chi li như vậy làm gì, cái gì có thể giúp được huynh thì ta nhất định sẽ giúp, ít nhất cũng làm cho Tấn Vương phủ của huynh giống một Vương phủ.”

Thiên Vũ nghe Lục Tiểu Thanh nói xong thì cười nhẹ nói: “Vậy tùy nàng làm đi” Nghĩ lại mình là người duy nhất trong thiên hạ có quản gia là nữ, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lục Tiểu Thanh cũng là người nói được làm được, lập tức dẫn Nguyên Phong và bốn nha đầu đi triệu tập hạ nhân trong phủ lại để phát biểu, Thiên Vũ khó có cơ hội được tò mò nên ở bên cạnh ngạc nhiên nghe Lục Tiểu Thanh nói, nhìn Lục Tiểu Thanh khoa chân múa tay chỉ huy hạ nhân, thầm nghĩ trong phủ có một người hoạt bát tinh quái như vậy làm quản gia chắc là cũng không tồi.

Ngày thứ hai Thiên Vũ lâm triều từ sáng sớm, Lục Tiểu Thanh đang muốn ngủ đủ tự nhiên tỉnh, thì bị Hồng Ngọc trực tiếp gọi dậy, không có nguyên nhân gì cụ thể, chỉ là vì hiện tại nàng là quản gia của vương phủ, nên phải có tác dụng gương mẫu. Lục Tiểu Thanh lớn tiếng kêu khổ, ngày hôm qua nhất thời quật khởi nhận làm quản gia cho Thiên Vũ, cụ thể phải làm thế nào và phải làm những gì nàng cũng chưa rõ, nàng thì có biết lễ tiết gì đâu, may là có bốn nha đầu sinh trưởng trong phủ Vô Diễm, lễ tiết lớn nhỏ, chi phí bên ngoài, các công việc đều quen thuộc, nên Lục Tiểu Thanh cảm tạ ông trời, trực tiếp đem mọi việc ném cho bốn nha đầu, còn mình thì làm trưởng quản phủ môn.

Hồng Ngọc trời sinh tính trầm ổn không hay nói chuyện, phụ trách chiếu cố Lục Tiểu Thanh khởi cư, giúp Lục Tiểu Thanh quyết định các việc lớn nhỏ trong phủ. Lục Tiểu Thanh nhiều kinh nghiệm, tính cách ôn hòa lại sắp xếp ổn thỏa, nên để cho nàng làm chủ quản nhân sự điều phối. Lan Tâm tính cách tương đối mạnh mẽ, phụ trách chuẩn bị công việc bên ngoài. Tiêu Xảo tính cách ngoài mềm trong cứng, quản tiền bạc chi phí. Còn Nguyên Phong cái gì cũng không hiểu nhưng là nam tử, phụ trách đối ngoại thông báo, làm tiểu tử này vui vẻ nói mệnh mình tốt, cái gì cũng theo ý Thanh tỷ nên mới có thể làm việc ở trong Vương phủ.

Từ sáng sớm, ba người phân chia nhau đi làm các việc, còn người trên danh nghĩa là quản gia vẫn còn đang mộng gặp Chu công ở trên giường. Hồng Ngọc vừa giúp Tiểu Thanh trang điểm, vừa nói: “Mọi việc trong phủ bọn muội đã tiếp nhận hết, về phần các chi phí ăn mặc trong phủ, muội thấy không cần truy xét quá tỉ mỉ, chúng ta cứ bỏ qua cho bọn họ lần này, cũng không truy cứu tội danh gần đây nhất, các tỷ muội khác cũng đồng ý như vậy. Từ nay về sau chúng ta quy định thế nào thì nghiêm túc làm như vậy, dựng lên quy củ cho Vương Phủ, nếu ai vi phạm sẽ bị xử phạt nghiêm. Tỷ tỷ xem như vậy có được không?”

Lục Tiểu Thanh đầu đầu phát phát tay nói: “Những việc này về sau các muội cứ thương lượng với nhau mà tiến hành, không cần phải hỏi ta, ta cũng không biết đâu, nghe chỉ thấy nhức đầu. Nếu muốn giết người phóng hỏa thì mới nên tìm đến ta, cái khác thì miễn”

Hồng Ngọc bật cười lắc đầu nói: “Tỷ tỷ sợ phiền toái mà lại nhận lời làm quản gia cho Tấn vương gia, người nhận phần thanh nhàn, đẩy phiền toái cho bọn muội, tỷ tỷ thật là biết chăm sóc người khác”. Kể từ khi vào Tấn Vương phủ, Tiểu Thanh liền nhắc cả đám là không ai còn là nha hoàn nữa, nếu đi theo nàng thì gọi nàng là tỷ tỷ, không nghĩ lại thành tiện nghi ỉn, bốn nha đầu cái gì cũng không kêu, mà chỉ ở bên nàng tận sức lo mọi việc.

Lục Tiểu Thanh thàn than một tiếng, bốn nha đầu này bị mình làm hư rồi. Chẳng lẽ là do tại mình chưa thể hiện gì nên bọn họ chẳng sợ mình chút nào? Lúc trước thấy sắc mặt mình vừa biến đổi đã vội vàng quỳ xuống, bây giờ mới vài ngày đã trèo lên cổ mình rồi, aizz, thật là không có cách dạy bảo người nhà mà.

Khoa trương thở dài một hơi, còn chưa kịp mở miệng nói thì Hồng Ngọc đã hỏi: “Tỷ tỷ, Hồng Ngọc không hiểu sao hôm qua tỷ tỷ không để lại chút thể diện nào cho Quận vương phi. Tỷ tỷ nên biết sau lưng Quận vương phi là Lễ bộ thượng thư, Vĩnh Hưng văn ý công Ngụ Thế Nam, là người tâm phúc trong triều, làm quan nhất phẩm. Nếu tỷ tỷ vì muốn rời Kinh vương phủ mà đắc tội với người có thể lực như vậy, chỉ sợ mất nhiều hơn được”

Lục Tiểu Thanh trầm ngâm một chút gật đầu nói: “Ta hiểu nếu nàng ta đã có vị trí này, đương nhiên sẽ có gia thế hiển hách, nhưng nếu ta không đắc tội nàng ta thì làm sao có cơ rời Kinh vương phủ? Vô Diễm sao có thể để ta đi? Có lẽ Vô Diễm rất tốt với ta, nhưng bên cạnh hắn đã có một người, ta ở lại đó cũng không thấy vui vẻ, rồi cũng không hòa nhã được với Vô Diễm, nên ta phải nói tuyệt tình như vậy. Chuyện đắc tội là không thể tránh khỏi.”

Hồng Ngọc nói: “Nếu muốn rời đi cũng còn có nhiều biện pháp chứ không cứ phải dùng hạ sách này! Người khác nhìn vào sẽ cho là tỷ tỷ kiêu ngạo ương ngạnh, vì được sủng mà kiêu.”

Lục Tiểu Thanh cười nhẹ nói: “Ai bảo Vương phi kia lại có thể nhẫn nhịn lâu như vậy, ta chằm ngồi kiêu gì nàng ta cũng không nói, nên ta phải hạ độc chiêu. Mà hôm trước nàng ta làm nhục người của ta, sao ta có thể dễ dàng bỏ qua. Ta cũng không lo, ta xem sắc mặt Vô Diễm nên chỉ cây dâu mắng cây hòe mà mắng nàng ta vài câu. Nàng ta lại dám lăng nhục phụ mẫu ta, nói bọn họ là hạ đẳng, là con nhà không có giáo dưỡng, Lục Tiểu Thanh ta là người thế nào không tới phiên nàng ta nói, người nhà của ta lại càng không đến lượt nàng ta quan tâm, nàng ta dám nói như vậy đừng trách ta không để lại mặt mũi cho nàng ta, cũng đừng trách ta tuyệt tình như vậy”.

Hồng Ngọc nhẹ gật đầu nói: “Muội tử đã hiểu, muội bảo đám tỷ muội rằng tỷ tỷ tuy là người thích gây chuyện, nhưng cũng không đến nỗi là người cố tình hay gây sự, nhóm tỷ muội kia hiểu nhầm rồi.”

Lục Tiểu Thanh tức giận trừng mắt liếc Hồng Ngọc qua gương đồng: “Ta là người thích gây sự sao? Nếu người khác không nhảy lên đầu ta ức hiếp ta thì ta còn sinh sự làm gì? Nữ nhân kia mắng ta, ta cũng mắng lại nàng ta, như vậy là thanh toán xong, ta và nàng ta không nợ nần gì nhau. Còn về phần có tội nghiệp nàng ta hay không, thì ta không quan tâm”

Hồng Ngọc rất có chút bất đắc dĩ nói: “Tính cách tỷ tỷ hay xúc động, lần này dù sao cũng qua vì có Tần Vương gia làm chỗ dựa cho chúng ta, nàng ta cũng không có cách nào tính toán, nhưng về sau tỷ tỷ vẫn nên làm việc trầm ổn hơn”

Lục Tiểu Thanh thấy Hồng Ngọc tuy còn trẻ mà suy nghĩ thấu đáo, biết nàng vì nghĩ inh nên mới nói vậy, hiểu tính của mình nên mới mua suy nghĩ vào người. Muốn bản thân mình trầm ổn như nàng thì khác gì mặt trời mọc đằng tây, tuy nghĩ vậy nhưng vẫn liên tục gật đầu: “Được rồi, được rồi”

Chương 49: Thực không hay ho

Hồng Ngọc thấy bộ dạng Lục Tiểu Thanh không được tự nhiên liền chuyển đề tài nói: “Thật không biết tỷ tỷ suy nghĩ cái gì nữa? Một người tốt như Vương gia của chúng ta vậy mà tỷ tỷ lại không cần.”

Lục Tiểu Thanh trầm mặc một chút mỉm cười nói: “Có lẽ Vô Diễm đối với ta rất tốt, nhưng ta còn không hiểu trong lòng ta đang nghĩ cái gì, cho nên ta không thể quyết định, ta chỉ có thể rời đi hần, sửa sang lại tâm mình tốt hơn một chút, kỳ thật hiện tại hần cùng ta, đều không thể vì đối phương mà có thể bỏ qua tất cả, cho nên muốn ở cùng nhau là chuyện còn quá sớm.”

Hồng Ngọc cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Muội hiểu ý của tỷ, tỷ không phải bởi vì Vương gia đã có chính thất, cũng không phải bởi vì thấy thân phận của mình không xứng với Vương gia, mà là vì tỷ còn chưa đủ yêu Vương gia, mà Vương gia cũng không thể vì tỷ mà vứt bỏ tất cả tự tôn cùng trách nhiệm, cho nên tỷ lựa chọn rời đi.”

Lục Tiểu Thanh cười ha ha nói: “Nói rất đúng, Hồng Ngọc, quan niệm của muội có thể tiến bộ như thế, ngay đến ta cũng thật không ngờ đó. Đúng vậy, bởi vì ta không đủ thương hần, cho nên mới không thể chịu đựng được cái loại cuộc sống phụ thuộc này, bất quá cũng bởi vì hần đã có thê tử, nếu hần không có, ta cũng không ngại ở lại bên cạnh hần, ta thích tự do tự tại, không rảnh tâm tư cùng người khác tranh đấu với nhau.”

Hồng Ngọc thấy Lục Tiểu Thanh cuối cùng cũng cười vui vẻ, nàng cũng cười nói: “Nghĩ lại lúc tỷ tỷ đối phó với Quận vương phi, sắc mặt của nàng ta nhìn mà không nhìn được cười, muội chưa từng gặp qua sắc mặt Quận vương phi có thể khó khăn khổ sở như vậy, muội nghĩ nếu tỷ tỷ thật sự muốn cùng Vương gia ở chung một chỗ, phỏng chừng sớm hay muộn cũng muốn Vương gia lưu nàng.”

Lục Tiểu Thanh cười to vỗ đùi nói: “Nói rất đúng, trong mắt ta sao có thể chứa một hạt cát như thế, muốn cùng ta chia sẻ trượng phu, nghĩ cũng không cần nghĩ.” Tiếp xúc vài ngày, Hồng Ngọc cũng biết ý tưởng của Lục Tiểu Thanh rất quái dị, đồng thời lại tương đối lớn mật, ở thời đại này, nam nhân bình thường đều có tam thê tứ thiếp, trong nhà có thêm một hai nữ tử cũng không phải chuyện lớn gì, giống như trong nhà nữ nhân càng nhiều, càng thể hiện địa vị của mình, có tư tưởng một nữ tử độc chiếm một trượng phu, tỷ tỷ quả nhiên là người phi thường. Biết người mình yêu cũng có thể như thế, nên thà từ bỏ cũng không chịu chấp nhận.

Sau khi thu thập chính tề, Lục Tiểu Thanh nhất thời nổi hứng, liền lôi kéo Hồng Ngọc đi dạo phố đi, đến kinh thành ba ngày còn chưa thấy được nó như thế nào, muốn hiểu rõ thì nên tự mình cảm nhận, nên nàng vừa ra khỏi cửa liền sờ tới sờ lui, ngó đông ngó tây, không bỏ sót thứ nào.

Kinh thành có không ít ngõ nhỏ, bất quá đường phố phồn hoa nhất chính là đường cái Chu Tước, nó bắt đầu từ cửa thành cho đến hết hoàng thành, xuyên qua toàn bộ Trường An thành, hai bên ngã tư đường tràn ngập các cửa hàng đủ loại kiểu dáng, thỉnh thoảng thấy không ít cửa lớn được sơn màu đỏ, chỉ cần

nhìn xem tượng sư tử bằng đá ngoài cửa lớn hay nhỏ, liền có thể đoán được đại viện bên trong hào môn là như thế nào.

Lục Tiểu Thanh hưng trí bưng bưng lôi kéo Hồng Ngọc, trên đường chỗ nào hai người cũng vào nhìn một cái, trong tay là hai xâu kẹo hồ lô mua ở chân cầu, ăn mùi cũng khá ngon. Hồng Ngọc vốn đang xấu hổ vì xâu kẹo hồ lô trong tay, không dám vượt quá lễ giáo mà ở trên đường cái ăn này nọ, bất quá thấy được Lục Tiểu Thanh không chút nào để ý, mặt mày hớn hở ăn nhìn rất ngon, cũng nhịn không được cắn một miếng, vừa chua lại vừa ngọt, rất là ngon, tiếc là từ khi vào trong vương phủ đến giờ chưa ăn qua đồ ăn vặt như vậy.

Lục Tiểu Thanh thấy cái miệng nho nhỏ của Hồng Ngọc ăn kẹo hồ lô, cười nói: “Xem bộ dáng thanh tú của muội kìa, từng ngụm từng ngụm ăn, cũng không có ai lại cắn muội, người bên ngoài muốn xem cũng kệ họ, nhìn cũng không thiếu đi một miếng thịt.”

Hồng Ngọc đỏ mặt nói: “Tỷ tỷ thật là, nữ hài tử ở trên đường ăn vặt là chuyện khá bất nhã.”

Lục Tiểu Thanh thưởng cho nàng một cái liếc mắt xem thường: “Ta không cần quản nó có gì bất nhã, chỉ cần bản thân cảm thấy vui vẻ là được rồi, mặc người ta suy nghĩ cái gì, muội cũng không phải sống vì suy nghĩ của người khác.”

Hồng Ngọc tròn to mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, nửa ngày mới gật gật đầu, hung hăng cắn một ngụm kẹo hồ lô trong tay, từng ngụm từng ngụm mà ăn. Lục Tiểu Thanh thấy Hồng Ngọc rất phối hợp với mình, một đại mỹ nữ ôn nhu như thế bị mình dạy dỗ đến mức đứng trên đường cái không để ý hình tượng mà ăn kẹo hồ lô, trong lòng không khỏi có cảm giác thích thú.

Hai người cũng không quản ánh mắt kinh ngạc của người bên ngoài, đi trên đường rất vui vẻ, không để ý đến chiếc xe ngựa đang chạy nhanh ở phía trước, người ở hai bên đường thấy xe ngựa đều né qua một bên, tôn kính cúi người.

Người đi đường né tránh, nên xe ngựa thông suốt một đường đi nhanh về phía trước, Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu liếc mắt thấy bên cạnh thực trống trải, không có để ý đến những người khác đang lui về hai bên, hai người như thế liền băng qua đường.

Xe ngựa đi tới cũng là lúc hai người đang chen lấn đi qua, con ngựa thấy Lục Tiểu Thanh lắc lắc kẹo hồ lô trong tay, cả kinh đột nhiên nghiêng đầu hướng Lục Tiểu Thanh đá một cái, Lục Tiểu Thanh đang cùng Hồng Ngọc nói giỡn không chú ý đến, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng bị một cổ lực lớn đánh úp, đang đứng thẳng liền nhào tới phía trước, hai tay cuống quýt quơ quơ trong không trung, nhưng không có gì để bám lấy, nên liền làm một hình chữ đại (*) ôm mặt đất.

(* chữ đại :)

Hồng Ngọc đầu tiên là cả kinh, tiếp theo thấy hình tượng Lục Tiểu Thanh đang khoa trương như thế trên mặt đất, không khỏi lo lắng, nhịn cười bước lên phía trước kéo Lục Tiểu Thanh đứng dậy hỏi: “Tỷ tỷ thấy thế nào? Có chỗ nào bị thương không?”

“Là cái tên vương bát đản nào dám đụng ngã cô nãi nãi nhà ngươi, ôi, cái mũi của ta.” Đầu còn chưa có ngẩng lên, cả người đầy tức giận đang muốn nói lời mắng mỏ. Hồng Ngọc nâng Lục Tiểu Thanh ngồi dậy, chỉ thấy chóp mũi Lục Tiểu Thanh đỏ bừng, cái trán xanh tím, trên mặt toàn là bụi, tóc tán loạn dính đầy mặt, cái mũi đau muốn thở không nổi, nhưng vẫn không quên mắng người: “Là ai? Là ai ám toán ta? Là người nào không biết xấu hổ sau lưng đánh lén? Shit, ta sẽ không để yên cho người đâu.”

Trên mặt đất chống đỡ một phen, lặn lông lốc đứng lên, lửa giận ngút trời xoay người nhìn lại, xe ngựa vẫn chạy nhanh như trước, giống như một chút cũng chưa biết đã đụng vào người ta.

Tức giận trong lòng Lục Tiểu Thanh liền trỗi dậy, hung ác nhìn về phía trước, một phen đoạt lấy đồ sứ từ hàng quán ven đường bên cạnh quát: “Ta mua.” Hai tay dùng lực hướng xe ngựa ném tới.

“Rầm” Đánh trúng mục tiêu, xa phu trên xe cả kinh, kéo ngựa dừng lại, Lục Tiểu Thanh nâng váy, chạy một hơi trăm mét về phía trước, tay nắm xe ngựa, hướng xa phu quát: “Xuống đây cho ta, đụng người rồi chạy đi như thế, ngươi có biết lễ phép hay không? Ngươi có hiểu hay không đụng người cần phải xin lỗi, chỉ

là xe ngựa hoa lệ tí thôi, có gì đặc biệt hơn người chứ, dám không coi ai ra gì, xuống đây, người xuống đây cho ta, hôm nay ta không thể không tính toán rõ ràng với người, xuống đây.”

Bước thêm vài bước nàng liền túm áo tên xa phu đang thất thần, xa phu cũng không nghĩ tới có người lại kiêu ngạo như vậy, không chỉ mắng chửi người mà còn động thủ, mà lại là một nữ tử nữa chứ, xem trang phục hơn phân nửa không phải là nữ tử nhà thường dân, nên không biết là có nên động thủ hay không, nhất thời do dự liền bị Lục Tiểu Thanh kéo từ trên xe ngựa xuống.

“Mất người để ở đâu hả? Phở lớn như vậy, người cưỡi xe hai con ngựa như thế có biết có thể đụng phải người ta hay không, người không nói được ta giúp người. Đụng người bỏ chạy, một đại nam nhân như người có xấu hổ không hả? Người không biết xấu hổ nhưng ta thấy mặt mặt giùm người, chạy, người có thể chạy đến chỗ nào, kinh thành lớn như vậy, ta không tin người còn chạy được đi đâu.”

27. Chương 050 - 051

Chương 50: Thục vương

Xa phu ăn mặc chỉnh tề nhìn thấy một nữ nhân quần áo bẩn thỉu, đầu tóc bù xù lại còn kiêu ngạo chỉ vào mặt mình mà mắng chửi, trong lòng bất mãn hừ lạnh một tiếng: “Mất của người để làm gì? Đường đi to như vậy mà người không biết tránh, bị đụng vào là đáng lắm.”

Lục Tiểu Thanh giận dữ, vung tay chụp lấy càng xe quát: “Đụng lắm, người đụng vào ta trước lại còn đổ ngược là do ta không đúng, ngã tư đường to như vậy sao người không biết đi né sang bên cạnh, ai cho người đi giữa đường? Người dựa vào cái gì mà đi giữa đường? Ta nói cho người biết, đây là kinh thành, chỉ có Hoàng Đế mới có tư cách đi giữa đường, người là ai mà dám đòi hỏi người khác phải nhường đường cho người, được, ta thấy người coi mình còn to hơn Hoàng Đế đi.”

Tự nhiên bị chụp mũ to hơn Hoàng Đế, xa phu nhất thời đỏ bừng mặt mũi, nói không ra lời, Lục Tiểu Thanh cũng không có ý buông tha, một tay lôi kéo rồi quát: “Đi nhanh, chúng ta đến nha môn phân xử, ta xem người hôm nay có phải muốn to hơn Hoàng Đế hay không?”

Lúc này rèm xe ngựa nhẹ nhàng vén lên, trong xe là một người ngồi ngay ngắn, lạnh lùng nhìn bọn họ, Lục Tiểu Thanh cứ nghĩ trong xe không có người, âm ỉ cả nửa ngày hần mới lộ diện, nên trong lòng càng thấy ác cảm, trừng mắt nhìn người trong xe, tay vẫn túm chặt xa phu.

Nam tử bên trong xe chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, tướng mạo uy nghiêm, mày kiếm kiêu ngạo, anh khí có thừa, ngũ quan đẹp dễ hiện ra tia trầm ổn, toát ra khí thế bức người.

Nam tử thấy Tiểu Thanh không nhượng bộ, ánh mắt căm tức nhìn mình, chỉ nhíu nhíu mày lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Thanh. Hồng Ngọc thở hổn hển vừa đuổi kịp đến, một bên túm Tiểu Thanh rồi nói: “Tỷ tỷ, tỷ buông tay ra, giữa ban ngày ban mặt ở trên đường cái túm nam nhân thì còn ra thể thống gì nữa, mọi người đều nhìn kìa” vừa nói vừa giúp Tiểu Thanh sửa sang lại tóc tai bù xù do bị ngã.

Lục Tiểu Thanh xem chừng xa phu cũng không dám chạy, tức giận hừ một tiếng rồi buông tay, quay lại cho Hồng Ngọc sửa lại tóc, tùy tiện tháo đồ trang sức trên đầu xuống, lấy tay cào cào tóc, rồi lấy ống tay áo lau mặt, mắt thì vẫn trừng xa phu và nam tử đang yên lặng trong xe.

Nam tử trong xe thấy nữ tử trước mặt động tác thô tục, sắc mặt không thay đổi, lạnh giọng hỏi: “Người là ai?”

Lục Tiểu Thanh nhướn mi cả giận nói: “Ta còn chưa hỏi người là ai, người đã dám hỏi ta là ai, ta là ai người không có tư cách để biết.”

Nam tử kia sắc mặt trầm xuống, nhìn quét qua Tiểu Thanh rồi nói: “Nữ tử mà vẻ mặt không đoan trang, lễ nghi không có, ở trên đường cái lớn tiếng mắng chửi còn ra bộ dáng gì nữa”

“Ta chưa tìm người tính sổ, người còn dám trả đũa, ta là cái dạng gì không cần người xen vào. Chỉ cần liếc qua người là ta đã thấy người là người lớn lên mà ngay cả quy củ tối thiểu cũng không hiểu. Người dạy gia nhân của người đụng vào người khác rồi bỏ chạy sao, ngay cả lễ phép tối thiểu cũng không có, người có tư cách gì mà giáo huấn ta!” tức chết ta, dám nói ta giống người đàn bà chanh chua, ta chanh chua cho người xem luôn.

Lời này vừa nói ra, xa phu ở một bên bỗng thất sắc, nổi giận nói: “Lớn mật, dám...” Nam tử vung tay lên, xa phu lập tức im miệng không dám nói tiếp, nhưng hai mắt thì vô cùng tức giận mà trừng Tiểu Thanh.

Nam tử thâm trầm lạnh lùng hỏi: “Người là người nhà ai?”

Tiểu Thanh vênh mặt nói: “Ta là Lục Tiểu Thanh, đừng không thay tên, ngồi không đổi họ, ở Tấn Vương phủ, nếu người muốn tìm ta tính sổ, ta lúc nào cũng tiếp được, giờ ta muốn người xin lỗi, xin lỗi”

Nam tử kia mới nghe thì sững sốt, sau lại cả giận nói: “Nói hươu nói vượn, Tấn Vương phủ làm gì có người như người.”

Lục Tiểu Thanh vỗ càn xe quát: “Người không biết không có nghĩa là không có, bây giờ ta muốn người xin lỗi, người nghe thấy không, người xin lỗi ta chưa?”

Nam tử lạnh lùng đánh giá Tiểu Thanh từ trên xuống dưới vài lần, nửa ngày sau thu lại sự tức giận, thản nhiên nói: “Trở về nói với lão Cửu, Tam ca hẳn ngày khác tới cửa tạ lỗi”. Tiếng nói vừa dứt, tay cũng buông rèm che xuống, quát: “Còn không đánh xe”. Xa phu vội vàng đánh xe đi, còn lại Tiểu Thanh không hiểu gì trừng mắt nhìn xe chạy xa dần.

“Cái gì chứ? Hắn ta nói ngày khác đến lão Cửu xin lỗi, người này óc bả đậu sao, mà lão Cửu là ai?” Tiểu Thanh vẻ mặt buồn bực, bất mãn nhìn theo xe ngựa.

“Tiểu thư, vừa rồi là Thục Vương gia, chuyện này làm thế nào cho tốt đây?” Hồng Ngọc nghe người kia nói câu cuối cùng thì khấn trương nói.

Tiểu Thanh quay đầu, vô cùng buồn bực nói: “Sao lại là Vương gia nữa, kinh thành này rốt cuộc là có bao nhiêu Vương gia? Sao đi đến đâu cũng gặp Vương gia vậy?” Hồng Ngọc lời kéo Tiểu Thanh đi cũng không giải thích gì thêm, người xung quanh tò mò túm lại xem náo nhiệt cũng bắt đầu tản đi.

“Hồng Ngọc à, sao muội không nói sớm, Thục vương Lý Cách ta vẫn còn nhớ, lịch sử vẫn ghi lại nhân vật hào kiệt như vậy, ta sớm biết hắn là Thục Vương thì đã xin chữ ký rồi” Tiểu Thanh vừa bước chân vào Tấn Vương phủ, vừa bất mãn nói với Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc mặt đầy hắc tuyến nói: “Tỷ tỷ, muội chưa gặp Thục Vương sao biết Thục Vương trông ra sao? Nếu hắn không nói là Tam ca của Tấn Vương gia, thì muội cũng chẳng biết hắn là ai, người còn nghi ngờ muội!”.

Lục Tiểu Thanh khoát tay nói: “Quên đi, không ngờ mới vào kinh thành vài ngày, ta đã đắc tội với Quận Vương phi và Thục Vương, xem ra ta với phong thủy nơi này tương khắc, đúng rồi, ta cứ bye bye trước, chuyện tranh chấp bất hòa của các nhà giao cho Tấn Vương vĩ đại đi, ca ca của hắn thì để hắn tiếp”. Vừa nói vừa giơ tay áo che mặt đi vào.

Nhìn Tiểu Thanh vào phủ mà che mặt như đi cướp, Hồng Ngọc vừa buồn cười vừa giận, vừa rồi còn mắng mỏ Lão tử không sợ, vừa nghe là Thục Vương gia thì ném luôn cho Tấn Vương đối phó, hắc hắc, vừa rồi còn mắng Thục Vương gia không được giáo dục tốt, chẳng phải là mắng Hoàng đế đương triều sao, lớn gan như vậy giờ còn che mặt làm gì? Không phải là trước sau không đồng nhất sao. Mà bye bye là gì? Chỉ nghe nói bái thần bái phật, chứ chưa nghe tự mình bái mình, tỷ tỷ không biết là người nơi nào? Nói chuyện thật quái dị.

Chương 51: Lý Quân Hiền

Vài ngày sau, dưới đại thụ ở hậu viện Vương phủ, Lục Tiểu Thanh vừa lau mồ hôi vừa quạt mạnh chiếc quạt trong tay, oán giận nói: “Sao hôm nay lại nóng như vậy? Sao trời không mưa một trận át? Nóng chết ta rồi.”

Lam Tâm vừa chọn dưa hấu vừa nói: “Bây giờ là mùa khô, thời tiết tất nhiên phải nóng rồi. Mà kinh thành cũng đã ba tháng không mưa, nên còn nóng hơn cả năm ngoái nữa.”

Lục Tiểu Thanh kêu lớn: “Không thể nào, ba tháng không mưa. Cứ theo đà này thì ta nóng mà chết mất, vẫn là Giang Nam mưa thuận gió hòa a.... Lúc nào chúng ta đến Giang Nam tìm Lệ Hoa đi, ở đó mới là thiên đường của nhân gian, tốt hơn nơi này rất nhiều.”

Vừa nhắc đến Lệ Hoa, nàng không khỏi nghĩ đến Lệ Hoa đang làm gì? Những ngày này mình cũng đã quên mất không gửi thư cho Lệ Hoa.

.....

Giang Nam, Dương Châu.

Trong hậu hoa viên Ngô phủ, Lệ Hoa ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm nói trong miệng: “Đều đã một hai tháng rồi, không biết tỷ tỷ đang ở đâu. Aiz, nếu không phải lúc đó vội vàng giúp tỷ tỷ chạy trốn thì tình huống bây giờ cũng không phải như vậy.”

Thúy Nhi đứng bên cạnh quạt cho Lệ Hoa, nói: “Tiểu thư, mọi người đều không nghĩ tới việc sẽ thành ra như thế, em nghĩ vị tiểu thư kia còn chưa biết tình huống hiện giờ, không chừng đang trốn ở nơi nào đó chưa dám ra cũng nên.”

Ngô Lệ Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Nghe ca ca và Lý đại tiểu thư kể, tỷ tỷ vừa khôn khéo vừa gan lớn, nàng đâu cần trốn đi đâu, phần lớn là đang giả trang thành bộ dạng nào đó tiêu dao tự tại rồi cũng nên. Chỉ sợ nàng đã rời khỏi Giang Nam thôi, lúc đó sẽ rất khó tìm.”

Thúy Nhi gật đầu, không dám nhiều lời. Trong một tháng nay, vì việc này mà đầu lão gia vì lo lắng mà bạc cả đầu, lúc trước không ai nghĩ tới chuyện sẽ thành như vậy.

Khi hai người đang nói chuyện, một tiểu nha đầu vội vàng chạy vào, gấp gáp nói: “Tề Quận vương và Quận chúa lại đến rồi, tiểu thư mau chuẩn bị đón tiếp đi.”

Ngô Lệ Hoa vội nhảy từ xích đu xuống, sửa sang lại quần áo. Nàng còn chưa kịp đi bước nào thì vài người đã đi đến từ phía xa, Ngô Lệ Hoa vội vàng hành lễ: “Cung nghênh Tề Quận vương, cung nghênh Quận chúa.”

Nam tử đi trước gật đầu, nói: “Miễn lễ.”

Ngồi quanh chiếc bàn đá trong hoa viên, Ngô Lệ Hoa còn chưa kịp nói gì, Quận chúa đã chờ mong hỏi: “Lệ Hoa, Tiểu Thanh tỷ tỷ có gửi thư cho người không? Người có biết hành tung của nàng không?”

Ngô Lệ Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, đáp: “Ta không rõ tỷ tỷ đang ở đâu, tỷ ấy cũng không gửi thư cho ta.”

Quận chúa thở dài một tiếng, nhìn sang nam tử bên cạnh, nói: “Ca ca, vẫn không có tin tức của Tiểu Thanh tỷ tỷ, rốt cục là tỷ ấy đi đâu? Thật là vội chết mất.”

Về mặt nam tử kia chán nản, nơi khóe mắt hiện lên một chút quan tâm và âu lo, nhẹ nhàng nói: “Quỳnh Nhi, đừng lo quá, rồi sẽ tìm được Tiểu Thanh thôi.”

Thì ra, Tề Quận vương và Quận chúa này chính là Lý Quân Hiên và Lý Quỳnh, đã từng tình cờ gặp Lục Tiểu Thanh lúc trước.

Lý Quỳnh oán hận vỗ lên mặt bàn, tức giận nói: “Biết trước như vậy, ta đã không quan tâm đến thể diện của Ngô gia các người rồi. Nếu lúc đó đưa người đi luôn thì bây giờ đâu phải thế này?”

Ngô Lệ Hoa biến sắc, Ngô Chi Hạo - ca ca của nàng ngồi bên cạnh vội nháy mắt, ý bảo nàng phải nhịn một chút, hai người trước mặt này không thể đắc tội được. Nhìn Lý Quỳnh trước mặt, Ngô Lệ Hoa nghĩ, dù người có là quận chúa, ta không trêu nổi nhưng chẳng lẽ ngay cả tránh cũng không nổi sao? Nhưng qua khoảng thời gian này, nàng cũng biết cô Quận chúa này tuy điệu ngoa tùy hứng một chút, nhưng lại thật tình muốn tốt cho tỷ tỷ, nên chỉ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không biết vì sao quan hệ của tỷ tỷ và hai người lại tốt đến vậy, chỉ nghĩ là mấy người ngẫu nhiên gặp gỡ, mà Quận vương và Quận chúa lại không biết tỷ tỷ là phận nữ, cho nên... Aiz, đâu biết được thế nào lại đem tỷ ấy tặng đi.”

Lý Quân Hiên phát phát tay, nói: “Không cần nói những lời này, ngày đó ta cũng muốn xem nàng ấy ứng phó thế nào nên mới ngồi ở phòng khách, đợi đến tối mới mở miệng đòi người. Nếu ta mở miệng sớm một chút thì đã không có chuyện này. Mà xem ra ta vẫn còn đánh giá thấp nàng ấy, vốn tưởng rằng với tính cách đó nàng ấy sẽ không chịu thiệt như vậy. Ai biết được nàng ấy lại thuyết phục được người giúp, bây giờ ta biết đi tìm ở đâu đây?”

Ngô Chi Hạo vội vàng giải thích: “Lần này là lỗi của Ngô gia chúng tôi, đêm đó phái nhiều gia đình đi tìm như vậy rồi mà vẫn không tìm được. Cũng không hiểu sao một nữ tử lại có thể đi nhanh đến vậy.”

Ngày đó, hắn ở phòng khách tiếp đón nồng hậu mấy người Lý Quân Hiên, nghĩ rằng rẻ quý mà muội muội chọn tuy không phải Lý Quân Hiên, nhưng quan hệ giữa họ lại có vẻ rất tốt, như vậy chắc cũng không kém cạnh là bao. Đang vui vẻ cao hứng thì Lý Quân Hiên lại đột nhiên đòi người, lúc này hắn mới vỡ lẽ ra Lục Tiểu Thanh kia cư nhiên là một nữ tử.

Lúc đó, hắn vội vàng phái gia đình đi tìm, không nghĩ tới muội muội của mình lại thả Lục Tiểu Thanh kia đi, rồi còn chặn ở cửa không cho bất cứ ai đuổi theo. Bị cản trở như vậy, đến lúc Lý Quân Hiên và Lý Quỳnh phát hiện mọi chuyện có chút không đúng, tự đi xem xét rồi đuổi theo thì người cũng đã mất dạng.

Lý Quỳnh trừng mắt nhìn Ngô Chi Hạo, nói: “Vốn chính là Ngô gia các người làm việc không ra gì, ngay cả một nữ tử cũng không đuổi kịp. Lúc đó ta và ca ca không ở trong phủ, đợi đến lúc vội vàng trở về phân phó thì ngay cả một cái bóng cũng không tìm thấy. Ta nói trước cho người biết, Tiểu Thanh tỷ tỷ không sao thì thôi, nếu bị gì, ta sẽ đến tìm Ngô gia các người tính sổ. Nếu không phải tên Ngô Uy kia vừa bao che vừa đáng giận, thì sao Tiểu Thanh tỷ tỷ lại chạy trốn cơ chứ. Mà tỷ ấy cũng thật là, sợ gì mà sợ chứ, có Quỳnh Nhi và ca ca ở đây, Ngô gia này làm gì được tỷ.”

Ngô Chi Hạo vội vàng gật đầu xác nhận, Lý Quân Hiên thở dài một tiếng, nói: “Quỳnh Nhi, đừng nói như vậy, Tiểu Thanh sẽ không sao đâu. Cho dù phải lật nhào cả cái đất Giang Nam này lên, ta cũng phải tìm được nàng ấy.”

Lý Quỳnh bĩu môi, cầu nhàu: “Ca ca, người chúng ta phái ra đã tìm khắp cả những vùng Dương Châu, Hàng Châu, Tô Châu, rồi còn đưa hình đến các châu phủ, yêu cầu bọn họ lưu ý, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, thật vội chết mất. Ca ca, muội thấy nên xin phụ vương hạ lệnh phong tỏa toàn bộ Giang Nam, tìm từng nhà một, muội không tin là không tìm ra!”

Lý Quân Hiên nhẹ nhàng lắc đầu: “Quỳnh Nhi, đừng nói vậy. Tiểu Thanh cũng không phải là tội phạm truy nã của triều đình, đâu thể tìm như vậy. Yên tâm đi, ta đã lấy thân phận của phụ vương để tuyên bố, nếu ai đối nghịch với người mà chúng ta tìm, chính là đối nghịch với Lý Quân Hiên ta, đối nghịch với Hà Gian vương phủ.”

Ngô Chi Hạo vội nín thở: “Có những lời này của Tề Quận vương, dôi mắt khắp cả cái đất Giang Nam này, thử hỏi có ai dám động tới Lục cô nương? Chắc chắn rằng sẽ có manh mối ngay thôi, hai vị cứ yên tâm đi. Xem này, trời nóng như vậy mà hai vị còn hồi hã ngược xuôi như vậy, nếu Lục cô nương biết, tất nhiên sẽ rất cảm động.”

Lý Quân Hiên nhớ tới bộ dạng tinh ranh cổ quái kia của Lục Tiểu Thanh, mỉm cười nói: “Nàng ấy sẽ không cảm động, nếu biết được, chắc chắn sẽ đánh ta một trận cho hả giận.”

28. Chương 052 - 053

Chương 52: Lại một lần nữa vươn tay

Lý Quỳnh nghe vậy, cười xì một tiếng: “Theo như tính tình của Tiểu Thanh tỷ tỷ khẳng định sẽ làm như thế, nhất định sẽ trách muội và ca ca không đến cứu nàng, hại nàng ở bên ngoài chịu khổ.”

Ngô Lệ Hoa hiếm khi đồng tình với người khác, cũng mỉm cười gật gật đầu nói: “Tỷ tỷ có khả năng sẽ làm như vậy, bất quá, ta nghĩ tỷ tỷ ở bên ngoài cũng sẽ không phải chịu khổ.”

Lý Quân Hiên ở một bên lên tiếng hỏi: “Vì sao lại nói như thế?”

Ngô Lệ Hoa trầm ngâm một chút nói: “Lúc ấy, bản thân ta đã chuẩn bị đi cùng tỷ tỷ, cho nên ta mới đem theo tất cả tài sản mà ta dành dụm trong nhiều năm qua, nhưng sau đó ta lại không thể đi cùng, nên đã đưa hết cho tỷ tỷ, cho nên ta nghĩ tỷ tỷ khẳng định sẽ không phải sống kham khổ”

Lý Quân Hiên gặp Ngô Lệ Hoa tuy nói nhẹ nhàng bằng giọng, bất quá nghĩ đến đây chính là trưởng nữ của Ngô gia hào phú một vùng, tiền riêng tuyệt đối sẽ không ít, mà vài lần trước đây khi hỏi ý, nàng không có nói về điểm này, hẳn là nàng không tin chàng thành tâm đi tìm Tiểu Thanh, sợ chàng có mục đích cùng ý tưởng khác, hôm nay nói ra hẳn là nàng đã hiểu chàng thành tâm tìm kiếm Tiểu Thanh như mong đợi của mình, vì thế đứng lên hướng Ngô Lệ Hoa thi lễ nói: “Ta thay mặt Tiểu Thanh cảm tạ người, ta khẳng định là Tiểu Thanh khi cầm số tiền đó đi chưa kịp nói lời cảm tạ với người, ta cũng chỉ cảm tạ người đã đối đãi tốt với Tiểu Thanh, về sau nếu người có gặp chuyện khó khăn gì, cứ nói với ta một tiếng, chỉ cần ta có khả năng, Lý Quân Hiên ta sẽ làm cho người đến cùng.”

Ngô Lệ Hoa đứng dậy đáp lễ lại, nói: “Quận vương cũng biết tỷ tỷ coi Lệ Hoa như muội tử, cho nên đã là người trong nhà, tự nhiên không cần nói lời cảm tạ, Quận vương cần gì phải nói những lời khách khí này? Quận vương nếu đã là chỗ quen biết tốt với tỷ tỷ, tự nhiên cũng sẽ hiểu biết tính tình của tỷ tỷ, tỷ tỷ nếu có thể đem Lệ Hoa coi như muội tử của nàng, thì đó chính là đã xem trọng Lệ Hoa, Quận vương nếu muốn cảm tạ, thì ngài đã quá khinh thường mắt nhìn của tỷ tỷ, cũng như đã khinh thường Lệ Hoa rồi.”

Lý Quân Hiên chớp mắt mấy cái tán dương nói: “Quả nhiên không phải là nữ tử bình thường, trách không được Tiểu Thanh lại hợp ý với người đến vậy, thôi coi như ta đã làm chuyện dư thừa đi, người đã là muội tử của nàng thì cũng đừng để bụng những lời vừa rồi của ta nữa. Lệ Hoa, thật sự không biết Tiểu Thanh đang ở đâu sao?”

Ngô Lệ Hoa lắc đầu nói: “Ta thừa nhận lúc trước là cảm thấy Quận vương cố sức tìm tỷ tỷ như thế, phần lớn là cảm thấy bởi vì tỷ tỷ là người đặc biệt, cho nên ta nhất thời có chút nghi ngờ, hiện tại mới biết Quận vương lại xem trọng tỷ tỷ như thế, Lệ Hoa xin chịu tội với Quận vương. Nhưng là ta thật sự không biết tin tức gì của tỷ tỷ, bất quá, ta nghĩ chỉ cần khi nào tỷ tỷ đã thu xếp ổn thỏa mọi việc, khẳng định gửi thư cho Lệ Hoa, Lệ Hoa rất tin tưởng là tỷ tỷ sẽ làm thế, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ báo cho Quận vương biết tin tức của tỷ tỷ.”

Lý Quân Hiên nhú nhú mày, gật gật đầu nói: “Cũng chỉ còn cách như vậy mà thôi, hy vọng nàng sớm sẽ gửi thư.”

Ngô Lệ Hoa nhìn thoáng qua sắc mặt có vài phần tiều tụy của Lý Quân Hiên, ôn nhu nói: “Quận vương đừng lo lắng, một khi có tin tức của tỷ tỷ, Lệ Hoa nhất định sẽ thông báo cho Quận vương biết, Quận vương cũng không cần phải đi khắp nơi bốn ba tìm kiếm tỷ tỷ nữa.”

Lý Quân Hiên lắc đầu nói: “Tìm, ta nhất định phải tiếp tục tìm, có thể sớm một chút tìm được nàng, ta mới cảm thấy an tâm.” Lý Quỳnh đứng một bên, lâu chưa lên tiếng cũng liên tục gật đầu.

Nửa ngày Lý Quân Hiên đứng dậy nói: “Cứ như thế đi, chúng ta cũng xin cáo từ.”

Sau khi tiễn bước Lý Quân Hiên cùng Lý Quỳnh, Ngô Lệ Hoa quay lại ngồi trên xích đu, lẩm bẩm: “Tề Quận vương này đối đãi với tỷ tỷ quả thực rất tốt a..., tỷ tỷ, nếu tỷ có thể cùng Tề quận vương này ở cùng một chỗ, không biết sẽ là bộ dáng gì nữa đây.”

Trong vương phủ, Lục Tiểu Thanh đang tưởng niệm về Ngô Lệ Hoa, trong nháy mắt thất thần, chợt nghe bọn Lục Tụ ở một bên vì nàng vừa quạt vừa cười nói: “Tỷ tỷ đang nói cái gì vậy, Giang Nam xa như vậy, chờ đến lúc người đến đây, cũng là đã đến mùa thu rồi, khi đó làm gì còn nóng bức nữa.”

Lục Tiểu Thanh tiếp nhận miếng dưa hấu Lan Tâm đưa ình, cúi đầu nói: “Nói cũng đúng, đợi cho người từ Giang Nam đến đây thì cũng đã đến mùa thu rồi, đúng rồi, Hồng Ngọc, muội viết một phong thư gửi cho Lệ Hoa hộ ta, nói cho nàng tình huống của ta, bảo nàng không cần phải lo lắng. Aiz..., trước còn không cảm thấy nóng bức, mấy ngày hôm nay sao lại nóng quá thế này, bốn mùa ở Trường An cũng phân quá rõ ràng đi, ánh mặt trời chiếu chói chang làm cho con người không thể mở mắt ra được.”

Hồng Ngọc đáp ứng một tiếng, Tiêu Xảo ở một bên khẽ cười nói: “Như vậy tỷ tỷ còn cảm thấy nóng, mỗi ngày núp ở phía sau hậu viện, lại còn được chúng em hầu hạ, vậy những người làm việc ở bên ngoài chắc là sẽ bị nóng chết rồi.”

Hồng Ngọc cười xì một tiếng, nói: “Nếu không phải vì dưỡng vết thương ở trên trán, tỷ tỷ làm sao có thể ngoan ngoãn ngồi ở trong phủ được như vậy, có khi đã sớm đi gây chuyện rồi cũng nên.”

Bốn nha đầu cực ăn ý, há miệng mà cười, Lục Tiểu Thanh sờ sờ cái trán cũng đã đỏ xanh tím cùng chóp mũi sưng đỏ, tức giận nói: “Đều do tên Thục vương đáng ghét kia, hại ta mặt mày hốc hác, một ngày nào đó sẽ tìm hấn tính sổ.” mỗi khi nghĩ đến Thiên Vũ nhìn thấy nàng, vẻ mặt của chàng lại tràn đầy ý cười, cùng biểu tình của bọn hạ nhân muốn cười lại không dám cười, Lục Tiểu Thanh ức đến độ không thể không lấy dao đi chém tên Thục Vương kia một nhát, đương nhiên cũng chỉ biết nói ra miệng mà thôi.

Năm người đang cùng nhau trò chuyện, phía trước có tiếng bước chân vang lên, tiếp theo truyền đến giọng nói của Thiên Vũ: “Như thế nào đều ở phía sau viện, đang tán gẫu chuyện gì vậy?”

Bốn người bọn Lục Tụ vội đứng sang một bên, nhường chỗ cho Thiên Vũ, Lục Tiểu Thanh đầu cũng không ngẩng lên, cắn dũa hấu nói: “Nói hôm nay quá nóng, như thế nào trời vẫn không đổ mưa.”

Thiên Vũ ngồi xuống ghế bên cạnh nàng, nói: “Đúng vậy, năm nay thời tiết quá nóng, cứ tiếp tục nắng nóng như vậy, dân chúng phải sống sao đây?”

Lục Tiểu Thanh nói: “Ta chính mình còn chưa lo nổi, làm sao mà lo được cho dân chúng trong thiên hạ chứ.” Vừa nói vừa tìm khăn tay muốn lau tay dính nước dũa hấu vừa rồi ăn chảy xuống. Chính là đang trong tìm kiếm, thì có một đôi bàn tay to vươn ra nhẹ nhàng lau đi nước dũa hấu dính ở trên tay nàng.

Lục Tiểu Thanh ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn, trước mắt là Vô Diễm thân mình cao to đang ngồi ở bên cạnh nàng, cầm khăn mặt lau tay cho nàng, nàng theo bản năng rút tay lại, Vô Diễm phản ứng cực nhanh, nắm chặt lấy tay nàng, nàng chỉ có thể giương mắt nhìn chàng đầy tức giận, mang theo sự bất đắc dĩ.

Mấy ngày không thấy Vô Diễm, rõ ràng bây giờ nhìn thấy thần sắc chàng có điểm tiêu tụy, râu mép cũng mọc lởm chởm, trong mắt thì ẩn ẩn những tơ máu, làm cho người ta cảm giác suy sụp thật nhiều, lúc này Vô Diễm gắt gao bắt lấy tay của Lục Tiểu Thanh, nhìn nàng thanh âm trầm thấp nói: “Chẳng lẽ muốn coi ta như người xa lạ sao?”

Lục Tiểu Thanh chưa từng gặp qua bộ dáng Vô Diễm như lúc này, trong lòng cảm thấy mềm nhũn, rút tay về, nói: “Ta rút tay về chỉ là để một lần nữa vươn tay ra mà thôi.” Vô Diễm ánh mắt sáng ngời, bình tĩnh nhìn nàng.

Lục Tiểu Thanh lại lần nữa xòe tay ra trước mặt Vô Diễm nói: “Ngày ấy, lúc ta mua lại bọn Lục Tụ, có nói sẽ trả giá gấp mười lần để mua lại các nàng, một người hai mươi lượng, bốn người chính là tám mươi lượng, nhân lên mười lần là tám trăm lượng, ta nhưng là lại đưa cho huynh một ngàn lượng, ngày đó ta là cao hứng, nên hồ đồ đã quên hỏi huynh số tiền còn thừa, hiện tại ta nhưng lại nhớ ra, huynh trả lại cho ta.”

Vô Diễm trong lòng đang thầm mãn nguyện khi nghĩ rằng Lục Tiểu Thanh cũng nhớ mình, lại không nghĩ đến vừa thấy mặt mình lại chính là đòi tiền, nhất thời vừa giận vừa tức trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh. Thiên Vũ ở bên cạnh đang tiếp nhận miếng dũa hấu trên tay Tiêu Xảo, nghe vậy nhin không được cười ha ha thành tiếng, chỉ vào Lục Tiểu Thanh nói: “Thật không hổ là Tiểu Thanh, không hổ là Tiểu Thanh.” Mấy người Hồng Ngọc ở bên cạnh cực lực nhin cười, cúi đầu mím chặt môi lại, mặt đỏ bừng nhìn đến tội nghiệp.

Lục Tiểu Thanh nhìn khuôn mặt tuần tú khốc khốc của Vô Diễm nói: “Ta có nói sai chuyện gì sao? Nợ thì phải trả, chẳng lẽ đường đường là một Quận vương gia như huynh lại không có tiền, đến nỗi phải quít của ta hai trăm lượng bạc sao? Ta nhưng trước tiên là dùng thân huynh để để tính toán với huynh, cho dù là người quen, ta cũng không thể để cho họ quít tiền của ta được, mau đưa tiền ra, đến lúc đó chúng ta vẫn là bằng hữu, không đưa, về sau ta liền coi như không quen biết huynh.”

Sau đó quay đầu nhìn về phía bọn Lan Tâm nói: “Các tỷ muội, người này là ai vậy? Dám chạy đến Tấn vương phủ chúng ta, mọi người có quen biết với hắn không?”

Lục Tụ cố nhin cười trả lời: “Thưa tỷ tỷ, chúng muội không biết người này.”

Lục Tiểu Thanh ồ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Vô Diễm nhú mày nói: “Đưa, hay là không đưa?”

Vô Diễm đã không còn gì để nói nữa, vẻ mặt cười khổ nhìn Lục Tiểu Thanh nghiêm trang, lắc đầu lấy tiền từ trong tay áo ra, Lục Tiểu Thanh nhất thời cười nói: “Thì ra là Kinh quận vương a..., các tỷ muội, ánh mắt của mọi người thật không tốt, nhân vật tiếng tăm lớn như vậy cũng không biết, về sau cần phải nhìn cho thật kỹ nha.”

Lan Tâm gật đầu nghiêm mặt nói: “Tỷ tỷ nói phải, về sau bọn muội phải nhìn người cho thật rõ, Kinh quân vương, vừa rồi là tỷ muội chúng tôi mắt nhìn kém, không nhìn ra được quý nhân, mong ngài chớ trách.”

Chương 53: Châu châu đột kích.

Thấy Vô Diễm bị mấy cô nàng này kẻ tung người hứng trêu đùa cho giận không được mà cười cũng chẳng xong, Thiên Vũ không khỏi cảm thấy mình sống bao nhiêu năm, hôm nay là ngày vui vẻ nhất. Tiếng cười sang sảng vọng đi rất xa.

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh tuy không tỏ vẻ thân cận, nhưng cũng không xa lạ mình. Trong lòng tuy cảm thấy thất vọng, nhưng cũng hiểu không nên trêu chọc sự kiên nhẫn của Lục Tiểu Thanh. Ở thời điểm mình không hiểu rõ ràng, bất kỳ hành động dư thừa nào đều là sai lầm, có thể cùng một chỗ đã là không tệ rồi.

Nụ cười của Thiên Vũ rốt cục cũng thu lại sau rất nhiều ánh mắt tức giận của Vô Diễm, chỉ vào Lục Tiểu Thanh, nói: “Tiểu Thanh, xem ra có một người quản gia như nàng, vương phủ của ta rất nhanh sẽ phát tài rồi.”

Lục Tiểu Thanh cười tủm tỉm gật đầu liên tục, mà Vô Diễm lại kinh ngạc hỏi: “Cái gì? Đệ cứ nhiên lại để cho nàng làm quản gia trong phủ, ta không nghe lầm đấy chứ? Đệ chiều chuộng nàng đến vậy sao?”

Thiên Vũ còn chưa kịp nói gì, Lục Tiểu Thanh đã trừng mắt cướp lời: “Vì sao ta không thể làm quản gia? Ta cũng không làm việc trong Kinh vương phủ của huynh. Đừng quên, đây là Tấn vương phủ. Nơi này, Tấn vương gia lớn nhất, ta là thứ hai. Nếu huynh chọc ta, hừ, lần sau đừng mong vào được đây.”

Vô Diễm nhìn vẻ kiêu ngạo coi trời bằng vung của Lục Tiểu Thanh, lắc đầu nói với Thiên Vũ: “Đệ dám để nàng làm quản gia, ta cũng xin bái phục. Đã gây ra tai họa nào chưa?”

Thiên Vũ cười khổ đáp: “Rồi. Mấy hôm trước, vừa ra khỏi cửa đã va phải tam ca của đệ. Kết quả là tam ca bị nàng mắng một trận, sau đó còn bị bắt xin lỗi. Không đến ngày hôm sau, tam ca đã tìm đến đệ, hỏi từ khi nào trong phủ lại xuất hiện một nữ tử cường hãn như vậy. Đệ xem như phục nàng rồi.”

Vô Diễm nhìn về phía Lục Tiểu Thanh, nói: “Nếu một ngày nàng không gây ra việc gì đó, ta nghĩ mặt trời sẽ mọc lên từ hướng tây.”

Tuy biết Vô Diễm nói rất đúng, nhưng Lục Tiểu Thanh vẫn hung hăng trừng mắt nhìn chàng một cái, quay đầu đi không thèm để ý. Thiên Vũ lại nói tiếp: “Nàng còn mắng tam ca của đệ không có giáo dưỡng, không biết là do ai dạy dỗ. Ha ha, nàng dám hỏi là ai dạy dỗ, tất cả lá gan trên đời này coi như đều mọc trên người nàng rồi. Huynh không thấy sắc mặt của tam ca lúc đó đâu, đệ đều nhịn đến đau cả bụng.”

Vô Diễm vừa giận lại vừa buồn cười, nói: “Cũng chỉ có nàng mới dám mắng mà không cần biết là ai như vậy. Mới vào kinh có mấy ngày đã đắc tội với Thục vương. Ta thật sự không biết còn ai mà nàng không dám đắc tội nữa, có khi ngay cả đương kim hoàng thượng, nàng cũng dám đi đến vật râu rồng.”

Nghe vậy, Lục Tiểu Thanh quay đầu sang, liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy. Nếu có thể gặp được đương triều hoàng đế, ta sống cũng không uống kiếp này rồi. Sự kính ngưỡng của ta đối với người như sông sâu biển lớn...”

“Được rồi, được rồi. Tiểu Thanh, nàng yên tĩnh một chút đi, mấy câu kia ta đã thuộc lòng cả rồi.” Thiên Vũ mỉm cười cắt đứt cơn thao thao bất tuyệt của Lục Tiểu Thanh. Lục Tiểu Thanh rất không lịch sự trừng mắt nhìn Thiên Vũ một cái, nói: “Hừ, mất cả hứng của ta!”

“Đó là cái gì? Tỷ tỷ, người nhìn kia.” Đột nhiên, một giọng nói xen vào cuộc trò chuyện của mấy người. Lục Tiểu Thanh nhìn theo ngón tay của Hồng Ngọc, chỉ thấy một dải màu đen đang di động về phía họ, chỉ trong chớp mắt đã gần hơn không ít.

Lục Tiểu Thanh chớp chớp mắt mấy cái, nói: “Đó là gì? Mây đen sao? Chẳng lẽ trời sắp mưa rồi?”

Vô Diễm và Thiên Vũ đồng thời xoay người nhìn lại, Thiên Vũ lắc đầu nói: “Không phải, mây đen không có tốc độ nhanh như vậy. Mà Viên Thiên Cương cũng đã nói, trong khoảng thời gian này kinh thành sẽ không có mưa.”

Lục Tiểu Thanh buồn bực cầu nhàu: “Vậy đó là gì, sao tốc độ lại nhanh như vậy?”

Nàng vừa dứt lời, Thiên Vũ và Vô Diễm đã đồng thanh hô lên: “Là châu chấu.”

“Châu chấu?” Lục Tiểu Thanh giật nảy mình. Sinh vật thời cổ a, sinh vật đã tuyệt chủng a, chính mình còn chưa bao giờ được nhìn thấy. Nàng không khỏi mở to mắt nhìn đám mây đen đang tiến đến rất nhanh này.

Thiên Vũ biến sắc, nhanh chóng ra lệnh: “Mau, tất cả chạy vào trong phòng. Tất cả những thứ có thể cất được thì cầm theo hết. Nhanh lên một chút!”

Tuy bốn nha đầu chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, nhưng vừa nghe là châu chấu thì đều có chút luống cuống tay chân. Vừa nghe Thiên Vũ nói, các nàng cũng không kịp để ý đến lễ nghi, lập tức chạy tứ tán.

Vô Diễm đưa tay kéo Lục Tiểu Thanh đi về phía trong phòng, Lục Tiểu Thanh vội hỏi: “Làm gì vậy? Ta còn chưa thấy châu chấu bao giờ. Huynh buông tay ra, kéo gì mà kéo, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

Vô Diễm không nghĩ tới Lục Tiểu Thanh lại lấy lời nói trước kia của chàng ra để ngăn cản chàng, nhất thời cả giận nói: “Nàng đừng không biết tốt xấu như vậy. Châu chấu đi qua, bất cứ thứ gì cũng sẽ không còn lại. Một đàn lớn thế kia, ăn nàng lúc nào cũng không biết nữa, còn không mau theo ta.”

Thiên Vũ cũng gật đầu, nói: “Tiểu Thanh, đừng cáu giận. Mau vào trong rồi nói, đàn châu chấu này cũng không đùa được.”

Vừa nói vừa bắt lấy tay bên kia của Lục Tiểu Thanh, cùng Vô Diễm nhấc nàng đi vào.

Ba người tiến vào trong phòng liền vội vàng đóng tất cả cửa chính lẫn cửa sổ. Bốn người Lục Tụ cũng nhanh chóng chạy vào từ những phương hướng khác, nói: “Đều đã thu thập thỏa đáng.”

Lời còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy một tràng tiếng cánh vỗ kinh thiên động địa vang đến từ bầu trời. Sắc trời phía ngoài phòng bỗng chốc tối sầm lại, xung quanh nhất thời vang lên những tiếng va chạm rầm rầm.

Tiểu Xảo nhỏ tuổi nhất, lại chưa từng trải qua hoàn cảnh như vậy, không khỏi sợ hãi trốn đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh. Lục Tiểu Thanh vỗ nhẹ lên vai nàng, nói: “Không sao cả, đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây.”

Mấy người Lục Tụ bên cạnh cũng không giấu được sự sợ hãi trong lòng, đều trốn đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh vừa an ủi mấy nha đầu này vừa tò mò ngó ra phía ngoài. Vô Diễm vốn đang có chút lo lắng, lại thấy vẻ sốt ruột hận không thể lao ra ngoài nhìn cho rõ của nàng, chàng không khỏi lắc đầu, quả nhiên không thể suy đoán về Lục Tiểu Thanh theo lẽ thường được.

Thiên Vũ nhíu mày nhìn ngoài phòng, lo lắng nói: “Sao lại xuất hiện nhiều châu chấu như vậy? Thế này thì dân chúng biết sống sao đây?”

Vô Diễm cũng nghiêm túc nói: “Bây giờ đang là mùa thu hoạch, mà ba tháng này kinh thành không mưa, sản lượng thu hoạch chắc chắn sẽ giảm đi bảy phần. Giờ lại thêm đám châu chấu này đến, chỉ sợ năm nay dân chúng sẽ hoàn toàn thất thu mất.”

Lục Tiểu Thanh nghiêng tai lắng nghe cuộc trò chuyện giữa hai người, ngạc nhiên nói: “Vô Diễm, một Quận vương như huynh sao lại biết về việc trồng trọt, đồng áng? Theo lý thuyết, huynh phải là một người ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được mới đúng chứ?”

Vô Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này chàng cũng không có hứng đấu khẩu với Lục Tiểu Thanh, qua loa đáp: “Ta làm việc ở Hộ Bộ, đương nhiên phải biết một chút về mấy thứ này.”

Thì ra là vậy, Lục Tiểu Thanh gật đầu không nói. Lúc này, Thiên Vũ lo lắng hỏi: “Có cách nào xua đuổi được nhiều châu chấu như vậy không? Nếu cứ để chúng tàn phá, cả kinh thành chắc chắn sẽ rất loạn lạc.”

Vô Diễm cau mày đáp: “Chỉ có thể chờ chúng tự đi chứ đâu có cách gì đuổi được. Một số nơi từng bị nạn châu chấu này cũng đã thử áp dụng vài cách, nhưng đều không có hiệu quả. Không nghĩ tới năm nay kinh thành đại hạn, lại rước lấy cả bọn chúng nữa.”

Thiên Vũ thời dài một tiếng, nói: “Đại hạn đã khiến nhân tâm hoảng sợ, giờ lại thêm đám châu chấu này, thật là họa vô đơn chí, không biết năm nay sẽ có thêm bao nhiêu nạn dân đây...”

Thấy hai người lo nước lo dân, Lục Tiểu Thanh không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Ngày thường, tính tình của Thiên Vũ nhẹ nhàng hiền hậu, tùy ý cho nàng trêu chọc đến thế nào cũng chỉ thản nhiên cười. Vốn nàng tưởng rằng Thiên Vũ là một người không có chủ kiến, nhưng không ngờ rằng chàng lại một lòng sầu lo cho cuộc sống của bách tính... Thật là một thân vương nhân ái.

Lục Tiểu Thanh đã có chút hiểu vì sao Trưởng Tôn Vô Kỵ lại ủng hộ Thiên Vũ làm hoàng đế. Bá giả vô song, trí giả vô ưu, nhân giả vô địch. [1] Mà Thiên Vũ, chính là một người nhân từ.

[1]: Bá giả vô song: không ai địch nổi người bá đạo.

Tri giả vô ưu: người có tri thức thì sẽ không có lo lắng ưu tư

Nhân giả vô địch: người nhân đức thì sẽ không có kẻ địch trong trời đất này

29. Chương 054 - 055

Chương 54: Thuận miệng nói mà thôi

Bên tai toàn nghe thấy bọn họ bàn cách diệt trừ châu chấu, nhưng lại không có một chút thực tế nào, không khỏi phiền lòng mà ngắt lời: “Diệt trừ châu chấu rất đơn giản mà, dùng cách đốt lửa hun khói không phải là được hay sao, châu chấu sợ nhất là khói.”

Thiên Vũ xoay người khó tin nhìn Lục Tiểu Thanh hỏi: “Tiểu Thanh, nàng xác định?”

“Chuyện này có gì mà không xác định, tích lũy kinh nghiệm từ mấy ngàn năm để lại, không có cái gì mà ta không biết, châu chấu chỉ cần hun khói là chúng sẽ bỏ chạy, không chỉ thế, chúng có thể sẽ bị lửa thiêu nữa là đằng khác.” Lục Tiểu Thanh bắt mắt vì thấy Thiên Vũ không tin mình.

Vô Diễm không nói hai lời, tiến lên vài bước đến chỗ màn vải trang trí trong sảnh, Lan Tâm lập tức hiểu ý đi lấy mỗi châm lửa, Vô Diễm giật cái màn vải kia xuống đốt, sau đó mở cửa sổ đem cái màn đó ném ra bên ngoài.

Mấy người bọn họ tựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy vải dột bị đốt tạo ra khói đen mù mịt, quả nhiên là đàn châu chấu vừa thấy khói đen lập tức nhảy rất xa, một số ít không tránh kịp, cánh bị ám khói, vỡ được vài cái liền rớt xuống đất.

Vừa thấy tình cảnh như thế, Thiên Vũ mừng rỡ nói: “Tiểu Thanh, cách của nàng thực sự rất hay. Lan Tâm mau chuẩn bị xe, ta muốn vào cung.” Vô Diễm cũng ngạc nhiên nhìn Lục Tiểu Thanh, trên mặt còn có kinh hỉ cùng tự hào, giống như đây là chủ ý của chàng vậy.

Bên ngoài ngoại trừ khói lửa còn có nơi nơi đều là châu chấu, Lan Tâm có điểm sợ hãi không dám chạy ra bên ngoài, Lục Tiểu Thanh tiến lên, một phen đem một mảnh màn vải khác kéo xuống, xé thành từng mảnh vải nhỏ, khoát tay ý bảo Vô Diễm hỗ trợ bẻ gãy mấy chân ghế của ghế dựa, đem mảnh vải quấn

quanh chúng, châm lửa đưa cho Lan Tâm một cây nói: “Không phải sợ, sự tình dù khó đến đâu cũng phải đối mặt, kỳ thật bước đầu tiên cũng không có gì là quá đáng sợ.”

Đưa một cây cho Lục Tụ nói: “Đi Tây viện, nói với những người trong phủ là chúng ta đang nhóm lửa, hun khói đàn châu chấu.”

Một cây đưa cho Hồng Ngọc nói: “Đi tìm Nguyên Phong, nói hẳn đến nơi khác tiếp tục đốt lửa hun khói, càng nhanh càng tốt.”

Nhìn qua Tiêu Xảo nói: “Muội ở tại chỗ này giúp đỡ mọi người.”

Chính mình cũng cầm lấy một cây đuốc nói: “Ta đi Bắc viện cùng Nam viện kêu mọi người đến, đi, các tỷ muội, không có gì phải sợ, châu chấu không ăn thịt được mọi người đâu.” Cửa vừa mở, liền xông ra bên ngoài. Phía sau Lục Tụ cắn chặt răng, nhắm chặt mắt theo Lục Tiểu Thanh xông ra ngoài.

Thiên Vũ cùng Vô Diễm sững sốt nửa ngày, Thiên Vũ thở dài nói: “Nàng đem hai đại lão gia chúng ta vứt sang một bên, chẳng lẽ chúng ta không thể giúp được gì sao?”

Vô Diễm lắc đầu nói: “Không phân phó đệ không phải là vì do đệ còn phải đi làm chuyện có thể cứu toàn bộ kinh thành khỏi nạn châu chấu hay sao, không phân phó ta là vì nàng còn tự giận mình, không muốn quan tâm ta. Ta chưa từng nghĩ đến, khi gặp chuyện khó khăn, nàng có thể bình tĩnh được như thế, trong khoảnh khắc đã nắm bắt được toàn bộ cục diện, đưa ra những phân phó hợp lý nhất, ta tuy biết nàng rất đặc biệt, nhưng vẫn cảm thấy tác phong của nàng có chút hơi lỗ mãng, không nghĩ tới là ta đã xem thường nàng. Nét mặt trầm ổn sắc bén như thế, nam nhi bình thường chỉ sợ còn kém xa nàng.” Dứt lời trong mắt không kìm được hiện lên tia kinh hãi cùng bất đắc dĩ.

Thiên Vũ nhìn Vô Diễm, gật gật đầu nói: “Đệ vẫn biết nàng không giống với nữ tử bình thường, đệ thường thức nàng cũng bởi vì sự đặc biệt đó, trên người nàng phát sinh chuyện gì, đệ cũng không cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì nàng là Lục Tiểu Thanh, bởi vì nàng gọi là Lục Tiểu Thanh, nàng là Lục Tiểu Thanh duy nhất.”

Vô Diễm nghe lời này, nhìn kỹ Thiên Vũ vài lần, trầm tư một lát nói: “Ta sẽ không buông tay.” Thiên Vũ cười nhẹ nói: “Của huynh thì chính là của huynh, không phải của huynh, thì cho dù huynh dùng biện pháp mạnh mẽ để giữ lại như thế nào đi chăng nữa thì cũng không được.” Hai người nhìn nhau thật sâu, ý tứ trong lời nói đó, cả hai người đều hiểu được.

Châu chấu ở khắp nơi tàn sát bữa bãi, khắp nơi trong vương phủ bắt đầu đều dấy lên những đám khói đặc cuộn cuộn, không lâu sau trên bầu trời vương phủ liền không còn thấy châu chấu dám bén mảng đến nữa, Nguyên Phong nghe theo sự phân phó của Lục Tiểu Thanh, dẫn theo vài gia đình ở trên đường cái cũng dựng lên một đồng củi gỗ lớn, khói đặc cuộn cuộn bốc lên, châu chấu bốn phía đều né tránh tản ra, đồng thời phái vài người đến từng hộ gia đình kêu gọi mọi người.

Khi biết châu chấu lợi hại như vậy mà gặp khói đặc liền chạy mất, thì việc phân phó đốt lên đồng lửa lớn chỉ trong chốc lát đã hoàn thành, một cỗ khói đặc khổng lồ từ bốn phía dâng lên, châu chấu gặp khói đều tránh né, bị lửa thiêu giống trời mưa ào ào rơi xuống.

Không bao lâu sau, trên ngã tư đường rất nhanh truyền đến tiếng vang của chiêng trống, làm chấn động cả một vùng, một đại đội cầm trong tay cây đuốc vừa chạy vừa lớn tiếng la: “Hoàng Thượng có lệnh, các môn các hộ đều phải đốt lửa hun khói, Hoàng Thượng có lệnh, các môn các hộ đều phải đốt lửa hun khói.....”

Lệnh đã được truyền như thế, không bao lâu trong ngoài ngoại viện đều có khói đặc cuộn cuộn bốc lên, trên trời nơi nơi có châu chấu liền có một đồng lớn theo làn khói rơi xuống, người trong kinh thành thấy vậy lập tức làm theo, nơi nơi đều dựng lên đồng lửa, không lâu sau, trên mặt đất đã chất một tầng thật dày xác của châu chấu.

Lục Tiểu Thanh đứng ở trước cổng vương phủ, nhìn khói đặc cuộn cuộn xung quanh, bị khói làm cho lệ chảy ròng ròng, oán giận nói: “Trời ạ, ta đây là đang làm cái gì vậy không biết? Vốn trời đã nóng rồi, ta còn kêu bọn họ dùng khói hun đàn châu chấu, mẹ ơi..., nhiệt độ không khí lại tăng thêm mấy độ, ta thật sự là mình làm mình chịu mà. Những người này cũng thật là, đốt vài đồng lửa là được rồi, cứ nhiên hoang phí

như vậy, liều mạng đốt lửa thiêu, giờ đâu phải mùa đông mà cần sưởi ấm, đây là mùa hè mà, đã vậy toàn thành còn thi nhau phóng hỏa, đúng là không muốn để cho người ta sống mà.”

Hồng Ngọc đem chuyện trong phủ an bài tốt, lẳng lặng đứng bên cạnh nàng, nghe thấy Lục Tiểu Thanh oán giận, nhân tiện nói: “Tỷ tỷ, tỷ không biết đó thôi, châu chấu rất đáng giận, nơi nào bị khô hạn nó liền xuất hiện ở nơi đó, không cho người dân một đường sống, nhưng vì chúng kết thành cả đàn như thế, mọi người đều không có biện pháp đuổi chúng đi, chỉ có thể tùy ý chúng tàn sát bừa bãi, hôm nay thật vất vả mới có biện pháp đuổi chúng đi, thậm chí tiêu diệt chúng nó, tự nhiên sẽ muốn hun cày nhiều khói cày tốt.”

Lục Tiểu Thanh khổ sở nói: “Sớm biết như vậy ta đừng nói, nóng chết ta.”

Hồng Ngọc nhất thời lôi kéo Lục Tiểu Thanh nói: “Tỷ tỷ không thể làm như vậy, phải biết rằng từ nay về sau mọi người ai ai cũng sẽ cảm kích tỷ tỷ rất nhiều, phải biết rằng một câu kia của tỷ tỷ đã cứu người trong thiên hạ đó.”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt nhìn Hồng Ngọc một cái nói: “Bất quá ta chỉ là thuận miệng nói ra thôi mà, muội đừng tăng bốc ta như vậy, người trong thiên hạ ta không có khả năng cứu được, ta chỉ cần chính mình tự do tự tại là được rồi.”

Hồng Ngọc còn chưa kịp trả lời, Vô Diễm tay chân đen thui đi tới nói: “Tuy rằng Hồng Ngọc nói có chút khoa trương, nhưng bất quá những lời này của nàng quả thật đã cứu không biết bao nhiêu là người, về sau có biện pháp hun khói này, những nơi bị nạn châu chấu có thể tránh được rất nhiều tổn thất.”

Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm một thân quần áo đen như đáy nồi, trên mặt, trên đầu đều là tro bụi, cùng với mồ hôi không ngừng chảy xuống, làm cho khuôn mặt tuấn tú giờ nhìn không khác gì Lý Quỳ. (1)

Lục Tiểu Thanh nhất thời nhin không được cười ha ha nói: “Huynh như vậy thật sự là rất có khí chất, không tồi, không tồi, như dân Châu Phi chạy nạn đến, a, người ngoại quốc, hello, beautiful, very very good.”

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh chê cười chàng, cúi đầu nhìn lại trên người mình không khỏi nhũn mày, vừa rồi vội vàng nhóm lửa không để ý bộ dáng của mình, thấy Lục Tiểu Thanh một thân phiêu diêu xinh đẹp đứng ở cạnh cửa khoanh tay nhìn người ta đốt lửa, tâm không khỏi có ý trêu tức liền tiến lên, nâng tay sờ soạng hai má trắng noãn của Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh lui ra phía sau, cả giận nói: “Làm gì vậy?” Thấy trên tay Vô Diễm đều là than bụi, liền vươn tay lung tung lau lau mặt vài cái.

[1] ; Lý Quỳ: () là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy Hử. Cùng với Lỗ Trí Thâm, và Võ Tòng, Lý Quỳ là một trong những người khỏe nhất của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, nhưng cũng là nhân vật lỗ mãng nhất ở Lương Sơn Bạc. Với biệt danh Hắc Toàn Phong (, Gió Lốc Đen) hay Thiết Ngưu (, Bò Sắt), Lý Quỳ ít khi lên chiến mã xung trận. Lý Quỳ dùng đôi rìu để triệt hạ kẻ thù. Dù bên ngoài lỗ mãng và hung hăng, Lý Quỳ rất mực trung thành và tín nghĩa. Lý Quỳ thường uống rượu rất nhiều và thường đánh bại kẻ thù khi đang say. Nhân vật Lý Quỳ có nhiều nét tương đồng với Trương Phi trong Tam Quốc Diễn Nghĩa của tác giả La Quán Trung. [theo wikipedia]

Chương 55: Ban thưởng cái gì?

Hồng Ngọc vừa né công kích của Tiểu Thanh vừa cười nói: “Tỷ tỷ đừng trách muội, vừa rồi muội cũng đi nhóm thêm củi vào đồng lửa, nên tay muội mới đen như vậy, không phải là muội cố ý”

Lục Tiểu Thanh tức giận nhìn hai tay đen xì của mình, hóa ra vừa rồi Hồng Ngọc có đi giúp nhóm thêm mấy đồng lửa, rồi nàng lại kích động nắm tay Tiểu Thanh, Tiểu Thanh không để ý lại lấy tay lau mặt, hoàn hảo biến mình thành người Châu Phi chính tông, ngoài hai con mắt có lòng trắng ra thì chỗ nào cũng đen, chẳng khác gì đất nồi, so với Vô Diễm chỉ có đen hơn chứ không kém.

Lục Tiểu Thanh cực kỳ phẫn nộ, hung hăng tiến lên đạp Vô Diễm đang cười điên cuồng một cước, rồi quay đầu thở phì phì nhìn Hồng Ngọc cười đến không còn hình dáng thực nữ, rất dọa người, hại ta mất mặt trước mặt Vô Diễm, tức chết ta. Xoay người không thèm để ý hai người, chạy vào trong phòng, sau lưng vẫn còn truyền đến tiếng cười rất khoa trương của Vô Diễm.

Người trong kinh thành bận rộn hai ngày, Thiên Vũ cũng bận không hồi phủ, Vô Diễm ngày ngày chạy qua Tấn Vương phủ đưa tin, giống như quên mất là Kinh vương phủ mới là nhà của chàng.

Lục Tiểu Thanh ở trong phủ bận mình trừng mắt nhìn tro bụi bay đầy trong không khí. Nghe nói Hoàng thượng hạ lệnh đốt hai mươi giàn thiêu lớn ngoài thành, đốt liên tục hai ngày hai đêm. Bây giờ trong kinh thành giống như một cái lò lớn, nơi nơi khói đặc cuộn cuộn, không khí nóng hừng hực, làm người ta rất khó chịu.

Trong không khí nồng đậm khói lửa làm người ta không mở được mắt, Tiểu Thanh khó chịu ho khan một trận rồi vỗ bàn quát: “Có nhầm không vậy, đốt đến hai ngày rồi mà vẫn còn đốt tiếp, châu chấu gì thì cũng biến thành tro hết rồi, còn thiêu thiêu thiêu thiêu, muốn thiêu chết cả người hay sao”

Vô Diễm ngồi bên cạnh lạnh nhạt trả lời “Nóng thì nhảy xuống nước cho tỉnh đi”

Tiểu Thanh trừng mắt nhìn Vô Diễm, tiểu tử này có phải hai hôm nay bị khói hun hỏng đầu rồi không, ngày nào cũng tranh cãi với mình, một tí khí chất nên có của Quận vương cũng không thấy, mà càng ngày càng bá đạo, lúc thì nói thẳng theo ý mình, lúc lại nói người khác không đúng, tức chết người.

Hừ lạnh một tiếng: “Ta không ngại huynh làm vậy, nhưng ta hy vọng huynh về Kinh vương phủ mà nghịch nước. Ở Tấn vương phủ còn có nhiều người khác cần uống nước, huynh đừng làm ô nhiễm nguồn nước”

Tay Vô Diễm xoa đầu Tiểu Thanh nói: “Nàng yên tâm, muốn nghịch nước ta sẽ tìm cho nàng một nơi phù hợp, chỉ sợ có người nhìn thấy, nửa đêm lại tới tìm nàng.”

Lục Tiểu Thanh thấy một trận rùng mình, né sang một bên nói: “Làm ơn, muốn xoa đầu cũng đừng có xoa đầu ta. Huynh ở đâu thì về nhà huynh mà xoa đầu người nhà huynh”

Vô Diễm nghiêng đầu cười tà: “Nàng không dám?”

“Buồn cười, ta mà sợ mấy thứ này, ta là người theo thuyết vô thần, cho dù có chuyện ma quỷ hù dọa ta cũng không tin, muốn lấy mấy thứ đó dọa ta, kiếp sau đi.” Tiểu Thanh rất khinh bỉ chiêu này của Vô Diễm.

Hai người không ai nhìn ai, Thiên Vũ mệt mỏi tiêu sái đi vào, Tiểu Thanh phấn khích bật dậy, vẻ mặt đầy khát vọng hỏi: “Thế nào? Châu chấu có hết không? Ngừng nhóm lửa được chưa?”

Thiên Vũ tìm một nơi ngồi xuống, nhận nước ô mai ướp lạnh trong tay Lục Tự, nhanh như chớp một hơi uống hết, rồi đặt lên bàn, nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh nói: “Nhanh, cục diện ở kinh thành cơ bản đã ổn định, châu chấu vừa chạy vừa chết, bị tiêu diệt gần hết, nhưng phụ hoàng nói cần hun thêm một ngày nữa, không thể bỏ sót dù chỉ một con châu chấu”

Lục Tiểu Thanh khóc thét: “Vẫn còn muốn hun thêm một ngày, làm sao sống qua một ngày nữa đây, ta bị nướng chín mất.”

Thiên Vũ cười nói: “Tiểu Thanh chịu khó một chút, qua hai ngày là tốt rồi. Tiểu Thanh à, lần này phải đa tạ nàng, nạn châu chấu vẫn là vấn đề phức tạp của Đại Đường ta. Nay có biện pháp này của nàng, nạn châu chấu khắp nơi có thể đối phó dễ dàng. Hai ngày hôm nay phụ hoàng cực kỳ cao hứng, tuy rằng kinh thành có tai họa nghiêm trọng, nhưng từ nay có cách xử lý nạn châu chấu, xét về lâu dài thì chỉ có lợi chứ không có hại. Tiểu Thanh, lần này là nàng lập công lớn”

Tiểu Thanh tròn mắt nhìn Thiên Vũ hỏi: “Vậy có ban gì cho ta không? Có gì thưởng cho ta không? Muốn phong ta là công chúa? Hay phong là quận chúa? Ta không chê đâu, cho bao nhiêu ta nhận bấy nhiêu.”

Vô Diễm đang uống một ngụm trà, nghe vậy phốc một cái phun ra, trừng mắt khó tin nhìn Tiểu Thanh: “Nàng đang nghĩ cái gì vậy? Phong nàng làm công chúa, quận chúa ư? Chắc hai hôm nay nàng bị hun nóng đến hôn mê rồi, sao nàng không bảo phong nàng làm Hoàng hậu đi.”

Tiểu Thanh trắng mắt liếc Vô Diễm: “Hoàng hậu thì ta không cần, cùng nhiều đàn bà chia sẻ một người chồng có cái gì hay. Ta muốn chồng của ta cả đời chỉ có mình ta, trân trọng ta, quan tâm ta, nghe lời ta thôi.”

Những lời này làm thân mình Vô Diễm chấn động, hào quang trong mắt không ngừng biến hóa, gắt gao nhìn Tiểu Thanh, mà Tiểu Thanh lúc này lại không kịp chú ý sắc mặt Vô Diễm, vẫn còn hứng trí bừng bừng hỏi Thiên Vũ: “Ban thưởng cái gì, huynh nói ta nghe một chút”

Thiên Vũ hỏi ngược lại Tiểu Thanh: “Ta có nói phong thưởng sao?”

Lục Tiểu Thanh ồ lên: “Huynh nói ta lập công lớn, Hoàng thượng rất cao hứng, dựa theo định luật quán tính phát triển, tiếp theo sẽ là đại gia phong thưởng. Thiên Vũ, huynh đừng nói là cả phong thưởng cũng không có đấy chứ? Phụ Hoàng huynh sẽ không nhỏ mọn vậy chứ!”

Thiên Vũ trực tiếp bỏ qua những lời nghe mà không hiểu, thấy vẻ mặt của Tiểu Thanh thì bật cười nói: “Kinh thành gặp tai ương trăm năm hiếm có, nàng sao còn có ý muốn phong thưởng? Sau nạn châu chấu sẽ có nhiều nạn dân chạy nạn, triều đình trước tiên phải chuẩn bị phát lương, phụ hoàng lúc này còn phải tập trung vào xử lý vấn đề tiếp theo, không có thời gian để ý tới những chuyện nhỏ nhặt. Hơn nữa, ta cũng đã nắm với phụ hoàng, nàng tận lực vì quốc gia không dám kể công, không cần ban thưởng”

Nhịn xuống ý muốn gõ đầu Thiên Vũ, Tiểu Thanh hung hăng trừng mắt nói: “Huynh có nhầm không? Không cần ban thưởng? Ai nói không cần ban thưởng, ta cần, đó là bạc trắng đó. Thiên Vũ, huynh biết rõ là ta yêu tiền, vậy mà huynh lại xin miễn ban thưởng, ý của huynh chưa chắc đã là ý muốn của ta mà!”

Thiên Vũ buồn cười nói “Tiểu Thanh, ai bảo nàng ban thưởng phải là bạc?”

Không phải bạc thì là cái gì? Trên TV đều diễn như vậy, ai lập công thì đều được ban thưởng hòm lớn hòm nhỏ đầy bạc, nếu không thì ban nhà đất, hoặc mỹ nữ. Ta là nữ tử chắc sẽ không ban mỹ nữ cho ta, vậy thì ngoài bạc ra thì còn thưởng cái gì khác chứ?

Không đợi Tiểu Thanh đưa ra lý do, Vô Diễm ở bên cạnh lấy lại bình tĩnh nói: “Bình thường Hoàng thượng ban thưởng không ngoài mấy câu nói, hoặc là thi họa, và cũng ban thưởng một đỉnh bạc và một đỉnh vàng mang ý nghĩa tượng trưng, nàng nghĩ là người có thể ban cho nàng một tòa núi bằng vàng để ôm hay sao?”

Nghe Vô Diễm nói xong, Tiểu Thanh nhụt chí, TV lừa người, làm mình tự nhiên cao hứng. Bỗng dưng cảm thấy uể oải nói: “Quên đi, mấy thứ kia chẳng dùng được. Nếu ngày nào đó phụ hoàng huynh nhớ tới ban thưởng thì ban thưởng bạc là được. Cái khác ta không có hứng thú”

Thiên Vũ cười khổ nói: “Nàng đúng là yêu tiền đến mờ cả mắt rồi”.

30. Chương 056 - 057

Chương 56: Có lẽ ta có thể khiến trời đổ mưa.

Nhoáng một cái đã bảy, tám ngày trôi qua, mưa bụi đầy trời cuối cùng cũng kết thúc, không khí hôm nay quả thật càng ngày càng nóng, cả ngày chỉ ngồi trong phòng mà mồ hôi vẫn chảy ròng ròng, Lục Tiểu Thanh vốn cũng không sợ nóng, nhưng thời tiết này quá mức khắc nghiệt, hơn nữa lại không có mưa, không khí khô nóng khiến cho nàng phát hỏa.

Sáng sớm nay trên trời vạn dặm không một gợn mây, không một cơn gió nhẹ, Thiên Vũ trở lại vương phủ gặp Lục Tiểu Thanh đang nóng nực ngủ không yên, chàng về mặt vô tình đi ra chỗ cây cối âm u phía sau biệt viện làm ra vẻ như nhân tiện nói: “Ta muốn ra khỏi thành, nàng muốn đi cùng ta hay không?”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn sắc trời nhúu mày hỏi: “Trời nóng như vậy muốn đi đâu?”

Thiên Vũ nói: “Đi xem xét dân chúng ngoài thành, vừa qua có nạn châu chấu, ta thể nhưng vẫn chưa đi xem qua tình hình như thế nào, hôm nay nhân lúc còn sớm đi xem thử.”

Lục Tiểu Thanh nghĩ dù sao ở trong phủ cũng nóng như vậy, rõ ràng đi ra ngoài dạo một ngày cũng tốt, vì thế mang theo bốn nha đầu cùng Thiên Vũ xuất môn.

Trời quá nóng, người đi trên đường đều cố tình kéo mũ nón che đầu, tránh ặt trời chiếu đến thái dương. Hơn nữa mấy ngày trước đây mới xảy ra nạn châu chấu, tất cả đều lộn xộn, xe bánh xe ngựa, bánh xe nghiền đá vút ngổn ngang ngoài cửa thành, Vô Diễm không biết từ khi nào thì đã đứng chờ ở ngoài thành, hai chiếc xe ngựa một trước một sau hướng vùng ngoại thành mà đi.

Thái dương đỏ nắng xuống đỉnh đầu, thế nhưng có vài người trong lòng so với mùa đông băng hàn còn lạnh hơn, trước mắt là vô số hoa màu - nguồn kiếm sống của nông dân gầy đổ ngổn ngang, loạn thành một đồng, sau khi châu chấu đi ngang tàn sát, đời sống người nông dân vốn đã không đủ no nay quả thực chẳng còn thừa lại gì, đợi tới khi có sự can thiệp xử lý từng chỗ hỏng nhỏ, thổ nhưỡng đã bạc màu, nơi trước kia cơ hội kiếm sống bưng bưng, nay khắp nơi tràn ngập một mảnh tỉnh mịch.

Lục Tiểu Thanh vốn ngồi ở trên xe ngựa không muốn xuống xe phơi nắng, lại bị một màn trước mắt làm cho chần chừ, khó mà tin được liền dụi dụi mắt, nhảy xuống xe đi đến, ngồi xổm xuống nhặt lên một cục đất, siết mạnh tay cũng không thể bóp nát nó, không khỏi trong lòng rung động nói: “Trời, như thế nào lại biến thành cái dạng này? Ta chưa từng gặp qua nơi bị biến thành như vậy, xuống cấp như vậy, tất cả hoa màu khẳng định toàn bộ chết sạch.”

Thiên Vũ trên mặt không một biểu tình, ngẩng đầu thấy xa xa có vài bóng người đang đi tới, không nói lời nào liền cất bước đi qua, Lục Tiểu Thanh đứng dậy đi theo phía sau Thiên Vũ.

Lúc tới nơi, nhìn rõ là hai nông dân quần áo rách rưới, một già một trẻ, lão nhân ngồi xổm đang dùng đồ vét nước từ thùng gỗ, tưới lên một cây hoa màu, người trẻ tuổi đứng bên cạnh cây hoa màu đã cong vẹo. Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn lão nhân con mắt vô hồn, khuôn mặt vàng vọt, nhìn không ra dáng vẻ.

Lão nhân kia mỗi lần run run bắt tay vào làm như sợ làm đau cây hoa màu, từng chút từng chút mong nó đứng thẳng dậy, mỗi một lần tưới đều là một vốc nước tưới hai bên phải trái, thế nhưng nước kia hết thấy đều bị mặt đất khô nứt nuốt chửng, ngay cả một chút ẩm ướt trên bề mặt cũng không lưu lại, lão nhân kia lắc đầu thở dài, lại tiếp tục tưới.

Thiên Vũ đứng ở sau lưng hần nửa ngày, lão nhân kia đều rất chuyên chú làm việc, không phát hiện phía sau có người đứng, vẫn là người trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn thấy đoàn người Thiên Vũ, liền đứng dậy tiếp đón.

Thiên Vũ ngồi xổm xuống tận tình hỏi lão nhân: “Lão nhân gia, trong nhà còn có nước không?”

Lão nhân vẻ mặt chua xót lắc đầu nói: “Đã không còn, ngay cả chút nước uống cũng đều khô cạn, mỗi ngày đều chỉ có thể múc chút nước như vậy tưới lên, nước càng ngày càng ít, càng ngày càng khô hạn, không biết còn có thể duy trì được mấy ngày a.”

Lục Tiểu Thanh ngồi xổm bên cạnh lão nhân khó hiểu hỏi: “Lão bá, nhà người nước uống cũng không có, tưới nước cho hoa mà làm gì? Người tưới nhiều nước như vậy cũng đâu có tác dụng gì?”

Lão nhân thở dài thật sâu, bắt đầu nói: “Chúng tôi cũng không có biện pháp a..., nếu năm nay ngay cả điểm ấy cũng không có mà thu hoạch, chúng tôi đây ngày sau sống như thế nào a? Hiện tại còn chút nước, người trong nhà thì thế nào hay thế đó, cốt yếu là bảo trì sinh mệnh của cây hoa màu này, bảo trụ mệnh chúng nó cũng chính là bảo trụ chính mệnh chúng tôi. Aiz, không biết hôm nay khi nào thì trời mưa? Nếu không mưa chúng tôi còn có thể sống như thế nào đây?” Dứt lời mắt liền đỏ lên, nước mắt rơi xuống.

Thiên Vũ hít sâu một hơi ôn hòa nói: “Lão nhân gia, người đừng lo lắng, hôm nay trời nhất định sẽ mưa, không lâu sau sẽ mưa.”

Vô Diễm nhìn thoáng qua bóng dáng Thiên Vũ trầm mặc không nói gì, lão nhân gật gật đầu nói: “Hoàng Thượng nói qua mấy ngày nữa trời sẽ mưa, chúng ta tin tưởng lời nói của Hoàng Thượng, hôm nay trời sẽ mau mưa.”

Thiên Vũ vỗ vỗ bả vai lão hán im lặng không nói, Lục Tiểu Thanh đứng dậy nhìn cây hoa màu trước mặt, lại ngẩng đầu nhìn xem xa xa thối đến vài đám mây, không tiếng động thở dài, loại thời tiết này làm sao có thể mưa.

Mấy người trầm mặc nửa ngày xoay người rời đi, chính là mới đi vài bước nam tử tuổi trẻ phía sau liền kinh hô: “Cha, cha, người làm sao vậy? Người làm sao vậy?”

Mấy người nhìn lại, chỉ thấy lão hán kia ngã bổ nhào không nhúc nhích, Thiên Vũ vội bước tới, Vô Diễm nhìn lão hán trầm giọng nói: “Bị cảm nắng.”

Người trẻ tuổi gấp rút lay tỉnh lão hán, thế nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh, Lục Tiểu Thanh đứng ở phía sau thấy tình cảnh vậy, thở dài một tiếng đi lên chỗ Vô Diễm, từ trong thùng rót ra một chút nước vỗ lên mặt lão hán, day day huyết nhân trung (1), không bao lâu lão hán hít sâu một hơi chậm rãi mở mắt ra. Vô Diễm kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Thanh, nghĩ nghĩ lại không nói gì.

(1) Huyết nhân trung: ngay giữa phía dưới sống mũi và thuộc phần bên trên môi trên

Sau khi tiếp nhận lời cảm tạ của người trẻ tuổi, từ biệt cha con lão hán, mấy người yên lặng trở về, đột nhiên Thiên Vũ thở dài một hơi nói: “Vì sao hôm nay vẫn chưa có mưa? Hôm nay nếu không mưa, dân chúng biết sống như thế nào đây?”

Vô Diễm trầm giọng nói: “Khâm thiên giám (2) cũng có nói, trong thời gian ngắn không thể có mưa.” Lục Tiểu Thanh lúc này quay đầu lại nhìn liếc mắt một cái, giãy giụa không muốn quay về, một lòng muốn nhào vào hoa mầu của lão hán, trong lòng không khỏi đau xót, tại đây là thời đại dựa vào ông trời mới có cơm ăn, nếu gặp đại hạn cùng nạn châu chấu, những người này trừ bỏ ăn xin, còn có thể sống như thế nào đây? Nếu gặp gỡ bậc quân vương sáng suốt có lẽ có thể còn mạng sống, nếu ngộ nhỡ không được, cũng chỉ có thể tự trách mình vận mệnh đã như vậy, trời, trời, đúng là lão trời già chết tiệt.

(2) Khâm thiên giám: – Cơ quan trông nom về thiên văn và việc làm lịch của các triều đình phong kiến. – tòa thiên văn coi việc làm lịch, xem ngày tốt xấu, thời tiết thay đổi. cơ quan khoa học thời xưa ở do nhà vua đặt ra, có nhiệm vụ: tính lịch hằng năm, xem giờ để báo trống canh, miêu tả sắc trời.

“Tỷ tỷ, người làm sao vậy?” Lục Tiểu Thanh đang thất thần tập trung suy nghĩ, nghe vậy giật mình, dừng bước ngẩng đầu thấy bốn người bạn Lục Tụ vẻ mặt lo lắng nhìn mình, Tiêu Xảo lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ, có phải hay không thân thể không thoải mái, hôm nay trời nắng quá?”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Ta không sao, chỉ suy nghĩ vài thứ mà thôi.”

Thiên Vũ cùng Vô Diễm dừng bước, quay đầu nhìn thấy Lục Tiểu Thanh hai má đỏ ửng do bị phơi nắng, Thiên Vũ ôn nhu nói: “Tiểu Thanh, không thoải mái cứ nói, mặt trời thời tiết này rất độc ác, nàng nên ở trong xe thì hơn.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Thiên Vũ cùng Vô Diễm, bắt gặp hai người thân thiết nhìn mình, nhân tiện nói: “Ta không thể quen được chiều chuộng như vậy, Thiên Vũ trở về đi, không cần đến nơi khác nhìn đâu,

Thiên Vũ suy nghĩ một chút hỏi: “Lời này nói ra là có ý gì?” Vô Diễm cũng nghi hoặc nhìn nàng, hai người đều biết Lục Tiểu Thanh nếu bản thân không muốn đi, nàng cũng không ngăn cản người khác đi, nói như vậy tất là có ý tứ khác.

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn mấy đám mây to được gió thổi trôi bồng bềnh trên bầu trời, phía xa chân trời dường như tụ lại mấy đám mây trắng, nàng cúi đầu trầm mặc một chút nói: “Trở về đi, có lẽ ta có thể làm cho trời mưa.”

Chương 57: Chuẩn bị trước khi thành thân

Lời này vừa nói ra, những người đứng ở bên cạnh nàng đều là vẻ mặt khiếp sợ, nửa ngày, Vô Diễm mới lấy lại được bình tĩnh hỏi: “Nàng xác định?”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Ta không dám xác định, ta chỉ là thấy mọi người hết mực nghe theo thiên mệnh, cùng với chờ nó không biết khi nào thì trời mưa, không bằng tự mình thử tạo ra một lần, có lẽ ta có thể thành công.”

Thiên Vũ hít sâu một hơi, áp chế rung động trong lòng, nói: “Tiểu Thanh, ý của nàng là muốn tranh cùng trời sao, trời không ưa xuống, nàng có thể làm cho trời mưa được hay sao? Tiểu Thanh, ta vẫn đều biết

nàng là người không tầm thường, nhưng loại việc này không thể nói bừa được, ngay cả khâm thiên giám Viên Thiên Cương đều đoán không ra khi nào thì trời sẽ mưa, nàng chẳng lẽ lợi hại hơn so với hắn hay sao?”

Lục Tiểu Thanh tà tà cười nói: “Niềm vui khi đấu với người là có hạn, niềm vui khi đấu với trời là vô hạn, Viên Thiên Cương hắn làm được ta cũng làm được, hắn không làm được ta cũng sẽ làm được, hắn chỉ biết dựa vào sự tự nhiên của trời đất mà đoán trời mưa, lại không biết con người cũng có thể làm ưa xuống được, vạn vật trong trời đất mặc dù có định luật riêng của nó, nhưng nếu dùng ngoại lực để đánh vỡ cũng không phải là một việc khó. Đi thôi, ta tuy rằng biết một ít, nhưng là không biết có thể thành công hay không, thừa dịp trên trời tích tụ nhiều mây, trở về chuẩn bị một chút, có lẽ ngày mai là có thể bắt đầu.” dứt lời đã nhảy lên xe ngựa.

Vô Diễm cùng Thiên Vũ liếc nhau, Vô Diễm cắn răng nói: “Huynh tin tưởng nàng, mặc kệ nàng muốn làm cái gì, huynh đều duy trì tin tưởng nàng.” Thiên Vũ cũng gật gật đầu nói: “Cùng lắm thì chỉ bị sượng mặt thôi, đó gọi là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên [1], nếu cái gì cũng không làm thì làm sao mà biết kết quả sẽ được cái gì, có lẽ nàng thật có thể mang mưa đến cho chúng ta, đệ luôn tin tưởng lời nói của Tiểu Thanh, đi thôi, trở về chuẩn bị.”

[1] Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên : là mưu tính sắp đặt công việc là ở người, thành công hay không là ở Trời.

Mấy người giục ngựa quay lại, Lục Tiểu Thanh sau khi phân phó một phen, liền chạy tới đại thụ ở hậu viện, bề ngoài là nói: Ai đã từng gặp qua người biết suy nghĩ lại tự mình động thủ chưa? Thiên Vũ cũng không hỏi thêm gì nàng, tự mình cùng Vô Diễm đi sắp xếp mọi việc dựa theo sự phân phó của nàng.

Sáng sớm ngày hôm sau, bọn Lục Tự tụ tập ở trong phòng Tiểu Thanh, mọi người nhanh nhẹn mau chân giúp Tiểu Thanh thu thập tốt, đều muốn đi theo nàng để xem náo nhiệt, người có thể kêu trời đổ mưa, không nói đời này, chỉ sợ kiếp sau cũng không có mà xem, chuyện kinh thế hãi tục như thế, chính mình sao có thể không đi theo chứng kiến từ đầu đến cuối cho được.

Lục Tiểu Thanh ngáp dài một cái, nói: “Là các muội muốn đi, đến lúc đó nếu có chuyện gì, thì cũng đừng trách ta không có nhắc nhở các muội trước nha.”

Lan Tâm vẻ mặt kiên quyết nói: “Nhất định phải đi, mặc kệ có khổ có mệt, chúng em đều phải đi theo người.” Lục Tự cũng vội liên tục gật đầu.

Lục Tiểu Thanh vẫn thất lưỡng, nói: “Mệt thì sẽ không mệt, chính là sẽ bị nóng mà thôi, một khi đã như vậy thì chúng ta đi thôi, chắc là bọn Thiên Vũ cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi.”

Năm người mới ra khỏi cửa liền gặp Vô Diễm quay trở về đón các nàng, Vô Diễm nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Tất cả đều đã làm tốt theo yêu cầu của nàng rồi, hiện tại chỉ còn chờ nàng đến nữa thôi.”

Lục Tiểu Thanh tay nhỏ bé vung lên mang một chút khí chất, nói: “Dẫn đường.” Dứt lời uy phong凛凛, từng bước vững vàng đi về phía trước. Tiêu Xảo theo sát ở phía sau nàng vẻ mặt sùng bái nói: “Tỷ tỷ, không nghĩ tới tỷ tỷ còn có phong độ đại tướng như vậy a..., muội nhưng là lại phát hiện thêm một mặt nữa của tỷ tỷ.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng cao đầu cực kỳ thần khí nói: “Đó là đương nhiên, bản nhân vẫn có thể mang lại hòa bình và sự ổn định cho đất nước, võ có thể ra sa trường điểm binh, có tài kinh thế, tiến tới trị quốc bình thiên hạ, ngay cả đến Phạm Lãi, Tôn Vũ cũng phải mặc cảm, Gia Cát Khổng Minh thua một cách thuyết phục, ta chính là một thể hệ thiên kiêu..... Ôi, cái gì vậy?” Một tiếng hét kinh hãi chợt vang lên, người đang phi thường có khí chất, lấy một cú ngã gục đầy tiêu chuẩn, thẳng ngã văng ra ngoài. [2]

[2] : Phạm Lãi, Tôn Vũ, Gia Cát Khổng Minh :

Phạm Lãi (chữ Hán: 范蠡), tên tự là Thiệu Bá (少伯), là một tướng tài của nước Việt ở Trung Hoa thời Xuân Thu Chiến Quốc

Tôn Vũ, tên tự là Trường Khanh cũng được gọi là Tôn Tử, Tôn Võ Tử, Ngô Tôn Tử, người nước Tề cuối đời Xuân Thu

Gia Cát Lượng (: (Gia Cát Lượng)/ Zhūge Liàng) tự là Khổng Minh (181- 234), đạo hiệu là Ngọa Long tiên sinh, là vị quân sư và đại thần của nước Thục thời hậu Hán.

Mấy người đi theo phía sau trợn mắt há hốc mồm nhìn Lục Tiểu Thanh va vào trên cửa đang kêu đau oai oái, sau một hồi đứng ngây người bất thần, nửa ngày Vô Diễm đột nhiên cười ha ha, đi lên phía trước, ngồi xổm xuống bên cạnh Lục Tiểu Thanh, nghiêm trang nói: “Đây là tài kinh thể của nàng sao? Đây là ra sa trường điểm binh của nàng sao? Bội phục, thật bội phục.”

Lục Tiểu Thanh một mặt chặt vật cổ găng từ trên mặt đất đứng lên, một mặt nghiêng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Vô Diễm mắng: “Cười gì mà cười? Cũng không có người mời huynh quảng cáo thuốc đánh răng, Này, huynh có phải là đàn ông không đấy? Mau đỡ ta đứng lên, bằng không ta không đi cầu mưa nữa. Huynh cứ ở đó mà chờ Thiên Vũ đánh chết, sau đó treo lên hong gió nửa ngày, làm thành bánh bao nhân thịt người.”

Vô Diễm vừa vươn tay ra kéo Lục Tiểu Thanh đứng lên, vừa cười nói: “Chỉ biết nói ngoa, cũng không biết nhìn đường đi, có người đi đường như nàng vậy sao? Nàng bị ngã chết cũng xứng đáng.”

Lục Tiểu Thanh một bên xoa đầu gối, một bên quay đầu trừng mắt nhìn bốn nha đầu xinh đẹp đang cười khúc khích, hung tợn nói: “Không cho cười, ngày mai tháo cánh cửa này ra cho ta, không có việc gì cần gì phải sửa sang lại cao cấp như vậy làm gì? Muốn làm cho ta không qua được phải không. Cười, còn cười.”

Sau khi thấy ánh mắt sắc hơn phi đao của mình hiện tại thật sự là dùng không có được hiệu quả, Lục Tiểu Thanh thưởng cho bọn họ vài cái nhìn xem thường, oán hận xoay người, tự động nhảy lên xe ngựa đã chờ ở phía bên ngoài cửa lớn, không thèm nhìn mọi người. Vô Diễm buồn cười nhìn Lục Tiểu Thanh chui vào bên trong xe ngựa, trong lòng cảm thấy vui sướng, chỉ cần có nàng ở bên cạnh, thì chàng đã cảm thấy tâm tình của mình thật tốt, không tự giác được sẽ cười thành tiếng, cũng chỉ có nàng mới có thể làm chàng cảm thấy vui vẻ đến như vậy.

Cách kinh thành bảy đến tám dặm [3], ở trên ngọn núi cao nhất ngoài thành, đoàn người tụ tập ở trên đỉnh núi, Lục Tiểu Thanh thấy trên đỉnh núi trụi lủi chất đồng bốn mươi đồng lửa ở hai bên trái phải, toàn bộ gia đình trong Tấn vương phủ cùng Kinh vương phủ đều được điều động tới đây, hiện tại đều đang đứng ở một chỗ nhìn nàng, Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn sắc trời, trên bầu trời xa xa có mấy đám mây trắng đang chậm rãi trôi bồng bềnh lại đây.

[3] 1 lí, 1 dặm (, li) = 15 dặm = 500 m

Thiên Vũ đi đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh, nói: “Tiểu Thanh, mọi việc nàng giao đã được chuẩn bị tốt, nàng xem kế tiếp nên làm như thế nào?”

Lục Tiểu Thanh thấy hoàng đế tương lai ôn nhu hỏi mình, chiếu theo chỉ thị của mình mà làm, trong lòng cảm thấy có chút mĩ mãn, nhìn Thiên Vũ cười hớ hớ một cái. Thiên Vũ nhất thời không nói gì, Vô Diễm tiến lên, đến gõ vào đầu Lục Tiểu Thanh một cái, nói: “Đệ như thế không thể cùng nàng nói chuyện rõ ràng được đâu, nhanh một chút, tiếp theo phải làm sao bây giờ? Mọi người đều đang chờ nàng đó.”

Lục Tiểu Thanh cảm giận đá vào chân Vô Diễm một cước, cả giận nói: “Quân tử động khẩu không động thủ, huynh không biết sao? Một đại nam nhân tại sao lúc nào cũng có thể đánh người, muốn tự tìm đến cái chết phải không?”

Vô Diễm liếc Lục Tiểu Thanh một cái, nói: “Ta khi nào thì nói với nàng ta là quân tử? Còn nữa, muốn bị ta đánh cũng phải nhìn xem là loại người nào, ta cũng không có tâm tình đi quản người không có quan hệ với ta.”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc Vô Diễm một cái, thối lui đến bên cạnh Thiên Vũ nhỏ giọng nói: “Ngược đãi cuồng.”

Thiên Vũ lắc đầu ngăn cản hai người đấu võ mồm, nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Tiểu Thanh đừng đùa nữa, nói nhanh lên kế tiếp muốn làm như thế nào?”

Lục Tiểu Thanh thấy biểu tình thận trọng của Thiên Vũ, nhìn về phía Vô Diễm hừ một tiếng, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thấy mấy đám mây trôi bồng bềnh trên bầu trời đang cách đây càng lúc càng gần, gật gật đầu nói: “Có thể bắt đầu rồi, đốt lửa lên cho ta, đốt càng lớn càng tốt.”

Thiên Vũ, Vô Diễm liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng không rõ Lục Tiểu Thanh muốn làm gì, nhưng vẫn là rất phối hợp phân phó đốt lửa, lửa cháy hừng hực không bao lâu đã ánh đỏ nửa bầu trời, gia đình hai nhà vương phủ thỉnh thoảng cho thêm củi vào đống lửa, duy trì ngọn lửa cháy thật to.

Lục Tiểu Thanh như một tinh linh, nói vừa xong lập tức chạy đến một chỗ rất xa, trốn vào trong một gian chòi che nắng được dựng ở giữa sườn núi, bốn nha đầu cùng Thiên Vũ, Vô Diễm, mấy người đều đứng ở cách đó không xa, nhìn lửa cháy phừng phừng thiêu đốt, nhíu mày không biết làm như vậy rốt cuộc có lợi gì.

Thieu a thiêu, ở chỗ lâu ngày không mưa trở nên khô nóng, đừng nói là mưa sẽ hạ xuống, ngay cả gió cũng không thổi tới được, bốn nha đầu sớm đã nóng đến hoa cả mắt, một đám ngoan ngoãn chạy đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh đang ngồi ở dưới mái chòi che nắng, nhìn một đám vẻ mặt mồ hôi chảy ròng ròng, hai má bị hơi lửa làm cho đỏ bừng, Lục Tiểu Thanh khụ hai tiếng nói: “Không phải là muốn chứng kiến thời khắc người chiến thắng thần thánh hay sao? Như thế nào một đám nhanh như vậy đã chạy xuống dưới đây rồi?”

31. Chương 058 - 059

Chương 58: Trò giỏi hơn thầy

Lan Tâm a một tiếng rồi cười khanh khách nói: “Chủ yếu là bốn người bọn muội sợ tỷ tỷ ở đây một mình buồn chán, nên bọn muội đi theo tỷ tỷ, tỷ tỷ ở đây mà bọn muội lại ở trên núi, bọn muội không yên tâm. Nên có mưa hay không mặc dù bọn muội cũng tò mò, nhưng không quan tâm nhiều lắm, tỷ tỷ mới là mối quan tâm lớn của bọn muội nên quyết định xuống dưới với tỷ tỷ”

Tiểu Thanh liên tục gật gù rồi giơ ngón cái lên với Lan Tâm nói “Quả nhiên là tâm huyết của ta, không hổ theo ta từ ngày đó, nói mà mặt không đỏ, tim không đập loạn, đúng là muội muội của ta”

Lan Tâm không thay đổi sắc mặt, nghiêm trang nói: “Tỷ tỷ, Lan Tâm đâu có nói dối, những lời muội nói đều là thật, không tin tỷ tỷ hỏi ba người còn lại xem”. Lục Tụ vừa cười vừa gật đầu nói: “Đúng vậy, Lan Tâm nói thật đó, bọn muội đều vì tỷ tỷ nên mới xuống đây” Hồng Ngọc và Tiêu Xảo ở bên cạnh yên lặng cười.

Lục Tiểu Thanh đưa hai tay ra ôm vai Lan Tâm, cảm khái nói “Thật sự là trò giỏi hơn thầy, trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy. Về sau tất cả bản lĩnh của ta sẽ để truyền lại uội, đã lâu rồi không gặp được người có ngộ tính cao như vậy. Lục Tụ, muội xem bản thân mình xem, chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra muội đang nói dối. Tất cả là kỹ xảo, cho dù nói dối cũng cần phải có kỹ xảo, về sau chú ý học tập Lan Tâm nhiều một chút”.

Lan Tâm nghi hoặc nhìn Tiểu Thanh nói: “Tỷ tỷ, Lan Tâm là người thật thà, đâu có nói dối đâu? Tỷ tỷ đừng nói như vậy làm hỏng thanh danh của Lan Tâm”

Tiểu Thanh giơ ngón tay cái lên, sợ hãi than: “Cao nhân, thật sự là cao nhân, nói dối không chớp mắt, có muội muội như vậy xem ra địa vị của ta thật sự bị đe dọa nha. Tông sư bịa chuyện mà bị đệ tử qua mặt thì ta còn chút thể diện nào chứ!”

Bốn nha đầu nghe Tiểu Thanh nói xong đều vờ tức giận, giậm chân, làm bộ gào khóc oan ức, rồi tất cả đều không nhịn được mà phá lên cười ha ha. Hồng Ngọc cười nói: “Nhìn xem bộ dạng chúng ta thế nào, đều giống bọn lưu manh hết cả rồi, tất cả đều bị tỷ tỷ làm hỏng rồi.”

Tiêu Xảo vừa cười vừa nói: “Không có biện pháp, người ta nói vật hợp theo loài, chúng ta phần lớn đều giống tỷ tỷ, nói cười vô căn cứ, là người thật hoang đường.”

Lục Tụ nói tiếp: “Đúng vậy, nếu chúng ta không giống tỷ tỷ, thì ngày đó đã không theo nàng rời khỏi Quận Vương gia. Bình thường người ta sẽ nói như vậy là bất trung, bất nhân, là một đám vong ân phụ nghĩa. Nhưng đi theo tỷ tỷ giống như chuyện kinh thiên địa nghĩa, muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, làm người như vậy mới vui sướng, tiêu sái.”

Lan Tâm nghiêm túc gật đầu, cười nói: “Đi theo tỷ tỷ làm Lan Tâm cảm thấy mình giống như nam tử. Muốn làm gì thì làm thế đó, hoàn toàn tự do tự tại, không phải theo tôn ti trật tự. Đây là việc ngày xưa Lan Tâm hoàn toàn không nghĩ tới. Ngày xưa chỉ biết chúng ta là thân phận nha hoàn, nếu được chủ tử để mắt thì coi như là nha hoàn thị tẩm. Bây giờ mới thấy trời đất bao la, so với trước kia như éch ngồi đáy giếng.”

Bốn nha đầu lúc này đều nghiêm túc, Hồng Ngọc nói: “Trước kia ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày ta có thể ở trong Tấn Vương phủ ra lệnh cho nhiều người như vậy. Cũng đã từng nghĩ tới mình được chủ tử đánh giá cao, nhưng chưa từng nghĩ mình theo tỷ tỷ làm quản gia, chỉ với mấy tỷ muối chúng ta mà thu vén gọn gàng Tấn vương phủ, thật tự hào. Bây giờ mới biết được cuộc sống có rất nhiều lựa chọn, không vì bản thân là nữ tử mà phải phụ thuộc, mà chúng ta cũng có thể tự quyết định cuộc sống của mình.”

Lục Tụ cũng gật đầu đồng ý, Tiểu Thanh vẫy vẫy tay nói: “Trời đất bao la, các muối mới nhìn thấy được bao nhiêu? Sau này ta đưa các muối đi du ngoạn, ăn thịt cừu cả tảng lớn, uống rượu bằng bát to, sống như vậy mới vui vẻ. Trời ặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi, sống như vậy mới là sống.”

Cả đám nhìn nhau nói: “Nghe tỷ tỷ nói thật hay, chúng muối nhất định đi theo tỷ tỷ.”

Tiểu Thanh liếc mắt nhìn về mặt mong chờ của bốn người, cười hắc hắc nói: “Lời nói mà thôi, tin thật sao? Muốn thật sao?”

Bốn người vẻ mặt hung tợn, đều đứng dậy hướng về phía Tiểu Thanh, Tiểu Thanh thấy bốn người vẻ mặt hung hăng vội vàng nói: “Làm gì vậy? Làm gì vậy? Lời nói thôi mà, không cần phải tức giận nha”

Lan Tâm nghiêng răng nói: “Tỷ nói xem, dám lừa gạt chúng ta, đúng là không muốn sống, bọn tỷ muối, tỷ tỷ cần được giáo huấn, xông lên” Dứt lời, bốn nha đầu như bầy sói lao vào đánh hổ.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, rồi sau đó là “khanh khách” “ha ha ha” “Hắc hắc hắc”.... Âm thanh vừa cười vừa trêu đùa vang xa. Thỉnh thoảng lại nghe tiếng Tiểu Thanh cầu xin: “Bốn nha đầu tha mạng a..., tỷ tỷ không dám nói dối, đều mang các muối đi cùng, a...”

Trên núi, Vô Diễm và Thiên Vũ vẫn đang quan sát bầu trời và đốt lửa nhìn nhau cười khỏ. Thiên Vũ lắc đầu khờ cười nói: “Khi nào thì Tiểu Thanh có thể ngồi yên được. Giao việc cho chúng ta, còn nàng thì chạy ra một chỗ nghỉ ngơi. Ban đầu đệ còn tưởng dựng gian chòi để cầu mưa, hóa ra là dựng chòi cho nàng che nắng. Đúng là làm cho người ta không tưởng tượng được.”

Vô Diễm cũng cong cong khóe miệng nói: “Nàng đúng là rất lười, có thể ngồi quyết không đứng, có thể nằm quyết không ngồi, muốn nàng hướng dẫn cho đệ thì còn được, muốn nàng bắt tay vào làm việc là điều không tưởng. Ta nghĩ nếu không có chúng ta làm thay nàng, chắc chắn nàng sẽ không nói nàng có cách cầu mưa, đúng là lười thật sự.”

Thiên Vũ thấy Vô Diễm nói về Tiểu Thanh thật đúng, không khỏi bật cười nói: “Tiểu Thanh đúng là người như vậy, tính cách bốc đồng, bên ngoài thì tỏ vẻ không quan tâm. Thật ra trong lòng rất mềm yếu, thấy dân chúng chịu khổ, nàng không nói gì mà trực tiếp hành động giúp họ, nữ tử như vậy quả thật khó tìm.”

Vô Diễm cười nói: “Đệ lại đề cao nàng như vậy. Nếu đệ hỏi nàng vì sao muốn cầu mưa? Nàng chắc chắn sẽ mở miệng nói đạo lý to lớn, thực ra là nàng nhất thời mềm lòng. Nếu không có chúng ta hỗ trợ, nàng cùng lắm chỉ thở dài than sao trời không mưa làm cho dân chúng khổ sở. Còn nàng cùng lắm là chịu được hai ngày rồi chạy đi Giang Nam tránh nóng. Lòng nhiệt tình của nàng chỉ có bấy nhiêu đó, nếu quá, dù cho trời sập xuống nàng cũng mặc kệ, vì còn nhiều người khác cao hơn nàng đứng chống trời, không tới lượt nàng lo lắng.”

Thiên Vũ ngẫm lại cũng thấy Vô Diễm nói có lý, thấp giọng cười nói: “Tiểu Thanh này cả người đầy khuyết điểm, lại làm ọi người yêu quý, nên dù có là khuyết điểm cũng thấy đáng yêu.”

Vô Diễm quay đầu nhìn gian chòi dựng trên sườn núi, trên gương mặt lãnh khốc toát ra nét ôn nhu, cười nói: “Làm người thì có ai không có khuyết điểm cơ chứ, nàng đem khuyết điểm phô ra, ưu điểm lại giấu bên trong. Nếu không hiểu nàng mà chỉ nghe nàng nói thì sẽ thấy nàng là người kiêu ngạo, ương ngạnh, không có lễ giáo, là người không có đầu óc. Thực tế nàng sống tự do, tiêu sái, lễ tiết thể gian không gò ép được nàng, nàng tự do làm theo ý mình.”

Thiên Vũ đồng ý nói: “Có lẽ ở thời của nàng mọi người đều tự do, không có nhiều quy củ, không có nhiều bận tâm, nên mới có Tiểu Thanh tiêu sái như vậy.”

Vô Diễm gật đầu nói: “Đúng vậy, nên thực hiện ý tưởng của nàng thật kinh thế hãi tục. Nhưng tính cách của nàng rất dễ đắc tội với người khác. Có lẽ nàng thấy nàng không có gì sai, nhưng ở kinh thành sẽ nảy sinh rất nhiều chuyện, cho nên ở đây chỉ chúng ta mới có thể bảo hộ nàng. Chỉ có chúng ta mới có khả năng che chắn cho nàng. Ngay cả có một số việc nàng không thích, nhưng chúng ta sẽ vẫn bảo vệ nàng.”

Thiên Vũ liếc Vô Diễm rồi nói: “Đệ không hỏi nàng vì sao bỏ phủ của huynh chạy sang phủ nhà đệ, cũng không biết vì sao nàng tức giận. Nhưng huynh nói đúng, ở thế giới này chỉ có chúng ta bảo hộ cho nàng, mà chúng ta lại càng không muốn thương tổn nàng.”

Vô Diễm trầm mặc một lát rồi nói: “Ta sẽ không thương tổn nàng, sao ta có thể thương tổn nàng chứ.”

Chương 59: Thần mưa

Ánh lửa sáng rực nửa bầu trời, độ nóng trên đỉnh núi đã cao đến mức khủng bố, bọn gia đình giúp duy trì ngọn lửa cũng chịu không nổi đều lui ra phía sau thật xa, người Vô Diễm sớm đã đầy mồ hôi, nhíu mày nói: “Thieu đốt mãi như thế, ngay cả hòn đá cũng phải nứt ra, cụ thể là muốn làm gì đây?”

Thiên Vũ một bên lau mồ hôi, nói: “Chúng ta đi hỏi Tiểu Thanh thử xem, đệ cũng muốn biết nàng đang tính làm cái gì? Nàng làm cho chúng ta đến làm việc này, chắc không phải cùng chúng ta vui đùa.”

Vô Diễm gật đầu nói: “Tuy rằng cho tới giờ nàng không đứng đắn lắm, bắt quá chuyện đại sự nàng phân định rất rõ ràng, chúng ta đi hỏi một chút cũng tốt, để còn tính toán xem còn cần chuẩn bị bao nhiêu củi lửa.”

Đứng trước mái chòi, Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn làn khói trắng lượn lờ, lại cúi đầu cùng bốn nha đầu nói giỡn, Hồng Ngọc nhìn động tác Lục Tiểu Thanh, vội hỏi: “Tỷ tỷ, thế nào rồi? Hôm nay trời có mưa không?”

Lục Tiểu Thanh thấy bốn nha đầu đều nhìn mình chăm chú, ho khan một tiếng nói: “Ta có nói ta nhất định có thể làm cho ông trời đổ mưa xuống sao?”

Lục Tự bất mãn nói: “Tỷ tỷ, đừng nói giỡn, chúng em đều rất muốn biết thật sự có thể cầu được trời mưa hay không?”

“Đúng, chúng ta cũng muốn biết vì sao Tiểu Thanh lại làm như vậy? Có thể hay không giải thích cho chúng ta một chút, làm vậy cùng cầu mưa có quan hệ gì, Tiểu Thanh?” Lục Tiểu Thanh quay đầu vừa thấy Thiên Vũ cùng Vô Diễm đứng ở sau lưng mình.

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt thần bí hắc hắc cười nói: “Lý do của ta rất phức tạp, mọi người nghe cũng không hiểu đâu.”

Vô Diễm lập tức cầm lấy một miếng dưa hấu nói: “Nàng không nói làm sao mà biết chúng ta nghe không hiểu?”

Lục Tiểu Thanh liếc Vô Diễm một cái nói: “Tốt, vậy huynh biết cái gì gọi là áp khí không? Cái gì gọi là dòng khí biến đổi không? Cái gì gọi là phân tử nước không? Cái gì gọi là không khí đối lưu không? Hiểu được ta nói cái gì không? Nghe tên thôi huynh đã không hiểu, còn muốn ta giải thích thế nào đây, mấy thứ này không phải trong lúc nhất thời là có thể nói rõ.”

Khinh bỉ nhìn Vô Diễm một cái, khó có được dịp chèn ép Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh trong lòng không khỏi vui vẻ. Thấy Vô Diễm tức giận trừng mắt nàng, Lục Tiểu Thanh cực kiêu ngạo nói: “Không có biện pháp, không phải ta không nói, mà là huynh thật sự không biết a..., nói cũng chỉ lãng phí nước miếng của ta, phải biết rằng trời nóng, lãng phí nước miếng là hành vi rất đáng xấu hổ.”

Vô Diễm cười cũng không được, trừng mắt nhìn nàng, bên cạnh Thiên Vũ lắc đầu cười nói: “Tiểu Thanh, cũng chỉ có nàng mới có thể làm cho Vô Diễm á khẩu không trả lời được, ta thật nể nàng.”

Lục Tiểu Thanh đặc ý chưa kịp khen chính mình một phen, Vô Diễm đã nhìn nàng nói: “Nàng nói ra sợ chúng ta không hiểu, mà chỉ khẳng định là một mình nàng biết, nhưng có lẽ nàng cũng biết không nhiều, nên làm sao nói với chúng ta được?”

Tên Vô Diễm này thật là đáng ghét, sao lại có thể hiểu rõ ta như vậy? Đúng là không có biện pháp, lúc trước vật lý, hóa học, toán học, các môn tự nhiên đều học không giỏi, chỉ biết mỗi thứ một chút, chỉ cần trong lòng hiểu được làm như vậy đúng là được rồi, thật sự dễ trời mưa, mà để ta nói ra nguyên do, thật sự có lỗi, ta phải trở về học lại.

Hung hăng trừng mắt nhìn Vô Diễm một cái, bị chàng nói chọc đúng chỗ đau thực là khó chịu, hừ một tiếng nói: “Huynh biết cái gì? Ta chỉ là không nghĩ đến gãy tai trâu mà thôi, bản lĩnh của ta đợi lát nữa huynh sẽ biết, hừ chết huynh à xem.” Nói xong, quay đầu đi không để ý tới Vô Diễm.

Thiên Vũ bật cười nói: “Tiểu Thanh, nàng ngày nào cũng cùng Vô Diễm cãi nhau, chẳng thấy khi nào thấy hai người hòa thuận cả, ở Giang Nam âm ỉ đến kinh thành còn không kết thúc sao, ta xem hai người thật sự là bất tự tương khắc mà.” Vô Diễm cùng Lục Tiểu Thanh cực kỳ ăn ý đồng thời hừ lạnh.

Đại hỏa từ sáng sớm đốt cho tới chạng vạng, gia đình hai phủ không biết đã chạy bao nhiêu lần vận chuyển củi, một số người dân trong thành thấy lửa đốt trên núi cả ngày, nên không ít người giúp đỡ dùng xe ngựa vận chuyển củi lên, đều do lòng hiếu kỳ nên cả kinh thành tuy rằng biết là hai vương phủ vận cả chuyển củi ra khỏi thành, nhưng cũng không yên lòng phái người tới xem thế nào.

Hôm nay nhìn cảnh vật như ở hỏa tinh, hoa màu quanh đây đã muốn mau khô héo hoàn toàn, Thiên Vũ cùng Vô Diễm cũng từng nghĩ đến chuyện này, nên đã cố ý chọn ngọn núi cao cách khá xa dân cư, lại không có cây cối chỉ có đất đá xung quanh, bằng không thực sự khi gió thổi qua, nếu vẫn chưa có mưa xuống, thì chắc họ sẽ biến thành heo quay mất.

Sắc trời tối dần, người chung quanh chậm rãi hơn, những người đang đứng vây quanh ở giữa sườn núi đều ghé tai nghị luận, không biết người nghĩ ra cách đốt lửa trên núi này có phải đầu óc bị nhúng vào nước hay không, lãng phí nhiều củi như vậy để đốt không như thế, quả nhiên là vương phủ, ngay cả thiêu củi cũng phải làm hơn người.

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn đã nửa ngày, Thiên Vũ, Vô Diễm, cùng bốn nha đầu xung quanh nàng cũng không nói được lời nào, mà chỉ nhìn biểu tình của nàng, lúc này sắc trời đối với bọn họ mà nói căn bản là không quan trọng, quan trọng là thần sắc trên mặt Lục Tiểu Thanh biến hóa, dù sao về thời tiết, bọn họ có xem cũng không hiểu, sắc mặt thì có lẽ hiểu được một chút.

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn trời, mây trên trời dần dần biến sắc, mặc dù có ánh sáng, nhưng thật sự có cảm giác rất nặng, không khỏi hô lên một tiếng, Thiên Vũ đứng bên cạnh chăm chú nhìn nàng với vẻ mặt khẩn trương.

Trời chậm rãi nổi gió, đầu tiên là nhẹ nhàng thổi, càng lúc càng lớn hơn, làm cho ngọn lửa trên đỉnh núi bùng hực ánh lửa lại càng lúc càng lớn, sắc trời rất nhanh đã tối, Lục Tiểu Thanh vỗ tay một cái vui vẻ nói: “Thành công rồi, thành công rồi.”

Thiên Vũ lúc này cũng cảm thấy trời đất biến hóa, ngẩng đầu nhìn chăm chú lên bầu trời, bốn nha đầu về mặt kích động lao ra khỏi mái che nắng, gắt gao trừng mắt nhìn trời. Người xung quanh vốn đến xem náo nhiệt cũng cảm giác được không khí biến hóa, gió lớn như vậy là điềm báo trời muốn mưa, tục ngữ nói: Gió thổi trước mưa giông. Điều này khẳng định hôm nay trời sẽ mưa, nên không khỏi đều khẩn trương trừng mắt nhìn trời.

Nửa ngày, trong không trung ầm vang một tiếng sấm, tiếp theo một đạo tia chớp từ trên cao bổ xuống, sắc trời toàn bộ tối hẳn, nổi gót tiếng sấm này lại là một đạo thanh âm vang lên thấu trời đất, một đạo tia chớp theo đuôi hướng đường chân trời mà xuống, thanh âm tha thiết kia giống như ước mơ đã qua vài thế kỷ, từng giọt từng giọt nước mưa rơi xuống, trời đã mưa.

Điên rồi, mọi người ở giữa sườn núi ôm nhau nhảy nhót như điên, một đám so với căn thuốc còn muốn hưng phấn hơn, Lục Tiểu Thanh tránh ở mái che nắng nhìn người chung quanh, đại đa số mọi người đều giơ hai tay lên cao khóc thương tâm đón mưa, âm thanh gào khóc truyền đi xa xa còn nghe thấy, trên mặt nước

mắt cùng mưa hòa làm một, không còn phân ra được đâu là nước mắt nước mưa nữa. Có vài người hết sức chân thành quỳ gối dưới mưa, đối với ông trời quỳ bái, cảm tạ trời xanh rất cục đã chiếu cố bọn họ.

Lần đầu tiên, Lục Tiểu Thanh biết cảm giác lệ nóng doanh tròng, lần đầu tiên cảm thấy nhìn người khác cao hứng, kích động đến khóc, chính mình cũng có một loại cảm giác muốn khóc rống theo bọn họ, loại cảm giác này ở hiện đại sớm đã không còn, cái loại xúc động cùng vui sướng sớm đã mai một trong công việc, đã không có cảm động lây, cũng không có phần kích tình kia.

32. Chương 060 - 061

Chương 60: Có khách tới chơi

Vô Diễm ngẩng đầu, nhắm mắt để cảm nhận hạt mưa rơi vào mặt, rồi quay sang nhìn Tiểu Thanh cười hỏi: “Thấy vui không?”

Tiểu Thanh nhìn mọi người xung quanh rồi gật gật đầu nói: “Rất vui”

Vô Diễm lui ra phía sau vài bước, kéo tay Tiểu Thanh đứng vào chòi che nắng để tránh mưa rồi nói: “Cảm ơn nàng đã mang sinh cơ đến cho bọn họ.”

Tiểu Thanh liếc Vô Diễm nói: “Huynh cảm tạ ta, ta thấy thật kỳ quái.”

“A, vì sao?” Vô Diễm khó hiểu nhìn Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Huynh chưa từng cảm ơn ta, nên ta không quen”

Vô Diễm cong cong khóe miệng nói: “Ta không cảm ơn, là chuyện ta làm thì ta cảm ơn nàng làm gì, đây là ta thay bọn họ cảm ơn nàng, bọn họ không biết công lao của nàng, nhưng ta biết.”

Tiểu Thanh khẽ cười nói: “Khó trách, khó trách, nhưng ta vẫn không hiểu sao họ lại tạ ông trời? Đúng là không thấy ta ở đây mà, ta là đại thần ở đây, bọn họ lại bỏ qua, thật sự là đã đá kích tâm hồn bé nhỏ của ta mà. Quên đi, nếu bọn họ biết có công nghệ này tồn tại, không khéo lại coi ta là quái vật hay thần linh cũng nên. Nếu coi ta là thần thì ta không để ý, nhưng coi ta là quái vật thì ta rất để ý đó.”

Vô Diễm bật cười nói: “Ta mới nói một câu mà nàng lại nói nhiều như vậy! Rõ ràng trong lòng không để tâm, vậy mà lời nói lại muốn người ta coi người là tiểu nhân, nàng là người thế nào ta còn không hiểu hay sao? Tuy lời của nàng cũng là thật, cũng muốn được khen và cảm kích, nhưng khi thấy người khác vui mừng kích động như vậy, nàng cũng không còn muốn họ để ý đến công lao của nàng, nàng nha, nhiều lúc cũng rất đáng quý.”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc Vô Diễm một cái, rồi quay đầu nhìn hướng khác, trong lòng nặng trĩu ưu tư, Vô Diễm quả thật đã hiểu thấu mình, trong lòng trần trở suy tư gì hán đều hiểu hết, nhưng, như vậy không tốt, gặp nhau đã muộn, hán đã có thể thất, mà mình thì không chịu nổi cảnh chia sẻ trượng phu, nếu không sẽ tổn thương đến nữ nhân vô tội khác. Điều là nữ nhân với nhau thì cần gì phải làm khó nhau, hơn nữa, làm nữ nhân ở thời đại này sống vốn không dễ dàng gì, nên tâm tình của Vô Diễm như vậy, bản thân cũng chỉ có thể chôn sâu trong lòng.

Trời mưa to suốt một buổi tối, tuy không giải quyết được triệt để tình trạng hạn hán ở kinh thành, nhưng đại bộ phận đều có sức sống trở lại. Tấn Vương phủ ăn mừng suốt đêm, gia đình và nha hoàn đều được phép uống rượu chúc mừng, chủ vị là Vô Diễm và Thiên Vũ mặt cũng đã đỏ ửng, bọn hạ nhân trò chuyện vui vẻ, rượu cứ hết lại được mang lên. Tất cả mọi người hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc cười hoặc nháo, toàn bộ đại sảnh Tấn Vương phủ giống như toàn thổ phỉ đầu trâu mặt ngựa, cùng nhau náo loạn không phân biệt lớn nhỏ trên dưới.

Thiên Vũ hai gò má ửng hồng vì rượu nói: “Người tranh với trời, hôm nay chúng ta lại có thể tranh với trời, đệ chưa bao giờ nghĩ tới, chúng ta có thể tranh với trời.”

Vô Diễm cười ha ha nói: “Người với người tranh đấu thì nhiều, người với trời tranh đấu thì rất hiếm”

Thiên Vũ vừa uống rượu vừa gật đầu nói: “Tiểu Thanh nói vậy mà đúng, cảm giác thành công thật vui, chúng ta mỗi ngày đều ở trong triều nghị luận, tranh luận rất nhiều, kích động cũng nhiều. Đại nam nhân vậy mà chỉ vì một trận mưa mà kích động đến rơi nước mắt, thật là người không có tiền đồ nha!”

Vô Diễm cũng uống cạn chén rượu rồi nói: “Trong đời cũng chỉ có được vài lần rơi nước mắt. Chuyện như vậy trong đời đâu có gặp nhiều lần. Nam nhân không phải là không rơi lệ, mà là không có chuyện gì đáng giá để chúng ta rơi lệ. Bây giờ đã có, đó là niềm kiêu hãnh của chúng ta, là vinh quang của chúng ta.”

“Nói rất đúng, nào, Vô Diễm, cạn” Hai chung rượu cộng thật mạnh vào nhau. Đúng là trong cuộc đời khó có được vài lần tỏa sáng.

Trong phòng của Tiểu Thanh ở hậu viện, Hồng Ngọc vừa tắt đèn vừa nhìn Tiểu Thanh lắc đầu: “Tỷ tỷ đúng là quái nhân, mọi người đều ở trong sảnh ăn mừng, nàng lại bảo thời tiết mát mẻ chỉ hợp với việc ngủ, khó có được thời điểm như vậy nàng lại chỉ nghĩ đến ngủ, mà cũng chỉ có tỷ tỷ mới làm được như vậy.”

Ngày hôm sau, mặt trời lên cao ba sào, nô tài trong Tấn Vương phủ mới thức dậy. Tối hôm qua náo loạn như vậy, giờ một đám đi lại cũng không xong. Người thì nhăn mặt vì đau đầu, người thì cẩn thận quan sát sắc mặt của bốn tiểu tổng quản. Đại tổng quản thì không quản chuyện gì, không quan tâm khi nào thì người thức dậy, chỉ cần không làm phiền nàng, nàng sẽ không để ý người. Còn bốn tiểu tổng quản thì ánh mắt sắc bén, nếu không có chuyện gì thì đối với mọi người hòa nhã, nếu làm sai, chắc sẽ bị đuổi khỏi Tấn Vương phủ.

Thấy bốn tiểu tổng quản chỉ đi qua mọi người, coi như không có chuyện gì phát sinh, xem ra ọi người thoải mái một chút nên tất cả đều cao hứng, vui vẻ chạy đi làm việc.

“A, mỗi ngày ngủ đủ tự nhiên tỉnh.”

“Đếm tiền mỗi đêm rút gân tay, đúng không?”

A, sao lại có người nói thay lời kịch của ta, Tiểu Thanh đuổi người, trợn mắt nhìn lại, thấy Hồng Ngọc cười khổ nhìn nàng: “Tỷ tỷ, giờ nào rồi mà tỷ mới tỉnh? Ngủ dậy đã là giờ cơm chiều, tỷ xem trong phủ có ai lười như tỷ không!”

Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Người lười có phúc của người lười, cơm đến há mồm, quần áo đến giơ tay, quả là thần tiên.”

Hồng Ngọc tức giận nói: “Mau đứng dậy, hôm nay trong phủ có khách, tỷ tỷ là tổng quản cũng phải giữ thể diện chút chứ!”

“Có khách sao? Ta không nghe nhầm chứ, Tấn Vương phủ ngoài Vô Diễm hàng ngày đến báo hại thì còn có ai đến chứ! Ta đã hết hy vọng về khả năng xã giao của Thiên Vũ, hôm nay lại có người đến sao?”

Hồng Ngọc liếc nhìn Tiểu Thanh rồi khiêu khích nói: “Cũng không biết khách của ai! Muội chỉ biết Thục Vương tới, tỷ tỷ muốn ra ngoài nhận lời xin lỗi của Thục Vương gia không?”

Tiểu Thanh ồ một tiếng rồi rất có thành ý nói: “Nếu cho ta mặt mũi như vậy, ta khó mà nói không nhận. Nhưng muội cũng biết rồi đấy, ta da mặt mỏng, kiến thức hạn hẹp, không nhìn được thành ý của người khác, nên người có thành ý tới gặp tốt nhất là để Thiên Vũ đón tiếp đi. Ta ở đây ngủ được rồi, sao đâu tai lại choáng váng thế này nhỉ? Chắc chắn là do ngủ quá ít, ở lại ngủ tiếp thôi.”

Nghĩ lại ngày đó, Thục Vương rất có khí thế không thềm đá văng mình đi, dùng ngón chân mà nghĩ cũng thấy người ta không có cơ hội đến để xin lỗi, giống như cơ hội trúng xổ số năm trăm vạn vậy. Ngay cả khi núi không còn đỉnh, đất trời hợp làm một, mùa hè có tuyết rơi, hân cũng không có khả năng đến xin lỗi.

Hồng Ngọc trợn mắt há mồm nhìn Tiểu Thanh một lần nữa đi lù về giường mà thấy đau đầu, sao lại có người xấu tính đến trình độ này? Bản thân vừa muốn cười vừa bực mình. Đặt chậu rửa mặt trong tay xuống: “Tỷ không dậy đúng không? Muội đi tìm bọn Tâm Lan đến, xem tỷ còn lười được không” Vừa nói vừa bước nhanh ra ngoài, có bốn người để xem có kéo được nàng dậy không.

Chương 61: Nhận định, xác định và khẳng định.

Một lát sau, bốn nha đầu hùng hổ vọt vào, nhìn khắp mọi nơi, Tiểu Xảo hỏi: “Người đâu? Chạy đi đâu mất rồi?”

Trong phòng làm gì có ma nào, chỉ có một chiếc giường lộn xộn mà thôi.

Ngoài phòng khách, Thục vương Lý Cách nhấp một ngụm trà, nói: “Cửu đệ, nghe nói hôm qua đệ dẫn Kinh Quận vương Vô Diễm đốt lửa một ngày ở ngoài thành, lửa vừa tắt thì trời đã đổ mưa. Tam ca ta trước giờ còn không biết Cửu đệ có tài cầu mưa như vậy. Nếu hôm qua đệ thông báo một tiếng, Thục vương phủ của ta cũng có thể góp một phần sức.”

Thiên Vũ thản nhiên cười, nói: “Đệ đâu biết cầu mưa gì, hôm qua chỉ do may mắn vừa đúng dịp mà thôi. Còn hôm nay trời có mưa hay không cũng đâu phải do chúng ta quyết định, Tam ca quá lời rồi.”

Lý Cách mỉm cười nói: “Lời này cũng có lý, nhưng hôm qua thật sự Cửu đệ đã làm một chuyện rất tốt. Giảm được đại hạn, làm phụ hoàng và triều đình thở phào một hơi. Đệ phải ghi cách này lại, nếu sau này còn gặp tình huống như vậy thì chúng ta cũng không đến mức phải bó tay hết cách.”

Thiên Vũ gật đầu nói: “Hôm nay đệ đã nói chi tiết lại cho phụ hoàng và Viên Thiên Cương. Thật ra cách đó cũng rất đơn giản, chỉ cần sự phối hợp của khí trời mà thôi, mà chính vì vậy nên đệ mới không hiểu tại sao lại thành công? Vấn đề này chắc phải để cho Viên Thiên Cương tìm hiểu mới được.”

Nhìn Thiên Vũ, Lý Cách nói: “Vốn việc xem thiên văn này chúng ta cũng không am hiểu lắm, nhưng có cách thì vẫn tốt hơn là không có. Cửu đệ, Tam ca ta cũng không phải người ngoài, không khách khí với đệ nữa. Mục đích chuyến này của ta là muốn gặp mặt vị cao nhân có thể nghĩ ra những cách này. Nghe nói việc diệt nạn châu châu mấy ngày trước cũng là công của hần. Tam ca còn chưa được gặp một nhân tài như vậy, sao có thể bỏ lỡ dịp này được.”

Thiên Vũ cười nói: “Chuyện nào có đáng gì, thật ra những cách này cũng không phải của nàng, mà là của những người có trí tuệ uyên bác ở nơi nàng sống nghĩ ra, lần này chẳng may bị nàng đụng phải thôi. Nếu Tam ca muốn gặp thì chắc phải đợi thêm một lát rồi, có thể nàng còn đang ngủ.” Dừng một chút, hần lại như nghĩ tới điều gì đó, cười bổ sung: “Tam ca, đến lúc đó chỉ sợ huynh sẽ thấy thất vọng, tính tình cô nàng này rất quái dị.”

“Hừ, tính tình của ta quái dị lúc nào? Thiên Vũ trời đánh, dám nói xấu sau lưng ta, xem chút nữa ta xử lý huynh thế nào.” Nghe vậy, Lục Tiểu Thanh đang ngồi xổm ngoài cửa mở to mắt nhìn lén liền nghiêng răng tức giận bất bình.

“Tránh ra, đừng kéo ta, Hồng Ngọc, có phải muội không đấy? Đừng kéo ta, để ta xem họ còn nói linh tinh gì về ta nữa. Đừng kéo nữa, Hồng Ngọc, có nghe không?” Hồng Ngọc càng lúc càng không nghe lời rồi, nói đến vậy rồi mà vẫn túm gì mà túm chứ. Lục Tiểu Thanh quay phắt lại, cả giận nói: “Hồng Ngọc, muội dám không nghe lời...”

Một bộ lông đen, tiêu chuẩn không béo không gầy, khí vũ hiên ngang long hành hổ bộ, hai mắt sáng ngời có thần nhìn chăm chăm Lục Tiểu Thanh, miệng còn tương đối lịch sự cắn lấy góc áo nàng, cẩu khốc ca đẹp trai lịch sự như vậy thật đúng là khó gặp. Lục Tiểu Thanh trầm mặc vài giây, gật đầu coi như chào hỏi lịch sự với nó, sau đó kêu lớn: “Oa, ta ngất, chó ở đâu ra vậy? Là chó nhà ai? Đừng cắn ta, cút, đừng cắn ta, oa, Thiên Vũ cứu mạng...”

Thục vương nhú mày nhìn nữ nhân đập cửa xông vào đại sảnh như bị điên này, nàng ta còn đang giao tranh kịch liệt với chó yêu của mình nữa. Thiên Vũ đã quen với cách xuất hiện kinh thiên động địa của Lục Tiểu Thanh, mỉm cười nói với Lý Cách: “Tam ca, người huynh muốn gặp đã đến.”

“Là nàng? Cửu đệ, đừng đùa chứ.” Vung tay ra dấu cho chó yêu lùi ra, Lý Cách buồn bực nhìn nữ nhân ngồi phịch luôn trên mặt đất không đứng dậy này.

“Đúng là năm hạn, sao lại đen đủi đến mức vừa ra cửa đã bị chó cắn. Trời ạ, xem có miệng vết thương không, nếu bị chó đại thì toi mất, nơi này có ươm giống chó điên không vậy? Ta là đoá hoa tương lai của đất nước, ta còn là nụ xinh bé nhỏ, ta chưa sống đủ a, chẳng lẽ người định làm cho ta ‘Gió đầu hiu, nước sông Dịch lạnh. Tráng sĩ một đi không bao giờ trở lại.’ sao? Ta còn chưa đến mức đó a, bị chó cắn chết, dù

xuống âm phủ cũng chẳng có mặt mũi nào. Ít nhất phải cho ta sống làm người tài, chết làm quỷ lớn chứ. Hân, ta thế này thì tính là cái gì với cái gì đây?”

Lý Cách giật mình nhìn nữ tử đang ngồi dưới đất lăm nhăm này. Đây chính là kỳ nhân dị sĩ dùng kế diệt bạo, đốt lửa cầu mưa sao? Sao càng nhìn càng không thấy giống vậy.

Thiên Vũ một bên dùng tay day day huyệt thái dương, ho khan một tiếng, nói: “Quản gia, còn không mau ra mắt Thục vương. Chó của Thục vương không biết cắn người, nàng có thể yên tâm là mình sẽ không đi đời nhà ma đâu.”

Lý Cách ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thiên Vũ, từ bao giờ mà người luôn ôn hòa giữ lễ như Cửu đệ lại dùng một nữ tử như vậy làm quản gia, mà còn cười nói nhẹ nhàng như vậy nữa. Lại cúi đầu nhìn xuống nữ tử đang ngồi dưới đất kia, sau một hồi lăm nhăm, nàng đứng dậy phủi phủi bụi, sau đó cứ nhiên chạy phất ra ngoài.

Lý Cách nhất thời há hốc mồm, Thiên Vũ cũng trợn mắt nhìn trần trời. Chàng không ngờ rằng Lục Tiểu Thanh sẽ không nể mặt mình như vậy, sau khi chàng giới thiệu thân phận của người ngồi cạnh xong lại chẳng nói chẳng rằng phủi mông bỏ trốn mất dạng. Đúng là cô nàng này luôn gây cho chàng bất ngờ và kinh hãi ngoài ý muốn a.

Vừa hắng giọng chuẩn bị nói giúp nàng thì lại chợt thấy Lục Tiểu Thanh vọt từ ngoài cửa vào. Nàng chậm rãi đi vào đại sảnh, phất chiếc khăn tay lên vai, hai gối hơi nhún xuống, nói: “Quản gia Tẫn vương phủ Lục Tiểu Thanh ra mắt Thục vương gia, Thục vương gia cát tường.”

Trầm mặc, một lúc lâu sau Thiên Vũ mới bật ra được một câu: “Quản gia, nàng đang dùng lễ tiết gì vậy?”

Xong đời, bị chó dọa bay mất ba hồn, rồi lại bị hai chữ Thục vương làm rụng nốt bảy vía còn lại, chưa suy nghĩ gì đã dùng ra lễ nghi của nhà Thanh. Không có cách nào a, trước khi xuyên qua nàng chỉ xem phim kịch về nhà Thanh, đã quen thuộc với lễ nghi đó đến mức không cần nghĩ cũng có thể múa bút thành văn.

Dừng một chút, nàng hơi đỏ mặt nói: “Làm lại, Quản gia Tẫn vương phủ Lục Tiểu Thanh xin ra mắt Vương gia. Vương gia phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, dung mạo tựa Phan An. Hôm nay có thể gặp được ngài đúng là phúc ba đời, không, phúc mười đời của tiểu nữ.”

Lý Cách nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Là người?”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi lại: “Vương gia đã từng gặp tiểu nữ tử sao? Nhưng sao ta lại chưa gặp ngài bao giờ nhỉ? Lấy tướng mạo của ngài, tất nhiên ta sẽ nhớ kỹ trong lòng, muốn quên cũng không quên được ấy chứ. Nhưng trong đầu ta lại không có ấn tượng gì, xem ra đúng là trước đây ta chưa từng gặp Vương gia.”

Hừ, muốn tìm ta tính sổ thì cứ đợi đấy, đánh chết ta cũng không nhận, xem người làm được gì ta?

Lý Cách hơi ngăn người nhìn Thiên Vũ, mà Thiên Vũ lại nghẹn lời không biết nói gì, một lúc sau Lý Cách mới nói: “Cửu đệ, đây chính là người mà chúng ta vừa nói sao? Đệ chắc chứ?”

Thiên Vũ ho khan hai tiếng, nói: “Đệ chắc chắn.”

Lý Cách lại quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh, nói: “Người chính là người diệt châu chấu, đốt lửa cầu mưa?”

Lục Tiểu Thanh gật mạnh đầu, nói: “Ta nhận định, xác định và khẳng định.”

Không khí trong đại sảnh cực kỳ trầm mặc, một lát sau Lý Cách mới ho khan, nói: “Cửu đệ, bây giờ ta có thể hiểu vì sao đệ nói việc này chỉ là trùng hợp.”

Nói vậy là có ý gì? Coi thường ta thì cứ nói thẳng, trùng hợp gì chứ? Người thử trùng hợp như vậy ta xem. Lục Tiểu Thanh tức giận nhìn chằm chằm Thiên Vũ, rất rõ ràng, Thục vương này đến Tẫn vương gia cũng không trêu nổi chứ đừng nói đến mình.

Thiên Vũ bật cười, không để ý đến ánh mắt của Lục Tiểu Thanh, nói: “Vốn mọi việc đã là trùng hợp, nếu có thể thay đổi được thời tiết thì đã là thần rồi.”

Lý Cách gật gật đầu nói: “Nói rất đúng, ngay cả Viên Thiên Cương cũng không cầu mưa được, những người khác chắc cũng chỉ do may mắn thôi. Tốt lắm, Cửu đệ, Tam ca không quấy rầy ngươi nữa. Nếu rảnh thì cứ đến chỗ ta, hai huynh đệ thân cận thêm một chút.”

Thiên Vũ gật đầu đáp ứng.

Tiến Lý Cách về, Lục Tiểu Thanh phần nộ nói: “Thiên Vũ, huynh khá lắm, dám nói ta nói linh tinh, còn trùng hợp nữa. Nếu trùng hợp thì huynh trùng hợp thử cho ta xem.”

Thiên Vũ mỉm cười cốc đầu nàng: “Nàng không nghĩ lại xem. Nếu ta nói tất cả những việc này đều do nàng sắp xếp, vậy một người có thể điều khiển nắng mưa, có thể đấu với trời sẽ có địa vị gì? Sự hiện hữu của hắn sẽ ảnh hưởng đến bách tính thế nào? Ảnh hưởng đến hoàng thất thế nào? Tiểu Thanh, khi một người có thể làm được những việc quá siêu nhiên thì một số việc sẽ rất khó nói.”

Lục Tiểu Thanh hiểu được hàm ý trong nửa câu sau của Thiên Vũ. Khi một người có địa vị như một vị thần trong lòng dân chúng, cho dù hoàng đế có anh minh đến mấy cũng sẽ phải e ngại. Một đất nước chỉ cần một vị thần, và đó chính là hoàng đế. Ngoài ra người có thể cúng bái ai đó trong ảo tưởng, nhưng người đó tuyệt đối không thể tồn tại! Nếu tồn tại thì nó sẽ uy hiếp đến địa vị của hoàng đế, uy hiếp đến các hoàng tử. Lúc đó, kết cục của người không cần nói cũng biết.

Nhìn sắc mặt của Lục Tiểu Thanh, Thiên Vũ biết nàng đã hiểu được, ôn nhu nói: “Có vài điều nàng không hiểu, vì vậy nên hãy tin tưởng chúng ta. Bất kể thế nào, ta và Vô Diễm sẽ không hại nàng.”

Đã hiểu được ý của Thiên Vũ, đương nhiên Lục Tiểu Thanh sẽ không tức giận nữa. Mà nàng vốn cũng không giận thật, nếu Thiên Vũ nói điều gì thì tất nhiên sẽ có cái lý của chàng. Dù sao mình cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mình, kệ hắn đi. Nàng lập tức nháy nháy mắt nói: “Ta cũng không so đo với huynh, nhưng hôm nay huynh làm ảnh hưởng tới danh dự của ta, nói tính tình của ta quái dị, ta thật sự quái dị sao? Nếu dám nói lung tung thì cũng phải trả một cái giá tương ứng. Vốn vị trí Tổng quản này không cần tiền công của huynh, nhưng vì đền bù tổn thất lần này, ta muốn huynh phải trả tiền công, hắc. Này, huynh đừng chạy a, ta còn chưa nói xong mà, này này...”

33. Chương 062 - 063

Chương 62: Giang Nam

Cửa Tấn vương phủ hai ngày nay đều bị những người trong thành gõ không ít, Lục Tiểu Thanh cực sáng suốt lui về phía sau viện không lộ mặt ra, làm náo động ta mong muốn, mạng của ta, ta lại càng muốn hơn, mặc dù có chút khoa trương, bất quá Lục Tiểu Thanh cực kỳ thích việc giúp người trị bệnh, một bệnh cảm mạo nhỏ chỉ cần ột lọ thuốc cảm mạo là được, nhưng vết thương do đao kiếm chém giết, thật ngại, xin mời đi tìm người khác, tác giả không đem ta trở thành một nhân vật vô địch như vậy.

Mấy ngày nay cũng không biết sao nữa, ngay cả Vô Diễm cũng không thấy bóng dáng đâu, ngày thường hắn đều chạy tới đây cùng mình tranh cãi kịch liệt, không thấy quái mới là lạ. Ngồi cùng Hồng Ngọc ở phía sau viện nửa ngày, nhàm chán như con kiến bò lên cửa sổ, đột nhiên nói: “Kinh thành thực không phải là nơi tốt, nhàm chán quá, nhàm chán quá.”

Hồng Ngọc khẽ cười nói: “Tỷ tỷ đừng ở chỗ này gào to, có phải không có Quận vương gia cùng tỷ tỷ nháo đùa, nên tỷ cảm thấy không có ý nghĩa phải không?”

Lục Tiểu Thanh hí mắt nhìn Hồng Ngọc nói: “Tiểu nha đầu lừa đảo đáng đánh đòn, dám đùa giỡn tỷ tỷ của muội.”

Hồng Ngọc mặt đỏ lên nói: “Tỷ tỷ nói chuyện vẫn không thỏa đáng như vậy, cái gì đùa giỡn chứ, tỷ tỷ, nói vậy, những lời như vậy nữ nhi gia giáo có thể nói ra sao?”

Lục Tiểu Thanh vừa thấy Hồng Ngọc mặt đỏ, ngược lại cảm thấy hưng trí nói: “Không phải chỉ có đùa giỡn, ta còn có những lời dễ nghe, có muốn nghe không? Có muốn tỷ tỷ chỉ dạy uội không?”

Hồng Ngọc liên tục xua tay nói: “Không cần, không cần, Hồng Ngọc không muốn biết.” Hồng Ngọc càng trợn Lục Tiểu Thanh càng phải nói, hai người ở hậu viện làm âm ỉ cả lên, Thiên Vũ từ xa đi tới nói: “Lại đang nói gì đó? Từ khi Tiểu Thanh đến phủ, ta thấy tiếng cười không ngớt.”

Hồng Ngọc mặt đỏ lui qua một bên, Lục Tiểu Thanh cười hớ hớ nói: “Ta có làm gì đâu, hôm nay huynh trở về rất sớm nha.”

Thiên Vũ gật đầu nói: “Đúng vậy, trở về thu thập một chút, chuẩn bị đi Giang Nam.”

Lục Tiểu Thanh kích động đến nhảy dựng lên, vui vẻ nói: “Thiên Vũ, huynh muốn đi Giang Nam du ngoạn sao? Ta muốn đi, ta muốn đi, oa..., lần trước chạy trốn chết làm hại ta không thể nào chơi đùa, lần này ta phải du ngoạn đã một phen, người ta nói trên có thiên đường, dưới có Giang Nam, lần này ta cần đi nhiều nơi, để lại thật nhiều dấu chân mới được.”

Thiên Vũ lắc đầu nói: “Nàng không thể nghe hết lời ta nói sao, lần này ta đi không phải du sơn ngoạn thủy, mà phải đi trừ lương cứu tế.”

Lục Tiểu Thanh thất vọng ngồi lại chỗ cũ nói: “Phải đi trừ lương cứu tế à.”

Thiên Vũ gật đầu nói: “Năm nay nạn hạn hán cùng nạn châu chấu đến cùng một lúc, trước mắt đợt cứu tế lần này là việc lớn nhất, những nơi gặp phải tai ương đều đang kêu cứu với triều đình, quanh kinh thành cũng tổn thất không ít, tính ra một chút, cần sáu trăm vạn bao lương thực, hiện tại trong quốc khố chỉ có thể lấy ra năm trăm vạn bao, năm nay các nơi khác gặp tai họa có chút nghiêm trọng, chỉ có Giang Nam nhờ mưa thuận gió hòa, thu hoạch có tăng không giảm, cho nên phụ hoàng hạ chỉ, cho ta đi Giang Nam thu thập một trăm vạn bao lương thực nữa, để giảm bớt nguy cấp trong kinh thành.”

Dừng một chút lại nói: “Vốn là chuyện trọng yếu như vậy cũng không tới phiên ta làm, nhưng bởi vì cho tới nay trong triều vẫn là tranh tới tranh lui, Tam ca cùng Tứ ca đều không có tranh làm việc này, ngược lại phụ hoàng để cho ta đi thu lương cứu tế, ngày mai sẽ rời kinh, muốn mau chóng đem lương thực trở về, hiện tại ta một chút chuẩn bị đều không có, Vô Diễm ở lại hộ bộ bận việc khắc phục tai ương, không thể đi cùng, ta còn không biết làm như thế nào nữa.”

Lục Tiểu Thanh ngây người, hiểu được Vô Diễm nhiều ngày không có tới là vì công sự cấp bách, thuận miệng đáp: “Nhanh như vậy sao?”

Thiên Vũ bắt đắc dĩ nói: “Đúng vậy, thánh chỉ như núi, kêu làm phải làm, hiện tại phải chuẩn bị thu thập vài thứ, sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát.”

Lục Tiểu Thanh cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Ta cũng phải đi, huynh đi lấy lương thực của huynh, ta đi du ngoạn Giang Nam của ta, kinh thành này thật nhàm chán chẳng có trò gì vui, đi Dương Châu còn có thể tìm Lệ Hoa, hơn nữa lần này là phụng chỉ xuống Giang Nam, huynh thuận tiện cho ta đi nhờ, như thế sẽ có chút uy phong, đi Giang Nam lấy lại tinh thần, lần trước bị người đuổi theo khắp nơi, làm hại ta không còn chút mặt mũi nào, mặt mặt chết đi được, lần này ta muốn nghênh ngang đi lại, hắc hắc, hù chết những người đó luôn.”

Thiên Vũ tức giận nói: “Phụng chỉ làm việc, sao có thể mang theo người nhà.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc nói: “Ta sẽ là sai vật của huynh, giúp huynh chạy tới chạy lui, huynh định xuống Giang Nam mà không đem người nào hả? Ta chính là quân tiên phong, là tham mưu, là thủ hạ của huynh, dù sao đi nữa ta chỉ nói một câu ta cũng muốn đi, còn đồng ý hay không là tùy ý huynh.”

Thiên Vũ còn chưa nói, Hồng Ngọc đã cướp lời nói: “Tỷ tỷ đi đến đâu muội theo đến đó, tỷ tỷ đến Giang Nam, muội cũng đi Giang Nam, dù sao tỷ tỷ đi, muội cũng đi.”

Lục Tiểu Thanh lôi kéo Hồng Ngọc nói: “Đi, đi, trở về thu thập vài thứ cần thiết, dù sao chúng ta đã quyết định rồi, không cần biết hần có đáp ứng hay không, chân là của chúng ta, hần có thể làm gì được.” Vừa nói vừa lôi kéo Hồng Ngọc chạy nhanh như chớp, để lại một mình Thiên Vũ ở nơi nào đó trừng mắt nhìn.

Chiều đó, mấy nha đầu kia đều nói muốn đi theo Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh đen mặt, muốn đem theo nhiều nữ hài tử như vậy cũng không phải tốt, dù sao cũng là phụng chỉ làm việc, dù nói có thể muốn đem bao nhiêu người cũng được, nhưng cũng không nên làm cho Thiên Vũ khó xử, khuyên can mãi ba nha đầu và Nguyên Phong mới chịu ở lại, sau đó mới bắt tay chuẩn bị những thứ cần thiết để rời đi.

Lục Tiểu Thanh thanh nhàn ngồi ở phía sau viện hóng gió, chuyện thu thập đồ đạc ném cho ba nha đầu kia làm, vốn Lục Tiểu Thanh đã nói cái gì cũng không cần mang theo, chỉ cần mang theo tiền là tốt rồi, ba nha đầu kia sống chết cũng không đồng ý, nhất định phải mang đầy đủ hết, Lục Tiểu Thanh nghĩ dù sao cũng không phải chính mình mang, nên mặc kệ các nàng như thế nào thì làm.

Đang lúc hưởng thụ thời tiết khó có được mát mẻ của kinh thành, từ phía sau nghe được tiếng bước chân, từ từ nhắm hai mắt hỏi: “Thu thập tốt chưa?” Nửa ngày không ai lên tiếng trả lời, Lục Tiểu Thanh hơi hơi mở mắt nhìn lại, thấy Vô Diễm đã yên lặng đứng ở trước mặt nàng, thần sắc mệt mỏi cùng hờn giận nhìn nàng.

Lục Tiểu Thanh nhướn mi nói: “Không phải huynh bận việc sao? Chạy tới đây làm gì?”

Vô Diễm bình tĩnh nhìn Lục Tiểu Thanh, trầm mặc nửa ngày mới nói: “Vì sao phải đi?”

Lục Tiểu Thanh buồn cười nói: “Có thể một lần điếu võ dương oai ở Giang Nam, ta vì sao lại không đi? Lần trước, ở Giang Nam hơn một tháng, kết quả cái gì cũng chưa thấy, không chơi đùa được gì, lần này chết cũng phải đi. Thêm nữa, không phải ta trả tiền, chỉ cần báo cáo thu chi, cơ hội tốt như vậy không thể bỏ qua nha.”

Vô Diễm khẽ lắc đầu nói: “Nàng là vì không muốn ở kinh thành cùng ta, cho nên nàng muốn theo Thiên Vũ đi Giang Nam, ta làm cho nàng chán ghét vậy sao? Chán ghét đến ngay cả ở một chỗ cùng với ta, nàng cũng không muốn.”

Lục Tiểu Thanh thu lại mỉm cười, nhìn thấy vẻ tiều tụy trong mắt Vô Diễm, trong đó còn có vài tơ máu, dừng một chút nói: “Vô Diễm, huynh hiểu ta mà, nếu ta chán ghét một người, ta sẽ không bao giờ ở cạnh hắn, mặc kệ là huynh có thể tử hay không, ta chưa từng chán ghét huynh.”

Chương 63: Tình cảm ngang hàng

Vô Diễm tiến lên một bước, cầm lấy tay Lục Tiểu Thanh, nói: “Vậy sao lần này nàng lại đi cùng Thiên Vũ? Ta biết tất cả những điều nàng nói chỉ là lấy cớ, nàng không muốn ở lại kinh thành một mình với ta.”

Lục Tiểu Thanh trầm tư một chút, sau đó nhìn Vô Diễm nói: “Vô Diễm, nếu huynh thật sự muốn biết thì ta sẽ nói cho huynh biết. Đúng vậy, ta không muốn ở kinh thành nữa, không muốn ngày ngày gặp huynh nữa. Ta sợ sẽ có ngày mình yêu một người đã có vợ như huynh! Vô Diễm, ta muốn một Vô Diễm hoàn toàn thuộc về ta, chứ không phải một Vô Diễm chỉ có thể chia cho ta một góc nhỏ. Ta không muốn tranh cướp với người khác, ta không muốn cướp đi tất cả hạnh phúc của một nữ tử khác. Những gì ta muốn chỉ là một tình cảm chân thành, ngang hàng. Nếu huynh không thể đem lại cho ta, thì cũng đừng nên ép ta!”

Hai mắt Vô Diễm tối sầm lại, nói: “Ta biết, từ những lời nói mấy ngày nay của nàng, ta đã biết những điều nàng nghĩ. Hôm nay ta chỉ muốn nghe chính miệng nàng nói một điều, đó là không phải nàng không thích ta, mà là do ta không thể đem đến được cho nàng những điều nàng muốn...”

Tiểu Thanh thở nhẹ một hơi, nói: “Vô Diễm, huynh biết không? Ta không có chí hướng lớn gì, cũng không yêu cầu nhiều về hoàn cảnh sinh hoạt. Nhưng điều duy nhất ta kiên trì là một khi đã ở lại thời đại này, trọng phụ của ta phải là một người toàn tâm toàn ý yêu ta, thương ta. Ta không muốn chia sẻ chồng mình với bất cứ ai, cho dù có bao nhiêu lý do đi chăng nữa, cho dù có bất đắc dĩ đến thế nào đi chăng nữa. Đây là yêu cầu của ta, yêu cầu duy nhất!”

Nhìn thoáng qua khuôn mặt buồn bã của Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh nhấm tâm nói: “Ta biết huynh thương ta, chiều ta, tuy ngày ngày cãi nhau với ta, nhưng ta biết thật sự huynh rất để ý tới ta. Bằng không, lấy tính cách của huynh, huynh hẳn sẽ chẳng buồn để tâm, đâu thể luôn tranh cái này, cướp cái kia với ta được.”

Nói đến đây, nàng lại nhớ đến những lúc chọe cho Vô Diễm cười không được mà giận cũng chẳng xong, liền mỉm cười nói tiếp: “Ta không biết lúc trước huynh thế nào, nhưng nghe bốn nha đầu kia nói, huynh là một Vương gia bằng lãnh không có cảm xúc. Nhưng từ lúc gặp ta, huynh đâu có vẻ gì là vậy? Mỗi ngày quây phá lại hay tức giận, không có chút dằn dấp nào mà một Vương gia nên có cả. Ta biết, bất tri bất giác, huynh đã vì ta mà thay đổi rất nhiều... Những điều này, trong lòng ta rất hiểu!”

Lục Tiểu Thanh kéo Vô Diễm ngồi xuống, sau đó nói tiếp: “Ta không phủ nhận việc ta có chút thích huynh. Đặc biệt là đêm ở Dương Châu đó, lúc ta cùng đường thì huynh đã xuất hiện, xuất hiện vào lúc ta cần nhất! Huynh không hiểu lúc đó ta cảm động đến mức nào đâu. Khoảnh khắc đó, khi dựa vào vai huynh, ta cảm thấy thật an tâm, thật ấm áp như nó có thể gánh vác tất cả mọi việc cho ta vậy...”

Khóe môi Vô Diễm hơi giật giật, nói: “Hôm đó ta vẫn đi theo nàng, định để nàng biết kết cục của việc xông loạn, cho nên...”

Lục Tiểu Thanh nhẹ nhàng ngăn cản Vô Diễm nói tiếp: “Ta biết, huynh từng nói với ta rồi. Có lẽ, nếu hôm đó là một người nào khác cứu ta đi, ta sẽ không cảm động đến vậy. Nhưng lại là huynh, là người đầu tiên ta nhìn thấy ở thế giới này, là người mà ta tin tưởng nhất. Loại tình cảm này không có bất cứ ai có thể so sánh, cho nên, khoảnh khắc đó, ta động lòng...”

Nhìn đôi mắt của Lục Tiểu Thanh, Vô Diễm nắm chặt lấy tay nàng, trái tim bối rối đập mạnh. Lục Tiểu Thanh mỉm cười, nói: “Ta thừa nhận mình có cảm giác khác thường với huynh. Khi phát hiện ra huynh đã có thể tử, ta cảm thấy rất vô cùng tức giận. Nhưng khi ngẫm lại thì lại thấy mình đâu có tư cách mà tức giận. Thời đại này vốn không cấm tảo hôn, huống chi thân phận của huynh còn tôn quý như vậy nữa. Tất cả đều rất bình thường, chỉ là tự nhiên chui ra một người không bình thường như ta mà thôi.”

Vô Diễm hít sâu một hơi, nói: “Thanh Nhi, nàng biết không, có một số việc vốn không thể tự quyết định được, đặc biệt là những người trong hoàng thất như chúng ta. Tất cả đã được sắp xếp trước, chúng ta chỉ có thể dựa theo đó mà làm. Tuy thân phận tôn quý, nhưng chúng ta lại có nỗi bi ai của riêng mình...”

Lục Tiểu Thanh gật gù đầu, chậm chọe cười: “Đúng vậy, ta hiểu rồi. Vô Diễm, ta hiểu, nên ta mới biết mình không thể thay đổi được gì, và quyết định lặng lẽ rời đi.”

Nhìn vẻ muốn nói lại thôi của Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh chậm rãi nói: “Huynh hiểu tính cách của ta mà. Ta thích tự do tự tại, không chịu bị thúc ép, kiêu ngạo dễ đắc tội với người khác. Ta không thích hợp với cuộc sống trong Vương phủ, cũng không thích lục đục với những người khác. Tuy ta không nhất định sẽ thua họ, nhưng đó lại không phải là ta! Ở thời đại của ta, ta đã sống rất giả dối, cho nên khi ở đây, ta muốn sống thật với chính mình. Vứt bỏ tất cả, không cần để ý đến ánh mắt của bất cứ ai, chỉ là riêng ta, một lưu manh đúng nghĩa!”

Trầm mặc một lát, Vô Diễm thấp giọng nói: “Ta hiểu, thân phận của ta, gia thất của ta, những thứ vinh quang nhất trong mắt ta, đối với nàng mà nói đều là gông xiềng. Tín niệm mà ta luôn gìn giữ và tôn kính, trong mắt nàng đều là đồ bỏ đi. Ta biết, giữa hai chúng ta tồn tại rất nhiều khoảng cách, mà khoảng cách này lại không thể bù đắp. Chỉ cần một ngày ta còn là chính mình, chúng ta sẽ không bao giờ đến được với nhau.”

Lục Tiểu Thanh cắn chặt răng nói: “Đúng, tín niệm của huynh và tín ngưỡng của ta đã thâm căn cố đế trong lòng. Ta không thể thỏa hiệp, huynh cũng không thể buông bỏ. Cho nên dù ta thích huynh, nhưng ta cũng không muốn làm khó mình. Nói ta ích kỷ cũng được, vô tình cũng được, nhưng đây chính là ta, một ta chân thật nhất.”

Vô Diễm nắm chặt lấy tay Lục Tiểu Thanh, hít sâu một hơi, nói: “Thanh Nhi, ta biết ta lỗ mãng, ta chỉ làm những chuyện ta cho rằng nó đúng, nhưng lại quên một điều, có thể nàng lại nghĩ nó không đúng. Ta hiểu rồi, Thanh Nhi, đi Giang Nam chơi vài ngày đi. Với tính cách của nàng, cái kinh thành buồn tẻ này sẽ không giữ chân được lâu.”

Thấy Vô Diễm cố gắng mỉm cười với mình, trong lòng Lục Tiểu Thanh quặn đau, nhưng trên mặt lại xuất hiện một nụ cười: “Đúng vậy, lần này đến Giang Nam phải quây cho nó long trời lở đất luôn mới được.”

Nhìn nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt Lục Tiểu Thanh, Vô Diễm ứng tiếng nói: “Đáng tiếc, ta phải ở lại bộ Hộ giúp giải quyết việc thiên tai, bằng không ba người chúng ta cùng du ngoạn Giang Nam thì tốt biết

mấy?”

Lục Tiểu Thanh cười ha ha nói: “Lúc về ta sẽ mang đồ ăn ngon cho huynh.”

Vô Diễm vươn tay xoa xoa đầu Lục Tiểu Thanh, ôn nhu nói: “Lúc nào cũng nghĩ đến ăn uống. Lần này ta không thể đi theo, nàng phải tự chăm sóc tốt chính mình. Vì chuyện thu lương, chắc Thiên Vũ sẽ không để ý được đến nàng, mà nàng cũng không nên ăm ỉ quá. Dù sao đất Giang Nam đó trời cao hoàng đế xa, ta muốn giúp cũng không giúp được. Tất cả phải cẩn thận a...”

Hốc mắt Lục Tiểu Thanh chợt đỏ lên, nàng vội cúi đầu nói: “Ta rất giống người hay gây chuyện sao? Ta rất nghe lời mà.”

Vô Diễm thản nhiên cười trêu: “Nếu nàng nghe lời thì chắc mặt trời sẽ mọc đằng tây. Thời gian đi lại và nghỉ ngơi chỉ sợ sẽ mất đến ba tháng, lúc đó đã là mùa thu rồi, phải mang đủ quần áo và vật dụng, nhất định phải nghe lời Thiên Vũ. Aiz, mà hần chiều chuộng nàng như vậy, chắc hần sẽ lại nghe lời nàng thôi, ta thật lo lắng cho hai người. Đúng rồi, nếu chọc phải việc gì mà Thiên Vũ không thể giúp được thì hãy đến Hà Gian Vương phủ ở Dương Châu tìm Tề Quận Vương. Ta có chút giao tình với hần, nhà họ tọa trấn Giang Nam, có thể coi là bá chủ một phương. Ta nghĩ, dù nàng gây họa lớn đến thế nào đi chăng nữa thì hần cũng có thể lo ổn thỏa.”

Nghe Vô Diễm suy nghĩ ỉn ỉm từng li từng tí, trong lòng Lục Tiểu Thanh vừa vui vẻ lại vừa cảm động, nói: “Vô Diễm, ta biết tự chăm sóc mình, huynh cứ yên tâm. Có Thiên Vũ và Tề Quận Vương gì đó mà huynh nói kia làm chỗ dựa, chắc chắn ta có thể đi ngang cả Giang Nam. Mà ta cũng không phải một đi không trở lại, huynh có cần mùi mẫn đến vậy không? Còn dài dòng hơn cả một bà cô nữa, mau về đi. Nhìn huynh kìa, cả mắt cũng đỏ lên rồi, mau về đi, mau về đi.”

Nhịn xuống sự quyến luyến và chua xót trong lòng, Lục Tiểu Thanh đứng dậy đẩy Vô Diễm ra.

Nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, đột nhiên duỗi tay kéo nàng vào lòng. Lục Tiểu Thanh cũng không giãy giụa, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy Vô Diễm, dựa đầu vào lồng ngực chàng, cảm nhận một lần nữa sự ấm áp và quyến luyến này.

Đêm yên tĩnh, trên bầu trời thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng của những vì sao nhỏ, từng cơn gió nhẹ chợt thổi qua tán cây, ngẫu nhiên lại có vài tiếng ve kêu réo rắt. Dưới ánh trăng, hai cái bóng thật dài in đậm xuống phía dưới mặt đất...

Một lát sau, Vô Diễm nhẹ nhàng hôn lên trán Lục Tiểu Thanh, thấp giọng nói: “Thanh Nhi, ta sẽ không bỏ cuộc. Lần gặp tiếp theo, ta sẽ dùng thân phận ngang hàng để trân trọng nàng!”

Dứt lời, chàng không đợi Lục Tiểu Thanh trả lời, xoay người nhanh chóng rời đi.

Lục Tiểu Thanh kinh ngạc đứng tại chỗ. Những lời này của Vô Diễm có ý gì? Chẳng lẽ hần định vứt bỏ tất cả, vứt bỏ công danh tước vị, vứt bỏ những thứ đang có? Nếu không sao thể nói như vậy được. Vô Diễm, những lời này của huynh rốt cục có ý tứ gì?

34. Chương 064 - 065

Chương 64: Gặp lại Lý Quân Hiền

Ngày hôm sau, đoàn người ngựa sớm đã ra kinh thành, ngồi trên xe ngựa Lục Tiểu Thanh liên tục nhìn xung quanh, Thiên Vũ mỉm cười nói: “Vô Diễm sẽ không ra tiễn chúng ta, huynh ấy nói dù sao cũng phải về nên không cần phải đưa tiễn gì, huynh ấy sẽ không đến đây.”

Cái tên Vô Diễm chết tiệt, sao không nói sớm, làm hại ta còn luôn ngóng hần, Lục Tiểu Thanh bắt mẫn lắm bầm, trong lòng tức giận không ngừng, thôi quên đi, dù sao cũng sẽ trở về, đến lúc đó tính sổ với hần sau. Ánh mắt lập tức lóe sáng hô to: “Giang Nam, ta lại tới đây.”

Mười ngày nhanh chóng đi qua, Giang Nam, Dương Châu, trong hậu viện của Ngô gia tiếng người nói ồn ào, cả trai lẫn gái tụ tập lại thật nhiều, một nam một nữ thấy thế bước nhanh tới, nàng kia thật xa đã hô: “Lệ Hoa, là Tiểu Thanh tỷ tỷ gửi thư sao?”

Ngô Lệ Hoa hưng phấn cầm thư, nghe vậy giờ lên đáp: “Đúng vậy, vừa mới nhận được, hai người mau đến xem.”

Lý Quân Hiên cùng Lý Quỳnh vẽ mặt kinh ngạc vui mừng bước càng thêm nhanh, Lý Quỳnh vội hỏi: “Thư đâu? Mau cho ta xem với.” Vừa nói vừa đoạt lấy thư xem, Ngô Lệ Hoa cười nhẹ cũng không cùng nàng tranh đoạt.

Lý Quân Hiên vừa nghe có tin tức của Tiểu Thanh, trong lòng cũng khoái trá, thấy thế mỉm cười lắc đầu nói: “Quỳnh Nhi, không thể không có lễ phép như thế.”

Ngô Lệ Hoa cao hứng nói: “Không có việc gì, mọi người đều cao hứng thôi mà, quận chúa sao người không đọc cho ca ca của người nghe một chút.”

Lý Quỳnh vừa gật đầu vừa nói: “Gửi Ngô Lệ Hoa tỷ, tiểu muội Hồng Ngọc và đại tỷ tỷ Lục Tiểu Thanh mong tỷ vẫn khỏe, chúng tôi đang ở kinh thành, hiện sống trong Tấn vương phủ, tất cả đều mạnh khỏe, Lệ Hoa tỷ chớ lo. Vốn muốn đưa Lệ Hoa tỷ vào kinh cùng tỷ muội đoàn tụ, nhưng vì thời tiết nóng bức, đi đường lại không tiện, mong Lệ Hoa tỷ thứ lỗi, chờ nóng bức qua đi, Tấn vương phủ sẽ phái người tới đón Lệ Hoa tỷ vào kinh cùng tỷ muội gặp lại. Muội muội Hồng Ngọc cùng đại tỷ tỷ tái bút.”

Lý Quỳnh một hơi đọc xong, thở hổn hển, vui vẻ nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ thật là có bản lĩnh, phủ Tấn vương gia cũng có thể đi vào, ta thật sự nể nàng nha.”

Lý Quân Hiên khẽ cười cười nói: “Xem ra nàng cùng Tấn vương gia tình cũng không tệ lắm, nếu không như thế nào có thể làm cho Tấn vương phái người đến đón Ngô tiểu thư, Tiểu Thanh này thật đúng đi đến đâu cũng làm cho người ta bất ngờ, chuyện lạ nào cũng có thể phát sinh trên người nàng, thật không hiểu là do nàng là người có phúc hay là gặp vận cứt chó nữa”

Lý Quỳnh nghe Lý Quân Hiên nói như thế, xì một tiếng cười nói: “Ca ca, nghe huynh nói, xem ra Tiểu Thanh tỷ tỷ đã lâu không có đánh huynh. Được rồi, được rồi, ca ca, chúng ta quay trở về phủ chuẩn bị thuyền, ngày mai chúng ta phải đi kinh thành tìm Tiểu Thanh tỷ tỷ, muội thật muốn nhanh nhanh gặp nàng.”

Ngô Lệ Hoa vừa nghe Lý Quỳnh muốn lập tức vào kinh, ngẩng đầu nhìn Lý Quân Hiên, Lý Quân Hiên trầm ngâm một chút, mỉm cười nói: “Không cần, theo ta phỏng đoán không bao lâu nữa, Tiểu Thanh sẽ đến Giang Nam.”

Ngô Lệ Hoa khó hiểu nói: “Tề quận vương nói thế là sao ạ?” Lý Quỳnh cũng mở to mắt, buồn bực nhìn Lý Quân Hiên.

Lý Quân Hiên cười nói: “Năm nay quanh kinh thành đều bị khô hạn nghiêm trọng, lương thực khan hiếm, triều đình phải khâm sai xuống Giang Nam thu thập lương thực, lại đúng là Tấn vương, nếu ta đoán không lầm, với tính tình của Tiểu Thanh, phần lớn là sẽ đi theo Tấn vương cùng xuống đây, trở về điều vô dương oai để người ta run sợ, để tiêu đi uất khí ngày đó Ngô phủ truy nàng chạy trốn chết.”

Ngô Lệ Hoa cúi đầu suy nghĩ một chút, cười nói: “Đúng vậy, theo tính tình tỷ ấy, thật có thể làm ra chuyện như vậy. Tề quận vương thật đúng là hiểu tỷ tỷ.”

Lý Quỳnh lúc này cũng cười ha ha nói: “Nói rất đúng, trở về ra oai, đây đúng là tác phong của Tiểu Thanh tỷ tỷ, chuyện ở tửu lâu ngày đó ta còn nhớ rõ, Tiểu Thanh tỷ tỷ thế mà lại là một người thù dai. Vậy cũng tốt, chờ Tiểu Thanh tỷ tỷ đến đây, những người trong Ngô phủ cần phải cẩn thận, xem ra Tiểu Thanh tỷ tỷ không chính các người chết đi sống lại sẽ không vừa lòng.”

Lý Quân Hiên thấy Ngô Chi Hạo cùng Ngô Uy cười khở, không khỏi lắc đầu cười nói: “Đừng lo lắng, đến lúc đó để cho Ngô tiểu thư nói giúp một chút, Tiểu Thanh cho dù đến kinh thành vào vương phủ, cũng nhớ tới Ngô tiểu thư, thì tức là nàng đã nhận thức vị muội muội này.” Vừa nghe được tin tức của Lục Tiểu Thanh, Lý Quân Hiên cũng trầm tĩnh lại, có tâm tình nói nói cười cười.

Ngô Lệ Hoa cười nói: “Muốn nói giúp cũng khó, nếu tỷ tỷ không nghe Lệ Hoa nói, Lệ Hoa cũng không thể đem tỷ tỷ ăn.” Cảm tình này Ngô Lệ Hoa thật giống như là người nắm luật pháp không thể nể vì người thân mà nhẹ tay.

Có lẽ là vì chờ đợi nên thời gian trôi qua thật sự quá chậm, hơn mười ngày sau, ở bến tàu Dương Châu, mới có một con thuyền quan chậm rãi cập bến, trên bến tàu có thật nhiều quan viên xếp hàng chờ, vừa thấy thuyền quan dừng lại, vốn đang ồn ào tiếng nói chuyện, lúc này lập tức tươi cười sửa sang lại quần áo, cung kính nghênh đón.

Lục Tiểu Thanh một thân nam trang vênh vác tự đắc đi theo sau Thiên Vũ, ba người chậm rãi từ trên thuyền đi lên, các quan địa phương tiến đến nghênh đón, khom người nhất tề hô: “Thỉnh an Tấn vương gia.” Mỉm cười thân thiết, Thiên Vũ chậm rãi nâng tay nói: “Các vị không cần đa lễ.” Lục Tiểu Thanh ở phía sau nghiêm trang liên tiếp gật đầu, cười tươi như hoa định tiến lên chỗ Thiên Vũ, nếu không phải do Hồng Ngọc bên cạnh dùng sức kéo nàng lại, thì thêm một bước nữa nàng đã đứng sòng vai cùng Thiên Vũ.

Đã lâu Lục Tiểu Thanh chưa thấy qua trường hợp như vậy, thấy hơn trăm người khom người hướng mình hành lễ, trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Thiên Vũ, cái loại cảm giác này chỉ có thể dùng một chữ mà nói, chính là “Tuyệt”.

Nghênh ngang đi theo Thiên Vũ rời thuyền, nghiêm trang nhìn không chớp mắt, cố gắng ra vẻ uy nghiêm, so với Thiên Vũ còn giống Thân vương hơn. Quan viên các cấp từ mọi nơi nghênh đón, chỉ dẫn đường đi, nịnh hót tới tấp, Lục Tiểu Thanh nghe vào còn hưởng thụ hơn Thiên Vũ, mỉm cười gật đầu. Hồng Ngọc cũng một thân nam trang nhìn Lục Tiểu Thanh muốn cười mà chẳng dám, chỉ lẳng lặng đi theo bên cạnh, lâu lâu ra tay đem Lục Tiểu Thanh đang muốn vượt lên Tấn vương gia kéo trở về.

Lục Tiểu Thanh cũng không muốn giành đi lên trước, chính là hai chân của nàng không nghe lời, nhất thời hưng phấn không khỏi vượt qua khống chế, nhưng lại không nghĩ rằng nàng chỉ còn kém một chút nữa thôi là đã vượt qua Thiên Vũ cùng các quan viên chào hỏi, không có cách nào khác, không có cách nào khác, nếu giờ là hiện đại, chỉ cần lãnh đạo các cấp: tỉnh, thị, huyện đối với mình khúm núm như vậy hẳn là trong lòng đã hưng hăng một phen.

Chính đang lúc thần khí tiêu sái theo sau Thiên Vũ, ở bên cạnh không biết khi nào thì đã có hơn một người đi cùng, tà tà kéo nàng lại, Lục Tiểu Thanh bất mãn quắc mắt nhìn lại, thấy vẻ mặt người nọ trêu tức cười cười nhìn mình, còn có ai khác nữa, chính là tên Lý Quân Hiên chết tiệt.

Lục Tiểu Thanh ngẩn người nói: “Lý Quân Hiên.”

Lý Quân Hiên hướng nàng nháy mắt mấy cái nhỏ giọng nói: “Đã lâu không thấy.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời cả giận nói: “Còn dám nói lâu không thấy, ngày đó nếu không phải huynh tránh đi, ta có chặt vật như vậy không? Bây giờ còn dám tỏ ra không có việc gì nữa chứ, để xem ta cho huynh cười thế nào.” Gian tà tiến lên từng bước, nhắm chân Lý Quân Hiên đá một cước, thuận tiện dùng sức đi đi vài cái.

Lý Quân Hiên không khỏi khóe môi giật giật, khê cười nói: “Vẫn là tính tình ngang ngạnh như vậy, một chút cũng không thay đổi.” Vừa nói vừa dùng một tay kéo Tiểu Thanh tránh sang một bên.

Lục Tiểu Thanh bất mãn nói: “Làm gì vậy? Sao lại kéo ta như vậy?”

Lý Quân Hiên vẻ mặt vô tội nâng chân nói: “Đi không được.”

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt đen lại trừng mắt nhìn chàng, một đại nam nhân chỉ bị giẫm một cước như thế mà dám nói đi không được, ta đây bị con kiến cắn một cái, còn chưa nói mình bị sư tử cắn nữa là, ta khinh. Lý Quân Hiên chết tiệt nói dối mặt cũng không đổi sắc.

Chương 65: Mù đường

Mấy người bên này dừng lại, mà Thiên Vũ bị đám người vây quanh lập tức đi xa, quan viên lớn nhỏ bên cạnh cũng vội vàng theo sau, Tiểu Thanh bỗng bị bỏ cách một quãng khá xa. Còn chưa kịp theo sau, trong đám đông liền thò ra một bàn tay nhanh nhẹn kéo nàng lại.

Tiểu Thanh đang muốn mắng người thì nghe thấy âm thanh ngọt ngào: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ đã tới, Quỳnh Nhi nhớ tỷ muốn chết”. Tập trung quay lại thì đúng là Lý Quỳnh đang mặc nam trang, Tiểu Thanh ngạc nhiên hỏi: “Sao muội cũng chạy tới đây? Đây là đoàn nghênh đón quan khâm sai, mọi người cũng trà trộn được vào đây sao?”

Lý Quỳnh cười xùy một tiếng: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ còn được phép đi cùng khâm sai, nên bọn muội mới trà trộn vào đón tỷ. Mà muội cùng ca ca nghênh ngang đến chứ không phải là lén lút trà trộn nha”

Tiểu Thanh đánh giá Lý Quỳnh từ trên xuống dưới rồi cười nói: “Muội như vậy còn không phải là trà trộn vào hay sao, mà trà trộn là trà trộn, đâu phải là chuyện gì mất mặt chứ.”

Lý Quỳnh thấy Tiểu Thanh không tin, quay sang Quân Hiên nói: “Ca ca, Tiểu Thanh tỷ tỷ coi thường người khác.”

Lý Quân Hiên cười nói: “Đầu của nàng khác người thường, nói thật với nàng mà nàng lại không tin, nếu muội nói láo, chắc chắn nàng sẽ tin.” Vừa nói vừa sáng suốt di chuyển, tránh được một chưởng của Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh hung hăng dứ dứ nắm đấm về phía Quân Hiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngày xưa và bây giờ khác nhau, huynh nhớ cho kỹ, chờ ta chơi chán ở chỗ khâm sai sẽ tìm huynh tính sổ, hừ” Vừa nói vừa quay sang hướng khác.

“A, người đâu? Thiên Vũ đâu? Đi đâu rồi?” Trước mắt nơi nơi đều là xe ngựa, tiếng nghênh đón to nhỏ của quan viên lúc này đều đã phân tán, vội vàng lên xe vào thành, Thiên Vũ không biết đã lên xe nào.

Hồng Ngọc vẫn đi bên cạnh Tiểu Thanh luôn giữ yên lặng, nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi chúng ta dừng lại, Tấn Vương đã bị người ta đưa đi, bây giờ đang ở trong xe ngựa dẫn đầu, tỷ tỷ, chúng ta không đuổi theo kịp.”

Tiểu Thanh dôi mắt về phía đầu đoàn, xe ngựa đầu đoàn bắt đầu chậm rãi đi trước, các xe ngựa theo sau cũng bắt đầu khởi hành, Tiểu Thanh trong lòng quỳnh lên mắng: “Thiên Vũ chết tiệt, dám không đợi ta”. Thiên Vũ vén rèm che nhìn ra xung quanh, một người chạy đến bên cạnh nói gì đó, Thiên Vũ bèn buông rèm yên tâm rồi đi.

Tiểu Thanh không dám tin nói: “Không phải chứ, huynh ấy thật sự mặc kệ ta sao?”

Lý Quân Hiên thấy Tiểu Thanh giật mình lấp liếm cười, thì lắc đầu nói: “Nàng không phải khâm sai thì đi theo họ làm gì? Quy định của Đại Đường không cho phép mang theo gia quyến khi phụng chỉ làm việc. Ta không biết nàng là gì của Tấn Vương, nhưng lát nữa thượng yến, cho dù nàng giả dạng nam nhân có giống đến đâu đi chăng nữa, thì bao nhiêu hỏa nhãn kim tinh của mấy lão hồ ly sao lại không nhìn ra nàng là nữ chứ? Đừng gây thêm chuyện cho Tấn Vương Gia, ta đã phái người nói cho Tấn Vương Gia biết nàng đi cùng ta, nên nàng cố mà theo ta đi.”

Tiểu Thanh hí mắt nhìn chằm chằm Lý Quân Hiên, biết Lý Quân Hiên không nói sai, nhưng không muốn cho chàng chiếm thượng phong nên nói: “Lý Quân Hiên, ta với huynh có cừu oán phải không? Lần trước huynh mặc kệ ta ở Ngõ Phủ, lần này lại phá hỏng giấc mộng khâm sai của ta, huynh cố ý đối đầu với ta đúng không?”

Lý Quân Hiên nghiêm mặt nói: “Bây giờ nàng mới biết sao?”

Mắt thấy Tiểu Thanh muốn phát hỏa, Hồng Ngọc và Lý Quỳnh mỗi người một bên giữ chặt tay Tiểu Thanh lại. Lý Quỳnh cười tủm tỉm: “Muốn tính sổ với ca ca thì còn nhiều thời gian. Trước tiên chúng ta đi Ngõ gia tìm Lệ Hoa, rồi xử lý ca ca cũng không muộn.”

Lý Quân Hiên ngạc nhiên nói: “Quỳnh Nhi, muội không thể bán đứng ta nha, ta là ca ca của muội đó. Muội liên hợp với Tiểu Thanh đối phó ta thật là không có thiên lý.” Về cười thản nhiên một chút cũng không thấy để ý.

Tiểu Thanh có thêm người hỗ trợ thì liên tục gật đầu, rồi trừng mắt nói với Quân Hiên: “Thấy không, dám bắt nạt ta, huynh đúng là chán sống rồi.” Rồi lôi kéo Lý Quỳnh và Hồng Ngọc về phía trước. Lý Quỳnh bị Tiểu Thanh lôi kéo thì về mặt khó hiểu nhìn về phía sau, rồi cố gắng bước nhanh theo kịp Tiểu Thanh. Lý Quân Hiên từ đầu đến cuối đều mang vẻ tươi cười, nhìn Tiểu Thanh đi trước dẫn đường rồi nhủ thầm, nhẹ

phe phẩy quạt rồi cũng đi theo ba người. Bốn người đi được một lúc lâu, Lý Quỳnh càng ngày càng nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ đưa bọn muội đi đâu đây?”

Tiểu Thanh đáp không cần suy nghĩ: “Đi Ngô gia tìm Lệ Hoa, không phải là muội nói lúc trước sao giờ còn hỏi ta.”

Lý Quỳnh a một tiếng, lại ngẩng đầu nhìn bốn phía nói: “Nhưng đường này hình như không phải đường tới Ngô gia” Tiểu Thanh dừng bước nghi hoặc nói: “Sao có thể? Lần trước chúng ta ngồi xe ngựa không phải đi đường này sao? Chẳng lẽ ta nhớ nhầm?”

Lý Quỳnh toát mồ hôi nói: “Tỷ tỷ à, tỷ đưa chúng ta đi hơn một vòng quanh bên tàu rồi, bây giờ xem thời gian còn lại mà muốn tới Ngô gia nghe chừng khó nha.”

Tiểu Thanh quay đầu nhìn xung quanh, trước mắt vẫn thấy bên tàu, không thể nào, tại đây lạc đường thật mất mặt!

Lý Quỳnh cẩn thận quan sát sắc hồng trên mặt Tiểu Thanh nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ không phải là mù đường đó chứ?”

Nha đầu tinh quái nói cái gì vậy chứ! Ta chỉ bất ngờ không để ý đến đường đi thôi mà, rồi nổi giận nói: “Muội thì biết cái gì? Đi bộ nhiều mới tốt cho sức khỏe.” Hồng Ngọc và Lý Quỳnh đều một điệu bộ bình tĩnh, nín cười mặt đỏ bừng nhìn Tiểu Thanh, được, thái độ như thế mới đúng, để lại mặt mũi cho ta, rất đáng khen ngợi.

Lý Quân Hiên phía sau nghiêm túc nói: “Đúng vậy, rất có lý”

A, Lý Quân Hiên này từ khi nào lại cùng phe với mình vậy, Lý Quỳnh cũng nghi hoặc nói: “Ca ca, huynh thật là, biết rõ Thanh tỷ không biết đường, vậy mà không nói gì, cứ đi sau. Nếu không phải do Quỳnh Nhi phát hiện lại quay về chỗ cũ, thì chúng ta còn vòng đi vòng lại bao nhiêu lượt nữa đây.”

Lý Quân Hiên ho khan một tiếng cười tủm tỉm nói: “Dương Châu lớn như vậy, vòng đi vòng lại cũng đã đi được một nửa, ta không ngại tản bộ cùng mọi người.”

Lý Quân Hiên chết tiệt, hóa ra hần vẫn đi sau cười ta, tên chết tiệt làm ta tức chết. Còn chưa đợi Tiểu Thanh nổi đóa, Quân Hiên mỉm cười nói: “Tuy nhiên, nếu mọi người không muốn đi bộ nữa, thì chúng ta còn có xe ngựa ở phía sau sẵn sàng, chỉ cần một nén hương là có thể đưa chúng ta đến Ngô phủ. Nhưng nếu tản bộ xa quá, thì ta cũng không cam đoan có thể đúng giờ.” Vừa nói vừa chỉ xe ngựa phía sau.

Tiểu Thanh choáng váng, Lý Quân Hiên chết tiệt đúng là muốn đối đầu với mình, rõ ràng còn có xe ngựa để ngồi, vậy mà còn nghiêm túc đi theo phía sau. Không nói một lời, tiến lên tặng cho Quân Hiên một cước, mà Quân Hiên chẳng những không khóc mà miệng cười còn rộng hơn. Tiểu Thanh buồn bực kéo Lý Quỳnh và Hồng Ngọc nói: “Đi Ngô phủ”

Rồi còn không cam lòng quay lại quát Quân Hiên: “Huynh tự đi bộ”, rồi cướp lấy roi ngựa, hừ, ta tự đi xe. Phía sau còn truyền đến tiếng cười ha ha của Quân Hiên. Bên trong xe ngựa, Lý Quỳnh và Hồng Ngọc cũng thích thú nhìn Tiểu Thanh. Còn Tiểu Thanh, trong lòng cực kỳ buồn bực, vốn tưởng tới Giang Nam ra oai, không ngờ khởi đầu đã mất mặt.

35. Chương 066 - 067 - 068

Chương 66: Ba ngàn lượng

Ngô phủ, không có nhiều lễ nghi phiền phức như vậy, Ngô Lệ Hoa cùng Lục Tiểu Thanh tự nhiên vô cùng vui sướng, Ngô Lệ Hoa cười nói: “Tỷ tỷ đến thật sự là đúng lúc, ngày mai đang có chuyện rất thú vị, tỷ tỷ phần lớn sẽ có hứng thú đi xem.”

Không chờ Lục Tiểu Thanh trả lời, Lý Quỳnh cướp lời nói: “Đúng vậy, ngày mai là sinh thần của Liễu Thiện Nhân gì đó, hần còn rất đổi mới, không chỉ đơn thuần là tiệc rượu mừng sinh thần, ngược lại còn mở ra đại hội tài tử Giang Nam, ngày mai khẳng định náo nhiệt, muội đã sớm đặt vị trí tốt để xem rồi, Tiểu Thanh tỷ tỷ chúng ta cùng đi.”

Lục Tiểu Thanh nổi lên hứng thú hỏi: “Cái gì là đại hội tài tử? Để làm cái gì?”

Lý Quân Hiên vừa đến thản nhiên cười nói: “Liễu Thiện Nhân này ở Giang Nam cũng có tiếng là người lương thiện, lần này đại thọ sáu mươi của hần, hạ nhân đến không ít, hơn nữa hần ngày thường lại yêu thích những thứ phong nhã, liền nổi lên tấm lòng yêu danh sĩ Giang Nam này, muốn tổ chức một đại hội trao đổi giữa các tài tử, bầu ra đệ nhất tài tử Giang Nam, rốt cuộc có được mấy người, thời gian là ngày mai.”

Ngô Lệ Hoa nói tiếp: “Đại hội đặt ra bốn phần thi, đó là cầm, kì, thư, họa, chỉ cần có người trong bốn phần thi ấy đạt nhiều hạng nhất, sẽ được bầu là đệ nhất tài tử Giang Nam.”

Vừa nghe bốn chữ cầm kỳ thư họa, Lục Tiểu Thanh nhất thời hứng thú giảm đi nói: “Không có hứng thú, vài thứ văn chương có gì hay, trong văn không nói ai giỏi nhất, trong võ không nói ai giỏi nhì, điểm ấy cũng không hiểu, còn đòi gì là đệ nhất tài tử, ta choáng váng.”

Lý Quân Hiên nhú nói: “Hay cho trong văn không nói ai giỏi nhất, trong võ không nói ai giỏi nhì, chỉ bằng những lời này của nàng, có thể thấy được kiến thức của nàng cao hơn bọn họ.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc không nói, Lý Quỳnh thất vọng nói: “Muội còn nghĩ đến Tiểu Thanh tỷ tỷ sẽ có hứng thú đi, muội đây không phải là chọn vị trí vô ích rồi sao, vốn đang nói nhất định sẽ chơi thật vui, ai biết Tiểu Thanh tỷ tỷ cũng không đi.”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Mấy thứ này ta không có hứng thú, muốn đi tự muội đi đi.”

Lý Quân Hiên phe phẩy quạt thuận miệng nói: “Nghe nói đứng đầu bảng còn có phần thưởng, không biết là thưởng cho cái gì?”

Ngô Lệ Hoa đáp: “Việc này ta biết, Liễu lão gia kia quy định, đệ nhất tài tử thắng sẽ được ba ngàn lượng, nói là để ngợi khen cùng cổ vũ người có tài học vấn.”

Lục Tiểu Thanh nghe vậy ánh mắt nhất thời tinh thần tỉnh táo, đứng phắt dậy nói: “Bao nhiêu, ba ngàn lượng, báo danh ở chỗ nào? Hồng Ngọc, chúng ta cũng đi báo danh đi”

Lý Quỳnh ngăn người nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ không phải nói tỷ không đi sao?”

Lục Tiểu Thanh tinh thần tỏa sáng nói: “Ta đổi ý rồi, có trao đổi mới có tiến bộ, báo danh ở chỗ nào? Ta đi trước báo danh, bằng không chậm sẽ không có cơ hội.”

Ngô Lệ Hoa khó hiểu nói: “Tỷ tỷ, tỷ như thế nào thay đổi chủ ý nhanh như vậy? Muốn đi tham gia cũng không phải việc gì khó, chờ một lát muội bảo ca ca đi nói một câu là được.”

Lý Quân Hiên ha ha cười to nói: “Cái gì có trao đổi mới có tiến bộ, ta thấy đều là bởi vì tiền, chim chết vì mồi.”

Lục Tiểu Thanh thừa nhận nói: “Thà giết lầm, còn hơn bỏ sót, có tiền không lấy là đứa ngốc.”

Ngô Lệ Hoa nhất thời ngăn người nói: “Tỷ tỷ, người như thế nào ngay cả chút tiền ấy cũng xem trọng, muội không phải.....”

Lục Tiểu Thanh nghiêm trang nói: “Cái gì gọi là tích tiểu thành đại, có sông nhỏ mới có thể thành biển lớn, từ đóm lửa nhỏ mới có thể cháy lan ra đồng cỏ, về sau có chuyện như vậy nhất định phải cho ta biết.”

Hồng Ngọc nghe vậy xì một tiếng cười nói: “Muội xem tỷ tỷ không đi kiếm tiền, thật là nhân tài không được trọng dụng.” Một bên Lý Quỳnh liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Ngô Lệ Hoa còn lại là không nói gì lắc đầu nhẹ giọng cười, Lý Quân Hiên ngồi ở bên cạnh Lục Tiểu Thanh sớm nắm bắt đúng tính tình của Lục Tiểu Thanh, vấn đề có liên quan đến tiền tài kia so với ông trời còn lớn hơn, sớm đã nhàn nhả vung quạt nhìn Lục Tiểu Thanh cười.

Buổi chiều, Thiên Vũ phái người đi truyền lời cho Lý Quân Hiên nói lại với Lục Tiểu Thanh, ý bảo thời gian này mất nhiều ngày đi khắp nơi thu thập lương thực, không có thời gian quan tâm đến nàng, nàng phải thật cẩn thận, đồng thời cũng dặn Lý Quân Hiên chiếu cố Lục Tiểu Thanh nhiều một chút. Dù sao, Lục Tiểu Thanh hiện tại đang vui chơi thoải mái, Thiên Vũ có ở bên cạnh hay không cũng không quan trọng, để Lý Quỳnh, Ngô Lệ Hoa, Hồng Ngọc tùy thời nước tới chân thì nhảy vậy.

Ngày hôm sau, trời xanh gió mát, ánh thái dương rực rỡ, nắng hè chói chang. Bốn nha đầu một thân nam trang đi theo Lý Quân Hiên chậm rãi xuất phát, trên xe Ngô Lệ Hoa nhìn Lục Tiểu Thanh che miệng cười nói: “Tỷ tỷ đừng có gấp, muội đã nói cho ca ca trực tiếp an bài tỷ tỷ tiến vào trận chung kết, khoảng cách tới ba ngàn lượng bạc rất gần.”

Lục Tiểu Thanh nghe Ngô Lệ Hoa vừa nói như vậy tinh thần rung lên nói: “Cũng không thể trực tiếp cho ta hạng nhất, ta đây cũng không cần.”

Lý Quỳnh vừa nghe tức giận nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn điều động nội bộ đệ nhất tài tử Giang Nam sao? Có thể an bài tỷ tỷ trực tiếp tiến đến trận chung kết, là để cho Ngô gia chút mặt mũi, tỷ thật đúng là không biết chừng mực.”

Hồng Ngọc ở một bên cười nói: “Tính cách tỷ tỷ mọi người còn không hiểu sao, có thể không động thủ sẽ không động thủ, có thể không động khẩu sẽ không động khẩu, có thể không nổi gió bụi mà đạt hạng nhất đó là tốt nhất.” Lý Quỳnh, Ngô Lệ Hoa giương mắt nhìn Lục Tiểu Thanh vẻ mặt đồng ý liên tục gật đầu.

Nói chuyện phiếm một lúc, năm người tiến vào hội trường, Lục Tiểu Thanh xuống xe nhìn, oa sá, người thật tấp nập, so với ngày đó Ngô Lệ Hoa chọn chỗ còn náo nhiệt hơn, toàn bộ ba gian ngoài ba gian trong chật như nêm cối, cũng may có đường riêng chuyên môn dành cho khách quý tới trễ, mấy người theo đuôi nhóm tiếp đón bọn Ngô Chi Hạo chậm rãi tiến vào hội trường.

Bởi vì đến có vẻ trễ, vòng đầu loại đã sắp kết thúc, hiện tại ngồi với vài người già cả đang chụm đầu bàn luận xem ai vào chung kết.

Lục Tiểu Thanh vừa ngồi ở khu khách quý vừa nhìn chung quanh, thấy một chỗ có vẻ trống, gian giữa khoảng trống chừng một hai trăm m², đặt bốn cái bàn, lúc này vẫn chưa có ai ngồi, đối diện chỗ trống là đài chủ tịch phân loại hai bên là chỗ cho khách quý, chỗ cho khách quý đặt vài cái bàn, đầu đã có người ngồi, chung quanh vây đầy người quan sát.

Lý Quỳnh bên cạnh kinh ngạc nói: “Không ngờ tới có nhiều người như vậy, thật náo nhiệt.”

Ngô Chi Hạo ở một bên cười đáp: “Thứ nhất là Liễu lão gia tử danh tiếng lớn, thứ hai là vị trí đệ nhất tài tử Giang Nam quả thật mê người, thứ ba là có vài kẻ không vì hư danh cũng vì lợi mà đến, tóm lại một câu ngày hôm nay người tới tham gia đều vì ba mục đích đó, mọi người nếu đến sớm một chút thì tốt rồi, vừa rồi ở kia mới gọi là náo nhiệt.”

Ngô Lệ Hoa ngắt lời nói: “Ca ca, trận chung kết huynh quyết định hết rồi sao?”

Ngô Chi Hạo thấy mấy người đều là vẻ mặt quan tâm vội nói: “Đã có quyết định, là Dương đại tú tài, Quách phủ nhị thiếu gia, cùng Lục công tử của chúng ta.” Vừa nói vừa nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh.

Lý Quỳnh nha một tiếng nói: “Mấy người này đều là tài tử tiếng tăm lừng lẫy, xem ra hôm nay có một phen rồng tranh hổ đấu, cũng không biết cuối cùng giải thưởng về tay ai?”

Lục Tiểu Thanh trừng mắt nhìn liếc Lý Quỳnh một cái nói: “Đương nhiên ta là hạng nhất, còn ai vào đây nữa.”

Lý Quỳnh bật cười nói: “Lục công tử, xin hỏi ngài có sở trường về cầm kỳ thư họa sao? Phải biết rằng ba người vừa nói trên đều là cao thủ có tiếng.”

Ngô Lệ Hoa thân thiết hỏi: “Lục đại ca, cửa thứ nhất này là thi đàn, đại ca có thể đàn khúc nhạc như thế nào?”

Lời còn chưa dứt, trong số mấy vị lão nhân chủ tịch trên đài, một lão nhân thân mặc trường bào sắc trắng đứng dậy nói: “Thông qua chúng tôi chấm điểm, tiến vào trận chung kết là bốn vị: Dương đại tú tài, Quách

phủ nhị thiếu gia, Minh Đại Sinh đại tài tử, Lục Tiểu Lục công tử từ kinh thành tới đây tham gia cùng chúng ta. Hiện tại mời bốn vị tài tử tiến lên sân khấu theo thứ tự, vòng đánh giá cuối cùng bắt đầu.”

Chương 67: Thi đánh đàn.

Lý Quỳnh vừa lôi kéo Lục Tiểu Thanh vừa nói: “Nhanh đi, nhanh đi.”

Ba vị này đều là những tài tử nổi danh Giang Nam thế mà người tên Tiểu Lục này lại chưa từng nghe tiếng, đám đông đang vây xem xung quanh lúc này vừa nghe thấy thế đều quay sang nhìn chằm chằm vào mấy người bọn họ. Đợi cho ba người kia đều đi tới, Lục Tiểu Thanh mới từ ghế của khách quý chậm rãi đứng lên, một thân áo dài màu lam nhạt, một thân tỏa ra khí chất nho nhã mà cao quý, khéo mắt đuôi mày đều ẩn chứa ý cười tươi tắn làm ọi người đều như cảm nhận được làn gió cuối xuân đang khẽ thổi qua. Nhẹ phe phẩy quạt, từ từ nhấc chân bước, tao nhã mà thong dong chậm rãi đi ra, chỉ trong phút chốc đã dè bẹp khí thế của ba kẻ đi trước.

Những người vây xem chung quanh vừa thấy một người tuấn tú lại tiêu sái, thong dong như vậy, lập tức tiếng hoan hô nổi lên bốn phía, trở thành tràng hoan hô to nhất từ bấy đến giờ.

Lý Quỳnh ngồi ở ghế khách quý há hốc mồm nói: “Không thể nào, như vậy cũng biết?”

Hồng Ngọc bật cười nói: “Cái này gọi là “Lớn tiếng dọa người”, bắt đầu sẽ hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, đây chính là phong cách của tỷ tỷ” lại nhất thời lơ mồm kêu hai tiếng tỷ tỷ, vội vàng che miệng.

Lý Quân Hiên cười ha hả: “Để xem hần hôm nay sẽ mang đến cho chúng ta sự bất ngờ hay nổi hải hùng nào đây!”

Hồng Ngọc cười nói: “Những chuyện mà ca ca cho rằng bất ngờ thì thường đều đi liền với sự hải hùng mà”

Bốn người chưa nói được mấy câu thì Lục Tiểu Thanh đã cầm tờ giấy quay trở lại, tiện tay đưa cho Hồng Ngọc, Hồng Ngọc vừa thấy liền vui vẻ nói: “Số ca thật là may, bốc được số bốn, như vậy thời gian chuẩn bị sẽ rất thoải mái”.

Giữa sân, đại tài tử bốc được lá thăm thứ nhất đã trực tiếp ngồi xuống vị trí quy định, hai tay đặt lên chiếc Ngũ huyền cầm vừa mang lên, nhẹ gảy, liền vang lên tiếng “tinh tinh tang tang” thật du dương, dễ nghe. Ngô Lệ Hoa gật gù nói: “Không hổ là tài tử nổi danh, một khúc tri âm tri kỷ này có thể thấy được công phu của hần”

Lý Quân Hiên cũng gật đầu nói: “Tiếng đàn mượt mà, tay nghề thuần thực, tiếng đàn thậm chí còn có thể khiến người nghe cảm động, quả thật là cao thủ. Lục Tiểu, người đã chuẩn bị được khúc đàn gì rồi?”

Ba người khác vừa nghe cũng đều quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh hồ hững trả lời: “Không biết”

Lý Quỳnh không thể tin được nói: “Không biết? Ca ca ngay cả đàn khúc gì vẫn còn chưa nghĩ sao, mau nghĩ, mau nghĩ đi”

Ngô Lệ Hoa cũng nói: “Bây giờ còn có thời gian, ca ca mau suy nghĩ thử xem khúc nào sở trường nhất!”

Lục Tiểu Thanh nhún nhún vai nói: “Khúc gì đi nữa thì cũng không phải là sở trường”

Bốn người đều ngây ngẩn, Hồng Ngọc cẩn thận hỏi: “Ca ca, huynh có biết đánh đàn hay không?”

“Không biết” Lục Tiểu Thanh thực kiên quyết phủ định, vừa nói dứt câu đã thấy bốn người đều hung tợn trừng mắt nòng. Lý Quân Hiên cười không được mà tức cũng không xong nói: “ Nếu người không biết vậy thì còn tham gia làm gì? Người định đùa giỡn người khác có phải không?”

Lục Tiểu Thanh thực vô tội nhìn thoáng qua bốn người đang muốn đem chính mình nuốt vào bụng, thật cẩn thận nói: “Ta lúc ấy chỉ nghĩ tới ba ngàn lượng bạc, không nghĩ tới chính mình không có khả năng a”

Lý Quỳnh liếc mắt xem thường nói: “Bồ tát của ta ơi, vậy ba môn còn lại người có biết hay không?”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc nói: “Ta biết cờ nhảy, có phải hay không cũng tính là biết đánh cờ? Mà ta cũng biết viết chữ, chỉ là viết ra chắc cũng không ai có thể xem hiểu. Về phần vẽ tranh, ta cũng có thể vẽ được nhưng là không biết có ra hình thù gì hay không”

Ngô Lệ Hoa vỗ vỗ trán nói: “Ý của người là người cũng không biết sao? Trời ạ, ta vừa đề cử một người nào thế này? Còn cái gì mà “đại tài tử ở kinh thành”, Quận vương gia, ngài hại người a.....”

Lý Quân Hiên cũng là giật mình cười khổ: “Ta đã từng nghe hần làm thơ, quả thật là phi phạm, nên nghĩ rằng mấy thứ khác chắc hần cũng biết một ít. Hơn nữa trước đây hần cũng chưa từng nói là mình cái gì cũng không biết, cho nên mới khen như vậy” Hóa ra là Lý Quân Hiên kể từ lúc nghe Lục Tiểu Thanh ngâm thơ, tới giờ vẫn nghĩ Lục Tiểu Thanh là cao thủ thơ ca, lúc nói chuyện phiếm cũng có khen hơi quá với Ngô Lệ Hoa cho nên Ngô Lệ Hoa mới tin tưởng mười phần, trực tiếp an bài vào trận chung kết. Hiện tại, xem ra tất cả đều là sai lầm a...

Lục Tiểu Thanh ngượng ngừng cười ha ha nói: “Bình đến tướng chặn, nước đến đất dâng, tham gia mới có cơ hội, không tham gia thì một chút cơ hội đều không có. Mà không nói nữa, không nói nữa, đến lượt ta lên sân khấu rồi”

Lý Quỳnh nhìn thoáng qua giữa sân, thấy người thứ ba đã sắp đàn xong, không khỏi khóc thét: “Ông trời của ta ơi, bây giờ nên làm thế nào mới tốt đây???”

Lục Tiểu Thanh không để ý đến Lý Quỳnh khóc thét, dưới ánh nhìn “chòng chọc” của Hồng Ngọc, Ngô Lệ Hoa, Lý Quân Hiên, tiêu sái bước vào giữa sân, vừa đi vừa tao nhã hướng những nơi phát ra tiếng hoan hô mà gật đầu chào hỏi.

Ngồi vào chỗ của mình, trước mặt là Ngũ huyền cầm, Lục Tiểu Thanh chậm rãi đặt tay lên dây đàn, biểu tình bí hiểm khép hờ mắt. Nhìn cảnh này, Lý Quỳnh nghi hoặc nói: “Có phải là Tiểu ca gạt chúng ta hay không vậy? Mọi người xem biểu tình của hần, quả thực chính là phong phạm của một cao thủ mà?” Ngô Lệ Hoa ôm một tia hy vọng nói: “Hy vọng là như thế!”

Khép hờ ánh mắt- Lục Tiểu Thanh- đang không ngừng suy nghĩ: mẹ nó chứ, đàn cổ không biết, đàn điện tử có thể chơi được, đàn Ghi-ta còn tạm chấp nhận, hiện giờ phải đàn như thế nào đây? Mặc kệ, còn nước còn tát, cho bọn họ nghe nhạc hiện đại vậy.

Ý chí đã quyết, hai mắt bật mở, một phen cầm lấy chiếc đàn cổ đang đặt lên bàn dựng thẳng tựa vào vai, tay phải điều chỉnh thử một chút dây đàn, mỉm cười hướng mọi người vây quanh gật đầu một cái, hít sâu một hơi, ngón tay đặt trên dây đàn khẽ gảy-“Tính tính tính”- vài âm thanh chói tai nhất thời theo các kẽ ngón tay truyền ra.

Mọi người ngẩn người, đây là kiểu đàn gì?? Còn không kịp phản ứng thì Lục Tiểu Thanh đã rất phối hợp cất cao giọng hát: “Niệt tình của ta, hắc, giống như một ngọn lửa, ha, thiêu đốt toàn bộ sa mạc ... Thái dương thấy ta, hắc, cũng muốn trốn tránh ta, ha, nó cũng sợ ngọn lửa tình này của ta.....”

Trong phút chốc, ngàn vạn chim rừng bay đi hết, vạn kính nhân tung diệt, tiếng ca cao vút lên tới tận thiên đình, âm thanh chói tai của hỗn hợp đàn cổ- đàn Ghi-ta vang vọng khắp mặt đất, người người chung quanh lặng ngắt như tờ, da gà càng lúc càng nổi. Thái dương cũng càng lúc càng trốn ra xa, ngay cả chút bóng dáng cũng không thấy, tầng mây cũng tan tác tản ra bốn phía, không dám cùng Lục Tiểu Thanh tranh đấu.

Lý Quỳnh đang uống một ngụm trà, bị kích động liền phun lên người Lý Quân Hiên, không thể tin nổi run run chỉ tay vào Lục Tiểu Thanh, thì thào không nói nên lời. Ngô Lệ Hoa cùng Hồng Ngọc thì đều đang bị rung động, khúc nhạc này chỉ có ở trên trời mới có, đời người mấy dịp được nghe =))))

“Đây là ngọn lửa tình yêu của ta...” Kết thúc là những âm thanh ngân nga nơi quang tám, Lục Tiểu Thanh rốt cục đã hát xong, lại thấy mọi người xung quanh mặt đỏ ra như gà gồ nhìn chính mình không khỏi khựng lên một tiếng, buông đàn cổ xuống, chậm rãi đứng dậy, nho nhã lễ độ hướng bốn phương hạ thấp người nói: “Đa tạ mọi người đã ủng hộ, đa tạ, đa tạ!!”

Không có tặng hoa, cũng không có những tràng vỗ tay như sấm, chỉ có mọi người sau khi tỉnh táo lại đều nhất trí “Nôn”, Lục Tiểu Thanh tức giận bất bình, hừ một tiếng thật lớn, quay trở về chỗ lại gặp Lý Quỳnh đang giấu mặt sau chiếc quạt cười hết sức khoa trương.

Ngô Lệ Hoa muốn cười lại cười không được nói: “Đại ca, huynh chính là như vậy đánh đàn? Tiểu muội hôm nay xem như đã được mở rộng tầm mắt”

Hồng Ngọc một bên lau nước mắt, một bên nói: “Cổ nhân thường nói ‘Bồ nhi nãi tửu’, hôm nay đại ca thực sự đã làm được điều này”

Lý Quân Hiền thật thân sĩ, đưa qua một chén nước nói: “Đến đây uống ngụm nước cho đỡ khô cổ đi”

Lục Tiểu Thanh vui sướng tiếp nhận, sau đó đổi vài nha đầu còn lại bất mãn nói: “Vẫn là Quân Hiền tốt nhất, mọi người xem mọi người còn ra thể thống gì? Thật chẳng biết kính già yêu trẻ gì cả!”

Lý Quân Hiền cực kỳ tự nhiên, gật gật đầu nói: “Lục Tiểu, ta còn không biết cổ họng người tốt như vậy, xem ra về sau chuyện thần khôi đánh mình, không phải là người thì không được rồi”

Lục Tiểu Thanh sắc mặt một ngụm, quay ra nói: “Huynh có ý gì?”

Ngô Lệ Hoa dùng sức nhéo nhéo cánh tay mình, miễn cho chính mình cười thành tiếng nói: “Ý của huynh ấy là: tiểu ca có một giọng hát vịt đẻ, một khúc hoàn toàn đi tong. Tuy rằng chúng ta chưa từng nghe tiểu ca xướng ca nhưng âm điệu và nhạc điệu chúng ta sẽ nghe không hiểu sao? Đặc biệt là ở câu cuối cùng, ông trời của ta ơi! Một tiếng hô to xuất phát từ cái cổ họng lị bại kia, giống như âm thanh của con vịt bị người ta bóp cổ, khiến ta nghe mà thấy dựng cả tóc gáy, bây giờ vẫn còn đang lạnh sống lưng đây này!”

Chương 68: Kỳ (Cờ)

Lý Quỳnh úp mặt vào trong lòng Lý Quân Hiền cười như nắc nẻ “Giọng thế này mà cũng dám hát? Má ơi, muội cười không thở nổi rồi”

Gương mặt già nua của Tiểu Thanh không khỏi đỏ lên. Hóa ra ngày xưa đi hát karaoke, lũ bạn rất sợ mình hát, nào là giọng nói thì thiên sứ, giọng hát lại là ác ma. Khi nào mình hát thì bọn chúng đều chạy mất, chờ mình hát chán rồi mới quay trở lại. Vừa rồi kích động nên phối hợp với đàn ghi ta, không ngờ hiệu quả lại kinh người như vậy. Lé mắt nhìn mọi người ở bốn phía, Ngô Chi Hạo vẻ mặt vừa buồn cười vừa sợ nhìn mình, mấy vị chủ quan trên đài sát khí bừng bừng nhìn mình, còn Dương đại tài tử, Quách phủ nhị thiếu gia, Minh Đại Sinh đại tài tử không còn tí hình tượng nào ngã trên ghế, cười đến hai vai không ngừng run rẩy.

Người xem xung quanh đồng loạt chấn động, nổi da gà, rồi tất cả đều chỉ chỗ Tiểu Thanh cười ha ha. Ta thêm vào, mấy ngàn người cùng cười, âm thanh cũng thật chấn động mà.

Tiểu Thanh cười hắc hắc với mấy vị chủ quan trên đài, sao ta phải tự mình quấy đảo thế này chứ, không phải vì ba ngàn lượng bạc kia sao. Cực kỳ tự giác, ngoan ngoãn ngồi xuống, nhẹ nhàng lấy quạt che mặt. Haiz, mặt đỏ làm người ta càng chú ý nhiều hơn, mọi người trắng trợn nhìn, ánh mắt như phun lửa, thật có chút ngượng, chỉ muốn co người xuống thật thấp hơn nữa.

Lý Quân Hiền thấy Tiểu Thanh co đầu rụt cổ như rùa, không khỏi vừa cười vừa hỏi: “Có muốn ta thay người thi mấy phần còn lại không?”

Tiểu Thanh hé ra một con mắt sau quạt giấy, nhìn thoáng qua thấy mọi người chỉ vào nàng cười ha ha, bỗng tức khí bừng bừng nói: “Không cần, tự ta sẽ đi đoạt danh hiệu đệ nhất về tay mình”. Tuy rằng khả năng có vẻ xa vời, trong lòng nàng âm thầm bổ sung một câu.

Lý Quân Hiền cũng không ép buộc, cười nói: “Vậy ta sẽ ở đây xem người thể hiện”

Quả nhiên, phần thi này Tiểu Thanh đã bị xếp ở hạng cuối cùng. Phần tiếp theo là thi cờ vây.

Bốn người đồng thời tham gia, xem kết quả cuối cùng, ai có nhiều quân nhất thì người đó thắng, bốn người có bốn đối thủ khác nhau. Vài vị cao thủ về cờ có phẩm đức đều cam đoan sẽ tuyệt đối công bằng, không thiên vị.

Giữa sân, tám người hướng về bốn cái bàn bốn hướng mà tới ngồi, chỉ sau một chén trà sẽ đồng thời xuất thủ, chỉ thấy ba bàn khác người tới người lui không nhanh không chậm hạ quân, người một ta một, sáu người đều là thần cờ nên thận trọng thông dong. Quay ra nhìn Tiểu Thanh, thấy hai ngón giữa kẹp lấy

quân cờ đen, mặt không đổi sắc nhìn bàn cờ, tay giơ quân cờ trên cao vẫn không nhúc nhích mà giữ nguyên ở không trung, vững như Thái Sơn, kiên quyết không hạ cờ.

Haizzz, cờ vậy a cờ vậy, ngay cả cờ ca-rô mình còn chưa thắng bao giờ, cùng lắm là đi được vài bước. Nhìn bàn cờ thần kỳ trước mặt, Tiểu Thanh cầm quân đen trong tay suy nghĩ nửa ngày, vẫn không hiểu a, nên hạ cờ chỗ nào a.

Lé mắt nhìn ba bàn cờ còn lại, thấy bọn họ sắc mặt không đổi, thống khoái đánh cờ cùng mấy cao thủ, quân cờ không nhanh không chậm hạ xuống, còn mình thì cầm quân cờ, hạ không hạ mà giờ cũng chẳng cao.

Nam tử trung niên đánh cờ với Lục Tiểu Thanh thấy quân cờ của Tiểu Thanh thật lâu vẫn chưa hạ, liền hỏi: “Lục công tử, công tử có muốn đánh cờ hay không?”

“Giục cái gì? Tâm tính, chơi cờ chủ yếu nhất là tu tâm dưỡng tính, ông vội vàng như vậy, xao động như vậy chính là hạ sách” Tiểu Thanh nghiêm trang, chăm chú nhìn người đối diện, nhẹ nhàng thanh thản nói.

Người nọ vốn vẻ mặt đang bất mãn, vội thu lại thần sắc nói “Lục công tử nói đúng, bản nhân thụ giáo”

Tiểu Thanh khẽ gật đầu, cờ trong tay vẫn không hạ, chính mình tự nhủ chờ đến khi vạn tuế ra hoa cũng không thành vấn đề. Muốn mình học thuật tính, chắc phải chờ đến kiếp sau. Nhìn thoáng qua bàn cờ, wow, Hư Trúc một nước cờ tử có thể gặp được nhân duyên khó gặp, ta không tin trước mặt mình là cái gì khó khăn quá, ta cũng thử tìm nước cờ tử trong bàn cờ để thành nước cờ sinh xem sao. (là nước cờ tử mà anh Hư Trúc trong Thiên Long Bát Bộ đánh bữa để ngăn các cao thủ tàn sát lẫn nhau đấy ạ)

Mắt đảo qua bàn cờ, thầm nghĩ: chính là nước này. Quân đen trong tay hạ xuống vững vàng trên bàn cờ. Bởi vì vị trí của nòng ở gần dãy ghế của khách quý, Lý Quân Hiền chờ xem nòng hạ cờ ở vị trí nào, vừa thấy không khỏi cười ha ha, không nhịn được liên tục lắc đầu. Ngô Lệ Hoa bên cạnh kinh ngạc nói: “Sao có thể hạ cờ nơi đó? Đánh lung tung mà trùng hợp như vậy cũng thật khéo”

Lý Quỳnh ở bên cười đến không thấy tổ quốc đâu, tựa vào vai Quân Hiền nói: “Ca ca, muội và huynh đều là người có địa vị, tiểu ca lại quăng hết cả mặt mũi của chúng ta rồi, muội cũng không đến mức ngồi cùng nòng mà không xấu hổ đâu!”

Hồng Ngọc đứng bên cạnh Lệ Hoa vừa cười vừa nói: “Nước cờ này tốt, ta lần đầu tiên thấy người ta hạ chiếu này, không hổ là đại ca của chúng ta, vừa ra tay là bắt phạm.”

Trên bàn cờ, một góc tất cả đều là quân trắng, ngay chính giữa thả một quân đen, là nước cờ mà Tiểu Thanh phải tự hỏi mãi mới hạ xuống. Người trung niên đánh cờ với Tiểu Thanh, giật mình ngẩng đầu nhìn rồi nói: “Lục công tử, nước cờ của ngươi thật thần kỳ.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe liền mừng rỡ hỏi : “Ông có phá giải được hay không?”

Người trung niên vừa muốn cười, lại vừa nín cười nói: “Lục công tử, thế cờ này đang dang dở, tất cả đều là đường sống, ngươi tùy tiện hạ nơi nào cũng có thể tiêu sái đánh tiếp. Duy chỉ có nước cờ này làm cho tất cả thành cờ tử, ngươi hạ xuống cờ tử là người thua, ta còn chưa bao giờ gặp người nào một nước cờ liền đem toàn bộ tử hết, Lục công tử, ngươi là người đầu tiên.”

Day day mi tâm Tiểu Thanh tao nhã “a” một tiếng, trầm ổn đứng dậy, nhẹ nhàng phe phẩy quạt giấy, vẫn duy trì bộ dáng tao nhã cao quý, chậm rãi đi về phía bàn khách quý. Đặt mông ngồi bên cạnh Lý Quân Hiền, quạt vẫn che trên mặt, mặt đỏ lên lấm bầm: “Rất mất mặt, chỉ một nước cờ tất cả đều tử, lão Kim Dung bịa cái quái gì chứ? Không có việc gì làm ngồi viết cái gì mà cờ tử lại thành sinh, làm ta hôm nay mất mặt như vậy. Đúng là tiểu thuyết không thể tin, không thể tin tiểu thuyết a. Cả đời anh minh của ta hôm nay lại bị hủy như vậy, còn ở trước mặt mọi người nữa, sau này ta làm sao mà quây!”

Lý Quân Hiền vẫn mỉm cười yên lặng xem Tiểu Thanh tự diễn, nói: “Cũng chỉ có cảnh giới của ngươi mới có thể một nước cờ hạ sát toàn bộ, ngươi làm ta nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa nha, cao thủ chính là cao thủ.”

Không đợi Tiểu Thanh trừng mắt, Hồng Ngọc ở một bên cũng cười nói; “Đại ca, người còn khả năng gì chưa cho Hồng Ngọc biết thì hôm nay thể hiện hết đi. Hồng Ngọc muốn mượn lời của đại ca nói ‘góp gió thành bão’ ha ha ha”

Ngô Lệ Hoa vẫn còn trầm ổn, vỗ vỗ vai Lục Tiểu Thanh nói: “Đại ca, muội cái gì cũng chưa nói, chỉ có ba từ ‘phục sát đất’. Một nước hạ sát toàn bộ nước đi của mình, nhiều năm như vậy muội chưa thấy lần nào, đại ca, muội không thể không công nhận ca là thiên tài.”

Hung hăng trừng hai mắt nhìn bốn người, Tiểu Thanh cực sáng suốt giấu mặt sau quạt giấy không ngẩng đầu, đảo mắt qua Lý Quân Hiền, Lý Quỳnh đang cười, lại liếc qua Hồng Ngọc và Ngô Lệ Hoa đang cười, buồn bực. Chuyện kinh điển như vậy mà mình cũng vướng vào, thật sự là trùng tà. Cúi đầu nhìn quần áo của mình, khóc không ra nước mắt a.

Trải qua nửa canh giờ, Quách phủ nhị thiếu gia có nhiều cờ nhất, giành vị trí thứ nhất, tiếp theo là Dương đại tú tài, thứ ba là Minh Đại Sinh, về cuối cùng là bạn Tiểu Thanh nhà chúng ta. Hai phần thi trôi qua, Dương đại tú tài và Quách phủ nhị thiếu gia mỗi người đứng đầu một mục, Minh Đại Sinh xếp thứ hai và thứ ba, vị trí cuối cùng dành cho Tiểu Lục công tử.

Tuy rằng thấy hơi mất mặt, nhưng Tiểu Thanh càng hăng hơn, quyết tâm thắng để ôm ba ngàn lượng, nên lại một lần nữa đứng ở giữa sân tham gia phần thi thứ ba: Thơ.

36. Chương 069

Chương 69: Thơ

Vị chủ quan Liễu Đại Thiện Nhân ngồi chính giữa ho khan một tiếng, đứng lên nói: “Trước so qua cảm kì, kết quả như thế nào chúng ta không cần phải nói, mọi người cũng đã biết, còn chủ đề lần này là thơ, dựa theo quy tắc cũ, mỗi đề sẽ cho hai chữ, người thi sẽ phải làm hai câu thơ, nhưng hôm nay chúng ta đã quyết định không theo quy tắc cũ nữa, sẽ có sự đổi mới, hôm nay chủ đề thứ ba cũng là thơ nhưng nội dung đa dạng, chúng ta sẽ chú ý đến phần từ đối trong hai câu thơ, tuy rằng từ đối đơn giản, nhưng trong đó lại ẩn giấu thâm ý văn học, cho nên bốn vị cũng không nên coi thường.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu thấy Liễu Đại Thiện Nhân run rẩy đứng ở đó, lần đầu tiên cảm thấy người này thiện lương lại có một loại khí chất khó tả, người quả thực như phi tiên giáng trần, mà so với bộ dáng của một vị tiên, có thể nói là còn đẹp hơn, vốn nghĩ viết chữ là chết chắc rồi, hiện tại lại không cần nữa, Liễu Đại Thiện Nhân, ta thật sự là yêu ông chết mất thôi.

Quanh co một hồi, Lục Tiểu Thanh nóng lòng muốn thử, liên tục vẫy tay tứ phương, không nghĩ tới động tác tiêu sái suýt soát khí như thế lại đưa tới tiếng cười của mọi người, a, đã quên, làm người phải khiêm tốn, khiêm tốn.

Liễu Đại Thiện Nhân bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh một cái, nói tiếp: “Về phần từ đối này, chúng tôi không bắt bẻ nhiều lắm, chỉ là tuyệt đối tránh những câu đã được lưu truyền từ xưa tới nay, không được giống, như vậy chỉ dành dựa vào khả năng của bốn người các vị.”

Sau khi Dương đại tài tử, Quách gia nhị thiếu, Minh Đại Sinh tài tử, Lục đại công tử ngồi xuống chỗ của mình, lão nhân tóc hoa râm ngồi bên cạnh Liễu đại thiện nhân đứng lên nói: “Câu đối thứ nhất.” Một tay vung lên, liền thấy một tiểu đồng tử đi ra, trình ra một vế trên sớm đã được chuẩn bị tốt, vài chữ rồng bay phượng múa khá to, nét chữ thoăn thoắt, dứt khoát, thấy được thư pháp của người này tốt hiếm có.

Lục Tiểu Thanh vừa thấy lập tức lo lắng, đây là chữ gì vậy? Ta không biết. Liếc mắt nhìn ba người bên cạnh đã suy nghĩ thật lâu, xoa xoa hai tay nói: “Ta bị cận thị a..., mắt không tốt nên thấy không rõ lắm, phiền toái đọc giùm được không?”

Lý Quỳnh ngẩn ngơ nói: “Tiểu ca mắt không tốt từ khi nào? Người không phải cái gì cũng đều thấy rõ sao? Hiện tại chữ lớn như vậy, người lại nói nhìn không thấy?”

Ngô Lệ Hoa cũng không hiểu, lắc đầu nói: “Không rõ đại ca muốn làm cái gì?”

Lý Quân Hiên cũng có chút nghi hoặc, nhìn sang lại thấy Hồng Ngọc đang che miệng cười đến nước mắt đều chảy ra, cười hỏi: “Hồng Ngọc, người biết đại ca người đang làm cái gì không?”

Hồng Ngọc nghe Lý Quân Hiên hỏi, lại thấy Lý Quỳnh cùng Ngô Lệ Hoa đều nhìn về phía mình, khóe miệng cười nói: “Đại ca không phải đang làm cái gì, đại ca chính là không... biết chữ mà thôi.”

Lý Quân Hiên đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo khóe miệng càng kéo cao, nửa ngày cười ha ha nói: “Ta thật sự chết với nàng, lần trước thấy nàng văn thơ tốt như vậy, nghĩ là nàng từng đọc qua tứ thư ngũ kinh, xuất khẩu thành thơ, là đại tài nữ, lại không nghĩ rằng nàng ngay cả chữ cũng không biết, ha ha, không biết mấy câu thơ trước kia là ở đâu ra nữa, ta cư nhiên cũng bị nàng che mắt mất rồi, ha ha ha ha.”

Ngô Lệ Hoa dờ khóc dờ cười nói: “Đã như thế, nàng còn dám tới tham gia đại hội này mới chết chứ, ta xem đại ca của chúng ta thật đúng là muốn tiền đến điên rồi, trời ạ, sao ta lại để cử nàng vào chung kết này a, nàng quả thực chính là muốn phá đám mà.”

Lý Quỳnh hoàn toàn không kìm được, cười đến muốn nằm cả trên sàn, ôm bụng kêu đau, nàng cười đến đau sốc hông nói: “Tiểu ca chính là tiểu ca, cho tới bây giờ vẫn đều không giống với người khác, muội sớm nói qua tiểu ca là một kẻ quái thai, một nhân vật như thế, muội nghĩ khắp Đại Đường này có kiếm cũng không thấy người nào có thể so sánh với tiểu ca.”

Mấy người bên này đang cảm thán, lão nhân tóc hoa râm tóc kia trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh một cái, nhưng vẫn đọc: “Nước rượu lạnh, một giọt nước, hai giọt nước, ba giọt nước.”

Hần, ta còn tưởng câu đối gì khó lắm, ta đã từng nghe qua nên căn bản không cần tự hỏi, Lục Tiểu Thanh giờ lên lệnh bài nói: “Hoa đình hương, trăm khóm hoa, ngàn khóm hoa, vạn khóm hoa.”

Hiện trường vốn đang nháo loạn rùng rục, lập tức yên tĩnh, vô số ánh mắt nhất tề bắn phá về phía Lục Tiểu Thanh, ba người đang ngồi tự hỏi bên cạnh, khó tin ngẩng đầu nhìn Lục Tiểu Thanh, thiên tài a, đây chính là một câu thiên cổ tuyệt đối a, vài thập niên qua không ai đối được, tinh tế nhất phẩm, đối ngay cả bên trong, bên ngoài đều hợp tình hợp lý.

Lão nhân tóc hoa râm vốn vẻ mặt khinh bỉ, trợn mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, thì thào thuật lại một lần nói: “Hoa đình hương, trăm khóm hoa, ngàn khóm hoa, vạn khóm hoa. Tốt, rất tinh tế, câu hay, đối hay.” Ánh mắt nhìn Lục Tiểu Thanh thay đổi, vẻ mặt tươi cười nói: “Đối hay, câu đối lão phu nhiều năm suy nghĩ khổ tâm như vậy, hôm nay lại gặp được người tài ba chỉ giáo, đây quả là may mắn của lão phu.”

Người ở đây đa phần là người đọc cũng không ít sách, có thể biết được câu thiên cổ tuyệt đối này, vừa nghe Lục Tiểu Thanh đối, lại nghe vị trọng tài nói như thế, không khỏi nhìn Lục Tiểu Thanh với cặp mắt khác xưa, Lục Tiểu Thanh ngồi ở giữa, khẽ phe phẩy quạt giấy, khí suất lãnh khốc lại như đùa giỡn, không biết bao nhiêu các đại nương, đại tỷ, tiểu muội xung quanh bị dáng vẻ đó của nàng làm ê mết.

Lục Tiểu Thanh đắc ý dào dạt thầm nghĩ: “Cuối cùng có thể có mặt mũi, bằng không về sau thực ngưỡng ngưỡng khi xuất môn.” Vừa nghĩ vừa đắc ý, vút cho bọn Lý Quân Hiên một nhìn mị lực, Lý Quân Hiên ha ha cười không tiếng động nói: “Bất chúc người.”

Lục Tiểu Thanh vừa thấy khẩu hình của Lý Quân Hiên, nhất thời trừng mắt, lại thấy Hồng Ngọc vẫn đang cười nàng, tiểu phản nghịch, dám nói ra bí mật của tỷ tỷ người, để cho trở về ta tính sổ với người thế nào.

Lạnh lùng hung hăng trừng Hồng Ngọc, lão nhân tóc hoa râm tươi cười nói: “Lục công tử chú ý, câu đối thứ hai.” Vừa nói vừa nhìn đến vẻ trên của câu đối, không chờ Lục Tiểu Thanh mở miệng, trực tiếp đọc: “Tứ khẩu tâm tư, tứ quân, tứ quốc, tứ xã tắc.”

Lục Tiểu Thanh không chút nghĩ ngợi nói: “Bát mục đồng thưởng, thưởng phong, thưởng nguyệt, thưởng thu hương.”

Vị chủ quán Liễu Đại Thiện Nhân trên đài cao hừng đứng dậy khen: “Đối hay, đối hay, khó tin rằng người chỉ thuận miệng không cần nghĩ ngợi mà lại đối hay như thế, Lục công tử thật là người đại tài, lão Đỗ, người thắng trong đại hội hôm nay đã rõ.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nhận lấy nói: “Quá khen, quá khen.”

Lão nhân bị Liễu Đại Thiện Nhân gọi là lão Đỗ kích động gật đầu liên tục nói: “Nói không sai, hai câu đối của Lục công tử là khúc mắc nhiều năm của lão phu, bất quá, Lục công tử, thu hương kia là cái gì vậy, có thể thưởng sao?”

Hắc hắc, trực tiếp mượn lại lời kịch kinh điển của Châu Tinh Trì, Lục Tiểu Thanh ho khan hai tiếng nói: “Thu hương này, ở quê của ta là một loại..... Hoa danh, hoa danh a.”

Lão Đỗ ồ một tiếng lập tức nói: “Lục công tử, đây là câu đối thứ ba, người chú ý nghe cho kỹ nha.” Lão Đỗ này cũng thật là, chỉ là đối được hai câu đối thôi, liền kích động như vậy, trực tiếp không nhìn đến sự tồn tại của ba người còn lại, Lục Tiểu Thanh cũng mặc kệ không suy nghĩ nhiều như vậy, phe phẩy quạt, phong độ nói: “Mời.”

Lúc này Dương đại tài tử cùng hai người khác chờ cũng không muốn bị người khác bỏ qua, xoay người nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh, vừa mừng vừa sợ chờ câu đối tiếp theo của Lục Tiểu Thanh. Người xung quanh ngóng cổ nhìn Lục Tiểu Thanh, chuẩn bị nghe thêm câu đối kinh điển từ trong miệng hắn nói ra.

Lão Đỗ không đợi đồng tử mở phong thư, liền nói: “Trung thu trăng tròn, mười sáu ngày rằm, hàng năm trăng tròn tiếp ngày rằm.”

“Giao thừa cuối năm, tân niên năm đầu, hàng năm cuối năm tiếp năm đầu.” Không dừng một giây, trực tiếp thanh thoát trả lời.

Lão Đỗ cả kinh, vui vẻ nói tiếp: “Câu đối cuối cùng, đây chính là danh đối vài ngày trước truyền khắp Giang Nam, vô số Giang Nam chi sĩ không thể đối được, chính là tuyệt đối trong tuyệt đối, Lục công tử, người nên nghe kỹ. ‘Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương, vương vương tại thượng.’”

37. Chương 070

Chương 70: Đệ nhất tài tử Giang Nam

Về đối vừa đưa ra, xung quanh lặng ngắt như tờ, tuy là một về đối nhưng đã đưa ra trước mặt danh sĩ không biết bao nhiêu lần. Hiện tại nghe thấy về đối này, tất cả lại vừa khấn trương vừa hưng phấn. Khấn trương vì đưa mắt nhìn khắp Giang Nam rộng lớn như vậy chưa ai có thể đối được, còn nếu để tài tử ở nơi khác đến đối được thì mặt mũi toàn bộ tài tử Giang Nam đều mất hết. Hưng phấn vì rất muốn biết về đối của nó là gì.

Lục Tiểu Thanh trong lòng vui nở rộ, đây, đây, đây không phải là về đối ngày xưa mình bảo treo ở trước cửa kỹ viện sao, nay lại lấy ra để làm khó ỉnh. Ha ha, ông trời chiếu cố ta rồi, cũng tạo cơ hội cho Tiểu Thanh đứng đầu. Tự mình phân vân, thấy xung quanh mọi người trừng mắt với mình thì Tiểu Thanh cười nhẹ, chiếc quạt trong tay nhẹ nhàng lay động, rồi gấp quạt lại chỉ về phía bốn người Lý Quân Hiền chậm rãi nói “Si, mi, vông, lượng, tứ tiểu quý, quý quý sang bên.” [1]

[1] Si, mi, vông, lượng, tứ tiểu quý, quý quý sát bên: Yêu, ma quỷ, quái, Tứ tiểu quý, Quý Quý sang bên.

Oàng, chấn động, nháy mắt mọi vật yên tĩnh, Dương đại tài tử lặn lông lốc tới bên Tiểu Thanh, kích động nắm tay Tiểu Thanh nói: “Tuyệt ột câu ‘Si, mi, vông, lượng, tứ tiểu quý, quý quý sang bên’. Về đối này làm ta mấy tháng không biết vị của thịt, ăn không ngon, ngủ không yên. Hôm nay cuối cùng cũng đã biết về đối còn lại. Đối hay lắm, đối hay lắm, Dương mỗ cam bái hạ phong, cam bái hạ phong”

Dương đại tài tử còn chưa nói xong, thì tiếng hoan hô vang lên như sấm. Tài tử ở khắp nơi xem náo nhiệt, Quách nhị thiếu gia ở trên, Minh Đại Sinh đại tài tử, Lão Đỗ, Liễu đại thiện nhân và tất cả mọi người có mặt đều kích động vỗ tay vui sướng.

Lão Đỗ cười ha ha nói: “Hóa ra về đối này có thể đối như vậy, thật sự là bội phục, bội phục”

Người xem xung quanh đều sùng bái nhìn Tiểu Thanh, chỉ có bốn người hiểu rõ, ở bên cạnh cười ha ha nhìn Tiểu Thanh, Lý Quân Hiên vừa cười vừa nói; “Tiểu Thanh giỏi thật, dám so sánh chúng ta với si, mi, võng, lượng.”

Ngô Lệ Hoa bất đắc dĩ nói: “Nhìn khắp Giang Nam có ai dám đem Quận vương và Quận chúa so sánh với tiểu quỷ không? Ta nghĩ chắc cũng chỉ có đại ca là một. Không biết nên khâm phục nàng nghe qua là nhớ hay thật sự có đại tài? Mà có người tài hoa nào lại không biết chữ không? Ta thực sự bị nàng làm cho hồ đồ rồi!”

Lý Quỳnh gật đầu nói: “Ta đồng ý, kết luận của ta là Đại ca là đệ nhất quái thai.”

Hồng Ngọc mỉm cười nói: “Tần vương gia và Kinh Quận vương có nói dù cho đại ca có làm phát sinh chuyện gì, cũng không làm cho bọn họ thấy kỳ quái, vì nàng là Lục Tiểu Thanh”

Lý Quân Hiên nhướn mi hỏi “Nàng và Vô Diễm rất thân thiết sao?”

Hồng Ngọc nhìn thoáng qua Lý Quân Hiên rồi gật đầu nói: “Đúng vậy, Đại ca và Kinh Quận vương rất thân thiết”. Ngày thường Hồng Ngọc là người ít nói nhưng cũng là người hiểu chuyện, nắm bắt ý tứ của người nói. Trước kia thấy Tần Vương đưa Tiểu Thanh cho Lý Quân Hiên chiếu cố thì biết người này phần lớn là có quan hệ tốt với Tần Vương. Giờ lại nghe Ngô Lệ Hoa nói đến Quận vương, Quận chúa thì trong lòng cũng suy đoán được hai người này cũng là người trong hoàng thất, liền không giấu diếm. Chữ chẳng như Tiểu Thanh, dù nghe thấy cách Lệ Hoa xưng hô cũng vào tai này ra tai kia, có nghe mà không có để ý.

Lý Quân Hiên khẽ cười nhìn Tiểu Thanh đang đắc ý dào dạt đi về phía mình không nói gì. Vênh váo đắc ý ngồi xuống, Tiểu Thanh nhướn mày nhìn Lý Quân Hiên và ba người còn lại nói: “Nhìn đi, bây giờ đã biết chưa, ta là người tài giỏi, cần gì mà cảm kỳ, ta khinh không thèm thể hiện, không thì làm sao lại có cơ hội cho bọn họ kiêu ngạo.”

Lý Quân Hiên cười ngắt lời Tiểu Thanh: “Đừng huênh hoang vội, cứ từ từ tính xem làm thế nào qua ải này đã, nàng định thi như thế nào?”

Tiểu Thanh bất mãn trừng mắt thấy Lý Quân Hiên không cho nàng tiếp tục khoác lác, liền nói: “Nên qua thế nào thì làm như thế”

Lý Quỳnh xem thường nói; “Tiểu ca, hiện tại có trong tay vị trí thứ nhất, dựa theo thành tích trước mắt, người chỉ cần đứng đầu phần thi họa thì sẽ nắm gọn ba ngàn lượng trong tay.”

Tiểu Thanh vừa nghe tới đó thì tinh thần rung lên, phấn khích lắm nhẩm: “Chỉ là vẽ vờ thôi, ai không biết, nhưng cảnh giới thì còn có điểm khó, ta tuy có biết quốc họa là lối vẽ tỉ mỉ, nhuộm màu, thoả mái thể hiện ý tưởng, nhưng cụ thể thế nào, thực hiện ra sao thì đúng là hao tâm tổn trí, chẳng lẽ cho bọn họ vẽ tranh hai bút, hoặc là phác họa sao? Sợ là bọn họ không hiểu. Không thì học cách Đường Bá Hổ vẽ Thu Hương vậy.”

Quay đầu nhìn các nữ tử bên cạnh, lại đảo mắt ra đám đông không hề có nữ giới, âm thầm lắc đầu nói: “Thực hiện thì đúng là không có khả năng, thời Đường còn chưa cởi mở, dám chắc là không ai dám khỏa thân trước nhiều người như vậy, chẳng lẽ ta tự học thành tài, chẳng lẽ chưa kịp thể hiện đã đứt gánh giữa chừng? No, đây cũng không phải là phong cách của ta, aiz, chẳng thêm quần nữa, xe tới núi ắt có đường, thuyền đến cầu tự nhiên thẳng, không thẳng, hừ, ta bắt nó phải thẳng”

Khi hạ quyết tâm thì lần tỷ thí thứ tư cũng bắt đầu, Lý Quân Hiên, Lý Quỳnh, Hồng Ngọc, Ngô Lệ Hoa ‘hữu tình vô hạn’ duy trì tư thế cụp mắt xuống, chỉ có Tiểu Thanh ngẩng đầu, uốn ngực thông thả trình diện. Giữa sân đã kê bốn cái bàn gỗ lim lớn, trên mặt bàn là giấy Tuyên Thành, bên cạnh là giá bút, nghiên mực, chén nước, tẩy... Bên cạnh bàn gỗ lim là ghế dựa và ly trà.

Trận đấu lấy thời gian là nửa canh giờ làm hạn định, đề tài vẽ sơn thủy, sau một tiếng chiêng, Dương đại tài tử, Quách nhị thiếu gia, Minh Đại Sinh đại tài tử lập tức vùi đầu vào vẽ tranh, không dám lãng phí một chút thời gian nào. Hiện tại tranh không phải là vấn đề trước mắt mà là vinh quang của danh hiệu đệ nhất tài tử Giang Nam. Cái gọi là danh lợi, danh lợi, thì danh luôn luôn ở phía trước lợi, chỉ có một kẻ quái thai đem đặt lợi ở phía trước danh, đạo nghĩa ném sang hai bên, đặt tư lợi ở trung tâm.

Lúc này, Lục Tiểu Thanh đang nhàn nhã ngồi trên ghế, bê ly trà lên uống từng ngụm, mắt nhìn lên trời, biểu tình bí hiểm. Bên cạnh mọi người cũng yên lặng, thấy Tiểu Thanh đang tự hỏi thì không khỏi âm thầm sốt ruột, đoán mò là hắn đã nắm chắc thắng lợi nên mới nhàn nhã thế. Các loại ý tưởng và biểu tình đều tập trung vào cái kẻ đang nhàn nhã như Lã Vọng buông cần (2) - Lục Tiểu Thanh kia.

[2] Lã vọng buông cần hay là Lã Vọng câu cá: Khương Tử Nha hay còn gọi là Thái Công Vọng hoặc Lã Vọng là một công thần đời nhà Chu, học rộng nhưng không ra làm quan. Khi đã 80 tuổi. Lã Vọng vẫn ngồi câu cá ở bờ sông Vị Thủy chưa ra giúp đời. Một hôm, Văn Vương là vua sáng lập ra nhà Chu, đi săn gặp ông ở bờ sông Vị Thủy, biết ông là người có tài, Văn Vương mừng rỡ mời về lập làm quân sư, tôn làm thượng phụ. Từ đó, Lã Vọng đã đem tài đức của mình giúp Văn Vương lập nên nghiệp nhà Chu thành đạt rực rỡ, lưu truyền sử sách muôn đời

Về sau, trong dân gian truyền tụng câu: Lã Vọng câu cá. Sự tích này còn được dùng để chỉ những người có tài đức không muốn bon chen, chưa chịu ra giúp đời.

Chỉ có bọn Lý Quân Hiên là buồn cười mà lại không dám nói gì nhìn Lục Tiểu Thanh, Lý Quỳnh hỏi nhỏ: “Tiểu ca sẽ vẽ cho chúng ta xem cái gì đây?”

Ngô Lệ Hoa nhìn chằm chằm Tiểu Thanh đáp: “Không biết, vừa kinh hách lại thêm phần kinh hỉ.”

Uống trà trong tay, Lục Tiểu Thanh buồn rầu nói: “Không biết, vừa kinh hách lại thêm phần kinh hỉ”. Lý Quân Hiên cười mà không nói, tiếp tục quan sát Tiểu Thanh đang ngẩng đầu nhìn trời.

Uống thêm ngụm trà nữa, Tiểu Thanh buồn rầu nói: “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nhưng ta bắt nó thẳng thế nào đây? Phác họa? phác họa bằng bút lông chỉ sợ là thành mảng mực đen xì. Bút phác họa? còn chưa nhìn thấy nha. Trời ạ, nếu sớm biết xuyên không về đời Đường thì ta đã học thêm chút bản lĩnh của người cổ đại, không đến nỗi hôm nay cần dùng mà không biết gì. Haizzz, rốt cuộc ta nên vẽ cái gì đây? Không đúng, rốt cuộc ta có thể vẽ cái gì đây?”

Tiểu Thanh nhíu mày trờng mắt nhìn trời, bên ngoài thì vẫn bình thản nhưng trong lòng thì đang nói: “Nhìn ta thì cũng thấy thoải mái lắm, nhưng thực sự ta sao có thể thoải mái được chứ? Đúng rồi, ta còn nhớ một chiêu, yes, chiêu cứu mạng đó, cứ lấy để dùng đã.”

Vui vẻ cúi đầu xuống, đập vào mắt là một gương mặt phóng đại ở trước mắt, hai con mắt trắng dã đang nhìn mình chằm chằm. Dọa người a, cái gì vậy? Lục Tiểu Thanh nhanh nhẹn phản ứng, tay đẩy chân đá, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm rồi trước mặt hết vật cản. Tiểu Thanh lúc này mới tập trung nhìn, không phải là lão Đỗ chủ tịch thì là ai, bây giờ hắn đang một tay ôm mắt trái, một tay xoa chân đau kêu suýt xoa.

Tiểu Thanh chưa nghĩ đã nói: “Kêu cái gì? Ta đâu có đánh ông.”

Lão Đỗ nghiêng răng nhin, buông tay, bên hốc mắt trái đã xanh xanh tím tím, bây giờ là hơi xanh, chắc ngày mai sẽ biến thành gấu trúc. Tiểu Thanh thầm nghĩ: “Sao lại thành gấu trúc, ta có đánh ông ta đâu, mới chỉ đẩy thôi mà.”

Lão Đỗ mang bộ dạng rút gân trờng mắt vào chén trà trong tay Tiểu Thanh, hận không thể đoạt lại hung khí mà đập đi nặn lại. Tiểu Thanh nường theo ánh mắt của lão Đỗ, haizzz, đúng là mình vô tội, vừa rồi phòng thủ phản kích nên quên mất trong tay vẫn đang cầm chén trà, vừa xong chén trà là nguyên nhân gây ra dấu vết gấu trúc. Hắc hắc, ai bảo người tự nhiên lại đi dọa người làm gì, ta vốn nhất gan, vô thức tự vệ. Tiểu Thanh hắc hắc cười mĩa hai tiếng rồi nhẹ nhàng đặt chén trà xuống bàn.

Hóa ra lão Đỗ thấy Tiểu Thanh bất động, thấy thời gian trôi qua quá nửa, nên sốt ruột, tiêu sái xuống thông báo với Tiểu Thanh một tiếng, không ngờ lời còn chưa nói ra đã trúng một chén trà, đúng là làm người tốt thật khó.

Mà Tiểu Thanh cũng thấy thời gian trôi qua quá nửa, ba người bên cạnh trên giấy cũng đã đầy màu sắc, nên không kịp xin lỗi hay cảm tạ lão Đỗ, phản công “Ông mau cho người mang tới cho ta một chậu nước, nhanh, chậu càng lớn càng tốt”

Lão Đỗ thấy Tiểu Thanh ăn nói thận trọng, tuy không biết Tiểu Thanh muốn làm gì, nhưng trong lòng ái tài nhiều hơn oán giận nên trờng mắt liếc Tiểu Thanh một cái rồi chạy nhanh đi phân công người chuẩn bị.

Tiểu Thanh thấy một lão nhân hơn bảy mươi tuổi còn có thể chạy nhanh như vậy thì trong lòng không khỏi thâm bội phục.

Trong chốc lát có hai tiểu đồng mang tới một thau nước đầy, hoàn hảo, không phải là thau nước dùng để tắm rửa, thau nông như vậy chắc là dùng để giặt quần áo.

Hồng Ngọc nhìn thấy thì nghi hoặc hỏi: “Đại ca định làm gì vậy?”

Lý Quỳnh ha ha cười nói: “Có thể không vẽ được nên muốn gội đầu cho tỉnh táo một chút..”

Lý Quân Hiên cũng chưa từng nhìn thấy ai dùng chậu nước để vẽ, thấy Lý Quỳnh nói vui thì đáp: “Có lẽ nàng có biện pháp độc đáo, chúng ta xuống dưới xem sẽ biết” Ngô Lệ Hoa cũng gạt đầu tán thành, hai mắt cũng đang dán vào thau nước của Tiểu Thanh.

Lão Đỗ phân phó ổn thỏa, cũng không nhịn được lòng hiếu kỳ nên đứng bên cạnh xem Tiểu Thanh. Mọi người xung quanh cũng chưa từng thấy ai vẽ bằng thau nước nên đều dài cổ quan sát. Chỉ có mấy người trên đài là còn ra vẻ e thẹn ngồi tại chỗ, nhưng ánh mắt thì mở to hết cỡ quan sát nhất cử nhất động của Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh cau mày cân nhắc cách thực hiện, cũng không để ý lão Đỗ bên cạnh, nhanh tay lấy nghiên mực hất mạnh vào thau nước. Mực nước rơi vào trong nước bắt đầu hòa tan, theo nước dao động, từ trong tâm tản ra gợn sóng xung quanh, màu nước hoặc đậm hoặc nhạt, lan trên nước thành vệt gần vệt xa.

Tiểu Thanh chờ đúng thời điểm, cầm giấy Tuyên Thành thả xuống nước. Giấy vừa thấm nước thì thấm luôn các vệt mực, mà Tiểu Thanh cũng không để giấy Tuyên Thành ở dưới nước lâu, hai tay cầm hai góc giấy nhấc lên khỏi thau nước. Giấy Tuyên Thành vốn trắng như tuyết, bây giờ nét mực loang lổ, màu mực hoặc đậm hoặc nhạt nổi lên trên giấy.

Tiểu Thanh đặt giấy lên bàn, phơi nắng, sau đó vỗ vỗ tay, vẻ mặt đắc ý nhìn tác phẩm của mình rồi xoay người ngồi xuống ghế uống trà.

Lão Đỗ bình tĩnh đứng, thấy Tiểu Thanh không có động tác gì tiếp theo, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Chỉ như vậy thôi sao?”

Lục Tiểu Thanh giương mắt đang muốn trả lời, vừa thấy mực nước đầy mặt và đầu cổ của lão Đỗ, quần áo lại càng nhiều vết, bộ dáng vừa buồn cười, vừa chật vật thì ngẩn ra. Nhớ lại lúc mình quăng nghiên mực vào thau nước thì ông ta đứng gần nhất nên ho nhẹ một tiếng, nói: “Như vậy là xong”.

Lão Đỗ đi quanh hai vòng, rồi lắc đầu, trên giấy Tuyên Thành ngoài màu đen ra thì cũng không thấy gì khác, cái gì mà sơn hay thủy, chỉ thấy đen giống như đít nồi, là cái gì chứ? Còn Tiểu Thanh cũng không để ý xem lão Đỗ có nhìn ra được cái gì hay không, vẫn nhàn nhã bưng trà, quay người hướng về ba phía còn lại xem họ vẽ.

Tại nơi dành cho khách quý, Lệ Hoa vỗ vỗ hai má nói: “Đại ca vẽ cái gì vậy? Sao chỉ thấy một mảng đen xì, không thành hình gì cả”

Lý Quân Hiên trầm tư một lát lắc đầu nói: “Hiện tại thì không nhìn thấy gì cả, nhưng thủ pháp của nàng thật là nhanh nhẹn.”

Hồng Ngọc và Lý Quỳnh cũng không rõ, thân dài quá cổ, trợn to mắt, dùng sức muốn nhìn xem cái tờ giấy đen xì đó có hình gì. Mọi người xung quanh cũng châu đầu ghé tai, chỉ trở bình luận tác phẩm của Tiểu Thanh, không hiểu gì cả vì họ chưa từng thấy ai dùng cách đó để vẽ.

Không lâu sau, nửa canh giờ qua đi, ba người kia cũng đã hoàn thành tác phẩm của mình. Lúc này, ba người trên đài chủ tịch vẫn chưa nhìn ra Tiểu Thanh vẽ cái gì. Một đoàn bốn người đến xem tác phẩm của Dương đại tài tử trước.

Bức họa của Dương đại tài tử thật phóng khoáng, bút pháp tỉ mỉ, dùng nét bút để miêu tả, hình ảnh núi non trùng điệp, nét bút khi đậm khi nhạt, làm người ta nhìn vào có cảm giác khí thế, thật là một tác phẩm đẹp. Liễu Đại Thiện Nhân gạt đầu nói “Dương đại tài tử vẽ sơn thủy là Giang Nam nhất tuyệt, hôm nay xem ra thật đúng, Hoa lão thấy có đúng không?”

Hoa lão tóc đen đáp lời: “Quả nhiên là tác phẩm đẹp, nét bút hữu thần, khó mà có được hào khí như vậy, đó chính là tinh túy của vẽ tranh”

Bốn người lại xoay sang nhìn bức họa của Quách nhị thiếu gia, Quách nhị thiếu gia vẽ theo lối tỉ mỉ, sóng nước cuộn cuộn, một con thuyền xuôi theo dòng, xa xa núi non ẩn hiện, sơn thủy tụ hợp thật tiêu sái.

Hoa lão mỉm cười nói: “Thật là bút pháp thần kỳ, một con thuyền nhỏ điểm mắt rồng, làm cho bức tranh thật phiêu diêu, tiêu sái.”

Mấy người tán dương một phen, đến trước bức họa của Minh Đại Sinh, bức họa được vẽ theo lối tỉ mỉ mà thoải mái, tùy ý tiêu sái, vừa mềm mại vừa khoáng đạt, nên mạnh thì mạnh, nên nhẹ thì nhẹ, một bức Giang Sơn họa đồ, như bay như khắc.

Liễu Đại Thiện Nhân vui vẻ nói: “Hay, hay, bức họa này kết hợp cả hai phong cách thật uyển chuyển, tay nghề cao, tay nghề cao, Hoa lão, ngài nói xem, trong bốn người chúng ta thì ngài am hiểu về hội họa nhất”

Hoa lão nghiêng ngẫm nửa ngày sau nói: “Thật sự là sóng sau đè sóng trước a, bức họa này, bút, thần kết hợp, ý cảnh sâu xa, so với hai bức vừa rồi thì cao hơn một bậc a, xem ra phần thi họa này phân nửa phần thắng thuộc về Minh Đại Sinh tài tử.”

Không ngờ lão Đỗ lại nói: “Không vội, chúng ta đến xem bức họa của Lục công tử đã. Ta nhìn nửa ngày mà không ra” Vừa nói vừa bước về phía Lục Tiểu Thanh, ba người kia cũng sớm thấy tranh đầy nổi của Lục Tiểu Thanh, nên cùng đi lại phía đó, ba người dự thi cũng đi theo.

Lục Tiểu Thanh đi theo phía sau bốn giám khảo xem náo nhiệt, bây giờ thấy họ nói về tranh của mình thì cười hắc hắc nói: “Tranh của ta không để ở trên bàn để xem” Vừa nói vừa kéo Dương đại tài tử ra phía trước, ý nói anh ta cầm một góc rồi cùng treo tranh lên. Dương đại tài tử mỉm cười, đưa tay hỗ trợ.

Bốn giám khảo và Quách nhị thiếu gia, Minh Đại Sinh cùng lên xem, bức tranh vốn đang đen như mực, khi được treo trên không trung thì mặt trời chiếu qua, toàn bộ bề mặt giấy bỗng trở nên sống động. Mực nước đậm nhạt không theo quy tắc tạo thành những đường cong uốn lượn, nhìn tựa như tầng tầng lớp lớp núi cao, mây bay tầng tầng xen vào giữa những đỉnh núi.

Những đường nét uốn lượn tự nhiên hiện ra trước mắt, giống như mây trôi, lại giống như nước chảy, nước mềm mại, núi hùng vĩ kết hợp vô cùng nhuần nhuyễn. Khắp cả bức tranh, có đậm có nhạt, tự nhiên tạo thành.

Bảy người trừng mắt nhìn, lão Đỗ xoa xoa mắt nói: “Đây là phương pháp gì vậy? Sao lại kỳ càn đến thần kỳ, quả thực là quỷ phủ thần công.”

Lão Hoa không kìm được, vươn tay sờ lên lẩm bẩm nói: “Lù khù vác lu mà chạy, đại âm hi thanh, không cần nhất bút nhất hoa, lại tạo thành thủy mặc tự nhiên như vậy, tầng tầng lớp lớp, hòa lẫn, bức họa này đúng là tuyệt phẩm, tuyệt phẩm a.”

Lão nhân đầu bạc không hiểu gì, khó hiểu hỏi: “Tôi không thấy những gì ông nói là sao?”

Liễu Đại Thiện Nhân vội nói: “Phong lão, về cầm thì ngài là đệ nhất Giang Nam, nhưng ngài không hiểu Họa, tranh này từ ý cảnh đến đường cong đều là bút pháp thần kỳ. Ngài xem xem, nhìn tranh này có thấy dấu vết do con người tạo ra không? Đây hoàn toàn là thủy mặc tự thành, lại thêm ánh mặt trời chiếu lên làm cho người ta thấy như thật. Cầm giác tre già măng mọc thật mệnh mông, có thể dùng mực nước tạo thành bức tranh như vậy thật là phi thường”

Phong lão cái hiểu cái không gật đầu, Tiểu Thanh âm thầm nghi hoặc tự hỏi: “Chẳng lẽ ta thực sự có thiên phú về vẽ tranh? Dùng phương pháp nhúng nước này thực sự thần kỳ vậy sao? Chẳng lẽ ta thật sự là thiên tài? Vì sao thầy giáo dạy vẽ hồi tiểu học lại nói tranh ta vẽ linh ta linh tinh, khó nhìn? Chẳng lẽ trình độ thưởng thức của hai ngàn năm sau lại cách xa nhau như vậy?”

Nghĩ vậy còn quay đầu lại nhìn kết quả của mình, sau đó nhúu mày trầm ngâm: “Vẫn là đen như đít nòi, chẳng lẽ bọn họ có thể nhìn xuyên qua giấy, có thể nhìn thấy sơn thủy ở đằng xa?” Dừng một chút lại hắc hắc cười nói: “Đang nghĩ xem làm cách nào để thuyết minh tranh cho tốt, giờ thì hình như họ còn biết

thuyết minh hơn ta, làm ta tiết kiệm nước miếng, ha ha, xem ra ba ngàn lượng này thuộc về ta rồi, ha ha ha ha”

Vừa nghĩ vừa đắc ý, tay đang giơ lên giữ tranh liền hạ xuống, oạch, một góc tranh bị rách, Hoa lão cả giận nói: “Người làm gì vậy? Hạ tranh xuống mà cũng không cẩn thận, người có biết bức họa này quý giá thế nào không? Người tự nhiên lại làm rách một mảnh, thật không thể tha thứ.” vừa nói xong liền đi lên, gạt tay Tiểu Thanh ra, đau lòng vuốt ve chỗ bị rách.

Lục Tiểu Thanh ngạc nhiên, giương mắt thấy mấy người còn lại cùng có chung biểu hiện giận dữ thì không khỏi lui về phía sau mấy bước. Có làm không vậy, tranh là do ta vẽ nha, sao ta lại không có quyền làm rách chứ? Thấy lão Đỗ âm thầm chìa tay ra trước mặt, Tiểu Thanh biết điều đưa nốt mảnh tranh bị rách trong tay ra, khụ khụ, đây là có tranh quên người.

Ở khu vực khách quý, Lý Quỳnh không dám tin hỏi: “Không phải chứ, như vậy họ cũng nhìn được tranh vẽ gì sao?”

Ngô Lệ Hoa day day mi tâm bất đắc dĩ nói: “Cách xa như vậy nhìn không rõ lắm, không biết tranh của đại ca vẽ có gì mà mấy người kia phản ứng như vậy? Sao ta nhìn mãi cũng chỉ thấy đen như đáy nồi? Đẹp ở đâu chứ?”

Lý Quân Hiên hơi trầm ngâm: “Bức họa chắc có chỗ hơn người, nếu không các vị kia sẽ không khen ngợi như vậy, ta nghĩ là do mực nước hòa vào trong nước, tạo thành cảm giác đậm nhạt, thêm sóng nước thường tạo thành những đường nét cong in lên giấy. Nhưng khoảng cách xa quá ta không thấy rõ là có phải như vậy hay không.”

Hồng Ngọc và Lệ Hoa kinh ngạc nhìn Lý Quân Hiên, người này thật là lợi hại, chỉ liếc mắt một cái đã đoán ra nguyên lý, nhưng cũng không chắc có đúng hay không. Mà Lý Quỳnh thì trước đã biết bản lĩnh của ca ca nên khi nghe thấy nói thế chỉ gạt đầu, không ngạc nhiên, không sợ hãi.

Đứng ở giữa sân, Tiểu Thanh thấy bảy người một bên nhìn chăm chăm vào bức họa của mình mà bàn luận sôi nổi, không ngừng khen qua rồi lại khen lại, trời cũng đã về chiều, quay đầu nhìn mâm bạc phía sau mấy vị chủ tịch thì nuốt nước miếng. Huých huých mấy người kia rồi hỏi: “Xin hỏi mọi người đã thảo luận xong chưa? Ta đang chờ tuyên bố người giành giải nhất!”

Bảy người nhất thời im lặng, Liễu Đại Thiện Nhân hắc hắc cười: “Cái này phải tuyên bố, cái này phải tuyên bố.” Vừa nói vừa đi về hướng đài chủ tịch, Lục Tiểu Thanh vội vã theo sau, lão Đỗ phía sau lưu luyến không rời bức họa, cuộn tròn lại mang theo rồi cũng đi lên đài.

Đứng trên đài chủ tịch, Liễu Đại Thiện Nhân húng hắng cổ họng lớn tiếng nói: “Phần thi Họa, tất cả chúng ta đều nhất trí thông qua, Lục công tử giành thắng lợi” Lục Tiểu Thanh ở bên cạnh vẻ mặt tươi cười liên tục hướng bốn phương tám hướng vẫy tay, mọi người chung quanh thấy Tiểu Thanh bộ dạng tuần tú, tác phong lại hoạt bát, lại có tài hoa như thế nên đều đứng lên hoan hô.

Liễu Đại Thiện Nhân nói tiếp: “Hôm nay thi tài cầm, kì, thư, họa. Đến đây đã thi xong bốn mục, trải qua các phần thi, danh hiệu đệ nhất tài tử Giang Nam thuộc về Tiểu Lục công tử.” Dứt lời liền hoan hô.

Lục Tiểu Thanh cười ha ha liên tục vẫy tay, cung kính nói: “Đa tạ, đa tạ”. Nàng thấy người hoan hô thì nhiều, mà lại sợ người đằng sau không nhìn thấy nên trực tiếp trèo lên ghế của Liễu Đại Thiện Nhân, chấp hai tay luôn miệng nói: “Đa tạ, đa tạ, đa tạ đã ủng hộ, đa tạ đã ủng hộ”

Liễu Đại Thiện Nhân không nói gì, chỉ đứng nhìn Tiểu Thanh đang đắc ý vênh váo, quay đầu nhìn qua ba vị chủ khảo bên cạnh, cả ba đều tự động dịch ghế sang một bên, chống tay quay mặt nhìn về hướng khác. Lão không khỏi cười khổ nhìn Tiểu Thanh chẳng khác gì Tôn Ngộ Không thoát khỏi núi Ngũ Hành Sơn, đem mặt mũi của văn nhân quăng sạch.

Đắc ý xong, Lục Tiểu Thanh nhảy xuống khỏi ghế dựa, tủm tỉm cười hỏi Liễu Đại Thiện Nhân: “Ba ngàn lượng bạc của ta đâu?”

38. Chương 071 - Phần 1

Chương 71: Thi tiên? Thi thánh? Thi thần? [1]

[1]: Thi tiên, thi thánh, thi thần: dùng để ca ngợi nhà thơ tài giỏi hơn người, được ví như tiên nhân, thánh nhân, thần nhân.

Liễu Đại Thiện Nhân vô cùng bức mình, liếc mắt nhìn nàng một cái mang đầy ý xem thường, nói: “Lục công tử, xin công tử hãy nghe ta nói xong hẵng hoan hô có được không?”

Lục Tiểu Thanh sững sốt, người không phải là đã tuyên bố ta là đệ nhất rồi hay sao, còn có cái gì nói nữa sao? Liễu Đại Thiện Nhân thấy Lục Tiểu Thanh trờm mắt nhìn mình, lắc đầu lại đi lên phía trước, ý bảo mọi người yên lặng, sau lại nói: “Theo như thông lệ, để kết thúc lần bình xét đệ nhất tài tử Giang Nam lần này, đương nhiên là do người chiến thắng là Lục công tử của chúng ta đến tiến hành. Lần đại hội này của chúng ta thật vinh dự khi được văn sĩ bốn phương tụ tập đầy đủ về đây, cho nên không thể thiếu được tiết mục làm thơ, vì thế mới để lại tiết mục này ở phần cuối, cuối cùng sẽ do Lục đại tài tử của chúng ta hoàn thành.” Dứt lời, lần nữa lại đi đầu vô tay.

Ai nha nha... thật là một kẻ đáng ghét, cư nhiên còn muốn ta phải làm thơ chó má gì đó, người đây không phải là đang đẩy ta vào trong vòng vây hay sao, thất bại trong gang tấc. Lục Tiểu Thanh trong lòng nhanh quay ngược trở lại ý niệm trong đầu, moi hết ruột gan để suy nghĩ xem có bài thơ chó má gì có thể ứng phó được với tình cảnh trước mắt hay không, trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng thoải mái, không ngừng hướng người ở bốn hướng đang dậy sóng hoan hô gật đầu.

Nửa ngày, Liễu Đại Thiện Nhân thấy Lục Tiểu Thanh ý vị cười với những người ở phía dưới, không khỏi nói: “Lục công tử, người đã nghĩ ra được bài thơ nào chưa?”

Lục Tiểu Thanh trờm Liễu Đại Thiện Nhân nói: “Ta đang đợi ông nói xong mà.”

Liễu Đại Thiện Nhân ho khan một tiếng, mỉm cười nói: “Ta đã nói xong, mời Lục công tử.”

Shit, còn chưa có nghĩ ra, ngày thường không cần thì lại cứ nhảy vào trong đầu, lúc này đang cần thì ngay cả bóng dáng một chữ cũng không thấy, cảm tức trờm mắt nhìn bốn người bọn Lý Quân Hiên, một bên tiến lên phía trước một bước, giơ cao tay phải lên nhẹ nhàng phe phẩy quạt giấy, làm một bộ dáng muốn ngâm thơ. Tất cả mọi người ở phía dưới đều yên lặng, đều đang chờ đợi Lục đại tài tử có tài văn thơ kinh người.

Lý Quân Hiên thấy ẩn dưới vẻ mặt mỉm cười của Lục Tiểu Thanh là cơn thịnh nộ bị kìm nén, không khỏi vừa cười vừa hướng về phía Lục Tiểu Thanh khẽ lẩm bẩm vài câu trong miệng, Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiên đang truyền khẩu hình ình, hẳn là đang bảo mình nên làm theo cách này, nhưng chăm chú nhìn mãi cũng không biết là chàng đang nói cái gì, liếc mắt lại nhìn thấy mọi người xung quanh đang nhìn mình lom lom, trong lòng quỳnh lên, lo lắng này sợ rằng sẽ mất hết cả mặt mũi, dưới tình thế cấp bách trong đầu chợt lóe lên, đã có.

Nhất thời ho khan một tiếng, nho nhã lễ độ nói: “Khó có được hôm nay tụ tập nhiều người đọc sách như vậy, ta đây liền lấy người đọc sách làm đề tài, làm một bài thơ ứng cảnh.” Mỉm cười, lại lần nữa tiến lên phía trước một bước, gấp quạt giấy lại chỉ vào mọi người mà ngâm: “Thiên Tử trọng anh hào, chính là người nho nhã. Tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao.”

Tiếng nói vừa dứt, đa số người vây xem đều là người đọc sách, nghe Lục Tiểu Thanh thuận miệng làm một bài thơ tán tụng ca ngợi người đọc sách như thế, không khỏi đều hưng phấn hoan hô, tiếng vỗ tay rung cả trời. Dương đại tài tử ngồi ở phía dưới chờ, cũng không khỏi gật đầu khen ngợi, về đối của bài thơ này không gì có thể chê được, nghệ thuật thật sự quá cao, ai dám nói nó không hay, phần lớn sẽ bị mọi người ăn tươi nuốt sống là cái chắc.

Lục Tiểu Thanh chính là một người tự ki đến phát cuồng, vừa thấy mọi người khen ngợi, trong lòng rất đắc ý, ha ha cười nói: “Hôm nay Lương thành cảnh đẹp, khắp nơi Giang Nam mưa thuận gió hòa, ta sẽ làm thêm một bài thơ nữa, khụ, khụ, mọi người nghe kỹ nha..., Cờ rượu treo mời khách. Kề non dựng một tòa. Cỏ thơm ao tắm ngỗng. Dâu tốt yếm xây nhà. Rau xuân xanh bát ngát. Mùi lúa nức gần xa. Đời thịnh nào ai đói. Canh cử vội chi mà.” [2]

[2]: Hạnh lâm tại vọng
Hạnh lâm chiêu khách ẩm
Tại vọng hữu sơn trang.
Lăng hạnh nga nhi thủy
Tang du yển tử lương.
Nhất huê xuân cửu nhiệt,
Thập lý đạo hoa hương.
Thịnh thế vô cơ nổi.
Hà tu canh chúc mang.

Dịch thơ :

Cờ rượu trước núi

(Nhóm dịch: Vũ Bội Hoàng)

Bài thơ kết thúc, Liễu Đại Thiện Nhân liên tục gật đầu nói: “Tuyệt cho câu: Rau xuân xanh bát ngát. Mùi lúa nức gần xa. Đời thịnh nào ai đối. Canh cử vội chi mà. Nói rất đúng về Giang Nam của chúng ta a..., cũng nói rất đúng về Đại Đường thịnh thế của chúng ta a...”

Lục Tiểu Thanh không đợi mọi người khen, lại phe phẩy quạt giấy, thần khí hiện ra như thật, nói: “Lại thêm một bài nữa, Xa xa thấy có cây dương liễu che bóng mát, liền lấy tơ liễu làm chủ đề vậy. Những sợi tơ nào trước hiên bay múa. Hay tại mùa xuân tới đây đón gió. Bướm từng đàn bay liệng chập chùng. Tơ như suối chảy, tơ rũ bụi hồng. Trăm nguồn nghìn sợi cũng thế mà thôi. Nghĩ tới phận khinh bạc vô căn, luống những bồi hồi. Gió ơi Ợn sức gió. Đưa tơ tới tận đỉnh trời!” [3]

[3]: Bạch ngọc đường tiền xuân giải vũ

Đông phong quyển đặc quân cân.
Phong vi điệp trận loạn phân phân.
Kỹ tăng tùy thế thủy,
Khởi tất Ợ phương trần.
Vạn lữ thiên ty chung bất cải,
Nhậm tha tùy tụ tùy phân.
Thiều hoa hữu tiểu bổn vô căn.
Hào phong tần tá lực
Tống ngã thượng thanh vân!.

bản dịch 1969 :

Những sợi tơ nào trước hiên bay múa
Hay tại mùa xuân tới đây đón gió
Bướm từng đàn bay liệng chập chùng
Tơ như suối chảy, tơ rũ bụi hồng.
Trăm nguồn nghìn sợi cũng thế mà thôi.
Nghĩ tới phận khinh bạc vô căn, luống những bồi hồi,
Gió ơi Ợn sức gió

Đưa tơ tới tận đỉnh trời

Vn thư quán:

Bạch ngọc trước thềm xuân biết múa, gió đông khéo cuốn đều đều!
Trước thềm xuân biết múa may, Gió đông cuốn rải hoa này khắp nơi.
Ông bướm hàng đàn lượn dập dìu, Nỡ để bụi thơm vùi dập.
Bao phen dòng nước trôi theo, muôn sợi tơ mảnh nào khác trước.
Hợp tan mặc bước gieo neo, cũng chớ cười ta giống cheo leo.
Nhờ gió đưa lên mãi, Trên mây ngắt ngưỡng trèo.
Bướm ong nhao nhác bay hoài, Đâu theo dòng nước?
Đâu vùi bụi thơm? Muôn dây nghìn sợi vẹn toàn,
Cũng đành khi hợp khi tan tha hồ!
Đừng cười là giống chơ vơ, Mây xanh lên vút ta nhờ gió đông.

“ừm, lại một bài.....”

Ngô Lệ Hoa ngồi ở hàng ghế dành cho khách quý tán thưởng nói: “Đúng là chí hướng cao, đúng là tài văn chương xuất chúng, chỉ chút xiu nữa là bị thua, không ngờ lại có thể nói tốt đến như vậy, có thể thấy được lòng người thật sự khó đoán.”

Lý Quân Hiên trong mắt hơi hơi mang theo ý cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nổi điên, cũng cần phải nhìn xem là ở trong trường hợp nào, nghĩ đến bài thơ nào liền ngâm nga bài thơ đó, ta thật sự phục nàng rồi.”

“.....Như đoá hoa khê bung cánh rồi nở rộ.....”

Hồng Ngọc bật cười nói: “Tuy nhiên cũng vẫn còn là điệu phẩm, chính là càng nói càng xa, hiện tại đã lấy hoa cúc làm đề tài thơ, phỏng chừng một chút nữa sẽ là mai vàng cũng nên.”

Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh là người chủ trì hội nghị trên đài đã nói đến mặt đỏ, rung đùi đắc ý, còn vị Quách nhị thiếu gia ở phía dưới thì đang cầm bút anh dũng ghi lại, người chung quanh nghe được vừa mừng vừa sợ, không khỏi thở dài một hơi nói: “Đây là đang xảy ra chuyện gì vậy? Chủ đề của đại hội hôm nay khi nào lại có hoa sen? Ông trời của ta ơi, tiểu ca nghĩ còn chưa nghĩ liền đã buột miệng nói ra, nhìn xem, tiểu ca đang ở vị trí chủ trì trên đài chậm rãi mà ngâm, phần lớn các cô nương ở phía dưới ánh mắt đều đỏ lên, tiểu ca a..., thật sự nổi điên rồi.”

Thấy Lục Tiểu Thanh ở vị trí chủ vị trên đài ngâm không phân biệt đông tây nam bắc, đám người phía dưới lại là càng ngày càng kinh ngạc cùng tán thưởng, chỉ một lát sau, hoa cúc, hoa lan, hoa sen, mai vàng toàn bộ đều được lên sân khấu, mỹ nữ, sơn thủy, điền viên, gió mát trăng thanh toàn bộ ra trận, trước là một bài thơ ca ngợi núi non hùng vĩ, tiếp đến bài thơ lại kéo đến vùng hoang mạc phía bắc, ý tứ bên trong là bao hàm toàn diện, khoảng cách lịch sử cứ phải gọi là ngàn năm.

Từng chữ như châu ngọc, miệng chum chum như đoá hoa sen, chỉ cần mấp máy môi cũng sẽ làm ra được một bài thơ, quạt giấy múa may cứ phải gọi là tuyệt cú, miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt, xuân hạ thu đông một lưới bắt hết, đông tây nam bắc đều ở trong đó. Lục Tiểu Thanh đứng ở vị trí chủ vị trên đài ngâm thơ cứ gọi là nước miếng tung bay, vẻ mặt trào dâng.

Mọi người ở dưới đài đã hoàn toàn bị choáng váng, thật sự là tài cao a..., đệ nhất tài tử Giang Nam có xá là gì, đây chính là đệ nhất tài tử thiên hạ, trong lòng mọi người cứ phải gọi là cực kỳ ngưỡng mộ. Hơn một nghìn người vây xem bị Lục Tiểu Thanh làm cho ngây cả người, Lý Quân Hiên lắc đầu cười khổ nói: “Thật không biết nàng từ nơi nào lại có sẵn nhiều bài thơ như vậy? Trong đầu nàng không ngờ lại nhớ rõ nhiều bài thơ đến như vậy.”

Ngô Lệ Hoa khẽ cười nói: “Cổ nhân có Tào Thực [4] bảy bước làm được một bài thơ, hôm nay xem ra đại ca không cần bước cũng liền có thể xuất khẩu thành thơ, phen này thể hiện thật xuất sắc, tiếng tăm của

đại ca ở Giang Nam không biết sẽ cao bao nhiêu đây? Cái được gọi là tài tử sẽ đem lại địa vị gì cho đại ca đây?”

[4] Tào Thực (192-232)

Tào Thực () tự là Tử Kiến (), khi mất có tên thụy là Tư, nên còn được gọi là Trần Tư Vương. Ông là một nhà thơ nổi bật nhất trong số văn nhân thời Kiến An, Trung Quốc.

Vài nét về tác giả:

Tào Thực xứng đáng là đệ nhất thi nhân trong hai đời Tần, Hán và là người mở đường cho lối thơ diễm lệ đời Lục Triều. Thơ của ông đặc sắc vì lời rất điêu luyện, có nhạc, có đối mà vẫn tự nhiên, đủ văn vẻ lẫn chất phác.

Lý Quỳnh ha ha cười nói: “Nếu làm cho bọn họ biết tiểu ca là một đại tài tử ngay cả một chữ cũng không nhận ra, không biết những người này có nổi điên hay không nhỉ?”

Lý Quân Hiên phe phẩy quạt giấy: “Sẽ không, bọn họ chỉ biết là muội đang ở tại đây vu cáo hãm hại đệ nhất tài tử Giang Nam, phải biết rằng nói sao biết vậy là tương đương đáng sợ, càng không nói hôm nay nàng lại quá nổi bật, ngày sau nếu muội ở trước mặt những văn nhân này, nói vài lời bất lợi về nàng, phần lớn sẽ hợp nhau lại tấn công muội.”

Lý Quỳnh vừa nghe âm thầm cứng lưỡi nói: “Thật là lợi hại.” Ngô Lệ Hoa cùng Hồng Ngọc nhìn nhau âm thầm gật đầu, lời giải thích của Lý Quân Hiên quả thật là độc đáo.

Khó khăn lắm mới qua được nửa tiếng, nói đến mức miệng đắng lưỡi khô, Lục Tiểu Thanh ho khan một tiếng ngừng lại, vừa lòng nhìn ánh mắt toàn trường tràn ngập kính ngưỡng cùng bội phục nhìn nàng như nhìn một vị tối cao, trong lòng thật sự cảm thấy đắc ý, làm thơ, chỉ là chuyện nhỏ.

Sau khi Lục Tiểu Thanh thật mạnh ho khan rất nhiều lần, Liễu Đại Thiện Nhân chờ cho ban giám khảo tỉnh táo lại, lúc này ánh mắt ban giám khảo nhìn Lục Tiểu Thanh, trời ạ, giống như là đang nhìn người ngoài hành tinh, cái nhìn đầy nóng bỏng, nếu có thể có lẽ mấy người này sẽ trực tiếp ra tay bóp đôi đầu của nàng ra, để kiểm tra tể bào não, người này có phải là con người hay không vậy? Người khác làm thơ nếu không phải là tám ngày, thì cũng phải cần tám canh giờ mới làm ra được một bài, nàng thì ngược lại, giống như phun vỏ hạt dưa, miệng hé ra liền có một bài thơ đi ra, thật đúng là thần tiên mà.

Lục Tiểu Thanh nhìn ánh mắt cực kỳ nóng bỏng của bốn người kia, không khỏi rung mình một cái, ở trong sự hoan hô bùng nổ của mọi người vội hỏi: “Bạc có thể cho ta rồi chứ, ta nhưng là đã làm rất tốt rồi nha, nếu các ông lại dây dưa nữa, ta sẽ không khách khí đâu.”

Sau đó quang minh chính đại đoạt lấy một mâm bạc cùng ngân phiếu mà Liễu Đại Thiện Nhân đưa qua, Lục Tiểu Thanh giống như một vị tướng quân chiến thắng trở về, ở trong tiếng hoan hô nhiệt liệt của mọi người, hùng dũng bước đi về phía nhóm người Lý Quân Hiên.

Còn chưa kịp thổi phồng mình một phen, Lý Quân Hiên liền cười nói: “Ta không thể không nói một tiếng bội phục, cảm kỳ thư họa không biết một thứ gì như nàng, cư nhiên còn có thể trở thành đệ nhất, ta thật sự không biết nên nói là ông trời có mắt, hay là ông trời không có mắt đây.”

Lục Tiểu Thanh nghe vậy trừng mắt nhìn Lý Quân Hiên hỏi: “Nói thế là có ý gì?”

Lý Quân Hiên cúi xuống ghé sát vào tai Lục Tiểu Thanh khẽ cười nói: “Ý tứ của ta là, về sau nàng sẽ phải gặp không ít phiền toái.”

Lục Tiểu Thanh còn chưa kịp phản ứng, Liễu Đại Thiện Nhân đã mang theo lão Đỗ, phong lão, Hoa lão đi tới, tươi cười chân thành hướng Lý Quân Hiên khom người thi lễ một cái, nói: “Quận vương gia.” Lý Quân Hiên khom người đáp lễ lại, nói: “Không nên đa lễ.” Lục Tiểu Thanh nghe thấy mấy người gọi Lý Quân Hiên là Quận vương gia, lần này là nghe rõ ràng, không khỏi liếc mắt nhìn Lý Quân Hiên, trong lòng cũng không bị chấn động lắm, đã sớm biết Lý Quân Hiên không phải là người tầm thường, là Quận Vương gia thì có gì là giỏi, nàng còn quen cả với hoàng đế tương lai nha

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh liếc mắt trừng mình, không khỏi hướng nàng mỉm cười, Lục Tiểu Thanh nhe răng trợn mắt hướng chàng làm một bộ mặt quái dị, Lý Quân Hiên không khỏi tươi cười càng sâu.

Liều Đại Thiện Nhân chờ mấy người cùng Lý Quân Hiên chào hỏi qua xong, vẻ mặt khoa trương tươi cười xoay người nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Lục công tử, chúng ta có một yêu cầu quá đáng, mong rằng người có thể đáp ứng.” mới nói được một nửa, Lục Tiểu Thanh lập tức nói: “Đừng, nếu là yêu cầu quá đáng thì đừng nói, con người của ta rất sợ phiền toái.” Vừa nói vừa kéo Lý Quân Hiên chắn trước mình, xoay người lôi kéo bọn Hồng Ngọc bỏ chạy.

Liều Đại Thiện Nhân nhất thời há hốc mồm, tốt xấu gì thì lão cũng là người có tiền có thế, dù thế nào đi chăng nữa cũng là người có đức cao vọng trọng, như thế nào đệ nhất tài tử Giang Nam mới xuất hiện này, mình nói còn chưa nói xong đã liền chạy trốn, này, này, cũng thật là quá có tính cách đi.

39. Chương 071 - Phần 2

Lý Quân Hiên buồn cười nhìn thoáng qua bóng dáng chạy trốn của Lục Tiểu Thanh, hướng mấy người mỉm cười nói: “Tính cách bằng hữu của ta chính là như vậy, chuyện hấn muốn làm không cần phải nói hấn cũng sẽ đi làm, nếu chuyện hấn không muốn làm, thì không ai có thể làm khó hấn được, ta cũng không hy vọng có người sẽ gây khó khăn cho hấn.” Nói xong thần nhiên chấp tay, xem như tôn trọng người già, liền bước nhanh đuổi theo hướng bốn người bọn Lục Tiểu Thanh.

Phía trước Lục Tiểu Thanh lôi kéo bọn Hồng Ngọc ở trong đám người nhún đông, luồn tây, tận dụng triệt để đi ra bên ngoài, phía sau đi theo là Ngô Lệ Hoa cùng Lý Quỳnh nắm chặt lấy quần áo của Tiểu Thanh, một tắc cũng không rời đi theo ra bên ngoài. Lúc này vốn là đang tan hội, nên người rất là đông, mọi người ùn ùn kéo về bốn hướng rời đi, xe ngựa tuy dồn dập xuất hiện nhưng cũng có trật tự, chỉ có Lục Tiểu Thanh mang theo ba người liều mạng chen chúc đi ra bên ngoài.

Một ít người thấy vậy đã muốn nổi giận, vừa thấy là tân khoa đệ nhất tài tử, là một nhân vật đại biểu cho thế hệ văn nhân mới, là một thế hệ thi tiên, thi thánh, thi thần..... Tất cả đều cung kính nghiêng mình nhường đường, Lục Tiểu Thanh luôn mỉm cười nói hai chữ cảm ơn, một bên cước bộ nhanh hơn liền xông ra bên ngoài.

Thật vất vả mới rời xa hội trường được một chút, Lý Quỳnh thở không ra hơi nói: “Tiểu ca, người rốt cuộc muốn đi đâu a? Nghỉ tạm một chút được không? Mệt chết muối rồi.” Ngô Lệ Hoa cũng thở gấp nói: “Đại ca nghỉ một lát đi, nghỉ một lát.” Lục Tiểu Thanh thấy phía sau không có ai đuổi theo cũng liền ngừng lại.

Hồng Ngọc một bên vỗ vỗ ngực cho dễ thở: “Đại ca, người rốt cuộc là chạy trốn cái gì? Phía sau cũng không có ai đuổi theo người, người chạy nhanh như vậy để làm gì?”

Lục Tiểu Thanh quét hai mắt nhìn ba người mệt thở không nổi, bất mãn nói: “Mới đi bộ có vài bước mà đã mệt thành như thế này, đây là thân thể gì? Từ ngày mai theo ta chạy nghìn mét, chạy không được không cho phép ăn cơm, thật là...”

Ngô Lệ Hoa hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn lại nhịp tim đập quá nhanh, hỏi: “Đại ca, một nghìn mét là bao nhiêu?”

Lục Tiểu Thanh bấm ngón tay tính toán, một trượng tương đương 33 mét, ba trăm trượng hai bên trái phải là một nghìn mét, nhân tiện nói: “Mỗi ngày chạy ba trăm trượng, phải rèn luyện thân thể của các muối thật tốt cho ta.”

Lý Quỳnh vừa nghe nhất thời muốn ngất xỉu: “Muội choáng váng đầu, muối muốn hỏi Lý phủ tính dưỡng.” không chú ý đến Lục Tiểu Thanh đang trừng mắt nhìn mình xem thường, quay đầu nhìn về phía mấy người Lý Quân Hiên đang đi tới.

Ngô Lệ Hoa cũng là nghiêm trọng không nói gì, Hồng Ngọc cũng là hiểu rõ tính tình của Lục Tiểu Thanh, cười nói: “Đại ca, người còn chưa trả lời muối rốt cuộc vì sao phải chạy nhanh như vậy? Phía sau cũng không có ai đuổi theo người nha....”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn thoáng xung quanh, sau nói: “Còn không phải là bị bốn lão nhân kia dọa hay sao, yêu cầu quá đáng, muốn tới tìm ta làm việc, không có cửa đâu. Nhưng là ta ghét nhất là bị người dây dưa không rõ, đặc biệt là những người lớn tuổi như vậy, nói nặng lời không được, động thủ trực tiếp đánh cũng không được, để tránh cho bị quần lấy, biện pháp giải quyết duy nhất chính là ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.”

Lý Quân Hiên đi đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh lắc đầu cười nói: “Ai bảo nàng hôm nay phát điên làm thơ cơ, chuyện này thì tốt rồi, toàn bộ Giang Nam đều biết nàng là nhân vật số một, chỉ sợ không bao lâu nữa toàn bộ Đại Đường đều biết, thành ra Lục đại tài tử của chúng ta bỗng nhiên nổi tiếng, về sau chắc chắn sẽ còn nhiều yêu cầu quá đáng hơn nữa, xem nàng giải quyết như thế nào.”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt nhìn Lý Quân Hiên một cái, ủ rũ nói: “Nhất thời cao hứng, chỉ là thuận miệng nói ra, không nghĩ tới hậu quả.” Một bên âm thầm suy nghĩ: thật may, không mang tác phẩm nổi danh của Lý Bạch [5] ra nói, bằng không về sau hẳn nói ta trước khi hsin sinh ra đã sao chép tác phẩm của hsin, vậy ta còn mặt mũi nào mà lặn lội trên giang hồ nữa, cái danh hiệu thi tiên này vẫn là nên để dành cho hsin.

[5] Lý Bạch : Lý Bạch (tiếng Trung: 李白; Phiên âm: Lǐ Bái / Lǐ Bó; 701- 762) là nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung, được hậu bối tôn làm Thi Tiên.

Lý Quân Hiên lắc đầu cười nói: “Ta thật sự là phục nàng rồi, hôm nay nổi bật như thế, ngày sau nếu có người muốn tìm nàng tỷ thí, ta xem nàng ứng phó như thế nào.”

Lục Tiểu Thanh cũng biết Hồng Ngọc đã tiết lộ bí mật của mình, lập tức trừng mắt liếc mắt nhìn nàng một cái, sau lại nhìn Lý Quân Hiên nói: “Cần gì phải quần nhiều chuyện như vậy, chuyện hôm nay chưa xong đã nghĩ đến chuyện ngày mai, qua một ngày là một ngày, ta chỉ quản ta hiện tại, chuyện về sau chờ sau này hãy nói.”

Ba người khác cũng không có nói gì, cách sống của Lục Tiểu Thanh chính là như vậy, không để ý đến chuyện tương lai, Lý Quân Hiên lắc đầu nói: “Đi thôi, cũng không chịu nhìn đường, xe ngựa dừng ở bên kia, nàng lại huỳnh huych chạy về phía bên này.”

Lục Tiểu Thanh nhìn bốn phía xem có phải hay không, thì ra là mình đi nhầm hướng, nhìn mấy cô gái ở bên cạnh liếc mắt một cái nói: “Đi bộ trở về thôi, mỗi ngày đều ngồi xe ngựa, trách không được sức khỏe lại kém như thế, đi, chúng ta đi bộ.” Vừa nói vừa một phen giữ chặt Lý Quỳnh cùng Hồng Ngọc đi về phía trước, Lý Quân Hiên bật cười nói: “Tiểu Thanh chỉ vì chính mình mà kiêu cố.”

Ngô Lệ Hoa mới bước được vài bước nghe thấy vậy, lại lui trở về nói: “Vì sao Quận vương gia lại nói là đại ca đang vì chính mình mà kiêu cố?” thấy Lý Quân Hiên mỉm cười, Ngô Lệ Hoa hơi trầm ngâm nhất thời nói: “Đúng rồi, đại ca là vì vừa được phong danh hào đệ nhất tài tử Giang Nam, theo như tính cách của đại ca khẳng định là muốn rêu rao gây sự chú ý ở khắp nơi, khiến ọi người đều biết mới phải.”

Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Danh lợi, danh lợi, nàng ấy cũng chỉ thích lợi làm sao có thể thích danh, đệ nhất tài tử Giang Nam này đối với nàng ấy có hay không cũng không quan trọng, nàng ấy muốn đi bộ về chẳng qua là muốn biết đường đi lối lại ở Dương Châu mà thôi, để tránh khỏi lúc tìm không ra đường sẽ bị chúng ta giễu cợt.”

Ngô Lệ Hoa nhất thời gật đầu cười nói: “Đúng, đúng, xem ra vẫn là Quận vương gia thật sự hiểu đại ca, trừ bỏ chuyện đại ca thích tiền ra, ta còn thật sự không biết là tỷ ấy còn thích những thứ gì khác nữa.” Vừa nói vừa đi theo Lý Quân Hiên hướng Lục Tiểu Thanh theo đi lên.

Mấy người có trước có sau vừa nói vừa cười đi thẳng về phía trước, Lục Tiểu Thanh đang cao hứng phấn chấn nói chuyện lý thú ở kinh thành, thì có một người đâm thẳng về phía nàng, sau khi đụng phải Lục Tiểu Thanh một cái liền vội vàng tránh sang một bên, liên tục lên tiếng xin lỗi, Lục Tiểu Thanh tâm tình đang cực kỳ tốt cho nên cũng bỏ qua cho hsin, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc, trong lòng vừa động, vội vàng sờ túi bạc mà Liễu Đại Thiện Nhân vừa đưa cho, shit, số tiền thù lao lớn như vậy mà hsin cũng dám trộm.

Mạnh quay người lại, hét lớn một tiếng: “Dám trộm bạc của ta, người thật sự muốn chết mà.” Dưới chân tăng lực, thi triển khinh công thiết chưởng thủy thượng phiêu [6], cộng thêm tốc độ dũng mãnh của Lưu Tường [7], thể như hỏa tiễn hướng kẻ trộm đang chạy ở phía trước phóng tới. Người nọ thấy chuyện bị bại

lộ, lòng bàn chân như được bôi thêm mỡ, bước ra hai chân rồi xoay người chạy thực mạng về phía trước, Lục Tiểu Thanh ở phía sau một bên mắng một bên đuổi theo, hai người một trước một sau trong nháy mắt cũng đã không còn thấy thân ảnh.

[6] Thiết chưởng thủy thượng phiêu: Cừ Thiên Nhận (, Qiu Qianren, đôi khi phiên âm là Cừ Thiên Nhận hoặc Cừ Thiên Nhân, Cầu Thiên Nhân) là nhân vật xuất hiện trong tác phẩm Xạ điêu anh hùng truyện và Thần điêu hiệp nữ của Kim Dung

Ở Xạ điêu anh hùng truyện, ông là Bang chủ Thiết Chưởng Bang, biệt hiệu Thiết Chưởng Thủy Thượng Phiêu, nổi tiếng với tuyệt chiêu “Thiết Chưởng” và công phu “Thủy thượng phiêu” (môn khinh công đi trên mặt nước)

[7] Lưu Tường: là VĐV Trung Quốc đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athens 2004.

Người phía trước càng chạy càng nhanh, Lục Tiểu Thanh phía sau là anh dừng truy đuổi, hai người vẫn đuổi theo từ đầu đến cuối, một người cắt đuôi không xong, một người đuổi không kịp, Lục Tiểu Thanh càng mắng lại càng không còn khí lực, may mà còn biết im lặng miệt mài đuổi theo.

Thành Dương Châu cũng quả thật là rộng, qua một hồi công phu hai người liên lượn được một vòng tròn quay lại điểm xuất phát, rốt cục đến lúc sắp không chịu được nữa, kẻ trộm kia lại rẽ vào một ngõ nhỏ. Cũng là do tên kia không nhìn đường, chỉ lo vui đầu mà chạy, kết quả là chui vào ngõ cụt.

Hai người đang ở cuối ngõ hẻm trong ngõ nhỏ, cả hai đều nhìn nhau thở hồng hộc, Lục Tiểu Thanh hung hăng trừng mắt người nọ, đặt mông ngồi xuống đất thở phì phò, người nọ tựa lưng vào vách tường vừa lau mồ hôi, vừa thở hồng hộc, nửa ngày cũng chưa có người nào lên tiếng. Phía sau Lý Quân Hiên đuổi theo tới nơi, tựa vào trên vách tường, lại vừa cười vừa mệ hướng Lục Tiểu Thanh nói: “Ta còn không biết nàng có thể chạy được như vậy? Sớm biết như thế ta đã chờ nàng đuổi về chỗ cũ rồi cũng nàng đuổi theo, ta cũng tiết kiệm được một chút sức lực rồi.”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc Lý Quân Hiên một cái, lập tức lại quay đầu nhìn kẻ trộm trong ngõ cụt, lúc này mới có thời gian đánh giá kẻ trộm, chỉ thấy người này mặc trang phục khất cái, rách rưới, nếu có ném ra ngoài đường cũng chẳng có ai nhặt, vẻ mặt đen kịt căn bản nhìn không rõ tướng mạo, nhưng cặp mắt kia nhìn thật là linh hoạt, một mái tóc ngắn rối bù giống như bị chó gặm, vóc dáng ngược lại không lùn, bất quá toàn thân không có thịt, gầy trơ cả xương.

Thấy kẻ trộm kia khôi phục lại rất nhanh, hiện tại một đôi mắt to đề phòng đang trừng mắt nhìn chính mình, Lục Tiểu Thanh không khỏi đang ngồi ở dưới đất cả giận nói: “Dám trộm tiền của ta, người cũng không nhìn xem ta là ai, tiền của ta là người có thể trộm sao?”

Kẻ trộm kia trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái nói: “Của người thì không thể trộm sao?” Lý Quân Hiên đang tựa vào trên vách tường nghe vậy bật cười, Tiểu Thanh thật sự là không có tiêu chuẩn.

A, thật là kiêu ngạo, dám tranh luận với ta, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt hờn giận trừng mắt nhìn kẻ trộm, nói: “Ai cũng đều không thể trộm, còn không đem tiền trả lại cho ta, bằng không ta sẽ cho người biết sự lợi hại của ta.” Vừa nói vừa đứng dậy bắt đầu xắn ống tay áo.

Kẻ trộm nghe thấy thế, đem túi bạc ăn trộm được nhét vào trong lòng, cũng xắn ống tay áo lên nói: “Ai sợ ai nào, muốn đánh ta sẽ phụng bồi, số người Thạch Đầu ta đời này đánh nhau còn đếm không xuể.”

Lục Tiểu Thanh sửng sốt, không phải đâu, tình tiết vở kịch phát triển không đúng a..., đầu năm nay kẻ trộm lại cũng dám kiêu ngạo như thế a..., thật sự là không còn thiên lý gì mà, nhìn thoáng qua kẻ trộm tuy rằng bản thân không ra màu da cánh tay, lại cúi đầu nhìn cánh tay của mình, ô, ô, nhỏ không bằng một nửa tay hân, có khi còn không có đủ sức để đánh một cái ý chứ.

Lui về phía sau vài bước, đến gần Lý Quân Hiên nói: “Huynh đánh hân, rồi đến lượt ta đá hân.”

Lý Quân Hiên ha ha cúi người xuống, kẻ sát lỗ tai nàng nói: “Ta sẽ không đánh nhau.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời cả giận nói: “Vậy huynh chạy tới đây để làm gì? Văn cũng không dùng được, võ cũng không được, huynh lại đây xem nào nhiệt à.”

Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Chính xác, ta chính là muốn nhìn một chút có người bị đoạt sinh mạng sẽ như thế nào?”

Lục Tiểu Thanh giận dữ hung hăng nhéo cánh tay Lý Quân Hiên một cái, oán giận nói: “Lý Quân Hiên chết tiệt, lúc cần huynh ra tay lại không giúp được gì, ừm, Vô Diễm có ở đây thì tốt rồi, chỉ cần một cước đã giải quyết được tên trộm này, Vô Diễm, huynh vì sao không theo ta tới Giang Nam mà ở lại kinh thành làm chi ư? Ta cần vũ lực của huynh.”

Lý Quân Hiên cười ha ha nói: “Hóa ra nàng đem Vô Diễm làm tay sai của mình, khi nào ta lên kinh thành nhất định phải tâm sự chuyện này với hắn mới được, hắn đường đường là Kinh Quận vương không ngờ lại lưu lạc đến mức phải làm tay sai cho người ta, thử xem hắn có bóp chết nàng hay không.”

Lục Tiểu Thanh hừ một tiếng nói: “Vô Diễm mới sẽ không làm thế, chỉ có ta mới được phép bắt nạt Vô Diễm, Vô Diễm mới sẽ không bắt nạt ta, bắt quá cũng khó nói, quý mới biết được rằng, huynh ấy nếu biết ta đem huynh ấy trở thành tay sai của mình, không biết huynh ấy có nổi bão hay không đây.” Nhắc tới Vô Diễm, sự cao hứng trong lòng giảm đi một nửa, một tia buồn bã chợt lóe lên trên khuôn mặt.

Tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng Lý Quân Hiên lại đã thu hết vào trong mắt, ánh mắt chàng buồn bã, sau khi cười cười vỗ vỗ vai Lục Tiểu Thanh cười nói: “Phỏng chừng chắc sẽ nổi bão, Vô Diễm là một người kiêu ngạo, nếu biết có người khiêu chiến quyền uy của hắn, hơn phân nửa sẽ sử dụng mắt lạnh mà người tốt không chịu đựng được.”

Kẻ trộm kia vẫn đang đứng ở một bên, bày ra tư thế đánh nhau, thấy hai người nửa ngày khúc kha khúc khích nhìn trái nhìn phải mà nói hắn, bất mãn nói: “Người rốt cuộc có đánh nhau không? Không đánh thì ta sẽ đi đó.”

Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quân Hiên đồng thời quay đầu nhìn kẻ trộm, mồ hôi chảy một phen, hai người nói chuyện cao hứng quá đến nỗi đã quên mất hắn, Lục Tiểu Thanh nhíu mày trừng mắt nhìn kẻ trộm, xem ra đánh không lại, nhưng thả hắn đi thì mình lại không can tâm tình nguyện, đó là một trăm lượng bạc a..., nào có chuyện hai tay dâng tặng cho người được. Một bên lại nói: thật may, lão Liễu chỉ lấy một trăm lượng bạc làm bài trí bên ngoài, còn lại hai nghìn chín trăm lượng bạc lại là chi phiếu, nếu tất cả đều là bạc, ta khẳng định sẽ cùng hắn liều mạng.

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh do do dự dự, nóng lòng muốn nghĩ cứ thử đi lên đánh một phen xem sao, nhưng lại thật sự không biết được có phải là đối thủ của hắn hay không, không khỏi lắc đầu cười nói: “Nàng đó, có một trăm lượng bạc mà cũng xem trọng, nếu hôm nay là một ngàn lượng bị trộm, phỏng chừng nàng sẽ liều mạng chứ chẳng đùa.”

Dứt lời quay đầu nhìn kẻ trộm thản nhiên nói: “Lại cho ngươi một cơ hội nữa, trả lại đồ ngươi đã trộm cho nàng, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Quận vương chính là Quận vương a..., khí chất hùng dọa người là không sao nói được lên lời a....

Kẻ trộm kia hừ một tiếng: “Ai sợ ai.”

40. Chương 072

Chương 72: Dân chạy nạn

Lý Quân Hiên hơi hơi nhíu mày. Tay phải cầm quạt giấy nhẹ nhàng vung lên, trên đầu gối nhỏ lập tức xuất hiện vài người, chỉ thấy năm sáu người trang phục giống nhau, một đám thật là lão luyện, người tới cung kính hướng Lý Quân Hiên thi lễ một cái, sau đó liền quay đầu đi về phía kẻ trộm.

Cừ thật, hảo hán đánh không lại nhiều người, hai nắm đấm không thể địch lại bốn tay, chỉ nhìn thấy mấy người kia vây quanh lấy kẻ trộm, tay nâng chân hạ, chỉ nghe thấy thanh âm bang bang, bốp bốp vang bốn phía, mọi người không buồn lên tiếng, chỉ thực hiện biện pháp động thủ không động khẩu.

Lục Tiểu Thanh nhìn mà mặt mày hớn hở, một phen cầm lấy tay của Lý Quân Hiên đứng đưa: “Tri kỷ a..., tri kỷ a..., huynh làm sao mà biết được ta thích nhất chính là nhiều người ức hiếp một người như vậy, ha ha, đả đảo chính là đạo lý cứng rắn, thật sáng khoái.”

Lý Quân Hiên nhìn Lục Tiểu Thanh vừa nắm lấy tay mình lúc la lúc lắc, vừa hưng phấn nhìn bên kia quyền cước chim bay tán loạn, nhíu mày cười nói: “Ta cũng đã cho hần cơ hội, nếu hần không cần, như vậy thì đành phải dùng đến nắm đấm mà hần thích để giải quyết thôi, ta cũng không thêm để ý đến lực lượng giữa hai bên phải ngang nhau ra sao, dù sao ta thích chính là phải đạt được kết quả tốt, quá trình cũng không quan trọng.”

Lục Tiểu Thanh cười hớ hớ nói: “Huynh đệ, trách không được huynh rất vừa mắt ta, làm nửa ngày hóa ra lại là người có cùng chung chí hướng, thế này mới giống một Quận Vương trấn thủ một phương chứ, địa bàn của ta làm chủ, dám chọc đến ta, giết chết hần.”

Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Nếu ở Dương Châu, ngay cả một kẻ trộm mà ta cũng không thu thập được, vậy thì làm Quận Vương cũng có ích gì, bất quá, cũng không thể muốn thế nào được thế đó, nàng cũng không nên nhìn thấy ta có một chút thế lực, mà đi ra ngoài gây rắc rối cho ta đâu đấy, triều đình còn có luật pháp.”

Lục Tiểu Thanh khoát tay nói: “Điểm này thì ta hiểu, không thể giấu diếm trên được, có Thiên Vũ làm chỗ dựa vững chắc, hơn nữa lại có huynh là đầu sỏ nơi này, ta muốn là ở Giang Nam phải quậy sao cho thật ra trò, nếu không tên huynh nên viết đảo ngược lại đi.”

Lý Quân Hiên bật cười nói: “Nàng trước hết nghĩ viết đảo ngược tên lại cũng là ta chứ không phải nàng, ha ha, nàng thật sự là chỗ nào cũng không chịu thiệt.”

Hai người tán dóc vài câu, phía bên kia thanh âm bang bang, bốp bốp cũng đã chấm dứt, mấy người hai tay đem túi bạc bị kẻ trộm kia trộm cung kính đưa cho Lý Quân Hiên, sau đó xoay người bước đi, từ đầu tới cuối không nói một câu, Lục Tiểu Thanh vừa đoạt lấy túi tiền, vừa huýt sáo.

Đi lên phía trước hai bước, nhìn thấy kẻ trộm kia toàn thân xanh tím đang nằm vật dưới mặt đất, nhưng không có hộc máu, cũng không thấy chỗ nào trái với quy luật sinh trưởng của cơ thể con người, xem ra người của Lý Quân Hiên xuống tay rất có chừng mực. Lục Tiểu Thanh lúc này đặc ý nhìn thoáng qua kẻ trộm từ trên xuống dưới không biết đã trúng bao nhiêu quyền cước, lại liệu mạng đánh trả không rên lấy một tiếng, cho dù hiện tại người đầy thương tích, cũng không thấy hần rên đau hay là thay đổi sắc mặt, trong lòng nửa là bội phục nửa là trêu tức, nhìn vẻ mặt quật cường căm rắng không hừ một tiếng của kẻ trộm nói: “Thế nào? Nắm đấm của ai cứng hơn? Tiểu tử nhà ngươi cũng không nhìn xem ta là ai, không hỏi thăm xem ta có chỗ dựa vững chắc hay không, mà đã dám đụng đến ta, ta nói cho ngươi biết, ta trước mặt có người chống đỡ.”

Tên kẻ trộm gọi là Thạch Đầu kia hung hăng trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, nhổ một ngụm nước miếng: “Người đừng đắc ý, ngày nào đó ta cũng sẽ tìm người đánh cho ngươi một trận.”

Ách, dám uy hiếp ta, hiện tại lá gan của tên trộm này cũng thật là lớn a..., cứ nhiên lại có thể hung ác trắng trợn với người bị mất của, mẹ nó, hổ không phát uy người lại xem ta như là mèo bệnh phải không, ta muốn tiểu tử nhà ngươi mất mặt. Trong lòng nghĩ gì đã hiện hết cả ra mặt, mỉm cười nói: “Một khi đã như vậy, ta đây sẽ chờ ngươi.” Dứt lời, xoay người lôi kéo Lý Quân Hiên, cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi.

Đi ra khỏi ngõ nhỏ, Lục Tiểu Thanh cười tủm tủm ngẩng đầu nhìn Lý Quân Hiên, Lý Quân Hiên vừa nghiêng đầu, quạt giấy vung lên, nhìn xa xa khoe miệng mang theo ý cười nói: “Đi thôi, bọn Quỳnh Nhi chắc là đang lo lắng lắm đây.” Dứt lời, nhấc chân định đi về phía trước.

Lục Tiểu Thanh sắc mặt trầm xuống, một phen đem Lý Quân Hiên kéo trở về, nói: “Lý Quân Hiên, huynh cố ý đúng không? Huynh nếu hôm nay không thuận theo ta, ta về sau sẽ làm cho phủ của huynh không còn được an bình nữa.”

Lý Quân Hiên nhìn Lục Tiểu Thanh hung ác, tàn nhẫn trừng mắt với mình, bật cười nói: “Đi thôi, chẳng phải là ta đã muốn làm theo ý nàng rồi hay sao?” Lục Tiểu Thanh nhất thời hớn hở nói: “Ta đã biết là huynh hiểu được ý tứ của ta mà, hắc hắc, đi thôi.”

Giờ cơm chiều, cơ hồ chỉ một mình Lục Tiểu Thanh đã ăn gần hết một nửa bàn ăn, làm hại Ngô Lệ Hoa phải vội vàng kêu phòng bếp mang thêm nhiều đồ ăn lên, Lý Quỳnh ngồi ở đối diện Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ đã mấy ngày không ăn cơm sao? Ngô gia lại bạc đãi tỷ như vậy ư.”

Lục Tiểu Thanh gấp một miếng cá hầm hoa sen, mập mờ nói: “Muội nếu phải chạy một vòng thành Dương Châu, ta phỏng chừng muội còn có thể ăn hết một con trâu cũng không chừng.”

Hồng Ngọc dừng đưa lại, nói: “Tỷ tỷ thật là lợi hại, cứ nhiên chạy một hơi hết toàn thành, nếu đổi lại là muội, cho dù có đánh chết cũng không chạy nổi.”

Ngô Lệ Hoa vừa gấp thức ăn cho Lục Tiểu Thanh vừa cười nói: “Thể lực của tỷ tỷ là không cần bàn đến rồi, chỉ sợ rất nhiều nam tử cũng phải thua một cách khuất phục, bất quá, ngẫm lại hôm nay thật là thú vị, không cần phải nói đến chuyện chẳng biết tại sao lại được danh hiệu đệ nhất, ngay đến cả tên kẻ trộm cư nhiên cũng là một tên mù đường, khi muội nhìn thấy tỷ tỷ từ bên cạnh muội hô to gọi nhỏ lần thứ hai chạy qua, muội lúc ấy đều không thể kìm được cười to, nào lại có hai người như vậy a..., một người so với người kia lợi hại không kém.”

Vừa nói đến đây, mấy người kia đều ha ha cười rộ lên, Lý Quỳnh cười nói: “Cũng không tồi, khi muội nhìn thấy ca ca về mặt bắt đắc dĩ cùng cười khổ lần thứ hai chạy qua chúng ta, muội lúc ấy cười đến nỗi gập cả thắt lưng, rất thú vị, hai kẻ mù đường.”

Lý Quân Hiên lắc đầu cười nói: “Cũng là bởi vì tốc độ của kẻ trộm kia với Tiểu Thanh quá nhanh thôi, ta từ phía sau thấy hai người bọn họ ngay tại phía trước vòng vòng, chạy vòng quanh mấy cái phố một vòng lại một vòng, ta ở phía sau cũng không còn gì để nói, cảm giác về phương hướng cực kém, cuối cùng là tên trộm kia còn tự mình đi vào ngõ cụt, ta lúc ấy đuổi theo đến nơi, nhìn thấy hai người bọn họ đã dừng lại, ý tưởng đầu tiên hiện lên của ta chính là: rốt cục không cần làm chuyện mất mặt như vậy nữa rồi.”

Lục Tiểu Thanh trừng mắt hỏi: “Làm sao lại mất mặt?”

Lý Quỳnh cười nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ ngẫm lại xem, như vậy mọi người đều biết Quận Vương ở trên đường chạy lòng vòng, tỷ thử nói xem có mất mặt hay không a..., lúc ấy muội nhìn thấy những người xung quanh trợn mắt há hốc mồm nhìn ca ca, muội chỉ biết hình tượng hoàn mỹ mà ca ca vất vả lắm mới tạo được đã không còn nữa rồi.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Lý Quân Hiên đang mỉm cười lắc đầu, nói: “Ai kêu huynh ngày thường không vận động, cư nhiên ngay cả ta cũng không chạy vượt qua được, thật là mất mặt, nếu huynh chạy tới sớm một chút, ta còn phải chạy trốn vất vả như thế hay sao? Về sau huynh cũng giống như các muội ấy, mỗi ngày chạy ba trăm trượng, không, mình huynh phải chạy gấp đôi, sáu trăm trượng, nếu còn gặp phải chuyện như vậy nữa, huynh mới xong pha chiến đấu tốt được.”

Lý Quỳnh quay đầu nhìn Lý Quân Hiên hắc hắc cười nói: “Ca ca, không liên quan đến muội nha, là do Tiểu Thanh tỷ tỷ tư duy quái dị.”

Lý Quân Hiên không nói gì chỉ lắc lắc đầu, gặp phải nàng đúng là bó tay, cũng lạ là mình nhất thời quan tâm quá mức, bản thân chạy đuổi theo, biết thể sớm đã cho người đi theo chạy lên cản lại không phải là tốt hơn sao, nghĩ vậy không khỏi bật cười, chính mình từ khi nào thì cũng đã không bình tĩnh được như vậy.

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Lý Quân Hiên khóe miệng hiện lên ý cười, lắc đầu thở dài nói: “Phỏng chừng là do hôm nay chạy choáng váng quá rồi.”

Ngô Lệ Hoa cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ xem người như Quận vương xuất môn là phải đi bộ hay sao? Có thể đuổi kịp tốc độ khủng bố của tỷ quả thật là không tồi đâu, nếu đổi lại là văn nhân chắc đã sớm chết vì mệt rồi, tỷ còn ngại không đủ, lại nói, với phương pháp chạy không muốn sống của tỷ tỷ, muội phỏng chừng cho dù là người có võ công cũng nhất định không theo kịp.”

Lục Tiểu Thanh nghiêm trang gật gật đầu nói: “Đó là lẽ đương nhiên, năm ta còn ở trường học đã có tiếng là cao thủ chạy bộ, năm nào cũng đứng thứ nhất, nam sinh có thể đuổi kịp ta thật đúng là đếm trên đầu ngón tay, cũng chỉ được có vài người, hơn nữa sau khi đi tới nơi này hai lần đã chạm tới sự sống chết, cho nên cảnh giới kia tất nhiên là mấy người không thể sánh bằng được rồi.”

Đang lúc cao hứng bừng bừng, thì hạ nhân của Ngô gia mang một người đến, Lục Tiểu Thanh vừa nhìn đã nhận ra chính là một thành viên trong nhóm người chiều nay, vội vàng vươn đầu về phía Lý Quân Hiên, nghe người tới nhỏ giọng báo cáo. Lý Quân Hiên buồn cười nhìn động tác của Lục Tiểu Thanh, cũng không kiêng dè chàng.

Sau khi người tới bẩm báo xong, Lý Quân Hiên gật gật đầu nói: “Đi trước dẫn đường.” Vừa nói vừa đứng dậy, Lục Tiểu Thanh đặt đôi đũa xuống, cũng vội vàng đứng lên nói: “Đi, đi, đi.” Tiến lên vài bước liền đuổi kịp Lý Quân Hiên, khoe mắt thấy bọn Hồng Ngọc cũng đều đang đứng lên, vội nói: “Các muội đừng đi theo, ta cùng Lý Quân Hiên đi ra ngoài bàn bạc một số chuyện, rất nhanh sẽ trở lại thôi, các muội ở lại chạy bộ thật tốt cho ta, ta trở về sẽ nghiệm thu kết quả.” Dứt lời, lúi kúi kéo Lý Quân Hiên rời đi.

Nhìn bóng dáng hai người, Lý Quỳnh bất mãn nói: “Chuyện gì mà thần bí vậy? Muội cũng không có thể đi, hai người này thật là đáng ghét.”

Ngô Lệ Hoa hơi trầm ngâm nói: “Hẳn là chuyện không muốn cho chúng ta nhìn thấy.”

Hồng Ngọc gật gật đầu nói: “Nếu là chuyện bình thường, thì tỷ tỷ nhất định sẽ mang theo ta, ta nghĩ phần lớn là không muốn cho chúng ta nhìn thấy một vài tình cảnh nào đó, hẳn là muốn tốt cho chúng ta.” Nghe hai người nói cũng cảm thấy có lý, bất quá Lý Quỳnh vẫn là bất mãn nói thêm.

Lại nói về Lục Tiểu Thanh đi theo Lý Quân Hiên, hai người ngồi trên một chiếc xe ngựa, rất nhanh đi ra khỏi thành, Lý Quân Hiên thấy vẻ mặt nóng lòng muốn thử của Lục Tiểu Thanh, không khỏi cười nói: “Làm gì mà lại cao hứng như vậy? Nghe tình huống báo cáo có vẻ như những người đó cũng không phải là người xấu, nàg nhưng đừng có phóng hỏa quá đáng đó nha.”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt trừng mắt Lý Quân Hiên, đột nhiên cười nói: “Nếu đã làm là phải phóng hỏa thì phải làm sao bây giờ? Huynh có biết không, con người của ta làm việc cho tới bây giờ không có gì đúng mực cả.”

Lý Quân Hiên hiềm khi lại trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Có thể làm sao bây giờ, còn không phải là thu dọn tàn cuộc cho nàg hay sao, chẳng lẽ lại để cho nàg bị người bắt nạt.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Này cũng không tội nha..., đây mới là huynh đệ chứ.” Lý Quân Hiên cười khổ lắc đầu, Lục Tiểu Thanh này thật không hiểu nên nói như thế nào về nàg mới tốt đây.

Cách thành Dương Châu năm sáu dặm có một ngôi miếu đổ nát, ngôi miếu đổ nát này giống như thật lâu không có ai đến, khắp nơi đều là tro bụi cùng mạng nhện, lúc này có hai nam tử đang ngồi trên bậc thang trong ngôi miếu đổ nát, trang phục của hai người đều là rách rưới, một người trong đó ngẩng đầu liếc mắt nhìn ánh trăng một cái, nói: “Thạch Đầu, đệ về sau cẩn thận chút, nơi này dù sao cũng là thành Dương Châu, là một địa phương lớn, không phải như địa phương nhỏ của chúng ta, có rất nhiều người hung ác, nham hiểm, đệ hôm nay bị đánh thành ra như vậy, thật may là không có thương tổn đến xương cốt, bằng không chúng ta biết ăn nói ra sao với cha mẹ của đệ đây.”

Nhìn kỹ người được gọi là Thạch Đầu kia, đúng là kẻ trộm bạc của Lục Tiểu Thanh buổi chiều nay. Thạch Đầu hờ hững nói: “Cha mẹ đều đã chết đói, còn có cái gì mà ăn nói với hai người đây, hôm nay ta thật sự chỉ một chút xiu nữa là đã trộm được túi bạc kia, ta thấy hẳn đem một mâm bạc cất vào trong túi to, nếu không phải do ta không biết đường, ta khẳng định đã sớm mang được bạc về đây rồi. Phải có nhiều bạc như vậy, thì chúng ta nhiều người như vậy về sau mới sẽ không bị đói bụng, mọi người tiết kiệm chi tiêu một chút, chúng ta lại đi làm công, cuộc sống nhất định sẽ từ từ khá hơn, Vân Thiên, ta thật sự không muốn nhìn thấy bằng hữu cùng nhau chạy trốn chết đi đến nơi này, lại bị đói chết ở nơi này như vậy.”

Người trẻ tuổi được gọi là Vân Thiên gật gật đầu nói: “Ta biết suy nghĩ của đệ, nhưng là Thạch Đầu, trộm tiền thật sự không tốt, đó là tài sản của người khác, chúng ta như thế nào lại có thể không công mà lấy đi, chúng ta là nam nhân, nam nhân phải có tôn nghiêm cùng tiêu chuẩn sống của nam nhân, ta nghĩ việc này nếu như bị Vô đại thúc biết được, người nhất định hận chúng ta không có tiền đồ, ăn ít một chút cũng không đói chết được, chúng ta chạy nạn đến đây, có thể đi đến hôm nay, chúng ta tuyệt đối sẽ không ngà xuống.”

Thạch Đầu trầm mặc nửa ngày nói: “Ta biết, nhưng là vì sao nhất định phải sống theo khuôn phép cũ, không còn phương pháp nào khác hay sao? Chúng ta ở quê hương không phải là rất cần cù, chăm chỉ hay sao, vì sao ông trời vẫn hạ đại hạn cùng nạn châu chấu xuống? Nhìn những người trong thôn cùng nhau chạy nạn, một đám ngã vào ven đường không còn sức đứng lên, ta cảm thấy rất tuyệt vọng, ông trời cũng không chiếu cố người lương thiện, chỉ chiếu cố cường giả, từ lúc đó ta liền thề, cuối cùng có một ngày ta sẽ trở thành cường giả, cho dù có đại hạn cùng nạn châu chấu cũng không diệt hết được người.”

Bốp, bốp, bốp, ba tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên, làm cho Thạch Đầu cùng Vân Thiên đang ngồi ở trên bậc cầu thang nói chuyện phiếm cả kinh, vụt đứng lên nhìn chăm chăm vào cửa miếu đổ nát. Chỉ thấy Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quân Hiên đang chậm rãi tiêu sái tiến vào, Lục Tiểu Thanh buông hai tay nói: “Nói rất đúng.”

Thạch Đầu sắc mặt trầm xuống nói: “Là các người.” Chỉ thấy phía sau Lục Tiểu Thanh không ngừng có người tiêu sái tiến lên, mấy người tới mặc trang phục giống nhau, có quy củ chia ra làm hai bên, trong tay cầm cây đuốc, toàn bộ miếu đổ nát trong nháy mắt được chiếu sáng, ánh lửa chiếu sáng toàn thân của mấy người ở tại đây.

Người ở bên trong miếu hoang cũng phát hiện ở cửa miếu đột nhiên sáng bừng ánh lửa, nhiều người vội vàng chạy tới, Lục Tiểu Thanh vừa thấy mọi người quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt, có người già, có trẻ con, có phụ nhân có cô nương, sợ rằng phải đến bốn mươi người chứ chẳng ít. Vị nam tử trung niên dẫn đầu nhìn thoáng qua trạng thái của Lục Tiểu Thanh, tiến lên từng bước che ở trước người Thạch Đầu cùng Vân Thiên, nói: “Không biết hai vị đại nhân đêm khuya đến ngôi miếu đổ nát này có chuyện gì? Nếu trong miếu có người đắc tội với hai vị đại nhân, thỉnh hai vị đại nhân giờ cao đánh khẽ thả cho chúng tôi một con đường sống, đầu năm nay đi ra ngoài kiếm sống không dễ dàng, ta thay bọn họ xin lỗi hai vị đại nhân.”

Người nhiều tuổi không hổ là sống lâu, kiến thức cũng nhiều hơn, vừa thấy bộ dáng của Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quân Hiên, liền tỉnh ngộ phần lớn là trong miếu có người trêu chọc bọn họ, nếu không ai đời trời đã tới rồi còn ra ngoài thành tìm phiền toái làm gì, cũng không phải ăn no không có chuyện gì để làm.

Lý Quân Hiên mỉm cười nhìn thoáng qua những người ở trong miếu, xoay người đi đến một bên, toàn quyền trao lại cho Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh nhìn người trung niên, hướng Thạch Đầu bị che ở phía sau hắn nói: “Thạch Đầu, đi ra đây.”

Người trung niên kia cả kinh, trong lòng biết hẳn là Thạch Đầu tính tình cực kỳ quật cường này đã đắc tội với người ta, hiện tại người ta đã tìm tới cửa, không khỏi duỗi tay ra bảo vệ Thạch Đầu, nhưng Thạch Đầu là một người quật cường, bị Lục Tiểu Thanh gọi thẳng tên, lập tức không chút nghĩ ngợi giẫy khởi tay Vân Thiên đang túm chặt lấy mình, đứng ra nói: “Ta ở trong này, người có chuyện gì thì cứ hướng ta mà xử, không cần gây khó dễ cho những người ở trong miếu.”

Lục Tiểu Thanh tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Thạch Đầu, chăm chú nhìn vào hắn nói: “Ta lại cho người một cơ hội nữa, thu hồi lại câu nói cuối cùng hôm nay của người, nếu không đừng trách ta đối với người không khách khí. Ta vẫn luôn tôn thờ tôn chỉ diệt cỏ phải diệt tận gốc, ta sẽ không để cho người tùy thời có thể uy hiếp đến sự tồn tại của ta.”

Thạch Đầu trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cũng không kém cạnh gì trừng lại hắn, hai người đối chọi gay gắt nhìn chăm chăm đối phương. Người trung niên kia vừa nghe thấy lời của Lục Tiểu Thanh, lại nhìn qua tư thế phía sau Lục Tiểu Thanh, chính là một đám đại hán khỏe mạnh, mặt không chút biểu tình nhìn Thạch Đầu, giống như chỉ cần nam tử trước mặt ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ động thủ không lưu tình. Nhất thời cuống quýt đẩy Thạch Đầu: “Thạch Đầu, mau, mặc kệ người hôm nay đã nói cái gì, người đều phải mau mau chịu tội đi, mau, Thạch Đầu.”

Vân Thiên kia vẫn đứng ở một bên nghe Lục Tiểu Thanh nói thế, nhất thời nhớ tới chuyện hôm nay Thạch Đầu đã làm, vội vàng đẩy Thạch Đầu, vội la lên: “Thạch Đầu mau xin lỗi, hôm nay vốn chính là do đệ không phải, mau xin lỗi. Vị đại ca này, huynh đệ Thạch Đầu của ta hôm nay làm không đúng, hẳn không nên làm như vậy, vừa rồi chúng ta cũng đã nói hắn, ta thay hắn hướng ngài xin lỗi, đại nhân ngài đại lượng đừng làm khó dễ Thạch Đầu, Thạch Đầu cũng là vì muốn tốt cho chúng ta, nếu không hẳn quyết sẽ không đi làm chuyện như vậy, Thạch Đầu, mau xin lỗi.”

Thạch Đầu trợn mắt bị vị trung niên cùng Vân Thiên lôi kéo, quát cường không nói một lời nào, không thèm nhìn đám người sau lưng Lục Tiểu Thanh lấy một cái, chỉ là lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cũng không vội, ung dung trừng mắt nhìn lại Thạch Đầu.

Lúc này, ở trong miếu có một cô gái chạy đến, một phen lôi kéo Thạch Đầu, nhẹ giọng nói: “Thạch Đầu, nếu hôm nay là huynh không đúng, vậy thì huynh xin lỗi người ta đi, nếu không phải là lỗi của huynh, vậy thì đứng thẳng lên chứ có gục xuống.”

Lục Tiểu Thanh cảm thấy hứng thú thu hồi ánh mắt đang trừng mắt nhìn Thạch Đầu, chuyển qua nhìn cô gái, chỉ thấy cô gái này độ mười bốn, mười năm tuổi, bộ dạng khá xinh đẹp, mi thanh mục tú, tuy rằng quần áo rách tả tơi nhưng vẫn gọn gàng chỉnh tề, cũng rất sạch sẽ, không giống như những nam nhân không nhìn thấy tướng mạo này. Dáng người cũng có chút đơn bạc, nhưng một cỗ ôn nhu cùng kiên định thần nhiên toát ra khiến cho nàng làm cho người ta không thể không chú ý đến nàng.

Thu hồi ánh mắt đánh giá cô gái, chỉ nghe thấy người trung niên kia quát lên một tiếng: “Tiểu Trúc, con thì biết cái gì? Đừng xen mồm vào.” Cô gái được gọi là Tiểu Trúc kia lại lôi kéo tay Thạch Đầu, đứng ở bên cạnh Thạch Đầu, không lui một bước, ánh mắt ôn nhu mang theo ý cười nhìn Thạch Đầu, không tiếng động nói lên sự ủng hộ của mình với hắn.

Thạch Đầu nhìn thoáng qua Tiểu Trúc, trầm ngâm nửa ngày trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, cắn chặt răng nói: “Hôm nay là ta không đúng, ta không nên trộm tiền của người, bắt quá lời ta đã nói ra tuyệt đối sẽ không thu lại, ngày nào đó người nếu như ở trong tay của ta, ta sẽ thả người một lần, lần thứ hai ta nhất định sẽ đánh người một trận để hả giận.” Dứt lời lạnh lùng trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh không để ý tới nam nhân trung niên cùng Vân Thiên đang ở bên cạnh quát lớn Thạch Đầu, mặt không chút biểu tình nhìn Thạch Đầu, nửa ngày cất tiếng lạnh lùng nói: “Người có biết những lời này của người sẽ có hậu quả gì không?” Thạch Đầu khẽ ngắc đầu quát cường trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, nói: “Ta biết, hôm nay mặc kệ người như thế nào, ta cũng đều nói như thế.”

Lục Tiểu Thanh nháy mắt cũng không nháy mắt, lạnh lùng nhìn Thạch Đầu, Thạch Đầu không tránh cái nhìn của Lục Tiểu Thanh, bên cạnh người trung niên cùng Vân Thiên đều sốt ruột, lại là kéo lại là khuyên, những người đứng xung quanh trong ngôi miếu, đều là vẻ mặt thân thiết nhìn Thạch Đầu, đều đi lên, đều nói: “Thạch Đầu, mau thu hồi lời nói của người, là người không đúng.” Có người sợ Lục Tiểu Thanh trực tiếp động thủ, đều đứng ở bên cạnh Thạch Đầu, chỉ có Lý Quân Hiên ung dung ngồi trên sư tử bằng đá ở bên ngoài cửa miếu, phe phẩy quạt giấy, mỉm cười nhìn toàn bộ diễn biến.

41. Chương 073

Chương 73: Đệ nhất tai họa của Đường triều

Lục Tiểu Thanh cúi đầu nhìn đứa trẻ, Thạch Đầu bước nhanh từ bên cạnh cửa đi tới, vừa rồi chính mình bị mọi người lôi kéo quần áo đã liên trúng một cước, chỉ sợ một ai đó vô tình chen đẩy phải đứa bé.

Đứa trẻ kia ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngọt ngào nói với Lục Tiểu Thanh: “Ca ca, ôm.”

Thạch Đầu vài bước đã xông về phía trước, tiến đến ôm lấy đứa trẻ, lui về phía sau từng bước nhìn Lục Tiểu Thanh, nói: “Tiểu Lục không hiểu chuyện.” đứa nhỏ kêu là Tiểu Lục kia bị Thạch Đầu ôm vào trong ngực, vẫn quay đầu về phía Lục Tiểu Thanh, vươn hai tay nói: “Ca ca, ôm.”

Thạch Đầu quay đầu lại nhìn Tiểu Lục mỉm cười nói: “Tiểu Lục ngoan, Thạch Đầu ca ca ôm không tốt hơn hay sao?” Lục Tiểu Thanh mở to hai mắt trừng Thạch Đầu, tên này vẫn còn có hứng châm biếm mình hay sao. Tiểu Lục thấy Lục Tiểu Thanh không ôm mình, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, cộng thêm ánh mắt to tròn đen nhánh tràn đầy tủi thân như sắp khóc, Thạch Đầu vội dỗ dành: “Tiểu Lục ngoan, đợi lát nữa huynh mang Tiểu Lục đi bắt đom đóm, nhìn đom đóm nhấp nháy đẹp cực, Tiểu Lục ngoan, đừng khóc nữa.”

Lời còn chưa dứt, Lục Tiểu Thanh tiến lên từng bước từ trong tay Thạch Đầu ôm lấy Tiểu Lục, nói: “Tiểu Lục, em là nam hài hay là nữ hài? Nếu là nam tử hán thì cũng đừng có dễ dàng rơi lệ, là nữ nhi liền càng phải kiên cường, bất quá, em còn nhỏ nghe chắc cũng không hiểu được điều này.”

Tiểu Lục thấy Lục Tiểu Thanh ôm mình, lập tức ngẩng lên khuôn mặt tươi cười thiên chân nói: “Tiểu Lục là nam tử hán, Tiểu Lục không khóc, Tiểu Lục nghe theo lời ca ca.” Vừa nói vừa vòng đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ Tiểu Thanh, hôn một cái thật kêu lên má Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh nghiêng đầu nhìn Tiểu Lục nói: “Tiểu sắc lang.”

Thạch Đầu thấy Lục Tiểu Thanh cứ nhiên lại ôm Tiểu Lục, không khỏi kinh ngạc trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, mọi người ở bên trong miếu cũng không nghĩ tới, một nam tử tuấn lãng phong độ, ăn mặc sang trọng lại có thể bỏ qua tư thái cao quý mà gần gũi với một đứa bé bần thủ, ăn mặc rách rưới như vậy. Lục Tiểu Thanh liếc mắt thấy Thạch Đầu vẻ mặt khó hiểu trừng mắt nhìn mình, lập tức cũng trừng trả lại, nói: “Nhìn cái gì? Chưa từng thấy qua người khác ôm đứa trẻ à? Tiểu Lục, Thạch Đầu ca ca này của đệ xem ra tính tình không được tốt cho lắm, về sau Tiểu Lục có đi theo ca ca không? Đi theo ca ca sẽ được ăn, được mặc, nghĩ muốn cái gì là có cái gì, không cần Thạch Đầu ca ca kia của đệ nữa.”

Thạch Đầu vừa nghe thấy lời của Lục Tiểu Thanh, nhất thời giận tái mặt, Tiểu Lục nghiêng đầu giống như đang suy nghĩ vậy, nửa ngày sau mới nói: “Thạch Đầu ca ca đối với Tiểu Lục rất tốt, Tiểu Lục muốn Thạch Đầu ca ca, Tiểu Lục không muốn cùng mọi người tách ra.” Vừa nói vừa chỉ ngón tay nhỏ bé về phía mọi người, Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Tiểu Lục ngoan, không quên nguồn gốc, đây mới là một đứa trẻ tốt.”

Thạch Đầu kinh ngạc nhìn chằm chằm Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái không nói gì, Lục Tiểu Thanh ôm Tiểu Lục đi ra phía ngoài cửa, không nhìn thấy thân ảnh của Lý Quân Hiên đâu, nhất thời quát một tiếng: “Lý Quân Hiên, huynh lại đây.” Thạch Đầu thấy Tiểu Lục bị hoảng sợ, nhất thời bất mãn nói: “Người nhỏ giọng một chút có được không, xem người đã làm cho Tiểu Lục bị dọa cho hoảng sợ rồi kìa.”

Lục Tiểu Thanh ách một tiếng, nói với Tiểu Lục: “Tiểu Lục, thật xin lỗi nha, ca ca không có kinh nghiệm lắm về trẻ nhỏ.” Sau đó quay đầu nói với Thạch Đầu: “Người đi gọi cái tên đang ngồi hóng mát ở ngoài kia tiến vào đây cho ta.” Thạch Đầu nhíu mày hỏi: “Vì sao lại là ta đi gọi?”

Lục Tiểu Thanh trừng Thạch Đầu nói: “Đứa nhỏ xấu xa này, có tính cách cũng là chuyện tốt, tính cách ương bướng nhưng lại là rất xấu nha, phải biết rằng co được giãn được mới là đại trượng phu, người hiện tại bất quá chỉ là một đứa nhỏ bốc đồng mà thôi, chỉ biết quật cường cái lại. Nếu không phải ta hôm nay tâm tình tốt, ta sớm đã đánh chết người rồi.”

Vân Thiên lúc này đi tới lôi kéo Thạch Đầu nói: “Vị đại ca này nói đúng, co được giãn được mới là đại trượng phu, tính cách Thạch Đầu đệ quá quật cường, về sau cần phải khéo đưa đẩy thêm một chút mới được.”

Thạch Đầu nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh không nói gì, Lý Quân Hiên xuất hiện ở trước cửa từ lúc nào, đang tạo nhã phe phẩy cây quạt, chậm rãi tiến vào hỏi: “Tìm ta có chuyện gì sao?” Thấy Lục Tiểu Thanh ôm một đứa trẻ bần thủ, trên mặt cũng là bị dính nhem nhuốc, một nửa đen một nửa trắng, không khỏi mỉm cười.

Lục Tiểu Thanh hai bước đi đến trước mặt Lý Quân Hiên, nói với Tiểu Lục: “Tiểu Lục, để cho vị ca ca này ôm đệ một lát, đệ thật là nặng quá đi mất, ca ca không ôm nổi đệ nữa rồi.” Dứt lời, cũng không chờ Tiểu Lục lên tiếng, trực tiếp liền đặt nó vào trong lòng Lý Quân Hiên, Lý Quân Hiên vội vàng vươn tay ôm lấy Tiểu Lục, khẽ cười nói: “Nặng thật đúng là không cho ta chiếm một chút tiện nghi.”

Lục Tiểu Thanh cười nói: “Đó là đương nhiên, Tiểu Lục, hôn vị ca ca này một cái đi.” Tiểu Lục cực nghe lời dạ một tiếng, ôm lấy cổ Lý Quân Hiên, lại hôn chụt lên má chàng một cái rõ là kêu. Lý Quân Hiên bật cười lau đi nước miếng của Tiểu Lục, quay sang nói với Tiểu Lục: “Tiểu Lục, đệ bị vị ca ca này dạy hư rồi.”

Thạch Đầu cùng mọi người thấy hai người Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quân Hiên ôm Tiểu Lục ở một bên nói nói cười cười, không khỏi đều vẻ mặt khiếp sợ nhìn hai người.

Vân Thiên kéo Thạch Đầu qua một bên hỏi: “Thạch Đầu, đệ xác định đây chính là người hôm nay đã đánh

đệ ra nông nổi này chứ? Ta như thế nào cảm thấy hai người bọn họ không giống như dạng người lòng dạ độc ác như vậy?” Thạch Đầu ừ một tiếng không nói chuyện, hai người này không biết là đang diễn trò, hay là đang làm cái gì nữa? Nếu nói là diễn trò, nơi này có cái gì đáng giá để cho bọn họ làm như vậy, không có nhân vật quan trọng, đòi tiền không có tiền, càng không giống muốn tính sổ với mình, chẳng lẽ thật sự là người tốt sao? Nhưng thấy thế nào cũng không giống, đặc biệt là cái tên thấp bé kia, vẻ mặt chanh chua, vì một câu nói của mình mà dẫn người tìm đến tận cửa, khẳng định không phải là người tốt gì, nhiều lắm coi như hần thần kinh không bình thường.

Lục Tiểu Thanh khoanh tay hất hàm về phía đám người đang đứng nhìn hai người với vẻ mặt khiếp sợ, nói: “Huynh nghĩ biện pháp đi.”

Lý Quân Hiên cười hỏi: “Ý của nàng là sao?”

Lục Tiểu Thanh nhú mày nhìn thấy bát nước màu xanh nói: “Đó là cái gì vậy, thuốc à? Huynh cho người chuẩn bị một chút dược liệu tốt mang đến đây, nhìn bát thuốc kia thật là muốn ới mà.”

Lý Quân Hiên cười nhẹ phân phó một câu, người vẫn đi theo phía sau chàng lập tức xoay người, phút chốc mấy bao thảo dược lớn liền được mang vào trong miếu. Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua, hỏi: “Huynh cư nhiên đã sớm có chuẩn bị rồi sao?” Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Ta cũng không có chuẩn bị, ta chỉ là làm theo lời nàng mà thôi.”

Lục Tiểu Thanh mới không tin những lời đó của Lý Quân Hiên, ngoắc tay gọi cô gái tên Tiểu Trúc lại gần nói: “Giao việc này cho cô, đây là thảo dược có thể trị liệu ọi người..... những thứ mọi người dùng đều đã thối rữa rồi, dùng vào không khéo lại chết người chứ chẳng đùa.” Vừa nói vừa chỉ chỉ vào những người biểu hiện có bệnh.

Tiểu Trúc nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, tiếp nhận thảo dược, nam tử trung niên kia ở bên cạnh tháo bao lớn ra, vừa nhìn thấy vui vẻ nói: “Toàn là dược liệu tốt, có thể chữa được bệnh ọi người, bệnh của mọi người có thể chữa được rồi.” Vừa nói vừa thật cẩn thận nâng bao thảo dược lên, đặt ở chỗ sạch sẽ hơn một chút.

Những người ở trong này hơn phân nửa cơ bản đều bởi vì thời gian bốn ba dài, hơn nữa bụng ăn không no, áo không đủ che thân, quanh năm ăn mặc rách rưới, có lẽ trên người họ chỗ nào cũng bị một vài vết thương, thời gian dài lại không được trị liệu, hơn nữa thân thể không được bổ sung chất dinh dưỡng, sức chống cự không tốt, dần dần miệng vết thương chuyển biến xấu, có rất nhiều chỗ không được vệ sinh sạch sẽ đã lở loét, tóm lại phần lớn mọi người ở đây đều có bệnh tật. Vô đại thúc vốn là đại phu trong thôn, nhân tiện đi ra bên ngoài thu thập một chút cỏ dại có thể giảm bớt được ốm đau, già nát đắp lên trên miệng vết thương của mọi người, nhưng cách này ngay cả phần ngọn cũng không trị được chứ đừng nói là phần gốc, ngày từng ngày càng thấy mọi người suy nhược đi, trong lòng mọi người cũng không phải là chưa nghĩ ra được phương pháp nào tốt hơn, nhưng chính là không có tiền mua thuốc, cũng chỉ đành phó thác cho số phận mà thôi.

Lúc này vừa thấy Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quân Hiên đưa tới thảo dược, mà Vô đại thúc lại khẳng định thật sự đây là dược liệu tốt, nhất thời sự vui mừng hiện rõ lên trên nét mặt của từng người, tất cả nhất loạt quỳ bái lạy hai người, Lục Tiểu Thanh không đợi mọi người nói lời cảm tạ vội vàng nhảy ra nói: “Ta nhưng đã nói xong đâu, ta cũng không phải là người hảo tâm gì, hôm nay bắt quá là ta nể mặt Tiểu Lục, bán cho Tiểu Lục một nhân tình mà thôi, mọi người cũng không cần phải cảm tạ chúng ta, nếu muốn cảm ơn thì cảm ơn Tiểu Lục đi, về sau ta còn phải tìm nó đòi lại nhân tình nữa, một tiếng ca ca của nó nghe mới thoải mái làm sao.”

Nam tử trung niên kia cúi đầu ngả xuống đất, vẻ mặt hết sức chân thành nói: “Ý tốt của hai vị chúng tôi hiểu được, giọt nước chi ân của hai vị chúng tôi sẽ nhớ kỹ trong lòng, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau chỉ có thể ở trong nhà thờ cúng bài vị Trường Sinh, kỳ vọng hai vị đại nhân có thể sống lâu trăm tuổi, sống lâu trăm tuổi.” Cả đám cũng đồng thanh nói: “Mong hai vị đại nhân sống lâu trăm tuổi.”

Lục Tiểu Thanh rùng mình một cái, cá giận nói: “Ta cũng không có chết, muốn mọi người cung phụng bài vị gì chứ, có phải là mọi người đang rửa ta phải không?”

Lý Quân Hiên bật cười nói: “Nàng nghe rõ một chút hăng phản bác lại có được không?”

Lục Tiểu Thanh thấy người liên can trốn mắt há hốc mồm nhìn mình, toát mồ hôi, là bài vị trường sinh, trừng mắt nhìn Lý Quân Hiên liếc mắt một cái, sau đó quay đầu hướng mọi người khoát tay nói: “Không cần, không cần, mặc kệ là bài vị gì đi chăng nữa, nghe đều không được tự nhiên, huống chi cũng không phải là chuyện gì lớn.” Vừa nói vừa ôm Tiểu Lục đưa cho người trung niên, sau nói: “Tiểu Lục, bye bye, ca ca phải về đi ngủ, hôm nay đã mệt chết người rồi.” Vừa nói vừa trừng mắt nhìn Thạch Đầu liếc mắt một cái, nếu không phải chạy vòng quanh khắp thành theo người, ta làm sao có thể mệt như vậy a?

Tiểu Lục liên tục gật đầu giơ lên tay nhỏ bé nói: “Ca ca, bye bye, ca ca ngày mai đến chơi với Tiểu Lục được không?” một vài vị đại thúc trung niên đứng ở một bên không ngừng lấy tay lau mồ hôi trán, bye bye là cái gì, không biết là có ý tứ gì đây? Tiểu Lục này mới đến giai đoạn vỡ lòng, đúng là thật dễ dạy dỗ a....

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Ngày mai thì để mai hẵng nói sau.” Vừa nói vừa hướng Tiểu Lục phát phát tay, sau đó cực có phong độ hướng những người ở trong miếu, làm một động tác giơ tay lên chào của một thủ trưởng khi kiểm duyệt binh lính, thật sự rất suất, xoay người nhìn cũng không nhìn, cứ thế ngắt đầu mà bước.

“Bịch” tiếp theo là một tiếng kêu rên vang lên, ngay sau đó một người từ trên mặt đất bò lên, cũng không quay đầu lại, chạy một mạch ra bên ngoài. Tất cả mọi người ở trong miếu trầm mặc nửa ngày, cả đám cực lực nhịn cười đến nổi sắc mặt mặt đỏ bừng, chê cười ân nhân là chuyện không thể làm a....

Lý Quân Hiên cười ha ha nhìn nửa thân ảnh ở ngưỡng cửa, đùa giỡn cần phải đùa giỡn đến tận cuối cùng mới gọi là suất, đùa giỡn một nửa liền phá vỡ công sức, trở thành trò cười cho thiên hạ, Tiểu Thanh thật sự đã bị mất mặt rồi.

Lục Tiểu Thanh ngồi ở trên xe ngựa xoa xoa đầu gối, cái gì gọi là thất bại trong gang tấc, chính mình xem như đã được lĩnh giáo qua, cổ đại này cái gì cũng không tốt, chỉ có ngưỡng cửa cao tới nửa người, không có chuyện gì sao phải xây ngưỡng cửa cao như vậy, hại mình trở thành trò cười cho thiên hạ, chính mình cũng thật là, lại quên mất thời điểm cuối cùng mới là mấu chốt. Nhìn Lý Quân Hiên vẻ mặt ý cười ngồi vào trong xe ngựa, đánh đòn phủ đầu cảm tức nhìn chàng.

Lý Quân Hiên cười khẽ tựa vào trên vách xe, khoe miệng khê nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ, nhưng không có nói lời nào. Được nửa ngày, lúc Lục Tiểu Thanh nghĩ rằng Lý Quân Hiên sẽ không lên tiếng, Lý Quân Hiên đột nhiên mở miệng nói: “Nàng giống như ta đã nghĩ, bề ngoài giống con nhím, nhưng nội tâm lại rất thiện lương.”

Lục Tiểu Thanh bĩu môi nói: “Ta cũng không phải là người thiện lương, ta luôn quan niệm người tốt mạng yếu, tai họa do trời, mục tiêu của ta là muốn làm đệ nhất tai họa của Đường triều, huynh nhưng cũng đừng đem ta đặt cùng một chỗ với người tốt, chỉ tổ muốn ta đoản thọ.”

Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Nàng chỉ được cái mạnh miệng.”

Lục Tiểu Thanh hừ một tiếng nói: “Ta cũng không phải là mạnh miệng, hôm nay nếu không cảm thấy cái tên tiểu tử Thạch Đầu kia đủ kiêu ngạo, thú vị, ta khẳng định đã sớm đánh cho hắn rằng rơi đầy đất rồi. Tiểu tử này cũng không tồi, ý tưởng còn trên cả ta, đủ tư cách để làm lão đại hắc bang.”

Lý Quân Hiên nhướn mi hỏi: “Lão đại hắc bang là gì?”

Lục Tiểu Thanh vung tay lên nói: “Nói huynh cũng không hiểu được đâu, tiểu tử này đủ ngoan độc, bị đánh đến gần chết mà cũng không mở miệng kêu một tiếng. Đủ vô lại, đã trộm tiền của ta đến cuối cùng lại có thể công khai cướp đoạt, loại tác phong này ta thường thức, mới vừa rồi còn nghe thấy hắn một phen thổ lộ cảm xúc mạnh mẽ, nói rất đúng a..., con người mà cứ trông chờ vào trời cao, thì chết như thế nào cũng không biết ấy chứ, con người, chỉ có thể dựa vào chính mình, vì sinh tồn, vì cuộc sống tốt hơn, bất luận là con đường nào cũng phải đi.” Càng nói càng hưng phấn, giống như có chút hối hận vì đã gặp nhau quá trễ.

Lý Quân Hiên im lặng một lúc, sau nói: “Nàng trước kia tính cách độc lập đã là đặc biệt lắm rồi, không nghĩ tới suy nghĩ của nàng còn khác thường như vậy, cư nhiên thưởng thức loại người có điểm lưu manh vô lại này, ánh mắt của nàng thật đúng là độc đáo.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc nói: “Ai bảo ta là người độc nhất vô nhị cơ, nghĩ lại hôm nay hiểm khi mới làm được một chuyện tốt, tâm tình thật sự thoải mái a..., Quân Hiên, huynh đúng là hiểu ta, ngay cả thảo

được huynh cũng đã chuẩn bị tốt, huynh biết ta là người hay mềm lòng a..., mềm lòng a..., ha ha.”

Lý Quân Hiên nhìn Lục Tiểu Thanh cười đến mức vô sỉ, lắc đầu cười nói: “Vẫn là không đủ hiểu, ta vốn tưởng rằng nàng có lẽ còn muốn cho bọn họ chút bạc, không nghĩ tới nàng chỉ đem mấy bao thảo dược cho họ rồi bỏ đi, xem ra là ta đã xem nhẹ mức độ yêu tiền của nàng rồi.”

Lục Tiểu Thanh nghe vậy nhất thời trừng mắt nhìn Lý Quân Hiên, nghiêng mặt vô tội nói: “Ta đã quên mất chuyện này.”

Lý Quân Hiên nâng tay xoa nhẹ mi tâm, xem ra nói nàng mềm lòng là nói sai rồi, bỏ qua không nhìn đến mạng của người khác, muốn để cho nàng đi phát lương cứu trợ thiên tai mà nói, phần lớn lương thảo gom góp tới là không thành vấn đề, nhưng hơn phân nửa sẽ quên mất là phải phát xuống, đến lúc đó tai họa lại đến một lần nữa, một bên cảm khái như thế nào những người này lại khổ như vậy a..., như thế nào không có ăn a..., một bên vẫy vẫy ống tay áo đi rất nhẹ nhàng thanh thản, sau mới nhớ tới mình chính là đến để phát lương cứu trợ thiên tai, ông trời a..., trên thế giới này làm sao lại có người như thế tồn tại a....

Mạnh mẽ từ trên người Lý Quân Hiên cướp đoạt được một trăm lượng bạc, lý do chính đáng là do mình không mang tiền, nhưng trên người nàng thật sự là không mang theo tiền sao? Hơn mười vạn Ngô Lệ Hoa cho, nàng vẫn luôn mang theo trên người, đã nói không được động đến số tiền đó của Ngô Lệ Hoa, nhưng vẫn còn hai ngàn chín trăm lượng phần thưởng dành cho đệ nhất tài tử ngày hôm nay nha, lừa ai đây. Quay đầu ngựa lại xuất phát về phía ngôi miếu, Lục Tiểu Thanh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Làm chuyện tốt là phải làm đến nơi đến chốn cho thật chu đáo, sao có thể để huynh tùy tiện sai một người mang đến là được, ta nhưng là về sau muốn thu lại ưu việt.”

Lý Quân Hiên bật cười một lần nữa xác định, chính mình là đã nhìn nhầm rồi, Lục Tiểu Thanh cũng không phải là một người tốt, mà là một người thích gây chuyện.

Sau khi tặng ngân lượng, dưới ánh mắt khó hiểu vạn phần của Thạch Đầu, hai người lại lần nữa dẹp đường hồi phủ. Đêm đã khuya, mệt mỏi một ngày, Lục Tiểu Thanh rốt cuộc nhin không được buồn ngủ, ngồi ở trên xe ngựa gục đầu nhắm mắt chìm vào trong giấc ngủ, Lý Quân Hiên thương tiếc dịch lại gần, kéo Lục Tiểu Thanh đang ngồi đoan đoan chính chính qua, nhẹ nhàng khẽ tựa vào trong lòng mình, ôn nhu lau đi vết nhem còn dính ở trên gò má của nàng, nhìn Lục Tiểu Thanh ngủ say, trong mắt hiện lên khôn kể ôn nhu cùng yêu thích.

Ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh rốt cuộc từ trong tiếng động bùm bùm huyền não của Lý Quỳnh, cố sức mở mí mắt ra, Lý Quỳnh vừa thấy Lục Tiểu Thanh tỉnh, không khỏi khoa trương cười nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ có lâm hay không, giờ này là giờ nào mà tỷ vẫn còn ngủ sao? Mọii cùng ca ca từ trong phủ đến đây cũng được một lúc lâu rồi đấy, tỷ vẫn còn ngủ ngon như thế này sao.”

Lục Tiểu Thanh cố sức nâng tay lên, ai ui..., đã lâu không có chạy bộ, ngày hôm qua chạy ít nhất cũng phải một vạn thước chứ chẳng đùa, lúc ấy không cảm thấy gì, hiện tại cảm nhận được mệt muốn chết, thờ ơ nói: “Thức dậy sớm như vậy để làm gì? Chưa từng nghe qua chim sẻ dậy sớm có sâu ăn, sâu dậy sớm sẽ bị chim sẻ ăn hay sao?” Ngô Lệ Hoa ngạc nhiên nói: “Tỷ tỷ lý luận thật sự là kinh người.”

Hồng Ngọc ở một bên vắt khăn ướt đưa qua cho Lục Tiểu Thanh rửa mặt, vừa cười nói: “Bất cứ chuyện gì vào tay tỷ tỷ đều sẽ biến thành thuyết pháp, lâu lâu sẽ thành thói quen.”

Ngô Lệ Hoa mỉm cười gật gật đầu nói: “Nói rất đúng.” Vừa nói vừa nhớ tới chuyện gì đó, hé miệng cười nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh vừa vặn đã lau xong mặt đứng dậy, thấy Ngô Lệ Hoa cười đến cổ quái, nhân tiện nói: “Sáng sớm đã cười cổ quái, gặp chuyện gì buồn cười sao, mau nói ọi người nghe một chút.”

Ngô Lệ Hoa ngẩng đầu liếc mắt nhìn các cô gái đang có mặt ở trong phòng một cái, mặt mày cười đến hơi phong tình, nói: “Mọii nhưng là nghe nói tối hôm qua có người được Tề Quận vương ôm trở về, cũng không biết người nọ có biết hay không?” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lục Tiểu Thanh cười, Lý Quỳnh cùng Hồng Ngọc ở một bên cũng đều giống như đã biết, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, Lý Quỳnh lại càng thể hiện vẻ mặt giễu cợt Lục Tiểu Thanh, duy chỉ có Hồng Ngọc không nói một tiếng nào, mặt mày có chút lo lắng, có chút thất vọng.

Lục Tiểu Thanh a một tiếng, vẻ mặt không hề gì nói: “Lý Quân Hiên này vẫn là có chút phong độ quân tử, biết là làm người tốt phải làm đến cùng, đáng được khen ngợi.”

Ngô Lệ Hoa cùng Lý Quỳnh thấy Lục Tiểu Thanh mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, nghe được tin nam tử ôm mình trở về, giống như không có chuyện gì vậy, nhất thời há hốc mồm, Ngô Lệ Hoa hỏi : “Tỷ tỷ, tỷ cứ như vậy sao? Chẳng lẽ tỷ vốn không có phản ứng nào khác sao?”

Lục Tiểu Thanh khó hiểu trừng mắt nhìn Ngô Lệ Hoa liếc mắt một cái, nói: “Ta cần phải có phản ứng gì? Chẳng lẽ còn muốn ta cầm bạc đến trả công cho hấn sao? Nếu thế còn không bằng đánh thức ta tỉnh lại, để ta chính mình đi trở về còn hơn.” Vừa nói vừa vịn thắt lưng một cái, lập tức đi ra khỏi phòng. Để lại Ngô Lệ Hoa cùng Lý Quỳnh hai mặt nhìn nhau, Hồng Ngọc còn lại là thoáng vui sướng tiến lên đi theo.

Đang cùng Lý Quân Hiên nói chuyện tào lao vài câu, hạ nhân của Ngô gia vội vàng dẫn theo một người đến, Lý Quân Hiên vừa thấy người này sắc mặt khẩn cấp, gấp quạt giấy lại hỏi: “Chuyện gì? Sao lại có vẻ kích động như vậy.”

Người nọ có dáng vẻ của một trưởng quầy, xấp xỉ năm mươi tuổi, tiến lên vài bước, nhìn thấy Lục Tiểu Thanh ngồi ở bên cạnh Lý Quân Hiên, nhú nhú mày trầm ngâm một chút, Lý Quân Hiên gật đầu nói: “Ông cứ nói thẳng.” Người nọ vội vàng lên tiếng trả lời: “Quận vương, hàng hóa tháng trước chúng ta đặt ở Tống Châu hôm nay đã đến bến tàu, tiểu nhị cùng người trong phủ của chúng ta đều đã đi hỗ trợ bốc dỡ hàng hóa, chính là đáng lẽ ra hàng hóa đặt ở Minh Châu mười ngày trước đã phải tới, nhưng là hôm nay chuyến hàng này cũng đồng thời mới đến cửa, là do thuyền lớn của Chu gia gặp phải gió lớn trên biển, nên phải đi chậm lại rất nhiều ngày, ngày gần đây bên trong còn một lượng lớn hàng hóa cần phải đồng thời đưa đến Sở Châu, hiện tại tới lúc gấp rút thúc giục chúng ta bốc dỡ hàng hóa, nhưng thuyền trở hàng hóa từ Tống Châu ngày hôm nay cũng đến Tô Châu, hai thuyền lớn này đều thúc giục chúng ta bốc dỡ hàng hóa.”

Dừng một chút lại nói: “Tất cả tiểu nhị cùng gia đình trong phủ chúng ta ở Dương Châu, đều đã được điều động đi ra bến tàu, nhưng cũng không có biện pháp đồng thời cùng bốc dỡ hàng hóa ở hai chiếc thuyền, hơn nữa lần này chúng ta lại đặt khá nhiều hàng, trên cơ bản hai thuyền đều là hàng của chúng ta, lại nói chúng ta vừa muốn phân ra một ít để mang đến nơi khác, lần này bến tàu cũng đều bẽ bộn việc, ba hướng đều loạn cả lên, chúng tôi cũng không biết là phải bốc dỡ hàng hóa ở trên thuyền nào trước, Quận vương, ngài xem phải làm sao bây giờ? Ngài có thể điều động một ít nhân công qua đó được không?”

Lý Quân Hiên hơi hơi nhú nhú mày, Lý Quỳnh vội vàng nói: “Ca ca, hay là điều động một đội binh lính trong vương phủ tới giúp chúng ta bốc dỡ hàng hóa.”

Lý Quân Hiên lắc đầu nói: “Công là công, tư là tư, ta nếu đã đi trên con đường kinh thương này, sẽ không vận dụng lực lượng quan gia. Tài thúc, ông trước tiên cho bốc dỡ hàng hóa từ Minh Châu tới, còn hàng hóa từ Tống Châu ta sẽ lập tức tới xử lý.” Vừa nói vừa đứng dậy, vị Tài thúc kia sau khi vâng một tiếng cũng vội vàng chạy đi ra bên ngoài.

Lý Quân Hiên trầm ngâm nửa ngày sau nói: “Quỳnh Nhi, muội cùng Tiểu Thanh ở trong này đừng có chạy lung tung, ta đi ra bến tàu nhìn xem một chút, hàng hóa ở hai thuyền này cũng không thể ném loạn, nếu không rồi loạn liền càng thêm phiền toái.” Dứt lời xoay người liền muốn đi.

Lục Tiểu Thanh vội vàng thân thiết nói: “Huynh không nghĩ ra nên đi tới chỗ nào điều động người hay sao? Nếu nhân công không đủ, huynh đi cũng chỉ uống công mà thôi.”

Lý Quân Hiên quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Con người bao giờ cũng có biện pháp, tuy rằng bây giờ có chút gấp gáp, nhân công không đủ, nhưng ta cuối cùng cũng sẽ dàn xếp được, nàng không cần phải lo lắng.”

Lục Tiểu Thanh đang muốn nói là mình mới không lo lắng, đột nhiên linh cơ vừa động, gọi Lý Quân Hiên lại nói: “Huynh trả thù lao, ta sẽ đi tìm nhân công cho huynh, đảm bảo sẽ không làm chậm trễ hai chuyến hàng này của huynh.”

Lý Quân Hiên xoay người nhìn Lục Tiểu Thanh, thấy Lục Tiểu Thanh hưng trí bừng bừng nhìn mình, hơi trầm tư nhất thời cười nói: “Ta như thế nào lại quên mất bọn họ, được, ta chỉ tiền, nàng đi tìm, ta đi đến bến tàu trước để ổn định lại cục diện, nàng dẫn theo người trong phủ của ta đi cùng, cẩn thận một chút.” Dứt lời bước nhanh đi ra.

Lục Tiểu Thanh vội vàng trở về phòng, thay đổi một thân nam trang, khoác thêm ngoại bào, Lý Quỳnh nắm chặt lấy tay nàng, nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ đi đâu tìm người, muội cũng muốn đi.”

Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Nơi đó rất bẩn, một thiên kim tiểu thư như muội sẽ không chịu được đâu, với lại ta cũng không có thời gian để chờ muội thay quần áo.” Vừa nói vừa gỡ tay Lý Quỳnh ra bỏ chạy, một bên Hồng Ngọc cũng vận một thân nam trang theo sát Lục Tiểu Thanh. Ngô Lệ Hoa giậm chân nói: “Vẫn là Hồng Ngọc hiểu biết tỷ tỷ, biết thế ta đã sớm thay nam trang, cũng sẽ được đi cùng tỷ tỷ, Hồng Ngọc này động tác thật là nhanh.”

Xa phu ra roi thúc ngựa chạy nhanh, phút chốc xe ngựa đã dừng lại trước ngôi miếu đồ nát mà hôm qua Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quân Hiên mới đến, Lục Tiểu Thanh kéo Hồng Ngọc xông đi vào bên trong miếu, rống lớn: “Có người hay không a? Ta đến đây.” bây giờ là vào đúng buổi trưa, mọi người căn bản đều có ở trong miếu, một vài người đi ra ngoài dùng tiền hôm qua Lục Tiểu Thanh cho bọn họ để đi mua gạo, mua vật dụng cần thiết đều đã quay trở lại, lúc này Thạch Đầu vừa vận bưng bát thuốc mang lên cho những người bị thương tích, thấy Lục Tiểu Thanh hấp tấp xông vào, nhất thời mở miệng hỏi: “Người có chuyện gì vậy?” với biểu hiện ngày hôm qua của Lục Tiểu Thanh, Thạch Đầu cũng không dùng mắt lạnh nhìn nàng nữa.

Lục Tiểu Thanh xông vào trong miếu, thấy tất cả các vị đại thúc, đại thẩm, đại ca, tiểu đệ đều đi ra đón mình, Tiểu Lục còn khoa trương nhảy lên mừng rỡ, lao chầm về phía nàng, ngọt ngào kêu ca ca, vươn tay về phía nàng, Lục Tiểu Thanh vội vàng dừng bước, xoay người ôm lấy Tiểu Lục, quay đầu lớn tiếng nói: “Hiện tại có việc để kiếm tiền, mọi người có làm hay không?” Vô đại thúc từ trong đám người đi ra, nhất thời tiếp lời nói: “Ân nhân, người có chuyện gì muốn chúng tôi làm sao?”

Lục Tiểu Thanh vừa gật đầu vừa nói: “Đúng vậy, bằng hữu của ta phải bốc dỡ hai thuyền hàng hóa, nhưng nhân công lại không đủ, ta tới tìm mọi người tới hỗ trợ khuân vác hàng hóa trên bến tàu, một người hai mươi đồng, nếu hàng hóa nhiều, một người ba mươi đồng, mọi người có đi không?”

Vân Thiên nhất thời vui vẻ nói: “Đi, vì sao lại không đi, ân nhân mau dẫn chúng tôi đến đó.” Vừa nói vừa bước nhanh đi về phía Lục Tiểu Thanh, mọi người ở trong miếu cũng mừng rỡ tranh nhau đáp lời: “Đi, đương nhiên đi.” Tất cả đều bỏ vật đang cầm ở trên tay xuống, tụ tập lại vây quanh lấy Lục Tiểu Thanh. Ngày thường khi thu hoạch hoa màu, làm gì có chuyện một ngày thu được hai mươi đồng, hôm nay có chuyện tốt như vậy, đó là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, là vị ân nhân đại từ đại bi trước mặt này ban cho, nào có đạo lý không đi.

Lục Tiểu Thanh vung tay lên nói: “Có thể làm được thì đều đi theo ta, còn không thể làm được thì ở lại chỗ này, trăm ngàn đừng cậy mạnh, cũng không nên đi đến bến tàu rồi té xỉu làm mất mặt ta.”

Thạch Đầu xắn ống tay áo tiến lên từng bước nói: “Còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì, còn không mau dẫn đường, mọi người nghe đây, nữ ở lại nấu cơm, người có bệnh cũng không cần đi, người nào có sức lực thì đi theo tôi, tiền kiếm được mọi người cùng nhau dùng.” Nhất thời có vài người cố chấp chống đỡ muốn đi đều lùi lại, đại khái còn năm đến sáu mươi người có khí lực đều tụ tập ở phía sau Thạch Đầu.

Lục Tiểu Thanh hí mắt nhìn thoáng qua Thạch Đầu, tiểu tử này thật đúng là không tồi, có chút khí chất làm lão đại, xem ra về sau hơn phân nửa nhất định sẽ là cường giả, lập tức một tay vung lên cực có khí chất rống một tiếng nói: “Đi theo ta, Go, Go, Go.” Hồng Ngọc đi theo bên cạnh Lục Tiểu Thanh bắt đắc dĩ suy nghĩ nói: cầu, cầu, cầu (*) là có ý gì? Từ lúc nào tỷ tỷ lại thích trẻ con như vậy?

(*Go phát âm tiếng trung gần giống với cầu)

Chậm rãi dẫn theo một đại đội nhân mã lao tới bến tàu, sau đó khi mọi người đều đang ghé mắt lại nhìn, cực thần khí vung tay lên nói: “Lên.” Lý Quân Hiên tiến lên đón: “Lên cái gì mà lên? Bọn họ có biết chuyển hàng hóa không? Hàng ở trên thuyền phần lớn đều là của ta đó.”

42. Chương 074

Chương 74: Khởi hành để quốc buôn bán

Lý Quân Hiên buồn cười khi thấy bộ dáng kinh ngạc của Lục Tiểu Thanh, quay đầu phân phó đám người Thạch Đầu đi gặp người phụ trách để lên trên thuyền nhận hàng hóa, đám người Thạch Đầu liền chia ra từng tốp đem hàng hóa trên thuyền khiêng đến những nơi Lý Quân Hiên chỉ định, hàng hóa khác nhau đặt ở những nơi đã được quy định sẵn, để lúc mang hàng hóa đến những nơi khác nhau sẽ tiện hơn, Lý Quân Hiên và vài chàng quầy đứng ở một bên, chỉ rõ nơi cần phải đặt hàng hóa, miễn cho đám người Thạch Đầu không rõ mà đặt nhầm chỗ.

Chỉ thấy trên bến tàu sau khi xuất hiện thêm mấy chục người bọn Thạch Đầu, nhất thời bận rộn lên, từng đống lớn hàng hóa không ngừng lên xuống xuống, đang lúc mọi người không ngừng đi đi lại lại, tiếng huyên náo nổi lên bốn phía, cảnh tượng cực kỳ bận rộn, náo nhiệt hơn rất nhiều so với ngày thường.

Lục Tiểu Thanh đắc ý lời kéo Tiểu Lục nói với Lý Quân Hiên: “Thế nào, người ta tìm đến không tòi chứ?”

Lý Quân Hiên thấy đám người Thạch Đầu đều là những người giỏi chịu đựng gian khổ, là người sinh trưởng từ nông thôn nên rất cần cù và thật thà, thật sự rất tốt, so với người dưới trướng của mình đúng là mạnh hơn chứ không kém, không khỏi cười nói: “Cũng không phụ lòng nàng đã nghĩ đến bọn họ như vậy, vừa đồng thời giải quyết được khó khăn của ta, lại vừa có ích cho bọn họ, khó mà có được người nào suy nghĩ xoay chuyển nhanh như nàng.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Đừng khen ta, dù có thối phồng ta thì với ta huynh đệ và bạc vẫn là hai phạm trù khác nhau, huynh đệ thuộc về huynh đệ, bạc thuộc về bạc, ta đã tính rồi phí trả công cho bọn họ hôm nay tổng cộng là một ngàn lượng, huynh mau lấy ra đây.” Vừa nói vừa chìa tay ra trước mặt Lý Quân Hiên. Hồng Ngọc đứng bên cạnh âm thầm cười lười, có làm hay không a..., không phải nói nhiều nhất một người là ba mươi đồng sao? Năm đến sáu mươi người này tính ra cũng chỉ mất có hơn hai lượng bạc mà thôi, cứ nhiên tỷ tỷ lại sử dụng công phu sư tử ngoạm cướp những một ngàn lượng, đúng là cường đạo mà.

Lý Quân Hiên cười ha ha nói: “Nàng cũng dám mở miệng ra sao, được, cho nàng.”

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiên cũng không mặc cả giá cả, trực tiếp trả thù lao, không khỏi cười thầm nói: “Khá lắm đồ ngốc, ta rao giá trên trời, huynh nhưng lại không biết ngay tại chỗ trả luôn tiền, ha ha, dù sao huynh cũng nhiều tiền, số tiền này với huynh cũng không đáng là gì, ta hôm nay là buôn bán có lời rồi, xem ra vào thời này ngành sản xuất buôn bán thu được lợi nhuận cũng không tệ a...” nàng cũng không biết được rằng hàng hóa trên hai thuyền kia của Lý Quân Hiên lợi nhuận khẳng định không nhỏ, cái gọi là không gian không phải thương nhân, chính là không biết mình nên trả giá bao nhiêu mới được tính là thích hợp, bất quá chỉ là vì chàng muốn thấy nàng được vui vẻ mà thôi.

Đến giữa trưa, Lục Tiểu Thanh bụng đói vang lên tiếng kêu biểu tình, từ xa nhìn lại hai thuyền, tuy rằng đồng thời cùng dỡ hàng hóa ở hai thuyền xuống, nhưng đến giờ này vẫn chưa làm xong, thấy đám người Thạch Đầu người nào người nấy mồ hôi nhễ nhại thấm ướt cả quần áo, sắc mặt đỏ bừng, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, cắn răng kiên cường chống đỡ khuôn vác. Không khỏi xoay người phân phó Hồng Ngọc hai câu, Hồng Ngọc gật đầu, tự mình đi về phía xe ngựa, Hồng Ngọc ở Tấn vương phủ đã được Lục Tiểu Thanh dạy dỗ là không cần phải sợ nam tử, hiện tại nàng càng không giống với một tiểu thư không bước ra khỏi cửa nửa bước như trước kia nữa, ngược lại năng lực ứng biến của nàng chỉ sợ ngay đến cả nam nhân cũng không sánh được.

Không đầy một lát sau, Hồng Ngọc dẫn theo xe ngựa chở chén bát, cùng với mấy thùng gỗ lớn lại đây, phía sau còn có mấy người đi theo, Lục Tiểu Thanh vốn đang cùng Tiểu Lục ngồi ở một bên chơi đùa, Lý Quân Hiên thì ở trên thuyền xem xét hàng hóa, lúc này thấy Hồng Ngọc lại đây, liền tiến lên từng bước, rống lớn: “Ăn cơm, ăn cơm thôi, mọi người đều tạm dừng tay lại, ăn cơm xong lại làm tiếp, mài dao sợ gì không đốn được củi, nhanh lên một chút, lại đây ăn cơm đi.” Vừa nói vừa lôi kéo Tiểu Lục đi về phía Hồng Ngọc đang đi đến.

Thạch Đầu sưng sốt ngẩng đầu lên thấy Lục Tiểu Thanh đứng ở bên cạnh Hồng Ngọc, quơ môi cơm gõ vào thùng gỗ, sau đó làm một động tác ăn cơm nhìn mình chờ đợi. Vân Thiên thốt lên: “Bảo chúng ta sao?” Vô đại thúc ở bên cạnh đang lau lau mồ hôi nói: “Ăn nhân là đang bảo chúng ta, ăn nhân thật sự

rất quan tâm đến chúng ta, lại còn vì chúng ta mà chuẩn bị cả cơm nước.” Vừa nói vừa bước về phía Lục Tiểu Thanh, hôm nay cũng không được tính là nóng lắm, tuy thân thể cũng đã khá hơn, nhưng bụng lại đói, vừa rồi đầu cũng có choáng váng vài lần, vẫn muốn nghỉ tạm một lúc, nhưng lại cảm thấy làm như thế là có lỗi với ân nhân, hiếm khi mới kiếm được nhiều tiền như vậy, nên vẫn cần phải chịu đựng, hiện tại thấy Lục Tiểu Thanh kêu mọi người nghỉ tay ăn cơm, trong lòng rất là kích động, đây mới là chủ tử biết quan tâm tới hạ nhân.

Thạch Đầu cắn chặt răng, đi theo Vô đại thúc, thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt bình thản nhìn hẩn chờ đợi, trên mặt đã không còn vẻ kì thị, cùng vẻ cay nghiệt nữa, thuần túy chính là biểu tình thực tự nhiên, duỗi tay ra tiếp nhận một chén cơm tẻ mà đầu bếp đưa qua, mọi người đi theo phía sau, ngồi xổm xuống mặt đất uống chút nước trước khi ăn, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bốn phía bày đặt năm sáu chiếc thùng đựng cơm tẻ, đoàn người cũng tự động ngồi xuống cầm lấy bát đũa đã được bày sẵn lên, nhưng không ai và cơm hay gấp thức ăn, mà tất cả hai mắt đều hồng hồng nhìn Lục Tiểu Thanh, không hề động đũa.

Thạch Đầu hít sâu một hơi lớn tiếng nói: “Ăn đi, ăn xong rồi làm việc tiếp.” Vừa nói vừa dùng đũa gấp thức ăn, bắt đầu ăn cơm. Thấy có người đi đầu, có vài người đưa tay lên xoa xoa hai mắt, không nói được một lời bắt đầu ăn cơm, lại có người ngửi được mùi thơm của thức ăn, vừa động đũa vừa sụt sùi rơi mấy giọt lệ vào bên trong bát cơm.

Mọi người đều yên lặng ăn, đã lâu rồi không được ăn một bữa no như thế này, thật sự là đã rất lâu rồi, không có được ăn lấy một miếng thịt, hôm nay tất cả đều có, đều là do ân nhân cấp cho, đều là do ân nhân ban cho bọn họ, đều nói nam nhi không dễ dàng rơi lệ, chính là bởi vì chưa chạm tới chỗ thương tâm nhất mà thôi. Một đường chạy nạn, nhân tình lạnh ngắt, bụng ăn không no, giờ đây khiến cho nam nhi đối mặt với một phần quan tâm nồng đậm thế này, làm ột đám lã chã rơi lệ.

Lục Tiểu Thanh thật không ngờ một bữa cơm chỉ dứt ngày hôm nay, để đổi lại ngày sau những người này lại liệu chết đi theo nàng, vì nàng hạ gục bao nhiêu đế quốc buôn bán, sáng lập ra tổ chức buôn bán thần bí nhất, khủng bố nhất Đường triều, vì nàng mà tạo lên một mảnh trời rộng lớn cho riêng mình.

Thạch Đầu đang cúi đầu nhai phần cơm hương cùng tình ý, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói: “Ngồi dịch sang bên cạnh một chút, cho chúng ta ngồi với.” Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lục Tiểu Thanh đang lôi kéo Tiểu Lục cùng Hồng Ngọc chen lại đây, người bên cạnh vội dịch chuyển một chút nhường chỗ, Lục Tiểu Thanh trực tiếp ngồi phệt xuống đất, bưng một bát cơm nhìn thoáng qua thức ăn, nói: “Mọi người động tác cũng thật là mau, Tiểu Lục, Hồng Ngọc mau cướp, bằng không chúng ta không còn gì để ăn bây giờ.” Vừa nói vừa gấp một đũa thức ăn bỏ vào bát Tiểu Lục, lại gấp thức ăn bỏ vào bát Hồng Ngọc, hết cách, dù sao Hồng Ngọc cũng lớn lên từ vương phủ, hiện tại có thể đi theo nàng ngồi bên cạnh một đám hán tử thô lỗ như thế này, tuy rằng đã bỏ xuống tính rụt rè của nữ nhi, nhưng nàng ta làm sao có thể động thủ cùng những người này tranh giành đồ ăn được đây.

Duyên dáng ăn vài miếng, Lục Tiểu Thanh thở dài một tiếng: “Đã lâu không có cảm giác huấn luyện quân sự, còn nhớ năm đó ta học cao trung, hội huấn luyện quân sự cũng là dùng cơm như thế này, mười người quây thành một vòng tròn, ngồi xổm trên mặt đất, cảm giác thật tốt, hiện tại thật sự là rất hoài niệm tuổi 17 thanh xuân a....” Khi nói chuyện trên gương mặt nàng hiện lên một tia tịch mịch, nhưng chỉ trong giây lát liền biến mất không còn bóng dáng, giống như là chưa từng xuất hiện vậy.

Thạch Đầu lại nhìn ra tia tịch mịch chợt lóe đó của Lục Tiểu Thanh, trầm mặc một chút nói: “Cám ơn.” Lục Tiểu Thanh đang nuốt một ngụm cơm vào miệng, nghe vậy trừng mắt nhìn Thạch Đầu mơ hồ không rõ, nói: “Có lầm hay không, ngươi cứ nhiên lại nói cảm ơn ta? Không phải là ta nghe nhầm đó chứ? Tiểu Lục, vừa rồi đệ có nghe thấy Thạch Đầu ca ca của đệ nói gì không?” Thạch Đầu nhất thời quay đầu đi tiếp tục ăn cơm, là mình vừa rồi nhìn lầm rồi, làm sao hẩn có thể là người mất mát cái gì đó được cơ chứ, hẩn rõ ràng là một kẻ ăn chơi trác táng.

Không có nghe thấy trả lời, Lục Tiểu Thanh cúi đầu vừa thấy, Tiểu Lục đang ăn như hổ đói vồ mồi vậy, quay đầu nhìn thoáng qua bát của mình, không phải chứ, tiểu gia hỏa này thật là lợi hại, mình mới ăn được có một phần mười, nó cứ nhiên lại ăn sắp xong rồi, có lầm hay không, quỷ chết đói đầu thai cũng không ăn nhanh như vậy nha.... Thế là nàng đoạt lấy bát cơm của Tiểu Lục, nói: “Tiểu Lục, đừng ăn nhiều như vậy, sau khi bị đói lâu chỉ nên ăn nửa bát thôi, nếu không dạ dày sẽ bị thủng thì phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Lục thấy đồng hương đoạt lấy bát cơm của nó, nhất thời đáng thương hê hê, mở to mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh trừng nó, nói: “Nhìn ta cũng chẳng có ích gì, đệ nếu muốn ăn ta sẽ bảo bọn họ gói phần lại cho đệ, nhưng là hiện tại không được ăn nữa, ăn nhiều như vậy sẽ vỡ bụng mất.”

Tiểu Lục mếu máo: “Ca ca.” một giọng nói từ phía sau vang lên: “Ca ca đệ nói rất đúng, khi đói lâu một lần ăn nhiều sẽ không tốt cho thân thể, đệ vẫn chỉ là một đứa bé, làm sao có thể ăn nhiều được như vậy.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lý Quân Hiên, thấy Lý Quân Hiên ngồi xuống bên cạnh mình, trong tay cũng cầm bát đũa, không khỏi nói: “Ta không phải là đã đem đồ ăn lên trên thuyền cho huynh rồi hay sao, huynh như thế nào lại xuống đây?” nàng nghĩ Lý Quân Hiên là hoàng thân quốc thích, là Quận vương, làm sao có thể ngồi dưới đất cùng ăn cơm với những người này được, cho nên đã sớm phân phó người đưa cơm lên trên thuyền cho chàng rồi.

Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Vì nàng ở chỗ này.” Dứt lời, vươn chiếc đũa gấp thức ăn đặt vào trong bát của Lục Tiểu Thanh, khẽ cười nói: “Mau ăn đi, đừng để đói bụng.” Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiên không nề hà cùng những người này ngồi xổm ăn cơm, nàng thấy bản thân mình ngồi ở đây là không có gì khó xử, bởi vì nàng có quan niệm mọi người đều ngang hàng nhau, nhưng Lý Quân Hiên lại là Quận vương a..., chẳng chịu bỏ dáng vẻ để ngồi cùng một chỗ với bọn họ, không khỏi làm cho trong lòng nàng cảm thấy vui vẻ, nói: “Huynh đệ tốt.” Lý Quân Hiên mỉm cười, thay nàng gạt sợi tóc rơi bên má ra đằng sau tai.

Lục Tiểu Thanh sửng sốt, động tác sao mà ôn nhu đến thế, nhìn Lý Quân Hiên trong mắt chợt lóe tia ôn nhu, Lục Tiểu Thanh vội vàng cúi đầu làm bộ như ăn cơm, bản thân không muốn mình bị rơi vào bên trong tình cảm quá sớm như vậy, chỉ cần một sự thay đổi nho nhỏ của người ta, cũng sẽ khiến mình không còn là chính mình nữa, điều này thật sự là nàng không muốn.

Ăn xong cơm trưa, sau khi nghỉ ngơi một lát, Thạch Đầu liền mang theo người tiếp tục làm việc, nếu không phải do Lục Tiểu Thanh nói cơm nước xong phải nghỉ ngơi một lát, không được lập tức đi làm việc nặng ngay được, thì những người thật thà chất phác này đã lập tức đi làm việc ngay rồi. Lý Quân Hiên cũng đi lên thuyền, chàng nói có vài món đồ quan trọng, chàng phải tận mắt giám hộ.

Lục Tiểu Thanh cùng Hồng Ngọc và Tiểu Lục trêu đùa, Hồng Ngọc nhìn Lục Tiểu Thanh vô hạn kính trọng nói: “Đại ca, Hồng Ngọc lấy người làm kiêu ngạo, có người làm đại ca của Hồng Ngọc, là phúc khí đời này của Hồng Ngọc.”

Lục Tiểu Thanh nghi hoặc hỏi: “Sao đột nhiên lại nói những lời như vậy?” Hồng Ngọc thấy Lục Tiểu Thanh lơ đãng, mỉm cười lắc lắc đầu không nói gì, hôm nay ngồi xổm ở chỗ này, cùng ăn chung một nồi cơm, nếu là người bình thường có thể làm được như vậy không? Có thể ngồi cùng với những người giống như ăn mày như thế này không? Có thể thật sự nhìn bọn họ như người ngang hàng, không phân biệt địa vị cao thấp hay không? Sợ rằng chỉ có người trước mắt này mới có thể làm được như thế, từ hôm nay trở đi, chỉ sợ mấy vị hán tử này cũng giống như mình sẽ vô cùng tôn kính cùng kính yêu đại ca à xem.

Lục Tiểu Thanh thấy Hồng Ngọc không nói cũng không truy vấn nữa, nâng tay lôi kéo Tiểu Lục chơi đùa, có vài người đi qua đến đứng trước mặt Lục Tiểu Thanh, nói: “Xin chào tiểu ca.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người mập mập đang đứng trước mặt mình, ước chừng bốn mươi, năm mươi tuổi, phía sau hắn đi theo hai người bộ dáng giống như người hầu, vì thế gật đầu nói: “Xin chào.”

Gã mập mập kia lau mồ hôi, nhìn thoáng qua đám người Thạch Đầu đang bận rộn làm việc ở phía xa xa, quay đầu mỉm cười nói: “Tiểu ca, ta nghe chuông quây nói, những người này đều là người của ngươi, cho nên ta muốn thương lượng với tiểu ca một chuyện, hàng hóa của ta lập tức cũng sẽ cập bến, ta không muốn đem tất cả mọi người trong cửa hàng ra vận chuyển hàng hóa, chạy hai đầu như vậy quả thật là rất bất tiện, cho nên ta muốn mời người của tiểu ca đến giúp ta khuân vác, tiểu ca thấy thế nào?”

Lục Tiểu Thanh giật mình: “Nhưng là bây giờ ta cũng không còn nhân công, mà hàng hóa ở trên hai chiếc thuyền này nhất định phải nhanh bốc dỡ xuống.”

Gã mập mập kia cười hơ hớ nói: “Điều này thì ta biết, ta sao có thể có lá gan lớn cướp người của Quận Vương được, lại nói, thuyền chở hàng hóa của ta còn chưa có nhập bến tàu, là do ta tính toán thời điểm bên này kết thúc hẳn là thuyền chở hàng hóa của ta sẽ đến, ta đến là để dự định trước với tiểu ca mà thôi.”

Lục Tiểu Thanh tròn mắt xoay chuyển nhất thời nở nụ cười, nói: “Nói như vậy thì không thành vấn đề, nhưng là mọi người đều là những người hiểu biết, đều biết được quy củ này.” Vừa nói vừa làm động tác ngón cái chà xát hai ngón tay.

Gã mập mạp cười nói: “Mọi người đều là người làm ăn sao lại không hiểu đạo lý này được, thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí, tiểu ca cứ ra giá, nếu thích hợp, chúng ta liền quyết định, về sau có thể chúng ta còn hợp tác lâu dài.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua xa xa bao lớn bao nhỏ được khuân vác từ trên thuyền xuống, biết hàng hóa đều được đóng gói cẩn thận, suy nghĩ một chút mới nói: “Chúng ta cứ dựa vào hàng hóa của người mà tính giá, ta tính theo bao hàng hóa kia đi, một bao ba đồng, có bao nhiêu tính bấy nhiêu, hàng hóa nặng hơn thì sẽ tính giá khác.”

Gã mập mạp kia nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang chỉ vào bao hàng hóa, nặng chừng năm mươi cân, nhú nhú mày nói: “Ấn theo hàng hóa tính toán là có thể, nhưng là ba đồng có vẻ hơi đắt, ta xem như thế này đi, ta cũng không muốn nhiều lời với tiểu ca, ta ra giá hai đồng một bao, nếu tiểu ca cảm thấy giá cả vừa phải, chúng ta liền cứ như vậy mà quyết định, thuyền chở hàng hóa của ta cũng sắp đến rồi.”

Thấy Lục Tiểu Thanh cúi đầu trầm tư, gã mập mạp lại nói: “Tiểu ca, ta ở giới này cũng coi như có chút tiếng tăm, nếu lần này hai ta hợp tác thành công, sau này ta sẽ giới thiệu cho tiểu ca thêm nhiều ông chủ lớn nữa, người cũng biết Dương Châu là một bến tàu lớn, mỗi ngày có rất nhiều thương gia bốc dỡ hàng hóa, nếu có được nhiều nguồn hàng tất nhiên tiền kiếm được sẽ không ít. Tiểu ca, người cũng không nên vì lợi trước mắt mà chặt đứt đường sống lâu dài a..., lại nói trên bến tàu này vốn cũng có người hỗ trợ khuân vác, bất quá vẫn là không đủ nguồn cung ứng, trong tay người lại có nhiều người, vả lại chúng ta cũng không muốn hàng hóa của mình bị mất mát, mà ta thấy Quận Vương lại tìm người của người khuân vác, đủ để thấy Tiểu ca là người đáng tin cậy, cho nên.....”

Gã mập mạp nghĩ rằng Lục Tiểu Thanh chê hai đồng ít, liền không ngừng thuyết phục, hần thế nào cũng không thể nghĩ được Lục Tiểu Thanh cúi đầu trong lòng đang bấm đốt ngón tay tính toán: “Mỗi lần ăn đã tìm tới cửa, một bao hai đồng, cứ chiếu theo hàng hóa mỗi ngày khuân lên dỡ xuống trên bến tàu, tính dài lâu mà nói, chẳng phải là mỗi lần ăn lớn đưa tới tận cửa hay sao, nếu một ngày là vài nghìn bao, một trăm đồng là một lượng, hai vạn đồng không phải là hai trăm lượng hay sao, lợi nhuận cũng không nhỏ nha, cứ như vậy mà tính, một tháng cũng được sáu ngàn lượng, trả cho bọn Thạch Đầu một nửa, mình thu một nửa, cứ như vậy chẳng bao lâu nữa mình sẽ trở thành người có tiền nhất Dương Châu này, oa ha ha, giàu có nhất Dương Châu nha....”

Nếu mình đem địa bàn kéo dài khắp Tô Châu, Hàng Châu, Tống Châu, Minh Châu, Biện Châu, Lạc Dương..... Tóm lấy tất cả các bến tàu, ha ha ha ha, ngày thu được tính bằng vàng ý chứ, oa ha ha, cái danh người giàu có nhất thế giới sắp nằm trong tay mình rồi, tỷ phú Bill Gates cũng phải đứng sang bên cạnh nhường đường ình, mình chính là ngân hàng Thụy Sĩ của Đường triều, mình chính là Hoa Kỳ của Trung Quốc, ha ha ha ha, mình là người giàu có nhất thế giới.”

Gã mập mạp kia không biết mình đã nói gì mà người trước mặt lại cười như điên vậy, vẻ mặt buồn bực ngậm miệng lại không nói tiếp nữa, chỉ trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, Hồng Ngọc ở bên cạnh vội vàng giật giật ống tay áo của Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cả kinh hoàn hồn, thấy gã mập mạp cùng hai hạ nhân phía sau hần đang nhìn mình như nhìn quái vật, liền giả ho khan một tiếng, lấy lại vẻ nghiêm trang cộng thêm vẻ mặt đau lòng nói: “Quên đi, lúc này coi như tính toán với bằng hữu vậy, ta đành nhường người một bước vậy, bất quá, lão ca về sau cần phải giới thiệu nhiều mối làm ăn cho ta nha.”

Gã mập mạp kia nghe Lục Tiểu Thanh đáp ứng, nhất thời cười nói: “Không thành vấn đề, Tiểu ca cứ yên tâm, khi nào nơi này khuân vác xong, người hãy đem người đến chỗ ta, ta họ Cổ, chiếc thuyền phía trước đang cập bến tàu chính là chiếc thuyền chở hàng hóa của ta, tiểu ca động tác cần phải mau nha.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Ta họ Lục, về sau cần phải chiếu cố nhiều hơn a.”

Ông chủ Cổ ha ha cười nói: “Ông chủ Lục nói đùa, về sau mọi người cần phải chiếu cố nhau mới đúng.” cùng Lục Tiểu Thanh vô nghĩa vài câu, liền vội vàng vàng đi về phía con tàu đang cập bến. Ông chủ Cổ này cũng là một thương nhân danh tiếng ở Dương Châu, tuy rằng nhiều cửa, bất quá chữ nghĩa lại biết không được là bao, cho nên cũng không có đi xem cuộc thi đệ nhất tài tử Giang Nam, cho rằng kiếm tiền

quan trọng hơn vụ tài tử kia nhiều, cho nên mới không biết hiện nay Lục đại tài tử là người nổi tiếng khắp Giang Nam.

Tìm đến Thạch Đầu nói cho hắn vụ làm ăn mới này, Thạch Đầu hiển nhiên là không có ý kiến gì, mọi người sau khi biết được lại càng phấn khích, ánh mắt nhìn Lục Tiểu Thanh liền càng thêm tôn kính cùng cảm kích.

Ở trên bến tàu đợi một ngày, ông chủ Cổ lại giúp bọn họ tiếp thêm mấy vụ làm ăn lớn nữa, Thạch Đầu vô cùng vui mừng, Lục Tiểu Thanh càng không phải nói, vui mừng hiện cả ra mặt. Ai da, chỉ một ngày mà cư nhiên kiếm được hơn bảy mươi lượng, không tính đến chỗ tiền của Lý Quân Hiên, vụ làm ăn này quả là tuyệt, một vốn bốn lời.

Buổi tối, Lý Quân Hiên, Lý Quỳnh, Ngô Lệ Hoa, Lục Tiểu Thanh cùng Hồng Ngọc tụ tập lại một chỗ nói chuyện, Lục Tiểu Thanh thông dong kể chuyện vui ngày hôm nay, Ngô Lệ Hoa nghe nói hôm nay Lục Tiểu Thanh cư nhiên lại kiếm được lời, không khỏi lên tiếng hỏi: “Tỷ tỷ, muội xem ra việc buôn bán này thật sự có thể làm được, trên bến tàu tuy rằng cũng có nhiều người làm công việc này, nhưng nói gì thì nói nhân công vẫn không đủ cung cấp, có nhiều thương gia sợ bọn họ không thành thật sẽ trộm hàng của họ, cho nên bình thường đại đa số thương gia đều dẫn theo người của mình đến bốc dỡ hàng hóa, nhưng dù sao làm thế cũng có nhiều phiền toái, hôm nay tỷ tỷ chó ngáp phải ruồi, đã giúp Quận vương gia, lại dựng được danh tiếng tốt ỉnh, chỉ cần thanh danh được truyền miệng, sẽ có rất nhiều người tìm đến tỷ tỷ bàn việc làm ăn này, bến tàu Dương Châu chính là một bến tàu lớn, thuyền đến đây cơ bản đều phải dừng lại để bốc dỡ, vận chuyển hàng hóa, muội thấy vụ làm ăn này thật sự là rất tốt.”

Lý Quân Hiên gật gật đầu nói: “Ngô tiểu thư không hổ là sinh ra trong gia đình thương gia, mắt nhìn rất chuẩn, ta cũng hiểu được việc làm ăn này thật sự là có thể làm, chỉ là.....” Dừng lại một chút nhìn Lục Tiểu Thanh cười khế, Lý Quỳnh truy vấn hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh cũng đang nhìn mình, không khỏi cười nói: “Cũng không biết là nàng nhất thời tâm huyết dâng trào có thể duy trì được mấy ngày, hơn phân nửa là mở đầu cực kỳ nhiệt tình, nhưng chỉ qua vài ngày là lại ngại phiền toái mà bỏ mặc.”

Ngô Lệ Hoa nghe xong, cảm thấy lời này không sai, cứ dựa theo tính cách nôn nóng của Lục Tiểu Thanh mà nói, hơn phân nửa sẽ giống như những gì Lý Quân Hiên đã nói, không khỏi mỉm cười khi thấy Lục Tiểu Thanh lên tiếng phản kháng, Ngô Lệ Hoa vốn sinh ra trong gia đình thương nhân, từ nhỏ tai mắt đã bị nhiễm lối buôn bán, gặp được vụ làm ăn tốt, liền muốn giúp đỡ Lục Tiểu Thanh trừ hoạch, bất kể tỷ tỷ chỉ có nhiệt tình được mấy ngày, nhưng có tiền không kiếm chính là đồ ngốc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh liền lôi kéo Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa đi xem ngôi nhà mới để cho bọn Thạch Đầu đến ở. Chẳng là tối hôm qua nàng đã nhờ Lý Quân Hiên thuê cho bọn họ một căn nhà để ở. Đến nơi chỉ thấy đó là một tòa nhà lớn đến vài trăm gian chứ chẳng ít, tọa lạc ở vùng yên tĩnh nhất trong thành Dương Châu, tòa nhà này vốn là do Lý Quân Hiên nhiều năm trước mua được, hiện tại cũng không có người ở, nên vừa nghe Lục Tiểu Thanh muốn bố trí nơi ăn chốn ở cho đám Thạch Đầu, cho nên đã cho nàng mượn.

Ở bên trong nhìn ngó một phen, ngoài cửa vang lên tiếng rì rào của đám người Thạch Đầu đang tiến vào, Ngô Lệ Hoa mỉm cười nói: “Xem ra Quận vương gia động tác thật là mau.” Ba người vừa nói chuyện vừa đi ra nghênh đón, gặp mọi người ai cũng là vẻ mặt kích động, chỉ kém lệ tung hoành nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh trong lòng tràn ngập cảm giác thành tựu, vung tay lên trả lời: “Chính mình đi chọn phòng đi.” Vừa nói vừa mở đường đi.

Ngô Lệ Hoa vừa buồn cười lại vừa buồn bực, nào có đạo lý để bọn họ chọn phòng, vì thế nàng lên tiếng phân phó, nam ở gian ngoài, nữ ở phòng trong, mấy gian phòng ở tận bên trong để dự trữ cho bọn họ, về sau những lúc họ tùy thời đến xem, cũng phải có chỗ để cho họ đặt chân chứ, nói tiếp về sau tỷ tỷ chính là chủ nơi này, nói như thế nào cũng phải ra dáng trưởng quầy một chút.

Lục Tiểu Thanh chỉ một lòng một dạ muốn kiếm tiền, những vấn đề khác nàng đúng là hồ hững không quan tâm đến, tất cả đều giao cho Ngô Lệ Hoa thu xếp, chính mình mỗi ngày chạy khắp nơi kiếm mối làm ăn, mọi việc rườm rà đều giao toàn quyền cho Ngô Lệ Hoa, cũng may Ngô Lệ Hoa là người tài giỏi, làm việc quyết không nhần nhán nhó nhó, mặc một thân nam trang so với Thạch Đầu còn lạnh lẽo hơn, đặt ra quy

định, sắp xếp nhân công, thay phiên điều hành, tiền bạc chi phí đều xử lý gọn gàng ngăn nắp, một đám người dốt đặc cán mai càng ngày càng biết cân nhắc.

Vội vàng vàng mấy ngày đã đem mọi việc sắp xếp ổn thỏa, cũng đã đặt biển hiệu cũng như ghi giá cả treo ở trên bến tàu, quả thật là có tác dụng, người tìm đến càng ngày càng nhiều, tuy rằng giá cả cũng được coi là phải chăng, nhưng đúng là so với nhân công tự phát ở xung quanh bến tàu vẫn đắt hơn một chút, bất quá những thương gia lớn vẫn nguyện ý tìm đến người mà ngay cả Quận Vương gia cũng tin tưởng để làm việc.

Sau vài ngày, cả đám vẻ mặt vui vẻ, luôn mồm nói là mình may mắn, gặp được lão bản tốt như vậy, mọi người vừa có chỗ để ở, có quần áo để mặc, có cái để ăn, cũng có việc để làm, không khỏi cười trừ đùa nói nếu không phải Thạch Đầu đi ăn trộm tiền của lão bản, thì bọn họ sao có thể gặp được một lão bản tốt như vậy được, làm cho Thạch Đầu rất buồn bực, thấy bọn Lục Tiểu Thanh sắc mặt cũng không thân thiện cho lắm.

Bất quá là ở chỗ, những người này thân thể không được tốt cho lắm, không thể làm việc nặng nhọc với cường độ cao được, cứ nhiên ở ngay trước mặt Lục Tiểu Thanh đã có vài người lăn ra hôn mê bất tỉnh, quả thật là mất mặt mà, do đó Lục Tiểu Thanh hạ quyết tâm phải nhanh chóng nâng cao thể lực cho những người này, chỉ trong một phút xúc động đã quyết định ở lại chỗ bọn Thạch Đầu, lập lời thề chính mình sẽ huấn luyện bọn họ, làm hại Ngô Lệ Hoa, Hồng Ngọc, cùng Lý Quân Hiền đều phải ở lại đây, chỉ sợ nằng gây ra rắc rối nào đó.

Đối với việc Lục Tiểu Thanh tự mình huấn luyện bọn họ, trừ Thạch Đầu ra, còn lại tất cả đều giơ cao hai tay tán thành. Bọn họ không thể ngờ được rằng từ giây phút đó ác mộng của bọn họ mới bắt đầu, từ nay về sau giấc mộng hàng đêm sẽ làm bọn họ khắc sâu sợ hãi, chính mình vì sao lúc trước lại đáp ứng muốn lão bản đích thân huấn luyện mình cơ chứ? Thật sự là.....

Sáng sớm sau hôm chuyển đến ở chỗ này, Lục Tiểu Thanh cố ý dậy thật sớm, tinh thần sáng láng chạy vọt vào trong viện hét lớn: “Rời giường, tất cả rời giường. Hôm nay sẽ bắt đầu cuộc huấn luyện ma quỷ của mọi người, ta muốn cho các người biết sắt thép được luyện ra như thế nào, đá bị bào mòn ra sao, hoa nở như thế nào, mặt trời lặn ra sao..... ừm, ta muốn đem mọi người huấn luyện thành quân đã chiến ở Đường triều, là tổ chức lính đánh thuê đệ nhất, là FBI của Trung Quốc, ờ, có vẻ không được thực tế cho lắm, tóm lại ta sẽ dùng phương thức huấn luyện ma quỷ, ta muốn các người biết được người ném trái trong đau khổ mới là người trưởng thành, nếu muốn có một thân thể khỏe mạnh, chỉ ăn thôi là không đủ, chúng ta cần phải vận động, phải vận động, mọi người nghe có hiểu không? Trả lời ta, nghe có hiểu không?”

Sau khi rống liên một hơi, Lục Tiểu Thanh thở hổn hển một hơi, cúi đầu nhìn mọi người trước mắt, một đám đại thẩm, cô nương, tiểu muội đang ngăn người nhìn chăm chăm vào nàng, trong tay không phải là đang giặt quần áo, thì chính là múc nước, rửa rau. Nhìn khắp nơi chỉ thấy trừ bỏ mấy nam tử bệnh chưa khỏi đang dựa người vào cửa nhìn nàng ra, cũng không thấy đám Thạch Đầu đâu cả.

Lục Tiểu Thanh nhất thời cả giận nói: “Tốt lắm, cứ nhiên vẫn còn đang ngủ, hiện tại là giờ nào rồi, cứ nhiên còn đang ngủ, còn dậy muộn hơn cả ta.” Nhất thời nổi giận dùng dùng đi về phía phòng của Thạch Đầu.

Phía sau có một người kéo lấy quần áo của nàng, ngăn cản cước bộ của Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh nhất thời quay đầu lại quát: “Làm gì vậy?”

Chỉ thấy hai tay Hồng Ngọc đang túm chặt lấy quần áo của mình, mặt đỏ bừng nói: “Đại ca, giờ là giờ nào rồi? Bọn Thạch Đầu đã sớm đi đến bến tàu rồi, người.....người còn ở đây gào thét.” Nói xong thật sự cũng không nhịn được nữa, phì một tiếng bật cười.

43. Chương 075

Chương 75: Quỷ

Có người đi đầu cười thành tiếng, nhất thời nhóm nữ nhân vây quanh Lục Tiểu Thanh cũng đều hi hi, ha ha cười rộ cả lên, cả đám lấy tay che miệng liếc nhìn cười, lại thật sự không thể nhìn được cười ra tiếng, vẻ mặt cổ quái kia miễn bàn là có bao nhiêu mất tự nhiên.

Lục Tiểu Thanh nhất thời đỏ mặt, làm bộ ho khan một tiếng, nói: “Buổi sáng luyện thanh rất tốt, thật sự là làm cho tinh thần sảng khoái, mọi người nếu muốn sống lâu thêm hai năm, cần phải học theo cách này, Hồng Ngọc, chúng ta đi đến bên tàu thôi.” Sau đó lúi lét kéo Hồng Ngọc nghênh ngang tiêu sái đi ra bên ngoài.

Vừa ra khỏi cửa lớn, Lục Tiểu Thanh nhất thời nhanh như chớp chạy đến lối rẽ ở ngã tư đường, vẻ mặt đỏ bừng bừng trừng Hồng Ngọc, nói: “Sao muội không nói sớm cho ta biết, hiện tại làm cho ta mất mặt như vậy, ta về sau như thế nào còn ở trước mặt bọn họ sĩ diện được đây? Uy nghiêm, uy nghiêm của ta đã mất hết rồi còn đâu.”

Hồng Ngọc ha ha cười nói: “Tỷ tỷ, tốc độ nói chuyện của tỷ có thể làm cho người khác chặn ngang họng tỷ được sao? Chờ lúc muội chạy lên đến nơi, thì tỷ cũng đã nói xong một chuỗi dài rồi còn đâu, ha ha, tỷ tỷ cũng không ngấm lại, chờ tỷ rời giường thì đã đến giờ nào rồi, chờ tỷ cường hóa huấn luyện phỏng chừng việc làm ăn này không cần làm nữa cũng nên.” Lục Tiểu Thanh hân một tiếng, mình đã cố ý dậy sớm, không nghĩ tới.....

Buổi chiều, bọn Thạch Đầu được nghe kể về tác phong kinh người của Lục Tiểu Thanh ban sáng, một đám nhìn không được ý cười đầy mặt liếc nhìn Lục Tiểu Thanh, ngay cả tiểu ngoan cố Thạch Đầu cũng không khỏi cong cong khóe môi. Tiểu Lục là cô nhi không có cha, không có mẹ, thấy mọi người cười cực kỳ vui vẻ, nó đi theo vỗ tay bôm bốp cười khanh khách. Lục Tiểu Thanh trốn ở trong phòng, nhìn thấy Hồng Ngọc, Ngô Lệ Hoa, Lý Quân Hiền đều tủm tỉm cười, âm thầm thề, đêm nay Lão Tử sẽ không ngủ, ta không tin là ngày mai không thể thực hiện được huấn luyện ma quỷ của mình.

Đêm khuya tĩnh lặng, Lục Tiểu Thanh mang theo ghế dựa đặt ở trước cửa đại sảnh ngồi xuống, nhìn trái nhìn phải đã thấy phòng nào cũng đã đóng cửa, tắt đèn đi ngủ hết cả rồi, hừ, hôm nay ta không tin là không thức dậy trước các người, cứ để một đám các người lẫn ra hôn mê bất tỉnh ở bên tàu, thì còn gì là việc làm ăn của ta nữa, hừ, hôm nay ta nhất định phải bắt đầu công cuộc huấn luyện ma quỷ của ta, ta muốn ở tốc độ nhanh nhất tạo ra cường binh khuân vác số một Đường triều, giúp ta kiếm được nhiều tiền.

Ha ha, tiền a, chỉ cần nghĩ đến thôi đã khiến cho trong lòng người ta thoải mái, trên đời không có cái gì là đáng tin cậy, chỉ có tiền là đáng tin nhất, mẹ nó, nhớ năm đó làm việc như trâu bò mà mỗi tháng cũng chỉ nhận được có một ngàn tám trăm tệ, lại còn phải xem sắc mặt của người khác, vỗ mông ngựa, còn chưa kể phải gỡ đủ mọi mảnh khóe mới hoàn thành công việc, quả thật là cực nhọc, thật là khổ a..., không thể sống theo ý mình a.... Không nghĩ tới xuyên về Đường triều, ta còn có thể được hô mưa gọi gió, ha ha, Thượng đẳng đệ nhất thủ phủ trong lịch sử Trung Quốc lên sàn diễn, cái gì mà Phạm Lãi, Thảm Vạn Tam (1), tất cả đều phải tránh sang một bên nhường đường cho ta.

Ta sắp trở thành Sài Thiệu (2) thứ hai, đến lúc đó một sợi lông chân của ta cũng so được với thất lưng thô của hần, phi, phi, nho nhã, ta muốn nho nhã..... Thật là, trời hôm nay như thế nào vẫn chưa sáng, ta đợi cũng đã lâu lắm rồi, buồn ngủ quá a, ừm, không gượng nổi nữa rồi, ta trước ngủ một lát, chỉ ngủ một lát, một lát thôi.....

[1] : Phạm Lãi : Phạm Lãi (Chữ Hán: 范蠡), tên tự là Thiệu Bá (范伯), là một tướng tài của nước Việt ở Trung Hoa thời Xuân Thu Chiến Quốc, người đã giúp Việt vương Câu Tiễn tiêu diệt nước Ngô.

Thảm Vạn Tam : Thảm Vạn Tam (1330-1379), tên thật Thảm Phú, tự Trọng Vinh, người đời gọi là “Vạn Tam”, người huyện Trường Châu, vùng Bình Giang. Theo truyền thuyết dân gian, nguyên nhân Thảm Vạn Tam làm giàu là nhờ có “tụ bảo bồn” (chậu châu báu), kể rằng Thảm Thị nhặt được một cái tụ bảo bồn, đem bỏ bất cứ thứ gì vào cũng sẽ hóa thành châu báu.

[2] Sài Thiệu: là 1 trong 24 vị công thần khai quốc của nhà Đường, tước hiệu: Tiêu quốc công.

Đêm dài tĩnh lặng, trong đại viện yên tĩnh, có một người ngồi sừng sững ở trước cửa đại sảnh, dưới thân là chiếc ghế bành cao cỡ nửa người, đầu không tự giác một chút lại một chút gục xuống, sau được mái tóc che cả khuôn mặt, nhìn kỹ sẽ thấy khóe miệng người nọ khẽ giương lên, vẽ thành một đường cong như có như

không, ở dưới ánh trăng như ẩn như hiện, ánh trăng nhu hòa chiếu lên thân thể nàng, một thân áo trắng ở trong ban đêm tối đen như mực, thật sự là hết sức bắt mắt.

Vào đầu thu, thời tiết vẫn có chút khô hanh, lão Tiền ở bên trong viện lẩn qua lộn lại không ngủ được, sau khi lẩn lôn lốc một vòng liền đứng lên, nhẹ giọng nói: “Cổ họng thật khô, đi uống ngụm nước vậy.” nhìn thoáng xung quanh, nước trên bàn cũng đã uống hết, đành phải đi đến giếng nước để uống nước vậy, dù sao giếng nước cũng gần đây.

Lúc này dù sao cũng không có người, nên hắn cứ mặc độc một cái quần cộc bước ra khỏi phòng, ngoài phòng ánh trăng mờ mờ, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện ra không biết từ khi nào ánh trăng đã trốn vào trong đám mây rồi, lúc này chỉ có ánh sáng mờ mờ của ánh trăng tỏa ra, còn lại gian ngoài tối đen.

Dựa vào sự quen thuộc với lối đi, lão Tiền chỉ cần vài bước đã đi đến cạnh giếng múc một thùng gỗ nước, múc một gáo lên uống một ngụm, ừm, nước trong giếng này thật là ngọt, lại mát, giải khát rất tốt. Ngẩng cổ nhanh như chớp uống hết một gáo nước, vươn tay thô ráp lên lau nước ở khóe miệng, có một ngọn gió nhẹ nhẹ vừa vẩy thổi tới, thật là mát mẻ, đang định múc thêm một gáo nước nữa, khóe mắt chợt nhìn thấy một bóng trắng chợt lóe, không khỏi chú ý nhìn về hướng đó.

Phía trước tối đen một mảnh, có một bóng trắng như ẩn như hiện, lão Tiền trong lòng cả kinh, vội vàng xoa xoa hai mắt để nhìn lại một lần nữa, chỉ thấy bóng trắng kia rõ ràng là một bộ quần áo, nhưng là..... Nhưng là phía trên tối đen như mực, cái gì cũng không có, phía dưới..... Phía dưới cũng tối đen một mảnh như thế, không có..... Không có cái gì.

Lúc này bóng trắng theo gió thổi lay động, tựa như..... Tựa như..... Lão Tiền rung mình một cái, run rẩy chậm rãi di chuyển từng bước muốn nhìn cho rõ hơn, đúng lúc này, một tiếng bộp thanh thúy vang lên, ở ban đêm yên tĩnh phá lệ vang dội, lão Tiền rung mình, chỉ nghe có một thanh âm dứt quãng truyền đến: “Dám..... Ăn ta..... Muốn chết.”

Mẹ ơi, lão Tiền còn chưa kịp kêu lên, chỉ thấy bóng trắng trước mắt giống như đang duỗi tay ra, đang chuyển động, lại nhìn không rõ, chỉ thấy có một bóng trắng. Mà lúc này dưới chân vấp một cái, giống như là bị người chặn đường kéo chân mình vậy. Lão Tiền mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nháy mắt ướt đầm toàn thân, sợ hãi rồi cuộc nhện không được hô to: “Có quỷ.” Một bên liều mạng ném gáo nước trong tay về phía bóng trắng kia.

Rầm

“Ồi.” Chỉ nghe thấy phía trước vang lên tiếng kêu sợ hãi, âm trầm, lão Tiền thấy mình rõ ràng đã ném trúng gáo nước vào hắn, hắn..... Hắn thế nhưng ngay cả thân ảnh vẫn bất động, làm lão càng cảm thấy sợ hãi hơn: “Có quỷ, quỷ ăn thịt người, có quỷ a.” vật đang quẩn chân lão không những không buông mà còn quẩn chặt hơn, làm lão kinh hồn bạt vía đá cả ra quần.

Lão Tiền rống lên mấy tiếng hô hoán, nhất thời người trong tiền viện đều bị đánh thức, một đám quần áo không chỉnh tề lao tới, chỉ nghe thấy trong viện lão Tiền đang gào khóc thảm thiết kêu cứu, lại không nhìn thấy người đâu, vội theo thanh âm tìm kiếm, hoảng sợ hỏi: “Quỷ ở đâu? Lão Tiền đừng sợ, quỷ ở đâu?”

Lão Tiền vừa khóc vừa meo meo nói: “Ở bên kia, ở bên kia.” Mọi người vọt đến thuận theo tay lão chỉ nhìn lại, chỉ thấy phía trước có một bóng trắng hơi hơi động đậy, lập tức người cách lão Tiền gần nhất, không chút nghĩ ngợi, thuận tay quơ lấy thùng gỗ bên cạnh lão Tiền ném về phía đó, ừm, không để ý rằng bên trong thùng gỗ vẫn còn nước, khiến cho lực ném không đủ lớn, thùng gỗ lao được nửa đường liền rơi xuống đất, nước ở trong thùng bắn ra tung tóe.

Rầm, chỉ thấy bóng trắng kia cứ nhiên vẫn không nhúc nhích, mọi người lập tức đều tự tìm xem bên cạnh mình có thứ gì dễ tấn công hay không, bóng trắng kia đột nhiên thét to một tiếng: “Là ai đánh ta? Là ai đánh ta?” Thanh âm the thé lại bén nhọn, mang theo vài phần khủng bố cùng thị huyết.

Lão Tiền đang ngã ngời trên mặt đất, run giọng thét to: “Quỷ còn có thể nói chuyện, quỷ còn có thể nói chuyện.” Trong lòng mọi người đều cả kinh, nghe thanh âm của con quỷ này, có vẻ như nó rất lợi hại, mau ném đồ vật để dọa nó chạy mới được, lập tức mấy hán tử tinh tráng tuy sợ hãi, nhưng lại giống như có một tiếng trống vang lên làm tinh thần họ thêm hăng hái, bắt đầu ném đồ vật về phía bóng trắng kia, trên mặt

đất có cái gì ném cái đó, đá lớn, đá nhỏ, chậu giặt quần áo, thùng gỗ, chậu hoa..... tóm lại thuận tay vớ được cái gì là ném cái đó.

Chỉ nghe thấy con quỷ kia thét lên một tiếng chói tai, tiếp theo ôi lên một tiếng, đồng thời còn truyền đến thanh âm vật cứng va vào nhau bang bang, con quỷ này thật sự là cao thâm, nó đã tu được mình đồng da sắt, vì thế một đám xuống tay ác hơn, bóng trắng kia đông chột lóe tây chột nhoáng lên một cái, giữa vài cái chớp lên, đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau khi đã bình tĩnh lại, Thạch Đầu là người lên tiếng trước: “Nhanh đi lấy đèn.” Lập tức có mấy người lên tiếng ứng lời, cùng nhau chạy đi lấy đèn, không biết con quỷ này đã bỏ đi hay chưa, nên để an toàn vài người đi cùng nhau là tốt nhất.

Thạch Đầu lại nói: “Vài người đi đến phòng các nữ nhân trấn an bọn họ, đừng để vừa rồi chúng ta ở bên ngoài náo loạn dọa đến họ.” Lập tức lại có người đi làm theo lời Thạch Đầu phân phó, bất quá còn chưa có người chạy vào phòng trong, Lý Quân Hiền đã mang theo Ngô Lệ Hoa cùng Hồng Ngọc chạy lại đây, mấy người bọn họ đi tìm Lục Tiểu Thanh, lại phát hiện nàng cư nhiên không có ở trong phòng, nhất thời vội vàng chạy đi tìm.

Trong tiền viện đèn cũng đã được đốt sáng, ở hậu viện, có một vài nữ tử lớn mật cũng đốt đèn lên, đi theo Lý Quân Hiền đến đây, trong lúc nhất thời toàn bộ tiền viện đèn đuốc sáng trưng, lúc này mọi người mới thấy, ở chính giữa cửa đại sảnh có đặt một chiếc ghế bành, nhưng lại không có bóng dáng người nào, chỉ thấy mấy đồ vật mà bọn họ vừa ném qua.

Vân Thiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Tốt quá, đã đuổi được hắn đi rồi, con quỷ này thật đúng là đáng sợ, thế nhưng nó lại tu luyện được mình đồng da sắt, nghe thấy tiếng đồ vật chúng ta ném trúng nó kêu lên bang bang, mà làm cho ta sợ tới mức túa hết cả mồ hôi lạnh.”

Lý Quân Hiền nhíu mày nhìn thoáng tiền viện lộn xộn, lại nhìn liếc qua chiếc ghế bành đặt tại trước cửa, trong lòng vừa động, sắc mặt liền thay đổi, tiến vài bước lên phía trước, Vô đại thúc vội hỏi: “Lý công tử cẩn thận, vật kia nói không chừng.....” còn chưa nói xong, nhất thời bị động tác của Lý Quân Hiền làm cho ngây dại.

Chỉ thấy Lý Quân Hiền đi về phía sau ghế bành, vẻ mặt nhất thời vừa buồn cười lại vừa thương tiếc, vươn tay kéo một người ra ngoài, chỉ thấy nàng một thân áo trắng, hiện tại đã thành hoa y, trên mặt nhem nhuốc bùn đất, vạt áo tí tách chảy từng giọt nước, một tay cầm lấy gáo nước che lấy mặt, tay còn lại đang được Lý Quân Hiền nắm lấy.

Lý Quân Hiền vươn tay đoạt lấy gáo nước đang che ở trước mặt nàng, oái, oái, tiếng hô đầy phấn khích vang lên, chỉ thấy trên trán người nọ sưng vù một cục to như quả trứng gà, hốc mắt xanh xanh tím tím, khóe miệng có một đường vết rách, nàng đang không ngừng run run, từ đầu đến cổ đầy bùn đất, mái tóc ướt sũng dính vào hai bên má, từng giọt từng giọt nước đang chảy xuống, chỉ thấy nàng thần thái dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt thị huyết trừng mắt nhìn mọi người ở trong viện, lúc này, sau điên cuồng tiền viện đã trở lại yên tĩnh, yên lặng đến ngay cả thanh âm một cây trám rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa cả kinh rống lên, đồng thời xông về phía trước, vừa buồn cười vừa ân cần không ngớt lời hỏi có sao không, một bên lại là đau lòng nhẹ nhàng lau hai má cho nàng, Lý Quân Hiền không có lên tiếng, chỉ đứng ở một bên cười cũng không được, buồn bực cũng không phải.

Những người đứng ở tiền viện trong lúc nhất thời đều cực kỳ im lặng, khi bọn họ nhìn thấy người lộ ra từ gáo nước, trong lòng đồng thời ý nghĩ chột lóe lên, xong rồi, đánh đúng lão bản của mình, đánh đúng đại ân nhân của mình, tiếp theo lại từ những giọt nước đang tí tách rơi từ trên thân thể kia, bọn họ phát hiện ra một chuyện, ân nhân của bọn họ là nữ, xong rồi, suy nghĩ bị chấn động, tự nói với bản thân, hai mươi năm sau lại là một hảo hán.

Thạch Đầu cùng Vân Thiên, Vô đại thúc liếc nhau, Thạch Đầu quay đầu liếc nhìn Lục Tiểu Thanh một cái, nhìn bộ dáng kia của nàng không khỏi cong cong khóe miệng, tiến lên từng bước nói: “Lục lão bản, hôm nay.....” lời còn chưa nói hết, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt đằng đằng sát khí, ngăn cản hỏi: “Vừa rồi là ai đánh ta?”

Mọi người thấy lão bản một bộ muốn đem bọn họ chờ lột da rút gân, cộng thêm biểu tình bưng bưng lửa giận, không khỏi đồng loạt đều rút cổ lại, vừa rồi đều động thủ, ai biết đồ mình ném tới có đánh trúng người hay không?

Lục Tiểu Thanh tức giận quát: “Vừa rồi là ai ném gáo nước? Là ai kêu có quỷ, có quỷ? Là ai? Đứng ra cho ta, mẹ nó, Lão Tử chưa từng ném qua thiết thời như vậy, hôm nay ta không đem người lột da rút gân, loạn đao băm nát vụn, cộng thêm treo cột nướng chín hong gió, thì ta sẽ không mang họ Lục, lăn ra đây, người con mẹ nó, lăn ra đây cho ta.” Lý Quân Hiền, Ngô Lệ Hoa, Hồng Ngọc ở bên cạnh được chứng kiến bộ dáng thâm thù đại hận của Lục Tiểu Thanh, mặc dù thấy nàng kêu gào hung hăng, nhưng bọn họ lại cảm thấy yên lòng, nếu là có gì thì nàng sẽ không có tinh thần như vậy được, không khỏi đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, thở phào xong lại nhìn bộ dáng lúc này của Lục Tiểu Thanh, không khỏi đều không nhịn được cười.

Toàn bộ mọi người ở tiền viện đều đưa mắt nhìn lão Tiền, hết cách a..., không phải bạn hữu không giúp người, nhưng quả thật là không thể giúp người, thấy lão Tiền đang ngu ngơ ngay tại chỗ, thân thể nửa ngồi, một tay đang tháo gỡ thùng giếng quán quanh cổ chân, lúc này lão đang thập phần khiếp sợ nhìn Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh quơ quơ gáo nước trong tay, từng bước từng bước một tới gần lão Tiền, lão Tiền thấy Lục Tiểu Thanh vẽ mặt phần hận, lúc này ngay cả muốn chết tâm cũng đều có, ta không phải cố ý, ai kêu người khuya khoắt không ở trong phòng, lại chạy ra bên ngoài lắc lư, lắc lư làm cho người ta hoảng sợ, đêm hôm tối om người lại còn mặc quần áo trắng toát a..., người như thế không phải là đang đóng giả quỷ để dọa người hay sao?

Lục Tiểu Thanh đi qua, nói cũng không nói một lời nào, đánh ba cái liên tục, gáo nước lên đầu lão một cái, một quyền đâm vào chính giữa hốc mắt, đập một cước trúng chỗ hiểm, sau khi đánh xong liền hừ mạnh một tiếng, xoay người nổi giận dùng dùi dùi trừng mọi người đang vây xem, lão Tiền ở phía sau đau đến cúi người gập chân lên co quắp.

Lý Quân Hiền đứng ở trước đám người, không khỏi nhếch nhếch khóe miệng, Lục Tiểu Thanh thật đúng là dám xuống tay, thế nhưng cũng không tránh chỗ hiểm mà xuống tay, đủ ngoan độc, đủ cay độc, đủ hương vị. Đám người Thạch Đầu ở bên cạnh cũng thấy, không khỏi khóe mắt rút gân, đây có phải là nữ tử hay không? Thật là dã man.

Lục Tiểu Thanh chống nạnh chỉ vào Thạch Đầu cả giận nói: “Chuyện hôm nay ta sẽ nhớ kỹ, sau này, hừ, các người cứ đợi trải qua những ngày tháng tốt đẹp đi, ta không đem nhóm các người huấn luyện đến chết, ta sẽ không gọi là Lục Tiểu Thanh. Cư nhiên dám ấu dâm với lão bản của các người, nhìn ta giống Chu Bái Bì (3) lắm sao? Tức chết ta, thật là tức chết ta mà, chờ đấy, các người cứ chờ đấy cho ta.” Vừa nói vừa kiên định mà thông thả bước đi, từng bước một đi về phía Hồng Ngọc đang đứng chờ ở một bên.

[3] Chu Bái Bì: là ác bá địa chủ dưới ngòi bút của “tác giả trữ danh” Cao Ngọc Bảo lão tiên sinh, nhân vật nam phản diện nổi danh, tên thật là Chu Xuân Phú, địa chủ của khu đông bắc Liêu nam.

Đám người Thạch Đầu đưa mắt nhìn nhau, cư nhiên cứ như vậy mà buông tha cho bọn họ sao? Xem ra lão bản là một người tốt, nhìn chăm chú vào bóng dáng của Lục Tiểu Thanh, không khỏi đột nhiên cảm thấy, lão bản như vậy đáng giá cho họ cả đời dốc sức vì nàng, đáng giá cho bọn họ thề nguyện sống chết đi theo nàng. Nhất thời một đám rất kích động, mắt mang lệ quang nhìn bóng dáng kiên định phía trước. Lại không biết rằng bọn họ đã suy đoán thái quá rồi, người tốt, hai chữ này cả đời không có liên quan gì đến Lục Tiểu Thanh.

“Tất cả còn không mau về phòng, đứng ở chỗ này làm gì? Nên trở về thế nào thì về thế đó, ta hiện tại không muốn nhìn thấy các người, cút mau.” Nhất thời toàn bộ xấu hổ cùng cảm kích của mọi người trong nháy mắt biến mất không còn tung tích.

Nhìn toàn bộ mọi người chạy vội chạy vàng biến mất khỏi hiện trường, Lục Tiểu Thanh vẫn đang đứng thẳng lưng, nhất thời dựa cả người vào Hồng Ngọc, nước mắt lả tả rơi, vừa khóc vừa thấp giọng nói: “Đau chết ta, không đi được nữa, mọi người ôm ta trở về, hôm nay thật sự là mệt mỏi.”

Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa giúp đỡ Lục Tiểu Thanh, nhưng hai cô gái yếu đuối sao có thể ôm được một người, Lý Quân Hiền ở bên cạnh trực tiếp đuổi tay chặn ngang đem nàng ôm lấy, đi nhanh về hướng phòng

trong, Hồng Ngọc, Ngô Lệ Hoa chạy chậm đi theo ở phía sau.

Trong phòng của Lục Tiểu Thanh, Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa giúp nàng bôi thuốc, ngày thường có cấp cho bọn Thạch Đầu không ít thuốc trị thương làm tan máu bầm, hiện tại vừa lúc phát huy được công dụng. Cách một tấm màn, Lý Quân Hiên ngồi ở gian ngoài lo lắng hỏi: “Thế nào rồi? Có bị thương đến xương cốt không?”

Ngô Lệ Hoa trả lời: “Không có, ta xem chỉ có trên da bị xanh tím, còn lại không có thương tổn gì, bất quá để ngừa vạn nhất ngày mai vẫn là phải mời đại phu đến khám.”

Lục Tiểu Thanh nằm ở trên giường một bên khóc tê tâm liệt phế, một bên thao thao bất tuyệt mắng: “Chết tiệt, chết tiệt, cư nhiên dám đánh ta, nếu không phải ta trốn nhanh, mọi người sẽ không còn được nhìn thấy ta nữa, ôi, đau a, nhẹ chút, nhẹ một chút, hừ, thù này không báo, ta thề không làm người, ô ô, hôm nay thật đúng là dọa người mà, hình tượng tốt đẹp của ta toàn bộ đã bị mất hết, về sau ta còn như thế nào quây ở trước mặt bọn họ bây giờ, lão Tiền chết tiệt, Thạch Đầu chết tiệt, Vân Thiên chết tiệt, Vô đại thúc chết tiệt, đợi vài ngày nữa, ta không huấn luyện chết các người, ta không gọi là Lục Tiểu Thanh, huấn luyện ma quỷ của ta từ hôm nay trở đi sẽ đổi thành huấn luyện ma quỷ địa ngục, ta chinh chết các người, ôi, nhẹ chút.”

Hồng Ngọc nhin cười, một bên đau lòng nói: “Tỷ tỷ cũng thật là, không có việc gì chạy đến tiền viện để làm gì? Vừa rồi Hồng Ngọc chạy tới đó, nghe bọn họ nói chuyện có quỷ như vậy, đêm hôm khuya khoắt tỷ không có việc gì mặc áo trắng lác lư ở chỗ đó làm gì, nếu Hồng Ngọc gặp chuyện như vậy, khẳng định cũng bị dọa chết khiếp.”

Lý Quân Hiên ngồi ở gian ngoài nghe thấy thế, biết là nàng không việc gì, nhất thời cười nói: “Hôm nay nàng vận đen nên mới bị đánh, ha ha, chuyện này mà nàng cũng nghĩ ra được, không ngủ mà chạy đến tiền viện đợi trời sáng, việc xảy ra tối nay, ta xem nàng về sau có còn dám có ý nghĩ kỳ lạ nữa không.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời cầm lấy một lọ thuốc ném ra gian ngoài Lý Quân Hiên đang ngồi đợi, gào khóc nói: “Ta sao lại xui xẻo như thế này a, không phải chỉ là đang ngủ thôi sao, như thế nào lại cũng bị người cho là quỷ mà đuổi đánh như thế này, ôi, gáo nước kia thiếu chút nữa là đã đập gãy lưng ta rồi, ô ô, ta đã đắc tội với vị thần tiên nào mà lại bị người đánh cho ra nông nổi thế này? Hừ, hừ, nếu không phải ta thông minh cầm gáo nước làm tấm chắn, lại lập tức trốn về phía sau ghế dựa, ta hôm nay liền bị bọn họ thanh toán ngay tại chỗ, nói ra thật đúng là dọa người mà.”

Ngô Lệ Hoa thấy Lục Tiểu Thanh khóc kinh thiên động, nhưng một giọt nước mắt cũng không có, chỉ có gào khan, không khỏi vừa nhẹ nhàng xoa xoa trán cho nàng, vừa cười nói: “Tỷ tỷ chịu đựng thật giỏi, muối thấy trong viện đầy thùng gỗ, đá lớn, đá nhỏ, còn có cả chậu hoa nữa, muối nhìn mà rung mình, nếu bị trúng một trong mấy thứ đó còn gì là người nữa a? Nhưng tỷ tỷ thật là cứng rắn cũng ứng biến nhanh nhạy, ha ha, xem ra tỷ tỷ thật sự là người có phúc.”

Lục Tiểu Thanh vừa sờ sờ vết thương bên khóe miệng, lại có chút đắc ý nói: “Còn không phải là do ta thông minh hay sao, đã trúng một gáo nước với một thùng nước, cũng liên tỉnh ngủ luôn rồi, vốn cũng muốn kêu to hét lớn lên, nhưng ta lại nghĩ đến bọn họ lại tưởng ta bị ma nhập thì phải làm sao bây giờ? Người cổ đại quả thật là ngu muối, không thể nói rõ ràng cho bọn họ hiểu được, cho nên ta cũng không buồn nói, trốn luôn ra phía sau ghế dựa.” khẽ vuốt vết thương trên khóe miệng, nghĩ lại cảm thấy choáng váng, trong đêm đen không nhìn rõ đường, xoay người trốn, vừa vận dụng trúng vào thành ghế dựa, thiếu chút nữa đụng ngã chống vó, chỗ duy nhất chảy máu trên người mình lại do chính mình gây ra, nghĩ lại mà cảm thấy bức cả mình.

Ba người nghe Lục Tiểu Thanh nói, lại nhớ lại bộ dáng chật vật lúc đó của nàng, không khỏi đều cười ha ha, Lục Tiểu Thanh về mặt phần nộ trùng mấy người, hừ một tiếng: “Cười, cười cái gì mà cười? Còn cười nữa, các người cũng phải tham gia huấn luyện ma quỷ địa ngục của ta, đến lúc đó xem các người còn cười nữa được hay không, hừ.”

Lục Tiểu Thanh về mặt bất bình trùng Ngô Lệ Hoa cùng Hồng Ngọc, bên ngoài vang lên mấy tiếng gõ cửa, Lý Quân Hiên ở gian bên ngoài liền nói thẳng: “Vào đi.”

Đẩy cửa mà vào là Tiểu Trúc, nàng hướng Lý Quân Hiên mỉm cười, xoay người nói vọng vào phòng trong:

“Tỷ..... Lão bản, muối có thể vào trong không?” Hồng Ngọc nhận ra giọng nói của Tiểu Trúc, nhân tiện nói : “Vào đi.”

Tiểu Trúc vào phòng trong đã thấy Lục Tiểu Thanh một thân sạch sẽ đang nằm ở trên giường, bất quá chính là bộ mặt vẫn phi thường không tốt, vội vàng từ trong giỏ tre lấy ra mấy quả trứng gà, nói: “Lão bản, Tiểu Trúc mới đi luộc trứng gà, dùng trứng gà nóng làm tan máu bầm là tốt nhất, lão bản dùng đi.” Vừa nói vừa tiến lên đưa một quả cho Hồng Ngọc, một quả cho Ngô Lệ Hoa, chính mình cầm một quả chườm lên vết thâm tím trên trán cho Lục Tiểu Thanh.

Ngô Lệ Hoa cũng đã nghe qua biện pháp này, lập tức trầm nghĩ: “Sao mình lại không nghĩ ra cơ chứ? Dùng biện pháp này phối hợp với thuốc trị thương sẽ nhanh khỏi hơn, xem ra Tiểu Trúc cũng là một người cực kỳ chu đáo.” Hồng Ngọc luôn sống ở trong vương phủ, chỉ biết phải dùng thuốc mới làm tan được máu bầm, cũng chưa từng nghe qua có biện pháp này, thấy Ngô Lệ Hoa gật đầu, liền cũng học bộ dáng của hai nàng, lẩn lẩn quả trứng vào chỗ bị thâm tím giúp Lục Tiểu Thanh.

Mọi người ở tiền viện nghe thấy âm thanh rống lên như heo bị chọc tiết vang lên từ hậu viện, một đám không khỏi run sợ, trong lòng vừa áy náy lại vừa sợ hãi, hôm nay bọn họ đắc tội với lão bản, cuộc sống sau này còn được dễ chịu hay sao?

Ngày hôm sau, trong lúc mọi người vẫn đang bất an, Lục Tiểu Thanh đã đến huấn luyện theo kế hoạch, thật sự là bọn họ suy nghĩ cả đêm vẫn không nghĩ ra, trước tiên nàng lại cần phải bắt đầu công cuộc huấn luyện ma quỷ của nàng, từ chỗ Lý Quân Hiên mượn tạm vài người, như thế, như thế phân phó, liền bắt đầu tiến hành hồi báo những người có liên quan đến vụ tối hôm qua.

Bảy đến tám đêm đều nghe được tiếng kêu rên từ tiền viện truyền đến, Lục Tiểu Thanh cười híp cả mắt, xem chừng nàng rất vui vẻ, tức giận trong lòng cũng vơi đi một nửa, Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa tò mò chạy đến nhìn một lúc, sau đó hai chân run rẩy chạy trở về, ánh mắt nhìn Lục Tiểu Thanh trở nên quái dị, Lý Quân Hiên vì đã sớm biết được Lục Tiểu Thanh phân phó những gì, sau khi kiểm tra hiện trường, chỉ càng thêm bội phục giờ ngón tay cái lên nói: “Nàng thật ngoan độc.”

Vết thương trên mặt Lục Tiểu Thanh cũng đã khá hơn, sáng sớm liền mang theo Hồng Ngọc, Ngô Lệ Hoa, đi theo Lý Quân Hiên đến bến tàu kiểm tra thành quả mấy ngày qua.

Ung dung ngồi ở trên bến tàu, tới có vẻ hơi sớm, trên bến tàu vẫn chưa có người nào, ngay cả bọn Thạch Đầu đang tiếp thu huấn luyện cũng chưa tới, chỉ một chốc lát sau, trên bến tàu dần dần bắt đầu náo nhiệt lên, có vài con thuyền cập bến sớm, một số chủ mối hàng mấy ngày trước có thuê người của nàng, thấy Lục Tiểu Thanh cũng tiến lên chào hỏi.

Đang nói chuyện khách sáo, xa xa thấy một đội ngũ bước đi chỉnh tề, y phục thống nhất cùng một kiểu dáng, cùng một màu sắc đang đi nhanh về phía này, Lục Tiểu Thanh nhất thời liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy đội ngũ được sắp xếp từ thấp đến cao, xa xa nghe thấy có thanh âm truyền đến, lại gần liền nghe thấy người đi đầu lớn tiếng quát to: “Một..... Hai.....Ba.....Bốn.” Đại đội nhân mã lập tức cùng hát vang lên: “Chúng ta là côn trùng có hại, chúng ta là côn trùng có hại, nhất định phải đem kẻ thù giết chết, giết chết.....”

Kháo, thanh thế của gần trăm người không thể lẫn át được, tiếng hát vang dội chấn động cả trời xanh, Ngô Lệ Hoa nhất thời cảm thấy bất ổn nói: “Này..... Này hát cái gì vậy? Cũng đã quá thái quá rồi” Hồng Ngọc trực tiếp xoay người sang chỗ khác, ha ha cười như điên. Lục Tiểu Thanh vẻ mặt vừa lòng, nói: “Hát tốt lắm, không sai nhịp, các ngươi thì biết cái gì? Sáng sớm mà rống lên hai tiếng là rất tốt, sẽ làm nở phổi, đây là ca khúc do chính ta tỉ mỉ chọn lựa, có thể đại biểu cho tiếng lòng của ta, côn trùng có hại rất tốt, giết khắp thiên hạ không địch thủ.”

Đứng ở bên cạnh là Lý Quân Hiên cùng vài lão bản mấy ngày qua quen được, bắt đầu là kinh hãi không hiểu, cho tới ha ha mà cười ngặt nghèo, hết cách, một màn này lực ảnh hưởng rất là lớn, cứ nhìn tất cả mọi người trên bến tàu đều dừng lại xem, là biết màn này sẽ nổi danh vang dội.

Lục Tiểu Thanh dào dạt đắc ý nhìn phản ứng của những người xung quanh, đây chính là phương thức mà nàng đã tỉ mỉ nghĩ ra, nếu có thể khiến ọi người hưởng ứng, thì việc làm ăn của Lục gia càng phát lên như điều gặp gió, là đội ngũ có tổ chức có kỷ luật, đội ngũ này về sau sẽ xưng bá trong ngành buôn bán ở Đường triều, vì thế tất nhiên sẽ không giống người thường.

Lý Quân Hiên thấy Thạch Đầu vẻ mặt xanh mét đi về phía này, lại nhìn thấy Lục Tiểu Thanh đang nóng lòng muốn tiến lên phát biểu, không khỏi cười nói với Lục Tiểu Thanh: “Được rồi, được rồi, huấn luyện cùng chuyện làm ăn cứ giao lại cho thủ hạ của ta và Ngô Lệ Hoa đi, chúng ta đi đón Tấn vương gia, hôm nay hẳn phải về Dương Châu.” Vừa nói vừa kéo Lục Tiểu Thanh rời khỏi bến tàu, chàng chỉ sợ nàng nhất thời hứng khởi lại muốn nói cái gì, điều nàng nói ra lại toàn là luận điệu kinh thế hãi tục, một khẩu hiệu cũng kêu thành như vậy, còn có cái gì là nàng không làm được đây.

Để lại Ngô Lệ Hoa ở lại bến tàu điều hành, Lý Quân Hiên mang theo Lục Tiểu Thanh cùng Hồng Ngọc đi về hướng khác của bến tàu, nơi đó là chỗ để cho thuyền quan đậu, tách biệt với khu thuyền chở hàng hóa.

44. Chương 076

Chương 76 : Có tiền có thể xui ma khiến quỷ

Từ buổi sáng đi gặp mặt Thiên Vũ kéo dài cho đến thời gian dùng cơm chiều, Thiên Vũ luôn miệng nói về vấn đề thu lương. Đèn được thắp lên sáng choang, Thiên Vũ, Lý Quân Hiên, Lục Tiểu Thanh, Hồng Ngọc bốn người ngồi ở trong dịch quán khâm sai, Thiên Vũ nhíu mày nói: “Hai mươi ngày nay, ta hầu như đã đi đến tất cả các hộ gia đình giàu có ở Giang Nam, nhưng là cũng chỉ có thu được ba mươi vạn bao lương thực, còn xa mới đạt được một trăm vạn bao lương thực, phải làm sao bây giờ? Thời gian đã qua lâu như vậy, nếu không mang theo lương thực hồi kinh, kinh thành liền sẽ trở nên lộn xộn không thể xử lý được.”

Lý Quân Hiên trầm ngâm một lát nhìn Thiên Vũ nói: “Thu lương nói ra cũng không phải là việc dễ, nói khó cũng không phải, đối với Tấn vương mà nói, mấu chốt ở chỗ chính là Tấn Vương ở Giang Nam không có thể lực, quan địa phương sẽ không nghe lời đệ, cho nên hiệu quả không lớn.”

Thiên Vũ gật đầu nói: “Quân Hiên nói đúng, ta cũng hiểu được điểm này, ba mươi vạn bao lương thực này cũng là thu được từ quan liêu của Giang Nam, cộng thêm nể mặt mũi của Hà Gian Vương phủ phụ vương của huynh mới thu được bằng đấy, nếu không có Vương thúc giúp ta thu lương, ta nghĩ chưa chắc đã thu được ba mươi vạn bao lương thực này.”

Lý Quân Hiên suy tư một lát nói: “Thiên Vũ, giao hảo giữa chúng ta cũng khá tốt, nên ta mạo muội nói thẳng với đệ chuyện này, nếu lần này triều đình phái Thực vương hoặc là Ngụy vương đến đây, thì một trăm vạn bao lương thực này không thành vấn đề, tay chân của bọn họ ở Giang Nam khá nhiều, nhưng triều đình lại phái đệ đến, đệ ở nơi này không có thể lực cũng không có quyền lực, người của bọn họ thấy đệ cùng song phương cũng không phải ở trong tình huống trở mặt, cho nên mới xuất ra một chút như vậy, có thể tưởng tượng được muốn bọn họ toàn tâm xuất ra nhiều lương thực như vậy cho đệ, ta nghĩ là sẽ không một ai làm, phải biết rằng kinh thành gặp thiên tai không có liên quan gì đến Giang Nam, người đói chết là dân kinh thành chứ không phải là dân Giang Nam, quan liêu là nghĩ như vậy, dân chúng lại càng nghĩ như vậy.”

Thiên Vũ nhíu mày nói: “Chuyện trong triều ta vẫn luôn mặc kệ, bọn họ tranh đấu ta cũng không tham gia, ta chỉ mong muốn mình được sống thanh tịnh, lần này đi thu lương không có quan hệ đến bất kỳ chuyện gì khác, aizz...”

Lục Tiểu Thanh ở bên cạnh vừa gật đầu vừa nói: “Nói rất đúng.”

Hai người quay đầu nhìn nàng một cái, chỉ thấy nàng chống đầu nhìn mặt đất, gật đầu đồng ý lời vừa rồi. Lý Quân Hiên lắc đầu nói: “Thở dài cũng không có biện pháp, trước mắt phải giấu lại làm thế nào để gom đủ lương thực còn lại, nếu chuyện trọng yếu như vậy bị huynh làm hỏng, thì về sau sẽ không có nữa đâu.” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Thiên Vũ một cái.

Thiên Vũ hiểu được ý tứ trong cái liếc mắt kia của Lý Quân Hiên, nếu chuyện không thành, về sau ở kinh thành sẽ có khả năng chỉ cần tùy tiện một người có quyền thế cũng có thể cướp lên đầu mình. Trầm mặc một lát mới nói: “Ta đã sai người vận chuyển ba mươi vạn bao lương thực kia về kinh thành trước rồi, về phần bảy mươi vạn bao còn lại, ta đã hết đường xoay sở rồi, nếu như Vô Diễm cùng ta đến đây, ta cũng có

người để thương lượng, hiện tại ở Giang Nam ta chỉ có một mình huynh là huynh đệ, có thể thương lượng đề xuất ra vài chủ ý cho ta.”

Hồng Ngọc vẫn một mực yên lặng lắng nghe, đột nhiên ngắt lời nói : “Vương gia, nếu quan lại không chi, vậy thì ngài có thể đến tìm dân, phải biết rằng ở Giang Nam phú thương nhiều vô kể, nếu có thể đánh chủ ý lên bọn họ, nói không chừng còn có thể gom được nhiều lương thực hơn ý chứ.”

Thiên Vũ nghe vậy nhân tình sáng lên nhìn Hồng Ngọc, Lý Quân Hiên hơi kinh ngạc nhìn Hồng Ngọc, gật đầu nói: “Theo ta nghĩ chỉ còn cách này thôi, nếu phụ vương đã mang đệ đến gặp quan lại, thì về phần thương gia ta sẽ giúp đệ, phần lớn thương nhân có lẽ sẽ nể mặt mũi của ta, ít nhất cũng có thể gom góp được một chút.”

Thiên Vũ đầu lông mày hơi giãn ra một chút: “Như thế sẽ phiền toái cho đường huynh.”

Lý Quân Hiên lắc đầu nói: “Giữa chúng ta hà tất gì phải khách khí như vậy, bất quá ta cũng không thể cam đoan là sẽ gom góp được nhiều đến vậy, dù sao không gian không phải thương nhân, nếu không đạt được lợi ích gì, cũng sẽ chẳng có người nào xuất lương tồn kho ra đâu, tuy rằng có nể chút mặt mũi cho ta, nhưng bất quá xuất ra bao nhiêu bao lương thực thì ta không thể cam đoan được, chúng ta nên nghĩ ra cách khác, hai cách cùng tiến hành mới có hiệu quả.”

“Nói rất đúng.” Lục Tiểu Thanh lại gật đầu trả lời.

Thiên Vũ nghe vậy nhìn Tiểu Thanh nói: “Tiểu Thanh, nàng là một quỷ tinh linh, nàng có biện pháp nào không.”

Nửa ngày chỉ thấy Lục Tiểu Thanh đầu cũng không ngẩng lên, không có lên tiếng. Thiên Vũ nghĩ rằng Lục Tiểu Thanh đang suy nghĩ biện pháp, liền ngậm miệng mỉm cười nhìn nàng, Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh gật đầu liền cũng nhìn nàng, chờ nàng nói xem nàng có cao kiến gì.

Trong đại sảnh mấy người dừng lại cuộc trò chuyện, làm cho đại sảnh trở nên yên tĩnh, nửa ngày Hồng Ngọc thấy Lục Tiểu Thanh vẫn như trước không nói lời nào, nghĩ rằng nàng không nghĩ ra được cách, đang muốn lên tiếng, thì Lục Tiểu Thanh đột nhiên lại bắt đầu gật đầu nói: “Nói rất đúng.” Ba người trong đại sảnh nhất thời đưa mắt nhìn nhau, vừa rồi cũng không có người nào nói chuyện a....

Hồng Ngọc đi đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh vừa thấy, không khỏi đỏ khóc đỏ cười nói: “Tỷ tỷ..... Đang ngủ.”

Thiên Vũ nhất thời cười ha ha, khẽ kêu: “Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, mệt rồi thì vào phòng trong ngủ đi, đừng ngủ ở chỗ này.” Đợi nửa ngày lại đổi lấy một câu: “Nói rất đúng.”

Lý Quân Hiên cười ha ha nói: “Tiểu Thanh, bạc rơi kia.”

Cạch, Lục Tiểu Thanh giật mình một cái mở choàng mắt ra, rất nhanh nhìn xuống mặt đất hỏi: “Rơi ở đâu? Rơi ở đâu? Rơi bao nhiêu?”

Thiên Vũ, Lý Quân Hiên, Hồng Ngọc không khỏi đều cười đến mức không thở nổi, tìm nửa ngày không phát hiện ra mình đánh rơi bạc ở chỗ nào, đành sờ sờ vào trong ngực kiểm tra ngân phiếu, Lục Tiểu Thanh không khỏi đứng dậy trừng mắt mấy người, nói: “Là ai gạt ta? Đứng ra đây cho ta.”

Thiên Vũ vừa cười vừa nói: “Tiểu Thanh nếu mệt rồi thì đi vào phòng trong mà ngủ, miễn cưỡng chống đỡ ở chỗ này làm gì? Đừng làm cho thân thể mình càng thêm mệt mỏi.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Thiên Vũ, sau lại quay đầu hung hăng trừng Lý Quân Hiên nói: “Nhất định là huynh gạt ta, Thiên Vũ sẽ không bao giờ gạt ta, Lý Quân Hiên chết tiệt.” Lại quay đầu cười xán lạn với Thiên Vũ: “Hắc hắc, chủ yếu là do mọi người giảng quá nhàm chán, mới nghe được một lát là đã thấy buồn ngủ.” Không đợi Thiên Vũ đáp lời, lại quay đầu trừng Lý Quân Hiên nói: “Vẫn là Vương gia nhà ta là tốt nhất, không giống như tên quỷ đáng ghét nhà huynh.”

Lý Quân Hiên sững sờ nhìn Thiên Vũ hỏi: “Vương gia nhà nàng?”

Thiên Vũ cười ha ha nói: “Đúng vậy, Tiểu Thanh chính là đại quản gia của Vương phủ ta, huynh nếu trêu chọc nàng, cẩn thận về sau khi huynh đến quý phủ ta, nàng sẽ cho huynh biết thể nào là quyền hành nằm

trong tay.”

Lý Quân Hiên nghe vậy nhất thời tâm mới được thả lỏng, cười hớ hớ nói: “Cũng mệt cho đệ rồi, cứ nhiên dám dùng năng làm quản gia, thật sự là đệ có dũng khí lớn thật đấy. Đúng rồi, Tiểu Thanh, năng làm quản gia mà thế à, Vương gia nhà năng gặp nạn, năng không hỗ trợ, ngược lại còn ở một bên ngủ gật, có quản gia nào như năng không?”

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiên nhìn chăm chăm mình cười, không khỏi chống nạnh nói: “Từ xưa đến nay, hậu cung không được coi quản chuyện triều chính, ta tuy rằng không phải hậu cung, nhưng tốt xấu gì ta cũng là phận nữ nhi, mọi người đều biết tôn chỉ tiên quyết của ta : chuyện gì ta không nên quản, ta quyết sẽ không quản, không nên xem ta quyết không xem, việc kiếm ra tiền thì hãy tìm ta, việc không kiếm ra tiền thì coi như ta không tồn tại, cho nên nhiệm vụ to lớn vĩ đại mà vinh quang như vậy xin để dành ọi người, ta xin kiếu.” Vừa nói vừa bắt lấy tay Hồng Ngọc muốn kéo năng rời đi.

Thiên Vũ lắc đầu cười khở, Lý Quân Hiên vừa cười vừa nói: “Một vạn lượng.” Lục Tiểu Thanh vừa sải bước đi ra cửa, nghe vậy lập tức rụt trở về, quay đầu nhìn chăm chăm Lý Quân Hiên hỏi: “Có ý gì?”

Lý Quân Hiên thu lại tươi cười, nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Năng chỉ cần có bản lĩnh gom góp bảy mươi vạn bao lương thực còn lại, ta liền trả cho năng một vạn lượng phí tổn.” Ha ha, đây chính là học được từ Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh lập tức đi trở về, nói: “Hai vạn lượng.”

Lý Quân Hiên lắc đầu nói: “Một vạn lượng.”

“Một vạn năm ngàn lượng, giá thấp nhất rồi, không trả giá nữa.”

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh cắn răng trừng mình, khẽ cười cười nói: “Đồng ý, một vạn năm ngàn lượng, chỉ trong vòng mười ngày, quá hạn không trả.”

Lục Tiểu Thanh vươn tay ra bắt lấy tay Lý Quân Hiên, sau khi hai tay vỗ bôm bốp vào nhau ba cái, liền xoay người nói với Thiên Vũ: “Chuyện trừ lương này cứ giao cho ta, nếu ta đã là quản gia của huynh, huynh bị mất mặt mũi thì cũng chính là ta bị mất mặt mũi, huynh cứ yên tâm, lần này, Lục Tiểu Thanh ta xuất mã, một người bằng hai, huynh cứ chờ mà thu lương đi.” Dứt lời kéo theo Hồng Ngọc kích động đi ra bên ngoài.

Thiên Vũ nhìn bóng dáng Lục Tiểu Thanh nói: “Huynh làm cho Tiểu Thanh đi trừ lương? Năng cũng chưa quen với cuộc sống ở Giang Nam, năng có thể có biện pháp gì hay sao?”

Lý Quân Hiên lắc đầu cười nói: “Mấy ngày nay chúng ta khẳng định là phải vì chuyện thu lương mà chạy đôn chạy đáo, không có chúng ta bên cạnh kiểm soát, không biết năng sẽ gây ra tai họa gì nữa, cho nên mới tìm việc để cho năng làm, có thể thu lương là tốt nhất, không gom được cũng không sao, không phải là còn có hai chúng ta hay sao.”

Thiên Vũ nhất thời gật đầu cười nói: “Huynh thật đúng là hiểu biết Tiểu Thanh, biết được rằng chỉ cần nhắc tới tiền thì cho dù là biển lửa hay địa ngục năng cũng liều mình nhảy vào. Như vậy cũng tốt, miễn cho năng không có chúng ta trông giữ, không biết lại sẽ đi đến chỗ nào để quậy phá.” Dứt lời hai người nhìn nhau cười.

Lao ra khỏi dịch quán khâm sai, trong đêm chạy đến Ngô gia tìm Ngô Lệ Hoa, những lúc Tiểu Thanh không ở chỗ bọn Thạch Đầu, Ngô Lệ Hoa tự nhiên cũng quay trở về Ngô gia.

Kéo Ngô Lệ Hoa từ trong ổ chăn ra, ba người chen chúc trên một chiếc giường, Ngô Lệ Hoa nghe xong nguyên nhân, không khỏi hỏi: “Tỷ tỷ đáp ứng sáng khoái như vậy, chắc trong lòng đã có chủ ý gì rồi, đúng không?”

Lục Tiểu Thanh vô cùng thẳng thắn lắc đầu: “Không có.”

Ngô Lệ Hoa hỏi lại: “Vậy có biện pháp gì không? Còn nhân công nữa?”

“Không có.”

“Vậy tỷ đã nghĩ ra được từ chỗ nào thu lương chưa?”

“Không có.”

“Vậy tỷ rốt cuộc có cái gì?”

“Cái gì cũng đều không có.”

Ngô Lệ Hoa hai mắt mở to trừng Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cũng rất là vô tội nhìn Ngô Lệ Hoa, những vấn đề mà nàng hỏi, chính mình cũng không có nghĩ tới.

Hồng Ngọc ở một bên khẽ cười nói: “Lệ Hoa đừng hỏi tỷ tỷ nữa, tỷ tỷ cái gì cũng không biết đâu, vừa mới nghe Tề quận vương ưng thuận một vạn năm ngàn lượng, tỷ tỷ liền không cần biết nguyên nhân hậu quả, chỉ cần nhìn thấy bạc là mắt đã sáng rực cả lên, đại sự gì cũng sẽ nhận lời ngay.”

Ngô Lệ Hoa cũng biết tính cách yêu tiền như mạng của Lục Tiểu Thanh, không khỏi lắc đầu cười khổ nói: “Tỷ tỷ, tỷ chỉ biết đáp ứng, mà cũng chẳng biết là mình đã đáp ứng cái gì, chúng ta đi đâu để gom góp đủ bảy mươi vạn bao lương thực này bây giờ? Tuy nói Giang Nam phần lớn là nhà giàu có, nhưng cũng chỉ là một Châu, sao có thể gom góp đủ bảy mươi vạn bao lương thực đây, chúng ta đi con đường nào bây giờ? Quan đạo chúng ta không thể đi, thương đạo nói thật lực ảnh hưởng của nhà muội tuyệt đối không thể lớn bằng Tề Quận vương được, quan cùng thương đều không được, chỉ còn lại cách tìm bá tánh bình dân, nhưng cách này không thể thu được lượng lớn lương thực như vậy được.”

Hồng Ngọc trầm ngâm một chút nói: “Quan đạo Tấn vương gia cũng đã đi trước rồi, thương đạo hẳn là Tề quận vương đã bắt đầu khởi hành, chúng ta cũng không thể chọn cách gom góp lương thực từ thương nhân được nữa, bằng không hai nhà tranh đoạt ngược lại sẽ không tốt, tỷ tỷ lại thật sự muốn có được chỗ bạc kia, muội xem chúng ta chỉ còn con đường duy nhất để đi, nói theo cách nói của tỷ tỷ chính là con đường bất chính. Nhưng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra được cụ thể là phải làm như thế nào.”

Lục Tiểu Thanh nghe xong nửa ngày, dù sao ý tứ của hai người chính là việc rất khó khăn, khó làm, không khỏi nói: “Chính là bởi vì khó làm nên mới muốn ta ra trận a, hai người ngẫm lại xem, một vạn năm ngàn lượng đó nha, tỷ ở trên bến tàu phải bao lâu mới kiếm được bằng đấy? Tỷ cũng không thể để cho bọn họ mất công vô ích tin tưởng tỷ được.”

Ngô Lệ Hoa trắng mắt liếc Lục Tiểu Thanh một cái, lười cùng nàng tranh luận, trầm ngâm nửa ngày đột nhiên nói: “Còn có một cách.”

“Nói mau.” Lục Tiểu Thanh lập tức thúc giục nói.

Ngô Lệ Hoa sửa lại tóc mai mới nói: “Thương đạo cũng được chia làm hai con đường, một đường chính là thương nhân bình thường, cũng chính là thương nhân bình thường như chúng ta, là dân chúng mở cửa hiệu buôn bán, xuất ra trăm loại hàng hóa. Nhưng còn có một loại thương nhân, bọn họ chỉ làm một loại mua bán, nhưng lại giàu có tốt cùng, bọn họ trên thì có triều đình ủng hộ, dưới lại nắm giữ các mối hàng của toàn bộ Đại Đường, trong tay bọn họ không cần nói bảy mươi vạn bao lương thực, muội nghĩ cho dù là bảy trăm vạn bao lương thực bọn họ cũng có.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời há hốc miệng, nói: “Không phải chứ, trâu như vậy, tồn lương so với triều đình còn nhiều hơn.”

Ngô Lệ Hoa gật gật đầu nói: “Đúng vậy, một nửa thuế má của triều đình đều lấy từ những người này, bọn họ chính là diêm thương (*).”

(*diêm thương : thương nhân buôn muối)

Diêm thương, Lục Tiểu Thanh nhất thời nhảy dựng lên nói: “Ta biết, ta biết, diêm thương, bọn họ thật sự có rất nhiều tiền, các triều đại đổi thay diêm thương là có tiền nhiều nhất, đúng, đúng, chỗ của bọn họ khẳng định là có nhiều lương thực nhất.”

Hồng Ngọc trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái nói: “Biết có năng lực thì đã sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ đến thăm nhà một cái là đã thành, muội từng nghe Kinh Quận vương nói qua, loại thương nhân này thế lực rất lớn, hơn nữa lại cực kỳ đoàn kết, tuy rằng trên bị triều đình quản, nhưng dưới thì từ quan nhỏ đến quan lớn tất cả đều phải cung kính lễ độ với họ, tỷ tỷ nếu mạo muội tới cửa, khẳng định sẽ không được gặp mặt.”

Lục Tiểu Thanh nghĩ cũng đúng, người càng có nhiều tiền thì càng sĩ diện, nếu mình muốn gặp họ khẳng định là không dễ dàng gì, không khỏi lại cùng hai người thảo luận bàn bạc nghĩ cách, ngoài cửa sổ ánh trăng sáng tỏ, bên trong phòng, ba nữ tử gối đầu bàn bạc, vì tiền thức trắng đêm vẫn là đáng giá.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh vẫn cùng Ngô Lệ Hoa, Hồng Ngọc bàn bạc, tới hôm qua nói cả đêm mà cũng không tìm ra được cách nào, đối tượng cũng là người có tiền, phải làm sao để cho họ đồng ý bỏ ra lượng lương thực lớn như vậy được, mình cũng không phải là Lý Thế Dân.

Phân tích khảo chứng sôi nổi một ngày, kết quả cuối cùng vẫn là không có kết quả gì. Số lương thực kia phải gom góp thế nào bây giờ? Nếu chỉ cần ba nữ tử cũng gom góp được mấy chục vạn bao lương thực, thì cần gì Lý Trị phải tới đây làm gì? Làm vật trang trí sao?

Nhìn thời gian trôi qua mau, sắc trời lại tối đen, Lục Tiểu Thanh không khỏi than ngán thở dài, chống cằm nhìn trăng tròn than thở: “Ngân lượng lúc nào mới có đây? Nâng chén hỏi trời xanh, không biết lương thực cứu trợ thiên tai bao giờ đến? Ta muốn cường thường hào đoạt, lại không có thượng phương bảo kiếm, tất cả đều là tiền.”

Hồng Ngọc ở phía sau nhú mày hỏi: “Đây là bài thơ gì vậy?”

Lục Tiểu Thanh lại thở dài một hơi, còn chưa có lên tiếng trả lời, thì ngay lúc đó liền thấy hạ nhân của Ngô gia dẫn theo một người tiến vào, Lục Tiểu Thanh liếc mắt nhìn một cái, thấy Tiểu Trúc, không khỏi hỏi: “Đã trễ thế này, muội chạy tới đây làm gì?”

Tiểu Trúc kích động nói: “Lão bản, việc lớn không tốt, vừa rồi có một đám đạo tặc đột nhập vào nhà của chúng ta, nói muốn cùng lão bản tính sổ, hiện tại Thạch Đầu đang ứng phó, hai bên càng nói càng căng thẳng, giống như sắp động thủ, biết lão bản ở chỗ này, nên muội trộm lên ra đến đây thông báo cho lão bản biết, lão bản mau nghĩ ra biện pháp a?”

Lục Tiểu Thanh nhất thời giận dữ vỗ bàn, cả giận nói: “Được lắm, dám đụng tới người của ta, Lão Tử tâm tình đang không tốt, dám nhảy lên đầu hổ vật lông, ta muốn người biết chết là như thế nào. Đi, quay về.” quát một tiếng liền đi ra bên ngoài. Ngô Lệ Hoa cùng Hồng Ngọc liếc nhau, không chút suy nghĩ chạy đuổi theo.

Cự tuyệt gia đình của Ngô gia tới hỗ trợ, bốn người ngồi ở trên xe ngựa liền hướng biệt viện mà đi, còn chưa tới ngoài cửa lớn đã nghe thấy thanh âm huyền ảo từ bên trong vọng ra, mấy hộ gia đình xung quanh đều đóng kín cửa không dám bước ra. Lục Tiểu Thanh tiến lên, một cước đá văng cánh cửa lớn đang khép hờ, bước nhanh đi vào bên trong, đứng ở cửa lớn lạnh lùng nhìn một đám người ở trong viện.

Chỉ thấy người tới đại khái chừng năm sáu mươi người, một đám quắc mắt dựng ngược lông mày, đối với người trong viện không đẩy thì là đánh, đám người Vô đại thúc vừa mắng vừa nhường, không dám ra tay ngoan độc đối phó bọn chúng, trên người đã sớm ăn không ít nắm đấm, chỉ có Thạch Đầu ở trong viện liêu chết vùng quỳ đánh trả, đám nữ tử phía sau sợ tới mức trốn thật xa, xa xa truyền đến tiếng khóc hoảng sợ.

Hai bang phái đang ẩu đả, đột nhiên nhìn thấy cửa lớn bị người đá văng, nhất tề dừng tay, đưa mắt nhìn qua, Vô đại thúc vừa nhìn thấy Lục Tiểu Thanh đến đây, liền vội vàng xông về phía trước, vừa sợ vừa giận nói: “Lão bản, những người này tìm đến đây, bọn họ.....” Lục Tiểu Thanh khoát tay ngăn không cho Vô đại thúc nói tiếp.

Giữa sân có một hán tử cao lớn thô kệch, nghe thấy Vô đại thúc gọi Lục Tiểu Thanh là lão bản, nhất thời kiêu ngạo kêu gào: “Người chính là lão bản nơi này? Một “nghe con” mặt trắng, Lão Tử nói cho người biết, người dám để cho người của người ở trên bến tàu ăn mảnh, không cho huynh đệ chúng ta kiếm cơm, hôm nay ta muốn người cho huynh đệ chúng ta một lời giải thích, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Lục Tiểu Thanh lạnh lùng liếc hán tử một cái, vung tay lên nói: “Đóng cửa, thả chó.” Vô đại thúc sững sốt, trong viện không nuôi chó a, bất quá vẫn xông về phía trước đóng cửa lại.

Lục Tiểu Thanh nhìn Thạch Đầu, trong con ngươi bốc lên ngọn lửa hừng hực, nói: “Bọn chúng đều đã đến tận cửa ức hiếp, các người còn đứng ở tại chỗ làm gì? Chẳng lẽ cha mẹ các người sinh ra các người là để

cho các người chịu sự ức hiếp hay sao? Đánh cho ta, cần gì phải để ý đến có lý hay vô lý, dám đến tận cửa khiêu khích, đánh trước nói sau, sao còn chưa động thủ.”

Thạch Đầu thấy Lục Tiểu Thanh cứ nhiên nói chuyện như thế, lập tức một bụng tức giận đã bị kìm nén từ lâu được giải thoát, hét lớn một tiếng: “Các huynh đệ, đánh cho ta.” Khi một đám to cao thô kệch này xông tới, mọi người còn ngại không biết Lục Tiểu Thanh sẽ có thái độ như thế nào, cho nên mới không dám gây thêm phiền toái cho nàng, hiện tại vừa nghe Lục Tiểu Thanh muốn bọn họ đánh, toàn bộ tức giận bị kìm nén lâu nhất thời bùng phát, một đám cầm lấy gậy gộc xông lên đánh.

Lần này tình hình giữa sân đột biến, đám Thạch Đầu dù sao cũng đã trải qua chuỗi ngày huấn luyện ma quỷ, một đám thật đúng thật là đã luyện được cơ bắp rắn chắc, tốc độ ra tay cực nhanh lại cực ngoan độc, quyền cước của đám người trong viện như gió, mang theo vũ khí tùy tiện vớ được, nhìn thấy ai là đánh người đó, đám du côn ban đầu chiếm thế thượng phong, giờ đây cả đám vừa chửi rửa, vừa vội vàng tìm chỗ trốn.

Lục Tiểu Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Đánh tới chết cho ta, hôm nay ta muốn lập uy, để xem từ nay về sau còn có kẻ nào dám đụng đến người của ta hay không, dám đến cướp địa bàn cùng ta.” Vô đại thúc không khỏi rùng mình một cái, nói: “Lão bản, này..... thật sự là phải đem người đánh chết sao, chúng ta..... dù sao bọn họ cũng chỉ là muốn kiếm miếng cơm, người xem.....”

“Không phải bằng hữu thì chính là kẻ địch, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình, hôm nay ta buông tha cho bọn họ, người có thể cam đoan bọn họ lần sau sẽ không mang thêm nhiều người đến đây không?” Lục Tiểu Thanh trừng mắt liếc Vô đại thúc một cái. Vô đại thúc nhất thời không dám nói lời nào.

Trầm mặc nửa phút, Ngô Lệ Hoa nhẹ giọng nói: “Lập uy là không cần phải nhân nhượng, nhưng cũng không cần phải quá nghiêm khắc, chỉ cần giáo huấn một chút, nếu không sẽ không giải hết được nỗi lo.”

Hồng Ngọc gật gật đầu nói: “Bất quá giáo huấn không đủ, bọn họ không biết tốt xấu, cho dù muốn khuất phục, thì bữa tiệc này không thể thiếu việc da thịt bị chịu khổ được.”

Ngô Lệ Hoa nhìn Hồng Ngọc liếc mắt một cái mỉm cười nói: “Quả nhiên là người của Vương phủ, ngay cả tôi tớ cũng biết nhìn xa trông rộng hơn cả ta, nếu muốn hôm nay thu được hiệu quả, thì bữa tiệc này nhất định phải làm cho bọn họ khắc cốt ghi tâm.”

Lục Tiểu Thanh mắt nhìn một màn đánh nhau ở trong viện, một bên lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Vô đại thúc vội trả lời: “Những người này là những công nhân khuân vác ở bến tàu, hai đến ba người một nhóm, trước kia việc trên bến tàu là do họ làm, nhưng từ khi có chúng ta, tất cả các thương gia trên cơ bản đều đem chuyện làm ăn cho chúng ta làm, mấy ngày nay lão bản không có tới, bọn họ liền kết thành một nhóm, tìm đến chúng tôi gây không ít phiền toái, chúng tôi vẫn đều tận lực nhịn, không nghĩ tới hôm nay bọn họ cứ nhiên lại tới tận cửa ức hiếp.”

Lục Tiểu Thanh trừng Vô đại thúc liếc mắt một cái, nói: “Còn không phải là do các người quá mức nhường nhịn hay sao, không biết người thiện lương thì dễ bị ức hiếp sao? Về sau nên nhẫn thì nhẫn, nhẫn không được thì đừng nhẫn.” Vô đại thúc vội vàng ứng lời.

Trong viện, tên cầm đầu bị Thạch Đầu rượt đánh, một bên cao giọng mắng: “Người dám đụng đến ta, người có biết sau lưng ta là ai hay không? Ta muốn người phải trả giá.”

Lục Tiểu Thanh căn bản không để ý đến hắn, thấy người trong viện vừa nghe thấy mấy lời này, tay chân đều có chút chậm lại, nhất thời hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta đánh người liền đánh người, thế nào, người cần ta. Dám đụng đến ta, người cũng không thêm hỏi thăm trước cho rõ ta là ai? Sau lưng ta là ai? Hôm nay ta đánh chết người cũng không ai dám nói ta nửa chữ.” So với kẻ chống lưng cho người, phía sau Lão Tử chính là Hoàng đế tương lai, ta há lại sợ người sao.

45. Chương 077

Chương 77 : Nơi này là chỗ nào ?

Người nọ tuy là một người thô kệch, nhưng cũng biết là trước khi đến đây phải tìm hiểu qua đối phương trước, vừa rồi bất quá chỉ là phô trương thanh thế, vừa nghe Lục Tiểu Thanh nói như thế, nhất thời vẻ kiêu ngạo liền bị tiêu diệt không ít. Những người đi theo hắn, nghe thấy vậy liền cảm thấy người phía sau vị lão bản này nhất định là một nhân vật lớn, khó trách hắn mới vào cửa đã kiêu ngạo như vậy, không ít người nhất thời vừa hô đau, vừa xin tha.

Thạch Đầu thấy vậy liếc Lục Tiểu Thanh một cái, Lục Tiểu Thanh hơi hơi lắc đầu, ý bảo đánh tiếp, không giáo huấn bọn họ một lần thì bọn họ sẽ cho là Lão Tử dễ ức hiếp.

Đang đánh thì ngoài cửa vang lên tiếng ầm ầm, Lục Tiểu Thanh nghiêng tai lắng nghe, thì nghe thấy giọng nói của Lý Quân Hiền cùng Thiên Vũ, kể tai Hồng Ngọc nói nhỏ mấy câu. Hồng Ngọc một bên gật đầu một bên xoay người lại ghé vào cửa lớn, cũng không mở cửa ra, mà chỉ truyền đạt lại mấy câu cho Lý Quân Hiền cùng Thiên Vũ đang lo lắng ở phía bên ngoài, ngoài cửa nhất thời lại tĩnh lặng, một lát sau Hồng Ngọc trở lại nói: “Họ đã đi rồi.”

Ngô Lệ Hoa thấy Lục Tiểu Thanh gật đầu, trong lòng trầm ngâm nhất thời đã được sáng tỏ, nơi này tụ tập đánh nhau, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, phía trên ít nhất cũng còn có Hà Gian Vương phủ cùng Tấn Vương bảo vệ, nếu để bọn họ xuất hiện vào lúc này, thì vào thời điểm mấu chốt hậu thuẫn này sẽ không có tác dụng, nói tiếp, tình hình hiện tại đã được bọn họ nắm giữ, thân phận hai bên khác nhau rất lớn, có thể không xuất hiện liền không cần xuất hiện, miễn cho phiền toái. Không khỏi thầm khen tỷ tỷ tâm tư xoay chuyển thật nhanh.

Lục Tiểu Thanh ngồi trên ghế dựa ở trước cửa đại sảnh, từ trên cao nhìn xuống một đám lớn mật đám xâm phạm vào địa bàn của mình đang lẫn lộn trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Hôm nay cho các ngươi một bài học, muốn các ngươi biết người của Lục gia ta, công việc làm ăn của Lục gia không phải dễ chọc, về sau nếu còn không biết xấu hổ cứ tiếp tục gây rối nữa, thì đừng trách ta không khách khí, ta sẽ đánh chết rồi ném xuống sông làm thức ăn cho cá.”

“Không dám, không dám, chúng tôi thật sự không dám nữa.”

“Xin ngài giơ cao đánh khẽ, cho chúng tôi một con đường sống, ai ui...”

Thấy mọi người quỳ trên mặt đất đồng loạt lên tiếng xin tha thứ, Lục Tiểu Thanh nghiêm mặt lạnh lùng quát: “Còn không mau cút đi.”

Cả đám vội nói lời cảm tạ, sau đó vội vàng chạy ra khỏi cửa, quả thật là bọn Thạch Đầu ra tay rất ngoan độc, trên người thật sự là rất đau, không khỏi топ ba, топ năm diu nhau mà bước ra khỏi cửa, hán tử trắng kiện đầu lĩnh kia đi được hai bước lại quay đầu liếc nhìn Lục Tiểu Thanh một cái, đột nhiên xoay người quỳ xuống nói: “Cầu xin lão bản thu nhận chúng ta, chúng ta vốn cũng là những người làm việc khuân vác ở trên bến tàu để kiếm miếng cơm, gặp các huynh đệ đoạt cơm ăn của mình, cho nên có chút xúc động, nhưng thật ra chúng ta cũng không muốn thế này đâu, tất cả đều vì một miếng cơm mà thôi, lão bản, ta cái gì cũng không có chỉ có khí lực là khỏe như trâu, lão bản xin hãy thu nhận ta, ta về sau làm trâu làm ngựa báo đáp ngài, lão bản, lão bản.”

Đám người vốn đang diu nhau đi ra, nghe vậy nhất thời cũng quay lại quỳ xuống vừa khóc vừa nói: “Lão bản, xin hãy thu nhận chúng ta, trong nhà ta còn có vợ con cần ta nuôi sống, lão bản, không có con đường này chúng ta về sau biết sống thế nào đây, lão bản, xin hãy thu nhận chúng tôi.”

Lục Tiểu Thanh sững sốt, thật không ngờ những người này từ kẻ địch đột nhiên lại muốn gia nhập thành người của mình, không khỏi nhú mày nhìn thoáng qua phòng ở bốn phía, sống ở nơi này sao? Thạch Đầu đứng ở một bên suy nghĩ một lát, sau đó đi đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh nhỏ giọng nói: “Nhận bọn họ đi, về sau chúng ta muốn khuếch trương bến tàu, những người này có thể dùng được.” Lục Tiểu Thanh kinh ngạc liếc Thạch Đầu một cái, tên này làm sao mà biết được mình muốn sở hữu tất cả bến tàu của Đường triều.

Nhìn lướt qua đám người đang quỳ ở dưới đất, ngẫm lại cũng thấy họ thật đáng thương, không khỏi nói: “Các người đã muốn đi theo ta, ta cũng không phải là người hẹp hòi, thù trước kia xóa bỏ, bất quá, ta vẫn phải nói trước, theo ta phải toàn tâm toàn ý, nếu ta biết có ai dám dở trò sau lưng ta, vậy đừng trách ta xuống tay không lưu tình.”

Cả đám nghe thấy Lục Tiểu Thanh muốn thu nhận bọn họ, không khỏi đều luôn miệng hoan hô không dứt, Ngô Lệ Hoa không khỏi nhỏ giọng nói với Hồng Ngọc: “Thù trước kia xóa bỏ, ha ha, chịu thiệt cũng không phải là chúng ta, tỷ tỷ thật đúng là nói chuyện không xóc hông, giống như ban cho bọn họ ân tình lớn vậy.” Hồng Ngọc chỉ mỉm cười không có trả lời.

Lục Tiểu Thanh nhìn bọn họ lại nói: “Theo ta phải tuân theo quy củ của Lục gia, về sau các người cứ đi theo hần làm việc, chỉ cần làm việc tốt, ta quyết không bạc đãi mọi người.” Vừa nói vừa kéo Thạch Đầu về phía trước, sau đó nói với Thạch Đầu: “Người chinh đốn những người này, sau đó đưa cho Vân Thiên, hai người cùng Vô đại thúc vào phòng trong, ta có chuyện muốn nói.”

Trong phòng ở hậu viện, ôm Tiểu Lục chơi đùa nửa ngày, ba người bọn Thạch Đầu mới sắp xếp xong chuyện ở tiền viện, tụ tập lại đây.

Sau khi bọn họ ngồi xuống, Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua ba người nói: “Hôm nay là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, về sau ta không muốn nhìn thấy có người dám can đảm đến ức hiếp chúng ta, các người nếu đối mặt với kẻ địch, nên làm như thế nào thì liền làm như thế, không cần phải sợ hãi rụt rè, gặp phải chuyện như hôm nay, trước tiên cứ giải quyết bọn họ cho ta.”

Quay đầu nhìn Thạch Đầu nói: “Thạch Đầu, ta lúc trước nhìn trúng người chính là coi trọng tính kiên kiên không sợ khó của người, đủ lạnh, đủ vô lại, đủ để trở thành một đại ca, từ nay về sau, nếu xảy ra chuyện mà ngôn ngữ không giải quyết được, thì hãy dùng quả đấm để giải quyết, ngoài sáng không được thì ẩn núp trong tối, dù sao chúng ta không phải là cùng đi trên một chiếc thuyền, mà là cùng đi trên một con đường, ai cản đường chúng ta, người hần là phải biết quyết định nên làm thế nào, chỉ cần không nháo đến mức không thể vãn hồi, ta đều sẽ chống đỡ ọi người.”

Thạch Đầu ban đầu nghe Lục Tiểu Thanh nói mình vô lại, nhất thời sắc mặt không mấy hòa nhã muốn trừng nằng một cái, vừa nghe câu tiếp theo, không khỏi nhất thời tỉnh táo lại, đây là lão bản uỷ quyền cho hần, là lão bản hoàn toàn tín nhiệm hần, ý tứ của lão bản hần đã hiểu, về sau chỉ cần mình cảm thấy thích hợp, muốn cướp muốn đoạt trực tiếp đều có thể ra tay, ngoài sáng không được thì ẩn núp trong tối, không cần phải sợ hãi rụt rè, đây là muốn mình không được buông tay chịu sự ức hiếp. Không khỏi vẻ mặt nghiêm túc, gật mạnh đầu nói: “Về sau sẽ không còn có người nào dám ức hiếp chúng ta nữa.”

Lục Tiểu Thanh gật đầu quay đầu nói với Vân Thiên: “Vân Thiên có vẻ cẩn thận, về sau phương diện tiền bạc liền giao cho người quản lý, gặp chuyện chi phí hơn thì tìm Lệ Hoa thương lượng, ý tứ của Lệ Hoa chính là ý tứ của ta.” Vân Thiên vội đứng dậy nắm chặt tay thành quyền nói: “Dạ, Vân Thiên sẽ không làm cho lão bản thất vọng.”

Lục Tiểu Thanh lại nói với Vô đại thúc: “Vô đại thúc, người xử sự có vẻ thận trọng, về sau nếu Thạch Đầu làm việc liều lĩnh, người hãy khuyên bảo hần, người hãy quản lý mọi việc trong viện này, nếu có người muốn đề bạt ý kiến, nếu thuận mắt, người muốn sắp xếp như thế nào thì cứ sắp xếp như vậy, không cần phải nói mọi chuyện với ta, tất cả giao toàn quyền cho người, ta không có ý kiến.” Vô đại thúc vội lên tiếng đáp ứng.

Sau khi phân phó xong, Lục Tiểu Thanh vẫy tay nói: “Ba người có thể đi được rồi.”

Thạch Đầu đi được hai bước đột nhiên xoay người nói: “Lão bản, ta muốn biết người sau lưng chúng ta có thể lực như thế nào? Như vậy ta mới biết làm việc như thế nào cho đúng mực.” Vân Thiên, Vô đại thúc nghe vậy, cũng đều quay đầu lại nhìn Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh nghĩ nghĩ, cũng tốt, nói cho bọn họ biết để tránh cho bọn họ làm việc do dự lưỡng lự, vì thế nói: “Muốn làm như thế nào thì cứ làm như vậy, ta liền nói cho các người biết, bất quá các người chỉ cần ghi ở trong lòng là được rồi. Ta ở nơi này có Hà Gian vương phủ Tề Quận Vương chống lưng, hậu thuẫn lớn nhất của ta chính là con của Hoàng đế, các người cứ việc ra tay, ở Giang Nam này còn có người nào dám không nể mặt mũi của Hà Gian vương phủ sao, thiên hạ này có kẻ nào dám nói con của hoàng đế là không

phải sao.” Nàng yên lặng bổ sung thêm một câu : Đương nhiên hậu thuẫn cuối cùng là hoàng đế, bất quá phải chờ thêm vài năm nữa.

Dừng một chút lại nói: “Bất quá hậu thuẫn cũng chỉ là hậu thuẫn mà thôi, may ra có một ngày chúng ta có thể dựa vào một vài lần, cho nên chỉ cần mọi chuyện đều dựa vào chính sức mình, thì cho dù chúng ta không có thể lực lớn hậu thuẫn, thì chúng ta cũng chẳng phải e ngại bất luận kẻ nào, hiểu chưa?”

Ba người bọn Thạch Đầu nghe vậy không khỏi liếc nhau. Trong mắt vừa khiếp sợ lại vừa hưng phấn, về sau còn có ai dám tranh chấp với chúng ta, còn chuyện gì mà mình không thể làm được đây. Nhất thời nắm chặt tay thành quyền thì lễ với Lục Tiểu Thanh, xoay người kiên định bước ra khỏi phòng.

Lục Tiểu Thanh thấy bọn họ đã đi ra ngoài, vận thất lưng một cái, nói: “Tốt rồi, về sau có mấy người này trông coi, mình lại được thanh nhàn rồi, sẽ không còn có việc gì cũng hấp tấp chạy tới tìm mình nữa, làm mình mệt chết mà.”

Hồng Ngọc cười nói: “Tỷ tỷ bây giờ còn không phải là nhàn rồi hay sao, như thế nào muội lại cảm thấy mấy ngày nay đều là do Lệ Hoa giúp tỷ việc buôn bán nha? Ha ha, quả nhiên là tỷ tỷ nhiệt tình không đến vài ngày.” Ngô Lệ Hoa ở một bên cười tủm tỉm nhìn Lục Tiểu Thanh, bất quá Lục Tiểu Thanh da mặt cực dày, cười hắc hắc khéo léo chuyển sang đề tài khác.

Vì muốn được thanh nhàn, mà đêm nay Lục Tiểu Thanh đã tùy ý nói chuyện, lại không nghĩ tới đám Thạch Đầu nghe xong, một đám.....

Ngày hôm sau, Vân Thiên tìm đến Ngô Lệ Hoa thương lượng vấn đề chi phí, Lục Tiểu Thanh liền dẫn theo Hồng Ngọc xuất môn, hai người một thân nam trang bước chậm ở trên đường lớn Dương Châu, từ sau khi dừng mãnh đoạt được danh hiệu đệ nhất tài tử Giang Nam, nếu không phải ở trên bến tàu cùng đám thương nhân ít chữ bàn bạc việc làm ăn, thì chính là lấy có đường thương không muốn xuất môn, thật sự là hơn mười ngày không có đi dạo phố rồi.

Lục Tiểu Thanh cùng Hồng Ngọc một người ngẩng đầu thì thầm tự nói, một người chậm rãi mà đi, quả thật rất giống như hai người kỳ quái xuất hiện trên đường phố, có hai nam nhân trẻ tuổi ra dáng người có học cũng đã từng gặp qua Lục Tiểu Thanh, trong đó có một người cười nhạo nói: “Đây là loại người gì vậy? Đi trên đường cái mà còn ngẩn người, cũng không sợ bị xe đâm chết hay sao.” Người bên cạnh mỉm cười nói: “Có lẽ người khác có ham muốn đó cũng không biết chừng, có nhiều kẻ muốn ra vẻ như tài tử trong mắt không thấy ai ngoài mình, có cái gì kỳ quái đâu Nghiêm huynh.”

Họ Nghiêm kia khinh bỉ cười nói: “Phải nói thế này mới đúng, làm gì có người nào có thể so sánh với đệ nhất tài tử Giang Nam của chúng ta, đó mới là người tài trí hơn người, học rộng tài cao, vấn đề ngày đó chỉ cần một nước cờ là toàn bộ bàn cờ đều tử hết, huynh ngẫm lại mà xem phải có kì nghệ cao thâm mới có thể ở trong một thời gian ngắn đánh một nước cờ làm toàn bộ bàn cờ tử hết như vậy, một chiêu này ta sau này suy tư lại mới hiểu được, đây mới là cao thủ chân chính..... ồ, người vừa rồi là ai ? Nhìn thật là quen mắt nha.”

Bạn cùng đường với hắn nghe xong, nhất thời dừng lại cước bộ, hai người liếc nhau, xoay một tiếng xoay người lại, phía trước Lục Tiểu Thanh cùng Hồng Ngọc vẫn như trước chậm rãi tản bộ, tấm lưng kia thật sự là có chút tiêu sái, mang theo khí chất thanh nhã. Người họ Nghiêm kia lấy tay xoa xoa mắt, đột nhiên kêu lớn: “Lục công tử.”

Không có người để ý, Nghiêm công tử nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ ta nhìn lầm rồi, Bằng huynh, chẳng lẽ huynh cũng hoa mắt sao.” Họ Bằng kia nhíu mày lắc đầu nói: “Không có khả năng, để ta. Lục công tử, đệ nhất tài tử Giang Nam, Lục công tử.” Người này thế nhưng lại chấp tay bắc thành loa gọi to, làm cho người đi đường bốn phía nhất thời dừng lại cước bộ nhìn lại đây.

Lục Tiểu Thanh vẫn chưa phát hiện, Hồng Ngọc ở bên cạnh nhưng thật ra đã nghe thấy, lôi kéo Lục Tiểu Thanh nói: “Đại ca, có người gọi người.” Lục Tiểu Thanh mở mắt xoay người về phía nàng hỏi: “Ai gọi ta?”

Hai người kia nhất thời kinh hãi nói: “Thật đúng là Lục công tử, Lục công tử, hai người bọn họ tại hạ đã ngưỡng mộ Lục đại tài tử từ lâu, Lục công tử viết cho chúng ta một chữ đi, Lục công tử.” Hai người vừa nói vừa bước nhanh xông về phía trước. Lục Tiểu Thanh còn chưa kịp có phản ứng, trên ngã tư đường vốn

có nhiều người qua lại, lập tức ồn ào hẳn lên, được đệ nhất tài tử Giang Nam viết chữ lưu niệm, chẳng phải là vinh quang của mình hay sao, nhất thời trái phải vang dậy hoan hô, mọi người chen nhau tiến lên.

“Đại tài tử vẽ cho tại hạ một bức tranh đi.”

“Lục công tử, đến nhà tại hạ làm khách đi.”

“Lục đại tài tử, trong trường học của chúng ta đang có hoạt động văn sĩ trao đổi, Lục đại tài tử nể mặt đến tham quan một chút đi.”

“Ai ui, người xem vị công tử trẻ tuổi kia chính là người mấy ngày trước đoạt được danh hiệu đệ nhất tài tử Giang Nam, nhìn hẳn thật là tuần tú nha, chúng ta qua bên đó nhìn một chút đi.”

“A, đệ nhất tài tử Giang Nam, cư nhiên lại là đệ nhất tài tử Giang Nam, ta nhất định phải tỷ thí với hẳn một phen mới được.”

Lục Tiểu Thanh vốn đang suy nghĩ làm như thế nào để có được một vạn năm ngàn lượng kia, lại đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng mọi người ở ngã tư đường đang chen chúc ùn ùn kéo nhau đi về phía mình, không khỏi cả kinh bừng tỉnh, hoảng sợ thấy người trên đường cái giương nanh múa vuốt đang chạy về phía mình, không khỏi rùng mình một cái, không nói hai lời, xoay người lôi kéo Hồng Ngọc bỏ chạy.

Chạy qua hai con phố, Lục Tiểu Thanh không cần quay đầu lại nhìn cũng biết, không những không thoát khỏi đội ngũ truy kích, ngược lại người kéo đến càng lúc càng nhiều, chỉ cần nghe tiếng gọi kinh thiên động địa ở phía sau là đủ biết thanh thế phía sau lớn đến cỡ nào. Hồng Ngọc vừa chạy vừa quay đầu nhìn thoáng qua, mẹ ơi, những người này điên rồi, cư nhiên về mặt cuồng nhiệt đuổi theo, trong đó còn có không ít nữ tử, tốt, đám người đuổi theo cực kỳ nhẫn nại quyết không bỏ cuộc, một đám tuy rằng hùng hổ chạy đuổi theo, nhưng may là bọn họ chạy không nhanh, nếu không hai người sớm đã bị đuổi kịp rồi.

Cứ nghĩ đến bị một đám người khủng bố đuổi theo ở phía sau như vậy, Hồng Ngọc không khỏi lạnh run người, một bên kịch liệt thở, một bên nói: “Đại ca, một mình người chạy mau, bọn họ là đuổi theo người, người mang theo Hồng Ngọc chạy sẽ không nhanh, người mau đi trước, bọn họ sẽ không gây khó dễ uội đâu.” Một hơi nói xong, không khỏi thở hổn hển hít sâu lấy hơi.

Lục Tiểu Thanh nhất thời buông tay Hồng Ngọc ra, nói: “Tự mình bảo trọng.” Sau đó gia tăng tốc độ chạy xông ra ngoài, thấy phía trước có không ít người vì chưa từng nhìn thấy cảnh tượng rầm rộ như thế bao giờ, cho nên cũng không biết tránh đường cứ trừng mắt nhìn một màn đối diện, Lục Tiểu Thanh không khỏi hai tay vung vẩy loạn xạ, một bên rống lớn: “Tránh ra, tránh ra.”

Chỉ thấy đầu đường Dương Châu, có một người hai tay vung vẩy loạn xạ cướp đường mà chạy, nhìn khí thế kia thật là bực hãn, rất có khí thế kiên quyết gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. Phía sau mười thước, có một hàng dài anh dũng truy kích, càng lúc càng có xu thế gia tăng, có náo nhiệt để xem, chỉ e sợ thiên hạ không loạn, thanh thế chấn động kia làm ọi người xung quanh đứng ngầy ra như phỗng, một đám chỉ hận mình ngày thường ăn quá nhiều thịt, cho nên mới có chút mập mạp, hiện tại kẻ sát hai bên ngã tư đường còn bị hàng dài này va chạm làm cho choáng váng.

Phía trước, Lục Tiểu Thanh thi triển khinh công Thảo Thượng Phi (1), âm thầm hỏi trời xanh, trời ạ, ta đã đắc tội ai thế này ? Như thế nào xuất môn cũng bị người truy đuổi ? Ta đây đã trêu chọc phải ai thế này? Người ở bến tàu kia đâu? Người ở chợ đâu? Như thế nào lại không gặp nấy được một người thế này? Sao không gặp được ai để giúp mình cắt đuôi đám người phía sau thế này, hiện tại như thế nào càng chạy ngã tư đường người càng ít người thế này, mình phải làm sao mới thoát được đám người phía sau bây giờ ?

Anh dũng chạy về phía trước, Lục Tiểu Thanh xoay một tiếng chạy quẹo vào một ngõ, thấy có một cánh cửa đang khép hờ, mà người phía sau vừa vặn chưa có đuổi kịp tới lối rẽ, nhất thời lách mình một cái lên vào bên trong, đóng chặt cánh cửa lại, mắt ngọc chuyển động, thấy cách cánh cửa không xa là một tòa núi giả.

[1] Khinh công Thảo Thượng Phi : môn kinh công đi trên cành cây ngọn cỏ.

Tại nghe thấy ở bên ngoài cửa tiếng hét lớn sóng sau cao hơn sóng trước, không khỏi âm thầm rùng mình một cái, nếu mà bị đuổi theo, ít nhất cũng bị lột một lớp da chứ chẳng đùa. Tại vênh lên nghe thấy cách đó không xa có vài người đang vội vàng đi tới, nằng nặc co rụt người lại, khom người rón ra rón rén như mèo rình chuột chạy nhanh về phía núi giả.

“Bên ngoài ngã tư đường đang làm gì thế, sao lại có nhiều người huyền não như vậy?” tiếng nói chuyện truyền vào trong tai, Lục Tiểu Thanh không khỏi lại nhẹ nhàng lui về phía sau vài bước, cũng không thể để cho người ta phát hiện ra mình được, họ mà phát hiện ra lại đuổi mình ra bên ngoài, mình chết như thế nào cũng không biết được.

“Không biết, chúng ta vẫn là cứ đóng chặt cửa lại, vừa rồi vội vàng đi răn dạy hạ nhân mới tới, thế nhưng đã quên mất chưa đóng cửa sau lại, nếu bị kẻ trộm lẻn vào, chúng ta không chịu nổi trách nhiệm đâu.”

Lục Tiểu Thanh nghe thấy có mấy người rì rầm nói vài câu, nghe tiếng chốt cửa, rồi tiếng bước chân rời đi, không khỏi lại rón ra rón rén thò đầu từ tòa núi giả ra xem xét. Nhìn khắp nơi vài lượt, đi ra thêm một chút, Lục Tiểu Thanh thấy chung quanh không có người mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, chết tiệt, một chết mình.

Đặt mông ngồi dưới đất, thở hổn hển, một bên lưu ý động tĩnh chung quanh, một bên mắng thầm: “Một đám người chết tiệt, không có việc gì đuổi theo ta làm cái gì không biết? Sớm biết như thế, Lão Tử đã không đi thi đệ nhất tài tử Giang Nam chó má gì đó, quả thực là tự mình rước lấy họa mà, một đám người điên, xem ra về sau xuất môn nên mặc nữ trang thì hơn, còn nói cái gì vận nam trang cho tiện, hiện tại quả thực là rất phiền toái, quá bất tiện, tức chết mình mà.”

Đang bắt đầu phát tiết, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng người, Lục Tiểu Thanh nhất thời nhìn ngó bốn xung quanh, theo đường nhỏ luồn vào, hết nhìn đông tới nhìn tây, sau khi đã xác định lại một lần nữa là không có ai, Lục Tiểu Thanh không khỏi thở dài một hơi, lẩm bẩm: “Đành ở chỗ này chờ một lát vậy, chờ những người đó đi xa, mình sẽ vụng trộm chuồn ra ngoài.”

Chờ đợi quả là không tốt, chỉ nửa canh giờ mà Lục Tiểu Thanh đã phải thay đổi chỗ trốn mấy lần liền, hết cách, trong ngôi nhà này giống như là có rất nhiều người, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng người, cẩn thận vẫn hơn.

Xem chừng bên ngoài không còn có người đi qua, Lục Tiểu Thanh không khỏi hít sâu một hơi, rốt cục đã an toàn, có thể chuồn ra khỏi đây. Dựa theo trí nhớ về đường đi, Lục Tiểu Thanh thỉnh thoảng chú ý tình huống bốn phía, nhún mũi chân, vén vạt áo, nhìn trái nhìn phải, một bộ dáng giống như sắp lâm trận giết giặc, dè dặt bước đi.

Sau nửa canh giờ, dựa theo trí nhớ về tuyến đường, hẳn là đã đi đến cửa, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy, phía trước là một tòa đình hình bát giác đang sừng sững hiện ra trước mắt mình, xung quanh đình bát giác là những đóa hoa cúc đã nở rộ, đung đưa theo gió, Lục Tiểu Thanh không khỏi liếc mắt, đi sai đường rồi.

Hơn nửa canh giờ sau, phía trước có một hồ nước, những đám lục bình đang rạp rờn bồng bềnh theo sóng nước, thỉnh thoảng trên mặt hồ có mấy con chim nhỏ bay qua, hót riu rít, bên hồ có những tảng đá quái dị lởm chởm tuy mang theo dấu vết được gọt giũa, nhưng lại giống như được thiên nhiên tạo thành, đẹp không sao tả xiết, nhìn những tảng đá tinh xảo phản chiếu dưới mặt nước, làm cho Lục Tiểu Thanh dở khóc dở cười, một lần nữa xoay người tìm đường ra.

Một lúc lâu sau, một loạt phòng ốc tinh xảo đập vào mắt, trước cửa sắc màu rực rỡ, đủ loại hoa tranh nhau khoe sắc, tinh tế vừa thấy sẽ thấy có hoa hồng, hoa cúc, hoa quế.....không dưới mấy chục loại hoa, đủ loại kiểu dáng màu sắc, so với nhà của Ngô Lệ Hoa còn nhiều hơn rất nhiều, Lục Tiểu Thanh ngó nhìn phòng ốc tinh xảo, khóc không ra nước mắt, nói: “Mẹ nó chứ, rốt cuộc nơi này là chỗ nào? Một mê cung sao.” Bị phân xoay người đi ngược lại.

Nửa canh giờ sau, Lục Tiểu Thanh đi tới đi lui ba lượt, một lần gặp được hồ nước trong xanh, hai bên bờ non sông tươi đẹp, so với những hồ khác quả là không tồi. Một lần đập vào mắt khắp nơi là núi giả, chung quanh ngoài đủ loại hoa khoe sắc hương ra, còn lại cái gì cũng không thấy. Một lần rốt cục nhìn không được, liền đi vào trong đình bát giác ngồi nghỉ.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời đang tối dần, Lục Tiểu Thanh nghiêng người dựa vào trên một tảng đá lớn, một phen lau lệ nói: “Trời ạ, người như thế nào lại đem ta bỏ ở chỗ này? Thế nhưng lại đem ta ném đến chỗ chim không thèm ỉa, gà không thèm đẻ trứng thế này. Nơi này rốt cuộc là chỗ quái quỷ nào? Đi tới đi lui, đều không tìm được đường ra, đây rốt cuộc là nhà ai, cần gì phải xây lớn thế này? Muốn dùng phương pháp làm người chết hay sao?”

“Người đâu? Chết tiệt, người đâu hết cả rồi? Ta muốn đi ra ngoài, các người không thể xuất hiện lấy một người hay sao? Sớm biết như vậy, ta đã không trốn, sớm bị tóm gáy một chút có lẽ ta đã sớm được ra ngoài rồi, hiện tại một lòng mong chờ có một người xuất hiện, nhưng lại cố tình không có lấy bóng dáng của ai, như thế nào khắp nơi đều đối nghịch với ta thế này? Giờ đã là buổi tối rồi, cơm trưa ta còn chưa ăn, đói chết ta rồi.”

Lại một phen lau lệ, tuy rằng không biết có rơi nước mắt hay không, nhưng cảm xúc này quả thật là rất thích hợp với hoàn cảnh hiện nay, ngẩng đầu nhìn trời đã thấy mau tối, Lục Tiểu Thanh than vãn, chỉ cần có một người xuất hiện, mình liền buông tha chống cự, tức vũ khí đầu hàng, cho dù có bị mất mặt mình cũng chấp nhận.

46. Chương 078

Chương 78 : Có quen biết

Lê từng bước nặng nề, căn cứ vào đường đi trong trí nhớ của mình một lần nữa tìm đường ra, đi lại đi, kỳ thật đi không quá mười thước, Lục Tiểu Thanh đang cúi đầu bước đi thì có một thân ảnh chặn đường nàng, nàng cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hờ hững nói: “Tránh ra, tránh ra.”

Thân ảnh kia vừa nghiêng người qua một bên nhường đường, vừa nói: “Đi nhầm rồi, đi đường bên phải mới đúng.”

“Ồ, cảm ơn.” Lục Tiểu Thanh nghe theo lời chỉ bảo, xoay người lê từng bước về chỗ ngoặt, người nọ nhất thời ngẩn người, nửa ngày sau, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh vượt qua hòn non bộ, bước đi như bay quay trở lại chỗ cũ, ba bước cũng thành hai bước xông lên, một phen nắm chặt lấy tay của người nọ, kích động nói: “Người a..., người a..., mình rốt cuộc đã nhìn thấy người, trời ạ, mình rốt cuộc đã nhìn thấy người.”

Nam tử bị Lục Tiểu Thanh nắm chặt tay liếc mắt nhìn trời, rút tay về xoa nhẹ mi tâm, Lục Tiểu Thanh vẽ mặt cười quyến rũ nhìn hắn nói: “Soái ca, huynh chính là người đẹp trai nhất mà ta đã từng gặp, quả thực có thể so với vì sao trên trời, còn đẹp trai hơn cả Phan An, huynh chính là người cứu ta ra khỏi nước sôi lửa bỏng, soái ca, có thể chỉ đường giúp ta được không, tòa nhà này quả thật là lớn, thật sự là người không thể tìm được lối đi ở trong này được.”

Vị soái ca kia đau đầu nhìn người đang xun xoe nịnh bợ trước mắt, nửa ngày mới mỉm cười nói: “Có thể.” Dứt lời, nhanh như tia chớp duỗi tay ra tóm lấy cổ áo của Lục Tiểu Thanh, sau đó lúi xệch đi về phía trước.

“Soái ca, huynh đây là đang dẫn ta đi đâu thế? Ta có thể tự mình đi được mà, như thế nào lại có thể làm phiền huynh thế này được?” Lục Tiểu Thanh bắt lấy cổ tay của vị soái ca phía trước, ngượng ngùng nói.

Soái ca kia ha ha cười nói: “Kẻ trộm nên đến nơi nào, thì ta sẽ đưa người đến nơi đó.”

“Này, này, ai bảo ta là kẻ trộm, ta nói cho người biết ta là một người tốt, ta làm sao có thể là kẻ trộm được, người hiểu lầm rồi, bỏ ta ra, bỏ ta ra.....” Thanh âm càng ngày càng xa, dần dần biến mất ở trong hoa viên “To như vậy”.

Trong đại sảnh đèn đuốc chiếu sáng trưng, hai người ngồi đối diện nhau, cả hai đều chuyên chú nhìn chăm chăm vào cái gì đó ở trước mặt, nhìn kỹ thì ra là hai người đang chơi cờ “Pháo, Lãnh Dương, người lại thua rồi.” Một nam nhân trẻ tuổi cười nhẹ một tiếng ngồi thẳng lưng, người được gọi là Lãnh Dương kia hơi hơi lắc đầu nhưng cũng không có nói chuyện.

“Ha ha, thì ra hai người vẫn còn đang chơi cờ, chơi từ trưa đến giờ vẫn còn chưa chơi đủ hay sao.” Hai người đều không ngẩng đầu lên nhìn, người áo lam nói: “Người lại chạy tới chỗ nào vậy? Cả một buổi chiều cũng không nhìn thấy bóng dáng đâu.”

Nam tử kia ha ha cười nói: “Ta đi bắt kẻ trộm.” Nghe vậy, hai người lúc này mới đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy nam nhân kia đang túm chặt lấy tay Lục Tiểu Thanh, mà Lục Tiểu Thanh thì cúi thấp đầu xuống, tứ chi không động đậy, giống như một con quỷ treo cổ vậy, mắng nửa ngày cũng đã mệt mỏi, không còn khí lực để tiếp tục được nữa.

Nam tử áo lam nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, sau lại nhìn thoáng qua người đang túm chặt lấy tay Lục Tiểu Thanh, không nói gì, người nọ cười hớ hớ nói: “Kẻ trộm này rất là thú vị nha, ta giữa trưa đi về phía sau hoa viên định bụng tìm hai bồn hoa giả đá khắc, vừa đi liền nhìn thấy hắc đang đảo đi đảo lại ở đó, vốn muốn nhìn một chút xem hắc có mục đích gì, không nghĩ tới là kéo đến tận buổi chiều, ha ha, ta thật là phục tên trộm này, một hoa viên bé bằng bàn tay, hắc cứ nhiên ở bên trong đi vòng quanh từ giữa buổi trưa đến tận chiều tối cũng không tìm được lối ra, còn oán giận nơi này quá lớn, ta theo dõi hắc từ đầu đến cuối, thấy hắc thật sự là nực cười, cho nên mới hiện thân muốn làm cho hắc hoảng sợ, không nghĩ tới, ha ha, đầu của người này thật sự là có vấn đề, cứ nhiên nói lời cảm ơn rồi liền đi theo hướng đường ta đã chỉ, ta đúng là hết chỗ nói rồi, cho nên mới trực tiếp tóm hắc tới đây, hai người xử lý đi.” Vừa nói vừa thả Lục Tiểu Thanh ra, đi về phía trước tự rót ỳnh một chén trà, theo hắc từ trưa đến giờ mệt hết cả người.

Lục Tiểu Thanh thuận thế ngồi phệt xuống mặt đất, mệt mỏi quá, trước ngồi nghỉ một chút đã. Nam tử áo lam kia nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang ngồi ở dưới đất, thấy trang phục mà Lục Tiểu Thanh mặc cũng không phải hạng tồi, xem ra cũng không phải là thương nhân tầm thường, nhân tiện nói: “Ngẩng đầu lên.” Trong giọng nói là sự lạnh lùng nói không nên lời nói, không giận, không vui, thanh âm hắc phát ra không mang theo một tia cảm xúc.

Lục Tiểu Thanh thở dài một hơi, chuyện gì đến rồi cũng phải đến, chấp nhận vậy, lạc đường cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ, trở về bị bọn Thiên Vũ cười cũng đành chấp nhận, vì thế về mặt như đưa đám ngẩng đầu lên nói: “Ta không phải là kẻ trộm, ta là..... ô, là người.”

Nam tử áo lam thấy Lục Tiểu Thanh gương mặt vốn uể oải, sau khi ngẩng đầu lên liếc nhìn hắc một cái lại là vừa mừng vừa sợ, nhíu mày nghĩ nghĩ, trong trí nhớ lại không có bóng dáng của người này, thấy kẻ trộm kia đang lồm cồm đứng lên, về mặt ý cười tiến đến, không khỏi lãnh đạm nói: “Người biết ta.”

Lục Tiểu Thanh vọt tới trước mặt ba người, một phen đoạt lấy ấm trà từ trong tay nam tử kia, ngửa cổ tu miệng ấm uống ừng ực, trốn chạy cả một ngày trời, vừa mệt vừa đói, chủ yếu nhất vẫn là khát khô cả họng, vừa thấy mình biết người trước mắt, lập tức bất chấp tất cả, trước đoạt lấy ấm trà uống nước trước rồi nói sau.

Ba người đang ngồi nhìn thấy vậy, liếc mắt nhìn nhau, không khỏi đều đem ánh mắt đặt tại trên người Lục Tiểu Thanh đang như trâu uống nước, Lãnh Dương nhìn thoáng qua nam tử đã bắt Lục Tiểu Thanh mang đến đây, nam tử này hơi hơi lắc đầu, người áo lam sắc mặt bất động nhìn Lục Tiểu Thanh gằn trong gang tấc, không có né tránh. Mấy người chỉ cần liếc mắt một cái là biết Lục Tiểu Thanh không có võ công.

Uống hết một ấm trà, Lục Tiểu Thanh há mồm hít lấy không khí một chút, thấy người áo lam kia đang thần nhiên nhìn mình, không khỏi chỉ vào chóp mũi mình mà nói: “Không nhớ rõ ta sao, chúng ta ở Hàng Châu có gặp qua, ờ, nghe nha, khụ khụ, ta chính là Tái thần tiên, trên biết thiên văn, dưới biết địa lý, chuyện trên trời ta biết một nửa, chuyện nhân gian ta biết hết mọi việc. Tiền đồ vận mệnh đến hỏi ta, bấm đốt ngón tay tính toán đúng mười phần. Nếu không tham luyện cảnh nhân gian, ta đã du ngoạn ở đao trì của Vương mẫu.”

Dừng một chút lại nói tiếp: “Nếu tâm người không ngoan độc tay trái không chặt, như vậy người chỉ có thể thất bại, nhớ kỹ, lịch sử không thừa nhận thất bại, thắng chính là chân lý, thất bại ở hữu lý đều vô lý. Đi làm một người có quyền sinh quyền sát trong tay đi, ở thời điểm người làm cường giả, mặc kệ là người lập nghiệp như thế nào, trong con mắt người đời, họ đều đối tốt với người.” Một hơi nói xong, nhất thời về mặt cười hì hì nhìn ba người, đây chính là những lời lúc trước nàng nói cho bọn họ nghe.

Ba người ánh mắt rung mình, đánh giá Lục Tiểu Thanh từ trên xuống dưới một lượt, nam tử áo lam gật đầu nói: “Thì ra là người.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Đúng là ta, vận khí tốt a, hôm nay cứ nhiên lại gặp được ba người cường giả, trước tiên mang đồ ăn lên đi đã, ta sắp chết đói đến nơi rồi.” nam tử áo lam kia liếc mắt về phía ngoài cửa, lập tức đã có người phân phó xuống dưới.

Lúc này Lục Tiểu Thanh mới nhìn rõ nam tử bắt mình đến đây, đúng là một trong ba người ngày đó tìm mình xem quẻ khi mình đang đóng giả là thầy tướng số, cũng chính là người một thân khí chất ôn nhu, không khỏi hung tợn nói: “Thì ra là ngươi, sớm biết là ngươi, ta, hừ, hừ.” Trong đầu vòng vo nửa ngày, đánh thì không thể đánh lại, nơi này là địa bàn của người ta, mình vẫn là không nên kiêu ngạo thì tốt hơn.

Nam tử kia ha ha cười nói: “Thì ra là ngươi, bộ dáng ngày hôm nay so với bộ mặt dán râu giả ngày đó tuần tú hơn nhiều, thế nào, cuộc sống của tái thần tiên quây không đủ, đổi sang nghề trộm cắp hay sao?”

Lục Tiểu Thanh trừng mắt liếc hẩn một cái: “Ta là do sai lầm mới chạy vào đây, vốn là muốn trốn người bên ngoài, muốn tránh vài bước, không nghĩ tới tòa nhà này lại quá lớn, đi như thế nào cũng không tìm được đường ra, hại ta ở bên trong vòng vo mất cả một ngày, xây ngôi nhà lớn như thế này cũng không khỏi là đã quá thái quá rồi sao?” Nói xong, lại quay đầu khỏi xương bực tức với người mặc áo lam.

Nam tử áo lam nhìn thoáng qua vẻ mặt bất mãn của Lục Tiểu Thanh, khó có được khẽ cười cười nói: “Tòa nhà này của ta tính hai bên trái phải bất quá cũng chỉ rộng có hai dặm (*), một buổi chiều mà có thể quay vài vòng, sao có thể nói tòa nhà này lớn thái quá rồi? Nghe Võ Tu nói người đạo vài lần trong hậu hoa viên của ta, ta còn thật không nghĩ tới hậu hoa viên của ta có cái gì mà có thể làm cho người ta dạo cả một buổi chiều mà không biết mệt.”

(*1 dặm = 15 dấn = 500m)

Lục Tiểu Thanh nhất thời cứng họng, không phải chứ, hai dặm, mình đây gặp quỷ rồi sao, như thế nào lại vòng vo mất một ngày cũng không ra được bên ngoài. Người tên Võ Tu ha ha cười nói: “Ta thấy hẩn chính là người mù đường, một hồ nước mà đi qua những hai lần, một cái đình mà hẩn cũng đi dạo hai lần, ta nhìn thấy hẩn ở đường cũ đảo quanh, quay lại chỗ cũ hẩn còn cực kỳ vui sướng, ta cũng chưa từng gặp qua người mù đường như vậy.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời đỏ mặt, lúc ấy thấy đường quen thuộc, còn tưởng rằng tìm được đường đi ra ngoài, không biết được rằng mình lại đảo quanh đường cũ, thật là mất mặt. Ba người thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt “Khiêm tốn” tươi cười, không khỏi đều không còn biết nói gì hơn, biết là trên đời này đúng là có người mù đường, nhưng không nghĩ được rằng lại có cực phẩm như thế này tồn tại.

Rượu và thức ăn ngon được bưng lên, Võ Tu đánh giá Lục Tiểu Thanh từ trên xuống dưới một phen, khẽ cười nói: “Không nghĩ tới ngươi trừ bỏ lẩn lộn trên giang hồ làm thầy tướng số, cư nhiên lại còn có vài phần bản lãnh thật sự, ta mặc dù có nghe qua đệ nhất tài tử Giang Nam lần này họ Lục, nhưng cho tới bây giờ vẫn không thể ngờ được rằng cư nhiên lại là ngươi.”

Lục Tiểu Thanh một bên từng miếng từng miếng dùng bữa, một bên lười ngẩng đầu lên nhìn hẩn, âm ờ nói: “Bản lãnh của ta còn rất nhiều, đệ nhất tài tử Giang Nam chỉ là cái rắm, ờ, ờ, phải ờ, phải ờ, tài tử này ta cũng không lạ gì, không có gì là giỏi, không cần đem nó làm như chuyện to tát gì.”

Võ Tu khẽ cười cười, Lãnh Dương vẫn không nói gì đột nhiên hỏi: “Ngươi cùng Ngô gia có quan hệ gì?”

Lục Tiểu Thanh không chút suy nghĩ vừa ăn vừa nói: “Đúng vậy, Ngô Lệ Hoa là muội tử của ta, ơ, làm sao ngươi biết?”

Lãnh Dương không đáp lời, người áo lam thản nhiên nói: “Ồ Dương Châu, chỗ nào có chút quan hệ đều biết, ngươi chắc là được người ta sắp xếp vào Ngô gia”

Lục Tiểu Thanh nhú mày, nói giống như là ta chạy cửa sau vậy, tuy rằng đúng là ta vào đó theo đường tắt, nhưng lại dựa vào thực lực của ta mà vào được nha, trừng mắt nhìn ba người liếc mắt một cái, tiếp tục vui đầu ăn. Ba người cùng Lục Tiểu Thanh câu được câu không trò chuyện, cuối cùng một bữa cơm cũng kết thúc, những gì nên biết thì cũng đều đã nói, không nên biết cũng đã nói tắt ra, ai bảo Lục Tiểu Thanh vừa hỏi đã nói, lại còn nói triệt để, ào một cái không giữ lại một cái gì.

Ăn uống no say xong, Lục Tiểu Thanh liếc nhìn người mặc áo lam hỏi: “Nói nửa ngày, ta còn chưa biết tên ngươi là gì?”

Người áo lam kia không nhanh không chậm nói: “Long Tử Vũ.”

“Làm nghề gì?” Nhìn Lục Tiểu Thanh vẻ mặt hứng thú hỏi mình, không khỏi cười nhẹ nói: “Diêm thương.”

Đoàng, Lục Tiểu Thanh giật mình một cái, máu toàn thân nhất thời chạy lên não, xoạt một tiếng bay vọt qua phía trước bàn, thẳng đến trước mặt Long Tử Vũ, vẻ mặt kích động vươn tay nói: “Cấp lương.”

Ba người sững sốt, chiêu thức ấy khá tốt nha, giống như không phải là người không biết võ công mà là một cao thủ tuyệt đỉnh vậy, cho dù không phải là cao thủ, nhưng với công lực nhảy một bước ba trượng như vừa rồi, ít nhất cũng là một người có tiềm chất kinh người, là một kỳ tài võ học nha.

Long Tử Vũ tựa lưng vào ghế dựa, kéo khoảng cách với Lục Tiểu Thanh ở trước mặt, khó hiểu hỏi: “Cấp lương?”

Lục Tiểu Thanh khó nén được kích động cùng hưng phấn nói: “Bảy mươi vạn bao lương thực.”

Không đợi Long Tử Vũ lên tiếng, Võ Tu cười ha ha nói: “Người điên rồi, mới mở miệng lại muốn đến bảy mươi vạn bao lương thực, người nghĩ chúng ta buôn bán lương thực à? Mà người cần nhiều lương thực như vậy để làm gì?”

Lục Tiểu Thanh liên tục xua tay nói: “Dùng để giúp nạn thiên tai, còn thiếu bảy mươi vạn bao.”

Long Tử Vũ vừa nghe, liếc mắt nhìn thoáng qua Võ Tu cùng Lãnh Dương đang đứng ở bên cạnh Lục Tiểu Thanh, thấy sắc mặt hai người nghe nàng nói vậy lập tức tỏ ra thận trọng, sắc mặt hần không đổi chuyển sang nhìn Lục Tiểu Thanh, thì thầm: “Người là người của Tấn vương?”

“Có quen.”

“Người cùng Hà Gian vương phủ có quan hệ gì?”

“Có quen.”

Trong sảnh nhất thời trầm mặc, Long Tử Vũ nhìn Lục Tiểu Thanh vẫn đang xòe tay ra trước mặt mình, nửa ngày mới nói: “Là Tấn vương bảo người đến tìm ta hỏi lương thực sao? Hay là người của Hà Gian vương phủ phái người tới tìm ta? Không đúng, người nói rõ cho ta biết một chút, người vì sao lại muốn hỏi ta lương thực.” Long Tử Vũ suy nghĩ liền thấy không thích hợp, nếu hai người kia muốn hỏi mình lương thực, thì nhất định cũng sẽ không phái một người như vậy đến, lại nói Hà Gian vương phủ cũng không có giao tiếp gì với mình, Tấn vương kia liền càng không thể, trong chuyện này nhất định có gì đó, hiểu biết của ta về bọn họ cũng không phải ít.

Lục Tiểu Thanh rút tay lại nhìn Long Tử Vũ nói: “Người là diêm thương a, trong thiên hạ này diêm thương là người có nhiều tiền nhất, mấy chục vạn bao lương thực kia với các người có là gì, người lại là diêm thương duy nhất mà ta biết, ta không tìm người thì tìm ai?”

Long Tử Vũ thấy Lục Tiểu Thanh cũng không giống như đang nói dối, trầm ngâm nửa ngày nói: “Ta vì sao phải cấp cho người bảy mươi vạn bao lương thực? Phải biết rằng đây cũng không phải là số lượng nhỏ, lại nói, chuyện này cũng không liên quan đến ta, ta cần gì phải quyền giúp.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời ngạc nhiên, vừa rồi mới vừa nghe hần giới thiệu mình là muối thương đã bị kích động, thế nhưng đã quên mất dựa vào cái gì mà muốn người khác cấp ỉnh nhiều lương thực như vậy, người nghĩ mình là ai? Không khỏi nhụt chí nhìn Long Tử Vũ nói: “Nói cũng đúng.”

Bên cạnh Võ Tu cùng Lãnh Dương liếc mắt nhìn nhau, hướng Long Tử Vũ gật gật đầu, Long Tử Vũ vẫn như trước sắc mặt không thay đổi nhìn Lục Tiểu Thanh, thấy Lục Tiểu Thanh giống như bóng cao su bị xì hơi, cười nhẹ nói: “Nếu muốn ta cấp lương, cũng không phải là không thể.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe sắc mặt liền vui mừng, đột nhiên mắt ngọc chuyển động, lại bình tĩnh như thường, sau khi chậm rãi lui về chỗ ngồi, nhìn Long Tử Vũ mỉm cười hỏi: “Điều kiện gì?”

Ba người bọn Long Tử Vũ thấy Lục Tiểu Thanh ứng biến rất nhanh, không khỏi nhất loạt bật cười, Võ Tu mở miệng nói: “Nếu Lục đại tài tử là người hiểu chuyện, chúng ta cũng không cần phải nói vòng vo làm gì, nếu chuyện không có lợi thương nhân như chúng ta sẽ không làm, thương nhân chính là loại người trục lợi, nếu mất nhiều hơn được, vụ làm ăn này chúng ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Lục Tiểu Thanh gật đầu nói: “Điều ấy thì ta hiểu, nói theo cách của thương nhân, trước tiên chúng ta nói về điều kiện của các người là gì?” Trong lòng lại âm thầm tính toán, nếu mình mất nhiều hơn được, thì sẽ

bỏ vụ làm ăn này, làm gì có đạo lý mình đem toàn bộ lợi ích của mình bù vào chỗ lỗ vốn đó được.

Long Tử Vũ thấy Lục Tiểu Thanh không còn dáng điệu ngả nón cùng ngu ngốc như vừa rồi nữa, không khỏi cười nhẹ nói: “Điều kiện của ta rất đơn giản, chỉ cần người nhớ kỹ người nợ ta một nhân tình, ngày khác nếu ta có tìm đến người cầu tình, người không từ chối là được.”

Lục Tiểu Thanh cân nhắc một chút: “Nhân tình có thể lớn có thể nhỏ, nếu mình đáp ứng, vạn nhất ngày sau hắn muốn mình trợ giúp hắn trở thành hoàng đế thì sao, hoặc là muốn mình xuất ra mấy chục, mấy trăm vạn lạng bạc, mình đây không phải là rất bi thảm hay sao, nếu về sau biết mình là nữ tử, hắn muốn mình gả cho hắn làm bà bảy bà tám, mình không phải là mất hết cả vốn, còn đem chính mình bán cho hắn hay sao. Không được, tốt xấu gì mình cũng là người hiện đại, nếu cứ ù ù cạc cạc mà đáp ứng điều kiện như vậy, thật sự là óc đã bị nhúng nước, không thể đáp ứng.”

Vì thế nói: “Yêu cầu này sợ có chút khó mà nhận lời được, vạn nhất người yêu cầu quá đáng, ta.....” Nói một nửa liền ngừng lại, nhìn Long Tử Vũ.

Long Tử Vũ trên mặt vừa không vui cũng không giận, nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Điểm ấy người có thể yên tâm, tuyệt đối là ở trong phạm vi năng lực của người, tự nhiên cũng sẽ không làm khó người, phải biết rằng lời nói của ta ở Giang Nam, cho dù là Hà Gian vương phủ cũng sẽ không thái quá đến mức không nề mặt mũi của ta, người có một bằng hữu như vậy ở Giang Nam, chẳng phải là một chuyện có lợi hay sao.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Long Tử Vũ, yên lặng suy nghĩ, người này vẫn muốn mình phải nhớ đến còn nợ hắn một nhân tình là có ý gì? Mình có năng lực giúp được gì cho hắn đây? A, đúng rồi, hắn không phải muốn mình nhớ là mình còn nợ hắn một nhân tình, mà hắn là muốn Tấn vương ở phía sau mình nhớ đến nhân tình của hắn, mình bất quá chỉ là trung gian mà thôi, khá lắm Long Tử Vũ, tâm kế cũng không đơn giản nha. Sau khi đã được thả thông, tâm tình liền lập tức được buông lỏng, hắc hắc, Long Tử Vũ chỉ sợ là kế hoạch của người vô ích rồi, người nếu muốn bám vào Tấn vương, ta liền cho người bám, chỉ cần không phải nhằm vào Lục Tiểu Thanh ta, còn lại ta chẳng sợ gì cả, ta muốn nhìn xem người ra điều kiện gì với hoàng đế tương lai đây.

Trên mặt không lộ ra thần sắc, làm bộ suy tư một lát, sau đó mới thở dài nói: “Vì dân chúng kinh thành đang phải chịu khổ, ta liền đặt lợi ích của bản thân qua một bên vậy, nếu không khó xử ta, ta đáp ứng người vậy.” Dứt lời, thể hiện một thần thái hiên ngang lẫm liệt nhìn ba người trong đại sảnh.

Long Tử Vũ mỉm cười nói: “Lục huynh thật sự là người sảng khoái, tốt lắm, ta sẽ cấp ra bảy mươi vạn bao lương thực cho huynh, Lục huynh vừa lòng rồi chứ.” Võ Tu cùng Lãnh Dương nhìn nhau cũng khẽ cười.

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Ày da, đừng gọi ta cái gì Lục huynh với lại Lục huynh, gọi ta là Thanh tỷ đi.” Ba người bọn Long Tử Vũ ngây người một lúc, tinh tế đánh giá Lục Tiểu Thanh, Võ Tu cười ha ha nói: “Khá khen cho đệ nhất tài tử Giang Nam, chúng ta cứ nhiên lại cũng nhìn nhầm, không biết là người đã lừa gạt bao nhiêu người ở Giang Nam rồi?”

Long Tử Vũ trong mắt hào quang chợt lóe, nhưng thần sắc vẫn không thay đổi nói: “Mặc kệ người là nam tử hay là nữ tử, cuộc trao đổi của chúng ta đã được thỏa thuận xong, ta muốn mở một bữa tiệc ở Lâm Tiên Viên mời Tấn vương gia đến đây một chuyến, cùng nhóm diêm thương ở Giang Nam chúng ta gặp mặt một lần, sẽ chia một chút khó khăn với dân chúng kinh thành chính là vinh hạnh của toàn bộ diêm thương ở Giang Nam chúng ta, mong Lục đại tài tử.....”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Không thành vấn đề, khó có được mọi người có cùng tấm lòng vì nước vì dân, Tấn vương gia yêu dân như con, tuyệt đối sẽ vui vẻ nhận lời thôi.”

Long Tử Vũ mỉm cười gật đầu nói: “Chúng ta quyết định như vậy đi, về sau chúng ta chính là bằng hữu.”

Lục Tiểu Thanh nhìn Long Tử Vũ khẽ cười nói: “Thế trước kia chúng ta không phải là bằng hữu hay sao, nếu không sao người lại cho ta mặt mũi lớn đến như vậy?”

Long Tử Vũ thần sắc bất động gật đầu mỉm cười, Võ Tu cùng Lãnh Dương bên cạnh thật sâu nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, cũng khẽ nở nụ cười.

Tiến bước Lục Tiểu Thanh, ba người tụ lại ở trong đại sảnh, Võ Tu nhìn Long Tử Vũ nói: “Hội trưởng, cùng Lục Tiểu Thanh này giao thiệp, người xem có nắm chắc hay không? Ta thấy nữ tử này vô cùng khôn

khéo.”

Lãnh Dương gật gật đầu nói: “Không sai, ta nghĩ nàng đã nhìn ra ý tưởng của chúng ta, cho nên mới đáp ứng sáng khoái như vậy, xem ra về sau chúng ta không thể không đề phòng nữ tử này.”

Long Tử Vũ mỉm cười tựa lưng vào ghế dựa nói: “Cũng chính bởi vì nàng đủ thông minh, cho nên ta mới có thể cùng nàng giao thiệp, người có thể theo chúng ta hợp tác không những phía sau phải có thực lực hùng hậu, mà tâm địa cũng phải đủ đen tối, hai người chó quên, ngày đó nàng đã chỉ điểm cho ta như thế nào, nếu không có những lời nói đó của nàng, ta đã không có địa vị cao như bây giờ, tâm cũng không ngoan độc như vậy, nói ra thì ta thật sự còn muốn cảm tạ nàng.”

Bất quá cũng từ điểm này có thể nhìn ra được nàng so với ta tuyệt đối còn ác liệt, cay độc hơn nhiều, người như vậy tuyệt đối hiểu được lựa chọn hơn thiệt, chúng ta cho nàng không phải chỉ dừng lại ở bảy mươi vạn bao lương thực này thôi đâu. Mặc dù chúng ta ở Giang Nam được cho là thế lực cực lớn, nhưng trong triều đình lại không có thế lực gì, lựa chọn nàng, tức là lựa chọn một người giúp đỡ mạnh mẽ, có Tấn vương để dựa vào, chúng ta có gì mà không làm.”

Vô Tu cũng mỉm cười nói: “Ta hiểu được ý tứ của hội trưởng, trước kia tuy rằng Ngụy vương cùng Thục vương cũng đã tìm đến chúng ta, nhưng là hội trưởng cũng không đáp ứng cũng không cự tuyệt, là vì giữa hai người này không thể đắc tội một người, đồng thời nếu một trong hai người đó nếu có một ngày trở thành hoàng đế, chúng ta lúc trước lại có làm ăn với họ, thì sẽ không còn được trải qua những ngày tháng yên ổn nữa. Tấn vương này hiện tại tuy thế lực yếu, nhưng hắn lại là thân vương, con trai trưởng, về sau mặc kệ là ai làm hoàng đế, cũng không đánh đổ được vị trí đó của hắn, có chỗ dựa vững chắc như vậy, con đường của chúng ta về sau vẫn sẽ vững chắc. Vốn đang suy nghĩ phải liên lạc với Tấn vương như thế nào mới không gượng gạo, không nghĩ tới hôm nay còn có người đưa chúng ta tới tận cửa, thúc đẩy việc này.”

Long Tử Vũ gật gật đầu, Lãnh Dương nhìn thoáng qua hai người mỉm cười, khó có được hiện lên vẻ tươi cười nói: “Không nghĩ tới ngày đó thuận miệng xem một quẻ, hôm nay lại mang đến một phúc tinh tốt như vậy cho chúng ta.”

Long Tử Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, quay đầu lại nhìn thẳng vào hai thủ hạ tâm đắc, âm thầm cười: “Phúc hay họa còn chưa rõ, họa luôn đi cùng với phúc, về sau chúng ta chính là đang đi trên đầu sóng ngọn gió, nếu cột mình vào cùng với Tấn vương gia, như vậy ta sẽ làm cho Tấn vương này an an ổn ổn làm vương gia, Vô Tu, triệu tập người trong thương hội, ta có lời muốn phân phó.”

Đêm tối yên tĩnh, trong dịch quán khâm sai đang loạn hết cả lên, Ngô Lệ Hoa bỏ việc buôn bán ở bến tàu, phái người đi khắp nơi vẫn không tìm thấy người, lúc này đi đến dịch quán khâm sai mới thấy Tấn Vương cùng Lý Quân Hiền mới từ bên ngoài trở về gấp, Lý Quân Hiền ngồi ở bên cạnh Thiên Vũ bình tĩnh cất ngang lời Ngô Lệ Hoa: “Trước đừng có gấp, ta phái người của ta đi tìm, mọi người.....” Lời còn chưa dứt, ở cửa liền vang lên tiếng đập cửa leng keng leng keng cổ quái.

Lục Tiểu Thanh mở cửa trong bụng đứng ở bên cạnh cửa, miệng hừ hừ ngâm nga: “Con thỏ nhỏ ngoan ngoan ơi, mau mở cửa ra, đại sói xám muốn tiến vào, nhanh ra mở cửa.” Một bên gõ vào cánh cửa.

Trong phòng mấy người sững sốt, một lát sau Thiên Vũ ha ha cười nói: “Chúng ta ở trong này lo lắng cho nàng, nàng ngược lại rất thanh thoi.” Hồng Ngọc vội lau nước mắt chặn Ngô Lệ Hoa đang nóng lòng muốn đi ra mở cửa, giận dữ nói: “Không mở, làm ọi người lo lắng muốn chết, nghe xem, tâm tình của tỷ tỷ mới tốt làm sao.” Ngô Lệ Hoa lúc này tinh thần đã được buông lỏng, cũng hiểu được Hồng Ngọc nói có lý, không cho tỷ tỷ ném mùi đóng cửa không tiếp khách này, không biết về sau bọn họ còn phải lo lắng bao phen nữa đây, Thiên Vũ cùng Lý Quân Hiền liếc nhau, trong lòng cũng đã yên tâm, đều mỉm cười không đi ra mở cửa.

Lục Tiểu Thanh ở ngoài cửa hát xong bài ca gọi thỏ nhỏ, thấy cửa không mở cũng không sốt ruột, tựa lưng vào cánh cửa nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, tâm tình khoan khoái gấp bội, lại ngâm nga: “Đại mạc a đại mạc, không có mỹ nhân tới làm bạn cùng ta, đợi sau khi ta được phóng thích, giết người lại phóng hỏa, giết người phóng hỏa rất vui vẻ, một ngày giết đến mười người, mới thanh toán hết kẻ thù trên đời này, ta lại đi tìm bến đỗ của đời ta.”

“Mặt trời mọc ta trèo lên cây cột điện, leo lên cây cột điện ta tìm dây điện, nắm lấy đường dây cao thế, tay vèo một cái bay lên trời, ta ở trên trời làm thần tiên, ăn chơi nhậu nhẹt không cần phải trả tiền.....”

“Ta yêu người Trung Quốc của ta, ta yêu người Trung Quốc của ta.....”

“Ta yêu người, yêu người, tựa như chuột yêu gạo.....”

Bài nào nhớ được ca từ thì hát liên tiếp, bài nào không nhớ được ca từ thì trực tiếp xuyên tạc, khó khăn lắm mới hát xong bảy đến tám bài, cứ nhiên vẫn không có người ra mở cửa, Lục Tiểu Thanh quay đầu lại nhìn chằm chằm vào cánh cửa, chết tiệt, cứ nhiên lại không ra mở cửa ình, hừ, không mở cửa tưởng mình không có cách nào vào được chắc? Ngừng hát, hướng cửa lui dần, lui dần, lui dần.

47. Chương 079

Chương 79: Bắn chim

Mấy người ở bên trong phòng không nghe thấy động tĩnh gì của Lục Tiểu Thanh ở phía bên ngoài nữa, Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa sớm đã bị mấy bài hát loạn xì ngầu của Lục Tiểu Thanh làm cho ngồi trên ghế mà ôm bụng cười ngặt nghẽo, Lý Quân Hiên ha ha cười đi ra phía trước mở cửa, chứ để nàng trốn sẽ không còn thú vị nữa.

Ngoài cửa, Lục Tiểu Thanh đã lui lại tầm bảy đến tám bước, hít sâu một hơi, ta phá cửa vậ, nhanh như cắt liền như một tên lửa lao vào cánh cửa, Lý Quân Hiên mới giật then cài cửa ra, chỉ nhìn thấy có một thân ảnh nhanh như tia chớp bay tới, không kịp phản ứng, theo phản xạ có điều kiện ôm lấy cổ người đang phi thân vào, khí thế người lao vào vừa nhanh vừa vội, cho nên mất thăng bằng không ngừng lui về phía sau vài bước, cả hai ngã chổng vó xuống đất.

Yên tĩnh, trầm mặc, nửa ngày sau thanh âm ha ha hi hi nổi lên, Thiên Vũ ngồi ở trên ghế chỉ vào Lý Quân Hiên cười đến nỗi không nói được ra lời, Hồng Ngọc ở một bên tựa vào ghế, lấy tay vịn lấy thành ghế cười không thở nổi, Ngô Lệ Hoa vốn đang uống một ngụm trà để lấy lại một chút bình ổn, hiện tại bị sắc hồng trà, mặt đỏ bừng ho khan kịch liệt, một bên nhin không nổi ha ha cười to.

Lục Tiểu Thanh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng là sẽ bị ngã, lại cảm giác được dưới thân mình còn có một cái đệm êm, trong lòng đang được an ủi, trợn mắt vừa thấy, trước mặt là một gương mặt phóng đại, gần thêm chút nữa liền nhìn thấy hai lỗ mũi, vươn tay ra đẩy khuôn mặt này ra xa một chút, mới nhìn rõ thì ra là Lý Quân Hiên.

Lúc này Lý Quân Hiên dở khóc dở cười, ngồi ở dưới đất một tay ôm nàng, một tay sờ sờ cảm dưới vừa nãy bị cái đầu cứng như sắt của Lục Tiểu Thanh đập phải, răng cũng bị đụng đến ê hết cả hàm. Lục Tiểu Thanh cao hứng oa lên một tiếng khen ngợi: “Vẫn là Quân Hiên tốt nhất, biết ta phá cửa tiến vào nhất định sẽ bị ngã rất đau, cho nên mới liền làm đệm thịt cho ta, ha ha, có tiền đồ, có tiền đồ.” Vừa nói vừa chổng vào bả vai Lý Quân Hiên đứng lên, không nghĩ qua là đã giẫm lên đùi Lý Quân Hiên một cái, Lý Quân Hiên liền tục bị đau, vội nói: “Tiểu Thanh.”

Lục Tiểu Thanh lại giống như không có chuyện gì, trừng mắt liếc Lý Quân Hiên một cái: “Sao? Huynh chèn lên chân ta, còn gọi ta.” Vẫn vươn tay ra kéo Lý Quân Hiên đứng lên.

Nhìn ba người bên cạnh cười không còn ra hình dạng gì nữa, Lục Tiểu Thanh không khỏi trầm mặt ho khan vài tiếng thật mạnh, Thiên Vũ vừa cười vừa nói: “Tiểu Thanh, hôm nay đã chạy đi đâu vậy? Nghe nói hôm nay nàng bị vạn người truy đuổi, Dương Châu khó có được rầm rộ như hôm nay, đáng tiếc, thật là đáng tiếc, ta không có cơ hội được chứng kiến.”

Lục Tiểu Thanh lườm Thiên Vũ một cái: “Tâm tình của ta hôm nay rất tốt, không muốn so đo với huynh.” Sau đó chuyển đầu nhìn thấy Lý Quân Hiên đã ngồi xuống ghế, vội vàng chạy đến ngồi xuống bên cạnh chàng, vươn tay nói: “Trả thù lao, một vạn năm ngàn lượng.”

Lý Quân Hiên đang xoa xoa cằm dưới, nghe vậy trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Cấp lương, bảy mươi vạn bao lương thực.” Lời còn chưa dứt khế nhú mi nói tiếp: “Nàng sẽ không nói với ta là nàng đã gom đủ rồi đấy chứ?”

Lục Tiểu Thanh cười ha ha vỗ ngực nói: “Lục Tiểu Thanh ta là ai nào, ta là thần, ta mà đã ra tay thì không có chuyện gì có thể làm khó ta được, chỉ là bảy mươi vạn bao lương thực, trong nháy mắt là có, dễ như trở bàn tay.”

Thiên Vũ cùng Lý Quân Hiên nghe vậy nhất thời thu lại thần thái vui cười, lên tiếng hỏi kỹ càng chi tiết, Lục Tiểu Thanh đặc ý kể cho bọn họ nghe, Hồng Ngọc và Ngô Lệ Hoa ở một bên cũng kinh ngạc, không ngờ Lục Tiểu Thanh mới xuất môn có một ngày, mà đã làm được chuyện đại sự như vậy, không khỏi đồng tai lên nghe.

Đảo mắt đã qua một ngày, hôm nay chính là ngày giao hẹn của Lục Tiểu Thanh cùng Long Tử Vũ, sáng sớm Long Tử Vũ tự mình tới cửa bái kiến Tấn vương, hai người trò chuyện vài câu vì nước vì dân, Lục Tiểu Thanh ở một bên nghe mà buốt hết cả răng, bỏ lại Thiên Vũ cùng Lý Quân Hiên, lôi kéo Hồng Ngọc ngồi ở ngoài cửa, cảm thấy ngồi hóng gió còn dễ chịu hơn so với việc ngồi nghe mấy lời dối trá đó.

Một đoàn kiệu lớn rước Thiên Vũ, Lý Quân Hiên, Lục Tiểu Thanh cùng Hồng Ngọc đến Lâm Tiên Viên, kiệu vừa hạ liền thấy trước cửa Lâm Tiên Viên đứng đầy người, đủ loại người từ cao thấp đến mập mạp, một đám nhìn thấy Thiên Vũ vừa là cúi lạy vừa là khom lưng, Lục Tiểu Thanh ở bên cạnh coi như cũng được hưởng ké phúc, không khỏi mặt mày vui mừng hơn hở, Lý Quân Hiên ở bên cạnh buồn cười liếc nàng, hôm nay đến đây là vì muốn ứng biến giúp Thiên Vũ, bằng không lấy thân phận của chàng bỏ qua những người này có vẻ sẽ tốt hơn, bất quá thân phận thương nhân của chàng cũng có ích, không có móc nối gì với quan gia, mọi hành động đều không có liên quan gì đến Hà Gian vương phủ, bằng không thật đúng là chàng không dám tới đây.

Lâm Tiên Viên quả thật là lâm viên số một của Dương Châu, không những bố trí theo sự đặc sắc của lâm viên Tô Châu, mà còn mang theo cảnh đẹp sơn thủy của Hàng Châu, một ngọn núi, một tảng đá, một hồ nước, một cái cây đều thể hiện được đẳng cấp cùng sự giàu có của chủ nhân nơi này, những khúc quanh nhỏ với tạo hình đặc biệt, đủ để thấy chủ nhân của Lâm Tiên Viên này không phải là nhà giàu mới nổi, mà là người có tố chất cao.

Lục Tiểu Thanh và Thiên Vũ cùng đám diêm thương này khách sáo một lát, trong bữa tiệc mới được gặp Long Tử Vũ, nghiêm nhiên hẳn lại là thủ lĩnh của những người này, cẩn thận lắng nghe, mới biết Long Tử Vũ chính là hội trưởng thương hội diêm thương ở Giang Nam, hơn một tháng trước mới tiếp nhận cờ hiệu từ trong tay hội trưởng tiền nhiệm, nói đến vị hội trưởng tiền nhiệm này, chính là phụ thân của Long Tử Vũ, bất quá hội trưởng thương hội này cũng không phải là do một nhà nắm giữ, mà là dựa vào thực lực mới có được, cũng không biết Long Tử Vũ làm thế nào để được ngồi vào vị trí này, mở ra một tiền lệ cho thương hội diêm thương.

Qua ba tuần rượu, Lục Tiểu Thanh chỉ nghe thấy những người này cùng Thiên Vũ nói chuyện từ trên trời dưới đất, một chút cũng không nói đến chuyện thu lương, Lục Tiểu Thanh không khỏi khinh bỉ một tiếng, toàn kẻ dối trá, một đám còn tinh ranh hơn cả quỷ, giấu giấu diếm diếm đuôi cáo, vừa cấp phiên toán cho Tấn vương, lại cấp ình N đường lui, ta khinh bỉ các người.

Nghe nửa ngày quả thật là không có hứng thú, lôi kéo Hồng Ngọc đi ra bên ngoài, Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh bỏ ra bên ngoài, biết rằng ở trong vườn này nàng cũng sẽ không bị lạc đường, cho nên cũng không có đi theo.

Lục Tiểu Thanh cùng Hồng Ngọc đi ở trên đường mòn trải đá vụn, nhìn phía tay trái là hồ nước trong vắt nhìn thấy được cả đáy, trên mặt hồ chim lú riu bay tới bay lui, bên hồ là hàng liễu xanh mượt đang đung đưa theo chiều gió, ánh hồ nước càng thêm xanh biếc, Hồng Ngọc không khỏi nói: “Thật là lâm viên xa xỉ, cư nhiên còn hơn hẳn ba lần vương phủ của chúng ta.”

Lục Tiểu Thanh mắt ngọc tỏa sáng nói: “Nếu ta có tiền ta cũng xây một lâm viên như thế này, con người sống là để làm gì? Chính là để hưởng thụ, cả đời làm việc cực nhọc không phải là để được ăn ngon, mặc đẹp, làm cho người khác phải hâm mộ hay sao, chờ ngày nào đó ta có thật nhiều tiền, ta sẽ xây một lâm viên còn lớn hơn lâm viên này của hân, rất tốt, hừ.”

Hồng Ngọc khẽ cười, đang muốn nói chuyện thì nhìn thấy phía trước đang đi đến một người bộ dáng giống như gã sai vặt, người tới đi đến trước mặt hai người về mặt ý cười thì lễ một cái, liền muốn sát bên người mà qua, Lục Tiểu Thanh cũng không để ý, dù sao trong vườn này cũng nhiều người đi qua đi lại, chỉ cần bước vài bước là có thể gặp được khách nhân, chủ nhân, hạ nhân, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, thật đẹp, giống như một dải lụa màu xanh vẩy.

Một chú chim bay qua không trung, bẹp, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy hoa mắt, một vật rơi đúng chính giữa chóp mũi, đưa tay lên sờ sờ chóp mũi, giữa ngón tay là một dòng chất lỏng đặc dính vừa trắng vừa đen, theo bản năng đưa lên mũi ngửi, thối quá.

Hồng Ngọc ở bên cạnh thấy Lục Tiểu Thanh đột nhiên dừng lại ở giữa đường, không khỏi cảm thấy kỳ quái quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh đang nhìn năm ngón tay mình đến gần cả người, trên mặt hết xanh rồi lại đỏ, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

“Làm sao vậy, làm sao vậy, con chim chết tiệt kia thế nhưng cũng dám ỉa lên đầu Lão Tử, tức chết ta, tức chết ta mà. Cư nhiên còn ỉa trúng mặt ta, ta như thế nào lại xui xẻo thế này a..., tức chết ta.” Một thanh âm bén nhọn nháy mắt xé ngang bầu trời, có một người đang nổi trận lôi đình ở trên đường mòn phát biểu vang dội.

Hồng Ngọc trước tiên là bị dọa cho hoảng sợ, thấy chính giữa chóp mũi của Lục Tiểu Thanh dính cứt chim, không khỏi cố gắng nhịn cười rút khăn tay ra, rất nhanh giúp Lục Tiểu Thanh lau sạch sẽ. Bên cạnh là hai gã sai vặt bị chặn mất đường đi đang đứng chờ, vội vàng quay đầu đi bả vai rung kịch liệt.

Lục Tiểu Thanh chửi ầm một trận, ngẩng đầu thấy đầu sỏ gây chuyện đang đậu ở trên một cành liễu không xa, đối diện lại là đám người đang cười mình, không khỏi nảy lên hung ác, giận dữ đi về phía hồ, quay đầu rít gào với gã sai vặt: “Mang một cây đại pháo ra đây cho ta, ta muốn bắn chết con chim hỗn tạp này.” Gã sai vặt kia ngẩn người, đại pháo là cái gì vậy? Cũng may hắn là người thông minh, nghe nàng nói là muốn bắn chim, liền đáp ứng một tiếng, sau đó chạy nhanh lui xuống.

Chỉ trong chốc lát, trong lúc Lục Tiểu Thanh đang lải nhải chửi bậy con chim nhỏ đáng thương kia, gã sai vặt rất nhanh đã chạy trở lại, trong tay cầm một cái ná, cùng một cái hòm đựng đá.

Lục Tiểu Thanh tiến lên đoạt lấy cái ná, đặt cục đá vào giữa sợi chun, nhắm chim nhỏ đang đậu trên cành liễu mà bắn, miệng kêu gào nói: “Lão Tử bắn chết ngươi, đồ vương bát đần.”

Vèo, lực bắn hòn đá hơi vội, lao như điện giật mang theo sự phẫn nộ cùng oán hận của Tiểu Thanh, chỉ thấy đường bay của hòn đá hướng chuẩn xác tới phương hướng chim nhỏ đang đậu, chỉ trong nháy mắt, chim nhỏ..... vẫn như trước đứng ở trên cành liễu vui vẻ hót líu lo, còn hòn đá kia thì chính thức tuyên bố bay về phía không trung.

Lục Tiểu Thanh không tin là mình không bắn nổi một con chim nhỏ, liền lấy thêm một hòn đá nữa, nhắm, bắn, lại đi về phía không trung. Tiếp tục lại tiếp tục, nhưng đá bắn ra vẫn không rõ tung tích. Chỉ nghe thấy trên không trung vang lên tiếng vèo vèo cục lớn, bất đắc dĩ, chim nhỏ như trước làm theo ý mình, ở trên cây liễu cao hứng phấn chấn hót ríu rít, hoàn toàn không thềm đếm xỉa gì đến khuôn mặt như hung thần sát ác ở phía dưới.

Trong bữa tiệc, Thiên Vũ quay đầu tìm Lục Tiểu Thanh, lại không biết nàng đã đi chỗ nào rồi, lâu như vậy vẫn không thấy bóng dáng đâu, vì thế nói với Lý Quân Hiền: “Không biết nàng lại chạy đến chỗ nào rồi?”

Lý Quân Hiền mỉm cười lắc đầu nói: “Chắc là thấy cảnh trí nơi này đẹp, dạo chơi đến quên cả trời đất rồi.” Long Tử Vũ nghe vậy nhìn thoáng xung quanh một lượt, một gã sai vặt đứng ở trong bữa tiệc phục vụ bước lên phía trước từng bước, cúi đầu không dám nhìn vào Thiên Vũ, cung kính đáp: “Vương gia là hỏi Lục công tử phải không ạ?”

Thiên Vũ khẽ gật đầu nói: “Ngươi có biết hắn chạy đi đâu không?”

Gã sai vặt kia liền tục gật đầu: “Biết ạ, vừa rồi tiểu nhân từ bên thúy viên qua đây, gặp Lục công tử mang theo Hồng công tử đang ở bên hồ bắn chim.”

Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi: “Bắn chim?”

Gã sai vật vội đáp: “Đúng vậy, bởi vì..... Bởi vì con chim kia ỉa trúng mặt Lục đại công tử, cho nên..... Lục công tử đang bắn chim ạ. Nhưng là, tài bắn chim của Lục công tử giống như không được tốt cho lắm, đã bắn gần trăm viên đá rồi mà vẫn không bắn trúng con chim đó, Lục công tử giận dữ không cho người khác nhúng tay vào, hiện tại có lẽ Lục công tử vẫn còn đang ở chỗ đó bắn chim.” Vừa nói đầu vai lại hơi hơi rung rung, có lẽ đang cố gắng nhịn cười.

Thiên Vũ cười ha ha nói: “Ta thật sự là bội phục nàng rồi, đi, chúng ta qua bên đó nhìn xem.” Vừa nói vừa đứng dậy, Lý Quân Hiền cũng nghe thấy, mặt lộ vẻ mỉm cười đi theo đứng lên, nhóm diêm thương nghe được, cũng hi hi ha ha đứng dậy đi theo ra bên ngoài xem náo nhiệt.

Bên hồ, Lục Tiểu Thanh đang làm động tác trung bình tấn (1), đầu lệch sang phía bên tay phải, kéo căng cái ná, ngẩng lại ngẩng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ta không tin là không thể bắn chết người.” Hai ngón tay buông lỏng, dây chun rất nhanh bắn ra, hòn đá vèo một tiếng lại lần nữa bay ra, chim vẫn hót líu lo như trước, cành liễu vẫn đung đưa theo gió như trước, mặt hồ vẫn lăn tăn gợn sóng như trước, tất cả đều như trước.

(1) : Trung bình tấn là một trong những tấn pháp (bộ pháp) cơ bản của võ thuật cổ truyền Á Đông. Hai bàn chân mở rộng sang hai bên, cách nhau khoảng hai lần vai (tức là khoảng 4 bàn chân), đặt trên cùng một trục thẳng ngang. Gập đầu gối, hạ thấp người cho hai đùi gần song song mặt đất. Lòng bàn chân áp chắc xuống đất, phần phía ngoài gót chân hơi nhẹ hơn. Không được xiêu đầu gối về phía trước mũi bàn chân, không được ngả người ra sau quá gót chân. Hai tay nắm chặt quyền, đặt hai bên hông, ngực, uốn cao, lưng thẳng, mắt nhìn thẳng, hít thở đều.)

Lục Tiểu Thanh khoe miệng co giật, lại tiếp tục, cầm nấy cái ná, một chân dậm về phía trước, một chân kéo ra đằng sau, gập đầu gối hơi khụy xuống, tay trái kéo dây chun, kéo căng, nhắm, bắn, lần này chú chim nhỏ không có như trước, mà hướng Lục Tiểu Thanh líu ríu một trận kêu loạn, kêu xong, ngẩng cao đầu nhìn bầu trời, coi thường không thèm đếm xỉa gì đến Lục Tiểu Thanh đang bưng bưng lửa giận ở phía dưới nữa, nếu mà hiểu được tiếng nói của loài chim, có lẽ nó đang muốn nói với nàng : người nha, vẫn muốn bắn nữa hay sao? Ta đứng ở trên này không nhúc nhích người cũng không bắn trúng được ta, đúng là vô tích sự.

Thiên Vũ dẫn một đoàn người đến xem Lục Tiểu Thanh biểu diễn, thấy chú chim nhỏ đậu ở trên cành cây liễu đương đầu với khí thế ác liệt ở phía dưới, lại nhìn thấy Lục Tiểu Thanh đang làm bộ dáng trung bình tấn, giương ná lên, gập đầu gối, hạ thấp người, nhắm, bắn, bắt đắc dĩ chim vẫn hót như trước, toàn bộ không có một chút biến hóa nào. Chỉ có Hồng Ngọc ở bên cạnh đã tựa vào núi giả, trượt xuống ngồi xổm xem một màn trước mắt, nhìn hai vai nàng rung lên bần bật giống như người bị sốt rét vậy.

Dưới mái hiên, sau khi Lục Tiểu Thanh bắn đến lần thứ một trăm chín mươi, chú chim nhỏ kia rất là có khí chất, cúi đầu kêu gào một phen, vọt bay đến một nhánh cây gần Lục Tiểu Thanh, người nha, còn bắn nữa thì ngay đến người cũng mệt chết mà thôi. Lục Tiểu Thanh hớn hở, ta khát, bắn không trúng, ta sẽ đem thuốc chuột hạ độc chết người.

Một đám diêm thương ở phía sau cười ngặt nghẽo, tất cả đều cố gắng đè nén âm thanh sợ chú chim nhỏ bị làm cho hoảng sợ mà bay đi, thì Lục Tiểu Thanh sẽ tìm bọn họ tính sổ mất, một đám như là đang diễn kịch câm, ôm bụng, miệng há to, ngay cả người lãnh đạm như Lãnh Dương cũng không khỏi cong cong khoe miệng, nữ nhân này thật sự là một kẻ dở hơi.

Bắt đắc dĩ, cách nhắm bắn cùng kỹ thuật cơ bản này không phải ai cũng làm được, Lục Tiểu Thanh sau khi bắn đến hòn đá thứ một trăm chín mươi chín, liền nhìn thoáng qua gã sai vật ở bên cạnh đang muốn mở hòm đựng đá thứ ba ra, Lục Tiểu Thanh đột nhiên có xúc động muốn khóc mà khóc không được, chim nhỏ a chim nhỏ, người đồng tình với ta một chút đi, người mau trúng đạn của ta đi, aizz, kỹ thuật của ta thật sự là cần phải luyện tập thêm.

Một mặt rơi lệ, một mặt không cam lòng tiếp tục bắn, đá bay loạn trên không trung, bắt quá chim nhỏ vẫn như trước hoàn hảo không tổn hao gì, chính là không biết nếu cứ tiếp tục thì còn đá để mà bắn nữa không đây.

Thiên Vũ thật sự là không nhìn được nữa, không khỏi vừa lắc đầu vừa tiến lên phía trước nói: “Tiểu Thanh, đừng bắn nữa.”

Lục Tiểu Thanh nổi giận đùng đùng nói: “Không bắn không giải tỏa được sự phẫn hận trong lòng ta, ta hôm nay phải quyết đấu một phen với nó, ta không nghĩ là mình không thể bắn chết được nó.” Một hòn đá lại được bắn về phía không trung mất tăm mất tích không thấy bóng dáng.

Thiên Vũ cười nói: “Ta giúp nàng bắn được không? Nàng cứ bắn như thế này thì phải bắn đến khi nào mới trúng đây?” Vừa nói vừa tiến lên vỗ vỗ bả vai Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh quay đầu lại nói: “Không, ta phải tự mình bắt nó, ta không tin là ta không bắn chết được nó.” Vừa quay đầu về mặt tức giận nói chuyện với Thiên Vũ vừa kéo cái ná, lại bắn trượt, một hòn đá nữa lại cùng chung số phận với đồng loại của mình. Lúc này chú chim kia vẫn đậu ở trên nhánh cây liễu, không còn kiên nhẫn tiếp Lục Tiểu Thanh nữa, dang rộng hai cánh, ngẩng đầu bay về phía chân trời.

Xì, một vật từ trên không trung rất nhanh hạ xuống, cả đám người đang đứng ở một bên cười chế giễu nhất thời trầm mặc, Lục Tiểu Thanh quay đầu lại, lấp thêm đạn, nhắm, bắn: “A, chim đâu? Bay lại đây cho ta?” chỉ có thanh âm nàng vọng lại, còn chim thì không thấy bóng dáng, thật là không có đạo lý mà, bay nhanh như vậy a..., như thế nào bóng dáng cũng không thấy.

Gã sai vật bên cạnh đang ngẩn ngơ lập tức vui mừng kêu : “Lục công tử, người tốt cuộc đã bắn trúng, người tốt cuộc đã bắn trúng.” Vừa nói vừa kích động lệ chảy vòng quanh, bước nhanh chạy đến chỗ con chim gây tội ác bị bắn hạ, mang thi thể nó lại đây.

Không tin xoa lấy xoa để hai mắt, ta thề với trời đây chính là thi thể của con chim chết tiệt kia, Lục Tiểu Thanh nhất thời về mặt kích động xoay người lôi kéo Thiên Vũ nói: “Ta bắn trúng rồi, ta bắn trúng rồi, trời ạ, ta tốt cuộc đã bắn trúng rồi.” gã sai vật bên cạnh đã sớm kích động đến rơi lệ, đại ca, vì chờ ngài bắn chết con chim này, mà ta đã phải đứng chờ ở chỗ này mất một canh giờ, nước do ta phụ trách đun đều đã bị đốt thành tro rồi.

Thiên Vũ cười ha ha nói: “Không phải chứ, như vậy mà cũng bắn trúng được sao?”

Nhóm diêm thương sau một lúc trầm mặc, nhất thời một đám thoải mái cười ha ha, có người tựa vào trên vai đồng nghiệp mà cười ngặt nghẽo, có người ngồi xổm xuống đất ôm bụng cười, cười đến mức chảy cả nước mắt, còn có người khoa trương đến mức, vốn đã cười đến không thở nổi muốn tựa vào người bên cạnh, không nghĩ tới người này cũng cười đến không còn sức lực, người đó không ổn lui từng bước, rầm, cả hai ngã chổng vó trên mặt đất.

Lý Quân Hiên xoa xoa mi tâm, trên mặt ý cười dạt dào nhìn Lục Tiểu Thanh đang vui mừng nhảy nhót, trời ạ, cứ nhiên bắn quàng bắn xiên lại bắn trúng, thật là không còn gì để mà nói nữa, thật không biết nên nói là Lục Tiểu Thanh đã giẫm phải vận cứt chó gì, hay là con chim này đã tới số phải chết, chuyện như vậy mà cũng gặp được.

Ở trong tiếng cười vang của mọi người, Lục Tiểu Thanh một phen đoạt lấy thi thể của con chim trong tay gã sai vật, sau khi nhìn N lần mới cảm thấy vừa lòng, vung tay lên đưa cho gã sai vật hung tợn nói: “Nướng cho ta, ta muốn nhắm rượu.” Nói xong, lập tức lôi kéo Thiên Vũ đi về phía Lý Quân Hiên đang đứng chờ ở một bên, gã sai vật phía sau đang trợn trừng mắt ngạc nhiên nhìn thi thể chú chim bé nhỏ trong tay mình, con chim này cực bé nha, chưa được một lạng ý chứ, nướng lên thì còn cái gì để mà ăn, này.....này, không phải là đang làm khó người ta hay sao.

Đường mòn vốn hẹp, giờ lại một đám cùng nhau trở về, bắt đầu dĩ ba người bọn Thiên Vũ đành phải đi cuối cùng, phía trước là một đám diêm thương vội vàng muốn nhường đường cho bọn Thiên Vũ đi trước, Thiên Vũ cười ha ha nói không sao, cùng Lục Tiểu Thanh chờ đi ở phía sau.

Lý Quân Hiên quay đầu nhìn Long Tử Vũ đang trò chuyện với Thiên Vũ, đột nhiên quay sang gơ ngón tay cái lên khen ngợi Lục Tiểu Thanh. Lục Tiểu Thanh về mặt đặc ý nhìn Lý Quân Hiên liếc mắt một cái, đột nhiên vươn tay ra nhỏ giọng nói: “Mau trả ta một vạn năm ngàn lượng, lấy ra đây, hôm nay huynh nhất định phải trả, nếu huynh còn dám lấy cớ nữa, ta.....ta sẽ ném huynh xuống hồ.”

Lý Quân Hiên ha ha mà cười, thấy Lục Tiểu Thanh về mặt uy hiếp nhìn mình, nhẹ giọng cười nói: “Ta dám quịt nợ chi phí trả cho nàng hay sao? Yên tâm, trở về liền sẽ đưa cho nàng, bất quá nàng cũng không giống như là có hảo tâm a? Vì một vạn năm ngàn lượng liền bán đứng Tấn vương.”

Lục Tiểu Thanh trừng mắt nói: “Cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không được nói lung tung, ta khi nào thì bán đứng Thiên Vũ?”

Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Nàng tính toán gì ta còn không đoán được hay sao, Long Tử Vũ này cũng không phải là bởi vì vài lời nàng nói ngày đó ở trong tửu lâu, mà nhớ tới tình bạn cũ đáp ứng trù lương cho nàng, rốt cuộc là vì sao? Trong lòng nàng hẳn là đã hiểu rõ.”

Lục Tiểu Thanh thấy buổi nói chuyện chiều hôm qua không thể gạt được con cáo già Lý Quân Hiên này, không khỏi cười hắc hắc hỏi: “Vậy sao hôm nay mọi người còn tới đây làm gì?”

Quân Hiên cười nhẹ, vẻ mặt kiêu kỳ thông dong nói: “Không có kim cương trao đổi sẽ không có đồ gốm mang về, hẳn bắt quá cũng chỉ là một diêm thương, bắt quá chỉ là một thành phần mà thôi, nếu..... Thu thập hẳn cũng là chuyện cực kỳ dễ dàng.” Dừng một chút nhìn Lục Tiểu Thanh thần thái biến đổi, trêu tức nói: “Bắt quá, khiến cho nàng ở giữa thu được không ít lợi.”

Lục Tiểu Thanh sớm biết rằng Thiên Vũ cùng Lý Quân Hiên hôm nay dám đến đây vì họ không phải là những kẻ dễ bị bắt nạt, nghe xong những lời của Lý Quân Hiên cũng không cảm thấy ngạc nhiên, nhẹ nhàng trợn mắt nhìn Lý Quân Hiên nói: “ Ta thu được lợi gì chứ ? Huynh đừng có mà vu cáo hãm hại ta.”

Lý Quân Hiên thấy bộ dạng Lục Tiểu Thanh như muốn ăn tươi nuốt sống mình, khê cười nói: “Chỉ biết sau này nàng sẽ có lợi thôi, diêm thương này.....” chỉ nói một nửa rồi nhìn Lục Tiểu Thanh mỉm cười. Lục Tiểu Thanh vừa nghe sẽ có lợi, lập tức cũng không cùng Lý Quân Hiên so đo, quay đầu nhìn chằm chằm Long Tử Vũ đang nói chuyện với Thiên Vũ, hắc hắc cười không ngừng, có lợi? Chẳng lẽ nói là có thể vét được nhiều bạc sao.

Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quân Hiên nói chuyện, hai người là đề thấp thanh âm, bên cạnh Thiên Vũ cùng Long Tử Vũ cũng không chú ý đến hai người bọn họ, lúc này Long Tử Vũ khóe mắt thấy Lục Tiểu Thanh đang theo dõi hẳn cười rất chi là thâm độc, không khỏi quay đầu nói: “Lục huynh có chuyện gì mà cười cao hứng vậy? Nói ra để ọi người cùng được chia sẻ niềm vui với huynh đi.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc đang muốn trả lời, bên cạnh nhanh như chớp có một người bộ dáng như là trưởng quầy chạy tới, sau khi hướng bọn Thiên Vũ thi lễ một cái, liền thối lui đến bên cạnh thì thầm với Long Thiên Vũ: “Hội trưởng, thuyền muối từ Minh Châu cùng Càng Châu đã cập bến, hội trưởng xem nên mở kho nào bây giờ?”

Thiên Vũ cùng Lý Quân Hiên tự giữ thân phận, không muốn tìm hiểu tin tức của diêm thương, liền cùng nhau đi về phía trước, Lục Tiểu Thanh của chúng ta là nhân vật nào chứ, nàng tò mò bước thật chậm, đồng tai lên nghe ngóng, Long Tử Vũ cũng nhìn thấy bộ dáng buồn cười đó của Lục Tiểu Thanh, chỉ là hai thuyền muối mà thôi cũng không phải là chuyện ám muội gì, liền cũng không kiêng dè Lục Tiểu Thanh, trầm ngâm một chút nói: “Mở kho phía nam, gọi tất cả các huynh đệ đến bến tàu chuyển hàng.”

Người nọ lên tiếng đáp ứng, bên cạnh Lục Tiểu Thanh dừng lại cước bộ quay đầu chặn trước mặt Long Tử Vũ, vẻ mặt ý cười nói: “Trên bến tàu không phải là có đội ngũ khuân vác hàng hóa chuyên nghiệp hay sao? Cần gì phải điều động người của mình đến vận chuyển, kêu những người đó làm đi, vừa đỡ tốn sức lại nhanh hơn.”

Thấy Lục Tiểu Thanh chặn đường, Long Tử Vũ dừng bước liếc Lục Tiểu Thanh một cái: “Những người đó chia bè chia phái không đoàn kết, không đáng tin, tuy rằng nghe nói gần đây có một tên họ Lục lập ra một tổ chức chuyên môn làm việc khuân vác này, bắt quá thủ hạ lại quá ít, hai thuyền muối của ta phải chuyển đến khi nào mới xong đây, lại nói.....A, họ Lục, người không phải là nói với ta người chính là kẻ đã lập ra tổ chức đó đấy chứ?” Vốn Long Tử Vũ còn đang hăng say nói, thấy Lục Tiểu Thanh mặt xanh mét trừng mình, trong lòng khê động nhất thời sáng tỏ.

Lục Tiểu Thanh cũng không chối, nói: “Chính là ta, người biết rồi thì liệu mà làm đi.”

Long Tử Vũ nhìn Lục Tiểu Thanh đang uy hiếp mình, nửa ngày mỉm cười nói: “Nếu là công việc của người, chúng ta sẽ thương lượng vậy, thế này đi, hai chiếc thuyền này người trước tiên đừng đụng đến, người gọi người của người đến nhìn một lần học tập cách khuân vác trước, ngày mai chúng ta sẽ bàn bạc lại chuyện này sau, nếu được ta sẽ giao việc vận chuyển hàng hóa của ta ở trên bến tàu cho người làm.”

Lục Tiểu Thanh nghe xong, thật sự rất muốn chiếm được vụ làm ăn lớn này, trong lòng xoay chuyển nhanh, nhất thời gật đầu mỉm cười nói: “Được rồi, ngày mai nói tiếp.” Hai người nhìn nhau cười, tiêu sái bước.

Ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh dẫn theo Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa đến nhà Long Tử Vũ.

Long Tử Vũ, Võ Tu, Lãnh Dương đang ở trong đại sảnh thương lượng chuyện gì đó, thấy Lục Tiểu Thanh đến đây liền ngừng lại.

Lục Tiểu Thanh cũng không ra vẻ khách khí với Long Tử Vũ, nói ra yêu cầu của mình, Long Tử Vũ thấy Lục Tiểu Thanh sáng khoái, liền gật gật đầu nói: “Người nếu thật sự muốn làm ăn ở trên bến tàu, sao không một lần nắm lấy cả bến tàu? Nếu toàn bộ bến tàu này đều nằm ở trong tay người, đối với ta và người mà nói thật ra là rất có lợi.”

Võ Tu thấy Lục Tiểu Thanh trầm mặc không nói gì, hần lên tiếng: “Người trước tiên hãy đoạt lấy địa bàn ở trên bến tàu, lợi dụng thật tốt tài nguyên này, người thử nghĩ mà xem, nếu tất cả thuyền chở hàng hóa toàn bộ đều phải theo sự tính toán của người, người không muốn cho nó tiến vào bến cảng thì nó sẽ không được tiến vào bến cảng, người nói đồng bọn họ không dám đi tây, người có thể ở trên bến tàu một tay che trời, như vậy chẳng phải là thu được lời gấp vạn so với việc khuân vác hay sao?”

Lục Tiểu Thanh trên mặt mặc dù không có phản ứng gì, nhưng trong lòng lại cấp tốc tính toán, lời đề nghị của hai người này không phải là muốn mình làm lũng đoạn bến tàu này hay sao, nhưng là bọn họ sẽ thu được lợi gì trong chuyện này? Đến lúc đó ta mà không cho thuyền chở muối của các người cập bến, các người sẽ phải làm sao? Trong lòng cực kỳ phân vân.

Ngô Lệ Hoa ở bên cạnh từ đầu đến cuối vẫn chưa hé răng, đột nhiên nói: “Long hội trưởng, nếu như ta đoán đúng, khi đại ca ta lũng đoạn bến tàu, cũng chính là lúc hàng hóa của hội trưởng được tùy ý ra vào.”

Ba người bọn Long Tử Vũ kinh ngạc nhìn về mặt bình tĩnh của Ngô Lệ Hoa, Võ Tu cười ha ha hai tiếng, đang muốn lên tiếng nói chuyện, thì Lục Tiểu Thanh đột nhiên vỗ bàn nói: “Muối lậu, chỉ có muối lậu mới không thể quang minh chính đại vận chuyển, một khi ta đã có được toàn bộ bến tàu, các người sẽ không có cổ kị.” vốn đang suy nghĩ xem Long Tử Vũ có được lợi gì trong vụ này, nghe Ngô Lệ Hoa nói, trong đầu linh quang chợt lóe, muối lậu, rõ ràng là thu được rất nhiều lợi nhuận, nhưng lại là cổ kị nhất.

48. Chương 080

Chương 80: Tàu Titanic

Lời này vừa nói ra không khí trong đại sảnh nhất thời bị đè nén, Long Tử Vũ cố nén sát khí, ba người liếc nhau, sắc mặt không thay đổi nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nếu mọi người đều là người hiểu chuyện, ta cũng không giấu làm gì, đúng vậy, là muối lậu, đến lúc người có được toàn bộ bến tàu, muối lậu của ta có thể quang minh chính đại tiến vào bến cảng, có thể trực tiếp chảy vào thị trường, mà không cần lén lút như bây giờ. Cho nên ta mới muốn trợ giúp người tóm được toàn bộ bến tàu, đối với người và ta đều là chuyện tốt.”

Lục Tiểu Thanh tựa lưng vào ghế dựa, trong tay nâng chung trà uống một ngụm, thần sắc bất động nhìn Long Tử Vũ nói: “Không cần người, ta cũng có được toàn bộ bến tàu.”

Long Tử Vũ chau mày nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang thưởng thức trà, Lãnh Dương bên cạnh sắc mặt không thay đổi, bốn phía đại sảnh dần dần tràn ngập hàn khí, Lục Tiểu Thanh lại giống như không cảm giác được, vẫn như trước chậm rãi thưởng thức trà, một bên Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa nhìn nhau, Hồng Ngọc đặt chén trà trong tay xuống bàn, nhìn Long Tử Vũ nói: “Bến tàu không có hội trưởng hỗ trợ, muốn nắm lấy toàn bộ bến tàu đối với chúng ta cũng chỉ là vấn đề thời gian, tin rằng hội trưởng hiểu được, cho nên lời vừa rồi của hội trưởng quả thật là không có thành ý, nếu mọi người cùng ngồi một chỗ bàn bạc công việc, như vậy cũng không phải là một bên xung phong ở phía trước, một bên lại ở phía sau thu lợi như thế được.”

Long Tử Vũ quay đầu nhìn về mặt trầm ỏn của Hồng Ngọc, nửa ngày như ngơ mi hỏi: “VẬY theo người, như thế nào mới được tính là có thành ý?”

Hồng Ngọc mỉm cười không tránh né ánh mắt của Long Tử Vũ, nói: “Trong lòng hội trưởng cũng đã hiểu, nếu muốn hợp tác, thì hai bên phải cùng có lợi ích như nhau, cùng chung vinh nhục mới có thể đồng tâm hiệp lực, ý tưởng vừa rồi của hội trưởng cũng không tồi, chẳng qua là đem trọng điểm đặt sai chỗ rồi. Việc làm ăn ở trên bến tàu kia, nói thật là do đại ca của ta nhất thời nổi lòng tham, chỉ muốn giúp dân tị nạn mà thôi, việc làm ăn này, tiền thu được không đủ để nhét kẽ răng, đơn thuần chỉ là do đại ca muốn quây một chút. Về việc muốn tóm hay không tóm toàn bộ bến tàu cũng chỉ là một câu mà thôi. Mặc dù không tóm được toàn bộ bến tàu, thì những người khác cũng không làm gì được chúng ta, bất quá, nếu hai nhà hợp tác, vì lợi ích của mình, đôi bên phải chịu khó một chút.”

Bên cạnh Ngô Lệ Hoa nghe mà trong lòng thầm khen ngợi Hồng Ngọc, những lời này đã chỉ ra chúng ta có thể tự mình thống nhất bến tàu mà không cần sự hậu thuẫn của người, chúng ta không tóm lấy toàn bộ bến tàu thì cũng không có kẻ nào gây khó khăn cho chúng ta được, vừa nói rõ được ta có năng lực để cùng người bàn bạc điều kiện, một bên cũng nói rõ được mọi việc đều có thể thương lượng được, Hồng Ngọc này không hổ là người từ vương phủ đi ra, từng câu từng chữ đều là thủ sẵn quyền thế, lại là biết thời biết thế, biết nhìn sắc mặt đối phương lựa lời mà nói, quả là lợi hại.

Võ Tu nhìn thoáng qua Hồng Ngọc, trên mặt tuy rằng vẫn là sự ôn hòa như cũ, nhưng trong mắt lại lóe lên sự thận trọng, nhìn thoáng qua Long Tử Vũ, sau đó quay đầu nói với Hồng Ngọc: “Xem ra chúng ta đã quá xem nhẹ thực lực của các người rồi, bất quá như vậy càng tốt, cùng một bằng hữu hùng mạnh làm ăn, chính là ý nguyện của chúng ta.”

Long Tử Vũ tiếp lấy trọng tâm câu chuyện: “Tốt lắm, cùng người thông minh nói chuyện, làm việc, quả là thú vị, nếu đã nói thế thì mọi việc cứ quyết như vậy đi, hai bên đều có phần, cho Lục huynh tham gia vào việc mua bán muối lậu này, chúng ta càng được củng cố, cũng không cần mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng, ta nghĩ cứ thế này đi, Lục huynh mở bến tàu, lợi nhuận thu được từ muối lậu chúng ta chia nhau 2 : 8, Lục huynh thấy thế nào?”

Lục Tiểu Thanh đang suy nghĩ những lời vừa rồi của Hồng Ngọc, vẫn chưa hiểu rõ cho lắm, nghe vậy liếc mắt nhìn thoáng qua Hồng Ngọc, Hồng Ngọc làm bộ gật gật đầu, quay đầu lại nói với Long Tử Vũ nói: “Lợi nhuận chia 2 : 8 cũng được coi là hợp lý, bất quá, nếu về sau mọi người đều cùng ngồi trên một con thuyền, thì không thể chỉ lấy tiền mà mặc kệ sự sống chết của đối phương được, ý của đại ca ta là, chúng ta sẽ tiếp nhận việc buôn bán muối lậu này, bề ngoài sẽ do toàn bộ thủ hạ của chúng ta đứng ra tiếp nhận, hội trưởng chỉ cần Lã Vọng buông cần (1) là được, về phần lợi nhuận chia 5 : 5.”

[1] Lã vọng buông cần hay là Lã Vọng câu cá: Khương Tử Nha hay còn gọi là Thái Công Vọng hoặc Lã Vọng là một công thần đời nhà Chu, học rộng nhưng không ra làm quan. Khi đã 80 tuổi. Lã Vọng vẫn ngồi câu cá ở bờ sông Vị Thủy chưa ra giúp đời. Một hôm, Văn Vương là vua sáng lập ra nhà Chu, đi săn gặp ông ở bờ sông Vị Thủy, biết ông là người có tài, Văn Vương mừng rỡ mời về lập làm quân sư, tôn làm thượng phụ. Từ đó, Lã Vọng đã đem tài đức của mình giúp Văn Vương lập nên nghiệp nhà Chu thành đạt rực rỡ, lưu truyền sử sách muôn đời. Về sau, trong dân gian truyền tụng câu: Lã Vọng câu cá. Sự tích này còn được dùng để chỉ những người có tài đức không muốn bon chen, chưa chịu ra giúp đời.

Những lời này thì Lục Tiểu Thanh hiểu được, bất quá mình từ khi nào thì có ý tứ này? Chỉ cần ngồi thu lợi nhuận không tốt hơn là rước lấy hôi tanh vào người hay sao, điều này sao có thể là chủ ý của mình được, ăn nói lung tung, tự tìm phiền toái, bất quá cũng không ngắt lời Hồng Ngọc, dù sao về sau sẽ do chính người tiếp nhận, ta chỉ chờ thu bạc, còn những chuyện khác ta mặc kệ, ha ha, ta muốn làm chưởng quầy phải mộng.

Lãnh Dương mặt lạnh nhìn Hồng Ngọc, dần dần thu lại hàn khí trên người, âm thanh lạnh lùng nói: “Các người không phải diêm thương, có thể dễ dàng đón nhận như vậy được sao? Lại nói toàn bộ chiêu số đều là của chúng ta, cho các người.....” Nói một nửa liền ngừng lại, nhưng ý tứ cũng đã quá rõ ràng, chúng ta cũng không phải là đầu óc choáng váng sao có thể đem toàn bộ lợi nhuận của mình đưa cho các người như thế được, chỉ có điên mới làm như thế.

Hồng Ngọc cười nhẹ nói: “Các vị nắm rõ lai lịch của muối, còn sợ chúng ta có âm mưu gì sao?”

Lục Tiểu Thanh ngồi một bên nỗ lực lắng nghe, nghe Hồng Ngọc, Ngô Lệ Hoa cùng bọn Long Tử Vũ tranh tới tranh lui, trong mắt nhìn thấy nước miếng của bọn họ tung bay, không khỏi bàng quang ngồi nhìn, tuy rằng mình yêu tiền như mạng, nhưng mình lại không có khiếu đàm phán, một câu thôi cũng hàm chứa cả một tầng ý tứ sâu sắc khác, nghe thôi đã cảm thấy cảm tức chứ đừng nói là mình phải nói ra, may mà mình mang theo hai người bọn họ đến giúp đỡ, một người sinh ra trong gia đình mấy đời làm ăn buôn bán, cho nên rất khôn khéo trong việc kiếm tiền, một người là nữ nhân sinh trưởng ở trong vương phủ, đã nhìn quen chuyện bí hiểm cùng tranh đấu, lúc này dùng đến thật đúng là như cá gặp nước.

Nhìn Lục Tiểu Thanh ở bên cạnh nhàn nhã cắn hạt dưa, thưởng thức trà long tỉnh thượng hạng, cao hứng phần chần chừ nhìn năm người phía trước nói chuyện, vẻ mặt kia thật giống như là đang ngồi thưởng thức hí khúc Bắc Kinh Thiên Kiều vậy, chỉ còn kém là chưa vỗ tay trầm trồ khen ngợi nữa mà thôi, về phần nói cái gì, cho dù có nghe thấy, một câu cũng coi như không nghe thấy, dần dần như đang lạc cõi thần tiên.

Không biết là lạc vào cõi thần tiên trong bao lâu, bên tai truyền đến tiếng ho khan thật mạnh của Hồng Ngọc, Lục Tiểu Thanh lập tức phục hồi lại tinh thần, Hồng Ngọc mỉm cười nhìn nàng hỏi: “Đại ca, người xem thế nào?” Lục Tiểu Thanh nào biết bọn họ nói cái gì, bất quá diễn trò chính là sở trường của nàng, vội vàng gật đầu mỉm cười, giơ chung trà xanh hương về phía Long Tử Vũ nói: “Không có vấn đề.”

Long Tử Vũ ngồi ở phía đối diện thấy tình thế như vậy cũng nâng chung trà lên mỉm cười nói: “Hợp tác vui vẻ.” Hai người sắc mặt khoái trá uống xong chung trà trong tay. Bên cạnh Hồng Ngọc, Võ Tu cũng giơ lên chén trà ý cười trong suốt uống một ngụm.

Ra khỏi cửa lớn nhà Long Tử Vũ, ngồi ở bên trong xe ngựa, Hồng Ngọc thở phào nhẹ nhõm tựa vào vách xe, Ngô Lệ Hoa nhìn thoáng qua Hồng Ngọc, thật lòng khen ngợi: “Lúc trước gặp Hồng Ngọc muội muội trầm mặc ít lời, nghĩ rằng muội muội vụng về trong giao tiếp, không nghĩ tới là do muội giấu tài, hôm nay tùy thời mà quyết đoán, vì tỷ tỷ làm chủ, nói gần nói xa nhưng rất sắc bén, sao có thể là một nữ tử bình thường được, tỷ tỷ thật sự là rất bội phục muội.”

Hồng Ngọc mỉm cười nói: “Đừng thổi phồng muội như vậy, nếu không phải là do tỷ tỷ cố gắng thuyết phục bọn họ, ở dưới tình huống yếu thế dựa vào ánh mắt tinh tường và lối buôn bán thâm hậu của tỷ, cùng bọn họ tranh luận giành lấy lợi nhuận cho chúng ta, thì vụ buôn làm ăn lậu này chúng ta sẽ không thu được nhiều lợi như thế được.”

Lục Tiểu Thanh thấy hai người thổi phồng nhau, không khỏi cười nói: “Hai người xem ta như không khí sao? Ta có công lớn như vậy mà hai người cũng chẳng thêm khen ta lấy một câu, một câu vạch trần việc làm ăn của bọn họ kia của ta không phải là quá tuyệt hay sao?”

Hồng Ngọc trắng mắt liếc Lục Tiểu Thanh đang háo hức chờ đợi hai người bọn họ khen ngợi nàng, nói: “Tỷ tỷ, muội thật sự không biết phải nói như thế nào mới tốt, một câu lúc đó của tỷ, có biết hay không đã làm cho Long Tử Vũ nổi lên sát ý, tỷ còn ngồi ở tại chỗ không thêm nói một câu nào nữa, làm cho hai người bọn muội phải giải vây giúp tỷ, nếu không.....”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người kinh ngạc hỏi: “Lời này là có ý gì?”

Ngô Lệ Hoa lắc đầu nói: “Tỷ tỷ đoán ra được việc làm ăn của bọn họ, Long Tử Vũ cũng giáp mặt thừa nhận, buôn bán muối lậu chính là việc làm ăn trái với pháp luật, nếu bị bắt sẽ bị chém đầu. Tỷ tỷ nếu biết chắc chắn sẽ không cùng hần thông đồng làm vậy, tỷ thử nghĩ xem hậu quả sẽ ra sao chưa? Tỷ tỷ, tuy rằng Tề quận vương cùng Tấn vương đều chống lưng cho tỷ, nhưng mà diêm thương cũng không thể chọc vào đâu, tuy hôm nay hần không động đến tỷ, nhưng khó mà khẳng định được về sau hần có động đến tỷ hay không, tỷ không nên coi thường thế lực của bọn họ.”

May là Hồng Ngọc đã lập tức đoạt lấy đề tài, giúp tỷ làm chủ, cùng bọn họ hợp tác trong chuyện làm ăn này, chỉ có như vậy mọi người mới cùng tồn tại trên một thuyền, mới có thể là đồng bọn cùng bọn họ hợp tác thân mật, mới có thể hai bên cùng hợp tác vui vẻ, loại quan hệ càng sâu, càng dây dưa không rõ mới càng vững chắc.”

Lục Tiểu Thanh nghe Ngô Lệ Hoa nói như thế, trong lòng không khỏi sợ hãi, cừ thật, nói sai một câu đúng là sẽ bị mất mạng như chơi, quả thật là ngoan độc, aiz...mình vẫn chưa đủ kinh nghiệm, chẳng qua là chỉ thấy mình cũng rất có thế lực mà thôi, không có nghĩ đến những vấn đề khác, xem ra mình quả thật vẫn

còn rất đơn thuần, thật đúng là không thể ứng phó được với những chuyện như thế này, nghĩ vậy không khỏi vẻ mặt vô tội ngược nhìn Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa.

Hồng Ngọc nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Tuy rằng hôm nay bắt đắc dĩ cùng bọn họ tham gia việc làm ăn này, bất quá việc buôn bán này vẫn phải nói rõ cho Tần vương biết, chúng ta mới có thể không có việc gì.”

“Không, nếu đã nhận cuộc trao đổi này, thì cứ vậy mà làm đi.”

Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa nghe vậy, không khỏi đồng loạt đưa mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Sợ cái gì chứ, nếu đã tham gia, dù thế nào cũng phải kiếm được chút lời, không cần phải nói cho Tần vương biết, chúng ta nên làm như thế nào thì cứ làm như thế, thần tài đã đến tận cửa, không có đạo lý cự tuyệt. Về sau toàn bộ thiên hạ đều là của Thiên Vũ, huynh ấy sẽ không so đo số bạc vụn đó với ta đâu.”

Hai người đều biết được tính tình của Lục Tiểu Thanh, nghe vậy nhìn nhau liếc mắt một cái, Ngô Lệ Hoa nhẹ nhàng cười nói: “Nếu phải làm vậy thì cứ làm đi, chỉ cần thận trọng không gây ra chuyện lớn gì, Tần vương gia cùng Tề quận vương sẽ che trở cho chúng ta, nhưng nhất quyết phải thật cẩn thận với tên Long Tử Vũ này, người này lòng dạ quá sâu.” Hồng Ngọc cũng gật đầu đồng ý.

Thấy hai người đều đồng ý, Lục Tiểu Thanh yếu ớt hỏi một tiếng: “Ta rốt cuộc có thể kiếm được bao nhiêu bạc?”

Ngô Lệ Hoa cười một tiếng nói: “Biết ngay là tỷ quan tâm nhất chính là vấn đề này mà, muội bước đầu mới tạm nhắm tính, theo như chúng ta đã thương lượng với Long Tử Vũ, tuy rằng lợi nhuận chia 5 : 5, nhưng lợi nhuận một năm chắc cũng chỉ thu được bốn mươi đến năm mươi vạn lượng mà thôi.”

Lục Tiểu Thanh nuốt nước miếng ừng ực, vụt đứng bật dậy lại phải ngồi phịch xuống, theo bản năng vượt đỉnh đầu cười ngầy ngổ nửa ngày, ngồi ở trong xe ngựa vòng vo một lát, chỉ thấy trên xe ngựa đột nhiên truyền đến một tiếng hô kinh thiên động địa: “Ta phát tài rồi.”

Ngày kia chính là ngày Thiên Vũ lên đường trở lại kinh thành, Lục Tiểu Thanh đánh chết cũng không trở về, hiện tại có một cái bánh khổng lồ rơi trúng đầu như thế, cho dù có mang chín trâu đến kéo nàng cũng không quay về, thật vất vả dưới sự cam đoan sẽ bảo vệ nàng chu toàn của Lý Quân Hiên, Thiên Vũ mới miễn cưỡng cho nàng ở lại, bất quá điều kiện là, ba tháng sau nếu không quay trở về kinh thành, chàng sẽ bảo Vô Diễm mang đao đến bắt người, nghĩ đến bộ dáng tức giận của Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh ngoan ngoãn đáp ứng.

Tiến bước Thiên Vũ, ngày thứ ba Lục Tiểu Thanh, Lý Quân Hiên, Lý Quỳnh, Hồng Ngọc, Ngô Lệ Hoa, Vân Thiên cùng đám người Long Tử Vũ cùng nhau lên đường tới Minh Châu, ngồi ở trên chiếc thuyền lớn xa hoa của Long Tử Vũ, Lục Tiểu Thanh vận một thân nữ trang đứng ở đuôi thuyền, ngược đầu lên nhìn trời xanh thăm thẳm, chân đạp lên một cái rương gỗ ở trên thuyền, hai tay dang rộng ra, vẻ mặt say mê từ từ nhắm hai mắt lại, miệng nhẹ nhàng khẽ hát ” Every night in my dreams i see you , i feel you, That is how i know you go on. Far across the distance. And spaces between us ...” (2)

Chính lúc đang mơ màng, thì một thanh âm trêu tức sát phong cảnh vang lên: “Cho xin đi Tiểu Thanh tỷ, tỷ muốn mọc cánh bay lên trời làm tiên à.”

Bất mãn mở mắt ra liền nhìn thấy Lý Quỳnh đang tủm tỉm cười nhìn mình, bên cạnh là đám người Lý Quân Hiên, Lục Tiểu Thanh tức giận từ trên rương gỗ nhảy xuống, chống nạnh nói: “Khen cho Lý Quỳnh nhà người, lâu không gặp đã lại muốn trở thành người giám hộ ta rồi, dám rửa ta chết, xem ta thu thập người thế nào đây.” Dứt lời, như sói vồ mồi nhào lên, nhất thời vài người riu ra riu rít cười vang cả thuyền, Lý Quân Hiên đứng ở một bên vẻ mặt ôn nhu nhìn Lục Tiểu Thanh đang nổi điên.

Vù vù vù, trên boong thuyền gió dần dần thổi mạnh, mấy người đang cười đùa cũng cảm thấy được, không khỏi đình chỉ chơi đùa, ngẩng đầu liền thấy xa xa là mặt nước mênh mông xanh thẳm một màu không nhìn thấy bờ, cúi đầu nhìn thoáng qua dưới thuyền, nước một màu xanh không thấy đáy, một màu xanh đẹp đến bức người, không khỏi làm rung động lòng người. Quay lại nhìn về phía sau, đất liền đã chậm rãi cách xa, dần dần chỉ còn là một cái chấm nhỏ, bầu trời trong xanh quện cùng màu xanh biếc của biển cả, một mảng mạnh mẽ một thâm sâu, trên trời từng đám mây được gió thổi trôi bồng bềnh, bên tai lại truyền đến tiếng sóng

vỗ ào ào lên mạn thuyền, hòa cùng thanh âm của từng bầy hải âu đang bay lượn, trong nháy mắt cảm giác đất trời này thật rộng lớn, tư tưởng không còn hạn hẹp.

Trầm mặc nửa ngày, Hồng Ngọc đột nhiên sợ hãi than: “Đẹp quá a..., muội chưa từng thấy một nơi nào đẹp như thế này”

Lục Tiểu Thanh nhìn bốn phía, đột nhiên vẻ mặt kích động nói: “Chúng ta là đang ở trên biển, chúng ta đã đi ra biển rồi, nơi này là nơi nào? Nơi này là nơi nào? Đúng rồi, đây là biển Đông, ha ha, cư nhiên ta lại được nhìn thấy đại dương, ông trời cho ta được nhìn thấy đại dương, ta chưa từng có thấy qua đại dương, thật đẹp, thật đẹp.”

Lý Quân Hiên nhíu mi hỏi: “Nàng làm sao mà biết được là chúng ta đã đi ra biển?”

Lục Tiểu Thanh một bên tham luyến cảnh đẹp trước mắt một bên nói: “Môn địa lý của ta cũng không tồi.”

Lý Quân Hiên ngây ra một lúc, kinh ngạc hỏi: “Nàng biết địa lý học?”

Lục Tiểu Thanh quay đầu nhìn thoáng qua Lý Quân Hiên, ở trung học đương nhiên là phải học môn địa lý, bất quá mình cũng lười cùng hần giải thích, dù sao hần nghe cũng không hiểu, chỉ hừ một tiếng nói: “Huynh nghĩ rằng danh hiệu đệ nhất tài tử của ta là đi cửa sau mới đoạt được hay sao? Hàng trong bụng ta nhiều hơn so với mọi người ở đây, mọi người tự cho ta là không biết ngâm thơ vẽ tranh, nói cho huynh biết, ta nhưng là trên biết thiên văn, dưới am hiểu địa lý, biết được chuyện mấy ngàn năm trước, biết được chuyện mấy ngàn năm sau, ngay cả không gian vũ trụ ta cũng biết, mọi người chỉ là ếch ngồi đáy giếng, hừ hừ, khó mà trèo cao được.”

Vốn tưởng rằng Lý Quân Hiên cho dù không tức giận, cũng sẽ hừ mình vài tiếng, nhưng lại không ngờ Lý Quân Hiên vẻ mặt mỉm cười nhìn mình, cũng không lên tiếng nói là không tin, Lục Tiểu Thanh nhất thời trắng mắt liếc chàng một cái, liền không thèm để ý đến chàng nữa, cứ thế mấy bước nhảy lên rương gỗ vừa rồi, rống lên một tiếng: “Hồng Ngọc, lại đây, ta muốn tạo dáng.”

Bày ra tạo hình nhân vật trong bộ phim kinh điển nói về thuyền đắm của thế kỉ hai mươi, Lục Tiểu Thanh tựa vào trên vai của Hồng Ngọc ở phía sau, hết cách, ai bảo Hồng Ngọc vóc dáng cao nhất cơ, vừa vặn cao hơn Lục Tiểu Thanh nửa cái đầu, hai tay dang rộng ra, lại một lần nữa ngâm nga ca khúc bất hủ lưu truyền khắp thế giới: “You’re here, there’s nothing I fear, And I know that my heart will go on. We’ll stay forever this way” (3)

[2] & [3] : bài hát My Heart Will Go On

Chính lúc đang vụng về thoải mái thâm tình hát, Hồng Ngọc ở phía sau cực phá hư không khí, ôm lấy thắt lưng Lục Tiểu Thanh, cười toàn thân run rẩy, Ngô Lệ Hoa bên cạnh cũng khoa trương cười toe toét, Lý Quỳnh vừa cười vừa nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ đừng hét lên như thế nữa được không? Thật sự là ngược đãi lỗ tai của muội mà.”

Lục Tiểu Thanh không thèm quan tâm đến lý lẽ của Lý Quỳnh, một mình đang chìm trong sự cuồng nhiệt tưởng tượng đến nhân vật Jack hy sinh tính mạng quý giá của mình để cứu lấy người yêu, nếu mình mà gặp được một người như vậy, nhất định mình sẽ lập tức gả cho hần, sau đó lôi kéo hần cách xa thuyền. Sinh mệnh là quý giá, tình yêu cũng là quý giá, thật sự nếu có một người như thế, nàng sẽ tình nguyện sống chết có nhau, cũng không sống một mình, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải sống sót là tốt nhất.

Chính trong lúc đang cực kỳ thoải mái, thân thuyền chấn động kịch liệt, hai người đứng ở trên rương gỗ lão đảo một cái liền ngã bổ nhào về phía trước, chấn động qua đi, chỉ thấy ở trên đuôi thuyền hai người vẫn là đang duy trì tư thế kinh điển trên màn ảnh kia, ở dưới là một người vẫn đang dang rộng hai tay, người ở phía trên vẫn ôn nhu ôm thắt lưng người ở phía dưới, chẳng qua lúc này không nhìn thấy biểu tình của hai người, bởi vì mặt của các nàng đều hướng xuống dưới, chỉ có boong thuyền mới có thể nhìn thấy vẻ mặt lúc này của họ.

Lý Quân Hiên cùng Vân Thiên đứng ở gần đuôi thuyền nhất, phản ứng cực nhanh, lúc thân thuyền rung mạnh đều tự tóm chặt lấy Ngô Lệ Hoa cùng Lý Quỳnh ở bên cạnh, lúc này lấy lại bình tĩnh, nhìn tư thế Lục Tiểu Thanh cùng boong thuyền tiếp xúc thân mật, nhất thời một bên lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì, một bên nhin không được cười ha ha.

Hồng Ngọc vốn cao hơn so với Lục Tiểu Thanh, lúc này ngã xuống đè lên trên người Lục Tiểu Thanh, chỉ để cho nàng lộ ra hai cánh tay cùng hai chân dang rộng, còn những bộ phận khác thì đã bị lấp hết. Hồng Ngọc không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đứng lên, không quan tâm đến mình có bị thương hay không, thấy Lục Tiểu Thanh đang quỳ rạp thân thiết ôm lấy mặt đất, không phát ra bất kỳ một thanh âm nào, vội vàng gọi tỷ tỷ, một bên ôm lấy đầu của Lục Tiểu Thanh.

Chỉ thấy khuôn mặt nàng lúc này giống hệt mặt trời, cái trán của nàng lúc này đỏ rực giống mặt trời ban sáng, chóp mũi đỏ rực giống mặt trời buổi trưa, môi đỏ giống mặt trời buổi chiều, lại cộng thêm hai dòng chất lỏng đỏ thẫm từ lỗ mũi chảy dài xuống mặt, nhìn qua tiên diễm vô cùng. Lúc này đang đảo đôi mắt nhìn mình, không khỏi cười phì một tiếng nói: “Tỷ tỷ, mau đứng lên, quỳ rạp trên mặt đất còn ra bộ dáng gì nữa?”

Lục Tiểu Thanh giống như cá chết, há miệng thở dốc, thì thào như đứt hơi nói: “Ta bị muội..... đè chết rồi.”

Bên cạnh Lý Quỳnh cùng Ngô Lệ Hoa vẫn chưa hết kinh hồn, nhin không được cười, tiến lên nâng Lục Tiểu Thanh dậy, liếc mắt một cái thấy ba điểm đỏ bừng trên mặt Tiểu Thanh, không khỏi lại cười vang một trận. Ngô Lệ Hoa vừa cười vừa phải bịt bắm trên người Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh bị Lý Quỳnh bắt ngẩng đầu lên, Lý Quân Hiên vẽ mặt ý cười lau máu mũi cho nàng, mấy người cười vang cả thuyền, quên mất việc vì sao vừa rồi thuyền lại gặp phải chấn động mạnh như vậy, may là Vân Thiên thấy nơi này không cần mình xen tay vào giúp, liền vội vàng chạy xuống dưới nhìn xem rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Lục Tiểu Thanh liếc mắt nhìn trời xanh, ông trời a..., ta không phải chỉ là muốn có cảm giác như đang ở trên tàu Titanic thôi sao, chỉ hát một bài, chỉ tạo dáng kinh điển kia một chút, ngại sao lại lỡ đối với ta thế này? Ta đã trêu chọc vào ai sao? Titanic..... Không phải chứ, ta chỉ tạo dáng một chút mà thôi, ngại sẽ không thật sự làm cho ta bị đắm thuyền đấy chứ? Trời ạ, như vậy không phải là đã đùa quá trớn rồi hay sao. Đây là lần đầu ta được ngồi thuyền rồi bến, ngại sẽ không cứ như vậy liền thanh toán ta ở chỗ này đó chứ? Cho xin đi, chuyện thiếu đạo đức ta còn làm chưa đủ, còn chưa đạt tới tai họa tiêu chuẩn, vẫn còn có thể sống lâu trăm tuổi.

Nghĩ đến con tàu bị đắm huyền thoại kia, Lục Tiểu Thanh không còn quan tâm đến cái gì nữa, vụt đứng lên, đúng lúc Lý Quân Hiên đang xoay người giúp nàng lau máu mũi, đột nhiên thấy nàng nổi điên đứng lên, theo phản xạ có điều kiện liền ngẩng đầu lên, bất quá, tốc độ của Lục Tiểu Thanh phàm nhân có thể tránh kịp hay sao? Nếu là người có chút ít võ công như Thiên Vũ thì có thể tránh được một nửa, người có võ công cao cường như Vô Diễm thì có thể tránh được dễ như trở bàn tay, nhưng đối với người không biết võ công như Lý Quân Hiên mà nói, khụ khụ, vô cùng khó khăn nha.

Bốp, Lý Quân Hiên ôm cái trán lui về phía sau từng bước, mà Lục Tiểu Thanh còn lại chính là thương tích lại thêm thương tích, hai tay ôm đầu đứng nguyên ở tại chỗ kích động giậm chân, Lý Quân Hiên ôm cái trán đau nói: “Tiểu Thanh, nàng làm gì vậy?”

Lục Tiểu Thanh cũng chẳng quan tâm tính sổ Lý Quân Hiên, luôn miệng nói: “Đắm thuyền, đắm thuyền.” Lý Quân Hiên thần sắc biến đổi, vừa rồi chỉ lo quan tâm nàng, thế nhưng đã quên mất chuyện này, có thể làm cho thuyền chấn động mạnh như vậy, rất có khả năng là gặp được đá ngầm, bất quá, vùng biển này không có đá ngầm a..., ngưng thần thận trọng nói: “Mọi người ở tại chỗ này đợi ta, không được tản ra, ta đi xem một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” nói xong vội vàng rời đi.

Đi chưa được vài bước, Vân Thiên cùng mấy người Long Tử Vũ đang tiến lên, từ xa Vân Thiên đã kêu lên: “Không có việc gì, không có việc gì, vừa rồi thuyền bị một con cá đụng phải.”

Cá, cá gì mà có thể làm thuyền bị chấn động mạnh như thế? Bọn Hồng Ngọc vẽ mặt khó hiểu. Lục Tiểu Thanh không khỏi cảm thấy kỳ quái kêu lên: “Không phải chứ, nơi này cũng có thể gặp phải cá mập hay là cá voi sao?”

Long Tử Vũ vẽ mặt kinh ngạc đáp: “Người làm sao mà biết được là cá voi? May là con cá voi này không lớn lắm, bằng không bị nó va chạm, thuyền này không đắm cũng hỏng rồi.”

Lý Quân Hiên nghe nói không có việc gì, cũng xoay người lại nói: “Nàng cũng am hiểu về động vật trên biển sao?”

Lục Tiểu Thanh khinh bỉ nhìn mấy người liếc mắt một cái nói: “Ta tuy rằng không có ra tới biển khơi, nhưng cũng không đại biểu là ta không biết nó, sinh vật biển có thể đựng làm một chiếc thuyền lớn như thế này chấn động mạnh như thế, trừ bỏ cá voi ra, huynh có thể tìm được một loài động vật khác không?”

Long Tử Vũ bội phục giơ ngón tay cái lên tán thưởng: “Kiến thức của Lục lão bản thật là rộng rãi, ta vừa rồi nghe thuyền thủ lão luyện sống nhiều năm trên biển nói mới biết được, hắc nói nhìn thấy cá voi va vào thuyền, thật không ngờ, người không cần nhìn cũng kết luận được đó là cá voi, cao thủ. May là thuyền này của ta được kiến tạo rất vững chắc, nếu nguyên vật liệu mà bị bứt xén, thì tất cả chúng ta hôm nay đã làm mồi cho cá rồi.”

Lý Quân Hiên nhìn vào Lục Tiểu Thanh ánh mắt sáng lên, nói: “Xem ra học thức của nàng quả là bí hiểm, mặc dù chưa từng đi ra biển khơi, mặc dù là chưa nhìn thấy cá va vào thuyền, nàng lại biết đó là cá voi, thật không biết nàng còn gây bao nhiêu kinh hỉ cho ta nữa đây?”

Long Tử Vũ nghe thế hơi ngẩn người nói: “Lục lão bản kiến thức rộng rãi, chúng ta hiện tại đúng là đã ra biển, chọn đi đường biển so với đi qua Tô Châu, Hàng Châu sẽ nhanh hơn, chỉ cần mấy ngày là chúng ta sẽ đến Minh Châu.”

Lục Tiểu Thanh nghe nói chỉ là do cá voi va vào thuyền, không có chuyện gì, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, nhất thời cảm thấy toàn thân đau rã rời, không khỏi tru lên một tiếng: “Đau quá a, trước ngất một cái đã.” Vội triển khai hai tay liền tự động ngã xuống, mấy người bên cạnh vừa buồn cười vừa đau lòng, chiếu cố đem nàng đỡ vào trong phòng.

Thì ra, trước đó vài ngày Long Tử Vũ liền nói muốn đến Minh Châu một lần, Minh Châu chính là nơi sản sinh ra muối biển, cũng chính là một trong những nơi nhập muối lậu lớn nhất, Lục Tiểu Thanh nghe vậy, liền quyết định muốn đi theo, Ngô Lệ Hoa cũng hiểu được là có thể mượn chuyến đi này để tìm hiểu được chút ít về việc chi phí cùng vận chuyển muối, muốn chính thức tiếp nhận việc làm ăn này, trước tiên cần phải hiểu rõ xuất xứ của nguồn hàng, vì thế nàng thập phần đồng ý với ý kiến của Tiểu Thanh, cho nên Lục Tiểu Thanh sẽ không cùng Thiên Vũ trở về, muốn ở lại nơi này phát triển bá nghiệp buôn bán muối lậu, gây dựng giấc mộng lớn của nàng.

Ngày đó sau khi đã thương lượng với đám Thạch Đầu xong, liền đem chức vụ của Vân Thiên giao cho Tiểu Trúc, bởi vì Hồng Ngọc nói Tiểu Trúc là một nữ tử thận trọng, đem Vân Thiên thành trợ thủ đắc lực, về sau việc buôn muối lậu sẽ giao cho hắc tiếp quản, Vân Thiên đủ khéo léo đưa đẩy, biết xem xét thời thế, cũng đủ cẩn thận, chứ không như Thạch Đầu chỉ cậy khỏe lại tùy tiện, không thích hợp với việc giao tiếp trong thương nghiệp.

Trừ bỏ ban đầu cảm thấy mới mẻ ra, mỗi ngày đều lệnh dênh trên biển bát ngát mênh mông, quả thật cũng thấy phiền. Sau mấy ngày, Lục Tiểu Thanh thật sự đã cực kỳ nhàm chán, rủ mấy người chơi mạt chược, cũng chính là mã điệu ở thời đại này, vừa vận trên thuyền của Long Tử Vũ cái gì cần cũng đều có, tự nhiên không thiếu trò tiêu khiển này. Hồng Ngọc là tay chơi mới sao có thể là đối thủ của Lục Tiểu Thanh được, mới bắt đầu thì bị nàng phòng ngự, chà đạp, sau là chèn ép bốn phương, thắng một ván là mặt mày hớn hờ. Tiền đặt cược càng lúc càng lớn. Trước lúc lên bờ, chỉ tính riêng tiền thắng hai đại gia Lý Quân Hiên cùng Long Tử Vũ đã là hai ngàn hai trăm lượng, Lục Tiểu Thanh vui mừng yêu cầu ở lại trên thuyền mấy ngày nữa, nàng vẫn còn chưa thu đủ nha.

49. Chương 081 - Phần 1

Chương 81: Ngày nhàn nhã

Lên bờ, tự nhiên có diêm thương cùng chủ ruộng muối đến tiếp đãi, mấy ngày ngồi ở trên thuyền lệnh dênh trên biển, lúc lên bờ cước bộ có chút loạn choạng, chờ sau khi đã điều chỉnh tốt trạng thái, đoàn người liền được an bài ở một căn nhà ven biển, không có xa xỉ bằng nhà của Ngô Lệ Hoa, cũng không có tình xảo

đẹp dễ như nhà của Long Tử Vũ, càng không có hào khí ôn hòa của Lâm Tiên Viên ở Giang Nam, ngược lại mang theo một loại giản dị của cư dân vùng ven biển, rất có đặc sắc riêng của nơi này.

Một cái sân nho nhỏ, bên trong có mười mấy phòng, bài trí rất đơn giản cũng rất tùy ý, làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp mà thoải mái. Lục Tiểu Thanh vừa nhìn thấy đã lên tiếng trầm trồ khen ngợi, mấy ngày nay toàn ở trong những nhà giàu có đến phát ngán rồi, lúc này sống ở vùng nông thôn thật hợp với ý của nàng.

Liên tục vài ngày, Lục Tiểu Thanh đi theo Long Tử Vũ thăm mấy ruộng muối, Long Tử Vũ thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tò mò, không khỏi giải thích muối biển được hình thành ra sao: “Khi thủy triều dâng lên, nước biển ngấm ruộng muối, cũng cần phải xây mấy hồ nước mặn. Công nhân làm muối sẽ đem nước biển tưới lên ruộng muối, lại dùng bờ rào muối thành từng đồng. Sau khi phơi nắng hai đến ba hôm, lại đem muối vụn đổ vào hồ nước mặn làm muối, nén chặt, lại tưới nước biển lên, sau đó quấy. Dưới đáy hồ nước mặn phải đặt mảnh trúc hoặc chiếu để lọc nước biển, nước biển phải được lọc đầy hồ, sau đó công nhân làm muối cầm một đoạn nhánh cây có tên là ‘Đuôi cá vàng’ đã được tiệt trùng ném vào giữa nước biển để kiểm tra nồng độ, nếu nồng độ thích hợp thì nhánh cây sẽ trôi lên trên mặt nước, bọn họ liền có thể đem nước biển này đổ vào máng muối, phơi một ngày dưới ánh mặt trời nắng chói chang, hơi nước bốc lên, trên máng muối liền lưu lại một tầng muối trắng.”

Lục Tiểu Thanh cái hiểu cái không gật gật đầu, Vân Thiên ở một bên nhưng là chặt chẽ ghi tạc ở trong lòng, đã muốn làm công việc làm ăn này, nếu không hiểu khăng định là sẽ bị thiệt thòi lớn. Đi theo Long Tử Vũ xem vài ngày, dần dần cũng không còn cảm thấy háo hức mới mẻ như ban đầu nữa, lại thấy Vân Thiên cùng Ngô Lệ Hoa đi tiếp nhận chuyện bọn họ nên làm, Hồng Ngọc cũng ở giữa trừu hoạch, cùng Long Tử Vũ bàn bạc cụ thể, chỉ có một mình mình là không có việc gì làm, chỉ còn cách dạo quanh ruộng muối, dạo vài vòng đã không còn hứng thú nữa, vốn nghĩ mình cũng nên giả bộ một chút, nói như thế nào thì mình cũng là lão bản, tự nhiên không thể chơi bởi lêu lổng, nên làm ra vẻ ta đây cũng rất chăm chú, bắt đầu dĩ Long Tử Vũ mỗi khi tìm nàng thương lượng chuyện gì đó, thì nàng lại suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ nói ra một câu : ý tứ của Hồng Ngọc chính là ý tứ của ta, dần dần Long Tử Vũ cũng không tìm nàng để thương lượng nữa, trực tiếp tìm Hồng Ngọc là tốt nhất, cho nên hiện tại nàng đến là nhàn nhã, một đám người bên cạnh thì bị việc xoay cho như chong chóng.

Ngày hôm đó, Lục Tiểu Thanh cũng không giả bộ nữa, đặc ý với khái niệm người nào đã từng gặp qua lão bản mỗi ngày phải làm việc chưa? Biết người khéo dùng là tốt nhất, cho nên mang theo muội tử của Lý Quân Hiên đi dạo. Lý Quân Hiên tuy rằng không có nghe Lục Tiểu Thanh nói lần này nàng muốn làm cái gì? Bất quá chàng cũng đã đoán ra được tám chín phần mười, lại ngại thân phận của mình không thể xen vào bên trong việc làm ăn này được, chỉ có thể nói bóng nói gió có chủ ý giúp đỡ Lục Tiểu Thanh, lại thấy Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa xử lý khéo léo mọi chuyện, không cho Long Tử Vũ chiếm được một chút tiện nghi nào, liền yên tâm đem theo Lý Quỳnh cùng nàng đi dạo.

Tiết trời cuối thu thật sáng khoải, bờ biển trong xanh, thời tiết ôn hoà rất thích hợp cho việc du ngoạn, ba người một đường chơi đùa trên bờ biển, Lục Tiểu Thanh vừa nhìn thấy bờ cát vàng mênh mông, nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng lấp lánh, dưới chân gia tăng tốc độ chạy điên cuồng về phía biển rộng : “Biển rộng, ta đến đây.” Một bên liền bắt tay vào cởi áo sam, Lý Quân Hiên ở bên cạnh lập tức thay đổi sắc mặt, hai bước đuổi theo ngăn cản nàng: “Nàng làm gì vậy?”

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt hưng phấn nói: “Ta muốn mặc đồ ba mảnh dạo trên bờ cát vàng, oa ha ha, bờ cát phong tình mỹ lệ, mỹ nhân, soái ca, lãng mạn kiểu Hawaii, ta muốn tắm nắng.”

Lý Quân Hiên nhún mày cười khổ nói: “Nói năng lộn xộn gì vậy không biết? Ta cho nàng biết ta nhưng là nam tử đó, một cô gái như nàng lại ở trước mặt một nam tử cởi quần áo còn ra thể thống gì nữa, còn không mau mặc vào.”

Lục Tiểu Thanh nhún mày nhìn thoáng qua vẻ mặt vừa cười vừa giận của Lý Quân Hiên, không khỏi cười đến vô cùng sáng lạn, đáng chết, vừa thấy bờ cát đã quá hưng phấn mất rồi, aiz, quên mất thời đại này là thời đại nào mất rồi, nhìn thấy biển chỉ nghĩ ngay đến thiên đường mỹ nữ, soái ca, chính là nơi tập hợp đồ bơi, đáng người nóng bỏng, những thứ khác không trọng yếu.

Cười hắc hắc buộc lại đai lưng, nhìn lại mình tuy rằng không phải là bị bó như cái bánh chưng, nhưng cũng

gần giống nó rồi, thật là ủy khuất đáng người hoàn hảo của mình mà, hay là thôi đi, ở chỗ này mặc đồ ba mảnh tắm biển, không bị người nói là bệnh nhân thần kinh, thì cũng sẽ bị cướp đi làm áp trại phu nhân mất, tuy rằng sở trường của mình không được phát huy, bất quá chức nghiệp áp trại phu nhân này trước mắt mình còn chưa có hứng thú.

Vòng qua bên Người Lý Quân Hiên đang chắn trước mặt, Lục Tiểu Thanh như một ác lang bổ nhào vào đồng phân, thật mạnh cùng với bờ cát tiếp xúc thân mật, khi Lý Quân Hiên cùng Lý Quỳnh nhìn mà lú cả lưỡi, Lục Tiểu Thanh đã trượt xa mấy thước, cười ha ha cũng không đứng dậy trực tiếp lăn vài vòng, nằm trên bờ cát ngửa đầu nhìn bầu trời trong xanh, đột nhiên lại cười ha ha ba tiếng.

Lý Quỳnh xoa xoa mắt nhìn Lục Tiểu Thanh đang bò dậy nhặt vỏ sò, không khỏi chần chừ nói: “Ca ca, muội như thế nào lại cảm thấy Tiểu Thanh tỷ tỷ bây giờ không được bình thường thế này?”

Lý Quân Hiên nhìn qua Lục Tiểu Thanh đang cười không dứt, chàng khẽ cười nói: “Nàng có khi nào từng bình thường chưa, Quỳnh Nhi, đừng dùng ánh mắt thế tục để nhìn nàng, nàng không giống như chúng ta.”

Lý Quỳnh nghe huynh trưởng nói những lời này, khẽ mỉm cười, thấy ca ca nhìn không chớp mắt người bị bệnh thần kinh ở trên bờ cát kia, che miệng cười, liền chạy về phía Lục Tiểu Thanh.

Cùng Lý Quỳnh nghịch cát một lát, chất đồng mười mấy kim tự tháp, lại nhất thời hưng phấn nhảy xuống biển, tạt nước về phía Lý Quỳnh cùng Lý Quân Hiên, trong lúc ba người cười đùa đều biến thành ướt sũng. Cũng may tuy rằng là đầu thu, nhưng nhiệt độ cũng khá là ấm, ba người chỉ cảm thấy mát mẻ chứ không lạnh.

Thật sự là Lục Tiểu Thanh nghịch đã mệt, thấy cách bờ cát không xa có một tảng đá lớn nhô lên, ở giữa hơi hơi cong lên lại nhẵn bóng, liền chạy tới vừa tạm nghỉ ngơi, vừa phơi nắng. Lý Quân Hiên cũng vứt hết thể diện của một Quận vương, cười hớ hớ nằm xuống bờ cát nhắm mắt lại, bên cạnh Lý Quỳnh vừa cười vừa đặt móng đưa lưng về phía Lục Tiểu Thanh ngồi xuống, thở phì phò.

Ba người nghỉ tạm một lát, thanh âm giòn tan của Lý Quỳnh vang lên: “Hôm nay thật là vui, muội chưa từng có vui vẻ như vậy, cảm giác không bị gò bó, thúc ép thật là tốt.”

Lý Quân Hiên đang nằm trên cát cười nói: “Người cả đời bị gò bó, thúc ép rồi, nếu không sống tiêu sái một chút, thì thật uổng khi đã được sinh ra trên đời, mỗi ngày được sống thật vui vẻ thật là tốt biết bao.”

Xa xa Lục Tiểu Thanh lớn tiếng nói: “Lục tiểu Thanh ta có ba nguyện vọng lớn: một: ta muốn sống là chính mình, hai: ta muốn có thật nhiều tiền, nhiều đến mức có thể đề chết người, tư vị bị tiền đề chết thật là tuyệt vời, ba : thu nạp mỹ nữ, soái ca khắp thiên hạ để cho ta ngắm. Bất quá, chỉ cần góp nhặt đủ để thỏa mãn mắt nhìn của ta là được, không có, ta cũng không cưỡng cầu.”

Lý Quân Hiên nhìn bầu trời hỏi: “Tiểu Thanh, trừ bỏ tiền ra, nàng không thích cái gì khác nữa sao?”

Lục Tiểu Thanh nói: “Ta thích nhất là tiền, phải biết rằng không có nó chúng ta nửa bước cũng khó mà đi, tiền chính là chỗ dựa vững chắc nhất của chúng ta, về phần những thứ khác có duyên có được là được rồi, không có duyên thì cũng không nên cưỡng cầu làm gì. Đối với ta, quan trọng nhất là tiền, còn những thứ khác thì tùy duyên đi.”

Lý Quỳnh cười duyên nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ đúng là không phải là người thường, ý tưởng đó của tỷ không phải là ý tưởng mà một nữ tử nên có, nếu không phải muội từ nhỏ đã bị một ca ca bát nháo làm hỏng, thì Quỳnh Nhi cũng không biến thành một nữ tử không có quy củ như bây giờ đâu, bất quá, Tiểu Thanh tỷ tỷ cũng chẳng để những quy củ nên có của nữ tử vào mắt, ha ha, thật đúng là độc nhất vô nhị.”

Lục Tiểu Thanh ở xa xa cười ha ha nói: “Ta nếu không phải là độc nhất vô nhị của Đại Đường, ta đem đầu hái xuống làm cầu đá, muội nếu còn có thể tìm cho ta một người như vậy, ta đây đã có thể có bạn.” sau đó lại cười ha ha, thật sự nếu tìm ra thêm được một người xuyên không nữa, thì cũng đã quá thần thông rồi.

Xa xa Lý Quỳnh ríu ra ríu rít cười đùa, Lục Tiểu Thanh nằm ngửa ở trên tảng đá, ngược đầu lên nhìn trời, hưởng thụ gió biển thổi vào mặt, chớp mũi ngửi thấy mùi nước biển, không khỏi nhẹ nhàng từ từ nhắm hai mắt lại, ngày như thế này mới gọi là cuộc sống của thần tiên.

Xa xa tiếng Lý Quỳnh cùng Lý Quân Hiên nói chuyện nhỏ dần, cảm giác được trên chân hơi hơi có chút lạnh lẽo, không khỏi mở mắt ra nhìn, chỉ thấy mình vốn đang nằm ở trên tảng đá, giờ hai chân đang nhúng vào trong nước, khẽ ngẩng đầu lên vừa thấy, a, có nhầm hay không, mình như thế nào lại ở trong nước?

Không dám tin xoa xoa mắt, đúng là đang ở trong nước, cách bờ một khoảng, chính mình lúc này.....đang nổi trên mặt nước. Nổi trên mặt nước? Không phải chứ, từ lúc nào Biển Đông lại biến thành Biển Chết thế này? Ô ô, mình lại không biết bơi, chẳng lẽ mộng du cũng có thể như vậy sao? Nhưng rõ ràng vừa rồi mình không có ngủ cơ mà.

Thất kinh muốn chống người dậy, cảm giác lòng bàn tay đang chạm vào vật cứng cứng, Lục Tiểu Thanh cúi đầu vừa thấy, chính là tảng đá lớn kia, tảng đá mà cũng biết bơi lợi sao? Chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay là nhiều nhất, đầu óc trống rỗng, máy móc quay đầu nhìn, bên tai vang lên tiếng rã nước ào ào, tảng đá này thật cao nha, nước biển có quy luật ào ào trước sau đông đưa, liếc mắt nhìn về phía trước thấy có chấm nhỏ đen đen đang nhô lên, giống một cái đầu nhỏ, to bằng quả bưởi đang nổi trên mặt nước, nhìn chằm chằm phía trước không chớp mắt.

Dùng sức bập tay mình một cái, lấy lại bình tĩnh, mẹ ơi, không ngờ lại trùng hợp như thế, bất quá chỉ thấy tảng đá lớn này hoa văn thật tinh xảo, bóng loáng rất đẹp, thế này mà cũng có thể trúng thầu, sau hai giây trầm mặc, đột nhiên vang lên một tiếng kêu kinh thiên động địa: “Cứu mạng a..., rùa biển.”

Hai người đang nằm trên bờ cát, nghe vậy lập tức đứng lên, mắt nhìn thấy Lục Tiểu Thanh đang ngồi ở trên tảng đá lớn kia vùng hai tay thất kinh kêu to, Lý Quân Hiên không khỏi ngăn người nhìn thoáng qua khoảng cách bên bờ, không khỏi điên cuồng cười ha ha, Lý Quỳnh kinh ngạc cực kỳ nhìn Lục Tiểu Thanh, làm ơn đi, tảng đá cùng người có thể nổi trên mặt nước sao?

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiên chỉ lo cười ha ha không ngừng, không đến cứu mình, vừa sợ vừa cả giận nói: “Ta không biết bơi a..., Lý Quân Hiên, nếu huynh không cứu ta, ta sẽ cho huynh biết thế nào là đẹp mặt.”

Lý Quân Hiên vừa cười vừa lắc đầu đi ra phía trước, Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiên tới cứu mình, tâm cũng được ổn định một chút, vỗ vỗ mai rùa vui vẻ nói: “Rùa biển đại ca, người cũng thật là to nha, không có việc gì ở bên bờ tắm nắng làm gì, hại ta nhìn lầm là tảng đá, hôm nay nếu ta không phát hiện ra sớm, người không phải là tính sẽ đem ta đi bán đó chứ? Ta nghĩ ở dưới long cung chắc không có mỹ nữ đẹp như ta, bất quá, để tránh cơn ghen của nữ tử, ta không nên xuống đó là tốt nhất.”

Dừng một chút, rõ ràng bò đến gần đầu con rùa biển nói: “Lão rùa a..., người sống mấy ngàn năm rồi? Nhìn người to như thế này nhất định tuổi cũng không nhỏ, nghe người ta nói nhân sâm ngàn năm rất tốt, ta nhìn người chắc cũng phải mấy ngàn tuổi chứ chẳng ít, khẳng định cũng rất tốt, nếu không đợi lát nữa theo ta trở về, cho ta đem người nấu thành canh uống được không? Ta muốn trường sinh bất lão, hoặc là sống đến tám trăm tuổi, người thật sự không có ý kiến gì a...”

“Trong não nàng rất cuộc là chứa bao nhiêu suy nghĩ vớ vẩn vậy?” Một thanh âm trêu tức đột nhiên vang lên bên tai.

Lục Tiểu Thanh quay đầu liền nhìn thấy Lý Quân Hiên vẻ mặt tươi cười đang nhìn mình, không khỏi chỉ vào rùa biển ở dưới thân: “Bắt nó mang về, hầm canh uống.”

Lý Quân Hiên cốc nhẹ đỉnh đầu Lục Tiểu Thanh một cái, nói: “Con rùa biển này không biết đã sống bao nhiêu năm, khẳng định sớm đã có linh khí, nàng cứ nhiên lại thâm nghĩ ăn nó, phải biết rằng có thể sống đến sinh mệnh này, là đáng được tôn kính. Còn không mau xuống dưới, còn nói nữa chỉ sợ không xuống được nữa.”

Lục Tiểu Thanh đang lúc tính vươn tay ra để cho Lý Quân Hiên kéo xuống, đột nhiên nhìn thấy quần áo ở trên người Lý Quân Hiên vẫn khô ráo, không khỏi ngăn người cúi đầu nhìn xuống phía dưới, hân, nước mới chỉ đến bắp đùi Lý Quân Hiên, aizz, là do mình vừa rồi nhất thời kích động, chỉ nhìn đã cách bờ, không chú ý đến khoảng cách có xa hay không, chuyện này lại làm trò cười cho bọn họ rồi, nước có đến đầu gối mà cũng kêu toáng lên cứu mạng, mặt mũi đều đã mất hết, tất cả đều tại con rùa biển chết tiệt này.

Thở phì phì nhảy xuống, loạng choạng hai cái lập tức đứng thẳng người lại, nhìn thoáng qua nước biển đã nhanh dâng đến mõng mình, hung hăng lườm Lý Quân Hiên một cái, trách không được vừa rồi hấn lại cười

vui vẻ như vậy, thấy rùa biển đang tứ chi gia tốc quay trở về đại dương, thật là có chút tiếc nuối, có lẽ uống một bát canh thịt nó thật có thể sống lâu thêm mấy trăm năm cũng nên, cực không cam lòng ào ào bơi đứng trở về.

Đột nhiên trong lúc đang bơi đứng, thân thể của Lục Tiểu Thanh cứng đờ, chợt khựng lại, Lý Quân Hiên ở bên cạnh quay đầu nhìn hỏi: “Làm sao vậy?” Lục Tiểu Thanh giật giật khoe môi, trên mặt lộ ra biểu tình còn khó coi hơn khóc, cắn răng ra sức đi lên bờ.

Vừa lên trên bờ, Lục Tiểu Thanh bám vào cánh tay Lý Quân Hiên, giơ chân trái lên, tiếng kêu khóc đủ thể lương cùng sức tàn phá lớn vang lên: “Có con cua cắn ta.”

50. Chương 081 - Phần 2

Lý Quân Hiên thấy ở cổ chân trái của Lục Tiểu Thanh có một con cua biển to bằng bàn tay, lúc này đang dùng cái càng lớn của mình cực ‘dịu dàng’ kẹp vào chân Lục Tiểu Thanh, bởi vì không có chảy máu, cho nên mới nói cua biển cũng thích người trụng diện mà, Lý Quân Hiên vốn đã muốn không cười, một bên vươn tay gỡ con cua biển kia xuống, một bên tiếng cười ha ha truyền vang xa, đồng thời truyền đến một tiếng kêu thê lương: “Mình sao lại xui xẻo như thế này.”

Lý Quỳnh đứng ở trên bờ cười ngặt nghẽo, chỉ vào Lục Tiểu Thanh cười đến nỗi không nói được ra lời, đây là Tiểu Thanh tỷ tỷ lá gan lớn nhất thiên hạ sao? Đây rõ ràng là một nữ nhân cực kỳ sợ chết, xem ra sự sống chết trong mắt mọi người đều giống nhau, cho dù có là độc nhất vô nhị cũng thế.

Buổi chiều ở dưới lối kể chuyện đầy sống động của Lý Quỳnh, ngay cả tên mặt lạnh hơn tiền Lãnh Dương cũng đều không giấu được ý cười, thật là mất mặt, không dám nhìn ý cười trên mặt của mọi người, lao vào đối phó với con cua biển to gan dám đụng tới chân của mỹ nữ, sau khi ăn sạch sẽ nó xong, liếm liếm môi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngày mai đi bắt cua, ta muốn ăn sạch các ngươi.” Ở trong tiếng ầm ầm cười lớn của mọi người, Lục Tiểu Thanh lập tức đi nghỉ ngơi lấy lại sức.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh tự mình tìm đến ngư dân quanh năm suốt tháng sống ở bờ biển, ba người đồng loạt nhảy lên trên thuyền đánh cá của ngư dân, đến gần biển bắt cua biển.

Trong loài sinh vật biển, cuộc sống ở trong biển của con cua cũng khá đơn giản, ngày thường ngư dân rời bến đi đánh cá, một lưới giăng ra có thể vớt được vài con cua, hơn nữa hiện tại chính là đầu thu rất thích hợp để ăn cua biển, cũng chính là thời điểm cua biển trưởng thành bắt đầu hoạt động tự kiếm ăn, cho nên cua bắt được cũng không ít.

Ngồi ở trên thuyền đánh cá, mặc dù trời còn chưa sáng hẳn, cách bờ đã có vài chiếc thuyền đánh cá đang tung lưới bắt cá, thấy ngư dân đưa tay một vòng, một cái lưới lớn xòe ra thành hình tròn liền chụp xuống biển, sau đó một lát kéo lên, thấy họ giũ ra một ít đồ vật, người bên cạnh lập tức cúi người xuống không biết là làm gì, người tung lưới kia lại tung lưới xuống biển đánh tiếp.

Lục Tiểu Thanh nhìn mà cảm thấy cực kỳ hưng phấn, liền thúc giục ngư dân trên thuyền của mình đánh cá, bởi vì người trên chiếc thuyền này nhiều hơn mấy thuyền đánh cá khác, người đánh cá liền nhường chiếc thuyền này lại cho bọn Lục Tiểu Thanh, còn mình thì nhảy sang một con thuyền khác đang đi theo chiếc thuyền này. Lục Tiểu Thanh thấy người đánh cá trung niên này đứng ở đầu thuyền, một mẻ lưới quăng ra khi thu lại đã có đến một cân cua biển, cũng có cá to cá nhỏ, Lục Tiểu Thanh vốn đang mặc trang phục dành cho ngư dân, nhất thời luống cuống tay chân thu thập cá đang nhảy loạn xạ về phía trước, cùng cua biển đang bỏ ngang.

Lý Quỳnh ở một bên nhìn thấy thú vị cũng đi lên góp vui, vì da cá trơn nhẵn nên làm cách nào cũng không bắt được, liền bị Lục Tiểu Thanh chê cười nửa ngày, báo thù việc hôm qua dám chê cười nàng. Bên cạnh Lý Quân Hiên bắt được một cua biển cực lớn, thỉnh thoảng cầm lên đến hù dọa hai người một chút, chọc Lý Quỳnh N lần nhìn chằm chằm khinh bỉ, cùng Lục Tiểu Thanh huyền thuyên mắng to.

Người thanh niên đen gầy kia lại bắt đầu động thủ, liền đứng ở tại mép thuyền nắm lấy trạc xiên hình tam giác, mắt nhìn chăm chú vào mặt biển, trong tay vừa động, ấn trạc xiên xuống mặt biển, có một con cá nhảy tanh tách vào bên trong, chỉ chốc lát sau có rất nhiều cá to, cá nhỏ bị lọt vào trạc xiên.

Lục Tiểu Thanh nhìn mà tâm ngứa ngáy, muốn thử một lần, đắc ý dương dương tự đắc nắm lấy vũ khí, đi đến mép thuyền bắt đầu tự mình thể nghiệm cảm giác bắt cá. Lý Quân Hiên vội vàng bảo Lý Quỳnh đứng ở bên cạnh giữ chặt lấy Lục Tiểu Thanh, đừng để ột chút kích động mà bị rơi xuống biển, mặc dù lúc này có rất nhiều ngư dân ở xung quanh, tuyệt đối sẽ không bị chết chìm, nhưng không thể tránh khỏi phải uống vài ngụm nước biển.

Cá ở chỗ này quả thật là rất nhiều, chỉ cần liếc mắt nhìn đã thấy cả một đàn, Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái thấy có một con rõ bự đang bơi tới gần, tay nâng trạc xiên hung hăng ấn xuống, chỉ nghe thấy nước chảy ào ào, bọt nước văng tung tóe, kéo trạc xiên lên nhìn, chẳng thấy một mống nào.

Lục Tiểu Thanh có kinh nghiệm bắn chim lần trước, biết một lần sẽ không đánh chết được, Lão Tử sẽ kiên nhẫn đánh, thế nào cũng đánh chết được người, cho nên lập tức cũng không nhụt chí, tựa vào mép thuyền, mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào cá đang bơi trong nước.

Ta trạc, ta trạc, ta trạc, từ đuôi thuyền trạc đến đầu thuyền, lại từ đầu thuyền trạc đến đuôi thuyền, đi tới đi lui không dưới mười lần, kết quả duy nhất chính là..... chẳng bắt được gì. Lục Tiểu Thanh đã mệt gần chết, đem trạc xiên trong tay ném qua cho Lý Quỳnh, còn mình thì đặt mông ngồi ở đuôi thuyền, hai tay tê dại, trạc xiên này cũng thật là nặng mà.

Lý Quỳnh tiếp nhận trạc xiên, cười hì hì vừa cầm xuống nước vừa nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ thật là vô dụng, một con cá cũng không bắt nổi.”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt nói: “Có giỏi, muội.....” mới nói được một nửa thì thấy Lý Quỳnh đang cố hết sức kéo trạc xiên lên, trong trạc xiên tam giác có đến nửa cân cá, nhất thời hai trông mắt như rút cả ra bên ngoài: “Không phải chứ, như vậy mà cũng bắt được?”

Lý Quỳnh vốn cũng là tùy tay trạc, không nghĩ tới quận chúa chính là quận chúa, thật là có chút Chân Long, tôm cá dưới nước cũng phải nể tình, kinh ngạc qua đi, lập tức cầm lấy một con cá hướng về phía Lục Tiểu Thanh cười ha ha, thần thái kia miễn bàn là có bao nhiêu đắc ý, Lý Quân Hiên đang ở một bên giúp đỡ gỡ cua ra khỏi lưới, thấy bộ dáng kinh ngạc của Lục Tiểu Thanh, không khỏi cũng đi theo cười rộ lên, chủ thuyền đánh cá này cùng con của hắn đang ở trên một con thuyền khác, cũng đều đã chứng kiến Lục Tiểu Thanh bận rộn nửa ngày, nhưng không có bắt được một con cá nào, hiện tại bằng hữu của nàng chỉ vung tay một cái liền đã bắt được bao nhiêu là cá, không khỏi nhất tề nở nụ cười.

Hung hăng trừng mắt nhìn Lý Quỳnh đang giơ con cá lên khoe khoang với mình, lập tức xoay người sang chỗ khác ngăm biển, thật là tức chết mà, cá gì chứ? Chuyên đối nghịch với mình. Nghe thấy tiếng cười đắc ý của Lý Quỳnh ở phía sau, Lục Tiểu Thanh tự thôi miên mình: “Mình không có nghe thấy gì hết, mình không có nghe thấy gì hết.”

Xoay người buồn bực ngồi một lát, lại cảm thấy thật sự là nhàm chán, nhìn các ngư dân ở trên những thuyền đánh cá bên cạnh, một lần quăng lưới đều thu được bao nhiêu là cá, lại bắt đầu cảm thấy đỏ mắt, nhìn một lát lại thật sự không thể nhìn được nữa, ba bước nhảy lên trên thuyền đánh cá ở trước mặt, vẻ mặt cười quyền rũ nói: “Mộc đại thúc, ta cũng muốn quăng lưới, cho ta thử một lần nha.”

Người đánh cá có làn da ngăm ngăm đen, dáng người rắn chắc nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh nói: “Không được, không được, lưới này cũng không phải dễ tung như vậy, cô nương không được, lực tay không có, cũng chẳng có kỹ xảo.”

Lục Tiểu Thanh cầm chặt lấy lưới cá nói: “Ai nói vậy, ta nhìn thấy ở bên kia cũng có nữ tử đánh cá, ta vì sao không được, lại nói ta có khí lực khá lớn, người dạy ta cách bắt cá bằng lưới là được, ta nhất định phải tung lưới bắt được một mẻ cá lớn, ha ha, Mộc đại thúc, mau dạy ta, ta sẽ giúp người đánh cá.”

Người đánh cá kia cười nói: “Đó là nữ tử sinh ra trong gia đình làm nghề đánh cá, từ nhỏ đã phải làm việc nặng nhọc, học đánh cá, sao có thể so sánh với một cô nương chân yếu tay mềm như người được, về phần kỹ xảo tung lưới, trong nhất thời không thể học được, đừng tự làm khó mình nữa, cô nương, người vẫn nên ở trên thuyền nhìn là tốt nhất.”

Lục Tiểu Thanh sống chết vẫn muốn tung lưới bắt cá, Lý Quân Hiền cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy cảnh đánh cá, thấy Lục Tiểu Thanh muốn tung lưới bắt cá, nhưng người đánh cá không cho, không khỏi cười nói: “Mộc đại thúc, người cứ dạy cho nàng cách đánh cá đi, bằng không nàng có thể sẽ làm phiền người cả ngày đấy.”

Người đánh cá thấy vị công tử cực kỳ tuấn mỹ trước mắt cũng nói giúp nữ tử này, không khỏi lắc đầu mỉm cười nói: “Công tử thật là sùng cô nương này, bắt quá đánh cá cũng không phải là một trò chơi, nếu Lục cô nương muốn thử một chút, thì cần phải cẩn thận đừng để bị rơi xuống nước đấy.”

Lục Tiểu Thanh thấy Mộc đại thúc đồng ý, vội đưa tay tiếp nhận lưới lớn, chỉ cảm giác lưới trong tay đang chìm xuống, vội vàng dùng sức ôm lấy, khoe miệng giật giật nói: “Lưới này đang chìm dần.”

Mộc đại thúc cười hớ hớ nói: “Lưới vừa được ném xuống nước thì sẽ bị chìm xuống mà, nào, ta dạy cho cô nương cách tung lưới, trước đem lưới chuyển sang cầm ở bên tay trái, tay phải thì.....”

Lục Tiểu Thanh nghe nửa ngày, tất cả động tác đều nghe hiểu được, lập tức gạt đầu một cái, căn cứ trọng điểm trong lời dạy của Mộc đại thúc, hô một tiếng tung lưới, chỉ thấy trên không trung không có xuất hiện một mảnh lưới hình tròn bay ra, trên mặt nước cũng không thấy xuất hiện một vòng tròn, chỉ nghe thấy bùm một tiếng, một cái lưới lớn thẳng tắp hạ cánh xuống biển, không phải đánh cá mà là trực tiếp đập cá.

Lục Tiểu Thanh xoa nhẹ cái mũi, làm như mắt điếc tai ngơ không nghe thấy tiếng cười của Lý Quỳnh ở phía sau, chờ đợi Mộc đại thúc kéo cái lưới lên, thềm cổ vũ tinh thần, lại hăng hái nhận lấy cái lưới, điều chỉnh tốt các bước, lại lần nữa ném đi ra ngoài, bùm, thành tích không tốt như lần trước.

Mộc đại thúc cười nói: “Bộ dáng là đúng rồi, chẳng qua là sức hơi yếu một chút, dùng sức thêm một chút nữa, nếu không lưới ném ra sẽ không thành được vòng tròn đâu.”

Lục Tiểu Thanh gạt gạt đầu hít sâu một hơi, ở đầu thuyền làm tư thế trung bình tấn, dồn khí đan điền (*), lực tập trung vào hai tay, hét lớn một tiếng: “Đi.” Lưới lớn trong tay hợp lại bị ném ra bên ngoài.

(*Đan điền : vùng dưới rốn)

Oa, lần này tương đối hợp với quy tắc, lưới được tung ra bên ngoài thành một vòng tròn vô cùng đẹp mắt, ở trên bầu trời vẽ thành một đường cong duyên dáng, từng hạt nước đọng trên mạng lưới ở dưới ánh mặt trời lóe sáng, tựa như những hạt trân châu mượt mà sáng ngời, độ sáng bóng không thua kém gì kim cương. Mọi người chờ mong nhìn mặt biển, chờ đợi lưới cá hạ xuống, thật lâu sau, mặt biển vẫn yên ả, không sóng không gió, nửa điểm lưới cá cũng không thấy, lại càng không nói là lưới cá lớn như vậy, lưới cá đã mất tích.

Trầm mặc nửa ngày, trên mặt biển tĩnh lặng đột nhiên truyền đến một tiếng cười phì, một tiếng này thôi cũng đã đủ đủ châm ngòi nổ, tiếp theo ha ha, hắc hắc, hì hì, tiếng cười nhất thời vang khắp mặt biển, tiếng sau lại cao hơn tiếng trước, từ giữa tâm dần dần khuếch trương ra khắp bốn phía, phút chốc toàn bộ mọi người đang đánh cá ở gần đó ngừng công việc trong tay lại, một đám cười nghiêng cười ngả, nước mắt giàn giụa.

Lúc này, Lục Tiểu Thanh cùng Mộc đại thúc vẫn như cũ đứng bất động ở đầu thuyền, vừa rồi liệu mình ném đi, hiệu quả thật sự là tương đối tốt, tuy rằng không có rơi xuống biển, nhưng lại thật sự mất công tung ra cũng thu được cái gì đó trở về, bởi vì nó bắt được hai ngư dân. Đầu thuyền, Lục Tiểu Thanh vẫn đang ở tư thế trung bình tấn, Mộc đại thúc ở bên cạnh cũng vẫn duy trì tạo hình ban đầu, hai người đều không có thay đổi, chính là trên người bọn họ có thêm một lưới cá lớn đang trùm kín cả hai.

Lý Quỳnh là người lên tiếng cười đầu tiên, chỉ vào Lục Tiểu Thanh cười ha ha nói: “Đây là kỹ thuật đánh cá của Tiểu Thanh tỷ tỷ a..., mẹ ơi, cười chết ta, nào có ai lại tung lưới đánh cá chụp lên đầu mình thế này không kia chứ, ời, cười chết ta, cười chết ta.”

Lục Tiểu Thanh đang ở trong lưới cá, mặt không chút thay đổi nghiêng đầu liếc nhìn Mộc đại thúc một cái, lúc này Mộc đại thúc cũng đang cúi đầu nhìn về phía Lục Tiểu Thanh, hai người không chút biểu tình, ánh mắt giao nhau ở giữa không trung, phát ra âm thanh hưng phấn, hy vọng có phép màu trực tiếp thiêu hủy lưới cá đang bao trọn lấy hai người.

Mộc đại thúc hờ hững gạt gạt đầu nói: “Tốt lắm, lưới này xòe rất tròn.”

Lục Tiểu Thanh cũng gạt gạt đầu nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Lý Quân Hiên nhìn hai người bị lưới cá chum lên mà vẫn còn nghiêm trang nói chuyện như vậy, không khỏi cười đau quần cả bụng, từ ngày gặp được Lục Tiểu Thanh không ngày nào là không được cười thoải mái, người này quả là thần thông, nhớ tới vừa rồi sau khi Lục Tiểu Thanh rống to, lưới cá trong tay bay ra, nhưng là không có đi theo quỹ đạo dự định, ngược lại một cái vồ chụp xuống đúng đầu hai người, tình cảnh kia chỉ có một chữ để hình dung : tuyệt.

Khụ một tiếng, lấy lại vẻ nghiêm trang, tiêu sái tiến lên, nhìn hai người ở dưới lưới cá, nói: “Hai vị muốn ở bên trong này ngốc? Hay là muốn tại hạ giúp hai vị một phen?”

Lục Tiểu Thanh cùng Mộc đại thúc đồng thời ngẩng đầu nhìn Lý Quân Hiên, Lý Quân Hiên thấy nước đang chảy trên gò má của hai người, lưới cá chum trên đầu còn mang theo vài nhánh bèo, xanh hợp với đen, ánh mắt hai người trước mắt thập phần phần khích, Lục Tiểu Thanh cùng Mộc đại thúc nhìn thoáng qua Lý Quân Hiên, lại cùng đồng thời quay qua liếc nhau một cái, sau đó đồng thanh nói: “Nhanh chút.”

Không đánh cá nữa, Lục Tiểu Thanh vội vàng chạy về nhà Mộc đại thúc thay quần áo của mình mặc vào, nhìn Lý Quỳnh vẫn đang tựa vào trong lòng Lý Quân Hiên cười gập cả thắt lưng, Lục Tiểu Thanh liên tục hừ vài tiếng nói: “Bất quá là do lực đạo quá mạnh nên phản lại tác dụng thôi mà, có cái gì buồn cười đâu cơ chứ, đúng là tóc dài kiến thức ngắn.” Lý Quỳnh cười hớ hớ nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ cũng tóc dài nha.” Lục Tiểu Thanh nhất thời vẻ mặt hắc tuyến, không ngờ lại mắng chính mình.

Nhìn sắc trời còn sớm, lúc trước khi đi có dặn bọn Hồng Ngọc giữa trưa đến nhà Mộc đại thúc ăn cơm, ăn cá, ăn cua chính tay mình bắt được, không nghĩ tới mình ngay cả con tép cũng không bắt được, không khỏi xấn cao tay áo chạy vào phòng bếp, muốn thi triển tài nghệ nấu nướng của mình, để bù lại tiếc nuối không bắt được con cá nào.

Phòng bếp của nhà Mộc đại thúc thật là rộng, ít nhất cũng phải đến bốn mươi đến năm mươi mét vuông, thấy phu nhân của Mộc đại thúc cùng vài nữ nhi đã bắt đầu chuẩn bị bữa trưa, Lục Tiểu Thanh lập tức đoạt lấy đĩa bàn chuẩn bị thi triển tài nghệ thần thông quảng đại của mình. Ngẫm lại mấy tháng nay không có cơ hội luyện kỹ thuật xắt rau củ, thấy trong giỏ đồ ăn có dưa chuột, ha ha cười nói: “Mộc đại thẩm, ta ọi người thưởng thức màn công phu múa dao có một không hai.”

51. Chương 082

Chương 82 : Chắp cánh

Dứt lời, tay trái ném quả dưa chuột lên không trung, mắt không thèm ngẩng lên nhìn, tay phải cầm dao thái quơ như múa ở trên không trung, không đến nửa phút sau, cạch một tiếng, Lục Tiểu Thanh đặt dao thái xuống mặt thớt, ha ha cười hỏi: “Thế nào?” nhớ năm đó sau khi mình được nhìn đầu bếp nhà hàng thể hiện công phu múa dao siêu đẳng, cho nên mới dốc lòng luyện qua chiều này, chắc chắn là mười phần mười thành công.

Mộc đại thẩm đứng cách Lục Tiểu Thanh vài bước, giật mình đưa tay ra cầm lấy một miếng dưa chuột, thần sắc vừa kinh ngạc xen lẫn rung động, nói: “Thật là thần kỳ, cư nhiên từng miếng lại có độ dày như nhau, không dày hơn một phần cũng không mỏng hơn một phần, từ trước đến nay ta chưa từng gặp qua công phu múa dao tuyệt hảo như của Lục cô nương vậy, công phu múa dao thật tuyệt, công phu múa dao thật tuyệt.”

Bên cạnh Mộc đại thẩm chính là nữ nhi tên Anh Tử cũng cầm lấy một miếng dưa, nhìn thoáng qua trong lòng tràn đầy bội phục: “Công phu múa dao của Lục tỷ tỷ quả là tuyệt.” vừa nói vừa trực tiếp bỏ vào miệng.

Đứng đối diện với Lục Tiểu Thanh là một nữ nhi khác tên Hoa Tử, cũng bội phục gật gật đầu nói: “Thật sự là thần kỳ, bất quá chính là bay hơi xa một chút.” Vừa nói cũng cầm lấy một miếng cho vào miệng bắt đầu ăn.

Lục Tiểu Thanh đắc ý xoay người sang chỗ khác, đang muốn mở miệng thổi phồng bản thân, thì nhìn thấy một nữ nhi khác của Mộc đại thẩm tên là Tuyết Tử đang đứng ở phía sau mình, đang gỡ một miếng dưa chuột dính trên mặt mình xuống, bỏ vào trong miệng, một bên lại từ trên đầu vai lấy ra một miếng dưa chuột nữa, lại lần nữa bỏ vào miệng nhai rau rầu, mà khắp nơi trên người nàng dính rất nhiều miếng dưa chuột.

Chột dạ quay đầu nhìn về phía Mộc đại thẩm, thấy Mộc đại thẩm đang từ trên mặt lấy từng miếng dưa chuột xuống, độ dày từng miếng bằng nhau, đều là từng lát mỏng, mà Anh Tử bên cạnh nàng đang từ trên áo lấy từng miếng dưa chuột bỏ vào mồm ăn, liếc mắt nhìn thấy Hoa Tử ở xa xa cũng đang đưa tay lên gỡ từng miếng dưa chuột xuống, cho vào miệng ăn.

Quay đầu nhìn thoáng qua cái thớt trước mặt mình, hân, không có lấy một miếng dưa chuột nào, vừa rồi thi triển đại thần thông chém dưa chuột thành từng miếng mỏng, hóa ra trong lúc múa dao chém dưa chuột khắp ngõ ngách ở trong phòng bếp, thì từng miếng dưa chuột chém ra dính hết lên trên người những người ở xung quanh, còn trên thớt thì không có lấy một miếng dưa chuột nào, lập tức cười sáng lạn nói: “Tay nghề không thạo, tay nghề không thạo, lâu lắm không có động tới dao, trước kia ta nhưng là bách phát bách trúng, hôm nay thật là bêu xấu, đã bêu xấu rồi.” Hắc hắc, còn nhớ năm đó lúc mình chém dưa chuột, cũng giống như bây giờ, không có lấy một miếng dưa chuột nào rơi trúng chỗ cần rơi, hôm nay nóng lòng muốn biểu hiện năng lực, xúc động một phen, aizz, xúc động chính là ma quỷ.

Nhìn Mộc đại thẩm cùng mấy nữ nhi của bà ra sức chiêu cổ mình, mình ở một bên thật đúng là không thể xen tay vào được, bó tay a..., nơi này không có đồ gia vị như ở hiện đại, chỉ có muối cùng hạt tiêu, đồ gia vị ít như vậy, mình cũng sẽ không nấu cơm, tuy rằng mình biết làm cũng chẳng được vài món, nhưng cá sốt chua ngọt chính là sở trường của mình, chủ yếu là bởi vì mình thích món cá sốt chua ngọt, cho nên đã đặc biệt nghiên cứu về món ăn này, hương vị kia quả thật phải nói là phải dày công tôi luyện mới đạt được, nhưng hình thức bên ngoài thì.... khụ khụ, làm người ta chỉ nhìn thôi đã không dám ăn.

Thấy tài nghệ nấu nướng đẳng cấp năm sao của mình không được phát huy, không khỏi than vãn một tiếng: “Đời thời cơ khác vậy.” Vì để chứng minh sự tồn tại của mình vẫn còn có chút ý nghĩa, tiến vào phòng bếp cũng không phải là vô ích, miễn cho Lý Quỳnh lại được cơ chế cười mình một lần nữa, đoạt lấy ống tre thổi lửa trên tay Anh Tử giúp Mộc đại thẩm nhóm lửa.

Cách nhóm lửa ở cổ đại thật đúng là không phải để cho người làm mà, vừa thổi lửa vừa châm củi, nóng chết đi được, cả hai bàn tay dính đầy tro củi. Lục Tiểu Thanh mồ hôi ướt đầm, vô cùng đáng thương nhìn thoáng qua Mộc đại thẩm, lau mồ hôi trên trán, thật sự đã muốn lùi bước quay về phòng cùng bọn Lý Quân Hiền thưởng thức trà, nhưng là Mộc đại thẩm một bên tát bật sai bảo nữ nhi của mình làm việc này việc nọ, một bên luống cuống tay chân làm việc, không chú ý tới ánh mắt đáng thương của Lục Tiểu Thanh.

Thôi vậy, thấy mọi người làm việc tát bật như vậy, mình trước cổ găng chịu đựng vậy, nói như thế nào cũng là do mình kéo một đám đông đến đây, Mộc đại thẩm mới phải tát bật nhiều việc như vậy, dù nói như thế nào mình cũng cảm thấy có chút áy náy, nóng liền nóng coi như là mình đang tắm vậy, Lục Tiểu Thanh hít sâu một hơi, tiếp tục công việc thần thánh mà vĩ đại của mình.

Một mâm cơm được bưng ra bên ngoài, bởi vì vẫn còn phải duy trì lửa trong bếp, mà Lục Tiểu Thanh không có đi ra theo, chỉ có thể ngồi xổm trông bếp, một bên ôm bụng đói, một bên nhóm lửa, nhìn thấy Mộc đại thẩm đã vội vàng quay trở lại, trong lòng một bên băn khoăn, một bên nghĩ mình khi nào thì mới không cần trông bếp nữa, đói chết mình rồi.

Trong đại sảnh, bọn Long Tử Vũ cùng Hồng Ngọc cũng đều đã đến đông đủ, tổng cộng tám người ngồi ở bàn ăn, Hồng Ngọc kỳ quái nhìn khắp nơi một lượt, mới hỏi: “Tỷ tỷ lại chạy đến chỗ nào rồi?”

Lý Quỳnh cười khúc khích nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ đang ở trong bếp biểu diễn màn Tiên Nữ Tán Hoa, hiện tại đang ở trong bếp làm nha đầu nhóm lửa.” Lý Quỳnh thấy Anh Tử mang đồ ăn lên, nói mấy câu liền hỏi ra chi tiết.

Ngô Lệ Hoa kinh ngạc nói: “Nha đầu nhóm lửa? Loại chuyện thấp kém này mà tỷ tỷ cũng làm sao?”

Lý Quân Hiền cười nhẹ nói: “Tiểu Thanh đã từng nói: Chức nghiệp cũng không phân địa vị cao thấp, ở trong mắt Tiểu Thanh chúng ta cùng những ngư dân này không khác biệt là mấy, dù sao cũng đều là con

người, về phần làm nha đầu nhóm lửa hay là làm chủ tử đại nhân, ta nghĩ nàng không phân biệt chuyện này đâu, ở trong mắt của nàng chỉ phân biệt nhiều tiền hay ít tiền mà thôi.”

Hồng Ngọc mỉm cười nói: “Tỷ tỷ quả thật là một người như vậy, trong mắt của tỷ tỷ vạn vật trên đời không có phân biệt, chẳng phân biệt được cao thấp giàu nghèo, chẳng phân biệt được nam nữ, tôn ti trật tự, tỷ tỷ từng nói qua bốn chữ : đối xử bình đẳng.”

Ngô Lệ Hoa gật gật đầu nói: “Ta đã biết, là do tư tưởng của ta đã quá thâm căn cố đế.” Kỳ thật, bọn họ cũng không biết, Lục Tiểu Thanh cái gì cũng không để ý, cái gì cũng không so đo, là bởi vì nguyên nhân hoàn cảnh sinh tồn mà ra, cũng bởi vì nàng không có đem tâm của mình đặt lên một người nào đó ở nơi này, một người tâm không đặt ở một ai, thì có cái gì để cho nàng so đo đây ? Bởi vì để ý cho nên mới so đo, bởi vì không cần cho nên mới không so đo. Lý Quân Hiên cùng Hồng Ngọc nhìn thấu sự rộng rãi của nàng, nhưng lại không nhìn ra bởi vì nàng vô tâm cho nên mới không thêm để ý. Mà điểm này chỉ có Vô Diễm đã nhìn ra, nhưng là chàng hiện tại lại mất đi tư cách tiến vào trái tim nàng mất rồi.

Long Tử Vũ nghe Lý Quân Hiên nói vậy, nhướn mày nói: “Những lời này ta giống như đã từng nghe qua ở đâu đó thì phải?”

Lý Quân Hiên nhìn thoáng qua Long Tử Vũ, khẽ cười cười nói: “ Phú Nguyệt Lâu ở Tô Châu, ta đã từng tìm đến một tái thần tiên để đoán một quẻ.”

Long Tử Vũ nghe vậy sắc mặt trầm xuống, hẳn đã ở trên lầu đó, vậy chẳng phải là những lời kia hẳn cũng đã nghe được rồi hay sao? Những lời vừa rồi là đang ngầm cảnh cáo ta mọi chuyện phải cẩn thận một chút, không được động vào Lục Tiểu Thanh này, nếu không sẽ làm cho ta đẹp mặt, bất quá trước mắt Lục Tiểu Thanh này chính là đồng bọn hợp tác tốt nhất của ta, ta đại gì mà động vào nàng. Trong lòng suy nghĩ nhanh, liền hiểu được ý tứ trong lời nói của Lý Quân Hiên, ngay lập tức cũng khôi phục lại dáng vẻ bình thường, ha ha cười nói: “Ta cũng từng tìm hẳn xem inh một quẻ, xem ra mọi người đều là người có duyên với nhau.” Lý Quân Hiên khẽ gật đầu không nói gì.

Mấy người đang cùng nhau trò chuyện, thì nghe phía sau truyền đến một tiếng hô to: “Tránh ra, cua hấp đến rồi đây.” ngay lập tức có một thân ảnh vọt lại đây, Vân Thiên vội vàng đứng tránh sang một bên nhường đường, sau khi đồ ăn được đặt lên bàn, chỉ thấy người tới là một nữ tử mặt đen nhem nhuốc, toàn thân mùi khói bếp, đang đặt mông ngồi xuống vị trí cao nhất, nhắc đĩa lên liên tục hô: “Mau ăn, mau ăn, món này do đích thân ta coi lửa nồi hấp đó, nhất định ăn rất ngon.” Vừa nói vừa gấp lấy một con bò vào trong bát của mình, bắt đầu công cuộc chiến đấu với cua hấp.

Mọi người đầu tiên là sững sốt, tiếp theo đều ha ha cười ha hả, Lục Tiểu Thanh nhất thời đặt đĩa xuống, khó hiểu hỏi: “Cười cái gì?” Cúi đầu nhìn thoáng qua mình một cái, mặc dù có mấy chỗ đen đen nhưng là không có gì đáng ngại, vừa rồi mình cũng đã đi rửa sạch tay, có cái gì buồn cười đâu?

Một bàn đầy người không hện mà cùng lắc đầu nói: “Không có gì.” sau đó liền tự động cầm đĩa lên, lại nhìn không được cười không ngừng. Thật lâu sau, chỉ nghe một tiếng gầm đầy giận dữ phá không truyền đến: “Ta muốn giết các người.”

Cuộc sống ở vùng biển thật là yên bình và thoải mái, thỉnh thoảng còn kiếm được số bạc lớn, Lục Tiểu Thanh vui đến quên cả trời đất, mỗi ngày đều nghĩ ra một trò mới lạ, làm cho tất cả mọi người đều lưu luyến không muốn quay về, liền quyết định ở lại đó chừng thêm mười ngày. Trong khoảng thời gian này, Thiên Vũ mang theo lương thực, ngày đêm thần tốc quay trở lại kinh thành.

Buổi chiều, trong Tấn vương phủ, Thiên Vũ cùng Vô Diễm ngồi đối diện nhau, nhìn vẻ mặt mỗi một cùng cao hứng của Thiên Vũ, Vô Diễm lạnh lùng hỏi: “Người đâu? Đệ vì sao lại không mang nàng về cùng?” Nghĩ lại hôm nay mình cao hứng phần chần ra khỏi thành đi nghênh đón Thiên Vũ hồi kinh, nhưng lại ngoài dự đoán, không thấy người trong lòng cùng Thiên Vũ trở về, trong nháy mắt thất vọng cùng sợ hãi, thiếu chút nữa bạo phát.

Thiên Vũ nhìn thoáng qua khuôn mặt lạnh như tiền của Vô Diễm, bất đắc dĩ thở dài nói: “Huynh không cần phải lo lắng, Tiểu Thanh không có xảy ra chuyện gì đâu, nàng đang hưng trí bừng bừng với việc làm ăn của nàng, huynh cũng biết đấy, chỉ cần vừa nói đến tiền, thì cho dù có chín đầu ngựa cũng không kẻo được nàng quay về, nàng không muốn trở về, đệ có biện pháp bắt nàng trở về sao?”

Dừng lại một chút thấy Vô Diễm vẫn dùng ánh mắt giết người nhìn mình, không khỏi lắc đầu nói: “Huynh không cần lo lắng đến sự an nguy của nàng, ở Giang Nam có Quân Hiên làm chỗ dựa cho nàng, còn có thể lực nào dám trêu chọc nàng sao? Đưa mắt nhìn khắp Giang Nam cũng không tìm ra được một người dám đắc tội với Hà Gian vương phủ, tuy rằng Quân Hiên không theo đường quan, mà lại đi con đường kinh thương, nhưng tốt xấu gì cũng là tiểu vương gia của Hà Gian vương phủ, vẫn có sức uy hiếp lớn, có huynh ấy ở bên cạnh Tiểu Thanh, đệ mới yên tâm một mình trở về như thế, huynh cứ yên tâm đi.”

Vô Diễm mặt lạnh trầm mặc nửa ngày hỏi: “Ý của đệ là Quân Hiên đối với Tiểu Thanh rất tốt sao?”

Thiên Vũ nhìn thoáng qua Vô Diễm gật gật đầu nói: “Quân Hiên cùng Tiểu Thanh đã sớm quen biết từ trước, đệ từ Tiểu Quỳnh nghe được vài chuyện, ở Tô Châu, Quân Hiên quen được Tiểu Thanh, ngày đó huynh mang Tiểu Thanh đi, Quân Hiên thiếu chút nữa lật tung đất Giang Nam lên để tìm Tiểu Thanh, xem bộ dáng Quân Hiên như vậy.....”

Vô Diễm nhìn Thiên Vũ liếc mắt một cái, hai người trầm mặc nửa ngày, Vô Diễm nắm tay thật chặt thành quyền, đột nhiên mở miệng nói: “Đệ nói nàng cùng với diêm thương làm ăn?”

Thiên Vũ nhìn thoáng qua khí chất càng thêm lạnh của Vô Diễm, gật đầu nói: “Đúng vậy, bảy mươi vạn bao lương thực đệ mang về lần này, cũng là do Tiểu Thanh tìm diêm thương gom góp được, nàng nói nàng có một vụ làm ăn cùng với Diêm thương, lại không nói rõ tình hình cụ thể cho đệ biết, bắt quá đệ cũng không hiểu lắm về việc buôn bán, cho dù có biết cái gì, cũng vẫn là sẽ dung túng nàng. Dù sao bên cạnh Tiểu Thanh có Quân Hiên hỗ trợ, đệ nghĩ đám diêm thương này cũng không chiếm được nhiều lợi đâu.”

Vô Diễm nghe Thiên Vũ nói xong, yên lặng đứng lên, tiêu sái bước vài bước, lại quay lại nhìn Thiên Vũ khẳng định nói: “Đệ cũng không phải là không biết nàng cùng đám diêm thương đó làm ăn cái gì, lúc đệ đi tiếp nhận số lương thực này chắc đã nghĩ tới, chính là đệ vẫn dung túng để nàng đi làm, vạn nhất xảy ra chuyện, địa vị Tần vương của đệ có còn giữ được hay không? Đây chính là cùng luật pháp của triều đình đối nghịch đó.”

Thiên Vũ cười nhẹ nhìn Vô Diễm nói: “Huynh cũng đoán được Tiểu Thanh có thể cùng đám diêm thương này làm ăn gì sao? Chỉ có muối lậu, ngày đó đám diêm thương này muốn mượn tay Tiểu Thanh đưa đến bảy mươi vạn bao lương thực này cho đệ, đệ chỉ biết bọn họ là lợi dụng Tiểu Thanh tới bám víu vào đệ, đồng thời càng mượn sức của Tiểu Thanh trở thành đồng bọn với họ, bắt quá Tiểu Thanh cũng là người có lá gan lớn, nàng sẽ bận tâm đến có làm sai hay đúng với luật pháp của triều đình hay sao? Nàng chỉ biết quan tâm đến buôn bán có được lời hay không mà thôi, còn lại sẽ chẳng quan tâm đến chuyện gì khác, bởi vì cho dù trời có sập xuống, cũng có chúng ta chống cho nàng, nàng định sẵn chúng ta rồi.”

Vô Diễm nhún mày hỏi: “Quân Hiên cũng không phản đối sao?”

Thiên Vũ lắc đầu nói: “Tiểu Thanh đã quyết định, phản đối có tác dụng gì không? Quân Hiên cũng nhìn ra diêm thương cũng không phải hạng người tốt gì, bắt quá với năng lực của huynh ấy, những người đó sẽ không làm hại được Tiểu Thanh đâu.”

Vô Diễm trầm mặc nửa ngày, mới ngồi xuống nói: “Đệ cùng Quân Hiên đều thấy được bằng thể lực của hai người, những người này đều không dám động tới nàng, ngược lại còn dùng tiền bạc để lấy lòng nàng, nếu chỉ có một dị thường, Quân Hiên khẳng định sẽ ra tay diệt trừ đối thủ trước, nhưng là hai người lại không nghĩ tới, việc làm ăn của nàng mới bắt đầu, tất cả thủ hạ đều là những nông dân, chưa từng trải qua sự đời, tuy rằng nàng có ân với họ, bọn họ nhất định sẽ trung thành với nàng, nhưng là những người đó có thể làm được gì? Dựa vào kiến thức hiện tại của bọn họ, sao có thể đấu lại với những kẻ lão luyện trên thương trường như đám diêm thương đó được.”

Diêm thương chính là thương nhân giàu nhất thiên hạ, ngay cả triều đình cũng phải nể mặt bọn họ, có thể dễ đối phó sao? Với thân phận của Quân Hiên, cho dù mỗi ngày đi theo nàng, nhưng góc khuất trong việc làm ăn giữa nàng và diêm thương, Quân Hiên phần lớn muốn chạm tay vào cũng không được, chỉ có thể ở một bên xao sơn chấn hổ (1) lúc nào cũng phải đề phòng. Việc làm ăn khác không cần phải nói, nhưng đây chính là buôn muối lậu, không cần thận một chút thôi là sẽ muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

[1] Xao sơn chấn hổ : công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ. Đây là một loại chiến lược, chỉ uy hiếp trên hình thức, phô bày thực lực quân sự khiến đối phương phải sợ hãi mà khuất phục, đạt được mục đích không

chiến mà thắng. Sau này được dùng với nghĩa rộng: cố ý cảnh báo, khiến người ta phải chấn động.

Tương tự như câu rung cây nhất khỉ bên mình

Đám diêm thương đó tuy rằng hiện tại sẽ không gây khó dễ cho nàng, nhưng ai có thể biết được, vạn nhất có một ngày thật sự xảy ra chuyện, vụ giao dịch ngầm này sẽ rất bất lợi cho nàng, khi đó phải làm sao? Hai người đã quá sơ xuất, cũng đã qua sủng nàng rồi.”

Thiên Vũ nghe vậy liền biến sắc, hiển nhiên là không có nghĩ đến những vấn đề này, nhú mày nhìn Vô Diễm nói: “Quả thật là sơ sót, đệ với Quân Hiên chỉ nghĩ có chúng ta chống lưng cho nàng, ai dám động đến nàng, lại đã quên mất thủ hạ của Tiểu Thanh cũng không phải là loại lão luyện, dày dạn kinh nghiệm trên thương trường, những người đó tuy rằng trẻ tuổi, việc lao động chân tay trên bến tàu đương nhiên là không làm khó được bọn họ, nhưng cùng diêm thương giao tiếp thì bọn họ còn quá non.”

Vô Diễm vẻ mặt xơ xác tiêu điều nói: “Tuy thế lực của Quân Hiên ở Giang Nam rất mạnh, chỉ cần liếc mắt thôi cũng đủ thấy thủy, lục, quan, thương, không ai là không nể mặt Hà Gian vương phủ, không ai dám động vào người được Hà Gian vương phủ bảo vệ, nhưng loại chuyện hoạt động ngầm như thế này, thế lực mạnh cũng khó mà giải quyết được, làm Vương gia an nhàn thoải mái lâu rồi, nên mới buông thả như thế sao? Quân Hiên sao có thể phạm phải sai lầm lớn như vậy được?”

Nhú mày trầm ngâm một chút, sau nói: “Đúng rồi, là hấn có lòng mà không có sức, nhất cử nhất động của Hà Gian vương phủ đều bị bao nhiêu ánh mắt dòm ngó, từ triều đình cho đến các quan địa phương, ngay cả các bang phái thương lữ đều nhìn tròn chọc vào bọn họ, nhưng là chỉ cần một ngày hấn vẫn còn là Tề quận vương, thì không thể thoát khỏi cảnh bị kẻ khác nhìn chăm chú, nghiền ngẫm được.”

Nếu điều động thủ hạ tài ba của mình đến giúp nàng, đây chính là ngang nhiên chống đối lại triều đình, tội danh quy kết này đừng nói là Quân Hiên, mà ngay đến toàn bộ Hà Gian vương phủ đều không gánh vác nổi, nếu không điều động thủ hạ tài ba đến giúp nàng, thì việc làm ăn kia của nàng liền rất không an toàn. Chỉ sợ sẽ có một ngày cả thuyền bị lật, lại đem một mình nàng đẩy lên đầu sóng ngọn gió, lúc đó đã trễ không thể cứu vãn nổi.”

Thiên Vũ trầm tư thật lâu sau nói: “Đệ nghĩ ý tứ của Quân Hiên chính là, không có chuyện gì xảy ra, để cho Tiểu Thanh đục nước béo cò là tốt nhất, nếu thật sự xảy ra chuyện, thì vào thời điểm mấu chốt sẽ bảo vệ Tiểu Thanh, còn thủ hạ của Tiểu Thanh sống hay chết cũng không phải là chuyện Quân Hiên để ý, chúng ta cũng vậy, chỉ cần Tiểu Thanh không xảy ra chuyện gì, những thứ khác đều không quan trọng, với năng lực của Quân Hiên hấn là sẽ không có trở ngại gì.”

Vô Diễm khẽ thở dài một hơi nói: “Chúng ta không thêm để ý, nhưng là có người để ý, nàng là người rất coi trọng tình cảm, nếu thật sự có một ngày như vậy, biết bởi vì mình tham tiền mà có biết bao nhiêu người phải mất mạng, ta không biết nàng sẽ thành bộ dáng gì nữa đây?”

Thiên Vũ nhìn thoáng qua Vô Diễm nhẹ giọng nói: “Cũng chỉ có huynh hiểu nàng nhất.”

Vô Diễm trầm mặc nửa ngày khẽ cười khổ, Thiên Vũ thấy thần sắc nửa lo lắng nửa buồn bã của Vô Diễm, không khỏi nói sang chuyện khác: “Nếu nguy hiểm như vậy, bằng không truyền tin để cho Quân Hiên chặt đứt việc làm ăn này của Tiểu Thanh ?”

Vô Diễm lắc đầu nói: “Không được, thứ nhất : nàng sẽ không nghe, có vụ làm ăn kiếm được nhiều bạc như vậy, nàng là có thể giẫm lên tất cả luật pháp, nàng đã từng nói qua, khi làm mà có 50% lợi nhuận, như vậy nàng có thể coi rở tất cả luật pháp; khi làm mà có 200% lợi nhuận, sẽ giẫm lên tất cả luật pháp, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ thì nàng sẽ không buông tay.

Thứ hai : trong thời gian đệ trở về, nàng đã bắt đầu hành động, một khi đã tham dự vào, sẽ không thể nhấc chân ra dễ dàng như vậy được, nếu mạnh mẽ rút chân ra, thì không chỉ có nàng gặp nguy hiểm, mà cuộc sống Tấn Vương của đệ cũng sẽ không còn được thoải mái như trước nữa. Đã biết bí mật của người khác, còn muốn một cọng lông cũng không bị tổn thương là điều không thể. Nếu những người đó quay đầu nhập vào thế lực khác, địa vị Thân Vương của đệ khả năng sẽ khó mà giữ được.”

Thiên Vũ nhú mày nhìn Vô Diễm hỏi: “Vay ý của huynh là?”

Vô Diễm trầm ngâm nửa ngày nói: “Việc làm ăn này phải làm, nhưng là nên làm như thế nào? Nên đề phòng chỗ nào? Nên nắm chắc chỗ nào? Lại phải có người giúp nàng quyết định, nàng chỉ biết đến lợi nhuận cao, nhưng lại không biết nguy hiểm cao bao nhiêu, nếu người bên cạnh cũng không có hữu dụng, không giúp đỡ được cái gì, nếu không có trợ thủ đắc lực, không thể khiến cho việc làm ăn của nàng lắng đọng lại, như vậy việc làm ăn của nàng cũng chỉ giống như bọt biển, cực nhanh sẽ đạt tới đỉnh cao, sau đó cũng rất nhanh sẽ vô lực từ bên trong rơi tòm xuống.”

Thiên Vũ thấy Vô Diễm đã có chủ ý, không khỏi cười nói: “Không nghĩ tới việc buôn bán cũng phải do trời phú, hay là huynh cũng dạy đệ cách làm ăn đi, chờ khi nào đệ không có tiền, cũng sẽ làm ăn buôn bán.”

Vô Diễm không có cười, trừng mắt nhìn Thiên Vũ liếc mắt một cái nói: “Cứ lời quản gia của đệ về là xong, nàng có nhiều tiền như vậy, há lại để chủ tử của mình lẫn lộn ở bên ngoài kiếm ăn sao. Không nói đùa nữa, việc này cứ giao cho ta xử lý, ta sẽ không để cho nàng phải chịu một chút thương tổn nào, cho dù là tiềm tàng cũng không được.”

Cáo biệt Thiên Vũ trở lại vương phủ, Vô Diễm không có làm kinh động đến bất luận kẻ nào, chỉ lẳng lặng ngồi ở Minh Hiên trước đây Lục Tiểu Thanh có từng ở qua một đêm, từ khi Lục Tiểu Thanh đi rồi, chàng ra lệnh trừ bỏ hạ nhân quét tước dọn dẹp vệ sinh, còn lại không cho phép bất luận kẻ nào được bước vào nơi này.

Ngồi ở đầu giường, Vô Diễm yên lặng nhìn vì sao sáng lấp lánh trên bầu trời bên ngoài, dưới ánh trăng sáng trong, một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, tản ra nồng đậm tư vương, khuôn mặt vẫn như bức tượng được điêu khắc, gò má vẫn kiên nghị như trước, chỉ hơi hơi gầy đi một chút, nhưng lại càng làm tăng thêm vẻ thành thực đầy mị lực, trong tay vô ý thức nhẹ vuốt ve chiếc gối, khí thế quanh người nhưng lại càng lạnh hơn.

“Thanh Nhi, nàng muốn bay, ta sẽ chấp cánh cho nàng, mặc cho nàng bay lượn, đến khi nào nàng mỏi cánh muốn nghỉ tạm, ta sẽ xây cho nàng một bến cảng để cho nàng cập bến tránh gió mưa.” Dưới ánh trăng, ánh mắt Vô Diễm không thể lường, chỉ mang theo sự tự tin cùng kiên định.

Vô Diễm đứng lên nắm chặt vào thành ghế dựa ở trước mặt, nhẹ giọng lại kiên định nói: “Cho dù nàng muốn hái sao, nếu người cùng nàng đi hái không phải là ta, ta cũng sẽ bắc thang trời cho nàng, cho nàng một đường lên đến tận nơi.” (Hức hức bảo sao mình lại yêu Vô Diễm ca đến thế *rút khăn lụa lau lệ*)

Ngày hôm sau, lâm triều xong, Vô Diễm không có về cùng Thiên Vũ, mà một mình cưỡi ngựa ra khỏi thành. Cách kinh thành sáu bảy mươi dặm là một thôn trang nhỏ, trong một gian nhà ngói, có một nam tử hơn ba mươi tuổi, gương mặt điềm đạm nhã nhặn, khí chất tao nhã, vẻ mặt tràn ngập ý cười, đang ở trong sân cho gà ăn.

Nương theo tiếng bước chân, một bóng người tà tà đứng ở phía sau hắn, nam tử này cũng không có quay đầu lại, chính là khóe miệng ý cười càng đậm, chờ sau khi cho đàn gà con ăn xong, duỗi lưng một cái, nói: “Đã đến.” người phía sau trả lời: “Đã đến.”

Nam tử chậm rãi đứng lên, xoay người lại nhìn Vô Diễm nói: “Người rốt cục đã đến.” Vừa nói vừa mỉm cười đi về phía đồng ruộng phía trước.

Người tới đúng là Vô Diễm, Vô Diễm đi theo phía sau nam tử này, chậm rãi đi tới bờ ruộng, nửa ngày mới mở miệng nói: “Lần này ta đến là muốn người trả nợ ân tình người thiếu ta.”

Nam tử kia quay đầu mỉm cười nhìn Vô Diễm, thần thái vô cùng thoải mái nói: “Nói đi, ân tình ta nợ người cuối cùng cũng đã có dịp để trả rồi.”

Vô Diễm nhìn thoáng qua người trước mặt tên là Tiết Khánh, vẻ ngoài người này rất là vô hại, đi ở trên đường cũng sẽ không bị mọi người chú ý đến, nếu bị lạc vào đám đông sẽ không tìm thấy người, không có một chút đặc sắc, nhưng không ai biết được rằng, bộ dạng này chỉ là vẻ bọc bên ngoài, hắn chính là đang giấu tài.

Năm đó ngẫu nhiên cứu được hắn từ trong tay bọn cường đạo, nếu không phải hắn cứ khẳng khẳng một mực muốn trả nhân tình, thì chàng cũng không đặc biệt thăm dò lai lịch hắn, như thế nào cũng không thể

nghĩ được rằng Tiết Khánh này lại lợi hại như thế, vốn vẫn muốn lưu trữ nhân tình này, nghĩ đợi đến có chuyện quan trọng nhất sẽ dùng tới, hôm nay vì Tiểu Thanh, đành để hấn trả lại nhân tình này vậy.

Vô Diễm cũng không nhiều lời vô nghĩa: “Ta muốn người đi giúp một người, tên là Lục Tiểu Thanh, người này đang ở Giang Nam làm ăn với diêm thương, ta muốn người toàn tâm toàn ý giúp nàng xử lý tất cả mọi chuyện, mặc kệ nàng làm cái gì, người đều phải giúp nàng, chuyện này ta nghĩ đối với người mà nói thật sự là việc nhỏ.”

Tiết Khánh dừng lại cước bộ, nhìn thoáng qua Vô Diễm, vẫn như trước cười nói: “Ta từng đáp ứng giúp người làm một chuyện, báo đáp lại ân cứu mạng ta ngày đó của người, ta nghĩ đến người sẽ vận dụng thật tốt cơ hội này, không nghĩ tới chuyện lại nhỏ bằng hạt vừng thế này, trong vương phủ của người, người tài ba không ít, vì sao lại nghĩ đến ta? Vô Diễm, ta lại cho người một cơ hội nữa, lời nói vừa rồi ta cho phép người thu hồi lại, một lần nữa đưa ra yêu cầu của người.”

Vô Diễm cũng dừng lại cước bộ, lắc đầu kiên định nói: “Vẫn là chuyện này, hãy vì nàng xử lý mọi chuyện thật tốt, giúp nàng xử lý tốt mọi chuyện nàng muốn làm, bảo vệ tốt nàng, đừng cho bất luận kẻ nào, chuyện gì xúc phạm đến nàng, đây chính là yêu cầu của ta, chỉ cần người làm tốt, thì người đã trả được nợ ân tình cho ta rồi.”

Tiết Khánh nhìn vẻ mặt thận trọng cùng kiên quyết của Vô Diễm, nửa ngày mới nhẹ giọng cười nói: “Nếu là yêu cầu người đưa ra, được rồi, chuyện này ta đáp ứng, bất quá, về sau người cũng không nên hối hận.”

Vô Diễm khẽ cười cười nói: “Sẽ không hối hận.”

Tiết Khánh không nhìn Vô Diễm, lười biếng nói: “Vốn ta tưởng yêu cầu của người chính là muốn ta nghĩ biện pháp đưa Lý Trị ngồi vào chiếc ghế thái tử cơ.”

Vô Diễm trầm mặc một lát nói: “Ta đúng là đã từng nghĩ như vậy.”

Tiết Khánh nghe Vô Diễm nói như thế, kinh ngạc nhìn Vô Diễm liếc mắt một cái nói: “Ta nghĩ người chưa từng nghĩ qua, thì ra người lại không phải là không có nghĩ qua, mà là cam nguyện buông tha ý nghĩ đó, phải biết rằng bằng với bản lĩnh của ta, muốn cho Lý Trị ở trong thế lực mạnh của Lý Thái, Lý Cách ngồi vào vị trí thái tử, cũng không phải là không làm được, người lại làm cho ta đi độ sức cùng với một đám diêm thương, xem ra đối với người, Lục Tiểu Thanh này còn trọng yếu hơn so với đám quần thần cao ngạo.”

Vô Diễm nhìn thoáng qua chân trời ở phía xa xa, trầm mặc không nói gì, nếu chính mình phò trợ Lý Trị ngồi vào vị trí thái tử, về sau khi hấn lên ngôi, dựa vào quan hệ tốt của hai người lúc trước, trở thành Hà Gian vương danh chấn một phương cũng không phải là chuyện không có khả năng, bất quá chính mình lại ngay cả suy xét đều không có suy xét, liền lựa chọn giúp nàng, xem ra trong mắt mình vinh hoa phú quý cũng không quan trọng bằng nàng.

Tiết Khánh thấy Vô Diễm không nói gì, vẫn tươi cười nói: “Có cần ta phải báo cáo mọi chuyện với người không?”

Trong trầm mặc Vô Diễm lắc đầu nói: “Không cần, về sau nàng chính là chủ tử của người, ta chỉ là một người ngoài, người chỉ cần đem tất cả chuyện nàng muốn làm đặt ở vị trí đầu não là được rồi, nếu gặp phải chuyện người không giải quyết được, người báo cho ta.” Tiết Khánh nhìn vào mắt Vô Diễm, sau đó đưa mắt nhìn trời cao, nhẹ giọng nói: “Người này, ta có chút tò mò rồi đây.”

52. Chương 083

Chương 83: Party tiệc nướng trên bãi biển

Minh Châu, Lục Tiểu Thanh đang ở trên bờ biển câu cá, không ngừng hít xì hơi liên tục, cảm thấy quái lạ xoa xoa cái mũi nói: “Quái lạ, là ai đang nghĩ đến ta vậy?”

Lý Quỳnh ở một bên cùng nòng câu cá, ha ha cười nói: “Ai nghĩ đến tỷ chứ? Những người mà tỷ quen biết đều đang ở bên cạnh tỷ, còn có ai sẽ nhớ tỷ đây.” Bên cạnh Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa cũng che miệng mà cười, hôm nay mọi chuyện xử lý cũng đã tạm ổn, nên có thời gian đi câu cá cùng Tiểu Thanh, nhìn nửa ngày không có một con cá nào mắc câu, Lục Tiểu Thanh không khỏi nói: “Về thôi, về thôi, một con cá cũng không có.” Lý Quân Hiên đang đứng ở đuôi thuyền cũng tùy theo ý nàng, muốn trở về thì trở về, dù sao nhiều ngày nay ngoài học được cách chèo thuyền ra, thì nàng cũng không học được gì.

Năm người cười đùa tiêu sái bước lên bờ, phía trước có một người vừa hô to vừa chạy tiến lên phía bọn họ, nói với Lục Tiểu Thanh: “Lục lão bản, có vài vị bằng hữu của ngài đến tìm ngài.”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người không biết là bằng hữu nào đến tìm mình, chẳng lẽ là nói Vô Diễm từ Giang Nam tới đây, tuy rằng còn vài ngày nữa mới đến giao hẹn, nhưng là vẫn chưa hết ba tháng mà, chột dạ dừng bước, kiễng chân nhìn về đoàn người ở phía xa xa đang đi về hướng này.

Rất xa chỉ thấy có một nam tử mang theo hai nữ tử đang đi tới đây, Lục Tiểu Thanh cảm thấy hồi hộp, sẽ không phải là Vô Diễm thật sự vác đao đến bắt người đó chứ? Không khỏi nghiêng người trốn ở phía sau lưng Hồng Ngọc, Ngô Lệ Hoa ở bên cạnh khó hiểu khi thấy Lục Tiểu Thanh vừa rồi còn điệu võ dương oai, như thế nào lại lập tức liền biến sắc, chỉ có Lý Quân Hiên thần sắc có chút thay đổi, trong mắt trong nháy mắt hiện lên một tia đau khổ, một tia bất đắc dĩ, một tia đau lòng.

Chờ đến khi mấy người đó đến gần, Lục Tiểu Thanh nhìn thấy không phải là Vô Diễm, nhất thời tức giận nhảy ra, còn chưa có há mồm nói chuyện thì phía trước vang lên hai tiếng gọi to duyên dáng: “Tỷ tỷ.” Hai bóng người chạy đến trước mặt Lục Tiểu Thanh.

Vừa rồi chỉ chú nhìn tên nam nhân kia, không có chú ý nhìn hai nữ nhân ở bên cạnh, lúc này vừa nghe thấy hai nàng lên tiếng gọi mình, chú ý nhìn lại, Lục Tiểu Thanh không khỏi kinh ngạc kêu lên: “Lục Tụ, Lan Tâm, các muội sao lại đến đây?”

Lục Tụ, Lan Tâm đã lâu không được thấy Lục Tiểu Thanh, tự nhiên là có biết bao nhiêu chuyện muốn nói, Hồng Ngọc đứng ở một bên cũng cao hứng khi thấy hai tỷ muội của mình đến đây, nhất thời bốn người riu ra riu rít ôm nhau nói chuyện không ngừng, Lý Quân Hiên đứng ở bên cạnh mỉm cười kéo Lý Quỳnh, cùng Ngô Lệ Hoa rời đi, loại trường hợp này vẫn là không nên quấy rầy là tốt nhất.

Bốn người ngồi ở trên bờ cát, Lục Tiểu Thanh nghe Lan Tâm bô bô nói chuyện, nhất thời hỏi: “Hai muội sao lại đến đây? Là Thiên Vũ muốn hai người đến sao?”

Lục Tụ thân thiết lôi kéo tay của Lục Tiểu Thanh nói: “Tấn vương gia quả là có ý tứ này, nhưng hơn hết đây lại là ý tứ của Tiểu vương gia - Kinh Quận vương của chúng ta nha.”

“Vì sao? Để hai muội ở trong vương phủ hưởng phúc không phải tốt hơn hay sao? Sao lại phải đem hai muội đến chỗ này với ta, hai muội là nữ tử, bọn họ cũng yên tâm để hai muội đi sao?”

Lan Tâm cười sáng lạn nói: “Tỷ tỷ ở bên ngoài lập nghiệp, bọn muội muội như thế nào có thể tránh ở trong vương phủ nhàn hạ, lại nói tiếp, ở bên cạnh tỷ người có thể tin cậy liệu có mấy người đây? Bọn muội không đến giúp đỡ chiếu cố tỷ, thì còn ai vào đây?”

Lục Tiểu Thanh kinh ngạc hỏi: “Vô Diễm là cho hai người đến hỗ trợ ta sao?”

Lục Tụ gật gật đầu nói: “Kinh Quận vương nói thế này với bọn muội: ở bên cạnh tỷ tỷ người đáng tin cậy trên đầu ngón tay cũng chỉ có vài người, lần này ở Giang Nam bắt đầu việc buôn bán, nhiều lắm chính là sẽ tìm Ngô Lệ Hoa hỗ trợ, mới vừa khởi bước nên sẽ không có vấn đề gì, chỉ khi nào việc làm ăn đã vào quỹ đạo rồi, nhân công bận bịu sẽ gặp khó khăn, muội cùng Lan Tâm tuy rằng không biết về chuyện làm ăn, nhưng là trong hai người bọn muội, một người có vẻ thận trọng, một người làm việc dứt khoát, về sau có thể sẽ giúp được tỷ tỷ, cho nên bảo bọn muội đến đây.”

Lan Tâm tiếp lời: “Đúng vậy, hơn nữa bọn muội rất nhớ tỷ tỷ, vừa may có những lời nói đó của Kinh Quận vương, bọn muội đương nhiên là ngày đêm đi gấp đến đây, vốn Tiểu Xảo cũng muốn đến, nhưng muội ấy lại là chủ quản thu chi của Tấn vương phủ, nếu đi theo bọn muội tới đây, thì ở Tấn vương phủ sẽ không có người lo liệu, lại nói, Tiểu Xảo tuổi vẫn còn nhỏ, ở lại Tấn vương phủ thôi luyện thêm hai năm, sau đó mới có thể đến giúp tỷ tỷ.”

Lục Tiểu Thanh nghe hai người nói, trong lòng rất thích quyết định đó của Vô Diễm, huynh ấy biết đây chính là thời điểm mình đang cần người nhất, hai người bọn Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa căn bản bận không qua nổi, chính mình lại không giúp được gì cho hai người bọn họ, đấu tranh anh dũng còn có thể, nhưng bầy mưu tính kế thì có chút khó khăn, hiện tại lại có thêm hai người thân tín chia sẻ ưu lo cho Hồng Ngọc, thật sự là chuyện tốt, không khỏi vui vẻ nói: “Vô Diễm thật đúng là giống con giun trong bụng ta, cái gì huynh ấy cũng đều biết.”

Lục Tụ cười một tiếng nói: “Tỷ tỷ lúc nào cũng nói chuyện thú vị như vậy, à, đúng rồi, tỷ tỷ, Kinh Quận vương bảo bọn muội mang theo một người đến đây, nghe nói người này rất có năng lực, Kinh Quận vương bảo tỷ tỷ cứ đem chuyện buôn muối lậu giao cho hắn làm sẽ ổn thỏa.”

Bên cạnh Lan Tâm nói tiếp: “Ừm, Kinh Quận vương nói thủ hạ của tỷ tỷ phần lớn là người mới bắt đầu làm quen với công việc làm ăn, mà diêm thương cũng không phải loại người dễ đối phó, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là sẽ xuất hiện vấn đề, người này nghe nói là do Kinh Quận vương mời đến, năng lực tuyệt đối đáng tin.”

Lục Tiểu Thanh cắt ngang lời Lan Tâm, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Bọn họ làm sao biết ta buôn muối lậu?”

Hồng Ngọc tiếp lời: “Tỷ tỷ nghĩ tỷ không nói ra thì sẽ không có người biết hay sao? Ngày đó nhóm Vương gia chỉ cần đoán cũng có thể đoán được, nhưng lại cố ý làm như không biết, còn không phải là muốn giữ kín chuyện này cho tỷ hay sao, Tề quận vương có lẽ cũng biết chẳng qua là không nói ra mà thôi, tỷ tỷ, người mà Kinh Quận vương phái tới khẳng định không tồi, tỷ tỷ.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Tiết Khánh vẫn đứng ở bên cạnh, mỉm cười vỗ vỗ xuống bên cạnh, nói: “Nào, ngồi xuống cùng nhau nói chuyện, vừa rồi đã quên mất người, thật ngại quá.”

Tiết Khánh cũng không có khách khí, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lục Tiểu Thanh, nói: “Ta muốn người đem chuyện làm ăn buôn bán muối lậu, toàn bộ giao cho ta xử lý, người không được can thiệp vào cách làm của ta.” Dứt lời, trên mặt vẫn mỉm cười như trước, nhưng ánh mắt lại biến thành rất sắc bén.

Lục Tiểu Thanh không chút do dự nói: “Có thể, bất quá ta muốn biết tỉ mỉ về tiền bạc lưu động cùng việc làm ăn.” Nếu là do Vô Diễm giới thiệu đến, thì người này tuyệt đối đáng tin, tiền bạc không thể ủy quyền được, ta muốn làm tổng giám đốc.

Tiết Khánh nhướng mi nói: “Không thành vấn đề.” Trong mắt lại hiện lên ý cười, cô gái này thật là lạnh lẽo, chính mình chủ trương nói muốn nắm quyền, không chần chừ đồng ý ngay điều kiện của ta, xem ra thì không phải tin ta thì cũng là do thật sự rất tin tưởng vào Vô Diễm, bất quá giúp nữ tử thẳng thắn như vậy quả thật là không còn gì phải lăn tăn, không còn thấy mình quả là ủy khuất khi phải đi làm việc cón con này.

Giới thiệu Tiết Khánh cho Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa làm quen với nhau, đem Vân Thiên điều làm trợ thủ cho hắn, chỗ Long Tử Vũ tuy rằng ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì. Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng thì có thể nghỉ ngơi được một chút, quả thật trong hơn hai tháng nay thiếu chút nữa người bị công việc đè chết rồi, thấy hai người trong khoảng thời gian này quả thật rất vất vả, mỗi ngày chân mày nhíu chặt không giãn, hiện tại có thể nghỉ ngơi, Lục Tiểu Thanh nhất thời cảm động, lại thấy Lục Tụ, Lan Tâm đến đây, trong lòng rất là cao hứng, muốn chuẩn bị một bữa tiệc nướng buổi tối ở bờ cát, để thiết đãi huynh đệ tỷ muội của mình.

Ban đêm, bờ cát thật sự là đẹp, những vì sao trên bầu trời tỏa sáng lấp lánh, chiếu bờ cát mông lung mỹ lệ, Lục Tiểu Thanh sai người nhóm hai đồng lửa lớn, chiếu sáng cả bờ cát rộng mênh mông, ở giữa hai đồng lửa lớn hừng hực cháy, lại đốt lên mấy đồng lửa nhỏ, trên mỗi đồng lửa nhỏ có chống cái giá, Mộc đại thúc đang ngồi ở bên cạnh ha ha cười, lật cá nướng trong tay.

Cách đó không xa trên một đồng lửa khác, con trai của Mộc đại thúc là Hắc Tử đang nướng một con gà, mà ở một đồng lửa bên cạnh nói với hai đồng lửa trên thành hình tam giác, Long Tử Vũ cùng Lý Quân Hiên đang nướng khoai, lòng bàn tay của hai người đen kịt, thỉnh thoảng thêm củi đốt, thỉnh thoảng lại từ trong đồng lửa cao khoai lang đã được nướng chín ra, hai người vừa làm việc vừa nhìn nhau cười, có thể làm ột Quận vương cùng hội trưởng diêm thương làm công việc nướng khoai này, cũng chỉ có Lục Tiểu Thanh mới nghĩ ra được, cũng chỉ có năng mới không khách khí chỉ thị người này làm việc nào, người kia làm việc nào.

Ổ chỗ của Lục Tiểu Thanh cũng không phải là một đồng lửa, trước mặt nàng là chổng một cái khung sắt, ở giữa trống không thả những viên than củi lấy từ củi đã cháy hết ở những đồng lửa kia, ở phía trên đặt lưới sắt, mà lúc này trên lưới sắt khói đang bốc lên, Lục Tiểu Thanh ngồi ngay ngắn ở phía trước, một tay cầm bút lông lớn dính đầy dầu mỡ quét quét gì đó lên thức ăn được đặt ở trên lưới sắt, tay kia thì vung vẩy cây quạt, nóng quá, nóng quá, tuy rằng thời tiết đã sang lập thu rất mát mẻ, nhưng là đốt một lúc mấy đồng lửa lớn bé thế này, quả thật là sẽ có cảm giác nóng như mùa hè.

Lý Quỳnh ở bên cạnh mở to hai mắt, nhìn Lục Tiểu Thanh đến gần người, Hồng Ngọc cùng Lục Tụ đang gấp thức ăn ngon vào trong đĩa, Lục Tiểu Thanh vừa nướng vừa trò chuyện cùng Lục Tụ, nàng cảm thấy rất kỳ lạ với món đồ chơi trên tay Lục Tiểu Thanh, thật sự là chưa từng được nhìn thấy đồ vật dùng để nướng gì đó, còn phải thêm thật nhiều đồ gia vị, đều là do mình cùng mấy người chạy đi mua, bất quá hương vị nướng ra thật là thơm.

Cách đồng lửa không xa, Lan Tâm đang cùng với Vân Thiên, Vô Tu, Lãnh Dương bố trí bàn ăn, Lục Tiểu Thanh đã dặn dò cùng phân phó nên chuẩn bị như thế nào. Bất quá ở thời đại này bàn gỗ vừa nặng lại nhỏ, rõ ràng là không thích hợp khiêng đến bờ cát xa như vậy, cho nên trực tiếp dải một tấm tơ lụa Hàng Châu trắng noãn lên trên mặt đất, mặt trên bày đầy hoa quả, chén rượu cùng rượu gạo.

Xa xa Tiết Khánh cùng Ngô Lệ Hoa xách theo một rổ to đựng rau củ, mới chỉ thấy qua nướng heo, nướng dê, chứ chưa từng thấy qua nướng rau củ, Tiết Khánh vừa đi về bên này đã nhìn thấy một đám người lai lịch bất phàm đều bị nàng chỉ thị làm công, không khỏi ý cười càng sâu, nữ tử này thật là đặc biệt.

Chỉ một lát sau, mùi thơm đã xông vào mũi, cá nướng, gà nướng đều đã chín, Lục Tiểu Thanh người đầy mồ hôi, vung bút lông lên nói: “Được rồi, được rồi, party trên bãi biển bắt đầu, âm nhạc nổi lên.” Đúng lúc Lãnh Dương đi qua phải nghiêng người né tránh, khó khăn lắm mới tránh được tuyết bút vung lên bay ra toàn dầu mỡ của Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc hai tiếng, đứng lên hét lớn: “Bắt đầu, bắt đầu thôi, nguội ăn sẽ mất ngon, thịt nướng thơm ngào ngạt làm theo công thức của thế kỷ hai mươi một đây, phải long trọng gặt hái, mọi người lại đây ném thử nào, ném một miếng, không ngon không lấy tiền, nhanh lên, nhanh lên, chậm chân sẽ không còn.”

Bên cạnh Vân Thiên ngạc nhiên hỏi: “Lão bản, không phải là người mời khách sao? Như thế nào còn muốn khách trả tiền?”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua mọi người đang hi hi ha ha đi về phía nàng, trừng mắt nhìn Vân Thiên nhỏ giọng nói: “Đồ của ta khi nào thì đã miễn phí chưa? Bất quá người cứ yên tâm mà ăn, ta đã tìm được người coi tiền như rác để bắt hẩn trả tiền rồi, sẽ không bắt chẹt người đâu.” Hồng Ngọc cùng Lục Tụ ở bên cạnh nhìn nhau cười, ngẩng đầu nhìn Lý Quân Hiên đang đi tới.

Sau khi rửa sạch chân tay, mười mấy người ngồi vây quanh trên thảm lụa được trải ở dưới đất mà theo Lục Tiểu Thanh gọi đó là bàn ăn, Mộc đại thúc cùng Hắc Tử một người rót rượu ọi người, một người cầm dao tách toàn bộ gà cùng cá đã được nướng chín thơm phức, Lục Tiểu Thanh đắc ý chỉ vào món nướng chính tay mình làm: “Mau ném thử, đây chính là mỹ vị độc nhất vô nhị, có đưa mắt nhìn khắp đại Đường cũng chỉ có ta làm được, không có người thứ hai đâu.”

Lý Quỳnh nhìn tôm hùm nướng đen sì sì ở trước mặt, vẻ mặt quái dị nhìn Lục Tiểu Thanh hỏi: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, thứ này có thể ăn được không?”

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quỳnh vẻ mặt hoài nghi nhìn mình, đưa mắt bắn bốn phía nhìn mọi người đang ngồi trên chiếu, tất cả đều là sắc mặt quái dị nhìn vào đồ mình nướng, Lãnh Dương trực tiếp bỏ qua món kỳ lạ trước mặt, đứng dậy lấy một đĩa cá nướng lại đây ăn. Bên cạnh Lý Quân Hiên cùng Hồng Ngọc ha ha nhìn mình cười, cũng không có động thủ.

Lục Tiểu Thanh thấy mọi người thập phần không nể mặt mình, cười tủm tỉm nói với Lý Quỳnh: “Quỳnh Nhi, muốn quay về Dương Châu thì cứ nói với tỷ tỷ một tiếng, vừa vặn ngày mai có thuyền, tỷ tỷ gọi người đem muối về Dương Châu, có lẽ cha mẹ muội cũng đang rất nhớ muối đó.” Dứt lời, lại thể hiện vẻ mặt ôn nhu nhìn Lý Quỳnh.

Lý Quỳnh nhất thời rùng mình một cái, mình vất vả lắm mới quán chặt lấy ca ca không mang mình trở về, nếu như bị Lục Tiểu Thanh đá đít trở về, thì chẳng khác nào phải quay lại nhà giam, lập tức dùng vẻ mặt thiên chân nhất, tươi cười nói: “Đồ Tiểu Thanh tỷ tỷ nướng khăng định là rất ngon, nếu ai nói đồ Tiểu Thanh tỷ tỷ nướng không thể ăn được, muội sẽ cho người đó biết tay.” Vừa nói vừa thể hiện vẻ mặt bi tráng gió diu hiu nước sông Dịch lạnh, trắng sì một đi không bao giờ trở lại, cầm đũa gấp lấy một con tôm đen sì sì, nhẹ nhàng đưa vào miệng cắn.

Lan Tâm nhìn Lý Quỳnh bị Lục Tiểu Thanh uy hiếp phải khăng khái hy sinh vì đại nghĩa, không khỏi muốn cười lại không thể cười, cực kỳ tự giác gấp thịt heo nướng ở trước mặt mình lên thưởng thức, khẽ khép hờ mắt, chết sớm hay chết muộn đều là chết, cho nên chọn cách chết trước vậy.

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt chờ đợi nhìn hai người, không ngừng hỏi: “Thế nào, ăn được không? Ăn được không?” Bên cạnh mọi người cũng đều nhất loạt nhìn chăm chăm hai người đợi phản ứng, thứ này rốt cuộc là độc được hay là tiên đan, cần phải xem biểu tình của hai người là biết ngay.

Lý Quỳnh cùng Lan Tâm nhai nuốt vài miếng, đồng thời cùng ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua đối phương, lại cùng cúi đầu nhìn vào đồ nướng ở phía trước mặt, cùng giữ im lặng không nói lời nào, làm cho Lục Tiểu Thanh ở một bên đang nôn nóng chờ đợi kết quả phải giương mắt nhìn, không thể nào, nhớ năm đó khi đi dã ngoại, lúc đến giờ nấu cơm, người khác trăm phương nghìn kế muốn cùng một tổ với mình, bởi vì muốn thưởng thức đồ nướng của mình mà đoạn tuyệt quan hệ với nhau, chẳng lẽ hôm nay mất linh? Không có đạo lý a?

Lý Quỳnh cùng Lan Tâm lại nhìn đối phương liếc mắt một cái, ngay sau đó không nói một lời nào, cầm đũa bắt tay vào công cuộc càn quét đồ nướng, cúi đầu ăn, Lý Quỳnh không khách khí trực tiếp bưng lấy đĩa dưa chuột nướng ở trước mặt Lý Quân Hiên, Lý Quân Hiên vừa thấy biểu tình của muội tử, không nói hai lời trực tiếp nhắc đũa đoạt lấy một miếng trở lại, đầu tiên là chau mày, ngay sau đó vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Hương vị này không tồi nha, ngoài cháy trong mềm, mùi thơm quanh quẩn ở đầu lưỡi, ta chưa từng ăn qua món nướng nào ngon như vậy.”

Long Tử Vũ thấy Lý Quân Hiên khen như vậy, lại thấy Lý Quỳnh cùng Lan Tâm không nói lời nào, trực tiếp vui đầu vào ăn, giống như mấy ngày bị bỏ đói không có hạt cơm nào bỏ vào bụng vậy, không khỏi thật cẩn thận gấp một miếng lên ném thử, Tiết Khánh đang uống rượu, chờ hân thưởng thức xong chén rượu, thì cả một đĩa khoai tây lát mỏng nướng đã nằm gọn trong bụng của Võ Tu.

Tiết Khánh đưa mắt nhìn xung quanh, trước mặt vẫn là Quận vương, Quận Chúa, hội trưởng, nhưng lúc này tất cả lại như một đám sói đói, không nói gì chỉ lo vui đầu vào càn quét đồ nướng của Lục Tiểu Thanh, hôm nay thấy mấy mỹ nữ, lúc ăn cơm trưa còn có lễ phép, có giáo dưỡng, bây giờ giáo dưỡng cũng bị quăng sạch, một đám ngồi thẳng ngay ngắn, mắt không lệch đũa, cái miệng nhỏ nhắn đang thưởng thức đồ nướng gì đó, bắt quá tốc độ ăn thì lại cực nhanh, chỉ thấy một đám đũa mới nhắc lên là tranh nhau cướp đoạt đồ ăn ở trong đĩa, ăn sạch bách đĩa này lại qua tranh cướp ở đĩa khác, một lát sau, đĩa lớn đĩa nhỏ sạch sẽ không còn thừa lại một miếng nào.

Không khỏi giật mình phát hiện mình chưa ăn miếng nào, giương mắt nhìn Lục Tiểu Thanh đang cười tủm tỉm nhìn mọi người tranh cướp đồ ăn nói: “Lão bản, nướng thêm đi.” Toàn bộ mọi người trên bàn tiệc đều gật đầu phụ họa theo, một người nhỏ giọng nói: “Lan Tâm, đừng cướp nữa, muội ăn quá nhiều rồi.”

“Lãnh Dương, huynh chậm lại một chút cho ta, để lại cho ta một miếng đi mà.” Người này đến là không khách khí rống tướng lên.

Lục Tiểu Thanh hết sức hài lòng những người trước mắt rất ỉn mặt mũi, nghe Tiết Khánh nói vậy, thấy hân nữa miếng cũng chưa được thưởng thức, vì thế ha ha cười nói: “Sẽ có, sẽ có.” Liên chạy đến trước giá nướng của mình, bút lông vung lên quét quét vẽ vẽ loạn xạ ngẫu nhiên trên mình con gà.

“Tỷ tỷ, làm một chút dưa chuột nướng nữa nha.”

“Tiểu Thanh, ta muốn ăn củ sen nướng.”

“Lão bản, làm thêm mấy đĩa thịt heo nướng nữa đi.”

“Lục lão bản, thịt cua nướng cũng không tồi, nhớ làm thêm nha.”

“Tái thần tiên, rau hẹ, ta muốn ăn rau hẹ.”

“Tiểu Thanh tỷ tỷ, nhanh chút, muối cái gì cũng phải ăn, mỗi món nướng mười đĩa đi.”

Vì vậy một mình Lục Tiểu Thanh phải ba đầu sáu tay lao vào công việc, tay trái không ngừng quay cuồng vẩy hành thái, tay phải cầm bút lông chà chà quét quét đồ gia vị lên thức ăn, miệng nói không ngớt: “Đã biết, đợi chút, đừng thúc giục, đừng thúc giục, trời ạ, đừng thúc giục a, ta đang nướng mà.....” Bốn phía sương khói lượn lờ, từ xa nhìn lại rất có tư thế thành thần.

“Tiểu Thanh, củ sen của ta bị Quỳnh Nhi đoạt mất rồi, nướng cho ta một phần khác đi.”

“Đã biết, đã biết, lần này đừng để muối ấy cướp mất nha, đợi một chút.”

“Tái thần tiên, rau hẹ của ta bị hội trưởng cùng Lãnh Dương đoạt mất rồi, ta muốn một phần khác.”

“Đừng cướp, đừng cướp, thức ăn tới đây, tới đây.”

Chỉ thấy có một thân ảnh chạy tới chạy lui giữa giá nướng với bàn ăn, một bên chân tay luống cuống đưa mấy đĩa đồ nướng lên, một bên lại thu dọn mấy đĩa đã bị mọi người ăn sạch sẽ, chạy tới chạy lui, tốc độ hoàn toàn có thể sánh được với những thước phim quay nhanh trên màn ảnh nhỏ ở hiện đại.

Lục Tiểu Thanh đứng ở trước giá nướng mồ hôi tuôn như mưa, trên mặt mồ hôi trộn dính với gia vị, giống như một con mèo đốm vậy, một bên miệng không ngừng cao giọng đáp, một bên thần tốc làm việc, thần thái vạn phần cao hứng. Đang muốn nâng ống tay áo lên lau mồ hôi, thì có một chiếc khăn tay trắng nõn vươn tới, ôn nhu thay nàng lau mồ hôi, Lục Tiểu Thanh tưởng là một trong mấy người bọn Hồng Ngọc, nên cũng chẳng ngần ngại nhìn, gật gật đầu nói: “Cũng chỉ có người là có lương tâm, các nàng đều chỉ biết ăn.”

Người bên cạnh mỉm cười nói: “Ai bảo nàng muốn mở tiệc nướng cơ, là do chúng ta chưa từng được nếm qua món ăn ngon như thế này, có lộc ăn tự nhiên là muốn được ăn no.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu lên nhìn thấy Lý Quân Hiên đứng ở bên cạnh mình, mỉm cười nhìn mình, không khỏi sững sờ nói: “Như thế nào lại là huynh? Ta còn tưởng Hồng Ngọc hay là một trong mấy nha đầu kia chứ, hừ, đúng là một đám tiểu nha đầu không có lương tâm, xem ta lát nữa như thế nào thu thập các nàng.”

Lý Quân Hiên khẽ cười nói: “Cứ để cho các nàng vui vẻ một chút đi, đã nhiều ngày nay các nàng ấy giúp đỡ nàng chạy ngược chạy xuôi, cũng mệt cho họ rồi, nàng hẳn nhiên cũng phải nên trả công cho các nàng ấy, cứ để họ tùy ý một đêm đi”

Lục Tiểu Thanh bất quá cũng chỉ là nói thể mà thôi, tự nhiên cũng sẽ không chạy tới tính sổ với bọn Hồng Ngọc, tốc độ lật lên lật xuống thức ăn vẫn nhanh như trước, Lý Quân Hiên đứng ở bên cạnh nàng, thấy hai gò má Lục Tiểu Thanh đỏ ửng chớp động say lòng người, một giọt mồ hôi trong suốt đọng trên chóp mũi sắp rơi xuống, đôi môi đỏ mọng đang hé mở, thần thái vừa chuyên chú lại hưng phấn, so với ngày xưa càng tăng thêm phần quyến rũ cùng kiều diễm.

Không khỏi trong lòng rung động, đôi mắt nhìn Lục Tiểu Thanh càng ôn nhu, nhẹ nhàng vươn tay thay nàng lau đi giọt mồ hôi trên chóp mũi, thấy chủ nhân của khuôn mặt kia chỉ nói chuyện chứ không quay về phía mình, chưa phát giác ra động tác của mình có bao nhiêu là thân mật, không khỏi càng cong cong khóe miệng, tính tình như vậy, rộng rãi như vậy, đúng là mình rất thương thức, nếu thiếu mất sự tùy ý này, cũng sẽ không lọt được vào trong mắt mình.

Lục Tiểu Thanh bận tới mắt tới mũi, một bên ứng phó đám người phía sau đang liên tục thúc giục, một bên gia tăng tốc độ nướng đồ ăn, Lý Quân Hiên ở bên cạnh thỉnh thoảng cũng giúp một tay, trở thành chân sai vặt.

Thật vất vả cũng đã nướng xong món ăn cuối cùng, Lục Tiểu Thanh thở phào một cái, rốt cục cũng xong rồi, đồ ăn dự trữ cũng nướng hết rồi, những người này là heo biến thành à, sao sức ăn lại khủng khiếp như vậy, ngày thường cũng chưa từng thấy qua họ lợi hại như vậy, xem ra bằng hiệu Lục món nướng của mình quả là có mị lực kinh người.

Đặt mông ngồi xuống bên cạnh Lý Quỳnh, tựa vào trên người Lan Tâm nói: “Rốt cục cũng nướng xong rồi, mệt chết ta mà.”

Võ Tu ợ một tiếng, cười hì hì nói: “Chủ yếu là do lợi tức của Tái thần tiên quá tốt, khắp đại giang nam bắc cái gì mà ta chưa từng ăn qua, mấy món nướng ngày hôm nay của người hương vị thật sự rất kỳ lạ, lại rất ngon, có thể nói là đệ nhất thiên hạ.”

Lý Quỳnh tựa vào đầu vai Lý Quân Hiên nói: “Đúng vậy, trong vương phủ nhà muội, món nào mà đầu bếp lại không thể làm được, ngay cả đồ ăn trong hoàng cung muội cũng đã nếm qua, bất quá so với những món nướng này của Tiểu Thanh tỷ tỷ, tất cả những món đó đều phải đứng sang một bên hết, quả thật là rất ngon, ôi, ăn no đến mức bụng trướng lên đau quá, nếu như bị phụ vương biết bộ dáng ngày hôm nay của muội, chắc chắn là sẽ bị ăn mắng, nói muội không có gia giáo, ha ha.”

Lý Quân Hiên thương yêu vò vò đầu Lý Quỳnh: “Dù muốn ăn cũng phải ăn ít đi một chút chứ, dù sao Tiểu Thanh tỷ tỷ của muội vẫn ở tại đây, muốn ăn thì muội cứ đi tìm nàng, dùng bản lĩnh của muội để nàng làm uội ăn, cũng không nên đem mình ăn thành cái dạng này.” Lý Quỳnh hắc hắc cười ngốc một tiếng, Tiểu Thanh tỷ tỷ chính là loại người, cho dù người có cầu nàng, nàng cũng không thèm để ý, khi mà người đã chết tâm, thì nàng lại hứng khởi bắt tay vào làm, thật sự là vô cùng không đáng tin.

Mộc đại thúc cùng Hắc Tử vẫn đang tranh đồ ăn, hơn hai tháng nay cùng bọn Lục Tiểu Thanh cũng đã thân quen, Lục Tiểu Thanh vốn không phải là người kiêu ngạo, cho nên dần dần Mộc đại thúc cũng không có xem nàng là đại gia có tiền mà đối đãi, lúc này đang ăn vô cùng cao hứng, vừa nghe từ miệng Lý Quỳnh phun ra mấy câu phụ vương với hoàng cung, nhất thời ngẩn ra, nhìn Lý Quỳnh ngây người.

Long Tử Vũ uống một ngụm rượu nói: “Ăn ngon, vừa mới lạ vừa độc đáo, có chút giống với phương pháp đồ nướng của người nước ngoài, bất quá lại hoàn toàn không giống, vừa giữ được hương vị vốn có của thức ăn, lại quyện với mùi gia vị, vừa non vừa giòn nhẵn, hơn nữa thịt cùng rau phối hợp rất tuyệt, so với thịt cá không biết là cao hơn gấp mấy lần.”

Lục Tiểu Thanh vui rạo rực nghe mọi người ca ngợi, không uống một đũa mình bận rộn, thật là đáng giá. Một bên cười tùm tùm gật đầu nhận hết lời ca ngợi của mọi người, một bên tìm kiếm đồ nướng của mình ở trên bàn tiệc, từ đầu đến cuối mình chỉ đứng nướng đồ ăn, đã được bỏ vào bụng một miếng nào đâu.

Đảo qua bàn ăn, Lục Tiểu Thanh nhất thời mở to mắt lớn tiếng nói: “Hết rồi, đều bị các người ăn sạch rồi sao, của ta đâu? Phần của ta đã chạy vào trong bụng người nào? Ta còn chưa ăn a, các người ức hiếp người.”

Vốn mọi người đang cao hứng phấn chấn nói chuyện, nghe thấy vậy, nhất thời toàn bộ im lặng, hãn, không ai chú ý đến vấn đề này, ai biết được kẻ nào đã ăn mất phần của người, dù sao thấy đĩa nào còn thừa là ăn hết luôn không để thừa một miếng. Nhất thời tất cả đều nở nụ cười xấu hổ, cùng im lặng không nói tiếng nào, ai uống rượu thì uống rượu, ai ăn hoa quả thì ăn hoa quả, đều tự quay đầu sang hướng khác, làm như không có nghe thấy.

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh thở phì phì trừng mắt nhìn mọi người, không khỏi cười nói: “Hết rồi, đều bị ăn sạch rồi, có trách thì trách đồ nướng quả là ngon, ở đây còn vài củ khoai lang này, nàng ăn tạm đi.” Vừa nói vừa đem mấy củ khoai lang nướng ở trước mặt mình đưa tới trước mặt Lục tiểu Thanh.

Lan Tâm cũng vội vàng đem hoa quả còn thừa đến trước mặt Lục Tiểu Thanh: “Tỷ tỷ ăn hoa quả đi, ăn hoa quả rất tốt cho da.” Bên cạnh Hồng Ngọc cũng là vẻ mặt xấu hổ, liên tục tỏ vẻ đồng ý, Tiết Khánh ha ha cười đưa qua một vỏ rượu nhỏ: “Rượu vẫn còn đây.”

Hồng Ngọc thấy Lục Tiểu Thanh mặt âm trầm trừng mắt người, vội cười nói: “Đồ tỷ tỷ nướng thật sự là quá ngon, muội xem tỷ tỷ nên truyền lại tay nghề, chúng ta sẽ mở mấy tửu lâu, lấy đồ nướng làm biển hiệu, khẳng định là rất có tiền đồ, tỷ tỷ xem thế nào?”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe nói đến tiền, không khỏi nhất thời bị hấp dẫn mất lực chú ý, liền nói: “Ai da, ý kiến hay, mở vài tửu lâu, ta phải làm ăn từ dưới nước đến trên cạn, đây đúng là biện pháp kiếm tiền tốt, ừm, vẫn là Hồng Ngọc nhanh nhạy, được, được, chúng ta phải mở vài tửu lâu, sau đó mở khắp Đại Đường, Hồng Ngọc, việc này liền giao uội, muội tính toán rồi làm đi, ta chờ lấy tiền.”

53. Chương 084

Chương 84: Ta thích nàng

Hồng Ngọc vốn thâm nghĩ giúp mọi người giải vây, không nghĩ tới mới nhắc tới tiền, Lục Tiểu Thanh đầu lập tức liền lóe linh quang, chỉ còn cách cười khổ tiếp nhận nhiệm vụ này, xem ra về sau mình lại phải bận bịu rồi đây.

Lục Tiểu Thanh quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn mấy người liên can vài lần, bỏ đi, cùng lắm thì ngày mai lại làm tiếp đồ nướng, giờ ăn tạm mấy củ khoai lang nướng này vậy. Cầm lấy vò rượu, một ngụm lại một ngụm, vừa uống rượu vừa ăn khoai lang nướng, khoai lang này vừa ngọt lại thơm ngon, không uống nước chỉ sợ sẽ bị nghẹn.

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh nâng chén uống rượu thay nước, liền nói: “Tiểu Thanh, uống ít thôi, đừng uống rượu.”

Lục Tiểu Thanh lúc này thấy mình lại sắp có thêm một việc làm ăn khác phát tài, trong lòng vui vẻ không khỏi hào khí ngút trời nói: “Không sao, rượu gạo này cũng giống như nước thối, không làm người say được đâu.” Vừa nói vừa ôm lấy vò rượu giữa cổ tu mấy hớp lớn, nhất thời kêu lên: “Thật là sảng khoái, uống rượu bằng bát to, ăn thịt cả tảng lớn, đây mới chính là tiêu sái của một đời người.”

Hồng Ngọc nhất thời đáp: “Tỷ tỷ đã từng nói qua muốn đi khắp nơi du ngoạn, ăn thịt cừu cả tảng lớn, uống rượu bằng bát to, sống như vậy mới gọi là tiêu sái, trời ặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi, sống như vậy mới là sống.”

Tiết Khánh nhìn Lục Tiểu Thanh biến sắc, nửa ngày gật đầu cười ha ha nói: “Nói rất đúng, trời ặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi, hào khí ngút trời thật đáng khen ngợi, lão bản, ta kính người một chung.” Dứt lời, cầm lên một vò rượu hướng Lục Tiểu Thanh kính một cái, giữa cổ nhanh như chớp hứng rượu chảy vào miệng.

Lục Tiểu Thanh thấy Tiết Khánh uống sảng khoái, cũng vung lên vò rượu không nói lời nào, giữa cổ uống từng ngụm to, mọi người bên cạnh nghe được mười chữ này, trong lúc nhất thời đều thấy thật sự có thể sống được một cuộc sống như vậy, như vậy mới không cô phụ khi đã được sinh ra, Võ Tu cầm bát lên nói: “Lục lão bản, uống một chén, ta xin kính mười chữ đó của người.” Dứt lời uống một hơi cạn bát rượu, Lục Tiểu Thanh tự nhiên cũng không thua kém hẳn.

Bên cạnh Lãnh Dương không nói một lời, chỉ hướng Lục Tiểu Thanh làm tư thế kính rượu, lại giữa cổ uống cạn bát, Lục Tiểu Thanh bỗng cảm thấy cực kỳ hưng trí, thấy mấy tên nam tử đã bắt đầu cụng rượu, Vân Thiên cùng Tiết Khánh uống vô cùng cao hứng, Võ Tu cùng Lãnh Dương người một chén ta một chén, thỉnh thoảng nói mấy câu, Lý Quân Hiên cũng cùng Long Tử Vũ cùng nhau cụng chén, ngay cả Ngô Lệ Hoa cùng mấy nữ tử cũng bị mười chữ kia của Lục Tiểu Thanh khơi dậy sự hào hùng luôn được giấu kín ở trong lòng, vui cười cụng rượu với nhau. Một đại thúc cùng con của hắn cũng không biết mọi người đang làm cái gì, ngây ngốc nhìn mọi người, cũng uống rượu.

Lục Tiểu Thanh không khỏi cao giọng nói: “Khó có được mọi người tề tựu đông đủ như hôm nay, mọi người cũng đang cao hứng, ta sẽ hát tặng mọi người một bài, mọi người thấy thế nào?”

Long Tử Vũ gật đầu nói: “Được.”

Một bên Lý Quỳnh đang cùng Lục Tụ uống rượu, vội nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tỷ không cần hát có được không, tối nay muối ăn quá nhiều rồi, tỷ đừng giày vò muối.” Hồng Ngọc nghe vậy nhất thời phun cả một ngụm rượu ra ngoài, bắn tung tóe lên người Lan Tâm.

Lục Tiểu Thanh không để ý tới Lý Quỳnh, ta hôm nay rất hưng trí cho nên sẽ không để ý tới người, một bên kéo một chiếc bát lại gần mình, một bên cầm lấy đôi đũa gõ gõ vào cạnh bát, nghển cổ lên hát vang: “Nhân sinh vốn chỉ là một trò chơi. Ân ân oán oán cần chi quá câu nệ. Danh và lợi (ah) là cái gì chứ? Sống không thể cầm nắm chết cũng chẳng thể mang theo. Vui buồn thế sự nhân gian khó đoán. Kiếp này vô duyên, kiếp sau tái ngộ. Yêu cùng hận (ah) là trò gì vậy? Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng.....”(1)

[1] : Nụ cười đắc ý – Lý Lệ Phân

Tiếng ca trầm thấp du dương, bởi vì âm không cao nên không bị mất giọng đứt quãng, bọn Lý Quỳnh ban đầu trong lòng đang nghĩ thầm sắp được một trận cười bể bụng rồi đây, nghe giọng Lục Tiểu Thanh cứ nhiên không bị mất giọng đứt quãng như lần trước, cảm thấy kinh ngạc, Tiết Khánh khẽ nói: “Tiếng ca tuy rằng không được tốt lắm, nhưng ca từ quả thật không tồi.”

Một khúc kết thúc, ánh mắt Lý Quân Hiền nhìn Lục Tiểu Thanh có chút khó hiểu, sau khi đưa một chén rượu qua cho nàng thanh nhuận cổ họng, mới nói: “Tiểu Thanh, hát cho chúng ta nghe mấy bài nữa đi.”

Lục Tiểu Thanh khó lắm mới gặp được người nguyện ý nghe nàng hát, không khỏi hào phóng ca: “Các bằng hữu đã lâu không gặp, chúng ta ước hẹn ở hôm nay, xá gì ảm lạnh của nhân gian, phú quý như mây khói, mọi chuyện đều thay đổi theo thời gian, chỉ còn lại có lời ngon tiếng ngọt ở bên tai.....”

“Khen cho câu phú quý như mây khói, nghe tiếng ca hiểu rõ tình ý cao thượng, không nghĩ tới lão bản là một nữ tử cứ nhiên lại có mắt nhìn xa trông rộng như vậy, cũng nhìn được thấu đáo như vậy, danh lợi như cặn bã, đời người như mây khói, chỉ có người thật sự nhìn thấu, nhìn rõ được mọi chuyện mới tiêu sái được như vậy, lão bản, ta lại kính người.” Tiết Khánh hiếm khi lại nghiêm nghị như vậy, nhìn Lục Tiểu Thanh khéo miệng không mang theo tươi cười như mọi khi, thay vào đó chính là thường thức cùng khẳng định.

Lục Tiểu Thanh tự nhiên là biết hẳn đang khen mình, ngửa đầu uống một hớp lớn, thô lỗ dùng ống tay áo lau đi rượu từ khóe miệng chảy xuống, ha ha cười nói: “Người sống ở trên đời này, chuyện gì cũng đều nhìn thấu, chỉ nguyện ý sáng nay có rượu sáng nay say, hưởng thụ một ngày là một ngày. Nào, nào, nào, gặp nhau chính là có duyên, kiếp trước phải năm trăm lần ngoái đầu lại, mới đổi lại một lần gặp thoáng qua ở kiếp này, nếu chúng ta hôm nay có thể ở chỗ này cùng nhau uống rượu, vậy thì phải không say không về.” Trong mắt hào quang cực nóng, đáy mắt lại dần dần hiện ra một tia cô đơn.

“Ha ha, Lục lão bản nói rất đúng, đời người khó có được vài lần say, hôm nay cao hứng, liền cùng Lục lão bản uống không say không về.” Long Tử Vũ hiếm khi được thoải mái như vậy, cười lớn ôm lấy vò rượu nhanh như chớp uống từng hớp lớn, lúc bình thường không bao giờ để lộ ra hỉ nộ ái ố, lúc này lại đặt tất cả những lo lắng tính toán ở trong lòng xuống, vui vẻ uống rượu, ngược lại hơn một tia hào khí, thiếu một tia khí chất vốn có của thương nhân, sự trầm ổn của ngày thường cũng biến mất không còn bóng dáng.

“Nước sông Hoàng từ trời cao đổ xuống. Chảy ra khơi cuộn cuộn chẳng quay về. Gương lầu cao sáng soi sâu bạc tóc. Sớm tơ xanh chiều tuyết trắng lê thê. Đời đặc ý cho niềm vui tận hưởng. Chén vàng kia đừng cạn dưới trăng ngàn. Trời sinh ta tất có nơi hữu dụng. Tiêu hết rồi lại có nghìn vàng.....[2]” Lục Tiểu Thanh một tay nắm khoai lang, một tay cầm lấy vò rượu, tựa vào trên vai Lan Tâm nhìn trắng sáng trên bầu trời, lại ngửa cổ tu thêm hai ngụm rượu lớn, trong lòng trong lúc nhất thời tình cảm mãnh liệt trào dâng: “Ngựa ngũ sắc, áo cừu bông ấm. Hãy đem đi đổi lấy rượu ngon. Rượu ngon cạn chén vui chung. Mối sầu muôn thuở ta cùng phá tan...” [3]

[2] & [3] : Trương tiến tửu [mời uống rượu] - Lý Bạch

Quân bất kiến

Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi !

Hựu bất kiến

Cao đường minh kính bi bạch phát,

Triêu như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đặc ý tu tận hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tận hoàn phục lai.

Phanh dương tử ngư thả vi lạc,

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.
Sầm phu tử! (1)
Đan Khâu sinh.! (2)
Tương tiến tửu,
Bôi mặc đình!
Dữ quân ca nhất khúc,
Thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thính.
Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,
Đãn nguyện trường túy bất nguyện tỉnh
Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,
Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.
Trần Vương tích thời yển Bình Lạc, (3)
Đẩu tửu thập thiên tứ hoan hước.
Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền,
Kính tu cô thủ đối quân chúc.
Ngũ hoa mã,
Thiên kim cừ,
Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,
Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu
Dịch :

MỜI UỐNG RƯỢU

Bạn chẳng thấy:
Nước sông Hoàng từ trời cao đổ xuống
Chảy ra khơi cuộn cuộn chẳng quay về
Gương lầu cao sáng soi sâu bạc tóc
Sớm tơ xanh chiều tuyết trắng lê thê
Đời đặc ý cho niềm vui tận hưởng
Chén vàng kia đừng cạn dưới trăng ngàn
Trời sinh ta tất có nơi hữu dụng
Tiêu hết đi rồi lại có nghìn vàng
Giết bò dê để tìm vui lạc thú
Uống một lần ba trăm chén như không
Bác Sầm, Đan! đừng bao giờ ngưng lại
Rượu dâng lên hãy hát khúc nghe cùng
”Chuông trống giữa tiệc ngon chẳng quý
Tĩnh làm chi, thích chí say dài

Thánh hiền bật tiếng xưa nay
Chỉ dân uống rượu mới hoài lưu danh !
Bình Lạc có Trần vương yến tiệc
Rượu vạn đồng, mặc sức vui cười
Chủ sao bảo thiếu tiền chơi
Mau mua rượu cùng bạn đời nâng ly !
Ngựa năm sắc, áo cừu bông ấm
Hãy đem đi đổi lắm rượu ngon
Rượu ngon cạn chén vui chung
Mối sầu muôn thuở ta cùng phá tan”
Hải Đà phỏng dịch

Tiết Khánh có vẻ đã say rượu, liên tục vỗ tay ủng hộ nói: “Hay, hay, hay, thơ thật có chí khí lớn, như thế nào cũng đáng uống một chén.” Vừa nói vừa lại kính rượu Lục Tiểu Thanh, bộ dạng say rượu kia giống như một kẻ điên cuồng, Long Tử Vũ sắc mặt không đổi, trong mắt lại đánh giá tỉ mỉ, người này mới đến tiếp nhận vụ buôn bán muối lậu, vẻ bề ngoài nhìn rất là lỏng lẻo, có thể lường trước được là người dễ đối phó, chính là không có chú ý tới phía sau vò rượu kia ánh mắt sắc bén chợt thoáng qua.

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh lại thay một vò rượu khác, cùng người này uống một chén, người kia một chén, mắt thấy hai gò má của nàng đỏ ửng, đã ngà ngà say, không khỏi đoạt lấy vò rượu trên tay Lục Tiểu Thanh, khẽ cười nói: “Trước ăn khoai lang đã hăng uống, ta vừa rồi có nướng thêm cho nàng hai củ nữa, đừng để bụng đói mà uống rượu, cho dù tửu lượng của nàng khá, nhưng cũng rất dễ sẽ bị say đó.”

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiên đoạt lấy vò rượu của mình, nghe chàng nói như vậy, cũng hiểu được rượu này càng uống càng đối, không khỏi gật đầu đi theo Lý Quân Hiên đi cào khoai lang nướng. Vốn đang muốn cầm trở về, Lý Quân Hiên một phen lôi kéo Lục Tiểu Thanh ngồi xuống nói: “Ăn luôn ở đây đi, không cần quay lại đó, nàng chỉ cần cao hứng nói là quên luôn cả ăn.”

Lục Tiểu Thanh vốn có chút men say, nghe vậy cũng ngồi luôn xuống bên cạnh Lý Quân Hiên ăn khoai nướng, càng ăn càng cảm thấy hình ảnh Lý Quân Hiên ở trước mặt bắt đầu đông đưa, không khỏi nói: “Đừng lắc qua lắc lại nữa, nhìn hoa hết cả mắt rồi.”

Lý Quân Hiên lắc đầu cười khổ nói: “Còn cây mạnh nữa không, rượu gạo này tuy rằng uống có cảm giác nhẹ, nhưng tác dụng thật sự là mạnh, nhìn nàng cũng biết đây là lần đầu tiên nàng uống rượu gạo, không biết tiết chế, ngày mai ngủ dậy đầu nhất định sẽ rất đau, sớm biết rằng sẽ như thế này, ta sẽ không cho nàng uống nhiều như vậy.”

Lục Tiểu Thanh trong tai nghe thấy tiếng Lý Quân Hiên nói chuyện, nhưng mọi vật ánh vào mí mắt lại có vẻ mơ hồ, cảm giác đầu ong ong, đem những lời Lý Quân Hiên nói suy nghĩ nửa ngày mới hiểu được, thì thào nói: “Không thể nào, lúc ta ở quê hương mình, một mình ta có thể uống hết một chai rượu tây, rượu gạo hôm nay cũng bình thường như nước thôi, ta như thế nào..... Làm sao có thể say? Ta sao có thể say được?” Lỗ lực nháy mắt mấy cái, thấy gương mặt của Lý Quân Hiên trước mắt lệch trái lệch phải, không khỏi bỏ củ khoai lang trong tay xuống, áp hai tay vào má Lý Quân Hiên cố định gương mặt: “Đừng lắc lư nữa, ta nhìn mà choáng váng cả đầu.”

Lý Quân Hiên cười khổ nhìn đôi tay đen xì than của Lục Tiểu Thanh, hiện tại đang giữ chắc mặt mình, nhưng cũng không có gạt tay nàng ra, vẫn như cũ để nàng giữ mặt mình, thấy Lục Tiểu Thanh ánh mắt mê mang, không khỏi nhẹ giọng kêu lên: “Tiểu Thanh.”

Lục Tiểu Thanh vỗ vỗ cái đầu đang ong ong của mình, lại vừa dùng sức vỗ vỗ hai má vẫn đang lắc lư trước mặt mình, nói: “Có phải là ta bị cảm hay không, sao ta lại có cảm giác hơi lạnh thế này?”

Lý Quân Hiên thấy đồng lửa bên cạnh đã sớm tắt từ lâu, không khỏi nhẹ nhàng vươn tay kéo Lục Tiểu Thanh ôm vào trong lòng, nhẹ giọng hỏi: “Hiên tại cảm thấy thế nào? Còn lạnh hay không?”

Nghiêng người dựa vào đầu vai Lý Quân Hiên, Lục Tiểu Thanh mắt say lơ dờ mênh mông nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một đôi mắt sáng lấp lánh như vì tinh tú trên bầu trời đang nhìn mình, tia sáng kỳ dị tựa như kim cương đang phát sáng, không khỏi dùng sức kéo kim cương lại gần mình hơn một chút, quan sát nửa ngày, lẩm bẩm nói: “Kim cương, ta thích.”

Lý Quân Hiên không khỏi dở khóc dở cười, không lường trước được nàng lại kéo cổ mình dựa sát vào nàng như vậy, trong lòng cứ nhiên nổi lên ý niệm không an phận, không nghĩ tới nửa ngày sau nàng lại ban ình một câu thái quá như vậy, xem ra nàng đã thật sự say rồi, không khỏi trong mắt mang theo nồng đậm ý cười như trước, mặc cho nàng kéo đầu mình.

Trán hai người cộng vào nhau, chóp mũi chạm chóp mũi, Lý Quân Hiên nhìn đôi môi anh đào đỏ mọng gần trong gang tấc, khoe miệng khẽ nhếch lên, mùi hương rượu cùng mùi hương nữ nhi quanh quẩn ở chóp mũi, ánh mắt không khỏi dần dần thâm thúy, dần dần mê ly, bên trong vây quanh đầy nồng đậm nhu tình.

Nhìn kỹ kim cương nửa ngày, Lục Tiểu Thanh nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên nói: “Ồ, hóa ra là mắt, ta nhìn lầm rồi, thật là ánh mắt đẹp, tựa như vì sao vậy.” Vừa nói vừa buông đầu Lý Quân Hiên ra, lại nghiêng người dựa vào đầu vai chàng.

Lý Quân Hiên nhưng không có tách ra khoảng cách giữa hai người, chóp mũi nhẹ nhàng ma sát chóp mũi của Tiểu Thanh, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn nói: “Không đẹp bằng của nàng, đôi mắt của nàng là đôi mắt đẹp nhất ta từng thấy, rất linh động, là độc nhất vô nhị trong thiên hạ này.”

“Không phải, không phải, ta không phải..... đẹp nhất, ta đã thấy đôi mắt đẹp nhất, cặp mắt kia sáng lấp lánh giống vì tinh tú trên bầu trời, tĩnh lặng giống mặt hồ, thăm thẳm giống trời cao, đó mới là cặp mắt đẹp nhất.....trên đời này.” Lục Tiểu Thanh khép hờ hai mắt, đầu đã bắt đầu cảm thấy choáng váng, thanh âm càng lúc càng nhỏ, tựa như không phải nói cho người khác nghe, mà nói cho chính mình nghe vậy.

Hai tay Lý Quân Hiên ôm Lục Tiểu Thanh căng thẳng, nhưng không có ngẩng đầu lên, dèm đã khuya, bên bờ biển gió nhẹ thổi, càng tăng thêm vẻ tĩnh lặng. Trong tĩnh lặng, Lý Quân Hiên trầm mặc nửa ngày nhìn Lục Tiểu Thanh say rồi tỉnh rồi ngủ, nhẹ nhàng cúi xuống nói vào tai Lục Tiểu Thanh: “Tiểu Thanh.”

“Ừ.”

“Tiểu Thanh, hình như ta chưa có nói với nàng, ta..... thích nàng.”

“Ừ.”

“Tiểu Thanh, nàng biết không? Từ lần đầu tiên ta gặp nàng, sự linh động đặc biệt của nàng đã hấp dẫn ta, hơn hai mươi năm tâm tĩnh lặng, trong nháy mắt nhìn thấy nàng rốt cuộc không còn giữ được vẻ bình tĩnh như xưa, ta muốn mỗi ngày đều có thể được nhìn thấy nàng tiểu quỷ nghịch ngợm, có thể cùng làm bạn với nàng, có thể cùng nàng ngao du khắp thiên hạ, luôn luôn sát cánh bên nàng, đó chẳng phải là cuộc sống vui vẻ nhất hay sao? Lúc ta phát hiện ra ta hy vọng có thể cả đời được ở bên cạnh nàng, ta biết ta đã thích nàng, thích một nữ tử tên là Lục Tiểu Thanh.”

“Ừ.”

“Ta luôn luôn chờ, chờ nàng hiểu ra tâm ý của ta, chờ nàng cũng thích ta, nhưng là ta phát hiện ra ta đã sai lầm rồi, ta không nên chờ, thích một người thì phải nói ra, phải làm cho đối phương biết, nàng là người sống đơn giản, cứ nhiên lại đem ta trở thành huynh đệ của nàng, ha ha, nàng đó, thật sự là không biết nên bắt nàng làm sao bây giờ? Tiểu Thanh, nàng biết không? Mỗi khi nhắc tới Vô Diêm, trong nháy mắt nàng liền thất sắc, trong lòng ta có bao nhiêu khó chịu, ta không muốn mất đi nàng, ta đời này chỉ động tâm với một nữ tử.”

Lý Quân Hiên khẽ xoa nhẹ mái tóc của Lục Tiểu Thanh, trong mắt hiện lên sự yêu thương lại hiện lên sự khó hiểu, thì thào giống như là đang nói với Tiểu Thanh, cũng giống như là đang nói với chính mình: “Tiểu Thanh, tuy rằng cả đêm nay nàng cười, nhưng là ta lại thấy được sự tịch mịch trong mắt nàng, bài ca ý thơ tuy rằng hay, nhưng là càng nói ra được sự cô độc trong lòng nàng, ta không biết vì sao lại vậy? Vì sao khi những lúc náo nhiệt nhất, tâm của nàng lại không ăn khớp với không khí náo nhiệt xung quanh

như vậy? Ta cũng không muốn biết nguyên nhân, ta chỉ muốn nói với nàng, về sau nàng sẽ không còn cô độc nữa, không còn tịch mịch, sẽ không phải thương tâm nữa, bởi vì bên cạnh nàng đã có ta, ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng, cùng nàng làm bạn, không tách rời.”

54. Chương 085

Chương 85: Hôn lễ Trung Tây kết hợp

Thật lâu sau, Lục Tiểu Thanh từ từ nhắm hai mắt tựa hồ đang ngủ, tựa vào trong lòng Lý Quân Hiên, gật gật đầu, theo quán tính ừ một tiếng, giống với ngày đó khi chàng cùng Thiên Vũ bàn về việc thu lương. Lý Quân Hiên nhẹ nhàng vuốt ve gò má hơi lạnh của Lục Tiểu Thanh, trong mắt lần này nhu tình không còn có chột lóe thoáng qua nữa, mà là nồng đậm nhu tình, ôm chặt lấy nữ tử đang ngủ ở trong lòng mình.

Nhẹ nhàng cúi đầu khẽ hôn lên trán Lục Tiểu Thanh, thấp giọng lại kiên định nói: “Tiểu Thanh, ta sẽ không buông tay, đời này người ta muốn là nàng.”

Bầu trời đêm càng thêm xinh đẹp, dải ngân hà trên trời lay động đẹp mắt, ở dưới ánh trăng, trên bờ cát có hai người ngồi tựa vai vào nhau, nam gắt gao ôm chặt lấy nữ tử ở trong lòng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, trên mặt mang theo sự ôn nhu cùng kiên định, nữ tử trong lòng vẫn đang ngủ say không nhúc nhích, chính là trong hoảng hốt có một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mi chậm rãi theo hai gò má chảy xuống, không biết là nàng đang nhớ lại chuyện thương tâm, hay là vì nguyên nhân nào khác.

Mê man ngủ một ngày, sau khi tỉnh lại ánh vào mí mắt là khuôn mặt của Lý Quân Hiên đang nhìn mình mỉm cười, trong ánh mắt rõ ràng lộ ra tình cảm, liền bắt lấy tay chàng, chỉ tay lên trời thề thốt: “Ta về sau sẽ không bao giờ uống rượu nữa, mùi vị say rượu thật là khó chịu.”

Lý Quân Hiên nhẹ nhàng khẽ vuốt mái tóc của Lục Tiểu Thanh, cười nói: “Biết không dễ chịu là tốt rồi, nào, để ta nặn đầu giúp nàng.” Vừa nói vừa xoa xoa ần ần huyết thái dương của Tiểu Thanh, độ mạnh yếu vừa phải, cực kỳ ôn nhu, Lục Tiểu Thanh nhìn Lý Quân Hiên liếc mắt một cái, lại không giống ngày xưa tránh né ý tốt của Lý Quân Hiên.

Bên cạnh Lý Quỳnh đang che miệng cười khẽ, Lục Tự vừa bước vào cửa, thấy Lý Quân Hiên đang đích thân giúp Lục Tiểu Thanh nặn đầu, liền vội vàng tiến đến đám bốp giúp Lục Tiểu Thanh, một bên mỉm cười nói: “Tỷ tỷ, vừa rồi vị Mộc đại thúc kia có tới, nói là có việc tìm tỷ tỷ”

Lục Tiểu Thanh vừa tựa vào người Lục Tự, vừa hỏi: “Mộc đại thúc tìm ta có chuyện gì?”

Lý Quỳnh tranh nói trước: “Muội biết, không biết là Mộc đại thúc này nghĩ cái gì nữa, đột nhiên muốn Tiểu Thanh tỷ tỷ làm chủ hôn cho con trai ông ta là Hắc Tử.”

Lục Tiểu Thanh ồ lên một tiếng cũng chưa lên tiếng nói tiếp, thì Lý Quân Hiên vừa cười vừa nói: “Ta dám chắc là do hôm qua nghe được mấy lời nói của Quỳnh Nhi, hẳn liền biết chúng ta là người có thân phận, nhìn nàng nghiêm nhiên là người đứng đầu, cho nên liền muốn nàng làm chủ hôn cho Hắc Tử, nghe nói phong tục khi thành thân ở nơi này, người chủ hôn thân phận càng cao quý, thì tân lang tân nương về sau sẽ càng hạnh phúc, cho nên Mộc đại thúc tìm tới nàng là lẽ đương nhiên.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Ta có thân phận tôn quý gì đây, ở nơi này ta đặc biệt không có xuất thân, Mộc đại thúc cứ nhiên tìm tới ta, hắc hắc, xem ra ông ta nhìn nhầm người rồi.”

“Tỷ tỷ không biết rồi, nghe nói phong tục nơi này rất kỳ quái, quyền của người chủ hôn còn lớn hơn cả cha mẹ, tất cả những việc liên quan đến hôn sự đều do người chủ hôn định đoạt, nghi thức thành hôn cũng là do người chủ hôn xử lý, tóm lại một câu, người chủ hôn muốn thế nào là phải làm theo thế đó. Cha mẹ ngay cả tư cách bàn bạc đều không có.” Lan Tâm chân còn chưa bước vào cửa, đã lên tiếng nói chuyện.

Lục Tiểu Thanh đang muốn từ chối, nghe vậy đột nhiên ngồi thẳng người, vẻ mặt hứng thú hỏi: “Thật sự là tất cả đều là do ta định đoạt sao? Ta muốn hẳn tổ chức theo hình thức nào thì hẳn phải làm theo hình

thức đó, đúng không?”

Lục Tụ nói: “Hình như là đúng, hôm nay Mộc đại thúc là nói như vậy.”

Lý Quân Hiên vừa thấy Lục Tiểu Thanh hai mắt sáng lên, không khỏi cười nói: “Tiểu Thanh lại đang nghĩ ra chủ ý gì thế? Đây chính là chuyện cả đời của người ta, nàng đừng có mà quấy rối.” Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Lý Quân Hiên, vẻ mặt âm hiểm cười ha ha, hôn lễ này ta sẽ nhận.

Bảy ngày sau đúng là ngày hoàng đạo, sáng sớm ngày hôm nay, khắp một làng chài nhỏ bé vang lên tiếng sáo, tiếng trống rộn ràng. Trong nhà Mộc đại thúc đã sớm chật kín người, nghe nói người chủ hôn cho Hắc Tử chính là quý nhân đến từ Giang Nam, còn giống như là có quan hệ với hoàng gia, không khỏi người đến chúc mừng không ít, tất cả đều muốn lấy một chút không khí vui mừng từ vị quý nhân này. Tân nương tử vốn là người của thôn bên cạnh, người đến chúc mừng vây kín lấy ba tầng trong, ba tầng ngoài nhà Mộc đại thúc.

Chỉ thấy khắp nhà Mộc đại thúc giăng đèn kết hoa, treo đầy đèn lồng, hai bên cửa có giăng từng cột hoa phù dung được thắt với những dải lụa đỏ, kéo dài từ đại sảnh đến tận chỗ đón tân nương, tạo thành một dải lụa hoa nối nhau, vốn là muốn dùng hoa hồng, bắt đắc dĩ ở niên đại này còn chưa có xuất hiện nhà kính, lúc này đúng là mùa hoa cúc nở rộ, bất quá không dám dùng, hôm nay cũng không phải đi tảo mộ hay dự đám tang gì.

Lúc này đám người Lý Quân Hiên, Lý Quỳnh cùng Long Tử Vũ đều đã ngồi ở trong đại sảnh nhà Mộc đại thúc, xa xa nghe thấy kèn tỗ nột (1) vang vọng cả một khoảng trời, Long Tử Vũ hơi khó hiểu nói: “Thành thân vốn nên vào buổi tối, sao Lục lão bản lại muốn an bài làm ban ngày thế này, thật sự là không thể hiểu nổi.”

[1]: Kèn tỗ nột: thường gọi là kèn xô-na) có miệng loe rộng. Kèn này gốc Ba Tư, Á Rập, du nhập Trung Quốc khoảng đầu đời Minh. Trong âm nhạc dân gian, kèn tỗ nột chiếm địa vị trọng yếu.

Lý Quân Hiên vẻ mặt ý cười lắc đầu, Tiểu Thanh nếu cứ theo quy củ mà làm, thì đã không phải là Lục Tiểu Thanh, một bên cùng Mộc đại thúc nói chuyện phiếm, một bên chờ đợi nghi lễ sắp diễn ra.

Lục Tiểu Thanh lúc này một thân áo dài nam trang đỏ thắm, đang cùng Hắc Tử đến thôn bên cạnh đón tân nương, trong phòng tân nương tử lúc này chật kín người đến xem náo nhiệt, xa xa thấy một người mặc màu đỏ, một người mặc quần áo màu đen đang đi tới, chỉ thấy người mặc áo màu đỏ kia khuôn mặt tuấn tú, thần thái phong lưu, toàn thân toát ra thần khí, nhất thời nhiều người trầm trồ khen ngợi: “Tân lang thật là tuấn tú, nữ tử Lưu gia quả là có phúc, đến nơi nào mới tìm được người tuấn tú như vậy đây, ta đời này chưa từng gặp qua người nào lại tuấn tú như vậy, thật là có phúc, thật là có phúc.”

“Ai ui, người xem người bên cạnh tân lang kia, mặc cái gì vậy không biết? Thật là cổ quái, như thế nào càng nhìn càng thấy khó coi”

“Đó là trang phục gì vậy, nào có ai lúc thành thân lại mặc trang phục màu đen thế kia, tân lang cũng thật là, mang người như vậy đến..... ơ, như thế nào lại thấy giống Hắc Tử, không phải chứ.....”

Bên cạnh Lục Tiểu Thanh một thân đỏ thắm, chính là Hắc Tử vẻ mặt đang vô cùng buồn bực cùng Lục Tiểu Thanh đi tới. Đối lập với Lục Tiểu Thanh vẻ mặt đắc ý, toàn thân toát ra thần khí, chính là Hắc Tử tâm tình không tốt, chỉ thấy hắn đội một chiếc mũ màu đen, phía trên mũ có đính hai chiếc lông gà, trên người mặc bộ âu phục chính tông bó sát người, có ba hàng cúc, nơ cài là màu đỏ mã não, đính trên bộ âu phục miến bàn là có bao nhiêu tương phản. Trước ngực cắm một đóa hoa phù dung, phía dưới bông hoa có một mảnh giấy đỏ, phía trên có ghi hai chữ to tướng: tân lang.

Trong tay cầm một bó hoa phù dung, mặt trên bó hoa quấn quanh rất nhiều tầng tơ lụa cùng giấy bản, đương nhiên mặt trên giấy bản thoa rất nhiều lớp thuốc màu, lần lượt từng tờ giấy quấn một đóa hoa phù dung, làm ười một đóa phù dung gộp lại thành một bó hoa cực to, ở trước âu phục lại tương đối dễ nhìn. Mọi người sau khi thì thầm to nhỏ, nhất thời mọi âm thanh ngưng bật, tất cả mắt to trừng mắt nhỏ nhìn Hắc Tử ở phía sau, chỉ thấy ở phía sau âu phục của Hắc Tử phi thường có cá tính nhếch nhếch lên, giống như đuôi của chim yến, theo mỗi cử động của Hắc Tử lại đung đưa, đung đưa, mọi người dưới sự sững sờ nhất thời cười ha ha, đây là muốn làm cái gì vậy không biết.

Hắc Tử vẻ mặt xấu hổ, Lục Tiểu Thanh ngược lại tự nhiên hào phóng, phản ứng cực nhanh, một bên mỉm cười đáp lại bốn phương, một bên trừng mắt nhìn Ngô Lệ Hoa đang đi theo bên cạnh, đã bảo nàng đi may theo kiểu dáng bộ âu phục áo đuôi tôm do mình phác thảo ra, buổi sáng hôm nay cư nhiên lại mang thành phẩm này đến, hay là do thợ may của Minh Châu tay nghề kém, bảy ngày không đủ thời gian để may được bộ y phục như vậy, phía trước thì rất ổn, nhưng còn phía sau lại phải dùng một dây kẽm cố định, ai da, ai lại làm ra một cái đuôi chim én lòi ra thế kia không cơ chứ, may là mình chưa nói là áo đuôi tôm hay áo đuôi yến gì gì đó, nên cũng không cần sửa, cũng không phải là để ỉn mặc, liền cứ thế mà dùng đi.

Ngày thường Hắc Tử cao hơn Lục Tiểu Thanh vài centimet, hôm nay phải cao hơn Lục Tiểu Thanh ít nhất là mười phân, chỉ thấy hắn đi một đôi giày màu đen bóng nhoáng, xa xa nhìn thấy có chút giống với giày da của hiện đại, Hắc Tử bước đi thật cẩn thận, giày là do Lan Tâm đi tìm người làm, xem ra vị sư phó này thật sự là có cá tính, đệm phía trong giày vải màu đen là một mảnh gỗ cao bảy đến tám centimet, bởi vì không được để lộ ra gót giày, cho nên phải đệm ở bên trong giày, trên mặt giày, mũi giày chà mấy tầng than bột đen, che giấu đi tạp sắc vốn có ban đầu, cuối cùng là bôi mấy tầng dầu mỡ lên toàn bộ giày, mặc dù có chút trơn, nhưng nhìn vào lại cực kỳ sáng bóng, vô cùng có tinh thần.

Một đường khua chiêng gõ trống đi tới trước cửa phòng của tân nương, Lục Tiểu Thanh vung tay lên ra hiệu ngừng âm nhạc, nghiêng người cung nghênh Hắc Tử đi lên phía trước, Hắc Tử kéo theo trầm trọng bước đi tiến lên phía trước, trên gương mặt đen đen có chút ửng hồng, gõ gõ cánh cửa nói: “Nương tử, vì phu đã đến, nhanh ra mở cửa.”

“Nói khó nghe quá, đổi lại câu khác đi, bằng không sẽ không ra mở cửa.” Chỉ nghe trong phòng truyền đến tiếng kìm chế cười vô cùng vất vả, thận trọng lắng nghe thì ra là giọng của Lan Tâm.

Hắc Tử quay đầu liếc mắt nhìn Lục Tiểu Thanh một cái, Lục Tiểu Thanh mặt mang theo nụ cười cổ vũ, liên tục gật đầu với Hắc Tử, Hắc Tử quay đầu hít sâu một hơi quát lớn: “Bà xã, bà xã, ta yêu nàng giống như chuột yêu gạo, nếu bà xã không ra mở cửa, đêm nay ta liền trở về ăn gạo.” mọi người chờ ở ngoài phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.

Cửa từ từ được mở ra, chỉ thấy một cánh tay thò ra bên ngoài, Hắc Tử vội vàng đưa lên một hồng bao đã được chuẩn bị từ trước, lúc này cửa mới được mở rộng ra, tân nương tử vẻ mặt thẹn thùng, trên đầu đội một vòng hoa phù dung, lông mi vừa dài vừa cong thoát nhìn cực kỳ giống búp bê, đây chính là thành quả của cả đêm hôm qua Hồng Ngọc dùng hồ dán với tơ lụa mới tạo ra được.

Tân nương tử nhấc nhẹ chân ngọc bước qua cửa, ở cửa một đám đang háo hức đứng xem náo nhiệt, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ thấy trên người tân nương tử mặc một bộ y phục sườn sấm phi thường mang đậm bản sắc Trung Hoa, trên sườn sấm đỏ thắm có thêu hai đóa hoa sen biểu thị cho tình phu thê mặn nồng, hình thức phi thường xinh đẹp, đường xẻ tà trên sườn sấm kia vẫn chạy đến tận trên đùi, cộng thêm một đôi giày cao gót nữa, mỗi khi cử động, mẹ ơi, bao nhiêu trông mắt ở xung quanh đều phải rút ra ngoài. May là bên trong có mặc một cái quần cùng màu, bằng không sẽ bị cho là đồi phong bại tục mất, cái quần cùng màu đó là do dưới sự kiên trì của Hồng Ngọc cùng Lan Tâm, Lục Tiểu Thanh mới thỏa hiệp cho nó xuất hiện.

“Ha, ha, ha.” ở dưới cặp mắt chăm chú nhìn của quần chúng, tân nương tử ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau đó khoắc lấy tay của Hắc Tử, hai người nhìn vô cùng hài hòa, bước về phía trước, để lại cha mẹ, thân thích, quần chúng vây xem trợn mắt, há hốc mồm ở phía sau.

Cậu cả của tân nương tử nghi hoặc khó hiểu nói: “Không phải nữ nhi khi xuất giá phải gào khóc trước khi xuất môn hay sao? Hôm nay như thế nào cư nhiên lại cười to ba tiếng.” phụ thân của tân nương tử vội vàng nói: “Nói nhỏ chút, đây chính là quy củ của kinh thành, là quy củ của nhà giàu, cười đại biểu cho vui mừng.”

Lục Tiểu Thanh hướng cha mẹ tân nương thi lễ một cái, tay nhỏ bé vung lên, cao giọng nói: “Tấu nhạc.” Một khúc tấu du dương đạt tiêu chuẩn của Đông Phương kết hợp Tây Phương vang lên, một khúc quân hành dùng cho hôn lễ được kèn tỗ nốt cùng chiêng trống biểu diễn vô cùng nhuần nhuyễn, một khúc quân hành dùng trong hôn lễ, đại biểu dân tộc chính là thế giới.

Hòa trong bản khúc quân hành hôn lễ, Lục Tiểu Thanh mang theo tân lang cùng tân nương quang vinh trở lại Mộc gia, người chung quanh dù quen hay không quen đều tiến lên chúc mừng, làm cho Lục Tiểu Thanh

ứng phó không nổi, một bên nhìn tân lang tân nương đứng đằng sau chẳng có ai chúc mừng, không khỏi cảm thán những người này thật là nhiệt tình, không đến chúc mừng tân lang tân nương, lại đến chúc mừng mình, xem ra người chủ hôn thật sự là vĩ đại a....

Một đoàn người đang muốn bước vào cửa lớn, đúng lúc đám người Lục Tiểu Thanh đang tiến vào, thì chùm pháo treo cao ngoài cửa đột nhiên nổ ào ào ở trên đỉnh đầu, mọi người đồng loạt thét lên chói tai, hốt hoảng chạy trốn, tiếp theo sương mù dày đặc tràn ngập, sau một lúc lâu sương khói tan hết, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh sắc mặt vẫn nghiêm trang đứng nguyên tại chỗ, bên cạnh là Hắc Tử hai tay ôm lấy tân nương tử đang nhảy lên quắp chặt lấy mình như con khỉ, còn những người khác không thấy bóng dáng đâu.

Hai người đứng ở tại chỗ, một lúc lâu sau, Lục Tiểu Thanh mới đảo con mắt, phun ra một ngụm khí đen, xoay người nhìn người phụ trách việc đốt pháo, chỉ thấy hần quần áo rách tung tóe, trong tay cầm cái tẩu vẫn ở nguyên tư thế ban đầu, vừa vịn đứng ở chỗ pháo rơi xuống, vẻ mặt đen xì nhìn Lục Tiểu Thanh, lúc này miệng hé mở một luồng khói trắng tỏa ra, đúng là hơi thở mang theo mùi thuốc lá thán nhiên.

Lý Quân Hiền lúc này đã dẫn đầu đoàn người chạy ra, vốn tưởng rằng tiếng pháo vang lên là tân nương tử đã đến, không nghĩ tới một trận tiếng thét chói tai truyền đến, vội vàng không kịp suy nghĩ liền chạy ra bên ngoài, thấy Lục Tiểu Thanh không có việc gì đang đứng nguyên tại chỗ, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lục Tiểu Thanh tức xì khói trực tiếp bước đến trước mặt người nhận nhiệm vụ đốt pháo, tay nắm chặt thành quyền, không nói hai lời, binh binh bốp bốp hơn mười quyền tay cộng thêm quyền chân vang lên, người da đen xì khói thuốc pháo kia cuống quýt giơ tay lên đỡ: “Ta sai rồi, ta sai rồi.” Liền cuộn tròn mình lại. Lục Tiểu Thanh gật gật đầu thu tay lại, lui lại phía sau vài bước, sau đó xoay người sang chỗ khác, giậm chân hai cái, mặt lại nghiêm túc như thường, tiêu sái bước.

Liếc mắt thấy Hắc Tử vẫn như cũ ôm lấy tân nương tử đứng ngây ngốc ở một chỗ, tóc tân nương tử thì dựng thẳng đứng, Lục Tiểu Thanh theo bản năng vươn tay sờ sờ tóc mình, có cảm giác như bị điện giật, xoay người lại, nhổ hai ngụm nước miếng vào lòng bàn tay, xoa xoa hai tay vào nhau, sau đó đưa lên vuốt vuốt hai bên mái tóc, ừm, lại sáng bóng mềm mại như trước, vẫn phong độ như cũ.

Lại ở cửa chính đón đội ngũ một chút, ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của quần chúng, cao giọng rống lên một tiếng: “Mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chuẩn bị, âm nhạc, nổi lên.” Liền cầm lấy tay tân lang cùng tân nương tiến vào, tân lang tân nương cư nhiên lại bị dọa cho đến hồn xiêu phách lạc, không biết nên đi đường nào.

Lúc Lục Tiểu Thanh đi ngang qua, Lý Quân Hiền vội hỏi: “Nàng không có việc gì chứ?” Lục Tiểu Thanh không thèm để ý, diện mạo vẫn hiên ngang bước đi như trước, Lý Quân Hiền nhướng mi khó hiểu đi theo.

Sau khi tân lang, tân nương bước vào đại sảnh, phụ mẫu liền ngồi ở hai bên, Lục Tiểu Thanh đứng ở phía trước đối diện hai người, nhìn tân lang nói: “Mộc Hắc Tử, người có nguyện ý mặc kệ là đói khát, bệnh tật, hay bần cùng cũng không rời Lưu Hải Hoa, nguyện sống chết cùng nàng hay không?”

Hắc Tử không có trả lời, Lục Tiểu Thanh trừng mắt đảo qua trừng mắt nhìn Hắc Tử, Hắc Tử thấy Lục Tiểu Thanh trừng hần, liền cao giọng đáp: “Ta nguyện ý”

Lục Tiểu Thanh thấy Hắc Tử gật đầu, lại nói với tân nương: “Lưu Hải Hoa, người có nguyện ý mặc kệ là đói khát, bệnh tật, hay bần cùng cũng không rời Mộc Hắc Tử, nguyện sống chết cùng hần hay không?”

Lưu Hải Hoa thấy Lục Tiểu Thanh nhìn mình, vội vàng gật đầu nói: “Ta nguyện ý.”

Lục Tiểu Thanh thấy hai người đều gật đầu, không khỏi thầm nghĩ: “Thật là, còn thẹn thùng như vậy, chỉ gật đầu, cũng không biết nói ta nguyện ý, làm cho ta phải dạy nửa ngày.” Lập tức cũng không để ý đến hai người nữa, cao giọng nói: “Nhất bái thiên địa.”

Nửa ngày thấy Hắc Tử cùng Lưu Hải Hoa vẫn còn trợn tròn mắt nhìn mình, không thấy bái thiên địa gì cả, một bên âm thầm tức giận, một bên tiến lên đá cho hai người một cước, hai ngón tay trở dựng thẳng khoa chân múa tay ám chỉ hai người dập đầu, Hắc Tử cùng Lưu Hải Hoa vừa thấy Lục Tiểu Thanh ra ám chỉ, vẻ mặt nghi hoặc quỳ xuống đất vái lẫn nhau một cái.

Mọi người trong đại sảnh lập tức ồn ào cả lên, cái này sao có thể gọi là nhất bái thiên địa, đây là phu thê giao bái chứ, Lục Tiểu Thanh tức giận đến mức mặt xanh đen, hai người bị điếc sao, rống lớn nhất bái thiên

địa như vậy, mà cũng không nghe thấy sao, tròng hai người, hai ngón tay không dám múa may loạn xạ nữa, nhất tề hướng về phía ngoài cửa khom lưng, Hắc Tử cùng Lưu Hải Hoa nhìn nhau, vội vàng quay về hướng ngoài cửa vái một cái.

Lục Tiểu Thanh lau lau mồ hôi, lại cao giọng nói: “Nhị bá cao đường.” Hai tay ngón tay vòng về phía đằng sau, ý chỉ bá lạy phụ mẫu đang ngồi ở phía đằng sau, Hắc Tử cùng Lưu Hải Hoa nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, vạn phần khó hiểu hướng nàng quỳ xuống, cung kính đập đầu vái lạy.

Oái, nhất thời làm cho Lục Tiểu Thanh bị dọa cho hoảng sợ, một bên tròng hai người, một bên chợt lóe thân tránh sang một bên, ta vẫn là một cô nương khuê tú nha, sao có thể để cho hai người cúi lạy như cao đường được chứ. Mộc đại thúc thần sắc không tốt, không biết là hai đứa con của mình bá lạy ai là cao đường đây.

Lục Tiểu Thanh lại nói: “Phu thê giao bá.” Không thể lại nhận kinh hách, vội vàng trực tiếp xoay hai người lại đối mặt với nhau, ấn đầu tân lang tân nương xuống, không tởi, lần này là không sai một chút nào cả.

Thấy hai người đứng dậy, Lục Tụ đang đứng bưng trà ở bên cạnh liền tiến đến, Lục Tiểu Thanh đi đến bên cạnh Hắc Tử cùng Lưu Hải Hoa, chỉ nói đủ để cho ba người nghe thấy: “Hai người cẩn thận một chút cho ta, nếu lại làm sai, ta sẽ cho hai người biết thế nào là đẹp mặt.”

Lý Quỳnh ở một bên hơ hớ cười, lúc này cười phì một tiếng, nói: “Cái này nên được coi là gì nhỉ? Trước mặt bao nhiêu người như vậy lại dám uy hiếp tân lang, tân nương, còn làm ra vẻ bộ dáng thần thần bí bí như vậy nữa chứ, Tiểu Thanh tỷ tỷ đang suy nghĩ cái gì vậy? Chẳng lẽ tỷ ấy hôm nay còn chưa đủ xuất chúng hay sao?” Lý Quân Hiên lắc đầu không nói gì.

Hắc Tử cũng nhỏ giọng nói: “Ai bảo người vừa rồi nói nhỏ như vậy, ta không nghe thấy.” Lưu Hải Hoa liền tục gật đầu nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, ta cũng không có nghe thấy.”

Lục Tiểu Thanh tròng mắt nhìn hai người liếc mắt một cái, nhỏ giọng cả giận nói: “Ta vừa rồi lớn tiếng như vậy, các người cư nhiên lại không có nghe thấy, có phải là các người có ý định muốn gây trở ngại cho ta không đấy, ta nhưng là nói cho hai người biết, ta nếu không lấy được hồng bao chủ hôn, hai người các người đừng hòng mong được sống yên ổn.”

Hắc Tử vội vàng gật đầu nói: “Người yên tâm, phần sau chỉ còn lại kính trà, chuyện này ta biết nên làm như thế nào.”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu nói: “Nghe ta phân phó đây, không được tiếp tục xằng bậy nữa.”

Từ chỗ hai vị chủ tịch trên đài cao kia vẫn có thể nghe thấy ba người bọn họ thì thầm bàn bạc ở giữa đại sảnh, ngẩng đầu lên nhìn thấy Mộc đại thúc sắc mặt xanh mét nhìn ba người bọn họ, Lục Tiểu Thanh không khỏi nhú nhú mày. Phía sau Lý Quỳnh cười gập cả người, Lý Quân Hiên cũng thật sự không nhịn được nữa, toàn thân phát run. Long Tử Vũ đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, tiếp theo xòe quạt ra che ở trước mặt, che kín cả khuôn mặt.

Võ Tu, Lãnh Dương ngồi ở bên kia, hai người mặt không chút thay đổi tròng mắt nhìn ba người ở giữa đại sảnh, Võ Tu nhịn không được khẽ thở dài một tiếng: “Giỏi, thật sự là giỏi, ở sau lưng còn có thể lớn tiếng thượng lượng như thế, ta thật sự là phục sát đất rồi.” Lãnh Dương lại còn thật sự nâng chén trà lên, không để ý đến mọi người chung quanh đang cổ nén cười đến mức đỏ bừng cả mặt, cực có khí chất uống một ngụm trà, nói: “Bội phục.”

Lục Tiểu Thanh thấy Lục Tụ vẻ mặt ý cười, toàn thân run lên bưng trà nhìn mình, nhất thời lớn tiếng nói: “Lưu Hải Hoa, kính trà cha chồng.” ưu tiên nữ sĩ trước vậy.

Hắc Tử vừa thấy Lục Tiểu Thanh mồm mấp má, một bên nói thầm sao lại nói nhỏ như vậy, không nghe thấy, một bên xông về phía trước, tiếp nhận chén trà trong khay trà Lục Tụ đang bưng, nói với Mộc đại thúc: “Cha, mời người dùng trà.”

Mộc đại thúc nhất thời sắc mặt thay đổi hết như bầy sắc cầu vòng, lợi hại hơn so với Dương Đình Thiên [2], nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Hắc Tử vẻ mặt đang tràn ngập ý cười, Hắc Tử thấy Mộc đại thúc vẻ mặt đang sứt sứt khí tròng mình, vô tội nháy mắt mấy cái nhìn về phía Lục Tiểu Thanh. Lục Tiểu Thanh đã nhanh tức đến hôn mê, đem ánh mắt phi đao bắn về phía hắn, sau lại nói: “Mộc Hắc Tử kính trà phụ thân.”

Chờ Lưu Hải Hoa kính trà Mộc đại thúc xong, Lục Tiểu Thanh chuyển qua Mộc đại phẩm bên cạnh, trừng mắt với Hắc Tử ý bảo không được làm sai nữa, Hắc Tử vội vàng gặt đầu. Suy nghĩ một chút, thôi không cần phải ưu tiên nữ sĩ làm trước nữa, vạn nhất tên Hắc Tử lại nhảy ra đoạt mất thì phải làm sao bây giờ? Không khỏi hô: “Mộc Hắc Tử kính trà mẫu thân.”

Lần này, Hắc Tử lại không dám nhảy lên tranh, vội đẩy Lưu Hải Hoa lên, Lưu Hải Hoa cũng thông minh hai tay nâng chén trà, cười tủm tỉm nói: “Mẫu thân, mời người dùng trà.”

Lúc này, mọi người thật sự là không thể nhịn được nữa, một đám che miệng cười nghiêng ngả, một vài người cực kỳ có tinh thần tự giác, chạy ra cửa cười long trời nở đất.

Lục Tiểu Thanh chẳng quan tâm đến đám người đang cười như điên, vội đoạt lấy chén trà trong tay Lưu Hải Hoa đưa cho Hắc Tử, nhân tiện hung hăng véo vào tay Hắc Tử một cái, Hắc Tử có nỗi khổ mà không nói được, ở dưới ánh mắt u oán của mẫu thân, hắn cũng kính xong trà.

[2]: Dương Đình Thiên: 1 nhân vật trong tiểu thuyết “ý đồ thiên long ký” của tác giả Kim Dung:

Dương Đình Thiên là giáo chủ đời thứ 33 của Minh Giáo đã luyện được tầng 4 của Càn khôn đại nã di tâm pháp, và dùng nó để phát quang Minh Giáo.

Lục Tiểu Thanh thấy rốt cục mọi chuyện cũng đã hoàn tất, thở phào nhẹ nhõm một hơi, nếu sớm biết lỗi tai Hắc Tử có vấn đề, thì mình đã đi kiểm một cái tai nghe cho hắn rồi, ài, Lưu Hải Hoa lỗi tai cũng có vấn đề, thật sự là không có điểm chung thì không thể trở thành người một nhà được mà, hai người này thật sự là tuyệt phối. Các hạng mục khác liền tạm thời hủy bỏ, nếu tại đây làm mấy trò đa dạng, bản thân mình sẽ bị đùa chết mất.

Nhìn cả đám đang biểu diễn kịch câm đại chúng, tiếng cười rất nhỏ truyền vào tai người bên cạnh, Lục Tiểu Thanh gật gật đầu, không tồi, cũng còn biết để lại cho ta một chút mặt mũi, mọi người cười còn có vẻ hàm súc, không quá khoa trương, lập tức vung tay lên nói: “Khai tiệc, ăn cơm thôi.” Vừa nói vừa tóm lấy Hắc Tử cùng Lưu Hải Hoa bước ra khỏi đại sảnh đi đến nơi diễn ra yến hội.

Mỗi bên tóm một người, Lục Tiểu Thanh tận lực áp chế lửa giận, thấp giọng nói: “Ta đã dạy hai người như thế nào, ta muốn các người nhớ kỹ câu trả lời, nhớ kỹ quá trình, hôm nay các người lại quên sạch sẽ mọi lời ta đã dặn, các người nói xem muốn ta thu thập các người thế nào đây, mặt mũi của ta đã bị hai người quăng mất rồi.”

Hắc Tử lẩm bẩm nói: “Chúng ta nào có quên, là người nói quá nhỏ, căn bản không có nghe thấy, nói như bây giờ có phải tốt hơn không, vừa nãy lại nói lí nhí lí nhí như vậy, nói thế ai mà nghe thấy được.”

Lục Tiểu Thanh cả giận nói: “Còn tranh luận.” Vừa nói vừa hung hăng đá Hắc Tử một cước.

Một bên Lý Quân Hiền mỉm cười tiêu sái lại đây, giữ chặt Lục Tiểu Thanh nói: “Chú ý hình tượng, đây chính lời thường ngày nàng thích nói nhất đấy.”

Lục Tiểu Thanh trừng Lý Quân Hiền: “Nói nhỏ như vậy làm gì? Nói lớn tiếng một chút cho ta.”

Lý Quân Hiền đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó nhớ tới cái gì đó, nhất thời cười ha ha nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế, trách không được nàng luôn bận tâm tới hình tượng, hôm nay lại bị mất mặt như vậy.” thấy Lục Tiểu Thanh bất mãn trừng mình, Lý Quân Hiền vừa cười vừa duỗi tay ra xoa nhẹ sau tai Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh không hiểu nên nhìn Lý Quân Hiền, sau một lúc lâu Lý Quân Hiền mỉm cười nói: “Hiện tại đã nghe thấy chưa?”

Lục Tiểu Thanh trừng mắt liếc Lý Quân Hiền một cái: “Ta vẫn luôn nghe thấy, là do huynh vừa rồi nói quá bé mà thôi.” Lý Quân Hiền cũng không tranh cãi, Lưu Hải Hoa kéo Lục Tiểu Thanh một phen nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đi được chưa, khách nhân đều đã ra ngoài hết cả rồi.”

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt quái dị, nhảy ra xa vài bước, ôm lấy lỗ tai, nói: “Làm gì mà phải nói lớn tiếng như vậy, ta cũng không phải là bị điếc.” Nhìn ánh mắt khó hiểu của Hắc Tử cùng Lưu Hải Hoa, lại liếc mắt nhìn thấy Long Tử Vũ đứng ở một bên tươi cười đến là xấu xa, nhất thời há hốc mồm không khép lại được, trời ạ, không phải chứ, hôm nay là ngày đại hung, vừa nãy ba người bọn họ cứ nghĩ rằng mình đã nói nhỏ hết

mức chỉ đủ để ba người nghe thấy, lại không biết rằng họ nói cực kỳ lớn, làm cho tất cả mọi người có mặt ở trong đại sảnh đều nghe thấy bọn họ thương lượng.

Liếc mắt một cái thấy Lý Quỳnh nhìn mình cười không còn nhìn thấy tổ quốc đâu, Lục Tiểu Thanh lau lau mồ hôi, thật là mất mặt, khó trách tân khách lúc đó đều nhìn ba người bọn họ cười, ài, ba người bọn họ nói gì, mọi người đã nghe thấy hết rồi còn đâu, thế mà mình lại chẳng hay biết gì, ô, ô, đúng là tình cảnh đầu rơi máu chảy mà, hình tượng là không thể làm vậy, thế là xong.

Sắc mặt đỏ lên nhìn thoáng qua mấy tân khách, xoay người liền muốn chạy về phòng sau, Võ Tu tay mất lạnh lẽo bắt lấy nàng hỏi: “Lục lão bản đi đâu thế? Không đi ăn thức ăn do người bố trí hay sao?”

Lục Tiểu Thanh vung ống tay áo che mặt nói: “Không đi, không đi.” Gia tăng cước bộ đi về hướng hậu viện, bọn Lan Tâm cũng vội đi theo, Lục Tiểu Thanh về mặt đằng đằng sát khí xoay người lại, Hồng Ngọc vội hỏi: “Tỷ tỷ định đi đâu?” Lục Tiểu Thanh vừa xắn ống tay áo, vừa hung tợn nói: “Ta đi xử lý cái tên đốt pháo kia, không nói đến thiếu chút nữa làm điếc lỗ tai ta, lại còn làm hại ta bị mất mặt lớn như vậy, hôm nay ta không đánh chết hắn, ta không mang họ Lục.”

Thì ra, ở trong tiếng pháo nổ kịch liệt, ba chiến sĩ gặp nguy không rối loạn, vẫn trấn định đứng nguyên tại chỗ, bị tiếng pháo nổ đoàng đoàng cực lớn đó làm cho tạm thời bị mất đi thính giác, kết quả, ba người liên thủ trình diễn ra một màn khôi hài như vậy.

55. Chương 086 - Phần 1

Chương 86: Vì ai sương gió tụ giữa khuya

Giữa trưa Lục Tiểu Thanh thật sự ngượng ngùng đi ra dùng bữa, phần đông khách mời buổi tối cũng được sắp xếp ở một chỗ, người nhà tân lang cùng tân nương cũng được an bài ở một chỗ, vì vậy Lục Tiểu Thanh mới không thấy ngại, mặc nữ trang đi lên.

Mộc đại thúc bùng chén rượu lên, vẻ mặt thành khẩn nói với Lục Tiểu Thanh: “Lục lão bản, hôm nay Hắc Tử nhà ta được một người cao quý như người làm chủ hôn, đó là phúc khí của Hắc Tử, cũng là phúc khí của Mộc gia chúng ta, tuy rằng chúng ta không hiểu mấy nghi thức trong buổi lễ này, cũng không hợp với phong tục ở nơi này của chúng ta, nhưng là ta nghe hiểu được một câu: mặc kệ là nghèo hèn hay là phú quý, đều không rời không bỏ, chỉ với một câu này thôi, ta đã biết Lục lão bản là thật tâm muốn tốt cho Hắc Tử nhà chúng ta, Lục lão bản, ta là một người thô kệch, không biết cách nói chuyện, xin người nhận lấy chén rượu này, nó chính là lòng biết ơn chân thành nhất của ta.”

Lục Tiểu Thanh thấy Mộc đại thúc vẻ mặt tràn đầy thành ý nhìn mình, vội đứng lên tiếp nhận chén rượu, một hơi uống cạn chén, cười nói: “Ta ở đây cũng được mấy tháng rồi, Hắc Tử giống như là đệ đệ của ta vậy, ta tự nhiên là sẽ không đả bạc hắn.” kéo Mộc đại thúc ngồi xuống, Lục Tiểu Thanh nói với Hắc Tử: “Hắc Tử, tỷ tỷ không có gì để mừng cho đệ, chỉ có một câu muốn tặng cho đệ: bình thân là thật, bình an là phúc, đệ hãy nhớ cho thật kỹ, đây mới là chân lý của cuộc sống.”

Ngồi ở một bàn khác, Lý Quỳnh khẽ cười nói: “Tiểu Thanh tỷ tỷ thật là keo kiệt, cứ nhiên lại chẳng tặng cho đồ vật gì, mà chỉ tặng cho đúng một câu nói như vậy.” Lý Quân Hiền quay đầu nhìn về phía Lục Tiểu Thanh nhẹ nhàng nói: “Quỳnh Nhi, muội không hiểu, những lời này của Tiểu Thanh có ý tứ quá sâu xa, muội không thể lý giải được đâu.” Lý Quỳnh thấy Lý Quân Hiền vẻ mặt tán thưởng cùng ôn nhu, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Trong bữa tiệc, mẫu thân của Lưu Hải Hoa thân thiết cầm lấy tay của Lục Tiểu Thanh nói: “Lục cô nương, cô nương thật sự là một người tốt, xinh đẹp như vậy, hiểu biết như vậy, không biết được người nào mới có phúc lấy được cô nương đây? Ta nghĩ cha mẹ cô nương nhất định sẽ vì cô nương mà lựa chọn một chàng rể tốt nhất mới xứng đôi với nữ nhi bảo bối của họ.”

Lục Tiểu Thanh vốn ý cười trong suốt, vừa nghe đến hai chữ cha mẹ, nhất thời tươi cười trên mặt liền phai nhạt, Mộc đại thẩm cười nói: “Đúng vậy, chúng ta là người ở thâm sơn cùng cốc mà cũng muốn tìm cho nữ nhi một chốn tốt, nhà của Lục cô nương khẳng định sẽ ngàn chọn vạn tuyển con rể à xem, phải biết rằng mẫu thân luôn là người hiểu nữ nhi của mình nhất, huống chi Lục cô nương lại xinh đẹp như vậy, chỉ sợ cô nương chính là viên minh châu trong lòng cha mẹ của cô nương mất, nâng trên tay sợ rơi mất, ngậm tại trong miệng sợ bị tan ra, cực kỳ yêu thương.” Lục Tiểu Thanh vẫn mỉm cười như trước, chính là trong mắt toát ra sự ảm đạm.

Nhà Mộc đại thúc to như vậy, lúc này đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi rất náo nhiệt, Mộc đại thúc, Hắc Tử vui vẻ ra mặt, phần đông khách mới đến đều nâng chén nói chuyện sôi nổi, toàn bộ làng chài nhỏ đều vô cùng náo nhiệt.

Bờ biển, ở một chỗ cao cao trên đá ngầm, Lục Tiểu Thanh ngồi ôm đầu gối nhìn trăng sáng trên bầu trời, trong mắt tràn ngập mưa bụi, thần thái đau lòng cùng ai oán chưa từng có để lộ ra bên ngoài. Lặng lẽ thừa dịp mọi người bận tiếp khách không chú ý đến, nàng đã đi đến nơi này, rời khỏi tiệc rượu náo nhiệt, rời bầu không khí ấm áp kia, rời xa đại sảnh tràn ngập tình thân kia, nơi đó thuộc về những người ở thời đại này, không thuộc về nàng.

Nhìn vầng trăng lưỡi liềm cong cong trên bầu trời, sáng tỏ như vậy, nhưng cũng trong trẻo lạnh lùng như vậy, lạnh đến tận đáy lòng.

“Trăng vẫn từng soi dáng cổ nhân. Xưa nay người tựa nước trôi xuôi (1), cha, mẹ, hai người có khỏe không? Nữ nhi rất nhớ hai người.” Một giọt lệ chậm rãi theo gương mặt chảy xuống, nhỏ giọt xuống trần gian.

[1]: Nguyên văn Kim nhân bất kiến cổ thì nguyệt, Kim nguyệt tăng kinh chiếu cổ nhân.

Trong bài thơ Bả tửu vấn nguyệt – Nâng chén rượu hỏi trăng của Lý Bạch

Bên cạnh có một người nhẹ nhàng ngồi xuống, khẽ thở dài một tiếng, duỗi cánh tay ra ôm lấy Lục Tiểu Thanh đang khóc vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Trong lòng có gì không thoải mái cứ phát tiết ra đi, đừng giữ kín ở trong lòng sẽ thành tâm bệnh mất.”

Lục Tiểu Thanh không có quay đầu lại cũng không có giẫy giụa, vẫn như trước ngẩng đầu nhìn những vì tinh tú đang lóe sáng trên bầu trời, nước mắt vòng quanh: “Cha, mẹ, Tiểu Thanh rất nhớ hai người, rất nhớ hai người, Tiểu Thanh muốn quay về, muốn quay về, vì sao lại đem một mình con đến nơi này? Vì sao? Vì sao?”

“Cha, mẹ, Tiểu Thanh có một mình rất cô đơn, không có nhà, không có gốc rễ, nơi này không có người giống con, không phải là thế giới mà con được sinh ra, không có tất cả những thứ mà con quen thuộc, hai người có biết Tiểu Thanh mệt mỏi đến thế nào không? Mỗi ngày con đều nhớ đến hai người, nhưng con lại không dám nhớ tới hai người, con sợ, con sợ con sẽ không thể thừa nhận được việc hai người vì việc con mất tích mà lo lắng đến bạc cả đầu, con sợ con sẽ không chịu được khi nghĩ đến hai người thương tâm. Con chỉ có thể ra vẻ kiên cường mà sống, không dám suy nghĩ đến bất kỳ điều gì.

Hôm nay nhìn một nhà người ta đoàn viên vui mừng, nhìn thấy cảnh mẹ hiền con hiếu, làm cho con rất muốn được ở bên cạnh hai người, ngày trước nữ nhi bất hiếu, không biết quý trọng phần thân tình đó, không biết tình cảm máu mủ tình thâm, hiện tại..... Hiện tại, con muốn chăm sóc mà cha mẹ không có ở bên, Tiểu Thanh rất muốn được ở bên cạnh hai người, bưng trà rót nước cho hai người, cùng hai người nhàn hạ tản bộ, mỗi ngày đều phụng bồi hai người, nhưng là, nhưng là.....

Nữ nhi làm không được, nữ nhi không có cách nào....không có cách nào để trở về, cha, mẹ, Tiểu Thanh rất nhớ hai người, rất nhớ, rất nhớ, con cứ cho rằng con đã thích ứng được với cuộc sống ở nơi đây, con cứ cho rằng con đã quen với cuộc sống không có hai người ở bên cạnh, nhưng là hôm nay con mới biết được, không nghĩ tới hai người không có nghĩa là đã quên, chỉ là sự tưởng niệm kia đã ngấm sâu vào trong tận xương tủy, không cần con nghĩ tới, nó đã ở tại trong lòng của con.”

Lý Quân Hiền ở phía sau gắt gao ôm chặt lấy Lục Tiểu Thanh, lần đầu tiên thấy nàng rơi lệ, lần đầu tiên thấy nàng đau lòng như thế, vừa rồi thấy sắc mặt của nàng không được tốt, chàng mới lặng lẽ đi theo sau nàng tới đây, không nghĩ tới lại phát hiện được một mặt yếu ớt như vậy của nàng, khi nghe giọng khóc nỉ

non kia, không khỏi càng ôm nàng chặt hơn, nhẹ giọng nói: “Khóc đi, về sau nàng không cần phải tỏ ra kiên cường nữa, vì ta sẽ ở phía sau làm bờ vai cho nàng tựa vào.”

Lục Tiểu Thanh khóc ngã vào trong lòng Lý Quân Hiên, lẩm bẩm nói: “Ta không biết tại sao mình lại đến được nơi này, ta cũng sợ một ngày nào đó ta sẽ bất ngờ rời đi mà không biết lý do, ta không dám trao tâm ọi người ở đây, vì ta sợ một ngày nào đó ta rời đi, bọn họ sẽ trở thành nỗi đau nhất trong lòng ta, cha, mẹ, hai người có nghe thấy nữ nhi nói không? Hai người nói xem nữ nhi phải làm thế nào bây giờ? Phải làm thế nào bây giờ?”

Để mặc cho Lục Tiểu Thanh nắm chặt lấy cánh tay mình, cảm nhận cảm xúc không thể khống chế được của người trong lòng, nghe nàng la lên thất thanh, Lý Quân Hiên chỉ cảm thấy trong lòng rất chua xót, thì ra chàng vẫn luôn nghĩ Lục Tiểu Thanh là người vô tâm, trong lòng lại cất giấu tình cảm sâu như thế, vẫn cứ nghĩ rằng Lục Tiểu Thanh là người tùy tiện, lúc nào mặt mày cũng rạng rỡ, lại không ngờ được rằng trong lòng nàng có nỗi khổ như thế, nàng che giấu thật tốt, người ngoài không thể biết được, giấu đến cơ hồ ngay cả bản thân nàng cũng cho rằng đã là dĩ vãng, nếu không có buổi hôn lễ ngày hôm nay, nàng còn có thể giấu càng sâu hơn.

Mặc cho nước mắt của Lục Tiểu Thanh làm ướt đầm ống tay áo mình, Lý Quân Hiên nhẹ nhàng vỗ về lưng Lục Tiểu Thanh, giúp nàng thuận khí, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Thanh, ta hôm nay mới biết được nỗi khổ trong lòng nàng, Tiểu Thanh, ta không khuyên nàng kiên cường, ta cũng không khuyên nàng hãy quên đi, ta chỉ muốn cho nàng biết, cho dù trên thế giới này nàng không có một người thân nào, nhưng nàng còn có ta, ta tuy rằng không thể thay thế được vị trí của cha mẹ nàng trong lòng nàng, nhưng là, ta sẽ giống như bọn họ che chở nàng, bảo vệ nàng, sẽ chăm sóc nàng tốt như bọn họ vậy, bởi vì trong lòng ta nàng chính là bảo vật trân quý nhất.”

Lục Tiểu Thanh chậm rãi ngước hai mắt đầm lệ lên nhìn, nhìn Lý Quân Hiên thần thái vô cùng nghiêm túc, nhìn thấy sự chấp nhất cùng kiên định trong đôi mắt của chàng, trong lòng càng cảm thấy chua xót, lệ rơi càng nhiều.

Lý Quân Hiên ôm chặt lấy Lục Tiểu Thanh đang khóc đến run người, nhẹ nhàng giữ lấy hai má nàng, thấp giọng lại kiên quyết nói: “Khóc đi, một lần khóc hết đi, về sau ta sẽ không cho nàng có cơ hội để khóc nữa, ta sẽ đem hạnh phúc vây chặt lấy nàng, làm cho trái tim nàng tràn ngập niềm vui, làm cho linh hồn nàng trọn vẹn hạnh phúc, ta..... sẽ không để cho nàng lại thương tâm một lần nữa.”

Đêm đã khuya, gió biển thổi mạnh, vầng trăng trốn vào màn trời, những vì sao biến ảo khôn lường, trên biển gió càng lúc càng lớn, phảng phất gió thổi bốn phía vang lên tiếng sạt rung động, bầu trời đêm càng lúc càng tối, gió biển mang theo mùi tanh quất vào mặt, ngay sau đó từ trên trời một tia chớp xẹt qua, ánh sáng khắp màn trời, một tiếng sấm rền vang từ phía trên đỉnh đầu truyền tới, xem tình hình này có vẻ như trời sắp đổ mưa.

Một người đang khóc thút thít không hề cử động, một người khác cũng ngồi im như cũ, thật lâu sau, từng hạt mưa tí tách rơi xuống, được gió biển thổi quất vào trên người bọn họ.

Giống như được đánh thức, Lý Quân Hiên ngẩng đầu nhìn trời, cúi đầu nhìn Lục Tiểu Thanh đang thút thít, nhẹ giọng nói: “Trở về thôi, nếu để bị mắc mưa sẽ không tốt cho thân thể, tuy rằng bờ biển này vào mùa thu không lạnh lắm, nhưng tốt nhất vẫn là không nên để bị cảm, trở về thôi, Tiểu Thanh.”

Ngẩng đầu lên để mặc những giọt mưa quất vào mặt, nước mắt trên mặt hòa lẫn cùng giọt mưa, đã không phân ra được là nước mưa hay nước mắt nữa, chậm rãi đứng dậy, Lý Quân Hiên ôm lấy Lục Tiểu Thanh biểu tình chết lặng, trong lòng không biết là đã bình tĩnh lại hay là vẫn còn chìm trong thương tâm, rời khỏi chỗ đã ngấm.

Trên đá ngầm bị mưa tắm ầm ướt, chân bước có chút trơn trượt, Lý Quân Hiên ôm lấy Lục Tiểu Thanh bước đi cẩn thận, phía sau một tia chớp xẹt ngang màn trời đánh thẳng xuống, bổ xuống bờ cát trước mặt hai người, Lý Quân Hiên gia tăng cước bộ, ôm chặt lấy Lục Tiểu Thanh muốn rời nhanh khỏi chỗ này.

Lục Tiểu Thanh ánh mắt mờ dần nhìn ánh chớp lóe sáng trước mắt, đột nhiên trong mắt sáng ngời, mình là bị nó mang đến đây, mình có thể dựa vào nó để quay trở về hay không, lại một tia chớp nữa đánh xuống tảng đá, trong đầu Lục Tiểu Thanh lóe lên một ý nghĩ, chỉ thấy phía chân trời một tia chớp đang chạy như

bay chuẩn bị đánh xuống, vị trí đánh xuống giống như là ở chỗ mình ngồi vừa rồi, lập tức không chút nghỉ ngơi, gạt tay Lý Quân Hiên ra, xoay người chạy như điên về hướng đó.

Lý Quân Hiên đang muốn xoay người ôm lấy Lục Tiểu Thanh, lúc này đang khom khom thắt lưng, bị Lục Tiểu Thanh hất mạnh ra, vội vươn tay muốn kéo nàng lại, chệch bước loạng choạng mất trọng tâm, dưới chân lại trơn trượt một cái, ngã xuống mặt đất, không kịp đứng lên quay mắt nhìn về phía Lục Tiểu Thanh, vừa thấy không khỏi tâm thần tê liệt, sợ hãi điên cuồng gào: “Tiểu Thanh, nàng làm gì vậy?” vội vàng chống đất nhảy dựng lên, chạy đuổi theo Lục Tiểu Thanh.

Chỉ thấy Lục Tiểu Thanh đang chạy ra đón tia chớp sắp đánh xuống kia, trên mặt vừa kích động vừa vui mừng, hoàn toàn không để ý đến Lý Quân Hiên đang ở phía sau điên cuồng hô, chạy vọt đến nghênh đón tia chớp đang đánh thẳng xuống, hồn nhiên quên mất nếu mình không quay trở về được, thì cái mạng này của mình còn giữ được hay không.

Phía sau Lý Quân Hiên chậm vài bước, trái tim sợ hãi gần như muốn nhảy cả ra ngoài, không chút nghỉ ngơi nhảy lên muốn che chắn cho Lục Tiểu Thanh đang nghênh đón tia chớp từ trên không trung đánh xuống, bất đắc dĩ thân mình vẫn còn đang ở giữa không trung, chưa chạm tới được Lục Tiểu Thanh, thì đã thấy tia chớp thẳng tắp bổ vào trên đỉnh đầu Lục Tiểu Thanh, quang hoa lóng lánh, trong nháy mắt toàn bộ điện quang sáng chói vây quanh lấy Lục Tiểu Thanh, Lý Quân Hiên chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, thẳng tắp ngã xuống đất.

Tia chớp chợt lóe lướt qua, Lý Quân Hiên chẳng quan tâm kiểm tra thân thể của mình, cố chấp chống toàn thân ề ề tê dại, chạy lại chỗ Lục Tiểu Thanh ngã xuống ở phía trước vài bước.

“Tiểu Thanh, nàng đừng làm ta sợ, nàng vạn lần không nên làm ta sợ, Tiểu Thanh, Tiểu Thanh.....” ôm lấy Lục Tiểu Thanh, Lý Quân Hiên bỗng nhiên cảm thấy có một luồng điện truyền tới, làm cho cánh tay tê rần, cắn chặt răng nâng đầu Lục Tiểu Thanh lên, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh mặt đen xì, mái tóc dựng đứng lên, giống như một bà mo, quần áo cháy đen bám vào thân thể, hai mắt nhắm nghiền.

Lý Quân Hiên đã không còn cảm giác tim mình đang đập mạnh, run run khê đưa tay lên dò xét ở dưới mũi Lục Tiểu Thanh “Còn....còn thở, Tiểu Thanh, nàng cố gắng chịu đựng, ta mang nàng trở về, cố gắng chịu đựng.” Lý Quân Hiên lòng dạ rối bời, không để ý đến toàn thân mình cũng đang tê dại, bế Lục Tiểu Thanh lên, chân nam đá chân chiêu chạy khỏi chỗ đá ngầm.

Mưa càng lúc càng lớn, xa xa truyền đến tiếng hô hoán, là bọn Hồng Ngọc đang đi tìm hai người bọn họ, Lý Quân Hiên vừa chạy vừa điên cuồng hét lên: “Tìm đại phu, nhanh đi tìm đại phu đến đây.”

Mưa càng lúc càng lớn, hồ hững tạt vào mái hiên ngoài cửa sổ phòng của Lục Tiểu Thanh, từ ngoài cửa sổ nhìn vào, mọi người trong phòng ai nấy đều vẻ mặt lo lắng cùng kích động, nhìn bọn Hồng Ngọc nước mắt đầm đìa, đại phu thì lắc đầu không nói gì, Lý Quân Hiên đứng ở trong sân tâm càng lúc càng chìm xuống, chìm không thấy đáy, chìm làm cho chính mình cũng không biết có còn hay không. Đứng ở dưới mưa, Lý Quân Hiên giống như không cảm giác thấy từng hạt mưa đang quất lên người mình, ánh mắt lom lom nhìn vào mọi người đang bận rộn ở trong phòng, mưa theo tóc chảy xuống, toàn thân ướt đầm nước mưa. Long Tử Vũ vội vàng đảm đương nhiệm vụ đi tìm tất cả đại phu nổi danh tới, lúc này cũng đã quay trở lại, thở hổn hển, nhìn thoáng qua Võ Tu Cùng Lãnh Dương sắc mặt ngưng trọng, trong lòng ba người đều có cùng chung một suy nghĩ, chủ nhân nếu đã chết, không nói đến việc làm ăn này của bọn hắn sẽ hoàn toàn bị chặt đứt, mà bọn hắn tiết lộ nhiều cơ mật như vậy phải thu thập như thế nào mới thỏa đáng đây? Long Tử Vũ gật đầu với Lãnh Dương, Lãnh Dương trầm mặc không nói gì lập tức rời đi, Võ Tu cũng vội vàng bỏ đi, hai người chắc là đang đi chuẩn bị thu thập cục diện xấu vạn nhất sẽ xảy ra.

Long Tử Vũ miễn cưỡng tiến vào tiểu viện, thấy Lý Quân Hiên một mình đứng ở trong sân, nhìn vào trong phòng Lục Tiểu Thanh, khuôn mặt thâm trầm không nhìn ra được là chàng đang suy nghĩ cái gì, ánh mắt tăm tối, ngơ ngác đứng dưới mưa, nếu không phải vẫn còn nhìn thấy chớp mũi pháp phòng, thì sẽ tưởng như một xác chết vô hồn mất.

56. Chương 086 - Phần 2

Long Tử Vũ không khỏi bước lên phía trước, đem chiếc ô xanh che trên đỉnh đầu hai người, thấy Lý Quân Hiên không cảm kích cũng chẳng phản đối, giống như là không nhìn thấy mình ở bên cạnh vậy, vẫn như trước đứng nguyên tại chỗ nhìn vào trong phòng, không khỏi nhẹ nhàng khẽ thở dài một hơi, nhìn những bóng người bận bịu đi đi lại lại ở bên trong phòng.

Lan Tâm vẻ mặt lo lắng một bên lau hai má cho Lục Tiểu Thanh, một bên vội la lên: “Chuyện gì đã xảy ra? Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Tề quận vương không phải là vẫn luôn ở bên cạnh tỷ tỷ hay sao? Vì sao lại để cho tỷ tỷ bị sét đánh trúng thế này?”

Bên cạnh Lý Quỳnh vừa đưa khăn mặt, vừa mấp máy môi muốn nói, lại không biết là nên nói cái gì bây giờ, trong lòng vừa lo lắng vừa khó hiểu, mắt thấy Lục Tiểu Thanh hôn mê bất tỉnh, trái tim cũng khẩn trương treo cao không kém mọi người ở đây.

Hồng Ngọc coi như là bình tĩnh nhất bọn, lên tiếng hỏi đại phu: “Đại phu, thế nào rồi? Tỷ tỷ rốt cuộc thế nào rồi?”

Vị đại phu nổi danh trong thành nửa đêm bị người ta trực tiếp lôi từ trong chăn ấm kéo đến đây, chỉ thấy hắc vẻ mặt khó hiểu, nhíu mày nói: “Quả thật rất khó nói, vị cô nương này tuy rằng bị sét đánh trúng, nhưng là thân thể giống như không bị thương tổn gì, chính là vì sao đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, aizz, lão phu cũng không biết nguyên nhân, có lẽ..... Có lẽ.....”

Ngô Lệ Hoa đứng ở một bên thấy hắc ập ứng nửa ngày cũng không nói hết câu, không khỏi cả giận nói: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, tất cả đều là một lũ vô dụng, một đám mà cũng không nhìn ra được bệnh trạng, nói chuyện thì ập a ập ứng, các người còn làm đại phu làm gì nữa, đi ra ngoài, đi ra ngoài.”

Đại phu bị đuổi về phía sau, Lục Tiểu Thanh mắt lờ mờ nói: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ? Khi nào thì tỷ tỷ mới tỉnh lại đây, cứ nằm bất động như thế này, tỷ tỷ, người muốn nằm bao lâu đây? Bọn muội biết ăn nói thế nào với Kinh Quận vương cùng Tấn vương gia bây giờ?”

Hồng Ngọc hít sâu một hơi, thấy Lý Quỳnh khẽ lay gọi rất nhiều lần mà Lục Tiểu Thanh vẫn không có phản ứng, hơn mười đại phu cũng không tìm ra được nguyên nhân, mạnh mẽ kìm nén không để rơi nước mắt, nói: “Đừng hoảng hốt, chúng ta không thể hoảng, chúng ta nếu hoảng, thì càng làm cho những người khác cảm thấy rối bời. Hiện tại thân thể của tỷ tỷ không bị thương, chúng ta không nên quá mức sốt ruột như thế, có lẽ ngày mai tỷ tỷ sẽ tỉnh lại.”

Ngô Lệ Hoa nắm chặt lấy tay Hồng Ngọc gật gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng ta phải bình tĩnh lại, ta nghĩ có lẽ là do bị sét đánh trúng nên thân thể tạm thời sẽ tê dại một lát, có lẽ tỷ tỷ nghe được những lời chúng ta nói, chính là không có cách nào để trả lời chúng ta mà thôi, nếu tỷ tỷ thấy chúng ta bối rối như thế này, trong lòng tỷ tỷ hẳn là rất lo lắng, chẳng phải đã làm rối loạn tỷ tỷ điều tức hay sao?”

Mấy nữ tử ở trong phòng đều là những người thông minh lanh lợi, vừa nghe thấy hai người nói như vậy, trong lòng biết rõ là nói vậy để an ủi chính mình, bất quá cũng lấy lại bình tĩnh, nếu đại phu không tìm ra được nguyên nhân, thì mình có kích động cũng chẳng có ích gì, bình tĩnh lại có thể nghĩ ra được biện pháp khác.

Trong phòng không còn thấy bóng dáng của một vị đại phu nào, năm nữ tử yên lặng đứng ở một bên, nhìn chằm chằm không chớp mắt vào Lục Tiểu Thanh đang nằm hôn mê bất tỉnh ở trên giường, Lục Tiểu Thanh bị sét đánh trúng, tóc dựng thẳng đứng giờ đã được chải xuống gọn gàng, trên mặt cháy đen cũng đã được lau sạch sẽ, một thân quần áo cơ bản đã bị cháy thành tro, cũng đã được đổi một bộ quần áo mới khác, hiện tại nhìn nàng như đang ngủ vậy, lẳng lặng nằm ngủ ở trên giường, mày hơi cau lại.

Ngoài phòng mưa vẫn to chưa tạnh, mấy cây chuối tiêu ở trong vườn bị gió đánh vang lên tiếng sần sật, trong sân im ắng, Lý Quân Hiên vẫn đứng ở nơi đó, yên lặng hồi hộp nhìn trong phòng, không biết từ khi nào hai tay đã nắm chặt lại thành quyền, các đốt ngón tay nắm đến trắng bệch, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay, một dòng máu từ ngón tay theo nước mưa chảy xuống mặt sân.

Long Tử Vũ đứng ở bên cạnh muốn mở miệng nói chuyện, bất quá nhìn thấy vẻ mặt hôn bay phách lạc của Lý Quân Hiên, tay nắm chặt lấy cán ô, không có quấy rầy Lý Quân Hiên, chỉ lẳng lặng đứng ở bên cạnh,

che ô giúp chàng.

Vì ai sương gió tụ giữa khuya? Trong phòng, Lý Quỳnh bất giác ngẩng đầu lên, thấy Lý Quân Hiên mắt đỏ ngầu đứng ở trong mưa nhìn vào gian phòng, vẻ mặt cực kỳ tiêu tụy, trong lòng cả kinh khẽ than: “Vì sao lại như vậy? Chưa đến một đêm, vì cái gì mà ca ca lại tiêu tụy đến mức này?”

Tinh tể đứng ở phía trước cửa sổ nhìn Lý Quân Hiên, thấy ánh mắt của chàng xuyên thấu qua người mình, xuyên thấu gian phòng này, xuyên thấu tất cả, ánh mắt của chàng chỉ nhìn vào Lục Tiểu Thanh đang nằm hôn mê bất tỉnh ở trên giường, ở trong mắt của chàng chỉ có Lục Tiểu Thanh. Lý Quỳnh đột nhiên hiểu được, ca ca tiêu tụy không phải bởi vì ca ca không bảo vệ tốt được cho Tiểu Thanh tỷ tỷ, mà là, ca ca thích Tiểu Thanh tỷ tỷ, thích đến mức không biết sâu đậm bao nhiêu? Không biết yêu bao nhiêu? Không biết mất đi nàng sẽ thành ra bộ dạng gì?

Nhìn Lý Quân Hiên giống như đột nhiên già thêm mấy tuổi, Lý Quỳnh quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh vẫn đang nằm trên giường hôn mê bất tỉnh như trước, trong lòng vừa kích động vừa chua xót, ca ca rốt cục đã tìm được nữ tử mà mình thích, nhưng là, Tiểu Thanh tỷ tỷ lại hôn mê bất tỉnh, nếu..... Nếu Tiểu Thanh tỷ tỷ vĩnh viễn không tỉnh lại, ca ca có phải hay không cũng không còn là ca ca của trước kia nữa, có phải hay không từ nay về sau ca ca sẽ trở thành người chết tâm?

Tình, trong lúc vô tình đắm sâu vào; Ý, ở giữa lúc hiểu nhau mà sâu lắng; Yêu, ở một khắc này thức tỉnh.

Ngoài phòng mưa gió, trong phòng mưa gió, bao nhiêu vẻ u sầu, bao nhiêu tình ý, tất cả đều quanh quẩn trên người đang nằm hôn mê bất tỉnh ở trên giường kia, một nữ tử kiên cường nhưng cũng yếu đuối, tình quái nhưng cũng nhu hòa.

Một đêm mưa gió, một đêm im lặng không ai lên tiếng nói chuyện, ánh mặt trời chậm rãi lộ ra ở phía chân trời, trời đã sáng.

Trong phòng Ngô Lệ Hoa chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, trời đã sáng, một buổi tối đã qua đi, tâm trạng lại càng thêm lo lắng. Quay đầu nhìn thoáng qua Hồng Ngọc mắt hằn tơ máu giống mình, môi mấp máy muốn nói gì đó, nhưng lại không biết là nên nói gì bây giờ? Lục Tụ ngồi ở chân giường, dựa vào khung giường nhìn Lục Tiểu Thanh, bên cạnh Lan Tâm đứng thẳng đưa lưng về phía mấy người, tuy rằng không nhìn thấy được vẻ mặt của nàng, nhưng từ hai vai đang run run kia có thể nhìn thấy được nàng đang vô cùng lo lắng. Chỉ có Lý Quỳnh là không chống đỡ được, nắm lấy bàn tay Lục Tiểu Thanh, ghé vào mép giường ngủ.

Trong phòng yên tĩnh không có một chút sức sống, yên tĩnh đến mức khủng hoảng, yên tĩnh đến mức làm cho người ta cảm thấy khó chịu, Hồng Ngọc nhìn thoáng qua mọi người sắc mặt ai cũng đều cực kỳ lo lắng, chống người đứng dậy, đang muốn nói chuyện, đột nhiên Lý Quỳnh đang ngủ cả kinh giật nảy mình, cấp tốc ngẩng đầu lên, hô lên đầy kinh ngạc: “Tỷ tỷ....tỷ tỷ vừa cử động, ta cảm giác được tỷ tỷ vừa cử động.” Vừa nói vừa cầm lấy tay của Lục Tiểu Thanh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người nằm ở trên giường.

Một đám người ở trong phòng kinh hi vội vàng bước đến bên cạnh giường, Lục Tụ run run cầm lấy tay của Lục Tiểu Thanh khẽ lắc lắc: “Tỷ tỷ, tỷ tỉnh lại đi, tỷ tỉnh lại đi.” Lan Tâm quỳ gối bên cạnh giường, vỗ nhẹ hai má Lục Tiểu Thanh: “Tỷ tỷ, tỉnh lại, tỉnh lại, đừng ngủ nữa.”

Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa không nói lời nào, mắt nhìn chăm chăm vào người đang nằm trên giường, thần sắc trên mặt vừa kích động vừa khẩn trương, một tiếng rên khẽ vang lên, đôi mắt đang nhắm chặt kia đột nhiên mở choàng ra, một người ngồi bật dậy, Lục Tụ không né kịp liền bị Lục Tiểu Thanh hung hăng đụng vào đầu một cái rõ đau, không thèm để ý đến cái trán đang đau, vẻ mặt vui mừng, cuống quýt kinh hô: “Tỉnh, tỉnh, tỷ tỷ tỉnh rồi.”

Lý Quân Hiên vẫn đứng lẳng lặng ở bên ngoài cửa sổ, nghe thấy thanh âm kinh hỉ từ trong phòng vọng tới, đột nhiên hai mắt sáng bừng, cả người trong nháy mắt tràn ngập sức sống, không còn trầm lắng, không còn vô thần như đêm qua nữa, thân hình vẫn đứng bất động bỗng nhiên rung rung, kiệt sức muốn bước nhưng chân run rẩy, bất động, trong tai nghe thấy lời nói kích động của mọi người, chân lại không nhấc lên nổi.

Lục Tiểu Thanh vững vàng ngồi ở giữa giường, nhìn mấy nữ tử vì mình tỉnh lại mà vui mừng quá ứa cả nước mắt, trong đầu mơ hồ một lát, mới chậm rãi nhớ lại tất cả mọi chuyện hôm qua, aiz, mình bị ám đầu nên mới dùng cảm quên mình tiến lên đón tia sét như vậy, khi tia sét đó đánh trúng mình, chỉ thấy toàn

thân tề rần sau đó liền ngắt đi, hiện tại cứ nhiên vẫn còn ở nơi này, nói như vậy, mình..... mình không trở về được rồi, thật sự là không trở về được rồi.

Mấy người nửa mừng nửa lo nhìn Lục Tiểu Thanh tỉnh lại, đã thấy nàng trợn mắt há hốc mồm ngồi ở trên giường, ánh mắt nhìn xa xa, vẫn không nhúc nhích, thật giống như là không có nhìn thấy người ở trước mặt mình vậy, Hồng Ngọc không khỏi nóng nảy, vội khẽ lay người Lục Tiểu Thanh: “Tỷ tỷ, tỷ đừng dọa muội, tỷ nói một câu đi, tỷ tỷ, tỷ nói gì đi chứ.” Mọi người ở bên cạnh lo lắng nhìn Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh trong lòng đau xót, mình rốt cuộc vẫn không trở về được, chính tia chớp đã mang mình đến đây, nhưng tia chớp lại không thể mang mình quay trở lại, cả đời mình nhất định không thể quay trở lại với cha mẹ được nữa rồi, rốt cuộc không có duyên với thế giới mình được sinh ra, kiếp này khó có thể được gặp lại người nhà.

Nước mắt chậm rãi theo hai má chảy xuống, một giọt lại một giọt rơi xuống tấm chăn tơ lụa, mấy người Ngô Lệ Hoa đều sửng sốt, lại đồng thời yên tâm, có thể khóc chứng minh người chính là người trước đây. Lan Tâm mắt hồng hồng lau lệ giúp Lục Tiểu Thanh, nói: “Tỷ tỷ, đừng khóc, có chuyện gì thương tâm hãy nói cho bọn muội nghe, bọn muội sẽ giúp tỷ tỷ nghĩ biện pháp, tỷ tỷ không nên cất giấu ở trong lòng, tỷ còn có bọn muội, còn có bọn muội mà.”

Lục Tiểu Thanh mắt ngọc chuyển động nhìn Lan Tâm cùng chúng tỷ muội ai nấy đều mắt hồng hồng, hé miệng ra, đột nhiên phả ra một làn khí đen, yết ốt nói: “Ta không trở về được.”

Thấy Lục Tiểu Thanh miệng phun khí đen, ở giữa còn mang theo mùi sét đánh, mọi người bị dọa nhảy dựng lên, sau lại thấy nàng còn có thể lên tiếng nói chuyện được, không khỏi tâm tình được thả lỏng vài phần, nhất thời ba chân bốn cẳng chiều cổ Lục Tiểu Thanh vừa mới tỉnh lại.

Ngoài cửa sổ, Long Tử Vũ thấy mưa đã tạnh, gấp ô lại nhìn Lý Quân Hiên nói: “Tề quận vương, đi nghỉ ngơi một lát đi, Lục lão bản đã tỉnh lại chắc cũng không có vấn đề gì đâu.”

Lý Quân Hiên gắt gao nắm chặt hai tay đến phát run, lắc đầu, giọng nói khàn khàn lại bình tĩnh: “Người đi đi, ta muốn nhìn nàng, ta muốn được tận mắt nhìn nàng.” Nhưng là chân lại không nhấc lên nổi, trái tim bị treo ngược cuối cùng cũng được hạ xuống, vừa xúc động vừa vui sướng, Lý Quân Hiên muốn xông lên phía trước, nhưng bàn chân vẫn bất động không thể cử động nổi.

Long Tử Vũ nhìn thoáng qua Lý Quân Hiên, sâu kín thở dài nói: “Không ngờ Quận vương lại chung tình với Lục lão bản như thế, cứ nhiên lo lắng cho nàng đến bộ dạng này, nghĩ cũng đúng, chỉ có nữ tử như Lục lão bản mới xứng đôi với Quận vương ngài mà thôi.” Dứt lời, xoay người chậm rãi rời đi.

Cánh cửa vẫn đóng chặt kia được mở rộng ra, Lục Tiểu Thanh chậm rãi đi ra, nhìn Lý Quân Hiên mặt không chút thay đổi đang nhìn mình, nhìn Lý Quân Hiên một thân ướt đẫm lại vẫn như cũ cố ý chờ ở ngoài cửa sổ, Lục Tiểu Thanh khẽ mỉm cười, bước từng bước một đứng nghiêm trang ở trước mặt Lý Quân Hiên, ngẩng đầu nhìn chàng, hiếm khi mới thấy nàng ôn nhu như vậy, mở miệng nói: “Đừng để bị cảm, trở về nghỉ ngơi đi.”

Lý Quân Hiên cúi đầu nhìn Lục Tiểu Thanh trước mắt hoàn hảo không tổn hao gì, nhẹ nhàng gật gật đầu nói: “Được, nàng cũng đừng để bị mệt, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Lục Tiểu Thanh đáp ứng một tiếng, nhưng không bước đi, Lý Quân Hiên cũng không có rời đi, hai người cứ như vậy nhìn nhau.

Sau một lúc lâu, Lục Tiểu Thanh hơi hơi xoay người muốn trở về phòng, Lý Quân Hiên đột nhiên đuổi hai tay ôm chặt lấy Lục Tiểu Thanh, nhắc đầu tỳ lên bả vai Lục Tiểu Thanh, nghẹn ngào nói: “Không được rời đi, không cho phép nàng rời đi, về sau nàng không được làm như vậy nữa, nàng có biết hay không, nàng làm ta sợ muốn chết, ta nghĩ đến một khắc kia ta sẽ mất đi nàng, rốt cuộc không còn được ôm nàng nữa, rốt cuộc không còn được nhìn thấy nàng, rốt cuộc không thể cùng nàng ở một chỗ được nữa, nàng có biết ta sợ hãi đến thế nào không, ta sợ hãi đến mức không dám bước vào trong phòng, sợ hãi thấy nàng vẫn chưa tỉnh lại, sợ hãi phải nghe thấy những lời không hay từ miệng đại phu, ta sợ hãi ta sẽ xúc động mà giết bọn họ mất, bởi vì... bởi vì bọn họ không cứu được nàng.”

Lục Tiểu Thanh để mặc Lý Quân Hiên gắt gao ôm lấy mình, sau một lúc lâu mới chậm rãi đưa tay ra ôm lấy thất lưng Lý Quân Hiên, thần thái cảm động, nhẹ giọng nói: “Sẽ không, về sau không bao giờ như thế nữa.”

“Nàng cam đoan, nàng cam đoan sẽ không có lần nữa chứ, ta chịu không nổi, thật sự là ta chịu không nổi. Ta hôm nay mới biết được nàng đối với ta quan trọng như thế nào, ta hôm nay mới biết được nếu mất đi nàng, trái tim của ta sẽ đau đớn thế nào, Tiểu Thanh, về sau không nên làm chuyện như thế này nữa, hứa với ta, về sau đừng làm chuyện ngốc nghếch như thế này nữa.”

Rõ ràng cảm giác được một mũi tên ám áp bắn trúng, nhưng Lục Tiểu Thanh trong lòng vẫn đau xót, ngẩng đầu nhìn trời kiên định nói: “Ta cam đoan, ta cam đoan, sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa, từ nay về sau ta sẽ không bao giờ làm chuyện đại dột như vậy nữa, đáp án ta muốn biết cuối cùng ta cũng đã biết được, tâm ta đã chết rồi, từ nay về sau, nơi này chính là nhà của ta, là thế giới của ta, là nơi mà Lục Tiểu Thanh vĩnh viễn không rời đi được”

Lý Quân Hiên gắt gao ôm chặt lấy Tiểu Thanh, như là muốn đem nàng dung nhập vào trong thân thể vậy, Lục Tiểu Thanh không có nhú mày cũng không có kêu đau, nhẹ nhàng ôm lại Lý Quân Hiên, hai người cứ như vậy cùng ôm nhau đứng ở trong sân, ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua tàu lá chuối chiếu lên người bọn họ, tựa như vì hai người trải lên một tầng kim quang, nhu hòa, hài hòa mà đẹp đẽ.

Hồng Ngọc đứng ở cửa, trong mắt rưng rưng, nhìn hai người đang ôm nhau đứng ở trong sân, lệ trong mắt rốt cuộc chảy xuống, là cao hứng, là lo lắng, là thất vọng, là cảm động.

57. Chương 087

Chương 87: Pháo hoa rực rỡ trời đêm

Mấy ngày kế tiếp, Long Tử Vũ trở về Dương Châu, tuy rằng làm hội trưởng diêm thương có thể tùy ý dừng lại ở một địa phương nào đó, nhưng dù sao cũng đã mấy tháng rồi chưa trở về, có một số việc vẫn là phải do đích thân hắn xử lý, còn có một việc vô cùng quan trọng, đó là Thạch Đầu đã nắm được toàn bộ bến tàu Dương Châu, không biết là hắn đã dùng cách gì mà trong có mấy tháng ngắn ngủi đã tận diệt toàn bộ bến tàu, hiện tại đã nắm toàn bộ bến tàu ở trong tay.

Điều này biểu thị chuyện buôn bán muối lậu có thể bắt đầu hành động, Tiết Khánh sau khi ở Minh Châu tìm hiểu nghiệp muối kỹ càng xong, đã sớm quay trở về Dương Châu sắp xếp bố trí, hiện tại tiền tài cùng tư liệu trên bến tàu liên tục không ngừng truyền tới, tin tức còn nhiều hơn so với ngày xưa rất nhiều.

Nhìn lực lượng của mình ở trên bến tàu càng lúc càng lớn mạnh, thủ hạ mà Thạch Đầu thu nhận cũng phải hơn một ngàn người, một bộ phận làm công việc khuân vác trên bến tàu, bên cạnh đó còn thiết lập một cơ cấu bí mật, âm thầm quan sát nếu có thể lực nào muốn uy hiếp đến việc làm ăn của bọn họ, thì bộ phận này sẽ ra tay dẹp ngay, tiến hành đồng bộ như thế, khó trách trong thời gian ngắn như vậy có thể dọn dẹp hết chương ngại vật.

Hồng Ngọc cũng bắt tay vào chuẩn bị chuyện mở tửu lâu, sau khi thỉnh giáo Lục Tiểu Thanh về việc vận hành và thao tác làm thịt nướng ra sao, liền mang theo Lan Tâm đi đến Minh Châu, tuy rằng hiện tại chỗ này cũng giáp với ranh giới Minh Châu, nhưng rốt cuộc cũng không phải là thành chính, nếu muốn mở tửu lâu, vẫn nên mở ở thành lớn là tốt nhất.

Ngồi ở dưới gốc cây chuối tiêu ở trong tiểu viện, nhìn Ngô Lệ Hoa đang cầm ngân phiếu ba vạn lượng của mình, không khỏi đau lòng nói: “Tiết kiệm một chút, nhớ tiết kiệm một chút, tiền của ta cũng sắp cạn rồi.”

Ngô Lệ Hoa thu ngân phiếu lại, cười nói: “Ai bảo tỷ tỷ vừa muốn mở bến tàu, vừa muốn buôn muối lậu, còn muốn mở tửu lâu nữa chứ, cùng một lúc muốn quản cả ba việc, tuy rằng ở trên bến tàu kiếm được nhiều tiền, nhưng là chịu không được sức ép, đương nhiên là muốn tỷ tỷ mang một chút bạc đi lo lót, sao hả? Nếu tỷ tỷ đau lòng vậy không làm nữa, như thế thì chúng tỷ muội cũng được nhàn hạ, muội đi gọi Hồng Ngọc trở về.” Vừa nói vừa cười nhìn vẻ mặt đau lòng của Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh khẽ cắn môi trông Ngô Lệ Hoa nói: “Luyện tiếu viên đạn vàng sẽ không bắn trúng Kim Phụng Hoàng, luyện tiếu đũa nhỏ sẽ không bắt được sói, vì tương lai tươi sáng của mình, ta trước hết nhìn

đau chi ra một chút vốn vậy.”

Ngô Lệ Hoa ha ha cười duyên thu sổ sách làm ăn trên bến tàu được chuyển đến đây lại, bên cạnh Lục Tụ tiến lên, bưng chén trà cười nói: “Tỷ tỷ đích thực là lão bản kiêu ngạo nhất, mọi việc đều có thủ hạ giúp tỷ lo nghĩ, tỷ chỉ phải động não nói vài lời, phân phó cụ thể phải làm như thế nào, làm cả đám bọn muội thật sự bận đến hoa mắt.”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc Lục Tụ nói: “Muội đừng có mà một ngày nhàn rồi, nhanh đi thương lượng với Mục đại thúc đi, ta cũng muốn có một chén canh từ ngư nghiệp trên biển.” Lục Tụ không nói gì nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh nói: “Tư tưởng của tỷ tỷ thật lớn, ngay cả Tề quận vương đều nói tỷ tỷ rất có dã tâm, được, được, được, tỷ uống chén trà này đi, muội đi ngay bây giờ đây.”

Ngô Lệ Hoa mỉm cười nói: “Tỷ tỷ sợ là muốn ra tay từ những ngư dân, phải biết rằng hơn phân nửa ngư dân trong thiên hạ đều tập chung ở bến tàu Minh Châu này, nếu có được tâm của những ngư dân này, thì việc tóm gọn bến tàu Minh Châu sẽ dễ như trở bàn tay, hơn nữa nhân tiện còn thu được thêm ngư nghiệp hạng nhất, tỷ tỷ tính toán kỹ càng thật.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười, tiếp nhận chén trà Lục Tụ đưa tới, nói: “Lợi nhuận thu được từ ngư nghiệp trước mắt còn nhìn không ra là cao bao nhiêu, bất quá bến tàu Minh Châu này có thể sánh bằng bến tàu Dương Châu, cực kỳ đáng giá, bến tàu này chính là cửa ngõ nối với đất liền, đây chính là hải cảng lớn, tuy rằng hiện tại có chút thua kém với Dương Châu, nhưng về sau tiền đồ lại là vô lượng, chỉ cần có hải cảng này, thì sẽ thu được vô tận tài vận.”

Thấy Ngô Lệ Hoa cùng Lục Tụ vẫn chưa hiểu rõ lắm, Lục Tiểu Thanh cũng không nhiều lời nữa, hiện tại phần lớn thuyền chèo vẫn phải đậu ở bên trong đất liền, chờ một ngày mình có được một đội thuyền, sẽ rời bến kinh thương thu về lợi nhuận, kỳ thật lúc đó có thể sánh được với trạm trung chuyển trên đất liền.

Sau khi đã dặn dò xong, thấy mấy người bên cạnh đều tự động đi làm việc đã được giao, tạm thời sẽ không đến tìm mình nữa, biết vậy nên cảm thấy nhàm chán, lững thững đi đến phòng Lý Quân Hiên, cũng không gõ cửa, trực tiếp dùng chân đá văng cả cánh cửa.

Đi vào cửa, thấy Lý Quân Hiên không có quay đầu lại, đang ở trước bàn cạnh cửa sổ vui đùa làm gì đó, vừa cười vừa kêu lên: “Tiểu Thanh, nàng đã đến rồi, lại đây.”

Tò mò bước đến gần, thấy Lý Quân Hiên đang vẽ tranh, giữa bức tranh là bờ biển xanh thẳm, có một nữ tử đang nửa nằm trên một tảng đá lớn, mà tảng đá kia lại đang nổi trên mặt biển, Lục Tiểu Thanh không khỏi cắn răng nói: “Lý Quân Hiên, huynh cư nhiên lại vẽ cái này, huynh có mưu đồ làm ta tức chết phải không?”

Lý Quân Hiên đưa tay ra cầm lấy tay Lục Tiểu Thanh, vừa vẽ vừa cười nói: “Kỳ thật nàng không biết đây chính là kỳ ngộ trăm năm khó gặp hay sao? Nhìn nàng ngồi ở phía sau nổi trên mặt nước, cảnh đẹp như vậy cũng không phải là bất luận kẻ nào cũng đều có cơ hội gặp được.”

“Điều này cũng đúng.”

Lý Quân Hiên nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang nghiêm trang gật đầu, không khỏi ha ha cười nói: “Vẫn là chỉ thích nghe lời tán dương.” Vừa nói vừa thu bút lại, đứng thẳng người.

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiên đã vẽ xong, chú ý nhìn, chỉ thấy nữ tử trong bức họa nửa nằm trên một tảng đá, dáng vẻ ngây thơ xinh đẹp, vẻ mặt mông lung, ý cười như ẩn như hiện ở bên khóe miệng, liếc mắt một cái nhìn lại mang theo sự nhàn nhã cùng thích ý, phía trên trời xanh mây trắng, phía dưới biển rộng mênh mông, phong lưu tiêu sái nói không nên lời.

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quân Hiên vẽ mình đẹp như vậy, không khỏi liên tục gật đầu nói: “Vẽ đẹp, ừm, ta thích, ngày mai dán bức họa này lên vách, treo trong phòng của ta, nhìn mình xinh đẹp như vậy, thật vừa mắt.”

Lý Quân Hiên khẽ cười nói: “Không được, bức họa này sẽ được treo trong phòng của ta, không phải để đưa cho nàng.”

Lục Tiểu Thanh lập tức trừng Lý Quân Hiên nói: “Huynh muốn thì huynh lại vẽ thêm một bức khác là được, sao lại muốn tranh cướp với ta? Không được, ta lấy bức họa này.”

Lý Quân Hiên lắc đầu nói: “Bức họa này không được, nàng nếu muốn treo một bức họa trong phòng, ta sẽ vẽ cho nàng một bức khác, còn bức họa này không thể cho nàng được.”

“Keo kiệt, một chữ để hình dung huynh: giả, hai chữ để hình dung: dối trá, ba chữ để hình dung: không ngay thẳng.” Lục tiểu Thanh đảo đôi mắt cực kỳ khó chịu, vì cứ nghĩ rằng mình thích cái gì là Lý Quân Hiên liền ỉn cái đó, đột nhiên lại không ỉn bức họa này.

Lý Quân Hiên ha ha cười nói: “Nàng đó, được rồi, ta lại vẽ cho nàng một bức khác để nàng treo ở trong phòng mình vậy.”

Lục Tiểu Thanh bị Lý Quân Hiên vắn một mực lôi kéo tay, tò mò nhìn Lý Quân Hiên chỉ cần múa một vài nét bút là đã phác họa ra một hình dáng, không khỏi le lưỡi, nhìn động tác này có thể sánh bằng ngày đó mình ăn bột ăn xén mực vẽ tranh ý chứ, không biết ỉn gấp bao nhiêu lần, lại xem vài lần, hình dáng đang vẽ kia rõ ràng là Lý Quân Hiên, chết tiệt, cư nhiên lại không vẽ mình.

Không đợi cho nàng phát giận, Lý Quân Hiên buông bút lông, nhẹ nhàng đem tay nàng kéo xuống trước mặt bàn, thuận tay đặt bút lông vào trong tay Lục Tiểu Thanh, chính mình lại cầm lấy tay Lục Tiểu Thanh, dẫn dắt nàng vẽ tiếp lên bức tranh mới chỉ được phác họa vài nét.

Lục Tiểu Thanh sửng sốt hỏi: “Làm gì vậy?”

Một tay ôm lấy eo Lục Tiểu Thanh, một tay khẽ nắm lấy tay đang cầm bút của nàng, phía sau Lý Quân Hiên nhẹ giọng nói ở bên tai nàng: “Bức họa vẽ ta, chỉ có nàng vẽ mới đẹp.” hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai của Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy trên tai hơi hơi ngứa, vội theo thói quen nghiêng đầu nâng bả vai lên gãi gãi, đầu mới nghiêng chưa chạm đến bả vai liền cảm thấy trên mặt vừa chạm phải vật gì đó mềm mại, ngược mắt lên liền nhìn thấy đôi con ngươi đen sâu kín của Lý Quân Hiên.

Đôi mắt kia ở gần ngay gang tấc, ẩn chứa thật sâu tình ý, giống như mặt hồ nước nhu hòa, mùi nam tính nhàn nhạt quanh quẩn ở chóp mũi, đôi môi đung chạm phải gò má, vẫn như cũ dừng lại ở trên mặt, không khí trong lúc này cực kỳ mê tình.

Lục Tiểu Thanh sửng sốt hai má đỏ lên, vội quay mặt đi, cả giận nói: “Còn không mau vẽ.”

P phía sau Lý Quân Hiên nhẹ giọng cười, cánh tay ôm thắt lưng nàng càng ôm chặt hơn, tay phải dẫn dắt tay phải của Lục Tiểu Thanh, ở trên giấy nhẹ phác thảo, ánh mắt lại một khắc cũng không rời Lục tiểu Thanh đang bĩu môi, không biết là nàng tức giận hay là không tức giận.

Lục Tiểu Thanh một bên bị Lý Quân Hiên dẫn dắt vẽ tranh, một bên liếc mắt nhìn thấy Lý Quân Hiên mỉm cười nhìn mình, má để kề sát với đầu vai mình, mỗi khi thở nhẹ đều cảm nhận được hơi thở ấm áp phả gần ngay trong gang tấc, không khỏi vừa tức giận, vừa khó hiểu, Lý Quân Hiên từ khi nào lại trở nên dụ hoặc thế này? Một chữ, một ánh mắt, một câu nói, một động tác đều lộ ra rõ ràng là có tình ý với mình, Lý Quân Hiên bây giờ với Lý Quân Hiên của ngày xưa như là hai người khác nhau vậy, lúc nào cũng khiêu khích mình, đúng, chính là khiêu khích, nếu không phải là khiêu khích thì hẳn làm ra vẻ thân mật như vậy làm gì?

Hơn nữa một chút cũng không tránh hiềm nghi, tùy thời tùy chỗ đối đãi với mình thật giống như là người hẳn sủng ái nhất vậy, tuyệt không để ý đến người khác nói cái gì, tuy rằng cầm tay, ôm eo với mình thì không có vấn đề gì cả, nhưng người cổ đại chẳng phải là sống rất kín đáo hay sao? Cái gì phi lễ chớ động, phi lễ chớ nhìn, làm thế này thì còn gì là lễ nữa? Không giống, rất không giống với lúc trước, Lý Quân Hiên này bị trúng tà rồi.

Bất quá mình cũng rất thích cảm giác này, thật ấm áp, thật ôn nhu, ôn nhu đến nỗi mình không muốn rời khỏi vòng ôm ấm áp này. Sau khi mình đã hoàn toàn buông tha cho hy vọng trở về, hoàn toàn mở rộng trái tim mình, đây chính là cảm giác tuyệt vời đầu tiên tràn ngập vào trong lòng.

Đang muốn lại liếc mắt nhìn trộm Lý Quân Hiên một cái, đã thấy chàng cũng vừa vận đang nhìn mình, trong mắt tràn ngập ý cười nhìn mình, Lục Tiểu Thanh không khỏi mặt đỏ lên, thẹn quá hóa giận nói:

“Nhìn cái gì vậy? Có cái gì đẹp đâu, tự huynh vẽ đi, ta không vẽ nữa, hừ.” Vừa nói vừa dùng sức đẩy Lý Quân Hiên ra, vội vàng bỏ chạy.

Nghe phía sau truyền đến tiếng cười ha ha, Lục Tiểu Thanh không khỏi ảo não giậm chân, sao lại thế này? Trước kia chỉ có mình bắt nạt hắn, hiện tại ngược lại mình lại là người chạy trốn, đáng giận, nhất định là do không có mọi người ở bên cạnh mình, cho nên mình mới yếu thế như vậy, đợi ngày bọn Hồng Ngọc trở về, lại đến thu thập hắn.

Ngày hôm sau, Lục Tụ mang theo Hắc Tử cùng Lưu Hải Hoa đến đây, Lưu Hải Hoa vẽ mặt tươi cười ngọt ngào đi theo phía sau Hắc Tử, Lục Tiểu Thanh thấy tiểu nha đầu ngày đó giờ cư nhiên lại trở nên có hương vị của nữ nhân, không khỏi vẽ mặt gian trá cười nói: “Hắc Tử, nói cho chúng ta biết, đệ như thế nào thương Hải Hoa nhà đệ?”

Ngô Lệ Hoa ở bên cạnh xì một tiếng khinh miệt trừng Lục Tiểu Thanh: “Tỷ tỷ đang nói cái gì vậy? Nào có một nữ tử lại đi thám thính....này....mấy chuyện đó.” Lục Tụ cũng là vẽ mặt hờn dỗi nhìn nàng.

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Nói sai rồi, nói sai rồi, đừng kích động như vậy, để ta sửa lại, ta không hỏi Hắc Tử nữa, ta hỏi Hải Hoa, ừm, ta không hỏi nữa, không hỏi nữa, được rồi, đừng trừng ta nữa. Hắc Tử, hôm nay đến đây có chuyện gì vậy?”

Hắc Tử làn da đen đen giờ lại ửng đỏ vì ngượng ngùng, nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, nghiêm trang nói: “Hôm nay đệ đến chính là muốn truyền đạt lại lời cha đệ cho Thanh tỷ, cha đệ muốn hỏi Thanh tỷ một chút về chuyện ngư dân. Nghe nói ý của Thanh tỷ là muốn ngư dân mấy làng chài bán lại cho tỷ toàn bộ số cá họ đánh bắt được, không bán lại cho người khác, Thanh tỷ, tỷ cũng biết đó, tuy rằng cha đệ là trưởng thôn của làng chài, nhưng những làng chài khác cũng không nghe theo cha đệ, bọn họ không tin tưởng lời cha đệ nói, bọn họ nói”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Hắc Tử, tựa lưng vào ghế dựa: “Là sợ chúng ta tài lực không đủ, không thể mua toàn bộ, phải không? Cũng sợ sau khi chúng ta kí hiệp ước xong, chúng ta lật lọng, không thực hiện hợp tác như đã ước định, ngược lại đã chặt đứt việc buôn bán với những mối hàng khác của bọn họ?”

Hắc Tử gật gật đầu nhìn Lục Tiểu Thanh, nhưng không có lên tiếng. Lục Tiểu Thanh cười nhẹ nói: “Hắc Tử, ta lừa ai chứ không bao giờ lừa mọi người, đệ chỉ cần tin tưởng ta, ta đảm bảo đệ từ nay về sau vinh hoa phú quý hưởng không hết.”

Hắc Tử nói: “Đệ cùng cha đều tin tưởng Thanh tỷ, chính là những thôn dân khác chưa từng có nghe qua loại chuyện tốt như thế này, khó mà có thể tin tưởng ngay được, cho nên cha đệ cũng đã nói không nổi với bọn họ nữa rồi, hiện tại cha đệ đang ở thôn bên cạnh, nói đệ tới tìm Tiểu Thanh tỷ, xin chủ ý của tỷ”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Ngô Lệ Hoa nói: “Lệ Hoa, đi đến ngân hàng tư nhân ở Minh Châu rút ra năm ngàn lượng bạc, ngày mai đi theo Hắc Tử đến đó trao đổi, nếu ai ký ước, thì trước tiên đưa tiền đặt cọc cho người đó, nếu có người không ký, cũng không quan trọng, về sau hắn sẽ biết có chỗ tốt gì.”

Ngô Lệ Hoa hiểu được ý tứ của Lục Tiểu Thanh, lập tức gật gật đầu, Hắc Tử vừa nghe Lục Tiểu Thanh thuận miệng nói ra chính là năm ngàn lượng, cả đời hắn cũng chưa từng nghe qua số lượng lớn đến như vậy, không khỏi lập tức đứng lên nói: “Thanh tỷ, Hắc Tử đã hiểu, về sau Hắc Tử nhất định sẽ đem hết khả năng của mình làm việc cho Thanh tỷ.”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười gật gật đầu nói: “Ta đương nhiên là muốn Hắc Tử dốc hết sức vào vụ làm ăn này, Thanh tỷ cũng sẽ không bạc đãi cả nhà đệ, Lục Tụ, muội hãy sắp xếp chức vụ cho Hắc Tử, sau này những chuyện liên quan đến ngư nghiệp, cố gắng hết sức để cho Hắc Tử ra mặt đại diện, tuổi trẻ được rèn luyện nhiều là chuyện tốt.”

Hắc Tử liên tục gật đầu, Lưu Hải Hoa trái lại lại bị Lục Tiểu Thanh giữ lại, vừa thấy Hắc Tử rời đi, Lục Tiểu Thanh lập tức thay thành một bộ mặt khác, cười hì hì nói: “Hải Hoa, nói, nói cho tỷ tỷ biết, hai người bồi dưỡng tình thú như thế nào? Nhìn Hắc Tử nuôi muội chẳng có mập mạp ra được tí nào, là biết ngay hắn chẳng có kinh nghiệm gì, nói cho tỷ tỷ nghe một chút?”

Lưu Hải Hoa lập tức đỏ bừng mặt, Ngô Lệ Hoa cùng Lục Tụ cũng đỏ mặt, bắt quả không có người ngoài ở đây, nên cũng không có ngăn cản Lục Tiểu Thanh, Lưu Hải Hoa mặt đỏ bừng, nghiêm túc nói: “Không có

gì, chính là Hắc Tử ca ca mỗi buổi tối đều mang muội đi dạo ở bờ biển, hát uội nghe.”

Lục Tiểu Thanh sững sốt nói: “Không phải chứ, Hắc Tử nhìn chân chất như vậy, cư nhiên lại sử dụng chiêu đó, nhìn không ra, thật là nhìn không ra mà, cư nhiên lại lãng mạn như vậy. Còn có cái gì? Muội nói tiếp đi.”

Lưu Hải Hoa lắc đầu nói: “Không có, chỉ có vậy thôi.”

Ngô Lệ Hoa ở bên cạnh nói chen vào: “Như thế nào mới được cho là lãng mạn?”

Lục Tiểu Thanh vừa thấy Lưu Hải Hoa nói chẳng có gì hay, liền bắt đầu phổ cập những chiêu cơ bản, cùng kỹ xảo quen thuộc của soái ca khi áp dụng vào công cuộc tán gái, ba người trước mắt nghe mà choáng váng, tâm hoảng ý loạn.

Lưu Hải Hoa nghe đến đoạn dưới bầu trời đầy đom đóm, cùng tình nhân sánh đôi dạo bước trong vườn hoa, mắt không khỏi sáng lấp lánh như sao, nói: “Oa, thật là lãng mạn, thật là chờ mong, muội nếu gặp được một nam tử như vậy, đời này sống cũng đáng.” Lục Tự cười đẩy Lưu Hải Hoa một cái, nói: “Muội cứ thử suy nghĩ như vậy xem, Hắc Tử không tìm muội tính sổ mới là lạ.” Lục Tiểu Thanh cũng nghiêm túc nói: “Muội muốn diễn, có năng lực thì trở về kêu Hắc Tử làm theo cách đó đi, bất quá muội nếu dám nói là do ta xúi giục, thì muội cứ chờ chết đi.”

Ngô Lệ Hoa đột nhiên hướng Lục Tiểu Thanh cười nói: “Vây tỷ tỷ thích kiểu lãng mạn như thế nào?”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Muội đừng nghĩ lôi kéo ta, ta mới không nói, tình cảnh thích hợp kết hợp với yếu tố bất ngờ mới gọi là lãng mạn, nếu cứ làm theo bài bản cũ rích thì còn gì là ý nghĩa nữa. Bất quá muội yên tâm đi, nếu ngày nào đó muội gặp được nam tử làm muội động tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ bố trí cảnh tượng lãng mạn xa hoa nhất uội, nhất định sẽ khiến uội có được tên đó dễ như trở bàn tay.”

Ngô Lệ Hoa lập tức cực kỳ xấu hổ, mặt đỏ khê đẩy Lục Tiểu Thanh một cái, không nghĩ tới Lục Tiểu Thanh đang ngồi tựa lưng vào ghế dựa, ghế dựa không thể chống đỡ được trọng lượng của một người, ba chân ghế đều bị lắc lư vênh lên, Ngô Lệ Hoa mới đẩy nhẹ một cái, một bóng người nhanh như chớp lặn lốc theo sườn dốc ở trong sân, sau một lúc lâu một tiếng ai ui truyền đến, ba người tập trung nhìn vào, Lục Tiểu Thanh đang thân mật ôm lấy thân cây chuối tiêu, hai chân chống ngược lên, đứng theo tư thế chống cây chuối. Ba người đầu tiên là cả kinh, tiếp theo đều tự xoay người đi cười ha ha.

Buổi chiều, Lý Quỳnh quán chặt lấy Lục Tiểu Thanh đòi kể chuyện xưa, Lục Tiểu Thanh cũng không khách khí kể vài câu chuyện ma quỷ, làm cho Lý Quỳnh sợ tới mức không nói hai lời, ôm chặt lấy Ngô Lệ Hoa trốn ở trong phòng ngủ không dám bước ra ngoài nửa bước.

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Quỳnh chạy trốn chết, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng coi như là đã trả được thù bị Lý Quân Hiên bắt nạt hôm trước, bất quá nhìn Ngô Lệ Hoa bị Lý Quỳnh kéo chạy trốn chết, Lục Tiểu Thanh cũng đau đầu, kể vài câu chuyện ma quỷ, chính mình bây giờ lông tơ cũng dựng thẳng lên, tìm người nào ngủ cùng mình bây giờ?

Đang suy nghĩ xem làm cách nào để kéo Ngô Lệ Hoa về, ngoài cửa liền truyền đến tiếng của Lý Quân Hiên: “Tiểu Thanh, ra đây đi.”

“Làm gì?”

Mở cửa ra, chưa kịp hỏi Lý Quân Hiên muốn làm gì, thì liền bị chàng kéo tay vội vàng chạy, sau khi mắng N lần không có hiệu quả, Lục Tiểu Thanh trắng mắt trừng Lý Quân Hiên một cái, người này từ khi nào da mặt lại trở nên dày như vậy a..., không khỏi mặt đen xì đi theo Lý Quân Hiên ra bờ biển.

Thấy Lý Quân Hiên lôi kéo mình ngồi ở trên bờ cát tối đen như mực, không nói một câu nào, chỉ mỉm cười nhìn những vì sao đang lấp lánh trên bầu trời, làm như là mình không tồn tại vậy, Lục Tiểu Thanh không khỏi cá giận nói: “Nửa đêm nửa hôm huynh kéo ta tới chỗ này để làm gì? Đến đây để ăn không khí à, huynh có phải là bị ngứa da nên muốn tìm người chính ột trận không?”

Lý Quân Hiên nằm ngửa ở trên bờ cát, thực vô tội nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái nói: “Ngủ không được, kéo nàng đi ngắm sao.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời đêm, một ngôi sao, hai ngôi sao, ba ngôi sao..... đếm đi đếm lại, cả bầu trời đêm nhiều lắm cũng chỉ có đến mười ngôi sao, Lục Tiểu Thanh lập tức về mặt hắc tuyến tròng Lý Quân Hiên nói: “Ngắm sao, sao ở đâu? Làm ơn đi, viện lý do cũng phải lấy một cái cớ thích hợp chứ, xem bầu trời đêm nay mà xem, tối đen như mực, cũng chỉ có vài ngôi sao, ngắm sao, ta thấy huynh chắc muốn biến thành con tinh tinh thì có.”

Lý Quân Hiên ngẩng đầu nhìn Lục Tiểu Thanh về mặt giận dữ, nhẹ giọng cười nói: “Vốn nghĩ rằng khuya hôm nay sẽ có sao để ngắm, nào biết được rằng, bọn chúng thấy nàng đi ra, liền trốn mất, xem ra là do nàng làm bọn chúng bỏ đi mất.”

Lục Tiểu Thanh cố sức nhéo lên cánh tay Lý Quân Hiên một cái, cả giận nói: “Huynh có ý gì? Muốn ta đánh huynh thì cứ nói thẳng, bốn cô nương nhất định sẽ để cho huynh toại nguyện.”

Lý Quân Hiên bị Lục Tiểu Thanh nhéo một cái cực đau, để lại dấu xanh mét, nhưng lại cực ôn hòa cười nói: “Nàng xem, nàng vừa ra đây, bầu trời đầy sao cũng biết xấu hổ trốn đi, giống như chúng nó thấy một tuyệt sắc đến đây, liền cảm thấy mặc cảm tránh né, ánh sáng rực rỡ của nàng làm cho những vì tinh tú cảm thấy xấu hổ vô cùng.”

Lục Tiểu Thanh lúc đầu thấy Lý Quân Hiên cười trêu tức mình, đột nhiên lại vô cùng ôn nhu nói những lời như thế với mình, không khỏi sững sốt phối hợp gật đầu nói: “Ta biết, ta là mỹ nữ, điểm ấy huynh cho dù có đánh chết ta, ta không thừa nhận cũng không được.”

Lý Quân Hiên lập tức cười ha ha chống người ngồi dậy, vô cùng thân thiết nhéo mũi Lục Tiểu Thanh một cái, sững nịch nói: “Nàng đó, thật sự là da mặt dày, cho nàng mười phần nhan sắc, nàng lại mang cả phướng nhuộm đến đây, thật là đom đóm.”

Thấy Tiểu Thanh bắt mồm bĩu môi, Lý Quân Hiên khẽ cười nói: “Tiểu Thanh, nàng thích kiểu lãng mạn như thế nào? Là ở dưới bầu trời đầy sao nói lời hứa hẹn, hay là ở dưới pháo hoa rực rỡ lộng lẫy, hoặc là dưới bầu trời đầy đom đóm bay lượn ngẩn ngui?”

Lục Tiểu Thanh lập tức chỉ vào Lý Quân Hiên cười ha ha, nói: “Ta biết ngay là Ngô Lệ Hoa sẽ thông đồng với địch bán nước mà, nàng khẳng định sẽ nói cho huynh, hừ, ta sẽ không nói cho huynh biết, nếu nói cho huynh nghe thì còn gì là ý nghĩa nữa, ở dưới tình huống không biết rõ tình hình, ở vào thời điểm không có khả năng nhất tạo ra tình huống đẹp đẻ nhất, như vậy mới có thể cả đời khắc sâu vào trong lòng, mới có thể làm cho thiếu nữ cảm động. Huynh muốn từ chỗ ta mượn vài chiêu đi câu muội muội sao?”

Lý Quân Hiên ôn nhu nhìn Lục Tiểu Thanh cười, nhìn Lục Tiểu Thanh vô cùng đặc ý không có phát hiện ra ý tứ của mình, không khỏi đưa tay lên vò vò mái tóc của nàng bị gió biển thổi rối loạn, thấy nàng tròng mình, lập tức cười tươi để lộ ra một chiếc răng khểnh trắng như tuyết, nói: “Tóc rối nhìn đẹp hơn”

“Ok, tóc rối nhìn đẹp.” Lục Tiểu Thanh cực kỳ sảng khoái không có phản đối, trực tiếp quỳ gối ở bên cạnh Lý Quân Hiên, duỗi tay giặt xuống khăn trùm đầu cố định mái tóc của Lý Quân Hiên xuống, chỉ thấy một mái tóc dài đến thắt lưng lập tức trút xuống, Lục Tiểu Thanh dùng tay vò loạn.

Đáng chết, thật là có xúc cảm, thật là bóng loáng, hai tay xoa nhẹ mái tóc của Lý Quân Hiên, Lục Tiểu Thanh thật sự là rất hài lòng, liền nắm tóc kéo đến gần, ở dưới ánh sáng của mười ngôi sao trên trời, ngắm vài lần, ai da, đen bóng như bầu trời đêm, mềm mại giống như làn da của trẻ sơ sinh, sờ trong tay có cảm giác trơn nhẵn như tơ lụa vậy, Lục Tiểu Thanh không khỏi hỏi: “Dùng cái gì gội đầu vậy? Giới thiệu cho ta một chút đi.”

Không có nghe thấy tiếng trả lời, Lục Tiểu Thanh liếc mắt nhìn Lý Quân Hiên ở bên cạnh vẫn đang tùm tùm cười, chỉ thấy đôi mắt sáng lấp lánh như vì tinh tú của Lý Quân Hiên nhìn mình chăm chú, vài sợi tóc đen được gió thổi phất phơ, một nắm tóc đang bị mình nắm trong lòng bàn tay, phối hợp với nụ cười vô cùng tà mị, cả người toát ra khí chất dụ hoặc, mê người nói không nên lời.

Lục Tiểu Thanh lập tức trong lòng khê động, Lý Quân Hiên hóa ra cũng đẹp trai ghê, sao bây giờ mình mới phát hiện ra nhỉ.

Lý Quân Hiên nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nàng đang nắm tóc chàng, thanh âm trầm thấp tràn ngập từ tính nói: “Có biết hay không, đầu của nam tử là không được để cho người khác tùy tiện sờ, trừ phi..... Là thê tử

của ta.”

Bàn tay đang nắm tóc chàng của Lục Tiểu Thanh run lên, buông nắm tóc trong tay xuống, lại phát hiện tay đang bị Lý Quân Hiên nắm chặt, căn bản không buông tóc trong tay ra được. Đối diện với cặp mắt tràn ngập tình ý kia, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy trong lòng đập chậm một nhịp, muốn rời mắt đi nhưng lại lưu luyến không muốn rời, đôi mắt này thật đẹp.

Ý cười bên môi Lý Quân Hiên càng sâu, nhẹ nhàng giữ chặt tay Lục Tiểu Thanh đang nắm tóc chàng, kéo đến bên môi, cúi đầu hôn một cái thật sâu lên mu bàn tay, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy có một dòng điện từ cánh môi kia xuyên qua mu bàn tay của mình truyền khắp toàn thân, không khỏi khẽ run lên, Lý Quân Hiên nắm chặt bàn tay trắng nõn, ngược mắt nhìn Lục Tiểu Thanh về mặt sừng sốt, tà khí cười.

Lục Tiểu Thanh nhìn đôi mắt tràn ngập nhu tình kia, không biết nên nói cái gì, chợt thấy ở chỗ sâu trong đôi con ngươi kia hiện lên vài tia lửa, lập tức không khỏi sừng sốt.

Lý Quân Hiên khẽ đứng dậy, xoay người giống như một kị sĩ vậy, kéo Lục Tiểu Thanh đứng lên, Lục Tiểu Thanh nhíu mày nhìn chung quanh một mảnh chói mắt, không khỏi nghiêng đầu nhìn, lập tức mở to hai mắt.

Chỉ thấy trên mặt biển yên ả có hai cột lửa cực lớn đang bốc cháy hừng hực, cột lửa ở ban đêm hết sức yêu diễm, hơn nữa là bốc cháy ở trên mặt biển, quả thật là rất quý dị, Lục Tiểu Thanh tập trung nhìn vào, hai cột lửa lớn trên mặt biển cháy theo quy luật, hợp thành một bức đồ án hoa mỹ, giữa lòng hai cột lửa có một mũi tên xuyên qua, ánh lửa hừng hực chiếu sáng nửa bầu trời.

Lục Tiểu Thanh lập tức giật mình nói không ra lời, sau khi hai cột lửa cháy hết, mũi tên ở giữa hai cột lửa được bắn lên, mũi tên kia mang theo đốm lửa bay nhanh xẹt qua mặt lửa, lúi vào bờ cát, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, trên bờ cát lập tức xuất hiện vài ánh lửa tạo thành hình chữ to: I Love You

Lục Tiểu Thanh sừng sốt quay đầu nhìn Lý Quân Hiên nói không ra lời, Lý Quân Hiên về mặt ôn nhu nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nàng có nói ý nghĩa của ba chữ này là đại biểu cho ta thích nàng, đây cũng chính là lời ta muốn nói với nàng.”

Ta thích nàng? Không phải, ý của ba chữ này không phải là ta thích nàng, mà là.....ba chữ này chính là ta yêu nàng a..., Lục Tiểu Thanh nhìn thấy Lý Quân Hiên đang nhu tình ngó nhìn mình, ai da, lúc ấy mình dạy cho bọn Hắc Tử vài câu tiếng Anh, hần cư nhiên lại nhớ kỹ toàn bộ như vậy, cư nhiên lại có lòng như vậy.

Lý Quân Hiên nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cũng nhìn Lý Quân Hiên, hai người nhìn nhau, đột nhiên một tiếng vang nhỏ truyền đến, trong nháy mắt trên bầu trời quang hoa rực rỡ sáng lạn. Lục Tiểu Thanh không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, trên bầu trời đêm tối đen từng chùm pháo hoa nổ rộ, nổ rộ như mẩu đờn, sáng lạn như sao băng, đoan trang như thực nữ, ở trên bầu trời trút xuống, như những ngôi sao đang rơi xuống trần gian, có ngàn vạn dáng vẻ, quả nhiên là muôn hồng nghìn tía, vạn phần xinh đẹp.

Pháo hoa thi nhau nổ rộ, ngàn quang lóng lánh tung bay trên không trung hạ xuống vô số những vì sao, từ từ dương dương tự đắc theo gió thổi nhẹ từ phía trên chậm rãi bay khắp bốn phía, từng cánh hoa hồng tung bay theo gió rơi xuống trên đầu, trên mặt, trên vai, Lục Tiểu Thanh, ở dưới bầu trời đêm sáng lạn rực rỡ pháo hoa, phủ kín toàn bộ bờ cát.

Lý Quân Hiên nhẹ nhàng ôm lấy eo Lục Tiểu Thanh, mỉm cười nói với Lục Tiểu Thanh đang lẳng ngốc sừng sốt: “Chúng ta khiêu vũ đi.” Vừa nói vừa mang theo Lục Tiểu Thanh khiêu vũ ở dưới bầu trời đêm, trong cánh hoa đang tùy ý bay lượn.

Từng cánh hoa bay lượn xoay tròn theo từng bước khiêu vũ của họ, hai người nhẹ xoay bước, tiếng ca quen thuộc kia, kỹ thuật nhảy thân thiết kia, điệu van du dương hoa lệ, làm cho Lục Tiểu Thanh không biết đâu là thật không biết đâu là giả, đây chẳng lẽ là hương vị của hạnh phúc? Đây chẳng lẽ chính là tư vị lãng mạn?

Nghe tiếng ca ngâm nga của Lý Quân Hiên vang lên bên tai, nhìn từng chùm pháo hoa rực rỡ trên bầu trời, những cánh hoa tung bay bốn phía, Lục Tiểu Thanh lần đầu tiên cảm thấy, được ai đó sùng ái thật ra cũng

là một chuyện vô cùng tốt.

58. Chương 088

Chương 88: Mất tích

Ngày hôm sau, cả một đêm pháo hoa rực rỡ đã trở thành chủ đề nói chuyện phiếm của mọi người, khắp đầu đường cuối ngõ người nào người nấy trên mặt tràn ngập ao ước kể ra câu chuyện pháo hoa rực rỡ trời đêm tối hôm qua, lời nói càng truyền càng nhanh, càng nhanh càng thái quá, một đám đều giống như là chính mắt mình được chứng kiến người tay áo bay múa đêm đó là ai vậy.

Mấy ngày này, Hồng Ngọc cùng Lan Tâm đang ở Minh Châu đã khai trương tửu lâu, có tiền quả thật là dễ làm việc, sau khi mua lại một tửu lâu lớn, trang hoàng lại từ trong ra ngoài, liền bắt tay vào việc buôn bán. Hai người một thân nam trang ngồi ở trên lầu, một bên vừa đánh giá công việc làm ăn của tửu lâu, một bên vừa thương lượng chuyện tiếp theo nên sắp xếp như thế nào, chợt nghe ba vị khách ở gian kế bên nói chuyện với nhau: “Trương huynh! Huynh biết không, hai ngày trước ở bờ biển đã xảy ra một chuyện lớn, không biết người nào lại tạo ra bút tích lớn như vậy! Bắn cả một bầu trời pháo hoa rực rỡ, ta lúc ấy cách bờ biển bảy mươi đến tám mươi dặm, vậy mà vẫn nhìn thấy! Nửa bầu trời đều được chiếu sáng bởi từng chùm pháo hoa rực rỡ.”

“Lý huynh, huynh không biết rồi, ta nhưng là nghe nói, không biết là vị công tử nhà phú quý nào đó, vì muốn làm cho nữ tử mình yêu mến vui vẻ, không chỉ có bắn cả một bầu trời rực rỡ pháo hoa thôi đâu, trên bờ cát còn phủ kín những đóa hoa, nghe nói những đóa hoa đó theo khói pháo hoa bay xuống ! Tựa như trời mưa vậy, đẹp như mộng như ảo.”

“Hắc, ba huynh là không được nhìn thấy đó thôi, ta nhưng là tận mắt được chứng kiến.” một nam tử trực tiếp chen vào, ngồi xuống nói: “Không chỉ riêng bầu trời rực rỡ pháo hoa thôi đâu, trên mặt biển cũng có tia lửa! Những tia lửa này được sắp xếp thành một bộ dáng rất kỳ quái, liên.....”

Hồng Ngọc cùng Lan Tâm nghe đến ngẩn cả người, Lan Tâm nhíu mày hỏi: “Sẽ không phải là bọn tỷ tỷ đó chứ?”

Hồng Ngọc nhìn thoáng qua Lan Tâm, nhẹ giọng nói: “Trừ bỏ Tề quận vương ra ta không nghĩ ra được người nào khác, nơi này còn có ai ngoài Tề Quận vương để lại bút tích lớn như vậy! Cũng chỉ có hắc mị mới trắng trợn tạo ra một đêm rực rỡ pháo hoa như vậy! Đưa mắt nhìn khắp Giang Nam, ngoài hắc mị ra còn có ai dám không để ý đến lệnh cấm bắn pháo hoa của triều đình, kiêu ngạo bắn cả một đêm như thế chứ.”

Lan Tâm nhíu mày nói: “Quá kiêu ngạo, ngược lại sẽ không tốt.” Hồng Ngọc nhấp một ngụm trà, gạt gạt đầu nói: “Đúng vậy, tuy rằng Tề quận vương là muốn làm cho tỷ tỷ vui! Nhưng là vẫn khó tránh vượt qua phạm vi giới hạn cho phép, quá giới hạn sẽ gây nên bất cập.”

Lan Tâm nhìn thoáng qua xung quanh, thấp giọng hỏi: “Hồng Ngọc, ý của tỷ là?”

Hồng Ngọc trầm tư một lát nói: “Triều đình rõ ràng đã ra lệnh cấm, trừ những trường hợp quan trọng ra, còn lại không được phép bắn pháo hoa, một đêm rực rỡ pháo hoa này chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ truyền khắp toàn bộ Giang Nam, ta là lo lắng phản ứng của Hà Gian vương phủ.”

Lan Tâm trầm giọng nói: “Muội cũng nghĩ đến điểm này, Hà Gian vương tuy rằng vẫn dung túng cho Tề quận vương, nhưng là dung túng cũng đến trình độ nhất định, sợ sẽ khó mà nói được, nếu mọi người biết được là Tề Quận vương gây lên một đêm rực rỡ pháo hoa đó, thì Hà Gian vương phủ sẽ phải ăn nói như thế nào đây.”

Hồng Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Một bầu trời đêm rực rỡ pháo hoa không làm gì được Tề Quận vương đâu, nhiều lắm là bị gọi trở về vương phủ mắng ột trận mà thôi, ta đột nhiên là nghĩ tới phương diện khác, Lan Tâm, muội có nghĩ tới không, nếu Tề quận vương bị gọi trở về, tám chín phần mười là hắc mị sẽ thắng

thần thừa nhận chuyện này, thêm vào nữa có lẽ hắn sẽ trực tiếp nói ra muốn thú tỷ tỷ làm phi, ta lo lắng là phản ứng của Hà Gian Vương.”

Lan Tâm thấy Hồng Ngọc cau mày, trầm tư một lát sau đột nhiên nói: “Hồng Ngọc ý của tỷ là Hà Gian Vương sẽ cản trở?”

Hồng Ngọc gật gật đầu nói: “Chúng ta trước không nói tỷ tỷ có thích Tề quận vương hay không! Nhưng là Tề Quận vương là khẳng định rất là thích tỷ tỷ, với tính cách của Tề Quận vương, thích chính là thích, căn bản sẽ không để ý tới thân phận, địa vị, bối cảnh của tỷ tỷ. Nhưng là Hà Gian vương sẽ không đồng ý! Hắn công cao như đỉnh, là người duy nhất ở Đại Đường có công trạng có thể sánh ngang với Hoàng Thượng đương triều, một gia tộc như vậy có thể chấp nhận bối cảnh của tỷ tỷ hay không?”

Được Hồng Ngọc nhắc nhở, Lan Tâm đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo giật mình nói: “Với năng lực của Hà Gian vương tự nhiên là có thể tra ra được! Tỷ tỷ lai lịch kỳ quái, làm sao Hà Gian vương phủ có thể chấp nhận một nữ tử có lai lịch không rõ làm con dâu được, như vậy xem ra tỷ tỷ sẽ không vào được vương phủ hay sao?”

Hồng Ngọc mỉm cười nói: “Tỷ tỷ có muốn tiến vào vương phủ kia hay không, vẫn chưa thể nói chính xác được, với tính tình của tỷ tỷ, người không hòa nhã với ta, thì ta cũng chẳng cần phải hòa nhã với người làm gì. Ta chỉ lo lắng là Hà Gian vương cùng Tề Quận vương, một người không muốn, một người lại càng muốn, chỉ sợ cuối cùng chịu thiệt chính là tỷ tỷ.”

“Lời này là sao? Chỉ cần Tề Quận vương thật tâm thích tỷ tỷ, thì Hà Gian vương cũng không có biện pháp ngăn cản.”

Hồng Ngọc lắc đầu nói: “Kính Quận vương có nói qua! Bất luận vào thời điểm nào cũng không được xem thường Hà Gian vương, Tề Quận vương kiên quyết đi theo con đường kinh thương chứ không gia nhập vào con đường làm quan, tuy rằng việc làm ăn được thuận buồm xuôi gió! Nhưng người sáng suốt đều biết nhìn ra được, đó đều là do dựa vào mặt mũi của Hà Gian vương, tất cả đều là do Hà Gian vương cho hắn, Tề Quận vương cánh vẫn còn chưa cứng. Nếu cứng đối cứng, chịu thiệt sẽ là ai, chúng ta đều đã rõ ràng.

Tuy ta cũng biết Tề Quận vương thích tỷ tỷ! Chính là ta thật sự không ngờ rằng Tề Quận vương cư nhiên lại thích tỷ tỷ như thế! Sùng nịch như vậy, hành động kinh thế như vậy, đối với Hà Gian vương mà nói cũng không phải là một chuyện tốt.”

Dừng một chút lại nói: “Lan Tâm, ta nghĩ chúng ta đều đã hiểu rõ về hoàng thân quốc thích, một Vương tộc chấn động một phương như vậy, người bọn họ muốn kết thân tiến vào trong phủ phải là người như thế nào? Người có thể ngồi vào vị trí chính phi phải có địa vị gì! Cho đến nay Tề Quận vương vẫn chưa thú thê tử, có thể nói là do hắn nguyện ý tìm một tri kỷ, nhưng là Hà Gian vương có thể để mặc kệ hắn như vậy hay không? Đại sự như vậy há lại có thể để cho Tề Quận vương không muốn thú là không thú hay sao? Cho dù phương diện này có bàn tính thì có mấy ai biết được đây?

Mấy ngày nay đi theo tỷ tỷ, làm việc, đối nhân xử thế cũng bắt đầu đã có chút tùy ý, những rắc rối phức tạp khó mà theo quy củ được, ta ngược lại không có cân nhắc kỹ, lại chỉ nghĩ cứ sống thoải mái qua ngày là được, nếu không phải là do Tiết tiên sinh lúc rời đi có nhắc nhở ta, thì ta cũng đã xem nhẹ chuyện này mất rồi.”

Lan Tâm kinh ngạc hỏi: “Tiết tiên sinh có nhắc nhở tỷ những chuyện này sao?”

Hồng Ngọc gật gật đầu nói: “Tiết tiên sinh này quả thật có năng lực rất nhạy cảm, nhìn thấu mọi chuyện, mới chỉ có ở đây ngày người hai ngày, cư nhiên lại nhìn thấu Tề Quận vương, thời điểm trước khi hắn rời đi có để lại cho ta hai câu! Tinh tế mà nghĩ mới thật sự hiểu rõ, nếu hai cha con bọn họ đấu thì đừng lo, nhưng vạn nhất trực tiếp xuống tay với tỷ tỷ, chúng ta cũng không thể không phòng.”

Lan Tâm lấp bắp kinh hãi, hiểu được ý trong lời nói của Hồng Ngọc, vạn nhất Hà Gian vương thật sự sắp xếp muốn cho Tề Quận vương thú thê không một lời phản đối, như vậy hôm nay Tề quận vương càng làm tổn thương tỷ tỷ, như vậy..... Không khỏi sợ hãi nói: “Chúng ta vẫn chưa nói cho tỷ tỷ biết, để tỷ tỷ phòng bị rồi.”

Hồng Ngọc bật cười nói: “Ta cũng chỉ là đoán thôi! Hà Gian vương nghĩ như thế nào, chúng ta làm sao

mà biết được, vạn nhất Hà Gian vương lại vui mừng vì chuyện này thì sao, chúng ta chẳng phải là đã uống công làm tiểu nhân rồi hay sao, lại nói Tiết tiên sinh đã đi Dương Châu sắp xếp mọi chuyện rồi, trước điều Thạch Đầu có chút bản lĩnh phụ giúp mình một tay, Kinh Quận vương cũng âm thầm điều người đến bảo vệ tỷ tỷ, hẳn là sẽ không bao lâu nữa hẳn sẽ tới đây. Nếu có người do Kinh Quận vương phái tới đây để bảo vệ tỷ tỷ, như vậy vạn nhất thật sự sẽ xảy ra chuyện chúng ta đã dự đoán, thời điểm người của Tề Quận Vương không bảo vệ được tỷ tỷ, thì tỷ tỷ cũng sẽ không bị uy hiếp gì.”

Lan Tâm thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Đúng vậy, vẫn là Tiểu vương gia của chúng ta suy nghĩ chu toàn, lúc bọn muội đến đây, Tiểu vương gia liền xin được quay về Bộ binh, hộ bộ chính là người khác nghĩ mà cũng không được, Tiểu vương gia cứ nhiên lại không cần, xin được quay về Bộ binh, hiện tại mới nghĩ ra là do người nghĩ cho tỷ tỷ.”

Hồng Ngọc hơi trầm ngâm nói: “Đúng rồi, Tiểu vương gia trở về bộ binh, hẳn là muốn dựa vào uy tín của mình ngày xưa, thành lập thế lực của mình, chỉ có quay trở về bộ binh, mới có thể mau chóng ở trong kinh thành chiếm giữ một vị trí! Chỉ có Tiểu vương gia thế lực càng lớn, thì hậu thuẫn của tỷ tỷ mới càng cứng rắn, cho dù có người muốn động đến tỷ tỷ, trước tiên cũng không thể không suy nghĩ kỹ càng.”

Lan Tâm hơi hơi thở dài nói: “Nhớ năm đó Tiểu vương gia mới mười lăm tuổi, người đã theo Hoàng Thượng xuất chinh, tư thế hào hùng uy phong cỡ nào, được Hoàng thượng ban cho lệnh bài Quận Vương vinh quang cỡ nào, chỉ vì một câu của Kinh Vương gia đã bỏ qua công trạng, địa vị không dễ gì mới có được, ngược lại gia nhập chủ hộ bộ, mới biết được người coi công danh như cặn bã ra sao! Hôm nay, lại vì tỷ tỷ một lần nữa lại bước vào chốn tranh quyền đoạt vị, nhưng là tại sao tỷ tỷ lại không nhìn ra tâm tư của Tiểu vương gia như vậy? Cứ như vậy.....”

Hồng Ngọc thấy Lan Tâm muốn nói lại thôi, than nhẹ một tiếng: “Tiểu vương gia làm tất cả những chuyện này vốn không nghĩ tới hồi báo, nếu tỷ tỷ chỉ vì thế mà thích Tiểu vương gia, có lẽ Tiểu vương gia ngược lại sẽ khinh thường tỷ tỷ, tình cảm không phải là thứ để bố thí, cũng không phải là bởi vì cảm động mà thích một người, thích chính là thích! Yêu chính là yêu! Sẽ không bởi vì hẳn vì mình mà làm ra bao nhiêu là chuyện nên mình phải yêu hẳn! Thứ tình cảm như vậy đối với tỷ tỷ là vũ nhục, Tiểu vương gia cũng không chấp nhận thứ tình cảm đó. Đây cũng là lý do vì sao Tiểu vương gia ngăn cấm chúng ta không được tiết lộ một chút tin tức nào cho tỷ tỷ biết, bởi vì thích tỷ tỷ cho nên giúp tỷ tỷ, không yêu cầu hồi báo, cũng không cần hồi báo.”

Lan Tâm nhẩn nhẹn không nói gì thêm, chỉ rầu rĩ nâng chén trà lên uống, Hồng Ngọc cũng khẽ nâng chén trà lên thưởng thức, trong mắt lại hiện lên một tia lo lắng.

Cuối mùa thu, khí trời đã bắt đầu trở lạnh, ngồi ở trong phòng hắt xì một cái, Lục Tiểu Thanh vừa xoa cái mũi vừa oán giận nói: “Lý Quân Hiên với Lý Quỳnh cũng thật là, cứ nhiên bỏ lại ta ở chỗ này, còn mình thì chạy mất, xem lúc ta trở về thu thập bọn họ thế nào, đừng tưởng rằng một ngày làm ra mấy chuyện khiến ta buồn nôn như vậy, ta sẽ tha không xơi tái mẽ ngoài của hắn, hừ, nói về đùa giỡn lãng mạn, ta đây cũng là một cao thủ đó.”

Ngô Lệ Hoa ha ha cười nói: “Trong khoảng thời gian này là ai một ngày luôn có bạn đồng hành? Đánh đàn a..., vẽ tranh a..., câu cá a..., rời bến a..., nhìn cái người cả ngày tùm tùm cười, muội như thế nào cũng không biết được nàng sẽ không chịu lép vế như vậy chứ?”

Lục Tiểu Thanh hung hăng trừng nàng: “Ta là phối hợp cảm xúc của Lý Quân Hiên.”

“Tỷ lại còn lấy cớ, muội nhìn thấy là do tỷ tỷ có chút động tâm thì có, Tề Quận vương tốt như vậy, lại đối với tỷ tỷ như vậy, bất kể là ai cũng sẽ động tâm.” Ngô Lệ Hoa cười khẽ vạch trần Lục Tiểu Thanh dối trá.

Lục Tiểu Thanh nghiêng đầu nhìn Ngô Lệ Hoa, suy nghĩ một chút mới nói: “Quân Hiên thật sự đối với ta tốt lắm, cùng hắn ở một chỗ thật sự rất vui vẻ, chỉ là”

Ngô Lệ Hoa ngăn người nói: “Chỉ là cái gì?”

Trầm mặc một lúc lâu sau, Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Không biết, ta cũng không biết là phải nói sao nữa, loại cảm giác này thật khó nói rõ, ta.....”

Ngô Lệ Hoa thấy Lục Tiểu Thanh vốn đang tươi cười, đột nhiên sắc mặt liền trầm xuống, vội cười nói:

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Tề Quận vương lần này là do Hà Gian vương phủ xảy ra chuyện, cho nên mới quay trở về gấp như vậy, không phải là đã nói với tỷ tỷ, chờ sau khi đã giải quyết xong mọi chuyện, sẽ quay lại tìm tỷ sao. Ai bảo Tề Quận vương muốn tỷ tỷ cùng hắn trở về, tỷ tỷ lại không chịu, hiện tại hắn mới đi được có hai ngày, tỷ tỷ đã bắt đầu tưởng niệm rồi.”

Lục Tiểu Thanh lập tức trừng Ngô Lệ Hoa nói: “Muội thôi nói mát ta đi, ta là cảm thấy đột nhiên thiếu mất hai người bọn họ, cảm giác có chút khó chịu, cũng không phải là cảm giác bị móc tim moi phổi, một ngày không thấy như cách ba thu gì đó, aizz, muội muốn nghĩ thế nào tùy muội, ta không quan tâm.”

Ngô Lệ Hoa thấy Lục Tiểu Thanh sắc mặt bình tĩnh không giống như làm bộ, không khỏi nói: “Tỷ tỷ, Tề Quận vương đối với tỷ tốt như vậy, tỷ xem, cho dù hắn rời đi nhưng vẫn để lại hai người bảo vệ tỷ, chỉ sợ tỷ sẽ xảy ra chuyện gì, người như vậy tỷ đi đâu mới tìm thấy đây.”

Lục Tiểu Thanh đột nhiên cười cười, nói: “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, nói về chuyện làm ăn gần đây đi, không nghĩ tới độc quyền ngư nghiệp, lợi nhuận cư nhiên lại cao như vậy, aizz, sớm biết như thế, đã ra tay sớm hơn một chút, hại ta mất đi mấy tháng ngân lượng thu vào.”

Ngô Lệ Hoa nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, khép lại sổ sách cười nói: “Chuyện làm ăn này là do tỷ nhất thời hứng trí muốn làm, ai mà biết được rằng tỷ đang suy nghĩ cái gì mà làm chứ. Đúng rồi! Thạch Đầu bên kia có gửi thư đến, hắn nói tháng này tóm gọn được bốn tàu Tô Châu cũng không có gì trở ngại, chính là việc làm ăn càng lúc càng lớn, thủ hạ cũng càng đến càng nhiều, hơn nữa việc buôn muối lậu với mở tầu lâu cộng thêm ngư nghiệp bên này nữa, khó mà phân biệt được người nào ở ngoài sáng, kẻ nào ở trong tối, hơn nữa biển hiệu chỉ có một chữ Lục cũng không được thỏa đáng cho lắm, muốn tỷ tỷ một lần nữa nghĩ ra một cái tên.”

Lục Tiểu Thanh nghĩ cũng đúng, từ xưa đến nay bang phái nào có chút thế lực tên gọi đều rất kêu, nào là Minh Giáo, Nhật Nguyệt Thần Giáo, nào là Cái Bang, phái nào mà lại không phải tiếng tăm lừng lẫy vang danh khắp thiên hạ, lập tức hưng trí bừng bừng nói: “Vậy để ta suy nghĩ, phải đặt một cái tên thật vang dội, một cái tên phải thật đặc sắc, ừm, ta tên là Lục Tiểu Thanh, vậy gọi là Thanh Bang được không? Hay gọi là Tiểu Thanh Bang? Hay là Hắc Bang?”

Ngô Lệ Hoa lập tức trừng mắt nói: “Tên gì vậy, nghĩ một cái tên khác đi.”

“Hong Tân, Sát Gia Bang, Thiên Sứ Giáo, Mỹ Nữ Bang, Soái Ca Hội.” Một hơi báo ra một chuỗi tên dài, thấy Ngô Lệ Hoa sắc mặt khó coi nhìn mình, không khỏi xoa xoa mi tâm nói: “Vậy dứt khoát gọi là Ai Dao Bang đi, muội cứ nghĩ mà xem, người phiêu bạt trên giang hồ không ai là không mang đao, ai nhiều đao hơn tự nhiên liền vô địch, ta thấy cái tên Ai Dao Bang này rất được.”

“Được, được, được, ta lại nghĩ tiếp vậy, đừng trừng nữa, vậy kêu.....Tiền Tài Bang, ha ha, tên này quả là có sáng ý, ta thích nhất là tiền, chiêu tài tiến bảo, đại sát tứ phương, tên rất hay, tên rất hay.”

“Lại nghĩ tên khác, nếu tỷ mà không nghĩ ra được một cái tên nào hay, thì toàn bộ thu nhập tháng này sẽ quyền góp cho người nghèo.”

Vừa nghe Ngô Lệ Hoa lạnh lùng phán một câu như vậy, Lục Tiểu Thanh lẩm bẩm nói: “Ta là thật sự nghiêm túc nghĩ mà, tên này cực kỳ có cá tính, ta là một người cá tính như vậy, chỉ có cái tên đó mới xứng với ta, hắc, hắc, muội đừng đi, ta lại nghĩ tiếp vậy, thu nhập kia là do ta vất vả mới kiếm được, sao có thể lấy tiền của ta lấp biển như thế được, ta nghĩ.....ta nghĩ.....Có rồi.”

Lục Tiểu Thanh kích động nhảy dựng lên, nắm chặt lấy tay Ngô Lệ Hoa nói: “Ta đã nghĩ ra được một cái tên vô địch vũ trụ, siêu cấp lợi hại, đặc biệt phù hợp với lý tưởng cùng tiêu chuẩn làm người của ta, từ nay về sau chính là mục tiêu theo đuổi cuộc sống của ta, ha ha, ta thật sự là quá thông minh, trên đời này làm gì tìm được một người thông minh như ta, ta.....”

“Được rồi, được rồi, đừng thổi phồng mình nữa, nói nhanh lên, tỷ đã nghĩ ra được cái tên gì rồi.”

“Nghe đây, tên ta nghĩ ra chính là..... Hồn Hồn Minh.”

Ngô Lệ Hoa ngẩn người, nhú mày nói: “Tên này so với mấy cái tên vừa rồi có vẻ tốt hơn, hồn hồn, ừm, phù hợp với tiêu chuẩn làm người cùng mục đích theo đuổi của tỷ, được rồi, cứ gọi là Hồn Hồn Minh đi,

về phần phương thức liên lạc, chúng ta phải dùng dạng dấu hiệu gì bây giờ? Có một lệnh bài thống nhất sẽ thuận tiện hơn.”

Lục Tiểu Thanh chưa có nghĩ đến phương diện này, ngay lập tức không thể tượng tượng ra được đồ án thích hợp, không khỏi trực tiếp từ trong lòng lấy ra một khối kim bài đặt ở trên bàn nói: “Cứ chiếu theo cái dạng này mà làm! Dạng đồ án này ta rất quen thuộc.”

Hai người đang bàn bạc trao đổi, Lục Tụ cầm một đĩa quýt mang lên, liếc mắt một cái nhìn thấy tấm kim bài đặt trên mặt bàn, lập tức chấn động nói: “Đây là lệnh bài của Kinh Quận vương.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc, đúng là tấm kim bài ngày đó cướp được từ trong tay Vô Diễm, lâu như vậy vẫn đặt ở trong lòng, không biết có ích lợi gì, hiện tại vừa vặn lấy ra để làm vật thông hành cho việc làm ăn buôn bán của mình. Ngô Lệ Hoa thấy Lục Tụ kinh ngạc như thế, không khỏi hỏi: “Sao vậy?”, duỗi tay ra cầm lấy.

Vừa thấy trên tấm kim bài có ba chữ Kinh Quận Vương, Ngô Lệ Hoa lập tức lấp bắp kinh hãi nói: “Đây chính là lệnh bài của Kinh Quận Vương, đây là vật tượng trưng cho thân phận tôn quý, chúng ta làm sao có thể làm theo kiểu dáng này được.”

Lục Tiểu Thanh không nề hà nói: “Muội cứ chiếu theo đồ án đó mà làm là được, đem chữ đổi thành tên chúng ta vừa nghĩ ra, cái này cũng không có gì lớn lao, Vô Diễm cũng không tức giận đâu.”

Sau khi chờ Ngô Lệ Hoa chần chừ một lát mới vẽ đồ án, rồi mới lui xuống, Lục Tiểu Thanh nhìn Lục Tụ vẫn đang nhíu mày không nói gì, cũng không chịu rời đi, nghi ngờ hỏi: “Muội có gì muốn nói với ta sao?”

Lục Tụ nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, duỗi tay ra cầm lấy tấm lệnh bài ở trên bàn, nói: “Tỷ tỷ, tỷ hãy giữ tấm lệnh bài này thật cẩn thận, đây chính là vật đại biểu cho Kinh Quận Vương, ai nắm giữ được tấm lệnh bài này người đó chính là Kinh Quận Vương, đây chính là vật bất ly thân của Kinh Quận Vương, thật không ngờ Kinh Quận vương cư nhiên lại cho tỷ tỷ ”

Lục Tiểu Thanh tiếp nhận tấm lệnh bài, lẩn qua lẩn lại nhìn vài lần, trừng mắt nhìn Lục Tụ nói: “Không phải chỉ là một tấm lệnh bài thôi sao? Ta đã từng thấy Lý Quân Hiên cũng có một tấm lệnh bài, tuy rằng không giống với tấm lệnh bài này, bất quá khi đã cách xa kinh thành cũng không còn tác dụng gì, muội đừng nói với vẻ mặt thận trọng như thế chứ.”

Lục Tụ tức giận nói: “Tỷ tỷ thì biết cái gì? Tấm kim bài này tượng trưng cho thân phận chí quân vương, là do Hoàng Thượng ban cho, toàn bộ Đại Đường chỉ có một tấm độc nhất vô nhị này thôi, cho dù là Tề Quận Vương cũng là thân phận Quận Vương như vậy, nhưng tấm lệnh bài trên người hần không giống với tấm kim bài này, đây chính là Tiểu vương gia của chúng ta nắm đó chinh chiến sát tròng, lập vô số chiến công, quan trọng nhất chính là người đã dùng tính mạng của mình can đảm tên cho Hoàng Thượng, mới đạt được vinh hạnh đặc biệt này.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Vô Diễm còn trải qua sát tròng sao ? ”

Lục Tụ nói: “Tiểu vương gia võ nghệ cao cường! Hơn mười tuổi đã theo Hoàng Thượng xuất chinh, tấm kim bài này cũng từ đó mà có! Gặp thánh giá không phải quỷ, được phép cưỡi ngựa vào Ngõ Môn, quan trọng nhất là nó có thể bảo vệ được tính mạng, cho dù có phạm phải ác nghiệt tày trời, chỉ có Hoàng Thượng mở miệng mới có thể giết, những người khác đều không có quyền lợi này, Tiểu vương gia chính là người trẻ tuổi độc nhất của Đại Đường được nhận vinh quang này, có khối kim bài này ở trong tay, chỉ cần là ở trên đất Đại Đường, bất luận kẻ nào cũng phải kính trọng, nhượng bộ ba phần, cho dù là các thân vương chấn thủ các nơi cũng phải nể tình, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiểu Vương gia có thể ở lại kinh thành làm chủ Kinh vương phủ.”

Lục Tiểu Thanh giật mình nói: “Vô Diễm cư nhiên lại lợi hại như vậy, vậy vì sao thời điểm ta muốn tấm kim bài này, hần liền.....” Trong lòng không khỏi cảm thấy đau xót, tay gắt gao nắm chặt lấy tấm kim bài.

Lục Tụ nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh nói: “Tỷ tỷ có biết vì sao một Thân vương không có thể lực như Tấn vương gia, nhưng ngay cả Thái Tử, Ngụy vương cùng Thục vương cũng không thể ức hiếp được đến trên đầu hần hay không, chính là bởi vì Tấn vương gia có quan hệ thân thiết với Tiểu vương gia nhà ta, tuy rằng Tiểu vương gia buông tha binh quyền đến hộ bộ, nhưng là trong quân uy tín vẫn còn, cả triều đình từ

Hoàng Thượng cho đến các tam công cửu khanh (1) vẫn còn nhớ rõ chiến công của Tiểu Vương gia chinh chiến lập được, cho nên mới không ai dám ức hiếp Tấn vương gia không có thế lực trong tay. Tỷ tỷ, trong tay tỷ có tấm lệnh bài này, thì ngay đến Hà Gian vương cũng phải cho tỷ vài phần mặt mũi.”

[1] Tam công cửu khanh: ba quan công chín quan khanh. Tam công là 3 chức quan đầu triều, gồm:

1. Thừa tướng: tổng quản chính vụ, giúp hoàng đế cai trị dân, nắm thu chi của nhà nước, quản lý các công trình công cộng.
2. Thái úy: phụ trách về quân sự.
3. Ngự sử đại phu: nắm giữ văn thư và giám sát các quan.

Cửu khanh gồm 9 vị quan phụ trách các công việc khác nhau như:

1. Lang trung lệnh: quản lý túc vệ thị tòng, thủ vệ cung điện trắc môn
2. Vệ úy: quản lý cung môn, bảo vệ các đồn lính
3. Thái phó: phụ trách việc hoàng đế sử dụng ngựa và mã chính toàn quốc
4. Đình úy: chưởng quản hình sự và thẩm phán
5. Điển khách: phụ trách tiếp đãi các dân tộc ít người quy phục về với triều đình và đối ngoại
6. Trị túc nội sử: coi về thuế má, kho tiền và sự thu nhập quốc gia
7. Tổng chính: coi sóc tiền tài trong hoàng tộc và đồ đạc trong thất
8. Thiếu phủ: phụ trách sự việc trong cung đình
9. Phụng thường: phụ trách chế độ lễ nghi và cúng tế.

Lục Tiểu Thanh gắt gao cầm chặt lấy tấm lệnh bài ánh vàng rực rỡ kia, lẩm bẩm nói : “Vì sao lại cho ta? Vì sao lại cho ta?” Lục Tụ thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt thất thần, không khỏi lảng ngốc đứng ở một bên, không biết nói gì.

Minh Châu, Hồng Ngọc cùng Lan Tâm nhìn ba nam tử ở trước mắt, gật đầu nói: “Các người rốt cục cũng đã đến! Tầng đá đè nặng ở trong lòng ta coi như đã được hạ xuống, có các người bảo vệ tỷ tỷ, ta nghĩ là sẽ không có sơ xuất gì xảy ra.” Ba người kia dung mạo tuy không xuất chúng, đặt ở trong đám người sẽ bị lẫn với đám đông, nhưng Hồng Ngọc cũng biết ba người này chính là ba hộ vệ tùy thân lâu năm của Kinh Quận vương, thân thủ nhất đẳng, hiện tại được phái tới đây, đủ thấy Kinh Quận vương coi trọng tỷ tỷ đến cỡ nào.

Đang lúc nói chuyện, Lục Tụ cười khanh khách đi lên trên tầng hai tữu lâu nói: “Hai vị muội muội thật là khéo chọn địa điểm, khu vực xung quanh tữu lâu này quả thật là quá tuyệt.”

Lan Tâm kinh hãi, kinh ngạc hỏi : “Sao tỷ lại tới đây?” Vừa nói vừa đi lên thân thiết nắm lấy tay Lục Tụ.

Lục Tụ cười nói: “Chẳng lẽ ta không được phép tới đây sao. Nhận lấy này, đây là quần áo tỷ tỷ bảo ta mang đến cho hai muội, tỷ tỷ nói trời đã trở lạnh, đừng để cái lạnh làm hư mất hai tuyệt sắc mỹ nhân, vốn không có người giúp tỷ tỷ làm việc, nên tỷ tỷ muốn ta cùng Hắc Tử tới Minh Châu bàn bạc chuyện làm ăn, thuận tiện bảo ta mang quần áo đến cho hai muội.”

Hồng Ngọc tiếp nhận bọc quần áo trong tay Lục Tụ, cười nói: “Lục Tụ, khi trở về mang theo ba người này cùng về, đây chính là ba người do Tiểu vương gia phái tới bảo vệ tỷ tỷ, tỷ nhưng đừng có ở trước mặt tỷ tỷ nói lộ hết ra ngoài đấy.”

Lục Tụ cũng không cảm thấy ngạc nhiên, đưa mắt nhìn ba người một cái, quay đầu nói với Hồng Ngọc : “Vẫn là Tiểu vương gia nghĩ chu đáo, chúng ta chỉ là hạ nhân trước kia của người, nhưng cũng hiểu được mảnh tâm ý đó của Tiểu Vương gia, chỉ là tỷ tỷ Aiz, không nói nữa, những chuyện này cũng không đến lượt chúng ta nói. Đúng rồi, hai người nếu không có việc gì, thì cũng trở về một thời gian đi, Tề Quận vương vừa vận đã rời đi cũng được hai ngày rồi, một mình tỷ tỷ ở bên kia thật là lạnh lẽo buồn tẻ.”

Hồng Ngọc đang muốn quay về phòng cất quần áo, nghe thấy vậy tay run lên, lập tức đánh rơi bọc quần áo xuống đất, sắc mặt đại biến rất nhanh quay đầu hỏi: “Tỷ nói cái gì? Tề Quận vương đi rồi?”

Lục Tụ bị Hồng Ngọc dồn dập hoảng sợ hỏi, thấy Hồng Ngọc sắc mặt khó coi, vội nói: “Buổi chiều hôm trước đã đi rồi, đi rất gấp, nói là Hà Gian vương phủ xảy ra chuyện, người được phái tới đón Tề Quận vương không nói hai lời liền đem hai người trở về, Tề quận vương muốn ở lại thêm một ngày cũng không được, sao vậy Hồng Ngọc? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì không hay sao?” Vừa nói vừa thấy sắc mặt Hồng Ngọc càng lúc càng trầm xuống, không khỏi cũng cảm thấy kinh hãi

Hồng Ngọc không thèm quan tâm đến những chuyện khác nữa, lúc này lạnh giọng nói: “Mau, chúng ta trở về, ba người các người cũng đi theo chúng ta, trăm ngàn lần không cần ở thời điểm mấu chốt này xảy ra chuyện gì.” Vừa nói vừa bước nhanh như chạy đi ra ngoài

Dọc theo đường đi Hồng Ngọc vẻ mặt lo lắng thúc giục xe ngựa chạy nhanh, càng về sau lại thật sự sợ là xe ngựa đi quá chậm, cũng chẳng quan tâm đến nam nữ thụ thụ bất thân, ba người cùng ngồi chung một ngựa với ba người do Vô Diễm phái tới, rất nhanh hướng làng chài nhỏ trên bờ biển chạy như điên.

Sắc trời tối đen đã muộn, một hàng sáu người rất nhanh chạy vội vào làng chài, một phen đẩy cửa lớn tiểu viện ra, chỉ thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng, Ngô Lệ Hoa vẻ mặt lo lắng ở tại chỗ giậm chân, bên cạnh Lưu Hải Hoa cũng là vẻ mặt sốt ruột. Hồng Ngọc lập tức trong lòng cả kinh, ba bước cũng thành hai bước tiến lên, lớn tiếng hỏi: “Tỷ tỷ đâu? Tỷ tỷ đâu rồi?”

Ngô Lệ Hoa vừa thấy ba người nhất tề chạy trở về, chẳng quan tâm đến vì sao lại trễ thế này rồi mà vẫn trở về gấp như vậy, xông về phía trước lo lắng nói: “Không thấy tỷ tỷ đâu cả, ta đã đi tìm khắp làng chài cùng bãi biển, đều không có tìm thấy tung tích của tỷ tỷ.”

Đoàng, Hồng Ngọc chỉ cảm thấy trước mắt trống rỗng, trên gương mặt ôn nhu trắng bệch, lão đảo lui về phía sau vài bước, Lan Tâm cùng Lục Tụ ở bên cạnh đồng thời ngã ngồi xuống mặt đất, toàn thân run run, chẳng lẽ, chẳng lẽ đã chậm một bước, chậm một bước rồi sao! Hồng Ngọc nắm chặt lấy cổ tay Ngô Lệ Hoa, thất thanh kêu lên: “Mau tìm, cho dù có phải lật tung cả làng chài này lên, cũng phải tìm được cho ta, mau tìm!”

59. Chương 089

Chương 89: Nam sủng

Trời xanh xanh, trên thảo nguyên hoang vu lạnh như băng, tất cả đều là vẻ hoang vắng lại bao la rộng lớn, Lục Tiểu Thanh ngồi ở trên một sườn đất, hai tay chống cằm lãng ngốc nhìn trời cao, địa giới này thật là xa lạ, nàng cũng không biết là mình bị ném tới chỗ này như thế nào?

Lục Tiểu Thanh bị gió lạnh buốt trên thảo nguyên làm đông cứng cả đại não, hơi giật mình nửa ngày cũng không nghĩ ra được cái gì, chỉ nhớ mang máng ngày đó ở trên bờ biển, mình đột nhiên cảm thấy buồn bã, một mình đứng ở trên bờ cát đau buồn, đột nhiên từ sau gáy truyền đến cảm giác đau đớn, sau đó cái gì cũng không biết, khi tỉnh lại liền thấy mình đã bị nhốt ở trong một chiếc xe ngựa! Đi ba bốn tháng, tới hôm qua, người đánh xe ngựa không nói một lời nào, trực tiếp đá đít mình ra khỏi xe ngựa, cũng chẳng để lại ỉn một cái gì, cứ thế đánh xe chuồn mất hút.

Sờ sờ ngân phiếu tùy thân cùng Kim bài của Vô Diễm đang cất ở trong lòng, lại nhìn thoáng qua trang sức trên người mình, tất cả vẫn còn nguyên vẹn, không khỏi nhú chặt mi mắt bẩm nói: “Thật đúng là một tên đạo tặc nho nhả lễ độ, lại không ham mê nữ sắc, cũng chẳng tham tiền, chẳng lẽ mình lại không có mị lực như vậy sao? Từ đầu tới đuôi cũng chẳng thêm liếc mắt nhìn mình lấy một cái xem mình là người như thế nào.”

Cúi đầu nhìn thảo nguyên hoang vắng, Lục Tiểu Thanh không khỏi ngâm nga: “Trời xanh xanh! Thảo nguyên mệnh mông, gió thổi cỏ rạp xuống thấy bò dê!” Nghiêng đầu đột nhiên bật cười nói: “Ta có phải

hay không đầu óc có vấn đề? Bị ném đến chỗ chim không thềm ỉa, gà không thềm đẻ trứng này, còn có khả năng sẽ bị chết đói, thế mà ta cứ nhiên vẫn còn tâm tình ngâm thơ, thật là chẳng thể hiểu nổi bản thân mình nghĩ gì nữa? Xem ra không có một chút ý thức về nguy cơ gì cả.”

Nắm thật chặt quần áo nhảy xuống đất: “Mẹ nó! Muốn ném Lão Tử đến chỗ này thì ít ra cũng phải để lại cho Lão tử một vài bộ quần áo chứ, lạnh chết người mà, đúng là tên bất cóc không có lương tâm!” giật nảy mình, rùng mình một cái, Lục Tiểu Thanh không khỏi có chút nổi cáu, cũng không ngẫm lại bị ném ở chỗ này, có thể để cho người còn sống trở về hay sao? Muốn họ cấp cho người vài bộ quần áo, chẳng lẽ người nghĩ họ thuận tiện mang người đi dạo chơi vài vòng hay sao?

Nhìn về phía xa xa, đừng nói đến bóng người, ngay cả một bóng con trâu cũng đều không có, Lục Tiểu Thanh cũng không thất vọng, thảo nguyên có thể nhận nhịp người qua lại giống đường cái thành Trường An, bây giờ còn chưa xuất hiện. Quay người cỡi y phục của mình, đón lấy gió lạnh, vừa giẫm vừa đập vật liệu may mặc hoa lệ xuống mặt đất! Thành công biến thành trang phục của dân khát cái, lại một lần nữa mặc lên trên người trang phục của đệ tử Cái Bang.

Nhìn mặt đất hanh khô, Lục Tiểu Thanh quỳ trên mặt đất vừa đào vừa bới loạn xì ngầu, trét lên mặt một tầng đất để chống nắng, gương mặt vốn tinh xảo giờ đây được trét lên một tầng mỏng đất vàng, trừ bỏ đôi mắt ngọc chuyển động sáng lấp lánh ra, còn lại một chút cũng không thể nhận ra đây từng là mỹ nhân phong hoa tuyết đại.

Một bên cải trang một bên thở dài nói: “Aiz, ai bảo ông trời sinh ra mình có khuôn mặt đẹp như vậy để làm gì cơ chứ? Làm hại mình không thể không che giấu dung mạo xinh đẹp này được, đi đến đâu cũng phải che che giấu giấu, aiz, càng xinh đẹp càng gặp phải nguy hiểm, mình phải đề thấp giọng điệu lại mới được, đầu năm nay không nên dựa vào người khác, mà chỉ có thể dựa vào chính mình.” Vừa nói vừa tháo hết trang sức ở trên người mình xuống, để vào trong lòng, thuận tiện vò vò đầu cho rối bù lên.

“Gia gia, nãi nãi, đại ca, đại tỷ, ột chút gì để ăn đi, ta sắp chết đói rồi, ha ha ha ha, trò chơi phong trần hỗn hỗn mình mình chủ bắt đầu, ừm, trước nhìn xem có thể tìm được một người sống hay không? Nếu bị chết đói ở chỗ này, thì còn nói gì đến chuyện dạo chơi nhân gian nữa.” lại bước lên gò đất vừa này, nhìn một vòng ước lượng chu vi bốn phía: “Bỏ đi, chọn đại một phương hướng mà đi vậy, mình vẫn chưa muốn chết.”

Khởi điểm còn hưng trí bừng bừng, vừa đi vừa tán thưởng thảo nguyên rộng lớn xinh đẹp, càng về sau khuôn mặt càng nhăn nhó, mặt trời cũng đã lặn về phía tây, thế mà ngay cả một bóng người cũng không gặp, rốt cục khi ánh trăng nhô lên, Lục Tiểu Thanh không chống đỡ được nữa, ngã ngồi xuống mặt đất, mặt mày ủ rũ nói: “Thần a, chẳng lẽ vận may của ta đã hết rồi sao? Hôm nay sao lại mất linh như thế này?”

Từ lúc xuyên qua cho đến giờ, chính mình muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nào là Quận Vương, Thân Vương, nào là Hoàng Đế tương lai, người nào mà không đối xử tốt với mình, gặp phải vấn đề gì đều có người giúp mình giải quyết, mình chỉ mới hắt xì một cái, liền đi giải quyết đối thủ ngay, số phận tốt như vậy vốn cứ nghĩ rằng hôm nay chỉ cần đi mấy thước, là sẽ có người xuất hiện, hiện tại đi được vài dặm rồi, ngay cả bóng quỷ cũng không có, chẳng lẽ mình thật sự sẽ phải chết ở chỗ này hay sao?

Liếm liếm đôi môi khô nứt, Lục Tiểu Thanh trong lòng bắt đầu có chút luống cuống, thảo nguyên rộng lớn mờ mịt, nếu thật sự vận may của mình đã hết, không phải là năm sau mình sẽ trở thành phân bón cho cỏ sao.

Nghỉ ngơi lấy hơi, bụng đói sôi réo, bứt hai nhánh cỏ bên cạnh hung hăng ăn, cắn phải hạt sạn ghê hết cả răng, Lục Tiểu Thanh sắc mặt không thay đổi tiếp tục ăn, mình không phải là người mảnh mai yếu ớt gì, thích ứng trong mọi hoàn cảnh chính là bản lãnh của mình, để sống sót chẳng ngại gì, mất mạng có nói cái gì cũng dư thừa.

Trăng lặn, mặt trời lại ló, mặt trời lặn, trăng lại ló, suốt hai ngày không ngủ không nghỉ, Lục Tiểu Thanh cả người đã mất nước nghiêm trọng, hai mắt thông xuống không còn thần thái như ngày xưa, lê từng bước đi về phía trước, chỉ có tiếp tục tiến về phía trước mới mong có cơ hội gặp được người, đứng ở tại chỗ chỉ có một con đường chết.

Gặm rế cổ để hấp thu hơi nước, nhưng quả thật không thể bù được lượng nước đã mất đi, Lục Tiểu Thanh không ngừng lê từng bước một tiến về phía trước, khó có được ngày mùa đông lại nắng ấm như vậy, Lục

Tiểu Thanh giật giật khoe môi lẩm bẩm: “Cũng may là chưa có tuyết rơi, bằng không mình sao có thể đi nổi đến bây giờ.”

Cảm giác được thể lực của mình từng chút từng chút bị rút dần rút mòn, Lục Tiểu Thanh không khỏi dừng lại cước bộ, hít sâu một hơi, chậm rãi ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, có chăng có chùng mới là thượng sách, cũng không thể kéo lê thân mình tới chết được. Trước mắt liên tiếp xuất hiện ảo ảnh, tự nói với mình nên dừng lại.

Tựa lưng vào một bãi đất nghỉ tạm, trong lòng cấp tốc chuyển động nhưng cũng không nghĩ ra được cái gì, đầu óc trống rỗng, hai ngày ba đêm đi không ngừng nghỉ, đã khiến cho sức lực cạn kiệt! Tai ù, mắt mờ, toàn thân vô lực, tất cả những biểu hiện này như muốn nói rằng mình cách cái chết không xa.

Mở mắt ra nhìn trời cao, Lục Tiểu Thanh lần đầu tiên cảm thấy thảo nguyên đồng cỏ bao la rộng lớn, từng cánh chim ưng sải rộng cánh bay liệng, cũng không phải là tốt đẹp tuyệt trần gì như với trước kia mình đã nghĩ, mà là ác ma đang há mồm chờ nuốt sống sinh mạng của con người.

Lục Tiểu Thanh ngồi xuống liền không đứng lên nổi nữa, trong ý thức vẫn muốn mình phải đứng lên, nhưng thân thể lại không nghe theo mệnh lệnh của mình, lúc thì cảm giác mình đã bắt đầu đi rồi, lúc thì lại tỉnh tường thấy mình vẫn còn ngồi ở tại chỗ, trong lòng cảm thấy lo lắng, một trận tiếng vỗ ngựa truyền vào trong tai, ý thức có một lát thanh tỉnh, Lục Tiểu Thanh không khỏi nhếch nhếch khoe môi cười nhạo bản thân, mình lại có ảo giác.

Dần dần tiếng ngựa hí vang lên gần hơn, Lục Tiểu Thanh giật nảy mình một cái, mở to hai mắt, dùng cả tay chân mà bò trên đất, xa xa có một đội nhân mã đang chậm rãi đi về phía trước, nhìn hình thức hẳn là một thương đội. Lục Tiểu Thanh chưa từng có giống như bây giờ, vừa trông thấy có bóng người di chuyển, lệ tuôn như mưa, lăn lóc một vòng, đứng bật dậy vừa chạy vừa kêu lên: “Đội ta với, cứu mạng a, cứu mạng a, đội ta với.....”

Ở giữa một đám người xa lạ mũi cao, mắt xanh, tóc đen, Lục Tiểu Thanh tham gia vào thương đội Mạt Hạt [1]. Dựa vào bản lĩnh một khóc hai nháo ba thất cổ lúc ấy, Lục Tiểu Thanh đã thành công thuyết phục được Thương đại thúc, người dẫn đầu thương đội này mang theo mình quay về Mạt Hạt, chỉ cần có người ở quản gì nơi đó là nơi nào.

(1): Mạt Hạt: dân tộc Mô-hơ (dân tộc thiểu số thời xa xưa ở miền Đông Bắc Trung Quốc)

Đoàn người vội vàng đi hơn mười ngày, Lục Tiểu Thanh dựa vào bản lĩnh từ trước đến nay của mình, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, làm quen với người trong thương đội, bọc lấy áo khoác choàng bên ngoài, ngồi ở bên ngoài xe ngựa vừa đánh xe, vừa trưng vẻ mặt a dua nói: “Cấp Lý đại thúc, Lăng Tiêu thành là nơi nào vậy? Thúc nói cho ta biết một chút có được không?”

Cấp Lý đại thúc kia có bộ râu xồm, bộ dáng rất dũng mãnh, đang vội vàng điều khiển xe ngựa lánh một xe khác, song song đi cùng với xe ngựa của Lục Tiểu Thanh, ha ha cười, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Lăng Tiêu thành là Đô thành của Mạt Hạt chúng ta, ở đó cái gì cần có đều có, muốn cái gì có cái đó, phần hoa hơn rất nhiều so với Đô thành của Đại Đường lần này chúng ta đến.”

Lục Tiểu Thanh ngạc nhiên hỏi: “Có nơi tốt như vậy sao? Ta như thế nào chưa có nghe nói qua?” Dùng sức nhớ lại thời kỳ lịch sử của Đại Đường, như thế nào cũng không nghĩ ra Mạt Hạt là nơi nào.

Cấp Lý đại thúc vẻ mặt khinh thường nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Tiểu quỷ như ngươi thì đã đi qua nơi nào chứ? Người biết cái rắm, Lăng Tiêu thành của chúng ta ở dưới sự lãnh đạo của Đại Vương, là nơi giàu có nhất, tốt nhất thiên hạ, tiểu tử ngươi chỉ cần đến đó là biết, miễn cho là ta đã lừa ngươi.”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười gượng vài tiếng, quả thật cái rắm thì biết làm sao được, mấy ngày nay dựa vào một thân giả dạng ăn mày, cùng tác phong thô lỗ, người trong thương đội đều đem nàng trở thành nam tử. Nhìn hàng hóa bao lớn bao nhỏ của thương đội, Lục Tiểu Thanh thông minh biết là không nên hỏi, dù sao cũng không phải là của mình, hỏi cũng vô dụng, chính là trong đoàn này có một chiếc xe ngựa rất kỳ quái, thông thường thì với lộ trình xa như vậy, xe ngựa nào cũng là xe dùng để trở hàng hóa, hơn nữa trong xe ngựa này giống như không phải là hàng hóa, mà là người.

Thời điểm đánh xe, Lục Tiểu Thanh cố ý lưu ý đến chiếc xe ngựa đó, tự nhiên là nghe thấy trong xe ngựa có

động tĩnh rất nhỏ, bất quá Thương đại thúc hộ vệ nghiêm mật, không một người nào trong thương đội được tới gần chiếc xe ngựa đó, bởi vì Lục Tiểu Thanh là người ngoài nên cái gì cũng không biết, ngược lại dám đánh xe ngựa vượt lên, ở hai đầu thương đội đều là những hán tử dũng mãnh, nhìn như nhàn tản nhưng kỳ thực rất có quy luật.

Lục Tiểu Thanh tự nhiên là không nhiều lời nữa! Một lát sau mới lên tiếng hỏi Cáp Lý đại thúc: “Cáp Lý đại thúc à! Đại Vương Mạt Hạt có bộ dáng như thế nào? Ta có chút tò mò về đại vương của mọi người!”

Cáp Lý đại thúc vốn là người nói nhiều, thấy Lục Tiểu Thanh tìm hán tử nói chuyện phiếm, tự nhiên là thao thao bất tuyệt đem những điều Lục Tiểu Thanh muốn biết đều nói hết cho nàng biết.

Hơn nửa ngày, Lục Tiểu Thanh lập tức đã hiểu đôi chút về Mạt Hạt này, thống lĩnh của Mạt Hạt được phong là Đại Vương, tên gọi là Gia Luật Giá Huyền, phụ trợ cho Gia Luật Giá Huyền chính là hai đệ đệ của Gia Luật Giá Huyền, một người là Khuynh Nam Vương Gia Luật Cuồng Sở, một người là Dật Bắc Vương Gia Luật Xuất Trần, hai người này một có sở trường về kỹ thuật, một có sở trường về mưu lược, ở Mạt Hạt nổi tiếng không thua kém gì đại vương Gia Luật Giá Huyền.

Hơn nữa nghe nói Dật Bắc Vương Gia Luật Xuất Trần có dung mạo tuyệt đỉnh, chính là đệ nhất mỹ nam tử của Mạt Hạt, tính cách lại cởi mở, ôn hòa, không biết là tình nhân trong mộng của biết bao nhiêu thiếu nữ Mạt Hạt. Lục Tiểu Thanh nghe thế nước miếng chảy ròng ròng, nhất định phải đi nhìn đệ nhất mỹ nam tử kia để tăng thêm kiến thức ĩnh mới được, nhìn xem hán tử rốt cuộc là đẹp trai đến nhường nào?

Mọi người đi hơn mười ngày, thảo nguyên rộng lớn kia rốt cuộc cũng biến mất khỏi tầm mắt, bởi vì tuyết đã rơi nên khắp nơi phủ một màu trắng toát.

Đánh xe đi ở trên mặt băng, Lục Tiểu Thanh không khỏi vừa hà hơi vừa nói: “Lạnh quá, ta chưa từng đến nơi nào lạnh như nơi này, giống như đại não cũng bị đóng băng vậy.” Bốn phía là màu trắng xóa của tuyết, tầm nhìn xa hơn một chút cảnh vật nhìn không rõ lắm, Lục Tiểu Thanh đành phải đánh xe thật cẩn thận đi theo sát phía sau Cáp Lý đại thúc.

Ở giữa một tiếng ngựa hí nặng nề, chỉ nghe thấy đột nhiên vang lên vài tiếng thét chói tai, tiếp theo liền truyền đến thanh âm rầm rầm rầm rầm, mấy xe ngựa bên cạnh đều dừng lại, trong tai Lục Tiểu Thanh chỉ nghe thấy Tiếng Cáp Lý đại thúc rống to một tiếng: “Đi, nhanh đi về phía trước.” Lục Tiểu Thanh hai tay đông lạnh cũng không dám vươn ra, bất quá xe ngựa của nàng vẫn luôn không ngừng đi thẳng về phía trước, cho dù sau khi nghe thấy tiếng thét chói tai cũng không có ngừng lại, nguyên nhân là do đầu đông, lạnh đến mức đại não đã bị lạnh đến đóng băng, có nghe thấy cũng làm như không nghe thấy, đợi cho đến lúc phản ứng muốn dừng xe lại, thì tiếng hô của Cáp Lý đại thúc đã truyền đến.

Những người khác dừng lại, Lục Tiểu Thanh ngược lại liền đuổi ở phía trước, lập tức mặc kệ mọi chuyện, vung tay lên quát một roi, ngựa chạy rầm rập càng nhanh hơn, nhanh như chớp lên lên phía trước.

Cúi đầu mà chạy, một lúc lâu sau mới nghe thấy xa xa truyền đến tiếng hô to: “Lục Tiểu, dừng lại! Dừng lại!” Thật vất vả mới dừng được bàn tay đã đông cứng kéo dây cương lại, nhảy xuống xe thấy Cáp Lý đại thúc đã chạy đến đây, vừa thấy Lục Tiểu Thanh dừng lại cũng liền ghì dây cương lại.

Lục Tiểu Thanh đầu cúi tay co rút hết cả lại, hà hơi ra một làn khí trắng: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Cáp Lý đại thúc dừng xe nhảy xuống, nhìn lại thương đội phía sau, giọng nói lạnh lùng: “Băng nứt, có xe ngựa bị rơi xuống dưới.”

Lục Tiểu Thanh chấn động nói: “Nơi chúng ta vừa đi qua là một con sông đúng không? Trời ạ! Ta còn tưởng là mặt đường, đây là lần đầu tiên ta đi trên mặt sông đấy. Wow, đó là mặt băng đấy! Ta phải quay lại giậm mạnh hai cái xuống mặt băng đó mới được.” Vừa nói vừa hưng trí bưng bưng muốn quay trở lại.

Cáp Lý đại thúc nắm chặt lấy tay Lục Tiểu Thanh, giọng lạnh lùng nói: “Đã đủ rối loạn rồi, người đừng gây thêm phiền phức nữa, cứ ở tại chỗ này coi chừng xe ngựa đừng chạy loạn.” Vừa nói vừa đi nhanh chạy trở về.

Lục Tiểu Thanh đứng ở bên cạnh hai chiếc xe ngựa, vươn dài cổ ra nhìn, nhảy loi cha loi chơi để làm cho cơ thể ấm lên một chút, nửa ngày mới thấy vô số xe ngựa của thương đội đi tới! Đưa mắt nhìn cư nhiên lại

thiếu hơn mười con ngựa với hai chiếc xe ngựa, thế chẳng phải là mất một phần tư số hàng hóa lần này hay sao, Lục Tiểu Thanh âm thầm nhẩm tính thiếu bao nhiêu hàng hóa.

Thấy Thương đại thúc cùng Cáp Lý đại thúc sóng vai đi lên, Thương đại thúc không biết dùng biện pháp gì, mở chiếc xe ngựa luôn đóng kín cửa nhìn thoáng qua, sau gật gật đầu nói với Lục Tiểu Thanh: “Cũng là người thông minh, được rồi, không uống công lần đó đã cứu người.” Lục Tiểu Thanh hé miệng cười hờ hờ muốn nói lời hay, bất quá thời tiết đông lạnh thật sự là không muốn mở miệng nói chuyện, không khỏi nhìn Thương đại thúc ha ha cười ngây ngô.

Buổi chiều, thương đội nghỉ tạm ở một trấn nhỏ, Lục Tiểu Thanh lúc này mới có tinh thần đánh giá hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh, thấy kiến trúc nơi này hoàn toàn khác biệt với phong cách của Đại Đường, rất kiên cố, rất dày, dùng những tảng đá to để xây nhà không có một chút hơi thở mềm mại, tựa như người nơi này vậy, dũng mãnh, vạm vỡ, một loại khí chất phóng khoáng.

Sưởi ấm ăn khoai lang, thấy sắc mặt của mọi người ai cũng rất là khó coi, âm u giống như tuyết trắng tung bay trên không trung vậy, Lục Tiểu Thanh là một người thông minh nên trốn ở góc phòng, một người cao hứng phần chần vừa nhìn đại tuyết tung bay như lông ngỗng đang múa lượn, vừa ăn khoai lang. Tuy rằng mất đi mấy con ngựa, nhưng là trên mặt mọi người vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, đó cũng chỉ là vật ngoài thân cho nên Lục Tiểu Thanh tự nhiên cũng không đau lòng một chút nào, dù sao cũng không phải là của mình.

Trên lầu Thương đại thúc về mặt âm trầm nói: “Chuyện này phải làm sao bây giờ? Hàng hóa mất đi là chuyện nhỏ, nhưng là hai xe ngựa đó cũng đi bị kéo xuống, trở về biết ăn nói thế nào đây?”

Cáp Lý đại thúc nhíu mày nói: “Trong hai xe ngựa kia đều là cực phẩm, lần này mất đi, vạn nhất..... nếu bị trách tội, chúng ta lần này gặp xui xẻo lớn rồi.”

Thương đại thúc cả giận nói: “Tất cả đều là tại hai cái tên Vương bát đản kia! Biết rõ mặt bằng căn bản không thể dừng xe lại được, cứ nhiên còn dừng lại quay đầu nhìn, bọn họ có thể so sánh được với số hàng hóa bị mất đi lần này hay sao? Phải ngàn đao giết chết bọn chúng, ta phải lột da bọn chúng.”

Cáp Lý đại thúc kéo chặt tay Thương đại thúc đang nổi giận ù ù đi ra ngoài lại: “Người hiện tại đi giáo huấn bọn họ thì có ích lợi gì? Cho dù là giết hai người cũng không có biện pháp cứu được hàng hóa đã mất đó, sớm biết như thế đã không mang theo người chưa đủ kinh nghiệm xuất môn, tiền đồ còn không bằng một người nữa đường chúng ta cứu được, nếu không phải Lục Tiểu chạy nhanh, bốn xe ngựa của chúng ta chỉ sợ sẽ phải bỏ mất ba chiếc.”

Thương đại thúc hạ giọng cả giận nói: “Một đám ăn hại, không bằng một tên tiểu tử chân yếu tay mềm như vậy, vẫn là Lục Tiểu..... ờ, Cáp Lý, người nói..... Có thể hay không....sẽ thích cái dạng này.....” Thương đại thúc đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì đó, mắt lộ kỳ vọng nhìn Cáp Lý đại thúc.

Cáp Lý nhìn hàm ý trong mắt Thương đại thúc, suy nghĩ một chút kinh ngạc nói: “Người là nói.....”

Thương đại thúc mắt sáng lên nói: “Ngẫu nhiên đổi khẩu vị, có lẽ..... Sẽ thích, tuy rằng bộ dáng của Lục Tiểu này quá gầy yếu, nhưng là.....” Hai người liếc nhau đều gật gật đầu, khóe miệng toát ra một ý cười dâm loạn.

Sau mấy ngày, Lục Tiểu Thanh đi theo thương đội một đường đi về hướng bắc, Cáp Lý đại thúc cùng Thương đại thúc thấy Lục Tiểu Thanh lần này có chút công lao, liền cấp cho nàng một bộ y phục dày, Lục Tiểu Thanh cảm thấy ấm áp đôi chút, đại não cũng linh động hơn, thấy cả đám về mặt âm trầm, càng đem chính mình giấu cẩn thận, đợi đến lúc mình được vào Lăng Tiêu thành sẽ tìm cách chuẩn khỏi thương đội này, còn hiện tại trăm ngàn lần không thể để cho những người này phát hiện ra mình là nữ được.

Ngày hôm đó, trời thương tình không có hạ tuyết, ngẩng đầu thấy một vòng mặt trời đỏ treo cao trên không trung, Lục Tiểu Thanh tâm tình tốt, lập tức sẽ tiến vào Lăng Tiêu thành, mình có thể tách khỏi thương đội.

Tiến vào cổng thành, thấy kết cấu cũng không khác Trường An thành là mấy, dù sao cũng là ngổn ngang mấy ngã tư đường, bất quá người đi lại trên ngã tư đường thì lại đa dạng chủng loại, mắt xanh lam, mắt

xanh lục, mắt vàng, tóc dài, tóc ngắn, tóc quăn, nếu không phải đã biết trước hiện tại là đang ở Lăng Tiêu thành của Mạt Hạt, thì Lục Tiểu Thanh còn tưởng rằng mình đã đến Ba Tư, tất cả đều là người nước ngoài.

Cả đám đánh xe đến quán trọ lớn nhất trong thành nghỉ ngơi, Lục Tiểu Thanh cố ý đi ở cuối cùng, đánh giá bốn phía xung quanh, đang muốn chuồn khỏi thương đội này, Cấp Lý đại thúc đã gọi: “Lục Tiểu, đừng nhìn ngó xung quanh nữa, về sau ngươi còn có nhiều thời gian để ngắm mà, ta có việc tìm người đây.”

Đáng chết, không phát hiện ra ta muốn chuồn hay sao? Lục Tiểu Thanh âm thầm đảo mắt liếc hần một cái, ngẩng đầu lập tức thay bằng vẻ mặt tươi cười, chậm rãi tiến lên, bởi vì trên mặt vô cùng bẩn, bắt quá lông mi ánh mắt đều nhìn ra được sự linh động.

Đi theo Cấp Lý đại thúc lên lầu, thấy Thương đại thúc đã chờ ở bên trong, vừa thấy Lục Tiểu Thanh tiến vào liền ha ha cười nói: “Tiểu tử, thấy Lăng Tiêu thành này như thế nào? Có thể sánh được với Đại Đường phồn hoa hay không?”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Ta chưa có đến kinh thành của Đại Đường, ta nào biết được nó có phồn hoa hay không phồn hoa cơ chứ, bắt quá hôm nay thấy được Lăng Tiêu thành, quả thật là không tồi, thật sự là một nơi rất tốt.”

Cấp Lý đại thúc ngồi xuống, sau cười nói: “Tiểu tử ngươi về sau sẽ có thời gian chậm rãi thăm thú, đánh giá nơi này, sẽ biết được nó tốt như thế nào. Đúng rồi! Vừa rồi gọi người lên đây, chính là có chuyện muốn cầu xin ngươi, ngươi cũng biết lần này thiếu không ít hàng hóa, hiện tại chúng ta phải vận chuyển hàng hóa đến từng thương gia, cả đám đã vào thành đi phân phối hàng hóa rồi, chúng ta bên này không thể không ở lại giải thích, trừ tiền, vân vân và vân vân.”

Nhưng là chúng ta khó giải thích nhất chính là trong xe ngựa kia trở gì, chúng ta cũng không gạt người, trong xe ngựa kia là người, là tiểu mỹ nhân tuyệt sắc mà chúng ta đã tuyển chọn ở Đại Đường, vốn là một vị khách hàng muốn tặng cho ai đó, người đó đã phái người tới muốn chúng ta đưa qua chỗ họ, người xem chúng ta hiện tại làm sao có thời giờ để đưa qua, nhưng là chúng ta không thể đắc tội với vị khách hàng đó được, ta muốn nhờ người giúp chúng ta đưa người qua bên đó.”

Lục Tiểu Thanh tuy rằng biết là người, bắt quá trên mặt vẫn là kinh ngạc nói: “Ta lần đầu tiên đến đây, các người sao lại có thể giao một chuyện quan trọng cho ta làm như vậy được?”

Thương đại thúc ha ha cười nói: “Tiểu tử, ngươi không cần lo lắng về mỹ nhân kia, nàng ta là tự nguyện theo chúng ta đến đây, đợi một lát nữa ngươi sẽ biết, nàng không phải là do chúng ta ép buộc. Về phần vì sao tìm người, ta cứu ngươi một mạng tự nhiên cũng sẽ không coi ngươi là người ngoài, ngày hôm đó gặp bằng nết, tiểu tử ngươi một mình điều khiển xe ngựa lao về phía trước nhưng cũng không có rời đi, liền chứng minh ngươi cũng không phải là người tham lam, lần này ngươi đem người qua đó, tự nhiên là còn muốn ngươi mang bạc được thanh toán trở về, nếu đem việc này giao ột tên tham lam nào đó, ta nhưng rất không yên tâm.”

Người nghe kỹ một chút! Hiện tại ở bên ngoài đang nháo hết cả lên, nếu chúng ta không ra mặt ứng phó, thì về sau việc làm ăn của chúng ta sẽ gặp khó khăn, người nhanh một chút đi tắm rửa, ăn mặc chỉnh tề, chỗ đó là nhà giàu có, người đừng làm mất mặt mũi của ta, sau đó đem theo người đến đó, về phần tiền thanh toán, tự nhiên sẽ có người đưa bạc cho ngươi, ta ở quán trọ này chờ ngươi, nhớ kỹ tên quán trọ là Hào Lai, tiểu tử, ta nhưng là cực kỳ tin tưởng người mới giao việc này cho ngươi, người cũng không nên cô phụ sự tín nhiệm của ta.” Vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai Lục Tiểu Thanh, bước nhanh xuống lầu, Cấp Lý đại thúc cũng theo hần bước ra ngoài.

Lục Tiểu Thanh lập tức đảo cặp mắt trắng dã nói: “Thật đúng là tín nhiệm ta! Cũng không sợ ta cầm bạc chạy trốn mất, hần là ở trong thành này hần cũng có chút thế lực, cho nên mới không sợ mình cầm theo bạc bỏ trốn. Quên đi, dù sao cũng còn nợ bọn họ một ân tình, ai kêu người ta đã cứu mạng mình cơ chứ, ta làm xong việc này rồi đi cũng chưa muộn.” Một bên thì thảo luận, một bên đi ra ngoài, nhưng không có chú ý tới hai người kia trước khi đi có trao đổi ánh mắt với nhau.

Mấy tháng không tắm rửa, mặc dù là thời tiết đã sang mùa đông giá rét, nên cũng không bị bốc mùi, bắt quá cả người đúng là rất bẩn, tắm xong thay một bộ quần áo do Thương đại thúc sai người mang tới, lập tức liền muốn đem mỹ nhân đi, Lục Tiểu Thanh rất là nghi ngờ, tư sắc như vậy mà dám nói là tuyệt đại

mỹ nhân, hơn nữa mặt mày lại lẳng lơ, giọng nói ỏn à ỏn ẻn nghe mà nổi hết cả da gà, biểu tình thì cứ như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy, Lục Tiểu Thanh ai thán một tiếng, mắt thẩm mỹ của bọn họ chỉ có thể này thôi sao? Không nói hai lời mang theo người chạy lấy người, sớm làm xong việc sẽ sớm được rời khỏi đây.

Nhìn Lục Tiểu Thanh rời đi, Thương đại thúc không khỏi che miệng nói: “Không nghĩ tới Lục Tiểu này lại xinh đẹp như vậy, cứ nhiên còn xinh đẹp hơn gấp mấy lần so với những nữ tử mà chúng ta mang về, đáng tiếc sinh ra lại là nam tử, xem ra Vương gia phần lớn là sẽ thích, ta mới chỉ nhìn liếc mắt một cái mà lòng đã mềm nhũn cả rồi.”

Cấp Lý đại thúc hắc hắc cười nói: “Cũng may chúng ta còn có nữ tử để đem đi, bằng không nói không chừng chúng ta cũng chẳng đưa được tên tiểu tử này đi đâu, Lâm tổng quản vừa rồi cũng nói, chỉ cần Vương gia thích món hàng này, thì tổn thất năm nay coi như đã được giải quyết.”

Hai người nhìn thoáng qua xa xa Lục Tiểu Thanh đang điều khiển xe ngựa, trong mắt đều không che dấu được ý cười, chuyện này đi đúng là rơi trúng ổ vàng bạc, vinh hoa phú quý hưởng không hết.

Lục Tiểu Thanh một đường đi theo người dẫn đường, quanh co, khúc khuỷu, quẹo trái quẹo phải, đi hơn nửa ngày mới dừng lại trước một tòa nhà, tuy rằng tòa nhà này không thể so sánh được với tòa nhà của Vô Diễm, nhưng cũng có một chút đặc sắc, có một loại hương vị rộng rãi mà cuồng dã.

Đi nửa ngày! Rốt cục cũng thấy ở phía trước có người, ước chừng bốn mươi năm mươi tuổi, dáng người to cao, vẻ mặt bình thản, mặc trang phục kết hợp vô cùng hài hòa giữa trang phục của người Hồ với người Hán. Vừa thấy Lục Tiểu Thanh liền đánh giá nàng từ trên xuống dưới vài lần, sau đó nói với người dẫn đường ở phía trước: “Người trở về nói với lão Thương, chỉ cần Vương gia thích thì tất cả mọi chuyện đều sẽ dễ bàn, bất quá, nếu Vương gia không thích loại hình này, thì hẳn tự mình mà lo liệu.”

Người dẫn đường kia vội vàng cúi đầu khom lưng nói: “Đã hiểu, đã hiểu, cảm ơn Lâm tổng quản đã nhắc nhở, Thương lão bản biết nên làm như thế nào.”

Lục Tiểu Thanh vốn đã cảm thấy rất kỳ quái, không nhìn nữ nhân mang theo, ngược lại lại nhìn nàng, vừa nghe thấy hắn nói những lời này lại thấy không đúng, cầm chặt lấy tay tên dẫn đường đang muốn dứt ra xoay người trở về, lạnh lùng hỏi: “Có ý gì?”

Người nọ vẻ mặt cười sáng lạn: “Còn không mau tạ ơn lão bản của chúng ta đã đem ngươi đến nơi tốt như thế này, ngươi chỉ cần làm cho Vương gia vui vẻ, thì ngươi không còn phải lưu lạc kiếm sống qua ngày như trước nữa, chỉ cần làm cho Vương gia mê luyến nam phong, ngươi tự nhiên sẽ trở nên nổi danh.” Vừa nói vừa dùng sức giật tay Lục Tiểu Thanh ra.

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt phẫn nộ dùng sức tóm chặt lấy tay người đó, cứ nhiên lại đem nàng tặng cho người ta! Mẹ nó! Lão Tử hôm nay thiệt thòi quá lớn, bị người khác bán còn giúp người khác kiếm tiền! Đồ chó hoang đã nhìn ra ta là nữ tử, cứ nhiên còn Không đúng, nam phong? Lục Tiểu Thanh đang muốn chửi ầm lên, đột nhiên trợn to mắt khó có thể tin nổi, kêu lên: “Nam sủng, cứ nhiên muốn ta làm nam sủng?”

60. Chương 090

Chương 90: Ấm giường

“Như thế nào, ngươi không muốn?” Chỉ thấy Lâm tổng quản tầm bốn mươi đến năm mươi tuổi kia, giọng lạnh như băng mở miệng nói, ngay lập tức ở phía sau có vài người tiến lên.

Lục Tiểu Thanh thấy bốn phía đều có người vây quanh mình, lập tức đổi giọng, vẻ mặt tươi cười nói: “Nguyên ý, ta đương nhiên nguyện ý, nam sủng là chuyên ngành rất có tiền đồ, rất có năng lực nha, ta đời này mong mỗi cũng không được ý chứ, thật sự là phải cảm tạ Thương lão bản đã cho ta một nền tảng tốt

như vậy, ta muốn cảm ơn Thương lão bản, cảm ơn Cáp Lý lão bản, cảm ơn tiểu ca người, không có các người sẽ không có ta ngày hôm nay, về sau ta sẽ càng thêm cảm tạ các người, cảm ơn.”

Liên tiếp bắn một tràng liên hồi, làm cho Lâm tổng quản vốn sắc mặt bình ổn cũng phải kinh ngạc nhũu mày, chưa từng thấy qua người nào lại tích cực ôm khát vọng mong mỗi trở thành nam sủng như vậy. Lâm tổng quản lập tức gật đầu nói: “Không tồi, có tiền đồ hơn so với hai nữ tử kia.” nhìn thoáng qua nam tử bị Lục Tiểu Thanh túm chặt lấy tay, ngụ ý muốn nói, người xem đi, người ta giác ngộ được như thế đấy, đây mới chính là hạt mầm tốt để ươm trồng a..., là một đóa nam hoa có trí tiến thủ tích cực hướng về phía trước, tốt hơn rất nhiều so với hai nữ tử không biết thỏa hiệp kia.

Tên nam tử kia không nghĩ tới Lục Tiểu Thanh lại chờ mong chức nghiệp tương đối có tiền đồ này, không khỏi thôi không giãy giụa thoát khỏi móng vuốt của Lục Tiểu Thanh nữa, đứng thẳng người nói: “Huynh đệ nói rất đúng, huynh đệ về sau leo lên được cành cao, cũng đừng có quên chúng ta đấy.”

Lục Tiểu Thanh vẽ mặt cười cười nói: “Đó là đương nhiên, làm sao ta có thể quên các người được.” các người cứ yên tâm, ta sẽ đến tìm các người tính sổ.

Đi theo Lâm tổng quản vào trong, những người gặp được ven đường đều nhìn nàng với vẻ ám muội, không khỏi vẫn là vẻ mặt mỉm cười, vẫn duy trì phong độ tuyệt hảo mà bước. Lâm tổng quản âm thầm gật đầu nói: “Đây mới là phong độ cùng trình độ mà nam sủng nên có, lần này quả là không nhìn nhầm, đáng giá long trọng tiến cử.”

Chờ sau khi đã an bài chỗ ở cho Lục Tiểu Thanh xong, Lục Tiểu Thanh vẽ mặt ngượng ngùng nói: “Lâm tổng quản, ngài xem trước có thể cho ta đi tắm rửa được hay không, đi theo Thương lão bản lần lộn đường xa đến đây, hương liệu bình thường mà Thương lão bản cấp cho cũng không tẩy hết được mùi lạ trên người, nếu để cho Vương gia ngửi thấy, tiểu nhân về sau sẽ không còn tiền đồ nữa. Lâm tổng quản, ngài xem.....”

Lâm tổng quản nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh trên mặt phỉếm hồng, gật gật đầu nói: “Người thật là hiểu chuyện, hôm nay có lẽ Vương Gia cũng không lại đây, bất quá cũng khó nói, vạn nhất người lại nghĩ muốn ném đồ tươi sống thì sao, sao có thể làm cho Vương gia mất hứng được, xem người cũng là một người hiểu biết lễ nghi, lại có bộ dạng dễ nhìn như thế, ta liền ngoại lệ chuẩn cho người đi tắm rửa” Lập tức gọi một người lên, ý bảo mang Lục Tiểu Thanh đi tắm rửa.

Ngồi ở bên bể tắm, Lục Tiểu Thanh không ngừng quấy chọc nước ao, tiếng nước chảy ào ào, cực giống với có người đang tắm rửa. Một đôi mắt to lại không ngừng đánh giá xung quanh, hai tên đưa mình tới đang đứng ở bên ngoài cửa sổ nói chuyện với nhau, hiển nhiên là bọn họ đang chế giễu cùng khinh thường tên nam sủng mới tới này, bất quá tính cảnh giác lại rơi xuống N cấp bậc, cũng không phải là nữ tử cho nên cũng không cần phòng bị.

Lục Tiểu Thanh một bên tưới nước một bên chậm rãi thối lui đến bể bên kia, chỗ đó có một cánh cửa nhỏ, vừa mới bước vào nàng đã nhìn thấy, giả vờ ngáp to một cái, cao giọng nói: “Hương liệu này thật là tốt, mình mới tắm một lát, cả người đã thơm ngát thế này.” Vánh tai nghe thấy tiếng cười nhạo ở bên ngoài, lợi dụng tiếng cười có thể lấn át được động tĩnh nhỏ, nàng nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, thấy chung quanh không có người, lòng bàn chân như được bôi thêm dầu, lắc mình một cái, liền chuẩn mất.

Bể tắm này nằm trong phủ vương gia, hẳn cố ý xây dựng để làm nơi ỉn cùng thê thiếp sủng ái vui đùa. Cánh cửa nhỏ ở bể bên kia chính là đường tắt thông tới chỗ các thê thiếp, bình thường đều không có thị vệ canh giữ ở chỗ đó, nếu đã đều là sủng thiếp thì làm sao có thể trốn chạy được.

Mà hôm nay, Lâm tổng quản thấy Lục Tiểu Thanh là người biết quy củ, bộ dạng lại đẹp mắt như thế, bằng vào hiểu biết của mình về Vương gia, chỉ cần Vương Gia của mình trở về, Vương gia tự nhiên là cực có hứng thú, liền cố ý mở bể tắm này, bán một nhân tình cho nam phi tương lai sẽ được sủng ái, về sau không chừng sẽ được hồi báo cũng nên, không nghĩ tới là đã tự cấp cho Lục Tiểu Thanh một chỗ sơ hở để chuẩn mất như vậy.

Lén lút ở tòa nhà lớn hồi hải ngược xuôi vài vòng, vẫn không phân biệt được đông tây nam bắc! Lục Tiểu Thanh lần đầu tiên thâm nhập chính mình, vì sao lại là người mù đường cơ chứ! Nếu nhớ rõ đường đi vừa rồi, thừa dịp mọi người ở chỗ này còn chưa nhận ra mình, tự nhiên khả năng trốn thoát sẽ cao hơn rất nhiều.

Hiện tại ở trong sân vòng vo vài vòng, chỉ cảm thấy nơi nơi đều giống như đã từng quen biết, chính là đi đường nào cũng không phải là đường đi ra ngoài.

Nghênh ngang chạy loạn, ngược lại làm cho vài tên thị vệ vẫn chưa thấy qua nòng, cứ tưởng người do khách nhân hôm nay mang đến, đều cung kính nhường đường, Lục Tiểu Thanh tự nhiên là không dám hỏi muốn đi ra ngoài phải đi như thế nào, lá gan của nòng cũng không có lớn đến mức như thế, về mặt mỉm cười gật gật đầu với người đang nhường đường inh, người bên ngoài tự nhiên cũng cực có lễ phép đáp lại lễ, tựa như bằng hữu, người quen vậy.

Vừa thấy bọn họ đã đi xa, Lục Tiểu Thanh lập tức thay thành vẻ mặt khác, cấp bách hốt hoảng chạy bừa, nếu bị bắt trở lại, đợi chờ mình cũng không phải là vị trí nam sủng kia đâu.

Cực lực dựa theo đường đi trong trí nhớ của mình, lại mơ mơ màng màng không biết xông vào nơi nào, thì triển khinh công thượng thừa của Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ, bước nhanh như bay trên mặt khe cười, nhẹ nhàng mà thanh thản bước đi, người ở trong phủ đi sát qua bên người nòng, không khỏi đều là nghi ngờ xen lẫn kinh ngạc, trong vương phủ từ khi nào lại có một mỹ nam tuyệt sắc như vậy, một vài nô tỳ phóng khoáng cũng lớn mật dừng bước, lưu luyến nhìn theo bóng dáng phượng hoa tuyệt đại của Lục Tiểu Thanh, thật là mê người mà.

Quả là xứng danh vương phủ thì luôn có quy củ nghiêm ngặt, hậu viện, tiền viện, nô tài, nô tỳ đông không đếm xuể, cho nên Lục Tiểu Thanh ở tại hậu viện chạy thật lâu, cũng không gặp lại phải một người đã từng gặp qua mình. Tới lúc đang gấp rút vội vàng đi tới, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng bạo rống: “Bắt lấy hắn cho ta.”

Lục Tiểu Thanh xoay người lại, má ơi! Đúng là cái tên Lâm tổng quản cùng vài người đã gặp qua mình kia, lập tức không cần giả vờ giả vịt để tránh làm cho người khác nghi ngờ nữa, lòng bàn chân như được mọc thêm cánh, co giò bỏ chạy.

Nếu đã là vương phủ, sao có thể thiếu cao thủ được đây, mới chạy được mấy bước, Lục Tiểu Thanh đã nghe thấy chung quanh đều có người chạy đuổi theo hô bắt lấy mình, quay đầu nhìn đám người đuổi theo ở phía sau, chỉ còn cách mình có mấy thước. Ngẩng đầu, phía trước cũng có hai người đang nhào đến, bên phải cũng có, ngay tức khắc đưa mắt nhìn sang bên trái, bên trái mình chính là một rừng cây, lập tức không chút nghĩ ngợi quẹo ngay vào trong rừng cây rậm rạp.

“Xong rồi, xong rồi, lần này nếu bị bắt được, nhân sinh tốt đẹp của mình coi như đi tong, cái tên Vương gia chết tiết chó má gì đó, cứ nhiên lại là một tên gay, ô ô, cho dù hắn là tiểu công, mình cũng không phải là tiểu thụ, nếu như bị bắt được, hắn bắt mình để chơi trò SM gì đó, mình đây còn mặt mũi để trở về gặp Giang Đông phụ lão hay sao? Không phải, không phải, mình còn cái mạng trở về hưởng thụ nhân sinh tốt đẹp của mình không?”

Lục Tiểu Thanh vừa sợ tới mức ở giữa tiết trời mùa đông khắc nghiệt, toàn thân lại đổ mồ hôi ròng ròng, vừa càng không ngừng tìm đường ở trong bụi cây chạy trốn. Trước mắt tất cả đều là cây cỏ thụ cao ngất, mỗi một gốc cây đều to đến mức thái quá, con đường cũng rất phức tạp, căn bản là nhìn không thấy phía trước đâu cả. Lục Tiểu Thanh cũng không còn lòng dạ thanh thoi ngẩng đầu nhìn phương xa nữa, thoát khỏi đám người đang truy đuổi phía sau mới là chuyện quan trọng nhất hiện nay.

“Mẹ nó, đây là nơi nào? Như thế nào chạy tới chạy lui tất cả đều là cỏ cây thế này, mình thật sự là hoài nghi có phải là mình bị lạc vào rừng rậm nguyên thủy hay không? Cái tên Vương gia thối tha chết tiết kia, cứ nhiên lại xây hậu hoa viên lăng nhăng như thế này, người tiến vào đều không xác định được phương hướng, chờ ta sau khi trở về một hồi lửa sẽ đốt rụi nơi này, thật là không phải nơi để cho người ở mà.” Vừa nói vừa ở trong bụi cây rậm rạp tươi tốt, cố sức tách ra cây cối to thái quá trước mắt, từng bước in trên mặt tuyết, đi chặt vật không chịu nổi.

“Ôi, đây rốt cuộc là cái nơi quái quỷ nào thế này, sao có thể giống một Vương phủ được, đây đúng là một rừng rậm kỳ lạ.” rút tay từ trên cây tiên nhân cầu cao cỡ nửa người, Lục Tiểu Thanh kêu đau một tiếng, vừa mới gạt một tàu lá chuối tiêu ra, một bàn tay liền được cây tiên nhân cầu to đến mức như cây đã thành tinh ở phía sau sủng hạnh.

Đứng lại rút từng chiếc gai một, một bên lại liên tục mắng tên vương gia chết tiết từ lúc đến đây đến giờ

vẫn chưa biết mặt kia, một bên lại thật cẩn thận nghe ngóng động tĩnh ở phía sau. “Ồ, như thế nào lại không thấy tiếng động nào, chẳng lẽ cái chỗ rừng cây không giống rừng cây, hoa viên không giống hoa viên này, có thể trực tiếp ra khỏi Vương phủ chết tiệt kia hay sao? Không thể nào, vận khí của mình thật sự tốt như vậy sao?” đồng tai lên nghe cũng không nghe thấy bất kỳ một tiếng động nào, Lục Tiểu Thanh nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

“Đương nhiên không có tốt như vậy, đi ra cho ta.” Một giọng nói cực kỳ lạnh tựa như băng ngàn năm đột nhiên truyền vào trong tai Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh không khỏi rung mình một cái, giọng nói này nghe mới đậm mùi máu tươi làm sao, đưa mắt nhìn theo hướng thanh âm truyền đến. Hắn, chỉ thấy ngay tại ngoài bìa rừng có rất nhiều người đang chăm chú nhìn mình, mà những người đuổi bắt mình cũng đã cung kính đứng ở ngoài bìa rừng, nhìn bọn họ cũng xơ xác tiêu điều, cả đám cũng đang nhìn mình.

“Xong rồi, bị người ta bắt ba ba trong rọ rồi.” Lục Tiểu Thanh rên lên một tiếng, theo bản năng quay đầu nhìn xem phía sau còn có con đường nào có thể lui được hay không, thân thể so với suy nghĩ còn nhanh hơn một bước, trong lòng còn đang suy nghĩ xem có nên lui về phía sau hay không, thì thân thể đã chẳng cần cân nhắc đến phía trước, trực tiếp xoay người liền chạy trốn về phía sau.

Chân mới bước được vài bước, liền cảm thấy phía sau lưng có một lực đạo vô cùng lớn đang tập kích đánh tới, loạng choạng một cái trực tiếp ngã chổng vó xuống mặt đất, thân mật hôn gốc cây ngô đồng, thật may là phía trước không phải cây tiên nhân cầu, hay là cây tiên nhân chuông gì đó (*). Phía sau lại truyền đến giọng nói đậm mùi máu tanh, còn lạnh hơn lúc trước vài phần: “Lời của ta không bao giờ nói đến lần thứ hai”.

(tiên nhân cầu, tiên nhân chuông: là tên một loại xương rồng)

Nuốt xuống vị ngọt đang dâng lên ở cổ họng, Lục Tiểu Thanh hít sâu một hơi xoay người sải bước đi ra, nếu đã tránh không khỏi thì còn trốn cái gì được nữa. Mấy bước đã đi ra bên ngoài, mới phát giác ra bên ngoài bìa rừng thật sự có rất nhiều người, lúc này ba tầng trong ba tầng ngoài đều là người vây quanh, bất quá đều cách mình một khoảng nhất định, tất cả đều lăm lăm vũ khí ở trong tay, cảm tức nhìn mình, nhưng cũng không có tiến lên.

Dựa vào rừng cây này mà sắp đặt ba cái bàn lớn, xếp thành hình tam giác, trước mặt ba cái bàn đều có một người ngồi, trước mặt bày đầy rượu thịt cùng thức ăn ngon, xem ra vận khí của mình thật sự là không tốt, chạy trốn mà cũng có thể xông vào chỗ người khác đang dùng bữa.

Ngẩng đầu nhìn về phía người vừa nãy lên tiếng. Trời! Một đôi mắt thật âm u lạnh lẽo làm sao! Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy tâm linh chấn động, thấy lạnh cả người, hơi lạnh xâm nhập cả vào phổi, không khỏi cắn răng, cũng không chịu thua kém trừng lại hắn, không có thấy con người kia tràn ngập hứng thú, mà lại càng trở nên âm trầm. Chậm thở ra một hơi áp chế sự không thoải mái của đôi mắt kia mang đến, lúc này mới thấy rõ bộ dạng của hắn, ai da, vóc dáng cũng được coi như là đẹp, có mũi có mắt, đẹp trai cũng được coi như ngang ngửa với Vô Diễm, chính là khí chất đậm mùi máu tanh kia, giống như là Tu La từ địa ngục đến vậy.

Người nọ liếc mắt nhìn Lục tiểu Thanh tóc tai rối bời dính đầy cây cỏ, một thân dơ dáy bẩn thỉu, lạnh giọng nói: “Kéo xuống, đánh năm mươi đại côn cho ta.” Sau đó lại quay đầu nói với nam tử ngồi bên cạnh: “Hạ nhân trong Vương phủ không có quy củ, đã làm cho Đại Vương chê cười rồi.” người đuổi bắt nàng vẫn cung kính đứng ở cách đó không xa, lập tức đáp ứng một tiếng, hướng hắn khom người thi lễ một cái, rồi bước nhanh chạy vội lên muốn bắt lấy Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh cả kinh, sao có thể khoan tay chịu trói như vậy được, bị đánh năm mươi côn có còn là người không? Không chút suy nghĩ liền bay thẳng đến người ngồi gần mình nhất, khéo mắt thấy người ở phía sau người nọ rút đao ra khỏi vỏ liền hướng mình bổ tới, ánh đao sáng loáng chọt lóe lên làm người ta lóa mắt.

Lục Tiểu Thanh bật thốt lên một tiếng kêu to: “Cứu mạng a.” nhắm chặt mắt lại, dưới chân cũng không phanh kịp, xong rồi, xong rồi, lần này không chết liền không có thiên lý, sai rồi, nếu chết liền mới không có thiên lý.

Một cước đạp trúng bàn trà trước mặt, nhất thời cả bàn trà bị hất tung, tiếng gió chọt rít ở bên tai, Lục

Tiểu Thanh từ từ nhắm hai mắt sợ tới mức không dám thở, đại não rối loạn, trong nháy mắt nhớ lại toàn bộ hồi ức, đột nhiên toàn bộ tràn ngập tâm, tâm lạnh lạnh nói: “Chẳng lẽ ta cứ như thế này mà chết? Ta còn chưa có thành thân a!”

Chung quanh không còn tiếng gió, cũng không nghe thấy thanh âm gì, tĩnh lặng đến ngay cả thanh âm một cây trâm rơi xuống đất cũng nghe thấy, Lục Tiểu Thanh sau một lúc lâu thấy đầu mình vẫn còn ở trên cổ, không khỏi trầm nghĩ: “Chẳng lẽ ta không chết? Ta tránh được một đao kia hay sao?” Từ từ mở hai mắt quả thật cảm thụ được mình vẫn còn tồn tại, thở phào nhẹ nhõm một hơi, mình vẫn còn thở chứng tỏ mình vẫn còn sống.

Lúc này mới cảm thấy yên lòng, liền phát giác ra mình đang quỳ trên mặt đất, hai tay giống như đang ôm một vật gì đó mềm mềm êm ái, không khỏi khê ti hí một mắt, đập vào mắt là y phục lông tơ tuyết trắng, giống như áo lông ngỗng vậy, êm ái, trơn nhẵn, ấm áp. Lục Tiểu Thanh không khỏi đưa mặt lên cọ cọ, thật thoải mái, kết quả là áo khoác choàng trắng như tuyết kia, ngay tức khắc trở nên vô cùng bẩn.

Đem gương mặt bẩn vô cùng cọ cọ vào áo khoác choàng êm ái đó, lộ ra nửa con mắt từ trong quần áo ngược lên nhìn, trời ạ, ở trước mắt hẳn những vì tinh tú mất đi ánh sáng lấp lánh, vàng trắng không còn vẻ chói lọi, vạn vật trong đất trời trong nháy mắt đã không còn nhan sắc. Lục Tiểu Thanh không khỏi thất thần, vươn tay ra sờ sờ vào khuôn mặt hoàn mỹ kia, lẩm bẩm nói: “Thiên sứ, ta đã thấy thiên sứ.”

Mái tóc dài bạch kim nhẹ nhàng rối tung ở bên hông, trên trán có vài sợi như có như không rủ xuống che mắt mi mắt, đó là một đôi mắt màu hổ phách hàm chứa ý cười thản nhiên, ánh sáng ngọc trong suốt giống như những vì tinh tú trên bầu trời, lại thâm sâu mê mang phảng phất như biển rộng sâu thăm thẳm, tuần hoàn làm ọi vật trong đất trời mất hết nhan sắc, giống như không phải là người phàm trần vậy.

Nhìn đôi mắt lấp lánh ý cười đang nhìn mình, Lục Tiểu Thanh chỉ có bốn chữ để hình dung: Khuynh quốc khuynh thành. Lấy bốn chữ này để hình dung nam nhân quả thật là không thích hợp, nhưng là trong đầu trong nháy mắt chỉ hiện lên có đúng bốn chữ này mới có thể hình dung rõ nhất về người trước mắt. Nháy mắt mấy cái để tìm lại hồn phách đang bay lượn xung quanh, nhưng lại tham lam không có rời đi ánh mắt, sắc đẹp bày ngay trước mắt mà không ngắm, chẳng phải đã uống công sống lại một lần hay sao.

Khóe miệng của nam tử kia hơi cong cong, duỗi tay kéo lấy tay Lục Tiểu Thanh, cúi đầu nhìn xuống, Lục Tiểu Thanh cảm giác trong tay hơi hơi đau nhức, nhúu mày nhìn xuống bàn tay. Thấy nam tử này đang rút từng gai cây tiên nhân cầu trong tay mình ra, Lục Tiểu Thanh lập tức thể hiện bộ dáng vô cùng đáng thương, đem bàn tay đến trước mặt hắn hỏi: “Người tên là gì?” đúng là đầu óc bả đậu, nhẽ ra phải cầu hắn giúp mình chứ, như thế nào vừa mở miệng lại liền hỏi cái chuyện râu ria như thế này, xem ra sắc đẹp đúng là thứ chẳng tốt đẹp gì, Lục Tiểu Thanh thầm mắng bản thân n lần, lại trưng vẻ mặt chờ đợi nhìn thiên sứ.

Môi hé nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng nõn như bạch ngọc, giọng nói trầm thấp tràn ngập từ tính khê vang lên: “Gia Luật Xuất Trần.”

“Ta gọi là Lục Tiểu Thanh.” Cực nhanh bắn ra vài tia mị nhãn, thấy người tên là Gia Luật Xuất Trần kia, chẳng những không có bị dụ hoặc ngược lại ý cười càng ngày càng đậm, Lục Tiểu Thanh chỉ biết kể hoạch câu dẫn của mình đã bị thất bại thảm hại.

“Vương đệ, đệ có vẻ đối với tên nam tử này có hứng thú?” Một giọng nói uy nghiêm mang theo trêu tức cùng chút tò mò truyền đến.

Lục Tiểu Thanh quay đầu nhìn về nơi phát ra thanh âm, chỉ thấy người nọ mặt chữ Quốc (*), tướng mạo uy vũ, có một chút giống với người tên Xuất Trần bên cạnh, bất quá khí chất hoàn toàn khác xa nhau, hẳn chỉ có khí chất vương giả, không có một chút tao nhã, thông dong, ôn hòa, biếng nhác của Xuất Trần. Không tự chủ được thốt ra một câu: “Bộ dạng không đẹp bằng Xuất Trần.” thấy người nọ ngay tức khắc nhướng mày nhìn mình, vội le lưỡi một cái, lập tức quay đầu nhìn Gia Luật Xuất Trần ngây ngô cười.

(chữ Quốc:)

Gia Luật Xuất Trần vuốt ve tóc của Lục Tiểu Thanh đang tán ở trên đầu gối hắn, nhìn người hỏi hắn, mỉm cười nói: “Đúng là có chút hứng thú.” Lục Tiểu Thanh nhắc đầu che ở trước áo khoác choàng lông tơ mềm mại, không có nhìn thấy biểu tình của những người xung quanh, lại nghe thấy liên tiếp vang lên tiếng hút không khí, trong lòng cả giận than một tiếng: “Bộ dạng nhìn tốt như vậy, cư nhiên lại là một tên gay, ông

trời thật sự là đã lãng phí phần sắc đẹp này rồi.” lại càng chôn sâu đầu xuống không ngẩng lên, dù sao tên Gia Luật Xuất Trần này vẫn tốt hơn tên mặt lạnh như người chết kia nhiều.

Truyền vào trong tai là giọng nói lạnh như băng kia: “Xuất Trần nếu thích tên nam tử này, ca ca sẽ đưa cho đệ, đệ thấy thế nào?”

Không thấy Xuất Trần trả lời, Lục Tiểu Thanh vội kéo góc áo của Gia Luật Xuất Trần, ra hiệu mau đáp ứng, nếu còn ở lại trong phủ này sẽ bị người ta đánh năm mươi côn, mình liền sẽ mất mạng.

Nghe thấy Gia Luật Xuất Trần cười nhẹ một tiếng nói: “Một khi đã như vậy, Xuất Trần trước hết cảm tạ ca ca.” Vừa nói vừa vỗ vỗ đầu Lục Tiểu Thanh đang rụt như đà điểu. Lục Tiểu Thanh nhất thời cảm thấy an tâm, cũng không thêm so đo Xuất Trần không có việc gì lại vỗ vỗ đầu mình như thế, một lòng chỉ nghĩ kế hoạch đợi lát nữa chuẩn đi như thế nào, sắc đẹp là đáng quý, xem liếc mắt một cái là được rồi, tự do cùng sinh mệnh mới là vô giá, kế tiếp mấy người đó nói chuyện gì cũng không chú ý nghe đến nửa câu.

Đi theo Xuất Trần trở về chỗ ở của hắn, không phải là không nghĩ tới phải chuẩn đi, nhưng quả thật hôm nay mình đúng là óc bả đậu, cư nhiên lại quên đứng lên, cứ như vậy ngồi chồm hổm ở bên cạnh Xuất Trần, cứ quỳ ở trước đầu gối hắn đến tận giờ Ngọ, đến lúc muốn đi thì hai chân đã tê dại, còn chạy thế quái nào được nữa.

Đắc ý ngồi ở trong bồn tắm, tắm sạch sẽ toàn thân, thoải mái mà thở một hơi, ngay lập tức lại nhăn mặt: “Tên Xuất Trần này thích nam sắc, đợi lát nữa muốn mình bồi hắn ngủ thì phải làm sao bây giờ? Tuy rằng bộ dạng của hắn người gặp người yêu, thần gặp thần yêu, xinh đẹp hơn mình một chút, nhưng là, ai nha, ngốc quá, tên Xuất Trần này thích nam sắc, cho nên cũng sẽ không có hứng thú với mình đâu, mọi người đều là tỷ muội, có cái gì phải sợ, thật sự là ngốc quá mà.” Suy nghĩ đã được đã thông, Lục Tiểu Thanh ngay lập tức mặt mày hơn hớn.

Mặc vào bộ y phục bọn nha hoàn đã chuẩn bị sẵn ỳnh, Lục Tiểu Thanh nhìn thế nào cũng cảm thấy giống nữ trang, bất quá không khác với trang phục mùa đông là mấy, Lục Tiểu Thanh cũng không thêm nghiên cứu thêm.

Đi theo nha đầu đi vào trong phòng Xuất Trần, chỉ cảm thấy có một luồng khí ấm áp phả vào mặt, làm cho Lục Tiểu Thanh lập tức cảm thấy ấm áp vô cùng, giường mắt nhìn quét một vòng, trong phòng không trang trí nhiều đồ vật lắm, phong cách rất tùy ý, không giống với vương phủ cảm giác xa xỉ được ngay của cái tên Vương gia chết tiệt kia.

Ở chính giữa phòng là một chiếc giường lớn màu đen, vỏ chăn vỏ gối đều là màu nhạt, thấy Xuất Trần đang tựa lưng vào đầu giường, trên người vây quanh áo khoác lông chim màu trắng kia, trong tay ôm một hỏa lô, đang nhìn mình. Lục Tiểu Thanh tức khắc sải bước về phía trước, đứng ở trước giường lớn của Xuất Trần, tỷ tỷ tay lên giường mắt sáng lấp lánh nhìn Xuất Trần nói: “Xuất Trần a, người sao lại có bộ dạng xinh đẹp như thế này? Phải biết rằng gương mặt này của người không biết đã hại bao nhiêu người mắc bệnh tương tư rồi, thật sự là họa thủy mà.”

Xuất Trần có chút bất ngờ nhìn Lục tiểu Thanh tỷ tay lên giường chống má nhìn hắn, tuy rằng không cười nhưng lại làm cho người ta cảm giác cực thoải mái, duỗi tay xoa xoa tóc Lục Tiểu Thanh: “Lá gan của người lớn thật đấy, cũng không hỏi một chút ta là người như thế nào, đã liền trực tiếp đi theo ta.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc nói: “Đi theo người tốt hơn nhiều là phải ở lại hang ổ của tên sói kia, ta rất có mắt nhìn người đó! Vừa nhìn thấy người, ta đã biết người nhất định sẽ giúp ta! Nhìn xem không phải ta đã nhìn trúng rồi hay sao, ta đây chính là thầy tướng số cao nhân.”

Xuất Trần mỉm cười vỗ vỗ xuống giường nói: “Ngồi xuống nói, hôm nay đã quỳ đến tận giờ Ngọ rồi mà vẫn chưa quỳ đủ sao?”

Nghe vậy, Lục Tiểu Thanh lập tức nhú chặt mày, vừa ngồi xuống vừa nói: “Người cũng không nhắc nhở ta, cứ để ta quỳ như vậy, mặt đất rất là lạnh a..., chẳng biết thương người một chút nào.” Vừa nói vừa xông về phía trước, đoạt lấy hỏa lô ở trong tay Xuất Trần ôm lấy.

Xuất Trần cũng không tức giận, chính là thản nhiên nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, cái liếc mắt đó không phải cười cũng không phải giận, Lục Tiểu Thanh cả người chấn động nhìn Xuất Trần, trong nháy mắt cảm

giác cái liếc mắt này giống như đã nhìn thấu mình, giống như mình đang nghĩ gì, tính toán cái gì đều không thể lừa gạt được chủ nhân của ánh mắt này vậy, lập tức đờ ngay tại chỗ.

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh đột nhiên lặng ngốc, hôm nay cũng đã thấy nàng lặng ngốc mấy lần rồi, cho nên không khỏi mỉm cười nói: “Người rốt cuộc là có bao nhiêu mơ hồ, sao lúc nào cũng nhìn thấy người ngăn ngore thế.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời trả lời: “Đâu có! Ta là một người cực kỳ khôn khéo, sao có thể mơ hồ, người thấy đó, ở dưới tình hồng hôm nay, ta vẫn còn sống mà bước ra khỏi vương phủ kia đấy thôi, nếu ta mơ hồ, ta có thể ra khỏi nơi đó hay sao?”

Xuất Trần nghiêng người dựa vào thành giường, khép hờ mắt nói: “Lại đây, xoa bóp vai cho ta.” Lục Tiểu Thanh nhướng mi, cứ nhiên lại đem mình thành người sai bảo, quên đi, người ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu, phục vụ tiểu mỹ nhân cũng không phải là chuyện lớn gì. Lập tức cũng liền ngồi chồm hổm đi qua, đưa tay nắm lấy bắp vai hắn, chỉ cảm thấy thân thể dưới tầng quần áo dày này cực gầy yếu, giống như nếu mình mạnh tay một chút sẽ bị bóp nát ngay ý chứ.

Nửa ngày Xuất Trần hơi hơi cong cong khoe miệng nói: “Còn không phải là mơ hồ, một rừng cây hẹp như vậy, cứ nhiên lại có người ở bên trong chui qua chui lại cũng không tìm được lối ra, ta đã uống ba chén rượu, người nọ vẫn hùng hùng hổ hổ gạt cây cối rậm rạp mà bước đi. Nếu không phải là nhị vương huynh lên tiếng, ta phỏng chừng hiện tại người vẫn còn đang loay hoay ở trong đó cũng nên”

Lục Tiểu Thanh kinh ngạc nói: “Ai bảo khu rừng đó lại rộng đến thế, sao có thể nói là hẹp được? Bên trong lại trống vơ số chủng loại cây cối, căn bản nhìn không thấy bên ngoài, người làm sao có thể nhìn thấy ta vậy?”

Xuất Trần mở mắt ra nhìn vẻ mặt khó hiểu của Lục Tiểu Thanh, lắc đầu nói “Còn nói không mơ hồ, quên đi, về sau người sẽ có cơ hội lại đi xem, Tiểu Thanh, người từ đâu tới đây?”

Thấy mỹ nam hỏi mình, Lục Tiểu Thanh cũng không giấu diếm, nói tất cả, dù sao cũng chẳng có gì xấu mà phải giấu diếm, Xuất Trần khép hờ mắt một mực yên lặng lắng nghe, không có lên tiếng, chờ một lúc lâu sau Lục Tiểu Thanh mới nói xong, hắn mới mở mắt ra nhìn vẻ mặt bình thản của Lục Tiểu Thanh, lên tiếng: “Một chút đề phòng người khác cũng không có, không biết người sao có thể sống được đến bây giờ nhỉ, xem ra sau lưng người nhất định có người bảo vệ.”

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt kinh ngạc dừng tay, nghiêng đầu đưa đến trước mặt Xuất Trần hỏi: “Người làm sao mà biết? Ta cũng đâu có nói với người?” thấy Xuất Trần chỉ mỉm cười, nhưng không có trả lời mình, không khỏi tán thưởng nói: “Thật sự là đáng tiếc, người nếu thích nữ nhân thì thật là tốt biết bao, xinh đẹp lại thông minh như vậy! Lại là người có rất nhiều tiền, thật sự là phiêu cơm dài hạn tốt nhất.”

Vừa nói vừa chìa tay ra nắm lấy mái tóc bạch kim của Xuất Trần, quần quần mấy lọn tóc quanh đầu ngón tay, không có một chút phòng bị nào, Xuất Trần cũng không phản đối, hai người giống như là bằng hữu tốt nhiều năm mới gặp lại vậy, tuy rằng không khí ái muội, nhưng lại không mang theo một tia tạp niệm.

Nửa ngày Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh ngáp một cái, nghĩ đến nàng hôm nay chắc cũng đã mệt mỏi, trong mắt hiện một tia trêu tức, vỗ vỗ xuống bên cạnh nói: “Ngủ ở đây, về sau làm ấm giường cho ta.” Lục Tiểu Thanh vẫn nghĩ cùng là tỷ muội với nhau nên cũng không có gì đáng ngại cả, ừm một tiếng liền tiến vào trong chăn chuẩn bị ngủ, ý cười trong mắt Xuất Trần càng đậm hơn, đột nhiên cúi người xuống khẽ nói ở bên tai Lục Tiểu Thanh đã nhắm mắt lại: “Ta thích nữ nhân.”

Lục Tiểu Thanh đầu tiên là ừm một tiếng, ngay sau đó mở choàng mắt ra, phi thân một cái nhảy xuống giường, không kịp cầm theo áo khoác ngoài, như tên lửa lao ra khỏi phòng Xuất Trần, nháy mắt liền biến âm vô tín. Xuất Trần nhất thời cười ha ha, nữ tử Đại Đường này thật là thú vị.

61. Chương 091

Chương 91: Lục bồi

Trong tiếng cười mơ hồ truyền đến vài tiếng ho khan, ở cửa lập tức xuất hiện một nam tử, chính là người đứng ở phía sau Xuất Trần ngày hôm nay, là người vung đao về phía Lục Tiểu Thanh, chỉ thấy trong tay hắn bưng một chén nước trong tiến lên nói: “Vương, tới giờ uống thuốc rồi.” Xuất Trần thu lại tươi cười tiếp nhận bát nước trong, từ trong lòng lấy ra một viên thuốc bé bằng đầu ngón tay út, bỏ vào miệng uống, sắc mặt bình tĩnh không một chút gợn sóng.

Chờ Xuất Trần uống xong thuốc, thị vệ cũng không có lui xuống, Xuất Trần nhắm mắt lại, tựa vào đầu giường nói: “Khuyh Tường, đi sắp xếp cho nàng một chỗ ở.”

Người kêu Khuyh Tường kia nhìn thoáng qua Xuất Trần nói: “Vương, nữ tử này lai lịch cổ quái, chúng ta có phải hay không.....”

Xuất Trần vẫn nhắm hai mắt như trước, nói: “Không cần, tiểu nha đầu này không có tâm cơ gì, chính là có chút mơ hồ, liền an bài cho nàng thân phận hạ nhân đi, để cho nàng ở lại trong phủ.”

Khuyh Tường gật gật đầu liền muốn lui xuống, đột nhiên nhẹ giọng cười nói: “Vương, hôm nay người dẫn theo một nam nhân hồi phủ, chỉ sợ ngày mai tin này sẽ truyền khắp Lăng Tiêu thành à xem, Dật Bắc Vương mà bọn họ kính yêu, thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử cư nhiên lại thích nam nhân” nói còn chưa dứt lời, nhảy lùi lại lùi đi ra cửa, tiếng cười khê rất nhanh liền đã đi xa.

Xuất Trần mở to mắt cười khê một tiếng, nhất thời cao hứng cứu một nữ tử phần nam trang, không tránh khỏi sẽ bị dân chúng nghi ngờ, bất quá mình cũng chẳng để ý gì đến mấy chuyện này, chỉ sợ trong thiên hạ này không có cái gì để mình phải để ý, nhẹ nhàng lắc đầu nhìn cửa phòng đã được đóng kín, Khuyh Tường này cư nhiên dám chế nhạo bốn vương, xem ra ta nên giáo huấn hắn mới được.

Ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh mặt xanh mét nhìn đồng củi ở trước mặt mình, có làm hay không, mình cư nhiên lại lưu lạc đến mức phải chẻ củi đun nước cho người khác, nghĩ lại vừa rồi Sở tổng quản ở trong phủ đưa mình đến nơi này, sau khi đã giải thích cặn kẽ công việc, liền bỏ lại mình một người với một chồng củi cao ngất thế này đây, trong lòng liền buồn bực muốn chết.

Không có biện pháp, ai bảo mình ở chỗ này không có người quen cũng chẳng có chỗ ở, nếu ra khỏi cửa lớn của Vương phủ này, không biết chừng lại bị cái tên Vương gia chết tiệt kia bắt trở về ý chứ, vẫn là nơi này có chút đáng tin cậy hơn, sắp xếp ỉnh làm hạ nhân cũng không sao, dù sao cũng không phải là do mình bán thân vào đây làm hạ nhân, chờ ngày mình kiếm được chút tiền sẽ tìm cách chạy trốn vậy.

Sờ sờ ngân phiếu giấu ở trong lòng, Lục Tiểu Thanh nhất thời cảm thấy được có tiền mà không thể tiêu khó chịu ra sao, nơi này đồng tiền mạnh nhất vẫn là vàng, bạc, còn ngân phiếu, thật không phải, ngân hàng tư nhân của Đại Đường thật sự còn chưa tiến vào quốc tế hóa, không thể lấy ra dùng được. Một chồng giấy ngân lượng dày cộm ở trong lòng, ném cũng không được, mà giữ lại cũng chẳng có ích gì, thở dài nửa ngày vẫn là quyết định giữ lại, ngày nào đó trở về đây chính là một khoản tiền lớn.

Nhìn thoáng qua đồng củi chất cao như ngọn núi ở hậu viện, Lục Tiểu Thanh xoa nhẹ cái đầu đang đau nhức, nghĩ đến Sở tổng quản vừa rồi có lẽ còn đau đầu hơn cả mình ý chứ, không khỏi hiện lên một tia cảm giác thất bại.

“Tiểu nha đầu, ngươi đã không phải khách nhân lại muốn sống ở trong vương phủ này, như vậy chỉ còn cách dựa vào hai tay của mình mà kiếm sống, ta xem ngươi lớn lên cũng không tệ lắm, chỉ bằng ngươi đi hầu hạ cuộc sống thường ngày của Vương đi.”

“Không, ta chưa từng có hầu hạ người nào, Sở tổng quản vẫn là nên tìm việc khác cho ta thì hơn.” Đùa sao, bị mỹ nhân kia nhìn thấu mình là hàng Tây Bắc, lại còn phải đi hầu hạ hắn, chính mình không muốn sống nữa chẳng, danh tiết thật sự rất quan trọng đó.

“Vậy đến phòng bếp hỗ trợ đi.”

“Ta không biết nấu cơm.” Những người ở nơi này đều lấy thịt bò, thịt dê làm nguyên liệu chủ yếu, lại không ăn gạo, món duy nhất mình biết làm là món cá sốt chua ngọt, ở nơi này cũng không có đất dụng võ.

“Vậy đi đến phòng giặt quần áo.”

“Sẽ không, bên ngoài rất lạnh.”

“Hầu phòng.”

“Ta chỉ uống trà, không biết pha trà.”

“Vậy người biết cái gì?”

Nhìn chăm chú vào vẻ mặt càng lúc càng âm trầm của Sở tổng quản, Lục Tiểu Thanh không khỏi khiên tốn tính toán một chút, trở lại cổ đại mình thật sự chẳng biết làm cái gì cả, trước kia những việc như thế này đều không cần mình phải làm, cũng chưa bao giờ ở trong phạm vi lo lắng của mình, hiện tại khen ngược chứ, tính đi tính lại thì mình thật sự chẳng biết làm cái gì cả. Nhất thời thật cẩn thận nói: “Ta biết ăn cơm.”

Lại thở dài thật sâu một hơi, nhìn Sở tổng quản không thể nhịn được nữa, cũng không cần nhịn nữa trực tiếp đem mình quảng đến phòng chứa củi, bắt mình phải chẻ một đồng củi.

Khom lưng đem một khối củi gỗ hình tròn dựng thẳng ở trên mặt đất, cầm chặt lấy cái rìu, may là chiếc rìu này cũng không nặng lắm, bắt quá được liệt vào trong phạm vi có thể chấp nhận được, giơ hai tay nắm chặt rìu lên, hung hăng cực nhanh bổ xuống khối gỗ đang dựng thẳng ở trên mặt đất, lực đạo cùng tư thế cực kỳ đạt tiêu chuẩn Trầm Hương phá núi cứu mẹ.

“Loảng xoảng, keng.” Chỉ nghe thấy rìu va chạm với mặt đất vang lên bản hòa tấu vui tai, một chiêu phá núi của Lục Tiểu Thanh chính thức bổ xuống mặt đất: “Ồi, tay tê rần.”

Duy trì tư thế chẻ củi duyên dáng, Lục Tiểu Thanh không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ, lực tác dụng lực cùng lực phản tác dụng lực, rốt cục ở vào giờ khắc này được đem ra tiến hành tăng thêm hiểu biết.

Trầm ổn chỉ chốc lát, lần này lại không dám sử dụng lực lớn như vậy nữa, cẩn thận nhắm mục tiêu, một rìu bổ xuống chính giữa, tốt lắm, thực hoàn mỹ bổ đúng vào chính giữa khúc gỗ, ăn vào gỗ sâu ba phân, rất có chiều sâu. Cứ như vậy vừa bổ vừa giằng co mất nửa ngày, Lục Tiểu Thanh mới hiểu rõ một đạo lý, đốn củi cũng là một kỹ thuật sống, cần phải nhờ vào kỹ thuật này mới có cơm ăn.

Dễ dàng rút ra cái rìu ăn vào gỗ sâu đến ba phân, lại đặt lưỡi rìu vào miệng vết nứt vừa được tạo ra, pang pang bốp bốp nện xuống mặt đất nửa ngày, ngay cả rìu cũng bị gõ đến mức lỏng cả cán, mới rút rìu ra lắp lại cán, đứng trung bình tấn, hai tay cầm rìu thực tráng kiện mà có lực, ở trên không trung múa may hai cái, bổ một phát xuống khúc gỗ: “Yes, ta đã chẻ được người.” Bình tĩnh giơ tay làm một tư thế chiến thắng, rốt cục thành công chẻ đôi khúc gỗ.

Đứng dậy vừa lòng nhìn thành quả lao động đầu tiên của mình, Lục Tiểu Thanh vô cùng đắc ý, mình cũng chẻ được củi đấy chứ. Lại vung rìu lên, “pang” khúc củi gỗ ở trước mặt lại lần nữa bị chia làm hai nửa.

“Làm cả nửa ngày, áp dụng vũ đạo vào việc chẻ củi đúng là có lợi thật, thì ra ta thật sự là một thiên tài, như vậy mà ta cũng phát minh ra được phương thức chẻ củi thoải mái đến thế này, đây chính là vũ đạo chẻ củi duyên dáng.” Vừa nói vừa ra một chiêu thiên ngoại phi tiên, thuận thế cho khúc củi ở trước mặt một đạo, quá tuyệt.

“Ồ, người là người hôm nay mới đến sao?” một giọng nam thanh thúy từ phía sau truyền đến, Lục Tiểu Thanh cũng không có quay đầu lại, vừa tiến hành vũ đạo chẻ củi, vừa lên tiếng đáp: “Đúng vậy.” Một bên xoay tròn cánh tay phải cầm rìu như Phong Hỏa Luân (*), xoay tròn 720 độ, liễu mạng liền hướng khúc gỗ trước mặt bổ xuống.

(*Phong Hỏa Luân: bánh xe lửa của Na Tra thái tử)

Pang, không có vừa lòng khi nhìn thấy mặt củi gỗ bị nứt toát ra chứ chưa có bị chẻ ra làm đôi, cầm lấy cây gậy gỗ đoan đoan chính chính muốn gõ xuống, cánh tay run lên “Rìu đâu?” Trừng mắt nhìn, chú ý nhìn vật đang cầm trong tay, lưỡi rìu đâu mất rồi? Sao chỉ còn lại cán rìu thế này.

Lục Tiểu Thanh đứng thẳng người lên nhìn thoáng qua bốn phía một lượt, quái, lưỡi rìu có thể bay đến chỗ nào được nhỉ, ở trong sân đi vài bước, cũng không phát hiện ra bóng dáng lưỡi rìu đâu cả, Lục Tiểu Thanh không khỏi quay đầu nói: “Xin hỏi người có thấy.....” Không cần hỏi tiếp nữa, nằng đã biết nó rơi ở chỗ nào.

Chỉ thấy phía sau mình là một nam tử phục sức không khác mình là mấy, đang ôm lấy một bó củi đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt tái nhợt hơn mức bình thường, thân thể cũng không có run run, bình tĩnh đứng ở tại chỗ nhìn Lục Tiểu Thanh, đang duy trì ở tư thế giơ chân ra bước. Mà lưới riu kia đúng là đã chọn góc độ không tồi mà rơi xuống, lúc này nó đang nghiêng nghiêng rung ở trên đầu vai nam tử kia, cầm phập vai áo của hắn lên trên cây cổ thụ ở phía sau, chỉ cách gò má của nam tử kia đúng hai li.

(1 li = 10 hào = 1/3 m)

Lục Tiểu Thanh đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo ngay tức khắc vẻ mặt đỏ bừng chạy tiến lên, vừa rút riu ra vừa liên thanh nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ngại quá, ngại quá, ta không biết lưới riu này lại cũng biết bay, may quá, may mà không có bị thương, cử động xem nào.”

Con mắt bình tĩnh của nam tử kia chuyển động một chút, máy móc quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, sau đó hét toáng lên: “Sở tổng quản, ta muốn đổi người, xin ngài hãy mang nàng rời khỏi đây, Sở tổng quản, cứu mạng a.” Lục Tiểu Thanh giật mình nhìn nam tử chạy như bay, không khỏi lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ mình thật sự đáng sợ như vậy sao?”

Buổi chiều, trong phòng ngủ của Dật Bắc Vương, Xuất Trần đang ngồi ở trên giường xem công văn của ngày hôm nay, Khuynh Tường lặng yên đứng ở một bên, lúc Dật Bắc Vương xử lý công sự, không thích ồn ào. Mới tĩnh lặng được một lát, ngoài cửa vang lên giọng nói nửa buồn bực nửa phẫn nộ của Sở tổng quản: “Vương, tiểu nhân có việc bẩm báo.”

Khuynh Tường giương mắt nhìn Sở tổng quản đang đứng ở ngoài cửa, Sở tổng quản này cũng là một lão nhân ở trong phủ, chẳng lẽ thói quen của Vương hầu còn không biết hay sao? Cho dù có chuyện gì trọng đại cũng phải đợi Vương xem công văn xong, mới được tiến lên bẩm báo.

Xuất Trần buông công văn trong tay xuống, nhìn thoáng qua Sở tổng quản vẻ mặt đen xì đang đứng ở ngoài cửa, gần giọng nói: “Vào đi.” Sở tổng quản lau lau mồ hôi nói: “Vương, thật không biết nữ tử này là loại người nào nữa, sáng sớm hôm nay, lão nô đã an bài cho Lục tiểu Thanh việc mà hạ nhân nên làm, nàng cũng không có phản đối, chính là nàng nói rằng cái gì nàng cũng không biết làm, lão nô nghĩ rằng cũng không phải chuyện đại sự gì, làm một lần rồi sẽ quen, không nghĩ tới an bài nàng đến phòng chứa củi, nàng cư nhiên chế củi lại có thể suýt chút nữa chế chết cả người”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười xán lạn nói: “Ai ui, là do riu trong phủ của các người không được chắc, ta bắt quá chỉ hơi dùng sức một chút, nó liền bay mất, chuyện này cũng không nên trách ta nha.”

Sở tổng quản trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái nói: “Người khác dùng cái riu đó cũng chưa có chuyện gì xảy ra, người mới dùng đến là nó liền biết bay, Vương, tiếp theo lão nô không giao cho nàng công việc chế củi nữa, liền đem nàng an bài đến phòng giặt quần áo, chỗ này cũng không phải lo lắng về tính mạng cho người khác, không nghĩ tới nàng tự chủ trương, đem hương liệu dùng ột năm toàn bộ đổ vào trong chậu, áo khoác choàng mà Vương thích nhất giờ xông lên mùi nồng nặc đến ngạt thở.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi nói thầm: “Tại ta cứ tưởng rằng dùng cái đó để giặt đồ, ta làm sao mà biết được đó là hương liệu, người lại chẳng thấy thơm, ai mà biết nó hòa vào trong nước mới thơm cơ chứ.” Vừa nói vừa rung mình một cái, mùi kia thật sự là xông lên làm cho đầu óc choáng váng.

Sở tổng quản trừng Lục Tiểu Thanh nói: “Vậy còn hầu phòng thì người giải thích ra sao, một hộp trà lá thượng hạng đã bị người dùng tay làm hỏng rồi, hộp trà đó chính là do đại vương ban cho, ở Lăng Tiêu thành chỉ có một hộp đó thôi, là loại trà mà Vương thích uống nhất.”

Lục Tiểu Thanh chợt dạ nhìn thoáng qua Xuất Trần vẻ mặt bình tĩnh đang ngồi khoanh chân ở trên giường liếc mắt một cái, cúi đầu lẩm bẩm: “Ta ở nhà đều pha trà như vậy mà, lại nói, ta cũng không uống trà, thường ngày cũng chỉ uống nước lọc, ta uống trà đều là do người khác pha cho ta uống, ta làm sao mà biết không thể dùng tay vốc trà như thế được.”

Sở tổng quản toàn thân run run, vẻ mặt cầu xin nói với Xuất Trần: “Vương, quan trọng nhất vẫn không phải là mấy việc đó....này....này...sao chối này đã đánh rơi viên dạ minh châu Nam Hải mà người thích nhất. Lão nô chỉ là phái nàng đi quét dọn phòng ngủ phụ của Vương, nàng cư nhiên liền.....”

Lục Tiểu Thanh nuốt một ngụm nước miếng, nhỏ giọng nói: “Cái đó, ta làm sao mà biết được người có hai

phòng ngủ, lại nói người vút lung tung như vậy, ta làm sao mà biết đó là vật mà người thích nhất, còn nữa nếu không phải hấn làm ta giật mình, thì ta cũng sẽ không run tay đánh rơi nó xuống đất như vậy đâu, hấn cũng phải có trách nhiệm.” Vừa nói vừa chỉ tay về phía Sở tổng quản, sắp chết cũng phải muốn kéo theo đệm lưng, đây là tác phong trước sau như một của Lục Tiểu Thanh.

Sở tổng quản vội la lên: “Người..... Người.....” Cũng không dám phát tác ở trước mặt Xuất Trần, Vương ngày thường tính tình rất tốt, chính là hôm nay toàn bộ những vật mà Vương thích đều bị nha đầu này làm hỏng hết rồi, Vương cho dù tính tình tốt đến mấy cũng sẽ nổi giận à xem.

Xuất Trần nhìn thoáng qua Sở tổng quản đang tức đến phát run, lại liếc mắt nhìn Lục Tiểu Thanh vẻ mặt vô tội, đang nhìn trộm mình, trên mặt mặc dù không lộ vẻ gì, con người cũng không toát ra hàn khí, nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Lại đây.” Vừa nói vừa chỉ vào bên giường, ý bảo nàng ngồi ở bên kia giường.

Lục Tiểu Thanh cũng không dám nghĩ đến chiều hướng tốt, người khẩu phát tâm xà nàng đã thấy nhiều rồi, nếu hấn trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực, mình không phải là chết vô cùng thê thảm hay sao. Vì thế nghe lời lẽ từng bước ngồi xuống bên cạnh giường, trưng vẻ mặt cười rục rờ như hoa đào mùa xuân, lấy lòng nhìn Xuất Trần.

Xuất Trần vẫy tay áo ý bảo Sở tổng quản lui ra, quay đầu liếc mắt nhìn Lục Tiểu Thanh đang tươi cười quyến rũ một cái, sau đó lại cúi đầu nhìn công văn của hấn, Lục Tiểu Thanh ngay tức khắc há hốc mồm, việc này nên coi là gì đây? Trong nháy mắt nhìn chằm chằm, nhìn chăm chú vào công văn trên tay Xuất Trần, thấy hấn cứ nhiên còn viết viết gì đó lên trên công văn, không khỏi trừng lớn mắt, thật sự xem nhập tâm vậy sao, vậy đem mình ở lại chỗ này để làm gì?

Liếc mắt nhìn thoáng qua Khuynh Tường đứng ở bên cạnh, thấy Khuynh Tường chỉ liếc mắt nhìn mình một cái, sau đó mắt nhìn thẳng, trên mặt không có biểu tình gì, nhìn không ra là có vấn đề hay không có vấn đề, không khỏi trong lòng bắt đầu có chút hoảng hốt, muốn quấy nhiễu mình không sợ, muốn nghiêm khắc trừng trị gì đó mình cũng chấp nhận, chính là không nói một lời nào, cũng chẳng biểu hiện sự tức giận, cứ ngồi ở một chỗ như thế này, rốt cuộc là muốn làm gì mình? Sẽ không phải là muốn đem mình ném trở lại vương phủ của cái tên Vương gia chết tiệt kia đó chứ, vậy chẳng phải là mình xong đời rồi hay sao.

Nhấp nhồm hết liếc mắt nhìn Xuất Trần, lại nhìn thoáng qua Khuynh Tường, thấy hai người cũng không để ý nàng, không khỏi nhẹ giọng nói: “Người này, Xuất Trần.”

“Vương lúc xem công văn không thích có người quấy rầy.” Nhìn thoáng qua Khuynh Tường đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời mình, Lục Tiểu Thanh nhất thời yên lặng, được rồi, được rồi, đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa, vốn đã làm hỏng hết đồ vật mà hấn yêu thích, cũng không biết hấn sẽ phát hỏa như thế nào đây, nếu lại quấy rầy hấn nữa, ta chết là cái chắc, ta trước tiên nhẫn vậy.

Vốn chỉ ngồi ở một mép giường, dần dần trực tiếp ngồi lên trên giường, nhìn Xuất Trần trước mắt đang chuyên chú nhìn công văn, Lục Tiểu Thanh không khỏi ở trong lòng sợ hãi than: “Người này thật sự là lớn lên rất hoàn mỹ mà, hoàn mỹ không thể soi mói, trên thế giới này làm sao có thể có người lớn lên nhìn đẹp mắt như thế này cơ chứ? Nếu hiện tại có mấy ảnh thì tốt biết bao, ta chụp hấn vài kiểu, khi trở về ọi người biết thế nào mới gọi là mỹ nam.”

Hai tay chống ở trên giường, Lục Tiểu Thanh chống má nhìn Xuất Trần, mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, hôm nay phải lao động cả một ngày, tuy rằng chẳng làm được một chuyện nào ra hồn, bất quá thật sự là đời này làm nhiều việc nhất chính là ngày hôm nay, dọn củi, giặt quần áo, pha trà, quét dọn phòng ở, chỉ còn thiếu mỗi là chưa làm cơm, hấn là Sở tổng quản sợ mình sẽ đốt mất nhà bếp, cho nên mới không để ỉnh đi nấu cơm.

Sắc đẹp trước mặt nhìn thật là thoải mái, quả thực là vui vẻ thoải mái, Lục Tiểu Thanh mơ mơ màng màng ngắm sắc đẹp, nước miếng một giọt lại một giọt nhỏ xuống, mắt lim dim, cứ nhiên nàng đã ngủ mất rồi.

Nửa ngày, Xuất Trần buông công văn trong tay xuống, nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh ngồi ở đối diện hấn đang ngủ rất ngọt ngào, đột nhiên bật cười nói: “Chẳng lẽ ta làm Vương gia lâu như vậy, một chút uy tín đều không có hay sao? Một nữ tử cứ nhiên có thể ở dưới tình huống như thế này mà ngủ ngon lành, xem ra ta phải kiểm điểm lại bản thân mới được.”

Khuynh Tường sớm đã nhin nửa ngày, ghen cười nói: “Vương, lần đầu tiên ta nhìn thấy có người có thể ngủ ở trước mặt ngài như thế này, trước kia không ai là không bị chấn động bởi khí thể cũng như mỹ mạo của ngài, căn bản là không thể bỏ qua được ngài, hôm nay ta xem như đã được nhìn thấy người xem nhẹ ngài rồi.”

Xuất Trần nhìn Khuynh Tường liếc mắt một cái nói: “Xem ra ta thật sự đã làm một Vương gia thất bại rồi, cư nhiên cấp dưới cũng dám giấu cột bốn vương, Khuynh Tường, tuy rằng bốn vương coi người như huynh đệ, bất quá ta cũng không ngại đưa huynh đệ của ta đi rèn luyện một phen đâu.”

Khuynh Tường nhất thời thay đổi biểu cảm, vẻ mặt lấy lòng tươi cười nói: “Ty chúc làm sao dám cười vương, lại nói hiện tại Lam Vũ không có ở đây, bảo hộ vương chính là chức trách của ty chúc, cho nên Khuynh Tường nhất định sẽ luôn ở bên cạnh Vương. Vương, ty chúc đột nhiên nhớ ra còn có việc phải làm, ty chúc xin lui xuống trước.” Nói xong, lắc mình một cái đã không thấy tăm hơi bóng dáng đâu nữa.

Xuất Trần cười nhẹ, Khuynh Tường này cùng Lam Vũ chính là hộ vệ bên người mình, ngày thường cũng không cấm đoán bọn họ vui đùa, aiz, thật sự là không thể trừng phạt được bọn họ mà.

Nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang nói mơ mỹ nhân, Xuất Trần không khỏi bật cười, đã biết rằng khuôn mặt này của mình quả thật không phải là gương mặt mà nam tử nên có, quả thật là đẹp, đẹp hơn cả nữ nhân, đẹp làm cho người ta hồn bay phách lạc, cho dù là hai vương huynh của mình, từ nhỏ đã nhìn quen khuôn mặt này rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn thất thần, chỉ có nữ tử trước mặt này, cư nhiên có thể đầu tiên tuy cũng là thất thần, nhưng ngay sau đó ánh mắt nhìn mình lại liền vô cùng rõ ràng, tuy rằng miệng không ngừng thăm oán, ca ngợi, nhưng ánh mắt kia lại trong veo không mang theo một chút tình cảm khác lạ nào, chính vì vậy liếc mắt một cái mình mới có thể nổi tâm cứu nàng.

Nhìn Lục Tiểu Thanh cũng xinh đẹp tương tự mình nhưng theo một kiểu khác, Xuất Trần không khỏi thầm nghĩ, nếu Khuynh Nam Vương biết dưới bộ mặt vô cùng bần nhày hôm đó là gương mặt khuynh quốc khuynh thành như thế này, không biết có phải hay không sẽ cường ngạnh bắt nàng trở lại, bất quá, cũng phải xem mình có đáp ứng hay không đã.

Nhẹ gõ gõ xuống mặt bàn, Lục Tiểu Thanh nhất thời bị tiếng động đó làm cho bừng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn thấy Xuất Trần vẻ mặt bình tĩnh, Lục Tiểu Thanh lập tức trưng ra gương mặt nịnh nọt, Xuất Trần khẽ cười, nhìn nàng hỏi: “Nghĩ kỹ chưa?”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người, nghĩ kỹ cái gì, mình có nghĩ cái gì đâu, không khỏi cười đến chói cả mắt, nhìn Xuất Trần nói: “Ta thật là không có nghĩ cái gì cả.”

“Người đúng là thành thật, hôm nay người làm hỏng nhiều vật ta thích như thế, người phải bồi thường như thế nào đây?”

Lục Tiểu Thanh nhìn Xuất Trần tựa vào đầu giường, thấy hấn cũng không có dấu hiệu dữ dội, chỉ cần không nổi giận, thì cái gì cũng có thể thương lượng được, cười hắc hắc, từ giường bên này đi đến bên cạnh Xuất Trần, thực tự giác giúp Xuất Trần xoa bóp bả vai: “Aiz, người xem ta cái gì cũng không có, có thể cho ta thiếu nợ được hay không? Chờ ngày nào đó ta có tiền sẽ bồi thường cho người.”

Xuất Trần nhắm mắt lại, mặc cho Lục Tiểu Thanh xoa bóp bả vai cho hấn, khoe miệng khé nhếch lên một nụ cười, nói: “Có hai con đường cho người lựa chọn, một: quay trở lại Khuynh Nam Vương phủ huấn luyện lại một lần nữa, để biết như thế nào mới là một hạ nhân đủ tư cách, khi nào đã đủ tư cách thì lại quay về chỗ ta; Thứ hai : đi ghi tên vào danh sách đi xây kênh rạch.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời há hốc mồm, điều thứ nhất không cần phải nói căn bản là không cần nghĩ, điều thứ hai đi xây kênh rạch, ở giữa tiết trời mùa đông lạnh giá thế này mà đi xây kênh rạch, chẳng phải là muốn người ta bị chết cóng hay sao, không thể thực hiện được. Lập tức cười hớ hớ nói: “Có còn có con đường thứ ba nào cho ta lựa chọn hay không?”

Xuất Trần mở mắt ra nhìn Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Người nói xem?” Nhìn cặp mắt hồ phách kia, Lục Tiểu Thanh lúc này hận không thể ngay lập tức móc chúng xuống, nhìn đẹp trai như vậy nhưng lại chẳng có tí tình người nào, không biết thương hương tiếc ngọc, không phải chỉ là một bộ quần áo, một hộp trà lá, một viên minh châu thôi sao, đúng là keo kiệt, căn bản không có một chút khí độ nên có của một

Vương gia, còn nói là cái gì Dật Bắc Vương là người thông minh mưu lược nhất Lăng Tiêu thành, xem ra quả nhiên không phải là lời đồn, không để mình phải chịu thiệt một chút nào.

Lục Tiểu Thanh vẽ mặt sầu khổ suy nghĩ nửa ngày, đau lòng từ trong lòng lấy ra một chuỗi vòng dạ minh châu đưa cho Xuất Trần: “Cầm lấy này, trước chỉ có bằng này bồi thường cho người thôi, đây chính là dạ minh châu tốt nhất, tuy rằng không to bằng viên dạ minh châu kia của người, bất quá đây lại là một chuỗi nha, khẳng định đáng giá bằng một viên dạ minh châu đó của người.”

Xuất Trần vươn tay ra tiếp nhận, sắc mặt không thay đổi cười nói: “Không có nhìn ra trên người người còn có đồ tốt như vậy, đây chắc là vòng cổ rồi.” Vừa nói vừa vuốt vuốt chuỗi hạt trên châu trong tay. Nhìn Xuất Trần cầm chuỗi hạt trên châu mà mình coi như tính mạng, Lục Tiểu Thanh trong lòng đau đớn, chuỗi hạt châu này rất đáng giá đó nha, về sau nó sẽ là tiền vốn ỉnh trốn chạy, thế mà phải hai tay dâng cho ác ma, thật sự là trong lòng đang nhỏ máu, nhìn về ngoài đã cho hẳn là Thiên sứ, hiện tại cảm thấy phán đoán của mình sai lầm vô cùng nghiêm trọng, là ác ma mới đúng.

Lục Tiểu Thanh đau lòng nói: “Đó là đương nhiên, đây chính là chuỗi vòng mà ta thích nhất.” Nhìn chuỗi vòng dạ minh châu kia đang tỏa ra ánh sáng sáng bóng ở trong tay Xuất Trần, đột nhiên có cảm giác mình đang được chiêm ngưỡng hai cực phẩm khuynh thành, vươn tay lấy lại chuỗi hạt châu trong tay Xuất Trần, cũng không quản Xuất Trần phản đối hay không phản đối, trực tiếp đeo lên cổ Xuất Trần, cũng không có nhìn ra sự hứng thú lóe lên trong mắt Xuất Trần, lùi lại vài bước, nhìn ngắm mãi nguyện gặt đầu nói: “Aiz, người đeo chuỗi hạt châu này nhìn thật là vừa mắt, thật là, vì sao ta lại thích chuỗi hạt châu này, người đeo nó còn đẹp hơn cả ta, thật sự là không có thiên lý mà.” Vốn cảm thấy một lữ người, hiện tại vừa thấy người cùng vật xứng đôi như vậy, lại thấy cả người phấn chấn hẳn lên.

Xuất Trần tựa vào đầu giường nhìn Lục Tiểu Thanh vẽ mặt tán thưởng đang nhìn mình, không khỏi cười khổ, người này thực sự đã đem mình trở thành nữ nhân.

Lục Tiểu Thanh không khỏi tán thưởng nói: “Thật khá.” Vừa nói vừa tiến lên, nâng cằm Xuất Trần nói: “Mỹ nhân, cười một cái xem nào”

Chỉ thấy trên gương mặt tuyệt mỹ kia, hai tròng mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, Lục Tiểu Thanh lập tức kêu lên không tốt, vội bỏ tay xuống, vẽ mặt cười quyến rũ nói: “Người xem mỹ nhân ta cười có đẹp không?” hai tay không ngừng mát xa bả vai Xuất Trần, lại đắm chân, dốc hết sức làm việc.

Xuất Trần nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang ra sức nắn bóp mát xa ỉnh, ánh mắt lấy lòng nhưng lại không tỏ ra sợ hãi, thần nhiên hỏi: “Người không sợ ta sao?”

Lục Tiểu Thanh hơi hơi ngẩn người thuận miệng nói: “Vì sao ta phải sợ người?” Lời vừa ra khỏi miệng lập tức liền thấy không đúng, người nọ hiện tại là chủ tử của mình, mình giờ là người hầu, người hầu không sợ chủ tử không phải là xong đời rồi hay sao, đang muốn sửa miệng đã thấy Xuất Trần quét mắt lại đây liếc mình một cái, trong mắt kia là khẳng định.

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh môi mấp máy sau lại không nói gì, khó có được gật gật đầu hỏi: “Vì sao?”

Lục Tiểu Thanh cẩn thận nhìn thoáng qua Xuất Thần, thấy hẳn không có biểu tình gì, cũng không có tức giận, không khỏi thốt lên: “Không biết, dù sao chính là không sợ, người có dung mạo như vậy nhất định là một thiên sứ, không phải ác ma.” Thấy Xuất Trần nhíu nhíu mày, Lục Tiểu Thanh không khỏi nói: “Người không biết đấy thôi, nhìn dung mạo xinh đẹp như thế này giống như được nhìn thấy bao nhiêu cảnh đẹp ý vui vậy, nhìn vào cảm giác thật thoải mái.”

Xuất Trần nhìn chằm chằm Lục Tiểu Thanh nói: “Trông mặt mà bắt hình dong.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc nói: “Cứ coi như là trông mặt mà bắt hình dong đi, ta cũng không ngại cùng đội với ác ma.”

Xuất Trần cùng Lục Tiểu Thanh đối mặt nhìn nhau một lát, Xuất Trần vươn tay kéo vài lọn tóc của Lục Tiểu Thanh qua, quần quanh đầu ngón tay mình, Lục Tiểu Thanh cũng không phản đối, ngồi ở một bên ra sức bóp vai cho Xuất Trần, nửa ngày Xuất Trần nói: “Ngày mai cứ tới đây hầu hạ ta đi, nếu giao việc khác cho người làm, chỉ sợ vương phủ này của ta sẽ bị người phá hủy mất.”

Lục Tiểu Thanh nhíu mày nhìn Xuất Trần nói: “Hầu hạ như thế nào? Nhất bồi? Nhị bồi? Tam bồi?”

Xuất Trần không hiểu ý tứ của Lục Tiểu Thanh, thấy Lục tiểu Thanh trưng bộ mặt Mẫu Dạ Xoa trừng mình, khoe miệng khê cong cong, trong tay vẫn nghịch nghịch tóc của Tiểu Thanh như trước, khê nói: “Vây lục bồi đi.”

62. Chương 092

Chương 92 : Mua bán nô lệ

Ngày hôm sau, sau khi moi móc được thông tin từ trong miệng Khuynh Tường, biết được cuộc sống tập tính của Xuất Trần, cùng một vài phương diện phải chú ý khác, Lục Tiểu Thanh đã vinh hạnh trở thành nha hoàn bên người Xuất Trần. Lục Tiểu Thanh vẫn như trước mặc một thân nam trang, một bên chải đầu cho Xuất Trần, một bên nhịn không được ai thán cho vận mệnh của mình, tối hôm qua sau khi trả giá một chuỗi dạ mình châu, rốt cục cũng đổi lấy được phần công tác được mỗi người trong phủ này ước ao, hoặc cũng có thể nói là phần công tác mà mọi người trong thiên hạ ước ao.

Trùng mắt nhìn mái tóc bạch kim trong tay, bỏ lược xuống, tóc trơn bóng thế này cần gì phải chải, hấn muốn thể hiện rõ mình hiện giờ là nha hoàn của hấn đây mà, trong lòng nảy lên ý xấu, trực tiếp giắt dây buộc tóc của hấn xuống, sau đó vẽ mặt kinh hoàng thất thố nói: “Ai nha, Xuất Trần, ta vụng về gỡ tóc ngươi xuống mất rồi, phải làm sao bây giờ? Ta xem ta thật sự là làm không tốt công tác hầu hạ người này, nếu không ngươi tìm một người khác làm công việc này đi?”

Xuất Trần đưa lưng về phía Lục Tiểu Thanh không để ý tới động tác cố ý đó của nàng, nói với Khuynh Tường vẫn đứng ở một bên: “Mấy ngày nay ta cũng chưa có qua xem xét tường thành đang sửa chữa ở phía Thành bắc, hôm nay qua đó xem.” Vừa nói vừa đứng lên.

Lục Tiểu Thanh vừa nghe vậy, ngay tức giữ chặt lấy áo Xuất Trần nói: “Xuất Trần a..., hai người muốn lên phố phải không?”

Lúc này Xuất Trần mới quay đầu lại mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh, cũng không nói gì, Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc nói: “Có thể mang ta theo được không, ta nhưng một chút cũng không biết Lăng Tiêu thành này rốt cuộc là cái dạng gì?”

Xuất Trần đưa tay ra tiếp nhận áo choàng lông cừu Khuynh Tường đưa qua, thờ ơ nói: “Đã là người bên người ta tất nhiên là phải theo ta đi ra ngoài, bất quá nếu ngươi không muốn ở bên cạnh ta, ta cũng không cưỡng cầu, nhưng là trong phủ cũng có quy củ, hạ nhân không được tùy ý đi ra ngoài.”

Lục Tiểu Thanh lập tức chuyển tới trước mặt Xuất Trần, nghiêm trang đưa hai ngón tay chỉ lên trời lập lời thề: “Ai nói ta không muốn ở bên cạnh ngươi? Ai nói như vậy chứ ta đây không bao giờ nói như thế, Xuất Trần nhà ta là một người vô cùng tốt, lớn lên lại có dung mạo tuyệt trần như thế này, tính tình lại tốt như thế, người như thế biết đi đâu mà tìm được đây, cư nhiên còn có người còn không thích ở bên cạnh hấn, Xuất Trần ngươi nói cho ta biết, ta sẽ giết chết cái tên không biết phân biệt tốt xấu kia, gọi cái tên không biết đối nhân xử thế kia ra đây cho ta. Xuất Trần, ta một lòng can tâm tình nguyện vì ngươi máu chảy đầu rơi, một lòng xả thân vì ngươi, vì nghĩa sát sinh, thẳng tiến không lùi bước, giúp bạn không tiếc cả mạng sống, sống chết có nhau, cho nên, Xuất Trần đi đến đâu, ta liền đi theo tới đó.” Vừa nói vừa trực tiếp khoát lấy cánh tay Xuất Trần, cười cực kỳ ngọt ngào.

Xuất Trần buồn cười nhìn Lục Tiểu Thanh, con ngươi màu hổ phách lóng lánh sáng rọi động lòng người, thấy Lục Tiểu Thanh nói cực kỳ hiên ngang lẫm liệt, không khỏi ha ha cười nói: “Một khi đã như vậy, ngươi cần phải nhớ kỹ những lời ngươi đã nói ngày hôm nay đấy.” Lục Tiểu Thanh gật đầu lia lịa, những thành ngữ như thế này ta còn nhiều mà, nếu muốn nghe ta sẽ nói cho ngươi nghe, chỉ cần ngươi dẫn ta đi ra bên ngoài dạo phố là được.

Ra khỏi Dật Bắc Vương phủ, thẳng đến khi đi qua nửa con phố, Khuynh Tường nghiêm mặt đi theo ở phía sau, trong mắt không che giấu được ý cười, nhìn Lục Tiểu Thanh kéo tay Xuất Trần, nữ tử này thật sự là rất thần.

Đi theo Xuất Trần đi bộ ở trên đường, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, thỉnh thoảng lúi lét kéo Xuất Trần hỏi đông hỏi tây, Xuất Trần một mực duy trì cười mỉm, rất kiên nhẫn giải đáp mọi thắc mắc của nàng. Khuynh Tường đi theo một bên thấy người chung quanh nhìn bọn họ vừa tôn kính lại vừa tò mò, trong mắt còn có tiếu nuối, làm cho hắn cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Nhìn Lục Tiểu Thanh vận một thân nam trang, tác phong cử chỉ nhanh nhẹn, cực kỳ giống một nam tử, dáng người lại gầy yếu đơn bạc chỉ cao đến vai Vương nhà mình, nhìn qua thật sự là vừa nhu nhược lại vừa thanh lệ, Vương ở bên cạnh không cần phải nói, dung mạo tuyệt sắc thiên hạ cùng khí chất xuất trần kia, chính là một nam tử dù ở giữa vạn người vẫn vô cùng nổi bật.

Cho dù có đặt mỗi người ở một nơi, cả hai người bọn họ cũng đều hấp dẫn ánh mắt của người xung quanh, lúc này lại còn đi cùng nhau, một nam tử lôi kéo một nam tử đi ở trên đường cái, sự chấn động cùng tuyệt mỹ không thể nghĩ ngờ sẽ làm rung động lòng người, nhìn ánh mắt thất vọng cùng ca ngạo của những người xung quanh, Khuynh Tường thật sự không thể nhìn được cười. Thế nào cái tin Vương gia nhà mình cư nhiên lại là Long Dương Chi Phích khẳng định sẽ truyền khắp toàn bộ Mạt Hạt à xem, mà mỹ danh sau một đêm đã trở thành nam sủng của Lục Tiểu Thanh này cũng sẽ được truyền khắp thiên hạ, đây chính là người duy nhất thân mật bên cạnh Vương, chỉ ít bây giờ chính là như thế.

“Xuất Trần, chỗ đó bán cái gì vậy? Chúng ta đi qua đó nhìn xem đi.” Lục Tiểu Thanh tinh mắt nhìn thấy phía bên kia có dựng một đài cao, có rất nhiều người đứng ở trên, phía dưới lại quây thành mấy vòng tròn toàn người là người, không khỏi lúi lét kéo Xuất Trần trực tiếp chạy về phía đó, Xuất Trần cũng để tùy nàng, cùng nàng đứng ở phía sau một đồng người.

Chỉ thấy trên đài rộng bốn mươi đến năm mươi m², hiện tại có rất nhiều người đứng trên đó, một nam tử mặt râu ria, dáng người khô ngô, trong tay cầm một cây roi da, như tháp sắt đứng ở giữa đài, cao giọng nói: “Nô lệ mới tới, nô lệ mới tới, có hứng thú thì đến đây nhìn một cái a..., đây chính là nô lệ mà chúng ta tuyển chọn từ An Đông trở về, bảo đảm là mặt hàng tốt, bỏ lỡ sẽ không có.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời vừa giật mình vừa tò mò, nhìn về phía nam tử cùng nữ tử đứng ở phía sau người nọ, chỉ thấy phía sau có bốn mươi đến năm mươi người, nữ chiếm đa số, đại khái có ba mươi người, ngoài ra là một số ít nam tử trẻ tuổi, sự háo sắc nổi lên, Lục Tiểu Thanh không nhìn mấy chục nữ tử kia, mà chỉ nhìn về phía mấy nam tử này, bất quá tất cả đều cúi đầu, không có nhìn thấy bộ dạng của bọn họ.

Lục Tiểu Thanh không khỏi kéo kéo tay áo Xuất Trần, nhỏ giọng nói: “Nơi này còn lưu hành bán nô lệ sao?”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tò mò nhìn hắn, trong ánh mắt không có phần hận cũng không có bất bình, chính là đơn thuần cảm thấy tò mò, không khỏi gật đầu nói: “Đúng vậy, giao dịch nô lệ là hợp pháp.”

Vừa nghe Xuất Trần nói giao dịch là hợp pháp, Lục Tiểu Thanh không khỏi cần phải đầu lười, đầu năm nay thật là có chuyện buôn bán nô lệ như thế này a..., mình được mở rộng tầm mắt rồi, không khỏi hưng phấn nói: “Ta cũng muốn mua một tên mang về, hắc hắc, nô lệ a, đây chính là ngành kinh doanh đã bị tuyệt chủng, không mua một tên thật là rất có lỗi với bản thân mà.”

Nam tử ở trên đài cao giọng nói: “Hiện tại sẽ bán nữ nô trước, xem trọng ai là phải xuống tay mua ngay.” Dứt lời cũng không nhiều lời nữa, vung roi da lên đánh xuống dây chằng xung quanh đài hai phát, lập tức có người kéo mười nữ nô tiến lên phía trước, bắt buộc các nàng ngẩng đầu lên, Lục Tiểu Thanh chỉ thấy trong mắt những nữ tử này không đau không hận, mặc dù có chút đáng thương nhưng lại quyết không oán hận, không khỏi thâm nghĩ: “Thật đúng là vui vẻ chịu đựng a..., xem ra những người này thật đúng là tình nguyện chấp nhận vận mệnh của mình, không cần phải cứu người như vậy.”

Trên đài, dưới đài thay nhau ra giá, Lục Tiểu Thanh thấy vài nữ tử kia lớn lên cũng không có gì đặc biệt, không khỏi nói: “Mắt nhìn thật sự không được tốt lắm.” Khuynh Tường trừng Lục Tiểu Thanh một cái nói: “Những người này mua về là để sử dụng ngay, muốn dễ nhìn làm cái gì, chỉ tổ cái gì cũng đều không biết làm.”

Lục Tiểu Thanh lập tức hung hăng trừng lại hắn, tên Khuynh Tường chết tiệt này chẳng phải là đang nói mình tuy dễ nhìn nhưng cái gì cũng không biết làm hay sao, thật tức chết người mà, lại phản bác không

được, quả thật mình trừ bỏ diện mạo ra thật đúng là cái gì cũng tệ.

Trên đài nữ nô còn đang bị tranh đoạt, hai người nói mấy câu đã bị bán luôn, bất quá Lục Tiểu Thanh cũng không nhìn trúng một người nào, Xuất Trần ở một bên cũng không can thiệp, trên mặt vẫn mang theo nụ cười mỉm, đứng ở xa xa, mấy người đứng ở bên ngoài đám người, cho nên tạm thời không có ai chú ý đến ba người bọn họ.

Sau khi đã bán hết nữ nô, Lục Tiểu Thanh bị đẩy lên phía trên, ngay lập tức mặt bưng bưng hưng phấn nhìn lên phía trên đài, Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tràn ngập hứng thú, khẽ nói: “Sao, muốn mua một nam nô mang về sao?”

Lục Tiểu Thanh gật đầu lia lịa, dặt tay Xuất Trần kéo lên phía trước thêm một chút nữa, trong mắt Xuất Trần chợt lóe ý cười, cúi người nói ở bên tai Lục Tiểu Thanh: “Có phải hay không muốn mua về để làm ấm giường?”

Lục Tiểu Thanh nhất thời quay đầu lại, thấy Xuất Trần đang nhìn mình cười trêu tức, lập tức nở nụ cười thối nham, kéo thấp đầu Xuất Trần xuống, khẽ nói ở bên tai hắn: “Ta biết là ngươi thích, nên ta mới cố ý mua cho ngươi, ngươi xem ta đối với ngươi thật tốt nha, đợi lát nữa ngươi cần phải cảm ơn ta đó.” Vừa nói vừa cố ý chui vào trong lòng Xuất Trần, người chung quanh không có nhìn thấy dung mạo của Xuất Trần, lại thấy hai nam nhân ở giữa ban ngày ban mặt ôm nhau thân mật như thế, không khỏi đều nhìn họ đầy ái muội.

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh tươi cười vì đã thực hiện được gian kế, lập tức duỗi hai tay ôm lấy Lục Tiểu Thanh vào trong lòng, cúi đầu khẽ cười nói ở bên tai Lục Tiểu Thanh: “Ta không cần, ta chỉ cần ngươi làm ấm giường cho ta là được rồi.” Lục Tiểu Thanh ngay tức khắc há hốc mồm, người này có phải là Dật Bắc Vương không vậy, nghe nói hắn không phải là rất chú ý đến hình tượng hay sao? Như thế nào hôm nay ngược lại lại dùng chiêu này trêu đùa mình, liếc mắt thấy Xuất Trần cười vô cùng vui vẻ, không khỏi rung mình một cái, lắc mình một cái giẫy ra khỏi lòng Xuất Trần, một phát bắt được tay của Khuynh Tường đẩy hắn tới trước mặt, tạo khoảng cách giữa hai người, đúng là thất bại thảm hại mà, chưa đùa giỡn được người khác, ngược lại còn bị Xuất Trần trêu đùa, ta ngất.

Hung hăng trợn mắt nhìn Khuynh Tường cùng Xuất Trần đang cười vô cùng xấu xa một cái, Lục Tiểu Thanh nhắm mắt làm ngơ nhìn về phía trên đài cao, lúc này năm mươi nô lệ còn lại có vài người, Lục Tiểu Thanh lập tức hết sức chăm chú, dù thế nào hôm nay cũng phải mua được một tên mang về.

Ánh mắt đảo qua trên đài còn lại vài người, đột nhiên có một thân ảnh hấp dẫn ánh mắt của Lục Tiểu Thanh, chỉ thấy nam tử kia cúi thấp đầu, trên người chỉ chút vết thương, cả chân cả tay đều bị trói bởi xiềng xích, dù như thế nào cũng không làm lu mờ được khí chất lạnh lùng kia, Lục Tiểu Thanh lập tức cảm thấy hứng thú, sử dụng toàn bộ sức mạnh chen lên, nói: “Ngẩng mặt lên, để cho ta nhìn xem ngươi trông như thế nào?”

Lão bản thấy Lục Tiểu Thanh ăn mặc sang trọng, quần áo vừa không giống chủ tử cũng không giống nô bộc, dung mạo lại vô cùng xinh đẹp, lắc mình một cái tiến lên tự nâng mặt nam tử khí chất độc đáo kia lên, vẻ mặt tươi cười nói: “Công tử thật là tinh tường, đây chính là nô lệ dễ coi nhất trong đám nô lệ lần này của ta, chỉ là tính tình có chút quật cường, song điểm này cũng không phải là vấn đề gì nghiêm trọng.”

Lục Tiểu Thanh không để ý đến người nô lệ nhả, chú ý nhìn vào gương mặt đang bị nâng lên kia, wow, lại là một mỹ nam tử, trên gương mặt tái nhợt kia là ngũ quan góc cạnh rõ ràng, kiên cường, khỏe mạnh, một đôi mắt màu lam giống như ngọc bích, vô cùng lạnh lùng.

Thật là trái tim băng giá, trong cặp mắt kia toát ra vẻ không cam lòng cùng lãnh khốc, tựa như một con sư tử bị thương đang bị nhốt ở trong lồng sắt, có móng vuốt nhưng lại không giẫy ra được.

Người chung quanh ở lúc khuôn mặt kia được nâng lên đều rít một hơi, không phải khiếp sợ vì gương mặt kia rất mỹ, mà là bị cặp mắt lạnh thấu xương đó làm cho toàn thân phát run, nửa ngày đều không có một người nào lên tiếng, lão bản đứng ở trên đài vội hỏi: “Công tử, ngài thấy thế nào?”

Lục Tiểu Thanh liên tục gật đầu nói: “Tướng mạo cũng đẹp, so với ta còn đẹp hơn.” Vừa nói vừa bám vào dây chun căng xung quanh đài, cố sức nhảy lên trên, chạy đến chỗ nam tử bị trói kia, lão bản kia thấy cũng chỉ là một công tử nhỏ nhả yếu đuối, nên khi Lục Tiểu Thanh nhảy lên cũng không có phản đối, tên nam

nô này nhưng là một món hàng phồng tay, bán ở mấy chỗ đều không có bán được, tranh thủ có thể ở Lăng Tiêu thành bán đi liền bán luôn, nếu không nuôi lâu như vậy mình sẽ là người bị chịu thiệt.

Lục Tiểu Thanh đi đến trước mặt nam tử kia, thấy người nọ cư nhiên cao hơn mình một cái đầu, không khỏi nói: “Không có việc gì lớn lên cần cao như vậy để làm gì? Sao chẳng có một người nào thấp hơn ta thế này, tất cả đều cao quá mức, thật là.”

Nam tử kia mặt lạnh lùng không một tia biểu cảm nhìn Lục Tiểu Thanh, trong mắt lóe lên tia sắc bén như là muốn đem người trước mắt đông chết vậy, Lục Tiểu Thanh chính là người đã miễn dịch với loại ánh mắt đông lạnh này, trước có Vô Diễm, sau có cái tên Vương gia chết tiệt kia, hiện tại ánh mắt này tính là gì cơ chứ.

Đi vòng quanh nam tử này một vòng, Lục Tiểu Thanh vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Quả là không tệ, đáng người rất chuẩn.” nam tử chợt nghiêng người, tránh né cùng Lục Tiểu Thanh tiếp xúc, trong ánh mắt lại càng lộ ra vẻ hung ác trừng Lục Tiểu Thanh, giống như đang cảnh cáo Lục Tiểu Thanh không nên đụng vào hắn. Lục Tiểu Thanh nhướng mày, lập tức tiến thêm một bước, một tay chụp lên trên vai hắn, trợn to mắt khiêu khích nhìn nam tử đó.

Nam tử kia vẻ mặt chán ghét, dưới chân khẽ động, nhìn như muốn đá chân của Lục Tiểu Thanh vậy, bắt đắc dĩ trên cổ chân có xiềng xích, cho nên chỉ phát ra tiếng leng keng, căn bản không thương tổn gì được đến người, lão bản kia sắc mặt căm hận mắng: “Lá gan cũng thật là lớn, dám động tay động chân với khách nhân.” Roi da trên tay vung lên hướng về đầu người nọ đánh xuống.

Lục Tiểu Thanh vội chặn tay lão lại, lão bản kia thấy Lục Tiểu Thanh ngăn mình, vội thu roi da lại, nàng nói: “Ta mua người này, người tạm thời không được động tay động chân cho ta, người của ta cũng không phải là để cho người đánh đập.” lão bản kia nghe Lục Tiểu Thanh lên tiếng muốn mua món hàng ế ẩm này của mình, lập tức vẻ mặt tươi cười nói: “Sao dám, sao dám, về sau tên nô lệ này chính là của đại gia ngài, chúng ta làm sao có thể động tay động chân với người của ngài được. Đại gia, ngài nếu đã thích tên nô lệ này, ta liền bán cho ngài, hai mươi lượng bạc là đủ rồi.”

Hai mươi lượng, ăn cướp à, người này các người thu vào tay tuyệt đối không tốn tiền, hiện tại cư nhiên lại muốn hai mươi lượng, thật sự là mua bán một vốn bốn lời mà, Lục Tiểu Thanh trừng lão bản kia nói: “Người giảm giá xuống một chút, ta nhưng cũng không thể để mình bị chịu thiệt như thế được, người xem đi, người này đã bị các người biến thành như thế này, sau khi mua hắn về ta còn không biết phải mất bao nhiêu tiền để chữa trị vết thương cho hắn nữa đây, người nói ta nên khấu trừ bao nhiêu đây?”

“Thành ra cái dạng này là do tên tiểu tử này tính tình quật cường, ta xem đại ngài quả thật là thích hắn, ta trừ bớt cho ngài hai mươi lượng vậy, mười tám lượng bạc.”

“Tính tình của hắn mà các người còn không đào tạo được, ta trở về lại phải mất một khoản tiền để tìm người dạy dỗ.....”

“Mười lăm lượng”

“Vừa rồi hắn thân là nô lệ mua bán của người, cư nhiên dám đá khách nhân, người.....”

“Mười hai.”

.....

“Năm lượng, không bớt được nữa, bớt nữa ngay cả tiền vốn chúng ta cũng không thu về được.” lão bản vẻ mặt đen thui tức giận trừng Lục Tiểu Thanh, người này cực kỳ giỏi trả giá, đưa ra một chuỗi dài lý do, mà chung quanh người xem náo nhiệt như vậy, cũng chẳng có ai có ý định mua tiểu tử này, mình đành chịu thiệt lần này vậy.

Lục Tiểu Thanh vừa lòng gật đầu, không thể đuổi tận giết tuyệt, ít nhất cũng phải để cho người ta kiếm được một chút tiền, lập tức ánh mắt bắn phá đám người, trên người mình cũng không có bạc, đành phải tìm Xuất Trần hỗ trợ trả tiền vậy, lại phải thiếu nợ tiền hắn rồi, chưa đến hai ngày mình đã nợ hắn không biết là bao nhiêu rồi.

Còn chưa có tìm thấy Xuất Trần ở giữa đám người đông lúc nhúc này, thì một giọng nói lạnh lùng truyền đến: “Ta ra giá năm mươi lượng mua hân.” Lục Tiểu Thanh lập tức theo tiếng nhìn lại, đáng chết, cư nhiên lại là cái tên Vương gia khát máu chết tiệt kia, chính là kẻ đã đánh mình một chưởng ngày hôm ấy, làm hại mình bị nội thương, phải ăn viên thuốc mà Xuất Trần cấp ới thấy khá hơn, tên chết tiệt, Khuynh Nam Vương chết tiệt, Gia Luật Cuồng Sở Cuồng chết tiệt.

Lục Tiểu Thanh hí mắt nhìn hân, Gia Luật Cuồng Sở chậm rãi tiêu sái đi lên đài, ánh mắt nhưng lại di chuyển nhìn Lục Tiểu Thanh, ánh mắt kia mang theo xâm lược, mang theo lạnh lùng, mang theo áp bức. Lục Tiểu Thanh nhất thời cảm thấy mùa đông chết tiệt này càng lạnh hơn.

Lão bản kia vừa nghe thấy người này ra giá năm mươi lượng, lập tức nín thở nói: “Được, được, được, nô lệ này liền thuộc về vị đại gia này.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời cả giận nói: “Ta đã mua, người cư nhiên còn dám bán cho người khác.”

Lão bản kia còn chưa kịp nói, Gia Luật Cuồng Sở từng bước một đi đến trước mặt Lục Tiểu Thanh: “Mua bán nô lệ cũng có quy luật riêng, ai trả giá cao hơn thì sẽ được, người không có giao tiền, như vậy nô lệ này ta còn có tư cách mua.”

Lục Tiểu Thanh một phen kéo người mình đã nhìn trúng ra phía sau lưng, trừng Gia Luật Cuồng Sở nói: “Được, ta ra năm mươi một lượng.”

“Một trăm lượng.” Gia Luật Cuồng Sở cũng không thèm nhìn nô lệ ở phía sau Lục Tiểu Thanh, một đôi mắt khát máu âm trầm, bình tĩnh nhìn Lục Tiểu Thanh.

“Một trăm lẻ một lượng.” Lão Tử đấu với người, Lục Tiểu Thanh không chút nào tỏ ra là mình yếu thế, trừng lại hân, người nghĩ rằng đôi mắt hổ phách của người có thể dọa chết ta sao, người cứ chờ mà xem, trình độ hù dọa của Lục Tiểu Thanh ta lớn như thế nào.

63. Chương 093

Chương 93: Chống lại

“Hai trăm lượng.”

“Hai trăm lẻ một lượng.”

“Bốn trăm lượng.”

“Bốn trăm lẻ một lượng.”

Gia Luật Cuồng Sở sắc mặt càng lúc càng u ám, cả người lộ ra khí thế càng lúc càng cường hãn, tiến lên trước một bước bức đến trước mặt Lục Tiểu Thanh nói: “Người theo ta tranh, ta sẽ làm cho người bại bởi dưới tay ta.” Một bên đề cao thanh âm lạnh lùng nói: “Một ngàn lượng, chỉ cần người có thể xuất ra một ngàn lượng cho ta, ta sẽ để cho người đi, còn không thì người phải đi theo ta.” Dứt lời chậm rãi duỗi tay ra nâng cằm Lục Tiểu Thanh lên.

Lục Tiểu Thanh lập tức nổi trận lôi đình, một cước liền đá về phía Gia Luật Cuồng Sở, Gia Luật Cuồng Sở không nhúc nhích, vung ống tay áo lên, Lục Tiểu Thanh ngay tức khắc liền cảm thấy có một lực mạnh đang đánh úp lại, bức mình loạng choạng về phía sau vài bước, nô lệ vẫn đứng ở phía sau Lục Tiểu Thanh khề nhúc nhích cổ chân, chéch lên từng bước che ở phía sau Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh tức khắc ngã vào trên người nô lệ kia.

Lục Tiểu Thanh bị Gia Luật Cuồng Sở chỉ phát nhẹ ống tay áo một cái mà đã loạng choạng ngã về phía sau, lập tức nhớ tới công phu của người này sâu không lường được, tựa vào trên người nô lệ kia, không có đi về phía trước, cũng không có tìm kiếm Xuất Trần ở trong bể người phía dưới, dù sao hai người bọn họ cũng là huynh đệ ruột thịt, khó có thể trông cậy được vào Xuất Trần sẽ giúp mình.

Nhìn thấy Gia Luật Cuồng Sở cả người tản ra áp bức, Lục Tiểu Thanh đột nhiên khẽ mỉm cười, lập tức như trăm hoa đua nở, xinh đẹp không gì sánh được, nhẹ nhàng chống lên cổ tay của người phía sau để đứng vững, nói với Gia Luật Cuồng Sở: “Người nghĩ rằng trên người ta không có nhiều bạc như vậy phải không? Người hôm nay không phải đến để mua nô lệ, người đến đây là nhắm vào ta, đúng không?”

Gia Luật Cuồng Sở cũng không nhận, nhìn Lục Tiểu Thanh mỉm cười chói mắt ở trước mặt, lạnh lùng nói: “Thứ ta muốn không có gì là không chiếm được.”

Ý cười bên khóe môi Lục Tiểu Thanh càng đậm, chậm rãi cho tay vào trong lòng lấy ra một chuỗi vòng tay, chuỗi vòng tay này được làm từ dương chi bạch ngọc, cả vật thể trắng như tuyết không một tia tạp chất, vòng tay này chính là đồ trang sức mà Ngô Lệ Hoa đã đưa ình trốn chạy khỏi Dương Châu ngày trước, may là mình có thói quen luôn mang những thứ quý giá nhất trên người, không nghĩ tới tuy rằng không có phẩm vị, nhưng lần này thật sự có thể giúp đỡ được mình.

Dương chi bạch ngọc ở dưới ánh mặt trời phát ra quang hoa chói mắt, tôn thêm ngón tay trắng nõn của Lục Tiểu Thanh, hai vật thể hòa lẫn thật là đẹp, Lục Tiểu Thanh cong cong khóe môi: “Vòng tay bạch ngọc này không chỉ có giá một ngàn lượng thôi đâu.”

Gia Luật Cuồng Sở nhìn thoáng qua vòng tay trong tay Lục Tiểu Thanh, vòng tay bạch ngọc kia đúng là đồ quý hiếm khó mà gặp được, chỉ sợ những đồ có giá trị ở trong phủ của mình cũng không thể sánh được.

Đám người ở phía dưới trước tiên là thấy hai người “chiến tranh hạt nhân” tranh giành một tên nô lệ, lập tức đứng ở một bên xem kịch vui, tiếp theo phát hiện cư nhiên không chỉ có tranh nô lệ, ngay cả người mua nô lệ trước nói không chừng cũng không đi được, không đợi ọi người kịp tiêu hóa, lại được trông thấy một món trang sức tinh xảo đến như vậy, một số người biết hàng lập tức kinh ngạc, dùng bảo vật tốt như vậy để mua một tên nô lệ, thật sự là không đáng mà.

Lục Tiểu Thanh trong tay cầm vòng tay bạch ngọc, mỉm cười kéo nô lệ đang ở phía sau lên, nói: “Một ngàn lượng, nô lệ này ta mua.”

Trong mắt Gia Luật Cuồng Sở âm hàn lại tăng thêm vài phần, không có chú ý đến vòng tay trong tay Lục Tiểu Thanh, lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Thanh: “Nô lệ cho người, người, chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu.”

Lục Tiểu Thanh nhướn mi nói: “Thật vậy chăng? Khuynh Nam Vương.”

“Người biết ta?”

Lục Tiểu Thanh vốn đang cười phong hoa tuyết đại (*), vừa thấy Gia Luật Cuồng Sở hơi hơi chau mày nhìn mình, lập tức vẻ mặt tươi cười cứng lại, mình còn tưởng rằng Gia Luật Cuồng Sở này là nhận ra mình chính là người ngày đó chạy loạn trong phủ của hắn, mới có thể đấu với mình tới cùng, không nghĩ tới căn bản là không phải như vậy, uống phỉ mình còn vì giữ thể diện mà bị đánh ột chưởng, ở trong này cùng hắn phân cao thấp, sớm biết như thế thì mình đã chuẩn sớm rồi.

(*ý chỉ nét đẹp như đóa hoa rung rinh trong gió, đầy sức sống, xinh đẹp, không ai sánh được)

Thấy Gia Luật Cuồng Sở chú ý nhìn mình, Lục Tiểu Thanh trong lòng thầm kêu không xong, vui đùa thể đủ rồi, chết sĩ khổ thân, không chuẩn sẽ chết, lập tức đưa vòng tay cho tên buôn lậu nô lệ kia: “Cầm đi, ta muốn dẫn người đi.”

Không thấy người nọ cầm lấy, ngoảnh đầu lại liền nhìn thấy, người nọ đang kinh sợ quỳ một gối nói: “Tiểu nhân ra mắt Khuynh Nam Vương.” Một tiếng này không thấp, tiếng bàn tán ồn ào ở phía dưới lập tức ngưng bật, ngay sau đó một biển người quỳ xuống, trong thanh âm tràn ngập kính nể cùng hô vang: “Khuynh Nam Vương.”

Trên đài Lục Tiểu Thanh cùng Gia Luật Cuồng Sở nhìn nhau, nhíu mày trừng mắt liếc Gia Luật Cuồng Sở ở đối diện một cái, một phen giữ chặt tay nô lệ phía sau, nhét vòng tay bạch ngọc vào tay lão bản kia, xoay qua chỗ khác bước đi. Gia Luật Cuồng Sở một phát bắt được cổ tay của Lục Tiểu Thanh, lạnh giọng hỏi: “Người rốt cuộc là ai, làm sao lại biết bốn vương?”

Lục Tiểu Thanh cả giận nói: “Buông ra.” vùng tay lên nhưng căn bản giấy không ra bàn tay to của Gia Luật Cuồng Sở, Gia Luật Cuồng Sở dùng sức bắt lấy Lục Tiểu Thanh, nói: “Người nếu không nói, vậy đừng trách ta không khách khí.” Dứt lời, bắt lấy Lục Tiểu Thanh định rời đi.

“Nhị vương huynh, sao lại hưng trí đến đây mua nô lệ vậy?” Một giọng nói ôn hòa thản nhiên truyền đến, Lục Tiểu Thanh lập tức trưng vẻ mặt cầu xin kêu lên: “Xuất Trần, người này bắt nạt ta.”

Người chung quanh vừa nghe thấy hai chữ Xuất Trần, không khỏi đều ngẩng đầu trông lại, chỉ thấy nam tử kia một thân áo khoác choàng lông cừ trắng như tuyết, phối hợp cùng mái tóc bạch kim, cả người hân hân như phát ra ánh hào quang, đẹp không sao tả xiết, nhất tề la lên, đây chính là Dật Bắc Vương của Mạt Hạt a..., là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, hôm nay cư nhiên lại có thể được nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết, nhất thời đều ngơ ngác nhìn thân ảnh Xuất Trần đang đi lên đài, đã quên hết tất cả.

Xuất Trần mỉm cười đi lên đài, cầm tay Lục Tiểu Thanh kéo về phía mình, nhìn Gia Luật Cuồng Sở nói: “Nhị vương huynh.”

Gia Luật Cuồng Sở đáp một tiếng, không thể không buông cổ tay Lục Tiểu Thanh ra, Lục Tiểu Thanh thấy nếu hai Vương chống lại, vậy thì nên làm cho bão táp đến càng mãnh liệt thêm một chút nữa mới náo nhiệt. Nâng tay bị Gia Luật Cuồng Sở nắm đến đỏ cả cổ tay, vô cùng đáng thương nói: “Xuất Trần, người xem, đỏ hết cả cổ tay ta rồi.”

Xuất Trần trong mắt hiện lên một tia quang mang khó mà phát hiện ra, khẽ cười nói: “Không có việc gì.” Vừa nói vừa vươn tay ra xoa nhẹ cổ tay cho Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt hạnh phúc tựa vào trong lòng Xuất Trần, cổ tay lại bị Xuất Trần nắm bóp hai cái càng đau thêm, Xuất Trần này rõ ràng nhìn ra là mình muốn Gia Luật Cuồng Sở mất mặt, bên ngoài rất nhanh cùng mình phối hợp, nhưng bên trong lại không biết thương hương tiếc ngọc, không những không xoa nhẹ, mà còn âm thầm dùng sức xoa cổ tay.

Trên mặt vẫn như trước mang theo nụ cười hạnh phúc ngọt đến chết người, một bên trong lòng thầm mắng Xuất Trần N lần đúng là mỹ nhân rắn rết, một bên vẫn còn nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Xuất Trần, đem mặt chôn sâu vào trong lòng Xuất Trần, hình ảnh hai nam nhân ôm nhau thật sự rất đẹp mắt, huống hồ lại là hai mỹ nam tử tuyệt sắc, những người xung quanh đều ngây người nhìn Xuất Trần, một đám không khỏi đều nuốt nước miếng, xem ra tin tức mấy ngày nay được truyền ra về người mà bọn họ kính yêu nhất, thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, Dật Bắc Vương tức trí đa mưu không thích nữ nhân mà lại thích nam nhân là sự thật rồi. Xem bộ dáng hào phóng như vậy của hai người không thể tránh khỏi bị hiềm nghi, aiz ...

Từ trong lòng Xuất Trần lộ ra một con mắt nhìn lại, liền nhìn thấy Khuynh Tường vẫn luôn đi theo Xuất Trần, mặt vẫn tỉnh bơ, mắt lại hung hăng trừng mình, lại là cười lại là bất đắc dĩ, nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua mọi người ở phía dưới đang nhìn một màn diễn ra ở trên đài, ha ha, thanh danh của Xuất Trần đã bị hủy, ai bảo hán keo kiệt bắt mình bồi thường nhiều tiền như vậy, chẳng hào phóng một chút nào cả, xứng đáng bị chính.

Gia Luật Cuồng Sở nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang tránh ở trong lòng Xuất Trần, nói: “Xuất Trần.”

Xuất Trần mỉm cười vỗ vỗ vai Lục Tiểu Thanh, nâng mặt nàng lên xoay về phía Gia Luật Cuồng Sở nói: “Nhị vương huynh, đây chính là người mà huynh đã đưa cho Xuất Trần lần trước, nhị vương huynh nhanh như vậy đã quên rồi sao.”

Lục Tiểu Thanh thấy Gia Luật Cuồng Sở biến sắc, nhất thời cười càng thêm sáng lạn, đồng thời bắn vài tia mị nhãn đầy mê người với Gia Luật Cuồng Sở, lại dựa vào trong lòng Xuất Trần, ngẩng đầu cười vô cùng xinh đẹp quyến rũ với Xuất Trần, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Xuất Trần, lại đem đầu chôn vào trong lòng xuất Trần, đầu vai rung kịch liệt, giống như là bị hạnh phúc vây quanh chỉ biết không ngừng run rẩy vậy.

Gia Luật Cuồng Sở nhìn thoáng qua Xuất Trần nói: “Không nghĩ tới cư nhiên lại là một tuyệt sắc như thế, bất quá, Xuất Trần, đệ cũng quá rêu rao rồi.”

Xuất Trần ôm Lục Tiểu Thanh vừa đi qua bên cạnh lão bản kia, vừa nói: “Nhị vương huynh có ý kiến sao?”

Gia Luật Cuồng Sở ánh mắt hơi lạnh, hơi hơi nhếch khóe miệng nói: “Chỉ cần Xuất Trần thích là được rồi.”

Xuất Trần cúi người lấy vòng tay bạch ngọc trên tay lão bản kia, duỗi tay đưa cho Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh sau khi tiếp nhận cũng không thấy Xuất Trần rút tay lại, một bên không khỏi thầm mắng một

tiếng, lão hồ ly, một bên vẽ mặt ý cười đưa cho Xuất Trần: “Tặng cho người.”

Xuất Trần cười khê sở sở tóc Lục Tiểu Thanh, đuổi tay về phía sau, Khuynh Tường lập tức đặt vào trong tay Xuất Trần ngân phiếu một ngàn lượng bạc, Xuất Trần đưa cho lão bản vẫn đang quỳ ở dưới đất, nói: “Nếu đã đáp ứng mua một ngàn lượng, vậy cũng sẽ không nợ người, người không có tư cách có được vòng tay này.”

Lão bản kia kiếm được lời lớn như vậy, tự nhiên không dám nói nhiều, ngay cả đầu cũng không dám nâng, tuy rằng biết Dật Bắc Vương nổi danh là ôn hòa, nhưng là cũng là người từng trải qua nhiều năm chinh chiến trên chiến trường, Khuynh Nam Vương chinh chiến còn Dật Bắc Vương bày mưu tính kế, quyết thắng cùng giang hồ, nếu nói về lợi hại có lẽ Dật Bắc Vương này còn lợi hại hơn nhiều so với Khuynh Nam Vương, mình sao dám có điểm bất mãn được.

Xuất Trần nhận lấy vòng tay bạch ngọc trong tay Lục Tiểu Thanh, cười nói với Gia Luật Cuồng Sở: “Xuất Trần còn có việc, không thể cùng nhị vương huynh nói chuyện tiếp được, xin phép được đi trước một bước.” sau khi gật đầu tỏ ý, kéo theo Lục Tiểu Thanh không chịu buông tay, mang theo ý cười mê người đi xuống đài, Lục Tiểu Thanh một bàn tay ôm lấy thắt lưng Xuất Trần, một bàn tay kéo lấy tay tên nô lệ mất một ngàn lượng để mua, hai vai không ngừng rung động đi theo Xuất Trần.

Dọc theo đường đi Lục Tiểu Thanh vẫn nắm khư khư lấy tay của tên nô lệ kia không buông, cũng may là mấy người bước chậm, nô lệ kia cho dù trên chân vẫn còn xiềng xích nhưng cước bộ vẫn vững, bất quá mắt nhìn bọn họ không được thiện cảm cho lắm, nếu không phải Lục Tiểu Thanh dùng sức lôi, thì bọn họ đi rất chật vật.

Cuối cùng cũng không có đi xem tường thành đang được sửa chữa, vì với khuôn mặt xinh đẹp như thế, thân phận lại đã bị bại lộ, dọc theo đường đi luôn được tung hô vạn vạn vạn tuế, người chen chúc chật như nêm cối. Xuất Trần cùng Lục Tiểu Thanh giống như chẳng bị ảnh hưởng gì, vẫn thân mật cùng nhau bước, Khuynh Tường cùng nô lệ kia ngược lại thật sự là chịu không nổi nữa, cuối cùng đành phải quay trở về phủ.

Trở lại phòng Xuất Trần, Xuất Trần dùng sức vỗ vỗ vai Lục Tiểu Thanh đang quẩn chặt lấy mình, nói: “Được rồi, đã về tới nhà rồi, còn giả bộ làm gì nữa.”

Lục Tiểu Thanh nâng gương mặt đã cười đến mức vạn vạn vốn đang chôn sâu ở trong lòng Xuất Trần lên, buông Xuất Trần ra, cười tủm tỉm kéo tên nô lệ vừa mới mua được, đi đến một bên bàn trà ngồi xuống. Đưa mắt nhìn Xuất Trần đã ngồi ở đầu giường, lại nhìn không được bật cười ha ha.

Xuất Trần tiếp nhận chén trà Khuynh Tường đưa tới, nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh nói: “Hôm nay phải cảm tạ ta như thế nào đây?”

Lục Tiểu Thanh vừa cười vừa nói: “Cảm tạ cái gì? Ta nhưng là đã bị người chiếm mất tiện nghi, hai chúng ta coi như huề nhau, dù sao hiện tại thanh danh của hai ta đã bị hủy hoại.” Cùng nhau đi trên đường, mọi người thấy Dật Bắc Vương mà bọn họ kính yêu cư nhiên lại ôm một nam tử đi rêu rao khắp nơi, nhớ tới lại thấy buồn cười, còn cái tên Khuynh Nam Vương kia nữa chứ, nhìn sắc mặt xanh mét của hắn mới thoải mái làm sao, ha ha, nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

Ai bảo chưa kể đến ngày đó hắn đánh mình một chưởng, cư nhiên hôm nay lại còn dám kiêu ngạo như vậy, hừ, hồ không phát uy người lại coi ta là mèo bệnh, ta muốn làm cho người biết người ngày đó người chấp tay tổng đi là một hoa mỹ nam như thế nào, để cho người biết cảm giác nam sủng quốc sắc thiên hương ngày đó giờ đã biến thành người của người khác là như thế nào, hơn nữa lại là người có thể lực tương đương với mình, cái loại tư tưởng muốn ăn mà không dám cướp này còn sợ không chính chết được người hay sao.

Đang lúc cười hớ hớ nhìn Xuất Trần, thấy Xuất Trần cũng không để ý đến lời mình nói, đầu ngón tay lại lấy chiếc vòng tay bạch ngọc kia ra chơi đùa, nhất thời biến sắc, bật đứng dậy đi đến phía trước mặt tên nô lệ kia, hung hăng đi vòng quanh hắn mấy vòng, lại đuổi tay ra đẩy hắn một cái, nô lệ kia chán ghét nghiêng người đẩy lại, Lục Tiểu Thanh không phòng bị nhất thời ngã ngồi xuống mặt đất, tóc bị đè dưới tay mình, nhất thời đau đến mắt nổ đom đóm.

Ngồi dưới đất gỡ dây buộc tóc ra, tóc rối tung vẽ mặt cầu xin nói với Xuất Trần: “Xuất Trần, hắn bắt nạt ta.” Vẫn thấy Xuất Trần ung dung thưởng thức vòng tay bạch ngọc, cũng không để ý đến nàng, Lục Tiểu Thanh nhất thời tức giận quay đầu, tranh thủ đồng tình không thành công, cảm tức nói với nô lệ kia:

“Người thật là to gan, cứ nhiên lại dám đẩy chủ tử của người, ta nói cho người biết, ta mất một ngàn lượng để mua người, ô ô, vòng tay bạch ngọc của ta a..., nó cũng không phải chỉ có một ngàn lượng thôi đâu, liền chỉ vì một người như người mà ta đã đem cả nhà mình ra tiêu hết rồi, ta nói cho người.... ta nói cho người, người về sau nếu không kiếm đủ một ngàn lượng trả cho ta, ta sẽ không để người yên đâu.”

Lại trở mình đứng lên, tiến lên trừng mắt mắng nô lệ một thân lãnh ngạo kia: “Người nghe kỹ đây, về sau ta phân phó cái gì, người phải làm theo thế đó, người nếu dám động tay động chân với ta, ta liền....ta liền đem người nướng trên lửa để làm đồ nhắm rượu, hừ.”

Tức giận xoay người đi hai bước, lại quay lại trừng nô lệ sắc mặt vẫn không thay đổi kia một cái, có thù không báo không phải là quân tử, nên từng bước quay trở lại, hai tay dùng sức đẩy nô lệ kia, ta đẩy, ta đẩy, ta lại đẩy, không biết tên nô lệ này ăn gì mà khỏe thế, đẩy mãi mà vẫn không ngã.

Lục Tiểu Thanh cả giận nói: “Người ngã xuống cho ta, có biết làm một nô lệ tốt là phải như thế nào không hả, chủ nhân nói gì người không được cãi lại, chủ nhân muốn người làm gì người phải làm theo thế đó, ta muốn người ngã xuống, người liền tuyệt đối không thể đứng, ta muốn người đứng người liền tuyệt đối không thể ngồi, người có biết hay không hả.”

Nô lệ kia lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Không biết.”

“Ồ, ta còn tưởng rằng người không biết nói, không nghĩ được rằng giọng của người cũng khá được đấy chứ, không hổ là nô lệ của ta, chính là không giống người thường, có khí chất, có tính cách, có dung mạo, thế này mới không làm mất mặt Lục Tiểu Thanh ta.” Vừa nói vừa đi vòng quanh hắn một vòng, tán dương gât đầu ngồi ở bên cạnh bàn trà.

Khuynh Tường nhin không được cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Thật sự không biết nên nói thế nào với người nữa, người lại đi tìm một người để mình được làm chủ tử.”

Lục Tiểu Thanh trừng Khuynh Tường một cái nói: “Chẳng lẽ Xuất Trần cũng không phải là chủ tử sao? Ta xem hắn với ta cũng giống nhau.”

Xuất Trần ngẩng đầu nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Lại đây.” Lục Tiểu Thanh cũng bước đến ngồi bên cạnh hắn: “Người nói đi, người có phải hay không cũng giống ta, mỹ mạo có thừa, tính cách có thù tất báo, tuyệt đối không để mình bị chịu thiệt, thủ đoạn inh, trong nháy mắt làm cho kẻ thù tiêu thành tro bụi, giữa lúc nói cười bày mưu tính kế, trong lơ đãng bình tĩnh xuất chiêu Càn Khôn, quyết thắng ở ngoài ngàn dặm, quyết đấu ở vạn dặm bên trong.”

Không đợi Xuất Trần trả lời, Khuynh Tường nhin không được bật cười thành tiếng: “Trên đời này lại có người mặt dày như thế này, ta hôm nay coi như đã được mở mang kiến thức rồi, người không giống nữ tử một chút nào cả, cứ nhiên dám so mình với Dật Bắc Vương của Mạt Hạt chúng ta, người quả thật là cường hãn.”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc Khuynh Tường một cái, lười cùng hắn nói chuyện, nói chuyện với hắn chính là hạ thấp chỉ số thông minh của mình, phía sau Xuất Trần lấy một sợi dây buộc tóc, chậm rãi buộc tóc cho Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh đắc ý nhìn Khuynh Tường, trở lại tựa vào trên đầu gối Xuất Trần, nói: “Vẫn là Xuất Trần yêu dấu của ta là tốt nhất, ta biết là Trần Trần đối với Thanh Thanh tốt nhất mà.”

Khuynh Tường không tự chủ được rung mình một cái, nghe mà nổi hết cả da gà, ngay cả nô lệ vẫn luôn giữ im lặng kia giật giật khóe miệng, tên gia hỏa này cứ nhiên lại nói ra những lời buồn nôn như thế.

Xuất Trần sắc mặt không thay đổi, thường thức mái tóc của Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần không để mình bị xoay vòng vòng, không khỏi nhún nhún vai đi về phía nô lệ kia, tên này hỉ giận khó đoán, nếu mình không chiếm được tiện nghi, có thể bỏ thì sớm bỏ là tốt nhất. Không nghĩ tới mới bước được có vài bước, trên đầu đau xót, bị một lực đạo ở phía sau kéo trở lại, quay đầu lại nhìn, thấy Xuất Trần vẫn còn đang nắm lấy tóc mình không buông, khóe miệng cong cong như vầng trăng lưỡi liềm, cười dịu dàng.

Lục Tiểu Thanh lập tức sờ đầu, cả giận nói: “Người tại sao lại kéo tóc của ta?”

Xuất Trần vẫn như trước vuốt vuốt lọn tóc trong tay nói: “Thanh Thanh yêu dấu của ta, người còn chưa nói cho ta biết, hôm nay người phải báo đáp ta như thế nào đây?”

Toát mồ hôi, thì ra lời này mặc kệ là kẻ nào nói ra, nó cũng đều làm cho người nghe cảm thấy ghê tởm như vậy, Lục Tiểu Thanh quái dị nhìn Xuất Trần, thấy Xuất Trần vẫn như trước không có một chút biến hóa nào, không khỏi thầm khen một tiếng: “Người này thật là bình tĩnh.” Nhất thời trưng ra vẻ mặt tươi cười nói: “Không phải huề nhau sao? Cần gì phải báo đáp, lại nói ta dù sao cũng là một tiểu nữ tử, người là một đại nam nhân sao có thể so đo với ta mấy chuyện như thế này được, không phải là đã quá nhỏ mọn rồi hay sao.”

Xuất Trần nhẹ nhàng kéo kéo tóc Lục Tiểu Thanh, mỉm cười cũng không nói chuyện, Lục Tiểu Thanh cũng không nói gì nữa nhìn Xuất Trần, tên gia hỏa này thật khó đối phó, trừng mắt nhìn Xuất Trần nửa ngày, thấy trên mặt Xuất Trần thật sự không có một chút biến hóa nào, không khỏi nhận thua nói: “Tuy rằng thanh danh của người vang dội hơn ta một chút, hôm nay cũng coi như là đã giúp ta được một việc, nhưng là người cũng dùng một ngàn lượng mua vòng tay của ta, cho nên cũng không phải là người đã chiếm được tiện nghi, nhưng ta vẫn phải nói trước, người không được yêu cầu báo đáp quá phận, bằng không..... Hừ, hừ.”

Xuất Trần lúc này mới cười khê nói: “Thế mới là bé ngoan chứ, để ta nghĩ xem phải báo đáp gì mới xứng đây, hôm nay lợi dụng ta làm rõ thân phận cho người, làm cho Cuồng Sở không dám động đến người, người lòng dạ hẹp hòi nhưng tâm tư lại xoay chuyển rất nhanh, nếu đã như vậy, ta cũng không thể gánh chịu cái danh này vô ích như thế được, người liền làm nam sủng của ta đi.”

Lục Tiểu Thanh lập tức vẻ mặt sát khí nhìn Xuất Trần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người có ý gì?”

Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Người hiểu được ý của ta.”

Lục Tiểu Thanh trừng Xuất Trần nửa ngày, oán hận xoay người trừng tên nô lệ kia, phát hỏa nói: “Người tên là gì? Nói mau, ta hiện tại tâm tình không tốt.”

Nô lệ kia nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, mặt lạnh không trả lời, Lục Tiểu Thanh nhất thời híp mắt, hiếm khi mới thấy toàn thân nàng tràn ngập sát khí như bây giờ, Khuynh Tường ở bên cạnh lạnh lùng ngắt lời: “Nô lệ là không có tên, tên của bọn họ là do chủ tử ban cho.”

Lục Tiểu Thanh nghe thấy vậy, đang vì Xuất Trần mà phát hỏa, lập tức được dập tắt, thấy nô lệ kia mặt lạnh như băng đứng nguyên ở tại chỗ, trong con người tuy rằng không còn vẻ không cam lòng cùng phần nô như khi bị bán nữa, nhưng lại lạnh như băng không nhìn thấy được nội tâm, không khỏi chậm rãi đứng lên, Xuất Trần cũng đồng thời buông lộn tóc đang nghịch trong tay xuống, giống như là biết Lục Tiểu Thanh muốn làm cái gì vậy.

Lục Tiểu Thanh thời điểm đi qua bên người Khuynh Tường, thuận tay rút lấy bội đao vẫn đeo ở bên hông hất ra, Khuynh Tường sau khi liếc mắt nhìn Xuất Trần một cái, căn bản cũng không phản đối cứ để cho Lục Tiểu Thanh cầm đao đi, chậm rãi đi đến phía trước mặt tên nô lệ đó mới dừng lại, nô lệ kia cũng không lui về phía sau, chính là lạnh lùng nhìn nàng, trong con người nổi lên một tia âm lãnh.

Lục Tiểu Thanh ngồi xổm xuống bên chân nô lệ kia, đầu chỉ còn một chút nữa là chạm vào đầu gối hần, nô lệ kia chau mày không biết Lục Tiểu Thanh dựa vào gần như vậy để làm cái gì, đành lui ra phía sau một bước, Lục Tiểu Thanh vừa xắn ống tay áo vừa nói: “Làm gì? Đứng yên đừng nhúc nhích, đứng yên đừng nhúc nhích, tách hai chân ra.” lời này làm cho người ta nghe mà tưởng tượng xa xôi.

Sau khi đã xắn cao hai ống tay áo, cầm lấy bội đao của Khuynh Tường, ở tại chỗ nhảy ếch một bước, giơ đao lên liền chém xuống xiềng xích đang trói chân nô lệ kia. Keng keng hơn mười mấy đao liên tiếp vang lên mà xiềng xích vẫn không bị đứt, cầm lấy xiềng xích nhìn thoáng qua: “Không phải chứ, cũng chỉ hơn bạch ấn một chút, sao thứ này lại rắn chắc như vậy nhỉ?” Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua đao trong tay, lại nhìn thoáng qua xiềng xích, hai thứ đều không có biến hóa.

Nhú mày nhìn thoáng qua, lập tức đổi phương thức khác, trực tiếp quỳ trên mặt đất, cầm lấy bội đao dùng như cưa, ở trên xiềng xích không ngừng cưa qua cưa lại.

Nô lệ kia cúi đầu thấy Lục Tiểu Thanh quỳ gối dưới chân hần, một tay cầm lấy xiềng xích, một tay vung bội đao dùng như cái cưa, không khỏi khàn khàn cổ họng nói: “Người làm gì vậy?”

“Ngu ngốc, người không nhìn thấy ta đang tìm cách tháo gông cùm cho người hay sao? Ta là một người

thông minh, sao lại có thể mua một người gốc như ngươi về thế nhỉ, thật sự là gốc quá mức.” Đầu cũng không nâng Lục Tiểu Thanh quả là không hài lòng, mình cứ nhiên lại mua một người đầu óc có vấn đề về, nhưng lại đắt như vậy.

Nô lệ cắn chặt răng nhìn thoáng qua Xuất Trần cùng Khuynh Tường, Xuất Trần cùng Khuynh Tường một người nhắm mắt lại tựa vào đầu giường, một người nhìn Xuất Trần không chớp mắt, hai người đó cũng chưa có nhìn qua đây lần nào, bất quá ý cười bên khóe miệng kia lại thật sự không lừa được người.

“Mẹ nó, rốt cuộc đây là vật quái gì thế này? Như thế nào không bị sứt mẻ một chút thế này.” Hiếm thấy ở dưới tiết trời mùa đông mà toàn thân đỏ mồ hôi ròng ròng như thế này, cứ nhiên xiềng xích vẫn y như cũ không có bị sứt mẻ gì.

Nô lệ nhú mày nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh như trước không có dừng tay lại, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, khom người nói: “Ngươi đứng lên đi, để ta.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời ngẩng đầu lên, tò mò nhìn nô lệ hỏi: “Để ngươi làm sao? Ngươi làm sao mà làm được?” tuy nói vậy nhưng vẫn là đứng lên, nô lệ cầm lấy thanh đao trong tay Lục Tiểu Thanh, nhắm mắt điều tức một lúc, đột nhiên trong tay run lên chỉ thấy một đạo ánh đao từ không trung chọt lóe mà qua, Lục Tiểu Thanh chỉ nghe thấy keng một tiếng, xiềng xích trên chân nô lệ đã bị đứt làm hai đoạn.

Lục Tiểu Thanh trợn mắt nhìn nô lệ nói: “Ngươi..... quả là lợi hại, vậy ngươi.....”

“Hạ được.” thốt ra hai chữ lạnh lùng trực tiếp cắt ngang vấn đề tiếp theo mà Lục Tiểu Thanh muốn hỏi, nghĩ cũng đúng, nhìn chiêu thức vừa rồi nếu hắn không bị hạ được, thì có mấy kẻ buôn lậu nô lệ có thể chặn được đây.

Khuynh Tường vẫn luôn đứng ở bên cạnh Lục Tiểu Thanh trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, tiếp nhận bội đao keng một tiếng chém xuống, xiềng xích trên tay nô lệ bị đứt làm đôi. Lục Tiểu Thanh đứng ở một bên lau lau mồ hôi, xem ra không phải người khác gốc mà là mình gốc thì đúng hơn, biết rõ Khuynh Tường là cao thủ, mình lại ở chỗ này mà cứ mất nửa ngày, thật sự là mẹ già, bố già, ông nội nó, con bà nó, mất hết mặt mũi rồi còn đâu.

Giương mắt thấy nô lệ xoay người lại nhìn mình, Lục Tiểu Thanh đầu tiên là tự nhiên gật gật đầu, tiếp theo đột nhiên mặt mày sáng ngời, vui cười chạy tiến lên, vây lấy nô lệ xoay vài vòng, hắc hắc cười nói: “Không nghĩ tới ta hôm nay thật đúng là gặp may mắn, cứ nhiên mua được một cao thủ làm bảo tiêu, ha ha, buôn bán có lời, buôn bán có lời, tiểu tử ngươi cần phải nghe cho kỹ đây, về sau ngươi chính là người của ta, lời của ta chính là mệnh lệnh, ý tứ của ta chính là tôn chỉ của ngươi, hành động của ta chính là tọa độ của ngươi.....này, ngươi có ý gì thế hả? Ta là chủ tử của ngươi, ngươi buông tay ra cho ta, có nghe thấy không, buông tay ra, ta là chủ tử, ngươi cứ nhiên lại phạm thượng, này, này, này này, cứu mạng.....”

Chỉ thấy nô lệ kia mặt lạnh băng, thấy Lục Tiểu Thanh lải nhải vây quanh hắn xoay tới xoay lui, trong lúc vung vẩy tay chân vô tình chạm phải chỗ nào đó, nhất thời mặt càng lạnh thêm, nhanh như chớp duỗi tay ra trực tiếp tóm lấy cổ áo Lục Tiểu Thanh, cũng không quản Xuất Trần ở bên cạnh có phản ứng hay không, tóm lấy cổ áo Lục Tiểu Thanh lôi ra ngoài.

64. Chương 094

Chương 94: Tiến cung

Xuất Trần mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh bị nô lệ kia tóm cổ áo lôi ra ngoài, trong mắt tràn ngập ý cười, Khuynh Tường nhìn thoáng qua Xuất Trần nói: “Vương, tên nô lệ này không đơn giản.” Xuất Trần gật gật đầu, thờ ơ nói: “Đừng kêu là nô lệ, nam sủng của ta tuyệt đối sẽ không để người của nàng phải chịu ủy khuất đâu.”

Ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh một bên hầu hạ Xuất Trần uống thuốc, một bên liếc mắt nhìn Xuất Trần một cái, lại liếc mắt nhìn nô lệ đang đứng ở bên cạnh một cái, nô lệ kia đã được Lục Tiểu Thanh cấp cho

trang phục để mặc, quần áo của Khuynh Tường mặc ở trên người hẳn lại tăng thêm một phần quý khí, nhìn rất vừa mắt, ánh mắt của Lục Tiểu Thanh ở trên người hai người không ngừng chuyển động, Xuất Trần khép hờ mắt đột nhiên lên tiếng hỏi: “Đang nhìn gì vậy?”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười nói: “Mới sáng sớm tinh mơ đã có hai soái ca để cho ta ngắm, thật sự là vui vẻ thoải mái a. Xuất Trần, người xem Lục Tiểu Lam có phải rất được đúng không, chính là vẻ đẹp cường tráng khỏe khoắn, tuy không thể bì được với người, bất quá hơn hẳn ta.”

“Lục Tiểu Lam? Là do người đặt?” Xuất Trần khó có được kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, quay qua nhìn Lục Tiểu Lam vẻ mặt hờn giận đang đứng ở một bên, nhất thời khẽ nở nụ cười.

“Đúng vậy, hỏi hẳn tên là gì thì hẳn không nói, cho nên ta đành phải tự đặt cho hẳn một cái tên, tên này dễ nghe đúng không? Ta gọi là Lục Tiểu Thanh, hẳn tự nhiên sẽ kêu là Lục Tiểu Lam, trò giỏi hơn thầy, người khác vừa nghe là đã biết ta là chủ tử của hẳn, ta nhưng là đã suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra được cái tên đó đấy.”

Ý cười bên môi Xuất Trần càng đậm, một nam tử cao to lực lưỡng, rõ ràng là một nam tử mang theo khí chất bừ hân lớn lên từ thảo nguyên, cư nhiên lại được đặt cho cái tên Lục Tiểu Lam, khó trách hôm nay đi theo phía sau Lục Tiểu Thanh vào đây, vẻ mặt dửng dưng sát khí, chính là người đi phía trước lại không cảm thấy.

“Vương, Đại Vương ngày kia muốn sắc phong tân phi tử, có mời Vương đến tham dự.” Ngoài cửa Khuynh Tường cầm theo tấm thiệp vàng thiệp bạc tiến vào trong phòng, vừa thấy Lục Tiểu Thanh dùng đôi mắt hoa si nhìn hai người phía đối diện, nhất thời cười nói: “Lục phu nhân tôn kính của ta ời, Đại Vương cũng mời người ngày đó hạ cố tới dự.”

Lục Tiểu Thanh lập tức nghiêng đầu, tròng Khuynh Tường hỏi: “Có ý gì?”

Khuynh Tường nghiêm trang nói: “Ngày hôm qua mọi người được chứng kiến Vương cực kỳ yêu thương Lục phu nhân, hiện tại tin này đã truyền khắp Lăng Tiêu thành, không ai là không biết, Vương không thích hồng trang mà lại thích nam trang, cho nên đại vương cực kỳ tò mò, là dạng nam tử gì mà lại hấp dẫn được Vương, cho nên cố ý căn dặn người đưa thiệp mời chuyển lời đến Vương, ngày hôm đó Vương nhất định phải mang theo vị Lục phu nhân này đến tham dự, để cho Đại Vương được biết một chút về người trong câu chuyện chỉ trong có hai ngày đột nhiên lại xuất hiện đệ nhất nam sủng trong truyền thuyết.” Cố ý nhấn mạnh vào hai chữ nam sủng, ánh mắt lại khá là tôn kính khom người hướng về phía Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh nhất thời cả người tràn ngập sát khí, cả giận nói: “Cái gì mà Lục phu nhân? Người bót ăn nói lung tung đi, bản thân ta nhưng là một hoàng hoa khuê nữ, người nếu dám bôi nhọ thanh danh của ta, ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết.”

“Nam sủng xưng hô cao nhất chính là phu nhân.” Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, chính là giọng nói của Lục Tiểu Lam từ hôm qua đến giờ không buồn lên tiếng.

Lục Tiểu Thanh hít sâu một hơi, hung hăng tròng Lục Tiểu Lam một cái, tiểu tử này tuyệt đối là đang chế giễu mình đây mà, từ hôm qua hẳn đã biết mình là nữ tử, tuy không phải là chán ghét, bất quá chính là không quen nhìn mình cùng Xuất Trần ở chung một chỗ, rõ ràng là một nữ tử lại thoải mái ăn đậu hũ của nam nhân như thế, mà nam nhân bị ăn đậu hũ cũng không để ý đến việc mình bị người nào đó ăn đậu hũ một cách trắng trợn như thế, đúng là hai kẻ biến thái, không chỉ vậy duy trì tác phong ngạo lạnh của hẳn, lại còn cách mình rất xa, tận lực cách xa, cách càng xa càng tốt.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua vẻ mặt bàng quang của Xuất Trần, không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: “Đi thì đi, chỉ là đi dự tiệc thôi mà, bất quá ta cũng không đưa lễ vật đâu, Xuất Trần, nếu đã đến đó với danh nam sủng của người, người đương nhiên phải hào phóng chuẩn bị lễ vật cho cả hai chúng ta, có phải không?” Vừa nói vừa bò đến trên đầu gối Xuất Trần, liếc mắt đưa tình với Xuất Trần.

Xuất Trần cúi đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt quyến rũ của Lục Tiểu Thanh, ra hiệu nàng rót ừng một chén trà, sau đó mới mỉm cười nói: “Có thể, bất quá sẽ phải ghi vào sổ nợ.” không nghe thấy tiếng rống giận như đã dự kiến, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh cười tủm tỉm tựa vào trên đầu gối Xuất Trần, phong tình vạn chủng nói: “Không sao, trước nhớ kỹ, nếu đã nhớ rồi có phải hay không nên để tự ta đi chuẩn bị một chút lễ vật, ta muốn tự tay mình lựa chọn lễ vật.”

Xuất Trần mỉm cười nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh gật đầu nói: “Được, tự mình đi tìm Sở tổng quản yêu cầu đi.” Lục Tiểu Thanh nhanh như chớp gửi lại một nụ hôn gió, hứng thú dạt dào lời Lục Tiểu Lam vội vàng ra khỏi cửa.

“Hắn là nam nhân, người cứ như thế chính là đang đùa với lửa.” Nhìn thoáng qua Lục Tiểu Lam vẻ mặt lãnh khốc đang cùng mình đi tìm Sở tổng quản, Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Không có sự che chở của hắn, ở Lăng Tiêu thành này có rất nhiều người nhắm nhe tới ta, ta muốn có một hậu thuẫn vững chắc, lại càng thích nam nhân vừa đẹp vừa thông minh, Xuất Trần chính là sự lựa chọn tuyệt vời nhất, còn về phần quan hệ của hai chúng ta, chúng ta đã phân rõ rồi.”

Lục Tiểu Lam nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh nói chuyện sôi nổi, có một số chuyện hiện tại phân rõ, nhưng có một số chuyện sau này không biết chừng lại dây dưa không rõ.

Sáng sớm ngày thứ ba, Lục Tiểu Thanh ăn mặc giản dị nhưng cũng không làm mất đi phần xinh đẹp, một đường chạy vọt vào trong phòng Xuất Trần, lớn tiếng nói: “Xuất Trần, có đẹp hay không, có xinh đẹp như người hay không?” Vừa nói vừa xoay vài vòng trước mắt Xuất Trần.

Xuất Trần nghiêng đầu tựa vào đầu giường, mỉm cười nói: “Rất được, có tiềm chất làm nam sủng.” Chỉ thấy Lục Tiểu Thanh mặc một thân trường bào màu lam nhạt, bên ngoài khoác áo choàng lông cừu cũng là một màu lam nhạt, cổ áo dựng thẳng lên che khuất nửa bên mặt, rất có hương vị tay ôm đàn che nửa mặt hoa, trên đầu không có mang bất cứ đồ trang sức gì, chỉ dùng một chiếc trâm xuyên qua viên dạ minh châu cố định mái tóc, một thân nam trang người ngọc, thật sự vô cùng tuấn mỹ, vô cùng tà khí.

Lục Tiểu Thanh cũng không có tức giận, chạy đến bên cạnh Xuất Trần nói: “Xuất Trần, lần đầu tiên ta tự búi tóc cứ nhiên lại là vì người, người nói xem người nên bồi thường cho ta cái gì đây?”

Xuất Trần vừa đứng dậy tiếp nhận quần áo Lục Tiểu Thanh đưa tới, vừa cười nói: “Không có, cùng lắm thì cho phép người mang theo Tiểu Lam làm bảo tiêu cho người vậy.”

Duỗi tay ra chỉnh trang lại y phục cho Xuất Trần, Lục Tiểu Thanh cũng biết Xuất Trần này chính là một con cáo già thành tinh, có thể để mình chiếm được tiện nghi thì mặt trời mọc ở đằng tây rồi, thấy Xuất Trần một thân áo choàng màu trắng phối hợp với đai lưng màu đỏ, càng tăng thêm phần tuyệt mỹ cho hắn, Lục Tiểu Thanh không khỏi khen: “Xuất Trần, người thật sự là có tiềm chất làm họa thủy.”

Xuất Trần khẽ cười cười, nói: “Đi thôi, tuy rằng chỉ là lễ sắc phong phi tử, cũng không nên để bị muộn quá lâu.” Vừa nói vừa bước trước đi ra ngoài, Lục Tiểu Thanh không khỏi lú lờ, Xuất Trần này thật là có khí chất, Đại Vương phong phi tử hắn cứ nhiên lại dám đến muộn, xem ra thật sự không thể coi thường người này.

Mang theo Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam, Lục Tiểu Thanh cùng Xuất Trần ngồi ở trên xe ngựa, một hàng mấy người liền xuất phát về hướng hoàng cung, không biết là đã đi bao lâu, đến khi xe ngựa đi qua một tường thành thì dừng lại. Lục Tiểu Thanh cười với Xuất Trần, nhất thời một tay quần lấy cánh tay Xuất Trần, hai người chậm rãi từ trên xe ngựa đi xuống.

Hoàng cung thật đẹp, tuy rằng nàng cũng chưa được vào trong hoàng cung Đại Đường, nhưng là chỗ này quả thật không hổ là hoàng cung, Lục Tiểu Thanh liền theo Xuất Trần đi về phía trước, đưa mắt đánh giá xung quanh, hết nhìn đông lại đến ngó tây, sóng mắt lưu chuyển đem tất cả thu vào đáy mắt, lại ra vẻ là mình rất quen thuộc nơi này vậy.

Cả tòa hoàng cung được xây bằng đá cẩm thạch, không có vẽ tinh hoa hay tinh xảo đến từng đường nét của Đại Đường, đó là một loại vẻ đẹp thô khoáng đầy phóng khoáng, phong cách thật cứng sáng, nếu như so sánh với hoàng cung của Đại Đường thì chỉ có thể nói : một là nam tử ôn nhuận như ngọc, một là nam tử cuồng dã phóng khoáng, hai người, không ai hơn ai, đều mỹ lệ, đều có sự nổi bật riêng.

Trước mắt là một tòa cung điện lớn, nguy nga, Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Xuất Trần, Xuất Trần trên mặt đã không còn vẻ tà mị như trước, thay vào đó trên mặt mang theo mỉm cười thần nhiên, cả người tản mát ra một loại khí chất rất bình thản, rất ôn nhu, ôn nhu đến mức cao không thể chạm tới, mỉm cười sâu không thấy đáy.

Lục Tiểu Thanh giờ khắc này đột nhiên phát hiện ra Xuất Trần hóa ra lại rất cô độc, tuy rằng địa vị, vinh

quang cái gì cũng đều có, nhưng là khí chất vô hình trung phát ra kia lại nói cho nàng biết, nam nhân này thật sự rất cô tịch, là vì dung nhan tuyệt thế kia chăng? Hay là bởi vì thân thể không thể chịu nổi gánh nặng trên vai?

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh có chút đăm chiêu nhìn hẩn, không khỏi khẽ cười nói: “Còn nhìn chưa đủ sao?” Lục Tiểu Thanh nhất thời nhoẻn miệng cười: “Ngắm không đủ.” Hai người một người cúi đầu mỉm cười, một người ngẩng đầu cười khê, hai dung nhan tuyệt thế như vậy duy mỹ, như vậy chường mắt.

“Xuất Trần, đệ lại đến muộn hơn cả ta.” Lục Tiểu Thanh nhìn lại, thì ra là Gia Luật Cuồng Sở đang đứng ở cửa cung điện, trong tay cầm một chén rượu nhìn bọn họ.

Xuất Trần thản nhiên cười nói: “Nhị vương huynh đến sớm thế.” Lục Tiểu Thanh ở bên cạnh mỉm cười, hướng Gia Luật Cuồng Sở thi lễ một cái, nói: “Bái kiến Khuynh Nam Vương.”

Gia Luật Cuồng Sở nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang khom người, lại nhìn thoáng qua tay Xuất Trần vẫn đặt ở bên hông Lục Tiểu Thanh, lạnh lùng nói: “Miễn lễ.”

“Tạ Khuynh Nam Vương.” Vẫn duy trì tư thế tao nhã đứng dậy, Lục Tiểu Thanh lại ôm lấy thắt lưng Xuất Trần, mỉm cười nhìn Gia Luật Cuồng Sở, thấy đôi mắt âm trầm của đối phương, trong mắt lại là khiêu khích lại là đắc ý, tuy rằng cũng đã hành lễ với đối phương, nhưng cũng không để ở trong lòng.

“Nhị vương huynh, buổi lễ cũng đã bắt đầu rồi. Chúng ta cũng không nên đứng ở cửa đại điện này, cản trở đường của tân tấu tử.” Xuất Trần mỉm cười nói.

Gia Luật Cuồng Sở gật gật đầu nói: “Xuất Trần nói đúng, chúng ta vào trong đại điện nói chuyện.” Vừa nói vừa đi trước vào trong đại điện.

“Thất ca ca, Nhã Chỉ rất nhớ huynh.” Mới bước vào đại điện được có vài bước, Lục Tiểu Thanh chỉ thấy một thân ảnh đang lao tới, cảm giác được cánh tay trên hông mình đang bị người phía trước kéo lấy, Lục Tiểu Thanh lập tức thể hiện vẻ mặt ghen tuông bước lên trước một bước, che ở trước người Xuất Trần.

Thân ảnh đỏ thắm kia ngay tức khắc đứng sững lại, Lục Tiểu Thanh lúc này mới nhìn thấy rõ, trước mắt là một tiểu cô nương mười bảy, mười tám tuổi, mắt ngọc mây ngài, ánh mắt to tròn lại long lanh, sống mũi cao thẳng, miệng hơi rộng, toàn thân từ trên xuống dưới để lộ ra một tia hào sảng. Tuy rằng có kém mình, nhưng tuyệt đối cũng là một mỹ nhân, Lục Tiểu Thanh âm thầm đánh giá đối phương.

“Người là ai?” Chỉ thấy nàng kia vẻ mặt đỏ bừng vì giận dữ, trừng mình, hùng hổ hỏi.

Lục Tiểu Thanh trở lại ôm lấy thắt lưng Xuất Trần, vẻ mặt ôn nhu nhìn Xuất Trần hỏi: “Trần, nàng là ai?” Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam đi theo phía sau hai người, đồng thời lui về phía sau vài bước, không phải là bọn họ không muốn bảo hộ chủ tử của mình, mà là bọn họ biết hai người này lại sắp diễn trò ghê tởm cho người khác xem.

Xuất Trần mỉm cười gạt vài sợi tóc trước mặt của Lục Tiểu Thanh ra sau tai, mắt nhìn tiểu nữ tử đang mở trừng mắt nhìn hai người bọn họ: “Nàng gọi là Lục Tiểu Thanh.” Lại không giới thiệu có quan hệ gì với hẩn, chỉ cần là người có mắt liếc mắt một cái là đã nhìn ra.

Sau đó quay sang nhìn nữ tử kia nói: “Đây là Tề Nhã Chỉ, muội muội của nhị vương phi.”

Lục Tiểu Thanh rất nhanh ở trong lòng tính toán, mình giống như không cần phải hành lễ với Vương phi muội muội này thì phải, dù sao thân phận của mình bây giờ chính là nam phi của Xuất Trần, tự nhiên không cần phải hành lễ, lập tức mỉm cười gật đầu với Tề Nhã Chỉ, hai tay lại chặt chẽ ôm lấy thắt lưng Xuất Trần.

Tề Nhã Chỉ thấy động tác của hai người vô cùng thân mật, lập tức cả giận nói: “Thất ca ca, người này rốt cuộc là loại người nào? Hẩn dựa vào cái gì mà ôm huynh, trong lòng thất ca ca chỉ có Nhã Chỉ mà thôi.”

Lục Tiểu Thanh lập tức nhướn mi nhìn Xuất Trần, trong mắt hiện lên một tia ý cười nồng đậm, trên mặt lại ai oán cực kỳ nhìn Xuất Trần, lén nhéo một cái ngang hông Xuất Trần, Xuất Trần cúi đầu nhìn Lục Tiểu Thanh, thấy trông mắt Lục Tiểu Thanh lóe sáng, không khỏi mỉm cười khẽ sát tai nàng nói: “Giúp ta giải quyết, hộp trà lá thượng hạng kia sẽ không phải bồi thường nữa.”

Ngay lập tức ý cười trong mắt Lục tiểu Thanh càng vui vẻ hơn, nhẹ nhàng kéo Xuất Trần về phía sau, nhíu mày nói với Tề Nhã Chỉ: “Người muốn hỏi ta là gì của Xuất Trần đúng không, ta đây nói cho người biết, quan hệ của ta cùng Xuất Trần cực kỳ mật thiết, chúng ta mỗi ngày ăn cùng một chỗ, ở cùng một chỗ, còn có..... Ngủ ở.....” sắc mặt ửng hồng, quay đầu nhìn thoáng qua Xuất Trần, bộ dáng ngượng ngùng cùng mê người kia khó lời nào có thể diễn tả được.

Ta là nha hoàn tùy thân của Xuất Trần, tất nhiên là phải ăn cùng một chỗ, ta cũng sống ở Dật Bắc vương phủ, tự nhiên cũng coi như là ở cùng một chỗ, ngủ cùng một chỗ cũng không phải là nói dối, các người muốn nghĩ như thế nào thì tùy, cũng không phải là ta nói. Lục Tiểu Thanh mặt hoa đào, mắt chớp chớp, thật giống như là ngượng ngùng với nữ tử ở trước mắt vậy.

Thấy Gia Luật Cuồng Sở lạnh lùng nhìn mình, trong mắt sự lãnh khốc nói không nên lời, tựa như ác ma muốn ăn thịt người vậy, Lục Tiểu Thanh lập tức thu hồi ánh mắt lại, không có việc gì nhìn hẩn làm cái gì vậy không biết, thật chán mình mà.

Lời này vừa nói ra, những người đang tập chung trong đại điện toàn bộ đều hít một ngụm khí lạnh, đây chẳng phải là đang công nhiên công khai quan hệ của hai người hay sao, thấy Xuất Trần vẻ mặt tươi cười cầm lấy tay Lục Tiểu Thanh, không khỏi khẳng định tin đồn về hai người này là sự thật rồi, Dật Bắc Vương dưới một người trên vạn người, thật sự lại là long dương chi phích.

Tề Nhã Chỉ kia đầu tiên là sững sốt, tiếp theo dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Xuất Trần, thấy Xuất Trần không nói gì, ngược lại sau khi mỉm cười với nàng một cái, liền kéo tay nam tử kia đi về vị trí của hắn, không khỏi hai bước chạy lên túm lấy ống tay áo của Xuất Trần, vội la lên: “Không, mọi người không tin, đây không phải là sự thật, thất ca ca.....”

“Đừng co kéo như vậy chứ, ta thích nhất bộ quần áo này của Trần đó.” Lục Tiểu Thanh gạt tay Tề Nhã Chỉ ra. Che ở trước mặt Xuất Trần hung tợn trừng mắt nhìn Tề Nhã Chỉ, dốc sức sắm vai nhân vật nam sủng nổi máu ghen, sau đó lôi kéo Xuất Trần bỏ đi.

“Nhã Chỉ, lại đây.” Một giọng nói dễ nghe truyền đến, Lục Tiểu Thanh khóe mắt nhìn lại, chỉ thấy tiếng nói đấy là được phát ra từ nữ nhân đang ngồi ở bên cạnh Gia Luật Cuồng Sở, lớn lên có chút giống Tề Nhã Chỉ, bất quá so với Tề Nhã Chỉ thì lại hơn một phần thành thực, thoát nhìn cũng cao quý hơn Tề Nhã Chỉ rất nhiều.

“Không, thất ca ca, Nhã Chỉ vẫn là thích thất ca ca nhất, mặc kệ thất ca ca thích ai, Nhã Chỉ cũng đều tuyệt đối sẽ không buông tha.”

Ha ha, nhìn thoáng qua vẻ mặt kiên quyết của Tề Nhã Chỉ, Lục Tiểu Thanh trong lòng âm thầm tán dương, tính cách này ta thích, dám yêu dám hận, không hổ là cô gái lớn lên từ thảo nguyên, đủ hào phóng, thổ lộ ở trước mặt nhiều người như vậy, tuyệt không thẹn thùng. Một bên thầm khen một bên còn không quên giảm bớt món nợ ình, kiên trì biểu diễn tới cùng, sau khi lôi kéo Xuất Trần ngồi xuống, tựa vào trong lòng Xuất Trần, lơ đãng nhìn thoáng qua Tề Nhã Chỉ vẫn đang đứng ở tại chỗ, trong ánh mắt theo đúng lý biểu hiện ra bất mãn cùng phần nộ của mình.

“Thanh, đến uống thử rượu này.” Xuất Trần rất phối hợp nâng chén rượu của mình lên đưa cho Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh quay đầu cười vô cùng sáng lạn với Xuất Trần, cũng không vươn tay ra đón, liền cầm nhẹ tay Xuất Trần đang cầm chén rượu đó, nâng lên uống một hớp, vẻ mặt đắc ý cùng ôn nhu nhìn lướt qua Tề Nhã Chỉ sắc mặt vô cùng khó coi.

Không khí trong đại sảnh lập nhất thời tĩnh đến kỳ lạ, những người đang ngồi ở trong đại sảnh dù cố ý, hay vô tình đều đưa mắt nhìn về phía hai người đang thân mật kia, Lục Tiểu Thanh rúc vào đầu gối Xuất Trần, một bên thưởng thức áo choàng da cừu màu trắng của Xuất Trần, một bên vẫn duy trì tươi cười mê người nhìn mọi người.

Trong đại điện Xuất Trần cùng Gia Luật Cuồng Sở ngồi đối diện nhau, chia nhau ngồi đầu ở hai hàng, chỗ ngồi kế tiếp có nam có nữ, có già có trẻ, bất quá có Xuất Trần đại soái ca làm bạn ở bên cạnh, cho nên những người khác đều là bộ dạng cứt chó cẩu, thật sự không đáng để nhìn. Lục Tiểu Thanh cũng liền nhìn lướt qua rồi thu hồi ánh mắt lại, thấy ngồi bên cạnh Gia Luật Cuồng Sở chính là Tề Nhã Chỉ, hiện tại nàng

ta vẽ mặt oán hận trừng mình, Lục Tiểu Thanh lập tức nâng một chén rượu trắng lên, mặt lộ mỉm cười nói với Xuất Trần: “Trần.”

Xuất Trần từ lúc ngồi xuống đến giờ cũng không có ngẩng đầu lên, ánh mắt chỉ đặt tại ở trên người Lục Tiểu Thanh, trên mặt tươi cười không lạnh không nhạt vừa đủ để làm cho người khác mơ màng, chỉ có Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu đón nhận ánh mắt Xuất Trần mới thấy được, trong mắt Xuất Trần tràn ngập ý cười, bất quá không phải căn cứ vào sừng ái trong lòng mà phát ra, mà là đang cười mình sắm vai nhân vật thật sự rất thích hợp.

Lục Tiểu Thanh xoay người lại, ngẩng đầu lên nhìn Xuất Trần, che mắt tầm mắt của mọi người, nghe rằng nhếch mép không khác gì quái thú với Xuất Trần, hai mắt bắn ra quang mang hung ác, ý bảo Xuất Trần nhanh uống chén rượu trong tay mình, không tiếng động nói: “Người nếu không uống, ta cho người đẹp mặt.” Hai người Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam ở phía sau, vừa vặn được chiêm ngưỡng bộ dáng đó của Lục Tiểu Thanh, mặt vẫn không đổi sắc làm như không có nhìn thấy, Lục Tiểu Thanh không khỏi ở trước ngực giơ ngón tay cái lên, giỏi, quá lợi hại, vậy mà mặt không đổi sắc.

Ý cười trong mắt Xuất Trần càng lúc càng đậm, đột nhiên tăng thêm lực tay ôm Lục Tiểu Thanh vào lòng, tiếp theo cúi người liền uống cạn chén rượu trong tay Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh còn chưa kịp có phản ứng, chợt nghe Tề Nhã Chỉ ở phía sau cất tiếng: “Thất ca ca, Nhã Chỉ kính huynh một chén, Nhã Chỉ mấy năm đã không được gặp Thất ca ca, Nhã Chỉ nhớ huynh muốn chết.”

Lục Tiểu Thanh chậm rãi xoay người lại, khoe mắt thấy toàn bộ người ở trong đại điện đều đang nhìn về phía mình, trong mắt lại là vui sướng khi người gặp họa, lại là tìm tòi nghiên cứu, Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Tề Nhã Chỉ. Cũng không cùng nàng nói chuyện, nghiêng đầu nhìn Xuất Trần mặt lộ vẻ lo lắng nói: “Trần, thân thể của huynh sao có thể uống được nhiều rượu như vậy được chứ? Hai ngày trước lạnh vô cùng, cũng đã làm cho thân thể không thoải mái rồi.”

Xuất Trần khẽ cười nói: “Nhã Chỉ kính rượu sao có thể không uống đây, không thể không liều mạng được, cho dù thân thể không tốt cũng phải uống.” Vừa nói vừa tiếp nhận chén rượu từ tay Tề Nhã Chỉ, Lục Tiểu Thanh thấy Tề Nhã Chỉ trong mắt chợt lóe sáng, nhoen miệng cười, đắc ý trừng mình liếc mắt một cái.

Lục Tiểu Thanh âm thầm buồn cười, một bên Xuất Trần sau khi uống được một nửa liền nói: “Đã lâu không gặp, Nhã Chỉ giờ đã trở nên xinh đẹp nhường này, Nhã Chỉ kính rượu Thất ca ca cũng chỉ có thể uống được một nửa, Thanh, người cũng không phải người ngoài, nửa chén rượu này người uống giúp ta đi.” Vừa nói vừa đem chén rượu đưa tới bên môi Lục Tiểu Thanh.

Tề Nhã Chỉ biến sắc, quy củ của người Mạt Hạt, người khác kính rượu, trượng phu nếu không thể uống hết, thì từ từ có thể uống giúp. Chẳng phải ý tứ của Xuất Trần là đã coi tên nam tử kia là thê tử của hắn rồi hay sao, không ình bất kỳ một cơ hội nào.

Lục Tiểu Thanh ha ha mỉm cười nói: “Tất nhiên là được.” tiếp nhận chén rượu một ngụm uống cạn, hướng Tề Nhã Chỉ ý bảo đã uống cạn, sau quay sang cười với Xuất Trần, bởi vì không biết uống xong rồi còn phải đáp lời như thế nào, cho nên mới ngưng ngừng cười thay cho ý bảo, đem vấn đề đáp lời như thế nào vứt cho Xuất Trần.

Xuất Trần còn chưa có mở miệng, một giọng nói lạnh lạnh truyền đến: “Đại vương giá đáo.” Lập tức tất cả mọi người có mặt ở trong đại điện đồng loạt đứng lên, cung kính hành lễ với một thân ảnh màu vàng sáng, chỉ có Xuất Trần vẫn vững vàng ngồi ở trên bàn, ngồi thẳng lưng nhưng cũng không có đứng lên.

Lục Tiểu Thanh sửng sốt nhất thời không biết mình nên đứng hay là vẫn ngồi như hắn, thấy Gia Luật Cuồng Sở ở đối diện cũng đứng lên, không khỏi vẻ mặt khó hiểu nhìn Xuất Trần, Xuất Trần mỉm cười nâng tay lên, Lục Tiểu Thanh vội đứng lên, giả bộ cung kính hành lễ, ánh mắt lại tò mò liếc mắt nhìn thân ảnh màu vàng sáng kia một cái, lại nhìn thoáng qua Xuất Trần.

“Đại vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Các khanh gia miễn lễ.” Một giọng nói hùng hậu mà uy nghiêm truyền đến, trong lòng không khỏi tò mò liếc mắt nhìn thân ảnh ở phía trên một cái nữa, Xuất Trần thờ ơ dùng sức nhéo chân Lục Tiểu Thanh một cái, Lục Tiểu Thanh nhất thời đau không thêm để ý đến mọi người xung quanh, cúi đầu hung hăng trừng Xuất Trần.

Thấy mọi người ở chung quanh đều ngồi xuống, Lục Tiểu Thanh cũng đoan đoan chính chính ngồi xuống, lưng ngồi thẳng, đầu cúi thấp, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn ngực, bậc lễ nghĩa này là không thể bỏ được, đừng để cho người khác nói mình là không gia giáo, tuy rằng mình đúng là chẳng hiểu cấp bậc lễ nghĩa rồi tung rồi mù của thời cổ đại là mấy, bất quá tốt xấu gì đây cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy một vị vua, mình cũng đã từng gặp qua quan to, tuy rằng mỗi ngày gặp đều toàn vương tử, thân vương, đông nam tây bắc vương, hoàng đế nhưng chỉ có mới thấy qua một người thôi nha.

“Xuất Trần, bảo người bên cạnh đệ nâng cao đầu lên.” Lục Tiểu Thanh ngẩn người, câu đầu tiên của vị đại vương này thế nhưng lại là câu nói này, không đợi Xuất Trần lên tiếng bảo, vẻ mặt tò mò nhìn qua, thấy người ngồi trên ghế rồng đúng là người ngày ấy mình nói hấn lớn lên khó coi, nhất thời khóe miệng rút gân, nửa ngày lộ ra một nụ cười mê chết người không cần đèn mạng, ngây ngô cười với vị cao cao tại tượng ở phía trên.

Gia Luật Giá Huyền liếc mắt một cái thấy nam tử này thật là tuần mỹ, ánh mắt có chút đắm chiêu, đột nhiên cười nói: “Đây không phải là người mà Cuồng Sở đưa cho Xuất Trần hay sao?”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Đúng vậy, đệ còn muốn đa tạ nhị vương huynh đã cho đệ một người như vậy.”

Gia Luật Giá Huyền nhìn Lục Tiểu Thanh vài lần, lông mi nhướng lên, lộ ra một tia tươi cười như có như không, nói với Xuất Trần: “Vậy Xuất Trần muốn phong hào gì cho hấn?”

Lời này vừa nói ra, đám người ở phía dưới nhất thời trở lên náo động, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Gia Luật Giá Huyền, tuy rằng nói về lý thì nam sủng vốn là chuyện công khai, nhưng là sẽ có ai lại công khai thảo luận phong hào đây, Dật Bắc Vương đem nam sủng này tới đây, đã là vượt qua ranh giới xưa nay chưa từng có ai làm như vậy, đại vương cư nhiên lại còn có thể hỏi hấn phong cho tên nam sủng kia danh hào gì, chuyện này không phải là đã quá lộn xộn rồi hay sao, đại vương cũng đã quá trân trọng Dật Bắc Vương thái quá rồi.

Xuất Trần mỉm cười nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cũng mở to hai mắt nhìn hấn, chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Đại vương này cư nhiên cấp phong hào cho nam sủng, trong lịch sử cũng chưa từng có nghe qua nơi nào có một người kiệt xuất như vậy? Chẳng lẽ làm nam sủng đúng là có tiền đồ.

Xuất Trần quay đầu nhìn Gia Luật Giá Huyền bên môi lộ vẻ cười đã hiểu rõ, lắc đầu mỉm cười nói: “Không cần, đến lúc thích hợp đệ tự nhiên sẽ phong hào cho nàng.” Gia Luật Giá Huyền gật gật đầu cũng không truy vấn nữa, Lục Tiểu Thanh ngồi ở tại chỗ suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra ý tứ của hai người này là gì.

Cầm chén rượu lên tiếp Gia Luật Giá Huyền ba lượt, chỉ thấy một thân ảnh màu tím nhạt được hai nha đầu hầu hạ, chậm rãi đi lên đại điện, toàn bộ mọi người ở trên đại điện ngồi im khom người, cũng không đứng lên cũng không hô vang, nhỏ giọng hỏi Xuất Trần, mới biết được nữ tử này chính là người hôm nay được tân sắc phong phi tử, bất quá ở nơi này lễ tân sắc phong phi tử cũng không phải là việc lớn gì, căn bản nghi thức kém long trọng hơn rất nhiều so với nghi thức sắc phong vương hậu, cũng chỉ long trọng bằng nghi thức quan đại thần thú thê, hoặc có thể nói đây không khác nghi thức quần thần tỵ hợp là mấy, cùng nhau vui vẻ một phen mà thôi.

Nhìn phi tử trước mắt cũng được coi là mỹ nhân, chỉ thấy nàng đứng ở giữa đại điện hành lễ với Gia Luật Giá Huyền, người ở phía sau Gia Luật Giá Huyền nhất thời vỗ tay hai tiếng, có một người mang tỳ bà tiến lên trao cho nàng, tân phi tử ôm tỳ bà ngồi ở giữa đại điện bắt đầu biểu diễn, Lục Tiểu Thanh không khỏi vừa cảm thấy mới lạ vừa hoan hỉ, cư nhiên phi tử còn biểu diễn tài nghệ cho quần thần thưởng thức, đây chính là chuyện ngàn năm khó gặp đó nha.

Đang chỉnh trang lại tư thế để thưởng thức, Tề Nhã Chỉ đột nhiên đứng lên đi về phía trước, quỳ xuống trước mặt Gia Luật Giá Huyền, nói: “Đại vương, một mình tân tấu tử biểu diễn không có ý nghĩa lắm, không bằng để cho Nhã Chỉ cùng Lục phu nhân biểu diễn với tân tấu tử để tăng thêm phần hứng thú.” Vừa nói đồng thời vẻ mặt khiêu khích nhìn về phía Lục Tiểu Thanh ý như muốn nói: “Như thế nào?”

65. Chương 095

Chương 95: Đạo văn chính là vương đạo

Gì, người muốn biểu diễn thì cứ biểu diễn, cần gì phải kéo theo ta? Đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Lục Tiểu Thanh lập tức vẻ mặt hờn giận trừng Tề Nhã Chỉ, còn chưa kịp mở miệng phản bác, trên đỉnh đầu đã truyền đến tiếng của Gia Luật Giá Huyền: “Được, bốn vương chuẩn tấu.”

Không phải chứ, ta hiện tại nhưng là một nam tử nha, như thế nào lại có thể cùng hậu phi gì đó lôi kéo ở một chỗ như thế được, nàng lại không biết nếu nói thân phận hiện tại là nam sủng của Xuất Trần, như vậy chính là vị trí của hậu phi rồi, tất nhiên là phải cùng chiến tuyến với đám nữ nhân đó, nghe vậy liền trừng Gia Luật Giá Huyền, đang muốn lên tiếng, thì Xuất Trần ở bên cạnh khẽ kéo thắt lưng Lục Tiểu Thanh, mỉm cười khẽ nói ở bên tai nàng: “Nghênh chiến, hương liệu không cần phải bồi thường, thắng, quần áo bị làm hỏng cũng sẽ được miễn.”

“Được.” Tiểu Thanh lập tức xoay người lại, mặt tỏa sáng nhìn Tề Nhã Chỉ, Tề Nhã Chỉ thấy Lục Tiểu Thanh một lời đáp ứng, sắc mặt không khỏi cười lạnh đầy ý châm biếm, Lục Tiểu Thanh nhìn thấy mà nhũn mày, cho dù mưu kế của người được thực hiện, cũng không cần phải lộ ra tươi cười rõ rệt như vậy chứ, đúng là không cùng cấp bậc với mình.

Tề Nhã Chỉ nói tiếp: “Nếu Lục phu nhân đã đáp ứng, ta xem tân tấu tử vẫn như trước tấu một khúc tỳ bà, Nhã Chỉ liền phối hợp một điệu Kiếm Vũ với khúc nhạc đó của tân tấu tử, không biết Lục phu nhân có tài nghệ đặc biệt gì để thể hiện đây?”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe là Kiếm Vũ, lại còn muốn phối hợp với khúc tỳ bà, lập tức trên mặt vẫn duy trì nét cười tự tin, nhưng trong lòng lại rất nhanh xoay chuyển, từ xưa đến nay chưa từng có nghe qua múa vũ theo khúc tỳ bà bao giờ cả, Kiếm Vũ này yêu cầu kỹ thuật cũng rất cao, rõ ràng là muốn nhìn thấy núi cao chỉ lên ngược nhìn, mình cũng chỉ biết một chút thơ ca, nhưng những người này nghe có hiểu không đây? Hay là múa cột? Trong đại sảnh này lại toàn là cây cột to như vậy, mình không có bản lĩnh lớn đến mức ôm loại cột đó múa đâu, đàn cổ, đàn tranh, cũng không được, vậy phải chọn cái gì mới không bị mất mặt mũi đây.

Lục Tiểu Thanh còn chưa có trả lời, Xuất Trần đột nhiên mở miệng hỏi: “Không biết tân tấu tử muốn đàn khúc gì?”

Mỹ nhân tử y kia mỉm cười nói: “Hồi Dật Bắc Vương, ta đàn chính là phổ khúc [Quy lai], nhạc khúc có vẻ ổn trọng.”

Xuất Trần gật gật đầu, không nói một tiếng nào nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh một cái, biết tên ca khúc sẽ biết luận điệu, tự nhiên là sẽ biết lựa chọn mình tinh thông cái gì nhất để mà phối hợp, hần nào biết Lục Tiểu Thanh ở trước mắt này là người cái gì cũng không biết.

Lục Tiểu Thanh giương mắt thấy Tề Nhã Chỉ vẻ mặt khinh miệt nhìn mình, ánh mắt đảo qua đảo lại khắp đại điện, thấy phía sau Gia Luật Giá Huyền có một cái trống to, lập tức chỉ ngón tay về phía đó nói: “Vậy ta sẽ dùng cái này để giúp vui với mọi người.” mọi người trong đại sảnh vừa thấy Lục Tiểu Thanh muốn dùng cái trống bài trí đó để phối hợp với khúc tỳ bà, không khỏi đều vẻ mặt mới lạ nhìn nàng, chiếc trống này bình thường nhưng là để làm vật trang trí, phải có tài năng thiên phú mới có thể điều khiển được chiếc trống này, nhiều năm như vậy cũng chỉ có Gia Luật Xuất Trần đã từng gõ được một lần, hiện tại nam sủng của hần cư nhiên cũng muốn đập, xem ra nam phi này không chỉ có diện mạo tuyệt mỹ thôi đâu.

Gia Luật Giá Huyền cũng có chút kinh ngạc, nhìn Xuất Trần liếc mắt một cái nói: “Được, bốn vương chuẩn.”

Tề Nhã Chỉ thấy Lục Tiểu Thanh cư nhiên lại chọn đập trống, lập tức thu hồi lại sắc mặt khinh miệt, tiếp nhận trường kiếm từ tay thị vệ, đứng ở giữa đại điện, tự nhiên tản mát ra một cỗ hương vị nữ kiệt, tân phi tử thối lui đến một bên đại điện, mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh, chỉ còn chờ Lục Tiểu Thanh đứng ở trước chiếc trống, hai người liền có thể bắt đầu.

Xuất Trần vỗ vỗ bả vai Lục Tiểu Thanh, trong mắt là nụ cười ôn nhu, Lục Tiểu Thanh đứng dậy nói khẽ vào tai Xuất Trần: “Đừng quên, nợ hương liệu đã thanh toán xong.” Xuất Trần không khỏi mỉm cười, ở trong mắt người bên ngoài lại thấy hai người này tình cảm thật đúng là thắm thiết.

Tiếp nhận dùi trống từ tay thị quan đưa qua, Lục Tiểu Thanh phi thường có phong độ, gật gật đầu với hai người ở phía dưới, ý bảo có thể bắt đầu.

Tân phi tử kia lập tức hai tay ở trên tỳ bà vung lên, tiếng nhạc uyển chuyển du dương lại mang vài phần mạnh mẽ vang lên, Tề Nhã Chỉ lắng lặng đứng ở tại chỗ giữa đại điện, nghiêng tai nghe vài tiếng, trường kiếm trong tay đột nhiên vung lên múa may trên không trung theo điệu tỳ bà, người đi theo kiếm, lực đến thần đến.

Chỉ thấy nàng phối hợp với âm nhạc của tân phi tử, trường kiếm trong tay khi uốn vào khi vung ra, thân pháp như rồng uốn lượn, như sóng đánh bờ cát, một cái vẩy tay một cái quay đầu, trước một khắc khẽ nâng chân dài, ngay sau đó thân pháp như điện, vũ bước đoan trang lại không mất đi sự ngả ngớn, kiếm pháp cực mạnh lại không mất đi sự linh động, thân sắc trên mặt thỉnh thoảng biến hóa theo tiết tấu của bản nhạc, khi là bộ dạng phục tùng, khi là cười yếu ớt, khi trầm tư khi lại vui mừng, vô cùng mê người.

Hai người phối hợp không chê vào đâu được, giống như khúc nhạc này cùng Kiếm Vũ đã được luyện tập qua rất nhiều lần rồi vậy, khéo đưa đẩy như ý, hồn không giống như lúc mới bắt đầu phối hợp bình thường. Trên đại điện có không ít người âm thầm gật đầu tán thưởng, Tề Nhã Chỉ vốn là nữ tử đa tài đa nghệ của Mạt Hạt, cười ngựa, bắn tên, múa kiếm mọi thứ đều tinh thông. Lớn lên lại xinh đẹp, hôm nay vừa thấy quả nhiên là một nữ tử xuất sắc.

Còn có không ít người âm thầm chú ý Lục Tiểu Thanh hai tay vẫn đang cầm dùi trống, vẫn đứng ở nơi đó cười rất bình thản, nhìn hai người phía dưới biểu diễn, không biết người có thể làm cho Dật Bắc Vương thích nam sủng sẽ mang lại kinh hỉ như thế nào đây.

Lục Tiểu Thanh trên mặt cười tao nhã, trong lòng lại đang ngăn người, khúc nhạc này khi thì trầm thấp khi thì trào dâng, nghe mà không thể biết được bước tiếp theo nàng muốn gảy lên giai điệu như thế nào, thế này mà muốn cùng nàng phối hợp chẳng phải là đang muốn làm khó dễ người ta hay sao, nhìn lướt qua thấy Xuất Trần đang nhìn mình, trên mặt hung hăng trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, cũng tại hấn làm ình đi lên đây để bêu xấu, nếu như theo không kịp, hôm nay đừng nói là mặt mũi, lớp vỏ bọc bên ngoài cũng đều mất hết luôn.

Trong tai lắng nghe khúc nhạc, trong mắt nhìn Tề Nhã Chỉ đang tung bay múa kiếm, khóe mắt thấy Gia Luật Cuồng Sở nhìn mình cười lạnh, hừ, xem ta là bình hoa phải không, hôm nay ta sẽ để cho các người được chứng kiến bản lĩnh của Lục Tiểu Thanh ta.

Xấn ống tay áo lên, xoay người không nhìn đám người ở phía dưới đại điện nữa, cắn răng một cái, nếu không phối hợp được với khúc nhạc của các nàng, vậy thì tự tạo ra khúc nhạc của riêng mình vậy, người nếu sử dụng kiếm, ta đây sẽ dùng côn, học theo cách Quách Tĩnh đối phó với Hoàng Dược Sư, dù sao hương liệu đã không cần phải bồi thường, quần áo thì để tính sau.

Thùng thùng thùng, ba tiếng trống đột nhiên truyền đến, tất cả mọi người ở trên đại điện lập tức nhất tề nhìn về phía Lục Tiểu Thanh, lúc này Lục Tiểu Thanh hai tay cầm lấy dùi trống, sử dụng thủ pháp khom lưng đánh trống, sau khi gõ một mạch mười hai tiếng trống, lại đứng thẳng người, đi vòng quanh chiếc trống một vòng, hai tay dùng sức gõ xuống mặt trống, ánh mắt cũng không thèm nhìn tới người phía dưới, cao giọng quát: “Ta sử dụng song tiết côn, hừ hừ ha ha, ta sử dụng song tiết côn, nhân giả vô địch.....”

Ở trên đại điện, nhị vương phi đang lúc nâng ly uống một ngụm rượu, nhất thời toàn bộ ngụm rượu phun hết ra ngoài, mặt đỏ bừng chết ngẹn nhìn về phía Lục Tiểu Thanh, mọi người vốn rung đùi đắc ý thưởng thức biểu diễn, nhất thời tĩnh lặng không một tiếng động, tân phi tử tâm thần bất ổn, trực tiếp gảy sai vài nốt nhạc, kiếm khí của Tề Nhã Chỉ bị kiềm hãm, dừng ở giữa không trung, trừng lớn mắt nhìn Lục Tiểu Thanh hai tay đang không ngừng cầm dùi trống nện trái nện phải, đây là khúc nhạc gì vậy, thật là khó nghe.

“Hừ hừ ha ha..... Nhân giả vô địch.....” trong đại điện tràn ngập hai từ đơn này, Lục Tiểu Thanh hát rất nhanh, âm điệu lại không chuẩn, ca từ cũng không nhớ nổi, trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy lẩn qua lẩn lại hừ hừ với lại ha ha.

Xuất Trần sắc mặt bất động, trong mắt tràn ngập ý cười, ho nhẹ hai tiếng bưng chén rượu lên chậm rãi uống một ngụm, Gia Luật Giá Huyền giật mình quay đầu nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh về mặt say mê

hai tay không ngừng vung lên hạ xuống, vẻ mặt quái dị quay đầu sang nhìn Xuất Trần, nửa ngày vẻ mặt đồng tình bừng lên chén rượu hướng về Xuất Trần ý bảo uống một ngụm.

Bên kia Gia Luật Cuồng Sở ánh mắt nhú lại, khoe miệng cong cong lại mạnh mẽ nhin xuống, một ngụm uống cạn chén rượu, lại tự rót ỉnh một chén khác, nâng chén hướng về phía Xuất Trần ý bảo cùng uống.

Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam đứng ở phía sau Xuất Trần, thấy ánh mắt ở bốn xung quanh đều tập trung lên trên người Xuất Trần, Xuất Trần vẫn là vẻ mặt bình thản giống như đang hưởng thụ lắng nghe vậy, thật là mạnh mẽ, có thể ở dưới âm nhạc cường hân như vậy mà vẫn không thay đổi sắc mặt, không hổ là Dật Bắc Vương. Lục Tiểu Lam rất bình tĩnh đầu hơi lệch, tóc rủ xuống hai bên tai vừa vặn che khuất lỗ tai, tuy rằng không thể ngăn được hết ma âm lọt vào tai, nhưng tốt xấu gì cũng có thể ngăn cản được một chút.

“Người, người đang làm cái gì vậy? Đây mà gọi là âm nhạc sao?” Tề Nhã Chỉ đứng ở giữa đại diện vẻ mặt tức giận, hung hăng trừng Lục Tiểu Thanh đang dạt dào biểu đạt tình cảm, chuyện gì đang xảy ra thế này.

Lục Tiểu Thanh nghiêng đầu nhìn mọi người ở trong đại diện, tất cả đều vẻ mặt hắc tuyến nhìn mình, chỉ có ba người bọn Gia Luật Giá Huyền, Gia Luật Cuồng Sở cùng Xuất Trần, coi như là vẫn giữ được bình tĩnh đang uống rượu, những người khác đều là hai tay nắm chặt thành quyền, không thể nhin được nữa trừng mình.

Khó nghe như vậy sao? Nhớ năm đó đây chính là bài hát cực lưu hành nha, nhìn quét qua mọi người ở trên đại diện, lại nhìn Xuất Trần, thấy Xuất Trần vẻ mặt mỉm cười nhìn mình, trong mắt cư nhiên vẫn là sự cổ vũ, Lục Tiểu Thanh nhất thời có loại cảm giác đúng là tri kỷ a..., nhiều người như vậy cũng chỉ có một mình người là biết thưởng thức, đây chính là bản nhạc dẫn đầu trào lưu âm nhạc khắp thế giới đó nha, mấy ngàn năm sau đây chính là giai điệu kinh điển.

Thấy Xuất Trần ủng hộ, Lục Tiểu Thanh như được tiếp thêm sức mạnh, dù sao vì số tiền hương liệu, chỉ cần Xuất Trần xóa nợ thì cần gì phải quản những thứ khác làm gì, lại vung tay lên, hừ hừ ha ha vang khắp đại diện, tân phi tử kia cư nhiên vẫn còn ương ngạnh ngăn cản, sau khi bị dứt quãng bởi gậy sai vài âm điệu, sắc mặt đỏ lên tiếp tục gậy tỷ bà.

Lục Tiểu Thanh mắt ngọc chuyển động theo nhịp tay gõ trống, ánh mắt đảo qua hai tay dừng ở trên không trung, mười hai nhịp trống nhất thời được gõ có quy luật vang lên: “Mưa phùn làm ướt đầm hoàng hôn ngã tư đường, lau đi những giọt lệ vô cơ trên đôi mắt đang ngược nhìn về phía ánh đèn khuya cô đơn ở hai bên đường, nhớ lại từng đoạn hồi ức thương cảm, vô số tưởng niệm lại một lần nữa nổi lên ở trong lòng, khoảng khắc cười vui trong dĩ vãng vẫn đọng ở trên khuôn mặt, nguyện vì người giờ phút này nói lên tiếng lòng chân thành của ta, thích người, thích nhất cặp mắt động lòng người cùng tiếng cười mê người của người, nguyện lần nữa có thể vì người mà khê vượt lên dung nhan đáng yêu kia.....” (1)

[1]: Bài hát “Thích em” – Beyond: là ban nhạc rock nổi tiếng của Hồng Kông thập niên 80

Link nghe mp3.zing.vn/bai-hat/-beyond/IW8F0EF0.html

Tiếng ca trầm thấp phối hợp với nhịp trống cực có ý nhị, phiêu lãng khắp đại diện, mọi người đang ngồi ở phía dưới đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo khi nghe đến vài câu, đột nhiên nghe thấy câu thích người, nhất thời vẻ mặt tươi cười đều nhìn về phía Xuất Trần, không ít người trực tiếp nâng chén rượu lên hướng Xuất Trần kính rượu, Xuất Trần mặt tràn ngập ý cười đáp lại, tuy rằng không uống cạn nhưng hiếm khi ai kính cũng đều không cự tuyệt như lúc này.

Tất cả đều tiến hành ở trong im lặng, Gia Luật Giá Huyền gật đầu nói với Xuất Trần: “Chúc mừng đệ, Xuất Trần.” Xuất Trần mỉm cười nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang ra sức đánh, sau đó hướng Gia Luật Giá Huyền khẽ gật đầu, nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, Khuynh Tường phía sau hiếm khi cũng không đi lên ngăn cản như lúc này, trước kia Vương gia chưa từng ở một bữa tiệc nào mà uống cạn một chén rượu như bây giờ.

Thùng thùng thùng, ở một trận nhịp trống chặt chẽ, Lục Tiểu Thanh đã kết thúc bản nhạc của mình, bởi vì nghe thấy tiếng tỷ bà kia không biết đã đình chỉ từ lúc nào, cho nên nàng cũng kết thúc bản nhạc của mình, xoa nhẹ cổ tay, đã lâu không có đánh trống, dùi trống hôm nay cũng không được tiện tay cho lắm, mệt chết mình mà.

Chậm rãi đi xuống đài, ngồi xuống bên cạnh Xuất Trần, tự giác lấy chén rượu của mình uống một hớp lớn, sau khi kịch liệt vận động cùng phối phải vận động mạnh, thật sự là rất khát nước. Chén rượu còn chưa có để xuống, khéo mắt chỉ thấy tất cả mọi người ở trên đại diện đều đang nhìn mình, chau mày nhìn lại Tề Nhã Chỉ cùng tân phi tử đang đứng ở giữa đại diện, một người cảm tức nhìn mình, một người mỉm cười nhìn mình, không khỏi quay đầu nhìn về phía Xuất Trần, những người này có ý gì.

Sau khi cực ngượng ngừng đứng lên chấp tay cúi đầu thi lễ với Gia Luật Giá Huyền một cái, sau đó lại ngồi xuống, chỉ nghe Gia Luật Giá Huyền nói: “Khúc này hát rất hay, có quyết đoán, nào, bổn vương ban thưởng cho ngươi một chén rượu.” vung tay lên người phía sau đi theo hầu hạ, lập tức đưa lên một chén rượu cho Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh mở to hai mắt, nhỏ giọng nói với Xuất Trần: “Có ý gì vậy? Có phải là màn biểu diễn của các nàng không bằng màn biểu diễn của ta hay không, có phải là ta đã thắng hay không?” thấy ở phía đối diện Tề Nhã Chỉ cũng đã ngồi xuống, vẻ mặt không cam lòng trừng mình, Lục Tiểu Thanh đắc ý dào dạt trái lại dựa vào trên đầu gối Xuất Trần, khiêu khích nhìn Tề Nhã Chỉ ở phía đối diện.

“Ngươi nói thử xem, giọng hát của ngươi có thể so với các nàng hay sao?” Xuất Trần cũng không trả lời thẳng câu hỏi mà nhẹ nhàng ở bên tai Lục Tiểu Thanh hỏi ngược lại nàng.

Đối với giọng hát của mình, Lục Tiểu Thanh đương nhiên là biết rõ, đích thực là không thể sánh được với chim hoàng oanh, Bách Linh, bất quá Gia Luật Giá Huyền có ý gì? Hát hay, có quyết đoán? Hai cái này đâu có liên quan gì đến nhau? Ca hát từ khi nào thì lại cần quyết đoán vậy?

Lục Tiểu Thanh đang lúc nghĩ hoài không ra, thì tân phi tử kia chậm rãi đi tới, hướng Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Khen ột câu thích ngươi, ta rất bội phục người có cam đảm lớn như vậy, nghĩ cái gì là nói cái đó, yêu chính là yêu, hận chính là hận, không cần phải che giấu, yêu chính là yêu, mặc kệ đối mặt là người nào, cũng không quản là thân phận gì, cũng không phân biệt giới tính, không uống công là người mà Dật Bắc Vương coi trọng, làm việc quả nhiên có một phong cách riêng. Nào, vì một màn thổ lộ này của ngươi, phé vật xin kính ngươi một ly, về sau ngươi cần phải chiếu cố cho Dật Bắc Vương thật cẩn thận, đừng có quên những lời hôm nay đã nói.”

Lục Tiểu Thanh mơ màng ngây ngô uống rượu, thấy tân phi tử cũng đã tiến lên ngồi ở bên cạnh Gia Luật Giá Huyền, trong đại diện cũng bắt đầu biểu diễn ca múa, không khỏi quay đầu kéo thấp đầu Xuất Trần xuống nói: “Những lời này của nàng là có ý gì, ta thổ lộ lúc nào?”

Xuất Trần nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh vẻ mặt mơ hồ, khẽ cười nói: “Không phải là do ca từ của bài hát đó sao? Ngươi nếu dám hát, chắc đã đoán trước được hậu quả.”

“Tìm ca khúc có thể phối hợp với nhịp trống, ta liền nhớ tới bài này, ngoài nó ra ta chả tìm thấy bài nào thích hợp hơn, chuyện này là sao chứ, không phải chỉ là sao chép một bài hát thôi sao?”

Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh vẻ mặt khó hiểu, trêu tức ở bên tai nàng nói: “Ngươi ở trước mặt mọi người hát khúc tình ca, ngươi thử nói xem sẽ có hậu quả gì đây, ta nhưng là rất vui vẻ, tuy rằng nhiều năm qua có vô số người vì ta mà hát tình ca, nhưng ngươi lại vẫn là người đầu tiên ở trên đại diện, ở trước mặt Đại Vương cùng nhiều quan viên như vậy hát tặng ta tình ca, ngươi nói xem ta có phải hay không nên lấy thân báo đáp?”

“Chết đi, cứ nhiên lại biến thành ta vì ngươi hát tình ca, có lắm hay không a..., ta hát chính là bài hát phổ biến mà, chỉ thế thôi mà đã lấy thân báo đáp, vậy những ngôi sao ca nhạc của chúng ta phải ứng phó sao đây? Shit, khó trách một đám nhìn ta quái dị như vậy, còn có Nhã Chỉ kia của ngươi nữa chứ, như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy, ta còn tưởng rằng mình đã thắng, hóa ra làm nửa ngày lại đều biến thành mình đang thổ lộ, chuyện quái gì thế này?” Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tức giận trừng Xuất Trần.

Xuất Trần tà mị cười nói: “Đây chính là do ngươi hát, không phải do ta bức ngươi, cho nên chính ngươi phải gánh vác hậu quả, không có quan hệ gì đến ta.”

Lục Tiểu Thanh một phen tím mặt chặt lấy ống tay áo của Xuất Trần, vẻ mặt dữ tợn trừng Xuất Trần, hung tợn nói: “Bọn họ ta mặc kệ, nghĩ thế nào là việc của bọn họ, nếu có phát sinh tác dụng phụ nào đó, ngươi nếu không giúp ta giải quyết, hừ, ta sẽ đi tìm Nhã Chỉ kia đến giải quyết ngươi.”

Tiếng nói vừa dứt, liền cảm thấy cánh tay Xuất Trần đang ôm eo mình căng thẳng, Lục Tiểu Thanh lập tức quay đầu lại, vẻ mặt mỉm cười mê người cùng người đến kính rượu uống một chén, người ngoài vừa đi lập tức lại quay đầu lại, cảm tức nhìn Xuất Trần, mới há mồm muốn nói chuyện, Xuất Trần lại hất hàm về phía trước, Lục Tiểu Thanh lập tức vẻ mặt thẹn thùng quay đầu đi, lại cùng người tới uống cạn một chén, quay đầu còn chưa kịp mở miệng, lại phải tươi cười sáng lạn quay đầu lại.

Tay Xuất Trần ôm eo Lục Tiểu Thanh không khỏi gia tăng thêm lực, vẻ mặt tươi cười ai cũng phải nhận ra, hần hiện tại tâm tình rất tốt, Gia Luật Giá Huyền ngồi ở phía trên cười như không cười nhìn Xuất Trần, vị trí của hần vừa vặn có thể thấy được động tác của Lục Tiểu Thanh cùng Xuất Trần, hai người này thật đúng là thú vị.

“Lục phu nhân, ta nhớ rõ ngươi từ Đại Đường tới đây, lâu nay luôn nghe nói Đại Đường có nền văn hóa rất lớn mạnh, nhân tài lớp lớp xuất hiện, Lục phu nhân tuy rằng vừa rồi mới tấu qua một khúc, bất quá có lẽ vẫn còn kém khá xa văn nhân Đại Đường mà ta được biết, hôm nay nếu như đã mở màn, không bằng nhân tiện để cho chúng ta tâm phục khẩu phục, được chứ?”

Lục Tiểu Thanh còn chưa có tính toán xong với Xuất Trần, chợt nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Gia Luật Cuồng Sở truyền đến, trong đại điện ca múa nhất thời đều ngừng lại, mọi người đều đồng loạt nhìn về phía nàng.

Lục Tiểu Thanh nhìn khắp đại điện một lượt, đột nhiên mỉm cười nói: “Ngươi tâm phục khẩu phục hay không có quan hệ gì với ta sao? Ta làm sao biết ngươi tâm phục khẩu phục như thế nào?” từng câu hỏi đều không để cho Gia Luật Cuồng Sở một chút mặt mũi nào, câu hỏi lại rất xảo quyệt, những người có mặt ở đại điện lập tức hút một ngụm khí lạnh, dám nói chuyện như vậy với Khuynh Nam Vương, nàng chính là người đầu tiên.

Gia Luật Cuồng Sở ánh mắt càng lạnh thêm, quanh người tản ra một cỗ hàn khí tạt thẳng vào mặt, những người ngồi ở chung quanh hần không khỏi rung mình một cái, Lục Tiểu Thanh cũng mặc kệ hần, quay người tựa vào đầu gối Xuất Trần, trên đại điện trong khoảnh khắc này trở nên vô cùng yên tĩnh, lúc này Gia Luật Giá Huyền đột nhiên lên tiếng: “Cuồng Sở nói cũng đúng, lâu nay nghe danh Đại Đường dùng lễ nghĩa đối đãi với các nước, chuyện phiếm cũng đều được xuất khẩu thành thơ, buột miệng lại giống như đã thuộc lòng, bốn vương gia muốn biết một chút về phong thái văn nhân Đại Đường, Xuất Trần?”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt thấy bộ dáng Gia Luật Giá Huyền mười phần là đang muốn xem kịch vui, hơn nữa không hỏi mình, lại trực tiếp hỏi Xuất Trần, người này đúng là giảo hoạt. Mỉm cười quay đầu nhìn về phía Xuất Trần, trên mặt đúng là lộ ý hỏi, trong mắt lại là cảnh cáo, dám đáp ứng ta sẽ cho ngươi biết tay.

Xuất Trần mỉm cười không nói gì, chỉ ôm lấy Lục Tiểu Thanh, vén vài sợi tóc ra sau tai cho nàng, thuận tiện thấp giọng khẽ nói ở bên tai nàng: “Năm trăm lượng.”

“Một ngàn lượng.”

“Đồng ý.”

“Được, nếu Đại Vương muốn Tiểu Thanh làm, Tiểu Thanh tự nhiên là không thể chối từ, vì Đại Vương mà làm thơ, thật sự là phúc ba đời của Tiểu Thanh.” Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tự hào, ngồi thẳng lưng, vẻ mặt hiên ngang lăm lăm cùng cảm động đến rơi nước mắt.

Gia Luật Giá Huyền trong mắt hiện lên ý cười nói: “Như thế, bốn vương gia liền chăm chú lắng nghe.”

Lục Tiểu Thanh chậm rãi đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, từng bước một thong thả đi đến giữa đại điện, trên mặt mang theo tươi cười nho nhã ôn hòa, lơ đãng vung tay lên, thật sự là phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong nói không nên lời, trong lúc nhất thời cùng với mọi người cao to cường tráng ở trong đại điện thật giống như mây với bùn.

Lục Tiểu Thanh chậm rãi đi đến cửa đại điện, ngẩng đầu lên nhìn mây trắng đang trôi bồng bềnh trên bầu trời, đột nhiên tay phải khẽ vung về phía sau, một tay chống tại trên cửa đại điện, chân phải cùng chân trái đan chéo vào nhau mà đứng, tay trái thong thả làm điệu bộ lan hoa chỉ (2) chỉ lên trời xanh, đầu giống như lơ đãng lại giống như đã tính tốt góc độ, hơi hơi ngước lên, hai mắt giống như nhắm mà không phải nhắm, làm bộ hít sâu một hơi.

[2] Lan Hoa Chỉ: động tác ngón cái chấp với ngón giữa như hoa lan

“A, trời xanh, trời xanh thật là đẹp, mây trắng thật là bông bành, trời xanh mây trắng, đều sờ không được.” đọc xong bài thơ thể Lê Hoa của hiện đại, Lục Tiểu Thanh chậm rãi lắc đầu, coi như thật sự là mình đã chìm vào trong tức cảnh làm thơ vậy.

Không có tiếng vỗ tay như trong dự liệu, cũng không có tiếng trầm trồ khen ngợi, khắp đất trời là một mảnh yên tĩnh, chậm rãi xoay người lại, ách, mọi người trong đại điện đều đang nhìn mình như nhìn quái vật, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào mình, Lục Tiểu Thanh không khỏi thể hiện vẻ mặt mỉm cười đầy tự tin, hơi hơi hướng mọi người gật đầu thay cho lời thăm hỏi, sau đó tao nhã bước về phía Xuất Trần.

Xuất Trần trong tay đang cầm chén rượu, trong con người ý cười thật sự là nhin không nổi nữa, đứng dậy vỗ tay nói: “Thơ hay, thơ hay, thật sự là có phong cách riêng.” Lục Tiểu Thanh lập tức về mặt hổ thẹn nói: “Sao có thể, sao có thể, bêu xấu rồi.” Hai người kẻ xướng người họa làm cho Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam ghen vì bất hạnh.

Gia Luật Giá Huyền lấy lại bình tĩnh, thấy Xuất Trần lôi kéo Lục Tiểu Thanh ngồi xuống, bả đầu chôn ở trong cổ áo Lục Tiểu Thanh, cười vô cùng thống khoái, nhìn thoáng qua hai người làm ra vẻ thối phồng nhau, cả triều văn võ bá quan ai cũng phải tự hỏi, bài thơ này rốt cuộc là hay ở chỗ nào, không khỏi ho nhẹ hai tiếng nói: “Lục Tiểu Thanh, lấy tình cảnh vào đông làm đề tài, phong cách tùy ý, nhưng là ta không thích phong cách đó cho lắm.”

Lục Tiểu Thanh trừng Gia Luật Giá Huyền liếc mắt một cái, người thì biết cái gì, đây chính là thể lê hoa lưu hành rộng rãi ở thời hiện đại, lại nói bài vừa rồi là do chính mình sáng tác, ngộ nhờ đòi hỏi mình làm bài thơ khác thì phải làm sao bây giờ?

Xuất Trần ở phía sau vùi đầu vào cổ áo Lục Tiểu Thanh, thanh âm vừa vắn đủ để cho hai người nghe thấy “Ta không ngại người đùa giỡn, bắt quá bài tiếp theo, phiền người làm ra bài có chiều sâu một chút, bằng không sẽ trừ tiền.”

Lục Tiểu Thanh nghe ra ý cười vui vẻ trong lời của Xuất Trần, Gia Luật Cuồng Sở ở phía đối diện lại lạnh như băng trừng mình, những người khác sắc mặt phức tạp nhìn mình, chủ yếu là do một câu khen thơ hay kia của Xuất Trần, thơ hay, Xuất Trần có tiếng uyên bác, hẳn nói thơ hay thì nhất định là hay rồi, chính là thật sự không nhìn ra bài thơ đó hay ở chỗ nào.

Những lời khác Lục Tiểu Thanh là không thèm để ý, bắt quá một câu trừ tiền của Xuất Trần, Lục Tiểu Thanh là tuyệt đối để ý, tuy rằng ta không muốn đạo văn, tuy rằng ta muốn tự mình sáng tác, nhưng là xem ra ở dưới tình huống này đạo văn mới là vương đạo. Chỉ chớp mắt đã nhớ ra được một bài thơ, nhất thời ho khan hai tiếng nói: “Nếu Đại Vương muốn nghe bài đại chúng, vậy Tiểu Thanh ngay tại đây làm luôn một bài.”

“Bắc quốc phong quang. Nghìn dặm băng ngưng. Vạn dặm tuyết rơi. Ngắm Trường thành sau trước. Duy màu trắng xoá. Trên dưới sông lớn, Ngừng bật dòng khơi. Non uốn phau phau. Đồng vườn bằng bạc. Tựa muốn đua cao tới lớp trời. Xem ngày tạnh. Ngắm muôn hồng ngàn tía. Lộng lẫy nơi nơi. Giang sơn biết mấy xinh tươi, Kẻ hào kiệt tranh hươu kể bao người. Nhớ Tần Hoàng Hán Võ, Thanh tao kém vẻ; Đường Tông Tống Tổ, Nho nhã vài mươi. Nức tiếng một thời, Thành Cát Tư Hãn, Chỉ biết giương cung bắn điêu chơi. Còn đâu nữa? Điểm mặt phong lưu thử. Đương thời xem sao.” (3)

[3] Thẩm Viên Xuân – Mao Trạch Đông

Đại điện vốn đã yên tĩnh, bài thơ này vừa ra, nhất thời lại càng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức thanh âm một cây châm rơi trên mặt đất đều nghe thấy, nửa ngày Gia Luật Cuồng Sở đột nhiên vỗ tay nói: “Khen cho câu ‘Còn đâu nữa? Điểm mặt phong lưu thử. Đương thời xem sao’. Có khí thế, xem ra người cũng là người có tài, bằng không nhất định sẽ không làm ra được một bài thơ hay như thế.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời cười tủm tỉm nhìn Gia Luật Cuồng Sở, khó có được lại được hẳn khen ngợi như thế, tuy rằng không phải là do mình làm, bắt quá tính theo thời điểm này thì đúng là do mình làm rồi còn gì.

“Vậy, Tần Hoàng Hán Vũ, Đường Tông Tống Tổ là loại người nào?” Gia Luật Giá Huyền ánh mắt đảo qua Lục Tiểu Thanh hỏi.

Lục Tiểu Thanh đầu tiên là sửng sốt, xong rồi, lệ thuộc vào sách vở không có cải biến, cứ bê trực tiếp cả nguyên tác mà đọc, phải giải thích như thế nào mới tốt đây, đây chính là những nhân vật nổi tiếng nhà.

66. Chương 096

Chương 96: Bảo vật trấn quốc

“Này, đây là tên của bốn người, cũng là những người nổi danh ở quê hương ta, Tần Hoàng là.....làm nghề giết mổ heo, Hán Vũ là..... làm nghề bán trâu, Đường Tông là..... làm nghề sửa đường, Tống Tổ.....làm nghề rèn, còn có Thành Cát Tư Hãn là.....là thợ săn. Bọn họ ở trong lĩnh vực của mình đều là nhân tài độc nhất vô nhị.” Lục Tiểu Thanh lau lau mồ hôi, ngại quá, để cho các bậc tổ tiên phải chịu ủy khuất rồi.

“Thì ra toàn là những kẻ quê mùa.” Một giọng nói trào phúng truyền đến, đúng là giọng của Tề Nhã Chỉ vẻ mặt không cam lòng kia.

Lục Tiểu Thanh trừng Tề Nhã Chỉ liếc mắt một cái nói: “Vậy người làm thử một bài đi?”

Tề Nhã Chỉ đỏ mặt, nữ tử trên thảo nguyên cười ngựa săn thú cái gì cũng biết, chỉ duy độc có làm thơ phú từ là không tinh thông, không khỏi oán hận trừng Lục Tiểu Thanh một cái, không thèm nhắc lại nữa.

Lục Tiểu Thanh đang đắc ý cuối cùng mình cũng có cái để thắng, thì ở ngoài cửa có một thị quan bước nhanh đi vào bên trong đại điện, quỳ xuống nói: “Bẩm Đại Vương, sứ thần của Lưu Ly quốc cầu kiến, họ đến để chúc mừng Đại Vương nạp phi.”

“Tuyên.” Lục Tiểu Thanh thấy sau khi Gia Luật Giá Huyền nói ra một chữ này, mọi người trong đại điện vốn có vẻ tùy ý, đều chỉnh đốn lại tư thế cho đoan chính, nghiêm trang ngồi thẳng người. Lục Tiểu Thanh không khỏi nói nhỏ: “Lưu Ly quốc này tới thật đúng là khéo, chọn thời điểm vừa vụn mà vào yết kiến.”

Xuất Trần đáp: “Cũng không phải vậy, sứ thần Lưu Ly quốc đã đến đây từ hôm qua, vốn là định ngày mai mới vào yết kiến, không nghĩ tới bọn họ nghe thấy tin Đại Vương nạp tân phi tử, cho nên đến yết kiến sớm hơn dự tính một ngày.”

Lục Tiểu Thanh a một tiếng, tò mò đưa mắt nhìn xung quanh phía ngoài đại điện, Lưu Ly quốc này lại là chỗ nào, căn bản là không có nghe nói có địa phương này a..., phần lớn chắc là một nước nhỏ còn nhỏ hơn cả tiểu quốc rồi, càng nghĩ càng tò mò, hai mắt quay tròn loạn chuyển nhìn chăm chăm bên ngoài, miệng còn một miếng lại một miếng thưởng thức thịt dê, hương vị quả thật là không tồi.

Chỉ thấy cùng với một chuỗi tiếng bước chân vang lên, có vài thị vệ dẫn theo người tiến vào, một nam, một nữ chậm rãi bước tiến vào cửa lớn, chỉ thấy nam tử kia tầm năm mươi tuổi, chòm râu màu đen chỉ có một nửa bên, quần áo nhìn có vẻ là một người có trí tuệ, nữ tử nhìn rất xinh xắn hoạt bát, nhìn thấy nàng cũng thấp lùn bằng mình, Lục Tiểu Thanh liền tuyển nàng vào đội ngũ xinh xắn hoạt bát, chiếc khăn lụa trắng che nửa khuôn mặt, trông rất mỏng lung mỹ cảm, nhìn đáng đi lay động, nghĩ đến phần lớn cũng là một mỹ nhân đây. Trang phục hai người mặc khác với người nơi này, cũng khác xa với trang phục Đại Đường, có chút giống với hàn phục của Cao Ly, nhưng lại cũng không giống lắm, dù sao rất có phong cách riêng.

Đi theo phía sau hai người có vài người cũng cùng tiến vào, trong đó trong tay bốn người mỗi người ôm một cái hộp, hai người còn lại thì khiêng theo một cái rương lớn tiến vào, sau khi mấy người đã đứng lại, vị nam tử tóc hoa râm kia khom người nói: “Sứ thần Lưu Ly quốc Hàn Vô bá kiến đại vương, Đại Vương vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.” Dứt lời, mấy người cùng nhau khom mình hành lễ.

Lục Tiểu Thanh thấy mấy người cũng không quỳ lạy, cũng không biết là tự giữ thân phận, hay là lễ tiết vốn là như vậy, Gia Luật Giá Huyền khẽ nhắc tay một cái nói: “Ban thưởng ngồi, sứ thần dọc đường đi có

vất vả lắm không.”

Hàn Vô sau khi ngồi xuống ở bên cạnh Gia Luật Cuồng Sở, mọi người đi theo hắn thì đứng ở phía sau, Hàn Vô hơi ngồi một chút, lại lập tức đứng lên chấp tay nói: “Tạ Đại Vương quan tâm, chúng thần một đường đi tới đây tốt lắm. Đại vương, hôm nay ngẫu nhiên nghe thấy tin Đại Vương nạp phi, Hàn Vô cố ý tiến đến chúc mừng.” Vừa nói vừa vung tay lên, một người ở phía sau lập tức đi lên phía trước, đưa lên cái hộp ở trong tay.

Gia Luật Giá Huyền mỉm cười nói: “Chỉ là việc nhỏ thôi mà, hôm nay cũng không phải là thiết triều gì, Hàn Vô nếu đã đến, cũng không cần lễ tiết như vậy, cũng như mọi người ở đây cùng tham gia yến hội đi.” Hạ nhân ở phía sau cũng không cần Gia Luật Giá Huyền phân phó, tự nhiên tiêu sái tiến lên vươn tay tiếp nhận lễ vật.

Hàn Vô thần nhiên cười nói: “Nếu vậy, Hàn Vô tạ ơn Đại Vương.” Vừa nói vừa ngồi xuống, cầm chén rượu lên kính Gia Luật Giá Huyền.

Lục Tiểu Thanh nhìn Hàn Vô thái độ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, vừa khiêm tốn lại có lễ qua lại, không làm mất đi phong cách riêng của nước mình, không khỏ tò mò nhìn n lần, đây vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy sứ thần yết kiến nước khác, xem nhiều một chút, đừng làm ủy khuất mình một lần xuyên qua.

Qua ba tuần rượu, Hàn Vô đột nhiên lại đứng lên nói: “Đại vương, quân chủ nước ta từ lâu đã nghe danh Đại Vương vốn là người xuất chúng, không ngừng mở mang diện tích lãnh thổ, nhân tài vô kể, dân phong thuần phác, cho nên lúc này sai phái hạ thần muốn cùng tề quốc kết thân để mối hữu nghị giữa hai nước chúng ta càng thêm bền chặt.” Lục Tiểu Thanh không khỏi kinh ngạc không thôi, người này học thật tốt môn văn học Trung Quốc nha, xuất khẩu thật là nho nhã, cũng có vẻ hiểu biết về lịch sử.

Gia Luật Giá Huyền trong mắt chợt lóe sáng, trên mặt mang theo ý cười khách khí, khóe mắt lại nhìn Xuất Trần cùng Gia Luật Cuồng Sở liếc mắt một cái, Xuất Trần chậm rãi gật gật đầu, Gia Luật Cuồng Sở cũng cùng lúc gật đầu, bất quá động tác đó của hai người tương đối nhanh, chỉ có Lục Tiểu Thanh chú ý tới.

Gia Luật Giá Huyền cười nói: “Hai nước chúng ta ở rất gần nhau, vốn là huynh đệ hữu hảo, bốn vương gia cũng đã ngưỡng mộ Lưu Ly quốc quân từ lâu.”

Hàn Vô ha ha cười nói: “Từ lâu đã nghe nói Đại Vương anh minh thần võ, hôm nay vừa thấy quả nhiên là tiếng đồn không sai, Đại Vương thật sáng khoái cùng anh minh, thật sự là phúc khí của Lưu Ly quốc. Đại vương, hạ thần lần này tới, quốc quân cố ý vì đại vương chuẩn bị bốn lễ vật, mong rằng đại vương vui lòng nhận cho.” Vừa nói vừa vung tay lên, nữ tử ở phía sau vẫn một mực yên lặng, mang theo mấy người cung kính đứng ở trong sảnh.

Hàn Vô mỉm cười nói: “Đại vương, bốn vật này chính là bảo vật trấn quốc của Lưu Ly quốc chúng ta, hôm nay sẽ do nữ tử trí tuệ nhất, thông minh nhất của Lưu Ly quốc chúng ta dâng lên Đại Vương” Nói xong, lui ra phía sau vài bước ngồi xuống.

Gia Luật Giá Huyền cười ha ha nói: “Lưu Ly quốc quân thật đúng là khách khí.” Lục Tiểu Thanh vừa nghe là bảo vật trấn quốc, lập tức hai mắt mở to như sắp lòi cả tròng mắt ra ngoài vậy, hưng trí bừng bừng rướn cao cổ nhìn về phía mấy cái hòm đang ở trong tay mấy người kia.

Chỉ thấy nàng kia chậm rãi tiến lên trước mặt Gia Luật Giá Huyền thì lễ một cái, nói: “Tiểu nữ Lưu Dật bái kiến đại vương, đại vương, Lưu Dật hôm nay mang đến bốn bảo vật trấn quốc, chính là do nhóm tiên bối của Lưu Ly quốc tích góp từng tí một, bảo vật chính là có linh tính, tự nhiên sẽ tự lựa chọn chủ nhân, bốn bảo vật này đều có vẻ tuyệt diệu riêng của nó, tự nhiên chỉ có người có đức mới sở hữu được nó, nếu như không có người có khả năng giải được câu hỏi kèm theo liên quan đến bốn bảo vật này, vậy xin tha thứ cho Lưu Dật đành phải mang chúng trở về.”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người ở trên đại điện lập tức sắc mặt giận dữ, đây không phải là đến để hiến vật quý, rõ ràng chính là đến để khiêu chiến mà, đây không phải là công khai khiêu chiến hay sao. Trước tiên muốn để cho người khác thuận phục, bắt buộc phải thể hiện năng lực khiến cho người khác thuận phục mới dành được hiệu quả cao, nếu ngay cả điều này mà vẫn vô bá quan đều không hiểu được, như thế tự

nhiên sẽ không có tư cách để cho người khác dựa vào, Lục Tiểu Thanh vừa thấy có trò hay để xem, lập tức tinh thần phấn chấn gấp trăm lần, cười tủm tỉm nhìn chăm chú vào giữa đại điện.

Gia Luật Giá Huyền nhìn thoáng qua mấy hộp bảo vật, mặt không đổi sắc, nói tiếp: “Dĩ nhiên, nếu là giải được thì Lưu Ly quốc hai tay dâng bốn bảo vật này cho chúng ta, mặt khác bốn bảo vật này đều là bảo bối độc nhất vô nhị của Lưu Ly quốc, nguyện cùng quý quốc vĩnh viễn thành huynh đệ chi bang.”

Gia Luật Giá Huyền giống như là đã sớm đoán trước sẽ như vậy, mỉm cười nói: “Trước tiên là nói nghe một chút đi.”

Lưu Dật hướng Gia Luật Giá Huyền bái một cái xong, xoay người hướng Xuất Trần thi lễ: “Tiểu nữ ở Lưu Ly từ lâu đã nghe danh Dật Bắc Vương Gia Luật Xuất Trần, chính là đệ nhất cao nhân đương thời, tâm chí cao vời, tài năng không ai sánh được, Lưu Ly quốc chỉ là một tiểu quốc, tư tưởng hữu hạn, có lẽ sẽ không lọt được vào mắt Dật Bắc Vương, cho nên mong Dật Bắc Vương không cần đáp lại, chỉ cần là những người khác chúng ta đều hoan nghênh, bất kể là nam hay nữ.”

Lục Tiểu Thanh lập tức quay đầu nhìn Xuất Trần cười rất chi là gian trá, nhìn người khác nói, trước tiên là thổi phồng người lên tận trời xanh, sau đó mới nói cho người biết người quá lợi hại, trò chơi này không có phần của người, hắc hắc, trái lại lời muốn nói chính là ngoài người ra, mọi người có mặt trong bữa tiệc này ai cũng được, cũng chẳng xem những người khác ở trong mắt, ha ha, nếu không đáp ứng, thì khác gì nói Mặt Hạt các người trừ bỏ Dật Bắc Vương ra sẽ không có người nào giải được, đây chính là chuyện cực kỳ mất thể diện nha.

Xuất Trần nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, lúc này không đáp ứng cũng phải đáp ứng, lập tức mỉm cười gật gật đầu, cũng không nói chuyện. Lưu Dật kia ánh mắt chợt lóe lên, lập tức dời mắt đi, giống như ngưng ngừng khi nhìn thấy Xuất Trần vậy.

Lục Tiểu Thanh ném cho Xuất Trần một cái mị nhãn, diện mạo của tiểu tử này quả thật là yêu nghiệt, lại câu dẫn người khác, Xuất Trần khó có được không cùng Lục Tiểu Thanh đối mặt như lúc này, ánh mắt nhìn vào mấy cái hộp ở trong tay mấy người kia, trong ánh mắt lóe lên một tia suy nghĩ sâu xa.

Gia Luật Giá Huyền mày hơi hơi cau lại, toàn bộ người ở trong đại điện, chỉ có Xuất Trần tức trí đa mưu nhất, kiến thức rộng rãi, những người khác tuy rằng cũng có chút năng lực, bất quá cũng không thể nắm chắc được phần thắng, thấy Xuất Trần cũng đã đáp ứng, cho dù có phản đối cũng không được, nét mặt có chút lạnh nhìn Lưu Dật.

Lưu Dật hướng mọi người trong đại điện thi lễ một cái, xoay người lấy một cái hộp nhỏ hình vuông từ trong tay tùy tùng, chậm rãi mở hộp ra lấy ra một chiếc vòng cổ, đồng thời nói: “Đây là bảo vật thứ nhất, tên gọi là Điệp Phi, điều kiện chính là chỉ ra tính chất của nó.”

Chỉ thấy vật kia tản ra ánh sáng bóng vàng óng, đại khái là một chiếc vòng cổ dài, mặt vòng là hình bầu dục trong suốt, trong đó loáng thoáng có một con bướm đang muốn giương cánh bay, chỉ thấy vật này ở dưới ánh sáng chiếu rọi xuống, rực rỡ chói mắt, thật là đẹp. Lưu Dật nói: “Trải qua Lưu Ly quốc nhiều năm giám định, cùng với thương lữ vắng lai phân biệt, con bướm bên trong Điệp Phi này là thật, nó là chân thật chứ không phải phỏng theo hình dạng con bướm.”

Lời này vừa nói ra, mọi người trên đại điện lập tức hít một ngụm khí lạnh, có khả năng như vậy sao? Chân thật tồn tại ở trong đó, vậy đi vào đó bằng cách nào? Có người có tay nghề cao như vậy sao? Người nào lại có bản lĩnh như vậy? Con bướm giương cánh muốn bay kia, không phải vật chết, điều này sao có thể làm được?

Lưu Dật đứng ở giữa đại điện không có ngẩng đầu lên, chính là hai tay đang cầm vật ấy, một bộ dáng giống như lão tăng ngồi thiền vậy.

Trong đại điện một mảnh yên tĩnh, không có bất kỳ một tiếng động nào, vật này rất chi là mỹ lệ cũng rất kỳ quái, quả thật là khó mà tưởng tượng nổi, hơn nữa tính chất của nó cũng không phải là vàng, cũng không phải bạc, lại càng không phải là phi thúy, mã não, ngọc thạch gì, rốt cuộc nó là vật gì?

Gia Luật Giá Huyền nhíu mày nhìn thoáng qua Xuất Trần, Xuất Trần trầm tư một lát, lắc lắc đầu, Gia Luật Giá Huyền thấy Xuất Trần cũng lắc đầu, không khỏi mày nhíu càng chặt hơn, bảo vật thứ nhất mang

ra đổ nhiều người như vậy mà không ai giải được, chẳng phải Mạt Hạt đã mất hết mặt mũi rồi hay sao.

Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, say mê nhìn bảo vật Lưu Dật đang cầm ở trong tay, trong lòng thầm khen nói: “Đẹp thật, chưa từng có được nhìn thấy tận mắt vật này, hôm nay lại được nhìn thấy nó nguyên vẹn thế này, thật là vật báu vô giá, vật báu vô giá, nếu có thể cho ta thì thật là tốt biết bao, có nó ta đã giàu to rồi.”

Toàn đại diện đang chìm vào trong trầm lặng, Gia Luật Cuồng Sở đột nhiên mở miệng hỏi: “Các người có biết tính chất của nó không?”

Lưu Dật ngắc đầu nói: “Tất nhiên là biết.” Lục Tiểu Thanh lập tức khinh thường, thứ này người biết mới là lạ, nhất định là chỉ biết nói suông.

Xuất Trần khước mắt thấy Lục Tiểu Thanh trên mặt mang theo vẻ khinh thường, ánh mắt chợt lóe, nhẹ nhàng ở bên tai Lục Tiểu Thanh hỏi: “Người biết sao?” Lục Tiểu Thanh gật gật đầu cũng không nói chuyện, chuyện của Mạt Hạt cũng không liên quan gì đến ta, ta cũng không có tâm tình giữ lại mặt mũi cho các người đâu, liền cầm chén rượu lên uống một ngụm, tùy ý ăn một miếng thịt dê, thật là ngon, tay nghề quả thật là không tồi.

Xuất Trần vừa thấy Lục Tiểu Thanh gật đầu, trong mắt lập tức tràn ngập ý cười, nhỏ giọng nói ở bên tai Lục Tiểu Thanh: “Một ngàn lượng, không mặc cả.”

Lục Tiểu Thanh lập tức nhắc ống tay lau miệng, cầm chén rượu lên uống một ngụm nữa, tựa vào đầu gối Xuất Trần giả vờ làm biếng, nói: “Theo ta được biết, vật này cũng không phải gọi là Diệp Phi.”

Lời này vừa nói ra, đại diện vốn tĩnh lặng không tiếng động lập tức sôi nổi hẳn lên, một đám không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía Lục Tiểu Thanh, tuy rằng không nói gì, nhưng lại khác xa với không khí tĩnh lặng vừa rồi, chính là nhiệt huyết sôi trào.

Gia Luật Giá Huyền lập tức cười nói: “Tiểu Thanh, vậy người nói nó gọi là gì?” Lưu Dật cũng ngắc đầu nhìn Tiểu Thanh nói: “Xin chỉ giáo.”

Lục Tiểu Thanh chậm rãi đứng lên, tiến lên cầm lấy bảo vật, nói “Vật này gọi là hổ phách, căn bản không phải gọi là Diệp Phi.”

Lưu Dật hai mắt nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh nói: “Xin lắng tai nghe.”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Con bướm ở trong hổ phách này là thật, là ở thời điểm sinh mệnh huy hoàng nhất mà kết thúc, quá trình của nó ta cũng không muốn nói nhiều, tính chất của nó chính là nhựa cây.”

Lưu Dật hơi hơi ngẩn người nói: “Nhựa cây? Làm sao có thể?”

Lục Tiểu Thanh khinh thường cười nói: “Các người cũng không biết lai lịch cùng xuất xứ của vật này đúng không? Nhựa cây cùng nhựa thông tạo thành có một chút giống nhau, ở dưới nhiệt độ cực cao, một ít cây cối đặc biệt sẽ tiết ra nhựa cây, mà nhựa cây này sẽ dính lại con bướm đang bay lượn, một giọt lại một giọt nhỏ lên trên người nó, sau đó ở trải qua một số biện pháp xử lý đặc biệt, cùng thời gian khá lâu, mới có thể tạo thành đẹp trong suốt như thế này.”

Vừa nói vừa đi đến bên cạnh Gia Luật Giá Huyền, hơi hơi khom người đưa vật ở trong tay cho Gia Luật Giá Huyền nói: “Đại vương, hổ phách này cực hiếm, mà vật này lại hoàn mỹ như thế, thật sự rất khó mà có được, quả thật là vật báu vô giá, đại vương, Lưu Ly quốc thật sự là thành tâm.” Hắc hắc, thành tâm cái gì chứ, nhất định là không biết rốt cuộc vật này là cái gì, mới lấy ra để lừa người, lại không nghĩ rằng thật sự là vật báu vô giá, Lục Tiểu Thanh đương nhiên cũng không vạch trần, đã được tiện nghi lại được khoe mẽ, ai mà lại không làm đây.

Gia Luật Giá Huyền ha ha cười nói: “Lưu Dật, không biết những điều hắn nói có đúng không.”

Lưu Dật chần chờ một chút, Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Đại vương, không cần hỏi nàg, nàg cũng không biết lai lịch cùng hổ phách được thành hình như thế nào đâu, không phải là bất luận kẻ nào cũng biết được điều này.” Vừa nói vừa đi xuống đài.

Gia Luật Giá Huyền ồ một tiếng nhìn về phía Lưu Dật, thấy nàng sắc mặt bất động cũng không nói đúng hay nói sai, liền biết lời của Lục Tiểu Thanh không phải là giả, vì thế nói: “Lục Tiểu Thanh, vậy người nói vật này vì sao lại là vật báu vô giá, không phải chỉ là một khối nhựa cây thôi sao?”

Lục Tiểu Thanh ngồi xuống bên cạnh Xuất Trần, tiếp nhận chén rượu Xuất Trần đưa qua, nói: “Đại vương, vật này hình thành chính là kỳ ngộ trùng hợp trong trùng hợp, một phần vạn xác xuất cũng chưa tới, không nói về mặt khác, chỉ cần đề cập đến hỏ phách này được thai nghén hơn một vạn năm mới được sinh ra, đại vương liền đã biết được nó trân quý đến thế nào.”

Người trong đại điện vừa nghe cần phải hơn vạn năm mới có được, lập tức kinh ngạc nói không ra lời, Gia Luật Giá Huyền khó tin hỏi: “Thật sao?”

“Đúng vậy, hỏ phách cực hiếm, mà hỏ phách hoàn mỹ như vậy lại càng cực hiếm hơn, chỉ có ngộ mà không thể cầu.” lại uống một ngụm rượu, Lục Tiểu Thanh tựa vào trên đầu gối Xuất Trần, sau lưng ngả ra hiệu một chữ với Xuất Trần. Xuất Trần trong mắt vừa kinh ngạc vừa buồn cười, nhẹ nhàng nhéo nhéo ngón tay Lục Tiểu Thanh, nói nhỏ: “Vật ấy thần kỳ như thế, người cư nhiên lại biết, xem ra sau khi trở về cần phải tìm người tinh tế nói rõ mới được.”

Lưu Dật hướng Lục Tiểu Thanh hơi hơi thi lễ một cái, hào phóng thừa nhận nói: “Công tử hôm nay đã cởi bỏ được nghi hoặc trong lòng Lưu Dật, không nghĩ tới vật ấy cư nhiên lại có lai lịch lớn như vậy, hỏ phách này ở Lưu Ly quốc bị phủ bụi trăm năm, hôm nay mới biết nhân quả của nó, xem ra chỉ có đại vương nơi này mới là chỗ thuộc về hỏ phách.

Lục Tiểu Thanh cười nhẹ, Lưu Dật này lúc nghe nói vật này trân quý như thế, trong mắt toát ra nồng đậm không tha, không nghĩ tới liếc mắt một cái lại liền có thể bỏ qua, xem ra Lưu Dật này đúng là người có thể cầm lên cũng có thể hạ xuống, biết rõ chính mình không thể cướp trở về được.

Lưu Dật tiếp theo vung tay lên, người ở phía sau lập tức lại đưa lên một cái hộp khác, Lưu Dật mở hộp ra, cầm lấy một quyển sách ở bên trong ra, nói: “Sách này chính là thánh thư do tự lý bảo quản từ thời lập quốc cho đến tận bây giờ, tục truyền nói chính là pháp chỉ trên trời ban thưởng xuống dưới phổ độ chúng sinh, điều kiện có được bảo vật này chính là: xin nói trong sách lưu lại thánh dụ gì.” Lần này trong lời nói mang theo một chữ xin, ngôn ngữ càng thể hiện sự cung kính.

Gia Luật Giá Huyền hướng Lục Tiểu Thanh vẫy tay một cái, nói: “Tiểu Thanh, người đến xem.”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người, như thế nào lại trực tiếp tìm tới ta chứ, ta không biết chữ a.... Phía sau Xuất Trần mỉm cười vỗ vỗ vai Lục Tiểu Thanh nói: “Đi xem một chút đi, nếu giải được liền làm theo lệ cũ, không giải được cũng không trách.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe có một ngàn lượng liền ngay lập tức muốn thử sức, đi ra phía trước tiếp nhận lấy quyển sách Gia Luật Giá Huyền đưa qua, tùy tay lật vài tờ, lập tức trợn to mắt thốt ra: “Quyển sách này không có chữ.”

Lưu Dật gật gật đầu nói: “Thánh thư chính là không có chữ, chỉ đợi người có duyên.”

Lục Tiểu Thanh đỡ khóc đỡ cười nhìn thoáng qua Lưu Dật, lại nhìn vài lần vào quyển sách không có chữ này, cái quái gì thế này, nếu là không có chữ thì làm sao mà biết được mặt trên nó viết cái gì, thử dài, lại phải dốc hết toàn bộ bản lĩnh cả đời mình ra vậy.

Vươn tay cầm lấy chén rượu của Gia Luật Giá Huyền, chậm rãi nâng cốc đổ xuống trên mặt quyển sách, Lưu Dật lập tức vội la lên: “Người làm gì vậy?” Lục Tiểu Thanh vươn tay chặn tay Lưu Dật đang vươn tay ra nhằm muốn cứu quyển sách: “Có một loại kiểu chữ, gặp nước mới hiện ra.” Gia Luật Giá Huyền kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, lại nhìn xuống không nói gì.

Sửa sang lại quyển sách đã bị ướt nhẹp, cũng không phát hiện có chữ gì xuất hiện, Lục Tiểu Thanh lập tức phân phó nói: “Mang một chậu lửa đến đây.” trong lúc mọi người đang ngạc nhiên, Gia Luật Cuồng Sở đột nhiên nói: “Có loại chữ, dùng lửa hơi mới có thể hiện ra chữ” những lời này vừa vắn là những lời Lục Tiểu Thanh muốn nói, Lục Tiểu Thanh không khỏi ngẩng đầu liếc Gia Luật Cuồng Sở một cái, người này cũng không phải là đồ ăn hại, cư nhiên cũng biết một chiêu này.

Trong đại điện vốn đã chất đống rất nhiều chậu than, dùng để sưởi ấm, lập tức có thị vệ mang một chậu lên. Không có, hơi qua lửa cũng không có thấy xuất hiện một chữ nào cả, Lục Tiểu Thanh không khỏi như mây nửa ngày đột nhiên hỏi: “Lưu Dật, người vừa rồi nói sách này dùng để làm gì?”

Lưu Dật hai tay tạo thành chữ thập nói: “Là thánh thư trên trời ban xuống để phổ độ chúng sinh, để kiến tạo một đất nước lý tưởng, để cho dân chúng được ăn no mặc ấm, áo cơm không lo.”

Lục Tiểu Thanh lập tức nói: “Người sớm nói ra có phải không.” tay vừa động, lập tức quyển sách không có chữ chỉ bảo trấn quốc của Lưu Ly quốc kia trực tiếp bị Lục Tiểu Thanh ném vào trong chậu than đang cháy, vốn đã bị hơi khô, hiện tại lại gặp lửa, lập tức bốc cháy, nháy mắt liền bị thiêu rụi.

Lưu Dật chấn động, vài bước xông về phía trước đến trước chậu than, tay còn chưa có kịp vươn ra thì bản thánh thư kia đã bị ngọn lửa nuốt trọn, Lưu Dật lập tức giận dữ nói: “Nực cười, người trả lại thánh thư cho ta.” Nhất thời xúc động tiến lên muốn cùng Lục Tiểu Thanh đánh nhau đến nơi.

Lục Tiểu Thanh lòng bàn chân sải bước dài, trốn ở phía sau Gia Luật Giá Huyền, Lưu Dật kia bị thị vệ cản lại, thấy Gia Luật Giá Huyền mặt lạnh nhìn nòng, lập tức cũng biết chính mình vừa rồi quá lỗ mãng, hít sâu hai hơi đè nén cảm xúc tức giận, nhìn Lục Tiểu Thanh giọng lạnh như băng: “Ta muốn người cho ta một lời giải thích.”

Lục Tiểu Thanh thấy Lưu Dật đã tỉnh táo lại, từ phía sau Gia Luật Giá Huyền đi ra nói: “Ta hỏi người, một quyển sách có thể kiến tạo ra một đất nước lý tưởng không? Có thể phổ độ chúng sinh không? Có thể áo cơm không lo không?”

Không đợi Lưu Dật trả lời, Lục Tiểu Thanh tiếp tục nói: “Sách là chết, một quốc gia nếu không có một quân vương tốt, không có chế độ pháp lệnh tốt, không có lương thần hiền sĩ, chỉ bằng một quyển sách có thể đủ áo cơm không lo không? Đúng là mơ tưởng hão huyền. Có thể làm cho dân chúng ăn no mặc ấm chỉ có quân vương, một quốc gia có quân vương hiền đức hay không mới là chỗ để cho dân chúng dựa vào phúc lợi, đây mới là người trực tiếp phổ độ chúng sinh.

Một quốc gia lý tưởng không phải dựa vào một quyển sách có thể thực hiện được, quyển sách kia vốn không có chữ, có biết vì sao nó không có chữ hay không? Tại sao chỉ có màu trắng? Nó không phải là để cho các người xem, mà để cho quân vương ở trên giấy múa bút nhan sắc, đen, trắng, xanh.....

Không cần phải giữ lại quyển sách mà người gọi là thánh thư này, mặc kệ nó có chữ hay không có chữ, một quyển sách không thể thay đổi được tất cả, một quân vương cũng không phải là dựa vào một quyển sách mới có được tất cả, rách nát như vậy, đốt là tốt nhất, xong hết mọi chuyện.”

Bốp, bốp, bốp, một hơi nói xong một đoạn dài, Lục Tiểu Thanh đang lờm Lưu Dật, thì trong đại điện nhất thời vang lên tiếng vỗ tay, Lục Tiểu Thanh nghiêng đầu vừa thấy, một người đứng là Xuất Trần, một người là Gia Luật Cuồng Sở, hai người một đứng một ngồi, đồng thời cùng vỗ tay.

“Nói cho cùng, chỉ có một quân vương vĩ đại hiền đức, mới là phúc lợi tốt nhất của dân chúng trong thiên hạ, sách này đốt là tốt nhất.” Xuất Trần về mặt tán thưởng nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh nhất thời cười tủm tỉm tiêu sái đi qua, thấp giọng ở bên tai Xuất Trần nói: “Thế nào? Ta lợi hại chứ?”

Xuất Trần nhẹ nhàng kéo tay Lục Tiểu Thanh, gật đầu nói: “Không uống ta đã coi trọng người, quả nhiên là giải thích độc đáo.” Vừa nói vừa cúi đầu ở bên tai Lục Tiểu Thanh khẽ cười nói: “Thế này mới xứng với ta.”

Lục Tiểu Thanh đầu tiên nghe Xuất Trần ca ngợi đang cao hứng, tiếp theo lại nghe hắn nói những lời này, nhất thời bị dọa mở to hai mắt, đã thấy Xuất Trần cười hắc hắc, trong mắt hiện lên ý trêu tức, nhất thời tức giận nói: “Người cảm thấy ta xứng đôi với người, cũng phải nhìn xem ta có thấy người xứng với ta không đã.”

Gia Luật Cuồng Sở giọng lạnh như băng nói: “Một quân vương cũng không phải là dựa vào một quyển sách mới có được tất cả, không sai, mấy thứ này giữ lại chỉ có tác dụng gây trở ngại, đốt hay lắm.”

Lúc này trong đại điện tiếng vỗ tay càng lúc càng lớn, tất cả mọi người mặt lộ vẻ bội phục nhìn Lục Tiểu Thanh, Gia Luật Giá Huyền về mặt đồng ý gật đầu nói: “Nói cho cùng, không hổ là người mà Xuất Trần coi trọng, quả nhiên giải thích cao siêu, một lời nói trúng mục tiêu, đây mới là lời nói chân thật nhất.”

Lưu Dật lúc này cũng đứng ở một bên không nói gì, trong mắt mang theo suy nghĩ sâu xa nhìn Lục Tiểu Thanh, một lát sau đi về phía Lục Tiểu Thanh bái một cái: “Những lời của công tử Lưu Dật đã hiểu, quả thật là người có trí tuệ lớn mới có thể giải thích cao thâm như vậy, sách này nên đốt thì sớm cần phải đốt là tốt nhất, tránh cho Lưu Ly chúng ta vẫn còn bị chìm trong u mê.” Dứt lời lại hướng Lục Tiểu Thanh thi lễ một cái.

Lục Tiểu Thanh tự nhiên rất là cao hứng, hiếm khi mới được hãnh diện như vậy, không nghĩ tới mình cũng được nhiều người tôn kính ca ngợi như vậy, xem ra có lẽ mình rất thích hợp với chức vị này, hoặc có thể nói mình chính là người có trí tuệ cao, có lẽ nếu xuyên qua đến thời xuân thu Chiến quốc, nói không chừng sau Lão Tử, Khổng Tử còn xuất hiện thêm một Thanh Tử cũng nên.

Dừng một chút, Lưu Dật lại lấy tiếp một chiếc hộp gỗ từ trên tay tùy tùng đứng ở phía sau, chậm rãi mở ra, chỉ thấy nàng chưa có lấy vật ở trong hộp kia ra, liền loáng thoáng nhìn thấy hào quang phát sáng, ánh sáng xanh chói cả mắt, Lục Tiểu Thanh đang cùng Xuất Trần tính toán hai ngàn lượng, không khỏi bị hấp dẫn nhìn qua.

67. Chương 097

Chương 97: Ta muốn gả cho người

Trong lúc đó Lưu Dật chậm rãi đưa tay lấy ra một vật từ bên trong chiếc hộp, vật ấy toàn thể xanh biếc, óng ánh trong suốt, kích cỡ bằng bàn tay, vốn là từng vòng tròn tạo thành, chỉ thấy một chuỗi vòng nối liền nhau thành một vòng, lắc lắc phát ra thanh âm thanh thúy.

Lưu Dật hai tay cầm lấy vật ấy, nói: “Đây vốn là bảo vật thứ ba của Lưu Ly quốc chúng ta, chính là do thợ thủ công tay nghề cao nhất Lưu Ly quốc tạo ra, nó được chế tạo từ một khối Phỉ Thủy nghiêm chỉnh, tên của nó là Thập Nhị Liên Hoàn, được chế tác vô cùng khéo léo, gồm mười hai vòng đan xen với nhau, đại biểu ười hai tháng trong năm, đồng thời đã được đại pháp sư của nước ta chúc phúc, ban hoàn mỹ, ý nghĩa toàn vẹn, điều kiện để có được vật này chính là : trong thời gian một nén nhang có thể tháo rời được mười hai chiếc vòng này ra.”

Vừa nói vừa chậm rãi xoay người về phía Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh khi thấy Lưu Dật lấy món đồ này ra, liền đã biết ngay là nàng muốn khảo nghiệm thủ pháp cộng thêm sự khéo léo cùng năng lực tính toán, vốn trong lòng đang cực kỳ vui vẻ, trước kia có một khoảng thời gian trò này rất là lưu hành, mình vừa vận có thể thì thố tài năng, nhưng vừa nghe là trong thời gian một nén nhang phải tháo rời được mười hai chiếc vòng này, bèn nhắm mắt lại giả bộ ngủ, giỡn sao, để gỡ được một vòng cũng phải mất khá nhiều thời gian, đây lại là những mười hai chiếc vòng, làm sao mà tháo rời trong một nén nhang được.

“Phỉ thúy lớn như vậy mà cũng có thể điêu khắc được thành loại trình độ này, thật sự là không thể tưởng tượng được, ý tứ đại biểu của vật này cũng rất tốt.” Gia Luật Giá Huyền trong mắt để lộ ra vẻ vui mừng quá mức, chưa nói vật này đáng giá ra sao, chỉ cần nhìn thủ pháp là đã biết nó cực kỳ cường hãn. Liếc mắt thấy Lục Tiểu Thanh giả bộ ngủ, không khỏi mỉm cười nói: “Ta đến thử xem.”

Một nén nhang sau, Gia Luật Giá Huyền bắt đầu dĩ phải buông tha, nhị Vương phi nói: “Đại vương, để cho thiếp thử xem.”

Xuất Trần thấy nhị Vương phi cùng Tề Nhã Chỉ ở một bên cố sức tháo gỡ, toát mồ hôi trán mà vẫn không tìm được cách nào tháo gỡ, không khỏi khẽ nói ở bên tai Lục Tiểu Thanh: “Người không giải được sao?”

Lục Tiểu Thanh như trước vẫn nhắm chặt hai mắt, tựa vào trên người Xuất Trần, cũng nhỏ giọng nói: “Vật này cũng khó tháo rời lắm, cần phải có tính toán chính xác cùng trí nhớ tốt, trong thời gian quy định ta có thể tháo rời được chín vòng, còn mười hai vòng thì ta không làm được.”

“Người quả là người tài giỏi, chín vòng tháo rời như thế nào?”

Lục Tiểu Thanh mở mắt thấy cái vật được gọi là Thập Nhị Liên Hoàn kia đang rơi vào tay một vị đại thần để ông ta tháo, vì thế khoa chân múa tay muốn giảng giải phải tháo rời như thế nào. Không nghĩ tới Xuất Trần trí nhớ kinh người, hai mắt nhìn chăm chú vào hai tay Lục Tiểu Thanh đang múa may loạn xạ ở không trung, nhìn một phen sau gật đầu nói: “Quả nhiên là tính toán cao siêu, ở giữa nếu như sai lầm một bước, thì một vòng cũng không tháo ra được.”

Lục Tiểu Thanh chính là tùy ý giảng giải một chút cho Xuất Trần mà thôi, cũng không trông cậy vào Xuất Trần xem có thể biết, nghe Xuất Trần nói vậy, lập tức kinh ngạc nói: “Thật là lợi hại, người rút cuộc có phải là người hay không?” Xuất Trần lập tức bật cười nói: “Người là cái gì ta chính là cái đó, cho nên người nói thử xem?”

“Lục công tử, không biết người có thể tháo rời được hay không? Nếu người không thể, thì Thập Nhị Liên Hoàn này ta đành phải mang về Lưu Ly quốc vậy.” Lục Tiểu Thanh đang trừng mắt nhìn Xuất Trần, chợt nghe Lưu Dật trực tiếp lên tiếng nói chuyện với nàng, không khỏi đang muốn nói là mình không thể tháo rời được, thì tay Xuất Trần đặt trên lưng mình đột nhiên tăng lực đạo nắm thật chặt, không khỏi hơi hơi dừng một chút.

Lưu Dật thấy Lục Tiểu Thanh không nói gì, lại nói tiếp: “Thật không dám giấu diếm, Thập Nhị Liên Hoàn từ ngày được tạo ra chưa có một người nào có thể tháo rời được nó, tiểu nữ tuy rằng tự phụ, nhưng cũng chỉ tháo rời được ba chiếc, vừa rồi thấy Lục công tử hai tay múa may với Dật Bắc Vương, Lưu Dật lưu ý một chút, giống như giải pháp tháo được chín chiếc vòng, Lục công tử nếu có thể tháo rời được chín chiếc vòng, vậy có thể chỉ giáo cho tiểu nữ biết cách tháo rời mười hai chiếc vòng hay không, để cho tiểu nữ biết một chút về làm như thế nào để tháo rời được Thập Nhị Liên Hoàn.”

Lục Tiểu Thanh sửng sốt, vừa rồi nói Xuất Trần là quái vật, không nghĩ tới Lưu Dật này cũng là một quái vật, chỉ nhìn liếc mắt một cái là biết đó là cách tháo rời chín chiếc vòng, không khỏi khiếp sợ nhìn Lưu Dật, hai người này thật sự không phải là người, mình lúc trước nhưng là học được cách giải từ người khác, chứ muốn tự mình tháo ra thì đúng là khó như lên trời.

“Lục phu nhân, nếu người tháo rời được mười hai chiếc vòng này thì đừng có chối từ, Mạt Hạt đất rộng của nhiều, nhân tài vô kể, không thể để cho người khác coi thường được.” Một giọng nói lạnh như băng truyền đến, chính là giọng của Gia Luật Cuồng Sở, Lục Tiểu Thanh không khỏi giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Gia Luật Cuồng Sở trong tay đang nắm chặt chén rượu, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào mình, đột nhiên bên tai truyền đến một giọng nói như có như không: “Nghĩ biện pháp tháo rời nó, Xuất Trần đáp ứng người điều kiện gì, ta cho người gấp đôi.”

Lục Tiểu Thanh sắc mặt thay đổi vài lần, trầm mặc nhìn Thập Nhị Liên Hoàn vài lần, nhú mày suy nghĩ nửa ngày, mọi người ở trong đại điện đều nín thở nhìn nàng, mọi người thấy Lục Tiểu Thanh đứng dậy đi tới, lập tức mắt lộ cuồng nhiệt nhìn theo nàng, hôm nay nếu để cho Lưu Ly quốc đem vật dâng lên mang trở về, thì về sau mặt mũi của Mạt Hạt phải để ở đâu.

Lục Tiểu Thanh không có trực tiếp tiếp nhận Thập Nhị Liên Hoàn kia, mà là đi đến bên cạnh Gia Luật Giá Huyền, cúi người cùng hắn nói mấy câu, Gia Luật Giá Huyền không có một tia do dự gật gật đầu nói: “Người muốn như thế nào tháo gỡ thì cứ làm đi, chỉ cần có thể tháo được, không cần suy nghĩ đến hậu quả.”

Lục Tiểu Thanh lập tức mỉm cười, tiến lên tiếp nhận Thập Nhị Liên Hoàn trong tay Lưu Dật, đặt ở trên bàn Gia Luật Giá Huyền, xoay người rút ra bội đao của thị vệ phía sau, không chút do dự một đao chém xuống Thập Nhị Liên Hoàn ở trên bàn

Một tiếng keng thanh thúy vang lên, Thập Nhị Liên Hoàn thủ công tinh xảo kia bị một nhát đao đó chém nát, món đồ mỹ nghệ xa hoa, bị một đao đó của Lục Tiểu Thanh làm hỏng.

Tất cả mọi người trên đại điện lập tức hít một ngụm khí lạnh, tất cả đều không hiểu vì sao Lục Tiểu Thanh lại làm vậy, đây chính là công khai không cho Lưu Ly quốc mặt mũi đó nha.

Lưu Dật biến sắc, vẻ mặt đỏ bừng cả giận nói: “Lục công tử, người đây là có ý gì? Vì sao lại hủy hoại quốc bảo của Lưu Ly quốc ta?”

Lục Tiểu Thanh bỏ đao xuống, từ trên bàn của Gia Luật Giá Huyền chậm rãi cầm lấy một chiếc vòng đã được tách ra, nhìn Lưu Dật nói: “Đây không phải là đã tháo rời ra rồi hay sao?”

Mọi người lập tức ngẩn ra, tuy rằng một đao chém xuống đã phá hủy một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, nhưng là, thật sự đúng là cũng được tính là đã tháo rời mười hai chiếc vòng đó rồi.

Lục Tiểu Thanh xếp mười một chiếc vòng còn lại dàn thành hàng ở trên mặt bàn: “Người không hạn chế dùng biện pháp gì để cởi bỏ, mà chỉ hạn chế là phải tháo rời được nó ra, nếu đã tháo rời ra rồi thì nó đã thuộc về Đại Vương của chúng ta, chỉ cần Đại Vương thích, những người còn lại không có tư cách nói không.”

Gia Luật Giá Huyền cười ha ha nói: “Nói rất đúng, nếu đã tháo rời, vậy xem như nó đã là của bốn vương rồi.” Tất cả mọi người trong đại điện ngay lập tức cùng hô vang: “Chúc mừng Đại Vương.” Lục Tiểu Thanh lập tức đầu đầy hắc tuyến, quân thần phối hợp với nhau tốt thật đấy, không phải là một chút mặt mũi thôi sao, một đám thật đúng là đã quá xem nặng rồi, liếc mắt nhìn thoáng qua Gia Luật Cuồng Sở, tay ở bên hông giơ lên hai ngón, tiền tài đưa đến tận cửa, không nhận chính là không có đạo lý.

Lưu Dật thấy Lục Tiểu Thanh bắt được chỗ sơ hở của mình, tuy rằng đã bị hư hại, nhưng không thể nói là chưa tháo rời ra được, trong lòng cũng thấy oán giận, cả giận nói: “Ngụ ý của Thập Nhị Liên Hoàn chính là hoàn mỹ, ý tứ toàn vẹn, người phá hỏng nó chẳng phải là đã phá vỡ sự hài hòa, phá vỡ hoàn mỹ, phá vỡ lời chúc phúc hay sao.”

Lục Tiểu Thanh thấy mọi người trên đại điện biến sắc, người thời này đúng là quá mê tín, luôn tin vào tín ngưỡng hay chúc phúc gì gì đó, không khỏi nhìn chăm chăm Lưu Dật nói: “Hoàn mỹ, người có biết cái gì là hoàn mỹ hay không? Người có biết cái gì là toàn vẹn hay không? Trời còn không hoàn mỹ, huống hồ là người. Chẳng ai là hoàn mỹ cả, nếu cứ một mực trầm mê vào hoàn mỹ, vậy đó vốn không phải là chúc phúc, trái lại đó chính là đại họa.”

Lưu Dật đối mặt với khí thế bức người của Lục Tiểu Thanh, không khỏi lui về phía sau vài bước, hỏi: “Người có ý gì?”

“Ý của nàng chính là, trăng có khi tròn khi khuyết, nước có khi đầy khi vơi, có khuyết điểm mới có cái có thể theo đuổi, không hoàn chỉnh mới có lý do cố gắng để trở nên hoàn chỉnh, nếu trên thế gian này tất cả vạn vật đều hoàn mỹ, chúng ta sống còn có giá trị gì nữa không? Những thứ mà chúng ta theo đuổi liệu có còn ý nghĩa gì không? Nỗ lực theo đuổi hoàn mỹ có hàm nghĩa gì? Trên thế gian này không có cái gì là hoàn mỹ, có khuyết điểm mới là thế gian hoàn mỹ.”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nhìn Xuất Trần đang nhìn mình cười, không khỏi âm thầm giơ ngón tay cái lên, người này nói rất đúng, lại nghe thấy Xuất Trần nói tiếp: “Chúc phúc là một loại hạnh phúc, là một loại khát vọng vào vận mệnh tốt đẹp nhất, là sự thương tiếc đối với vạn vật trong thiên hạ, không phải một món đồ chơi mà có thể đại biểu cho hạnh phúc, nó cũng không thể chịu tải được một phần hạnh phúc, cho nên chúng ta chỉ cần lĩnh ngộ được ý nghĩa hy vọng của nó, còn phần nó có hoàn chỉnh hay không cũng không quan trọng.”

Lục Tiểu Thanh vẽ mặt kích động nhìn Xuất Trần, rất sâu sắc, đem ý nghĩ của mình nói ra hết, tốt, liền hướng hần nói một câu tốt, vỗ tay tán thưởng.

Người trong đại điện lập tức nhất tề quay sang nhìn Xuất Trần, trong ánh mắt có kính nể có mừng như điên, Dật Bắc Vương của bọn họ đúng là phi phàm, là báu vật trên trời ban cho Mạt Hạt, chỉ có hần mới có thể nhìn thấu được như vậy, nói dễ hiểu như vậy.

Lưu Dật ngây người mất nửa ngày, thở dài một hơi nói: “Lâu nay đã nghe đại danh của Dật Bắc Vương, những lời này hôm nay của ngài thật sự là đã khai sáng ọi người, Lưu Dật đã hiểu, đôi khi không trọn vẹn cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.”

Lấy lại bình tĩnh, đứng thẳng lưng, thanh âm nặng nề vừa rồi đã trở lại bình tĩnh như lúc đầu, Lục Tiểu Thanh không khỏi rất có hứng thú với nữ tử này, như thế bình tĩnh, phản ứng cùng lĩnh ngộ lại nhanh như vậy, thật sự là nhân tài khó gặp.

Lưu Dật phát phát tay, phía sau chỉ còn lại duy nhất một chiếc rương gỗ được nâng lên, Lưu Dật ngừng đầu nhìn Gia Luật Giá Huyền nói: “Đại vương tôn kính, đây là quốc bảo cuối cùng Lưu Dật dâng lên, nó tuy rằng nhìn rất đơn giản, nhưng là công nghệ chế tác vô cùng phức tạp, hơn nữa bên trong có cất giấu vật một vật nhỏ đã được trăm năm, nghe nói sau khi ăn vật ấy, có thể khởi tử hoàn sinh.”

Vừa nói vừa tiến lên, mở rương gỗ kia ra, bên trong chất đầy bông, lại từ trong rương gỗ cẩn thận lấy ra một cái hộp nhỏ, đặt ở trên bàn trà vừa được mang tới, tất cả mọi người trên đại diện lập tức đều bị hấp dẫn nhìn lại, bốn chữ khởi tử hoàn sinh kia khiến cho người ta phấn chấn, chưa nói đến nó được giữ gìn cẩn thận như vậy.

Lưu Dật từ trong lòng lấy ra một chiếc chìa khóa, thật cẩn thận mở ổ khóa, rương gỗ kia ở trong tay Lưu Dật, từng lớp từng lớp được mở ra, bảo vật ở bên trong lập tức hiện ra ở trước mắt mọi người.

Chỉ thấy một vật tản ra hàn khí tiến thẳng vào mi mắt mọi người, vật ấy óng ánh trong suốt, không có màu sắc, không có tạp chất, chính là một khối băng. Băng không có gì kỳ quái, chính là ở giữa khối băng đó có nước, lúc này trong nước có một con cá trắng tinh đang ở bên trong bơi tới bơi lui, đuôi cá vui vẻ quẫy quẫy, cái miệng nhỏ nhắn khê đóng khê mở.

Lưu Dật hiềm lắm mới lộ ra vẻ đắc ý như lúc này, mặc dù đã bị chiếc khăn che mặt che lấp đi, nhưng là Lục Tiểu Thanh thật sự cảm giác được Lưu Dật có một chút tự hào cùng đắc ý, chỉ nghe Lưu Dật nói: “Con cá trong băng này chính là Xích Bạch, loại cá thần bí nhất trong biển, truyền thuyết nói nó có công hiệu khởi tử hoàn sinh, Đại Vương chắc là cũng đã từng nghe qua, cho dù Xích Bạch không có công dụng khởi tử hoàn sinh, nhưng kéo dài tuổi thọ khẳng định không phải là giả.”

Gia Luật Giá Huyền sắc mặt vẫn vững vàng ngồi ở chỗ cao, lúc này cũng hiện lên một tia sợ hãi lẫn vui mừng, chậm rãi bước tới bàn tinh tế quan sát.

Lục Tiểu Thanh không khỏi giật giật ống tay áo Xuất Trần, nhỏ giọng hỏi: “Thật sự là có loại cá này sao? Ta nhưng chưa từng có nghe nói qua.”

Xuất Trần nhìn thoáng qua Xích Bạch kia nói: “Trong sách có ghi lại điều này, bất quá không cần phải bàn luận đến vấn đề có phải thật hay không, bởi vì không có ai gặp qua loại cá này, cũng chưa từng có ai ăn qua, chỉ là lời đồn mà thôi.”

Bởi vì cả đại sảnh đều đang chìm trong yên lặng, cho nên Lưu Dật nghe rõ tiếng hai người nói chuyện, xoay người nói với hai người: “Quả thật là không có ai gặp qua Xích Bạch này, bất quá dựa vào kiến thức của Dật Bắc Vương, tự nhiên biết đây là thật hay là giả.”

Xuất Trần thấy Gia Luật Giá Huyền nhìn mình, nhân tiện nói: “Rốt cuộc có phải là thật hay không, ta cũng không dám cam đoan, bất quá rất giống như trong sách đã mô tả.”

Gia Luật Giá Huyền gật gật đầu, chậm rãi trở lại chỗ ngồi trên cao, nhìn Lưu Dật hỏi: “Điều kiện cuối cùng là gì?”

Lưu Dật mỉm cười nói: “Xích Bạch hiện đang ở trong Băng Tinh, là do Lưu Ly quốc rất hiếm người có tay nghề giỏi, dùng hết tâm cơ mười mấy năm mới tìm ra phương pháp làm thành, cho nên điều kiện cuối cùng theo vật này chính là : phải mở được Băng Tinh này ra để lấy Xích Bạch ở bên trong, không được dùng vũ khí sắc bén cũng như võ công, cũng không được dùng lửa hay nước ấm làm tan Băng Tinh, hoặc là chờ chính nó tan hết.”

Gia Luật Cuồng Sở lập tức nói: “Liên chỉ có điều kiện như thế thôi sao?”

Lưu Dật dừng một chút nói: “Có lẽ ta còn chưa nói rõ ràng, để không làm thương tổn đến Xích Bạch, không cho phép dùng kim, hay những vật được làm từ bạc, đồng, sắt, đá gì đó, nếu có thể mở được Băng Tinh, như vậy Lưu Ly quốc tự nhiên sẽ dâng Xích Bạch này cho tể quốc, đồng thời cũng sẽ công bố bảo vật độc nhất vô nhị của Lưu Ly quốc.”

Tề Nhã Chỉ không khỏi hỏi: “Đây là điều kiện gì vậy, không được sử dụng vũ khí sắc bén, thì làm sao mà mở được khối băng kia được đây? ” Tề Nhã Chỉ đã nghen lâu không có ra tiếng, rốt cục chịu không được kêu gào. Mọi người trên đại diện cũng cảm thấy như vậy, điều kiện này thật sự là không thể tưởng tượng nổi, khối Băng Tinh lớn như vậy lại không được sử dụng vũ khí sắc bén, cũng không được dùng lửa, không được dùng nước ấm, vậy còn cái gì có thể mở được nó đây?

Lưu Dật đứng ở chính giữa đại diện, cũng không quản chung vang lên tiếng bất bình, vẻ mặt mỉm cười nhìn Gia Luật Xuất Trần cùng Lục Tiểu Thanh, xem thử có phải hay không là do Xuất Trần nói cho Lục Tiểu Thanh cách phải làm như thế nào, tuy rằng mấy lần trước cũng không phải do Xuất Trần nói, nhưng là cần

thận một chút vẫn hơn, đồng thời cũng muốn nhìn xem Lục Tiểu Thanh này, rốt cuộc có biện pháp nào không, lại một lần nữa biểu hiện hẳn không giống người thường.

Lục Tiểu Thanh thấy Lưu Dật nhìn nàng, không khỏi mỉm cười tựa vào bên người Xuất Trần hỏi: “Người nói có biện pháp nào có thể mở ra không?” Thanh âm không lớn không nhỏ vừa vặn có thể cho Lưu Dật nghe thấy.

Xuất Trần khẽ gõ lên đầu Lục Tiểu Thanh một cái, nói: “Người hãy chấm dứt việc đó đi, có biện pháp chính là có biện pháp, không có cách nào chính là không có cách nào, đừng đánh lừa dư luận nữa, làm người khác nghĩ lầm là ta nghĩ ra, nếu vậy phần trước người đoạt được liền xóa bỏ đi nhá.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cả giận nói: “Người dám, đó chính là do ta kiếm được, hừ, không hỏi thì không hỏi, dù sao ta cũng không có biện pháp.” Vừa nói vừa uốn éo đầu nhìn mọi người trong đại điện, không hề để ý tới Xuất Trần nữa.

Xuất Trần vừa nghe những lời này khóe môi lập tức cong cong vẽ lên một nụ cười: “Ta biết là người có biện pháp.” Lục Tiểu Thanh làm bộ không có nghe thấy, lại không để ý tới, hai người nói gì đều đã lọt hết vào tai Lưu Dật đứng ở bên cạnh, Lưu Dật vừa nghe Xuất Trần nói Lục Tiểu Thanh có biện pháp, lập tức kinh ngạc hỏi: “Lục công tử có biện pháp sao?”

Tất cả mọi người trên đại điện ngay tức khắc toàn bộ im lặng, một đám đều không hện mà cùng nhìn về phía Lục Tiểu Thanh, Gia Luật Giá Huyền mỉm cười nói: “Tiểu Thanh, nói thử xem người có biện pháp gì?”

Lục Tiểu Thanh quay đầu hung hăng trừng Xuất Trần liếc mắt một cái, đang muốn mở miệng, Xuất Trần đột nhiên khẽ nói: “Chớ nên nói dối, bằng không lừa gạt Đại Vương sẽ bị mất đầu.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời giận cũng không được, mà không giận cũng không được, thấy Gia Luật Giá Huyền vẻ mặt vui mừng nhìn mình, đột nhiên quay đầu nhìn Gia Luật Cuồng Sở, ngón tay trực tiếp ở dưới mặt bàn giơ lên hai ngón, Gia Luật Cuồng Sở mặt lạnh, không thể không nhận ra, liền gật gật đầu.

Lục Tiểu Thanh lập tức đứng dậy nói: “Đại vương, người xem ta giúp người nhiều việc như vậy, người cũng nên ban thưởng cái gì đó cho ta a..., tuy rằng tận trung với Đại Vương chính là bốn phận cùng quang vinh của ta, bất quá đại vương là người có trái tim nhân hậu, trọng nghĩa khinh tài, người xem có phải hay không.....”

Tất cả mọi người trên đại điện cứ tưởng rằng nàng vừa tiến lên, là sẽ bắt đầu phá giải khối băng này, không nghĩ tới nàng cứ nhiên mở miệng muốn Đại Vương ban thưởng, không khỏi đều cười ha ha, người Mạt Hạt không giống với người Đại Đường, họ rất thích những người thẳng tính, có cái gì nói cái đó, vừa thấy Lục Tiểu Thanh muốn Đại Vương ban thưởng, không ai có ác ý chê cười, ngược lại là cực thích tính cách ngay thẳng như vậy.

Gia Luật Giá Huyền lập tức cười ha ha nói: “Được, người muốn cái gì liền cứ nói ra, bốn vương sẽ cho người, nếu như người muốn..... Ta cũng sẽ không keo kiệt.” Vừa nói vừa cười nhìn thoáng qua Xuất Trần.

Lục Tiểu Thanh không biết ý tứ bên trong câu nói của hắn là gì, thấy hắn đáp ứng lập tức cười tủm tỉm nói “Tốt lắm, chờ một chút nữa ta sẽ nói cho Đại Vương biết ta muốn cái gì.”

Vừa nói vừa đi đến chỗ đặt Xích Bạch, duỗi tay ra sờ soạng ở trên mặt băng một chút, vội lắc lắc tay nói: “Lạnh quá.” Một bên rất nhanh sờ vào rương gỗ đã được mở ra, lại lần nữa tay phải ở trên Băng Tinh vùng lên, sau đó đứng im, mỉm cười nhìn Lưu Dật.

Lưu Dật đầu tiên là sắc mặt trắng nhợt, tiếp theo vẻ mặt bội phục hướng Lục Tiểu Thanh bái một cái, nói: “Không nghĩ tới tất cả không thoát khỏi hai mắt của Lục công tử, Lục công tử quả thật là học rộng tài cao, hiểu biết uyên bác, Lưu Dật thật sự là bội phục.”

Gia Luật Giá Huyền nhìn hai người liếc mắt một cái, lại nhìn Xích Bạch vẫn là bộ dáng như cũ, không khỏi hỏi: “Tiểu Thanh, đây xem như đã mở rồi sao?”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười cực kỳ đắc ý nói: “Đó là đương nhiên ” một bên vừa đi ra phía trước, hai tay nắm chặt ở hai đầu Băng Tinh, hai tay dùng sức kéo hai đầu, lập tức ở Băng Tinh bị nứt giữa, Xích Bạch

theo dòng nước rơi xuống mặt bàn, ở trên bàn quấy quấy.

Tất cả mọi người ở trên đại diện lập tức sợ đến ngây cả người, sau khi thị vệ thu Xích Bạch lại xong, Gia Luật Giá Huyền nhìn Lục Tiểu Thanh hỏi: “Người rút cuộc là đã dùng biện pháp gì? Ta tại sao không có nhìn thấy. ”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười, lật tay phải lên, trong lòng bàn tay có một vật thể rắn tầm ba centimet, tản ra vô số ánh sáng ngọc rực rỡ, giống như là một khối băng tinh. Lục Tiểu Thanh nói: “Đại vương, ta dùng nó để mở, thứ ta muốn người ban cho cũng là nó.”

Gia Luật Giá Huyền khó hiểu nhìn vật trong tay Lục Tiểu Thanh hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

Lục Tiểu Thanh còn chưa có mở miệng, Xuất Trần đột nhiên đứng dậy nói: “Từ lâu đã nghe nói ở Tây Phương xa xôi, có một loại bảo thạch cực kỳ cứng rắn, bảo thạch này không gì không phá được, cứng hơn cả sắp thép, ta nghĩ viên này chính là nó.” Vừa nói vừa tiến lên tiếp nhận vật thể từ trong tay Lục Tiểu Thanh, tinh tế quan sát.

Lục Tiểu Thanh vỗ bả vai Xuất Trần nói: “Người cư nhiên cũng biết? Xem ra quả nhiên là uyên bác.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Chính là đã từng đọc được trong sách mà thôi, thật ra cũng không biết đây chính là nó, vừa rồi thấy người khê vạch một đường ở dưới Băng Tinh làm nó nứt đôi ra, giờ nhìn tỉ lệ cùng hình dạng của nó, liền suy đoán đây hẳn là vật đó.”

Lưu Dật tán thưởng nói: “Dật Bắc Vương mưu trí vô song, không nghĩ tới người bên cạnh cũng học rộng tài cao như vậy, kiến thức hơn xa người thường chúng ta không thể sánh bằng, bảo thạch này quả thật không phải vàng, không phải bạc, cũng không phải sắt, ở Lưu Ly quốc cũng chỉ có một khối này mà thôi, hôm nay được khảm ở trên rương gỗ, thậm chí nếu không có người nào phá giải được, như vậy hay dùng bảo thạch này giáp mặt thử một lần, miễn cho Lưu Ly quốc chúng ta mang danh cố ý gây khó dễ, lại không thể nghĩ được rằng cư nhiên lại có người biết vật này.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói với Gia Luật Giá Huyền: “Đại vương, vật này được tặng kèm với Xích Bạch, tự nhiên chính là bảo vật muốn dâng cho Đại Vương, đại vương, ta muốn chính là vật này, người cần phải nói lời giữ lời.”

Gia Luật Giá Huyền hôm nay thấy Lục Tiểu Thanh phá giải được bốn điều kiện, tâm tình rất tốt, hơn nữa cũng không biết vật này rút cuộc là cái gì, lập tức cười nói: “Được, được, liền ban cho người.”

“Cám ơn Đại Vương.” Lục Tiểu Thanh hô lên đầy cao hứng, một phen lời kéo Xuất Trần trở lại chỗ ngồi, phải cướp lại mới được. Xuất Trần nhanh tay một phen nắm chặt lấy không cho, nhìn Lục Tiểu Thanh hỏi: “Nó có tên là gì?”

Lục Tiểu Thanh một bên ra sức lấy lại từ trong tay Xuất Trần, một bên cười tủm tỉm nói: “Là kim cương, kim cương lớn như vậy, ta giàu to rồi, không biết là bao nhiêu Carat đây, hắc hắc, một đám không biết nhìn hàng, một viên kim cương này không biết giá trị bao nhiêu tiền đây, cư nhiên cứ như vậy đem làm nền dâng tặng cho người khác.”

Xuất Trần nghe Lục Tiểu Thanh nói như muỗi kêu vo ve, nhất thời khê động, mở lòng bàn tay ra: “Đừng cướp nữa, trở về sẽ đưa cho người, người nói một chút xem nó có giá trị bao nhiêu?”

Lục Tiểu Thanh thấy trong tay Xuất Trần trống trơn, không khỏi lục soát tay áo Xuất Trần, trừng mắt nhìn Xuất Trần liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói ở bên tai Xuất Trần: “Giá trị một thành trì.” Xuất Trần nhất thời kinh ngạc nói: “Thật sao?”

Lục Tiểu Thanh bắt mẫn nói: “Ta lừa người làm gì? Kim cương lớn như vậy toàn thế giới cũng chỉ có vài viên thôi, người biết rõ Tây Phương xa xôi, nó chính là được khảm trên vương miện tượng trưng cho đế vương, làm sao giống một đám người không biết nhìn hàng này cơ chứ, cư nhiên lại khảm ở trên rương gỗ, thật sự là ủa ụ khuất mà.”

Hai người đang ở bên này nói thầm, bên kia Hàn Vô đã lâu không lên tiếng, đột nhiên đứng lên, tiến lên phía trước mặt Gia Luật Giá Huyền thì lễ một cái nói: “Đại vương, Mạt Hạt có nhân tài như vậy, Lưu Ly

quốc tâm phục khẩu phục, đại vương, lần này quốc quân của nước ta còn có một lễ vật đưa lên, nàng là bảo vật độc nhất vô nhị của Lưu Ly quốc chúng ta.”

Gia Luật Giá Huyền tâm tình tốt nói: “Quốc quân khách khí rồi.”

Hàn Vô hơi hơi khom người lui về phía sau đến bên cạnh Lưu Dật, nói: “Đại vương, Lưu Ly quốc chúng ta nguyện cùng Mạt Hạt kết thành huynh đệ chi bang, để tỏ lòng thành ý của Lưu Ly quốc, quốc quân chúng ta cố ý phải hạ thần thay mặt Tinh Hoa công chúa của Lưu Ly quốc tới cầu thân, hai nước vĩnh viễn giao hảo.”

Lục Tiểu Thanh đang tranh cướp kim cương với Xuất Trần, nhất thời tò mò quay đầu lại, oa, cứ nhiên lại dùng đến chiêu hòa thân này, lại có trò hay để xem rồi.

Hàn Vô nói tiếp: “Tinh Hoa công chúa của Lưu Ly quốc chúng ta, chính là nữ tử có trí tuệ nhất Lưu Ly quốc, cũng là hòn ngọc quý trên tay quốc quân chúng ta, quốc quân của nước chúng ta hy vọng hai nước vĩnh viễn giao hảo.”

Gia Luật Giá Huyền cười ha ha nói: “Lưu Ly quốc chủ lần này thành ý sâu quá, Hàn Vô, người trở về nói với quốc chủ của người là bốn vương đồng ý.”

Hàn Vô cúi đầu nói: “Tạ Đại Vương.”

Bên cạnh Lưu Dật đứng thẳng lưng, chậm rãi đi lên phía trước nói: “Vây xin Đại Vương cho phép Tinh Hoa được tự lựa chọn phu quân.” Vừa nói vừa chậm rãi vươn tay kéo tấm khăn lụa trên mặt xuống, lộ ra một gương mặt khả ái ôn nhu.

Lời này vừa nói ra, trên đại điện là một mảnh trầm mặc, thật không ngờ nữ tử này cứ nhiên lại chính là công chúa của Lưu Ly quốc, Lục Tiểu Thanh lòng hiếu kỳ nổi lên, không cùng Xuất Trần tranh cướp kim cương nữa, bỏ tới trên bàn uống rượu về mặt xem nào nhiệt nhìn chăm chú vào Lưu Dật.

Gia Luật Giá Huyền nhìn vẻ mặt kiên quyết của Lưu Dật, nhất thời cười to nói: “Được, bốn vương đồng ý.”

Lưu Dật chậm rãi thi lễ một cái với Gia Luật Giá Huyền, xoay người nhìn Xuất Trần nói: “Lưu Dật từ lâu đã nghe đại danh của Dật Bắc Vương Gia Luật Xuất Trần, hôm nay vừa thấy quả nhiên là phi phàm, nếu có thể cùng nam tử như vậy kết làm vợ chồng, đó là phúc ba đời của Lưu Dật.”

Lục Tiểu Thanh lập tức bị sắc một ngụm rượu, nhả không được mà nuốt cũng không xong, nhất thời lớn tiếng ho khan, khuôn mặt đỏ bừng quay đầu nhìn về phía Xuất Trần, ánh mắt mang theo vẻ quái dị cùng treu chọc nói không nên lời. Mọi người ở trên đại điện đều dùng ánh mắt xem nào nhiệt nhìn qua, ngay cả Gia Luật Giá Huyền cũng ung dung, mặt mang theo tươi cười nhìn ba người.

68. Chương 098

Chương 98: Ba nữ tranh phu

Xuất Trần buồn cười vỗ lưng Lục Tiểu Thanh, nhìn Lưu Dật nói: “Bên cạnh ta có người rồi.”

Lưu Dật mỉm cười nói: “Ta không ngại cùng Lục công tử hầu hạ ngài.”

Khụ, khụ, Lục Tiểu Thanh không thở nổi nữa, nằm ở trong lòng Xuất Trần vừa cười vừa kêu mẹ, chuyện quái gì thế này, sao lại kéo mình vào cuộc thế này, muốn ngẩng đầu lên giải thích, Xuất Trần nhưng lại tinh mắt nhanh tay ấn chặt lưng nàng xuống, làm cho nàng không dậy nổi.

Nhìn vẻ ngoài hai người ngồi cùng một chỗ vô cùng thân thiết, Lục Tiểu Thanh vùi đầu ở trong lòng Xuất Trần, Xuất Trần một tay ôm nàng, một tay vỗ nhẹ lên lưng của nàng, hiện tại tư thế này miễn bàn là có bao nhiêu ái muội. Một bên Lưu Dật đứng ở trước mặt hai người, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hai người thân mật, trên mặt còn mang theo tươi cười, tình cảnh này phải gọi là cực kỳ quái dị.

Xuất Trần thần nhiên cười lạnh, mà lại xa cách, không nói gì lại nhìn về phía Gia Luật Giá Huyền, ánh mắt giao nhau chỉ có hai người mới hiểu được ý trong đó, Gia Luật Giá Huyền khóe miệng khó có khi lại nổi lên một tia ác thú như hiện giờ, khụ một tiếng hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhìn lại, vẻ mặt mỉm cười nhìn Lưu Dật nói: “Tinh Hoa công chúa, người cũng biết Dật Bắc Vương của chúng ta, không phải người nói muốn gả cho hắn là hắn sẽ thú người.”

Lưu Dật ôn nhu cười nói: “Lưu Dật biết, nếu Dật Bắc Vương là phạm phu tục tử, thì cũng đã không phải là người mà Lưu Dật ngưỡng mộ.”

Gia Luật Giá Huyền cười ha ha nói: “Nói cũng đúng, không hổ là nữ tử có trí tuệ cao nhất Lưu Ly quốc, bất quá nếu là công chúa của Lưu Ly quốc, hơn nữa Lưu Ly quốc quân vô cùng có thành ý, bốn vương đương nhiên cũng rất vui vẻ nếu chuyện này thành công, Lưu Dật, ở tình huống bình thường, Dật Bắc Vương sẽ không tiếp nhận lời đề nghị của người, bất quá, ở Mạt Hạt của chúng ta mỗi năm đều có tổ chức đại hội Cam Đạt, nếu người có thể kiên trì dành được hạng nhất, thì Dật Bắc Vương của chúng ta cũng không có biện pháp kháng cự nhu tình của người.”

Thở dốc nửa ngày, Lục Tiểu Thanh vừa nhấc đầu lên, vừa vặn nhìn thấy khóe miệng Gia Luật Giá Huyền hàm chứa ý cười đùa dai, quay qua nháy nháy mắt với Xuất Trần, cũng đồng thời cảm nhận được Xuất Trần ở phía sau, đột nhiên tản mát ra một cỗ tức giận, bất quá chỉ lướt qua rất nhanh, làm cho người ta hoài nghi tức giận này căn bản là chưa từng có xuất hiện.

Lưu Dật như trước mỉm cười nói: “Đại hội Cam Đạt của Mạt Hạt chính là đại hội để cho nữ tử thổ lộ với người trong lòng mình, nghe nói chỉ cần đạt hạng nhất, đem dâng tặng dấu hiệu chiến thắng cho người ở trong lòng, như vậy người được tặng lễ vật, sẽ không thể cự tuyệt yêu cầu của nữ tử đó, bất quá cũng có ngoại lệ.”

Gia Luật Giá Huyền cười nói: “Đúng vậy, Dật Bắc Vương chính là ngoại lệ, đệ ấy được phép nhận hoặc là không nhận, cho nên đã nhiều năm như vậy cho dù có không ít nữ tử ái mộ đệ ấy, nhưng đệ ấy một người cũng không chịu nhận, sang năm vào đầu xuân chính là thời điểm diễn ra đại hội Cam Đạt, bốn vương ngày hôm nay quyết định, chỉ cần nữ tử nào dành được thắng lợi, có thể đưa ra yêu cầu với bất luận kẻ nào, Dật Bắc Vương cũng không còn được hưởng thụ quyền ngoại lệ nữa.”

Lời vừa nói ra, trên đại điện lập tức náo nhiệt hẳn lên, một đám quan viên lớn nhỏ đều là một bộ dáng xem kịch vui, nhìn Xuất Trần cùng Gia Luật Giá Huyền, có thể tưởng tượng được một khi mệnh lệnh này truyền xuống, toàn Mạt Hạt không biết có bao nhiêu nữ tử sẽ kích động đến mức nào đây, từ giờ đến khi diễn ra đại hội Cam Đạt chỉ còn một tháng, đến lúc đó sẽ vô cùng náo nhiệt.

Gia Luật Giá Huyền khóe miệng rút gân cười nói: “Công chúa, bốn vương ở trong này cố ý cho phép người trực tiếp tiến vào trận chung kết, người thấy thế nào?”

Lưu Dật lập tức mỉm cười thi lễ một cái, nói: “Lưu Dật tạ ơn Đại Vương.”

“Đại vương, Nhã Chỉ cũng muốn cầu được trực tiếp tiến vào trận chung kết, Đại Vương, người không thể nặng bên này mà nhẹ bên kia được, Nhã Chỉ đã thích Thất ca ca lâu lắm rồi.” Tề Nhã Chỉ nhảy dựng lên, vài bước tiến lên, vẻ mặt bất bình nhìn Gia Luật Giá Huyền.

Lục Tiểu Thanh nhướng mi, quay đầu vui cười hơn hớn nhìn Xuất Trần, Xuất Trần trên mặt vẫn mỉm cười thần nhiên như trước, trong mắt toát lên ý cười trêu tức nồng đậm, nhẹ giọng nói ở bên tai Lục Tiểu Thanh: “Có muốn lấy lại viên kim cương kia không?”

Lục Tiểu Thanh ánh mắt biến đổi, hung tợn nói: “Người có ý gì? Viên kim cương kia vốn là của ta.”

Xuất Trần giờ phút này lại cười giống như hồ ly, một tay vuốt vuốt tóc Tiểu Thanh, một bên nhẹ giọng nói: “Đừng quên, hiện tại nó nhưng lại nằm ở trong tay ta, yêu cầu của ta không cao, người chỉ cần tham gia, dành lấy hạng nhất cho ta, ta không chỉ có đem trả lại viên kim cương đó cho người, mặt khác lại cho người một vạn lượng bạc trắng, người có làm không?”

Lục Tiểu Thanh lập tức hai mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn Xuất Trần, mắt ngọc chuyển động nói: “Ta nhưng nghe nói đây là đại hội cầu ái, ta thật sự là không biết phải yêu cầu như thế nào với người?”

Xuất Trần tay hơi dùng sức, Lục Tiểu Thanh đau đến nỗi nhướn mày, một phen kéo lại tóc của mình đang nằm trong tay Xuất Trần, Xuất Trần mỉm cười nói: “Không có ai quy định người dành hạng nhất thì nhất định phải đưa ra yêu cầu, người có thể bảo trì trầm mặc.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe thế, hai tay lập tức nắm chặt thành quyền: “Đồng ý, bất quá vạn nhất không chiếm được hạng nhất, người cũng không nên trách ta nha, cười ngửa, bắn tên gì gì đó của các người, ta nhưng là một chút cũng không biết.”

Xuất Trần tà khí cười nói: “Không có vạn nhất, người chỉ được phép dành được hạng nhất, về phần hạng mục tham gia, trong vòng một tháng này ta sẽ dạy người.” Lục Tiểu Thanh chưa từng gặp qua Xuất Trần bá đạo như thế, không khỏi khòe miệng giật giật, nhíu mày nhìn Xuất Trần.

“Được, bốn vương đáp ứng người.” Tề Nhã Chỉ vừa nghe thấy Gia Luật Giá Huyền đáp ứng yêu cầu của mình, lập tức cao hứng nói: “Cám ơn Đại Vương, Nhã Chỉ nhất định sẽ dành được hạng nhất.”

“Đại Vương, nếu mọi người đã hứng thú như vậy, đệ cũng muốn ghi danh ột người.” Một giọng nói ôn hòa đậm mặc truyền đến, mọi người trên đại diện vốn đang cười hì hì rất chi là vui vẻ, lập tức một đám vẻ mặt kinh ngạc nhìn Xuất Trần vừa mới lên tiếng, không thấy Xuất Trần tức giận phát tay áo bỏ đi đã là hiếm lắm rồi, đằng này hiện tại hần cư nhiên lại mở miệng nói như vậy, nhất thời mọi người đều giật mình nhìn Xuất Trần, người này thay đổi tính tình từ khi nào vậy.

Gia Luật Giá Huyền vẻ mặt ý cười nhìn Xuất Trần nói: “Ồ, vương đệ muốn ghi danh cho ai thế? Bốn vương thật là tò mò nha.”

Xuất Trần mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Chính là nàng, Lục Tiểu Thanh.”

“Thất ca ca, huynh đùa giỡn gì vậy? Đại hội Cam Đạt chính là đại hội dành cho nữ tử tham gia, hần là một nam nhân căn bản không có tư cách để tham gia.” Tề Nhã Chỉ vẻ mặt tức giận nhìn Lục Tiểu Thanh.

Xuất Trần cười nhẹ, đột nhiên vươn tay ra cởi dây cột tóc trên đầu Lục Tiểu Thanh, lập tức một mái tóc đen tuyền chảy xuống, rồi tung ở trên quần áo màu lam nhạt, Lục Tiểu Thanh chậm rãi ngẩng đầu lên, nở một nụ cười phong hoa tuyết đại với Tề Nhã Chỉ, miễn bàn là có bao nhiêu yêu diễm, tà khí.

Xuất Trần từ trong lòng lấy ra một vật, nhẹ nhàng xẹt qua hai má Lục Tiểu Thanh, mỉm cười nói: “Nào, để ta đeo cho nàng vòng tai mà ta đã chuẩn bị cho nàng, chỉ có nàng mới xứng với vòng tai mà ta đã tỉ mỉ chọn lựa.” Lục Tiểu Thanh nửa ngượng nửa mỉm cười quay đầu đi, Xuất Trần ở trước mắt bao nhiêu người, tự tay đeo vòng tai phỉ thúy cho Lục Tiểu Thanh, cặp vòng tai phỉ thúy nổi bật bên vạt áo màu lam nhạt, làm cho gương mặt vốn xinh đẹp, ở trong nháy mắt lại tăng thêm vài phần quyến rũ cùng kiều diễm, mang theo mười phần hương vị nữ nhân.

Lục Tiểu Thanh trên mặt mang theo ý cười ngượng ngùng, trong mắt cực kỳ khinh bỉ Xuất Trần, rất đơn giản, vòng tai này vốn là của hần, hoàn hảo là Xuất Trần đáp ứng khi trở về sẽ cho nàng một đôi nữa, bằng không chuyện thiệt thòi như vậy người nào sẽ làm đây.

Trong đại diện lập tức vang lên tiếng hút không khí, chỉ thấy người trước mắt có mái tóc đen nhánh đến thất lưỡng, mắt ngọc mày ngài, sóng mắt lưu chuyển mang theo sự quyến rũ tự nhiên, một cái nhấc tay, nhấc chân đều phong tình vạn chủng, một cái nhần mày, một nụ cười đều khuynh quốc khuynh thành, trang sức trên người càng nổi bật lên vẻ xinh đẹp không gì sánh được của nàng.

Lúc này cùng hòa lẫn với Xuất Trần ở phía sau nàng, mái tóc của hai người, một bạch kim, một đen tuyền quấn lấy nhau, cả hai đều xinh đẹp đến mức làm cho người và thần cùng phần hận, tuy rằng Xuất Trần đẹp hơn một chút, hai người một ột thấp, ánh mắt hai người một nhu hòa một linh động, nhưng cả hai đều cùng mang theo một khí chất tà khí, hai người vẫn không nhúc nhích ngồi ở một chỗ, lại giống một bức tranh xinh đẹp rung động lòng người, tinh xảo không gì sánh bằng.

Lục Tiểu Thanh cố ý lộ ra quyến rũ, nhẹ nhàng tựa vào trên vai Xuất Trần ngồi ở phía sau, khòe miệng hàm chứa một tia mỉm cười như có như không, ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người trên đại diện, sau đó cười khê nhìn Tề Nhã Chỉ đang đứng ở giữa đại diện, vẻ mặt xanh mét nhìn nàng

“Người là nữ nhân.”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt thấy Gia Luật Cuồng Sở ở phía đối diện mặt lạnh nhìn mình, trong lòng lập tức cảm thấy sượng cực kỳ, cảm chén rượu lên, khiêu khích nâng về phía Gia Luật Cuồng Sở ý bảo: “Trễ rồi.” thấy Gia Luật Cuồng Sở sắc mặt càng khó coi thêm vài phần, tươi cười trên mặt nàng lại càng thêm sáng lạn.

“Đại Vương, không biết ta nhưng có thể được tham gia đại hội Cam Đạt này hay không?” Lục Tiểu Thanh ngó lơ Tề Nhã Chỉ đang nhìn chăm chăm mình, hướng về phía Gia Luật Giá Huyền hỏi.

Gia Luật Giá Huyền tuy rằng trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, bất quá lại giống như đã sớm nhìn ra nàng là nữ tử, lập tức cười nói: “Đương nhiên, đừng nói là người là người do vương đệ tiến cử, mà chỉ bằng tài hoa thể hiện ngày hôm nay của người, cũng xứng đáng tiến thẳng vào trận chung kết. Ha ha ha, xem ra một tháng sau đại hội Cam Đạt sẽ có náo nhiệt để xem rồi.”

Lưu Dật đi lên phía trước, hơi hơi thi lễ với Lục Tiểu Thanh: “Thoạt đầu Lưu Dật cứ nghĩ tỷ tỷ là nam tử, cũng đã bội phục tỷ sát đất rồi, không nghĩ tỷ tỷ lại là nữ nhân, Lưu Dật thật sự là không thể không bội phục, có thể cùng tỷ thí với một người tài trí hơn người như tỷ tỷ, thật sự là vinh hạnh rất lớn của Lưu Dật, tỷ tỷ, hẹn gặp lại tỷ ở đại hội Cam Đạt, Lưu Dật thề cùng tỷ tỷ nhất quyết tranh đua cao thấp.” Trong giọng nói vừa cao hứng, vừa hưng phấn, không có ghen tị lẫn phần hận.

Lục Tiểu Thanh mỉm cười đứng lên, tiến lên cầm tay Lưu Dật lắc hai cái, nói: “Có thể cùng người ngang tài ngang sức tranh đua cao thấp, thật sự là ta còn mong muốn gì hơn.” Lưu Dật vừa nghe thế lập tức vui mừng vô hạn, có thể được cao thủ nhận là người ngang tài ngang sức, chính là một vinh hạnh rất lớn.

Lục Tiểu Thanh cùng Khuynh Tường đang đứng ở phía sau Xuất Trần nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh một cái, hai người đều vô cùng ăn ý quay đầu đi, Lục Tiểu Thanh cái gì cũng không biết sẽ có thể là dạng cao nhân nào đây, nhìn bộ dạng bí hiểm kia làm cho người ta nhìn mà muốn ỏi.

Buổi chiều, Lục Tiểu Thanh cùng Xuất Trần, ở trong ánh mắt của mọi người diễn một màn thân mật cùng nhau ra khỏi đại điện trở lại vương phủ. Về đến phủ, Lục Tiểu Thanh cùng Xuất Trần đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, đều tự buông tay ra, Xuất Trần vừa thấy lập tức lại duỗi tay ra tà mị cười ôm lấy Lục Tiểu Thanh nói: “Ai nha, vẫn là ôm nam sủng của ta cảm thấy thoải mái hơn.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười, ngã mạnh vào trong lòng Xuất Trần làm nũng nói: “Vương, thanh danh của người ta vì người mà đã bị hủy hết rồi, vì người giúp bạn không tiếc cả mạng sống, vì người can đảm xông pha lên phía trước, vì người thấy chết không sợ, vì người phủ thêm da dê trở thành sói, vì.....”

Nhìn thấy Xuất Trần không có phản ứng gì, Khuynh Tường ở bên cạnh trái lại cũng không nhịn được nữa bật cười, Lục Tiểu Thanh lập tức ngẩng đầu lên, thấy Xuất Trần mỉm cười nhìn mình nói: “Tiếp tục.” Biểu tình miễn bàn là có bao nhiêu hưởng thụ.

Lục Tiểu Thanh mặt lập tức đen lại, hừ, những lời đó không làm cho Xuất Trần buồn nôn, trái lại làm cho toàn thân mình nổi hết cả da gà, xem ra mình vẫn không phải là đối thủ của Xuất Trần, đẩy Xuất Trần ra, thở phì phì đi theo Lục Tiểu Thanh về mặt lãnh khốc đi vào trong phòng Xuất Trần.

“Xuất Trần, người nói một chút cho ta biết, đại hội Cam Đạt kia diễn ra những trò gì? Phải như thế nào để qua năm cửa ải, chém sáu tướng?” sau khi ngồi xuống, Lục Tiểu Thanh không khỏi nghiêm trang hỏi, sự tình có liên quan đến kim cương cùng một vạn lượng bạc chứ chẳng phải trò đùa, mình sao không thể dốc hết lòng quan tâm được đây.

Xuất Trần tựa vào đầu giường giống như hơi mệt, nhắm mắt lại, một bên rõ ràng đi thẳng vào câu chuyện: “Đại hội Cam Đạt được phân thành năm hạng mục tỷ thí, cửa thứ nhất là môn bắn cung, cửa thứ hai là môn cưỡi ngựa, cửa thứ ba là so kiếm, cửa thứ tư là đấu trí, cửa cuối cùng là thi múa.” Nói xong nhìn Lục Tiểu Thanh cực kỳ âm hiểm.

Lục Tiểu Thanh hóa đá ngay tại chỗ, có làm hay không, năm cửa này khó như thế mình thắng sao nổi, khó như con kiến phải vượt biển Đông ý chứ, Lục Tiểu Thanh nhìn khuôn mặt của Lục Tiểu Thanh lúc xanh lúc trắng thì nhau ra trận, trong mắt khó có được hiện lên ý cười, hỏi: “Người liệu có thắng được một cửa hay không?”

Lục Tiểu Thanh lấy lại bình tĩnh, hai bước đi đến bên cạnh Xuất Trần ngồi xuống, nhìn Xuất Trần nói:

“Xuất Trần, không phải là ta không giúp người, thật sự là lực bất tòng tâm, năm hạng mục này ta chẳng biết một hạng mục nào cả, người còn muốn ta phải dành được hạng nhất, thế không phải là còn khó hơn cả việc không trâu bắt chó đi cày hay sao?”

Xuất Trần mở mắt ra nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Ta biết người không biết, bắt quá ở trong vòng một tháng này ta sẽ dạy cho người học được tất cả năm môn này, người yên tâm đi.”

Lục Tiểu Thanh bĩu môi nói: “Nên người yên tâm, đâu có chuyện gì liên quan tới ta?”

Xuất Trần nhướng mi, dùng tay móc ra một viên đá quý sắc sỡ lóa mắt vuốt vuốt, Lục Tiểu Thanh vừa nhìn đã nhận ra ngay đó chính là viên kim cương của mình, vội như ác lang bỏ nhào tới muốn cướp lại, Xuất Trần vung tay lên lập tức lại không thấy, Lục Tiểu Thanh hí mắt hung hăng nhìn Xuất Trần vẫn bình tĩnh như thường nửa ngày, thất bại nói: “Ta yên tâm, ta yên tâm, là chuyện của ta, ta nhất định toàn lực ứng phó, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.”

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Lục Tiểu Thanh đã bị Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường túm cổ bắt thức dậy, đi theo Xuất Trần đi vòng quanh sân chuyên môn luyện tập cưỡi ngựa trong vương phủ, bắn cung cũng luyện ở tại trong sân đó, mọi người ở trong vương phủ không được phép qua đây quan sát, chỉ có thể nghe thấy một tiếng lại tiếp một tiếng khóc thét cùng chửi bậy, thỉnh thoảng còn xen lẫn một tiếng hét thảm từ xa vọng tới.

Liên tục mười ngày đều là như thế, hạ nhân đi ngang qua cũng chỉ biết lắc đầu cười khổ, nghe tiếng kêu như tiếng heo bị chọc tiết vậy, thật đáng tiếc ột tiểu mỹ nhân tuyệt sắc, giọng nói thể nhưng lại cực kỳ khó nghe, ngày thường nói chuyện còn cảm thấy dễ nghe một chút, tiếng thét này vừa vang lên, thật sự là nhìn người không thể xem về bề ngoài được.

Ngày hôm đó, Xuất Trần sau khi xem xong công văn, tiếp nhận thuốc từ tay Khuynh Trần đưa lên, mỉm cười hỏi: “Thế nào? Có một chút tiến bộ nào không?”

Khuynh Tường nửa cười nửa giận nói “Ta thật sự là chưa từng thấy qua người nào ngốc như vậy, cưỡi ngựa, bắn tên, kiếm thuật, tất cả đều học không được, đã nhiều ngày như vậy không có được một chút tiến bộ nào, đến bây giờ còn không dám cưỡi ngựa chạy, chỉ có thể ngồi trên lưng ngựa chậm rãi bước, ngựa có hơi chạy nhanh một chút, nếu không phải gào khóc thảm thiết thì cũng là trực tiếp ngã xuống ngựa luôn, Lục Tiểu Lam cũng không biết là đã tiếp được nàng bao nhiêu lần rồi.

Lại càng không muốn nói là bắn cung, lực đạo, tư thế đều rất chính xác, nhưng tên bắn ra mười lần đều ở ngoài bia ngắm, càng kỳ quái hơn là toàn bộ cách hồng tâm xa hơn vạn dặm, hơn mười ngày nay, một loạt mũi tên trên các bia ngắm đều là do nàng bắn, nhưng không có lấy một mũi tên bắn trúng hồng tâm.

Về phần kiếm thuật, quên đi, đời này nếu nàng có thể học được, ta sẽ mang họ của nàng, tư thế rất chuẩn, thuận tay múa hai cái, nhìn có vẻ không có trở ngại gì, ngược lại có chút phong thái của bậc thầy, trông rất là bình tĩnh, gặp nguy không loạn. Nhưng là nếu cùng nàng đấu, thì đúng là đao kiếm không có mắt, nàng nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp cầm trường kiếm chém loạn, cũng không quản người khác đâm kiếm về phía nào, nàng cứ thế hành động, nếu không phải ta thu kiếm nhanh, nàng không chết mười lần thì cũng phải chết đến chín lần.” Nói xong, Khuynh Tường còn làm ra vẻ mặt không phải trẻ con khó dạy.

Xuất Trần cười ha ha nói: “Ta là biết nàng phần lớn cũng sẽ không có thành tích mà, không nghĩ tới nàng thật đúng là không cô phụ dự đoán của ta, xem ra cần nhờ nàng tranh hạng nhất đúng là việc vô cùng khó khăn đây.”

Khuynh Tường cười khổ lắc đầu nói: “Vương, tại hạ vốn không hiểu tại sao người lại muốn cho nàng ra tranh hạng nhất? Biết rõ cho dù cưỡi ngựa, bắn tên, trong khoảng thời gian ngắn có thể học được, nhưng là kiếm thuật cũng không phải là một sớm một chiều có thể học được, đây không phải là đã làm khó nàng hay sao?”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Người không cần hỏi, nàng học những thứ này cũng tốt, có lẽ có một ngày sẽ có hữu dụng.” Trầm mặc một chút lại đột nhiên cười nói: “Ta không cho nàng tranh hạng nhất, chẳng lẽ cho người tranh hạng nhất? Những nữ tử khác bây giờ cũng chỉ muốn biết nàng có dành được hạng nhất hay không? Đầu óc của nàng quả thật rất linh hoạt, nói không chừng thật đúng là sẽ không làm cho ta thất vọng.”

Khuynh Tường cười khỏ nhìn Xuất Trần nói: “Vương, nếu lần này để cho người khác thắng, người không phải là?”

Xuất Trần vẫn cười như trước, nhưng chỗ sâu nhất trong con ngươi lại không có ý cười, chậm rãi nói: “Hiện tại nói điều này vẫn còn hơi sớm, nếu ngay cả việc nhỏ ấy mà ta cũng không đối phó được, ta đã không gọi là Gia Luật Xuất Trần.”

Trên sân đua ngựa, Lục Tiểu Thanh toàn thân mồ hôi đổ ròng ròng, đang ngồi nghỉ ngơi, quả thật đúng là đã làm khó nằng rồi, mùa đông lạnh thấu xương, cư nhiên cả người lại chảy đầy mồ hôi, tuy rằng mấy ngày nay đã bắt đầu ấm áp, bất quá mùa đông dù sao vẫn chưa đi qua, mùa xuân cũng chưa tới. Trên sân đua lưng tung lộn xộn, một đồng kiếm, một loạt búa ngắ, trên mười búa ngắ có chín cái cầm đầy tên, chỉ có búa ngắ chính giữa là có một mũi tên cắm đúng hồng tâm, đang lung lay sắp rụng, đó là do Lục Tiểu Thanh thật sự không chịu nổi nữa, liền trực tiếp dùng tay cầm phạp mũi tên vào chính giữa hồng tâm.

Lục Tiểu Thanh cùng Lục Tiểu Lam ngồi ở một góc trên sân đua ngựa, cùng Lục Tiểu Lam nói chuyện: “Người ta bảo người điều tra, đã tra ra được gì chưa?”

Lục Tiểu Lam nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh vẻ mặt nóng bỏng đang nhìn mình nói: “Tề Nhã Chỉ, biểu muội của đương kim hoàng hậu, muội tử của nhị Vương phi, từ nhỏ lớn lên ở trong cung, mười tuổi về sau ly khai đến Hắc Thủy, là mỹ nữ nổi tiếng khắp Mạt Hạt, kỹ thuật cưỡi ngựa cao siêu, tài bắn cung tương đối thành thạo, kiếm thuật cũng là cao thủ hiếm thấy trong nữ tử, là hòn ngọc quý trên tay Tề tộc của Mạt Hạt.”

Lục Tiểu Thanh nghiêng đầu hỏi: “Tề tộc?”

Lục Tiểu Lam gật gù đầu nói: “Mạt Hạt có hai đại gia tộc, đứng đầu là vương tộc dòng họ Gia Luật, phía sau là Tề tộc, bình thường vương hậu của Mạt Hạt đều là lựa chọn từ người trong Tề tộc, bởi vì vương hậu thích có thân thích trong tộc làm bạn, cho nên Tề Nhã Chỉ mới có thể từ nhỏ được sống ở trong cung như vậy, cũng bởi vậy mới có thể quen biết với Dật Bắc Vương, Tề Nhã Chỉ từ nhỏ đã ái mộ Dật Bắc Vương, đã nhiều lần cầu đại vương cùng vương hậu tứ hôn, bất quá Dật Bắc Vương giống như không có ý gì với nàng, vẫn không đồng ý.”

Lục Tiểu Thanh chau mày nói: “Nếu vậy thì đó là một đối thủ đáng gờm đây, xem ra cưỡi ngựa, bắn tên đều không làm khó được nàng, ta muốn thắng đúng là có chút khó khăn đây. Vậy Tinh Hoa công chúa thì sao?”

“Tinh Hoa công chúa là nữ nhi duy nhất của quốc quân Lưu Ly quốc, từ nhỏ đã được bồi dưỡng như một nam tử, cầm kỳ thư họa, bắn tên, cưỡi ngựa, đối với nàng mà nói đúng là như cơm bữa, nghe nói tài nghệ của nàng rất cao siêu, nam tử bình thường cũng không thể thắng được nàng, nàng chính là niềm kiêu hãnh của Lưu Ly quốc.”

Nghe nói mấy ngày nay, Tinh Hoa công chúa và Tề Nhã Chỉ đều đang ra sức luyện tập, đại vương cũng đặc biệt mở sân đua ngựa chuyên môn để cho Tinh Hoa công chúa luyện tập, Khuynh Nam Vương để cho Tề Nhã Chỉ luyện tập ở trên địa bàn của hắn, mục tiêu của hai người đều là nhằm vào người.”

Lục Tiểu Thanh lập tức trưng ra bộ mặt đau khổ: “Có làm hay không, hai người đều mạnh như vậy, ta lấy cái gì để thắng các nàng bây giờ? Ô ô, kim cương của ta, kim cương, kim cương sáng trong suốt, ta yêu kim cương hơn hoàng kim, Xuất Trần đáng giận, không có việc gì lại đem ta thả trôi sông thế này, aizz, kiếp trước ta tạo nên nghiệt gì, để kiếp này phải gặp gỡ một người tuyệt sắc đào hoa, tâm lại như rắn rết thế này đây?”

Hơn nữa, đáng giận nhất chính là, sao hắn lại hiểu ta như thế? Biết là chỉ cần nhắc đến tiền, ta không có một chút năng lực phản kháng, đều là do mình, không có việc gì thích tiền như vậy làm gì? Không phải chỉ là một vụn vặt thôi sao, ta cũng không phải không có, nhưng là vì sao nhìn nó lắc lư ở trước mắt, mà không bắt lấy nó, ta lại thật sự cảm thấy thật thẹn với tổ tông, thẹn với trời cao, thẹn với bản thân mình như thế này chứ?”

Lục Tiểu Lam không nói gì, chỉ trừng Lục Tiểu Thanh, chủ tử này thật sự còn không bằng một nô lệ như hắn, nếu không phải là do mình gặp phải sự cố lớn, thì mình cũng sẽ không lưu lạc đến nước này, bất quá,

chủ tử này thật sự chẳng thèm giữ lại mặt mũi cho bản thân. Lén lút sai mình đi điều tra cơ mật, lại không biết rằng chuyện nàng muốn hỏi, toàn Lăng Tiêu thành không ai là không biết, thật là phục nàng.

Lục Tiểu Thanh ngồi ở tại chỗ thở dài nửa ngày, nhìn Lục Tiểu Lam nói: “Tiểu Lam à, người nói Xuất Trần là nghĩ thế nào lại muốn ta đi tranh hạng nhất vậy? Đây không phải là đang làm khó ta hay sao, hai đối thủ mạnh như vậy, nếu ở phương diện khác ta có lẽ còn có thể cùng các nàng liều mạng một chút, nhưng ở những phương diện này ta còn không thể liều mạng cùng với những người khác chứ đừng nói là các nàng, người nói hần đang nghĩ gì vậy?”

Lục Tiểu Lam lạnh lùng nói: “Không được gọi ta là Tiểu Lam, ta làm sao mà biết hần đang nghĩ cái gì, ta nếu có thể đoán được suy nghĩ của Dật Bắc Vương Mạt Hạt, thì ta chính là chủ tử, hần chính là nô lệ rồi.”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu nói: “Nói cũng đúng, người kia rất giỏi hoạt, tâm tư sâu không thấy đáy, ta lúc trước sao lại có thể cảm thấy hần là thiên sứ như vậy được chứ? Bất quá, nếu hần thật sự là một thiên sứ, có lẽ ta cũng không có hứng thú cùng hần giao tiếp. Quên đi, quên đi, không thèm nghĩ nhiều như vậy nữa, dù sao vì một vụn lượng ta dù cho có phải liều mạng cũng muốn nhận được, bằng không thực là có lỗi với bản thân.”

Vừa nói vừa đứng dậy, Lục Tiểu Lam ở bên cạnh cũng không có ngăn cản, đi được hai bước, Lục Tiểu Thanh lại đột nhiên đứng lại, trầm mặc một lát nói: “Cứ luyện tập như thế này cũng không phải là biện pháp hay, ta cho dù là một thiên tài đi chăng nữa, cũng không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đem tất cả luyện một cách nhuần nhuyễn thuần thục được, hai người kia lợi hại như vậy, ta nếu cứ tiếp tục luyện tập như vậy, khả năng ngay cả 1% cơ hội đều cũng không có.

Nếu đi chính đạo ta không có phần thắng, như vậy ta sao không ngẫm lại phương pháp khác, chính đạo cũng là đường, tà môn ma đạo cũng là đường, nếu đều là đường thì cần gì phải so đo nhiều như vậy làm gì, hắc hắc, vậy sao không bắt đầu theo phương pháp này đi, chẳng phải cũng không có ai nói nhất định phải thắng quang minh chính đại sao? Chỉ cần cuối cùng người thắng là ta là được rồi, thật là ngốc quá đi mất, ở chỗ này cọ xát lâu như vậy, một chút cũng không phù hợp với phong cách của Lục Tiểu Thanh ta.”

Lục Tiểu Lam vẻ mặt hắc tuyến đứng ở sau lưng Lục Tiểu Thanh nghe được hết những lời nàng lẩm bẩm, tư tưởng của vị chủ tử này quả thật là khác thường, bất quá, vài câu kia lại rất hợp với tâm ý của mình, chỉ cần thắng là được, quan nhiều chuyện làm gì.

Lục Tiểu Thanh cao hứng quay đầu lại, chuẩn bị mang theo Lục Tiểu Lam rời khỏi sân đua ngựa, liền thấy Xuất Trần cùng Khuynh Tường đang mỉm cười hướng nàng đi tới, Xuất Trần khẽ cười nói: “Như thế nào, tiến vào không luyện tập sao?”

“Luyện tập cũng vô dụng, người đừng quan ta nữa, dù sao đến lúc đó ta thắng là được rồi, sẽ không đem mặt mũi của người vứt vào ổ sói đâu.”

Nhìn Lục Tiểu Thanh vẻ mặt trêu tức, Xuất Trần buồn cười nói: “Được, ta chỉ hỏi thế thôi mà, đi thôi, buổi tối hôm nay là ngày tổ chức đốt lửa trại mỗi năm một lần, người có muốn đi không?”

Lục Tiểu Thanh lập tức vui vẻ nói: “Đương nhiên muốn đi, những nơi náo nhiệt làm sao có thể thiếu ta được chứ.”

69. Chương 099

Chương 99: Đại hội Cam Đát

Thời gian trôi qua cực nhanh, nhaoáng một cái một tháng đã trôi qua, ngày hôm đó mặc dù không được tính là xuân về trăm hoa đua nở, nhưng ngày đó đúng là ngày bắt đầu mùa xuân, cái lạnh giá rét mướt của mùa đông cũng không còn, bỏ đi áo khoác ngoài vừa dày vừa nặng, cây cối cũng bắt đầu nhú trời non xanh mơn mẩn.

Ngoài thành Lăng Tiêu chừng năm dặm, lúc này ở trên một bãi cỏ xanh non đã chật kín người, từ xa nhìn lại vô cùng tấp nập, khắp nơi toàn là đầu người lắc lư, khắp nơi đều những lá cờ đang phấp phật trong gió, thanh âm huyền ảo tràn ngập vui mừng.

Một tòa đài được dựng cao chót vót ở giữa bãi cỏ, ngồi ở phía trên là người chủ trì đại hội Cam Đạt lần này, Vương Hậu của Gia Luật Giá Huyền - Tề Hồng Ngự, vì đây là đại hội để cho chúng nữ tử cạnh tranh, cho nên sẽ do nữ nhân cao quý nhất Mạt Hạt chủ trì. Hai bên đài cao bố trí ba chỗ ngồi, Gia Luật Giá Huyền ở giữa, Xuất Trần ngồi ở bên tay trái hẳn, Gia Luật Cuồng Sở ngồi ở bên tay phải hẳn.

Hai bên phía dưới ba người bọn họ lại bố trí rất nhiều vị trí ngồi dành cho những người có chức vị cao của Mạt Hạt, chỗ ngồi bên cạnh là dành cho gia quyến của bọn họ, tất cả ngồi khoanh chân ở trên thảm da dê, trước mặt có đặt bàn gỗ bày đầy thức ăn ngon cùng rượu ngon, tất cả mọi người ai nấy đều vẻ mặt cực kỳ hưng phấn, không khí kỳ vọng cùng náo nhiệt so với mọi năm nóng bỏng hơn rất nhiều, phần thưởng lần này thế nhưng lại kéo theo cả Dật Bắc Vương vào, làm sao có thể làm cho người ta không hưng phấn được đây.

Đại hội ở hai ngày trước đã bắt đầu, dành cho nữ tử dân gian thi đấu, mà Lục Tiểu Thanh, Tề Nhã Chỉ, Lưu Dật đều không có ra sân thi đấu, hôm nay, trận đấu dành cho nữ tử dân gian cũng đã đến hồi kết thúc, người thắng cuộc dành được hạng nhất cũng được phép trực tiếp nêu ra yêu cầu của mình.

Bởi vì từ khi nghe nói Dật Bắc Vương cũng phải tham dự, làm cho toàn bộ Mạt Hạt đều sôi trào, nữ tử đến tham gia thi đấu nhiều không sao đếm xuể, vương hậu cùng người phụ trách tổ chức đại hội lần này, tạm thời quyết định, cho tất cả nữ tử dân gian thi đấu một phiên, ba người bọn Lục Tiểu Thanh thi đấu một phiên, cho nên cũng vốn không có trận chung kết cùng vòng đấu loại, tuy rằng phần đông người tiến đến tham gia đều thất vọng, bất quá Dật Bắc Vương cao quý, mỹ lệ như vậy, làm sao có thể nghe yêu cầu của các nàng được, lại làm sao có thể cùng xuất hiện với các nàng được đây, hiển nhiên trong lòng cũng đã biết trước được chuyện này.

Hôm nay, trời quang mây tạnh, tuy rằng chỉ còn lại trận đấu của ba người, nhưng người đến quan sát trận đấu lại đông nghịt, so với hai ngày trước còn náo nhiệt hơn rất nhiều, một cái sân thi đấu to như vậy bị người chen chúc, vây chặt như nêm cối, nhìn sắc mặt hưng phấn của mọi người, Gia Luật Giá Huyền ha ha cười nói: “Xuất Trần, những người này đều là tới để nhìn đệ, muốn nhìn Dật Bắc Vương tuyệt sắc nhất Mạt Hạt chúng ta, cuối cùng sẽ rơi vào trong tay nữ tử nào đây.”

Xuất Trần tựa vào phía sau ghế, nhìn Gia Luật Giá Huyền liếc mắt một cái nói: “Còn không phải là chuyện tốt mà Đại Vương đã làm hay sao.”

Gia Luật Giá Huyền không cảm thấy có một chút hổ thẹn nào, ý cười trên mặt càng vui sướng, nói: “Khó khăn lắm mới có nữ tử được đệ coi trọng, không nhìn xem náo nhiệt sao được.”

Xuất Trần khoe miệng cong cong nói: “Nàng đang suy nghĩ biện pháp của nàng.” Nói xong khoe miệng lại càng cong hơn.

Gia Luật Giá Huyền nhìn Xuất Trần vẻ mặt tươi cười, nói: “Hiếm khi lại thấy đệ vui vẻ như vậy, xem ra nữ tử này quả nhiên khác người, thế nào, đệ có muốn trực tiếp thú nàng làm phi hay không? Khó có được nhiều năm như thế mới có một nữ tử lọt được vào mắt đệ như vậy.”

Xuất Trần cười cười cũng không trả lời Gia Luật Giá Huyền, chính là quay đầu nhìn thoáng qua Gia Luật Cuồng Sở, Gia Luật Giá Huyền nhìn theo ánh mắt của Xuất Trần, cười nói: “Vốn là người của Cuồng Sở, không nghĩ tới đệ lại nhất được tiện nghi, bất quá nữ tử này cũng không thích hợp với Cuồng Sở, tính tình của hai người bọn họ hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng ta nghĩ hiện tại Cuồng Sở khẳng định cũng khá là buồn bực, đưa là một nam tử tuyệt sắc thì không nói làm gì, đằng này cư nhiên lại biến thành mỹ nữ tuyệt sắc, quả thật cũng làm cho đệ ấy lỗ to rồi.” Vừa nói vừa cười ha ha.

Xuất Trần cũng mỉm cười, nhớ ngày đó Gia Luật Cuồng Sở biết Lục Tiểu Thanh là nữ tử, biểu tình kia là vừa mừng vừa sợ, nghĩ lại mà cảm thấy buồn cười.

Hai người đang ngồi nói chuyện với nhau, mọi người ở xa xa vang lên một trận xôn xao, Xuất Trần định thần nhìn lại, đúng là Lục Tiểu Thanh đang khoan thai đến chậm. Chỉ thấy nàng nở nụ cười làm điên đảo

chúng sinh, chậm rãi từ trong đám người tách ra đi tới, mọi người bên cạnh nhất loạt hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt gắt gao chăm chú đặt vào trên người nàng, thật lâu không có rời tầm mắt.

Chỉ thấy cách ăn mặc của Lục Tiểu Thanh tương đối có cá tính, tóc cột đuôi ngựa, mặc một bộ trang phục áo đuôi ngắn bó sát người, áo khoác ngắn da lông cừu màu tím nổi bật trong đám người Mạt Hạt, đáng người thật sự không được tính là cao gầy, nhưng lại linh động cùng quyến rũ nói không nên lời. Nửa mình dưới mặc một chiếc quần da làm theo yêu cầu của nàng, quần da màu trắng đem cái mỏng hoàn mỹ phác họa một cách trọn vẹn ra bên ngoài, mà quần da chỉ dài đến trên đầu gối, chân thì đi một đôi giày ủng, ở giữa lộ ra bắp chân trắng mịn, vừa khoa trương lại vừa đẹp mắt.

Ở trong ánh mắt kinh diễm của mọi người mà đi tới, Lục Tiểu Thanh vẽ mặt đắc ý nhìn Xuất Trần nói: “Nhìn được không, đây chính là đấu phục do chính ta thiết kế riêng ình đó, đủ đặc biệt không?”

Xuất Trần duỗi tay ra kéo Lục Tiểu Thanh ngồi xuống bên cạnh mình, thấp giọng cười nói: “Người không lạnh sao?”

Lục Tiểu Thanh trừng Xuất Trần liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Người đừng nói lạnh, muốn có phong độ lại còn phải lo lắng nhiệt độ hay sao? Ta cần chính là khí thế, ta muốn dùng khí thế để giao đấu với các nàng, không chiến cũng đã làm cho người ta phải khuất phục, thế mới thể hiện được ta mạnh mẽ cỡ nào.”

Xuất Trần ha ha cười nói: “Có phải là vì không tin tưởng mình sẽ thắng, cho nên mới phải dùng cách này để thổi phồng mình?”

“Người thì biết cái gì? Trận đấu là toàn phương diện, ta như thế nào có thể giống các nàng chỉ biết kỹ thuật như vậy, chỉ có kỹ thuật thì có tác dụng cái rắm, ta muốn làm cho các nàng biết chỉ có kỹ thuật thì cũng không được, đầu năm nay không dựa vào mấy thứ đó.” Lục Tiểu Thanh vừa trừng Xuất Trần liếc mắt một cái, vừa lé mắt nhìn Tề Nhã Chỉ cùng Lưu Dật đã sớm chuẩn bị xong, thấy hai người một giận dữ, một mỉm cười nhìn mình, Lục Tiểu Thanh mỉm cười đứng dậy.

Xoay người nhìn người xem ở chung quanh, đột nhiên vỗ tay bôm bốp ba cái, phần đông người xem ở phía trước sớm đã bị áo quần lố lăng của nàng làm cho rung động lạc mất hồn phách, không khỏi đều theo tiếng vỗ tay nhìn về phía nàng, Lục Tiểu Thanh nở một nụ cười phong tình vạn chủng, chậm rãi đi lên phía trên nói: “Nhớ kỹ, ta gọi là Lục Tiểu Thanh, ta hỏi mọi người, mọi người ủng hộ ai?” Vừa nói vừa nhướn mi cười vô cùng tà khí.

“Ủng hộ Lục Tiểu Thanh.”

“Ủng hộ người, ủng hộ người.”

Sau khoảng tĩnh lặng ngắn ngủi, thanh âm đinh tai nhức óc vang vọng khắp sân đấu, Lục Tiểu Thanh khoe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý, quay đầu nhìn Tề Nhã Chỉ cùng Lưu Dật, lại lần nữa nói: “Ủng hộ, ta sẽ nhận thành ý của mọi người.”

Tiếng nói vừa dứt một giọng nói lạnh lạnh lập tức vang lên: “Lục Tiểu Thanh sẽ dành hạng nhất, Lục Tiểu Thanh sẽ dành hạng nhất.” được thanh âm này dẫn đường, người xem còn đang suy nghĩ xem phải tổ hành động thực tế như thế nào, lập tức trầm miệng một lời hô vang: “Lục Tiểu Thanh sẽ dành hạng nhất.....”

Nghe thanh âm vạn người hò hét, Gia Luật Giá Huyền đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo bật cười nói: “Nàng cư nhiên lại lợi dụng lòng người tạo ra thanh thế? Nhiều người ủng hộ nàng như vậy, xem ra cho dù có thua, nàng cũng sẽ lợi dụng thanh thế này để ức hiếp trọng tài à xem, tâm tư của nữ tử này cũng thật là linh hoạt.”

Xuất Trần khẽ cười nói: “Vương huynh cứ xem tiếp đi, nàng còn rất nhiều chủ ý, phần sau nàng sẽ càng làm cho huynh phải kinh ngạc.” Gia Luật Giá Huyền nhướn mi, nụ cười như có như không nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, sau đó gật gật đầu với vương hậu Tề Hồng Ngư ở trên đài.

Tề Hồng Ngư đứng ở trên đài cao, tươi cười nói: “Mấu chốt nhất của đại hội Cam Đạt lần này, cũng chính là trận đấu làm người ta chờ đợi nhất lần này, bây giờ sẽ được bắt đầu, người dự thi gồm có ba người: Tinh Hoa công chúa Lưu Dật của Lưu Ly quốc, Tề Nhã Chỉ muội muội của nhị Vương phi, Lục Tiểu Thanh do Đạt Bắc Vương đề cử, thể lệ thi đấu vẫn giống như trước kia, ai thắng nhiều hạng mục nhất sẽ là người

thắng cuộc, bốn hậu cũng không nhiều lời nữa, người thắng chung cuộc lần này có thể đưa ra yêu cầu với bất kỳ ai, bao gồm cả Dật Bắc Vương của chúng ta.”

Mọi người vây xem lập tức hét chói tai vang vọng khắp bốn phía, trong đó càng hỗn loạn hơn là có không ít nữ tử hưng phấn la lên, còn có thanh âm ủng hộ của nam tử đến xem náo nhiệt, Lục Tiểu Thanh mắt ngọc vừa chuyển, vốn đã muốn đi về phía Tề Nhã Chỉ cùng Lưu Dật, đột nhiên lại xoay người sang chỗ khác, vài bước đi đến bên cạnh Xuất Trần, duỗi tay nâng cằm Xuất Trần lên, nhìn thẳng vào hai mắt đang kinh ngạc của Xuất Trần, nở nụ cười như có như không lên tiếng: “Người là của ta.”

Sớm đã nghe nói Dật Bắc Vương Gia Luật Xuất Trần thích nam sủng, lại chính nữ tử phần nam trang kêu Lục Tiểu Thanh ở trước mắt này, hiện tại vừa nghe nàng lớn tiếng tuyên bố, không khỏi tiếng huýt sáo, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía, từng đợt sóng hô vang mãnh liệt lại ừ ừ kéo đến: “Lục Tiểu Thanh, chúng ta ủng hộ người.”

Người Mạt Hạt rất thích nữ tử dám yêu dám hận, vừa nghe nàng ở trước mặt mọi người thổ lộ, tần xuất ủng hộ nhất thời tăng đột biến.

Ở giữa tiếng thét chói tai của mọi người, Xuất Trần thấp giọng cười nói: “Người lại dùng ta để đùa giỡn.”

Lục Tiểu Thanh nháy mắt mấy cái nói: “Ta đã phải hy sinh nhiều như vậy, người cũng phải hy sinh một chút chứ, bất quá ta vừa rồi nói chính là kim cương cùng một vạn lượng bạc.”

Xuất Trần cười ha ha nói: “Ta biết.”

Ở trong tiếng hô vang ủng hộ cuồng nhiệt của mọi người, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tươi rói, đi đến bên cạnh Tề Nhã Chỉ vẻ mặt phần nộ, cùng Lưu Dật vẫn mỉm cười. Tề Hồng Ngự trong mắt hàm chứa ý cười, tuyên bố: “Cuộc tranh tài chính thức bắt đầu.”

Cửa thứ nhất chính là bắn tên, sau khi rút thẻ mã số thi đấu trong tay Tề Hồng Ngự, Lục Tiểu Thanh mừng rỡ nói với Lục Tiểu Lam ở phía sau: “Vận khí thật tốt, ta lại là người thi đấu cuối cùng.”

Lục Tiểu Lam khẽ nói: “Người rút cuộc có biết hay không, quy tắc bắn tên chính là không đổi bia ngắm, ba người bắn cùng một bia ngắm, đến cuối cùng ai bắn tên trúng bia nhiều nhất, cách hồng tâm gần nhất, thì người đó sẽ thắng. Tề Nhã Chỉ cùng Lưu Dật ra thi đấu trước người, các nàng đều là cao thủ, khẳng định có lợi nhất, chỉ sợ tên của các nàng đều bắn trúng bia ngắm, bằng với tay nghề của người, người cho rằng người còn có thể thu được lợi gì hay sao, người có bắn trúng tên được không?”

Lục Tiểu Thanh lập tức vẻ mặt hắc tuyến nhìn Lục Tiểu Lam nói: “Người sao không nói sớm, ta nếu sớm biết như thế, ta đã sớm mua chuộc người rút thăm, hiện tại trễ quá rồi.”

Lục Tiểu Lam lạnh lùng nói: “Người cũng không có hỏi ta, hơn nữa phụ trách rút thăm là vương hậu, người cho là người có thể mua chuộc được nàng hay sao?”

“Nếu vậy khả năng không lớn.” Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tỉnh ngộ gật gật đầu, giữa sân người thi đấu đầu tiên là Lưu Dật đã đứng ở trước bia ngắm trước mặt, cách mục tiêu ba mươi thước, đứng trước kẻ vạch trắng, Lưu Dật sờ sờ cung tên của mình, duỗi tay ra dùng tốc độ nhanh nhất rút một mũi tên từ trong bao đeo ở sau lưng lên, hai tay dùng sức lôi kéo cung, chỉ thấy thế đi của nó như điện, phập một tiếng cắm trúng giữa hồng tâm.

Phập, phập, chỉ thấy Lưu Dật bắn ra liên tiếp năm mũi tên, mũi nào cũng trúng hồng tâm, khán giả ở chung quanh không khỏi đều điên cuồng hô, tài bắn cung lại cao siêu như vậy, cư nhiên không thua kém nam tử một chút nào, bộ trang phục dị tộc màu lam mà nàng đang mặc càng làm tăng thêm vài tia phong thái nữ kiệt.

Lục Tiểu Thanh ngồi ở vị trí dành cho thí sinh tham gia thi đấu, vẻ mặt bội phục nói: “Quả là mạnh mẽ, ta nếu có thể luyện đến trình độ này thì tốt biết bao.”

“Người đừng suy nghĩ nhầm nữa, nếu không có mười mấy năm luyện tập thì tuyệt đối sẽ không đạt được trình độ cao như vậy đâu.” Lục Tiểu hoàn toàn không cho Lục Tiểu Thanh một chút không gian ảo tưởng.

Mười mũi tên bắn ra, tất cả đều trúng hồng tâm, Lưu Dật thản nhiên cười thu cung lại, lui xuống dưới, đi sát qua bên người Tề Nhã Chỉ đang tiến lên, khi đi gần đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh, mỉm cười nói: “Lục

tỷ tỷ, lát nữa sẽ được xem tỷ tỷ biểu diễn, ngàn vạn lần đừng để cho Lưu Dật thất vọng đó.”

Lục Tiểu Thanh cũng tươi cười nói: “Đương nhiên, ta khi nào thì đã từng để cho người thất vọng chưa.”

Tề Nhã Chỉ nhíu mày nhìn mục tiêu trên đài, trong tay vừa động, động tác giương cung bắn liền mạch lưu loát, phập phập mấy tên, lực đạo, độ chuẩn xác cứ nhiên không kém so với Lưu Dật, bất quá Lưu Dật thắng ở chỗ là nòng biểu diễn trước, tên của Tề Nhã Chỉ không thể xóa sạch được những mũi tên đã cắm trên bia ngắm, ngược lại va chạm bị rơi mất hai tên, Tề Nhã Chỉ sắc mặt trầm xuống, tạm dừng một chút, khi bắn ra lại không có nhằm ngay hồng tâm, mà là nhắm ở những chỗ trống xung quanh, sau khi bắn nốt tám mũi tên xong, đương nhiên là thành tích kém khá xa Lưu Dật.

Nhìn Tề Nhã Chỉ hoàn thành cửa thứ nhất của mình, Lục Tiểu Thanh chậm rãi đứng lên, người vây xem lập tức điên cuồng hô, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt kiêu ngạo cười hướng bốn phương khoát tay, bước đi tự tin mà tao nhã đi ra phía trước.

Đứng ở phía trước vạch kẻ trắng quy định, Lục Tiểu Thanh cười tủm tỉm nói với người đứng giám sát bên cạnh: “Ta nhớ rõ giống như là có thể dùng cung tên do mình mang đến có phải không?”

Người nọ mắt chợt lóe, sau gật đầu nói: “Đúng vậy, có thể dùng cung tên mà mình quen dùng, cũng có thể dùng cung tên do đại hội cung cấp, bất quá Lục cô nương vẫn là nên dùng cung tên của mình cho thuận tay, như vậy mới đạt được điểm cao.”

Lục Tiểu Thanh vừa lòng cười nói: “Cám ơn.” Sau đó vung tay lên, phía sau đi theo Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường, mỗi người đều tự cầm trong tay một vật gì đó tiến lên. Chỉ thấy trong tay Khuynh Tường cầm một cái giá gỗ, sau khi đặt ở trước mặt Lục Tiểu Thanh, đang không ngừng điều chỉnh chiều cao cho phù hợp với mục tiêu. Mà trong tay Lục Tiểu Lam là cung tên không giống cung tên, nỏ không giống nỏ, đó chính là nỏ đã được cải tiến, chờ Khuynh Tường điều chỉnh tốt chiều cao, Lục Tiểu Lam liền đặt vật đang cầm trong tay lên trên giá gỗ, sau đó quay nó hướng về phía bia ngắm, không ngừng điều chỉnh.

Nửa ngày, ở trong ánh mắt kinh dị của mọi người, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam đều lui xuống, Lục Tiểu Thanh chậm rãi đi lên phía trước, từ trong bao đựng tên rút ra một mũi tên, đem nó ổn định tại chính giữa món đồ chơi kỳ quái đó, lôi kéo dây cung cố định ở giữa phần đuôi mũi tên, nửa ngồi, từ trên cung nỏ nhìn thoáng qua phía trước, tay cố định dây cung, ấn một cái vào cơ quan.

Chỉ thấy một mũi tên đã trải qua cải tiến đặc biệt, không giống những mũi tên bình thường khác, mà vừa nhỏ vừa sắc nhọn, từ một tiếng mũi tên từ giữa cung nỏ bay ra, không tuân theo phạm vi đặc biệt của môn bắn cung, mà là lao thẳng tắp, thể lao vun vút bắn ra, chỉ nghe phập một tiếng, đầu mũi tên này trực tiếp nhằm thẳng vào đuôi mũi tên đang cắm ở chính giữa hồng tâm của Lưu Dật. Nhưng mà nó còn không có ngừng lại, trực tiếp xuyên qua mũi tên đó, chệch mũi tên đó ra làm đôi, cắm phập vào hồng tâm mới dừng lại.

Gia Luật Giá Huyền chấn động vụt đứng dậy nói: “Mạnh mẽ như vậy, đây rốt cuộc là mũi tên gì?”

Gia Luật Cuồng Sở ngồi ở bên tay phải hắn, sắc mặt cũng hơi biến, đứng lên đi đến bên cạnh Gia Luật Giá Huyền nói: “Không phải tên, mà là do cung, loại cung gì mà có thể bắn mục tiêu chính xác đến vậy? Có thể làm ột người từ trước đến nay chưa từng bắn cung, lại một tên bắn trúng hồng tâm như vậy?” Vừa nói vừa nhìn Xuất Trần.

Xuất Trần trong mắt cũng là sáng ngời, nhìn đám người đối diện điên cuồng hô, cùng Lục Tiểu Thanh đắc ý vẫy tay thay cho lời cảm ơn, thấp giọng nói: “Đệ cũng không nghĩ là nó lại lợi hại như vậy, ý tưởng của nàng thật đúng là không bình thường.” Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên một tia vui sướng, rất bình tĩnh cùng nhau lui xuống, đều tự ngồi trở lại chỗ ngồi.

Lục Tiểu Thanh ở trong tiếng hoan hô vang dậy của khán giả, mười mũi tên thì có đến chín mũi bắn trúng mục tiêu, có một cái bởi vì thao tác sai mà bắn chệch hồng tâm, cho nên ảo não nửa ngày cũng không có biện pháp nào. Khuynh Tường khiếp sợ nhìn tên trên bia ngắm, khó có thể tin được đây là do một người cái gì cũng không biết bắn ra. Mà Lục Tiểu Lam thì lại nhướng mày, có chút lo lắng nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái.

Ở trong tiếng hoan hô của mọi người, Tề Nhã Chỉ về mặt phần nô kháng nghị : “Không tính, nàng là dùng cái gì vậy? Như thế nào có thể được cho là bắn tên.”

Với tư cách là trợ thủ của vương hậu trong đại hội Cam Đạt lần này, nhị Vương phi cũng cau mày không biết nên phán quyết như thế nào, nếu nói tính, thì thấy thế nào cũng không phải là nàng dùng trình độ của mình, nếu nói không tính, nhưng quả thật là mấy mũi tên kia là do nàng bắn ra, tuy cung nỏ kia rất là kỳ lạ, nhưng là ngoại hình cũng là cung tên, hơn nữa đại hội cũng chấp nhận cho thí sinh mang cung tên của mình để thi đấu cho thuận tay, rốt cuộc phải tính thế nào cho phải bây giờ.

Lục Tiểu Thanh không để ý tới Tề Nhã Chỉ đang phần nô, xoay người hướng đám người cao giọng nói: “Các người nói xem, những mũi tên ta bắn ra có được tính là do ta bắn hay không, có phải hay không ta đã qua cửa thứ nhất?”

“Tính, đương nhiên là tính.....”

“Lục Tiểu Thanh thắng, Lục Tiểu Thanh thắng.....”

Thành công khơi mào đám người điên cuồng hô vang, Lục Tiểu Thanh quay đầu cười nói với Nhị vương phi: “Vương phi, người nói xem?” câu hỏi đúng là hỏi, nhưng ngữ khí cũng là khẳng định, bởi vì sớm biết rằng mình dùng là thủ đoạn, nếu không có sự ủng hộ cuồng nhiệt của đại chúng, thì một chút phần thắng mình cũng không có, cho nên sáng sớm đến đây, việc làm trước tiên chính là kích động lòng người.

Nhị Vương phi nhìn thoáng qua tình cảm dâng trào như thủy triều của quần chúng ở phía dưới, quay đầu nhìn thoáng qua vương hậu, vương hậu mỉm cười gật gật đầu, nhị Vương phi lập tức nói: “Cửa thứ nhất, Lục Tiểu Thanh đứng thứ nhất, Tề Nhã Chỉ đứng thứ hai, Tình Hoa công chúa đứng thứ ba.” Bởi vì phần lớn mũi tên của Lưu Dật đã bị tên của Lục Tiểu Thanh bỏ đôi, cho nên ngược lại nàng phải đứng sau Tề Nhã Chỉ.

Nhị Vương phi dừng một chút, sau nói: “Ba người nghỉ ngơi một lát, cửa tiếp theo chính là thi cưỡi ngựa.”

Lục Tiểu Thanh đắc ý dào dạt vừa đi vừa vung vẩy hai tay, Lưu Dật ở bên cạnh hai bước theo kịp, nói: “Lục tỷ tỷ quả nhiên là inh, cung tên cùng mũi tên mạnh như vậy, chỉ có Lục tỷ tỷ mới có thể nghỉ ra được, Lưu Dật bội phục.”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Cũng không có gì, chỉ mượn ý tưởng của cổ nhân, cải tạo thêm một chút mà thôi.” Thấy Lưu Dật trên mặt tuy rằng là mỉm cười gật đầu, nhưng trong mắt lại không tin, không khỏi cũng không nói thêm gì nữa, nỏ vốn là phát minh của Gia Cát Lượng, mình chẳng qua chỉ là cải tạo cho nó càng cường hãn mà thôi, những người này làm sao mà biết được.

Bước đi đến bên cạnh Xuất Trần, cười hớ hớ nhìn Xuất Trần nói: “Thế nào? Ta lợi hại chứ?”

Xuất Trần kéo tay Lục Tiểu Thanh ngồi xuống bên cạnh mình, nói: “Thủ đoạn mà thôi, nếu không có Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam điều chỉnh tốt góc độ cho người, người có thể ngắm chuẩn sao?”

Lục Tiểu Thanh trừng Xuất Trần liếc mắt một cái nói: “Con người của ta chưa bao giờ so đo quá trình, ta chỉ chú trọng kết quả.”

Xuất Trần lập tức cười, lắc đầu nói: “Không có quá trình sao có thể có kết quả, bất quá suy nghĩ của người quả nhiên độc đáo, làm ra được vật này cũng thật là mạnh mẽ, còn lợi hại hơn nhiều so với ta đã nghĩ.”

Lục Tiểu Thanh lập tức khề nhướn mày nhìn Xuất Trần nửa ngày, sau nói: “Nhất định là Khuynh Tường nói cho người.”

Khuynh Tường đứng ở phía sau nàng lập tức lên tiếng: “Nếu không phải ta nói cho Vương biết, người liệu có thể có hiệu quả tốt như vậy không, nếu không phải do Vương nhìn qua, cải biến một chút cho người, thì chỉ bằng bức vẽ ngô không ra ngô, khoai không ra khoai của người, chưa nói đến hạng nhất, nói không chừng bắn tên cũng là cả một vấn đề lớn ý chứ.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi sắc mặt đỏ lên nói: “Có bết bát như vậy sao?” Nghĩ nghĩ mình lúc trước vẽ bắn thiết kế chiếc nỏ đặc biệt này cũng là dựa theo trí nhớ mà vẽ, hơn nữa ngày thường mình với mấy môn xạ kích gì đó cũng không có hứng thú, cho nên vẽ ra đồ đại loại như thế này cũng không được tinh tế cho lắm, mấy ngày trước đây, lúc cầm cung tên, bắn thử một chút cũng không thu được hiệu quả tốt, cứ nghĩ

rằng mình là một thiên tài, cải biến theo tinh hoa của thế kỉ mới, không nghĩ tới làm cả ngày đều là do là Xuất Trần sửa, đáng giận.

Xuất Trần mỉm cười nói: “Không có bản vẽ ban đầu của người, ta cũng sửa không được.”

Lục Tiểu Thanh lập tức tươi cười nói: “Được lắm, trộm thiết kế của ta, người phải trả phí bản quyền phát minh cho ta.”

Xuất Trần dở khóc dở cười nhìn Lục Tiểu Thanh cười đến là xấu xa, đột nhiên cúi xuống nói vào tai nàng: “Ta đối với thiết kế của người cũng không cảm thấy hứng thú, bất quá ta xem nhị vương huynh vô cùng có hứng thú với thiết kế này của người đấy.”

Lục Tiểu Thanh lập tức liếc mắt nhìn Gia Luật Cuồng Sở một cái, thấy Gia Luật Cuồng Sở vừa vặn cũng đang nhìn mình, ánh mắt thăm dò, tìm tòi nghiên cứu kia làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, Lục Tiểu Thanh mắt ngọc vừa chuyển, đột nhiên cười vô cùng tà khí với Xuất Trần, thuận tay lấy quả quýt ở trên bàn, lập tức lột vỏ, vừa nũng nịu đút cho Xuất Trần, vừa nói: “Vương, ta đút quýt cho ngài, nào, há mồm ra.” Đồng thời hạ giọng nói: “Độc quyền không cần, người về sau phụ trách đừng cho hắn tới gần ta.”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh lời vừa nói ra khỏi miệng, bản thân lại không khỏi rung mình một cái, lập tức trong mắt tràn ngập ý cười, sau khi phối hợp ăn quýt, một tay vuốt ve bắp chân để lộ ra của Lục Tiểu Thanh, cười vô cùng ái muội, động tác của hai người ở trong mắt những người ngoài nhưng lại chính là ân ái gần bó keo sơn.

Xuất Trần trên mặt cười ái muội, miệng lại nhẹ giọng nói: “Có lạnh hay không?”

Lục Tiểu Thanh vừa mỉm cười vừa đút quýt cho Xuất Trần ăn, miệng lại nhỏ giọng nói: “Lạnh chết đi được, sắp đông cứng rồi.”

Xuất Trần lắc đầu nói: “Hôm nay tuy rằng là đầu xuân, nhưng vẫn còn có chút lạnh, ai bảo người muốn tranh khí thế với người ta làm gì, mặc như vậy, bị cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?” Vừa nói vừa ma sát bắp chân để lộ ra của Lục Tiểu Thanh, người ngoài nhìn vào thì thấy Xuất Trần dùng tay, chỉ có Lục Tiểu Thanh mới biết được, ma sát bắp chân của mình là ống tay áo ấm áp của Xuất Trần.

Không khỏi tựa vào bên cạnh Xuất Trần, đút quýt liền đút luôn vào trong miệng mình, lại còn vừa liên tục gật đầu nói: “Đây mới là ta tung cam đảm, vậy nhiệt huyết, cùng nhau sống chết với Xuất Trần, ngoan.”

Xuất Trần lập tức vỗ đùi lên bắp đùi nàng một cái, nửa giận nói: “Người thôi ba hoa cho ta, ngoan, là từ người lấy để hình dung ta sao? Cố ý muốn bị trừ tiền phải không?” Vừa nói vừa khẽ cười.

Hai người thập phần ái muội nói chuyện nửa ngày, nhị Vương phi ra lệnh một tiếng, cửa thứ hai bắt đầu, ba người đều tự đi chuẩn bị, Lục Tiểu Thanh vô cùng tự tin đứng lên, vỗ vỗ bả vai Xuất Trần nói: “Xem ta.” Xuất Trần cười nhẹ nói: “Người sẽ cưới ngựa sao? Đừng để ngã chết đó.”

Lục Tiểu Thanh bắt mắt trừng Xuất Trần liếc mắt một cái, cũng không trả lời Xuất Trần, bước chân cực kỳ tự tin, tự tôn, tự ái, tự hào đi đến sân đua ngựa, đứng ở giữa ba người Lưu Dật, Tề Nhã Chỉ cùng nhị Vương phi. Nhị Vương phi nói với ba người: “Cửa thứ hai, cưới ngựa, yêu cầu của trận đấu, xuất phát từ đầu phía đối diện, ai đến bên này trước, cũng cướp được hồng kỳ, thì người đó thắng cửa ải này”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua đối diện, thấy khoảng cách với bên này đại khái là hai ngàn thước, nhưng là cũng chỉ là phỏng chừng, nhìn Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ, không khỏi thở dài một hơi nói: “Khoảng cách thật ngắn a..., ngắn như vậy làm sao mà nhìn ra được kỹ thuật của ai tốt hơn đây?”

Tề Nhã Chỉ hừ lạnh một tiếng nói: “Người ít nói mát đi, kỹ thuật của ai tốt, mọi người đều đã biết.”

Lục Tiểu Thanh khẽ héch đầu cũng không thèm nhìn Tề Nhã Chỉ, sau khi vẫy vẫy tay vô cùng có phong độ, thay cho lời chào hỏi quần chúng ở bốn phía đang cuồng nhiệt cổ vũ nàng cổ lên, trên mặt cười dịu dàng nói với Nhị Vương phi: “Ta bỏ cuộc.”

Ba người trước mặt lập tức lăng ngốc nhìn nàng, Lục Tiểu Thanh ha ha cười, thi lễ một cái xoay người rời khỏi, cưới ngựa, thật sự là không học được, những cửa khác thắng là được rồi, cửa này trước hết buông tha vậy .

Mới đi được vài bước, nhị Vương phi ở phía sau đột nhiên mở miệng nói: “Lục cô nương, người chẳng lẽ không biết cuộc thi đấu này một khi đã tham gia là không được bỏ cuộc một cửa ải nào hay sao?”

“Cái gì? Có làm hay không, cứ nhiên không được bỏ cuộc hay sao?” Lục Tiểu Thanh lập tức kinh hãi, vậy mình phải làm sao bây giờ? Mình không biết cưỡi ngựa, như thế chẳng phải là muốn lấy mạng mình hay sao.

70. Chương 100

Chương 100: Đua ngựa

Ba người lập tức về mặt đồng tình nhìn nàng, ngay cả Lưu Dật cũng đều lộ ra nụ cười vui sướng khi người gặp họa, tới tham gia thi đấu mà không có tìm hiểu kỹ quy tắc thi đấu, thật sự là ăn đủ rồi.

Lục Tiểu Thanh về mặt phần nô xoay người nhìn Lục Tiểu Lam ở phía sau, Lục Tiểu Lam giọng lạnh như băng: “Ta nói rồi.” Lục Tiểu Thanh ngẩn người cẩn thận nhớ lại, hình như đúng là đã từng nghe qua có chuyện như vậy, bất quá lúc ấy mình đang mơ mơ màng màng đi gặp chu công, cho nên nghe cũng như không.

Đi theo Lục Tiểu Lam cưỡi lên lưng con ngựa nhiều ngày qua cũng được coi là quen thuộc, run rẩy cầm chặt lấy dây cương, con ngựa cao lớn đẹp mã phối hợp với một thân trang phục tuyệt mỹ của Lục Tiểu Thanh, người và ngựa chiếu rọi thật sự là vô cùng tuyệt mỹ, quần chúng vây xem tự nhiên là không ngớt trầm trồ khen ngợi.

Lục Tiểu Thanh thong thả cưỡi ngựa từng bước đi đến vạch xuất phát ở phía đối diện, Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ đã sớm chờ ở bên đó, Tề Nhã Chỉ thấy Lục Tiểu Thanh về mặt đặc ý phóng ngựa đi lên, không khỏi hừ lạnh nói: “Người nhanh lên một chút, không phát hiện là mọi người đều chỉ còn chờ mỗi một mình người thôi sao? Chậm quá còn ra thể thống gì nữa”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Tề Nhã Chỉ, cũng không cùng nàng so đo, ngồi ở trên lưng ngựa chậm rì rì đi đến vạch xuất phát, thấy Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ đều cúi người ở trên lưng ngựa, thần thái vô cùng cẩn thận, trái lại Lục Tiểu Thanh về mặt thoải mái ngồi thẳng lưng trên lưng ngựa, một bên liên tục mỉm cười hướng bốn phía đang dậy vang tiếng hoan hô gật đầu thay cho chào hỏi.

Vút, chỉ nghe thấy tiếng một mũi tên cắt qua phía chân trời vang lên, Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ đồng thời vùng roi ngựa lên, tốc độ nhanh như tên đã rời cung, Lục Tiểu Thanh ở phía sau hai người không chút hoang mang lôi kéo con ngựa, nhẹ nhàng hừ nói: “Ngựa ngoan, ngựa ngoan, người chậm một chút đi, chậm một chút đi.....”

Thì ra người này vừa nghe không được bỏ cuộc, lập tức hạ quyết tâm, dù giết chết cũng không đi tranh hạng nhất môn cưỡi ngựa này, hạng nhất đáng quý thật đó, nhưng sinh mạng còn đáng quý hơn nhiều, nếu như bị ngã ngựa chết may ra sẽ được quay trở về, đương nhiên là linh hồn xuyên qua, nếu ngã ngựa mà sống dở chết dở, thì phải làm sao? Cho nên buông tha quang vinh này là tốt nhất.

Lục Tiểu Thanh hừ hai tiếng, hắc mã ở phía dưới đột nhiên hí vang một tiếng, dạt ra bốn vó chạy với tốc độ cực nhanh, đuổi theo hai bạn ngựa đang cùng tiến ở phía trước.

“Này, này, này, người có ý gì đấy? Đừng đuổi theo mà, này, người là ngựa hay ta là ngựa? Ta bảo người đừng đuổi theo, đừng đuổi theo, trời ạ, ngựa của ta nổi điên rồi.” Lục Tiểu Thanh ngồi trên lưng ngựa đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo suýt nữa bị bảo mã đang điên cuồng gia tăng tốc độ hất từ trên lưng ngựa xuống.

Cũng may có kinh nghiệm từ vài lần tập cưỡi ngựa trước, Lục Tiểu Thanh tay nhanh như chớp theo bản năng cúi người xuống, ôm lấy cổ con ngựa, một bên điên cuồng hô: “Tiểu Lam, cứu mạng a, Tiểu Lam.”

Lục Tiểu Lam về mặt hắc tuyến đứng tại điểm xuất phát, nhìn bóng dáng nhấp nhô lên xuống với tốc độ chóng mặt ở trên lưng ngựa kia, thật giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị hất ngã khỏi lưng ngựa, sắc mặt

vô cùng khó coi. Khuynh Tường cũng đứng ở bên cạnh chú ý Tiểu Thanh, vừa nghe Lục Tiểu Thanh gào khóc thảm thiết, lập tức vừa lo lắng vừa không nhịn được cười, nói: “Người không đi cứu nàng sao?”

“Không chết được.” Lục Tiểu Lam sắc mặt trầm xuống, nhìn chằm chằm vào thân ảnh lung lay sắp đổ kia, chết tiệt, đã bảo người không được gọi ta là Tiểu Lam, cứ nhiên lại còn dám ở trước mặt nhiều người như vậy mà kêu gào cái tên đó, đã vậy cứ để cho người ngã chết đi, Lục Tiểu Lam về mặt hờn giận trừng người nào đó đang nghiêng ngả lão đảo ở trên lưng ngựa, đúng là không có tiền lên cứu.

Hắc mã càng lúc chạy càng nhanh, tuy rằng ban đầu bị rút lại phía sau hai con ngựa của Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ một đoạn, bất quá dần dần cứ nhiên nó đã đuổi kịp, Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ một lòng một dạ chỉ chú ý phía trước, căn bản chẳng quan tâm đến Lục Tiểu Thanh đang kêu gào ở phía sau, rồi sau đó Lục Tiểu Thanh vùi đầu ở trên cổ ngựa, cũng chẳng quan tâm đến tình huống ở phía trước nữa.

Đám người vốn đang huyền não cổ vũ bỗng dưng đều im bất, chỉ thấy trên sân đua ngựa, hai con ngựa cùng tiến ở phía trước, hai người trên lưng ngựa hiên ngang, tư thế oai hùng, thần sắc chuyên chú lại kiên định, trên mặt Lưu Dật còn mang theo mỉm cười như một thói quen, gió thổi vạt áo các nàng tung bay, mê người nói không nên lời.

Mà phía sau hai người, một con hắc mã đang bốn vó điên cuồng phi, lông bờm dựng đứng lên, tốc độ chạy nhanh trong gió thành hình giọt nước, con ngựa hí một tiếng vang vọng khắp sân đua, hắc mã giống như ở trong lơ đãng tốc độ lại cực nhanh.

Mà vị chủ nhân đang ngồi ở trên lưng nó, lúc này vô cùng có cá tính, hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa, hai mắt nhắm nghiền, thân thể đung đưa theo tốc độ chạy của hắc mã, thân hình ở trên lưng ngựa lung lay sắp đổ, tùy thời có thể sẽ bị ngã xuống khỏi lưng ngựa, nhưng nửa ngày lại cũng không bị rơi xuống, tuy rằng hai mắt nhắm nghiền, miệng lại vẫn không nhàn rỗi: “Con mẹ nó, con ngựa này bị làm sao vậy, là ai đã chọn ngựa cho ta? Ta hôm nay nếu không chết, ta trở về sẽ giết chết lũ yêu tinh chuyên đi hại người các người, mẹ ơi, rốt cuộc con ngựa này bị làm sao vậy? Cứu mạng a, ta còn chưa muốn chết, sinh mệnh của ta còn dài, ta vẫn đang ở độ tuổi thanh xuân mơn mớn, còn một cuộc sống rực rỡ đang chờ ta ở phía trước, ta không muốn một thời anh hùng của mình lại phải vùi thây ở trong này.”

Shit, người sao vẫn còn chạy thế này, mau dừng lại, dừng lại, biết không, rốt cuộc là vì ta không biết cưỡi ngựa, cho nên người mới làm như ta không tồn tại đúng không? Có lầm không, rốt cuộc là ai chọn con ngựa này cho ta thế?”

Quần chúng vây xem một đầu đầy mồ hôi, nhìn chăm chú vào nữ tử co đầu rút cổ ở trên cổ ngựa, vẫn như cũ điên cuồng mắng không ngừng, trời, cùng với hình tượng mỹ nữ vừa rồi thật sự là kém xa vạn dặm, bất quá, thật sự là có cá tính, chúng ta thích, cuộc thi trầm mặc trong một lát, lập tức lại nổi lên tiếng hoan hô: “Lục Tiểu Thanh, cổ lên, Lục Tiểu Thanh, cổ lên.....”

Ở hai bên đài cao, Gia Luật Giá Huyền nhìn thoáng qua Xuất Trần nói: “Đệ cứ nhiên đem hắc mã cho nàng cưỡi, đệ là muốn nàng chết sớm siêu sinh sớm hay sao?”

Xuất Trần mắt vẫn nhìn Lục Tiểu Thanh, miệng nói: “Là chính nàng lựa chọn, nói con ngựa này đẹp, ngựa màu đen rất thích hợp với nàng, như thế mới nổi bật, cũng không biết ăn khớp gì với nàng đây.”

Gia Luật Giá Huyền lại nhìn Lục Tiểu Thanh cùng hắc mã liếc mắt một cái, thấy trong mắt hắc mã tràn ngập luống cuống cùng hưng phấn, bốn vó phi như bay chở Lục Tiểu Thanh chạy như điên, không khỏi lắc đầu nói: “Hắc mã này vẫn cuồng vọng như vậy, không cho phép có bất kỳ con ngựa nào chạy ở phía trước nó, aiz, Lục Tiểu Thanh này thật đúng là có mắt nhìn, cứ nhiên lại nhìn trúng hắc mã, cũng không biết nàng đã dùng cách gì để thu phục hắc mã vậy.”

Xuất Trần lập tức bật cười nói: “Nàng đút cho hắc mã rất nhiều đồ ăn vặt, hắc mã liền cho phép nàng cưỡi, đệ cứ nhiên cũng không biết được hắc mã liền chỉ vì một chút đồ ăn vặt đã bán đứng bản thân, thật sự là không phù hợp với tính tình vương trong loài ngựa.”

Gia Luật Giá Huyền ồ một tiếng nói: “Thật đúng là nhìn không ra, Lục Tiểu Thanh này còn đúng là một cao thủ thu phục ngựa, hắc mã cao hứng không biết chừng lại giúp nàng tranh được giải nhất cũng nên.”

Xuất Trần khẽ cười nói: “Không phải, nàng không mong đến hạng nhất ở cửa này đâu, chỉ mong có thể làm cho hắc mã giảm tốc độ một chút, đừng hất ngã nàng xuống là may mắn lắm rồi.”

Gia Luật Giá Huyền nói: “Vây a, bất quá, xem ra nguyện vọng của nàng không thực hiện được rồi, hắc mã mà đã hưng phấn, nàng không ngã xuống mới chính là vô cùng may mắn đó.”

“Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường đã sớm qua bên đó rồi, bọn họ sẽ không để cho nàng bị thương đâu.” Xuất Trần nhìn thoáng qua điểm xuất phát chỗ Lục Tiểu Lam đứng, hắn đã cùng Khuynh Tường cười ngựa đi theo phía sau ba người, có hai người này thì yên tâm là người sẽ không bị quăng chết.

Mấy ngàn thước nói là xa nhưng kỳ thật cũng không xa lắm, ba con đều là ngựa tốt nhất được lựa chọn để tham gia thi đấu, đương nhiên phi rất nhanh, chỉ thấy Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ ở phía trước vẫn đang cùng đồng hành chưa kéo được khoảng cách với đối thủ, phía sau chính là hắc mã càng lúc càng tiếp cận hai người, Lục Tiểu Thanh ngồi ở trên lưng ngựa căn bản không nhìn thấy biểu tình của nàng, chỉ có thể theo tiếng mắng kịch liệt phát ra, mới cảm thấy được sức sống vẫn mạnh mẽ như cũ.

Mắt thấy sắp đến điểm kết thúc, hắc mã hí một tiếng, bốn vó cứ nhiên bay lên trời, đương nhiên góc độ tương đối nhỏ, như cơn cuồng phong lao về phía trước, phía trước khoảng cách giữa Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ chỉ hơn nhau có nửa thân ngựa, căn bản không có nhìn Lục Tiểu Thanh đuổi theo ở phía sau, mắt của hai người đều nhìn chăm chăm vào hồng kỳ đang tung bay ở phía trước, hồng kỳ kia được treo trên sợi dây vắt chính giữa đường vạch của điểm kết thúc.

Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ mắt thấy hồng kỳ cách mình càng lúc càng gần, cả hai đều duỗi một tay ra, nghiêng người chuẩn bị tốt tư thế chuẩn bị giật lấy hồng kỳ.

Lục Tiểu Thanh ở phía sau chỉ cảm thấy tay đã ôm cổ ngựa đến cứng hết cả hai tay, ngựa dưới thân vận động rất kịch liệt, chạy băng băng rất chi là hưng phấn, còn mình thật sự là đã văng đầu hoa mắt, đang lúc kinh hồn bạt vía, bỗng nhiên cảm thấy được dưới thân hí vang một tiếng, tiếp theo một cổ lực lớn từ dưới thân truyền đến, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy hai tay vừa trượt, thân thể bay lên trời rồi khỏi yên ngựa, lập tức khuôn mặt tái nhợt, diên cuồng hô: “Ta toi rồi.”

Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ ở phía trước mắt thấy mình có thể bắt được hồng kỳ, cả hai đều liều mạng gia tăng tốc độ, hai con ngựa vẫn cùng tiến, khoảng cách vẫn như cũ không giãn ra một khe hở, hai tay đồng loạt vươn ra cùng chụp vào hồng kỳ đang tung bay ở phía trước, ngay tại khoảng cách chỉ còn cách hồng kỳ một centimet, hai người đều cảm thấy hưng phấn, nghiêng người định đoạt lấy, không ngờ, trước mắt nhoáng lên một bóng dáng, hồng kỳ đã biến mất không còn tung tích.

Hai người ngã ra, phía sau vang lên tiếng ngựa hí, một hắc mã chen vào giữa mà phi qua, vượt qua hai người, phi qua vạch kẻ điểm kết thúc.

Lúc này Lục Tiểu Thanh đang ở giữa không trung, trong lòng chỉ có một ý niệm, kiếp sau, ta nhất định phải làm thịt con ngựa kia, để giải mối hận trong lòng ta.

Nhắm chặt hai mắt lại chờ đợi sự đau đớn như trong dự tính, chờ đợi nửa ngày không thấy có phản ứng gì, đợi thêm một lát nữa vẫn không cảm thấy đau triệt nội tâm như trong dự đoán của mình, Lục Tiểu Thanh không khỏi hé một mắt ra nhìn, nếu vẫn còn ở trong không trung thì chỉ cần nhắm mắt một cái là đã rơi xuống đất rồi chứ.

Đập vào mắt, chỉ thấy Lục Tiểu Lam vẻ mặt lãnh khốc đang nhìn mình, lại nháy mắt thêm mấy cái nữa, vẫn là gương mặt lạnh còn hơn cả đá tảng của Lục Tiểu Lam, Lục Tiểu Thanh lập tức mở choàng hai mắt ra, đánh giá từ trên xuống dưới một chút, thấy mình đang được Lục Tiểu Lam ôm lấy, thử cử động tay chân, Ok, không có bị tổn hại chỗ nào cả, Lục Tiểu Thanh lập tức thở phào một cái, cảm ơn thượng đế đã cho con sống.

Sau khi đã đứng vững, Lục Tiểu Thanh tiện tay liền cho Lục Tiểu Lam một cước, cả giận nói: “Là ai chọn con ngựa kia cho ta? Là muốn hại chết ta phải không?”

Lục Tiểu Lam bóp một phát trả lại cho nàng một chưởng, giọng lạnh lùng: “Là do chính ngươi chọn.”

Lục Tiểu Thanh trừng Lục Tiểu Lam, người này có còn biết mình là chủ tử của hắn nữa không vậy, lại có nô lệ dám ra tay đánh chủ tử của mình sao? Đánh đau quá, vuốt vuốt cánh tay phần nộ trừng Lục Tiểu

Lam n lần, người này quá kiêu ngạo, vả lại mình cũng không đánh lại hắn, rồi sẽ có lúc mình cũng tìm được một người chinh đồn lại hắn.

Lập tức nổi giận đùng đùng nói: “Người cứ chờ đó cho ta, ta đi chinh đồn lại con ngựa thối nát kia, rồi sẽ đến giáo huấn người.” Vừa nói vừa bưng bưng sát khí đi về phía hắc mã đang đứng ở điểm kết thúc, hắc mã kia vừa thấy Lục Tiểu Thanh đi tới, lập tức giơng đầu lên hướng nàng gầm rú hai tiếng, nếu Lục Tiểu Thanh có thể nghe hiểu được tiếng ngựa, nhất định có thể hiểu được hắc mã hiện tại đang vô cùng đắc ý, hưng phấn, còn có tranh công.

Thế nhưng Lục Tiểu Thanh cũng không biết tiếng ngựa, vì thế nàng tiến lên, không nói một lời liền cho hắc mã một cái tát, tiếp theo tay cùng chân xông lên vừa đánh vừa mắng: “Cái tên gia hỏa nhà người, người muốn đem ta ngã chết đúng không, uống công ta đã đút cho người nhiều thức ăn ngon như vậy, lương tâm của người bị chó gặm rồi, ta đánh chết người đồ vương bát đần, sau đó sẽ hầm người lên nấu canh uống, tức chết ta, tức chết ta mà.”

Hắc mã bị trúng mấy bàn tát cùng mấy cú đá của Lục Tiểu Thanh, lập tức hí dài một tiếng, bốn vó vừa động vụt một tiếng chuồn gáp, để lại một mình Lục Tiểu Thanh đứng ở tại chỗ hờn dỗi. Xoay người đang muốn đi tìm Xuất Trần, dù sao cũng đã biết thua một cửa, không cần phải ở lại quan sát nữa mà làm gì, lại nói hai chân của mình giờ cũng mềm nhũn cả rồi, trái tim vẫn còn đang bị treo lơ lửng chưa có hạ xuống, cần phải tĩnh dưỡng.

Vừa mới xoay người liền thấy Tề Nhã Chỉ vẻ mặt phần nộ trừng mình, mà Lưu Dật ở bên cạnh nàng lại là cười bất đắc dĩ cũng đang nhìn mình, lập tức nói: “Nhìn cái gì, có cái gì đẹp mặt đâu mà nhìn, không phải là không biết cười ngựa thôi sao, có cái gì to tát lắm đâu.”

Tề Nhã Chỉ nghe Lục Tiểu Thanh nói vậy, lập tức nảy lên một cỗ xúc động muốn giết người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không biết cười ngựa, người cho là ta không biết cười ngựa.”

Lục Tiểu Thanh nhìn Tề Nhã Chỉ như muốn ăn tươi nuốt sống mình, không khỏi nhủ mảy xoay người, hai bước đi đến bên cạnh Lục Tiểu Lam, người này có võ, tuy rằng không biết cô ta tức giận cái gì, bất quá vạn nhất bùng nổ muốn đánh mình thì phải làm sao, tốt xấu gì cũng phải tìm một ngọn núi để dựa vào mới được.

Đứng ở bên cạnh Lục Tiểu Lam, Lục Tiểu Thanh lập tức đúng lý hợp tình trừng lại Tề Nhã Chỉ, muốn so trừng mắt sao, xem ai sợ ai chứ, nhìn thấy Tề Nhã Chỉ càng lúc càng tức giận, Lục Tiểu Thanh thật sự là không hiểu nổi, mình đã giẫm phải đuôi của cô ta hay sao, cho dù cô ta có thắng cuộc cũng đâu cần phải lộ ra biểu tình như vậy.

Lục Tiểu Lam thấy hai người trừng mắt với nhau, đành phải lên tiếng: “Nhìn xem dưới chân người.”

Lục Tiểu Thanh lập tức nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lục Tiểu Lam, sau đó nhìn xuống dưới chân mình, ơ, là vật gì đó màu đỏ, đang quần ở trên giày của mình, Lục Tiểu Thanh ngồi xổm xuống, cởi bỏ vải dẹt màu đỏ đang thắt nút tại đế giày của mình, đang chuẩn bị tiện tay ném đi, Lục Tiểu Lam kịp lúc mở miệng: “Đó là hồng kỳ đặc thắng.”

Vốn đã muốn ném vải đỏ đó đi, lập tức người nào đó như điện giật thu tay lại, Lục Tiểu Thanh khó có thể tin trọn to mắt hỏi: “Thật sao?” Vừa nói vừa lật qua lật lại nhìn vải đỏ trong tay.

Lưu Dật cười bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy.”

Lục Tiểu Thanh lập tức miệng há hốc, này, như vậy mà cũng có thể dành được hạng nhất, thì ra là vừa rồi Lục Tiểu Thanh bị hắc mã hất tung, bởi vì hắc mã đang phi điên cuồng về phía trước, phụ trợ cho Tiểu Thanh cũng bay về phía trước, lập tức nhanh hơn một giây so với Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ đang vươn tay ra chụp lấy hồng kỳ, dùng đế giày trực tiếp móc lấy hồng kỳ, người này quả thật là giẫm phải vận cứt chó gì không biết.

Lục Tiểu Thanh lập tức hiểu được nguyên nhân làm cho Tề Nhã Chỉ phần nộ, nhìn hạng nhất bị mình đoạt mất nhưng lại là ở dưới phương thức này, có thể không rút kiếm ra là may lắm rồi, thật sự là tu dưỡng tính tình khá tốt.

Lật qua lật lại nhìn hồng kỳ vài lần, mặt trên đã bị mình giẫm bẩn, Lục Tiểu Thanh trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn, nửa ngày ha ha cười điên cuồng, một tay vung hồng kỳ, một bên cười hô hố nói: “Như vậy mà cũng được, ha ha ha ha, ta là thiên tài, ta là thiên tài mà.” Vừa cầm hồng kỳ vung vẩy quay một vòng, làm cho quần chúng vốn đang trợn mắt há hốc mồm, cũng không nhịn được nữa cười vang, lập tức toàn bộ hội trường vang lên tiếng cười lớn, trong đó còn kèm theo tiếng cổ vũ. Lục Tiểu Thanh cổ lên cùng tiếng chúc mừng.

Nhị Vương phi đứng ở điểm kết thúc cũng thật sự là nhịn không được nữa, vừa cười vừa cao giọng tuyên bố nói: “Cửa thứ hai, đua ngựa, Lục Tiểu Thanh thắng.” Lục Tiểu Thanh ở giữa sân diễu võ dương oai, cười ha ha, lập tức khoa trương, một người cuồng tiểu cư nhiên có thể so sánh với vạn người cười vui.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha.....” Lục Tiểu Thanh sau khi ngồi xuống bên cạnh Xuất Trần, nhìn hồng kỳ trong tay, nửa ngày nhịn không được lại cười to thành tiếng, Xuất Trần nhịn không được dùng sức vỗ vỗ vai Lục Tiểu Thanh, khó nén tươi cười nói: “Đừng cười nữa, đã cười một canh giờ rồi đấy.”

Nghe Xuất Trần nói thế, Lục Tiểu Thanh lập tức tựa vào trên vai Xuất Trần cười ha ha nói: “Ta thật sự là không nhịn được, chuyện như vậy mà ta cũng gặp được, xem ra trời phù hộ ta rồi.”

Xuất Trần đưa cho Lục Tiểu Thanh một quả táo, cười nói: “Ta cũng không nghĩ tới người cư nhiên lại có thể dành được chiến thắng ở cửa thứ hai này, vận khí như vậy, ta không biết nên nói là tốt hay là không tốt nữa đây. Đừng cười nữa, buổi chiều hôm nay còn phải so kiếm, ta nhưng rất mong chờ người sẽ lại cho ta kinh hỉ gì nữa đây ta.”

Lục Tiểu Thanh vừa cười vừa ăn quả táo, hai cuộc tranh tài diễn ra buổi sáng đã kết thúc, bởi vì chỉ có ba người thi đấu, cho nên buổi chiều cũng sắp xếp một cuộc tỷ thí, chính là cửa thứ ba: so kiếm, ba người không thể phân thành tổ để thi đấu được, vì thế đặt ra quy củ chính là cả ba người cùng đồng thời vào sân, ai bị đánh rơi kiếm trước thì sẽ đứng ở vị trí cuối cùng, đến cuối cùng ai vẫn còn kiếm ở trên tay, thì người đó thắng, tỷ thí chỉ so cao thấp, không cho phép đả thương người, nếu làm trái với quy định chính là đã thua.

71. Chương 101

Chương 101: So kiếm

Hiện tại đúng là buổi trưa, một lúc lâu sau mới chính thức bắt đầu trận đấu, không có quyền được bỏ cuộc, căn bản lại không có kiếm pháp, nhưng Lục Tiểu Thanh giống như một chút cũng không lo lắng, vẻ mặt thoải mái tự tại, giống như đã nắm chắc thắng lợi ở trong tay vậy, Xuất Trần mỉm cười hỏi: “Sao, tin tưởng như vậy ư?”

Lục Tiểu Thanh vừa bổ sung năng lượng ỳnh, vừa mập mờ nói: “Đó là đương nhiên, người cũng không nhìn xem ta là người như thế nào, ngọc thụ lâm phong như thế, phong lưu tiêu sái, Lục đại mỹ nhân người gặp người thích, thần gặp thần yêu, không có chuyện gì có thể làm khó được ta, không phải chỉ là một trận so kiếm nho nhỏ thôi sao, người cứ chờ mà xem, ta sẽ dành được hạng nhất dễ như trở bàn tay, tất nhiên là không cần tốn nhiều sức, dựa vào chính năng lực của ta.”

Gia Luật Giá Huyền ngắt lời nói: “Người đang thổi phồng mình đó sao, cũng không biết là vừa rồi ai khóc gào khóc thét, muốn đem Tiểu Lam gì đó róc xương lọc thịt, đem hắc mã phanh thây.”

Lục Tiểu Thanh lập tức hắc hắc cười không ngừng: “Đại vương, chỉ nên nhìn về phía trước đừng nhìn về đằng sau, chuyện quá khứ chúng ta không cần nhắc lại làm gì.” Gia Luật Giá Huyền buồn cười lắc đầu.

Xuất Trần liếc mắt nhìn Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ đang ở đối diện nghỉ ngơi, thấp giọng cười nói: “Nói cho ta nghe một chút đi, người nghĩ ra biện pháp gì rồi?”

Lục Tiểu Thanh mặt lộ vẻ không vui: “Chẳng lẽ ta không thể quang minh chính đại dành được thắng lợi hay sao?”

Xuất Trần nhướn mi nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Người cảm thấy người có khả năng đó sao?”

Lục Tiểu Thanh cúi đầu nghĩ nghĩ, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Hình như là không có khả năng này, bất quá người đều luôn có diệu kế, người nếu muốn biết trước cũng được, cứ chiếu theo quy củ cũ mà làm.”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt cười đến là xấu xa nhìn mình, không khỏi mỉm cười nói: “Dù sao một lát nữa người cũng phải sử dụng ra, ta chờ xem là được rồi, không cần biết trước làm gì.”

Lục Tiểu Thanh lập tức trừng Xuất Trần liếc mắt một cái nói: “Keo kiệt.”

Xuất Trần cũng không để ý tới Lục Tiểu Thanh nhìn chằm chằm mình, bưng lên một chén rượu đưa cho nàng: “Mau uống để làm ấm toàn thân, ngày mai không cần phải mặc như thế này, khí thế của người hiện tại cũng đã rất cao rồi, không cần phải tra tấn thân thể của mình nữa.” Vừa nói vừa nâng cốc đặt vào trong tay Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc nói: “Người không hiểu, phụ nữ vì mình mà làm đẹp, ngày mai tất nhiên ta sẽ không mặc bộ quần áo này, ta còn một bộ tốt hơn, chờ ngày mai mọi người sẽ được thưởng thức một mặt phong hoa tuyết đại khác của ta.”

Gia Luật Giá Huyền cùng Tề Hồng Ngự ngồi ở bên cạnh lập tức liếc nhau, nhin không được cười rộ lên, Tề Hồng Ngự cười nói: “Vương đệ, ánh mắt của đệ quả là khác biệt.” Vừa nói vừa nhìn thoáng Lục Tiểu Thanh đang ra sức khoe khoang.

Mấy người đang cùng nhau nói cười, Lưu Dật bưng một chén rượu đi tới, nhìn Lục Tiểu Thanh cười nói: “Lục tỷ tỷ, Lưu Dật kính người một chén rượu, có thể được làm đối thủ với Lục tỷ tỷ, Lưu Dật rất vui.”

Lục Tiểu Thanh lập tức đứng dậy nói: “Công chúa khách khí rồi.” Vừa nói vừa cùng Lưu Dật cùng một ly.

Lưu Dật mỉm cười nói: “Lục tỷ tỷ không cần khách khí như vậy, Lưu Dật bình sinh rất cao ngạo, chỉ bội phục người có khí thế ngút trời, mà Lục tỷ tỷ đúng là người trong lòng Lưu Dật bội phục, cho nên Lục tỷ tỷ không cần xưng hô với Lưu Dật là công chúa, nếu có thể Lục tỷ tỷ cứ gọi thẳng tên của Lưu Dật là được, Lưu Dật mừng còn không kịp nữa là.”

Lục Tiểu Thanh nghe Lưu Dật nói như thế, tự nhiên cũng không khách khí, liền nói: “Một khi đã như vậy, muội cũng không cần phải gọi ta là tỷ tỷ này tỷ tỷ nọ nữa, cứ gọi ta là Tiểu Thanh đi.”

Lưu Dật lập tức cười nói: “Được, Tiểu Thanh. Tiểu Thanh, đến uống chén rượu này, chờ một lát nữa so kiếm ta sẽ dùng hết sức ứng phó, tuy rằng nhìn Tiểu Thanh không biết kiếm pháp, nhưng Lưu Dật tuyệt đối cũng không nường tay.”

Lục Tiểu Thanh nhướn mi, nói nửa ngày hóa ra là đến để khiêu chiến, bất quá hiện tại cũng chính là đang thi đấu, xem ra Lưu Dật này làm người thật đúng là quang minh lỗi lạc, giáp mặt làm rõ mình sẽ không nường tay, đây mới là quân tử đấu sức, Lục Tiểu Thanh ngẫm cười, đáng tiếc mình không phải là quân tử, cho nên, Lưu Dật, người nhất định sẽ bị bại ở trong tay ta, đồng thời mỉm cười vui vẻ nói: “Lưu Dật, ta cũng sẽ không buông tha, trận đấu này thắng lợi sẽ thuộc về ta.”

Lưu Dật nâng chén ý bảo nói: “Chúng ta hẹn gặp lại ở trong trận đấu.” Lục Tiểu Thanh đồng thời cũng nâng chén mỉm cười, hình ảnh nhìn như hải hòa, nhưng bên trong lại nhen nhóm từng ngọn lửa.

Hai canh giờ nghỉ ngơi ngoạn cái đã hết, trên sân đấu lại tiếp tục vang vọng tiếng người ồn ào, Lục Tiểu Thanh ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, thay đổi một nụ cười khác, không phải nụ cười làm chúng sinh điên đảo, cũng không phải nụ cười tà mị yêu diễm, mà chính là tươi cười hồn nhiên rất chân thành, như gió xuân ấm áp vậy.

Ba người theo ba phương hướng chậm rãi đi lên sân đấu so kiếm, Tề Nhã Chỉ đứng ở hướng nam, Lưu Dật đứng ở hướng bắc, mà Lục Tiểu Thanh đứng ở hướng đông tây, mơ hồ trở thành kẻ thù chung của hai người. Lục Tiểu Thanh vẻ mặt tươi cười nhìn hai người, Lưu Dật vẫn tươi cười như trước, Tề Nhã Chỉ vẻ mặt lãnh đạm, không vui cũng không giận.

Một tiếng hô bắt đầu vang lên, kiếm gỗ ở trong tay Tề Nhã Chỉ run lên, chỉ vào Lục Tiểu Thanh nói: “Rút kiếm ra đi.”

Bởi vì đều là nữ tử, công lực không cao lắm, kiếm rút ra thu lại không được tự nhiên như nam tử, lại nói nếu không cẩn thận mà đã thương đối thủ thì phải làm sao bây giờ, cho nên thể lệ đặt ra bao nhiêu năm nay chính là hai bên dùng kiếm gỗ, có thể dùng chính kiếm do mình mang đến, hoặc có thể dùng kiếm của đại hội đã chuẩn bị sẵn.

Lục Tiểu Thanh cười bí hiểm, trong tay vừa động thanh kiếm gỗ trong tay lập tức lóe lên, Tề Nhã Chỉ cùng Lưu Dật vừa nhìn đã lập tức ngăn ngại, chỉ thấy thanh kiếm này cực ngắn, thậm chí cũng không giống với kiếm bình thường, không có cái gọi là kiếm phong ba thước, mà tương đối nhỏ mà ngắn, một tắc ngắn một tắc hiểm, chỉ thấy kiếm gỗ trong tay Lục Tiểu Thanh, chuôi kiếm dài chừng ba li, thân kiếm có một li được chạm trổ rất tinh tế.

Lục Tiểu Thanh một tay nắm chặt kiếm gỗ, lập tức lộ ra một chút mũi kiếm, Tề Nhã Chỉ lập tức giận dữ nói: “Người gỡ trò lừa đảo, kiếm nhỏ như vậy sao mà đánh được.” ngay đến cả đánh cũng không được chứ đừng nói là đánh trúng.

Lục Tiểu Thanh ung dung nói: “Kiếm này của ta không phải là kiếm gỗ hay sao?”

Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ đều không nói gì, vô nghĩa, làm gì có loại kiếm gỗ nào ngắn như thế, điểm ấy chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khẳng định được.

Lục Tiểu Thanh thấy hai người không nói lời nào, mỉm cười nói: “Đại hội có quy định mang kiếm gỗ của mình để thi đấu nhất định phải có tỉ lệ gì hay không? Có ai nói là đoản kiếm sẽ không được thi đấu hay không? Nếu không có những yêu cầu đó, như vậy xin mời bắt đầu, đương nhiên các người nếu không muốn bắt đầu, ta xin tiếp trước vậy, dù sao ta cũng đã thắng ở hai cửa rồi, ta cũng không để ý một cửa này ta không có được thứ tự gì, cho dù cuối cùng không đạt được hạng nhất cũng không hề gì, chính là.....” Nói đến đây lại mỉm cười, lập tức không nói thêm gì nữa.

Tề Nhã Chỉ lập tức xiết chặt tay thành quyền, đại hội có quy định không thể đã thương người, nếu muốn làm rơi kiếm trong tay nàng, ắt phải đánh vào cổ tay nàng, mới có khả năng đánh rơi kiếm gỗ trong tay nàng, nhưng làm như vậy chính là đã đã thương người, nói cách khác làm thế mình sẽ thua. Hung hăng căm tức nhìn Tiểu Thanh, thấy nàng vẻ mặt mỉm cười nhìn hai người, trên mặt tươi cười thật sự là rất đáng ghét, rất đáng đánh đòn.

Lục Tiểu Thanh thấy hai người gắt gao trừng mình cũng không có ra tay, lập tức mỉm cười nói: “Các người cũng biết ta không có kiếm pháp, một cửa này đối với các người cũng không có uy hiếp gì, người chân chính có uy hiếp là ai, hai người so với ta còn rõ ràng hơn, ta cũng chỉ là muốn xem náo nhiệt một chút mà thôi, hạng nhất cửa này ta không có nghĩ đến, đến lúc đã quyết ra thắng bại, ta tự nhiên là sẽ vứt kiếm đi.”

Tề Nhã Chỉ vừa nghe Lục Tiểu Thanh nói vậy, lập tức mở miệng nói: “Nhớ kỹ những gì người đã nói đó, bằng không ta sẽ để cho người đẹp mặt.” Tiếng nói vừa dứt thân hình chớp lên, kiếm gỗ kéo một đóa kiếm hoa trực tiếp tấn công Lưu Dật. Lưu Dật giống như cũng đã sớm đoán được, lập tức mũi kiếm chấn động liên nghênh đón.

Chỉ thấy hai thân ảnh một lam một vàng ở giữa sân cỏ nhảy vọt lên cao, kiếm gỗ trong tay hai người ra hình ra dạng, mỗi chiêu đều mang thế tiến công, Tề Nhã Chỉ kiếm pháp linh hoạt nhảy lên, thay đổi thất thường, Lưu Dật phong cách lại rất quyết đoán, lấy thận trọng làm sở trường, hai người người tấn công mấy kiếm, ta lập tức trả lại người một kiếm, trong lúc nhất thời cư nhiên chính là đối thủ ngang cơ, người tài gặp gỡ, đấu khó phân thắng bại.

Lục Tiểu Thanh lui ở một bên, thú vị nhìn, thỉnh thoảng lại còn ai thán một tiếng: “Lưu Dật, aiz, chiêu này nếu dùng sức một chút nữa thì đã đánh trúng rồi. Ôi, Tề Nhã Chỉ, nhảy vọt qua, thất bại rồi, chỉ kém một chút nữa.....”

Gia Luật Giá Huyền ngồi ở đài cao cười ha ha nói: “Chuyện gì thế này? Hai người kia không phải hẳn là nên vậy đánh Lục Tiểu Thanh sao? Như thế nào hiện tại lại là hai người đó đánh nhau.”

Xuất Trần nhin không được cười nói: “Phần lớn là đã bị người nào đó dùng lời ngon tiếng ngọt châm ngòi rồi.”

Tề Hồng Ngư cười nói: “Nhã Chỉ rất dễ bị kích động, rất dễ bị người khác xúi giục, Lục Tiểu Thanh này

đúng là một quỷ tinh linh, cứ nhiên có thể gây xích mích làm cho hai người kia công kích nhau, nàng đứng ở một bên xem náo nhiệt.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Vương huynh, vương tẩu, hai người nhìn xem nàng cái gì cũng không có, hai người bọn họ không có biện pháp cùng nàng đánh nhau.”

Tề Hồng Ngự lập tức gật đầu nói: “Đây cũng không phải là đã trái với thể lệ thi đấu hay sao? Sao Nhã Chỉ cũng không lên tiếng thể nhỉ?”

Xuất Trần nói với Khuynh Tường đứng ở phía sau: “Người nói ọi người nghe một chút.”

Khuynh Tường nghiêm trang tiêu sái tiến lên nói: “Trong tay Lục tiểu thư có kiếm gỗ, tuyệt đối không có trái với thể lệ thi đấu, bất quá nàng dựa vào thiếu sót của quy củ, một thanh kiếm gỗ chỉ dài hơn có một tấc, muốn đánh rơi kiếm gỗ trong tay nàng phải đánh vào cổ tay của nàng mới được, tất nhiên điều đó sẽ phạm quy.”

Ba người ngăn người sau lập tức đều cười ha ha, Gia Luật Giá Huyền cười nói: “Lục Tiểu Thanh này, nếu muốn chơi nàng chắc chỉ nhận được thất bại mà thôi, cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra được cách này.”

Tề Hồng Ngự vừa cười vừa nói: “Ta ngày mai phải sửa lại quy tắc mới được, về sau nếu còn có người dùng chiêu này thì còn thi đấu gì nữa.”

Xuất Trần lắc đầu cười nói: “Ý tưởng của người khác đệ còn có thể đoán được tám chín phần mười, riêng với Tiểu Thanh đệ lại chỉ có thể đoán được ba bốn phần, mấy ngày nay không đi hỏi xem nàng muốn làm gì, chính là muốn nhìn thử suy nghĩ của mình có tương xứng với suy nghĩ của nàng hay không, không nghĩ tới nàng thật đúng là liên tục gây kinh hỉ cho đệ, chủ ý thiếu đạo đức như vậy mà nàng cũng nghĩ ra được, nhưng lại không cho là nhục, trái lại còn cho rằng là vinh quang, người kia thật sự là vô địch rồi.”

Khuynh Tường cung kính trả lời: “Lục tiểu thư nói, biện pháp là do người nghĩ ra được, vì thắng lợi có thể không từ thủ đoạn, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải có hồi báo hậu hĩnh.”

Xuất Trần hai vai rung bần bật nói: “Người kia thật đúng là không phải người thường, nhìn xem, tuy rằng nàng có thể điều động hai người này động thủ với nhau, nhưng là cuối cùng nàng vẫn không thể đánh rơi kiếm trong tay người còn lại được, như vậy người thắng lợi cũng không phải nàng, ta muốn nhìn xem nàng sẽ dùng biện pháp gì?”

Mấy người vừa nói chuyện phiếm vừa nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh, bên kia Gia Luật Cuồng Sở mặt không chút thay đổi nhìn Lục Tiểu Thanh ở giữa sân, trong mắt hiện lên một tia sắc bén như chim ưng.

Lúc này ở giữa sân, Lục Tiểu Thanh đã tìm được một chỗ tốt để ngồi xuống, trong tay không biết từ khi nào đã nắm một túi hạt dưa lấy ở đâu ra, vẻ mặt ý cười vừa cắn hạt dưa, vừa trầm trồ khen ngợi.

Quần chúng vây xem bên ngoài vừa buồn cười, lại vừa kỳ quái nhìn ba người đang thi đấu ở giữa sân, không phải nói ba người công kích lẫn nhau sao, như thế nào hiện tại lại chỉ có hai người ở bên trong hăng say đánh nhau, còn một người ở vòng ngoài vừa cắn hạt dưa vừa rung đùi ngồi xem, thính thoảng còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chỉ có người đã thua mới ngồi xem diễn như vậy, nhưng là lại không thấy kiếm gỗ của nàng bị đánh rơi, thật sự là kỳ quái.

Giữa sân Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ đang thi đấu khó phân thắng bại, tiếng trầm trồ khen ngợi của Lục Tiểu Thanh ở bên cạnh đã lọt vào trong tai hai người, nhưng cũng phải làm như là không nghe thấy, ánh mắt, thính giác đều tập trung ở trên người đối phương.

Đánh không bao lâu, Lưu Dật dần dần rơi xuống thế hạ phong, Tề Nhã Chỉ từ nhỏ mặc dù lớn lên ở trong vương cung, nhưng người Mạt Hạt thích nhất chính là đấu võ, trong hoàng cung cao thủ lại nhiều như mây, Tề Nhã Chỉ tư chất thiên phú, tự nhiên là học mười phần nắm chắc mười phần, sau khi ra khỏi cung sống ở Hắc Thủy vài năm, mỗi ngày đều so chiêu với nam tử, tuy rằng không nói võ công có cao hay không, nhưng trong giới nữ tử nàng chưa từng có đối thủ.

Lưu Dật tuy rằng cái gì cũng biết, nhưng cũng chỉ dốc lòng chuyên tâm vào một môn săn bắn, hơn nữa quốc quân của Lưu Ly quốc cũng chỉ có một người con gái duy nhất, tất nhiên là ngài sẽ không nhẫn tâm

bắt con gái cứng luyện tập, cho nên không thể so với Tề Nhã Chỉ dốc lòng cho võ công được, dần dần liền hiện ra sự chênh lệch khá lớn.

Lục Tiểu Thanh mắt sắc thấy Lưu Dật dưới chân mềm nhũn, khó khăn lắm mới né được một chiêu của Tề Nhã Chỉ, mấy chiêu tiếp theo, động tác liền dần dần chậm lại, Lục Tiểu Thanh khoe miệng khe nhếch vể lên một nụ cười, đặt gói hạt dưa ở trong tay xuống, chậm rãi đứng lên.

Chỉ một lúc sau, động tác tay của Lưu Dật rất chậm, Tề Nhã Chỉ một kiếm đánh trúng kiếm gỗ trong tay Lưu Dật, Lưu Dật run lên một cái, nhưng kiếm cũng chưa có rơi xuống, xem ra khí lực của Tề Nhã Chỉ cũng không còn lớn như ban đầu, hai người lại đánh nhau thêm mấy chiêu, chỉ cảm thấy kiếm pháp, độ mạnh yếu, động tác cũng không còn như thời điểm lúc mới bắt đầu, phiêu dật, linh động, hơi thở đều có chút đình trệ.

Tề Nhã Chỉ trán đổ mồ hôi, vừa thấy ở phía bên tay trái Lưu Dật để lộ sơ hở, lập tức không chút nghĩ ngợi, một kiếm chuyển thẳng về phía đó, Lưu Dật lập tức lui về phía sau vài bước, tay phải cầm kiếm muốn ngăn cản, không nghĩ tới Tề Nhã Chỉ chờ chính là cơ hội này, kiếm gỗ trong tay vừa chuyển, dấn trước người lướt qua, một kiếm đập lên thân kiếm của Lưu Dật, Lưu Dật trong tay đau xót, nhất thời cầm không được kiếm gỗ, bị Tề Nhã Chỉ đánh rơi xuống đất.

Đánh tới mọi việc đều đã quyết, Lưu Dật trong lòng cũng đã biết trước nhận thua là chuyện sớm hay muộn, nhưng vẫn có chút ngăn người một lúc mới khôi phục lại như thường, nhìn thoáng qua Tề Nhã Chỉ đang muốn nói chuyện, bên cạnh bỗng lóe lên một thân ảnh màu tím, Lục Tiểu Thanh đột nhiên bỏ nhào về phía Tề Nhã Chỉ đang chống kiếm đứng thở dốc ở bên cạnh, tay phải vừa nhấc, một vật lập tức đặt tại cần cổ Tề Nhã Chỉ.

Tề Nhã Chỉ sau khi ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy giữa cổ mình có một vật lạnh lẽo gì đó đang kè sát trên cổ mình, cảm giác giống như lưỡi dao đang đặt ở trước mặt vậy, không khỏi đứng nguyên tại chỗ thần thờ.

Lục Tiểu Thanh ở bên tai Tề Nhã Chỉ mỉm cười nói: “Tề Nhã Chỉ, người nói ta nên giết người như thế nào mới tốt đây? Hay là ở trên gương mặt như hoa của người để lại bảy tám đao thì tốt hơn?”

Tề Nhã Chỉ cả người chấn động cả giận nói: “Người có ý gì? Người dám?”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Người nói xem ta có dám hay không? Không cần thiết phải giết người, nhưng nếu ở trên gương mặt đẹp như hoa như ngọc này mà rạch vài đường, ta muốn nhìn xem đến lúc đó Thắt ca ca của người có còn muốn người hay không?” Tuy rằng lời nói này là cười nói, bắt quá lại lộ ra hàn ý nói không nên lời.

Tề Nhã Chỉ không khỏi rùng mình một cái, vừa sợ vừa giận nói: “Người muốn làm gì? Mau buông tay!” Vừa nói vừa giật giật thân mình.

Lục Tiểu Thanh gia tăng lực đạo trong tay, Tề Nhã Chỉ chỉ cảm thấy giữa cổ đau xót, cảm giác lạnh như băng nhưng lại không giống như vậy, giống như còn có chút âm ẩm, cảm giác giống như máu chảy vậy, không khỏi run rẩy nói: “Người rốt cuộc là muốn cái gì? Người nếu dám tổn thương ta, đại vương cùng tỷ tỷ của ta sẽ không bỏ qua cho người đâu.”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười, lời nói thốt ra còn tàn khốc hơn so với đao kiếm: “Tỷ thí ngẫu nhiên lỡ tay mà thôi, mọi người đều biết ta không có võ công, nếu lỡ tay ở trên mặt hoa này vẽ vài đao, ta bắt quá cũng chỉ bị phản thua một cửa này mà thôi, về phần người, ta không thể cam đoan nhân sinh về sau của người sẽ thành ra như thế nào đâu? Tề Nhã Chỉ, người có biết cái ta muốn là gì không? Là người tự buông kiếm hay muốn ta đem nó đánh rơi?”

“Người, người nói mà không giữ lời, chính người nói không cần hạng nhất ở cửa này, người nói một khi quyết ra thắng bại, người liền quăng kiếm, người cư nhiên.....”

Lục Tiểu Thanh khe cười nói: “Ta ban đầu thật đúng là không có nghĩ đến hạng nhất ở cửa này, bắt quá hiện tại đã có cơ hội đặt ngay tại trước mắt, ta đây liền tranh thủ một chút, thắng thua? Bây giờ không phải là vẫn chưa quyết ra thắng thua hay sao? Người cùng Lưu Dật thắng bại đã rõ, ta và người còn chưa có phân thắng thua, cho nên không tính là ta nói mà không giữ lời. Tề Nhã Chỉ, người nói kiếm gỗ trong

tay ta tuy rằng ngắn nhỏ, bắt quá vẽ vài đường trên khuôn mặt hoa này cũng không phải là vấn đề khó khăn gì, ta hôm nay đặc biệt đã mài nó rất kỹ, ta nghĩ hẳn là rất sắc bén đây, ngươi muốn thử hay không?”

Một bên Lưu Dật đứng cũng không xa, cũng đã nghe thấy hết đoạn đối thoại của hai người, kỳ quái là Lưu Dật vẫn không nhúc nhích, cũng không kinh ngạc, cũng không kích động, càng không có hướng người bốn phía la lên, ngược lại trong mắt hiện lên ý cười, nhìn hai người trước mặt.

Tề Nhã Chỉ lập tức kinh sợ nói: “Ngươi, ngươi.....”

Lục Tiểu Thanh ở bên tai Tề Nhã Chỉ thổi một hơi, nói: “Con người của ta thật sự không có tính nhẫn nại đâu.”

Tề Nhã Chỉ mới nghe Lục Tiểu Thanh dứt lời, mặt biến sắc không còn vẻ lạnh như băng, quả là đã bị dọa không nhẹ, mặc kệ Tề Nhã Chỉ kiêu ngạo ngang ngược như thế nào, thủy chung vẫn là một nữ tử, nữ tử lo lắng nhất chính là dung mạo của mình, nhất là nữ tử xinh đẹp, cảm giác trên mặt có vật gì đó đang di động, lập tức bị dọa đến mất hồn mất vía, tay cầm kiếm gỗ run rẩy kịch liệt, muốn ném nhưng lại không ném được.

Lục Tiểu Thanh khê thở dài một tiếng nói: “Aiz, xem ra đã dọa ngươi sợ mất mật rồi, thôi để ta tới giúp ngươi vậy.” Dứt lời, tay trái vung lên, kiếm gỗ trong tay Tề Nhã Chỉ lập tức bị đánh rơi, kiếm gỗ rơi xuống Lục Tiểu Thanh lập tức thối lui, vài bước đi đến bên cạnh Lưu Dật, sau đó giơ tay về phía quần chúng.

Người xem ban đầu nhìn thấy Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ thi đấu rất lợi hại, tiếp theo Lưu Dật bị Tề Nhã Chỉ đánh rơi kiếm gỗ trong tay, đang muốn hoan hô, thì thấy Lục Tiểu Thanh nhanh như chớp bổ nhào lên, bắt lấy Tề Nhã Chỉ không biết là hai người nói cái gì, tiếp theo tay nâng kiếm lên, liền đánh rơi kiếm gỗ ở trong tay Tề Nhã Chỉ, mọi người còn chưa kịp có phản ứng, thắng thua ở cửa này cũng đã được định rồi.

Thấy Lục Tiểu Thanh giơ tay lên, mọi người cũng trở mắt nhìn, Lục Tiểu Thanh tay trái vẫn luôn cầm theo thanh kiếm tuy ngắn nhỏ, nhưng thật sự đúng là kiếm gỗ, lập tức hoan hô vang vọng khắp sân thi đấu, ai thắng ai thua không quan trọng, ai có âm mưu quỷ kế cũng không quan trọng, quan trọng nhất là có người thắng cuộc.

Tề Nhã Chỉ chờ Lục Tiểu Thanh thối lui, vội lấy tay che cổ, mở miệng muốn kêu, Lưu Dật lúc này cười khở đi lên phía trước nói: “Trước đừng kêu, nhìn xem cổ của ngươi rồi hãy nói sau.”

Tề Nhã Chỉ ngăn người buông tay ôm cổ ra, một mảnh trắng tinh ngay cả tơ máu cũng không có, Tề Nhã Chỉ không tin sờ thêm một lần nữa, vẫn là cái gì cũng đều không có, không khỏi chỉ vào Lục Tiểu Thanh lắp bắp: “Nàng...nàng.”

Lưu Dật xoa nhẹ chân mày nói: “Ngươi bị nàng lừa rồi, để lên cổ ngươi là ngón tay của nàng, kiếm gỗ của nàng vẫn nắm ở bên tay trái, mà tay trái của nàng căn bản không có động qua mặt ngươi, nàng là lợi dụng tâm lý của nữ tử, làm cho ngươi chính mình quăng kiếm đi. Ngươi nếu nghĩ kỹ sẽ biết ngay, nàng nếu đem kiếm gỗ kề ở cổ ngươi, nơi này nhiều người như vậy liệu sẽ thờ ơ được như thế hay sao?”

Tề Nhã Chỉ không thể tin được nói: “Ta có cảm giác đau.”

Lưu Dật bật cười nói: “Nàng dùng móng tay ở trên cổ ngươi vạch một chút.”

Tề Nhã Chỉ nhất thời cả giận nói: “Ngươi vì sao không nói?”

Lưu Dật cười khê lên nói: “Ta là người thua cuộc, chiếu theo thể lệ của cuộc thi không được tham dự vào cuộc tỷ thí của người khác, cho nên muốn mà chẳng giúp được.” Trong mắt lại hiện lên ý cười trêu tức, như vậy mà cũng thắng được, quả nhiên là Lục Tiểu Thanh này thủ đoạn nào cũng đều dám dùng.

Tề Nhã Chỉ giận dữ nhặt thanh kiếm gỗ bị ném ở dưới đất lên, liền chạy đuổi theo Lục Tiểu Thanh đang chạy vội về phía Xuất Trần, một bên giận dữ hét: “Lục Tiểu Thanh, ta muốn giết ngươi.”

“Xuất Trần, cứu mạng a....”

72. Chương 102

Chương 102: Đấu trí

Liên tiếp dành được thắng lợi ở ba cửa, Lục Tiểu Thanh cơ bản đã an ổn ở vị trí thứ nhất rồi, lúc này mấy người ngồi ở trong phòng Xuất Trần, Lục Tiểu Thanh cười ha ha nói: “Thế nào, ta lợi hại chứ, hôm nay trực tiếp thu phục được ba cửa, ngày mai cho dù ta không tham gia hai hạng mục tỷ thí còn lại, ta cũng đã đứng vững ở vị trí thứ nhất rồi.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Quả thật là lợi hại, cao hơn so với trong dự liệu của ta.”

Khuynh Tường đứng ở bên cạnh, ở trước mặt bốn người hẳn cũng không giả trang gương mặt lãnh khốc nữa, nhìn Lục Tiểu Thanh nửa bội phục nửa cười trêu nói: “Người cũng không nhìn xem là người đã dùng phương pháp gì để thắng, tất cả đều chỉ là một chút thủ đoạn, người không thể thắng quang minh chính đại được hay sao?” Vừa nói lại nhớ đến cuộc tỷ thí buổi chiều, khi Tề Nhã Chỉ tìm Đại Vương cùng vương hậu khóc lóc kể lể, biểu tình của mấy người kia quả thực là cười cũng không được, giận cũng không xong.

Lục Tiểu Thanh tròng Khuynh Tường nói: “Người thì biết cái gì, thắng chính là đạo lý cứng rắn, người quản ta là như thế nào thắng, có bản lĩnh người cũng đi tham gia đi, xem ta làm như thế nào để thắng người.”

Khuynh Tường liếc mắt nói: “Người chỉ được miệng lưỡi lợi hại, xem ngày mai người làm sao ứng phó được với hai cuộc tỷ thí còn lại?”

Lục Tiểu Thanh nói: “Dù sao cũng đã thắng chắc rồi, còn lại hai cuộc thi đấu đó để cho các nàng thắng cũng được, không cần phải đi tranh.”

Xuất Trần tựa vào đầu giường, mỉm cười nói: “Từ khi Mạt Hạt tổ chức đại hội Cam Đạt cho tới nay, chưa từng có một người dành được thắng lợi ở cả năm hạng mục tỷ thí, không biết người có bản lĩnh đó hay không? Có thể làm người đầu tiên thắng ở năm hạng mục tỷ thí, đây chính là cơ hội để được ghi danh vào lịch sử của Mạt Hạt.”

Lục Tiểu Thanh tiến đến bên cạnh Xuất Trần, nhìn vẻ mặt mỉm cười của Xuất Trần, suy nghĩ nửa ngày nói: “Ta đối với lưu danh sử sách không có hứng thú.”

Xuất Trần cầm lấy lọn tóc Lục Tiểu Thanh vuốt vuốt nói: “Vậy không biết có hứng thú với việc tăng thêm một vạn lượng bạc nữa hay không?”

Lục Tiểu Thanh khoe miệng cong lên một ý cười, cầm lấy một nhúm tóc của Xuất Trần cười nói: “Lần này ta không cần một vạn lượng, đổi lại, nếu ta thắng cả năm hạng mục thi đấu, ta muốn người nhớ kỹ người nợ ta một nhân tình, về sau ta sẽ tìm người đòi lại, người không được phản đối.”

Xuất Trần khoe miệng tràn ngập ý cười, nhìn chăm chú Lục Tiểu Thanh nửa ngày, nhìn ánh mắt chân thành của Lục Tiểu Thanh, nửa ngày gật gật đầu nói: “Được.”

Khuynh Tường đầu tiên là ngẩn người, lập tức kinh ngạc nói: “Vương.”

Xuất Trần mỉm cười cũng không để ý tới Khuynh Tường, khoe miệng vẫn như trước mang theo mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cũng mỉm cười nhìn Xuất Trần, hai người ở trong nháy mắt rồi cuộc cũng đạt được thỏa thuận, cũng chỉ có hai người mới hiểu rõ. Khuynh Tường tuy rằng hoàn toàn không hiểu Xuất Trần vì sao lại đáp ứng yêu cầu vớ vẩn như thế, nhưng lại thông minh im miệng không dám hỏi nhiều, tâm tư của Vương há để cho kẻ nào cũng đoán thấu được hay sao.

Lục Tiểu Thanh vẫn đứng ở bên cạnh không hề rảnh, nhìn biểu tình bất bình thường của ba người trong phòng, sắc mặt vẫn như thường, ngay cả ánh mắt cũng không biến đổi một chút nào, cho nên căn bản không có người nào có thể nhìn thấu được hẳn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Một đêm yên tĩnh trôi qua, ngày hôm sau trời quang mây tạnh, hiện trường diễn ra đại hội Cam Đạt đã bị người vây chặt kín như nêm cối, so với hôm qua chỉ có tăng chứ không giảm, đại đa số mọi người đều phải kiêng chân để nhìn, chờ đợi bóng dáng của mỹ nhân chiến thắng ở ba hạng mục ngày hôm qua, có không ít người đều do bị nàng hấp dẫn mà đến, muốn nhìn một chút xem người chiến thắng ở ba hạng mục ngày

hôm qua rồi cuộc là một nhân vật như thế nào, trong lúc nhất thời trong thành Lăng Tiêu trước cửa thì vắng như chùa bà đanh, mà ở hội trường bên ngoài thành thì lại đông nghìn nghịt, sợ là không dưới mấy vạn người chứ chẳng ít.

Gia Luật Giá Huyền sớm đã ngồi ở vị trí chủ vị, nhìn thoáng qua chung quanh không thấy bóng người kiêu ngạo ngày hôm qua đâu, không khỏi nghiêng đầu nói với Xuất Trần: “Vương đệ, Lục Tiểu Thanh của đệ đâu? Đừng nói là nàng đã buông tha nha, ta còn chờ xem nàng có thể trở thành người dành được toàn thắng ở cả năm hạng mục hay không.”

Xuất Trần khẽ cười nói: “Nàng đang chuẩn bị ở phía sau, không biết nàng còn muốn làm ra hình thức gì để lên sân đấu nữa?” Nghĩ lại sáng sớm hôm nay, nàng tránh ở trong phòng không đi ra, cũng không cùng mình đi đến đây, nói là muốn ọi người một cảm giác mới mẻ, Xuất Trần liền cảm thấy có chút buồn cười, đây là tranh tài cũng không phải là tới để tham gia tuyển chọn người đẹp, cần phải tỉ mỉ hóa trang để làm gì?

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe thấy trong đám người có người bộc phát tiếng huyền não đình tai nhức óc, Xuất Trần nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh một thân lửa đỏ, màu sắc tươi đẹp loá mắt, màu đỏ thắm khoa trương thô tục mặc ở trên người nàng một chút khó coi cũng không có, ngược lại còn làm cho nàng giống như con chim Phượng Hoàng trong lửa, diễm lệ, cao nhã, phú quý.

Lần này không có mặc trang phục bại lộ như hôm qua, bộ quần áo ở trong gió khẽ tung bay, không phải trang phục của Mạt Hạt, mà là trang phục của Đại Đường, là phong cách phục sức của Đại Đường, một thân trang phục nhu hòa, nho nhã, thiếu đi nụ cười linh động hoạt bát ngày hôm qua, thay vào đó là nụ cười ôn nhu cùng tao nhã.

Phong cách ăn mặc hoàn toàn khác xa với trang phục của những người chung quanh, càng tỏ ra là độc nhất vô nhị, vạn người vây xem ở hiện trường đầu tiên là huyền não không ngừng, sau đó lại chậm rãi im lặng không tiếng động, vô số ánh mắt đều nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh đang chậm rãi đi về phía Xuất Trần, cao quý như vậy, tao nhã như vậy, câu hồn đoạt phách như vậy.

Xuất Trần mỉm cười đứng lên vươn tay ra, ở trong nháy mắt kéo Lục Tiểu Thanh qua, nhẹ giọng nói ở bên tai nàng: “Bộ trang phục này hôm nay của người đẹp lắm, đáng tiếc lại không phải vì ta mà mặc.”

Lục Tiểu Thanh nhướn mi nhìn gương mặt lộ vẻ tán thưởng của Xuất Trần, nàng cũng không nói gì, chỉ mỉm cười, cái gì cũng đều không thể gạt được người này, bất quá mình cũng không muốn giấu diếm hẳn. Mặc bộ quần áo này với hy vọng có người có thể biết, có thể hiểu được.

Ngồi xuống bên cạnh Xuất Trần, Gia Luật Giá Huyền lên tiếng: “Tiểu Thanh, hôm nay không được cố tình nhường đấy, người nếu có thể đạt được toàn thắng ở cả năm hạng mục, bốn vương sẽ ban thưởng hậu hĩnh.”

Lục Tiểu Thanh lập tức nở nụ cười tươi rói: “Vì đại vương ban thưởng, Tiểu Thanh tuyệt đối sẽ dùng toàn lực để ứng phó.” Tề Hồng Ngư ngồi ở bên cạnh không khỏi bật cười, không nói là vì Dật Bắc Vương bên cạnh mà sẽ dùng toàn lực để ứng phó, lại là vì đại vương ban thưởng, nữ tử này thật đúng là thẳng thắn đáng yêu.

Nhị Vương phi ở trên đài cao giản lược nói về thắng bại ngày hôm qua một chút, liền trực tiếp bắt đầu trận đấu hôm nay, cửa thứ tư chính là đấu trí, đấu trí này tuy nói là dễ dàng, nhưng cũng vô cùng khó khăn.

Nhị Vương phi nhìn thoáng qua ba người bên cạnh, nói: “Cửa đấu trí thứ tư này, rất khó để khảo nghiệm ai là người trí tuệ mưu lược nhất, cũng rất khó phân định thắng bại, cho nên ở cửa thứ tư này chỉ đề ra một khảo nghiệm nho nhỏ thôi, rất đơn giản, nhưng là các người sẽ phải vận dụng năng lực ở ba cửa trước, thậm chí là ở các phương diện khác, nhưng là cũng có khả năng cái gì cũng đều không dùng được, tất cả đều phải nhìn xem các người có nắm chắc được hay không.”

Nhìn thoáng qua ba người đang chờ nàng nói tiếp, nhị Vương phi lại nói: “Khảo nghiệm ở cửa thứ tư này rất đơn giản, ba người đều tự đi lấy túi gấm của mình được treo ở trên ba cây cột kia, bên trong có bản vẽ, phải tìm ra được vật tương ứng trong bản vẽ dâng lên, ai tìm thấy nhanh nhất, người đó thắng.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn liếc mắt cột cờ dựng đứng ở trước mắt một cái, đại khái là cao ba trượng, thân cột cờ thì bé bằng ngón chân út, ở đỉnh nhọn treo một cái túi nhỏ, cúi đầu lại nhìn thoáng qua đối

diện cách đó không xa, ôi mẹ ơi, dưới ba cột cờ chất ba đồng vật phẩm, mỗi một đồng đều chất cao như núi, nào là giấy và bút mực, trăn châu, mã não, bình hoa, ấm trà, người nhìn mà hoa cả mắt, Lục Tiểu Thanh nhất thời lau lau mồ hôi, đây không phải là muốn chết người hay sao.

Nhị Vương phi lại nói: “Các người có thể sử dụng bất kỳ phương pháp gì, cũng có thể sử dụng bất kỳ vũ khí gì, chỉ cần làm mau lẹ là được, trận tranh tài này không phải khảo nghiệm ở riêng một phương diện, mà là muốn khảo nghiệm năng lực phản ứng tổng hợp của các người, chuẩn bị tốt chưa? Cuộc thi bắt đầu.”

Lục Tiểu Thanh không để ý đến ánh mắt giết người của Tề Nhã Chỉ, ngẩng đầu nhìn cột cờ cao ba trượng, choáng váng, cao như vậy khi nào mới leo lên được? Nhìn thoáng qua vũ khí đã được chuẩn bị sẵn ở chung quanh, có cung tiễn, có loan đao, có dây thừng, có ám khí, vân vân và vân vân, hơn nữa khung bố nhất là còn có một cây thang, cột cờ nhỏ như thế kia có thể chịu được sức nặng của một cây thang hay sao?

Ba người đều tự đi đến một chỗ ở dưới cột cờ, Lưu Dật bên trái, Tề Nhã Chỉ ở giữa, Lục Tiểu Thanh ở bên phải, một tiếng hiệu lệnh tên bay vút lên, một cuộc đua tài mới bắt đầu.

Lục Tiểu Thanh đứng ở dưới cột cờ nhíu mày nghĩ cách, Lưu Dật bên cạnh lại trực tiếp lấy cây cung từ trong đồng binh khí đã được chuẩn bị sẵn, nhắm kéo cung, một mũi tên được bắn ra, đáng tiếc lại cắm phập vào túi gấm được treo ở trên cột cờ nhỏ, một mũi tên của Lưu Dật bắn tới trên túi gấm nhưng không có bắn rơi túi gấm.

Tề Nhã Chỉ đứng ở giữa cũng giắt vạt áo sang hai bên hông, hai tay cầm cột cờ, dưới chân dùng lực nhất thời nhảy lên một thước rất cao, hai tay nắm lấy cột cờ nhảy tới, tuy rằng cột cờ không chịu nổi sức nặng của nàng mà cong cả thân, nhưng Tề Nhã Chỉ lại càng leo càng cao.

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua hai người, trong đầu chợt lóe linh quang, nhất thời cười khê một tiếng, cũng không ra tay, ung dung nhìn hai người biểu diễn.

Gia Luật Giá Huyền ngồi ở trên đài cao nhíu mày, nói: “Lục Tiểu Thanh như thế nào còn chưa ra tay, chẳng lẽ thật sự không nghĩ ra được biện pháp hay sao? Cứ đứng lẳng ngốc ở dưới cột cờ làm cái gì vậy?”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Vương huynh, huynh không nên gấp gáp, nàng đã nghĩ ra được biện pháp.”

Tề Hồng Ngự nghi hoặc nói: “Xuất Trần làm sao mà biết được Lục Tiểu Thanh đã nghĩ ra được biện pháp?”

Xuất Trần nhìn khoe miệng tươi cười của Lục Tiểu Thanh, cười nói “Nhìn sắc mặt của nàng sẽ biết, đúng là đã nghĩ ra được cách rồi.”

Gia Luật Giá Huyền nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, lại nhìn thoáng qua Xuất Trần, nói: “Vậy nàng đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ tính nhường sao? Nếu như vậy ta nhất định sẽ không tha cho nàng.”

Tề Hồng Ngự vừa cười vừa nói: “Khó lắm mới thấy được một người có khả năng toàn thắng ở cả năm hạng mục, nàng nếu nhường, ta cũng không tha cho nàng.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Sẽ không.” Gia Luật Giá Huyền nhìn gương mặt tự tin của Xuất Trần, gật đầu nói: “Hy vọng là như thế, chỉ cần nàng thật sự có thể dành được hạng nhất ở cả năm hạng mục ta sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho nàng, đây chính là nhân tài trăm năm khó gặp.”

Ba người vừa nhìn xuống sân thi đấu vừa nói chuyện, chỉ thấy giữa sân Lưu Dật đột nhiên bắn một lúc ba mũi tên, nhắm thẳng đỉnh chóp cột cờ mà bắn, mà Tề Nhã Chỉ vài cái nhảy lên cũng nhanh sắp đến được đỉnh cột cờ, Lục Tiểu Thanh vận thất lưng một cái, trực tiếp từ trong đồng vũ khí bên cạnh, lấy một thanh loan đao, thử thử độ sắc bén, vừa lòng gật gật đầu.

Cực kỳ phong độ tiêu sái đến bên cạnh cột cờ, mỉm cười cùng với Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ, loan đao trong tay phập một tiếng chém vào thân cột cờ, loan đao sắc bén vô cùng, một đao chém xuống cột cờ kêu rắc một tiếng rồi đổ xuống, khoe miệng Lục Tiểu Thanh cong cong, hướng Lưu Dật một bên đang kinh ngạc nhìn chăm chú, cùng Tề Nhã Chỉ đang cổ trèo lên đỉnh cột cờ, nói: “Thật là ngốc.” sau đó không vội không chậm tiêu sái tiến lên.

Đi tới ngay trước mặt cột cờ bị đổ ngã xuống đất, Lục Tiểu Thanh một đao chém đứt dây thừng buộc trên túi gấm, thuận tay cầm loan đao xuống đất, liền mở túi gấm lấy bản vẽ ở trong ra nhìn.

Chỉ thấy trên bản vẽ cát trong túi gấm vẽ một viên ngọc trai khéo léo, mặt trên phối hợp là một sợi xích vàng mảnh, xem ra là một vòng tai, Lục Tiểu Thanh lập tức vẽ mặt hắc tuyến trừng những người ở trên đài cao, có làm hay không, phải tìm một viên ngọc trai nhỏ bằng ngón chân út trong một đồng lớn vật phẩm thế kia sao, đây không phải là khó hơn cả việc mò kim đáy bể hay sao.

Gia Luật Giá Huyền mở to mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, trong nháy mắt đột nhiên cười ha ha nói: “Lục Tiểu Thanh này.... Lục Tiểu Thanh này, cứ nhiên lại nghĩ ra được biện pháp như vậy, thật sự là đơn giản, cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra được.”

Xuất Trần trong mắt cũng khó nén được ý cười, nói: “Cùng với việc hao tổn tâm cơ suy nghĩ làm như thế nào lấy được túi gấm xuống, không bằng trực tiếp bắt tay vào làm từ phần gốc, không bị bên ngoài mê hoặc, có thể ở trong thời gian nhanh như vậy tìm được phương tiện tốt nhất, biện pháp mau lẹ nhất, nàng thật sự là cao hơn hai người còn lại một bậc.”

Tề Hồng Ngư vừa mỉm cười vừa nói: “Khá lắm Lục Tiểu Thanh, từ giảm lược rầy rà, thẳng đến chỗ quan trọng nhất, ta tại sao cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ qua biện pháp này nhỉ? Uống công ta đã bố trí cửa thứ tư này đơn giản nhất, cũng là khảo nghiệm sự ứng biến nhất, vốn là muốn nhìn xem các nàng sẽ nghĩ được biện pháp gì đơn giản nhất, lại hữu hiệu nhất để phá giải, biện pháp nào có thể sử dụng ta cũng đã đều nghĩ đến, nhưng là ta ngàn vạn cũng không nghĩ đến một chiêu ngắn gọn không ngờ như vậy.

Vốn đem cột cờ bố trí mảnh như vậy, chính là muốn khảo nghiệm công phu khinh công, dùng dây thừng treo chặt túi gấm như vậy, chính là muốn khảo nghiệm tài bắn cung của các nàng, không nghĩ tới đối với Lục Tiểu Thanh này một chút tác dụng cũng không có, cái gì độ chuẩn, khinh công, trực tiếp một đao liền giải quyết ngay tức khắc, làm uống phí một bụng đầy lo lắng của ta, ta thật sự đúng là thông minh quá bị thông minh hại.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Ý tưởng của nàng không thể chiếu theo lẽ thường mà suy đoán được, người khổ tâm muốn bố trí khảo nghiệm gì với nàng, nàng nếu không cho người giảm lược nhập vào rườm rà, thì cũng chính là từ rườm rà nhập vào giản lược, người cho rằng cần phải suy xét cẩn thận, thì nàng sẽ trực tiếp lược bớt, người cho rằng nên đi nhanh nhảy qua gì đó, nàng cho dù có suy nghĩ cũng đều không hiểu, người này khó có thể nói nàng là thiên tài hay là đũa ngọc đây.” Vừa nói vừa nhin không được cười thành tiếng.

Gia Luật Giá Huyền vừa cười vừa nói: “Hồng Ngư, bức vẽ trong túi gấm của nàng vẽ cái gì vậy? Nàng muốn nàng ấy tìm cái gì thế?”

Tề Hồng Ngư lập tức cười giảo hoạt: “Là một vòng tai ngọc trai, chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, thiếp muốn nhìn xem nàng sẽ dùng cách gì để tìm ra nó trong đồng lớn vật phẩm kia.”

Gia Luật Giá Huyền cùng Xuất Trần vừa nghe, đều cực có hứng thú nhìn xa xa Lục Tiểu Thanh đang trừng mắt người ở trên đài, Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh vẽ mặt tức giận, không khỏi cười nói: “Lần này nhìn xem nàng tạo ra kinh hỉ gì cho chúng ta đây? Hy vọng không phải kinh hách là được.”

Đứng ở trong sân, Lục Tiểu Thanh oán hận trừng Xuất Trần n lần, đáng chết, vật nhỏ như thế này tìm sao được a, thu hồi lại ánh mắt trừng người, nhìn về phía đồng vật phẩm chất cao như núi ở cách đó không xa, ta buồn bực a, phải tìm tới khi nào mới thấy đây.

Chậm rãi đi lên phía trước, trừng đồng vật phẩm chất cao thành một ngọn núi nhỏ ở trước mặt đến gần người, bên cạnh Tề Nhã Chỉ cùng Lưu Dật cũng đều đã lấy được túi gấm của mình, lúc này đều là vẻ mặt dờ khóc dờ cười tiến lên trước đồng vật phẩm, vì thế liền xuất hiện một tổ hình ảnh kỳ quái, ba người không nói được một lời, đứng ở trước đồng vật phẩm chất cao như núi, nhìn đến gần người.

Suy nghĩ một chút, Tề Nhã Chỉ vẫn là người sáng khoái nhất, không nghĩ ra được biện pháp tốt nhất liền trực tiếp ngồi xổm xuống, dịch chuyển từng món đồ được chất thành một đồng núi nhỏ, cẩn thận tìm kiếm vật được vẽ ở trong bức họa. Có lúc là đồ vật to như bình hoa chẳng hạn, bên trong cũng có thể cất giấu đồ mình muốn tìm, không khỏi càng thêm thông thả tìm kiếm.

Lưu Dật ngừng lại một chút, cũng ngồi xổm xuống, bất quá không phải là tìm từng món đồ một, mà không cần nhìn đến mấy đồ vật lớn, chỉ nhắm vào mấy món đồ nhỏ để tìm kiếm, không giống Tề Nhã Chỉ đồ vật nào cũng đều phải xem một chút. Giống như tìm gì đó đều phải có quy luật vậy.

Lục Tiểu Thanh vẫn như trước, đứng ở bên cạnh đồng lớn vật phẩm, nhiều đồ vật như vậy muốn chính mình tìm, vậy phải tìm đến bao giờ? Nhìn hình ảnh ở trong bản vẽ trên tay, một chiếc hoa tai ngọc trai nhỏ xíu, thứ này có thể được đặt ở chỗ nào chứ, trong nghiên mực nhỏ, trong ấm trà lớn, với tính cách bữa bãi của mình, tìm thấy đúng là gặp quý rồi.

Nhiều mày nhìn bốn phía, thấy quần chúng vây xem đều rướn dài cổ ra nhìn ba người, vẻ mặt hưng phấn cùng kích động, chung quanh cũng không có vừa rồi khi nhìn thấy mình chặt đứt cột cờ, mà bộc phát ra tiếng hoan hô kinh thiên động địa, lúc này đều nín thở ngưng thần nhìn mình chờ đợi.

Lục Tiểu Thanh ở tại chỗ đứng nửa ngày, đột nhiên cười ha ha, tiếng cười của nàng lập tức hấp dẫn ánh mắt của quần chúng vây xem, Lục Tiểu Thanh cực kỳ đắc ý ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau đó biến sắc giống như căn bản vừa rồi không phải là mình cười, mặt nghiêm trang không chút thay đổi.

Người vây xem lập tức đoán mò, người này không phải là có vấn đề về thần kinh đó chứ? Thay đổi sắc mặt đến là nhanh.

Lục Tiểu Thanh cũng không thèm nhìn tới vật phẩm chất thành ngọn núi ở trước mặt, lúc này tươi cười đi về phía đám người chung quanh, chỉ thấy nàng cùng vài người huyền thuyên một lát, vài nữ tử kia trên mặt vừa mừng vừa sợ, đi theo Lục Tiểu Thanh bước lại đây, đứng ở trước đồng vật phẩm, Lục Tiểu Thanh mỉm cười vung tay lên nói: “Các tỷ muội, mời.”

Tiếp theo ngay tại trước mắt bao nhiêu người, mọi người im lặng khiếp sợ, vài nữ tử cùng nhau ngồi xổm xuống, ngay tại đồng vật phẩm trước mặt Lục Tiểu Thanh, bắt đầu tìm kiếm đồ vật.

Tề Hồng Ngư ngồi ở trên đài cao vỗ tay một cái: “Ta xem như phục nàng rồi, ta bố trí nhiều đồ vật như vậy, đơn giản chính là chỉ muốn khảo nghiệm năng lực tốc độ tìm kiếm của các nàng, cùng ánh mắt tinh tường, năng lực phân biệt cái gì nên loại bỏ, cái gì không nên loại bỏ, Lục Tiểu Thanh này ngược lại trực tiếp tìm nhiều người như vậy đến giúp nàng tìm đồ, cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra được cách ấy, nhiều người cùng tìm còn gì nữa là phân biệt, tinh tường, tìm tòi nữa, nàng lại làm uổng phí một mảnh tâm tư của ta rồi.” Vừa nói vừa tức cũng không được, không tức cũng không được.

Gia Luật Giá Huyền lắc đầu cười nói: “Ta đánh giá cao nàng rồi, đánh giá cao nàng rồi, ta vốn cũng còn đang suy nghĩ nàng sẽ dùng biện pháp gì, làm sao có thể ở trong một đồng đồ chất cao như núi kia tìm ra được vật trong bản vẽ, không nghĩ tới nàng chẳng nghĩ biện pháp gì, trực tiếp tìm nhiều người như vậy hỗ trợ, vậy còn cần gì kỹ xảo cùng năng lực nữa.”

Xuất Trần cũng không đồng ý nói: “Lời này cũng không đúng rồi, còn có người có thể dùng vì sao lại không dùng? Còn có người hỗ trợ vì sao lại không cần giúp đỡ? Cùng với một người ở trước đồng vật phẩm chất cao như núi tìm kiếm, không bằng tìm phần đông người tới giúp đỡ, đây chính là biện pháp mau lẹ nhất, lại dùng ít sức nhất.”

Tề Hồng Ngư nhìn Lục Tiểu Thanh đang đứng một bên ở giữa sân, cười tủm tỉm nhìn vài nữ tử trước mặt đang giúp nàng tìm đồ, nói: “Đáng tiếc một phen khổ tâm của ta đã uổng phí rồi, ta cho rằng muốn như vậy giải, nàng cư nhiên lại trực tiếp tìm người đến hỗ trợ, nhiều năm như vậy, ta mới thấy được người đầu tiên như thế đó, dám ở trong đại hội Cam Đạt tìm người giúp đỡ, xem ra thể lệ của đại hội Cam Đạt thật sự còn quá thiếu sót, lần này trở về ta nhất định phải hoàn thiện mới được, lần sau nhất định sẽ không để cho quỹ tinh linh này tìm được sơ hở.”

Gia Luật Giá Huyền tò mò nói: “Không biết nàng dùng cái gì để lấy có tìm người hỗ trợ nhỉ? Ta nghĩ những người này cũng không dám tùy ý tiến vào hỗ trợ đâu?” Bởi vì Tề Nhã Chỉ nhìn Lục Tiểu Thanh làm như vậy, lập tức cũng tìm người đến giúp, chính là tìm vài người ai cũng đều lắc đầu không dám, không khỏi nghi hoặc hỏi.

Xuất Trần bật cười nói: “Nàng còn có ý kiến gì hay đây, không chừng là đem bán người khác cũng nên, nếu không ai lại can đảm hỗ trợ như vậy chứ.”

Gia Luật Giá Huyền vừa nghe Xuất Trần nửa giận dỗi nói, nhiều mày trầm tư một lát, lập tức cười to nói: “Hiểu rồi, ở Mặt Hạt người có mị lực lớn như vậy, có thể làm cho nữ tử cam tâm tình nguyện bị phạt cũng muốn không tuân theo quy định, chỉ có Dật Bắc Vương của chúng ta, ha ha, Lục Tiểu Thanh này cư nhiên bắt đệ đến đền đáp, thật là to gan, tâm tư thật hay.”

Tề Hồng Ngự vừa nghe lập tức cũng hiểu được, nhìn Xuất Trần biếng nhác tựa vào ghế, che miệng ha ha cười duyên, Lục Tiểu Thanh này thật là có cá tính.

Nhiều người đứng là có tác dụng hơn, chưa đến một khắc đã có thu hoạch, rất nhanh đã kiếm ra được vòng tai ngọc trai ở trong một ống đựng bút, Lục Tiểu Thanh lập tức cực kỳ đắc ý cười ha ha, sau đó ôm vài tiểu cô nương nói nhỏ vài tiếng, vài nữ tử về mặt đỏ bừng chạy về phía đám người đang vây xem, mấy thị vệ duy trì trật tự ở bên cạnh cũng không có làm khó mấy người bọn họ, đám người vây xem ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì quy tắc trận đấu này không có ai nói là không được tìm người hỗ trợ, mà người Mạt Hạt trong tiềm thức đã sớm có thói quen ở trong đại hội Cam Đạt không cho phép người hỗ trợ, cho nên mới sẽ cự tuyệt Tề Nhã Chỉ, đây cũng chính là nguyên nhân Tề Nhã Chỉ không nghĩ tới cách này, bởi vì thói quen quy tắc ngầm, lại đã quên mất trận đấu cũng không phải là không cho phép người hỗ trợ.

Lục Tiểu Thanh trong tay nâng vòng tai ngọc trai lên, mỉm cười tao nhã, bước đi khéo léo nhẹ nhàng, từng bước một đi về phía Tề Hồng Ngự, phía sau Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ cũng đã dừng lại việc tìm kiếm, đứng ở tại chỗ nhìn bóng dáng Lục Tiểu Thanh, Tề Nhã Chỉ về mặt không cam lòng cùng oán giận, hung hăng đá văng bình hoa ở bên cạnh chân đi, xoay người đi về phía Nhị Vương phi.

Lưu Dật đứng ở tại chỗ, khóe môi nhếch lên một tia mỉm cười, trong mắt có thưởng thức cùng bất đắc dĩ, đã sinh Du sao còn sinh Lượng, nhưng nếu không có Lượng, chỉ sợ Du sẽ tịch mịch.

Nhẹ nhàng đem vòng tai ngọc trai đặt vào trong tay Tề Hồng Ngự, Lục Tiểu Thanh mặt tươi roi rói nhìn Xuất Trần ở bên cạnh, Xuất Trần mỉm cười nói: “Còn có một cửa cuối cùng nữa.”

Lục Tiểu Thanh nhướn mi nói: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ thắng.”

Tề Hồng Ngự thấy hai người chỉ lo nói chuyện, hồn nhiên không có để người chủ trì là nàng vào trong mắt, không khỏi ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Cửa thứ tư, Lục Tiểu Thanh thắng.” Tiếng nói vừa dứt, người chung quanh lập tức đều cao giọng hoan hô, chưa từng có người ở trong đại hội Cam Đạt dành được chiến thắng ở bốn cửa, chỉ cần nói về điểm này thôi cũng đã đủ làm cho người ta điên cuồng.

Gia Luật Giá Huyền nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Lục Tiểu Thanh, ta rất kỳ vọng vào buổi tối hôm nay, ta muốn nhìn thấy kỳ tích từ ngươi, muốn được nhìn thấy kỳ tích mà Mạt Hạt nhiều năm nay chưa từng có.”

Lục Tiểu Thanh đứng nghiêm gơ tay chào theo kiểu quân đội với Gia Luật Giá Huyền: “Vì đại vương ban thưởng, Tiểu Thanh tất nhiên sẽ cúc cung tận tụy, chết cũng phải dành được hạng nhất, ra sức giao tranh, vì đại vương, vì Mạt Hạt, quan trọng nhất là vì Tiểu Thanh, thề sẽ lập nên kỳ tích.”

Xuất Trần lập tức bật cười nói: “Nói linh tinh cái gì vậy, chẳng ra cái gì cả.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc, ghé vào bên tai Xuất Trần khẽ nói: “Đương nhiên còn có là vì Xuất Trần nhà ta, vì không thể để đại mỹ nhân của ta rơi vào miệng sói a..., Tiểu Thanh ta có nỗ lực cũng đành phải nuốt vào trong bụng, có rơi lệ cũng phải nuốt vào trong lòng, có.....”

“Được rồi, bốn cửa đều đứng thứ nhất đã đắc ý rồi.” Xuất Trần bóp một phát đập lên trên đầu Lục Tiểu Thanh, cười cười cắt ngang lời nàng.

Lục Tiểu Thanh xoa xoa đầu ủy khuất nhìn Xuất Trần liếc mắt một cái, dưới chân lại oán hận đá cho Xuất Trần một cước, Tề Hồng Ngự thấy hai người nói chuyện náo nhiệt, không khỏi cười nói: “Lục Tiểu Thanh, đi chuẩn bị một chút đi, buổi tối sẽ diễn ra trận thi đấu cuối cùng, ta rất hy vọng người sẽ dành được thắng lợi ở cửa cuối cùng này, tạo ra thành tích từ trước đến nay chưa từng có ở Mạt Hạt.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Không phải là múa thôi sao, đối với ta chỉ là chuyện nhỏ.”

Tề Hồng Ngự lập tức cười nói: “Thi múa cũng không phải là múa bình thường, nó nhưng lại là cửa khó nhất trong năm cửa đó, người đừng xem thường.”

73. Chương 103

Chương 103: Thi múa

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt là đã đến buổi tối, ở giữa sân cỏ đặt hai cột lửa lớn đang cháy hừng hực, chiếu toàn bộ hội trường sáng như ban ngày, từng đồng, từng đồng lửa trại được dựng phân tán thành hình quạt, vô số đám người vây quanh lửa trại vừa múa vừa hát, sự huyên náo làm nhiệt tình tăng vọt. Cuộc tỷ thí cuối cùng của đại hội vẫn chưa bắt đầu, mọi người cũng đã hưng phấn nhảy múa ca hát, nói chuyện rôm rả, sớm đã làm cho không khí của hội trường càng thêm náo nhiệt.

Rượu ngon, thịt dê, trái cây, nước, đều liên tiếp được đưa lên, mọi người ở trên đài cao đều bị tác động bởi sự hưng phấn khác thường ở xung quanh, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào hai cột lửa lớn ở giữa hội trường, nơi đó hiện giờ chưa có ai, mà hiện trường của cuộc tỷ thí cuối cùng cũng đang được bố trí, bóng người ở đồng lửa tới tới lui lui, trên mặt mỗi người đều chứa đầy mong chờ cùng kích động, thời điểm đột phá lịch sử sắp đến.

Ở phía xa xa, Lục Tiểu Thanh đang đứng ở trước một đồng lửa, không có ngồi cùng Xuất Trần và Gia Luật Giá Huyền ở trên đài cao, nhìn ngọn lửa đang cháy hừng hực ở trước mắt, Lục Tiểu Thanh không khỏi nghĩ lại sau khi hôm nay đã thắng ở cửa thứ tư, những lời Vương hậu Tề Hồng Ngư nói với nàng thật sự là kinh động.

Lúc ấy Tề Hồng Ngư mỉm cười diễn giải: “Cửa cuối cùng chính là thi múa, quy tắc rất đơn giản, không có hạn chế gì, người muốn chọn điệu múa gì cũng được, nó khó là ở chỗ địa điểm thi múa, người Mạt Hạt chúng ta tin thờ lửa, chỉ có lửa mới có được tất cả, ở những lần đại hội trước, sân thi đấu đều là ở trong lửa mà tiến hành, tuy rằng không có văn bản quy định rõ ràng, nhưng sớm đã là quy củ bất thành văn.

Lửa có thể làm rung động linh hồn, có thể nuốt trọn mọi kẻ địch, chỉ có trải qua sự thử thách của lửa, mới có thể tạo ra điệu múa chân chính, mới có thể lĩnh ngộ được chân lý Hỏa thần, cuộc thi múa cuối cùng này, mọi người sẽ phải múa ở trên lửa than, ai có thể ở trên lửa than múa đến cuối cùng, thời gian lâu nhất, chính là người thắng cuộc, là người thắng cuộc do Hỏa thần của chúng ta chọn lựa. Nhưng là, điều kiện tiên quyết chính là, không cho phép bản thân bị thương, nếu bị phỏng nghiêm trọng mà vẫn cố kiên trì thi đấu, thì cũng liền trực tiếp bị tính là thua.”

Lắc lắc đầu, muốn ném đi kinh ngạc cùng chấn động khi nghe xong những lời này, có làm hay không, cư nhiên bắt người ta múa ở trên lửa than, đây không phải là bắt mình thất cổ vì ngại mình sống quá lâu rồi hay sao, cho dù mình yêu tiền đến mấy cũng không thể dùng tính mạng mà trao đổi như thế được, đang muốn cự tuyệt, lại nghe thấy Xuất Trần ở bên cạnh nói: “Người có thể chọn bất kỳ lựa chọn nào, cũng có thể làm bất kỳ cách gì để phòng hộ, quy chế của đại hội không có khống chế sử dụng phương pháp khác. Chính là không thể đi giày da.”

“Phương pháp khác?” Lục Tiểu Thanh thì thảo luận: “Có thể có phương pháp khác sao? Không đi giày da, ngoài nó ra bất kỳ đồ vật nào đi trên lửa nóng đều bị thiêu rụi, còn mạng không đây?”

Nhìn hạ nhân bận rộn ở trước mắt, đang đốt lửa than được trải thành một vòng tròn lớn rộng tầm ba thước, hơn nữa ở chung quanh có vây một đồng củi lửa, từ xa nhìn lại vòng tròn lửa than ở giữa tối đen, nhưng là nơi tối đen kia cũng là nơi tồn tại sự nguy hiểm nhất.

Trong tay nắm chặt bình thuốc nước mà Xuất Trần sai Khuynh Tường đưa cho nàng, nghe nói thuốc nước này có thể bảo trì trong thời gian nhất định không bị lửa than làm phỏng, nghĩ đến Tề Nhã Chỉ cùng Lưu Dật cũng đều có, có thứ này cũng tương đương là không có, mọi người đều dùng, thời gian cũng không sai lệch là mấy, làm sao đủ để nhận định thắng thua.

Lục Tiểu Thanh tự giễu cười cười, kỳ thật cửa này cũng không thể nói là thi múa, mà chân chính chính là để khảo nghiệm trí tuệ thì có, nhưng là có biện pháp nào để không bị phỏng hay không, có năng lực bình an để múa hoàn một điệu múa hay không? Vấn đề này mình đã suy nghĩ cả một buổi chiều rồi mà vẫn không nghĩ ra cách.

Đang lúc nhủ mảy thì Lưu Dật từ xa xa đang đi về phía này, thấy Lục Tiểu Thanh nhìn đồng lửa đến gần người, Lưu Dật khẽ cười: “Tiểu Thanh đang suy nghĩ xem dùng biện pháp gì để có thể ở trên lửa than trụ

lại lâu nhất sao ?”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu thấy là Lưu Dật, vừa cười vừa nói: “Đúng vậy, vấn đề này quá nhiều ta cả một buổi chiều.”

Lưu Dật mỉm cười nói: “Nếu nói còn có cái gì có thể làm cho Lưu Dật kinh ngạc, vậy thì chỉ có trí tuệ của Tiểu Thanh, trải qua mấy hạng mục tỷ thí, Lưu Dật cực kỳ tâm phục khẩu phục Tiểu Thanh, mới biết trên đời này người giỏi còn có người giỏi hơn, uống công ta ở Lưu Ly quốc dám xưng là đệ nhất tài nữ, thật sự là xấu hổ.”

Tiểu Thanh, thắng bại trong đại hội Cam Đạt đã được định rồi, hạng nhất đương nhiên là nằm trong tay Tiểu Thanh, bất quá hiện tại điều mà mọi người quan tâm chính là, Tiểu Thanh có thể trở thành người toàn thắng ở cả năm hạng mục tỷ thí để trở thành một truyền kỳ trong lòng người dân Mạt Hạt hay không, về điểm này Lưu Dật cũng rất là mong chờ, Tiểu Thanh đừng làm cho ta thất vọng, ta thật sự rất là muốn tận mắt nhìn thấy một kỳ tích được sinh ra.”

Lục Tiểu Thanh cười khỏ một tiếng: “Người khen ngược rồi, múa trên lửa than chỉ dành cho những người có vũ đạo giỏi, trong tay mọi người chắc cũng có thuốc nước, mọi người đều dùng thì sao có thể phân ra cao thấp được đây? Nếu thật sự dựa vào người xem để duy trì, miễn cưỡng đi lấy hạng nhất ở cửa này, như vậy thì còn mùi vị gì nữa, thắng sẽ thắng quang minh chính đại, không cần vì kỳ tích mà miễn cưỡng gộp đủ số.”

Lưu Dật lập tức gật gật đầu nói: “Ta hiểu được ý của ngươi, tuy rằng bốn cửa trước ngươi đều là do lừa gạt mới thắng được, nhưng là ở trong cảm nhận của ngươi, mặc kệ là ngươi dùng phương pháp gì, mặc dù ở trong mắt người khác nó không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng ở trong mắt ngươi thì ngươi chỉ cần cần nhắc đến kết quả, là do ngươi vất vả mới dành được, tự nhiên cũng chính là quang minh chính đại, thắng chính là không cần phải tranh luận.

Mà ở cửa cuối cùng này, nếu thành tích của mọi người đều giống nhau, nếu ứng theo yêu cầu của quần chúng phải duy trì là đệ nhất, ngươi trái lại đã cảm thấy đây mới là không quang minh chính đại, thắng phải thắng nổi trội, mặc kệ là dùng biện pháp gì, nhưng là ngươi không thích thắng như vậy, ta nói đúng chứ?”

Lục Tiểu Thanh nhìn Lưu Dật nói: “Nói rất đúng, chỉ cần ta nỗ lực cố gắng sẽ đạt được hồi báo, nếu mọi người thành tích như nhau, ta lại bởi vì lý do đặc biệt, được tôn sùng lên sân khấu, như vậy danh đệ nhất này ta cũng không thêm.”

Lưu Dật mắt lóe sáng nhìn Lục Tiểu Thanh: “Đây mới chính là người ta thường thức, có định kiến của mình, có cần nhắc chín chắn, chuyện mà người đời cho rằng mình vô sỉ bỉ ổi, nhưng chỉ cần chính mình cho là đáng giá, liền bất kể dư luận, nhưng mà chuyện mà người đời đều cho rằng là dột hoa trên gấm, người lại khinh thường chẳng thèm ngó tới, cho rằng chuyện như vậy ngược lại làm bẩn tay mình, quan niệm như vậy, phẩm tính như vậy thật sự là hiếm có, chỉ với điểm này, Lưu Dật thật tình gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ, về sau Tiểu Thanh chính là tỷ tỷ của Lưu Dật, không liên quan đến thân phận, không liên can đến địa vị, chỉ có thật lòng.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Muốn gọi thì cứ gọi, có một công chúa là muội tử, ta nhưng là cầu còn không được nữa là, sao có thể cự tuyệt chứ, Lưu Dật a, chốc nữa thi múa, muội có thể nhường ta một chút được không?”

Lưu Dật lập tức ngạc nhiên, nửa ngày tức giận nói: “Tỷ muốn muội đẹp mặt sao, muội có thể kiên trì bao lâu, thì nhất sẽ kiên trì bấy nhiêu, quyết không ở một lát đã phải đi xuống, tỷ tỷ nếu không nghĩ ra biện pháp gì ứng phó, hừ, Lưu Dật cũng sẽ không để ý tóm lấy hạng nhất ở cửa cuối cùng này đâu.”

Lục Tiểu Thanh cười ha ha ba tiếng, tiếp theo vẻ mặt lại suy sụp, trừng đồng lửa trước mắt đến xuất thần, Lưu Dật khẽ cười nói: “Tỷ tỷ vẫn nên ngấm lại xem có phương pháp tốt nào hay không, muội chờ tỷ tỷ sáng tạo ra kỳ tích, tỷ tỷ đừng làm cho Lưu Dật thất vọng, muội biết tỷ tỷ có năng lực đó mà.” Dứt lời, không nhìn về phía Lục Tiểu Thanh nữa, chậm rãi tiêu sái đi qua, để lại không gian yên tĩnh cho Lục Tiểu Thanh suy nghĩ.

Ánh lửa cũng đã cháy bùng lên, trong tiếng âm nhạc trào dâng, đám người vốn đang múa hát lập tức đều im lặng, nhất tề nhìn về phía ánh lửa hừng hực ở giữa sân cỏ kia.

Ở chính giữa không biết đã được đem thêm gì đó, đem một vòng tròn lửa than tối đen đem cao hơn bình thường rất nhiều, đại khái cao hơn một thước, quay chung quanh bốn phía vòng tròn lửa than này là những đồng lửa cao hơn đầu người, cực kỳ yêu diễm.

Nhìn ánh lửa, Lục Tiểu Thanh đột nhiên linh quang chợt lóe, nhất thời sắc mặt tràn ngập vui sướng, xoay người túm lấy tay Lục Tiểu Lam kéo ra bên ngoài, không biết là nàng đã nghĩ ra được biện pháp gì rồi.

Ở trong tiếng trống, tiếng sau trào dâng hơn tiếng trước, Tề Hồng Ngự đứng ở trên đài cao, nhìn đám người tĩnh lặng ở phía dưới, cao giọng nói: “Cửa cuối cùng của đại hội Cam Đạp lần này chính là thi múa, sẽ được bắt đầu ngay bây giờ, ngày hôm nay điều chúng ta mong chờ chính là, Hạt Mạt của chúng ta có phải hay không sẽ có một người đánh vỡ được định luật không thể thắng được năm hạng mục thi đấu của nhiều năm qua, chúng ta mong chờ kỳ tích xuất hiện.”

Tề Hồng Ngự vừa dứt lời, người ở bốn phía lập tức điên cuồng hô, có thể chính mắt chứng kiến kỳ tích xuất hiện, đó là may mắn cùng vinh quang vô cùng to lớn, điều này cũng chứng minh cho vì sao tối nay lại đông người đến thế, đã nhiều nay lại còn nhiều hơn, toàn bộ Lăng Tiêu thành cơ bản đã trở thành một thành phố trống không, tất cả mọi người đều tụ tập ở nơi này hết cả rồi, mọi người đều đang chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng, kỳ tích có được lập lên hay không.

Tề Hồng Ngự dừng một chút lại nói: “Mọi người cũng đều biết lần này tham gia thi đấu tuy rằng chỉ có ba người, nhưng là thực lực của các nàng như thế nào, mọi người cũng đã nhìn thấy, như vậy chúng ta cũng sẽ không lãng phí thời gian nữa, trận đấu cuối cùng bắt đầu.” Dứt lời ở trong tiếng hô điên cuồng của mọi người, chậm rãi giơ tay phải lên.

Chỉ thấy Tề Hồng Ngự khoát tay, ở phía dưới lập tức im lặng, tiếng nhạc như có như không giống như từ phía chân trời bay tới, chậm rãi từ trên đài thi đấu nhẹ nhàng truyền lại đây, âm nhạc như khóc như kể lể, như mộng như ảo, giống như là tình nhân đang thì thầm bên nhau, như vậy triền miên, như vậy mềm mại đáng yêu.

Ở trong tiếng nhạc có một thân ảnh màu vàng, đột nhiên chạy lên đài thi đấu, chỉ thấy đúng là người thi đấu đầu tiên - Lưu Dật, Lưu Dật lúc này không còn vẻ đoan trang như ngày thường nữa, mái tóc đen nhánh được thả tự nhiên, chiếc váy màu vàng dày bó sát người, váy xẻ tà để lộ ra bắp chân trắng nõn nà, đi chân trần dẫm lên trên lửa than.

Chỉ thấy nàng chân không chạm xuống mặt lửa than trên đài cao, bắt đầu nhảy múa, tựa như một chú chim sơn ca duyên dáng, mỗi một cử động đều mang theo phong tình dị vực, khoe môi kia nhếch lên thần nhiên mỉm cười, giống một làn gió xuân thổi làm ấm áp lòng người.

Tiếng âm nhạc kết hợp với điệu múa của nàng, lúc nhanh lúc chậm, đầy nhịp điệu, ánh lửa hừng hực chiếu sáng một thân màu vàng, càng hiện ra sự mềm mại đáng yêu cùng linh động của nàng.

Trên đài cao, bên cạnh Tề Hồng Ngự có đặt một chiếc đồng hồ cát, chính là để tính toán thời gian Lưu Dật múa ở trên đài, chỉ thấy dòng cát nhỏ giọt chảy xuống, không nhanh không chậm, không nóng không lạnh, nhưng lại kể rõ thành tích cuối cùng của người ở trên đài.

Lưu Dật cấp tốc múa, vốn trên gương mặt đang mỉm cười, đột nhiên trắng bệch, tiếp theo chỉ thấy Lưu Dật không một chút nghỉ ngơi nhảy từ trên đài lửa than xuống, bên cạnh có người bảo hộ tiến lên tiếp được nàng, Lưu Dật nhắc chân lên đã thấy lòng bàn chân nóng đỏ, cũng may là mình cảm giác được thuốc nước đã hết công dụng, lập tức liền nhảy xuống, nếu cứ ngây ngốc đứng ở trên đó múa tiếp, không biết sẽ bị bỏng thành bộ dáng gì nữa.

Nhị Vương phi ngồi ở bên cạnh Tề Hồng Ngự, nhìn thoáng qua đồng hồ cát, còn lại phần lớn cát, thời gian Lưu Dật cảm cự chỉ hơn được vài phút so với thời gian thuốc nước bôi ở dưới lòng bàn chân hết tác dụng.

Tề Nhã Chỉ sớm đã chờ đợi ở bên cạnh, một trận nhịp trống kịch liệt vang lên, chỉ thấy nàng mặc bộ y phục da cừu bó sát người, để lộ cánh tay cùng bắp chân, cổ tay cùng cổ chân đều đeo lắc chuông nhỏ tinh

tế, chân trần đứng ở trên lửa than, theo điệu múa của Tề Nhã Chỉ mà phát ra tiếng đình đình đang đang, thanh thúy, dễ nghe.

Âm nhạc của Tề Nhã Chỉ cũng nhu hòa quyến rũ, cũng là kích tình phóng đãng bắn ra bốn phía như của Lưu Dật, Tề Nhã Chỉ ở trên đài, đem toàn bộ mu bàn chân tránh tiếp xúc với mặt lửa than, dưới chân nhưng cũng không chậm, trong lúc xoay tròn bay lượn phát ra kích tình, tràn đầy sức sống.

Mang theo sự phóng khoáng đặc biệt của người Mạt Hạt, hơi thở mạnh mẽ, một cái nhún mảy, một nụ cười đều mang theo vô hạn phong tình, không hổ là nữ tử Mạt Hạt vì tình lang mà múa điệu mị vũ, mị vũ ở trong tay Tề Nhã Chỉ, lại càng được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, đám người vây xem ở chung quanh cũng kêu lên trầm trồ khen ngợi, tiếng vỗ tay ở bên tai vang lên không dứt.

Gia Luật Giá Huyền ngồi ở trên đài cao, nhìn thoáng qua xung quanh một lượt, sau nói với Xuất Trần: “Lục Tiểu Thanh nhà chúng ta chạy đi đâu rồi? Như thế nào còn chưa đi chuẩn bị?”

Xuất Trần bật cười nói: “Vương huynh, cái gì mà nhà chúng ta chứ? Tiểu Thanh phần lớn là đã nghĩ ra được trò quý gì rồi đây, chắc là đang chạy đi chuẩn bị.”

Gia Luật Giá Huyền gật đầu cười nói: “Ta nhưng là rất hy vọng vào màn biểu diễn của nàng, chỉ cần nàng có thể trụ được lâu ở trên lửa than, ta liền trao hạng nhất cho nàng, nhiều năm như vậy mới có thể tìm ra được một người, quả thật là không dễ dàng, dù thế nào cũng muốn giữ nàng ở lại Mạt Hạt.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Có lẽ nàng cũng không muốn.”

Gia Luật Giá Huyền nhún mảy nói: “Xuất Trần, ý của đệ là?”

Xuất Trần lắc đầu nói: “Vương huynh, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, thiên hạ không thiếu gì người tài.”

Gia Luật Giá Huyền nhìn thoáng qua Xuất Trần: “Chính là người xứng với đệ lại quá ít, khó khăn lắm mới gặp gỡ được một người, sao có thể không giữ nàng lại được đây?”

Xuất Trần đặt nhẹ tay lên lồng ngực mình, trên mặt vẫn duy trì mỉm cười như trước: “Vương huynh, huynh cũng không phải là không biết.....” chỉ nói một nửa rồi dừng lại, cũng không nói tiếp nữa.

Gia Luật Giá Huyền thở dài một hơi nói: “Xuất Trần, aiz, đi từng bước tính từng bước vậy, chỉ cần là đệ thích, vương huynh mặc kệ là như thế nào cũng đều bắt lấy cho đệ.”

Xuất Trần cười nhẹ nói: “Đệ nếu muốn giữ nàng lại tất nhiên là sẽ có biện pháp, đệ chỉ là không muốn.....” Nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Giữa sân, Tề Nhã Chỉ tuy rằng vẫn còn đang múa, bất quá sắc mặt đã có chút thay đổi, dưới chân bước sai vài bước, toàn bộ bàn chân đều dẫm lên trên mặt lửa than, nhất thời cả kinh nhảy lên cao, sau khi hạ xuống vẫn duy trì nhảy được vài bước, đầu gối mềm nhũn sắp quỵ xuống đến nơi, Tề Nhã Chỉ lập tức không dám kiên trì nữa, thân mình uốn éo mũi chân ở trên lửa than một chút, sau đó phi thân một cái nhảy xuống, lòng bàn chân đã nổi lên không ít vết bỏng rộp.

Nhị Vương phi ở trên đài cao nhìn thoáng qua đồng hồ cát thứ hai, lượng cát chảy xuống so với Lưu Dật nhiều hơn một chút, vì thế đứng dậy nói: “Trước mắt Tề Nhã Chỉ dẫn đầu, hiện tại chỉ còn lại một thí sinh cuối cùng, để cho chúng ta biết rốt cuộc ai thắng ai thua.” Tiếng nói vừa dứt, lập tức tiếng hoan hô nổi lên bốn phía, mọi người chờ chính là giây phút này, chờ chính là giờ khắc mà nhiều năm qua không gặp được này.

Ở trong tiếng hoan hô của mọi người, Lục Tiểu Thanh cũng không có nhảy lên đài như nguyện vọng của quần chúng, âm nhạc cũng chưa được nổi lên, đám người đang hoan hô lập tức đều cảm thấy không thích hợp, không khỏi tĩnh lặng, nhất loạt đều nhìn về phía đài cao tối đen kia, trong ánh lửa cháy hừng hực lúc này không thấy một bóng người.

Tĩnh lặng, không ai nói chuyện, tất cả mọi người đều nâng mắt nhìn chung quanh, nhưng khắp nơi đều không thấy bóng dáng của Lục Tiểu Thanh, Nhị Vương phi nhún mảy nhìn khắp nơi, cao giọng nói: “Mời thí sinh cuối cùng lên đài tỷ thí.” Thanh âm quanh quẩn ở trong trời đêm tĩnh lặng, nhưng không có ai trả lời.

Nửa ngày, vẫn không thấy có người lên đài, Nhị Vương phi nhìn thoáng qua Tề Hồng Ngự đang muốn mở miệng, chợt nghe từ xa vọng đến một tiếng hô to: “Ta đến đây.” Lời nói ra làm ọi người ngay lập tức cảm thấy yên lòng, kích động nhìn khán đài lửa than cao cao trước mặt.

Chỉ thấy có hai bóng người ở trên không trung xẹt qua, một nam một nữ đồng thời dừng ở trên khán đài lửa than, nam đứng là Lục Tiểu Lam, nữ không cần phải nói chính là Lục Tiểu Thanh, sau khi Lục Tiểu Lam đem Lục Tiểu Thanh mang lên đài cao, giúp nàng đứng vững thân mình xong, phi thân một cái liền nhảy xuống, nói mấy câu gì đó với mấy nhạc sư ở bên cạnh.

Ở giữa sân khấu tối đen như mực, Lục Tiểu Thanh một thân màu đỏ, nàng mặc một bộ y phục mùa hè mỏng manh, dưới ánh lửa hừng hực chiếu rọi lại càng thêm diễm lệ, quần áo mùa hè ở trong hơi nóng bốc lên chậm rãi nhảy múa, dây đai quanh quần ở trên không trung, không những đẹp mà còn tuyệt luân.

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt mỉm cười ở trên lửa than tạo dạng hình khổng tước, tiếng âm nhạc ngao nghễ mà bông bông đồng thời vang lên, mềm nhẹ thư thái, bước nhảy của Lục Tiểu Thanh không nhanh bằng Lưu Dật hay Tề Nhã Chỉ, ngược lại từng bước một chậm rãi nhảy, động tác trong tay rất lớn, bước chân lại rất ngắn, một mực bước rất ngắn trong vòng tròn lửa than.

Âm nhạc cực du dương, điệu múa của Lục Tiểu Thanh cũng rất khác biệt, rất khác biệt đến mức không ai biết đó là điệu múa gì, gió đêm nhẹ thổi bay y phục của nàng, bắp trần trần cùng cánh tay ở giữa không trung vẽ lên từng đường cong duyên dáng, vẻ mặt sâu xa khó hiểu, khóe miệng lộ ra một nụ cười như gió xuân, đẹp giống như một yêu tinh.

Tiếng trầm trồ khen ngợi ở chung quanh liên tiếp vang lên, tuy rằng không biết Lục Tiểu Thanh đang múa điệu gì, nhưng là đáng người kia lại vô cùng hàm súc, ở trong tiếng hoan hô của mọi người, Lục Tiểu Thanh tạo nhã múa, giống như không bị lửa than gây trở ngại một chút nào vậy, dần dần tiếng trầm trồ khen ngợi ở chung quanh đều ngừng bật, sau khi chú ý tới động tác chân của Lục Tiểu Thanh, tất cả mọi người ngây ngốc nhìn tinh linh đang tiêu sái múa ở trong lửa, múa cũng có thể múa như vậy sao?

Tề Hồng Ngự ngồi ở trên đài cao, ồ một tiếng nói: “Đại vương, người nhìn xem chân của nàng kia.”

Gia Luật Giá Huyền cùng Xuất Trần đã sớm nhìn thấy trên chân Lục Tiểu Thanh có điểm kỳ quái, chỉ thấy trên đầu ngón chân để lộ ra của Lục Tiểu Thanh có buộc vài mảnh gỗ, mà nàng vẫn đang nhón đầu mũi chân để múa, bước chân nhỏ vun thường xuyên trên lửa than nhảy lên, lại không tổn hao gì đến điệu múa xinh đẹp, ngược lại càng thêm tao nhã.

Nhị Vương phi ngạc nhiên nói: “Trên đầu ngón chân buộc mảnh gỗ mà có thể múa lâu được như vậy sao? Hơn nữa, đây là điệu múa gì vậy, động tác thật chậm, nhưng lại nhìn rất đẹp.”

Tề Hồng Ngự lắc đầu nói: “Không biết, chưa từng có nghe nói qua, hơn nữa, toàn bộ đều dùng mũi chân để chống đỡ, ta lần đầu tiên mới được nhìn thấy, tài nghệ thật là cao siêu.”

Trong ánh lửa, Lục Tiểu Thanh một mặt chậm rãi nhảy lên, một mặt cố hết sức không để bước sai, cũng may năm đó bị mẹ bắt đi học múa ballet, kiên quyết cứng rắn bắt theo học ba năm, có như vậy mới nắm được một chút cơ bản, bằng không hôm nay sao có thể dám múa được chứ, bất quá cũng đã nhiều năm không múa, ballet lại có độ khó cực cao, cho dù bài múa này chỉ hơi khó một chút nhưng cũng không dám nhảy cao, chỉ có thể dùng động tác cơ bản nhất là kiễng mũi chân. Thậm chí còn không dám mặc quần áo dày một chút, sợ nặng quá mình không chống đỡ nổi.

Thời gian chống đỡ sớm đã dài hơn Lưu Dật cùng Tề Nhã Chỉ, bởi vì Lục Tiểu Thanh kẹp mảnh gỗ ở đầu mũi chân, không biết thời gian chống đỡ sẽ hơn các nàng bao nhiêu, chỉ biết nàng vẫn chậm rãi múa, không nóng nảy, dù sao dưới chân cũng không nóng, chính là mũi chân có chút đau, dù sao nhiều năm rồi không có múa.

Mọi người chìm vào trong im lặng nhìn Lục Tiểu Thanh một thân đỏ rực nhẹ nhàng múa ở trong ánh lửa, hơi nóng thổi nhẹ y phục của nàng, mang theo dây đai ở trong lửa vờn bay, từ xa nhìn tựa như một nữ thần trong lửa, như vậy xinh đẹp, như vậy cao quý, giống như một con chim phượng hoàng được tái sinh trong lửa, ở trong ngọn lửa hừng hực cất cao cánh bay lên, tái sinh, viên tịnh. Lúc này, không biết là có ai đi đầu hô lên một tiếng: “Phượng Hoàng, Phượng Hoàng.”

Tiếp theo mọi người tựa như được một tiếng hô này làm cho bừng tỉnh, một người tiếp một người, một người truyền một người, dần dần muôn miệng một lời, vẻ mặt kích động điên cuồng hô: “Phượng Hoàng, Phượng Hoàng.” Trong lúc nhất thời toàn bộ hội trường rung động, tiếng gào vang vọng khắp chân trời, đám người vây xem đều không khỏi kích động, trong nháy mắt hạng nhất đã không còn quan trọng, ở trong mắt bọn họ chỉ nhìn thấy Phượng Hoàng đang bay lượn trong lửa, đối với dân Mạt Hạt Tin phụng lửa mà nói, hình ảnh trong giây phút này vĩnh viễn được khắc sâu ở trong lòng mỗi người.

Tề Hồng Ngự nghe thấy tiếng âm ỉ kinh thiên động địa, sắc mặt lập tức thay đổi, nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang múa ở trong lửa, lại nhìn thoáng qua Gia Luật Giá Huyền. Xuất Trần nhướng mày, đáng chết, nàng nếu là Phượng Hoàng, vậy khác nào được đặt cùng vị trí với Vương Hậu, Phượng Hoàng từ xưa vốn chính là xứng đôi với Quân Vương, đây không phải là tự tìm phiền toái hay sao, lập tức đứng dậy cao giọng cười nói: “Múa rất đẹp, ta cũng phải đến góp vui một chút mới được.” Thanh âm không lớn nhưng đủ để truyền xa.

Bước nhanh đi đến bên cạnh nhạc sư, tiếp nhận cổ cầm, dừng lại một chút, hai tay lập tức gảy lên dây đàn, chỉ nghe tiếng đàn truyền xa, phong cách cổ xưa, hùng hậu, du dương, mấy nhạc sư khác cũng đều phải ngừng lại, Dật Bắc Vương tấu khúc không có bất luận kẻ nào có thể tương hợp cùng hắn. Đám người vừa thấy Xuất Trần đi xuống đài tỷ thí để đánh đàn, không khỏi lại kích động, nhưng cũng không kêu gào Phượng Hoàng nữa, thay vào đó là lắng tai nghe tiếng đàn của Dật Bắc Vương cầm kỹ nổi tiếng khắp Mạt Hạt.

Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh đang múa ở trên đài cao, sau khi mỉm cười, liền cao giọng hát: “Chim phượng, chim phượng về cố hương. Ngao du bốn bể tìm chim hoàng. Thời chưa gặp chừ, luống lỡ làng. Hôm nay bước đến chốn thành thang. Có cô gái đẹp ở đài trang. Nhà gần người xa nào tâm trạng. Ước gì giao kết đôi uyên ương. Bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường!” Dĩ nhiên là một khúc Phượng Cầu Hoàng. [1]

[1] Phượng Cầu Hoàng:

Tư Mã Tương Như

Vốn con người phóng lãng hào hoa rất mực, ông mua được một chức quan nhỏ, làm quan trong ít lâu, chán, cáo bệnh, qua chơi nước Lương, rồi trở về nước Thục. Đến đâu, Tương Như cũng dùng bút mực và cây để giao thiệp bằng hữu.

Trong khi đến đất Lâm Cùng, Tương Như vốn sẵn quen với Vương Cát là quan lệnh ở huyện, nên đến chơi. Cát lại mời Tương Như cùng đi dự tiệc ở nhà Trác Vương Tôn, vốn là viên ngoại trong huyện. Nghe tiếng Tương Như đàn hay nên quan huyện cùng Trác Vương Tôn yêu cầu đánh ột bài.

Họ Trác vốn có một người con gái rất đẹp tên Văn Quân, còn nhỏ tuổi mà sớm góa chồng, lại thích nghe đàn. Tương Như được biết, định ghẹo nàng, nên vừa gảy đàn vừa hát khúc “Phượng cầu hoàng” (Chim phượng trống tìm chim phượng mái)

Tề Hồng Ngự lập tức sắc mặt dễ chịu hơn một chút, cười nói: “Xuất Trần rốt cục đã có người trong lòng, một khúc Phượng Cầu Hoàng này cũng là đang muốn biểu lộ tấm lòng của mình.”

Gia Luật Giá Huyền cũng biết khúc này, nhất thời thoải mái cười to nói: “Tốt, tốt, Xuất Trần chính là Phượng, Lục Tiểu Thanh chính là Hoàng, xứng đôi, xứng đôi.”

Tề Hồng Ngự cười duyên nói: “Hoàng này tắm trong biển lửa mà tái sinh, xem ra là muốn bay về với Phượng của Mạt Hạt chúng ta.”

Ở trên đài cao Lục Tiểu Thanh cười đã muốn rút gân, có lắm hay không, ta múa là khổng tước, khi nào thì lại có quan hệ với phượng hoàng vậy? Thật sự là ăn nói lung tung. Tuy rằng trong ballet cũng chưa từng thấy có ai múa điệu khổng tước, nhảy nửa ngày vẫn không thấy Xuất Trần dừng lại, chân đều bắt đầu rút gân, không khỏi vừa vặn vẹo thân mình, vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xuất Trần, xong chưa? Ta không nhảy nổi nữa rồi, mệt chết đi được.”

Xuất Trần mỉm cười, hai tay dừng lại, tiếng nhạc liền đình chỉ, chung quanh một mảnh tĩnh lặng, tất cả mọi người bị cầm kỹ cao siêu cùng giọng hát rung động lòng người của Xuất Trần làm cho thất thần, chưa

từng có thấy tiếng ca của Dật Bắc Vương, không nghĩ tới hôm nay vì nữ tử ở trên đài kia, cư nhiên lại vì người trong lòng mà cất tiếng hát, thật sự là có phúc khí mấy đời ý chứ.

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần ngừng lại, lập tức thở hắt ra một hơi, lập tức cũng dừng lại, chân nhỏ tê dại không chịu nổi, đứng không vững được nữa, không khỏi sau khi thở hắt ra một hơi liền ngồi phệt xuống mặt lửa than “Oa...oa, bỗng chết người, ta kháo.....” Cùng với một tiếng rống kinh thiên động địa, Lục Tiểu Thanh cũng không thềm nhìn, một phát liền phi thân nhảy xuống, Xuất Trần thấy vẻ mặt hoảng sợ của Lục Tiểu Thanh, từ từ nhắm hai mắt lại liền bổ nhào về phía mình, lập tức dở khóc dở cười.

74. Chương 104

Chương 104: Ta có Vương phi

Đưa tay ra tiếp lấy Lục Tiểu Thanh đang bổ nhào tới, Xuất Trần buồn cười vỗ vỗ mặt nàng nói: “Cửa cuối cùng này người đã thắng, từ giờ khắc này trở đi, người đã trở thành truyền kỳ của Mạt Hạt chúng ta.”

Lục Tiểu Thanh lập tức mở mắt ra nói: “Người nợ ta một nhân tình.”

Xuất Trần cười nói: “Ta sẽ không quên.”

Hai người mới nói được mấy câu, mọi người bị một màn trước mắt này làm cho rung động đến thất thần, đột nhiên lớn tiếng ồn ào, một đám về mặt đồ bừa bãi kích động, khàn cả giọng la hét: “Lục Tiểu Thanh, đệ nhất danh, Lục Tiểu Thanh, đệ nhất danh.....”

Xuất Trần cởi áo khoác lông cừu của mình, phủ lên trên người Lục Tiểu Thanh đang rung mình, cười nói: “Đi thôi, đi nghênh đón vinh dự của người nào.”

Lục Tiểu Thanh vui rạo rực vùng hai tay, diễu võ dương oai đi về phía đài cao, một đường đi nhận được vô số ánh mắt sùng bái, hâm mộ, xem ra ban đêm ngày đầu xuân cũng không có cảm giác được một chút lạnh lẽo nào, ngược lại cả người như đang bị ngọn lửa sôi nổi thiêu đốt.

Chậm rãi đi từng bước về phía đài cao, Lục Tiểu Thanh tương đối có kinh nghiệm vận dụng, tiêu sái bước từng bước thật chậm, khoa trương, khôi hài, nhưng cũng rất có phong độ, chậm rãi bước đi đến đứng bên cạnh Tề Hồng Ngự đã đứng chờ từ lâu, đứng lại nở nụ cười quyến rũ nhìn Tề Hồng Ngự, sau đó xoay người lại nhìn về phía đám người đông nghìn nghịt đang điên cuồng hoan hô ở phía dưới, vô cùng có khí thế nâng tay phải ra, gơ một chữ V với mọi người ở phía dưới.

Tề Hồng Ngự vẻ mặt ý cười, vẫn đợi cho đến lúc tiếng hoan hô nhỏ đi một chút, mới mở miệng nói: “Tối hôm nay, đại hội Cam Đạt của Mạt Hạt chúng ta mỗi năm được tổ chức một lần, tất cả các cuộc tỷ thí cũng đều đã kết thúc, hôm nay, chúng ta được chứng kiến một kỳ tích trong lịch sử của Mạt Hạt, một nữ tử toàn thắng ở cả năm hạng mục thi đấu, nàng sẽ được ghi danh trong lịch sử đại hội Cam Đạt của chúng ta, làm mục tiêu cho chúng ta về sau, đại hội cũng sẽ đem giờ khắc này bảo tồn vĩnh cửu, nàng chính là đệ nhất.”

Ở trong tiếng điên cuồng hoan hô của mọi người, Tề Hồng Ngự tiếp nhận một vòng hoa đỏ tươi do Nhị Vương phi đưa lên, nhẹ nhàng đội lên trên đầu Lục Tiểu Thanh, xoay người hưng phấn phát phát tay với đám đông ở phía dưới, sau đó cười nói với Lục Tiểu Thanh: “Hiện tại, chúng ta muốn nghe thử yêu cầu của đệ nhất danh là gì?”

Lập tức huyền não kinh thiên động địa im bật, mọi người không hện mà đều cùng im lặng, không biết đệ nhất danh sẽ nêu ra yêu cầu gì đây, thật đúng là làm cho người ta tò mò.

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc, tròng Xuất Trần đang ngồi ở dưới đài, Xuất Trần tựa lưng vào ghế, cười nhìn nàng, một bên Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở đều nhìn chăm chú vào nàng, một ánh mắt tràn ngập ý cười xấu xa, một đôi mắt lại âm trầm không nhìn ra được cảm xúc.

Tề Hồng Ngự thấy Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Xuất Trần, lập tức cười nói: “Người có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu gì, tất cả nam tử ở dưới kia cũng đều sẽ thỏa mãn người, bao gồm cả Dật Bắc Vương Gia Luật Xuất Trần của chúng ta, lần này hẳn không có tư cách cự tuyệt.” Vừa nói vừa cười ái muội.

Lục Tiểu Thanh ha ha nở nụ cười xán lạn: “Ta không có yêu cầu gì.”

Lời này vừa nói ra, người chung quanh đều ồn ào kêu gào, phần lớn vừa thất vọng vừa khó hiểu, có thể đưa ra yêu cầu với Dật Bắc Vương, đó chính là ước mơ của biết bao nhiêu người, Lục Tiểu Thanh này lại trực tiếp buông tha, rất không biết tốt xấu, rất không biết tốt xấu, người nếu không cần cũng nên đem tặng lại cho ta a..., chuẩn bị mà nhận sự trừng phạt của trời đi, thật sự là thiên lý không tha mà ... =))

Tề Hồng Ngự ngẩn người, sau hỏi: “Không có yêu cầu gì sao? Chẳng lẽ người không có ý tưởng gì với Xuất Trần sao?” Lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện, tại trước mặt nhiều người như vậy thật sự là không nên nói như thế, sẽ làm tổn hại tôn nghiêm của một Vương Hậu.

“Ồ, yêu cầu của ta sẽ lên tìm hắc đòi.” Lục Tiểu Thanh sờ sờ mũi, Vương Hậu này thực sự là quyết đoán, cái gì cũng dám hỏi.

Tề Hồng Ngự làm như đã hiểu, nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, cao giọng cười nói: “Đã có yêu cầu thì liền đề xuất ra, chỉ cần người nói, Đại Vương cùng ta sẽ làm chủ cho người, tất nhiên sẽ không để cho hắc cự tuyệt.” có lẽ Lục Tiểu Thanh này sợ bị Xuất Trần cự tuyệt, cho nên ngượng ngùng ở ngay trước mặt đưa ra yêu cầu.

Gia Luật Giá Huyền cười ha ha nói: “Nói rất đúng, Tiểu Thanh, người chỉ cần đề xuất, bốn vương sẽ làm chủ cho người.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi không biết nói gì, nhìn thoáng qua Xuất Trần, Xuất Trần vẻ mặt buồn cười nhìn nàng, cư nhiên lại còn ném cho nàng một cái nháy mắt, thật sự là chọc cho người ta tức hộc máu mà, đưa mắt nhìn khắp mọi nơi một lượt, thấy Gia Luật Giá Huyền vẻ mặt ủng hộ nhìn nàng, quan viên lớn nhỏ ở phía sau hẳn đều thập phần hứng thú nhìn mình, Lục Tiểu Thanh lập tức than thầm, quả thật là bây giờ mới biết cảm giác trúng thưởng lại không muốn nhận thưởng là như thế nào, cư nhiên lại phiền toái như vậy.

Trong lúc đang suy nghĩ, chợt thấy một cặp mắt âm trầm đang nhìn về phía bên này, Lục Tiểu Thanh liếc mắt thấy đúng là Gia Luật Cuồng Sở, lập tức trong mắt sáng ngời, hiện tại đã có yêu cầu.

Trùng lại Gia Luật Cuồng Sở, Lục Tiểu Thanh khoe miệng nhếch lên một nụ cười mê người, làm động tác hoa lan chỉ, chỉ vào Gia Luật Cuồng Sở nói: “Ta đây yêu cầu chính là, muốn hắc cho ta một vạn lượng hoàng kim.”

Tĩnh lặng, vô cùng tĩnh lặng, cả sân thi đấu to như vậy chỉ truyền đến tiếng lửa cháy phập phùng, thanh âm của mọi người giống như đã bị tước đoạt hết, trợn mắt há hốc mồm nói không ra lời, Lục Tiểu Thanh đứng ở trên đài cao vẻ mặt đắc ý, tính toán: “Hắc hắc, quân tử báo thù mười năm không muộn, một chương kia của người ta vẫn mãi ghi nhớ ở trong lòng, lần này không làm người xuất huyết thì ta không phải là Lục Tiểu Thanh, hừ, Lục Tiểu Thanh ta dễ bị ức hiếp lắm hay sao.”

Ở dưới đài, Gia Luật Giá Huyền biến sắc, có chút lo lắng nhìn Xuất Trần liếc mắt một cái, Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh trên mặt đắc ý tươi cười, không khỏi lắc đầu cười khổ, người kia cái gì cũng không biết, cư nhiên cũng dám mở miệng, thật sự là phục nàng rồi.

Trên đài Nhị Vương phi đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo sắc mặt liền khó coi, trùng Lục Tiểu Thanh không nói được một lời, Tề Hồng Ngự nhìn thoáng qua Xuất Trần, lại đưa mắt nhìn Gia Luật Cuồng Sở, đây là tình huống gì vậy, như thế nào mình lại không hiểu một chút gì thế này.

Gia Luật Cuồng Sở lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cũng nhìn lại hắc, nửa ngày trong mắt Gia Luật Cuồng Sở cư nhiên lại lộ ra một chút ý cười, Lục Tiểu Thanh lập tức há hốc mồm, chưa từng thấy qua người nào hai tay phải dâng tiền cho người khác mà lại còn có thể cười vui vẻ như thế, chưa kịp chuyển ánh mắt, đã nghe thấy Gia Luật Cuồng Sở lãnh đạm nói: “Cho.”

Lục Tiểu Thanh nhướng mi, cư nhiên đáp ứng rõ ràng như vậy, sớm biết như vậy đòi nhiều hơn một chút, chẳng lẽ một vạn lượng hoàng kim thật sự là rất ít sao, có thể tùy tiện ột người như thế sao, mặc kệ, dù sao

hắn cho thì mình thu, nếu dám quịt nợ, mình sẽ đi tìm Gia Luật Giá Huyền cùng Tề Hồng Ngự, hai người đó không phải mới vừa rồi có nói nhất định sẽ làm chủ ình hay sao, có chỗ dựa vững chắc tốt như vậy sao có thể không dựa vào đây.

Thấy mọi người đều có chút lảng ngốc, Lục Tiểu Thanh nắm thật chặt áo khoác choàng lông cừu của Xuất Trần, lạnh muốn chết, phải đi tìm Xuất Trần lấy thêm quần áo thôi, không khỏi nói: “Xong chưa? Không còn việc gì thì ta xuống dưới nha.” Vừa nói vừa thấy Tề Hồng Ngự không nói gì, không khỏi túm chặt lấy áo khoác choàng lông cừu, liền nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Xuất Trần.

Đoạt lấy thêm áo khoác lông cừu trên người Xuất Trần, tự đem mình bao kín để lộ ra mỗi cái đầu, sau đó nhìn Xuất Trần khoe miệng cong cong, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Cười cái gì?”

Xuất Trần duỗi tay ra giúp nàng sửa sang lại áo khoác lông cừu cho thật tốt, mỉm cười nói: “Có biết người vừa rồi đã nói cái gì không?”

Lục Tiểu Thanh vừa cởi vòng hoa đỏ tươi ở trên đầu xuống, vừa lắc đầu nói: “Thế nào, ta dọa dẫm bắt hắn đưa cho ta một vạn lượng hoàng kim, hắc hắc, ta rất thông minh đúng không?”

Xuất Trần dở khóc dở cười nói: “Người đấy, thật là chẳng bao giờ làm rõ chuyện gì xong mới làm cả”

Lục Tiểu Thanh không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?” Vừa nói vừa cầm vòng hoa tươi trong tay, thuận tay đội lên đầu Xuất Trần, vừa gật gật đầu nói: “Vẫn là mái tóc bạch kim của người xứng với vòng hoa hồng này hơn”

Mọi người vốn đang khe khẽ thì thầm bàn tán, vừa nhìn thấy động tác đó của Lục Tiểu Thanh, lập tức đều mở to hai mắt, vẻ mặt hưng phấn khó hiểu nhìn chằm chằm vào hai người, Tề Hồng Ngự ở trên đài cao còn đang suy nghĩ phải nói như thế nào để kết thúc buổi lễ, lập tức mỉm cười rạng rỡ, vẻ mặt hứng thú nhìn hai người đang nói chuyện với nhau, nhị Vương phi vốn sắc mặt không được tốt cho lắm, lúc này đây mới cảm thấy tốt hơn một chút, đứng ở bên cạnh Tề Hồng Ngự, mỉm cười nhìn hai người.

Gia Luật Giá Huyền ngồi ở trên đài cao, đầu tiên là do dự, lúc này vừa thấy mới vẻ mặt mới giãn ra được một chút, thần sắc vui vẻ, lại cố nén để không cười ra tiếng, trái lại Gia Luật Cuồng Sở ở bên kia, vốn biểu tình từ trước đến giờ vẫn luôn không tốt, bản mặt vạn năm lạnh lùng, bất quá hiện tại mặt càng lạnh hơn.

Xuất Trần đầu tiên là ngẩn người, sau đó đột nhiên nở nụ cười nói: “Người xác định người muốn đem vòng hoa này đội cho ta?”

Lục Tiểu Thanh một bên vừa bắt tay vào công cuộc xé thịt dê nướng, một bên nói: “Người đội còn đẹp hơn ta, liền cho người đội nó đó.” Vừa nói vừa mắt liếc nhìn Xuất Trần một cái, người lớn lên xinh đẹp đội cái gì cũng đẹp, vòng hoa tươi này đội ở trên đầu Xuất Trần, tóc bạch kim nổi bật dưới những bông hoa hồng đỏ rực, nhìn thế nào cũng thấy quá đẹp.

Xuất Trần lập tức mỉm cười đứng dậy, cũng đồng thời kéo theo Lục Tiểu Thanh đứng lên, Lục Tiểu Thanh khó hiểu nhìn Xuất Trần, Xuất Trần kéo tay Lục Tiểu Thanh, hai bàn tay đan chéo vào nhau giơ lên cao qua đỉnh đầu, Xuất Trần nhìn mọi người đang nín thở ngưng thần, khoe miệng lộ ra một nụ cười tuyệt diệu thiên hạ, lớn tiếng nói: “Ta có Vương phi rồi.”

Năm chữ này vừa nói ra, giống như một giọt nước làm tràn ly, bắn tung tóe nổi lên ngàn tầng sóng, trong nháy mắt hội trường vốn có vẻ tĩnh lặng, lập tức từng đợt sóng hoan hô vang lên, sóng sau cao hơn sóng trước, một tiếng cao hơn một tiếng, toàn bộ sân cỏ đều sôi trào, người cười, cổ cũng cười, cả những vì sao trên bầu trời cũng tỏa lấp lánh như đang mỉm cười.

“Vương phi, Vương phi.....” đám người phía dưới tự động tự phát bắt đầu vừa múa vừa hát, một bên tiếng hoan hô kinh thiên động, một bên ca hát cười đùa, đã nhiều năm như vậy, Dật Bắc Vương tuyệt mỹ nhất, cao quý nhất, anh tuấn nhất, thanh lịch nhất Mạt Hạt của bọn họ, rốt cục cũng đã tìm được Vương phi của hắn, tuy rằng không biết đã làm tan nát trái tim của biết bao nhiêu thiếu nữ, nhưng là chỉ có nữ tử truyền kỳ trong lịch sử như vậy, mới xứng với Dật Bắc Vương được người Mạt Hạt vô cùng kính yêu này.

Lục Tiểu Thanh đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó lạnh lùng hỏi: “Người có ý gì vậy?”

Xuất Trần cúi đầu thấy vẻ mặt bình thản của Lục Tiểu Thanh, nhưng trong đôi mắt kia lại tản ra sát khí bức người, không khỏi cúi xuống nói vào tai nàng: “Ta cũng sẽ không bắt buộc ngươi, ngươi chỉ cần phối hợp là được, ta tự nhiên sẽ cho ngươi lời giải thích.” Vừa nói vừa nhẹ nhàng hôn nhẹ lên trên trán Lục Tiểu Thanh, bất quá cũng không mang theo cảm xúc ái muội gì, mặc dù là ở trong mắt người ngoài, hành động đó chính là đang biểu thị công khai, bất quá đương sự lại đều không có cảm giác đó.

Lục Tiểu Thanh trông mắt hơi híp lại, Xuất Trần này tuy rằng là người khó hiểu, bất quá hẳn luôn giữ lời, nếu nói không bắt buộc, thì tuyệt đối sẽ không ép buộc, nhưng rốt cuộc lời vừa rồi là có ý gì? Vương phi, mình từ khi nào thì nói qua mình phải làm Vương phi?

Một vòng lại tiếp một vòng chúc mừng, một ly lại tiếp một ly chúc phúc, Lục Tiểu Thanh mặt không biến sắc, ngằm bóp chặt bàn tay đang nắm tay mình của Xuất Trần, bóp đến mức không xanh thì cũng tím, Xuất Trần giống như không có cảm giác, vẫn mỉm cười sáng lạn như cũ.

Không đợi đến khi hội trại đã bị kích động đến điên cuồng ồn ào cùng náo động chấm dứt, Lục Tiểu Thanh liền trực tiếp túm lấy Xuất Trần chuồn gấp, Gia Luật Giá Huyền cười ha ha vẫy tay cho đi, như là một chút cũng không để ý đến việc nhân vật chính của đêm này đã chuồn mất.

Trở lại trong phủ của Xuất Trần, Lục Tiểu Thanh nổi giận dùm dùm hỏi: “Nói, ngươi có ý gì?”

Xuất Trần còn chưa lên tiếng, Khuynh Tường ở bên cạnh vẻ mặt ý cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Không nghĩ tới ngươi cư nhiên lại có hứng thú với Khuynh Nam Vương?”

“Có ý gì? Ta làm sao có thể có hứng thú với hắn được?”

Đối mặt với chất vấn của Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Lam giọng lạnh như băng nói: “Quy tắc của đại hội Cam Đạt, người thắng mặc kệ đưa ra yêu cầu gì đi chăng nữa, chỉ cần đối tượng là nam tử, như vậy chính là đã vừa ý hắn.”

Lục Tiểu Thanh vô cùng ngạc nhiên, Khuynh Tường lạnh lùng nói: “Nữ tử thắng cuộc ở trên đại hội, ngưng công khai nói ra ái mộ trong lòng, chính là ngầm nói rõ tình cảm của mình với đối phương, cho nên chỉ cần đối tượng của yêu cầu là nam tử, như vậy hẳn là do có ý với hắn. Nam tử bị nêu yêu cầu cũng sẽ không từ chối yêu cầu của nàng, bất quá trong tình hình chung, ngày hôm sau, nếu nam tử đó đã có thể tử thì sẽ thú làm thiếp, chưa có thể tử thì thú làm thê.” Vừa nói vừa nhìn vẻ mặt giật mình của Lục Tiểu Thanh.

Khó có thể tin lắc lắc đầu, Lục Tiểu Thanh thì thảo nói: “Ta sao lại không biết điều này? Ta không có nghĩ tới.”

Lục Tiểu Lam lạnh lùng quảng cho nàng một câu: “Ta đã từng nói qua với ngươi.”

Lục Tiểu Thanh sắc mặt cứng ngắc, bĩu môi nói: “Hừ, ta không có nghe thấy, vậy... vậy việc Xuất Trần làm là sao?” Khiếp sợ vì mình đã chủ trương làm vậy, lập tức cũng không còn tức giận, hùng hổ như lúc đầu nữa.

Lục Tiểu Lam thấy Lục Tiểu Thanh nhìn mình, đành phải nói tiếp: “Người thắng cuộc sẽ được đội vòng hoa trên đầu, là đại biểu cho tình yêu thuần khiết nhất, nếu tự tay đem vòng hoa này đội cho nam tử, như vậy ý của nàng đã không còn có nghĩa là vừa ý nữa, mà là người đó chính là người mà mình yêu nhất, không phải hẳn sẽ không lấy chồng.”

Khuynh Tường thấy Lục Tiểu Thanh sắc mặt trắng bệch, còn để thêm một câu: “Rất ít có nữ tử đem vòng hoa trên đầu mình đội cho nam tử, nhiều năm như vậy người chính là người đầu tiên, người nói xem Vương của chúng ta sao có thể cự tuyệt được tâm ý của người đây?”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Hai người ra ngoài trước đi.” Vừa nói vừa vỗ vỗ xuống giường, kéo Tiểu Thanh ngồi xuống.

Thấy Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam đã lui xuống, Lục Tiểu Thanh nhú mày nhìn Xuất Trần nói: “Xuất Trần, ngươi hiểu được ý của ta đúng không, ta chỉ tiện tay mà thôi, cũng không phải.....”

Xuất Trần cười nói: “Ta biết, bất quá nếu ta không tuyên bố, chẳng lẽ ngươi muốn ngày mai chờ Nhị vương huynh của ta mang sinh lễ đến hay sao? Đương nhiên, ngươi nếu nguyện ý, ngày mai ta sẽ đi nói cho Nhị

Vương huynh biết vậy.”

“Nói đùa gì vậy chứ? Cho dù có giết chết ta, ta cũng không gả cho hần, cho dù phải làm tiểu thiếp, cũng không tới phiên hần.” Lục Tiểu Thanh về mặt không dám linh giáo, nhìn Xuất Trần đang đùa nàng.

Xuất Trần ha ha cười nói: “Ta tự nhiên là biết điều đó, biểu tình của người đã sớm bán đứng suy nghĩ của người rồi.”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu khoanh chân ngồi ở bên cạnh Xuất Trần: “Nhưng là Vương phi này thì phải làm sao bây giờ? Ta cũng không muốn làm, hơn nữa người lại công bố ở trước mặt dân chúng như vậy, về sau người phải làm sao bây giờ?”

Xuất Trần xoa xoa đầu Lục Tiểu Thanh, mỉm cười nói: “Còn biết suy nghĩ cho ta, không uổng ta đã không nhìn lầm người, cũng chỉ là tuyên bố thôi mà, ta cũng đâu có nói là khi nào thì thú Vương phi đâu, người cứ gánh vác danh hiệu Vương Phi này đi rêu rao khắp nơi, ở Mạt Hạt này sẽ không có người dám đụng tới người, ngay cả Nhị Vương huynh của ta cũng phải để cho người vài phần mặt mũi.”

Lục Tiểu Thanh nháy mắt mấy cái nói: “Lại làm cho ta phải hy sinh thanh danh, may là ta cũng không chú trọng mấy chuyện này cho lắm, bằng không ta sẽ không tha cho người, bất quá Xuất Trần, người vì sao lại muốn để cho ta gánh vác danh hiệu Vương phi này vậy, ta nghĩ cho dù tên Khuynh Nam Vương kia là một nhân vật quan trọng, nhưng chỉ cần người không cho, hần khẳng định cũng không có cách nào lấy được ta, vì sao phải làm như vậy?”

Xuất Trần khoe miệng cong cong vẽ lên một nụ cười mỉm: “Cân nào cần phải nhanh nhậy, người không phải là muốn thanh danh lan truyền lớn, muốn đem tên của người truyền khắp toàn bộ Mạt Hạt sao? Ta bất quá là chỉ là trợ giúp người một tay mà thôi, ở Mạt Hạt không có tin gì truyền nhanh hơn tin tức về Dật Bắc Vương, cũng chỉ có tin tức này mới có thể làm cho những nước lân cận chú ý.”

Lục Tiểu Thanh cả người chấn động, bình tĩnh nhìn Xuất Trần, thấy Xuất Trần vẫn mỉm cười như cũ, nụ cười kia xinh đẹp, nhưng cũng sâu không lường được, nửa ngày Lục Tiểu Thanh cũng đột nhiên nở nụ cười, kéo một chùm tóc bạch kim của Xuất Trần qua, ở trong tay chơi đùa nói: “Xuất Trần, không có cái gì có thể qua được mắt người, người thật sự là quá thông minh, thông minh làm cho người ta vừa ghen tị vừa hâm mộ.”

Xuất Trần tựa vào đầu giường nhìn Lục Tiểu Thanh không nói gì, Lục Tiểu Thanh chậm rãi hỏi: “Xuất Trần, làm sao nhìn ra được? Ta làm người thất bại như vậy sao?”

Xuất Trần duỗi tay ra đem Lục Tiểu Thanh kéo gần một chút, cũng cầm lấy mái tóc của nàng vuốt ve: “Người bình thường không có khả năng có dạ minh châu quý giá như vậy, ngày đó người lấy ra chuỗi vòng dạ minh châu cũng chính là đã nói lên người có giá trị bất phàm, cách nói năng của người ở trên đại điện, trôi chảy đọc một bài thơ dài, chỉ cần nghe cũng đủ biết người quảng bác như thế nào, tất cả những điều đó đủ để chứng minh người không phải là một người bình thường, đột nhiên xuất hiện một tài nữ như vậy, người nói ta có thể không chú ý sao?”

Lục Tiểu Thanh nhướng mi im lặng chờ Xuất Trần nói tiếp, Xuất Trần chậm rãi nói: “Ta đã tra qua người mang người đến Vương phủ của Nhị Vương huynh, bọn họ nói người được bọn họ cứu được ở trên thảo nguyên Mạt Hạt, ta nghĩ hần là do người đã chọc vào người nào đó, cho nên bọn họ mới đem người trực xuất.”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu ca ngạo nói: “Xuất Trần, người thật sự là rất lợi hại.”

Xuất Trần nhìn về mặt sùng bái của Lục Tiểu Thanh hỏi: “Không trách ta điều tra chi tiết người sao?”

Lục Tiểu Thanh tùy ý nói: “Ta cũng không nghĩ giấu diếm người, ánh mắt đầu tiên ta thấy người, ta vốn không có tính gặt người, ta chẳng qua là ngại mở miệng nhờ người hỗ trợ mà thôi.”

Xuất Trần vuốt vuốt tóc dài trong tay, hiếm khi lại nghiêm mặt nhìn Lục Tiểu Thanh như lúc này: “Ta biết, ánh mắt của người không lừa được người, nếu không phải nhìn thấy đôi mắt thẳng thắn đó, ta cũng sẽ không đem người mang về phủ của mình, lại càng sẽ không cùng người hồ nháo như vậy.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Ánh mắt của ta thẳng thắn sao? Ta như thế nào lại không biết nhỉ?”

Xuất Trần cũng khẽ cười nói: “Đối với ta là thắng thắn, đối với người khác có thể là giả hoạt, xem ra ta còn thật sự rất tín nhiệm người, người đã tín nhiệm ta như thế, ta tự nhiên cũng không thể cô phụ sự tín nhiệm của người, người nói đúng không?”

Lục Tiểu Thanh nhìn Xuất Trần cười tự tin, lên tiếng hỏi: “Người khẳng định sẽ có người nghe thấy tin tức này tới tìm ta chứ?”

Xuất Trần kéo Lục Tiểu Thanh qua, làm cho nàng tựa vào đầu gối mình: “Không xác định được, bất quá người muốn đạt được danh đệ nhất ở đại hội Cam Đạt, không phải là muốn đi đường này sao? Lợi dụng lời dân truyền đạt tin tức, ý tưởng của người quả không tồi.”

Lục Tiểu Thanh tựa vào trên đầu gối Xuất Trần, thở dài nói: “Xuất Trần, là do lần đó ta mặc trang phục Đại Đường nên người mới đoán ra được, đúng không? Người chẳng lẽ không muốn để cho ta nghĩ rằng mưu kế của mình đúng là thiên hạ vô song, nên mới hất cho ta một gáo nước lạnh như thế?”

Xuất Trần cười khê: “Tiểu Thanh, người vì ai mà mặc một thân hồng y vậy?”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần trực tiếp chuyển đề tài, cũng liền theo kịp nói: “Mặc vì một người ta tin tưởng.”

Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Hồng y như lửa, lửa ban diễm, Tiểu Thanh, người là đang đợi người tên Diễm đến tìm người sao?”

Lục Tiểu Thanh kinh ngạc đến thất thần, nhìn vẻ mặt tự nhiên của Xuất Trần, nửa ngày lấy lại bình tĩnh nói: “Người từ nơi nào biết được? Ta không tin là người đoán.”

Xuất Trần mỉm cười từ bên cạnh lấy ra một tấm kim bài, duỗi tay đưa cho Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh tiếp nhận vừa nhìn, đúng là kim bài mà Vô Diễm inh ngày ấy, Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh sắc mặt thay đổi mấy lần, mỉm cười vỗ vỗ đầu nàng: “Không phải là ta sai người lấy, là người không cẩn thận đánh rơi, Khuyên Tường nhất định được mang tới đây.”

Lục Tiểu Thanh nghe Xuất Trần nói như vậy, sắc mặt lập tức liền giãn ra, cũng đúng, ngày thường mình luôn mang theo nó bên người, nghĩ lại tối hôm nay đúng là rất vội vàng, vì thế cười tủm tỉm nói: “Ta chỉ biết Xuất Trần nhà ta không phải là người như thế.”

Xuất Trần bật cười nói: “Cái gì nhà người, cẩn thận về sau ta thật sự sẽ chiếm tiện nghi của người đó.” Thấy Lục Tiểu Thanh cười hớ hớ nhìn mình, Xuất Trần không khỏi nâng tay gõ lên đầu Lục Tiểu Thanh một cái: “Nên có tâm phòng bị người, người đó, một khi người đã tin tưởng một người, liền tin tưởng triệt để, một khi không tin liền tuyệt không tin tưởng, người đó, nói người thế nào mới tốt đây?”

Dừng một chút lại nói tiếp: “Trên tấm kim bài này có khắc ba chữ Kinh Quận Vương, nếu ta nhớ không lầm thì hần tên là Lý Vô Diễm đúng không? Nghe nói trong hoàng thất Đại Đường, khó mà có được nhân tài đồng trang lứa với hần, người như vậy ta cũng rất muốn trông thấy.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Có phải là nhân tài hay không ta không biết, bất quá, Vô Diễm nếu biết ta ở trong này, huynh ấy nhất định sẽ nghĩ biện pháp tới tìm ta.”

Xuất Trần một nhướn mi hỏi: “Khẳng định như vậy sao?”

Lục Tiểu Thanh hiếm khi mới nhìn thấy Xuất Trần lộ ra thần thái như vậy, không khỏi cười tít mắt nịnh nọt: “Xuất Trần, lớn lên xinh đẹp thật là tội lỗi, xem ta nước miếng chảy ròng ròng rồi đây này.” Làm bộ xoa xoa nước miếng lại nói: “Khẳng định, ta có ba người bạn tốt, bọn họ nếu biết ta ở trong này nhất định sẽ tìm đến.”

Xuất Trần trong tay dùng sức một chút, cầm lấy tóc của Lục Tiểu Thanh kéo lại gần, mỉm cười chống lại hai mắt bất mãn của Lục Tiểu Thanh: “Ta chẳng lẽ không được tính là một sao?”

Lục Tiểu Thanh một bên kéo lại mớ tóc của mình ở trong tay Xuất Trần, một bên gật đầu nói: “Tính, ở Mặt Hạt người chính là bằng hữu của ta, người xem không phải là ta đã là phi tử gì đó của người sao? Còn so đo này nọ, Xuất Trần nhà ta thật là keo kiệt.”

Xuất Trần nở nụ cười như có như không nhìn Lục Tiểu Thanh lắc đầu mình chiếm tiện nghi của nàng, nửa ngày đột nhiên hỏi: “Tiểu Thanh, nếu ta là lợi dụng người, người sẽ thế nào?”

Lục Tiểu Thanh nhìn cũng không thèm nhìn nói: “Thu phí lợi dụng.”

Xuất Trần bỗng nhiên không còn biết nói gì hơn được nữa: “Trừ bỏ tiền ra người vốn không có ý tưởng gì khác sao? Người nói xem ta nói người là người qua loa đại khái tốt hơn? Hay là nói người căn bản là đứa ngốc thì tốt hơn?”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe nói nàng là đứa ngốc lập tức ngẩng đầu trừng Xuất Trần: “Người mới ngốc, người muốn lợi dụng ta, tự nhiên là ta có cái để mà cho người lợi dụng, ta tin tưởng ở Mật Hạt ta còn thực tìm không thấy mình có chỗ tốt nào để cho người ta lợi dụng, người tám chín phần mười là nhìn ra ta có quen biết với hoàng thất Đại Đường, cái người gọi là lợi dụng khẳng định chính là, muốn thông qua ta cùng Đại Đường liên lạc, tuy rằng ta không biết người có ý định gì, bất quá, dưới tình hình chung, chỉ cần không ảnh hưởng đến tính mạng của ta, ta mới mặc kệ người muốn lợi dụng ta thì cứ làm, nhưng là cuối cùng có chỗ nào tốt, người nhất định phải nhớ rõ chia cho ta một chút.”

Xuất Trần cùng Lục Tiểu Thanh nhìn nhau vài giây, Xuất Trần đột nhiên cười ha ha, nửa ngày thu lại tươi cười, nghiêm mặt néo hai má Lục Tiểu Thanh lắc qua lắc lại: “Người thật sự là làm cho ta phải nhìn người với cặp mắt khác xưa, ta không biết người còn có thể gây cho ta kinh hỉ gì nữa đây, ta thực sự có chút luyến tiếc người sẽ có một ngày rời khỏi đây.”

Lục Tiểu Thanh gạt tay Xuất Trần: “Vậy người theo ta đến Đại Đường, nơi đó non nước hữu tình, thời tiết lại rất tốt, nơi đó tốt hơn rất nhiều so với Mật Hạt lạnh chết người, lại có vẻ hoang vắng này.”

Xuất Trần bật cười nói: “Người không hiểu đâu.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Xuất Trần nói: “Lại nói lạc đề rồi, nói thử xem người muốn lợi dụng ta như thế nào? Để ta biết đường mà tính giá cả.”

Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh tuyệt không để ý, nói: “Toàn bộ Mật Hạt tuy rằng cường thịnh, bao lâu nay đều cùng Lưu Ly quốc, nước Cao Ly thông thương, nhưng là ưu thế về địa lý lại không bằng Đại Đường, thảo nguyên chiếm đa số, thời tiết khô hanh, sản vật cũng không phong phú, mà bởi vì chúng ta cách Đại Đường một thảo nguyên rộng lớn, ở đó có rất nhiều bầy sói cùng thú hoang, cho nên buôn bán qua lại thật sự trở thành một vấn đề nan giải, có rất ít thương nhân nguyện ý tiêu tốn mấy tháng thời gian, cùng sinh mạng của mình để đi tới đi lui một chuyến, thành thực mà nói tuy rằng thành Lăng Tiêu của chúng ta rất phồn hoa, nhưng là những nơi khác trên đất Mật Hạt cũng rất cần cỗi.”

Nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang suy tư, Xuất Trần nói tiếp: “Ta giúp người truyền tin tức đi một cách nhanh nhất, chính là muốn cùng làm ăn với hoàng thất Đại Đường, nếu bọn họ thật sự sẽ tìm đến người, ta thật sự đã nhất định được bảo bối rồi.”

Lục Tiểu Thanh tiếp lấy câu chuyện: “Xuất Trần, chỉ với một buổi tối đã người hiểu rõ tất cả, đồng thời cũng nghĩ ra được kế này, thật sự là không đơn giản. Bất quá người cũng không cần bộ đồ ta như vậy, ta biết lúc người nói ra phong ta làm phi tử lẳng nhẳng gì đó, chính là do người muốn giúp ta, bên cạnh đó cũng là do người nghĩ nếu thuận tiện có thể kiếm được chút tiền bù, như vậy sẽ càng tốt hơn, phải không? Đúng là người giỏi hoạt.”

75. Chương 105

Chương 105: Thật tình

Xuất Trần thu lại tươi cười như có như không vẫn luôn thường trực ở bên môi, nhìn Lục Tiểu Thanh sắc mặt bình thản mà nho nhã, biểu tình mang theo một chút bình thản mà một người bình thường nên có, Lục Tiểu Thanh vươn tay vỗ vỗ hai má Xuất Trần, gật gật đầu nói: “Vốn nên phải có biểu tình như vậy

mới phải, người chẳng lẽ không biết khoe miệng người lúc nào cũng thường trực nụ cười, nhìn rất là dối trá hay sao.”

Xuất Trần nhíu mày nói: “Người là người đầu tiên nói với ta như vậy, bất quá nghe cũng rất vừa ý.” Vừa nói vừa chậm rãi nở nụ cười, không giống nụ cười ôn hòa, tuy rằng xinh đẹp nhưng không có linh hồn, khi cười ở chỗ sâu trong đôi mắt lóe ra mưu kế như ngày thường nữa, nụ cười hiện tại đã không còn kinh thế tuyệt diễm của trước kia, nhưng lại là nụ cười chân thành mang theo sự vui sướng ở trong lòng, ôn nhu như vậy, đàng hoàng như vậy, cao ngạo như vậy.

Lục Tiểu Thanh nhéo nhéo hai má Xuất Trần, cười nói: “Xuất Trần, người giống như một con Báo vậy, ngày thường thu lại bộ móng vuốt của mình, lộ vẻ hòa nhã, biếng nhác, mềm mại mà đáng yêu, nhưng nụ cười vừa rồi của người mới làm cho ta biết được, con Báo này mang trong mình dòng máu cao ngạo cùng sắc bén, luôn tự mình là thanh cao.”

Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh cũng đang tươi cười, nhưng là trong đôi mắt kia lóe lên tia sáng ngời không cần che giấu, Xuất Trần chậm rãi nở nụ cười, cười như nụ hoa nở nơi địa ngục, một nụ cười diễm tuyệt thiên hạ, làm điên đảo chúng sinh, giống như một nụ hoa tinh khiết nhất nở ở nơi tàn ác nhất, kéo tay Lục Tiểu Thanh, Xuất Trần khẽ hôn nhẹ lên mu bàn tay nàng, nhẹ giọng nói: “Người chính là người đầu tiên nhìn ra ta là người luôn tự mình là thanh cao đó.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thấy quanh người Xuất Trần chậm rãi toát ra sự mệt mỏi, cao ngạo, cô đơn, cười tủm tỉm nói: “Uyên thâm quá ít người hiểu, người tài thì luôn bị đổ kị, đây là định luật vĩnh viễn không thay đổi, giống kiểu người thiên hạ vô song như người vậy, không thể không cô độc, bất quá, người có lý tưởng theo đuổi của người, người có nghĩa vụ của người, cho nên mới bị trói buộc ở bên trong triều đình, không thể buông tay được mà cũng không muốn buông tay.”

Xuất Trần thu lại hơi thở cô đơn quanh thân, nhẹ nhàng ôm lấy Lục Tiểu Thanh, cầm đặt ở trên bả vai nàng: “Tiểu Thanh, ta hiện tại đối ý rồi, người vẫn là ở lại bên cạnh ta là tốt nhất.”

Lục Tiểu Thanh lập tức híp mắt, đẩy Xuất Trần ra, hung tợn nói: “Xuất Trần, người dám đối ý?”

Xuất Trần mỉm cười dí nhẹ lên trán Lục Tiểu Thanh: “Ta không phải đối ý, ta chỉ là nói cho người, người cũng là dạng người như ta, chân chính trong nội tâm vô cùng cô tịch.”

Lục Tiểu Thanh không chấn động giống như trong dự đoán của Xuất Trần, mà là khẽ mỉm cười: “Ta đang thử cố gắng phá tan sự cô tịch đó, chỉ cần rộng mở trái tim, sẽ không còn cô độc nữa.”

Xuất Trần nhẹ giọng nói: “Phải không?”

Lục Tiểu Thanh gật đầu thật mạnh nói: “Đúng vậy, Xuất Trần, không cần bởi vì ông trời trao cho người dung mạo tuyệt thế, tài hoa kinh thế tuyệt diễm, thân phận cao quý như thế, mà tự mình vây khốn chính mình, con người sống cả đời không cần phải vì người khác mà sống, sống như vậy quá mệt mỏi.”

Xuất Trần kinh ngạc nhìn vẻ mặt chân thành của Lục Tiểu Thanh hỏi: “Người có thể hiểu rõ như vậy sao?”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười vỗ vỗ bả vai Xuất Trần: “Vừa rồi khi người nói muốn từ ta tìm được người cộng tác làm ăn, ta chỉ biết Mạt Hạt này vô cùng quan trọng đối với người, trong lòng người lúc nào cũng luôn nghĩ đến lợi ích của Mạt Hạt, lợi ích của dân chúng, nếu không sẽ không ở trong nháy mắt nghĩ ra được diệu kế như thế đâu, ta nghĩ người là phản ứng theo thói quen, lo lắng theo thói quen, điều đó đã nói rõ một vấn đề, người đã quên mất chính mình.”

Nhìn thoáng qua Xuất Trần sắc mặt không chút thay đổi, Lục Tiểu Thanh nói tiếp: “Xuất Trần, có một dung nhan tuyệt thế như vậy, ta nghĩ người nhất định rất là mệt mỏi, đúng không?”

Xuất Trần hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Lục Tiểu Thanh, một lát sau nói: “Chúng ta như thế này có được tính là chân thành không?”

“Tính.”

Thấy Lục Tiểu Thanh không chút nghĩ ngợi gật đầu, Xuất Trần cười khẽ ôm lấy nàng nói: “Từ lúc ta có trí nhớ đến giờ, ta chỉ biết mình có gương mặt không giống với người bình thường, có vô số người dùng ánh mắt khác thường nhìn ta, cũng có vô số người nói ta là yêu nghiệt, phụ vương, mẫu hậu cũng không vui,

bởi vì nam tử của vương thất Mạt Hạt, phải là người bư hân dũng cảm, mà không phải yêu nghiệt nhu nhược. Khuôn mặt này mang lại cho ta không phải là niềm vinh quang cùng ca ngợi, mà là vô số khinh bỉ.”

Lục Tiểu Thanh không phải sinh ra ở thế giới này, nhưng nàng có thể tưởng tượng ra được người sinh ra trong vương thất không được cha mẹ chấp nhận, sẽ nhận được đãi ngộ như thế nào, trong đó lại bao nhiêu hỗn loạn chưa xốt ra sao. Tuy rằng giọng điệu của Xuất Trần rất bình thản, giống như là đang kể lại cảnh ngộ của người khác vậy, nhưng dùng ngón chân cũng nghĩ ra được là ở giữa nhất định là rất gian khổ.

Xuất Trần chậm rãi nói: “Sau khi lớn lên, khuôn mặt này tuy rằng càng ngày càng vừa mắt, không có bất luận kẻ nào có thể ức hiếp ta, cũng không có bất luận kẻ nào dám không nhìn ta, khi ta dẫn binh mở rộng lãnh thổ cho Mạt Hạt, ta nhìn thấy ánh mắt bọn họ nhìn ta, không còn chán ghét, không còn khinh bỉ, cũng không phải là ánh mắt dâm loạn, mà là ánh mắt như đang nhìn một vị thần vậy, một vị thần không gì là không làm được. Cũng từ một khắc đó, đời này ta không thể trở thành một người bình thường được nữa, ta ở Mạt Hạt chỉ có thể là một vị thần, một vị thượng thần cao cao tại thượng.”

Lục Tiểu Thanh nói tiếp: “Cho nên người liên sấm tốt vai nhân vật này, luôn luôn nghĩ cho Mạt Hạt, tất cả mọi chuyện người làm đều xuất phát từ Mạt Hạt, Xuất Trần, ta phải nói người như thế nào mới tốt đây, những việc này không hoàn toàn thuộc về trách nhiệm của người, người muốn làm tất cả mọi chuyện như thế, vậy giữ lại Gia Luật Giá Huyền để làm gì? Công cao hơn chủ sẽ có hậu quả như thế nào, người đừng nói là người không nghĩ đến nha?”

Xuất Trần gác cằm lên bả vai Lục Tiểu Thanh, mỉm cười nói: “Đại ca sẽ không như thế, bởi vì đại ca sẽ không bị vấn đề đó quấy nhiễu lâu nữa.”

Lục Tiểu Thanh hơi hơi nghiêng đầu hỏi: “Có ý gì?”

“Thời điểm người nên biết, ta tự nhiên sẽ nói cho người.” Xuất Trần thanh âm bình thản, ngữ điệu cũng không có phập phồng.

Hai người trầm mặc nửa ngày, Xuất Trần đột nhiên nói: “Tiểu Thanh, biết không, chỉ có ánh mắt của người khi nhìn ta, không có sùng bái mù quáng, cũng không có ái mộ cuồng nhiệt, ánh mắt của người tựa như đang nhìn một người bình thường vậy, một người bình thường không thể bình thường hơn được nữa, ánh mắt này không biết là ta đã phải cầu trong bao năm để được nhìn thấy.”

Lục Tiểu Thanh kinh ngạc nói: “Ta rõ ràng ái mộ như vậy, chẳng lẽ người không thấy sao?”

Xuất Trần buồn cười gõ lên đầu nàng một cái: “Đừng giả bộ nữa, trừ bỏ đầu tiên là kinh ngạc ra, người chừng nào thì có ánh mắt ái mộ chứ, bất quá, đây chính là mong ước của ta.”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười xán lạn: “Xem ra ta làm người thật sự không thành công, Xuất Trần, nếu người gặp được ba vị bằng hữu kia của ta, biểu tình của bọn họ phần lớn cũng giống như ta, không có chán ghét, không có sùng bái, có chăng chính là thưởng thức mà thôi, khả năng về bên ngoài sẽ tỏ ra chán ghét, bởi vì một nam nhân lớn lên xinh đẹp như vậy làm cho trời ghen ghét người đố kỵ, thật đúng là lý do để cho nam nhân bọn họ chán ghét.”

Xuất Trần khẽ cười nói: “Nghe người nói như vậy, ta rất mong nhanh được nhìn thấy bọn họ, có thể cùng người làm bằng hữu, chắc chắn cũng không phải là loại người bình thường.”

Lục Tiểu Thanh nghe Xuất Trần nhấn mạnh ba chữ người bình thường, lập tức cả giận nói: “Xuất Trần, người có ý gì?”

Xuất Trần đẩy mặt Lục Tiểu Thanh quay lên, hướng về phía trước, vẫn chống cằm lên bả vai nàng, cười nói: “Bởi vì người không bình thường, cho nên bọn họ cũng không bình thường.”

Lục Tiểu Thanh lập tức đầu đầy hắc tuyến, nói: “Đừng quên cũng có người đó.”

“Ta chưa từng nói qua ta bình thường.” Xuất Trần nghiêm trang đáp lại.

Lục Tiểu Thanh liếc mắt, vừa rồi còn nói về đề tài vô cùng trầm trọng, như thế nào chỉ trong chớp mắt đã nói đến vấn đề này rồi, Xuất Trần này thay đổi cảm xúc cũng thật là nhanh, mắt ngọc chuyển động lập tức ha ha cười nói: “Người là thần a, làm sao có thể là người bình thường được.”

Xuất Trần càng tựa cằm mạnh hơn lên trên bả vai Lục Tiểu Thanh, trong giọng nói mang theo chút mệt mỏi: “Tiểu Thanh.”

Lục Tiểu Thanh chậm rãi xoay người lại, vẻ mặt đau lòng cùng không đành lòng, hai tay duỗi ra ôm lấy cổ Xuất Trần, âm thầm nói: “Xuất Trần, người yên tâm, người còn có ta, ta về sau sẽ không để cho người cô đơn nữa.”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh thay đổi thái độ nhanh như chớp, không khỏi ngẩn ngơ, sau đột nhiên nở nụ cười nói: “Người cư nhiên đã nhìn ra.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu, vẻ mặt tan nát cõi lòng nhìn Xuất Trần nói: “Trần trần! Người nói gì vậy?”

Xuất Trần vẻ mặt ý cười nhìn Lục Tiểu Thanh, cảm giác bắt đầu mệt mỏi, nhu nhược, cô tịch đều biến mất không còn bóng dáng, vỗ vỗ má Lục Tiểu Thanh nói: “Đừng giả bộ nữa, cư nhiên có thể làm đối thủ với ta, Tiểu Thanh, ta thật sự là đã không nhìn lầm người.”

Chỉ nghe Lục Tiểu Thanh hừ lạnh một tiếng, tự mình ngồi lại cho đằng hoàng xong, liền kéo kéo tóc Xuất Trần, nói: “Muốn gạt ta, không có cửa đâu.”

Xuất Trần để mặc cho Lục Tiểu Thanh kéo tóc của mình, ung dung mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh hỏi: “Vì sao biết ta là cố ý tỏ ra yếu ớt?”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc Xuất Trần một cái: “Sinh ra ở trong gia đình đế vương phải có giác ngộ của bậc đế vương, người có năng lực mới có thể ngồi ở trên địa vị cao, không chỗ nào là không phải giẫm đạp lên xương cốt mà qua, điểm ấy không đáng lấy ra để tranh thủ đồng tình, ta cũng không phải là người có trái tim đồng tình như vậy, Dật Bắc Vương có địa vị cao như vậy ở Mạt Hạt, có tài năng quyết định thắng bại ở vạn dặm bên ngoài như vậy, làm sao có thể ở trước mặt mọi người thể hiện một mặt yếu ớt như vậy được chứ, với quan hệ hiện tại của chúng ta, bộ mặt đó sao có thể lừa được ta, cho nên, phương pháp người vừa dùng thất bại rồi.”

Xuất Trần cười ha ha nói: “Khá lắm, đúng là kẻ vô tâm, cư nhiên cứng mềm không ăn, xem ra ta vẫn chưa nhìn thấu con người người.”

Lục Tiểu Thanh nhướn mi nhìn Xuất Trần, Xuất Trần cười nói: “Tiểu Thanh, bằng hữu của ta chính là đối thủ của ta, chỉ có thể là người ngang sức ngang tài với ta, ta mới thừa nhận hẳn là bằng hữu của ta, mới đáng giá để cho ta tôn trọng, có thể không bị ta mê hoặc, như vậy người mới đủ tư cách từ giờ phút này được ta để ở trong lòng, mà không còn là người để cho ta chơi đùa như trước nữa.”

Lục Tiểu Thanh hừ hai tiếng nói: “Nói nhiều như vậy, hóa ra là người muốn thử ta có đủ tư cách trở thành bằng hữu của người hay không, xem ra ta đã không có đánh giá cao bản thân mình rồi.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Ta biết người không đánh giá cao chính người, cho nên người chưa từng yên tâm về ta, chỉ đem ta làm chỗ chống lưng cho người, làm chủ nợ của người, làm người không thể không nịnh bợ, để cho người sau này có thể thuận lợi rời đi, chính là cho tới bây giờ cũng không phải là làm bằng hữu, hiện tại hãy để trong lòng người lưu lại một chỗ cho ta, tâm lý của ta lưu lại một chỗ cho người, được không?”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Xuất Trần, đột nhiên áp chặt hai tay ôm lấy má Xuất Trần nói: “Vậy người thích ta thì phải làm sao bây giờ?”

Xuất Trần ha ha cười nói: “Vậy người thích ta thì phải làm sao bây giờ?”

Lục Tiểu Thanh rất trực tiếp gật gật đầu nói: “Ta rất là thích người a..., lớn lên xinh đẹp như vậy, đối xử với ta cũng rất tốt, muốn không thích người quả là rất khó.”

Xuất Trần bỗng nhiên cười to, nói: “Đây là cái người gọi là thích sao? Như vậy ta cũng rất thích người, ít nhất người thú vị hơn rất nhiều so với những người khác.” Thấy nói đến thú vị Lục Tiểu Thanh lập tức trừng mắt, Xuất Trần không khỏi cười nói: “Từ giờ khắc này trở đi, ta sẽ là người mà người tin tưởng nhất, người cũng sẽ là người mà ta tin tưởng nhất.” chỉ với ba chữ tin tưởng nhất, tuy rằng ngắn gọn nhưng lại thuộc vào phạm vi không phải bằng hữu của hẳn, không phải tình nhân, cũng không phải người yêu có thể so sánh được, định nghĩa rất mơ hồ, nhưng là ý nghĩa cũng không bình thường.

Lục Tiểu Thanh nhìn Xuất Trần khẽ gật đầu nói: “Lời của người ta tin tưởng.”

Xuất Trần mỉm cười kéo Lục Tiểu Thanh qua, tựa vào vai hắn nói: “Ta cũng tin tưởng người.”

“Cho nên, trước tiên người nên trả lại một vạn lượng bạc cùng viên kim cương kia cho ta.”

Xuất Trần tức giận nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Người không thể nói cái khác được hay sao?”

Lục Tiểu Thanh rất ủy khuất nhìn Xuất Trần nói: “Người không phải đã nói nếu ta thắng sẽ trả lại cho ta hay sao? Ta hiện tại đã thắng rồi, người không thể cướp đồ đạc của ta như thế được, không thể cướp thê tử của bằng hữu, viên kim cương đó chính là thê tử của ta, cho nên người không thể đùa giỡn, trả lại cho ta đi.”

Xuất Trần tà khí cười nói: “Người nói thử xem?”

Lục Tiểu Thanh oán hận trừng Xuất Trần, uy hiếp nói: “Người nếu không trả cho ta, ta chờ bọn Vô Diễm đến đây, không cho người cùng bọn họ làm giao dịch, ta mặc kệ phần vinh cùng hưng thịnh của Mạt Hạt, sẽ không cho người cùng bọn Vô Diễm thông thương.” Nhìn Xuất Trần dần dần ở trước mặt mình lộ ra biểu hiện chân thật, Lục Tiểu Thanh không khỏi ai oán, ngày thường đã là một lão hồ ly, hiện tại chân thật nhìn hắn lại càng giống một lão hồ ly đặc biệt giao hoạt.

Xuất Trần nhướng mi nói: “Người biết ta muốn cùng Đại Đường thông thương sao?”

Lục Tiểu Thanh đắc ý nói: “Dùng ngón chân cũng đoán được, mậu dịch giao thương giữa Mạt Hạt cùng Đại Đường hiện tại chỉ là do một ít thương nhân tự động tự phát, nhưng là mua bán kiểu này, thật sự là không thể mang lại nhiều chỗ tốt cho Mạt Hạt được, cũng căn bản không thể giải quyết được tình trạng cần cỗi ở những địa phương khác trên đất Mạt Hạt, nếu muốn cải thiện vấn đề này, rất cần thiết phải cùng Đại Đường thông thương, nhưng lại không thể là cùng thương nhân bình thường mua bán, ắt phải khai phá con đường thông thương với quy mô lớn.”

Xuất Trần gật gật đầu nói: “Nói tiếp đi.”

Lục Tiểu Thanh nói: “Con đường thông thương với quy mô lớn tất nhiên chỉ có cùng hoàng thất Đại Đường đạt thành hiệp nghị mới được, vì đã biết Vô Diễm là người trong hoàng thất, cho nên người mới nghĩ lợi dụng từ chỗ ta, muốn Vô Diễm đáp ứng thúc đẩy thông thương giữa Mạt Hạt cùng Đại Đường.”

Xuất Trần tán dương nói: “Nói không sai, bất quá người có vẻ đã quên một điều, nếu người cùng Vô Diễm kia trở về, hẳn một khi bội ước, ta ở xa như vậy sẽ không có biện pháp gì.”

Lục Tiểu Thanh nhú mày nói: “Vô Diễm không phải là loại người như vậy, nếu đã đáp ứng huynh ấy nhất định sẽ làm được, ừm, không đúng, ý của người không phải như vậy, để ta nghĩ xem, không phải với chỉ một lời nói của một Quận Vương mà hai nước có thể thông thương qua lại, muốn Vô Diễm hỗ trợ chuyện này cũng có chút không thực tế, ý của người là? A, ta đã biết, lấy vật đổi vật, Đại Đường một khi có lợi, mới có thể thúc đẩy việc làm ăn này, chỉ có mọi người đều có lợi, hai bên mới có thể đều nguyện ý.”

Xuất Trần ôm lấy thắt lưng của Tiểu Thanh, ca ngạo nói: “Không hổ là Vương phi của ta, có thể nghĩ ra được như thế, cái ta gọi là lợi dụng người chính là muốn đem hắn hấp dẫn đến đây mà thôi, loại chuyện thông thương giữa hai nước kiểu này, không phải chỉ với một con tin nho nhỏ như người là có thể thúc đẩy được, ta bất quá muốn hắn là người mà ta có thể giật giây được thôi.”

Lục Tiểu Thanh tựa vào đầu vai Xuất Trần, tư thế hai người vô cùng ái muội, nhưng nội dung cuộc nói chuyện lại không liên quan đến chuyện phong nguyệt một chút nào, Lục Tiểu Thanh nghĩ một lát, đột nhiên nói: “Cùng Đại Đường thông thương, không bằng người bàn chuyện làm ăn với ta còn hơn.”

Xuất Trần lộ vẻ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Lục Tiểu Thanh một lát, sau đó gật gật đầu nói: “Với tính tình của người, đúng là rất hợp để buôn bán, bất quá ta muốn làm chính là buôn bán lớn, người không thể tiếp nhận được đâu.”

Lục Tiểu Thanh xoay người, ngồi chồm hổm ở trước mặt Xuất Trần: “Người đừng xem thường ta, vài bến tàu ở Đại Đường đều đã nằm ở trong tay ta, dùng thuyền trực tiếp xuyên qua biển Đông để đến Mạt Hạt, so với đi bằng đường thảo nguyên nhanh hơn nhiều.” Ở Mạt Hạt ngày ngốc hơn một tháng, có tính toán một chút, nơi này giống như là một khu vực thuộc Hắc Long Giang ở thời hiện đại.

Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh vài lần, tựa vào đầu giường ở phía sau lưng, nói: “Vài bến tàu đều là của người? Như vậy xem ra Vương phi của ta thật sự không phải là người bình thường a..., nếu đã nói như vậy, chúng ta có thể thương lượng một chút.”

76. Chương 106

Chương 106: Lý Quân Hiên

Cái gọi là thương lượng chính là giằng co một khắc đồng hồ, Xuất Trần liền trực tiếp đem Lục Tiểu Thanh ném ra bên ngoài, thật sự đứng là không thể cùng côn trùng mùa hè bàn luận về băng tuyết mà, vốn nghĩ rằng có thể đàm luận với nhau, không nghĩ tới mới hỏi, Lục Tiểu Thanh lại có thể hỏi cái gì cũng không biết, hỏi ta trên bến tàu hiện tại đang làm cái gì, thật xin lỗi chứ mấy tháng trước ta còn biết, hiện tại thì không thể biết được nó đã phát triển đến mức nào rồi, hỏi về tuyến đường thông thương, Sorry, ta chỉ biết đi đường biển là nhanh nhất thôi.

Đội thuyền, đường biển? Đội thuyền, thì chờ ta trở về tạo ra hai chiếc là sẽ có ngay đội thuyền thôi, đương nhiên cũng có thể mua, về đường biển, đường không phải ở người sao, đường biển cũng có thể là như vậy thôi, lái mấy chiếc thuyền đi một chút, liền sẽ biết đi hướng nào là tốt nhất.

Năng lực về tiền bạc? Không biết hiện tại là thu được bao nhiêu tiền, ai biết hiện tại bọn Hồng Ngọc đã thu được bao nhiêu chứ? Cũng không biết Thạch Đầu đã làm những gì? Tiền tài trên danh nghĩa mình có bao nhiêu, làm ăn ra sao, trong thời gian nửa khắc thật sự là không thể nói chính xác được, ngày thường chỉ biết là làm ăn cũng kha khá, cũng chỉ quan tâm là buôn bán kiếm được bao nhiêu lời mà thôi, còn công việc cụ thể đương nhiên là đã có người lo liệu.

.....

Lục Tiểu Thanh ngượng ngùng sờ mũi, đi về phòng của mình, mấy vấn đề này thật sự là không thể trách ta được, ta chỉ cung cấp N ngành chuyên môn, còn thao tác cụ thể không thuộc về phạm vi ta cai quản, mấy vấn đề đó, chờ ta trở về tự nhiên sẽ biết ngay thôi, có lẽ chờ bọn Vô Diễm tìm đến đây, hỏi huynh ấy may ra sẽ nắm được một chút.

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng treo cao trên bầu trời, mát lạnh như nước, tuy rằng đã là đầu xuân, nhưng mùa xuân năm nay đến sớm hơn, mọi năm tầm thời gian này vẫn chưa sang xuân, nắm thật chặt quần áo, Lục Tiểu Thanh nhìn trăng sáng treo cao, thở dài một hơi nói: “Vô Diễm, Quân Hiên, Thiên Vũ, có lẽ ở chỗ mọi người cũng nhìn thấy ánh trăng này, không biết hiện tại mọi người đang làm gì? Có nhớ đến ta hay không?”

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, chiếu sáng Mặt hạt cũng chiếu sáng cả Đại Đường, người đời đều ca ngợi ánh trăng cao thượng, nào ai biết diện mạo vốn có của nó rất xấu xí.

Đại Đường, Giang Nam, Dương Châu, lúc này có một thân ảnh mờ mờ cũng đang ngắm trăng, ngồi ở bên trong hậu hoa viên, có một nam tử đang chậm rãi uống rượu, một ly lại tiếp một ly, không có ngừng cũng không thấy chàng say, ở sâu trong đôi mắt kia toát ra sự hối hận, cùng tiêu tụy.

Lý Quân Hiên uống một ly lại tiếp một ly, tuy rằng ngẩng đầu nhìn trăng sáng, nhưng trong đôi mắt kia lại giống như không có nhìn thấy ánh trăng, trong cặp mắt kia ánh lên tình cảm rất phức tạp, phức tạp đến mức làm cho người ta không thể phỏng đoán được.

Uống hết một bầu rượu, Lý Quân Hiên không chút suy nghĩ lại duỗi tay ra cầm tiếp một bầu khác rót tiếp rượu vào chén, bên cạnh sớm đã có người đi đến bên cạnh chàng, khẽ thở dài một tiếng, vươn tay ra ngăn cản: “Ca ca, đừng uống nữa.”

Lý Quân Hiên không có quay đầu nhìn Lý Quỳnh, hơi hơi gạt tay Lý Quỳnh ra, khẽ cười nói: “Quỳnh Nhi, uống với ca ca một chén.”

Lý Quỳnh thấy Lý Quân Hiên mặc dù là cười, nhưng trong đôi con ngươi kia lại không hề mang theo ý cười, cả người đã không còn vẻ tao nhã như ngày xưa, thay vào đó là có chút âm trầm làm cho người ta sợ hãi, không khỏi ngấp ngừng tiếp nhận chén rượu Lý Quân Hiên đưa qua: “Ca ca, đừng hận phụ vương, phụ vương cũng chỉ là vì muốn tốt cho huynh.”

Lý Quân Hiên một ngụm uống cạn chén rượu, mỉm cười đứng lên nói: “Hận, ông ấy chính là phụ vương của ta, ta làm sao có thể hận ông? Ông có thể một tay che cả bầu trời, có thể ở Giang Nam hô gió gọi mưa, nắm quyền sinh quyền sát ở trong tay, có người nào dám đối trọi lại với ông đây? Quỳnh Nhi, muội đa tâm rồi.”

Lý Quỳnh nhìn ca ca của mình mặc dù là cười, nhưng trong mắt cũng là một mảnh xơ xác tiêu điều, xiết chặt chén rượu trong tay, nói: “Ca ca, muội biết huynh hận phụ vương, muội biết phụ vương đem Tiểu Thanh tỷ tỷ lưu đây là sai, muội biết huynh kính nể phụ vương, muội biết phụ vương đã làm tổn thương ca ca, muội hiểu được cảm giác của huynh. Muội đã phái người đi tìm Thanh tỷ tỷ, muội nhất định sẽ tìm được Thanh tỷ tỷ trở về, đến lúc đó ba người chúng ta lại có thể vui vẻ ở cùng một chỗ với nhau.”

Chỉ nghe thấy cốp một tiếng, chén ngọc trong tay bị Lý Quân Viên bóp nát, nhìn Lý Quỳnh cuống quýt mở tay mình ra nhìn, Lý Quân Hiên nở nụ cười, nụ cười lạnh không gì sánh bằng, Lý Quỳnh không khỏi cầu xin nói: “Ca ca, huynh đừng cười như thế có được không? Bộ dạng này không giống huynh, Quỳnh Nhi nhìn mà sợ hãi.”

Lý Quân Hiên thu lại cảm xúc trong nháy mắt không khổng chế được, phục hồi lại vẻ ôn nhu: “Quỳnh Nhi, về sau đừng ngây thơ quá, nhiều năm nay là do ca ca đã làm hỏng muội, vốn tưởng rằng muốn tốt uội, có lẽ hiện tại mới phát hiện ra, đi theo ta không bằng ở trong nhà học tập tam tòng tứ đức còn hơn.”

Lý Quỳnh rũ mắt: “Ca ca, huynh đừng nói như vậy.”

Lý Quân Hiên lắc lắc đầu nói: “Nếu đã mở rộng trái tim, thì chuyện thương tâm là điều không tránh khỏi, ca ca là nam tử còn thành ra như vậy, muội về sau nếu cũng gặp phải chuyện giống như ca ca, ca ca lại không có năng lực bảo vệ muội, không thể giúp được gì uội, khi đó người chịu khổ chính là muội, Quỳnh Nhi.”

Lý Quỳnh giương mắt nhìn Lý Quân Hiên nói: “Ca ca, muội biết việc phụ vương làm là không đúng, muội cũng không sao lý giải được suy nghĩ của phụ vương, chẳng lẽ địa vị cùng vinh quang còn quan trọng hơn hạnh phúc của đứa con do mình rút ruột đẻ ra hay sao? Ca ca, trước kia muội cảm thấy sinh ra ở trong vương phủ, tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo cha mẹ, nhưng là sau khi gặp được Thanh tỷ tỷ, muội mới biết được thì ra nhân sinh cũng có thể trải qua như thế, vì chính mình mà sống như thế.”

Ca ca, muội biết Thanh tỷ tỷ rất quan trọng với ca ca, muội cũng biết ca ca là thật tâm đối tốt với Thanh tỷ tỷ, nhưng là chúng ta sinh ra ở trong vương thất, chúng ta có được nhiều thứ hơn người bình thường, nhưng cũng sẽ phải trả một cái giá tương ứng, muội cũng không muốn như vậy, muội cảm thấy cho dù không có cái gì, chỉ cần đi theo Thanh tỷ tỷ, cũng còn tốt là cái danh hiệu quận chúa này, muội không cần cuộc sống no đủ, ăn ngon mặc đẹp này.”

Lý Quân Hiên vươn tay xoa xoa đỉnh đầu Lý Quỳnh: “Quỳnh Nhi, muội đúng là bị ca ca cùng Tiểu Thanh làm hỏng rồi, nữ tử như vậy không thích hợp với cuộc sống vương thất, Quỳnh Nhi.”

Lý Quỳnh lắc đầu nói: “Ca ca, tỉnh lại đi, đừng như vậy nữa, nhìn ca ca như vậy Quỳnh Nhi thật sự là rất chua xót, thật sự cảm thấy rất đau lòng.” Lý Quân Hiên khẽ cười nhưng cũng không lên tiếng nói chuyện nữa.

Hai người trầm mặc nửa ngày, Lý Quỳnh ngẩng đầu thấy Lý Quân Hiên nhìn ánh trăng đến gần người, một thân tinh thần sa sút, xơ xác tiêu điều, sớm đã che kín sự phong lưu tiêu sái của Tề Quận Vương, cắn chặt răng nói: “Ca ca, có tâm sự gì hãy nói cho Quỳnh Nhi nghe, đừng cất giấu ở trong lòng sẽ thành tâm bệnh mất.”

Dừng một chút thấy Lý Quân Hiên không có phản ứng gì, Lý Quỳnh nhìn Lý Quân Hiên hai tay nắm chặt thành quyền, không khỏi nhớ tới ngày mình từ Minh Châu gấp gáp trở về, cũng chính từ ngày đó ca ca đã thay đổi, cũng chính từ ngày đó mình mới biết được khi ca ca thật sự tức giận mới đáng sợ làm sao.

Nhớ rõ lúc đó mới bước vào trong vương phủ, thấy Phụ vương ngồi ở trên ghế cao, trong phủ không xảy ra chuyện gì cả, mình vẫn còn chưa cảm thấy có gì khác lạ, ca ca đã đứng ở tại chỗ nhìn phụ vương, phụ vương nhìn ca ca nói: “Hoàng Thượng chuẩn bị tứ hôn, là Kim Sơn công chúa.”

Ca ca vững vàng đứng ở tại chỗ nói: “Không, con đã có người trong lòng, Vương phi của con chỉ có thể là nàng mà thôi.”

Phụ vương nhìn ca ca liếc mắt một cái, nâng chung trà lên nhấp một ngụm: “Là Lục Tiểu Thanh kia sao? Nàng không có tư cách để bước vào Hà Gian vương phủ.”

Ca ca mặt lạnh lùng nói: “Con đã nói chỉ có nàng, trừ bỏ Tiểu Thanh ra, ai con cũng không cưới.”

Phụ vương không có nhìn ai, giống như tỉnh lặng lại giống như đã nhắm mắt lại, nói: “Dung túng con nhiều năm như vậy, xem ra đã làm cho con tạo thành tính tình bừa bãi rồi, con chớ quên con là Quận Vương, hôn sự của con không tới phiên con làm chủ, Kim Sơn công chúa hiện tại cũng đã mười sáu tuổi rồi, đợi mấy năm nay, giờ cũng là lúc nên cưới nàng về.”

Ca ca biến sắc hỏi: “Phụ vương, người có ý gì?”

Phụ vương thanh âm rất nhẹ lại thật sự lọt vào trong tai ca ca một cách rõ ràng: “Con là Quận vương có vị trí cao nhất, cũng là người không có liên quan gì nhất đến huyết mạch hoàng gia, cho nên hôn sự này, phụ vương cùng Hoàng Thượng đều rất vừa lòng, chúng ta đã sớm có ý này từ lâu rồi, bất quá chính là Kim Sơn vẫn còn nhỏ tuổi, hiện tại nên là lúc con thú chính phi.”

“Con nói không là không, con chỉ chấp nhận một thê tử, chính là Lục Tiểu Thanh, những người khác mặc kệ là ai, con cũng sẽ không thú.”

Nhìn ca ca trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, nhớ tới thời điểm quay trở về, chính mình còn nói nếu phụ vương biết ca ca chuẩn bị thú thê tử, không biết là người sẽ cao hứng đến thế nào đây, thì ra nhiều năm qua phụ vương không bức ca ca thành thân như vậy, không phải là để cho ca ca tự chọn người thích hợp, mà là đang đợi công chúa xuất thân quý giá kia lớn lên.

77. Chương 107

Chương 107: Không oán không hối

Ca ca cắn răng nhìn phụ vương cao cao tại thượng, không nói được lời nào xoay người bước đi, mới bước một chân ra cửa lớn, lời của phụ vương thần nhiên bay tới: “Con không nên đi tìm Lục Tiểu Thanh kia, nữ nhân cùng với người khác dây dưa không rõ, đạo đức bại hoại như thế há có thể được phép bước chân vào Hà Gian vương phủ chúng ta hay sao, con cũng không cần phải đi tìm nàng, nàng hiện tại hẳn là phải ở chỗ mà nàng nên ở.”

Ca ca vội xoay người lại hét lớn: “Người rốt cuộc đã làm gì?”

“Thật to gan, dám xưng hô với cha là người, xem ra ta đã phóng túng con quá lâu rồi, hừ, ta không có giết nàng là đã nể mặt mũi Tấn vương lắm rồi, về phần con, ở hãy lại trong vương phủ suy nghĩ lại mọi chuyện thật tốt cho ta, không cho phép đến nơi đó nữa, chuẩn bị thật tốt để thú thê tử.”

Nhìn phụ vương đi xa, ca ca đỏ mắt đập nát tất cả đồ vật ở trong đại sảnh, nhưng rốt cuộc cũng không được bước chân ra khỏi phủ, phụ vương giam cầm ca ca.

Hồi tưởng lại chuyện ngày hôm đó xong, Lý Quỳnh nhìn Lý Quân Hiên vẻ mặt lạnh lùng ở trước mặt, bắt đầu từ ngày đó ca ca liền thay đổi hoàn toàn, cả ngày sống mơ mơ màng màng, hoàn toàn không còn vẻ phong lưu tiêu sái như trước kia, mặc kệ ai khuyên bảo cũng không nghe, bất luận kẻ nào cũng không bước được vào trong lòng của ca ca, cả phụ vương mà ca ca kính yêu nhất cũng trở thành người xa lạ, ca ca không nói một lời nào với phụ vương nữa.

Nhìn bộ dáng gầy yếu suy sụp của Lý Quân Hiên, Lý Quỳnh không khỏi cắn cắn môi, hai tháng tinh thần sa sút đã khiến cho ca ca tuần lãng phong độ của mình trở thành bộ dáng gầy yếu như thế này, nhìn mà đau lòng, nhưng lại không có bất kỳ kẻ nào dám khuyên, không có bất kỳ kẻ nào dám nói một câu, cho đến một ngày có một thiếu niên trẻ tuổi đến tìm ca ca.

Ý vào là người do Tấn vương phái đến, mới được dẫn vào trong phủ, ở dưới sự chú mục của mọi người, sau khi đã đánh cho ca ca một trận, liền ném lại một phong thư rồi bỏ đi, ca ca sau khi đọc xong phong thư này, ngày hôm sau liền thay đổi thành một người khác, lại ôn hòa nho nhã như trước, giống như chuyện lưu đầy Tiểu Thanh tỷ tỷ chưa từng có xảy ra vậy, thái độ đối xử với mọi người cũng bình thường như trước, nhưng là ở trong mắt ca ca, ca ca lơ đãng ở trước mặt mình lộ ra dáng vẻ xơ xác tiêu điều, thật sự là làm cho người ta cảm thấy bất an.

Lý Quỳnh nhìn Lý Quân Hiên yên lặng uống rượu, nhẹ giọng nói: “Ca ca, huynh yên tâm, muội đã đi tìm bọn Hồng Ngọc, hiện tại các nàng đều đang làm ăn rất tốt, phụ vương cũng không có làm khó bọn họ, hơn nữa muội cũng không có nghe thấy tin tức xấu gì liên quan đến Tiểu Thanh tỷ tỷ, Tiểu Thanh tỷ tỷ nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, có muội ở đây tìm tỷ ấy, bọn Hồng Ngọc cũng tìm tỷ tỷ, chúng ta rất nhanh sẽ có tin tức của Tiểu Thanh tỷ tỷ thôi, ca ca, huynh đừng lo lắng.”

Lý Quân Hiên khước miệng hơi hơi nhếch lên vẽ thành một nụ cười nhẹ: “Quỳnh Nhi, muội đừng phái người đi tìm nữa, muội không tìm thấy đâu, đừng lãng phí khí lực.”

Lý Quỳnh khó hiểu nhìn Lý Quân Hiên, nửa ngày chau mày nói “Ca ca, ý của huynh là phụ vương sẽ không để muội tìm thấy tỷ tỷ sao?”

Lý Quân Hiên tự rót ỉnh một chén rượu: “Nếu là người do phụ vương trực xuất, ông sao có thể để muội tìm thấy được, người muội dùng người nào lại không phải là người của ông đây ! Tìm như vậy thì có ích gì, Quỳnh Nhi, muội cũng đừng đi tìm bọn Hồng Ngọc nữa, cứ để bọn họ đi tìm Tiểu Thanh vẫn tốt hơn.”

Lý Quỳnh cúi đầu nói: “Chẳng lẽ ca ca liền buông tha như vậy sao?”

Lý Quân Hiên lạnh lùng cười nói: “Buông tha? Bằng vào những việc mà ông ấy đã làm mà nghĩ rằng ta đã buông tha hay sao? Ta chỉ là không muốn có người lấy cớ để động vào bọn Hồng Ngọc mà thôi.”

Lý Quỳnh nghe Lý Quân Hiên nói không mấy thiện cảm, không khỏi nói: “Ca ca, phụ vương không phải là người xấu, huynh không nên.....”

Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Ta chưa nói phụ vương là người xấu, ta chỉ là có chút thất vọng, thì ra ta đã cho rằng phụ vương của ta không giống với những người khác, là người đáng để cho ta kiêu ngạo cùng tự hào, hiện tại ta cảm thấy phụ vương chính là phụ vương, không có gì khác, bất quá cũng chỉ là phụ vương mà thôi.”

Lý Quỳnh khó hiểu hỏi: “Ca ca, huynh có ý gì vậy?”

“Ta từng nghĩ rằng phụ vương sẽ là phụ thân, hiện tại xem ra là ta đã quá ngây thơ rồi, phụ vương chung quy vẫn là phụ vương, là phụ đồng thời lại là vương, quan trọng hơn là vương, ta rất đánh giá cao bản thân mình, đánh giá cao đến nỗi nghĩ rằng ở Giang Nam không có ai có thể đụng đến ta, cũng không có phòng bị người thân, ha ha, vẫn là Vô Diễm nói rất đúng a..., làm Vương gia yên ổn lâu rồi, nên buông lỏng, ngay cả cảm giác mình sinh ra trong vương thất cũng đều không có.”

Lý Quỳnh nghe Lý Quân Hiên nói như tự giễu, trầm tư nửa ngày nói: “Ca ca! Đừng như vậy mà, dù sao hiện tại phụ vương cũng đã không còn giam cầm huynh nữa, không phải sao? Người đã cho huynh đi lại tự do trong biệt viện, ca ca, huynh đừng như vậy nữa, Quỳnh Nhi nhìn mà rất đau lòng.”

Thấy Lý Quân Hiên không nói lời nào, Lý Quỳnh nhẫn nhịn, thật cẩn thận nói: “Ca ca, có thể hay không chờ sau khi đã tìm được Tiểu Thanh tỷ tỷ, để cho tỷ ấy làm sườn phi của huynh, nếu thật sự cứ cố chấp muốn để cho Tiểu Thanh tỷ tỷ làm chính phi như vậy, phụ vương nhất định sẽ không đồng ý, khi đó.....” thấy Lý Quân Hiên sắc mặt trong nháy mắt càng lạnh hơn, Lý Quỳnh không khỏi đem nửa câu sau nuốt xuống.

Lý Quân Hiên nhìn Lý Quỳnh, đột nhiên mỉm cười nói: “Quỳnh Nhi, đây là suy nghĩ của muội sao?”

Lý Quỳnh dừng nửa ngày ấp úng nói: “Không phải là suy nghĩ của muội, muội biết ca ca sẽ không để cho Tiểu Thanh tỷ tỷ phải chịu ủy khuất, Tiểu Thanh tỷ tỷ cũng không phải là người dễ dàng chấp nhận làm sườn phi của người khác, là mẫu thân gọi muội tới hỏi, mẫu thân nói nếu huynh đáp ứng, chờ sau khi huynh đã cưới Kim Sơn công chúa, sẽ liền phái người đi tìm tỷ tỷ.”

Lý Quân Hiên có chút châm chọc cười nói: “Trò hề này vẫn còn chưa chơi đùa đủ hay sao?”

Lý Quỳnh có chút lo lắng kêu lên: “Ca ca.”

Lý Quân Hiên khẽ cười nói: “Trở về đi Quỳnh Nhi, nơi này buổi tối lạnh lắm, trở về nói cho phụ vương rằng ta từ nay về sau sẽ không đi trên con đường kinh thương nữa, ta muốn gia nhập con đường làm quan.”

Lý Quỳnh cả kinh nói: “Ca ca, huynh không phải là không thích làm quan hay sao? Vì sao lại phải làm vậy?”

Lý Quân Hiên lắc đầu nói: “Trước kia không thích, cũng không đại biểu hiện tại không thích, trở về đi Quỳnh Nhi.” Lý Quỳnh thấy Lý Quân Hiên đã muốn quay người đi, không hề để ý tới nàng nữa, không khỏi ngốc lăng nửa ngày, khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi rời đi.

Lý Quân Hiên chờ Lý Quỳnh rời đi, vẫn như trước ngồi ở trong sân uống rượu, lúc này vẫn chưa đến thời kỳ hoa nở, một mảnh cây cối được gió đêm thổi vang lên tiếng sà sạt, một đêm này cực kỳ yên tĩnh.

“Người đã đến.” Lý Quân Hiên nhìn thoáng bóng người xuất hiện ở trước mặt mình, giống như sớm đã biết, không có một chút cảm xúc dao động nào cả.

Người tới trên mặt mang theo tươi cười hiền lành, diện mạo cũng không xuất sắc, tựa như một phú ông, đúng là Tiết Khánh được Vô Diễm phái tới chủ trì việc làm ăn buôn bán muối lậu cho Lục Tiểu Thanh. Tiết Khánh đi lên phía trước, cũng không cần Lý Quân Hiên mời, tự động lấy một chén rượu, bắt đầu cùng Lý Quân Hiên uống rượu.

Thấy Lý Quân Hiên sắc mặt vẫn như thường, thiếu mất vài phần ngả ngón lại hơn một phần trầm ổn, không khỏi mỉm cười nói: “Thật sự quyết định vứt bỏ con đường kinh thương để theo đường làm quan hay sao?”

Lý Quân Hiên gật đầu nói: “Thương nghiệp với Quan trường, quan thủy chung vẫn đứng trên thương, trước kia là do tính tình tùy ý của ta mới quyết chọn con đường kinh thương, nhưng hiện nay có người ta muốn bảo vệ, như vậy tính tình này cũng nên thu lại một chút. Cho dù ta kinh thương có thành công lớn như thế nào đi chăng nữa, ở trước mặt quan cũng không chịu nổi một kích, dân vĩnh viễn cũng không tranh được với quan, ta trước kia cũng không phải là không rõ điều này, chính là do ta chán ghét dơ bẩn ở bên trong, hiện tại xem ra không chỉ riêng con đường làm quan, mà con đường nào cũng đều có dơ bẩn, một khi đã như vậy, chức vị này còn không phải là giống với kinh thương hay sao, nhưng là kết quả giữa hai con đường đó lại không giống nhau.”

Tiết Khánh thoải mái tựa lưng vào ghế dựa nói: “Thế lực của Hà gian vương sớm đã bao phủ toàn bộ Giang Nam, ở chỗ nào mà lại không có người của hắn, nếu muốn động vào người quả thật là dễ như trở bàn tay, người một ngày còn bước trên con đường kinh thương thì ngày ấy không thể chống lại hắn được, lựa chọn gia nhập vào con đường làm quan cũng tốt, chỉ có quan trường mà không phải là thương trường, thì người mới có thể cùng Hà Gian vương tranh đua cao thấp.”

Lý Quân Hiên nhìn Tiết Khánh nói: “Không sai, nếu không phải do Vô Diễm chỉ điểm, ta vẫn còn sống mơ mơ màng màng, nếu muốn bảo vệ Tiểu Thanh, vậy không thể cứ tự dẫn vật, hành hạ bản thân mình như thế được, nếu không có được lực lượng của riêng mình, thì sẽ không có một kết quả nào.”

Tiết Khánh bật cười nhìn Lý Quân Hiên nói: “Xem ra người đã đọc lá thư của Kinh Quận vương, bằng không người sẽ không có thay đổi lớn như thế này, ta rất ngạc nhiên không biết bên trong viết những gì, mà lại làm ột người lúc ấy không còn phần chần, vô cùng uể oải lại có thể sau một đêm liền biến hóa thành một người khác như thế này?”

Lý Quân Hiên mỉm cười không còn vẻ lạnh nhạt như vừa rồi: “Hắn mang ta một trận, mang thật là độc, lại khiến cho ta bừng tỉnh, hiểu được tất cả mọi chuyện, sinh ra ở vương thất lại yêu cầu tự do xa vời, thật sự rất châm chọc.”

Tiết Khánh tựa lưng vào ghế dựa nói: “Muốn tự do cũng không khó, chỉ cần người có lực lượng nhất định, người mới có tư cách sai khiến người khác, người mới có thể làm theo những gì mà mình muốn, người mới có tự do, ở trong vương thất phải có quyền hành đó mới là vương đạo. Người hiện tại đã biết rõ cũng chưa trễ, dù sao vẫn còn chưa tới mức bí đường, hiện tại người tuy rằng chịu thiệt, nhưng về sau thì khó có thể nói được.”

“Ừm, ta đã thông suốt rồi, người về chuyển lời cho Vô Diễm, bảo hắn sắp xếp cho ta một chức vụ ở hộ bộ, ta không có nhiều thời gian để bắt đầu từ đầu, cũng không muốn dựa vào danh nghĩa của Hà Gian vương phủ, ta nghĩ chuyện này đối với Vô Diễm mà nói là chuyện vô cùng đơn giản.”

Tiết Khánh liếc nhìn Lý Quân Hiên: “Vì sao lại chọn ở hộ bộ? Người là muốn thông qua hộ bộ quản chế vấn đề tiền bạc ở Giang Nam, cùng Hà Gian vương tranh chấp, sau đó là tiến hành đàm phán với Hà Gian vương, ha ha, ỉn, Hà Gian vương phủ trực thuộc phiên trấn, chi phí trên cơ bản là tự túc, không cần triều đình cung cấp, chỉ có thuế thu nhập từ lương thực, muối vận chuyển hàng năm mới cần cùng triều đình giao tiếp, mà duy nhất có thể quản lý phương diện này cũng chỉ có hộ bộ, người cư nhiên liếc mắt một cái liền đã nhắm ngay điểm yếu này.”

Khó trách Vô Diễm nhìn người với một con mắt khác xa những người khác, lần đầu tiên gặp mặt, ta chỉ thấy người là một người vì tình yêu mà choáng váng đầu óc, nghĩ rằng người cũng chẳng có tài cán gì, bất quá chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng, mặc dù có chút thật tình, nhưng không đáng để xem trọng người.

Hiện tại xem ra quả nhiên là một người giấu tài, chỉ khi lột vỏ bọc bên ngoài của người, mới có thể biết được năng lực của người, ta nhưng là rất chờ mong biểu hiện của người đó.”

Lý Quân Hiên nhìn thoáng qua Tiết Khánh nói: “Thế lực của Hà Gian vương bố trí khắp toàn bộ Giang Nam, trong một sớm một chiều ta căn bản không có cơ hội đàm phán, ta nếu không chống lại được quyền vị, như vậy cũng chỉ có thể kèm chế ông ấy khuếch trương thêm thế lực, so với bất luận kẻ nào ta hiểu rất rõ thế lực của phụ vương ta lớn như thế nào, ta chỉ muốn giữ lại một chỗ có lợi nhất, có thể ở tốc độ nhanh nhất vùng lên chống lại địa vị đó.”

Tiết Khánh gật đầu cười nói: “Quả là hổ phụ sinh hổ tử, xem ra đi theo con đường kinh thương quả là uống phỉ, cũng tốt, người cùng Vô Diễm một người ở hộ bộ, một người ở bộ binh, hai người kết hợp với nhau, thế lực của các người càng lớn thì phụ vương người mới càng kiêng kị! Làm việc mới có thể suy xét, không kiêu ngạo như trước được, không thể nhỏ cổ nhỏ tận gốc, phụ vương người nhất định sẽ án binh bất động, cái này sẽ để lại cho chúng ta một không gian lớn để hoạt động, để khi chúng ta tìm người mới có thể càng có lợi.”

Lý Quân Hiên nói: “Ta cũng chính là nghĩ như vậy, không có lực lượng nhất định, vậy thì sẽ không thể bảo vệ được chính mình chứ đừng nói đến người mà mình muốn bảo vệ, Tiểu Thanh bởi vì ta mà bị chịu thiệt, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người đã làm khổ năng, cho dù đó là phụ vương của ta đi chăng nữa.”

Tiết Khánh ha ha cười nói: “Xem ra Hà Gian vương lần này nhìn nhầm rồi, tưởng là rút được móng vuốt mèo, lại không nghĩ rằng đã động vào chòm râu con hổ, làm cho con hổ đang ngủ say phải lộ ra móng vuốt sắc bén của mình.”

Lý Quân Hiên lãnh đạm nói: “Ta chỉ là muốn làm cho phụ vương của ta biết, ta không phải một kẻ có thể tùy ý để cho người ta bố trí đặt đầu ngồi đây như vậy, người mà ta muốn bảo vệ không có bất luận kẻ nào có thể động vào được, bất luận là kẻ nào đi chăng nữa.”

Tiết Khánh không nóng không lạnh nói: “Có giác ngộ này là tốt rồi.”

Lý Quân Hiên ừm một tiếng nói: “Đừng nói đến vấn đề này nữa, người có tiếp nhận toàn bộ sản nghiệp của ta không? Qua ngày hôm nay phụ vương ta sẽ đi tiếp nhận đó.”

Tiết Khánh vuốt vuốt chén rượu trong tay: “Người yên tâm, tất cả hiệu buôn trên danh nghĩa thuộc sở hữu của người đã được ta rút về một chỗ, Hà Gian vương muốn đi tiếp nhận khẳng định sẽ để lại cho hắn một cục diện rối rắm, người đã cho, ta tự nhiên sẽ không nung tay, ta nghĩ lão bản của ta khẳng định cũng rất xem trọng việc làm ăn này, có thể kiếm được vô số lợi nhuận như thế! Đến chỗ nào mới tìm được chứ.”

Lý Quân Hiên nghĩ Lục Tiểu Thanh nếu biết có chỗ tốt như vậy, chỉ sợ là nằm mơ cũng cười tỉnh, bất quá

vẫn phải nhắc nhở : “Trong khoảng thời gian này vẫn phải cẩn thận một chút, phụ vương ta cũng không phải là một người dễ cho người khác đùa giỡn đâu.”

Tiết Khánh mỉm cười nói: “Ta đã sớm chú ý, từ lúc ở Minh Châu gặp qua người, sau khi trở về ta đã bố trí sắp xếp đâu vào đấy rồi, ngay từ lúc thấy bộ dáng đó của người, ta đã bắt đầu cẩn thận, tuy rằng chuyện làm ăn ở nơi đó của lão bản có chậm hơn so với những nơi khác, bất quá ở những phương diện khác ta đã sớm đưa vào hoạt động ngầm rồi, mặc cho thế lực Hà Gian vương lớn đến đâu, ta nếu đã muốn che giấu thì đừng nghĩ đến chuyện động đến ta để dằn như vậy.”

Lý Quân Hiên gật gù đầu nói: “Như vậy là tốt rồi, ta cũng kêu Quỳnh Nhi đừng tới tìm các người, để tránh chọc phải phiền toái không cần thiết. Dù sao việc buôn bán muối lậu nếu phạm phải một sai lầm cho dù là nhỏ thôi, thì cũng liên lụy đến không ít người đâu, ta nghĩ phụ vương ta cũng đang tra chuyện này từ các người. Kêu Thạch Đầu ở nơi đó cẩn thận một chút, không nên để lộ ra nhược điểm gì.”

Tiết Khánh tự rót ỉnh một chén rượu: “Quả nhiên là tâm tư tỉ mỉ, cái cần nghĩ đều đã nghĩ đến. Chuyện đó ta cũng sớm đã nghĩ tới từ lâu, cũng đã sắp xếp người từ kinh thành đến đó rồi, bằng không ta đúng là rất lo lắng về tiểu tử Thạch Đầu quật cường này, cùng chuyện làm ăn ở chỗ Hắc Tử kia.”

Lý Quân Hiên cũng tự rót ỉnh chén rượu, vừa uống vừa nói: “Vẫn là Vô Diễm nghĩ chu đáo, nếu không phải là cử người già dặn như người đến chống đỡ, thì chuyện làm ăn của Tiểu Thanh quả thật là sẽ xảy ra nguy cơ rất lớn, không biết chừng lúc này đây tất cả sẽ mất hết. Chúng ta hiện tại lại không tìm thấy nàng, cũng chỉ có bảo vệ tốt việc làm ăn của nàng mà thôi, bằng không đợi đến khi tìm được nàng rồi, khẳng định nàng sẽ cho chúng ta biết tay.”

Tiết Khánh nhìn Lý Quân Hiên liếc mắt một cái nói: “Ta thực lớn tuổi sao?”

Lý Quân Hiên bỗng nhiên khó nhịn được cười: “Ta nhưng thật ra rất ngạc nhiên, với một người bản lĩnh như người, cư nhiên lại đến làm đại chương quỹ cho Tiểu Thanh, thật sự là không thể tưởng tượng được, ta nghĩ hẳn là người nợ Vô Diễm một nhân tình rất lớn.”

Tiết Khánh ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng treo trên cao: “Người nói thử xem.”

“Ra tay ỉnh như vậy, suy đoán chính xác như thế, ở trước bất cứ chuyện gì cũng đều bình tĩnh, kịp thời có phản ứng, hơn nữa lại ung dung, nhìn bộ dáng còn rất dồi dào tinh lực, nếu như thời gian dư dả hơn một chút, khẳng định còn có khả năng đánh trả, cao nhân như vậy, trong thiên hạ không có mấy người, ta sao có thể không nhìn ra đây.”

Tiết Khánh ha ha cười nói: “Có thể làm chương quỹ ột lão bản thú vị như vậy, so với làm chuyện khác cho người không thú vị, càng có thể đạt được tâm ý của ta.”

Lý Quân Hiên thấy Tiết Khánh phớt lờ, không khỏi thở dài một hơi nói: “Vô Diễm, thật sự rất yêu nàng.”

Tiết Khánh cười nhẹ tiếp chủ đề của Lý Quân Hiên: “Người cũng rất yêu nàng, nàng được hai người kiệt xuất như các người yêu, là phúc khí của nàng.”

Lý Quân Hiên thất thần nói: “Có thể được nàng yêu chính là may mắn.”

Tiết Khánh mỉm cười nói: “Chuyện này khả năng phải tốn thêm chút thời gian, ta thấy ở trên phương diện này, lão bản của ta có vẻ như vẫn còn lơ mơ chưa được thông suốt, hoàn toàn kém xa so với phương diện kiếm tiền thiên phú của nàng.”

Lý Quân Hiên lập tức bật cười nói: “Nói cũng đúng, bất quá ta ở trong lòng nàng mới chỉ đạt được chút hảo cảm, chỉ sợ lần này lại đánh trở lại vị trí xuất phát, có lẽ bởi vì ta đã làm cho nàng phải chịu khổ, nói không chừng nàng đang rất oán hận ta.” Nói đến đây ngữ khí có chút buồn bã.

Tiết Khánh cười ha ha nói: “Có lẽ sẽ vậy, có lẽ sẽ không, lão bản của ta thật sự không biết một ngày suy nghĩ những cái gì, người nói nàng sẽ nàng có thể sẽ không, người nói nàng không, nàng có thể sẽ, dù sao không ai đoán được trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì.”

Lý Quân Hiên khẽ cười một lát, lơ đãng nắm chặt tay thành quyền: “Vẫn chưa tìm thấy sao?” trong giọng nói lại để lộ ra một tia khẩn trương.

Tiết Khánh thấy Lý Quân Hiên nhần đến lúc này mới lên tiếng hỏi, cũng thu lại thần sắc vui cười, nói: “Không có, một chút manh mối đều không có, ta đã sai người đi tìm khắp ở khu vực địa giới Minh Châu vài lần, ta nghĩ nhất định không có ở nơi đó, khả năng ở trước khi chúng ta kịp phản ứng, liền trực tiếp đã muốn đem người mang đi, Đại Đường lớn như vậy, Hà Gian vương nếu muốn lưu đầy một người, thật sự là rất dễ dàng.” Vừa nói vừa nheo mắt lại.

Lý Quân Hiên cắn chặt răng nói: “Có thể hay không.....”

Tiết Khánh hiểu được ý trong lời nói của Lý Quân Hiên, thấy Lý Quân Hiên không nói hết câu, liền nói: “Hắn là sẽ không, bất quá ta nghĩ cũng không có ngày tháng tốt đẹp gì, ta đã phái người đi đến những nơi xa xôi để tìm, nếu là lưu đầy sẽ không có chuyện cho ở địa giới tốt đâu, phần lớn sẽ tổng đến một nơi xa xôi hẻo lánh, chính là bây giờ vẫn chưa nhận được tin tức gì.”

Lý Quân Hiên hít sâu một hơi nói: “Ta mấy ngày nay cũng cho thủ hạ của ta thám thính tin tức từ thủ hạ của phụ vương, cũng không nhận được một tin hữu dụng nào cả, ta nghĩ ta sẽ lại bắt tay vào làm thôi, nhất định phải biết rốt cuộc là bị đưa đến nơi nào.”

Tiết Khánh nhìn thoáng qua Lý Quân Hiên nói: “Thủ hạ của ngươi có thể tin được không?”

Lý Quân Hiên gật gật đầu nói: “Người không nhiều lắm, chỉ có một hai người, bất quá đều là người thề sống chết nguyện trung thành với ta, ta vẫn luôn để bọn họ ở bên người phụ vương, vốn nghĩ là muốn bảo hộ phụ vương, hiện tại xem ra lại có lợi với ta, nói không chừng còn có công dụng cũng nên.”

Tiết Khánh ừm một tiếng nói: “Như vậy cũng tốt, chúng ta đi tìm như mò kim đáy bể, dù sao mục tiêu quá nhỏ địa phương quá lớn, nếu có một tin tức có vẻ chuẩn xác, thì việc tìm kiếm sẽ trở nên dễ dàng hơn, Kinh Quận vương ở bên kia cũng phái người đi khắp nơi tìm kiếm, Đột Quyết, ranh giới Mạt Hạt đều đã phái người đi tìm, dù sao mấy nơi đó đúng là nơi lý tưởng để lưu đầy, bất quá không nên hy vọng quá nhiều, nếu rơi vào trong tay người ngoại tộc thật sự là rất nguy hiểm.”

Lý Quân Hiên nhíu mày nói: “Cũng rất khó nói.” Vừa nói vừa chậm rãi đứng dậy, chậm rãi bước tới vườn hoa, trầm tư không nói gì.

Tiết Khánh uống một ngụm rượu xong lại nói: “Đúng là rất khó nói, cho nên chúng ta chỉ có mở rộng tìm kiếm, bất quá nóng vội cũng vô ích, người một ngày không tìm được, thì lại tiếp tục tìm, các người cũng không cần quá nóng nảy, quan tâm quá mức ngược lại sẽ làm mất đi suy xét chính xác.”

Lý Quân Hiên quay đầu nhìn Tiết Khánh nói: “Muốn không nóng lòng là chuyện không có khả năng, ta nghĩ Vô Diễm hẳn là cũng đang nóng lòng như lửa đốt, bất quá hẳn so với ta bình tĩnh hơn nhiều, cho dù trong lòng vô cùng sốt ruột, vô cùng lo lắng, hẳn cũng có thể đủ lý trí để đưa ra phán đoán chuẩn xác, cùng ra tay với tốc độ nhanh nhất, điểm ấy ta không bằng hắn. Ta biết nếu không có một đēm pháo hoa rực rỡ kia, các người cũng sẽ bố trí tốt người đến bảo vệ Tiểu Thanh, là do ta đã làm theo ý mình quá mức rồi, vì muốn để cho Tiểu Thanh thích, cái gì cũng đều chẳng quan tâm.

Lúc này đây mới thấy sai lầm, ta sẽ không tùy tính nữa, trước kia ta tùy tính là vì không có người ta để ý, hiện tại sao có thể không biết nặng nhẹ như vậy được nữa, chẳng phân biệt được thông thả và cấp bách, cho nên điểm này người không cần nhắc nhở ta cũng biết, yêu một người nếu chỉ có thể gây ra tai họa cùng phiền toái cho nàng, như vậy không bằng buông ra.”

Tiết Khánh gật gật đầu nói: “Biết người có thể suy nghĩ cẩn thận, điểm ấy ta cũng không lo lắng, bất quá, Kim Sơn công chúa kia người tính xử trí như thế nào?”

Lý Quân Hiên cười nhẹ xoay người ngồi xuống, nói: “Ta sẽ không thú, phụ vương không phải là đã trở lại kinh thành đi chuẩn bị cho ta, cầu hoàng thượng hạ chỉ hay sao? Trong khoảng thời gian này ta đủ dùng.”

Tiết Khánh a một tiếng nhìn Lý Quân Hiên, Lý Quân Hiên cười cười nói: “Ta đã gửi tin nhờ Vô Diễm đi tìm Thiên Vũ hỗ trợ, lần này phụ vương ta khó có thể cầu được hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, bất quá cũng không thể phòng ngừa phụ vương cầu được thánh chỉ, cho nên còn muốn nhìn xem Thiên Vũ phát huy như thế nào đã, ta nghĩ có Vô Diễm hỗ trợ Thiên Vũ sẽ giúp ta giải quyết.”

Tiết Khánh mỉm cười nhìn Lý Quân Hiên nói: “Quyết thắng cùng vạn dặm bên ngoài, Hà Gian vương cho dù có là nhân vật lợi hại đến cỡ nào, chính là hắn đã xem thường những người còn trẻ tuổi như các người,

có lẽ lần này sẽ bị ngã một cú đau đây, bất quá người cũng đừng buông lỏng, dựa vào giao tình của Hoàng Thượng cùng Hà Gian vương, cho dù phụng bồi một công chúa, Hoàng Thượng nói không chừng cũng sẽ hạ chỉ.”

Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Ta biết, cho nên ta xuống tay phải nhanh, cho dù Hoàng Thượng muốn kiên trì hạ chỉ, ta cũng muốn kéo dài làm cho người quên hạ chỉ.”

Tiết Khánh nâng chén rượu lên: “Quân Hiên, ta phát hiện người rất tín nhiệm Vô Diễm, người chớ quên, hần là tình địch của người, Vô Diễm làm tất cả đều là vì lão bản của ta, người chính là mối uy hiếp lớn nhất của hần, mà sự tồn tại của người cũng chính là mối uy hiếp của hần, một khi người cười thê tử, như vậy các người có thể ngang hàng nhau, có lẽ coi như không phải ngang hàng, người nói xem Vô Diễm sẽ thật tình giúp người sao?”

Lý Quân Hiên nhìn thoáng qua Tiết Khánh vẻ mặt thú vị nhìn mình, cong cong khóe miệng nói: “Nếu Vô Diễm là người như vậy, người vì sao còn muốn bán mạng cho hần? Ta tin tưởng người nếu không đồng ý, trên đời này cũng không có người nào có thể bức bách người, huống chi người lại tận tâm tận lực giúp Tiểu Thanh như thế.”

Tiết Khánh cười khê lên nói: “Người nhìn thật kỹ càng.”

Lý Quân Hiên tựa lưng vào ghế dựa nói: “Vô Diễm là đối thủ, là bằng hữu, là tri kỷ, ta biết ta thắng hần ở chỗ ta chưa thú thê tử, mà Vô Diễm thắng ta ở chỗ là hần đã đi vào trong lòng của Tiểu Thanh, nếu chúng ta ở vị trí giống nhau, ta khả năng căn bản không còn là tình địch của Vô Diễm nữa, chỉ có thể cả đời này làm bằng hữu của Tiểu Thanh mà thôi, nhưng là trên đời này không có nếu, cho nên ta cũng sẽ không có giả thiết.

Vô Diễm không phải là người như vậy, ta hiện tại mới phát hiện Vô Diễm một mực yên lặng làm tất cả vì Tiểu Thanh, lại không nói bất kỳ lời nào cho Tiểu Thanh biết, Vô Diễm chính là muốn bảo vệ nàng thật tốt, ta có thể lý giải hành động này của Vô Diễm chính là chỉ cần Tiểu Thanh vui vẻ, chính mình cũng cảm thấy vui vẻ, bởi vì ta cũng giống hần. Loại cảm tình này đã sâu đến mức không cần hồi báo, không cần nàng biết, chỉ cần nàng sống một cuộc sống thật sự hạnh phúc là được, ta nghĩ hôm nay nếu đổi lại là Vô Diễm tìm ta hỗ trợ, ta cũng sẽ không nói hai lời liền giúp, bởi vì chúng ta đều hy vọng Tiểu Thanh hạnh phúc, mặc kệ cuối cùng ai có thể làm bạn bên nàng cả đời, chúng ta đều chỉ cần nàng hạnh phúc là được.”

Tiết Khánh thấy khóe miệng Lý Quân Hiên toát ra một tia kiên định, đột nhiên cười nói: “Nếu có một ngày lão bản của ta không chọn người, vậy người có cho rằng buông tha công chúa là đáng giá hay không?”

Lý Quân Hiên khê nhấp một ngụm rượu, nói: “Đây là chuyện trên thế gian này không có gì đáng giá hay không đáng giá, chỉ có nguyện ý hay không muốn, ta buông tha cho công chúa không phải bởi vì Tiểu Thanh, mà là bởi vì ta không thích nàng, cho nên ta không muốn thú nàng, nếu Tiểu Thanh cuối cùng không có lựa chọn ta.....”

Tiết Khánh thấy Lý Quân Hiên trầm mặc nhìn bầu trời đêm, cũng không quấy rầy hần, chính là lẳng lặng ngồi ở một bên uống rượu, nửa ngày Lý Quân Hiên nhìn trời đêm nói: “Ban đầu ta nghĩ rằng mình chắc chắn sẽ sống không bằng chết, nhưng là trải qua biến cố lần này, ta biết chỉ cần Tiểu Thanh hạnh phúc, ta liền hạnh phúc, nếu người có thể làm cho nàng hạnh phúc không phải là ta, như vậy chỉ cần nàng hạnh phúc, ta cũng liền không oán không hối.”

78. Chương 108

Chương 108: Vô Diễm chết cũng không hối

Ban đêm gió lạnh thổi phiêu đảng ở trên không trung, cùng với một tiếng không oán không hối đầy khí phách kia, ánh trăng trên bầu trời vẫn sáng trong như cũ, mang theo ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng

chiếu rọi khắp mặt đất, đêm càng lúc càng tĩnh lặng, không biết người ở phương xa có cùng tâm sự với người nơi đây hay không.

Kinh thành, trong Tấn vương phủ.

Thiên Vũ nhìn Vô Diễm yên lặng không nói gì nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, toàn thân phát ra vẻ lãnh khốc còn hơn với cả trước kia, làm cho không khí xung quanh trở nên áp lực, Thiên Vũ đi đến bên cạnh Vô Diễm, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi: “Thế nào, có tin tức gì không?” Nửa ngày không thấy Vô Diễm trả lời, Thiên Vũ cũng biết mình đã hỏi thừa, nếu có tin tức, người trước mắt sao có thể có bộ dáng như thế này được.

Thở dài một hơi, Thiên Vũ vỗ vỗ bả vai Vô Diễm nói: “Đừng để mình mệt mỏi, huynh nếu ngã xuống thì sẽ không còn có ai có thể giao đấu với Hà Gian vương.”

Vô Diễm chậm rãi xoay người lại, chỉ thấy dung nhan của chàng không thể nói rõ là tiêu tụy, chính là trong đôi mắt sáng lấp lánh trong trẻo lạnh lùng như vì tinh tú trên bầu trời kia, đã không còn thần thái như ngày xưa, hai mắt vẫn những tia máu, ánh mắt vốn là lãnh đạm giờ lại biến thành vừa âm ngoan vừa sắc bén, nhiệt độ xung quanh chàng trong nháy mắt giảm xuống thấp nhất là năm đến sáu độ.

Vô Diễm nhìn thoáng qua Thiên Vũ nói: “Ta biết, trong lòng ta đều biết trạng thái hiện tại của mình là gì.”

Thiên Vũ thấy Vô Diễm xoay người đi ra ngoài, cũng lắc đầu đi theo ra bên ngoài: “Trong lòng huynh đều biết, đệ chỉ sợ trong lòng huynh không có cân nhắc, huynh đã bao đêm không ngủ, chỉ vì muốn tìm thấy Tiểu Thanh trước Hà Gian vương, huynh mấy ngày nay có khi nào dừng lại để nghỉ ngơi đâu.”

Vô Diễm đưa lưng về phía Thiên Vũ không nói gì, Thiên Vũ thấy Vô Diễm không nói lời nào, liền nói tiếp: “Chính huynh cũng biết việc tìm kiếm Tiểu Thanh không phải chỉ trong chốc lát là có thể tìm thấy, không phải là huynh không biết huynh càng cố gắng tìm kiếm thì Tiểu Thanh cũng không thể sẽ đột nhiên nhảy ra được, Đại Đường này quá rộng lớn, chỗ nào cũng có nơi thích hợp để lưu đày, không nên quá gấp gáp nóng nảy như vậy, chỉ sợ như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến sức phán đoán cùng phân tích của huynh.”

Vô Diễm dừng lại ở giữa sân: “Ta có thể không gấp được sao? Nàng là Thanh Nhi.”

Một câu nàng là Thanh Nhi lập tức đã ngăn chặn được cái miệng của Thiên Vũ, đúng vậy, đó là người quan trọng nhất trong lòng Vô Diễm, là người mà chàng một lòng một dạ vì nàng suy nghĩ, mất tích lâu như vậy, Vô Diễm có thể không sốt ruột sao? Không nói Vô Diễm, ngay cả mình tâm cũng loạn như ma, hận không thể trực tiếp cầu phụ hoàng hạ lệnh, tìm kiếm toàn bộ khắp khu vực ranh giới với Đại Đường, nếu không còn có một chút lý trí, chỉ sợ thật sự là mình đã làm như vậy.

Nhìn thoáng qua Vô Diễm đứng thẳng người ở trước mặt, tấm lưng kia vẫn cương nghị như trước, vẫn rộng rãi, rất lạnh lùng, nhưng hiện tại lại hơn thêm một phần sát khí, sát khí rất đậm, đậm đến nỗi ngay cả người trì độn cũng đều cảm giác được, lần này Vô Diễm thật sự tức giận rồi.

Thiên Vũ không khỏi sờ sờ mũi, nói: “Cho dù nàng là Tiểu Thanh, huynh càng sốt ruột thì lại càng dễ dàng rơi vào ma chướng, phải biết rằng đối thủ của chúng ta là Hà Gian vương, thế lực của hắn không phải chúng ta nói động là có thể động tới, cũng không phải muốn tìm thấy Tiểu Thanh trước hắn là có thể tìm được trước hắn, huynh nếu cứ còn tiếp tục như vậy nữa, thân thể của huynh sẽ không theo kịp suy nghĩ trong đầu đâu.”

Vô Diễm không để ý tới Thiên Vũ nói: “Đừng lải nhải giống như một cụ già vậy.”

Thiên Vũ cười khổ nói: “Nếu không phải nhìn không được nữa, huynh nghĩ rằng đệ lại muốn nói nhiều như thế với huynh hay sao, mấy ngày nay huynh không có ở vương phủ của mình, mà ở trong phủ của đệ để thu thập tin tức, bố trí phương án, hiện trạng của huynh hiện tại ra sao, đệ chỉ sợ người trong phủ này còn hiểu rõ hơn huynh ấy chứ. Chớ quên huynh không thể ngã xuống, Tiểu Thanh còn chờ huynh đi cứu.”

Vô Diễm hai tay chấp sau lưng, nghe vậy gắt gao nắm chặt thành quyền, nửa ngày khàn khàn giọng nói: “Chính là bởi vì ta biết điểm này, cho nên ta càng không thể yên lòng, cả ta và đệ đều biết rõ Hà Gian vương là nhân vật như thế nào, hoàn cảnh hiện tại của Thanh Nhi không biết có bao nhiêu ác liệt, chỉ cần nghĩ đến đó là ta đã muốn xé Hà Gian vương ra làm đôi, còn cả cái tên Lý Quân Hiền chết tiệt kia nữa chứ.”

Thiên Vũ thấy trên mặt Vô Diễm không có chút thay đổi gì, vẫn là sự yên ả trước gió bão, ngày đó sau khi biết tin Tiểu Thanh bị người của Hà Gian vương mang đi, thần thái của Vô Diễm lúc đó quả thật rất giống như quỷ Dạ Xoa đến từ địa ngục, âm trầm khủng bố đến dọa người, lúc mình sốt ruột đòi đi Giang Nam ngay lập tức, thì trái lại Vô Diễm lại thốt ra một câu: “Không cần đi, đi cũng chỉ vô ích thôi, hiện tại chúng ta có chuyện quan trọng hơn để làm.”

Sau khi bình tĩnh lại mới biết được là Vô Diễm vì Tiểu Thanh mà làm biết bao nhiêu chuyện, thông qua người do cái tên Tiết Khánh kia cử đến báo cáo, mới biết mình đi đến Giang Nam cũng là mất công vô ích, lập tức bố trí người đi tìm, đi thăm dò, đi cứu, không bằng chính mình suy nghĩ cẩn thận vẫn hơn, Vô Diễm sớm đã hạ lệnh xuống dưới rồi.

Thiên Vũ nhìn Vô Diễm nói: “Có một chuyện đệ vẫn không hiểu, nếu biết là Hà Gian vương giả trò quỷ, chúng ta vì sao không đi Giang Nam, đi đến đó không phải là càng có thể tìm được dấu vết để lại hay sao?”

Vô Diễm nắm chặt tay thành quyền: “Thứ nhất, đi Giang Nam tin tức chúng ta có được chưa chắc đã nhiều hơn so với chúng ta ở kinh thành, chỉ sợ sẽ còn ít hơn; thứ hai, ở trên địa bàn của Hà Gian vương, đệ cho rằng chúng ta có thể làm được gì đây? Có thể kèm chế được hắn hay sao? Thứ ba, nếu đi Giang Nam, ta chỉ sợ việc ta làm trước tiên chính là đánh chết cái tên Lý Quân Hiên vô liêm sỉ kia.”

Thiên Vũ trầm mặc một chút, tinh tế suy tư tự nhiên hiểu được trọng điểm trong đó, kinh thành là địa bàn của bọn họ, ở trong này có thể có được tin tức có lợi nhất, Giang Nam chính là địa bàn của Hà Gian vương, mọi chuyện đều thoát không khỏi lòng bàn tay của hắn, bỏ dài dằng dặc thật sự không phải là biện pháp sáng suốt, về phần Lý Quân Hiên, tuy rằng là bạn tốt, nhưng là chính mình cũng nhịn không được muốn đánh hắn một trận, đã đem người phó thác lại cho hắn, hắn liền phúc đáp ình như thế này đây, dựa vào sự để ý của Vô Diễm đối với Tiểu Thanh, quả thực nếu đi Giang Nam mà không đánh chết Quân Hiên không biết một chút võ công kia mới là lạ.

Không khỏi gật đầu nói: “Nói cũng đúng, quả thật là rất muốn đánh người kia một trận, bằng không sẽ ghi nhớ mãi. Cho nên huynh mới để cho Nguyên Phong mang thư đi đồng thời đánh cho hắn một trận sao?”

Vô Diễm hừ lạnh nói: “Không phải, đó là do Nguyên Phong cực kỳ tức giận, chính mình đánh, chứ không phải ta bảo Nguyên Phong ra tay, không đánh hắn gần chết, ta không tha cho hắn. Từ lúc biết chuyện làm ăn muối lậu kia, ta chỉ biết hắn rất sùng Thanh Nhi, sùng đến mức đã quên uy hiếp ở phía sau, đã quên chính mình là một Quận vương, sống bình yên ở Giang Nam lâu rồi đã làm cho hắn buông lỏng mình, một chút khôn khéo của bao năm lăn lộn trên thương trường cũng không có.”

Thiên Vũ mỉm cười nói: “Vốn Quân Hiên am hiểu mưu lược, việc này ngày xưa liếc mắt một cái là huynh ấy có thể nhìn ra được ngay, lần này cư nhiên lại do mình tạo ra, quả thật là làm Vương gia yên ổn đã lâu, huynh lần này cũng là cố ý làm cho huynh ấy chịu chút đau khổ đúng không? Để cho huynh ấy phải ăn năn, tự dần vặt bản thân hai tháng.”

Vô Diễm gương mặt vẫn lạnh lùng, nói: “Ta nếu không phải là nể mặt Thanh Nhi, thì ta đã để cho hắn tự chìm xuống rồi, một nam nhân khi đã ngã lòng, sẽ không nghĩ ra được biện pháp để giải quyết vấn đề cùng nguy hiểm, chỉ biết khốn khổ, tinh thần sa sút, đây được tính là gì? Uống công ta đã xem trọng hắn, hắn chẳng lẽ không biết hắn bên này tinh thần sa sút, Thanh Nhi bên kia không phải trải qua khổ sở như hắn hay sao, thật sự là hồ đồ.”

Thiên Vũ gật gật đầu nói: “Chỉ sợ là Quân Hiên chưa từng có trải qua những chuyện như thế này, Quân Hiên vẫn còn quá trẻ tuổi, bất quá cũng may là đã được huynh giáo huấn thông suốt, lập tức đã bình tĩnh.”

Vô Diễm lạnh lùng nói: “Hắn nếu không tỉnh lại, như vậy trước khi tìm thấy Thanh Nhi, ta không ngại đem hắn giải quyết, làm cho hắn phải đi cưới Kim Sơn công chúa, để Thanh Nhi đi theo một người luôn phải chịu ảm ức như vậy, ta thật sự là không yên lòng, người chỉ biết gây chuyện lại không biết giải quyết ra sao, người như vậy không xứng với Thanh Nhi.”

Thiên Vũ mỉm cười nói: “Cũng may vẫn là một người biết tiến biết lùi, vấp ngã cũng có thể lập tức đứng lên, một lần nữa tranh đấu, Quân Hiên như vậy mới là người trong kí ức của đệ, có thể mưu mô có thể đoạn tuyệt.”

Vô Diễm hừ một tiếng không nói gì, Thiên Vũ thấy Vô Diễm thần sắc mệt mỏi, tuy rằng chỉ là cảm giác trong nháy mắt, nhưng là tuyệt đối không thể thoát khỏi ánh mắt của chàng, không khỏi nói: “Vô Diễm, vẫn nên nghe theo lời đệ đi, huynh nên đi nghỉ ngơi đi.”

Vô Diễm trầm mặc một lát gần từng chữ một: “Ta muốn đối phó là Hà Gian vương, muốn tìm thấy Thanh Nhi trước hắn, đây..... là chuyện rất khó.”

Thiên Vũ trầm mặc một chút nói: “Hà Gian vương là người có công ngang với phụ hoàng, đệ tự nhiên biết hắn đối đãi với người của hắn bất lợi như thế nào, xuống tay ngoan độc ra sao, cũng chính vì điểm này, đệ mới muốn huynh phải chú ý đến thân thể của mình, huynh cũng biết đó đệ tuy rằng cũng như huynh rất lo lắng cho Tiểu Thanh, nhưng là đệ thật sự không có nhiều năng lực để có thể cùng Hà Gian vương đối kháng, đệ chỉ có thể ở một bên trợ giúp cho huynh, cho nên đệ mới khuyên huynh, huynh chính là cây đại thụ để cho Tiểu Thanh dựa vào, vì thế huynh không được đổ gục.”

Nhìn Vô Diễm không nói gì, Thiên Vũ tiếp tục nói: “Đệ hiểu được cảm xúc hiện tại của huynh, nhưng là đệ càng hiểu được tình huống hiện tại mà chúng ta phải đối mặt, Hà Gian vương đã đến kinh thành vì Quân Hiên cầu hôn, mà thư Quân Hiên muốn chúng ta hỗ trợ cũng đã được gửi tới đây, dưới tình huống như vậy, chúng ta nên giúp Quân Hiên, Hà Gian vương cho dù trước kia không có hạ độc thủ với Tiểu Thanh, nhưng là hiện tại xem Quân Hiên kiên quyết như thế, với hiểu biết của đệ về huynh ấy, nhất định sẽ kết thúc tất cả hy vọng của Quân Hiên, lúc đó Tiểu Thanh sẽ càng nguy hiểm.”

Muốn tìm được Tiểu Thanh trước Hà Gian vương, không cần đệ nói, trong lòng huynh cũng hiểu được là khó khăn lớn đến mức nào, có thể ở dưới tình huống như vậy, chống đỡ chu toàn với Hà Gian vương không phải đệ mà cũng không phải là Quân Hiên, mà chỉ có huynh, chỉ có bộ binh trong tay huynh, chỉ có mặt thám bộ binh mới có thể cùng người của Hà Gian vương phân cao thấp.

Huống chi huynh đã từng cùng Hà Gian vương sống vai chinh chiến sát tròng, mưu mô cùng thủ đoạn của hắn, huynh khẳng định hiểu rõ hơn so với đệ cùng Quân Hiên, hắn có hành động gì huynh đoán chuẩn hơn so với chúng ta, mà người của bộ binh chỉ có huynh mới có thể điều động được, nếu huynh gục ngã, vậy thì đệ đành phải chuẩn bị nhật xác Tiểu Thanh vậy.”

Vô Diễm lập tức quát: “Không được nói lung tung.”

Thiên Vũ thấy Vô Diễm sắc mặt thay đổi mấy lần, sau lại nói với mình: “Thật xin lỗi, ta không phải là tìm đệ để phát tiết đâu, nhưng là trong lòng ta rất loạn, cứ mỗi khi nhắm mắt lại, đều hiện lên hình ảnh Thanh Nhi gặp nạn, ta thật sự ngủ không được, càng..... không dám ngủ.”

Thiên Vũ thở dài một hơi nói: “Chữ tình làm tổn thương người, một khi rơi xuống, thì sẽ muôn đời muôn kiếp không trở lại được, chưa từng nghĩ tới một người có tính cách lãnh ngạo như huynh, cũng sẽ có một ngày như vậy, đệ vẫn nghĩ anh hùng khó qua ải mỹ nhân bất quá chỉ là một câu nói đùa, mà căn bản hoàng gia không có khả năng có một người như vậy, cho dù có người như vậy cũng tuyệt đối không phải là huynh, không nghĩ tới người lãnh khốc vô tình nhất ở trong mắt đệ, lại là người đa tình nhất.”

Vô Diễm chậm rãi lắc đầu nói: “Ta không phải đa tình, ta từ nhỏ đã là một người vô tình, chinh chiến sát tròng giết người như ngóe, cho dù là một đứa trẻ mới mười ba tuổi, ta xuống tay cũng chưa từng nhân nhượng, phụ mẫu huynh đệ chí thân, ta cũng hiểu được họ chỉ là thân nhân mà thôi, không thể ảnh hưởng quá lớn đến cảm xúc của ta, ta nghĩ ta chính là người trời sinh ra đã vô tâm.”

Thiên Vũ thấy Vô Diễm dừng một chút không có nói tiếp, không khỏi cũng không lên tiếng, chờ Vô Diễm nói hết, nửa ngày Vô Diễm mới sâu kín mở miệng nói: “Từ khi gặp gỡ Thanh Nhi, rất kỳ quái là ta luôn cảm thấy không thích hợp với nàng, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng liền cảm thấy rất tức giận, không biết vì sao mình lại cảm thấy rất tức giận, nhưng là trong lòng cũng rất vui mừng, cảm xúc dao động khó nói nên lời. Ngay lúc đó ta rất giận mình, cho nên ném nàng đi, theo đệ hồi kinh, ta không biết đó là nỗi lòng như thế nào nữa.”

Sau lại bị đệ phái đi tìm nàng trở về, dọc theo đường đi cùng nàng ở chung một chỗ, nàng luôn có thể dễ dàng khơi mào tính tình của ta, luôn chống đối ta, ta nói hướng đông nàng muốn đi hướng tây, ta nói đi hướng tây nàng muốn đi hướng đông, đồng thời khi ta càng ngày càng tức giận thì trong lòng lại càng lúc càng dễ ý đến một người như vậy, ta biết ta đã thích nàng.

Ta chưa từng có nghĩ tới ta cũng sẽ có một ngày thích một người, cho nên ta không chút do dự đem Thanh Nhi mang về vương phủ, ta nghĩ đem nàng ở lại bên cạnh ta. Ta nghĩ làm cho nàng thích ta, giống như ta thích nàng, không phải bề ngoài, không phải thân phận, mà chính là con người.

Nhưng là nàng lại nói cho ta biết nàng không muốn làm sườn phi của ta, không muốn cùng một nữ nhân khác chia sẻ một nam nhân, yêu chỉ được dành ột người, tình cũng chỉ dành ột người, không thể chia sẻ. Khi nàng rời đi, ta nhìn theo bóng dáng nàng dứt khoát rời đi, trái tim của ta kịch liệt run rẩy, một khắc đó ta mới biết được, thì ra ta cũng là người có tình như vậy.”

Thiên Vũ thấy Vô Diễm trên mặt chợt lóe qua một tia ôn nhu, không khỏi nhẹ giọng nói: “Vậy huynh vì sao không tranh thủ cơ hội này? Hôm nay giúp Quân Hiên, ngày sau có lẽ huynh sẽ phải chứng kiến cảnh Tiểu Thanh ở cùng một chỗ với Quân Hiên, huynh chẳng lẽ buông tay như vậy sao?”

Vô Diễm ngẩng đầu nhìn về phương xa, chậm rãi nói: “Hiên tại ta không có tư cách để tranh giành, nếu Thanh Nhi cảm thấy Quân Hiên là hạnh phúc của nàng, như vậy ta cũng không ngại thành toàn cho nàng, những chuyện nàng muốn ta nhất định sẽ giúp nàng làm được.”

Thiên Vũ khẽ thở dài một hơi nói: “Vô Diễm, tội gì phải tự làm khổ mình như thế, huynh nếu thật sự yêu Tiểu Thanh, chuyện khó xử như thế cứ để cho đệ làm cho.”

Vô Diễm lắc đầu nói: “Không, gả cho ta có thể là vinh quang của nàng cũng có thể là bi ai của nàng, ta không thể vì một nữ nhân, mà hủy đi một nữ nhân khác, tuy rằng ta không thương nàng, nhưng là nàng là thê tử của ta, ta không thể nhẫn tâm tuyệt tình như thế được, như vậy ta mới không đủ tư cách đi nói từ yêu với Thanh Nhi.”

Thiên Vũ nhún mày nói: “Vậy huynh tính làm sao bây giờ? Đệ xem ra Tiểu Thanh cũng có một chút thích huynh, chẳng lẽ cứ như vậy buông tha hay sao?”

Vô Diễm thu hồi ánh mắt nhìn xa xa, quay đầu nhìn Thiên Vũ nói: “Ở ánh mắt đầu tiên nhận định mình đã thương người đó, ta làm sao có thể dễ dàng buông tha như thế được.”

Thiên Vũ thấy Vô Diễm không có nói tiếp, cũng không có hỏi lại, hai người trầm mặc một lát sau Thiên Vũ nói: “Chuyện của Quân Hiên phải xử lý như thế nào đây?”

Vô Diễm khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, trầm ngâm một lát nói: “Thực lực hiện tại của Quân Hiên không thể liều mạng chống đối lại phụ vương hần được, căn bản Quân Hiên vẫn không có năng lực để tự bảo vệ mình, ta bảo Tiết Khánh âm thầm trông nom hần, tuy rằng Hà Gian vương sẽ không làm ra chuyện gì với con của mình, bất quá ta cũng không thể để cho hần bị thương tổn được. Về phần Kim Sơn công chúa ta cũng đã lên kế hoạch tốt cả rồi, chỉ cần đệ phối hợp thì sẽ không có vấn đề gì.”

Thiên Vũ gật gù đầu nói: “Nếu vậy thì tốt rồi, chỉ lo Hà Gian vương là người túc trí đa mưu, chúng ta phải đi từng bước một, cẩn thận đề phòng hần.”

Vô Diễm ừm một tiếng nói: “Điểm ấy Quân Hiên cũng có nói qua, bất quá Hà Gian vương đã quên, hần chỉ là Vương của phiên trấn, ở Giang Nam hần có thể một tay che trời, nhưng ở kinh thành chưa chắc đã là nơi để cho hần tùy tiện lên tiếng, phiên trấn lớn mạnh chính là đại kị của hoàng gia, thân phận Hà Gian vương của hần đủ cao, cho dù Hoàng Thượng không thêm để ý, cũng có thể khắc chế được một chút, ta nghĩ có rất nhiều người có cùng chung ý tưởng này.”

Thiên Vũ lập tức cười nói: “Thật là ngoan độc, điểm này nhưng cũng là đã đánh vào tử huyệt của hần.”

Vô Diễm lạnh lùng cười nói: “Có trách thì trách hần, hần đã ra tay với người mà ta để ý, thì cũng đừng trách ta vô tình.”

Thiên Vũ lắc đầu nói: “Huynh so với Quân Hiên ác liệt hơn nhiều, nếu một gây này thật sự đánh ra, chỉ sợ Hà Gian vương sẽ phải lui về Giang Nam an dưỡng tuổi già mất.”

Vô Diễm lạnh giọng nói: “Quân Hiên là do còn bận tâm đến Hà Gian vương là phụ vương của hần, ta cũng không có nhiều bận tâm như vậy, trên triều đình có tam công cửu khanh (1), có ai mà không phải là người đồng sinh cộng tử, cùng chung hoạn nạn với Hoàng Thượng chứ, nhưng không có một ai được nở mày nở mặt như Hà Gian vương, công trạng ngạo mạn thiên hạ, đất phong trải dài khắp thiên hạ, còn ngoại lệ được

phong làm vương, ngay cả con cái cũng có vị trí cao nhất so với bạn bè đồng trang lứa, vinh sủng cao như vậy, hẳn nếu còn không biết chừng mực, như vậy tự nhiên sẽ có người khiến hẳn phải cảm thấy như vậy là thỏa mãn rồi.”

[1] Tam công cửu khanh: ba quan công chín quan khanh. Tam công là 3 chức quan đầu triều, gồm:

1. Thừa tướng: tổng quản chính vụ, giúp hoàng đế cai trị dân, nắm thu chi của nhà nước, quản lý các công trình công cộng.
2. Thái úy: phụ trách về quân sự.
3. Ngự sử đại phu: nắm giữ văn thư và giám sát các quan.

Cửu khanh gồm 9 vị quan phụ trách các công việc khác nhau như:

1. Lang trung lệnh: quản lý túc vệ thị tòng, thủ vệ cung điện trắc môn
2. Vệ úy: quản lý cung môn, bảo vệ các đồn lính
3. Thái phó: phụ trách việc hoàng đế sử dụng ngựa và mã chính toàn quốc
4. Đình úy: chưởng quản hình sự và thẩm phán
5. Điển khách: phụ trách tiếp đãi các dân tộc ít người quy phục về với triều đình và đối ngoại
6. Trị túc nội sử: coi về thuế má, kho tiền và sự thu nhập quốc gia
7. Tổng chính: coi sóc tiền tài trong hoàng tộc và đồ đạc trong thất
8. Thiếu phủ: phụ trách sự việc trong cung đình
9. Phụng thường: phụ trách chế độ lễ nghi và cúng tế.

Thiên Vũ mỉm cười nói: “Muốn nói địa vị cao nhất so với bạn bè cùng trang lứa, quả thật là Quân Hiên, nhưng là vị trí tôn quý nhất lại là huynh, tuy rằng đều là Quận vương, nhưng đãi ngộ của huynh không kém Thân vương, hoặc có thể nói là ngay cả Thân Vương cũng không có đặc quyền của huynh, một ngày vẫn còn huynh, Quân Hiên cho dù có ngồi ở vị trí cao đến đâu cũng không vượt được huynh.

Lại nói, ai chẳng biết huynh chính là hậu bối mà thế hệ tam công cửu khanh trước yêu thích nhất, trẻ tuổi, công trạng cao ngất, lại có tài năng, nhưng lại không ham mê quyền vị, là nhân tài tốt nhất phụ trợ cho bậc đế vương kế nhiệm, hơn nữa lại cũng không có qua lại với hoàng thân quốc thích, lại qua lại thân thiết cùng với một thân vương không có tài cán gì như ta, những điều này làm cho phụ hoàng khen huynh không dứt miệng, ở trong kinh thành những hoàng tử như chúng ta đều bị xếp sau huynh, huynh nếu đứng ở trước mặt những công thần chỉ điểm vài câu, việc này tùy tùy tiện tiện cũng thành.”

Vô Diễm thần nhiên cười nói: “Không cần ta mở miệng, việc này tự nhiên sẽ có người đi làm.”

Thiên Vũ khoa trương thở dài nói: “Vô Diễm, đệ không phải là ngày một ngày hai quen biết với huynh, bắt quá bây giờ đệ mới nhìn rõ huynh, huynh không chỉ có là con hổ, mà còn là con sói, cao ngạo, hung tàn, giảo hoạt, một khi đã làm cho huynh phải để lộ ra móng vuốt, thì chính là lúc đối thủ của huynh phải đi vào chỗ chết. Trách không được Thất thúc thúc đem toàn bộ Kinh vương phủ giao lại cho huynh làm chủ, bản thân thì lại chạy đến mảnh đất được phong để tiêu dao, ban đầu đệ vẫn không hiểu nổi làm phụ thân như thế nào lại còn không làm gì được con, hiện tại đệ đã hiểu được, phụ thân là cừu, sao có thể quản nổi con là hổ đây.”

Vô Diễm ném cho Thiên Vũ một cái liếc mắt nói: “Cừu có thể sinh ra hổ sao?”

Thiên Vũ mỉm cười nói: “Nhưng sự thật đúng là như vậy, khắp kinh thành ai mà chẳng biết Kinh Quận Vương làm chủ Kinh vương phủ, ngay cả phụ hoàng đệ cũng đều giữu cột Thất thúc thúc, nói ông làm phụ vương còn phải nghe theo lời con mình, thật sự là rất uất ức, Thất thúc thúc còn vui cười hơn hổ nói có được một người con như vậy, thật sự là đã giúp ông giảm được không ít gánh nặng ở trong lòng, nghe con cũng không có gì là không tốt.”

Vô Diễm khẽ cười cười nói: “Tính tình của phụ vương ta rất tốt.”

Thiên Vũ gật gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu để cho Thất thúc thúc biết con của mình cứ nhiên lại vắn ngã Hà Gian vương quyền khuynh cả một vùng Giang Nam, không biết có phải hay không sẽ khen một tiếng: đứa con này thật giỏi giang.” Vừa nói vừa mỉm cười.

Vô Diễm nhú mày nói: “Muốn vắn ngã Hà Gian vương cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, ta chẳng qua chỉ là muốn cảnh tỉnh hần, làm cho hần biết hần không cần kiêu ngạo như vậy, biết rõ là người bên cạnh đệ mà cũng dám ra tay, hần rất không đem đệ và ta đặt ở trong mắt, như vậy ta liền nói cho hần, thiên hạ này không tới phiên hần kiêu ngạo.”

Thiên Vũ vốn muốn trêu chọc cho Vô Diễm vui vẻ, cho nên mới chuyển đề tài như vậy, muốn nói câu chuyện thoải mái một chút, bất quá xem ra không có tác dụng gì rồi, Vô Diễm luôn luôn đặt chuyện của Tiểu Thanh ở trong lòng, không có gì có thể quan trọng bằng chuyện của nàng, lập tức đành phải gật gật đầu nói: “Chuyện này cũng dễ giải quyết thôi, bất quá mấu chốt nhất là một khi đã làm như vậy, Quân Hiên tuy rằng là không phải thú thê tử, nhưng Tiểu Thanh chắc chắn sẽ nguy hiểm.”

Vô Diễm trầm mặc nửa ngày nói: “Phải làm, ta không muốn Thanh Nhi lại một lần nữa bởi vì chuyện như vậy mà không thể có được hạnh phúc, tuy rằng nguy hiểm, nhưng là ta không muốn đến lúc Thanh Nhi trở về sẽ phải thất vọng, thống khổ.”

Thiên Vũ nhú mày nói: “Huynh làm tất cả vẫn đều là vì nàng mà suy nghĩ.”

Vô Diễm nhẹ giọng nói: “Thiên Vũ, đệ không biết được có một người để cho ta nhớ, để cho ta yêu, để cho ta chờ, để cho ta tưởng niệm, là một chuyện hạnh phúc đến thế nào đâu, đời này có một người có thể ở trong lòng ta mọc rễ nảy mầm, là ông trời đã chiếu cố ta rồi.”

Thiên Vũ không khỏi nhẹ nhàng thì thầm: “Là như vậy sao? Có một người cho ta nhớ, cho ta yêu, đây là hạnh phúc sao? Vô Diễm, đệ lại không biết được rằng yêu cầu của huynh lại đơn giản như thế.”

Vô Diễm ôn nhu cười nói: “Đơn giản sao? Có thể tìm được một người như vậy nhưng là rất khó khăn, không biết phải tu mấy đời thì kiếp này mới có thể gặp được nàng.”

Thiên Vũ thấy Vô Diễm toát ra ôn nhu, bèn cười nói: “Vô Diễm, lần này tìm được Tiểu Thanh, liền giữ nàng ở lại kinh thành đi, ở trong này tuy rằng là nơi quyền lợi cùng thế lực vô cùng hỗn loạn, nhưng cũng là nơi an toàn nhất, thế lực của huynh ở kinh thành là lớn nhất, một khi ra khỏi kinh thành cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng cho dù là nhỏ nhất.”

Vô Diễm mỉm cười nói: “Đệ cho rằng Thanh Nhi sẽ ngăn ngại mà sống ở một chỗ sao? Nàng muốn bay, nàng muốn ngao du khắp thiên hạ như cánh chim ưng bay liệng trên bầu trời, bay lượn ở trên vạn trượng trời cao, mà không phải giống một con cừu, chỉ sống ở trên một mảnh cỏ cả đời, chúng ta không nên cắt đứt đôi cánh của nàng, nàng muốn bay cứ để cho nàng bay.”

Thiên Vũ tưởng tượng đến bộ dáng Tiểu Thanh cười tinh quái, không khỏi cười nói: “Nhưng là rất nguy hiểm, với tính tình của nàng, cùng phát sinh chuyện này của Quân Hiên, muốn cho nàng cứ tiếp tục vô ưu vô lo không có một chút phòng bị nào như vậy, sớm hay muộn cũng xảy ra vấn đề lớn.”

Vô Diễm ngẩng đầu hít sâu một hơi nói: “Chỉ cần nàng muốn, ta sẽ bảo vệ nàng, ta sẽ không cho phép chuyện lần này lại phát sinh một lần nữa, nếu ai lại động vào nàng, ta tuyệt đối sẽ làm cho hần sống không bằng chết.”

Thiên Vũ nhìn Vô Diễm nói: “Vô Diễm, huynh nói đệ cùng Quân Hiên sủng nàng, kỳ thật người sủng nàng nhất chính là huynh, vì nàng huynh có thể làm tất cả, thậm chí là chống lại Hà Gian vương, huynh cũng không sợ nguy hiểm gì, Quân Hiên là con của Hà Gian vương, dù nói thế nào đi chăng nữa bọn họ cũng là người một nhà, cho dù Quân Hiên tiếp tục tranh cãi gây náo loạn, thì cũng chỉ là chuyện giữa hai cha con bọn họ, mà huynh nếu đối phó Hà Gian vương, vậy không phải là việc nhỏ, thắng bại sẽ liên quan đến rất nhiều người, huynh hiểu rõ sự lợi hại trong đó hơn đệ, nhưng là huynh vẫn là vì an toàn của Tiểu Thanh mà chống lại Hà Gian Vương.”

Người yêu nàng nhất cũng chính là huynh, sự phẫn nộ, ưu thương, lo âu của huynh mấy ngày nay, cho dù huynh có che giấu tốt đến đâu, đệ cũng có thể nhìn ra, huynh thật sự đã đem Tiểu Thanh đặt quá sâu vào

trong lòng mình rồi, đặt sâu tới mức tất cả đều vì nàng mà suy nghĩ, đặt sâu đến mức trong đầu lúc nào cũng chỉ có nàng, trong lòng sợ là có thể vì nàng mà chết ý chứ.”

Vô Diễm nghe Thiên Vũ nói vậy, trong đôi mắt lóe lên tia phức tạp mà không một ai có thể hiểu được, Thiên Vũ thở dài nói: “Vô Diễm, huynh dùng phương thức riêng của mình để yêu Tiểu Thanh, không yêu cầu xa vời nàng đáp trả lại tình cảm của mình, cho dù không được nhìn thấy nàng, nhưng chỉ cần biết nàng sống rất tốt là huynh đã cảm thấy vui vẻ rồi, Vô Diễm, huynh từ bao giờ lại trở lên ngốc đến mức này, ngốc như vậy, si mê như vậy, huynh thật sự làm cho đệ không biết phải nói như thế nào mới tốt đây.”

Vô Diễm trầm mặc nửa ngày chậm rãi nói: “Việc ta làm chỉ là do ta muốn làm, không muốn để cho Thanh Nhi biết, cũng không nguyện ý để cho Thanh Nhi biết, ta không muốn những việc mà ta làm vì nàng sẽ cản trở tâm ý của nàng, mê hoặc quyết định của nàng, yêu nàng là sẽ để cho nàng không có nỗi buồn phiền ở phía sau, cứ mặc sức vui cười, mặc sức quây, mặc sức yêu.”

Thiên Vũ lắc đầu nói: “Vô Diễm, huynh đó, tựa như một người vô tâm, một khi đã yêu cứ nhiên lại có thể làm được như thế này, Vô Diễm, phần cuồng dại này của huynh có thể kham nổi với đất trời, sánh cùng nhật nguyệt.”

Vô Diễm trong mắt tràn ngập nồng đậm yêu thương, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ: “Bởi vì yêu nàng cho nên mới để cho nàng giương cánh bay cao, bởi vì yêu nàng cho nên chết cũng không hối.”

79. Chương 109

Chương 109: Lục Tiểu Lam

Thiên Vũ thở dài nói: “Huynh đó, đệ thật sự không biết nên cảm động, hay là nên..... Quên đi, không nói những chuyện này nữa, hôm nay người được phái tới Thổ Phiên có truyền tin tức về, ý của huynh.....”

Vô Diễm bị hỏi nhưng cũng không có trả lời, đôi mắt ưu thương nhìn trời đêm, Thanh Nhi, nàng rốt cuộc đang ở nơi nào? Nàng rốt cuộc đang ở nơi nào?

Gió đêm nhẹ thổi, trăng vẫn treo trên cao chiếu sáng mặt đất, bóng cây, ngọn đèn tĩnh lặng, tất cả đều biểu hiện hiện tại đã là đêm khuya, sớm đã đến giờ nên đi nghỉ ngơi từ lâu rồi, nhưng bên trong đại sảnh của Tấn vương phủ đèn đuốc vẫn sáng trưng, ở ban đêm tối đen như mực lại đặc biệt sáng ngời, hết sức chói mắt.

Mạt Hạp, Lục Tiểu Thanh ngây ngốc ngồi ngắm ánh trăng được một lát, lại không chịu nổi gió đêm rét lạnh, lập tức chạy về phòng đi ngủ, ăn cơm ngủ nghỉ chính là chuyện đại sự, không có cái gì có thể ngăn cản được hai vấn đề cấp bách này.

Ngày hôm sau, lúc Lục Tiểu Thanh rời giường, liền có hai tiểu nha đầu chạy lên hầu hạ, hắc hắc, mặc kệ là nói như thế nào, hiện tại cũng đang đeo trên lưng thân phận Vương Phi, nhưng lại ở tại Dật Bắc vương phủ này nha, sao có thể thiếu mặt mũi bên ngoài được, Lục Tiểu Thanh đương nhiên tiếp tục làm người lười mệnh tốt.

Được hai tiểu nha đầu hầu hạ rửa mặt chải đầu xong, Lục Tiểu Thanh liền chậm rãi đi tìm Xuất Trần, mỗi buổi sáng chuyện đầu tiên phải làm chính là đi nhìn mỹ nam, như vậy tâm tình trong ngày sẽ tốt hơn, đây chính là bản tính vui vẻ, tôn chỉ làm người của Lục Tiểu Thanh.

Không thấy Xuất Trần ở trong phòng, chắc đã vào triều rồi, Lục Tiểu Thanh lập tức cảm thấy không thú vị, ngay cả một người để đầu vô mồm cũng không có, Sở tổng quản thấy Lục Tiểu Thanh ở trong phủ đông ngó nghiêng, tây dạo bước, ánh mắt như là đang tìm kiếm đồ quý giá vậy, không khỏi rất bình tĩnh tiến lên hỏi: “Lục tiểu thư, Vương nói, hôm nay chỉ sợ người sẽ về khuya, tiểu thư có thể mang theo Lục Tiểu Lam đi dạo phố, vừa mới qua cuối năm vài ngày, hiện tại trên đường rất là náo nhiệt.”

Thấy Lục Tiểu Thanh mắt ngọc lấp lánh lộ vẻ vui mừng, lại rất tự giác bồi thêm một câu: “Hai ngày nay có rất nhiều thương nhân tụ tập đến Lăng Tiêu thành, hàng hóa được mang đến từ bốn phương tám hướng đều có, tất cả đều là kỳ trân dị bảo, không đi là rất đáng tiếc.” Mặc dù nói có chút khoa trương, bất quá hiện tại thân phận của nàng đã khác xa trước, có một Vương phi hoạt bát tinh quái như thế này, có thể để không cho nàng động tay động chân vào đồ vật ở trong phủ, tốt nhất vẫn là nên lừa nàng ra ngoài đi dạo thì tốt hơn, bằng không cứ để cho nàng tiếp tục đi qua đi lại khắp vương phủ như thế này nữa, chờ Vương trở về không biết Vương phủ đã biến thành bộ dáng gì đây.

Lục Tiểu Thanh nghe Sở tổng quản nói vậy, một phen tím chặt lấy tay Lục Tiểu Lam ở phía sau, liền xông ra khỏi phủ, dọc theo đường đi thấy người đến người đi vô cùng tấp nập, tiếng rao hàng như tiếng gió thét gào, quả thật là náo nhiệt hơn rất là nhiều so với vài ngày trước đó, Lục Tiểu Thanh lập tức tinh thần vô cùng phấn chấn, đã lâu không có đi dạo phố, ngẫm lại trước kia nhàn nhã như vậy, không có bận khoản, không có áp lực cùng mọi người đi dạo phố, lại nhớ lại cái lần mình cùng Hồng Ngọc dạo phố ở kinh thành, lúc đó mới vô ưu vô lo làm sao, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không cần phải nghĩ, chỉ đơn thuần là đi dạo phố, tư vị kia thật là tốt biết bao. Bất quá gặp phải cái tên Thục Vương không hợp khẩu vị, làm hỏng tâm tình của mình, hy vọng hôm nay sẽ không giống như hôm đó.

Hiếm khi mình bây giờ chuyện gì cũng không cần quan tâm như hôm nay, dù sao cũng đã ngã bài với Xuất Trần rồi, ở trong Lăng Tiêu thành này cũng không có người có khả năng động tới mình, tin tức cũng đã được truyền ra ngoài, cứ an vị chờ Vô Diễm đến tìm, thật sự mỗi lần nghĩ tới lại cảm thấy thoải mái vô cùng, tự nhiên càng thích đi dạo phố.

“Tiểu Lam, người tới nhìn xem mã nào này nhìn được không? Ta cảm thấy rất thích hợp để tặng cho Lưu Dật.” Lục Tiểu Thanh dừng trước một sạp bán châu báu.

Người trung niên có bộ râu xồm kia, có chút phong vị của người nước ngoài, thấy Lục Tiểu Thanh cầm lên một chiếc vòng mã não vàng óng ánh, không có tạp chất, đang cầm ở trong tay ngắm nghía, vội cười nói: “Ánh mắt của cô nương thật là tinh tường, chiếc vòng mã não này ta mang từ Cao Ly về, thất lạc từ trong vương thất, tuyệt đối là thượng phẩm trong thượng phẩm.”

Lục Tiểu Thanh ồ một tiếng, ngược lại nhìn cẩn thận hơn, người trung niên kia thấy Lục Tiểu Thanh xem cẩn thận, lập tức ha ha cười nói: “Khẳng định không có vấn đề gì, ta nếu không phải hôm nay mới từ Cao Ly đến Lăng Tiêu thành này, thì bảo bối này đã sớm bị mua rồi, làm gì còn chuyện bây giờ vẫn còn ở chỗ này cơ chứ, cô nương muốn mua thì phải nhanh tay lên, chậm sẽ không còn, đây chính là bảo vật vô cùng hiếm.”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu hỏi: “Bao nhiêu?”

Người trung niên kia cười tủm tỉm nói: “Đồ tốt tự nhiên là phải có giá trị tương xứng với nó, để có được chiếc vòng mã não này cũng không dễ dàng, lại là mặt hàng hảo hạng, thấy cô nương thích như vậy, ta lấy năm trăm lượng thôi.”

Lục Tiểu Thanh thấy lão bản kia vẻ mặt vui mừng, nhìn nhìn lại chiếc vòng mã não đang cầm trong tay, nhìn chất lượng quả thật rất được, chất lượng cũng tốt hơn so với trang sức ngày đó Lệ Hoa đưa ình, lại nói tiếp năm trăm lượng cũng không mắc, hiếm khi tâm tình lại tốt như hôm nay, liền mua luôn cũng không thêm mắc cả, tuy rằng làm thương nhân không thể không mắc cả, bất quá có ai nhìn thấy đại lão bản xuất môn mua đồ này vật nọ phải mắc cả hay chưa.

Xòe tay ra trước mặt Lục Tiểu Lam đòi tiền, bởi vì chữ viết trên ngân phiếu của Mạt Hạt so với Đại Đường còn khó đọc hơn, thật sự là không thể nhìn ra trên ngân phiếu viết bao nhiêu, vì tránh cho khỏi phải xấu hổ một lần tiêu hết một ngàn lượng, cho nên Lục Tiểu Thanh hiếm khi mới đưa ngân phiếu cho Lục Tiểu Lam giữ như thế này, dù sao cũng là người hầu của mình, mình đi đâu hẳn phải theo đây, cũng tương đương với việc chính mình mang theo ngân lượng vậy.

Không ngờ Lục Tiểu Lam cũng không có trực tiếp trả tiền, mà là đưa tay ra lấy chiếc vòng mã não trên tay Lục Tiểu Thanh, sau khi nhìn thoáng qua, trực tiếp quăng trả lại cho người trung niên kia, lạnh lùng nói một câu nói: “Giả.”

“Gi, giả?” Lục Tiểu Thanh lập tức trừng mắt, Lục Tiểu Lam cũng không để ý đến người trung niên kia đang đỏ mặt tía tai muốn tranh luận, kéo Lục Tiểu Thanh bước đi.

Lục Tiểu Thanh đi theo Lục Tiểu Lam được vài bước, mới hồi phục lại tinh thần nhìn Lục Tiểu Lam hỏi: “Tiểu Lam, người làm sao biết được đó là đồ giả? Ta nhìn chất lượng cũng được lắm mà? Rất được, người không phải là đã nhìn lầm rồi đấy chứ?”

Lục Tiểu Lam trừng Lục Tiểu Thanh nói: “Người thế mà gọi là có mắt nhìn sao? Không phân biệt được châu báu thì cũng đừng làm như mình là người trong nghề. Chiếc vòng đó chỉ được làm từ đá thôi, người không biết thì cũng đừng có mua linh tinh.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi sờ sờ mũi, quả thật là mình không có thành thạo lắm trong việc phân biệt châu báu, mình còn tưởng là châu báu nữa chứ, dù thế nào hiện thực chính là thế, chỉ có tốt xấu, nào có thật giả, không nghĩ tới đầu cơ trục lợi trong mua bán lại lưu hành mạnh mẽ ở ngàn năm trước như thế này, aiz, xem ra mình đúng là tóc dài kiến thức ngắn.

Liếc mắt nhìn Lục Tiểu Lam không có biểu tình gì, tiểu tử này đã nhiều lần uốn nắn mình, sau khi thất bại trong việc bắt mình không được gọi hắn là Tiểu Lam nữa, hiện tại chính là mặt lạnh cũng lưỡi phản bác, không khỏi chăm chú đánh giá Lục Tiểu Lam vài lần, đôi mắt màu lam, sống mũi cao, tóc có chút xoăn nhưng lại không giống xoăn, thân hình rất chuẩn, vẫn là một câu nói kia: đúng là một soái ca.

Bất quá nhìn kỹ lại không giống người Mạt Hạt, người Mạt Hạt có thân hình bư hãn, cao to thô kệch, đương nhiên Xuất Trần là một ngoại lệ, trên người những người khác đều mang theo khí chất bư hãn, người Mạt Hạt nếu lẫn trong đám đông người Đại Đường cũng rất dễ nhận ra họ, mà Lục Tiểu Lam này nói khô ngô cũng khô ngô, nói bư hãn cũng bư hãn, trong khí chất lãnh ngạo có chút nho nhã, đúng vậy, chính là nho nhã.

Không giống nhân tài Đại Đường xinh đẹp tuyệt trần, cũng không giống như người Mạt Hạt cao to thô kệch, tiểu tử này từ nơi nào đến? Lục Tiểu Thanh từ trên xuống dưới không ngừng đánh giá Lục Tiểu Lam, Lục Tiểu Lam cũng không để ý đến Lục Tiểu Thanh, cứ thế chậm rãi bước đi.

Lục Tiểu Thanh sau khi nhẩn nhẹn nửa ngày, một phen túm chặt lấy ống tay áo của Lục Tiểu Lam: “Tiểu Lam, người làm sao có thể phân biệt được châu báu? Ta đã được nhìn thấy rất nhiều đồ tốt, nhưng là ta cũng không phân biệt ra được tốt xấu, thật giả, ta nghĩ người nhất định là từ nhỏ đã nhìn quen mấy thứ này, cho nên mới sẽ liếc mắt một cái liền nhìn ra được thật giả như thế chứ, Tiểu Lam, người nói cho ta nghe một chút đi, người làm sao mà biết được?”

Lục Tiểu Lam thản nhiên nói một câu: “Đã thấy nhiều tự nhiên là biết.”

Vừa dứt lời, Lục Tiểu Thanh lập tức vẻ mặt như đã bắt được sơ hở, cười hì hì: “Tiểu Lam, đã thấy nhiều tự nhiên là biết, ta muốn biết người là đã thấy nhiều như thế nào? Là trong nhà buôn bán đã thấy nhiều? Hay là sinh ra đã thấy mấy thứ này là đồ chơi?”

Lục Tiểu Lam mặt không chút thay đổi nói: “Người quản nhiều như vậy làm gì?”

Lục Tiểu Thanh ơ một tiếng nói: “Ta bắt quá chỉ là tò mò thôi mà, phải biết rằng nếu Tiểu Lam của ta là người rất có thân phận, ta làm chủ tử cũng thật rất là vinh quang nha. Tiểu Lam, hắc hắc, người nói cho ta biết một chút đi mà, ta cam đoan ta không nói cho người ngoài nghe đâu.”

Lục Tiểu Lam nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh hai mắt sáng rực tò mò nhìn mình, nhìn vẻ mặt nàng lúc này rất khách khí cũng rất vô sỉ, bèn nói: “Người đoán xem.”

“Ta đoán? Có lầm hay không, ta nếu đoán được, ta còn hỏi người làm cái gì? Tiểu Lam, người xem hiện tại cũng chỉ có hai chúng ta, không có người ngoài, người liền nói cho ta nghe một chút được không?”

Lục Tiểu Lam thấy Lục Tiểu Thanh là người rất hiếu học, tinh thần khiêm tốn không ngại học hỏi kẻ dưới, không giận mà mặt mày còn hớn hớn nhìn hắn, vì thế nói: “Người nghĩ gì mà đến bây giờ mới hỏi?” Nói ra điểm này cũng rất cảm thấy là kỳ quái, phải hỏi từ lâu rồi mới đúng, bất quá Lục Tiểu Thanh này giống như tuyệt đối không có hứng thú với lai lịch của mình, mình vốn nghĩ rằng nàng chính là không muốn biết, hoặc là do tâm cơ sâu đang có âm mưu gì đó, bất quá trong khoảng thời gian này, muốn nói là có tâm cơ sâu quả thật là có chút thái quá, chủ tử này chính là một người không tìm không phổi.

Lục Tiểu Thanh thấy Lục Tiểu Lam không có dấu hiệu tức giận, lập tức cười hắc hắc: “Ta lúc ấy đã quên hỏi, dù sao đó cũng là chuyện của người, không có quan hệ gì với ta, lại nói người đã theo ta, tự nhiên là ta sẽ bảo vệ người, người có thân phận cao hay không cao? Có lai lịch gì? Mấy chuyện đó ta không hề nghĩ đến, bất quá hiện tại ta nhớ ra rồi, dù sao không có việc gì làm, coi như là ngồi nghe một chút chuyện giang hồ thú vị vậy, Tiểu Lam nói cho ta nghe một chút đi.”

Lục Tiểu Lam tức giận nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Ta chính là một nô lệ.”

Lục Tiểu Thanh lập tức hung tợn trừng Lục Tiểu Lam liếc mắt một cái, đột nhiên ha ha cười nói: “Nếu là nô lệ vậy phải nghe lời chủ tử, mau, nói ra cho chủ tử của người nghe một chút.”

Lục Tiểu Lam vừa chậm rãi bước vừa lạnh lùng nói: “Không có tâm tình.”

Lục Tiểu Thanh vẽ mặt hắc tuyến trừng Lục Tiểu Lam, có làm hay không, khi nào thì gặp qua nô lệ kiêu ngạo như vậy chưa, kiêu ngạo còn hơn cả chủ tử của mình, đây mà gọi là nô lệ sao, có phải hay không mình làm chủ tử rất không có phong độ của một chủ tử, để ột tên nô lệ mà mình phải thật vất vả trả giá cao ngất trời mới mua được ngồi lên đỉnh đầu mình thế này đây, ông trời a..., ngài thật sự là không có mắt mà.

Nhìn thoáng qua Lục Tiểu Lam một thân lãnh ngạo, tiểu tử này thỉnh thoảng để lộ ra một chút khí chất, thật đúng là có thể hù dọa người, thoáng cái trong lúc đó liền cảm thấy hắc không phải là người bình thường, tuy rằng che giấu tốt, nhưng hai mắt của mình cũng không phải là đồ bỏ đi, dù sao mình cũng đã được nhìn qua rất nhiều người có chút khí chất giống hắc, dù thế nào cũng không có khả năng nhìn nhầm.

Tuy rằng ngày thường mình có chút không quan tâm, nhưng là thật sự không thể nói là mình không tò mò được, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử này, liền cảm thấy hắc không phải là một nhân vật đơn giản, bất quá trăm ngàn lần không cần lại ỉnh gặp thêm một vương tử, vương tôn gì đó a..., chỉ thêm loạn mà thôi, bản thân mỗi ngày cùng những người này giao tiếp thật sự là rất mệt, không bằng là dân thường còn tốt hơn. Đương nhiên nếu thật sự là vương tử gì đó, có phải hay không đại biểu rằng mình là người có thể quét ngang tứ phương Đại Đường, khai sáng ra một thời đại mang tên Lục Tiểu Thanh, hoành hành khắp toàn bộ Châu Á, đương nhiên nếu có thể hướng tới Châu Âu cũng tốt, hướng tới toàn thế giới lại càng giỏi hơn.

Lập tức bước nhanh hai bước đuổi kịp Lục Tiểu Lam nói: “Tiểu Lam, trăm ngàn lần không cần phải nói cho ta biết người là vương tử, vương tôn của một quốc gia nào đó nha, nếu đúng vậy, làm ơn nhất định phải là một quốc gia lớn, tỷ như là nước Nga a..., nước Mỹ a..., nếu nói như vậy, ta chính là lão đại của thế giới này.”

Suy nghĩ một chút, ta còn quen cả hoàng đế tương lai của Đại Đường, hoàng đế hiện tại của Mạt Hạt ta cũng biết, công chúa của tiểu quốc Lưu Ly ta cũng quen, tuy rằng không biết Lưu Ly quốc này nằm ở chỗ nào, nhưng là cũng tính là một nước rồi, nếu lại đến thêm vài tên Thiên Hoàng của Nhật Bản, đại vương của Triều Tiên, vương tử của Trung Đông giàu có, thì việc mình không muốn trở thành lão đại của thế giới mới là chuyện vô cùng khó khăn.

Nghĩ vậy lập tức hưng phấn ngửa mặt lên trời cười lớn, Lục Tiểu Lam liếc mắt nhìn vẻ mặt ngu ngốc của Lục Tiểu Thanh, lạnh lùng phán ột câu: “Người có thể lựa chọn mình sinh ở nơi nào sao?” Dứt lời, thấy Lục Tiểu Thanh vẫn còn đang cười ha ha, mọi người bên cạnh đồng loạt nhìn về phía này, không khỏi lui về phía sau vài bước, mình không biết bệnh nhân thần kinh trước mặt này, vừa rồi sao lại trả lời nàng làm cái gì cơ chứ, thật là mất mặt.

Lục Tiểu Thanh thấy Lục Tiểu Lam vẽ mặt hắc tuyến trừng mình, lập tức hắc hắc cười xán lạn: “Vấn đề này có chút khó khăn, có lẽ lớn lên vẫn có thể được, bất quá khó khăn rất lớn.” Vừa nói vừa vòng qua Lục Tiểu Lam đi về phía trước, xem vừa rồi Lục Tiểu Lam hối hận nhảy ra xa vài bước, vẽ mặt như muốn đem mình chém ngàn đao vậy, vẫn là nên đi về phía trước có vẻ tốt hơn.

Hai người một trước một sau đi tới, Lục Tiểu Thanh trên mặt hưng trí bừng bừng, trong lòng lại hối hận muốn chết, hồi nửa ngày vẫn không hỏi được cái gì, Lục Tiểu Lam này giả vờ thần bí, hại mình tò mò muốn chết, trên người thể hiện rõ ràng toát ra ta có một bí mật rất lớn, nhưng lại cố tình không muốn nói cho người đây, đây không phải là đang khiêu khích người ta hay sao? Lục Tiểu Lam chết tiệt, rồi sẽ có một ngày ta sẽ cho người biết chủ tử của người lợi hại như thế nào.

Càng đi trên đường xuất hiện càng nhiều người qua lại, trước cửa từng nhà đều treo đồ trang trí đón tết, mọi người đi lại ở trên đường ai nấy đều vẻ mặt vui mừng, sắp sang năm mới dân chúng đều nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều. Mỗi người trong tay đều ôm, khiêng, mang theo thậm chí là dùng ngựa nâng quả biếu gì đó, một đường náo nhiệt vừa đi vừa nói chuyện.

Lục Tiểu Thanh đi được một chút lại dừng lại, lúc thì mua bình hoa, lúc thì mua vòng trân châu, dù sao là thấy cái gì là mua cái đó, chỉ cần là đồ thực tế là được, cố gắng kiếm tiền không phải là vì tích góp từng tí một để cho đời sau hưởng phúc lớn, mà là muốn chính mình được dùng thoải mái.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên người Lục Tiểu Lam treo đầy bình bình lọ lọ, trên lưng vác một vạc sứ, bên trong vạc sứ là vải vóc, một cây vải màu lam rất là đẹp, cũng rất mềm mại, bất quá không phải loại vải dùng ủa này, mà là loại vải mỏng manh để dùng ủa hè, lúc Lục Tiểu Thanh mua cây vải quá hạn này, ông chủ cửa hàng cười đến nổi sái cả quai hàm.

Lục Tiểu Lam lại là vẻ mặt bức bối, bởi vì hỏi Lục Tiểu Thanh vì sao lại phải mua những đồ hiện tại không dùng được, Lục Tiểu Thanh cực khinh bỉ nhìn hắn một cái, nói: “Người chẳng lẽ không biết câu: ăn mặc theo mùa, mua vật liệu may mặc trái mùa hay sao? Nhìn bộ dáng ngày thường của người cũng biết không phải là người biết mua những đồ này, biết không, ta hiện tại chỉ mua cây vải này có mười hai lượng, nếu đợi đến mùa hè mới mua, khẳng định là phải hai mươi mấy lượng ấy chứ, đúng là ngốc, ta làm như thế này là để giảm được vài lượng đó, người đó, thật sự là không biết kiếm tiền, không biết củi gạo dầu muối là rất quý sao.”

Bị Lục Tiểu Thanh quở trách một trận, Lục Tiểu Lam im lặng không nói gì, trong vương phủ của Dật Bắc vương thiếu mấy thứ này sao? Không biết đến lúc đó có bao nhiêu người sẽ đưa hàng tới tận phủ ý chứ, đây không phải là đang xài tiền phung phí rồi hay sao, là ai không biết củi gạo dầu muối rất quý đây, bỏ đi, dù sao cũng chính là tiền của nàng, nàng muốn dùng như thế nào thì dùng, mình mặc kệ.

80. Chương 110

Chương 110: Gặp mặt kẻ thù

Cho nên không delay một lát sau, Lục Tiểu Lam tay trái ôm một bình hoa, tay phải cầm một dây bánh pháo, trên cổ treo vạt ba dây xuyên được kết thành nơ, trong lòng ôm một bức họa nghe nói là xuất xứ từ Ba Tư, cũng không biết là thật hay là giả, cứ như vậy đi theo phía sau Lục Tiểu Thanh đang nghênh ngang đi ở phía trước.

Lục Tiểu Thanh trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ cao hứng đến mức muốn cười văng lên, ai bảo hỏi người không trả lời ta, hừ, kết cục không nói cho ta biết chính là như vậy đấy, nhìn người đi lại ở trên đường, ai cũng phải liếc mắt nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Lục Tiểu Lam, sự thoải mái trong lòng thật sự không có từ nào có thể hình dung được.

Đang trong lúc hưng trí bừng bừng mua hàng, Lục Tiểu Thanh vô tình nhắc đầu lên, thấy có rất nhiều người tụ tập ở một quầy hàng phía trước, nghe tiếng hét to của lão bản kia nghe sao mà quen tai, không khỏi buông tấm giấy đỏ ở trong tay xuống, liền đi qua hướng đó.

Chen lên phía trước vừa nhìn thấy, hai mắt của Lục Tiểu Thanh lập tức lóe kim quang, hôm nay xuất môn không uống công rồi, được gặp người mà mình luôn tâm tâm niệm niệm muốn gặp, thật sự là người tốt sẽ được báo đáp mà.

Quầy hàng trước mặt bày rất nhiều vật phẩm mang từ Đại Đường đến, có tơ lụa, có rất nhiều trang sức lớn nhỏ, rất nhiều đồ linh tinh gì đó, hai lão bản, một người thì nước miếng tung bay hăng say giới thiệu mặt hàng, một người thì đứng ở bên cạnh vẻ mặt ý cười thu tiền, xem ra họ làm ăn phát đạt hơn các quầy khác rất nhiều.

Hai người kia mặc trang phục bình thường, căn bản nhìn không thấy phát như những quầy hàng bên cạnh, bất quá hàng của họ đầy đủ chủng loại, lời thu được tự nhiên cũng sẽ nhiều hơn so với mấy người khác.

Chỉ thấy trong đó có một người lớn tiếng rao hàng: “Nhìn một chút đi, nhìn một chút đi, đây chính là hàng từ Đại Đường mang đến, chúng ta phải mất sức chín trâu hai hổ từ Đại Đường mang đến đây, chế tác tuyệt đối tinh tế, nguyên liệu tuyệt đối thượng thừa, chúng ta chỉ bán ở Lăng Tiêu thành, những nơi khác muốn mua cũng không mua được, mau đến xem đi, đầu năm mua về sẽ gặp may mắn.”

Lục Tiểu Thanh ngồi xổm xuống cầm lấy một bình gốm sứ nhỏ: “Thoạt nhìn chẳng phải cũng không khác là mấy so với hàng của Mạt Mạt sao? Chào giá sao cao thế, các người không phải là muốn bắt chẹt người đó chứ.”

Hán tử kia thấy Lục Tiểu Thanh cúi đầu, vội cười nói: “Vị cô nương này không biết rồi, gốm sứ Đại Đường tốt hơn nhiều so với gốm sứ của Mạt Mạt, nếu không tin thì cô nương cứ so sánh một chút, đồ gốm sứ của hai bên tuyệt đối không thể coi như nhau được.”

Lục Tiểu Thanh lập tức đoạt lấy đề tài nói: “Đồ gốm sứ của hai bên tuyệt đối không thể coi như nhau, ý của người là Mạt Mạt ta không sánh được với Đại Đường sao, người thật là to gan, cứ nhiên dám nói như vậy.” Vừa nói vừa chậm rãi ngẩng đầu lên.

Người có chòm râu kia vội nói: “Ta không phải”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Có rất nhiều người nghe thấy lời nói vừa rồi của người, người còn muốn chống chế hay sao.” Trên mặt tràn ngập tươi cười, trong lời nói lại là dần từng tiếng mà nói.

Người bên cạnh đang bận rộn thu tiền, cũng nghe thấy bên này có chút tranh cãi, thấy người quan sát chung quanh đều thu tay lại nhìn mình, người Mạt Mạt bình thường rất thiện cảm, chỉ cần là bằng hữu hay là khách đều đối xử rất tốt, nhưng họ tuyệt đối không thể tha thứ cho người nào hạ thấp Mạt Mạt của bọn họ, chỉ với một câu nói vô tâm này thôi, nếu không chứng thực thì đừng nói là công việc làm ăn sau này, chỉ sợ rằng hôm nay muốn rời đi cũng rất khó khăn.

Lập tức sắc mặt trầm xuống nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Vị cô nương này người cũng không nên đổ oan cho chúng ta như vậy, chúng ta cũng không đắc tội gì với người, người lại vu oan tội danh đó cho chúng ta, nếu cô nương cố ý đến đây để quấy rối, huynh đệ chúng ta cũng không sợ người đâu” Nói gần nói xa đều mang theo uy hiếp.

Lục Tiểu Thanh cũng không đứng dậy, tiếp tục vẫn duy trì mỉm cười nói: “Như thế nào, Thương đại thúc cùng Cấp Lý đại thúc, nhanh như vậy đã quên ta rồi sao, thật sự là quý nhân hay quên chuyện mà.”

Hai người đang rao hàng kia đúng là hai người ngày đó mang theo Lục Tiểu Thanh đến Mạt Mạt. Thương đại thúc cùng Cấp Lý đại thúc liếc nhìn nhau một cái, đánh giá Lục Tiểu Thanh từ trên xuống dưới một lượt, gã Cấp Lý nói: “Xin thứ cho ánh mắt của Cấp Lý không được tốt cho lắm, xin hỏi cô nương là ai?”

Lục Tiểu Thanh vuốt vuốt phỉ thúy hồ điệp ở trong tay: “Bất quá chỉ là thay thành một thân nữ trang, mà hai vị đại thúc liền không nhận ra Lục Tiểu Thanh hay sao? Quả thật là đã làm cho Lục Tiểu thương tâm.”

Lời này vừa nói ra, hai người lập tức biến sắc, thấy Lục Tiểu Thanh vẫn tươi cười nhìn hai người chờ đợi, nhưng là trong đôi mắt kia lại cực kỳ âm trầm, hai người không khỏi rung mình một cái, ngày đó người đem Lục Tiểu mang đến phủ của Khuynh Nam Vương về báo cáo kết quả công tác, căn bản chính là họ đã bày mưu để Lục Tiểu sập bẫy, ban đầu nghĩ rằng cho dù Lục Tiểu có thể được Khuynh Nam Vương yêu thích, thì cũng không uy hiếp gì lớn đến mình, đương nhiên liền càng thêm không cần phải e ngại hấn trả thù.

Chính là sau lại thật không ngờ, Lục Tiểu này cứ nhiên lại được Dật Bắc Vương sủng ái, dẫn theo hồi phủ Dật Bắc Vương, chuyện này tuy rằng không có ở trong dự kiến của bọn họ, bất quá cũng không nguy hại gì cho bọn họ, lại không ngờ được rằng Lục Tiểu kia cứ nhiên biến thành nữ nhân, chuyện này đã chọc giận đến Khuynh Nam Vương, làm bọn họ phải chịu trách phạt, hai người không những không còn được làm đội trưởng thương đội nữa, còn bị đuổi ra khỏi thương đội ngự dụng của Khuynh Nam Vương, vì không biết Lục Tiểu này là nữ, lại là một quốc sắc thiên hương, vậy mà mình cũng không nhận ra, lại còn hai tay dâng cho người khác, bảo sao Khuynh Nam Vương không tức giận được đây.

Cũng may là sau khi chịu hơn mấy chục gậy vẫn còn giữ được cái mạng nhỏ này của mình, tuy rằng bị đuổi ra khỏi thương đội, bất quá hai người trước kia hai người cũng nên mua được số lượng hàng lớn cho riêng mình, hiện tại cho dù không phải giàu có sung túc gì, nhưng là sống cũng không phải là khó khăn.

Hiện tại hai người vốn là muốn nhanh tay bán hết chỗ hàng hóa này, sau đó trốn đến một nơi khác, không vì cái gì khác, chính là do người mà bọn họ lập bấy trước kia, giờ đã nhảy lên vị trí Vương Phi của Dật Bắc Vương, ngay cả đến Đại Vương còn nể nang, huống chi hai người đã từng hãm hại nàng như bọn họ, nếu nàng truy cứu, không cần phải nói cũng biết mình chỉ có con đường chết.

Thương đại thúc cùng Cáp Lý đại thúc liếc nhau, trong mắt hai người là vô cùng kinh hãi, Thương đại thúc khụ một tiếng xấu hổ nói: “Này, đã lâu không gặp mặt khó tránh khỏi không nhận ra, khó tránh khỏi không nhận ra, cô nương mỹ mạo như hoa, là nữ tử xinh đẹp nhất mà Thương lão đã gặp, chắc chắn cô nương cũng phi thường độ lượng, mong cô nương bỏ qua cho sai lầm trước kia của bọn tiểu nhân, đừng truy cứu nữa.”

Một phen nói hàm hàm hồ hồ, muốn nói rõ lại không dám nói rõ, nữ tử này hiện tại được người Mạt Hạt cực kỳ yêu thích, nếu biết bọn họ đã từng dùng thủ đoạn để lừa nàng, chưa nói là bị người vây xem gây khó khăn, không biết chừng sẽ đem bọn họ đập chết mất.

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nhìn con mèo làm bằng ngọc lưu ly, ở đầu ngón tay lặn qua lộn lại thưởng thức, lão Thương cùng gã Cáp Lý cũng không quá rầy, nếu đã bị nàng bắt được, muốn chạy cũng chạy không thoát, thế lực của Dật Bắc Vương quả thật rất lớn. Người vây xem ở bên cạnh, cũng đã có vài người nhận ra đây là Vương Phi mà Dật Bắc Vương đã chọn, nghe đoạn đối thoại của bọn họ có vẻ như hai người kia đã từng dắc tội với nàng, xoa tay đứng ở phía sau Lục Tiểu Thanh, hung tợn trừng lão Thương cùng gã Cáp Lý, càng làm cho hai người bọn họ bị dọa không dám nói thêm gì nữa.

Lục Tiểu Thanh chơi đùa con mèo ngọc lưu ly kia một lát, khẽ cười nói: “Ta nhìn con mèo nhỏ này rất xinh đẹp, bán giá bao nhiêu đây.” Vừa nói vừa cười híp mắt, ngẩng đầu nhìn lão Thương cùng gã Cáp Lý.

Lão Thương thấy Lục Tiểu Thanh trên mặt mặc dù là cười, nhưng không biết là trong lòng nàng đang nghĩ gì, vội nói: “Nếu tiểu thư thích, chúng tôi xin tặng cho tiểu thư.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười duyên nói: “Vậy không được, dù nói như thế nào thì các người cũng là người làm ăn buôn bán, ta như thế nào lại lấy không đồ vật của các người như vậy được, như vậy không tốt.”

Gã Cáp Lý vội nói: “Không sao, không sao, có thể được tiểu thư coi trọng là phúc khí của nó, tiểu thư thích cái gì thì cứ cầm đi, coi như chúng tôi biếu kính tiểu thư.”

Lục Tiểu Thanh lập tức sắc mặt trầm xuống, nói: “Ăn nói linh tinh, ta tuy rằng mang trên mình danh hiệu Vương Phi của Dật Bắc Vương, nhưng là ta chưa từng ức hiếp gây khó dễ người nào, nếu làm như vậy không phải là đã làm hỏng thanh danh của ta rồi hay sao, cũng đã bôi nhọ thanh danh của Dật Bắc vương, ta muốn thì sẽ dùng tiền để mua, các người không cần bận tâm đến thân phận của ta.”

Lão Thương thấy quần chúng đang vây xem ở xung quanh lập tức ai nấy đều về mặt sùng bái nhìn Lục Tiểu Thanh, không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nếu không muốn ức hiếp gây khó dễ người, thì cần gì phải đem danh hiệu Vương phi của Dật Bắc Vương ra làm gì, đây rõ ràng là muốn chúng ta thức thời, đành phải cung kính nói: “Nếu như vậy chúng tôi đương nhiên xin nghe theo tiểu thư.”

Lục Tiểu Thanh gật đầu nói: “Vậy mới tốt, vậy hai người nói xem con mèo nhỏ này có giá là bao nhiêu? Ta rất thích nó.”

Gã Cáp Lý cười nói: “Không đắt, chỉ có một lượng bạc thôi.”

Lục Tiểu Thanh ồ một tiếng lại nhìn vào con mèo ngọc lưu ly ở trong tay, nửa ngày mới nói: “Ta cứ tưởng nó thật sự được làm từ ngọc lưu ly chứ, hóa ra là đồ giả, nếu là giả thì một lượng bạc là đắt quá đấy, ta xem giá trị nhiều lắm cũng chỉ mấy chục văn tiền mà thôi.” Vừa nói vừa nhìn về phía lão Thương.

Lão Thương về mặt tươi cười nói: “Cũng chỉ có tiểu thư là biết nhìn hàng, muốn lấy thêm của người ít tiền lại không được rồi, thứ này chúng tôi cũng chỉ mua có ba mươi văn tiền thôi, người đã thích nó thì cứ trả cho chúng tôi bằng ấy.”

Lục Tiểu Thanh gật đầu cười nói: “Đương nhiên buôn bán là phải có lời, liền trả cho người bốn mươi văn tiền vậy, coi như trả tiền lộ phí cho hai người.” mọi người ở xung quanh thấy Lục Tiểu Thanh hòa ái dễ gần như thế, lại không cậy mạnh bắt nạt yếu, ngược lại còn vì người khác mà suy nghĩ, thật sự không hổ danh là Vương phi của Dật Bắc Vương.

Gã Cáp Lý kia vui rạo rực, tiếp nhận bốn mươi văn tiền từ trong tay người vẻ mặt lạnh lùng tên Lục Tiểu Lam kia, trong lòng lại thầm kêu khổ một tiếng, con mèo ngọc lưu ly này chính là vật có giá trị lớn nhất trong đồng hành hóa mua từ Đại Đường mang về, lúc mua phải trả giá tám trăm lượng mới mua được, hiện tại cư nhiên cũng chỉ có giá trị bốn mươi văn tiền, lại còn phải tỏ vẻ cực kỳ vui vẻ bán đi, đây đúng là đang khảo nghiệm năng lực thừa nhận của con người mà, bất quá nếu có thể làm cho sát tinh trước mắt bỏ qua ình, thì đây cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng gì.

Lục Tiểu Thanh thấy Lục Tiểu Lam ném con mèo ngọc lưu ly vào trong vạc đeo trên lưng, đứng ở bên cạnh mình, không khỏi cười nói: “Tiểu Lam, trong phủ của chúng ta giống như có rất ít đồ trang trí của Đại Đường, ta lại từ Đại Đường tới đây, nhìn thấy chúng cảm thấy rất thân thiết, ta xem chúng ta hôm nay mua nhiều đồ thêm một chút, dù sao giá cả cũng không mắc, chỉ cần nhìn đẹp mắt là được, cũng để cho ta giảm bớt tưởng niệm đối với quê nhà.”

Lục Tiểu Lam liếc mắt thấy Lục Tiểu Thanh cười gian trá, lạnh lùng nói: “Tùy người.” Mọi người ở bên cạnh thấy Vương phi nói thích hàng ở sạp này, không ai bảo ai đều tự động bỏ những đồ vật mà mình đang nắm trong tay xuống, để cho Vương phi lựa chọn, chỉ cần nàng vui vẻ, Dật Bắc Vương cũng sẽ vui vẻ, mấy thứ này mình có hay không đều không quan trọng.

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu cười với lão Thương và gã Cáp Lý, hai người chỉ cảm thấy gió lạnh thổi từng trận, nụ cười kia mang vẻ tàn nhẫn, giả dối nói không nên lời, còn chưa kịp rùng mình, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh thuận tay liền cầm một đồng lớn đồ vật lên, sau đó mỉm cười nói: “Mấy thứ này là thật hay là giả? Mấy thứ này nếu là thật, ta liền cho sản xuất khắp Mạt Hạt, nếu là giả, vậy không cần, các người cũng biết ta tuy rằng là từ Đại Đường tới, bất quá thuyền theo lái gái theo chồng, đã theo phu quân thì dĩ nhiên là phải hướng về phu quân, vì thế đương nhiên không muốn Mạt Hạt làm theo đồ giả của Đại Đường.” Vừa nói vừa mỉm cười nhìn lão Thương cùng Cáp Lý.

Đây không phải đã nói rõ rồi hay sao, nếu người nói là thật, vậy thì ngại quá, câu Mạt Hạt không bằng Đại Đường kia của các người cũng là thật rồi, điều này có lợi sao? Nếu không phải, thì chắc chắn sẽ phải làm ăn thua lỗ rồi, lão Thương cùng Cáp Lý nhìn nhau liếc mắt một cái, rất ăn ý nói: “Đều là giả.”

Lục Tiểu Thanh gật đầu nói: “Nếu là giả, ta đây tính một chút đã, một cái bốn mươi văn tiền, chỗ này tổng cộng là mười cái, chính là bốn trăm văn tiền, mua nhiều đương nhiên phải được giảm giá, các người định giảm bao nhiêu cho ta?”

Lão Thương tươi cười nói: “Đương nhiên, đương nhiên, mua nhiều khẳng định sẽ giảm giá, tiểu thư trả cho chúng tôi ba trăm văn tiền đi, giá đó đã bao gồm cả lộ phí cộng thêm một chút lời rồi.”

Lục Tiểu Thanh vô cùng vừa lòng, đứng dậy nói: “Không sai, mấy thứ này lại vừa đẹp lại vừa tiện lợi, ta quyết định mua hết, các người cũng không phải bán hàng làm gì nữa ệt, ta mua hết hàng cho các người, các người sẽ có thời gian để đi dạo phố đặt mua mấy thứ để chuẩn bị đón năm mới, không cần phải ở chỗ này vất vả bán từng món hàng một.”

Lão Thương cùng gã Cáp Lý nghe vậy, mặt trắng bệch không còn giọt máu, ngoài mười cái vừa tổng ra ngoài kia ra thì mình còn mấy chục mặt hàng nữa, cho dù kiếm không bù được chỗ lỗ đó, thì ít nhất cũng sẽ không lỗ vốn, nếu tất cả đều đưa hết cho nàng, vậy chẳng phải là mình cứ chờ mà khuynh gia bại sản đi hay sao, đây chính là gia sản thu được từ mấy chục năm trời buôn bán vất vả, người này quả là đen tối, không để lại một chút tình cảm nào.

Thấy lão Thương cùng gã Cáp Lý không nói lời nào, Lục Tiểu Thanh cũng không bắt buộc, nhìn Lục Tiểu Lam nói: “Tiểu Lam, người nói ngày kia đến làm khách trong phủ của Khuynh Nam Vương, chúng ta phải tặng lễ vật gì mới tốt đây? Khuynh Nam Vương không thiếu cái gì cả, đúng là làm cho người ta phải hao tổn tâm trí nghĩ nên tặng quà gì cho hắn mà, bất quá hôm nay ta vừa nhìn thấy hai vị bằng hữu tốt này, đột nhiên đã nghĩ đến cần phải tặng cái gì cho Khuynh Nam Vương rồi, phải biết rằng.....”

Còn chưa nói xong, chợt nghe lão Thương vẻ mặt cười cứng ngắt nói: “Hai chúng tôi bề bộn bán hàng nửa ngày vẫn còn chưa được nghỉ ngơi, hôm nay thật sự tiểu nhân vận khí tốt mới gặp được người một lúc mua hết hàng cho bọn tiểu nhân như vậy, thật sự là chúng tôi gặp vận may rồi, tiểu thư muốn mua tất cả đồng hàng này, chúng tôi đương nhiên là cầu còn không được ý chứ.”

Lục Tiểu Thanh thấy lão Thương vẫn duy trì nụ cười vô cùng hoàn mỹ nhìn mình, chính là nếu chú ý kỹ đến lời nói thì sẽ thấy khóe miệng lại đang rút gân, hắc hắc, coi như là các người thức thời, nếu để cho Khuynh Nam vương biết các người dùng bạc hấn cấp cho, để đi buôn bán làm ăn riêng lẻ, chỉ sợ các người sẽ không còn được trông thấy thái dương ngày mai đâu. Lão Thương kia cũng là một người cực hiểu lòng người, vừa nghe Lục Tiểu Thanh nói như vậy, bỗng nhiên có khí khái tráng sĩ cắt đứt cổ tay tuyệt không nhân nhượng.

Lục Tiểu Thanh cười hỏi: “Giá cả thế nào đây?”

Gã Cáp Lý vội tranh nói trước: “Số hàng còn lại quả thật là có một vài đồ là hàng thật, tuy rằng không phải là thứ tốt, bất quá cũng có giá trị mấy chục lượng bạc, tiểu thư xem thử có muốn mua hay là để lại cho chúng tôi?” gã Cáp Lý này thật sự là không cam lòng mất trắng nhiều hàng hóa như thế này, tuy rằng đều là dùng bạc của Khuynh Nam vương để mua, nhưng là cũng có rất nhiều đồ là dùng tiền của chính mình để mua, đem tất cả thả xuống hồ như thế này, thì sau này đừng nói là cơm ăn, ngay cả đến có cháo mà húp hay không cũng là một vấn đề lớn.

Lục Tiểu Thanh ồ một tiếng nhìn gã Cáp Lý mặt trắng bệch không còn một giọt máu, chờ nửa ngày, khi hai người không nhìn được muốn bỏ qua, thì nàng mới mở miệng nói: “Nếu nói là mua thì sẽ mua hết, trong số này nếu có một vài vật là thật, ta đây cũng không sẽ trả không thiếu các người một đồng, dù sao tính thêm cũng không nhiều, tổng cộng là hai trăm hai, giá này đã công bằng chưa?”

Lão Thương cùng gã Cáp Lý không nghĩ tới Lục Tiểu Thanh còn lưu lại cho bọn họ một con đường sống, lập tức liên tục gật đầu nói: “Công bằng, công bằng.” Tuy rằng vật phẩm tính trên vận lượng giờ thay đổi thành hai trăm lượng, bất quá chỉ cần người còn sống, sớm hay muộn cũng kiếm được tiền bù vào, tốt hơn nhiều so với việc không còn mạng để mà sống.

Lục Tiểu Thanh vẫy một chiếc xe ngựa lại gần, sau khi đã chuyển hết hàng hóa lên xe ngựa xong, mới xoay người quay lại nói với lão Thương cùng gã Cáp Lý: “Về sau, ta không muốn gặp lại các người nữa.”

Lão Thương cùng gã Cáp Lý vội cúi đầu khom lưng nói: “Dạ, dạ, tiểu nhân đã hiểu, đa tạ người đại nhân có đại lượng, tiểu nhân lập tức quay về thu thập.” Vừa nói vừa tiếp nhận ngân lượng Lục Tiểu Thanh đưa qua, nhanh như chớp bỏ chạy, ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu nữa.

Lục Tiểu Thanh tâm tình vô cùng cao hứng, mang theo Lục Tiểu Lam cùng xe ngựa tìm một tửu lâu ngồi nghỉ, nhìn một xe ngựa hàng hóa, Lục Tiểu Thanh không khỏi hắc hắc cười thành tiếng, Lục Tiểu Lam mắt lạnh nhìn Lục Tiểu Thanh đang cười cao hứng, nhíu mày nói: “Đây là tửu lâu.”

Lục Tiểu Thanh mới mặc kệ đủ thứ lễ tiết như vậy, vẫn như cũ cười ha ha, chờ cười đủ mới nói: “Thích thật, không cần dựa vào người nào liên đã báo được thù, cứ nghĩ đến là lại thấy vui vẻ.”

Lục Tiểu Lam nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh nói: “Thù gì?”

Lục Tiểu Thanh trong lòng cao hứng tự nhiên nhanh mồm nhanh miệng nói cho Lục Tiểu Lam nghe, nửa ngày Lục Tiểu Lam lãnh đạm nói: “Cứ buông tha cho bọn họ như vậy sao?”

Lục Tiểu Thanh ngồi trên ghế lớn, khẽ nhấp một ngụm rượu, cười hì hì nói: “Ta bắt chẹt bọn họ nhiều như vậy, cũng đủ rồi, ha ha, cứ nghĩ đến biểu tình vừa rồi của hai người bọn họ, sắc mặt muốn cho lại không muốn cho, không muốn cho cũng phải cho, ha ha, hôm nay bọn họ ăn đủ rồi, a, thế giới này thật đẹp, thật tuyệt diệu biết bao, cuộc sống giật tiền mới tốt biết bao.”

Lục Tiểu Lam thấy bộ dáng cao hứng phấn chấn của Lục Tiểu Thanh, không khỏi nói: “Ta nghĩ gặp phải loại chuyện này, người cho dù không cần cái mạng nhỏ của bọn họ, cũng sẽ muốn nửa cái mạng của bọn họ.”

Lục Tiểu Thanh vừa đưa cho Lục Tiểu Lam một chén rượu, vừa nói: “Sao, cảm thấy ta đã nương tay sao? No, no, con người của ta làm việc vô cùng có chừng mực, tuy rằng bọn họ không phải là hạng tốt đẹp gì, đem ta lừa vào trong phủ Khuynh Nam Vương, nhưng nói gì đi chăng nữa thì bọn họ cũng đã cứu ta một mạng, nếu ta không gặp bọn họ, ta sớm đã chết khô ở trên thảo nguyên rồi, làm gì còn được vui vẻ, phong

lưu khoáng đạt như hôm nay nữa. Cho nên cứ ta cùng hại ta coi như hai bên hòa nhau, ta không nợ bọn họ, bọn họ cũng không nợ ta.”

Lục Tiểu Lam lập tức nhíu mày nói: “Vậy người hôm nay?”

Lục Tiểu Thanh lập tức cười vô cùng đắc ý nói: “Ta làm sao mà biết là chuyện gì sẽ xảy ra chứ? Bọn họ muốn dùng giá kiêu đó bán cho ta, ta đương nhiên là hai tay tiếp nhận thôi, chẳng lẽ có chỗ tốt như vậy, người còn muốn đẩy đi sao? Ta là một thương nhân, thương nhân là ai nào? Thương nhân chính là phải đặt lợi ích lên trước tiên, có vụ làm ăn tốt như vậy, tự nhiên là giết chết cũng muốn bắt được, về phần những thứ khác không thuộc phạm vi lo lắng của ta.”

Lục Tiểu Lam nhìn nàng nói: “Người biết rõ nguyên nhân, hơn nữa người còn nói ra lời uy hiếp.”

Lục Tiểu Thanh nhắc đưa gấp một miếng thịt dê, vừa ăn vừa nói: “Bọn họ có hiểu lầm hay không cũng không phải là chuyện của ta, ta bắt quả chính là gặp mặt người quen nên muốn đùa vui một chút mà thôi, xem như đã báo được thù nho nhỏ đó, nhưng là bọn họ lại không thích vui đùa, ta có biện pháp gì sao, người không biết đó thôi, con người của ta luôn luôn chính trực, chưa bao giờ làm chuyện hại người khác, hơn nữa luôn nhân từ nhường tay không muốn người khác gặp rủi ro, ta chính là một người tốt như vậy đấy, Tiểu Lam người cư nhiên hoài nghi động cơ của ta, người chẳng lẽ không cảm thấy như vậy là người không tin tưởng ta hay sao? Là người đang làm tổn thương trái tim của ta hay sao?”

Lục Tiểu Lam thấy Lục Tiểu Thanh trưng vẻ mặt u oán nhìn mình, lập tức mặc kệ nàng, quay mặt nhìn xe ngựa ở bên ngoài cửa, cư nhiên lại dùng hai trăm lượng để mua một xe hàng hóa phải có giá trị trên ngàn lượng chứ chẳng ít, chưa nói đến đã báo được thù, cư nhiên lại còn có tiện nghi sao lại không chiếm, đây rốt cuộc là loại người gì không biết? Không biết trong đầu nàng rốt cuộc còn chứa những ý nghĩ quái quỷ gì nữa đây.

Đang cúi đầu tự hỏi, nghe thấy Lục Tiểu Thanh lầu bầu nói: “Đây là cái gì vậy? Thật là khó uống.”

Lục Tiểu Lam không khỏi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong tay Lục Tiểu Thanh cầm một cái chén nhỏ, đang nhíu mày nhìn vào vật ở trong chén, đầu lưỡi liếm liếm bờ môi, nghe răng gạc nước ở khóe miệng, biểu hiện vô cùng bất mãn, mà đứng bên cạnh nàng là tiểu nhị, trong tay đang bưng một chậu nhỏ, nước ở bên trong sóng sánh lay động, lúc này vẻ mặt đại ra nhìn Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Lam khóe môi nhếch lên một nụ cười, chậm rãi nói: “Đây là lịch thủy, là điểm đặc sắc nhất của tửu lâu này, bên trong toàn là nguyên liệu trân quý, có công hiệu làm giảm mệt mỏi, làm mát da.”

Lục Tiểu Thanh không đợi Lục Tiểu Lam nói xong, vội hỏi: “Loại này tốt như vậy, tuy khó uống, nhưng nhất định phải uống nhiều thêm một chút.” Nói xong vươn cái chén vào trong cái chậu kia múc thêm một chén.

Lục Tiểu Lam đứng dậy chậm rãi lui ra phía sau, sau đó hiếm khi lại nói vô cùng ôn nhu như lúc này: “Bởi vì là dùng nguyên liệu trân quý, cho nên chỉ được chuẩn bị cho nhân sĩ cao quý, đồng thời cũng là nhiều người cùng nhau dùng, hiệu quả của nó thật sự là rất tốt, nhưng là nó không phải dùng để uống, mà là.....

Lục Tiểu Thanh vừa nhấp một ngụm, vừa nâng mắt lên nhìn Tiểu Lam, liếc mắt thấy mọi người ở chung quanh trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, trong đó còn có một nam tử trẻ tuổi đang lau tay, chiếc khăn trên tay rơi xuống đất lúc nào cũng không hay, ngơ ngác nhìn nàng, không khỏi nhướng mi nhìn Lục Tiểu Lam, nước ở trong miệng vẫn chưa nuốt xuống, nên không thể mở miệng ra được.

Lục Tiểu Lam lại lui từng bước, ôn nhu nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nó chỉ dùng để rửa tay.”

Lập tức chỉ nghe thấy một tiếng “phụt”, một ngụm nước phun tung tóe, Lục Tiểu Lam vừa lắc đầu vừa nhìn Lục Tiểu Thanh đang cầm tức nhìn hắn, nói: “Thật mất mặt.”

81. Chương 111

Chương 111: Xuất Trần có biến

Trong Dật Bắc Vương phủ, Xuất Trần đã sớm trở lại, đang cùng Khuynh Tường nói chuyện, chỉ nghe thấy một giọng nói the thé đang không ngừng mắng chửi truyền đến.

Khuynh Tường lập tức tò mò nhìn xung quanh hỏi: “Là ai đã chọc giận Lục tiểu thư ? Hiếm khi mới nghe thấy nàng lại phát cáu như vậy?”

Xuất Trần cũng dừng lại câu chuyện, quay đầu về phía cửa, chỉ thấy ngoài cửa Lục Tiểu Lam tung người vài cái đã nhảy vào bên trong phòng, trên mặt hiếm khi lại xuất hiện nụ cười bất đắc dĩ như bây giờ, Khuynh Tường hiếu kỳ hỏi: “Sao vậy?” Lời còn chưa dứt, một bóng người đã giơ chân lên đá văng cả cánh cửa, đằng đằng sát khí đứng ở cửa trừng Lục Tiểu Lam.

Xuất Trần buồn cười nhìn Lục Tiểu Thanh lại tiếp tục mắng chửi Lục Tiểu Lam, trong một khắc cư nhiên mắng trôi chảy, không có dừng lại lấy hơi, không khỏi cười nói: “Được rồi, lại đây, Tiểu Lam đã chọc gì người?” Vừa nói vừa ngoắc tay với Lục Tiểu Thanh, thừa dịp Xuất Trần nói chuyện với Lục Tiểu Thanh, Khuynh Tường vội túm Lục Tiểu Lam đi ra ngoài cửa.

Lục Tiểu Thanh vẽ mặt vừa phẫn nộ vừa xấu hổ, trừng bóng dáng Lục Tiểu Lam rời đi vài lần, sau đó tức giận tiến lên ngồi xuống bên cạnh Xuất Trần, Xuất Trần mỉm cười nói: “Nói cho ta nghe một chút nào.”

Lục Tiểu Thanh trực tiếp bưng lên một chén trà nóng ở trên bàn, trên mặt xanh trắng đan xen, uống một hớp xong mới nói: “Không nói.” Chuyện mất mặt như thế làm sao có thể nói được.

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh vẽ mặt hờn giận, cũng không bắt buộc nàng kể, khẽ cười nói: “Vừa rồi nhị vương huynh của ta có đưa tới một vạn lượng hoàng kim cho người.”

Lục Tiểu Thanh nghe thấy vậy, lập tức khản trương hỏi: “Hắn có yêu cầu gì không?”

Xuất Trần vừa giúp Lục Tiểu Thanh sửa sang lại đầu tóc, vừa trêu tức nói: “Người muốn nhị vương huynh của ta có ý nghĩ gì đây? Là một nữ cùng hầu hai phu sao? Hay là muốn giữ lại quan hệ ái muội gì đó?”

Lục Tiểu Thanh không khỏi rung mình một cái nói: “Xuất Trần, người không phải là muốn ta bị người người ghét bỏ đó chứ? Còn ái muội, ta cùng tên hỗn đản đó có ái muội chỗ nào sao?”

Xuất Trần ha ha cười, khẽ dựa vào trên nệm êm ở phía sau, Lục Tiểu Thanh sau khi trừng Xuất Trần liếc mắt một cái, đột nhiên khoanh chân ngồi ở bên cạnh Xuất Trần, cười tủm tỉm nói: “Xuất Trần, người vừa rồi nói một nữ cùng hầu hai phu, ở Mạt Hạt cho phép chuyện như thế sao? Quan niệm này thật sự là tân tiến à nha, cần phải thật sự như thế, bản thân ta còn đang lo lắng mình có phải ở lại chỗ này lâu dài hay không đây, có thể quang minh chính đại có được mấy trượng phu, a, nếu vậy thì ta phải cảm tạ ông trời rồi, thật sự là một quốc gia đẹp.

Như vậy ta có thể nuôi dưỡng rất nhiều tiểu bạch kiểm (1), không phải, là soái ca, phẩm vị của ta làm sao có thể thích tiểu bạch kiểm được chứ, trời, đến lúc đó ta có thể trái ôm phải ấp, tà mị, lãnh khốc, ôn nhu, tao nhã, thần bí, oa ha ha, đây quả thật là một kế hoạch làm cho ta vô cùng kích động.”

[1] Tiểu bạch kiểm: là chỉ nam nhân, chính là chỉ người có vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng lại dựa vào nữ nhân để kiếm sống.

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh một bên chảy nước miếng, một bên bắt tay vào đếm đầu ngón tay tính toán, không khỏi tà khí cười nói: “Người..... Ứng phó nổi không?”

Thật là tà ác, Lục Tiểu Thanh không nghĩ tới Xuất Trần cư nhiên lại hỏi như vậy, lập tức vẽ mặt cười đến là xấu xa, tiến đến trước mặt Xuất Trần : “Hắc hắc, nhìn không ra Tiểu Trần nhà ta lại có tư tưởng tuyệt đối không thuần khiết nha, cư nhiên lại hỏi ta như vậy, bất quá về điểm này, ta là không thể nói cho người biết được, vấn đề này chỉ có thể để về sau nói với nhóm trượng phu của ta thôi, hắc hắc, Tiểu Trần có muốn tham gia một xuất không?” Vừa nói vừa nháy mắt với Xuất Trần, nụ cười kia phải nói là cực kỳ vô sỉ.

Xuất Trần không mặt đỏ cùng phần nộ giống như trong dự đoán của Lục Tiểu Thanh, ngược lại nhàn nhã nói: “Có chỗ tốt gì? Chỉ cần có chỗ hấp dẫn ta, đương nhiên ta cũng không để ý.”

Lục Tiểu Thanh lập tức há hốc mồm, Xuất Trần này...Xuất Trần này thật là vô địch, cứ nhiên dám cướp lời thoại của nàng, nhưng lại trấn định tự nhiên như vậy, giống như là đang nói việc hấn nạp thiếp mà không phải là hấn bị người ta nạp thành nhị phu, tam phu, tứ phu vậy.

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần không có phản ứng rối loạn, lập tức bày ra một tư thế vô cùng quyền rũ, nũng nịu nói: “Tiểu Trần Trần nhà ta muốn chỗ nào tốt đây?” Vừa nói vừa ném cho Xuất Trần một cái liếc mắt vô cùng quyền rũ, phải gọi là mị thái hoàn toàn hiện ra.

Xuất Trần khoe miệng nhếch lên một nụ cười, con ngươi màu hổ phách trong nháy mắt tản ra phong tình vạn chủng, thần thái lại tao nhã lại tà mị, không giống thiên sứ thuần khiết ôn nhu, trái lại giống như Minh Vương Hades (2), câu hồn đoạt phách người, bắt lấy linh hồn người, nhưng là không ai có thể chống lại được mị lực của hắn.

[2] Minh Vương Hades: Trong thần thoại Hy Lạp, Hades (tiếng Hy Lạp: Αΐδης), hay còn gọi là Aides, cai quản địa ngục.

Xuất Trần chậm rãi duỗi tay ra nâng cằm của Lục Tiểu Thanh, đôi mắt màu hổ phách câu hồn đoạt phách, mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Vương phi của ta có thể cho ta chỗ tốt gì đây?” giọng nói trầm thấp từ tính, nhẹ nhàng từ trong miệng hắn phát ra, gợi cảm nói không nên lời, câu người nói không nên lời.

Lục Tiểu Thanh nhìn thẳng vào Xuất Trần trong nháy mắt như đã biến thành một người khác, trong mắt hiện lên một tia hứng thú, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Xuất Trần, khoe miệng tươi cười ôn nhu mà mê người, chậm rãi lấy vị trí nửa góc 45 độ ngẩng đầu lên, hai mắt sương mù nhìn Xuất Trần, cúi đầu ôn nhu khẽ phun ra mấy tiếng: “Người muốn cái gì, ta liền cho cái đó.”

Xuất Trần trong tay hơi dùng sức, kéo mặt Lục Tiểu Thanh đến gần hơn, khoảng cách giữa hai người có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương, Xuất Trần một tay nắm cằm Lục Tiểu Thanh, một tay ôm eo Lục Tiểu Thanh, khẽ cười nói: “Người biết ta muốn gì.”

Lục Tiểu Thanh mắt ngọc chuyển động, nhẹ nhàng ngồi thẳng lưng, vươn tay áp lấy hai má của Xuất Trần, hai má hồng hồng, đôi môi đỏ mọng nói khẽ: “Người muốn, ta liền cho.” Vừa nói vừa nhìn đôi môi nhũ đỏ bạc gần trong gang tấc, từ từ tiến lại gần.

Xuất Trần trong mắt hơi ngạc nhiên, theo bản năng tay gia tăng thêm sức, ngay khi môi của hai người chỉ còn cách nhau đúng một li, thì Xuất Trần đột nhiên cười ha ha: “Người thắng.”

Lục Tiểu Thanh chậm rãi ngẩng đầu nhìn Xuất Trần đang tươi cười, khoe miệng nở một nụ cười tuyệt mỹ: “Xuất Trần, muốn nhận thua thì cứ thẳng thắn nhận đi, người không biết tư thế này làm cho người một chết hay sao?” Vừa nói vừa cực kỳ đặc ý lui về phía sau ngồi xuống, xoa xoa thắt lưng vừa mới bị kéo đau.

Xuất Trần cười cười hai mắt sáng rực nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Người chính là người đầu tiên thắng ta.”

Lục Tiểu Thanh áp tay gối lên trên đầu gối Xuất Trần, cười tủm tỉm nói: “Thật không? Vậy thật sự là vinh hạnh của ta rồi, như vậy ta xin hỏi, có phải hay không người nên thưởng một chút gì đó cho người đầu tiên thắng người chứ nhỉ?”

Xuất Trần tà tà tựa vào trên nệm êm, mỉm cười nói: “Lá gan của người thật lớn, cứ nhiên cũng dám chơi trò như vậy, chẳng lẽ người thật sự không sợ ta sẽ hôn người hay sao?”

Lục Tiểu Thanh đặc ý dào dạt nói: “Ta, không phải người muốn hôn là có thể hôn được, người cũng như vậy, không phải sao?”

Xuất Trần khoe miệng cong cong vẽ lên một nụ cười, cũng không còn mị hoặc câu hồn đoạt phách như vừa rồi, hai người vừa rồi trong nháy mắt gợi lên ái muội, lại giống như ở trong nháy mắt dừng lại được ngay, nhìn Lục Tiểu Thanh đặc ý, Xuất Trần khẽ cười nói: “Khá khen cho Tiểu Thanh nhà người, ở cùng một chỗ với người, cuộc sống này cũng có thật nhiều niềm vui, Tiểu Thanh, câu vừa rồi người nói ta muốn người sẽ cho có tính hay không.”

“Không tính, lời nói tùy ý sao có thể tính được, người đừng thấy ta cho người ba phần nhan sắc, mà người muốn mở cả một phường nhuộm đó nha.”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh trừng mắt nhìn mình, cũng không giận, dù sao cũng biết lời như thế sao có thể tính được, không khỏi cười nói: “Bất quá, kế hoạch nuôi dưỡng tiểu bạch kiểm của người, ở Mạt Hạt là không thể thực hiện được, người cũng đừng mơ mộng viễn vông.” Nhìn Lục Tiểu Thanh mặt mày hớn hở âm hiểm cười, Xuất Trần liền không lưu tình chút nào đánh vỡ kế hoạch tương lai nuôi dưỡng tuyệt sắc soái ca làm nhất, nhị, tam, tứ, ngũ lão công của nàng.

Lục Tiểu Thanh lập tức vẻ mặt suy sụp, nhìn Xuất Trần nói: “Người chẳng lẽ cứ thích cho người khác hy vọng, sau đó lại làm cho người ta thất vọng, đó là một việc làm vô cùng không có đạo đức.”

Xuất Trần nhếch nhếch khóe miệng: “Ta khi nào thì đã nói qua, Mạt Hạt có thể một thê đa phu?”

Lục Tiểu Thanh còn thật sự suy nghĩ một lát, giống như là Xuất Trần này không có nói như vậy thì phải, aiz, xem ra trừ phi xuyên đến nữ nhi quốc, may ra ý tưởng đó mới không phải là giấc mộng hoang đường, kỳ thật ngẫm lại, nếu thật sự muốn có nhiều tuyệt sắc mỹ nam tử như vậy, chính mình phần lớn sớm sẽ chạy lấy người, mình thật sự là không có hứng thú với NP, mình muốn là tình yêu một đời một thế, mà không phải là trái một bình hoa, phải một bình hoa, hơn nữa bình hoa cùng bình hoa trong lúc đó, thỉnh thoảng còn muốn đánh nhau, như vậy có gì hay cơ chứ?

Lục Tiểu Thanh nháy mắt mấy cái nói: “Quên đi, ta là người co được dãn được, không thể hai phu cùng hầu một thê thì quên đi, con người của ta cũng không bắt buộc, bất quá Khuynh Nam Vương kia đưa một vạn lượng hoàng kim tới để làm cái gì? Thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này.”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt đề phòng nhìn mình, trêu tức nói: “Người lúc trước không phải là hỏi nhị vương huynh muốn một vạn lượng hoàng kim hay sao, người nếu hỏi huynh ấy, huynh ấy cũng đã đáp ứng thì liền sẽ cấp cho người, dĩ nhiên là không thể nói mà không giữ lời.”

Lục Tiểu Thanh trừng Xuất Trần liếc mắt một cái nói: “Nói vào trọng điểm, đừng nói quanh co.”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh vừa nãy còn có chút quyến rũ giờ lại như hung thần sát ác, không khỏi bật cười nói: “Ý tứ cũng đã rõ ràng, người hiện tại tuy rằng bị mọi người biết đến như là Vương Phi của ta, bất quá người cũng từng mở miệng nêu yêu cầu với nhị vương huynh, cho nên nhị vương huynh nếu đã đem đồ người yêu cầu qua đây, như vậy ý tứ của huynh ấy chính là, chờ sau khi ta chết, người sẽ là người của huynh ấy.”

Lục Tiểu Thanh lập tức giật mình, nửa ngày lẩm bẩm nói: “Có ý gì?”

Xuất Trần tựa vào trên nệm êm, nhàn nhã uống trà, vừa nhìn biểu tình hoảng sợ của Lục Tiểu Thanh, vừa ung dung nói: “Tập quán của Mạt Hạ, nếu huynh đệ đã chết thì huynh đệ của người đó có thể một lần nữa cưới thê tử của huynh đệ, tuy rằng không được làm chính thất, nhưng cũng sẽ được làm tiểu thiếp.”

Lục Tiểu Thanh miệng khép lại mở, mở lại khép, hồi lâu mới nói: “Có làm hay không, chuyện không văn minh như vậy mà cũng sẽ phát sinh hay sao? Đây..... Đây.....”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh không biết diễn đạt như thế nào mới đúng, không khỏi tiếp nhận câu chuyện nói: “Cái gì không văn minh?”

Lục Tiểu Thanh lấy lại bình tĩnh nói: “Đùa giỡn gì chứ, cho dù ở Đại Đường cũng không có loại tập quán này, đây không phải là việc làm không có văn hóa hay sao.”

Xuất Trần không khỏi nhú mày nói: “Người không hiểu cũng đừng nói lung tung, nói Đại Đường không có chuyện này, hừ, bất quá là do không biểu hiện ra bên ngoài mà thôi, hoàng đế Lý Thế Dân của Đại Đường, chẳng phải là cưới nữ nhân của ca ca hắn hay sao, những người này đều chỉ thể hiện mặt tốt ra bên ngoài, bất quá cũng chỉ là hạng giả nhân giả nghĩa mà thôi. Mạt Hạt chúng ta làm chuyện này là do thích thì ở chung một chỗ, chỉ cần hai bên cùng yêu thương nhau, trượng phu đã chết vì sao không thể tái giá với huynh đệ?”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần trừng mình, không khỏi xoa xoa tóc nói: “Xuất Trần, việc này ta mặc kệ, những người khác muốn thế nào thì kệ họ, ta không có nhân rồi để mà để ý, bất quá chuyện này lại quan

hệ tới ta, ta cũng không muốn đi theo tên Khuynh Nam Vương kia, có lắm hay không đây, Xuất Trần đem hoàng kim trả lại đi, thứ này ta không cần.”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt kiên quyết, không khỏi kéo tay nàng qua: “Suy nghĩ cho kỹ, muốn hay là không muốn?” Đang nói lại đột nhiên cười cười: “Nữ nhân đã xuất giá mà còn có người muốn rước đi, người cũng biết ở Mạt Hạt đây là chuyện cực kỳ vinh quang đó.”

Lục Tiểu Thanh trừng Xuất Trần, vấn đề này cần gì phải suy nghĩ nữa, tuy rằng vạn lượng hoàng kim là rất nhiều, nói không chừng mình bán ra giá trị cũng chẳng nhiều như vậy, bất quá muốn bắt mình theo hắn, quên đi, mình chưa yêu tiền đến mức điên rồ như thế, tiền tài vốn là vật ngoài thân, dùng chính mình đi đổi, thì đúng là trong óc chỉ chứa toàn cứt chó.

Mở miệng đang muốn trả lời, thấy Xuất Trần cười giảo hoạt, lập tức nhịn xuống, áp chế phần nộ một lúc lâu, Lục Tiểu Thanh lập tức bình tĩnh đại ngộ, liên tục mắng: “Ngu muốn chết, chờ người chết, cho dù không đợi đến lúc người chết, ta không biết lúc ấy đã đi tới nơi nào rồi cũng nên, làm gì còn đến lượt hắn đến thú ta, ngu quá, ngu quá mà, ta khi nào thì lại biến thành ngu xuẩn như vậy, một vạn lượng hoàng kim của ta, ta rất yêu mi.”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh sau khi đã nghĩ thông, hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, cái bàn bên cạnh đã bị nàng đá ra xa vài bước, không khỏi bật cười nói: “Vậy có muốn ta đem trả lại một vạn lượng hoàng kim kia hay không?”

Lục Tiểu Thanh lúc này hiên ngang lẫm liệt nói: “Không trả, chết cũng không trả, chuyện tốt đẹp rơi từ trên trời xuống như thế, ta làm sao có thể đem chúng trả lại được đây, Tiểu Trần Trần của ta thật sự là người hiểu lòng ta nhất mà, oa ha ha, từ hôm nay trở đi ta chính là đại phú ông, ha ha ha ha.”

Xuất Trần chậm rãi uống trà nhìn Lục Tiểu Thanh điên cuồng cười nửa ngày, tao nhã mà cao quý nói: “Nếu nhận, trong phủ ta cũng nhiều thêm một chút tiền để chi tiêu, rất hợp với ý ta.”

Lục Tiểu Thanh lập tức bị sắc nước miếng, trừng Xuất Trần, ho khan nửa ngày, mới thở hổn hển nói: “Hoàng kim của ta, cấm người không được có chủ ý như vậy, đây là của ta, không phải là của người.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Thật ngại quá, người không nghe câu phụ nữ là phải lo liệu việc nhà hay sao? Huống chi người vẫn là Vương phi của ta, cho nên số tiền này sẽ được sung công, không được đút làm của riêng.”

Lục Tiểu Thanh lập tức kinh hãi nói: “Xuất Trần người quá đen tối, nhiều tiền như vậy lại sung công, người đây không phải là đang muốn ta thất cổ, tự sát, đâm đầu vào tường, để cho ta chết cho người xem hay sao.”

Xuất Trần nhàn nhã nói: “Chờ người chết, ta sẽ đem toàn bộ hoả táng với người, người yên tâm, đến lúc đó cũng sẽ không thiếu người một lượng.”

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt sát khí trừng Xuất Trần, nếu ánh mắt có thể giết người, như vậy Xuất Trần sớm đã dầu thai mười bảy mười tám lần rồi, Xuất Trần lưỡi biếng tựa vào trên nệm êm, mỉm cười nhìn nàng, tuyệt đối không bị sát khí vô hình đó làm cho kinh sợ, đoán chắc Lục Tiểu Thanh cho dù có tức giận, cũng sẽ không làm gì mình, nếu muốn rời khỏi Mạt Hạt, không có hỗ trợ của hắn, đừng nói là Mạt Hạt, ngay cả rời khỏi Lăng Tiêu thành cũng là một vấn đề lớn.

Giết a..., giết a..., sau khi Xuất Trần thưởng thức xong một chén trà nhỏ, Lục Tiểu Thanh rốt cục thức thời nghiêng qua một bên, nằm úp sấp ở trên bàn, trong lòng đau đớn cực kỳ, đây chính là một vạn lượng hoàng kim đó, không biết đổi thành bạc trắng sẽ là bao nhiêu đây, ít nhất cũng hơn mười vạn là cái chắc, cứ như vậy liền sung công, Xuất Trần xem như người lợi hại, không phải là ta cũng đã thắng người một lần sao, coi như hòa nhau, ta sẽ nhớ kỹ, cứ đợi đó, đợi ta như thế nào thu thập người.

Đang trong lúc kìm nén bội bức, thầm oán than ở trong lòng, thì thấy Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường tiến vào, Khuynh Tường liếc mắt nhìn cười, vung tay lên, phía sau có người khuôn vác đồ gì đó mang vào, vừa nhìn đúng là số hàng hóa mà Lục Tiểu Thanh mới vừa mua với giá thấp nhất.

Nhìn hàng hóa chất đầy cả một phòng, Xuất Trần tức cười hỏi: “Những thứ này là gì?”

Khuynh Tường thấy Lục Tiểu Lam không nói lời nào, liền vui vẻ đáp: “Là Lục tiểu thư mua về.”

Xuất Trần thấy Khuynh Tường cười quái dị, nhìn xem một đồng hàng hóa linh tinh, từ hàng mùa đông cho đến mùa hè, từ đồ bếp cho đến đồ vệ sinh, cái gì cần có đều có, trong đó còn không thiếu đồ vật rất quý, ít nhất giá cũng phải lên hơn vạn lượng chứ không ít, không khỏi mỉm cười hỏi: “Dùng bao nhiêu để mua?”

Khuynh Tường rất có trách nhiệm trả lời: “Dùng hai trăm lượng.”

Xuất Trần lập tức thu hồi tầm mắt, nhìn Lục Tiểu Thanh ở bên cạnh vẫn đang đau lòng bởi một vạn hoàng kim đã đến trong tay mà còn bay mất, nửa ngày nghiêm trang gật đầu nói: “Tiểu Thanh, từ nay về sau tất cả đồ dùng trong vương phủ của ta, đều giao cho người đi mua, cứ dựa theo tiêu chuẩn này mà mua.”

Lục Tiểu Thanh còn đang đau lòng là hoàng kim bay đi mất, không có chú ý đến lời nói của Xuất Trần, Khuynh Tường đứng ở bên cạnh cố nén cười, nói: “Tất cả những thứ này là do Lục Tiểu Thanh mua về để bày biện trong phủ.”

Xuất Trần liên tục gật đầu nói: “Không hổ là Tiểu Thanh của ta, thật tinh mắt, thật có năng lực, Khuynh Tường, lui xuống đi tìm người bán, không bán được lợi nhuận gấp trăm lần thì không cần quay trở về gặp ta.”

Lục Tiểu Thanh ở bên cạnh vừa nghe đến lợi nhuận gấp trăm lần, lập tức trực tiếp từ trên giường nhảy lên, điên cuồng hét lên với Xuất Trần: “Tất cả chỗ này đều là của ta, người dám bán ta liền làm thịt người.” Một bên quay đầu nói với Khuynh Tường: “Đem đi bán cho ta, không có lợi nhuận gấp ngàn lần, thì không cần trở về gặp ta, nếu dám tư lợi làm của riêng, ta sẽ cho người biết thế nào là đẹp mặt.”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt đặng đặng sát khí, cùng Khuynh Tường giật nảy mình, không khỏi cười ha ha nói: “Bị bức nóng nảy, người muốn bán chỗ này được hai mươi vạn lượng, mục tiêu này quả thật là quá lớn.”

Sau khi biết được Lục Tiểu Thanh bị Xuất Trần hăm hại phải sung công một vạn lượng hoàng kim, Lục Tiểu Lam đồng tình nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn, đây chính là cao thủ gặp được cao thủ. Khuynh Tường rất nhanh nói lảng sang chuyện khác, lợi nhuận gấp ngàn lần, nói đùa gì vậy, bán mình đi cũng không đủ ý chứ.

“Vương, từ nay trở đi chính là cửa ải cuối năm, đại vương ở trong cung có mở thiết yến, mời tất cả các vị đại thần cùng nhau đón cửa ải cuối năm, hơn nữa cố ý cho phép Vương mang theo Vương phi đến dự.” Khuynh Tường vô cùng có trách nhiệm bẩm báo.

Xuất Trần cười tủm tỉm nhìn Lục Tiểu Thanh đang bốc hỏa nói: “Có muốn đi hay không?”

Liếc Xuất Trần một cái, Lục Tiểu Thanh oán hận nói: “Có gì tốt?”

“Nghe nói đại hội Cam Đát lần trước, vương huynh đáp ứng sẽ vinh danh cho người dành chiến thắng ở cả năm hạng mục thi đấu, trở thành đệ nhất trong đệ nhất của đại hội Cam Đát, đặc biệt hơn nữa là sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho người đó, không biết người này có hứng thú muốn đi hay không?”

Lục Tiểu Thanh lập tức vùng tay túm lấy Tiểu Lam liền bước ra khỏi cửa, vừa đi vừa nói: “Đi, đi, giúp ta chọn trang phục, nhìn xem ta phải mặc trang phục nào mới hấp dẫn, mới để cho Đại Vương nhìn thấy mà thoải mái, như thế mới ban thưởng hậu hĩnh cho ta.” Xuất Trần ở phía sau không khỏi lắc đầu cười khổ, Tiểu Thanh này thật sự là không còn gì để mà nói nữa.

Nhoáng cái đã qua vài ngày, ngày cuối cùng của một năm cũng đã đến, ở hiện đại gọi là đêm giao thừa, ở chỗ này lại được dân bản xứ gọi là đêm giao thừa của cửa ải cuối năm, rốt cục Tiểu Thanh cũng đã xuyên tới Đường triều hơn nửa năm rồi, sáng sớm trang điểm sao ỳnh thật xinh đẹp, sau đó đi tìm Xuất Trần cùng nhau đi tham gia yến hội, nào biết lại bị Khuynh Tường giều cột ột trận, nói cái gì buổi tối mới bắt đầu yến hội của cửa ải cuối năm, làm gì có đạo lý đi vào chính giữa trưa, Lục Tiểu Thanh hối hận vô cùng vì không hiểu quy củ, hạ quyết tâm khi nào mình phải học thật kỹ mấy quy củ như thế này mới được.

Xế chiều, Xuất Trần cùng Tiểu Thanh nói đùa nửa ngày, nhìn xem thời gian cũng không còn sớm, liền gọi người đi chuẩn bị xe ngựa để tiễn cung dự tiệc, Lục Tiểu Thanh vừa mới bị phong thổ của những nơi khác trên Mạt Hạt gọi lên hứng thú, nhất định phải bắt Xuất Trần nói xong mới cho đi, hồn nhiên đã quên mất mình chính là khách mời.

Đợi đến lúc nói xong, thì trời cũng đã tối đen, lúc này hai người mới cùng Khuynh Tường, Lục Tiểu Lam gia tăng tốc độ tiến tới hoàng cung, Khuynh Tường thấy Xuất Trần nhiều ngày nay ho khan kịch liệt, có chút lo lắng bảo Lục Tiểu Thanh nhớ choàng thêm áo khoác lông cừu cho Xuất Trần, Lục Tiểu Thanh cũng hiểu được từ sau khi đại hội Cam Đạt kết thúc, Xuất Trần mỗi ngày ho khan còn kịch liệt hơn so với lúc trước, tất nhiên là đáp ứng Khuynh Trần, Xuất Trần cũng không phản đối, chính là nói với mấy người: không có việc gì.

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần nói không có việc gì, cũng không thấy lo lắng nữa, lại nghĩ tới giao thừa ở cổ đại sẽ như thế nào, đây chính là lần đầu tiên mình đón giao thừa ở thời cổ đại, trong lòng vô cùng hưng phấn, có thể sánh với lúc được Gia Luật Cuồng Sở cấp ột vạn lượng hoàng kim. Nhưng lại không biết ở đêm giao thừa này sẽ xảy ra một số chuyện.

Đợi đến lúc Lục Tiểu Thanh đi theo Xuất Trần vào hoàng cung, mới phát hiện phần lớn mọi người đều đã đến đông đủ, chỉ còn đợi mỗi mình cùng Xuất Trần, đương nhiên đây là do Lục Tiểu Thanh chỉ nhằm vào những người mà mình biết.

Nhìn thấy thứ tự chỗ ngồi vẫn y theo như thời điểm phong phi lần trước, Lục Tiểu Thanh liền khoác tay Xuất Trần, từng bước một đi đến vị trí của mình ngồi xuống, nhìn Gia Luật Cuồng Sở ở phía đối diện mặt vẫn không chút thay đổi, Lục Tiểu Thanh vô cùng có khí chất nhẹ nhàng cười với hắn, tiểu tử này còn dám có chủ ý với nàng, thực sự đã đem mình trở thành người tài rồi, nếu thế trước có thể câu dẫn thì sẽ câu dẫn vậy, đến lúc đó vỗ vỗ hông chạy lấy người, làm cho hắn tức chết.

Mắt thấy Gia Luật Cuồng Sở thần sắc lạnh hơn vài phần, Lục Tiểu Thanh không khỏi càng cảm thấy thoải mái, bất quá lại nghĩ đến việc bị Xuất Trần lừa mất một vạn lượng hoàng kim, lại tức giận trừng Gia Luật Cuồng Sở, chết tiệt, nếu là cho ta, người nhẽ ra phải giao tận tay cho ta chứ, sao lại đưa cho Xuất Trần? Thật sự là không có mắt nhìn mà.

Gia Luật Cuồng Sở không hiểu vì sao lại bị Lục Tiểu Thanh trừng, không khỏi mặt lạnh trừng trả lại, Lục Tiểu Thanh lập tức cảm giác toàn thân lạnh buốt, không khỏi lùi về phía sau tựa vào bên người Xuất Trần. Lại cảm giác thấy thân thể Xuất Trần khê run run, Lục Tiểu Thanh không khỏi quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Sắc mặt của Xuất Trần trắng hơn một chút so với lúc xuất môn, thấy Lục Tiểu Thanh hỏi vậy, không khỏi mỉm cười nói: “Không có gì.” Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần thần sắc như trước, cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục quay đầu chờ Gia Luật Giá Huyền đến, hiện tại người kia chính là thần tài của nàng.

Trên đại điện vô cùng náo nhiệt, nghe nói là Gia Luật Giá Huyền trước tiên muốn cùng ăn một bữa cơm tất niên với mẫu hậu của hắn, sau đó mới qua đây, cho nên khẳng định phải đến tối mới qua bên này, bất quá chúng thần cũng không để ý đến chuyện đó, dù sao hàng năm đã theo thông lệ như vậy rồi, không có đại vương ở đây, mọi người còn thoải mái hơn.

Cho nên trên đại điện, người qua lại cứ phải gọi là tất nập, không có mấy người lại ngồi canh giữ ở bàn của mình cả, đều là bưng chén rượu nơi này kính một ly, nơi kia kính một ly, cao giọng nói chuyện vô cùng vui vẻ, ăn uống thoải mái, không khí cực kỳ náo nhiệt. Bất quá lại không thấy nữ quyền, giống như hiện tại tất cả đều ở chỗ của lão Thái Hậu bên kia vậy, chút nữa mới cùng Gia Luật Giá Huyền từ chỗ Thái Hậu lại đây, toàn bộ đại điện chỉ có mình là nữ, lại nghĩ có lẽ là do Gia Luật Giá Huyền biết mình không quen biết ai, cũng không có hứng thú đứng cùng một chỗ với các nàng, cho nên ở bên cạnh phụng bồi Xuất Trần vẫn là tốt hơn.

Lục Tiểu Thanh cùng Xuất Trần ngồi ở phía bên này, đương nhiên là không thể thiếu người đến kính rượu, bất quá Xuất Trần trên cơ bản sẽ không uống, toàn bộ đều đưa qua cho Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh vốn là biết Xuất Trần không uống được nhiều rượu, cho nên cũng mở lòng tốt uống giúp, các vị quan đại thần ai nấy đều chạy tới kính rượu, không vì Xuất Trần thì cũng là vì Lục Tiểu Thanh, nguyên nhân rất đơn giản, về sau Vương phi của Dật Bắc Vương có thể không nịnh bợ sao.

Lục Tiểu Thanh ai đến cũng không cự tuyệt, đương nhiên là cho dù có cự tuyệt cũng không được, không lâu sau mặt đã đỏ ửng như hoa đào, cả người trắng hồng, càng tăng thêm vẻ đẹp của nàng, tất cả quan đại thần, quan tiểu thần trong lúc lơ đãng đều quay qua nhìn Lục Tiểu Thanh, lại không dám lớn mật nhìn, ai bảo người phía sau nàng chính là Xuất Trần cơ chứ.

Lục Tiểu Thanh bưng chén rượu, thật vất vả mới không thấy ai đến kính rượu nữa, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn Xuất Trần nói: “Tiệc tùng ở đâu cũng đều là thế này cả, chẳng lẽ không uống rượu sẽ không gọi là yến tiệc sao?” Vừa nói vừa đưa cho Xuất Trần nửa chén rượu nóng ấm.

Xuất Trần tiếp nhận chén rượu nhìn thoáng qua, lại nhẹ nhàng cười cười đặt xuống, Lục Tiểu Thanh không khỏi hỏi: “Sao vậy? Sao ta lại cảm thấy đêm nay người cứ là lạ sao ý?”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Người đa tâm rồi.” Vừa nói vừa duỗi tay ôm lấy Lục Tiểu Thanh, đem nàng ôm vào trước ngực, giống như muốn tựa vào trên lưng Lục Tiểu Thanh để sưởi ấm vậy, Lục Tiểu Thanh không khỏi lại cảm thấy nghi hoặc, Xuất Trần tuy rằng rất thích cùng mình quây, nhưng là nhiều lắm cũng chỉ dựa vào bả vai, tựa lên đầu gối mà thôi, sẽ không ở trước mặt công chúng mà ôm như vậy, tuy rằng cả hai đều mặc y phục rất dày, không chiếm được tiện nghi gì, bất quá động tác có chút kỳ quái.

82. Chương 112

Chương 112: Máu nhuộm bạch sam

Xuất Trần nhận thấy được ánh mắt nghi hoặc của Lục Tiểu Thanh, không khỏi cười hỏi: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Lục Tiểu Thanh mắt ngọc chuyển động từ trên xuống dưới đánh giá Xuất Trần vài lần, thấy sắc mặt hắn cũng chỉ có tái nhợt một chút, nghĩ rằng cũng không có gì quan trọng, không khỏi nhún nhún vai bằng quang nói: “Huynh đệ, không phát hiện ra mọi người đang nhìn hai chúng ta sao? Tuy rằng hiện tại ta đang mang danh nghĩa là vương phi tương lai của người, bất quá cũng chỉ là Vương phi tương lai mà thôi, tư thế hiện tại của người là sao chứ?”

Xuất Trần mỉm cười nhắc cầm tựa vào trên đầu vai Lục Tiểu Thanh, mơ hồ nói: “Ôm rất ấm áp.” Lục Tiểu Thanh lập tức liếc mắt một cái nhìn khắp đại điện, trong đại điện này có đặt không biết bao nhiêu là chậu than, làm sao còn có thể lạnh được, aiz, Xuất Trần này quả thật là cơ thể quá yếu mà, mình mấy ngày hôm trước còn mặc quần áo mùa hè đi dạo trên thảo nguyên một vòng, cũng không bị cảm mạo, chẳng lẽ Xuất Trần này ở nhà mà cũng có thể cảm mạo được hay sao? Thật sự là thân thể mục nát mà.

Lục Tiểu Thanh âm thầm khinh bỉ thân thể của Xuất Trần, khó trách nàng được, từ lúc gặp được Xuất Trần đến nay, không lúc nào là không nhìn thấy Xuất Trần phải dùng thuốc, tuy rằng chỉ là một viên thuốc bé bằng đầu ngón tay út, rất giống như thuốc bổ, bất quá Lục Tiểu Thanh vẫn rất là tinh ranh biết được đó là thuốc, bởi vì trước đó vài ngày nàng rất tò mò, nghĩ rằng Xuất Trần ăn là nhân sâm ngàn năm, cỏ linh chi vạn năm tinh luyện ra thành được hoàn, cho nên chẳng biết xấu hổ mà hỏi thẳng Xuất Trần, vì thế mới biết trăm phần trăm đó là thuốc, không phải người nào cũng có thể ăn được.

Lập tức cùng Xuất Trần đấu võ mồm để giết thời gian, không bao lâu sau, Gia Luật Giá Huyền liền mang theo một bang nữ tử đến đây, hành lễ, ban ngồi xong, Lục Tiểu Thanh mới nhìn thấy đi theo Gia Luật Giá Huyền đến đây, trên cơ bản đều là lão bà của các quan đại thần đang có mặt ở trong đại điện, mà cũng chỉ có Tề Hồng Ngư đi theo bên cạnh Gia Luật Giá Huyền đến đây, những phi tử khác nghe nói đều ở hậu cung cùng mẫu thân của Gia Luật Giá Huyền xem diễn.

Mọi người trong đại điện từ lúc Gia Luật Giá Huyền đến đây, vốn không còn tiêu sái như vừa rồi, không khí có vẻ gò bó, qua ba tuần rượu, Tề Hồng Ngư cười nói: “Đại vương, thiếp nghĩ không bằng mọi người cùng nhau phụng bồi mẫu hậu xem diễn, ngồi trong đại điện này cũng nhanh cảm thấy nhàm chán, không bằng cùng nhau náo nhiệt một chút.”

Gia Luật Giá Huyền vừa nghe xong đã chuẩn ngay, vì thế Lục Tiểu Thanh còn chưa có mở miệng đòi ban thưởng, cũng chỉ đành phải đi theo quần chúng, lại đi đến hậu cung.

Đến lúc tới nơi thật đúng là rất náo nhiệt, không giống Đại Đường bình thường đều là tổ chức thi thơ ca, ngâm nga ca múa nhàm chán gì đó, mà là đấu vật a..., múa quả cầu lửa a..., so kiếm a..., cực kỳ mang đậm

bản sắc dân tộc.

Lục Tiểu Thanh vừa thấy liền tròn mắt, quả là náo nhiệt, lập tức hai mắt cũng nhìn chăm chăm lên sân khấu đang diễn ra biểu diễn, bị Xuất Trần kéo đến chỗ ngồi của mình, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Thanh vẫn đi theo phía sau, nhưng đây là hậu cung, tuy rằng nơi này không có nhiều quý tử đến mức đề chết người giống như ở Đại Đường, nhưng là khẳng định cũng có quy định riêng, vì thế liền ở lại xa xa hầu hạ, không có đi theo hầu hạ sát ở phía sau như ngày thường.

Bởi vì Gia Luật Giá Huyền dẫn theo phần đông đại thần tiến đến, vốn rất nhiều chỗ trống bây giờ lại đông vui hẳn lên, mọi người theo cấp bậc mà ngồi xuống, không hề sát chặt chẽ như ở trên đại điện, Lục Tiểu Thanh núp ở bên cạnh Xuất Trần, hưng trí bừng bừng nhìn biểu diễn, cũng không đi học đại thần thay nhau kính rượu Gia Luật Giá Huyền cùng Thái Hậu.

Trong lúc đang xem hăng say, cảm giác được Xuất Trần kéo kéo áo mình, không khỏi gạt tay về phía sau, mắt vẫn không rời khỏi màn biểu diễn đấu vật ở trên sân khấu: “Đừng kéo nữa, ta đang xem hăng say mà.”

Xuất Trần ở phía sau lập tức không nói gì, một phen mạnh mẽ xoay đầu Lục Tiểu Thanh lại, Lục Tiểu Thanh đang muốn tức giận, chỉ thấy Lưu Dật đang mỉm cười đứng ở trước mặt hai người, trong tay cầm một chén rượu nhìn mình, Lục Tiểu Thanh không khỏi cười xán lạn: “Hắc hắc, không chú ý, không chú ý.” Rồi vỗ vỗ lên chiếc ghế ở bên cạnh, ý bảo Lưu Dật ngồi xuống.

Lưu Dật cũng không khách khí ngồi xuống, nói với Xuất Trần cùng Lục Tiểu Thanh: “Lưu Dật kính tở tở cùng Dật Bắc Vương một ly, chúc hai người sống đến đầu bạc răng long.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Cám ơn.” Vừa nói vừa bưng chén rượu lên xem qua rồi dừng lại, Lục Tiểu Thanh nhưng thật ra lại to còi cùng Lưu Dật cạn một chén, thấy Lưu Dật thần sắc khoái trá, Lục Tiểu Thanh không khỏi nhớ tới một vấn đề: “Lưu Dật, muội lần này không phải đến đây để hòa thân hay sao? Hiện tại muội phải làm sao bây giờ?” nhìn thấy Lưu Dật mới nhớ tới, công chúa này chỉ đích danh nói phải gả cho Xuất Trần, hiện tại Xuất Trần lại bị mình đoạt mất, vậy nàng phải làm sao bây giờ?

Lưu Dật mỉm cười nói: “Phụ hoàng của muội đã thay đổi chủ ý, đệ đệ của muội chính là thái tử Lưu Ly quốc, bây giờ còn chưa thành gia lập thất, phụ vương cố ý muốn ngõ ý với đại vương đem công chúa gả làm phi tử cho thái tử Lưu Ly quốc, cho nên Lưu Dật lúc này ở lại đây cũng không có vấn đề gì cả, ít ngày nữa muội sẽ về nước.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi nhú mày, vua của một nước làm sao có thể đột nhiên thay đổi chủ ý được, đây chẳng phải là lật lọng hay sao? Nhìn Lưu Dật trước mặt thần thái tự nhiên, cả khuôn mặt đều toát ra ý cười, làm cho toàn thân như được tỏa sáng.

Lục Tiểu Thanh lập tức hiểu ra, Lưu Dật chỉ đích danh phải gả cho Dật Bắc Vương, nhưng là Dật Bắc Vương có tiếng khó chơi, không phải ai muốn gả cho hắn đều được, Lưu Dật khẳng định là đã sớm nghĩ đến điểm này rồi, cho nên mới sẽ đặc biệt nhằm vào Xuất Trần như thế, nếu có thể gả thì coi như cũng đã được gả ột trượng phu tốt, nếu Dật Bắc Vương không cưới, như vậy Lưu Dật cũng đã biểu lộ thái độ rồi, nếu Xuất Trần không cưới, không thể nghi ngờ là những người khác sẽ trở thành ứng cử viên tiếp theo, tin tưởng có thể xứng đôi với công chúa của Lưu Ly quốc cũng chỉ có vài người, Gia Luật Giá Huyền, Gia Luật Cuồng Sở tự nhiên là sẽ không tới thu thập người bị người khác không cần, sẽ không tự làm giảm giá trị của mình.

Như vậy thân phận hòa thân của Lưu Dật sẽ vô cùng xấu hổ, hiện tại đột nhiên đưa ra chủ ý muốn hòa thân với một công chúa để mang trở về Lưu Ly quốc làm thái tử phi, chính là về sau sẽ trở thành Hoàng Hậu của Lưu Ly quốc, tự nhiên chuyện xấu hổ này lập tức đã được giải quyết, Gia Luật Giá Huyền đương nhiên cũng sẽ cho rằng đây là điều kiện tốt, cứ như vậy cuộc sống sau này của Lưu Dật cũng không cần phải gả đến một nơi mà mình không quen, mà chính sách hòa thân của hai nước vẫn tiến hành một cách thuận lợi, chiêu này quả là cao.

Lục Tiểu Thanh một khi đã nghĩ thông suốt, lập tức cười tủm tỉm nhìn Lưu Dật nói: “Quả nhiên không hổ là đệ nhất tài nữ của Lưu Ly quốc, nghĩ ra được một kế sách rất chu toàn.”

Lưu Dật cũng không phản bác, mỉm cười nói: “Như vậy chẳng phải là rất tốt sao.”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu nói: “Quả thật là rất tốt, thú thái tử phi cho đệ đệ của muội, để cho người khác chết chứ không để mình chết, tốt, ta rất thích người như thế, hợp khẩu vị của ta.”

Lưu Dật lập tức cười khê nói: “Về sau nếu có rảnh hoan nghênh tỷ tỷ đến Lưu Ly quốc du ngoạn, muội muội nhất định sẽ làm tròn hết trách nhiệm của chủ nhà.”

Lục Tiểu Thanh vừa hắc hắc cười gian vừa mạnh gật đầu nói: “Nhất định, nhất định, có muội muội làm chủ, tỷ tỷ nhất định phải tới thăm.” Bên cạnh Xuất Trần vẫn mỉm cười tựa vào trên lưng Lục Tiểu Thanh, cũng không có ngắt lời, thần sắc cũng không có chút gì gọi là kinh ngạc, nghĩ có lẽ là do Xuất Trần khẳng định cũng đã nghĩ tới.

Hai người đang nói chuyện vô cùng sôi nổi, chợt nghe phía sau truyền đến giọng nói của Gia Luật Giá Huyền: “Tiểu Thanh, lại đây, lại cho Thái Hậu nhìn một chút.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy một phụ nhân vô cùng xinh đẹp ở bên cạnh Gia Luật Giá Huyền vừa vặn cũng đang nhìn về phía mình, tuổi thoạt nhìn không lớn, khả năng cũng chỉ tầm hơn bốn mươi tuổi, đảo mắt thấy Gia Luật Giá Huyền đều đã hơn ba mươi tuổi là cái chắc, mà mẫu thân của hắn mới chỉ có hơn bốn mươi, khụ, đây không phải là quá trẻ rồi hay sao.

Đợi Xuất Trần buông hai tay đang ôm mình ra, Lục Tiểu Thanh đứng dậy đi đến bên cạnh Gia Luật Giá Huyền, đến gần nhìn phụ nhân kia quả thật có chút giống với Gia Luật Giá Huyền, cùng Xuất Trần còn giống hơn, cùng là mái tóc bạch kim, đôi con ngươi màu hổ phách, bất quá gương mặt không có tinh xảo như Xuất Trần, Lục Tiểu Thanh không khỏi lạnh run một trận, có làm hay không, con cư nhiên lớn lên còn xinh đẹp hơn cả mẹ, thật là một quái thai.

Ngọt ngào kêu một tiếng Thái Hậu, phụ nhân xinh đẹp kia từ trên xuống dưới đánh giá Lục Tiểu Thanh một lượt, cười cười duỗi tay ra kéo Lục Tiểu Thanh qua ngồi ở bên cạnh mình, còn thật sự nhìn vài lần, sau mới nói với Tề Hồng Ngự: “Lớn lên quả là xinh đẹp, bất quá không biết thân thể như thế nào? Có thể thay Xuất Trần sinh con đàn cháu đống được hay không?”

Lục Tiểu Thanh lập tức nuốt một ngụm nước miếng, lão mẹ này của Xuất Trần có phải là quá cường hãn rồi hay không, cư nhiên lại hỏi vấn đề này ở trước mặt nhiều người như vậy, thật sự là da mặt còn dày hơn cả mình, thấy Tề Hồng Ngự ở bên cạnh ha ha cười duyên, Gia Luật Giá Huyền cũng thật là không khách khí mà cười ra tiếng, Lục Tiểu Thanh không khỏi vẫn duy trì vẻ mặt tươi cười, quay đầu nhìn về phía Xuất Trần, thấy Xuất Trần nở nụ cười như có như không nhìn mình, Lục Tiểu Thanh rất nhỏ nhẽ, rất có khí chất giờ ngón giữa với Xuất Trần.

Tiếp theo quay đầu lại, không đợi cho Tề Hồng Ngự trả lời, Lục Tiểu Thanh vẽ mặt tươi cười thuần khiết nhìn Thái Hậu nói: “Thái Hậu, về điểm ấy thì người cứ yên tâm đi, Lục Tiểu Thanh sẽ lo liệu giúp mọi người làm tốt chức nghiệp đạo đức, tuyệt đối không lừa gạt khách hàng, tuyệt đối làm cho khách hàng vừa lòng, cho nên về điểm này Tiểu Thanh nhất định sẽ làm không có tốt nhất, chỉ có rất tốt.” Vừa nói vừa xắn ống tay áo lên, làm động tác lên cơ bắp đạt tiêu chuẩn của vận động viên thể hình. Đương nhiên ý tứ của nàng chính là mang theo tiền chạy trốn, tuyệt đối sẽ làm hết phận sự chiếm được tiện nghi từ danh hiệu Vương phi này, bất quá nếu người khác nghe những lời này mà hiểu lầm sang ý khác, vậy thì cũng không phải là chuyện của nàng.

Thái Hậu ngẩn người nhìn Lục Tiểu Thanh bày ra bộ dáng đó, tuy rằng nghe không hiểu lắm Lục Tiểu Thanh nói cái gì, bất quá đại khái vẫn là có thể đoán ra được ý tứ, không khỏi ha ha cười, bên cạnh Gia Luật Giá Huyền cùng Tề Hồng Ngự sớm đã cười không thở nổi, có ai lần đầu tiên gặp mặt mẹ chồng tương lai lại cam đoan mình sẽ sinh đẻ rất tốt không cơ chứ, cũng chỉ có Lục Tiểu Thanh khác người này mới làm như vậy thôi.

Thái Hậu ho khan một tiếng, sau đó nghiêm trang hỏi: “Vậy người chuẩn bị làm như thế nào?”

Lục Tiểu Thanh đỏ mặt, đây thật sự là một vấn đề có chiều sâu, có sắc tố nha, cư nhiên lại trực tiếp hỏi quá trình một cách tỉ mỉ như vậy, Lục Tiểu Thanh liếc mắt thấy Xuất Trần bưng chén rượu lên nhắm che giấu ý cười, mắt đảo quanh suy nghĩ, nếu mình ngay tại đây lấy ra một quyển cung xuân đồ, nói với bọn họ là chuẩn bị làm như thế, không biết vài người trước mắt này sẽ có vẻ mặt gì đây? Có phải hay không sẽ

phụt máu mũi, hoặc là trực tiếp cổ vũ mình làm như vậy? Hoặc là nghiêm trang tịch thu, sau đó cầm đi để nghiên cứu? Đương nhiên tại đây không thể phát sinh ra vấn đề như vậy được, chỉ có thể y y một chút vậy.

Lục Tiểu Thanh hít sâu một hơi, dùng vẻ mặt xin được chỉ bảo mà nhìn Thái Hậu, tươi cười quyến rũ nói: “Nữ tử dốt đặc cán mai, xin Thái hậu chỉ bảo cho, phải biết rằng ở trên phương diện này Tiểu Thanh thật sự là không có kinh nghiệm gì, không biết phải nên làm như thế nào?” Vừa nói vừa dùng ánh mắt thuần khiết chớp chớp nhìn Thái Hậu.

Gia Luật Giá Huyền nhin không được cười to ha ha, một bên giơ ngón tay cái với Xuất Trần, quả là mạnh mẽ, cùng mẹ chồng tương lai mới gặp mặt lần đầu đã liền đi thẳng vào chủ đề, thảo luận chuyện phòng the, quả là cường hãn. Xuất Trần vốn đang bưng chén rượu lên để che giấu ý cười, lúc này liên tục lắc đầu, cười run cả người, bên cạnh cách mấy người là Lưu Dật, sắc mặt đỏ bừng uống rượu, xoay người nhìn mấy người đang biểu diễn đấu vật trên sân khấu, ngay cả chén rượu ở trong tay bị chính mình không ngừng run rẩy, làm bắn ra cả quần áo cũng không cảm giác được

Thái Hậu không hổ là Thái Hậu, dưới loại trường hợp này vẫn vô cùng bình tĩnh, sắc mặt vẫn mỉm cười thân nhiên như trước: “Vậy mấy ngày nay người hãy ở lại trong cung đi, ta sẽ phái người đến chỉ dạy cho người phải làm như thế nào”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe phải ở lại trong cung học này nọ, lập tức cảm thấy mình tự chui đầu vào rọ, cùng một đám trung niên đàm luận vấn đề như vậy, không phải là mình đã tự đâm đầu vào chỗ chết hay sao, lập tức trầm nghĩ một tiếng, hôm nay da mặt đành phải dày thêm một chút vậy, vẻ mặt then thùng cùng hết sức chân thành nói: “Vấn đề này ta nghĩ Xuất Trần sẽ dạy ta, không cần những người khác dạy đâu.” Vừa nói vừa làm ra vẻ vô cùng ngượng ngùng cúi thấp đầu, trời ạ, thật là không biết xấu hổ, loại chuyện như thế này mà mình cũng nói ra được, vì tự do của mình, lần này liền vứt hết mặt mũi đi vậy.

Gia Luật Giá Huyền vừa vặn đang uống một ngụm rượu, nghe vậy không nói hai lời trực tiếp phụt cả ngụm rượu ra bên ngoài, liên tục ho khan không ngừng, Tề Hồng Ngự vừa giúp Gia Luật Giá Huyền thuận khí, vừa dựa vào trên người hần cười không thở nổi, Thái Hậu kia lại vẫn bình tĩnh như trước, cũng không thấy sắc mặt đỏ bừng hay là bật cười ha ha.

Xuất Trần tinh mắt nhìn thấy trạng thái của Lục Tiểu Thanh đang ngượng ngùng cúi đầu, chính là hung tợn trừng mình, không khỏi nhếch nhếch khóe miệng quay mặt đi, những lời này quả thật là rất khó mở miệng, người này dù sao vẫn là nữ tử, sao so được với nhóm Đại lão gia.

Gia Luật Giá Huyền ho khan nửa ngày, lau khóe mắt cười ra nước mắt, nói với Lục Tiểu Thanh: “Tiểu Thanh, Xuất Trần dạy cùng các ma ma ở trong cung dạy không giống nhau, người cũng không thể nói nhập làm một như thế được.”

Lục Tiểu Thanh nháy mắt mấy cái, đương nhiên ta biết là không giống a..., điểm ấy còn cần người phải nhắc nhở sao, đảo mắt một cái lập tức hiểu được ý tứ của Gia Luật Giá Huyền, đáng chết, cư nhiên lại cho rằng nàng nghĩ đến vấn đề khác, nhất thời tức giận trừng Gia Luật Giá Huyền, trong đầu người này đang suy nghĩ cái gì vậy không biết? Thật sự là tức chết người mà.

Không đợi Lục Tiểu Thanh lên tiếng, Thái Hậu vừa cười mỉa hoặc nói: “Có ma ma dạy vẫn tốt hơn, người xác định là người không cần?”

Lục Tiểu Thanh lập tức lạnh run cả người, làm ơn đi, những người này đem chuyện buồn nôn làm chuyện thú vị a, tại trước mặt công chúng, cùng thảo luận vấn đề này, tuy rằng mình ở tại trong phủ của Xuất Trần, khoảng thời gian diễn ra đại hội Cam Đạc quả thật có cùng Xuất Trần lộ vẻ ám muội, nhưng là trời đất chứng giám a..., hai người trong sạch so với cái trắng còn trắng hơn, những người này sao lại có thể nói năng không thềm để ý như thế này? Nếu nói chỉ có nữ nhân thôi thì đã tốt, nhưng bên cạnh còn có một tên Gia Luật Giá Huyền nha, đề tài này có phải hay không có chút miễn cảm, không phải, là rất miễn cảm.

Nàng lại không biết trên phương diện này người Mạt Hạt rất cởi mở, cứ dựa vào điểm liên lớn tiếng nói ra vấn đề này là biết, mà Xuất Trần lại khó khăn lắm mới quyết định thú vương phi, những người làm mẫu thân, ca ca, tẩu tử đương nhiên là rất quan tâm rồi, cho nên mới hỏi nàng mấy vấn đề tế nhị như thế, ngay cả Gia Luật Giá Huyền cũng không tránh né.

Từ sau khi Xuất Trần xác định nàng là vương phi của hắn, Thái Hậu đã sớm muốn đi tìm Lục Tiểu Thanh đến nói chuyện, bất quá Xuất Trần cũng đọc ra được tâm tư của mẫu thân, cho nên hắn đều trực tiếp cản trở, hôm nay thì không thể ngăn cản được, Gia Luật Giá Huyền chỉ đích danh muốn Lục Tiểu Thanh tham gia yến tiệc này, mà theo quy củ đón giao thừa đương nhiên là phải mang theo người nhà, vậy Lục Tiểu Thanh không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây.

Xuất Trần vốn không đồng ý cho Lục Tiểu Thanh tham gia tiệc tối do Thái Hậu tổ chức, không nghĩ tới Tề Hồng Ngư cùng Gia Luật Giá Huyền lại phối hợp tốt như vậy, mang theo nhiều người đến tẩm cung của thái hậu, điều này thật sự là tránh không khỏi.

Lục Tiểu Thanh hắc tuyến n lần, liên tục lắc đầu nói: “Không cần, không cần.”

Thái Hậu mang theo biểu tình vô cùng hiền lành, nói “Người xác định sao?”

Lục Tiểu Thanh lập tức không nói gì, Thái Hậu này quả thật là nhiệt tình, khoe miệng giật giật đang muốn khẳng định, nhận định, xác định nói cho bọn họ biết là mình không cần, thì tiếng của Xuất Trần vang lên: “Về điểm này con sẽ dạy nàng, không cần đến các ma ma dạy dỗ nàng.” Vừa nói vừa đem Lục Tiểu Thanh kéo về phía mình.

Lục Tiểu Thanh lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội thuận theo đà kéo nhanh chóng lại gần Xuất Trần, Gia Luật Giá Huyền cười đến mức đỏ mặt, nói: “Xuất Trần che chở Tiểu Thanh như vậy, mẫu hậu cũng chỉ là muốn tốt cho hai người thôi mà.” Vốn mọi chuyện diễn ra rất tốt, lại bị Lục Tiểu Thanh làm náo loạn cả lên, làm hại mình không để ý đến thân phận, cười thành ra như thế này đây, đánh mất hết cả uy nghiêm của Thiên Tử.

Xuất Trần kéo Lục Tiểu Thanh qua bảo hộ ở phía sau mình, mỉm cười nói: “Mẫu hậu cùng vương huynh cũng đừng quan tâm đến những chuyện này, buổi biểu diễn ngày hôm nay quả thật rất đặc sắc, mọi người nên xem diễn thì hơn.” Nói xong, lời kéo Lục Tiểu Thanh trở về chỗ của mình, ba người có địa vị cao nhất ở phía sau, ai nấy đều về mặt nhẹ nhõm nhìn hai người nắm tay nhau bước về chỗ ngồi của mình, vốn tìm Lục Tiểu Thanh tới là muốn biết hai người bọn họ thật sự có tình cảm hay không, tuy rằng Lục Tiểu Thanh trả lời thật sự là rất khô khan, bất quá nhìn thái độ bảo vệ nàng của Xuất Trần, xem ra tình cảm của hai người rất tốt.

Sau khi ngồi trở lại vị trí, Lục Tiểu Thanh không khỏi rung mình một cái nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu của người rốt cuộc là muốn làm gì vậy? Cứ nhiên lại ở trước mặt mọi người hỏi vấn đề như vậy, bà ấy chẳng lẽ không biết ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ hay sao? Đây không phải là đang dạy hư trẻ nhỏ hay sao?”

Xuất Trần tựa vào trên lưng Lục Tiểu Thanh cười nói: “Chẳng phải là người đều trả lời từng câu một hay sao? Máy vấn đề này người không trả lời thì tốt rồi, cứ nhiên lại có ý nghĩ kỳ lạ đi nói có với không có, biết rõ mẫu hậu chính là muốn nhìn người một chút, người lại sắp đến gần hơn, về sau xem cuộc sống của người có còn được dễ chịu hay không nhé.”

Lục Tiểu Thanh lập tức nở nụ cười xán lạn: “Là bọn họ hiểu lầm mà thôi, ta cũng đâu có nói gì thêm, không cần đổ hết trách nhiệm lên đầu ta như thế.”

Xuất Trần khẽ cười nói: “Vậy người nói thử cho ta nghe xem câu cuối cùng của người là có ý gì? Lời nói lộ liễu như vậy mà người cũng nói ra được.”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười nói: “Người cũng đừng nghĩ linh tinh, ta bất quá chỉ là nói cho bọn họ nghe mà thôi, cũng không phải là nói cho người nghe, bọn họ không phải là chỉ muốn biết quan hệ giữa chúng ta có được tốt hay không thôi sao? Ta liền nói cho bọn họ một chút ái muội, để cho bọn họ đoán mò.”

Xuất Trần lắc đầu mỉm cười nói: “Người đó, lá gan của người quả thật là lớn. Về sau đừng nói như vậy nữa, ta thì không sao, nhưng người có muốn được gả đi hay không đây?”

Lục Tiểu Thanh ngược đầu lên nói: “Nếu người chỉ bởi vì một vài lời đồn đại liền đã khinh thường ta, người nói xem ta có thể đặt người như thế vào trong mắt hay không?”

Xuất Trần gật gật đầu nói: “Nói cũng đúng.” Vừa nói vừa ôm sát Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cảm giác được tay của Xuất Trần rất lạnh, không khỏi nói: “Rất lạnh sao? Có phải thân thể cảm thấy không

được thoải mái hay không? Sao ta lại cứ có cảm giác đêm nay người là lạ sao ý? Có muốn đi về trước hay không?”

Xuất Trần gác đầu lên trên vai Lục Tiểu Thanh, thấp giọng nói: “Chờ bắn pháo hoa xong chúng ta sẽ trở về, đó là thời điểm cầu ột năm tiếp theo được ăn no mặc ấm, dân chúng sẽ có cuộc sống tốt hơn.”

Lục Tiểu Thanh gật gù đầu, ngẫm lại chờ một lát cũng không sao, chắc cũng chỉ là cảm mạo thôi, lúc về uống nhiều canh gừng là sẽ đỡ, tuy rằng thân thể yếu thì cùng lắm cũng chỉ phải nằm trên giường hai ngày thôi, lập tức cũng không chú ý nữa, hưng trí bừng bừng bắt đầu xem màn biểu diễn cầu lửa.

Giữa sân có mười hai người đang biểu diễn, trong tay mỗi người trái cầm một quả cầu lửa, phải cầm một quả cầu lửa, quả cầu lửa kia không biết là làm từ cái gì, chỉ nhỏ bằng quả bóng, một đầu được thắt bởi sợi dây thừng bằng sợi bông, đang theo đường động tác vung lên hạ xuống của người điều khiển sợi dây thừng đó mà múa may xoay tròn nhìn rất đẹp mắt, lúc thì bay lên không trung, lúc thì lại quay về, hai mươi tư quả cầu lửa ở ban đêm lại phá lệ sáng rực đẹp mắt, ở không trung xẹt qua từng đường cong rực rỡ, thỉnh thoảng lại được người biểu diễn tung lên giữa không trung, lúc rơi xuống lại vừa vịn tiếp được, động tác vừa chuẩn xác lại tương đối khó.

Lục Tiểu Thanh không khỏi mặt mày hơn hớn chăm chú nhìn, xiếc và ảo thuật ở thời hiện đại cũng là muôn màu muôn vẻ như thế này, cực có tính khiêu chiến, so với chương trình xiếc và ảo thuật chiếu trên TV ở hiện đại, thì được xem trực tiếp như lúc này càng có cảm giác như đã lạc vào một cảnh giới kỳ lạ. Quần chúng quây xung quanh thành nửa vòng tròn, không khỏi đều cùng kêu lên ủng hộ, tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi vang vọng.

Mười hai nghệ nhân biểu diễn, vung hai mươi tư quả cầu lửa khi thì xếp thành hàng, khi thì phân tán, có khi lại được tung lên cao, biến hóa rất phiền phức, bộ pháp làm cho người xem hoa hết cả mắt, nhìn màn biểu diễn càng lúc càng đến gần, Lục Tiểu Thanh vỗ tay hoan hô đến rất cả tay, thấy mười hai người kia đi cách mọi người mấy thước xa thì đứng lại, chậm rãi làm thành hình dạng hoa mai, quả cầu lửa ở trong tay bay lượn đón gió, xu thế như là sắp kết thúc màn biểu diễn.

Lục Tiểu Thanh mắt ngọc không chớp nhìn giữa sân, đoán rằng màn biểu diễn này sắp kết thúc, chắc họ đang làm tạo hình cuối cùng, tạo hình cuối cùng này nhưng lại là màn hoàn mỹ nhất trong suốt buổi biểu diễn, khẳng định sẽ tạo ra kinh hỉ.

Chỉ thấy mười hai người làm thành hình dạng hoa mai, lúc âm nhạc đến đoạn cao trào, đồng loạt cùng ném tất cả quả cầu lửa lên trên không trung, giữa không trung quả cầu lửa như thái dương sáng chói, ở dưới sự điều khiển dây thừng bằng sợi bông khéo léo của mười hai nghệ nhân, rất nhanh xoay tròn, đan chéo vào nhau, cứ nhiên ở một khắc cuối cùng đội hình thay đổi, Lục Tiểu Thanh không khỏi mở to hai mắt, hưng phấn kéo Xuất Trần đang chôn ở trên bả vai mình: “Mau nhìn, mau nhìn, đừng bỏ lỡ, cứ nhiên lại thay đổi vị trí, cái này phải yêu cầu có trình độ ới làm được đó.” Xuất Trần bị nàng dùng sức kéo, cũng liền ngẩng đầu lên nhìn vào giữa sân.

Mười hai người ở trước khi quả cầu lửa chưa rơi xuống, rất nhanh đổi vị trí, tiếp theo liền vội vàng kéo thân dây thừng để cho quả cầu lửa rơi xuống, Lục Tiểu Thanh ngừng thở khẩn trương nhìn, giữa ánh sáng chói mắt dây thừng của một nghệ nhân bị quấn vào dây thừng của đồng nghiệp, dây thừng trong tay tung đi lập tức mất chính xác, không phải là nhanh nhẹn tiếp lấy, ngược lại trực tiếp tung dây thừng về phía này.

Lục Tiểu Thanh ngẩn người, quả cầu lửa được dây thừng quăng về phía này, thay đổi góc độ bay thẳng về phía Lục Tiểu Thanh cùng Xuất Trần, thế tới rất mạnh, khoảng cách lại gần, mọi người còn chưa kịp phản ứng, quả cầu lửa đã muốn bổ nhào vào trước mặt Lục Tiểu Thanh.

Gia Luật Cuồng Sở ở phía đối diện kinh hãi, phi thân một cái, nhảy lên liền hướng hỏa cầu chộp tới, Gia Luật Giá Huyền ngồi ở trên ật cũng biến sắc, hét lớn: “Cẩn thận.” Trong tay đang cầm chén rượu không chút suy nghĩ liền ném về phía quả cầu lửa.

Lục Tiểu Thanh không kịp phản ứng, chỉ nhìn thấy quả cầu lửa đang nhắm ngay mặt mình mà bay tới, khoảng cách mấy thước không đủ cho nàng kịp có phản ứng, kinh hãi trong lúc nhất thời cứ nhiên ngay cả một tiếng kêu sợ hãi cũng không thốt ra được, theo bản năng đưa tay ra chắn kinh phong đang đánh tới của quả cầu lửa.

Tay còn chưa vươn ra, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy Xuất Trần ở phía sau kéo nàng về phía sau, tay trái rất nhanh cầm đôi đũa ở trên bàn lên, bóng trắng nhoáng lên một cái liền bắt được quả cầu lửa kia, trong nháy mắt quả cầu lửa kia chạm phải chiếc đũa của Xuất Trần, ầm một tiếng nổ tung, mà ở trước mặt Xuất Trần cùng Lục Tiểu Thanh giống như có một tầng che chắn cho hai người vậy, quả cầu lửa nổ mạnh như vậy nhưng cũng không bắn vào người bọn họ.

Lục Tiểu Thanh nháy mắt mấy cái nhìn Gia Luật Cuồng Sở đang bỏ nhào qua, thấy hắn chỉ nhìn mình một cái, liền nhìn về phía Xuất Trần, mà Gia Luật Giá Huyền đang ngồi ở trên cao cũng đồng thời ngồi phịch xuống ghế, Lục Tiểu Thanh mở mắt nhìn thoáng qua xác của quả cầu lửa ở dưới đất, cư nhiên lại làm từ khối sắt, thật mạnh.

Xuất Trần chậm rãi hạ tay cầm đũa xuống, tựa vào trên vai Lục Tiểu Thanh nói: “Người không sao chứ?”

Lục Tiểu Thanh lấy lại bình tĩnh, cúi đầu nhìn tay trái Xuất Trần đang nắm chiếc đũa, lắc đầu nói: “Ta không sao.” Vừa sợ vừa kinh ngạc nói: “Xuất Trần, người cư nhiên lại biết võ công?” Vừa nói vừa kinh hãi ngược đầu lên nhìn Xuất Trần.

Chỉ thấy Xuất Trần sắc mặt tái nhợt, mỉm cười nói với Lục Tiểu Thanh: “Không có việc gì là tốt rồi.” Lục Tiểu Thanh cảm thấy có chỗ không thích hợp, chỉ thấy Xuất Trần đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, bắn tung tóe lên quần áo của cả hai người, trên áo khoác choàng lông cừu trắng muốt không pha một chút tạp sắc nào, từng giọt máu tươi chậm rãi nhỏ xuống, tựa như hoa đào trong tuyết, hết sức tiên diễm, hết sức xinh đẹp.

83. Chương 113

Chương 113: Tiên căn hậu quả

Lục Tiểu Thanh lập tức kinh hãi, một phen ôm chặt lấy thân mình đang nghiêng lệch xuống dưới của Xuất Trần, lo lắng hỏi: “Xuất Trần, người làm sao vậy? Người làm sao vậy?” Xuất Trần đã chìm vào trong hôn mê.

Gia Luật Giá Huyền ở một bên không chút nghĩ ngợi, trực tiếp ôm lấy Xuất Trần, sắc mặt xanh mét điên cuồng hét lên “Chiêu ngự y.” Vừa nói vừa bước nhanh chạy về hướng tẩm cung.

Ở phía sau, các quan đại thần trong lúc nhất thời đều bị dọa cho sợ ngây người, sau khi lấy lại tinh thần cũng vội vàng chạy theo phía sau Gia Luật Giá Huyền, chẳng còn quan tâm tới biểu diễn mừng cửa ải cuối năm, hay pháo hoa cầu phúc gì đó nữa, mọi người ai nấy đều sắc mặt không tốt, trên mặt trừ bỏ lo lắng lại là lo lắng.

Lục Tiểu Thanh đứng ở ngoài cửa tẩm cung của Gia Luật Giá Huyền, nhìn ngự y đi qua đi lại như con thoi, Thái Hậu, Gia Luật Giá Huyền, Gia Luật Cuồng Sở cũng đều đứng ở ngoài cửa, ai nấy đều vẻ mặt xanh mét, lo lắng nói không ra lời, trong lúc nhất thời phần đông người chạy tới chạy lui, lại không phát ra bất cứ âm thanh nào, tĩnh lặng làm cho người ta hoảng hốt, ban đêm tĩnh lặng chỉ nghe thấy từ bên trong tẩm cung truyền đến tiếng ho khan kịch liệt của Xuất Trần vang lên đứt quãng.

Lục Tiểu Thanh chờ ở ngoài cửa, lo lắng duỗi thẳng cổ nhìn bên trong, không khí hiện trường cực kỳ trầm trọng, làm cho người lớn mật không thêm để ý đến mọi chuyện như Lục Tiểu Thanh, cũng không dám ăn nói lung tung, không biết tình hình hiện tại rốt cuộc nghiêm trọng ra sao, theo lý thuyết mà nói với võ công chỉ cần một chiêu đã phá vỡ quả cầu lửa, thì bản thân làm sao có thể bị thương nghiêm trọng như vậy, lời giải thích duy nhất chính là thân thể của Xuất Trần trước kia đã bị tổn thương quá nặng, hơn nữa đến bây giờ còn chưa khỏe, bằng không sẽ không như vậy.

Vô ý thức quay đầu tìm Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường, Lục Tiểu Lam nhú mày đứng ở phía sau mình, mà Khuynh Tường cũng không thấy bóng dáng đâu, không khỏi thì thầm nhỏ giọng hỏi: “Khuynh Tường đâu? Vì sao không ở nơi này?”

Lục Tiểu Lam nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang vô cùng lo lắng, thấp giọng nói: “Vừa mới tiến vào bên trong.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cảm thấy nghi hoặc, mấy người Gia Luật Giá Huyền cùng Thái Hậu cũng không có đi vào bên trong, vì sao hắn có thể đi vào? Suy nghĩ một lát lại lo lắng cho Xuất Trần, vì sao đang êm đẹp lại học máu? Hiện tại bên trong không biết thế nào rồi? Chờ đợi làm cho người ta sợ hãi.

Dưới không khí tràn ngập áp lực, đột nhiên có vào lão nhân râu bạc từ bên trong tấm cung đi ra, Gia Luật Giá Huyền lập tức trầm giọng hỏi: “Xuất Trần thế nào rồi?” Thái Hậu cũng cùng lúc lên tiếng hỏi: “Thế nào rồi? Xuất Trần thế nào rồi? Nó có chuyện gì hay không?” Chỉ nghe giọng nói của Thái Hậu run run, hiển nhiên là trong lòng đang vô cùng lo lắng.

Người đi đầu vội cung kính khom người bẩm báo: “Dật Bắc Vương uống thuốc xong, đã tỉnh rồi.” Tiếp theo nhũ mầy há miệng thở dốc, bộ dạng như muốn nói cái gì đó, nhưng rốt cuộc nửa ngày cũng không nói được câu kế tiếp.

Lục Tiểu Thanh vừa nghe nói Xuất Trần đã tỉnh, nhanh như chớp vội chạy vào trong tấm cung, nhìn thấy bên cạnh chiếc giường lớn chỉ còn lại vài thị nữ đang đứng hầu hạ, Khuynh Tường vẻ mặt bình tĩnh đứng ở một bên, mà ở trên giường lớn, Xuất Trần nghiêm mặt, sắc mặt tái nhợt đang nghiêng người dựa vào trên giường rộng, sắc mặt còn khó coi hơn vài phần so với lúc tiến cung, trong suốt trắng bệch không có lấy một chút huyết sắc, nhìn thấy nàng tiến vào, mỉm cười nói: “Ta không sao.”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần biết mình đang lo lắng, không đợi mình mở miệng đã lên tiếng trấn an, không khỏi hai bước chạy tiến lên, cầm lấy tay Xuất Trần, chỉ cảm thấy tay Xuất Trần lạnh tựa như băng ở bắc cực vậy, căn bản không có một chút độ ấm của người, không khỏi hai tay áp chặt xoa xoa tay Xuất Trần: “Người thật sự không có việc gì chứ?”

Xuất Trần để mặc cho Lục Tiểu Thanh xoa xoa tay ỳnh, tay kia cũng vội đưa qua, nhìn Lục Tiểu Thanh vì mình sưởi ấm, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, mỉm cười nói: “Ta thật sự không có việc gì, người không cần lo lắng.”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần thần sắc tuy rằng tiêu tụy, nhưng nụ cười lại vẫn nhu hòa ấm áp như trước, trên y phục vẫn còn dấu vết của máu đã khô, thấy Xuất Trần sắc mặt tái nhợt lại còn muốn mỉm cười, không khỏi nói: “Không muốn cười thì đừng cười, nhìn mà chán ghét.”

Xuất Trần vỗ nhẹ tay Lục Tiểu Thanh, nhẹ giọng nói: “Vốn không muốn cười, bất quá thấy người đã đến, trong lòng liền nghĩ nở nụ cười, chẳng lẽ Vương phi của ta không thích ta cười sao? Cư nhiên còn nói chán ghét.”

Lục Tiểu Thanh gắt gao nắm chặt lấy tay Xuất Trần, muốn dùng nhiệt độ ấm áp của cơ thể mình làm ấm đôi bàn tay kia, lắc đầu nói: “Xuất Trần, đừng cười, người càng cười ta càng lo lắng, người không cần trêu đùa để làm cho ta vui vẻ, cũng không cần dùng nụ cười để nói người không có việc gì, ta chỉ muốn người nói thật là được.”

Xuất Trần nhẹ nhàng lật tay lại cầm lấy tay Lục Tiểu Thanh, cũng không có cười nữa, chỉ nhẹ nhàng nói “Ừm, rất nhanh sẽ khá hơn thôi.” Ngước mắt lên thấy Gia Luật Giá Huyền, Thái Hậu, Gia Luật Cuồng Sở đều đang đi vào trong phòng, Thái Hậu lau nước mắt, vài bước tiến lên nói: “Xuất Trần, con không có việc gì là tốt rồi.”

Xuất Trần nhìn thoáng qua Thái Hậu khẽ cười nói: “Con không sao, mẫu hậu không cần lo lắng.” Vừa nói vừa chậm rãi chống vào tay Lục Tiểu Thanh muốn ngồi dậy, phía sau Gia Luật Giá Huyền vội lên tiếng: “Xuất Trần, mau nằm xuống, đừng lộn xộn.”

Xuất Trần mỉm cười nói với Gia Luật Giá Huyền: “Đệ không sao, vương huynh cũng không phải là không biết.”

Gia Luật Giá Huyền nhíu mày, trong lúc nhất thời cư nhiên cũng không nói cái gì nữa, chính là thần sắc kia lại vô cùng lo lắng, một bên Gia Luật Cuồng Sở vẫn là vẻ mặt vạn năm không có biểu tình gì, nhìn Xuất Trần nói: “Xuất Trần, về sau có thể không cần động thủ thì đừng động thủ, có nhiều người ở bên cạnh như vậy, nhất định sẽ không để cho đệ bị thương đâu.”

Xuất Trần nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đang nâng hần ngồi dậy, nhẹ giọng nói: “Đệ tự biết có chừng mực.” Lục Tiểu Thanh nghe Gia Luật Cuồng Sở nói vậy không khỏi nhíu mày không nói gì, ý của người này là gì? Lúc ấy chính mình ở trước người Xuất Trần, quả cầu lửa kia lại hướng về phía mình mà bay tới, nếu Xuất Trần không ra tay, mình khẳng định sẽ lĩnh đủ, mà Xuất Trần có lẽ cũng sẽ không bị thương, ý của tên vương bát đần này là không cần phải quan tâm đến mình, đáng chết. Tức giận trừng Gia Luật Cuồng Sở liếc mắt một cái, nhưng không có nói chuyện, hiện tại Xuất Trần mới tỉnh lại, vẫn là không cần thiết phải gây náo loạn như vậy.

Xuất Trần nhìn thoáng mọi người về mặt thân thiết ở trong tấm cung, hơi hơi gật đầu nói với Gia Luật Giá Huyền: “Vương huynh, Xuất Trần hơi mệt, muốn hồi phủ để nghỉ ngơi.” Vừa nói vừa lôi kéo Lục Tiểu Thanh: “Đi thôi, chúng ta hồi phủ.”

Lục Tiểu Thanh khẽ gật đầu đi theo Xuất Trần cáo từ rồi đi ra bên ngoài, thấy đám người Gia Luật Giá Huyền nhíu mày nhìn Xuất Trần, tuy rằng người mù cũng có thể nhìn ra được là bọn họ lo lắng, nhưng cũng không ngăn trở Xuất Trần, Lục Tiểu Thanh thật sự là buồn bực, người này mới vừa học máu hôn mê, như thế nào mới một khắc đã có thể khôi phục thành bộ dáng này? Cư nhiên có thể đi lại được.

Một đường cẩn thận nâng Xuất Trần, sau khi trở lại trong phủ hầu hạ Xuất Trần ngủ xong, Lục Tiểu Thanh trực tiếp túm Khuynh Tường kéo đến phòng mình, nhanh chóng đóng cửa phòng lại, sau đó nhìn chằm chằm vào Khuynh Tường nói: “Người nói, Xuất Trần rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Khuynh Tường nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, bình thản nói: “Vương là do luyện công vô ý bị thương kinh mạch, cho nên một khi vận công sẽ xuất hiện loại tình huống này.”

Lục Tiểu Thanh ngồi ở đối diện Khuynh Tường, lạnh lùng nhìn Khuynh Tường nửa ngày nói: “Phải không?”

Khuynh Tường bị ánh mắt lạnh đậm của Lục Tiểu Thanh nhìn làm cho hần có chút chột dạ, đành phải nghiêng đầu đi, Lục Tiểu Thanh không đợi Khuynh Tường trả lời, chậm rãi tự rót một chén trà ỉnh: “Thật là như vậy sao? Khuynh Tường, nếu không phải là có gì giấu diếm ta, sao lại phải ấp a ấp úng như vậy?”

Khuynh Tường trong mắt chợt lóe tia sắc bén, trong nháy mắt sát khí bức người bao phủ lấy Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cũng không hoảng sợ, vẫn chậm rãi uống trà như trước, thản nhiên nhìn Khuynh Tường. Sát khí vừa hiện ra đã thu lại, Khuynh Tường lại khôi phục thành bộ dáng nói cười không kiêng kị như trước, cũng tự rót ỉnh một chén trà, uống một ngụm xong mới nói: “Người thật là thông minh, trách không được vương đối xử với người khác xa so với những người khác.”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Cám ơn đã khách lễ, hiện tại có thể nói được chưa?”

Khuynh Tường nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh chậm rãi nói: “Người nói cho ta biết trước, người từ chỗ nào nhìn ra vương bị thương không phải theo như lời ta đã nói?”

“Rất đơn giản, nếu theo lời người nói, Xuất Trần bệnh là vì luyện công không cẩn thận bị thương kinh mạch, như vậy vì sao ta ở trong này lâu như vậy vẫn chưa từng có thấy Xuất Trần vận công chữa thương, nói hần luyện công không để cho ta phát hiện ra cũng không được, người hần là biết chủ yếu mỗi ngày ta đều cùng Xuất Trần ở một chỗ. Ta nghĩ Xuất Trần hần là công lực chưa hồi phục, không thể tự chữa thương ỉnh được.”

Tiếp theo, vừa rồi bộ dáng Đại Vương nhìn Xuất Trần, lại cũng không giống như ngạc nhiên, chính là rất vội, hơn nữa thần thái ngự y muốn nói lại thôi, không cần làm như ta không nhìn thấy. Ta nghĩ hiện trạng này của Xuất Trần, mọi người hần là đã gặp qua rất nhiều lần rồi, chuyện sơ sẩy như ngày hôm nay chắc chắn chưa từng xảy ra, bên người Dật Bắc Vương thị vệ nhiều như mây, hần là không có khả năng thỉnh thoảng lại biểu diễn học máu hôn mê như hôm nay.”

Khuynh Tường nhíu mày hỏi: “Chẳng lẽ chỉ với bằng hai lý do này mà người liền đoán ra được bệnh tình của Vương sao?”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Không phải, cuối cùng chính là hôm nay ta mới phát hiện, sắc mặt Xuất Trần hôm nay không được tốt, hơn nữa thân thể lại run run không chịu khống chế, thân thể lạnh giống như băng vậy, cái dạng này không giống như là kinh mạch bị thương. Hơn nữa người sau khi nói như vậy với ta xong cũng không có lập tức rời đi, Xuất Trần xảy ra chuyện như vậy, người là hộ vệ tùy thân của hần thì

lúc này phải ở bên cạnh hắn một khắc không rời, sao còn có thể có lòng dạ thành thoi ở lại không đi, cho nên ta nghĩ người hắn là còn có chuyện muốn nói với ta.”

Khuynh Tường gật gật đầu nói: “Không nghĩ tới với tính cách to còi của ngươi, cư nhiên lại có thể chú ý đến từng chi tiết nhỏ như thế, xem ra ta không nhìn lầm người.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe Khuynh Tường nói hắn không nhìn lầm người, không khỏi bật cười, như thế nào những người này đều nói là không có nhìn lầm người? Chẳng lẽ mình thật sự tốt như vậy sao? Vừa rồi nói mấy lời đó cũng chỉ là do lúc nhất thời mới suy tính ra, chỉ nói ra suy đoán của mình mà thôi, yên lặng chờ nghe Khuynh Tường nói chuyện.

Khuynh Tường nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh chậm rãi nói: “Vương tử nhỏ thân thể đã có vẻ nhu nhược, hơn nữa sống ở nơi âm lãnh lâu như vậy, hàn khí trên người tự nhiên liền nghiêm trọng hơn rất nhiều, kinh mạch ít nhiều cũng bị hao tổn, đây cũng là do Vương lúc luyện công gặp phải chướng ngại lớn, nếu luyện công chậm một chút, thì sẽ không bị tổn thương lớn.

Nhưng là khi vương mười tám tuổi, công lực sắp đột phá, phục hồi được tất cả các kinh mạch đã bị tổn thương, lúc bấy giờ biên cương lại có địch quốc xâm lược, vương cùng đại vương lúc ấy vẫn là thái tử xuất quân chinh chiến, mà thời điểm đó vương thất của Mạt Hạt cũng đấu đá nhau rất kịch liệt, cư nhiên lại có người dám hạ độc thái tử điện hạ, mà đại vương hiện tại bởi vì vận khí tốt, không có uống thứ đã bị hạ độc đó, mà vương lại đúng lúc đi tìm đại vương để thương nghị quân sự, đại vương thuận tay liền đưa cho vương.

Độc tuy rằng lợi hại, bất quá công lực của vương cũng không phải là tầm thường, đã áp chế được độc tố, khó khăn lắm ở dưới sự trợ giúp của đại vương mới bức được độc ra ngoài, ngay lúc đó chiến trường lại phát sinh biến hóa, quân địch đánh lên, đại vương cùng vương chỉ còn cách phải mặc áo giáp ra trận, vương tuy rằng trúng độc, bất quá cường chế nửa ngày cũng sẽ không có việc gì, nhưng là khi đó đại vương võ công vẫn còn kém, ở trong vạn quân thật sự là hiểm lại càng hiểm, vương chỉ có thể chiếu cố được hai đầu.

Nhưng là không nghĩ tới trong lúc quan trọng tên phản đồ quân ta lại ra tay, nhìn quân địch đánh lên không thành công, hắn liền ở sau lưng bắn lên đại vương, đại vương không thể tránh được, là vương đã lao lên cản mũi tên đó cho đại vương, mũi tên của kẻ đó bắn trúng ngực trái của vương, chỉ cách động mạch khoảng một ly.”

Lục Tiểu Thanh thấy Khuynh Tường ngừng một chút, trên mặt thần sắc cực kỳ bi phẫn, nghe thế cũng có thể tưởng tượng được tình hình chiến đấu lúc đó kịch liệt như thế nào, trước sau đều có địch, phản đồ kia khẳng định là người do kẻ muốn tranh quyền đoạt lợi ở trong vương thất sắp xếp vào quân doanh, trời, nếu không biết hiện tại Xuất Trần còn sống, Lục Tiểu Thanh không khỏi rung mình một cái, thật là kẻ độc ác.

Nửa ngày sau Khuynh Tường mới nói tiếp: “Trên mũi tên kia có bôi kịch độc, kết hợp với độc tố vẫn còn sót lại ở trong cơ thể của Vương, cho dù công lực của Vương có thâm hậu đến đâu cũng không áp chế được độc tố, mà công lực trong người Vương đã tụ lại ở một chỗ để áp chế độc cũ, cuối cùng lại phải đột phá, ba loại lực lượng cùng gặp gỡ, liền như một bầu nước dội vào bên trong, nhất thời ăn mòn toàn bộ kinh mạch trong cơ thể của vương, mà công lực bốn phía đang đồng thời áp chế độc tố, cũng đi theo xoay quanh bên trong lục phủ ngũ tạng, hai bên quần quanh lẫn nhau cùng một chỗ, thân mình liền không chống đỡ nổi.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi lắp bắp kinh hãi, vốn nghĩ rằng Xuất Trần còn có thể chữa trị được, hiện tại xem ra là độc đã chạy khắp toàn thân, vậy phải làm sao bây giờ?

Khuynh Tường không có nhìn Lục Tiểu Thanh, thanh âm trầm thấp nói :“Sau đó đại vương phát điên phá vòng vây địch, ba ngày ba đêm phi ngựa không ngừng nghỉ, mang theo Vương chỉ còn một hơi thở từ biên cương chạy về, tất cả ngự y trong hoàng cung, tất cả đại phu trong Mạt Hạt đều được điều động tới, dùng vô số linh dược, ở trong sự tức giận của đại vương trước cùng đại vương hiện tại đã giết vô số đại phu, rốt cục đã đem Vương cướp được từ trong tay tử thần trở về, nhưng là lại không có ai dám chữa trị độc tố ở trong cơ thể vương.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi khẩn trương nắm chặt tay thành quyền, lập tức vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì độc tố cùng công lực của vương quân quanh cùng một chỗ, hai thứ chống lại nhau lại cũng kiềm chế nhau, không có cách nào trừ bỏ được, cũng không có ai có năng lực trong cùng một thời gian giải trừ hai thứ đó, cho nên chỉ có.....”

Lục Tiểu Thanh thấy Khuynh Tường hai tay nắm chặt thành quyền, không khỏi truy vấn: “Chỉ có như thế nào?”

Khuynh Tường hít sâu một hơi nói: “Chỉ có thể để cho độc tố trong cơ thể ăn dần ăn mòn thân thể của vương, đợi đến ngày nào đó lục phủ ngũ tạng không còn chịu được nữa, vương sẽ.....”

Lục Tiểu Thanh choáng váng, chính mình căn bản không có nghĩ rằng lại nghiêm trọng như vậy, chiếu theo tình hình này, Xuất Trần không phải là đang đợi chết hay sao? Mỗi ngày bị độc tố tàn sát bữa bãi ở trong cơ thể mình, mà vẫn tươi cười nhẹ nhàng, hồn nhiên không thêm để ý như vậy, Xuất Trần, Xuất Trần, người có biết người như vậy càng chứng tỏ trong lòng người vô cùng khó chịu hay không? Giống như một thiên sứ vậy, mang theo nụ cười từng bước đối mặt với tử vong, ông trời, người thật sự là rất tàn nhẫn.

Trách không được Gia Luật Giá Huyền lại đối xử với Xuất Trần đặc biệt như vậy, thì ra là dùng mạng của mình để đổi lấy tất cả, thì ra là người không sợ công cao chấn chủ là vì biết mình không còn sống được bao lâu nữa, mà trong lòng bọn họ cũng biết, cho nên căn bản không lo lắng điểm này.

Nhưng là người lại vẫn còn vì Mạt Hạt mà suy nghĩ muốn cùng Đại Đường thông thương, Xuất Trần, người rốt cuộc là vì cái gì?

Lục Tiểu Thanh trong lòng khó chịu thì trào lẩm bẩm: “Rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì kiếp sau cho nên phải chịu khổ như thế này sao, Xuất Trần, vì sao lại như vậy?”

Bên cạnh Khuynh Tường nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh nói: “Thân thể của Vương chúng ta không có cách nào để chữa khỏi, chỉ có thể dùng được mạnh nhất để giúp Vương áp chế, mà cứ cách nửa năm toàn bộ độc tố cùng công lực sẽ thâm nhập xung quanh tâm mạch, gây tổn hại gân mạch cùng tàn phá bữa bãi trong cơ thể Vương, chỉ cần có thể qua được cửa này, biểu hiện bên ngoài của Vương sẽ không khác gì người bình thường, nhưng là trong khoảng thời gian này đã chống đỡ chưa đến nửa năm, độc phát ra càng ngày càng thường xuyên, khoảng cách hôm nay với lần trước chưa đến ba tháng.”

Lục Tiểu Thanh có chút thất thần nói: “Chính là Xuất Trần mỗi ngày đều phải ăn viên thuốc gì đó đúng không?”

Khuynh Tường gật đầu nói: “Đúng vậy, đó là thuốc viên đã được phối chế tỉ mỉ, không phải thuốc giải độc cũng không phải thuốc hóa giải công lực, chính là chỉ giúp thân thể Vương điều trị tốt hơn một chút, một mũi tên kia xém chút nữa đã lấy mất mạng của Vương, tâm mạch của Vương bị tổn hao rất nhiều, nếu không điều dưỡng tốt, thì lúc này đây độc tố cùng công lực tàn sát bữa bãi ở bên trong cơ thể, Vương sao có thể chịu đựng được.”

Lục Tiểu Thanh lấy lại bình tĩnh, hít sâu một hơi nói: “Vốn không có biện pháp nào khác sao? Cứ như vậy mà chờ....., nếu là ta, ta sẽ bị tra tấn đến phát điên mất! Xuất Trần ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng nhất định là rất khó chịu, ta hôm nay cảm thấy được nụ cười của hắn thật thê lương, ta ban đầu còn tưởng là mình bị ảo giác, không nghĩ tới Xuất Trần phải có nghị lực với dũng cảm cực lớn mới có thể đối mặt với mọi người mỉm cười bình tĩnh như vậy được.”

Khuynh Tường thấy Lục Tiểu Thanh nắm chặt tay đến mức các đốt ngón tay đều trắng bệch, không khỏi thở dài một hơi nói: “Vương không phải người thường, Vương giấu rất kỹ những cảm xúc của mình vào trong lòng, nếu không phải ta từ nhỏ đã đi theo người, thì có một số việc ta cũng không có khả năng nhìn ra được, không một ai có thể đoán được tâm tư của Vương, giống như tình cảm của người vậy, tất cả mọi người đều nghĩ Vương bác ái, nhưng là nhưng không một ai có thể biết được Vương kỳ thật rất bạc tình.”

Lục Tiểu Thanh cắn chặt răng nói: “Bởi vì sợ mình sẽ có một ngày ra đi, cho nên cố chấp không thú thê tử, cho nên đối với bất luận kẻ nào cũng đều mỉm cười, chính là bởi vì sợ bản thân mình sẽ không đem lại cho người khác được cái gì, cho nên mới không nhận tình cảm của người khác, hiện tại ta mới hiểu được vì sao hắn lại quyết không thú thê tử, mà đại vương cũng tùy hắn, chính là hắn sợ hắn sẽ làm tổn thương người mà mình yêu nhất, cho nên tình nguyện lựa chọn không yêu, Xuất Trần không phải bạc tình! Hắn là quá sâu tình.”

Khuynh Tường ánh mắt tỏa sáng nhìn Lục Tiểu Thanh, thì thào nói: “Thì ra người thật sự hiểu Vương, người có thể lý giải được tâm tư của vương, người có thể thông hiểu được nội tâm của người, bởi vì thâm tình cho nên bạc tình, Vương a..., rốt cục cũng có một người đã hiểu người rồi.”

Lục Tiểu Thanh còn chưa lên tiếng nói chuyện, Khuynh Tường đột nhiên quay đầu lại, vô cùng chăm chú nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Tiểu Thanh cô nương, ta biết Vương đối xử với người khác xa so với những người khác, Vương thông minh như vậy đương nhiên sẽ biết ai là thật tình với người, ai là tính toán nịnh hót người, từ khi nhìn thấy Tiểu Thanh cô nương cho đến nay, đều thấy người cùng Vương mỗi ngày đều vui cười rất thoải mái, tuy rằng ta biết các người trong lúc đó cũng không có ái muội như vẻ bề ngoài, nhưng là thật sự cảm giác hai người ở cùng một chỗ với nhau thật sự tốt lắm, thật sự tốt lắm.” sau khi liên tục nói hai lần thật sự tốt lắm, Khuynh Tường liếc mắt nhìn chằm chằm Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh không nói gì, nàng đang đợi Khuynh Tường nói hết câu, Khuynh Tường cũng không để cho Lục Tiểu Thanh phải chờ lâu, lập tức nói tiếp: “Tiểu Thanh cô nương, ta biết Vương phong người là Vương phi là vì hai người có giao dịch, ta cũng biết người cuối cùng nhất định sẽ quay về Đại Đường, nhưng là ta có thể nhờ người trước khi Vương ra đi, người hãy vẫn ở lại bên cạnh làm bạn với người được không? Cho dù Vương không thương người, cho dù người cũng không yêu Vương, nhưng thật sự hai người ở bên nhau rất vui vẻ.

Về bề ngoài Vương luôn tỏ ra vui vẻ, nhưng kỳ thật trong lòng Vương rất cô độc cùng tịch mịch, tuy rằng ta biết người sinh ra trong vương thất không ai là không cô độc, không có bất luận một người nào thật tâm yêu bọn họ, bọn họ đều là vì ích lợi mà kết hợp, nhưng là Vương là chủ tử của ta, Vương là một người tốt như vậy, ta hy vọng ở những ngày cuối cùng của đời mình, Vương không còn cảm thấy cô độc. Ta có thể nhìn ra hai người rất thương thức đối phương, hơn nữa Vương cũng rất thích người ở bên cạnh người, bởi vì người không vì danh, không vì lợi, không bởi vì Vương là Dật Bắc Vương, chỉ là đơn thuần xem Vương là một người bình thường mà đối đãi, trong lòng Vương vẫn luôn muốn mình là một người bình thường.”

Lục Tiểu Thanh có chút kinh ngạc khi nghe Khuynh Tường nói như vậy, nhưng là cũng không có phản bác, Khuynh Tường có chút kích động nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Xin người không nên rời đi quá sớm, như vậy Vương sẽ phải trở lại cuộc sống như trước kia, tuy rằng Vương đã tạo thành thói quen với cuộc sống như vậy, nhưng lại rất cô đơn tịch mịch.”

Lục Tiểu Thanh nhẹ giọng nói: “Ta quan trọng với Xuất Trần như vậy sao? Ta biết Xuất Trần vẫn luôn xem ta là một người thú vị, ta sao có thể đủ để cho hắn không tịch mịch đây?”

Khuynh Tường lắc đầu nói: “Đối với mọi người, Vương luôn thể hiện có lễ mà tươi cười ôn hòa, chưa từng thể hiện một mặt khác của mình, nhưng là ở trước mặt người, Vương có đôi khi lại cười rất vui vẻ, sự vui sướng đó thuộc loại chân chính phát ra từ đáy lòng, có lẽ người nói đúng, Vương chỉ là xem người như một người thú vị, nhưng là mặc kệ là như thế nào, người cũng đều đã ở trong lòng của Vương, ta chỉ cầu người làm cho Vương thật vui vẻ là được rồi.”

Lục Tiểu Thanh trầm tư, nghe Khuynh Tường nói xong, liền thận trọng gật đầu nói: “Ta sẽ, ta sẽ làm cho Xuất Trần mỗi một ngày đều sống thật vui vẻ, Xuất Trần là một người xuất sắc như vậy, thế giới này đã nợ hắn quá nhiều rồi.”

Khuynh Tường lập tức đứng thẳng dậy, chấp tay vái Lục Tiểu Thanh một cái, vẻ mặt chân thành nói: “Cám ơn người, Vương phi.” Lần đầu tiên Khuynh Tường mở miệng nói ra hai chữ Vương phi này, Lục Tiểu Thanh biết, từ giờ khắc này trở đi, Khuynh Tường đã thừa nhận thân phận Vương Phi giả này của nàng.

Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Không cần cảm tạ ta, Xuất Trần đối xử với ta rất tốt, ta ở bên cạnh Xuất Trần cũng rất vui vẻ, vấn đề này cũng không khó xử ta, hôm nay cho dù người không đề cập tới yêu cầu này, chỉ cần Xuất Trần muốn ta ở lại một ngày, ta sẽ ở lại một ngày, ta cùng hắn là bằng hữu.”

Chỉ một câu ta cùng hắn là bằng hữu, Khuynh Tường không khỏi đỏ hốc mắt, thì thào nói: “Vương vì sao không gặp người sớm hơn? Như vậy.....”

Lục Tiểu Thanh thấy Khuynh Tường chỉ nói một nửa, nghĩ tới ý tứ của vẻ sau, không khỏi cắn môi run run hỏi: “Vậy.....vậy..... Xuất Trần, hắn còn bao nhiêu thời gian nữa?”

Khuynh Tường nhẹ nhàng lắc lắc đầu nói: “Không biết, không ai biết, cũng không có ai muốn biết, vương chính là thần của Mạt Hạt chúng ta, là bầu trời của chúng ta, nếu người mất, Mạt Hạt không biết là sẽ ra sao nữa đây?”

Lục Tiểu Thanh đập bốp một phát lên mặt bàn, cả giận nói: “Thần, thần cái gì? Người có biết hay không chính cái từ thần này đã vây khốn Xuất Trần cả đời, thể trạng của hắn như thế mà mỗi ngày vẫn còn phải xử lý bao nhiêu là chuyện từ bé đến lớn của Mạt Hạt, người có biết hay không? Mạt Hạt cho dù thiếu Xuất Trần cũng sẽ không bị diệt vong, Mạt Hạt thiếu Xuất Trần cũng không thể chết được, Gia Luật Giá Huyền hồn trưởng kia cho dù thiếu Xuất Trần hắn vẫn làm đại vương, thế giới này thiếu Xuất Trần vẫn cứ chuyển động như thường, mặt trời, mặt trăng vẫn nhô lên rồi lại lặn xuống, không có ai bởi vì thiếu Xuất Trần mà sẽ chết.”

Thấy Khuynh Tường kinh ngạc nhìn mình, Lục Tiểu Thanh càng nói càng bốc hỏa: “Các người có biết hay không? Thân thể của Xuất Trần nhẽ ra cần phải được điều dưỡng tốt, nhẽ ra đã phải đi tìm đại phu đến chữa trị cho hắn, Mạt Hạt không có ai có thể chữa trị được, chẳng lẽ Đại Đường cũng không có hay sao? Đại Đường không có, chẳng lẽ những nơi khác cũng không có sao? Là các người đem hắn vây ở nơi này, là các người muốn hắn phải dốc hết năng lực cho đến tận giây phút cuối cùng, là các người muốn Xuất Trần cho dù chết cũng phải chết ở Mạt Hạt. Thần, thần là cái gì? Xuất Trần chẳng qua cũng chỉ là người, hắn chính là một người phàm, các người lại mỗi ngày đều gọi gán là thần, quỳ bái hắn, chẳng lẽ người không biết là phía sau sự tôn kính sùng bái đó, chính là một tảng đá lớn đè nặng trong lòng hắn hay sao? Xuất Trần thân thể càng ngày càng không tốt toàn bộ đều là vì các người.”

Một hơi nói xong, Khuynh Tường hoàn toàn ngây dại, nửa ngày cũng không có phản ứng gì, nửa ngày mới thì thào nói: “Ta tại sao cho tới tận bây giờ đều không nghĩ đến điều này, muốn làm một vị thần trên lưng phải đeo một gánh nặng lớn đến mức nào, chẳng lẽ là chúng ta sai lầm rồi sao?”

Lục Tiểu Thanh tức giận nói: “Vốn chính là lỗi của các người, một bệnh nhân không tinh dưỡng tốt, mỗi ngày lại phải vất vả vì Mạt Hạt, vì thiên hạ như thế, đây chính là các người đang làm cho hắn chết sớm hơn đó.”

Thấy Khuynh Tường không nói gì, Lục Tiểu Thanh đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, trong nháy mắt không thể dồn hết tâm trí để suy nghĩ kỹ được, nhưng là cảm giác vấn đề có chỗ không đúng, lập tức không thể nén giận được: “Thì ra, thì ra là như vậy, Gia Luật Giá Huyền, người thật nham hiểm, người.....”

“Tiểu Thanh, không được nói lung tung.” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên truyền đến, cửa phòng đóng nhưng không chốt chặt rãi bị người đẩy ra, Xuất Trần một thân áo lông cừu tuyết trắng, lẳng lặng đứng ở ngoài cửa, cặp mắt màu hổ phách kia nhìn Lục Tiểu Thanh không chớp mắt, bên trong mang theo thần sắc vô cùng phức tạp khó hiểu.

84. Chương 114

Chương 114: Tiếp quản toàn diện

Khuynh Tường thấy Xuất Trần, vội đứng dậy nói: “Vương, ta.....”

Xuất Trần khoát tay cắt ngang lời Khuynh Tường, chính là chỉ nhìn Lục Tiểu Thanh đang phẫn nộ, trong đôi mắt trong suốt kia không có thấy thương tiếc, không có thấy bối rối tình cảm, chỉ có phẫn nộ cùng đau lòng, Xuất Trần không khỏi chậm rãi nói: “Người lui xuống trước đi.” Khuynh Tường nhìn thoáng qua Xuất Trần cùng Lục Tiểu Thanh, không nói tiếng nào trực tiếp đi ra ngoài.

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần vẫn đứng ở cửa, không khỏi đứng dậy dìu Xuất Trần đến bên giường nằm xuống, kéo chăn thật dày đắp kín mít giúp Xuất Trần, sau đó tự nhiên ngồi ở bên giường nói: “Người sao lại qua đây? Thân thể còn chưa khỏe lại, khắp nơi chạy loạn như thế làm gì? Người chẳng lẽ không biết buổi tối trời rất là lạnh, đứng ở cửa đón gió đối với thân thể chỉ có hại mà không có lợi hay sao?”

Lục Tiểu Thanh càng nói càng thấy tức, hung tợn trừng Xuất Trần nói: “Chết tiệt, thân thể không tốt vì sao không nói sớm? Yếu hội không tham gia cũng được mà, chẳng có cái gì quan trọng hơn thân thể của mình cả, người chẳng lẽ không biết phải chiều cố thân thể của mình hay sao? Thân thể là của mình không phải là của người khác, người khác cho dù có quan tâm người, nhưng cũng vô pháp không biết được cảm nhận của người, chẳng lẽ người không thể vì mình mà suy nghĩ một chút được hay sao? Người đúng là kẻ ngốc mà.”

Xuất Trần lẳng lặng nhìn Lục Tiểu Thanh, thấy Lục Tiểu Thanh càng nói mặt càng hồng, hiển nhiên là tức giận không nhẹ, đột nhiên khe khẽ cười rộ lên nói: “Người biết không? Người chính là người đầu tiên bởi vì quan tâm cho cơ thể ta mà lo lắng.”

Lục Tiểu Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Ta đương nhiên là biết, hừ, cái gì mà Đại Vương, huynh đệ, mẫu hậu chứ, toàn là một bầy sói ăn tươi nuốt sống, bọn họ không ép khô người sẽ không buông tay, ta vẫn cứ nghĩ rằng Đại Vương là một người tốt, hiện tại nghĩ mới thấy cũng chẳng phải hạng người tốt đẹp gì, vương thất, quả nhiên là nơi vô tình nhất trong thiên hạ.”

Xuất Trần vươn tay từ trong chăn ra cầm lấy tay của Lục Tiểu Thanh: “Đừng nói như vậy.”

Lục Tiểu Thanh trừng Xuất Trần nói: “Người không cần nói cho ta biết là người không biết, bọn họ cũng quá ti bỉ rồi, biết rõ thân thể của người như vậy mà còn không buông tha người, ta biết có lẽ năng lực cùng kỹ thuật chữa bệnh ở Mật Hạt thật sự không chữa được bệnh của người, nhưng là chỗ khác nói không chừng sẽ chữa được, Đại Đường đất rộng người đông, rất nhiều nhân tài nghĩa sĩ, người nếu thật sự đến Đại Đường, bệnh của người cũng không phải là không chữa được.”

Xuất Trần thần nhiên cười nói: “Đi Đại Đường đó là ý nghĩ viễn vông.”

Lục Tiểu Thanh nắm chặt lấy tay Xuất Trần, cảm giận nói: “Ta biết, bởi vì bản lĩnh của người quá lớn, Gia Luật Giá Huyền hấn sợ, hấn sợ một khi thân thể của người chân chính được chữa trị tốt, có lẽ người sẽ không cam tâm cả đời làm Vương gia, có lẽ bằng uy danh cùng năng lực của người, sẽ uy hiếp đến vị trí của hấn. Hấn là lo lắng, hấn dựa vào người nhưng đồng thời cũng phòng bị người, người nếu cứ tiếp tục sống như thế này, hấn tuy rằng áy náy nhưng là hấn lại chặt chẽ nắm được người trong lòng bàn tay, không có nguy hiểm cũng không có trở ngại gì đối với hấn, cho đến lúc người chết.

Hấn cũng càng không có khả năng thả người ra bên ngoài những nước khác để chữa trị, một nhân tài xuất sắc như người mặc kệ là đi đến nơi nào cũng sẽ tỏa sáng, một khi người rời khỏi Mật Hạt, như vậy đối với Mật Hạt chính là sự uy hiếp lớn nhất, nếu người bị người ngoài sử dụng quay lại đối phó với Mật Hạt, như vậy với năng lực của Gia Luật Giá Huyền không thể đối phó được với người, cho nên người không thể rời khỏi Mật Hạt, không thể rời khỏi nơi này, bọn họ đảm đương không nổi thất bại này, mặc kệ người có đầu quân cho người khác hay không, mặc kệ trong lòng người Mật Hạt cùng bọn họ quan trọng như thế nào, bọn họ không dám đánh cuộc, cũng không bỏ xuống, cho nên cho dù có hy vọng chữa trị được cho người, bọn họ cũng tình nguyện rủi tất hy vọng này.”

Một hơi nói xong một đoạn dài, Lục Tiểu Thanh sắc mặt bởi vì kích động cùng phẫn nộ, càng thêm đỏ au. Xuất Trần bình tĩnh nhìn Lục Tiểu Thanh nửa ngày, rừ mi nói: “Tiểu Thanh, những lời này người cũng chỉ có thể nói với ta thôi, trăm ngàn lần đừng nói cho người thứ hai nghe.”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu nói: “Ta biết, khắp cõi đất trời, chẳng chỗ nào không phải là lãnh thổ của nhà vua. Nói theo những vùng đất ven bờ, dân chúng khắp nơi, chẳng ai không phải là bề tôi của nhà vua. Những lời này có thể sẽ bị đánh đồng với tội danh mưu phản, ta vạch trần phần tối nhất mà bọn họ giấu diếm ở trong lòng, bọn họ sao có thể tha cho ta được, bất quá, Xuất Trần, người chẳng lẽ cứ ở chỗ này chờ chết như vậy sao? Xuất Trần, người chỉ có thể sống một lần, cả đời người cũng chỉ có thể có một lần, không cần tin tưởng cái gì mà trọng sinh chuyển thế, trong chúng ta không có bất kỳ ai có thể biết được có luân hồi hay không, huống chi cho dù có luân hồi, trí nhớ của chúng ta cũng chỉ có một đời này, Xuất Trần chẳng lẽ người liền cam chịu buông tha ột đời này hay sao?”

Xuất Trần giương mắt nhìn Lục Tiểu Thanh ánh mắt sáng ngời, thật lâu sau trong mắt chợt lóe lên ánh sáng rực rỡ, ánh mắt mờ mịt nói: “Không phải dễ dàng như vậy.”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần trầm mặc thật lâu sau mới nói ra vài từ như vậy, không khỏi cả giận nói:

“Người không cần nói cho ta cái gì dễ dàng mới không dễ dàng, ta biết người nếu muốn chạy, ở Mạt Hạt này không có một ai có thể ngăn cản được người, với năng lực của người khẳng định có thể thoát khỏi thế lực của Đại Vương hoặc bất kỳ người nào khác, chính là do người không muốn đi mà thôi, người luyện tiếu Mạt Hạt, người không bỏ xuống được thần dân của người, người không bỏ xuống được mỗi một tấc đất ở nơi này, bởi vì người biết nếu thật sự làm như vậy, thì cả đời này người sẽ không thể tiếp tục bước trên lãnh thổ này được nữa, Xuất Trần, ta nói đúng không?”

Xuất Trần gật gao cầm chặt lấy tay Lục Tiểu Thanh, hít sâu một hơi sau mới nói: “Đúng, nơi này có trách nhiệm của ta, có hồi ức của ta, ta ngày nào vẫn còn là Vương của bọn họ thì ngày đó ta vẫn sẽ vì bọn họ mà tính toán, huống chi Đại Vương cũng không có lỗi với ta, huynh ấy cho ta vinh dự cùng năng lực cao nhất của một vị Vương, ta không muốn làm cho thần dân dựa vào ta phải thất vọng, ta không muốn vứt bỏ bọn họ, ta không muốn.”

Lục Tiểu Thanh oán hận nói: “Cho nên người liền vứt bỏ bản thân mình, Xuất Trần, làm người không cần quá chí công vô tư, một mình người không thể gánh vác được tất cả, mà vốn cũng không phải là việc mà người nên gánh vác, Xuất Trần, người có nghĩ tới không, Gia Luật Giá Huyền bởi vì sự tồn tại của người, bởi vì người có thể cho hắn tin tưởng không có nỗi lo về sau, có thể tin tưởng không cần phòng bị, cho nên hắn mới ỷ lại vào người như thế, khắp nơi dựa vào người, hắn là một Đại Vương, hắn hẳn là phải nên gánh vác trách nhiệm của một Đại Vương kiêu ngạo, mà không phải là người vì hắn gánh vác tất cả những chuyện này.”

Xuất Trần, đừng trách ta nói thẳng, người muốn ở trước lúc người rời khỏi thế giới này, có thể làm tốt tất cả mọi chuyện, có thể làm cho Mạt Hạt cường thịnh nhất từ trước đến nay, Gia Luật Giá Huyền hiển nhiên cũng biết suy nghĩ này của người, cho nên hắn luôn dựa vào suy nghĩ của người, nhưng là người có nghĩ tới hay không? Nhiều năm như vậy dựa dẫm vào người, đến một ngày người ra đi, hắn có đủ tư cách là một Đại Vương hay không, người chịu nhiều đau khổ giữ lại tất cả cho hắn như vậy, vì hắn xây lên tất cả nền tảng, chỉ sợ hắn không những không làm tốt, mà thậm chí còn có khả năng hủy diệt tất cả.

Nếu hắn là một Đại Vương có năng lực, như vậy người không cần làm tất cả những chuyện này, thì hẳn cũng biết là mình nên làm như thế nào, Xuất Trần, đừng làm nữa, người đã cống hiến nửa đời mình cho Mạt Hạt rồi, trách nhiệm cùng nghĩa vụ của người cũng đã đến lúc kết thúc, người nên nghĩ cho bản thân mình thì hơn.”

Xuất Trần hơi giật mình nhìn Lục Tiểu Thanh nửa ngày, nhìn trong mắt Lục Tiểu Thanh chỉ có sự đau lòng cùng xúc động, không khỏi chậm rãi nở một nụ cười xán lạn, nhẹ nhàng duỗi tay ra vuốt ve hai má Lục Tiểu Thanh, mỉm cười nói: “Người thật đúng là lợi hại, một khi người đã đoán ra chuyện gì đó, người sẽ nói đúng đến tám chín phần mười, người nói đúng, nhưng là ta thật sự không bỏ xuống được, nhìn thần dân vùng biên giới phải chịu khổ, nhìn bọn họ bụng ăn không no, ta muốn vì bọn họ làm chút chuyện, cho dù chỉ thay đổi được một chút cũng được.....”

Lục Tiểu Thanh không để cho Xuất Trần nói tiếp, lắc đầu nói: “Xuất Trần, người không cần nói những điều đó với ta, ta biết một nam nhân có lý tưởng cùng trách nhiệm của mình, cho dù hắn có trốn tránh cũng tránh không được trách nhiệm của hắn, nhưng điều kiện tiên quyết chính là phải còn sống, ở trong mắt ta những cái đó đều là đồ bỏ đi, khí tiết, ngạo cốt, chí khí ở trong mắt ta chỉ là đồ bỏ đi, coi rẻ sinh mệnh của mình thì bất kỳ một lý do nào cũng đều là vô nghĩa, sinh mệnh mới là trân quý nhất, sinh mệnh là thần thánh tồn tại giữa đất trời này, không có một lý do nào có thể tùy ý giẫm lên nó, sinh mệnh của bản thân mới là thứ để cho chúng ta kính trọng nhất.”

Xuất Trần, còn sống chính là người mới tôn trọng bản thân mình, Xuất Trần, những cái khác ta không muốn nghe, ta cũng biết suy nghĩ trong lòng người, nhưng người là bằng hữu của ta, ta sẽ không để cho người tiếp tục như vậy, chờ Vô Diễm đến đây, cùng nhau thương lượng tốt chuyện thông thương, chuyện này coi như là việc cuối cùng người làm vì Mạt Hạt, sau đó người liền theo chúng ta quay về Đại Đường, có lẽ chưa chắc đã chữa trị được cho người, nhưng là ta sẽ không buông tha cho bất kỳ một cơ hội nào.”

Xuất Trần nhìn ánh mắt kiên quyết của Lục Tiểu Thanh, không khỏi nắm thật chặt tay Lục Tiểu Thanh nói: “Tiểu Thanh, cảm ơn người, nhưng là.....”

“Không có nhưng là, một mình ta không thể mang theo người, nhưng là bằng hữu của ta đến đây, chúng ta

nhất định có thể mang người đi, hiện tại người không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, người chỉ cần dưỡng bệnh là được, những thứ khác cứ để ta xử lý, người..... Hiện tại ngoan ngoãn ở nhà dưỡng bệnh cho ta.” Gần từng tiếng nói xong, Lục Tiểu Thanh bình tĩnh nhìn Xuất Trần, trong ánh mắt hàm chứa kiên định không cho cự tuyệt.

Xuất Trần nhìn thần sắc tức giận lại kiên quyết của người trước mặt, chưa từng có người nào lại dùng loại khẩu khí này để nói chuyện với hắn, kể cả phụ vương cùng đại vương hiện tại, người trước mắt lại trực tiếp tuyên cáo như vậy, giống như đang ra mệnh lệnh vậy, nhưng là mình cũng không cảm thấy nàng đã vượt quá bốn phận, ngược lại những lời nói nghiêm khắc như vậy, mang theo nồng đậm quan tâm, trong lòng cảm thấy ấm áp, không khỏi đem những lời muốn nói nuốt trở lại trong bụng, đi hay là không đi, ở lại hay là không ở lại, không phải là chưa tới ngày đó hay sao, chờ đến lúc đó lại nói vậy.

Lục Tiểu Thanh thấy khóe miệng Xuất Trần hiện lên một tia mỉm cười, cũng không có phản đối nữa, lại thấy sắc mặt của Xuất Trần vẫn là tái nhợt không có chút huyết sắc, có lẽ là do Xuất Trần thấy Khuynh Tường không ở bên cạnh, biết phần lớn là chạy đến chỗ mình, không khỏi chạy tới ngăn cản mình vì tức giận mà nói ra những lời có hại cho bản thân, vì thế nhẹ giọng nói: “Người ngủ ở chỗ này đi, vừa mới học máu còn chạy loạn khắp nơi, cũng không biết nghỉ ngơi, về sau sinh hoạt của người sẽ do ta sắp xếp.” Vừa nói vừa đỡ Xuất Trần nằm xuống giường, chính mình thì lại chạy tới đầu giường bên kia nằm ngủ.

Giường rất lớn, giữa hai người thật sự còn nhét được thêm ba người nữa, Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh tuyệt không sợ tin đồn, cũng biết nàng là người thẳng thắn vô tư, Lục Tiểu Thanh không e sợ hình thức, không khỏi cũng mỉm cười, ngủ ở ngay tại phòng Lục Tiểu Thanh.

Mấy ngày sau, thuốc cùng đồ ăn của Xuất Trần đều do Lục Tiểu Thanh chuẩn bị, Xuất Trần chỉ việc cơm đến há mồm, quần áo tới vươn tay ra, không cho hắn lên triều, cũng như không cho bước ra khỏi phủ nữa bước, Xuất Trần cười cũng không được mà tức cũng không được, cũng chỉ có thể dựa theo ý tứ của Lục Tiểu Thanh, làm cho chủ tử trong vương cung cùng các đại thần vô cùng lo lắng.

Ngày hôm đó, Lục Tiểu Thanh đang cùng Xuất Trần chơi mạt chược, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam cũng ở tại bên cạnh, sau khi ba người được Lục Tiểu Thanh chỉ dạy một phen xong, học là rất nhanh, tuyệt không giống như mấy người mới vào nghề, bốn người đang đánh mạt chược cao hứng, Sở tổng quản chậm rãi chạy vào bẩm báo: “Vương, Đại Vương lại phái người đến hỏi bệnh tình của người, còn có vài vị đại nhân đều đang chờ ở đại sảnh muốn gặp mặt Vương.”

Xuất Trần mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh đầu cũng không ngẩng lên nói: “Bảo bọn họ trở về đi, nói thân thể Vương vẫn chưa hồi phục, hiện tại đang nghỉ ngơi, không muốn gặp người ngoài, cũng không giải quyết bất kỳ công sự nào.”

Sở tổng quản mấy ngày nay đã phải đuổi nhiều người đi rồi, cho nên kinh nghiệm cũng rất là phong phú, lúc này lại có chút chần chờ nói: “Nhưng những vị đến đây đều là nhất phẩm đương triều, hơn nữa muốn gặp Vương đều là có việc, nghe nói Đại Vương cũng có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo Vương, hiện tại một núi công việc đang đợi Vương xử lý, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, này.....”

Lục Tiểu Thanh đánh ra một quân bài, nói: “Hừ, ta biết ngay là không có chuyện tốt gì mà, nếu đơn thuần đến vì quan tâm bệnh tình thì còn được, nhưng đến mà còn mang theo nhiều công việc bề bộn như thế, bọn họ chẳng lẽ không biết thân thể của Vương quan trọng hơn tất cả hay sao? Có phải là do bọn họ không muốn cho Xuất Trần được nghỉ ngơi, phải mệt chết thì bọn họ mới bằng lòng hay sao? Đi, nói với bọn họ chuyện trên tay mình mà cũng không giải quyết được, thì cứ đi tìm Đại Vương, đó mới là chủ tử đưa ra quyết định cuối cùng, không phải là Xuất Trần, nếu còn chưa cú, cũng đừng trách ta không khách khí.”

Sở tổng quản không khỏi rút gân một chút, thật to gan, bắt quá lại thấy Vương mỉm cười không có phản bác, cũng chỉ có thể đáp ứng một tiếng rồi lui xuống, lấy thân thể Vương làm tấm lá chắn vậy, các vị đại thần này hẳn là cũng không thể trách được, bắt quá cũng đúng, Vương nghỉ ngơi chưa được vài ngày, mỗi ngày đều có một đồng công việc lớn nhỏ tìm đến cửa, nếu cứ tiếp tục như vậy thì có muốn cho người ta còn sống nữa không đây.

Khuynh Tường nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh đã thắng ván này đang cười tủm tỉm, nói: “Người đem tất cả mọi chuyện giao cho Đại Vương, Đại Vương lại quay lại tìm Vương, đây không phải lại quay về điểm xuất phát hay sao?”

Lục Tiểu Thanh liếc Khuynh Tường một cái nói: “Đi, cùng lắm thì lại đem mọi việc giao ọi người, dù sao chính là không cho phép Xuất Trần phải làm lụng vất vả, mỗi ngày hao tâm tổn sức tổn hại cho sức khỏe, lại không có gì tốt, phải biết rằng thân thể của Xuất Trần phải điều dưỡng cho thật tốt, người rõ ràng biết thân thể Xuất Trần hàn khí rất nặng, còn mỗi ngày bắt hấn đứng ở trong đại điện âm trầm kia, người không phải là đang có âm mưu gì đó chứ?”

Khuynh Tường lập tức trừng Lục Tiểu Thanh: “Nói đùa gì vậy, là Vương kiên trì muốn đi, ta làm sao có thể cản được.”

Lục Tiểu Thanh lập tức gật gật đầu nói: “Tốt lắm, hiện tại chúng ta cùng nhau chung sức hợp tác, cùng nhau coi chừng Xuất Trần, phơi nắng ngay tại trong phủ này, hoặc là đi dạo phố để giải sầu cũng được, dù sao chính là không cho phép Xuất Trần đi làm những chuyện phải lo nghĩ nhiều như vậy, lao động quá mức sẽ không tốt.”

Xuất Trần lắc đầu mỉm cười đang muốn nói chuyện, khéo mắt thấy có hai người đang đi tới, ngẩng đầu liền nhìn thấy đúng là Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở, không khỏi mỉm cười nói: “Vương huynh, nhị vương huynh, hai người sao lại đến đây?”

Gia Luật Giá Huyền vừa đi tới vừa nói: “Muốn đến thăm đệ một chút, mấy ngày đã không được gặp đệ, lại nghe hồi báo nói đệ vẫn chưa khỏe, thật sự là trong lòng rất thấp thỏm, liền cùng nhị vương huynh của đệ đến đây thăm đệ. Thế nào, thân thể đã thấy khá hơn một chút nào chưa?”

Lục Tiểu Thanh thấy Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở lại đây, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam cũng đã đứng dậy đứng bên cạnh hai người, Xuất Trần cười nói: “Tốt hơn nhiều rồi, tạ vương huynh cùng nhị vương huynh đã quan tâm.”

Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở ngồi xuống vị trí của Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam, Gia Luật Cuồng Sở bốc lên quân bài mặt chược ở trên bàn, nói: “Xuất Trần hai ngày nay ở trong phủ chính là chơi trò này sao?”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Hôm nay Tiểu Thanh mới dạy đệ chơi trò này, nói là thời tiết rất đẹp nên phơi nắng, giải trí một chút.”

Gia Luật Giá Huyền ồ lên một tiếng, cười nói: “Vẫn là Tiểu Thanh săn sóc đệ chu đáo, Xuất Trần, nhìn khí sắc của đệ hôm nay khá hơn nhiều so với mấy hôm trước, có lẽ thân thể của đệ hẳn là cũng khá hơn được một chút, Xuất Trần, đệ cũng đã hơn mười ngày không lên triều rồi, ta thấy.....”

Còn chưa có nói xong, Lục Tiểu Thanh lập tức tiếp lời: “Đại Vương, thân thể của Xuất Trần chưa hồi phục đâu, người đừng có nhìn sắc mặt chàng đã khá hơn mấy ngày trước mà nghĩ thân thể đã khỏe lại, thật ra bên trong vẫn còn vô cùng yếu, ngay cả chỉ bước có vài bước mà cũng đổ mồ hôi lạnh, mấy ngày nay đều là điều dưỡng cẩn thận, Đại Vương, người cũng đừng giao cho Xuất Trần làm việc gì, mấy ngày nay ta phải vất vả lắm mới làm cho chàng có được chút khởi sắc như thế này đây, ta cũng không thể tiếp tục vất vả được nữa đâu.”

Xuất Trần mỉm cười nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh ngồi bên cạnh, Lục Tiểu Thanh nhân thể chen đến ngồi sát vào bên cạnh Xuất Trần, chớp chớp đôi mắt to đầy lo lắng nhìn Gia Luật Giá Huyền, Xuất Trần cũng để tùy nàng, cười nói với Gia Luật Giá Huyền: “Tiểu Thanh mấy ngày nay quản đệ rất chặt, trên cơ bản chuyện đệ đều là do nàng làm chủ.”

Gia Luật Giá Huyền nhướn mi nói: “Tiểu Thanh, người vẫn chưa chính thức thành thân với Xuất Trần, đã quản mọi chuyện của Xuất Trần, vậy về sau chẳng phải Xuất Trần sẽ bị người quản gắt gao hay sao? Dật Bắc Vương của Mạt Hạt chúng ta cũng không phải là người để ột nữ nhân quản dễ dàng như thế.”

Lục Tiểu Thanh thân mật ôm thắt lưng Xuất Trần nói: “Chỉ cần Xuất Trần nguyện ý, những người khác ta mặc kệ, lại nói hiện tại thân thể của Xuất Trần cần phải được điều dưỡng, ta làm sao có thể mặc kệ chàng được, thân thể của Xuất Trần là của ta, ta không đau lòng thì ai đau lòng đây?”

Gia Luật Giá Huyền mỉm cười nói: “Nói cũng đúng, bắt quá Tiểu Thanh, ta xem khí sắc của Xuất Trần cũng không tệ lắm, đệ ấy nếu có thể cùng người chơi mấy trò này, tự nhiên cũng có thể dành ra một chút thời gian để xử lý chuyện của Mạt Hạt, Tiểu Thanh, người tuy rằng quan tâm Xuất Trần là chuyện tốt,

nhưng là cũng không nên quên Xuất Trần là Dật Bắc Vương của Mạt Hạt, Mạt Hạt có rất nhiều chuyện cần Xuất Trần xử lý.”

Gia Luật Giá Huyền có thể nói như vậy cũng thật là uyển chuyển lắm rồi, nhưng là Lục Tiểu Thanh cũng không cảm kích, làm bộ gắt gao ôm lấy thắt lưng Xuất Trần nói: “Đại Vương, chuyện của Mạt Hạt không phải còn có người hay sao, có người ở đây thì còn có cái gì là không xử lý được cơ chứ, Xuất Trần bất quá cũng chỉ là giúp người làm một chút chuyện nhỏ mà thôi, quyết định lớn nhất vẫn là của Đại Vương, nếu như vậy để Xuất Trần điều dưỡng thân thể thêm vài ngày cũng không có vấn đề gì, Đại Vương, Tiểu Thanh không có hứng thú với quốc thái dân an gì đó, đối với việc trên triều đình cũng không hiểu, Tiểu Thanh chỉ biết có một chuyện, Xuất Trần là tướng công của Tiểu Thanh, thân thể của Xuất Trần chính là thân thể của Tiểu Thanh, cho nên một khi thân thể của Xuất Trần không tốt, Tiểu Thanh dù bất cứ giá nào cũng không cho nó phát sinh theo chiều hướng xấu, ta không cho phép thân thể của Xuất Trần biến thành tệ hơn.”

Gia Luật Giá Huyền thật không ngờ Lục Tiểu Thanh lại cứng đầu như vậy, tuy rằng nói uyển chuyển, nhưng là ý tứ thì ai cũng hiểu được, chính là không muốn cho Xuất Trần làm việc, không khỏi nhú mày nhìn Lục Tiểu Thanh, Gia Luật Cuồng Sở ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói: “Đó là trách nhiệm của Dật Bắc Vương.”

Lục Tiểu Thanh lập tức híp mắt lại, lạnh lùng nhìn Gia Luật Cuồng Sở nói: “Trách nhiệm? Hừ, muốn tất cả đều là trách nhiệm của Xuất Trần, vậy còn cần người để làm gì?”

Lời này vừa nói ra, Gia Luật Cuồng Sở lập tức giận dữ, Xuất Trần ở trước khi Gia Luật Cuồng Sở phát tác, liền lên tiếng khiển trách: “Nói cái gì vậy? Còn không mau xin lỗi nhị vương huynh, ta cùng nhị vương huynh phân công quản lý chuyện khác nhau, nhị vương huynh đương nhiên phải bận rộn chuyện của huynh ấy, nàng không biết cũng không thể thuận miệng nói bừa như thế được.”

Lục Tiểu Thanh cũng là một người cơ trí, biết Xuất Trần bề ngoài bảo mình xin lỗi, kỳ thật là đang che chở mình, lập tức về mặt tươi cười nói với Gia Luật Cuồng Sở: “Thật ngại quá Khuynh Nam Vương, Tiểu Thanh vì lo lắng cho Xuất Trần mà nhất thời nóng vội, cho nên đã nói lời mạo phạm đến ngài rồi, bất quá Khuynh Nam Vương có thể giải thích vấn đề mà Tiểu Thanh vẫn chưa rõ có được không, trách nhiệm của Xuất Trần là gì? Có phải là đứng ở phía sau Đại Vương, vì Đại Vương chấp hành mệnh lệnh, vì Đại Vương phát ra chỉ thị, tiến hành tính toán hoàn mỹ nhất. Người như vậy chỗ nào mà chẳng có, thiếu một Xuất Trần cũng không ảnh hưởng gì đến Mạt Hạt, lại càng không có trở ngại gì đến Đại Vương anh minh quyết đoán, ta nghĩ Mạt Hạt hẳn là có không ít người chấp hành mệnh lệnh như vậy, nói đến trách nhiệm, kỳ thật ta cảm thấy hai chữ này hẳn nên dùng ở trên người Đại Vương mới đúng.”

Gia Luật Giá Huyền nghe nói như thế, nhú mày nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nói thử một chút xem.”

Lục Tiểu Thanh đương nhiên nói: “Mạt Hạt này là của Đại Vương, thiên hạ này cũng là của Đại Vương, Đại Vương phải gánh trên vai trách nhiệm với hàng vạn dân chúng Mạt Hạt, quyết định của Đại Vương mới là quyết định chân chính, không ai có thể thay đổi được quyết định của Đại Vương, cũng không có người nào có thể vung tay múa chân ở trước mặt người, cho nên thiếu một Xuất Trần nhà ta, Mạt Hạt vẫn còn trăm nghìn người khác, nhưng Đại Vương của Mạt Hạt thì chỉ có một người duy nhất, Đại Vương, thân thể của Xuất Trần nhà ta không được tốt, những chuyện lộn xộn như vậy đừng nên giao cho chàng, dù sao chân chạy việc giúp Đại Vương cũng không chỉ có một người như thế, hãy để cho Xuất Trần điều dưỡng thêm vài ngày đi.”

Gia Luật Giá Huyền nhìn Lục Tiểu Thanh khẩn cầu nhìn mình, trong lòng cũng mềm đi, vốn định đáp ứng, nhưng là chuyện mà Xuất Trần quản lý thật sự rất nhiều, nếu giao cho người khác, mình cũng không yên tâm, không khỏi nhú mày nhìn Xuất Trần không nói được lời nào.

Xuất Trần gặp Gia Luật Giá Huyền nhìn hẩn, không khỏi mỉm cười muốn lên tiếng, lại cảm thấy bên hông đau nhói, quay đầu thấy Lục Tiểu Thanh tuy rằng nhìn Gia Luật Giá Huyền, nhưng là mười phần uy hiếp lại hướng về mình, không khỏi vỗ vỗ tay Lục Tiểu Thanh đang ôm thắt lưng mình, không nói gì.

Lục Tiểu Thanh thấy Gia Luật Giá Huyền không nói lời nào, khóe miệng gợi lên một tia cười buồn, tựa vào trước ngực Xuất Trần: “Đại vương, chỉ cần phòng cho thân thể của Xuất Trần được điều dưỡng tốt, Tiểu

Thanh sẽ không đáp ứng yêu cầu của người dâu, mà Xuất Trần nhà ta khẳng định sẽ nghe lời Tiểu Thanh, cho nên mấy ngày nay Đại Vương lại phải mệt nhọc rồi, người cứ coi như Xuất Trần đã mất rồi.”

Nghe thế Gia Luật Giá Huyền biến sắc, ngay cả Gia Luật Cuồng Sở trấn định như thế mà tay cũng không ngừng run rẩy, Gia Luật Giá Huyền ngẩng đầu thấy Xuất Trần cúi đầu nhìn Lục Tiểu Thanh trong lòng mình, mà Lục Tiểu Thanh cũng đang nhìn Xuất Trần, ánh mắt của hai người giao nhau giữa khoảng không, bức tranh kia mới đẹp làm sao, mà toàn thân Lục Tiểu Thanh là phát ra sự thống khổ cùng tuyệt vọng, thật sự là cực kỳ rung động lòng người.

Gia Luật Giá Huyền không khỏi trong lòng đau xót, người tốt đẹp như vậy không biết còn sống được bao nhiêu ngày nữa đây, mình cũng không nên tiếp tục ép khô tất cả trí tuệ cùng năng lực của hắn nữa, không khỏi gật gật đầu thốt lên: “Sẽ không, bốn vương nhất định sẽ chữa khỏi cho Xuất Trần.”

Thấy Lục Tiểu Thanh quay đầu nhìn mình cười, Gia Luật Giá Huyền gật mình hiểu được vừa rồi mình cư nhiên lại thất thần, lập tức lắc đầu muốn xóa đi ý nghĩ chưa xót khổ sở ở trong đầu, nói với Xuất Trần : “Xuất Trần, nếu Tiểu Thanh quan tâm đệ như vậy, vương huynh cũng không có chuyện gì để nói nữa, trong khoảng thời gian này Xuất Trần nên điều dưỡng thân thể cho thật tốt, chuyện trên triều Vương huynh sẽ xử lý tốt, đệ đừng lo lắng.”

Xuất Trần nhìn Gia Luật Giá Huyền mỉm cười gật đầu nói: “Được, nếu thật sự có chuyện khó giải quyết, Xuất Trần cũng vẫn là có thời gian để xử lý, tin tưởng Tiểu Thanh cũng sẽ không ngăn trở.” Vừa nói vừa nhìn Lục Tiểu Thanh nhẹ nhàng cười, Lục Tiểu Thanh tuy rằng là vì muốn tốt cho hắn, bất quá có một số việc không phải nói bỏ là có thể bỏ được, những việc này Tiểu Thanh không phải là không biết.

Gia Luật Giá Huyền gật gật đầu nói: “Được, ta sẽ tận lực giải quyết, đệ chỉ việc điều dưỡng thân thể cho thật tốt, đã đến lúc ta cùng Cuồng Sở phải về rồi.”

Lục Tiểu Thanh vội nói: “Đại Vương đi thông thả, có rảnh thì đến phủ chơi.”

Gia Luật Giá Huyền lập tức nói: “Nhìn biểu tình vừa rồi của ngươi, không phải là rất muốn chúng ta về sớm hơn một chút là tốt nhất hay sao? Bây giờ còn nói những lời khách sáo như vậy.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc nói: “Hai chuyện này không giống nhau, chỉ cần là tới để nói chuyện phiếm, thì đối với thể xác và tinh thần đều rất tốt.”

Gia Luật Giá Huyền lắc đầu bật cười nói: “Tiểu Thanh a..., thật đúng là đã đặt Xuất Trần ở trong lòng, Xuất Trần, khó khăn lắm đệ mới tìm được một nữ tử đối với đệ thật tình như vậy, ta nghĩ không bằng chọn ngày để cho hai người thành thân đi.”

Lục Tiểu Thanh lập tức vẻ mặt hắc tuyến, sớm biết rằng như vậy thì vừa rồi mình đã không nói mấy câu kia rồi, đây không phải là tự mua dây buộc mình hay sao, đây chính là việc mà mình cùng Xuất Trần kiêng kị không muốn đề cập đến nhất, nhanh như vậy đã bị tên đáng chém ngàn đao này nhắc tới, đành phải nghĩ ra biện pháp để khoái thác thôi.

85. Chương 115

Chương 115: Nước đen

Đuổi được Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở đi rồi, cuộc sống ở trong phủ lại trở nên yên tĩnh, mỗi ngày Lục Tiểu Thanh đều cùng Xuất Trần nói chuyện trên trời dưới đất, chuyện năm trăm năm trước, chuyện năm trăm năm sau cũng kể cho Xuất Trần nghe, Xuất Trần trong lúc cảm thán Lục Tiểu Thanh quả là uyên bác, đồng thời lại cảm thấy vô cùng buồn bực, rất đơn giản, có một ngày hai người vì kỹ thuật tạo ra giấy mà tranh cãi, một người nói vô lý, một người nói có lý, Xuất Trần liền tìm sách để đến đối chứng, nhưng là sau khi Lục Tiểu Thanh ngượng ngùng nói cho hắn biết nàng không biết chữ, bộ dáng kinh ngạc kia của Xuất Trần cứ phải nói là từ lúc sinh ra đến giờ sợ là chưa từng xuất hiện qua.

Nhìn Lục Tiểu Thanh như nhìn quái vật mất mấy ngày, Xuất Trần là hoàn toàn phục nàng rồi, Lục Tiểu Thanh này khá là thông thái, cái gì cũng đều biết một chút, từ thiên văn học cho đến địa lý, cung đấu, phong tục tập quán dân tộc cho đến nhân văn đều có thể nói sơ lược, nhưng là cái gì cũng đều nói không được rõ ràng, vừa hỏi sâu hơn một chút hai tay liền xua lấy xua để, làm bộ dạng bất đắc dĩ, không có biện pháp, ai bảo năm đó thời điểm khi học những môn này, mình thật sự là không nghiêm túc học cho đến nơi đến chốn, có thể có chút ấn tượng đã là không tệ rồi.

Xuất Trần gặp gỡ phải loại người vô lại như thế này cũng đành phải bó tay, một số vấn đề gì đó hẳn chưa từng thấy trong sách, Lục Tiểu Thanh chỉ nói được đoạn đầu không nói được kết thúc, có đôi khi đang muốn nghiên cứu kỹ một chút, thì Lục Tiểu Thanh lại trực tiếp nói ra hai chữ: đã quên, có vài vấn đề đúng là mình nghĩ hoài không ra, Lục Tiểu Thanh một hai câu liền thu phục, nhưng là hỏi nhiều thêm một chút, nàng cũng không biết, đúng là đưa người ta lên thiên đường rồi lại thả phịch người ta xuống địa ngục mà, Xuất Trần hận không thể đánh nàng một trận.

Cứ như thế nhàn nhã qua một hai tháng, nhìn Xuất Trần giống như là hơi mập ra một chút, Lục Tiểu Thanh không khỏi cảm giác mình thật sự rất thích hợp làm ma ma tổng quản, hiện tại toàn bộ mọi chuyện trong Dật Bắc Vương phủ đều do nàng định đoạt, Xuất Trần lại trở thành vật trang trí, bất quá Xuất Trần cũng giống như không để ý đến chuyện này, mỗi ngày đi theo phía sau Lục Tiểu Thanh nghỉ ngơi lấy lại sức, cả người khí sắc cũng tốt lên rất nhiều.

Ngày hôm đó, Xuất Trần đang cùng Lục Tiểu Thanh ngồi ở hậu hoa viên ngắm hoa, hoa gì? Đương nhiên chỉ có hoa nở vào mùa xuân, hòn giả sơn ở hậu hoa viên có rất nhiều loại hoa cỏ, nhưng là thời tiết hiện tại cũng chỉ có vài loại hoa đón xuân nở mà thôi, khắp sân nếu không phải là màu xanh của những cây cỏ thụ, thì cũng chính là màu xanh của hoa và cây cảnh, chỉ có vài khóm hoa cô linh nở đón mùa xuân, bởi vì hoa nở đón xuân thật sự là không thể được bày đặt trang trí ở trên bàn hay ở trong phòng gì đó, liền chỉ có thể mọc ở góc tường nơi yên tĩnh nhất ở trong hậu hoa viên mà thôi.

Lúc này, Lục Tiểu Thanh, Xuất Trần, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam, bốn người đang ngắm hoa, nhìn từng khóm hoa cúc, từng bông hoa màu vàng rực rỡ nhỏ xinh, Lục Tiểu Thanh cùng Xuất Trần vắt chéo chân ngồi ở trên ghế dựa đối diện nhau, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam đương nhiên là ngồi ở hai bên. Trước mặt bốn người chính là mấy khóm hoa nở vào mùa xuân, mà phía sau mấy khóm hoa đó chính là vách tường cao không thể chạm tới, bốn người im lặng ngồi ngắm hoa, tình cảnh này thấy thế nào cũng cảm thấy thật quái dị, thật giống như bốn người đang ngồi suy tư vậy.

Lục Tiểu Thanh nhìn khóm hoa cúc nở rực rỡ ở trước mắt, nửa ngày thâm trầm gật gật đầu nói: “Hoa đẹp, hoa đẹp.”

Khuynh Tường ngồi ở bên cạnh hai người, không khỏi cười nói: “Vương phi, người có lười hay không, nhìn hoa thất thần đến nửa ngày không nói một câu nào, thật vất vả mới mở miệng, cứ nhiên lại chỉ nói một câu hoa đẹp là hết.”

Lục Tiểu Thanh thưởng cho hắn một cái liếc mắt xem thường: “Người thì biết cái gì? Ngắm hoa không thể nhìn hình dạng của nó, mà phải xem thần thái của nó, giống như hoa mẫu đơn tuy rằng rất đẹp, nhưng thần vận của nó không được phú quý, hoa sen sống ở trong đầm, gần bùn nhưng thần khí của nó lại rất cao quý liêm khiết, ngắm hoa không thể nhìn ở vẻ bề ngoài.”

Xuất Trần rất kiên nhẫn bồi Lục Tiểu Thanh nhìn nửa canh giờ, lúc này thấy Lục Tiểu Thanh nói như vậy, không khỏi quay đầu cười nói: “Vậy người nói xem hoa đón xuân này rốt cuộc là tốt ở chỗ nào?”

Lục Tiểu Thanh nghiêm trang chỉ vào khóm hoa cúc màu vàng nói: “Người nhìn mà xem, chúng có màu sắc trang nhã, hình dạng mỏng manh, ở giữa trăm loại hoa không có gì là nổi bật, nhưng là ngụ ý của chúng là tốt nhất”

Nửa ngày không thấy Lục Tiểu Thanh nói tiếp, Khuynh Tường không khỏi hỏi: “Có ngụ ý tốt gì?”

Lục Tiểu Thanh bỗng nhiên trừng mắt nhìn Khuynh Tường liếc mắt một cái nói: “Tên gọi là hoa đón xuân, tự nhiên ngụ ý chính là hoa đón xuân, điểm ấy mà còn không hiểu, không biết đầu óc người được làm bằng gì nữa?”

Khuynh Tường khoa trương liếc Lục Tiểu Thanh đầy khinh thường: “Thế mà đã gọi là tốt hay sao? Ta xem quan điểm của Vương phi quả là không giống với người thường”

Lục Tiểu Thanh còn chưa có mở miệng, Lục Tiểu Lam ở bên cạnh vẫn trầm mặc đột nhiên tiếp lời: “Quan điểm của nàng không phải là không giống với người thường, mà là nàng căn bản không biết hoa đón xuân này đẹp ở chỗ nào, liền càng nghĩ không ra hoa này tốt ở chỗ nào, người đừng hỏi nàng, nàng sẽ không biết nói những lời khéo léo để giải thích đâu.”

Khuynh Tường lập tức bừng tỉnh đại ngộ, hắc hắc cười không ngừng nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh hung hăng trừng Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường vài lần, thật sự là cảm thấy hai người này nhìn vô cùng đáng ghét, vốn nhìn cũng không đáng ghét lắm, bất quá hiện tại như thế nào lại cảm thấy càng nhìn càng thấy đáng ghét.

Quay đầu thấy Xuất Trần cười như không cười nhìn mình, không cam lòng đứng dậy hét lớn một tiếng: “Thật là nhảm chán a..., nhảm chán, nhảm chán, buồn muốn chết.” một tháng đứng ở một chỗ có thể, hai tháng miễn cưỡng, ba tháng sẽ nổi điên, cả ngày chẳng có việc gì để làm, chỉ có ăn với ngủ và chiếu cố Xuất Trần, từng ngày trôi qua như thế này quả thật làm cho người ta bức bách muốn chết, không có hoài bão, không có lý tưởng, thật là buồn a....

Xuất Trần lập tức cười ha ha, đứng lên nói: “Quả nhiên là không nhịn được nữa, mới có năm ngày chưa ra khỏi phủ, người đã không còn nhẫn nại được nữa, ha ha, xem ra vẫn là Tiểu Lam rất hiểu người.”

Lục Tiểu Thanh lười biếng hỏi: “Hắn nói gì?” liếc mắt thấy Khuynh Tường vẻ mặt đau khổ lấy bạc ra đưa cho Lục Tiểu Lam, mà Lục Tiểu Lam lại ung dung nhận lấy, Lục Tiểu Thanh không khỏi nheo mắt lại nói: “Tiểu Lam, có phải người lấy ta ra cá cược hay không?”

Lục Tiểu Lam thực tình luyện đáp: “Khuynh Tường nói người có thể đứng ở trong phủ sáu ngày mà không kêu buồn.”

Lục Tiểu Thanh ồ lên một tiếng, trực tiếp xòe tay ra trước mặt Lục Tiểu Lam, Lục Tiểu Lam cũng thành thật lấy ra nửa số bạc đưa cho Lục Tiểu Thanh, Khuynh Tường lập tức cảm rót xuống đất: “Không phải chứ, người đây là thái độ gì vậy? Người không phải là sẽ đánh cho Lục Tiểu Lam một trận, hoặc là mắng chúng ta một trận hay sao?”

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt xem thường nhìn vẻ mặt khờ ngốc của Khuynh Tường, nói: “Người đã từng gặp qua ta khi nào thì đã chê tiền hay chưa, ta cũng không để ý đến các người lấy ta ra làm tiền đặt cược, ta chỉ muốn mình được chia ột phần là được.”

Xuất Trần không khỏi nhíu mày nói: “Vậy có phải hay không ta cũng có một phần?”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt nhìn Xuất Trần cười tủm tỉm nói: “Đương nhiên có thể, chỉ cần Tiểu Lam nguyện ý cho người, ta đương nhiên là không có ý kiến gì.”

Xuất Trần lập tức cười nói: “Người người dạy dỗ cũng là một dạng như người, thật hay ột Lục Tiểu Lam, đã bị người dạy dỗ thành một người mê tiền.”

Lục Tiểu Thanh cười hớ hớ vỗ vỗ lên bả vai của Lục Tiểu Lam nói: “Người đừng phân biệt như vậy, cũng không đến phần người đâu, người nói Tiểu Lam nhà ta đã bị ta dạy hư, Tiểu Lam nhà ta không cần ai dạy, hắn rất thông minh lanh lợi, so với Khuynh Tường của người còn tốt hơn nhiều, đừng có cố ý bới móc nha.” Vừa nói vừa nở nụ cười rộng đến tận mang tai, Xuất Trần bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, những điều từ miệng nàng nói ra chắc chắn chẳng có thứ gì tốt đẹp cả.

Bốn người đang vui đùa cười ầm ĩ, thì Sở tổng quản mang theo một nam tử trung niên bước nhanh đi tới, Lục Tiểu Thanh giương mắt nhìn, người này đã từng gặp qua, hình như là người ở bộ binh, gặp người nọ vài bước tiến lên, sau khi bái một cái với Xuất Trần, vội vàng nói: “Dật Bắc Vương, Đại Vương hiện tại có chuyện quan trọng muốn tìm ngài, Vương gia mau đi theo vi thần đến đó, Đại Vương cùng Khuynh Nam Vương đang chờ ngài.”

Xuất Trần thấy người này thần thái khẩn cấp, như là đã phát sinh ra chuyện lớn gì đó, mình mặc dù đều ở trong phủ để điều dưỡng, nhưng là Mạt Hạt trong khoảng thời gian này hẳn là cũng không chuyện đại sự

gì có thể giấu diếm được mình, hơn nữa Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cường Sở đều đang chờ mình tới đó, đã xảy ra chuyện gì?

Xuất Trần còn chưa có lên tiếng hỏi, Lục Tiểu Thanh ở bên cạnh đã lên tiếng trước: “Rốt cuộc là chuyện gì? Người nếu không nói rõ ràng, ta sẽ không để cho Xuất Trần đi theo người, chuyện mà Đại Vương cùng Khuyh Nam Vương đều không xử lý được, Xuất Trần nhà ta đi cũng không có tác dụng gì.”

Người nọ cũng biết quy củ của Dật Bắc Vương phủ ở trong khoảng thời gian này, nếu vị Vương phi này không đồng ý, thì cho dù là Đại Vương có thân chinh tự mình đến đây, cũng đừng mong mời được Dật Bắc Vương, lập tức cung kính bẩm báo: “Là ở một thôn trang ngoài thành khoảng mười dặm, hôm nay có một nhà đào giếng, không biết vì sao đột nhiên lại tràn ra rất nhiều nước đen ngòm, mùi rất nặng gay mũi khó ngửi, lúc ấy có vài người đứng gần đã lẫn ra hôn mê bất tỉnh, Đại Vương không biết có phải hay không nước đã bị nhiễm độc, cho nên muốn mời Dật Bắc Vương đi đến hiện trường nhìn một chút.” Nói xong vẻ mặt lo lắng nhìn Xuất Trần.

Lục Tiểu Thanh thấy hắn nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng là vẻ mặt lo lắng kia hoàn toàn không đồng nhất với giọng điệu mà hắn đã nói, mắt ngọc vừa chuyển liền biết người này nhất định đang che giấu gì đó, không khỏi nhướn mày đang muốn lên tiếng, Xuất Trần ở bên cạnh lại mở miệng trước: “Vậy người dẫn đường đi, ta đi nhìn xem một chút.”

Không chờ người nọ vui mừng mặt mày hớn hở, Lục Tiểu Thanh một phen kéo Xuất Trần lại: “Xuất Trần, nếu thứ nước đó có thể làm cho người ta hôn mê, nhất định là có độc, thân thể của người.....”

Còn chưa nói xong, Xuất Trần liền mỉm cười vỗ vỗ tay Lục Tiểu Thanh nói: “Chính bởi vì như thế, ta càng phải nhanh chân đến đó xem thế nào, phải biết rằng chỗ đó chỉ cách Lăng Tiêu thành có mười dặm.”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần kiên trì cũng không phản đối được, ngày thường những việc nhỏ Xuất Trần đều theo ý mình, dù sao giao cho người khác làm cũng không sao, cũng không chậm trễ đại sự gì, cho nên trong khoảng thời gian này mới tĩnh tâm ở trong phủ điều dưỡng như vậy, nhưng là hôm nay nước nếu có độc, vậy thật sự là một chuyện lớn, loại độc khí phát tán ở trong không khí thể này, người ở thời đại này khó mà tìm ra được biện pháp để tránh né.

Lục Tiểu Thanh đương nhiên là biết cân nhắc sự tình lớn nhỏ, hiện tại thật sự là không thể ngăn cản được Xuất Trần, lập tức đứng lên nói: “Được, ta không ngăn cản người, bất quá ta cũng phải đi.”

Xuất Trần không khỏi nhướn mày nói: “Tiểu Thanh, nguy hiểm.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Ta biết.”

Hai người chỉ nói vài lời, nhưng là còn ý nghĩa hơn so với người khác nói trăm ngàn câu, Xuất Trần nhìn khuôn mặt tươi cười của Lục Tiểu Thanh, nhìn thấy trong ánh mắt kia là sự kiên định, bên trong còn có quan tâm, có xúc động, nhưng là càng nhiều hơn nữa chính là nhàm chán, không khỏi cười nói: “Nói chính xác thì người kỳ thật chính là muốn đi xem náo nhiệt.”

Lục Tiểu Thanh lập tức hắc hắc cười không ngừng, lại bị Xuất Trần nhìn thấu rồi, mình quả thật là cảm thấy ở trong phủ ngây ngẩn cả ngày rất là nhàm chán, thật vất vả mới gặp được chuyện có thể khơi dậy hứng thú như vậy, sao có thể không đi xem náo nhiệt được đây.

Người đến mời người kia xen mồm vào nói: “Đại Vương cũng phân phó, nếu Lục tiểu thư muốn đi, thì cũng có thể cho nàng đi theo, bởi vì Lục tiểu thư hiểu biết uyên bác, có lẽ có thể nhận ra cái gì đó.”

Lục Tiểu Thanh lập tức nhướn mi nhìn Xuất Trần, Xuất Trần cười cười nói: “Được rồi, cùng đi.” Vừa nói vừa nắm chặt lấy tay Lục Tiểu Thanh, một hàng năm người rất nhanh hướng về địa phương không may mà đến.

Trong một thôn trang cách Lăng Tiêu thành khoảng mười dặm, lúc này Gia Luật Cường Sở đã đem người vây kín nơi này thật nghiêm ngặt, người trong thôn tất cả đều là vẻ mặt hoảng sợ tụ tập ở xa xa, cũng bị vây quanh ở một chỗ, không có để cho bất kỳ người nào tách ra.

Lục Tiểu Thanh cùng Xuất Trần ngồi xe ngựa đi tới, hướng con đường này mà đi, dọc theo đường đi trải qua bốn trạm kiểm soát mới vào được tới thôn, thấy cảnh tượng như vậy, Xuất Trần không khỏi nhướn mày, bộ

dáng này như lâm đại địch vậy, xem ra sự tình thật sự là không đơn giản.

Đi theo người dẫn đường đi về phía trước, chỉ thấy Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở đều đã đứng ở một chỗ trong thôn trang, nhều mày nhìn phương xa, mọi người đều buộc khăn che kín mũi, mà cách đó hai thước là hiện trường, đang có người xem xét thật cẩn thận.

Gia Luật Giá Huyền thấy Xuất Trần đi tới, chào đón nói: “Xuất Trần, đệ xem thử đây là thứ gì?”

Xuất Trần tiếp nhận chén nước đen ngòm mà Gia Luật Cuồng Sở đưa qua, nhìn nửa ngày sau đó lắc đầu, liền muốn gỡ khăn bịt mũi xuống, Gia Luật Giá Huyền vội nói: “Đừng gỡ, thứ này khả năng có độc, có vài người đều đã bị lẫn ra hôn mê bất tỉnh, đến bây giờ còn chưa có tỉnh lại.”

Xuất Trần không khỏi nói: “Những người này trên người có bệnh trạng gì không?”

Gia Luật Cuồng Sở lắc đầu nói: “Không có, ngự y cũng đã kiểm tra, giống như không tra ra được nguyên nhân, nhưng là không loại bỏ khả năng thứ này có độc, dùng ngân châm thử độc thì mặt trên toàn bộ biến đen.”

Lục Tiểu Thanh đứng ở bên cạnh kinh ngạc nói: “Lợi hại như vậy sao, toàn bộ biến đen, thật là ngoan độc, thứ này còn mạnh hơn cả hạc đỉnh hồng ý chứ.” Cũng không có nhìn chén nước đen ngòm kia, Lục Tiểu Thanh nhìn tình huống hiện tại ở xung quanh, nhìn thấy chung quanh ba tầng trong ba tầng ngoài đứng đầy hộ vệ, Lục Tiểu Thanh lập tức cảm thấy lỗ chân lông khắp người đều dựng thẳng lên, không phải sợ hãi mà là hưng phấn.

Chưa từng có loại kinh nghiệm này, có thể được tiếp xúc với khủng bố gì đó, đương nhiên còn không biết là có khủng bố thật hay không, tựa như FBI vậy, kích thích quá, kích thích này còn mạnh hơn cả so với việc buôn bán lậu ý chứ, Lục Tiểu Thanh đã cảm thấy nhiệt huyết đang sôi trào, loại sự tình này rất hiếm gặp, đây chỉ là nói riêng với nàng thôi.

Xuất Trần nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh hai má có chút đỏ hồng, lại tiếp tục nhìn thấy trong mắt nàng tràn ngập hứng thú, không khỏi lắc đầu không để ý đến nàng nữa, quay đầu nhìn về phía Gia Luật Cuồng Sở nói: “Trước mắt phát hiện ra bao nhiêu thứ này?”

Gia Luật Cuồng Sở chỉ vào xa xa những người đó nói: “Rất nhiều, đã bao phủ hai khối rồi, nhưng lại không ngừng lan tràn, những nơi thứ nước đen này đi qua ngay đến cả một con kiến cũng đều không có, mấy ngày nay chim chóc cũng chọn đường vòng mà bay, thứ này khẳng định là điềm xấu.”

Xuất Trần nhìn thoáng qua một mảnh đen sẫm ở phía xa xa, trầm ngâm nửa ngày nói: “Đệ đi lên nhìn xem.”

Lời vừa dứt, Gia Luật Giá Huyền vội ngăn Xuất Trần lại: “Đừng đi, thứ này còn không biết rốt cuộc là cái gì, không thể đến gần như vậy được.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Không sao, đệ chỉ qua đó nhìn một cái thôi, chứ chỉ bằng một chén nước đen trong tay này, đệ thật sự là nhìn không ra nó là cái gì, có lẽ đi xem một chút, có thể đánh giá được nó kỹ hơn.”

Gia Luật Giá Huyền trầm mặc một chút, lời Xuất Trần nói cũng rất có lý, nếu không chính mắt đi xem, sao biết được đó là thứ gì, tuy rằng phải không ít người đi, nhưng là người trở về không một ai biết nó là thứ gì, hơn nữa giống như chỉ cần không dính vào trên người, thứ nước đen này cũng sẽ không làm tổn hại được đến người, lập tức cũng liền gật đầu nói: “Cũng tốt, chúng ta liền đi xem.”

Xuất Trần lập tức nói: “Mình đệ đi xem là được rồi, vương huynh cứ ở lại chỗ này đi.”

Gia Luật Giá Huyền thấy ánh mắt kiên quyết của Xuất Trần, cắn răng nói: “Xuất Trần, đệ cẩn thận một chút.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Đệ biết rồi.” Vừa nói vừa hướng phía trước đi đến, Lục Tiểu Thanh ở bên cạnh cùng Lục Tiểu Lam và Khuynh Tường nói chuyện tào lao vài câu, thấy Xuất Trần đi lên phía trước, tự nhiên liền đi theo.

Xuất Trần nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, vội dừng lại nói: “Không cho người đi theo, trở về đi.”

Lục Tiểu Thanh thiếu chút nữa đâm sầm vào Xuất Trần, vội vàng dừng lại nói: “Sao lại không thể đi? Ta cũng phải đi xem.”

Xuất Trần lập tức trầm mặt nói: “Không được đi.”

Lục Tiểu Thanh lần đầu tiên nhìn thấy Xuất Trần đối với nàng giận tái mặt như thế, biết Xuất Trần là do lo lắng không biết bên trong thứ nước đen này là cái gì, sợ chính mình đi theo sẽ gặp tai ương, không khỏi cười hắc hắc nói: “Xuất Trần thật là ngốc, người nghĩ xem phía trước nhiều người như vậy đều không có bị hạ độc, chẳng lẽ liền cố tình hạ độc chúng ta hay sao? Thứ này cũng không phải là vật biết phân biệt người, không phải nói người là vương thì sẽ không bị độc, cũng không phải nói người không phải là Vương thì sẽ bị độc, nó không có công kích khác biệt đâu, người khác không có việc gì, ta làm sao có thể xảy ra chuyện gì được, Xuất Trần, đầu óc người hôm nay để đi đâu vậy?”

Xuất Trần thấy Lục Tiểu Thanh nói thoải mái, lại vừa vặn đúng với suy nghĩ trong lòng mình, nếu có độc phát ra, thì sao có thể có nhiều người đều vô sự, chỉ có vài người là có chuyện như vậy được? Minh đúng là nghĩ như vậy cho nên mới đi lên xem xét, không nghĩ Tiểu Thanh này cũng nghĩ như vậy, không khỏi mỉm cười nói: “Ta chỉ là lo lắng.”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười nói: “Ta biết, đi thôi, đi xem rốt cuộc là cái gì? Thứ nước có thể làm cho người té xỉu ta còn chưa có được chứng kiến qua, hôm nay phải mở rộng tầm mắt mới được.” Vừa nói vừa kéo tay Xuất Trần đi về phía trước, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam đương nhiên là đi theo phía sau hai người, một tắc cũng không rời.

Bốn người đến gần, chỉ thấy thứ nước màu đen kia đang trào từ dưới đất dâng lên, vừa vặn trào ra khỏi miệng giếng lan tràn ra bên ngoài, cho nên tích lũy một tầng thật dày, liếc mắt nhìn là một mảnh đen ngòm, sợ rằng đến mấy ngàn m² chứ không ít.

Lục Tiểu Thanh thấy thứ nước đen kia đen kịt, giống như dầu vậy, không khỏi ngồi xổm xuống lấy một nhánh cây thọc xuống, phía sau Lục Tiểu Lam vội nói: “Người cẩn thận một chút, thứ này có độc.”

Xuất Trần đang ở nghe bên cạnh nghe người báo cáo tình huống, cũng vội nói: “Đừng chạm vào.”

Lục Tiểu Thanh không để ý tới hai người này, nhìn kỹ xem nước bám trên thân nhánh cây, quả thật rất giống dầu, không giống nước. Lúc này Xuất Trần cũng ngồi xổm, cầm lấy nhánh cây trong tay Lục Tiểu Thanh nói: “Người đừng chạm vào, để ta xem.”

Người bên cạnh vội nói: “Vương gia, người cẩn thận một chút, thứ nước đen này có kịch độc, người trăm ngàn lần không được để nó chạm vào người.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua mấy ngàn m², thậm chí nước đen càng lúc càng nhiều, không khỏi lẩm bẩm nói: “Không giống a, làm gì có khả năng có nhiều độc như vậy được?”

Xuất Trần nhìn nhánh cây trong tay, lại nhìn bát nước đen trong tay người bên cạnh, nhíu mày nói: “Cỏ cây tuy rằng bị nhuộm màu, nhưng cũng không có phát sinh biến hóa, thứ này giống như trên mình cũng không mang độc, chẳng lẽ thật sự là mùi của nó có vấn đề?”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Không có khả năng, người phải biết rằng nó nếu là phát tán trong không khí, như vậy người trong thôn này đã lăn đùng ra hôn mê cả loạt rồi, sẽ không chỉ có hôn mê vài người như vậy đâu, ta nghĩ thứ này khả năng cũng không phải là có độc.”

Xuất Trần gật gật đầu nói: “Nói rất đúng, nếu không phải là độc phát tán trong không khí, cũng không phải là độc từ thân mình, vậy nó rốt cuộc là cái gì? Vừa rồi ta cũng đã hạ lệnh dùng mấy con chó thí nghiệm một chút, giống như đến bây giờ vẫn chưa có phản ứng gì, chẳng lẽ nói vật này thân mình có chứa kịch độc, nhưng là không có gây tổn hại gì sao?”

Lục Tiểu Thanh trừng Xuất Trần liếc mắt một cái nói: “Người cảm thấy có khả năng này sao?”

“Khả năng này không lớn, nhưng là trên ngân châm quả thật là đen.” Phía sau truyền đến một giọng nói, chính là Gia Luật Giá Huyền, Xuất Trần cùng Lục Tiểu Thanh quay đầu lại nhìn, thấy Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cường Sở đang đứng ở phía sau bốn người.

Xuất Trần liếc mắt nhìn Gia Luật Giá Huyền một cái, thấy Gia Luật Giá Huyền thật là kiên định nhìn lại hắn, không khỏi không nói gì, nếu mình đã tiến lên phía trước như thế này, mà hắn vẫn núp ở phía sau, tuy mình nói là không cảm thấy gì, nhưng có lẽ thật sự trong lòng sẽ cảm thấy có chút lạnh lẽo. Nhưng là Gia Luật Giá Huyền thật sự đang đứng ở phía sau mình, trong lòng cũng cảm thấy có một chút ấm áp, huynh đệ chính mình lấy mạng cứu trở về, vẫn là không có đem mình đối xử như tấm chắn, vẫn là kiên định đứng ở bên cạnh mình.

Lục Tiểu Thanh không có phát hiện ra Xuất Trần đang suy nghĩ cái gì, đứng dậy nhìn dưới chân, nhú mày nhìn một lát, đột nhiên kéo tấm khăn che kín mũi xuống, động tác này làm ọi người giật nảy mình, Lục Tiểu Lam kịp có phản ứng trước tiên, xông lên phía trước, rất nhanh lấy tay che chớp mũi của Lục Tiểu Thanh, cả giận nói: “Người làm gì? Mũi này không thể ngửi.”

Lục Tiểu Thanh còn chưa nói, Xuất Trần ở bên cạnh đột nhiên cũng như nghĩ đến cái gì đó, cũng chậm rãi kéo khăn che xuống, động tác này lập tức lại chọc giận Khuynh Tường, bên này Lục Tiểu Thanh gạt tay Lục Tiểu Lam ra, nói: “Tiểu Lam, người không hiểu, vừa rồi ta cũng thật là ngốc, mũi này nếu lan truyền thông qua không khí, thì che mũi không cũng chẳng có tác dụng gì, người chó quên miệng mũi tương thông với nhau, hiện tại chỉ bịt mỗi mũi thì có tác dụng gì chứ.”

Lục Tiểu Lam ngăn người sau chậm rãi rút tay về, Xuất Trần gật đầu nói: “Tiểu Thanh nói rất đúng, ta cũng vội vã quan sát phương diện khác mà quên mất điểm này.” Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở không khỏi ngăn người, Gia Luật Giá Huyền kéo khăn bịt mũi xuống, vừa lắc đầu vừa cười khổ nói: “Một cho chúng ta còn tưởng rằng làm như vậy là sáng suốt, nào biết ngược lại lại trở thành kẻ ngốc.”

Đang lúc Gia Luật Giá Huyền muốn kéo khăn bịt mũi xuống, Lục Tiểu Thanh cơ trí vội vàng bịt mũi lại, muốn dùng động tác tay nói cho người phía sau biết, mắt ngọc chuyển động lại không có mở miệng.

Chờ sau khi Gia Luật Giá Huyền kéo khăn che xuống, một mùi cực nồng sộc lên, Gia Luật Cuồng Sở lập tức lui về phía sau vài bước nói: “Đây là cái gì? Khí này có mùi thật ngạt thở.”

Một bên Gia Luật Giá Huyền biến sắc, đưa tay lên che miệng mũi, liên tục lui về phía sau, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam coi như là có định lực tốt, vẫn đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích, nhưng là chân mày nhú chặt cũng đủ để nói mũi này cực kỳ khó ngửi.

Lục Tiểu Thanh xoay người thấy bộ dáng của mấy người, không khỏi che mũi cười ha ha, Xuất Trần ở bên cạnh lắc đầu cười nói: “Người đã sớm phát hiện ra đúng không? Cư nhiên không nói ra, người là cố ý.”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần cũng không có che mũi, không khỏi cười nói: “Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, mũi này mọi người cũng đều đã ngửi thấy.” Vừa nói vừa bỏ tay che mũi xuống, rung mình một cái nói: “Trời, mũi vị này thật sự là cực phẩm, thật là mũi khó ngửi, trước kia chỉ có nghe danh chứ chưa từng được gặp qua một mảng lớn hội tụ cùng một chỗ như vậy. Mũi vị này thật sự làm cho người ta ba ngày ăn không ngon.”

Xuất Trần lập tức nghe hiểu được ý trong đó, nhướn mi hỏi: “Người biết đây là cái gì sao?”

Lục Tiểu Thanh ngồi xổm xuống lấy một ngón tay nhúng vào nước đen ngòm: “Nếu ngửi thấy mũi này sớm thì ta đã sớm biết nó là gì rồi, thứ này nhưng rất là quý đó, bất quá đối với thời này nó cũng không có giá trị mấy.”

Gia Luật Giá Huyền thấy Lục Tiểu Thanh tùy ý mò tay vào dòng nước đen, tuyệt không e ngại bên trong có độc, không khỏi dặn dò nói: “Tiểu Thanh, thứ này bên trong có độc, người đừng sờ loạn.”

Lục Tiểu Thanh không có trả lời, chính là ngẩng đầu nhìn Xuất Trần, Xuất Trần mỉm cười cũng ngồi xổm xuống vươn tay nhúng vào dòng nước đen nói: “Tiểu Thanh nếu biết thứ này, thì đương nhiên là biết bên trong không có độc, nằng nếu dám lớn mật lấy tay không nhúng vào như thế, như vậy đủ chứng minh thứ này không chứa độc, hắn là..... ơ, sao lại giống như dầu thế này?”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần nhìn hai ngón tay đen ngòm của mình, khẽ cười nói: “Đây là..... Trời, các người làm gì thế? Đừng để cho lửa gặp thứ nước đen này.” Lục Tiểu Thanh đang lúc mỉm cười, trong nháy mắt liền biến sắc, cả người hoảng sợ trực tiếp nhảy dựng lên, cách đó không xa có một vài tên thị vệ cũng không biết là nghĩ như thế nào nữa mà giơ vài cây đuốc đến gần dòng nước đen, trong đó có một tên không

biết sao lại cầm cây đuốc sắp sửa chạm vào dòng nước đen.

86. Chương 116

Chương 116: Người tới thần bí.

Cây đuốc chỉ còn cách mặt dòng nước đen đó có nửa thước, nếu một đốm lửa nhỏ hạ xuống thôi, thì hậu quả không thể lường được, Lục Tiểu Thanh mặt trắng bệch liên tục hét lên: “Tránh xa lửa khỏi chỗ đó, tránh xa lửa khỏi chỗ đó.” Bởi vì ở tại đầu gió, mấy người cầm đuốc kia không có nghe thấy rõ Lục Tiểu Thanh đang nói gì.

Xuất Trần vừa thấy Lục Tiểu Thanh thất kinh như thế, không chút nghĩ ngợi vội lớn tiếng hét lên: “Tránh ra, không được để cho cây đuốc tiếp xúc với mặt nước, mau lui về phía sau.” Một tiếng rống to làm ấy người kia đều ngẩn người nhìn về phía Xuất Trần, cây đuốc cầm trong tay dừng ở giữa không trung, ngay tức thì cũng không tiến lên cũng không lùi xuống.

Gia Luật Cuồng Sở đã cùng Xuất Trần phối hợp ăn ý ở trên chiến trường, vừa thấy Xuất Trần rống to, thân hình vừa động liền nhào về phía mấy người kia, trong lúc mấy người kia đang lảng ngốc đứng ngây tại chỗ, hần dưng tốc độ nhanh nhất đoạt lấy mấy cây đuốc, mấy đá đã dập tắt được ngọn lửa, tất cả các động tác đều hoàn thành ở trong nháy mắt, Lục Tiểu Thanh thấy mấy cây đuốc kia đã bị dập tắt không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đặt mông ngồi phịch xuống đất, nửa ngày cũng không có đứng lên.

Gia Luật Giá Huyền nửa ngày mới có phản ứng, lên tiếng hỏi: “Tiểu Thanh, thứ nước đen này không thể tiếp xúc với lửa sao?”

Lục Tiểu Thanh thấy Gia Luật Giá Huyền lên tiếng hỏi, vội vàng nói: “Đại Vương, mau truyền lệnh xuống, trong vòng một dặm quanh vùng nước đen này không thể có lửa, một ngọn lửa nhỏ cũng không được có.”

Gia Luật Giá Huyền thấy Lục Tiểu Thanh nói rất thận trọng, không khỏi vội vàng phân phó xuống dưới, Xuất Trần nâng Lục Tiểu Thanh dậy hỏi: “Thứ này rốt cuộc là cái gì? Người vừa rồi sao lại e ngại như thế?”

Lục Tiểu Thanh lau lau mồ hôi trán: “Thứ này không gọi là nước đen, nó gọi là dầu mỡ, gặp lửa sẽ bùng cháy.” Vừa nói vừa lôi kéo Xuất Trần bước nhanh rời khỏi chu vi vùng dầu mỡ, đợi đến khi cách xa dầu mỡ một quãng, Lục Tiểu Thanh mới âm thầm kêu nguy hiểm thật, phải biết rằng đây chính là một giếng dầu mỡ, một khi bốc cháy, trời ạ, nổ mạnh cùng lửa cháy hừng hực, khẳng định mình sẽ bị đốt thành tro.

Xuất Trần gật đầu nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Tiểu Thanh kể kỹ một chút được không?”

Lục Tiểu Thanh thấy Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở cũng đều đang nhìn mình, không khỏi nói: “Thứ này ngoài dễ cháy ra, những mặt khác đều không có hại.” nếu ở hiện đại thì sẽ có nhiều tác dụng hơn, còn ở thời này thì, thật ngại quá, ngoài tác dụng để nhóm lửa ra chẳng còn tác dụng nào khác.

Thấy mấy người đều nhìn mình, Lục Tiểu Thanh thuận tay cầm lấy chén dầu mỡ mà vừa rồi Xuất Trần xem xét qua, hất xuống mặt đất, bảo Lục Tiểu Lam ném một cây đuốc vào đó, chỉ thấy một chút dầu mỡ kia khi gặp được lửa, phùng một tiếng liền bốc cháy hừng hực, ngọn lửa màu lam yêu đã dọa mọi người xung quanh nhảy dựng lên.

Gia Luật Cuồng Sở nhíu mày nói: “Nước cũng có thể nhóm lửa, thật kỳ dị.” Vừa nói vừa nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, ánh mắt kia tràn ngập hứng thú cùng sắc bén.

Lục Tiểu Thanh không chú ý đến điểm này, khinh thường nhìn Gia Luật Cuồng Sở nói: “Hiếm thấy vô cùng.”

Xuất Trần không để cho Gia Luật Cuồng Sở kịp mở miệng, chen vào nói: “Dầu mỡ này một khi đã dễ cháy như vậy, thế thì nhất định cần phải quản lý cho thật tốt, nếu để xảy ra một chút vấn đề, chỉ sợ sẽ xảy ra hỏa hoạn lớn.”

Gia Luật Giá Huyền nghe Xuất Trần nói thế, không khỏi sắc mặt đại biến: “Vừa rồi nếu không phải Tiểu Thanh phản ứng nhanh, thì chúng ta hôm nay.....”

Lục Tiểu Thanh nhú mày nói: “Một người cũng chạy không thoát, toàn bộ đều bị thiêu cháy thành tro.”

Mấy người nghe vậy không khỏi hoảng sợ, chỉ có Xuất Trần vẫn còn đang nghĩ ngợi, mấy người trầm mặc một lát, Xuất Trần nói: “Dầu mỡ này đã khùng bố như thế, rất dễ bốc cháy, ta xem trước khi nó ngừng trào ra bên ngoài, phải chặn toàn bộ, phần lộ lên trên mặt đất phải thu thập một chút, lấy một phần để sử dụng trong việc nhóm lửa, ngoài ra toàn bộ dùng đất lấp lên, nơi đây lại dùng nước rửa sạch, chỗ này dành phải bỏ hoang không cho người ở nữa, người ở nơi này toàn bộ phải sơ tán, tìm một chỗ khác cho họ ở lại.”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần muốn đem một giếng dầu mỡ tốt như vậy lấp kín, không khỏi cảm thấy đau lòng, bất quá ngẫm lại cũng không còn biện pháp nào hơn, hiện tại nắm lấy thứ này cũng chẳng có tác dụng gì, ngược lại có khi còn gây ra đại họa ý chứ, bất quá không ai biết được nó có tác dụng tốt, nếu nhận ra, nói không chừng liền dám cùng Đại Đường khiêu chiến cũng nên, thứ này vẫn là không cần xuất hiện ở thời này là tốt nhất, lập tức cũng không nói gì, cười tủm tỉm nhìn Xuất Trần cùng Gia Luật Giá Huyền đang thương nghị.

Mấy người cũng đều là cực có chủ kiến chủ, nói mấy câu liền đem ý kiến phải xử lý như thế nào toàn bộ công đạo xuống dưới, Lục Tiểu Thanh cũng không muốn nghe chuyện triều chính, liền cùng Lục Tiểu Lam và Khuyên Tường lấy mấy thùng dầu mỡ trở về, dù sao đây chính là nguyên liệu nhóm lửa tốt nhất.

Sau khi thương nghị xong, Xuất Trần cùng Gia Luật Giá Huyền rời đi trước, để cho Gia Luật Cuồng Sở chỉ huy mọi người giải quyết tốt hậu quả, Gia Luật Giá Huyền cười ngửa mà đến, còn Xuất Trần lại ngồi xe ngựa đến, đi được một lát, Gia Luật Giá Huyền liền không còn kiên nhẫn được nữa, lại thấy Xuất Trần cùng Lục Tiểu Thanh nói chuyện cao hứng, liền cười vui vẻ để tùy Lục Tiểu Thanh cùng Xuất Trần ngồi xe ngựa, chậm rãi trở về, còn mình dẫn theo đám người phi ngựa trở về Lăng Tiêu thành, còn có chuyện đợi hần xử lý.

Ngồi ở trên xe ngựa, Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh, nửa ngày đột nhiên nói: “Tiểu Thanh, dầu mỡ này thật chỉ là vật dễ cháy thôi sao? Nó không còn tác dụng gì khác sao?”

Lục Tiểu Thanh quay đầu nhìn Xuất Trần, thấy Xuất Trần mỉm cười nhìn mình, không khỏi khẽ cười nói: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

Xuất Trần cầm lấy tay Lục Tiểu Thanh nói: “Bởi vì biểu hiện vừa rồi của ngươi rất hoảng sợ, ta nghĩ nếu cái thứ gọi là dầu mỡ này chỉ là vật dễ cháy, thì bằng với vài người có võ công như chúng ta muốn an toàn rời đi cũng không phải chuyện khó, nhưng là sắc mặt của ngươi khi đó thật sự là rất khó coi, ta nghĩ nguyên nhân có thể làm cho ngươi khiếp sợ đến mức đó trên thế giới này không nhiều lắm.”

Lục Tiểu Thanh than một tiếng, nhìn Xuất Trần nói: “Xuất Trần, ngươi có biết hay không, ngươi quá thông minh, thông minh làm cho người ta không biết là nên đánh ngươi một trận, hay là phải nói vài tiếng bội phục đây.”

Xuất Trần khẽ cười nói: “Ngươi cũng rất thông minh, sự thông minh của ta toàn bộ đều lộ ra bên ngoài, sự thông minh của ngươi toàn bộ lại che giấu ở bên trong, ngươi nói thử xem trong hai chúng ta, rốt cuộc ai là người thông minh hơn?”

Lục Tiểu Thanh trừng Xuất Trần nửa ngày, sau mới cười nói: “Dầu mỡ này có rất nhiều tác dụng, nhưng là ở thời này nó cũng chỉ có tác dụng dùng để nhóm lửa thôi, những tác dụng khác ngươi không cần nghĩ, suy nghĩ cũng vô dụng.”

Xuất Trần ồ lên một tiếng nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Được, chỉ cần ngươi nói ta sẽ tin.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Ngươi cho ta lật mềm buộc chặt hay sao? Ha ha, ta cũng không gạt ngươi, nguyên nhân ta hôm nay hoảng sợ như thế, không phải dầu mỡ là chất dễ cháy, mà là phạm vi dầu mỡ cùng giếng dầu lớn như vậy, một khi gặp lửa đốt, chào đón chúng ta không chỉ có hỏa hoạn hùng hực đâu, càng nguy hiểm hơn chính là sẽ gây ra nổ mạnh, chỉ trong nháy mắt, ta nghĩ người chung quanh không có một ai có thể sống sót, bao gồm những người tự mình là cao thủ như các ngươi.”

Xuất Trần nhướng mi hỏi: “Sẽ nổ mạnh? Sao có thể nổ mạnh?”

Nghe Xuất Trần hỏi như vậy, Lục Tiểu Thanh mới biết được thuốc nổ mặc dù là do Trung Quốc phát minh ra, nhưng cũng là do Tây phương vận dụng vào làm vũ khí, căn bản mình không có kiến thức về nguyên nhân sẽ xảy ra quy mô nổ mạnh, tuy rằng dầu mỏ không phải thuốc nổ, nhưng là một lượng lớn tập chung ở cùng một chỗ như vậy, chỉ sợ bằng mấy tấn thuốc nổ cũng không biết chừng.

Lục Tiểu Thanh lập tức cười nói: “Không có kiến thức về lĩnh vực đó, ta chỉ biết sẽ nổ mạnh, nhưng là bản thân cũng chưa từng trải qua, cho nên đừng hỏi ta sao có thể nổ mạnh, vấn đề này ta không thể nói rõ nguyên do được.”

Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh đang cười tủm tỉm, cũng cười nói: “Người là không muốn nói, người sợ ta sau khi biết tác dụng của dầu mỏ, sẽ khước trương lãnh thổ Mạt Hạt, đúng không?”

Lục Tiểu Thanh cũng không do dự gật gật đầu nói: “Đúng vậy, người vốn là có thể từ một mà suy ra ba, nếu ta lại nói cho người biết nên vận dụng như thế nào, ai biết người sẽ làm ra chuyện gì đây? Dầu mỏ này ở trên chiến trường có thể có tác dụng rất lớn, nhưng ngược lại nếu không cẩn thận, có khi toàn bộ quân mình cũng sẽ bị diệt, tính uy hiếp của nó quá lớn, thật sự không nên xuất hiện ở thời đại này.”

Thấy Xuất Trần nghiêm túc nghe, Lục Tiểu Thanh nói tiếp: “Xuất Trần, người cũng đừng suy nghĩ nhiều mà làm gì, thứ này coi như chúng ta chưa từng gặp qua, chôn sâu nó là tốt nhất.”

Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh, nửa ngày mỉm cười nói: “Một khi đã như vậy thì chôn sâu nó vậy, bắt quá Tiểu Thanh, ta vẫn còn một vấn đề nữa muốn hỏi người.”

Lục Tiểu Thanh nháy mắt mấy cái nói: “Vấn đề gì? Ta biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết, nhưng là người cũng biết ta không có thói quen trả lời không công, ta phải thu phí.”

Xuất Trần lập tức cười cười, nghiêm trang nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Tiểu Thanh, người rốt cuộc là loại người nào? Ta cảm thấy được trong lời của người có rất nhiều điều không phù hợp với hiện tại, giống như người sớm đã biết thời đại này sẽ phát sinh ra cái gì vậy, tựa như một người thờ ơ lại tựa như một người trong cuộc vậy, Tiểu Thanh, ta càng tiếp xúc nhiều với người ta lại càng cảm thấy người không đơn giản, suy nghĩ của người, phương thức cùng học thức của người không có khả năng là giáo thụ của Đại Đường, có rất nhiều điều ta biết cũng không phải người bình thường có thể nhận thức được.”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc ngậy ngậy cười một trận, thầm nghĩ: “Đã sớm biết Xuất Trần này không đơn giản, cư nhiên ngay cả điểm này cũng có thể nhìn ra.” Không khỏi cười hớ hớ nói: “Biểu hiện của ta có khoa trương như người nói sao? Ta bắt quá chỉ là một người Đại Đường, người đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Xuất Trần khẽ cười nói: “Người không muốn nói thì thôi vậy, ta cũng không bắt buộc.”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần khép hờ mắt như muốn chớp mắt, trầm mặc nửa ngày nói: “Xuất Trần, có lẽ có một ngày ta sẽ nói cho người biết, có lẽ cả đời này ta cũng không thể nói cho người biết.”

Xuất Trần không có mở mắt ra, chỉ vỗ vỗ bàn tay của Lục Tiểu Thanh trong tay mình, khóe miệng toát ra vẻ tươi cười, nói: “Ta biết, là vị trí của ta ở trong lòng người không có quan trọng đến mức có thể cùng người chia sẻ tất cả, Tiểu Thanh, không sao, đôi khi không cần nhất thiết phải để cho người khác biết được bí mật của mình, có cảm giác bí mật cũng tốt, như vậy ở chung sẽ thú vị hơn.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi cười khẽ: “Tiểu Trần Trần nhà ta đúng là không giống người thường, được, vậy người cứ đoán đi, nếu người thật sự có thể đoán trúng, quên đi, người không có khả năng đoán trúng đâu, cá cược cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Xuất Trần cũng không nói gì, chính là nắm thật chặt tay Lục Tiểu Thanh, trên mặt lộ ra một chút bất mãn, Lục Tiểu Thanh lập tức ha ha cười nói: “Biết người thông minh, bắt quá không phải là ta đang vũ nhục chỉ số thông minh của người, mà là người nếu có thể đoán trúng lai lịch của ta, thế thì gặp quỷ rồi.”

Lục Tiểu Thanh vừa cười vừa cùng Xuất Trần nói chuyện phiếm, hai người đang nói chuyện trên trời dưới biển, chuyện đông tây nam bắc, đột nhiên xe ngựa chấn động, hai người lập tức ngã về phía sau, Xuất Trần vốn là đang tựa lưng vào vách xe, cho nên ngã cũng không khó coi lắm, còn Lục Tiểu Thanh thì ngã chống vó lẫn lộn ở bên trong xe ngựa.

Đồng thời chỉ nghe thấy tiếng ngựa hí vang vọng lại, tiếp theo chợt nghe thấy giọng nói đầy tức giận của Khuynh Tường, vừa vặn tâm tình Lục Tiểu Thanh cũng rất tức giận, cả giận nói: “Là tên khốn nào đi đường không thêm nhìn đường vậy? Hắn chẳng lẽ không biết đây là xe ngựa của Dật Bắc Vương hay sao, tức chết ta.” Vừa nói vừa lảo đảo một vòng đứng dậy, không đợi Xuất Trần lên tiếng, một cước đá văng mảnh xe liền nhảy xuống.

Chỉ thấy phía trước có một người đang đứng bên cạnh một con ngựa, trên đầu có đội nón rộng vành, nhìn không thấy dung mạo, trên người vận một bộ áo dài màu xanh, dáng người thon dài. Lúc này đang đứng ở trước ngựa của Khuynh Tường nghe la rầy.

Lục Tiểu Thanh nhảy xuống nói với Khuynh Tường: “Chuyện gì xảy ra?”

Khuynh Tường xuống ngựa đi tới nói: “Người này giống như là bị say rượu, đi đường không nhìn đường, vừa rồi thiếu chút nữa hai ngựa đã đâm vào nhau.”

Lục Tiểu Thanh trừng người đang cúi đầu ở trước mắt, hại mình bị ngã chổng vó một cái, hiện tại móng vuốt còn đau, không khỏi hai bước tiến nhanh lên phía trước nói: “Người làm cái gì vậy? Ban ngày ban mặt uống rượu, người uống rượu thì cứ uống, đừng đến đùa giỡn chúng ta, người có biết hay không, vừa rồi người hại ta bị ngã một cái rất mạnh, chết tiệt.”

Người trước mặt cũng không có phản bác càng cúi thấp đầu hơn, Lục Tiểu Thanh không khỏi hung tợn nói: “Người câm điếc sao, ngay cả câu xin lỗi cũng không biết nói, lớn như vậy mà ngay cả lễ phép cơ bản nhất cũng không hiểu, có phải muốn ta đánh người một trận người mới hiểu lễ phép hay không?”

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu lên, Lục Tiểu Thanh men theo mép nón rộng vành kia nhìn thấy đôi môi ánh nhũ đỏ bạc đang chậm rãi nhếch lên, không khỏi nheo mắt lại, có làm hay không, bị người mắng, ngược lại còn cười, người này có phải là có tật xấu hay không? Khả năng là do uống rượu say.

Lục Tiểu Thanh đang ở do dự có nên nổi bão với một kẻ say rượu hay không, thì đôi môi đỏ mọng kia lại nhẹ nhàng mở ra, một giọng nói như có như không truyền đến: “Tiểu Thanh, thật xin lỗi.”

Thanh âm cực thấp, thấp đến mức trừ bỏ Lục Tiểu Thanh ra không ai có thể nghe thấy, có lẽ ngay cả Lục Tiểu Thanh cũng không có nghe rõ, mép môi vẫn là che nửa khuôn mặt, người nọ vẫn đứng vô cùng cung kính, Lục Tiểu Thanh lại nắm chặt tay thành quyền, biểu tình trên mặt từ khiếp sợ đến kinh hãi, rồi đến bình tĩnh không chút gợn sóng. Ở trong nháy mắt biến đổi thất thường, nhưng lại không thể không nhận ra hai tay nắm chặt thành quyền kia đang không ngừng run run.

Hai người ở trong nháy mắt cũng không có ai lên tiếng, Khuynh Tường bên cạnh thấy Lục Tiểu Thanh căm tức người nọ, mà người nọ lại đứng vô cùng cung kính, thỉnh thoảng lại lung lay, giống như căn bản là chưa có tỉnh lại, không khỏi nói: “Người này chắc uống say quá rồi, Vương phi có muốn bỏ qua cho hắn không? Không nên trì hoãn thời gian nữa, Vương còn phải hồi phủ để uống thuốc.”

Bên tai Lục Tiểu Thanh vang lên mấy lời của Khuynh Tường, khóe miệng đột nhiên mỉm cười, tiếp theo đập một phát lên trên bả vai của người nọ, cả giận nói: “Hừ, một tên say rượu mà cũng dám tùy tiện xông loạn, dám làm kinh động đến Dật Bắc Vương, còn gì nữa là phép tắc nữa, mang người này về phủ cho ta, ta phải dạy bảo hắn cho thật tốt mới được, cho hắn biết đi đường phải nên đi như thế nào, mang đi.” Một bên lại hung hăng giẫm cho hắn một cước.

Người nọ còn giống như là không có phản ứng, vẫn đứng sững sờ ở tại chỗ như trước, Lục Tiểu Thanh chạy thẳng đến chỗ Lục Tiểu Lam nói: “Bắt hắn về cho ta, tức chết ta, một chút quy củ cũng không hiểu.” Vừa nói vừa tiến vào trong xe ngựa, dùng tốc độ nhanh hơn để hồi phủ.

Trở lại trong phủ, sau khi Xuất Trần đã ăn được xong, thấy Lục Tiểu Thanh cứ mỉm cười suốt, thỉnh thoảng lại còn nhìn ra phía ngoài cửa, không khỏi nói với Khuynh Tường: “Đem người mang lại đây, để cho Vương phi của ta giáo huấn hắn cho thật tốt.” Khuynh Tường ứng lời liền lui xuống.

Lục Tiểu Thanh lại quýnh lên xua tay nói: “Không cần, không cần, để mình ta đi giáo huấn là được rồi, người vẫn là cứ nghỉ ngơi trước đi, hôm nay người cũng khá mệt mỏi rồi.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Sao, không muốn ta gặp mặt Kinh Quận Vương này sao?”

Lục Tiểu Thanh lập tức kinh ngạc nhìn Xuất Trần nói: “Người sao lại đoán ra là hần?”

Xuất Trần cười nói: “Vương phi của ta cũng không phải là người có bụng dạ hẹp hòi, chuyện nhỏ như vậy mà cũng điều động binh lực bắt người mang trở về phủ, hơn nữa cảm xúc lại còn kích động như vậy, ta nghĩ phần lớn chính là người mà người vẫn hy vọng đến, người nói có phải hay không? Vương phi của ta.”

Lục Tiểu Thanh nâng tay sờ sờ mặt nói: “Ta biểu hiện rõ ràng như vậy sao?”

Xuất Trần cười nói: “Không rõ ràng, mà vô cùng bình tĩnh, trừ bỏ ta ra không có kẻ nào có thể nhìn ra được, bất quá người lại không lừa được ta.”

Lục Tiểu Thanh nhìn Xuất Trần cười tủm tỉm nói: “Đúng vậy, bất quá người cũng đoán sai rồi, người đến cũng không phải là Vô Diễm.” Xuất Trần lập tức nhướng mi nói: “Xem ra ta cũng đã trông nhầm, loại quý khí trên người hần cho dù hần có che giấu như thế nào đi chăng nữa, cũng không che giấu được, không phải Kinh Quận Vương, xem ra hần là bằng hữu khác của người, ta rất tò mò rốt cuộc lại là một người như thế nào đây?”

Hai người đang nói mấy câu, chỉ thấy người che thấp nón kia theo Khuynh Tường tiến vào, Xuất Trần cũng không nói gì, ra hiệu cho Khuynh Tường đóng cửa lại, trong phòng liền chỉ có bốn người, còn có thêm một khách nhân không rõ lai lịch này nữa.

87. Chương 117

Chương 117: Huynh đã đến rồi

Trong phòng một mảnh yên lặng, Lục Tiểu Thanh chậm rãi đi lên phía trước, vươn tay ra khẽ nhắc chiếc nón rộng vành kia lên, dưới chiếc nón rộng vành một khuôn mặt từ từ ngẩng lên, nhìn gương mặt mang theo nụ cười quen thuộc đó, Lục Tiểu Thanh không khỏi cũng cười, một tay đập lên trên bả vai người nọ, nói “Quân Hiên, huynh đã đến rồi.”

Người này đúng là Lý Quân Hiên, Lý Quân Hiên ngẩng đầu nhìn Tiểu Thanh, vươn hai tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cắn răng nói: “Tiểu Thanh, thật xin lỗi, đã để cho nàng phải chịu khổ rồi, thật xin lỗi.” Lục Tiểu Thanh cũng không đẩy Lý Quân Hiên ra, vỗ vỗ lưng Lý Quân Hiên: “Không có việc gì, không có việc gì, huynh nhìn xem không phải là ta vẫn tốt hay sao? Ta là mệnh con gián vạn năm, đánh mãi không chết, huynh xem ta hiện tại không phải là quay rất vui vẻ hay sao, không chịu khổ, không chịu khổ.”

Khuynh Tường đứng ở bên cạnh Xuất Trần thấy Lý Quân Hiên ôm Lục Tiểu Thanh, không khỏi kinh ngạc nhìn vài lần, quay đầu thấy Xuất Trần vẫn vẻ mặt ý cười ngồi ở bên giường như trước, lập tức đem lời răn dạy nuốt trở lại trong bụng, Vương cũng không có lên tiếng, nơi này đương nhiên cũng chưa đến lượt hần can thiệp vào, trái lại Lục Tiểu Thanh đứng ở bên cạnh sắc mặt bất động, đứng thẳng người, giống như không có nhìn thấy một màn này vậy.

Nửa ngày Lục Tiểu Thanh mới nhẹ nhàng đẩy Lý Quân Hiên ra, thấy mắt Lý Quân Hiên hơi hơi đỏ, không khỏi cười nói: “Không có việc gì, không có việc gì, ta thật sự không có việc gì mà, nào để ta nhìn xem, huynh sao lại gầy như thế này?” Lui ra phía sau vài bước, Lục Tiểu Thanh từ trên xuống dưới đánh giá Lý Quân Hiên một lượt, liền trực tiếp hỏi trúng mục tiêu.

Lý Quân Hiên lấy lại bình tĩnh mỉm cười nói: “Do bận quá, không còn được nhàn như trước kia, cho nên tự nhiên sẽ phải gầy đi một chút, bất quá rất khỏe mạnh.” Sau khi lấy lại tinh thần, Lý Quân Hiên lập tức khôi phục lại diện mạo như ngày xưa, vô cùng tao nhã, cảm xúc cũng không còn kích động nữa.

Lục Tiểu Thanh đứng ở tại chỗ nhìn Lý Quân Hiên nửa ngày, đang lúc mọi người nghĩ rằng nàng sẽ nói lời cảm khái gì đó để biểu lộ nỗi lòng khi gặp lại người quen, thì lại thấy nàng đột nhiên nhảy dựng lên hô một tiếng rõ to: “A, rốt cục đã được nhìn thấy người quen, thật là vui, thật là vui, ta muốn quay về Đại Đường, ta muốn quay về Đại Đường.”

Lý Quân Hiên lập tức bật cười nói: “Còn tưởng rằng nàng sẽ có hành động khác chứ, kết quả vẫn là bộ dáng này, xem ra thật sự đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Huynh có biết rằng ta sắp buồn đến chết rồi hay không, nơi này đều bị ta đùa giỡn khắp rồi, hơn nữa mọi người nơi này đều biết ta, vừa ra khỏi cửa là sẽ gặp phải một đám người cung kính hành lễ, cực kỳ không có ý nghĩa, vẫn là trở về thì hơn, ở đó có rất nhiều người cùng ta nói chuyện, cùng ta đấu võ mồm, còn công việc làm ăn kiếm ra bạc nữa chứ, chẹp, đó mới là cuộc sống của thần tiên.”

Lý Quân Hiên cười ha ha nói: “Nói nhiều như vậy làm cái gì, không phải là chỉ nhớ thương bạc của nàng thôi sao, yên tâm, buồn bán vẫn thuận lợi, phú quý chảy vào như nước.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cầm lấy tay Lý Quân Hiên hỏi: “Thật sao? Thật tốt quá, ta biết là bọn Hồng Ngọc đều là những người giỏi giang mà, ha ha, bất quá ta cũng không tồi, ta toàn làm ăn buôn bán lớn như thế, có thể kiếm rất nhiều tiền, khẳng định lời mọi người thu được cho ta không thể ít được.”

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh hưng phấn vung tay múa chân với mình, không khỏi cười nói: “Tiểu Thanh, chờ lát nữa hãy nói đến chuyện này, nàng vẫn còn chưa giới thiệu ta với chủ nhân của nơi này.” Vừa mới bước vào cửa Lý Quân Hiên đã nhìn thấy Xuất Trần ngồi ở đầu giường, bất quá đối mặt hai người, đương nhiên Lục Tiểu Thanh vẫn là quan trọng hơn một chút.

Lục Tiểu Thanh lập tức vỗ bốp trán một cái: “Ai da, cao hứng quá đã quên mất tiêu chuyện này.” Vừa nói vừa cầm lấy tay Lý Quân Hiên kéo tiến lên, chỉ vào Xuất Trần nói: “Người xinh đẹp không gì sánh bằng này chính là Dật Bắc Vương của Mạt Hạt, tên gọi là Gia Luật Xuất Trần, hiện tại là tướng công trên danh nghĩa của ta” Sau đó cũng không chờ hai người chào hỏi qua, trực tiếp chỉ vào Lý Quân Hiên nói: “Bằng hữu tốt của ta, Lý Quân Hiên.”

Xuất Trần cùng Lý Quân Hiên đồng thời nở nụ cười, Lý Quân Hiên nói với Xuất Trần “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, Dật Bắc Vương của Mạt Hạt văn thao vũ lược, chính là thiên tài của Mạt Hạt”

Xuất Trần thấy Lý Quân Hiên mỉm cười nhìn hắn, trong mắt không có kinh diễm cũng không có cảm xúc khác, trái ngược hẳn với lúc nhìn Lục Tiểu Thanh, trong mắt lộ ra hàm ý sâu xa, tự mình cũng hiểu rõ, lập tức cười nói: “Lý Quân Hiên, nếu ta nhớ không lầm, Tề Quận Vương con của Hà Gian vương cũng tên là Lý Quân Hiên.”

Thấy Lý Quân Hiên mỉm cười, vừa không phản đối cũng không đồng ý, không khỏi cười nói: “Mời ngồi, không cần khách khí, bằng hữu của Tiểu Thanh chính là bằng hữu của ta.”

Lý Quân Hiên nhìn thoáng qua Xuất Trần, cười cảm ơn rồi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Lý Quân Hiên, lại nhìn thoáng qua Xuất Trần, không khỏi cười nói với Lý Quân Hiên: “Ta vốn nghĩ đến nam nhân trưởng thành có bộ dáng giống như huynh đã là cực phẩm rồi, lại không nghĩ rằng còn có thể có bộ dạng giống Xuất Trần đây.”

Lý Quân Hiên gật đầu nói: “Nam nhân đương nhiên không phải dựa vào vẻ ngoài mà phán đoán, ở Đại Đường cũng vô cùng tôn sùng thanh danh cùng năng lực của Dật Bắc Vương, những thứ này không phải là vẻ ngoài lớn lên dễ nhìn là có được đâu.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cười nói với Xuất Trần: “Ta đã nói mà, bằng hữu của ta cũng sẽ không trông mặt mà bắt hình dong đâu.”

Xuất Trần tựa vào trên mép giường cười nói: “Bằng hữu của ngươi đều là rồng trong biển người, ta hiện tại biết hai người, có chút tò mò về người còn lại sẽ lại là ai nữa đây?”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Xuất Trần, ngươi đừng thổi phồng Quân Hiên, ngươi mới gặp Quân Hiên lần đầu, mà trước kia Quân Hiên lại là thương nhân, khẳng định không có danh khí gì, ngươi cũng không nên khách khí quá như vậy, nghe thật là đối trá.”

Xuất Trần lập tức cười ra tiếng: “Bằng hữu của ngươi đến đây, ngươi còn bảo trì không sợ hãi, vẫn còn thích quậy, có phải là nhân tài hay không đôi khi chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, từ lúc Quân Hiên huynh bước vào cửa cùng ngươi nói chuyện, là có thể nhìn ra Quân Hiên huynh chính là người giấu tài, chính là do ngươi vui quá mà không nhìn thấy đấy thôi.”

Lý Quân Hiên ngồi bên cạnh cười cười nhìn Lục Tiểu Thanh đang dùng vẻ mặt hồ nghi nhìn mình, nói: “Khả năng cho dù thấy, cũng nhất định nghĩ không ra được cái gì.”

Xuất Trần lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta đã quên mất người này rất mơ hồ.” Dứt lời hai người đồng thời cùng cười to.

Lục Tiểu Thanh vẻ mặt mơ hồ nhìn thoáng qua Lý Quân Hiên, lại nhìn thoáng qua Xuất Trần, thấy hai người giống như đều có vẻ sung sướng, trong lời nói có bí hiểm mà mình không hiểu, không khỏi nhìn Lục Tiểu Lam ở phía trước nói: “Tiểu Lam, người nói thử cho ta xem hai người này có ý gì vậy?”

Lục Tiểu Lam nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, mặt không chút biểu tình nói: “Vị Quận vương này sau khi bước vào cửa, thấy người không chút do dự liền vạch trần thân phận của hắn, hơn nữa biểu hiện hoàn toàn không giống với bộ dáng mà một Vương phi nên có, tự nhiên có thể đoán được quan hệ giữa người cùng Dật Bắc Vương có vấn đề, tuy rằng người là một người không có đầu óc, nhưng là chỗ nào cần phải hiểu thì tự nhiên cũng hiểu được, thí dụ như là nói mang theo một người từ trên đường trở về, người nếu làm như vậy, thì khẳng định Dật Bắc Vương chính là đã biết được vài thứ, cho nên vị Quận vương này cũng biểu hiện tương đối khéo léo.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe Lục Tiểu Lam tổng kết ngắn gọn như vậy, lập tức đã hiểu ra, là nói Lý Quân Hiên tuyệt không nghi ngờ Xuất Trần, giống như hiện tại không phải là Vương phi của hắn đang ôn chuyện với người khác, mà là bằng hữu trong nhà cùng bạn tốt ôn chuyện, aiz, mình vừa rồi lại còn cảm thấy buồn bực chứ, không nghĩ tới Lý Quân Hiên này mới bước vào cửa chỉ cần nhìn biểu tình của mình mà đã đoán đúng đến tám chín phần mười, lợi hại, Lý Quân Hiên này mấy ngày không gặp sao lại biến thành lợi hại như thế này chứ.

Lý Quân Hiên nghe Lục Tiểu Lam nói xong, không khỏi mỉm cười nói: “Tiểu Thanh không phải người ngốc, nàng biết nên làm như thế nào là có chừng mực, nàng nếu không tránh né, vậy thì đương nhiên đã nói rõ là do nàng cảm kích Dật Bắc Vương, còn tươi cười khi gặp mặt Dật Bắc Vương, điểm này cũng không khó đoán cho lắm.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi nhún mày nói: “Quân Hiên, huynh biến thành thông minh như thế từ khi nào vậy, ta trước kia sao lại không biết nhỉ? Ta lúc đầu còn nghĩ sẽ phải giải thích cho huynh một chút, không nghĩ tới rằng huynh đã đoán ra, thật là.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Đại Đường rất nhiều nhân tài, hôm nay vừa thấy quả nhiên là thật, xem ra Tề quận vương ở tại Triều Đường không có danh, có lẽ là do huynh giấu tài.”

Lý Quân Hiên ha ha cười nói: “Dật Bắc Vương quá khen rồi, thanh danh Dật Bắc Vương của Mạt Hạt, từ lúc ta vào Mạt Hạt tới giờ nhưng là thanh danh chấn động, ngay cả một thị vệ trong phủ cũng tài năng như vậy, thật sự làm cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa.” Hai người tuy rằng đều là miệng nói không ngớt lời hay, bất quá trong đó lại có cảm giác như đang châm chọc nhau vậy, trừ bỏ Lục Tiểu Thanh ra, những người khác đều có thể cảm giác được, bất quá không ai nói ra miệng.

Lục Tiểu Thanh lập tức xen mồm vào nói: “Tiểu Lam không phải là thị vệ của Xuất Trần, hắn là người của ta.”

Lý Quân Hiên kinh ngạc hỏi: “Người của nàng?”

Lục Tiểu Thanh liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy, hắn gọi là Lục Tiểu Lam, là người hầu của ta.”

Lý Quân Hiên không khỏi liếc mắt một cái đánh giá Lục Tiểu Lam, đứng dậy đi đến bên cạnh Lục Tiểu Lam, nói: “Lục Tiểu Lam, rất vui khi được biết người.”

Lục Tiểu Lam không nghĩ tới Lý Quân Hiên sẽ đi qua chào hỏi hắn, không khỏi nhìn Lý Quân Hiên liếc mắt một cái, thấy trong mắt Lý Quân Hiên mang theo ý cười, sắc mặt cũng rất đứng đắn, với thân phận là Quận Vương của hắn, tự mình lại đây chào hỏi, cũng đủ chứng minh rằng hắn không xem mình là người thường, mà Lục Tiểu Thanh giới thiệu rất tốt, người hầu không phải là tiểu đệ, vẫn còn là một thị vệ, hắn lại căn bản làm như huynh đệ thăm hỏi nhau vậy, đương nhiên cũng không biết rốt cuộc là ai lớn hơn ai, không khỏi gật gật đầu nói: “Rất vui khi được biết người.” Nói xong cũng không nói thêm gì nữa.

Lục Tiểu Thanh cười hớ hớ nói: “Lý Quân Hiên, người hầu của ta rất có kiến thức, rất có tính cách đầy chữ, hẳn cần bản chẳng giống người hầu của ta, ngược lại ta giống như người hầu của hẳn vậy, không biết người trên kẻ dưới, bất quá người hầu của ta đương nhiên là phải đặc biệt rồi, nhìn thử mà xem, lớn lên tính cách rất tốt, có cá tính, rất thú vị.” Vừa nói vừa thổi phồng người của mình.

Lý Quân Hiên vừa cười vừa nói: “Đúng vậy, người của nàng không giống nàng thì giống ai?”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười to nói: “Nói đúng, người của ta thì phải giống ta, nếu theo ta mà không giống ta, ta còn khinh thường ý chứ.”

Xuất Trần thấy hai người nói chuyện cao hứng, không khỏi cười nói: “Tiểu Thanh, khó có được bằng hữu của người đã đến đây, người không mang bằng hữu của mình đi dạo một vòng hay sao?”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần chủ động dành cho hai người một khoảng không gian riêng, không khỏi cười nói: “Vương phủ này có chỗ nào đẹp để mà đi dạo chứ, bất quá ta thật sự có rất nhiều chuyện muốn nói với Quân Hiên, ta đây không bởi người nữa, chính người tự mình đi dạo đi nha.”

Xuất Trần lập tức cười nói: “Ta cũng không phải là một đứa trẻ.”

Lục Tiểu Thanh cười tủm tỉm cũng không để ý đến Xuất Trần nữa, túm lấy tay áo của Lý Quân Hiên liền nhanh chóng chuẩn bị, Lý Quân Hiên mỉm cười gật đầu với Xuất Trần, liền đi theo Lục Tiểu Thanh kéo đi ra bên ngoài, phía sau Lục Tiểu Thanh đương nhiên cũng đi theo, để lại hai người Xuất Trần cùng Khuynh Tường.

Khuynh Tường thấy ba người đã đi xa, không khỏi nhìn Xuất Trần nói: “Vương, Lý Quân Hiên này.....”

Còn chưa nói xong, đã bị Xuất Trần ngắt lời: “Nếu là bằng hữu của Tiểu Thanh vậy coi như cũng là bằng hữu của ta, vừa rồi ngầm giao chiến, người này cũng được coi như là một đối thủ ngang tài ngang sức.”

Khuynh Tường trầm mặc một lát, sau nói: “Vương, ý tứ của người này là nhắm vào Vương phi, mọi người đều nhìn ra được điều này.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Người là muốn nhắc nhở ta cái gì sao? Khuynh Tường, không cần, cơ thể của ta người cũng không phải không biết, về phần Lý Quân Hiên này ở cùng một chỗ với Tiểu Thanh cho ta có một cảm giác, Tiểu Thanh có chút thích hẳn, nhưng là không thương hẳn, dựa theo tính tình của Tiểu Thanh, Lý Quân Hiên này còn bị giày vò dài dài đây.”

Khuynh Tường nhìn thoáng qua Xuất Trần, cắn chặt răng nhưng cũng không nói gì nữa.

Lý Quân Hiên đi theo Lục Tiểu Thanh đi vào trong phòng của nàng, phía sau Lục Tiểu Thanh cũng không có ngại mà theo vào, Lý Quân Hiên lồi kéo Lục Tiểu Thanh nhìn vài lần, hít sâu một hơi nói: “Tiểu Thanh, được thấy nàng thật tốt, thật tốt, ta cứ cho rằng sẽ không được gặp lại nàng nữa.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi làm bộ nhú mày nói: “Huynh có ý gì? Huynh rửa ta chết có phải không?”

Lý Quân Hiên vội lắc đầu nói: “Không phải, nàng biết là ta không có ý đó mà, nàng không biết khi ta biết được tin tức nàng đang ở Mật Hạt, ta hưng phấn vui mừng như điên đến thế nào đâu, ta rất sợ nàng sẽ xảy ra chuyện gì, vậy thì cả đời này ta không thể tha thứ được cho bản thân.”

Lục Tiểu Thanh ngạc nhiên nói: “Lời này là sao?”

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh hỏi, lập tức kể hết mọi chuyện cho Lục Tiểu Thanh nghe, không sót một chi tiết nào, không giấu diếm một chút nào, đợi Lý Quân Hiên nói xong, Lục Tiểu Thanh nửa ngày không nói gì, Lý Quân Hiên không khỏi cảm thấy bất an, hít sâu một hơi nói: “Tiểu Thanh, ta biết là do ta sai nên mới để cho nàng phải chịu khổ, ta cũng không có gì để tự bào chữa ỉn, ta chỉ cần nàng vui vẻ là được.”

Lục Tiểu Thanh mặt không chút thay đổi nhìn Lý Quân Hiên, thấy Lý Quân Hiên hai má gầy gò, khí chất từ trên người tỏa ra không giống với loại khí chất vừa rồi khi gặp Xuất Trần, vừa rồi hẳn vẫn là một người tao nhã như trước, trong lúc nói chuyện làm cho đối thủ phải cúi đầu xưng thần, mà hẳn hiện tại mặc dù vẫn đang che giấu rất tốt, nhưng là phần cứng rắn cùng không cam lòng kia lại loáng thoáng phát tán ra bên ngoài, trong đó còn kèm theo một phần tiêu điều.

Lục Tiểu Thanh kéo Lý Quân Hiên ngồi xuống, hung tợn trừng mắt nhìn hấn nửa ngày, làm cho người luôn trầm ổn như Lý Quân Hiên cũng không biết nên nói sao cho phải. Lục Tiểu Thanh đột nhiên nói: “Chờ ta trở về, ta nhất định phải đánh cho cha huynh một trận mới được, quả là quá đáng, cứ nhiên dám lưu đầy ta, hừ, Lục Tiểu Thanh ta dễ bắt nạt như thế sao, bắt quá ta giống như thật sự rất dễ bị bắt nạt, cứ như vậy để cho người khác ném ta đến nơi này, trời ạ, người thật không công bằng mà.”

Lý Quân Hiên nhất thời ngạc nhiên, nửa ngày mới có phản ứng, cầm lấy tay Lục Tiểu Thanh vui vẻ nói: “Nàng không giận ta sao?”

Lục Tiểu Thanh trừng mắt nhìn Lý Quân Hiên liếc mắt một cái, sau vỗ vỗ tay Lý Quân Hiên nói: “Ta vì sao phải giận huynh, cũng không phải là huynh lưu đầy ta, oan có đầu nợ có chủ, nên tìm ai thì tự khắc sẽ tìm người đó, con người của ta bình thường không phải là người giận chó đánh mèo, đương nhiên không thể nói lời khẳng định, vạn nhất có một ngày vì tư lợi mà bội ước, như thế thì không ổn cho lắm.”

Nhìn Lý Quân Hiên nét mặt biểu lộ tươi cười, Lục Tiểu Thanh mạnh gật đầu một cái nói “Đây mới đúng chứ, nụ cười vừa rồi rất khó nhìn, ta vẫn thích huynh tươi cười như trước kia, nhìn rất mê người, nụ cười bình tĩnh tự giễu vừa rồi, thật sự không thích hợp với huynh.”

Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Phải không?”

“Đương nhiên, huynh cũng không nhìn xem ta là ai sao, lời của ta đã khi nào sai chưa? Phải biết rằng tin ta sẽ được bắt tử.”

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh nói đứng đắn, không khỏi gất gao nắm chặt lấy tay nàng nói: “Ta biết, ta vẫn luôn cho rằng lời của Tiểu Thanh luôn luôn đúng.”

Lục Tiểu Thanh lập tức héch mũi lên: “Biết là tốt rồi, lời của ta chính là vàng ngọc, cho nên phải trả tiền.”

Lý Quân Hiên cười phì một tiếng: “Có làm hay không, Tiểu Thanh, nàng thật biết phá hỏng không khí, ta hiện tại nếu có tiền thì đã đưa hết cho nàng rồi”

Lục Tiểu Thanh lập tức không bằng lòng nói: “Huynh không có tiền, huynh gạt ta thì có, dám ở trước mặt ta khóc than, xem ra ta không đánh chết huynh là không được mà, mới có mấy tháng không thấy, liền biến thành quỷ keo kiệt như thế này đây.”

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh cong cong cái miệng, bật cười nói: “Được, được, được, cho, đừng mất hứng, vất vả lắm mới tìm được nàng, đừng mất hứng.”

Lục Tiểu Thanh lập tức mặt giãn ra, cười hớ hớ nói: “Vẫn là Quân Hiên tốt nhất, ta biết ngay chiêu này có tác dụng nhất với huynh mà.”

Lý Quân Hiên khẽ lắc đầu cười nói: “Tiểu Thanh, không nghĩ tới đã lâu như vậy không gặp nàng, cứ nhiên lại là nàng tới an ủi ta, Tiểu Thanh, ta biết nàng trêu đùa để cho ta vui vẻ, nhưng là Tiểu Thanh, nàng không cần phải làm thế, ta đã nghĩ thông suốt rồi, ta chính mình lựa chọn đương nhiên là có đạo lý của mình, chỉ cần hiện tại thấy nàng hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở trước mặt ta, vẫn cổ quái tình ranh như ngày xưa, ta cũng đã rất cao hứng rồi.”

Lục Tiểu Thanh thấy trong giọng nói của Lý Quân Hiên đã sớm lấy lại sự bình tĩnh, lập tức cười hớ hớ nói: “Như vậy cũng tốt, Quân Hiên, huynh nói cho ta biết một chút, làm thế nào mà huynh tìm được ta?”

Lý Quân Hiên khẽ cười nói: “Ta từ chỗ phụ vương biết nàng bị lưu đầy đến vùng sát biên giới Mạt Hạt, cho nên gạt phụ vương, trước tiên liền mang theo người đến đây.”

Thấy Lục Tiểu Thanh mắt ngọc nhìn mình không chớp, lập tức duỗi tay ra gõ nhẹ lên trán nàng một cái: “Người ta mang theo đương nhiên là không thể toàn bộ theo ta vào phủ Dật Bắc Vương này được, lúc ấy cũng không biết Dật Bắc Vương sẽ có thái độ gì, cho nên làm sao có thể mạo hiểm được, chính là không nghĩ tới bản lĩnh của nàng thật lớn, cứ nhiên có thể cùng Gia Luật Xuất Trần thông đồng, ta không biết nàng ở đâu ra mà lắm vận khí tốt đến thế?”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Huynh chẳng lẽ không biết ta lúc nào cũng gặp được vận khí tốt hay sao, bị lưu đầy cũng có thể lưu đầy vô cùng vui vẻ, huynh cũng không biết đâu, ta ở Mạt hạt cứ phải gọi là như cá gặp nước, ta nói cho huynh.....”

Lý Quân Hiên mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh nghe Lục Tiểu Thanh ba hoa chích choè, thấy bộ dáng Lục Tiểu Thanh hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, ý cười bên khóe miệng không khỏi càng đậm, chỉ nguyện cứ như vậy nhìn nàng cả đời thì thật là tốt biết bao.

Nói hơn nửa ngày, Lục Tiểu Thanh mới kể xong công lao vĩ đại của mình ở Mạt Hạt, có thật nhiều chuyện Lý Quân Hiên dọc đường đi cũng đã nghe nói qua, bất quá từ miệng Lục Tiểu Thanh nói ra, tất nhiên là có một hương vị khác rồi, thấy Lục Tiểu Thanh khó khăn lắm mới kể xong, không khỏi cười đưa qua một chén trà cho nàng.

Lục Tiểu Thanh sau khi uống một ngụm, liền thở phào nhẹ nhõm, Lý Quân Hiên thấy vậy nhẹ giọng nói: “Tiểu Thanh, Mạt Hạt tốt như vậy, nàng còn..... Phải trở về thật sao?”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc Lý Quân Hiên một cái, nói: “Vì sao không quay về? Mạt Hạt trừ bỏ Xuất Trần rất tốt với ta ra, vốn không có người nào đối tốt với ta cả, đặc biệt là cái tên Gia Luật Cuồng Sở vô cùng đáng ghét kia, tôn chỉ của Lục Tiểu Thanh ta chính là quây khắp Đại Đường, đương nhiên nếu tình huống cho phép, có thể quây đến Châu Âu, Châu Mỹ thì ta cũng rất là nguyện ý, cho nên, ta không nguyện ý nhất chính là bị vây ở chỗ này, mỗi ngày đều chỉ có ăn với ngủ rồi chờ chết, trở về Đại Đường ta được tự do tự tại.”

Lý Quân Hiên lập tức khóe miệng cong cong: “Ta đến chính là để đón nàng đi, chỉ cần nàng nguyện ý, ngày mai chúng ta có thể rời đi.”

Lục Tiểu Thanh nghe vậy nói: “Đợi chút, ta còn có việc chưa làm xong.”

Lý Quân Hiên nói: “Chuyện gì? Có muốn ta hỗ trợ hay không?”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu lại gật đầu, nửa ngày mới nói: “Ta đáp ứng phải giúp Xuất Trần một chuyện, này.....người...này.....”

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh nói ấp a ấp úng, trầm tư một lát sau nói: “Nàng đang đợi Vô Diễm.”

Ngước mắt thấy Lục Tiểu Thanh ngần ngừ, sau trực tiếp gật đầu, Lý Quân Hiên không khỏi trong lòng cảm thấy mất mát, một lát sau vẫn là cười nói: “Ta biết ngay mà, lúc tiến vào Mạt Hạt ta có nghe thấy người ta truyền tai nhau câu chuyện nàng mặc hồng sam một mình múa trong ánh lửa, ta liền nghĩ ngay rằng nàng đang muốn truyền tin tức cho Vô Diễm, muốn cho hắn biết nàng đang ở trong này, lúc đi ta cũng đã gửi tin cho Vô Diễm rồi, nhưng là ta nghĩ hắn sẽ đến chậm hơn so với ta một chút, chẳng lẽ cứ phải đợi hắn đến mới đi sao? Phải biết rằng nàng ở Mạt Hạt rất không được an toàn, mà ta lại chuồn êm đến đây, cho nên người mang đến cũng không được nhiều cho lắm, ở lâu thêm một ngày sẽ càng nguy hiểm thêm một ngày.”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Ta biết, nhưng là chuyện ta đáp ứng với Xuất Trần, nhất định ta phải làm được, ta chờ Vô Diễm tới là muốn đáp ứng Xuất Trần chuyện thông thương giữa Mạt Hạt cùng Đại Đường, huynh lại không làm quan, đương nhiên không thể giúp được gì rồi, mà thế lực của Vô Diễm ở kinh thành, ta biết chắc huynh ấy có khả năng đáp ứng được chuyện này, cho nên huynh nói xem, ta hiện tại sao có thể đi được, hơn nữa ta muốn mang theo Xuất Trần rời đi, ta không thể để hắn ở lại Mạt Hạt được.”

Lý Quân Hiên lập tức kinh ngạc thốt lên: “Nàng muốn dẫn theo Gia Luật Xuất Trần rời đi?”

88. Chương 118

Chương 118: Đột nhiên bệnh nặng

Lục Tiểu Thanh gật đầu nói: “Đúng vậy, hắn là bằng hữu của ta, ta không thể bỏ mặc hắn ở Mạt Hạt chờ chết như thế được, ta nghĩ ở Đại Đường khả năng còn có người có thể chữa được bệnh của hắn.”

Lý Quân Hiên trầm mặc một lát, sau nói: “Tiểu Thanh, nàng có nghĩ tới không, Gia Luật Xuất Trần là Dật Bắc Vương của nơi này, hắn không phải là người có thể tùy tiện mang đi, hơn nữa không phải mới vừa

rồi nàng nói là phải giúp Mạt Hạt cùng Đại Đường thông thương hay sao, Gia Luật Xuất Trần rời đi, thì còn thông thương gì nữa?”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người, sau ngậy ngốc nói: “Việc này ta dường như chưa có nghĩ qua, bất quá ta nhất định phải dẫn hắn đi, đến lúc đó sử dụng một chút thủ đoạn là được, về phần thông thương có thể làm thì sẽ làm, nếu thật sự không có cách nào thì trước hết cứ để sang một bên, về sau tìm cơ hội lại đến bàn bạc là được.”

Lý Quân Hiên đứng lên, yên lặng không nói gì, tiêu sái bước vài vòng, nửa ngày dừng lại nói: “Muốn dẫn theo Xuất Trần đi, ta xem chỉ còn có một biện pháp, chính là hắn phải chết.”

Lục Tiểu Thanh nghe Lý Quân Hiên nói như vậy, đầu tiên là cả kinh sau đó gật gật đầu nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, hắn không chết thì không thể rời đi được, cho dù đi rồi về sau phiền toái cũng sẽ rất nhiều, bất quá nghĩ cũng chỉ là nghĩ, thật đúng là rất khó làm.”

Lý Quân Hiên nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh nói: “Vấn đề này ta sẽ giúp nàng xử lý, chỉ cần nàng muốn mang hắn đi, ta sẽ liền dẫn theo hắn đi.”

Lục Tiểu Thanh mừng rỡ tiến lên vỗ vỗ bả vai Lý Quân Hiên: “Ha ha, cũng chỉ có huynh là có biện pháp, ta đây sẽ chờ nhìn xem huynh biểu diễn.”

Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh cười tủm tỉm nhìn mình, không khỏi mỉm cười nói: “Nàng yên tâm, sẽ không để lộ ra bất cứ sơ hở nào, bất quá nàng cũng đừng phá hỏng sân khấu của ta là được.”

Lục Tiểu Thanh lập tức trắng mắt liếc Lý Quân Hiên một cái: “Ta phối hợp với huynh có kém như vậy sao?” Lý Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh chống nạnh trừng mình, không khỏi cười khê, Lục Tiểu Thanh vẫn đứng ở phía sau hai người, mặt không chút thay đổi nhìn hai người, lúc ấy trong đôi mắt kia lộ ra vẻ khiếp sợ, cũng đủ để chứng minh trong lòng hắn lúc đó chấn động như thế nào, thương lượng một bí mật như vậy, hoàn toàn không tránh né, kiêng dè gì hắn, hai người này rốt cuộc đem mình làm người nào đây?

Cùng Lý Quân Hiên nói chuyện thâu đêm, sáng sớm ngày hôm sau Lục Tiểu Thanh mang theo đôi mắt gấu mèo đến tìm Xuất Trần, Xuất Trần vừa thấy Lục Tiểu Thanh liền cười nói: “Sao lại thành ra cái dạng này vậy? Bất quá ta cảm thấy bộ dạng này rất xứng với người, có khí chất rất khác biệt.”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc Xuất Trần một cái: “Ta lười tranh luận cùng với người, đúng rồi, Quân Hiên có thể đại diện cho Đại Đường đến cùng người bàn chuyện thông thương, người cảm thấy thế nào?”

Xuất Trần ồ lên một tiếng, nói: “Ta nghe nói Tề quận vương này không quan tâm đến triều chính, hắn sao có thể bàn bạc chuyện thông thương với ta được? Ý của người không phải là dựa vào thế lực ở phía sau hắn đấy chứ?”

Lục Tiểu Thanh cũng không nhiều lời giải thích với Xuất Trần trong đó đã phát sinh ra những chuyện gì, chỉ cười tủm tỉm nói: “Người đừng quên phía sau Quân Hiên chính là Hà Gian vương, hơn nữa hiện tại Quân Hiên cũng đã gia nhập vào triều đình, nhậm chức ở hộ bộ, ta nghĩ với vị trí này mà đến bàn bạc mấy chuyện này hắn là có vẻ thích hợp.”

Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh, trầm mặc một lát mới nói: “Một khi đã như vậy, thân phận này cũng rất thích hợp, bất quá Tiểu Thanh, người vì sao không đợi Vô Diễm kia đến đây?”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần mỉm cười nhìn mình, ánh mắt tìm tòi, không khỏi cười nói: “Hai người bọn họ đã thương lượng với nhau, Quân Hiên tới đón ta, Vô Diễm có việc không tới được.” Lời này cũng chính là lừa Xuất Trần, nếu Xuất Trần biết Vô Diễm cũng chưa có thương lượng gì với Quân Hiên cả, như vậy trong đó nhất định là có vấn đề.

Lục Tiểu Thanh nghĩ bằng với trí thông minh của Xuất Trần tất nhiên sẽ có chút hoài nghi, không ngờ thấy Xuất Trần gật gật đầu nói: “Nghĩ cũng đúng, nghe nói có người đang rục rịch ở vùng biên giới Đại Đường, xem ra người lần này phải xuất chinh chính là Vô Diễm rồi.”

Lục Tiểu Thanh lập tức ngẩn người, nơi đó chẳng lẽ là muốn đánh trận hay sao, mình như thế nào lại không biết? Quên đi, dù sao nhiệm vụ chủ yếu hiện tại chính là đối phó với Xuất Trần, muốn cho hắn cam tâm

tình nguyện buông Mạt Hạt, buông tất cả những thứ quanh hẩn, thời gian không còn nhiều, phải nhanh giải quyết.

Xuất Trần đáp ứng cùng Lý Quân Hiên trao đổi, hai người ở trong phòng cũng không biết là đang nói cái gì, Lục Tiểu Thanh ở gian bên ngoài cùng Khuynh Tường và Lục Tiểu Lam nói chuyện phiếm nửa ngày, hai người ở bên trong vẫn còn chưa nói xong, ban đầu mình cũng muốn yên lặng tham dự hội nghị, bất quá thật sự là nghe không vào mấy quy ước, thỏa thuận ngầm gì đó, dù sao trở về việc làm ăn này cũng do mình tiếp quản, sớm muộn gì cũng đều sẽ biết, liền lười để ý.

Lắc lư thong thả cùng Lục Tiểu Lam đi đến hậu viện, thấy hoa đào đã đâm trời nảy lộc, Lục Tiểu Thanh không khỏi bùi ngùi: “Thời gian trôi qua thật nhanh, cứ nhiên chỉ còn kém mấy tháng nữa là ta đã ở Mạt Hạt được nửa năm, thật là rất nhớ Đại Đường, dù sao ta quen thuộc nơi đó hơn chỗ này.”

Lục Tiểu Lam đi theo phía sau, trầm mặc nửa ngày đột nhiên lên tiếng: “Sao lại muốn cho ta biết chuyện bí mật như vậy? Người tin tưởng ta như vậy sao?”

Lục Tiểu Thanh không khỏi xoay người lại nhìn Lục Tiểu Lam, khuôn mặt tươi cười như hoa, nói: “Đương nhiên, người nếu đã là người của ta, ta tất nhiên liền tin tưởng người.”

Lục Tiểu Lam nghiêm mặt nói: “Người không biết rõ lai lịch của ta, người dựa vào cái gì mà tin tưởng ta sẽ không bán đứng người? Người chớ quên chuyện các người thương lượng, có thể làm cho nơi này long trời lở đất.”

Lục Tiểu Thanh lập tức trắng mắt liếc Lục Tiểu Lam một cái: “Người bớt nói ta là phản động đi, ta cũng không có muốn đẩy, đưa ai lên thống trị cả, cũng không phải là ý tưởng tạo phản kia, người đừng có ăn nói lung tung, về phần dựa vào cái gì mà tin tưởng người, tất nhiên phải có lý do mới tin tưởng người rồi.”

Lục Tiểu Lam biến sắc, gắt gao nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh vẫn như núi Thái Sơn đối diện với Lục Tiểu Lam, nửa ngày Lục Tiểu Lam hiếm lắm mới cong cong khóe miệng như bây giờ, lên tiếng: “Ta nghĩ hẳn là không có lý do gì, ta muốn nghe lời nói thật, người đừng đánh trống lảng với ta.”

Lục Tiểu Thanh lập tức mặt hơi hơi hồng, nửa ngày thì thào nói: “Ta đã quên.”

Một câu ta đã quên, Lục Tiểu Lam thiếu chút nữa bạo phát, đem toàn bộ bí mật lớn nói ra không kiêng dè như vậy, không phải là không phòng bị mình, mà là căn bản đã quên mất còn có một người tồn tại, người này thần kinh có vấn đề sao?

Lục Tiểu Lam nhìn Lục Tiểu Thanh gãi gãi đầu ngượng ngùng nhìn mình, bất đắc dĩ ném cho nàng một ánh mắt đầy khinh thường: “Về sau đừng có thần kinh như vậy nữa, cũng may là người gặp phải ta, nếu đổi là người khác đem người bán, người còn cao hứng phấn chấn giúp người khác kiếm tiền ý chứ, đây là loại người nào nữa không biết?”

Thấy Lục Tiểu Thanh sắc mặt khó coi nhìn mình, Lục Tiểu Lam xua tay nói: “Quên đi, ta cũng không nói với người nữa, người nhớ kỹ thái độ của người sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của người khác.” Nói xong liền bày ra khuôn mặt không có cảm xúc gì như trước, không thêm nhắc lại nữa, bất quá trong con người lại mang theo ý cười, trong đó có thể nhìn thấy được trong lòng Lục Tiểu Lam lúc này cực kỳ vui vẻ, Lục Tiểu Thanh đã quên mất một câu, tuy rằng hẳn nói nàng là thần kinh có vấn đề, nhưng nếu nàng thật sự không xem mình là người một nhà, thì sao có thể quên một câu như vậy được? Điều này cũng chứng minh vị chủ nhân này là thật sự tin tưởng mình, cái này hữu dụng hơn nhiều so với mọi lời giải thích.

Lục Tiểu Thanh tức giận không nhẹ, bất quá cũng hiểu được ý trong lời nói của Lục Tiểu Lam, thái độ của mình sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của Quân Hiên, Quân Hiên khẳng định đã đem Lục Tiểu Lam làm người một nhà, dù sao cũng là người của mình, bằng không làm sao có thể không đề phòng một chút nào như thế, bất quá, quên đi, dù sao Tiểu Lam cũng sẽ cùng đi, biết sớm thì sẽ chuẩn bị tốt một chút, về sau phối hợp cũng sẽ tốt hơn.

Suốt ba ngày, Lý Quân Hiên cùng Xuất Trần đều đàm luận chi tiết việc thông thương, nghe trong phòng truyền ra tiếng cười to, Lục Tiểu Thanh liền biết đã đạt được hiệp nghị, không khỏi chạy vào trong phòng hỏi: “Xong việc rồi sao?”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Xong rồi, Quân Hiên huynh quả thật là quá thông thạo chuyện thương vụ, sau này có thể cùng Đại Đường thông thương, thật sự là phúc khí của Mạt Hạt.”

Lý Quân Hiên uống một ngụm trà nói: “Xuất Trần huynh cũng rất uyên bác, nếu không phải ta dùng hết kinh nghiệm bao năm lăn lộn kinh thương, thì khẳng định hôm nay sẽ không thể đàm luận thỏa đáng như vậy được.”

Lục Tiểu Thanh nghe hai người xưng hô tùy ý như vậy, ngôn ngữ cũng không còn khách khí như lần đầu tiên gặp mặt, không khỏi vui vẻ nói: “Một khi đã như vậy, hôm nay hẳn là một ngày vui mừng, nào, ta vừa vận chuẩn bị ba bát canh ngọt, trước tiên phải chúc mừng mới được.” Vừa nói vừa tự tay đưa bát canh ngọt cho Xuất Trần cùng Quân Hiên.

Xuất Trần cười nói: “Chúng ta đàm luận thỏa đáng mắc mớ gì tới người mà người cũng chạy tới vô giúp vui?”

Lục Tiểu Thanh nhướng mi nói: “Xuất Trần, chẳng lẽ người không biết, hôm nay người cùng với Quân Hiên đàm luận thỏa đáng chuyện làm ăn, ngày sau việc làm ăn này sẽ do ta phụ trách hay sao?”

Xuất Trần lắc đầu cười nói: “Người đừng mạnh miệng, người ngay cả việc làm ăn của mình cũng không rõ, sao có thể tiếp quản được chuyện làm ăn lớn như thế này được, người nhưng đừng gây thêm phiền phức cho ta.”

Lục Tiểu Thanh cũng không phản bác, trừng mắt nhìn Xuất Trần liếc mắt một cái, sau nói với Lý Quân Hiên: “Quân Hiên, huynh nói cho hắn biết đi, cứ nhiên hắn lại không tin tưởng ta.”

Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Đúng vậy, bằng với năng lực của Tiểu Thanh, hàng hóa khoản này cơ bản sẽ trải qua tay nàng, nàng có thể trực tiếp cung ứng rất nhiều hàng hóa.”

Lục Tiểu Thanh vốn cũng là chỉ nói một chút thôi, biết Lý Quân Hiên sẽ không phá vai diễn của mình, bất quá thấy Lý Quân Hiên nói khẳng định như vậy, không khỏi cũng cảm thấy hưng phấn, xem ra quân đoàn nữ tử của mình không có làm ình mất mặt, mà Xuất Trần lại thật sự có chút kinh ngạc, nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Không nghĩ tới những lời người nói ngày đó cứ nhiên đều là thật, xem ra người làm chương quỹ vô trách nhiệm rất tốt a...”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần nói mình như vậy, không ngờ lại không có tức giận, ngược lại chỉ cảm thấy cao hứng nói: “Cái này gọi là người có phúc, biết không? Được rồi, được rồi, nhanh uống canh ngọt đi, để lạnh sẽ không tốt.” Vừa nói vừa nhanh như chớp ngửa cổ uống cạn chén canh ngọt, một bên lấy ống tay áo lau lau khóe môi, một bên nhìn Xuất Trần uống xong bát canh ngọt, không khỏi cùng Lý Quân Hiên liếc mắt nhìn nhau một cái, khẽ cười.

Ngày hôm sau, sáng sớm Xuất Trần đã tìm đến Lục Tiểu Thanh: “Tiểu Thanh, chuyện thông thương này xem như có chút khả quan, ta hôm nay sẽ vào triều cùng Đại Vương hiệp thương, người liền thừa dịp lúc này cùng Quân Hiên huynh rời đi, quay về Đại Đường đi, về sau cũng nên cẩn thận, trăm ngàn lần không nên tái diễn lại chuyện như lần trước nữa, khi đó cũng không có một Xuất Trần khác đến giúp người đâu.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu thấy Xuất Trần cười vô cùng ôn nhu, trong mắt tuy toát ra vẻ không cam lòng, nhưng lại vẫn cười vô cùng nhẹ nhàng thoải mái như trước, không khỏi cười hớ hớ ngồi xuống bên cạnh Xuất Trần, nói: “Nhanh như vậy đã muốn đuổi ta đi rồi sao? Bất quá cũng đúng, lâu rồi chưa có quay trở về Đại Đường, thật sự là rất nhớ.”

Xuất Trần còn chưa lên tiếng, chỉ thấy Khuynh Tường đứng ở bên cạnh vẻ mặt tức giận chỉ vào Lục Tiểu Thanh nói: “Người.....người nói.....”

“Khuynh Tường, không được làm càn.” Xuất Trần lạnh lùng cắt ngang lời Khuynh Tường sắp sửa nói ra, nhẹ nhàng ôm lấy Lục Tiểu Thanh, mỉm cười nói: “Không có bữa tiệc nào là không tàn, sớm hay muộn gì thì cũng phải đi, Tiểu Thanh, rất vui vì đã được gặp người, thật sự là ta rất vui vì đã được gặp người.”

Lục Tiểu Thanh vuốt vuốt tóc Xuất Trần nói: “Ta cũng rất vui vì đã gặp được người, người là người thông minh nhất mà ta đã từng gặp, nhưng là Xuất Trần, nhớ rõ nếu thật sự có kiếp sau, thì đừng làm một người thông minh như vậy, người như vậy sống rất mệt mỏi, vẫn là hơi ngốc thì tốt hơn.”

Xuất Trần ngẩn người, sau gắt gao nhìn Lục Tiểu Thanh, thấy Lục Tiểu Thanh mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt thuần khiết như vậy, ôn nhu như vậy, không khỏi khẽ cười nói: “Nếu có kiếp sau, ta nguyện làm một người bình thường, một người bình thường nhất trong những người bình thường.”

Lục Tiểu Thanh vỗ vỗ bả vai Xuất Trần: “Nhớ kỹ những lời hôm nay ngươi nói đó.” Vừa nói vừa đứng dậy, quay đầu nhìn thoáng qua Xuất Trần đang mỉm cười, khẽ nở nụ cười với hắn, chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Trong phòng, Khuynh Tường vẻ mặt tức giận gắt gao nắm chặt tay thành quyền, Xuất Trần nhìn theo bóng dáng của Lục Tiểu Thanh biến mất khỏi tầm mắt, nửa ngày mới quay đầu lại nói: “Giúp ta thay quần áo, ta muốn vào triều.” Vừa dứt lời, Xuất Trần chỉ cảm thấy ngực đau nhức, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, lấy tay đè chặt ngực, đè nén không được trực tiếp hô ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ bạch y.

Không đầy một lát sau, Gia Luật Giá Huyền, Gia Luật Cuồng Sở đều vội vàng tiến đến, ngự y cũng là bước nhanh như bay chạy vọt vào, khắp nơi trong Dật Bắc Vương phủ toàn người là người, quan viên đang trên giờ thượng triều cũng cùng đi theo Gia Luật Giá Huyền chạy lại đây, một đám người đông nghìn nghịt đứng yên ở trước cửa phòng Xuất Trần, chỉ nhìn thấy bốn nha hoàn hai tay run run bưng chậu nước, trên mặt nước đều là vết máu đỏ tươi, tất cả vội vã chạy tới chạy lui.

Ngự y từ khi đi vào trong phòng cũng chưa từng thấy bước ra, so với tình cảnh lần trước còn làm cho người ta lo lắng hơn rất là nhiều, Gia Luật Giá Huyền thấy nha hoàn bưng một chậu nước hòa với máu đỏ tươi từ trong phòng bước ra, không khỏi cắn chặt khớp hàm, hai tay nắm chặt thành quyền không ngừng phát run đứng ở cửa phòng, chỉ một tiếng ho khan kịch liệt thôi cũng tác động rất lớn đến mỗi người đang đứng ở trong viện, cái loại không khí này làm cho người ta hít thở không thông, tim của mỗi người như bị treo ngược, áp lực vô hình làm cho ai nấy đều cảm thấy bị đè nén.

Lục Tiểu Thanh đứng ở phòng bên cạnh, thân mình run run tựa vào cửa, hai tròng mắt mang lệ gắt gao nhắm chặt lại, vẻ buồn bã cùng thương cảm kia lại làm cho trong lòng người ta sinh ra cảm giác thương tâm, bộ dáng thân hình đứng không vững kia, làm cho người ta thương tiếc muốn thay nàng chịu phần đau khổ này.

Tiếng ho khan kịch liệt đột nhiên ngưng bặt, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không có ho khan thì liền chứng minh đã qua được cửa ải này. Gia Luật Giá Huyền lấy lại bình tĩnh đang muốn lên tiếng, chỉ thấy cửa phòng của Xuất Trần đột nhiên mở ra, bước ra là thượng quan đứng đầu ngự y, thân mình run run, phịch một tiếng quỳ gối xuống trước mặt Gia Luật Giá Huyền, dùng đầu gối lê từng bước, lệ rơi lã chã.

“Đại vương, Dật Bắc Vương lần này..... Chống đỡ không nổi nữa.”

Gia Luật Giá Huyền chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cả người loạng choạng lùi về phía sau vài bước, Gia Luật Cuồng Sở đứng ở bên cạnh hắn vội đỡ lấy hắn, mà Lục Tiểu Thanh đang đứng tựa lưng vào cửa, vẻ mặt khiếp sợ chỉ vào ngự y nói: “Ngươi..... Ngươi nói cái gì? Ngươi..... Ngươi..... nói lại một lần nữa xem.”

Ngự y kia vẫn không ngừng dập đầu nói: “Dật bắc vương..... người không chống đỡ được nữa..... Đại vương, mau vào nhìn Dật Bắc Vương đi.....đợi lát nữa liền..... sẽ không kịp nữa.”

Gia Luật Giá Huyền giật mình một cái, không nói hai lời liền chạy vọt vào bên trong, Gia Luật Cuồng Sở vội phân phó với người bên cạnh vài câu, chuẩn bị bước theo vào trong phòng, Lục Tiểu Thanh vẫn dựa lưng vào cửa không nói một câu nào, cũng không có động tác gì, chính là ánh mắt trống rỗng ngẩng đầu nhìn trời cao, vẻ tuyệt vọng kia khiến cho người ta nhìn mà tan nát cõi lòng.

Gia Luật Cuồng Sở bước đến bên cạnh nàng, thấy Lục Tiểu Thanh giống như không có nhìn thấy hắn, vẻ bi thương trên mặt kia khiến người ta không đành lòng nhìn, không khỏi duỗi tay ra kéo Tiểu Thanh đi về phía phòng trong, vừa đi vừa nói: “Tĩnh lại đi, Xuất Trần..... Có lẽ có chuyện muốn nói với ngươi.”

Chỉ thấy Gia Luật Giá Huyền nhào vào trước giường Xuất Trần, gắt gao nắm chặt lấy tay Xuất Trần nói: “Xuất Trần, Xuất Trần, đệ sẽ không có việc gì đâu, đệ cần tĩnh lại, đệ sẽ không có việc gì đâu.”

Về mặt Xuất Trần tái nhợt đến mức quỷ dị, sắc mặt trắng bệch hơn so với mấy lần trước, thấy Xuất Trần tựa vào trên người Khuynh Tường, mà Khuynh Tường đang quỳ gối ở trên giường chống đỡ thân thể hắn,

trên mặt nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống, mà hần cố nén không phát ra âm thanh, quay đầu đi liều mạng cắn môi.

Xuất Trần giờ phút này lại rất bình tĩnh, không có sợ hãi cũng không có lưu luyến, giống như là có một chút thanh thản vì sắp được giải thoát, chỉ thấy hần nhìn Gia Luật Giá Huyền nói: “Vương huynh, hôm nay đệ vốn nghĩ sẽ vào triều, bất quá xem ra hiện tại cũng không được nữa rồi, vương huynh, đệ dự định cùng Đại Đường thông thương, có Đại Đường ủng hộ, như vậy rất nhiều địa phương của Mạt Hạt sẽ không còn nghèo khó nữa.”

Gia Luật Giá Huyền lập tức đỏ mắt nói: “Xuất Trần, đệ đừng nghĩ đến nữa, những việc này để ta lo liệu, để ta lo liệu, đệ chỉ cần tĩnh dưỡng cho thật tốt là được.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Vương huynh, huynh không cần cắt ngang lời đệ, hãy để cho đệ nói hết, đệ đã phái người đi liên hệ với hoàng thất Đại Đường rồi, bọn họ cũng có ý tứ này, kể lại chi tiết kế hoạch của đệ cho hoàng thất Đại Đường, về phần Đại Đường có chủ động liên hệ với chúng ta hay không, vương huynh, chỉ thực thi dựa theo kế hoạch mà đệ đã định ra, Mạt Hạt sẽ phồn vinh.”

Gia Luật Giá Huyền nức nở, liên tục gật đầu, đến hơi thở cuối cùng mà Xuất Trần vẫn còn vì Mạt Hạt mà suy nghĩ, Gia Luật Giá Huyền không khỏi nắm chặt lấy tay Xuất Trần, chặt đến nỗi như muốn hòa tan vào trong lòng bàn tay mình vậy.

89. Chương 119

Chương 119: Đổi trắng thay đen

Xuất Trần gật gật đầu nói tiếp: “Về các phương diện khác đệ cũng không lo lắng lắm, còn có nhị vương huynh, Mạt Hạt sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.”

Gia Luật Cuồng Sở sớm đã đứng ở phía sau Gia Luật Giá Huyền, cắn răng gật đầu nói: “Đệ yên tâm, một khi ta vẫn còn, sẽ không để cho kẻ nào xâm phạm vào biên giới Mạt Hạt.”

Xuất Trần nhìn thoáng qua Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở, khẽ cười cười nói: “Đại ca, nhị ca, chuyện về sau đành phải làm phiền hai người vậy.”

Một câu đại ca, nhị ca, Gia Luật Giá Huyền lập tức lệ rơi đầy mặt, run giọng nói: “Xuất Trần, đã lâu không có nghe thấy đệ gọi ta như vậy, mười mấy năm qua cũng chưa từng nghe thấy đệ gọi ta như thế, Xuất Trần, ca ca thật có lỗi với đệ, Xuất Trần, đệ hãy trách ca ca đi, là ca ca có lỗi với đệ, có lỗi với đệ.”

Gia Luật Cuồng Sở đứng ở phía sau hốc mắt cũng đỏ lên, vội vàng quay lưng đi, đứng yên một lát sau mới quay đầu lại nói: “Xuất Trần, là do chủ ý của nhị ca, nhị ca không muốn đệ rời khỏi Mạt Hạt, đệ là đối thủ của ta, là huynh đệ của ta, là Dật Bắc Vương của Mạt Hạt, đệ không thể rời xa nơi này được, Xuất Trần, chúng ta có lỗi với đệ.”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Cũng đều đã qua rồi, còn nói lại chuyện này làm gì, sống với thân thể như vậy không bằng chết đi có lẽ sẽ tốt hơn, đại ca không phải đã nói, bộ dạng này của Xuất Trần không giống với người phàm trần hay sao, có lẽ đệ bất quá chỉ là một người khách qua đường mà thôi, hai người không cần phải thương tâm.”

Gia Luật Giá Huyền nắm chặt tay Xuất Trần nói: “Xuất Trần, đệ đệ của ta, đệ đệ duy nhất của ta, vì sao đệ lại luôn suy nghĩ cho ta, vì sao? Vì sao? Xuất Trần, đệ làm cho ta cả đời này không được thanh thản, Xuất Trần, vì sao ngày đó trúng độc không phải là ta, Xuất Trần.”

Xuất Trần ôn nhu vươn tay sờ sờ tóc Gia Luật Giá Huyền, tựa như một ca ca đang an ủi đệ đệ vậy, cười nói: “Đệ không phải vì huynh mà suy nghĩ, đệ là vì lê dân bách tính của Mạt Hạt mà suy nghĩ, không cần tự trách, ca ca, thật sự không cần.”

Vô lực hạ tay xuống, Xuất Trần theo đầu giường nhìn lại, chỉ thấy Lục Tiểu Thanh hai mắt đong đầy nước mắt, đang ghé vào một bên nhìn mình, lập tức mỉm cười vươn tay về phía Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh vội lách qua Gia Luật Giá Huyền quỳ ngồi ở trên giường Xuất Trần.

Xuất Trần cầm lấy tay Lục Tiểu Thanh, ôn nhu lau đi nước mắt cho nàng: “Đừng khóc, khóc rất khó coi.”

Lục Tiểu Thanh gạt đầu, gắng gượng nặn ra một nụ cười: “Ta biết, ta không khóc.” Vừa nói vừa thật sự ngừng khóc, nở nụ cười nhìn Xuất Trần.

Xuất Trần gạt đầu cười nói: “Phải như vậy chứ, người có biết không, đối với ta như vậy có lẽ là một sự giải thoát.”

Lục Tiểu Thanh nhẹ nhàng quỳ gối trên giường, từ phía sau Xuất Trần ôm lấy hán, đoạt lấy vị trí của Khuynh Tường, mỉm cười nói với Xuất Trần: “Ta hiểu, sống vất vả như vậy không bằng chết là kết thúc mọi chuyện, Xuất Trần, ta hiểu được người, cho nên ta cảm thấy mừng cho người, lúc này đây người rất cực có thể buông tất cả.”

Xuất Trần tựa vào trên vai Lục Tiểu Thanh, duỗi tay ra vỗ vỗ hai má Lục Tiểu Thanh, khẽ cười nói: “Quả nhiên cũng chỉ có người là hiểu ta nhất, đời này coi như ta sống không uổng phí rồi, có thể tìm được một tri kỷ như vậy.”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Đúng vậy, tri kỷ khó cầu, có thể gặp được một người xuất chúng như người, ta đi chuyến này coi như cũng không tệ.”

Xuất Trần thấy trong mắt Lục Tiểu Thanh đều là ý cười chân thành, không khỏi nắm thật chặt cánh tay nàng đang ôm lấy mình: “Chính là đáng tiếc, vì sao ta không gặp người sớm hơn một chút, bằng không có lẽ ta sẽ sống càng vui vẻ hơn.”

Lục Tiểu Thanh lau lau dòng máu đang từ khóe miệng Xuất Trần chảy xuống, trong mắt hiện lên một tia thần sắc phức tạp, nói: “Xuất Trần, không muộn, thật sự là không muộn.”

Xuất Trần lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, có thể được gặp người chính là phúc khí của ta, Tiểu Thanh, về sau đừng có làm việc nôn nóng, phải hiểu rõ rồi hãy làm, đừng nghĩ rằng có người xử lý mọi chuyện lộn xộn cho người, là người đã đắc ý vênh vao, phải biết rằng cuối cùng sẽ xảy ra vấn đề, Tiểu Thanh, người đó, thật sự làm cho người ta lo lắng.”

Lục Tiểu Thanh mím môi, gạt gạt đầu lại không có lên tiếng, Xuất Trần nói tiếp: “Khi ta đi rồi, mọi chuyện người phải cẩn thận, biết không? Ta về sau rút cuộc không thể chiếu cố cho người được nữa.”

Lục Tiểu Thanh biết Xuất Trần đang nói về chuyện nàng rời khỏi Mật Hạt, thấy Xuất Trần còn muốn nói gì đó, không khỏi hít sâu một hơi, hốc mắt có chút hồng hồng nói: “Người yên tâm, con người của ta làm việc rất cẩn thận, người yên tâm, ta sẽ không gặp chuyện không may đâu.”

Xuất Trần gạt gạt đầu nói: “Vậy thì tốt, Tiểu Thanh, chớ quên chuyện người đã đáp ứng ta? Chớ quên.” Thanh âm chậm rãi thấp dần thấp dần.

Lục Tiểu Thanh gắt gao ôm lấy Xuất Trần nói: “Chuyện ta đã đáp ứng người, ta nhất định sẽ làm được, mặc kệ dù có khó khăn lớn như thế nào, ta cũng làm, người không cần lo lắng, tất cả đã có ta.”

Xuất Trần miễn cưỡng nở một nụ cười, quay đầu chậm rãi nhìn thoáng qua Gia Luật Giá Huyền đang khóc thương tâm, Gia Luật Cuồng Sở đỏ hốc mắt, Khuynh Tường tỏ ra kiên cường, nhẹ giọng nói: “Đừng thương tâm, có sinh tất có tử, có tử tất có sinh, ta chỉ nguyện nếu như có kiếp sau, ta đừng sinh ra ở trong vương thất, cứ để cho ta làm một người dân bình thường, một người có thể được làm những chuyện mà mình thích.”

Lục Tiểu Thanh gắt gao ôm lấy Xuất Trần, thấy trong mắt Xuất Trần dần dần tản ra quang mang, tay cầm lấy tay mình đang hạ dần xuống, sắc mặt tái nhợt đã hoàn toàn biến thành trong suốt, đôi môi đỏ mọng đã không còn chút huyết sắc, sinh mệnh một chút một chút biến mất.

Lúc này Gia Luật Giá Huyền đã nhịn không được nữa, bật khóc tu tu, Gia Luật Cuồng Sở cũng nắm chặt tay thành quyền xoay người sang chỗ khác, một đám ngự y, nha hoàn quỳ gối ở trong phòng nước mắt rơi như mưa, Lục Tiểu Thanh cúi người ở bên tai Xuất Trần nói một câu chỉ đủ cho hai người nghe thấy: “Xuất

Trần, kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại.” tinh mắt thấy trong ánh mắt Xuất Trần chột lóe hào quang, tiếp theo liền hoàn toàn biến mất, nhưng là Lục Tiểu Thanh biết, một câu kia của mình, Xuất Trần..... Nghe thấy được.

Dung nhan tuyệt sắc lẳng lặng tựa vào trong lòng Lục Tiểu Thanh, đôi mắt từng làm điên đảo chúng sinh kia gắt gao nhắm chặt lại, Dật Bắc Vương tuyệt diễm nhất, trí tuệ nhất Mạt Hạt, ở một khắc này đã khép lại đôi mắt một đời vất vả vì Mạt Hạt của hắn.

“Xuất Trần, chàng không được bỏ ta, Xuất Trần.....” Một tiếng kêu bi thương kinh thiên động địa từ trong phòng đột nhiên truyền ra, thương tâm như vậy, tuyệt vọng như vậy, đau khổ như vậy.

Ngoài phòng im ắng, đám người nhất tề quỳ xuống, hướng về cửa lớn ngăn cách sinh tử kia bái lạy.

“Dật Bắc Vương mất rồi.” một giọng nói run run, thanh âm vang vọng toàn bộ Dật Bắc Vương phủ, vang vọng toàn bộ Lăng Tiêu thành, vang vọng toàn bộ Mạt Hạt, người từng được coi là thần của Mạt Hạt đã ra đi.

Các đại thần quỳ gối ở trong viện, một đám sớm đã lệ rơi đầy mặt, không có gào khóc, không có bi phần khoa trương, chỉ có nước mắt không tiếng động rơi xuống, không tiếng động, trong viện vẫn như trước là một mảnh im lặng, im lặng làm cho người ta đau triệt nội tâm như bị moi gan móc phổi, im lặng làm cho người ta nghĩ rằng tất cả chỉ là một giấc mộng.

Gió nhẹ nhàng thổi, gió mùa xuân mang theo hương thơm của hoa cỏ, mang theo mùi thanh nhã của bùn đất, mang theo bi thống im ắng truyền khắp cả một vùng, hoa và cây cối vẫn tươi tốt cố gắng sinh trưởng như trước, ánh thái dương vẫn treo cao trên bầu trời như trước, đám mây vẫn bồng bềnh phiêu đảng như trước, tất cả đều như muốn nói cho chúng ta biết, cho dù có thiếu mất một người, thì thế giới này vẫn cứ chuyển động.

Có vài người vội vàng chạy tới, không để ý đến một đám người đang quỳ gối ở trong sân, nghiêng ngả lão đảo chạy vào trong phòng, khi nhìn thấy Xuất Trần đã nhắm hai mắt lại, lẳng lặng tựa vào trên người Lục Tiểu Thanh đang cực kỳ bi thương, người nọ loạng choạng đứng không vững ngã ngồi xuống mặt đất: “Vương nhi, vì sao con không chờ ấu hậu được gặp mặt con một lần cuối, vương nhi.”

Toàn bộ Lăng Tiêu thành như không còn sức sống, những nơi có người sinh sống, không có ngoại lệ ai nấy hai mắt đều sưng đỏ, trong Dật Bắc Vương phủ khắp nơi phủ một màu trắng toát, làm ọi người không thể không tiếp nhận đây chính là sự thật, Dật Bắc Vương mà bọn họ kính yêu nhất đã đi rồi, đã vĩnh viễn bỏ đi không bao giờ quay lại Mạt Hạt nữa, rốt cuộc sẽ không bao giờ được nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc kia nữa, rốt cuộc không thể được ngắm nhìn sự ôn nhu đặc biệt kia được nữa.

Trong Dật Bắc vương phủ, Lục Tiểu Thanh đảm nhiệm chức Vương phi của Xuất Trần, theo lý tuy có chút không hài hòa, nhưng là nàng đang nhận được sự ủng hộ của mọi người, ủng hộ cái gì? Chính là phải để tang, tức trực bên linh cữu trượng phu của nàng.

Lục Tiểu Thanh quỳ gối trên linh đường, khóc lóc kêu gào cứ phải gọi là thương tâm muốn chết, nước mắt không ngừng rơi, ngay cả Gia Luật Cuồng Sở ý chí sắt đá kia đến đây hai ngày cũng phải an ủi: “Đừng quá thương tâm, người chết không thể sống lại, Xuất Trần nếu biết người vì đệ ấy mà thương tâm như vậy, đệ ấy ở trên trời cũng sẽ không vui vẻ.”

Lục Tiểu Thanh vẫn duy trì tư thế thương tâm đó, không để ý tới lời của hắn, khóc như hoa lê dưới mưa, mọi người đều cho là tình cảm của nàng cùng Xuất Trần quá sâu đậm, cho nên sau khi thấy Gia Luật Cuồng Sở khuyên giải, an ủi cũng không có hiệu quả, cũng để tùy nàng, trong đó có không ít người không khỏi âm thầm liên tục gật đầu, nữ tử như vậy mới có thể xứng với Dật Bắc Vương của bọn họ, cũng chỉ có nhân tài thâm tình như vậy mới có thể khóc cho đến bây giờ, lệ không ngừng tuôn mưa như cũ.

Buổi chiều có rất ít người tới viếng, tuy rằng mọi người đều vô cùng bi thương, bất quá cũng đều biết Vương phi mà nếu cứ tiếp tục khóc lóc như vậy, không biết chừng sẽ lại theo gót Dật Bắc vương cũng nên, không khỏi đều khuyên giải an ủi vài câu rồi trở về, phải biết rằng người thương tâm nhất sợ nhất chính là người khuyên, không khuyên tốt có khi lại càng làm cho người ta đau lòng.

Ngồi xổm ở trên linh đường, Lục Tiểu Thanh hít sâu một hơi, cặp mắt đã sưng mọng như trái đào, hết

sức mở mắt ra vòng mạc cũng chỉ có thể nhìn thấy mọi vật mờ mờ, thấy bốn bề vắng lặng chỉ có Lục Tiểu Lam đang ở bên cạnh, Lục Tiểu Thanh không khỏi mắng: “Lục Tiểu Lam, ngươi làm cái gì vậy? Cho ta dùng cái gì mà đến bây giờ vẫn rơi lệ thế này” Chỉ thấy hai mắt Lục Tiểu Thanh cho dù lúc này lời nói cũng không bi thiết, nhưng là nước mắt vẫn như cũ rơi không ngừng.

Lục Tiểu Lam ngồi ở đối diện Lục Tiểu Thanh, nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh lệ vẫn tuôn đầm đìa, lạnh lùng nói: “Ngươi không phải là muốn có hiệu quả chân thật nhất sao? Thứ đó của ta tuyệt đối tốt, đảm bảo khóc bốn năm ngày đều không có vấn đề gì.” Vừa nói khoe miệng vừa nhếch lên vẽ thành một độ cong hoàn hảo.

Lục Tiểu Thanh không khỏi cả giận nói: “Mau đưa giải dược cho ta, thứ này là cái gì vậy không biết? Cứ tiếp tục khóc như thế, mắt của ta sẽ bị mù mất.”

Lục Tiểu Lam cũng không nói gì thêm, thò tay ra ném cho nàng một chiếc khăn, Lục Tiểu Thanh cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp lấy chiếc khăn đó lau lau hai mắt, quả nhiên lau một chút, nước mắt liền ngừng rơi, trừng mắt nhìn Lục Tiểu Lam, rồi nhìn thoáng qua bốn phía nói: “Tiểu Lam, ngươi cứ ngồi ở đây, ta qua bên kia xem một chút.”

Không đợi Lục Tiểu Lam trả lời, Lục Tiểu Thanh đã đứng lên rời đi, dù sao Lục Tiểu Lam cũng sẽ đáp ứng, nếu chờ hần lên tiếng đáp ứng mới đi, không biết sẽ phải đợi trong bao lâu đây, muốn người này mở miệng còn khó hơn là cạy miệng người chết.

Xuyên qua linh đường đi vào gian phòng Xuất Trần ở khi còn sống, nơi này đã bị Lục Tiểu Thanh liệt vào khu cấm, nói cái gì mà nơi này chứa rất nhiều kỷ niệm về Xuất Trần, nơi này từ nay về sau không cho phép bất luận kẻ nào được bước vào, người trái lệnh sẽ bị chém, lúc ấy Lục Tiểu Thanh nói những lời ấy vô cùng thống khổ, liên tục té xỉu vài lần, Gia Luật Giá Huyền cũng đang chìm trong bi thương, lập tức một tiếng hạ lệnh xuống, trừ bỏ Lục Tiểu Thanh ra, không ai được phép tiến vào căn phòng này, tuy rằng yêu cầu có chút kỳ quái, nhưng là nghĩ đến ngày xưa Dật Bắc Vương cùng Lục Tiểu Thanh có biết bao nhiêu “Ân ái” trong căn phòng này, cho nên mọi người đều trực tiếp ngầm đồng ý mệnh lệnh hoang đường này.

Lục Tiểu Thanh thoải mái đẩy cửa bước vào, trong phòng tối đen, Lục Tiểu Thanh sờ soạng đi đến bên giường, sờ sờ người nằm ở trên giường, nhẹ giọng ho khan một tiếng, bên cạnh lập tức vang lên một giọng nói: “Tiểu Thanh.” Đúng là tiếng của Lý Quân Hiên.

Lục Tiểu Thanh không có nhìn thấy, đương nhiên ở trong phòng tối đen như thế thì làm sao mà có thể nhìn rõ mọi vật xung quanh được cơ chứ, thấp giọng nói: “Thế nào? Thân thể có khỏe không?”

Lý Quân Hiên ngồi ở bên cạnh Lục Tiểu Thanh nói: “Vẫn còn hôn mê, dù sao thuốc này cũng hơi mạnh một chút, vừa muốn chống đỡ độc tố trong cơ thể hần, vừa muốn đạt được mục đích, thì trên thân thể không thể tránh khỏi tổn thương được. Nàng cũng biết loại dược này chỉ ở trong hoàng thất mới có, chính là cực phẩm đó, lúc đi ta có lấy trộm một ít, vốn là muốn dùng vào mục đích khác, không nghĩ tới lại dùng trong hoàn cảnh này.”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu, sau mới nhớ tới trong bóng đêm có nhìn thấy gì đâu mà gật đầu với chả lắc đầu, vì thế nói: “Vậy đến khi nào hần mới có thể tỉnh lại, huynh không cần nói cho ta biết là sẽ ngủ cả đời đấy chứ? Như vậy ta để hần chết đi còn tốt hơn.”

Lý Quân Hiên nhẹ giọng cười nói: “Ta làm việc có không đáng tin như vậy sao? Nàng yên tâm, ít nhất là hơn mười ngày hôn mê thôi, ta tăng thêm lượng thuốc có chút hơi nặng tay, dù sao nếu hần tỉnh lại mà không muốn theo chúng ta đi, như vậy không phải là công lao đã đổ xuống sông xuống biển rồi hay sao, nàng làm như thế chỉ sợ hần sẽ trách nàng.”

Lục Tiểu Thanh nói: “Không sao, hần sẽ không làm như thế, lúc này đây sau khi tỉnh lại chẳng khác gì hần đã được trọng sinh, tất cả những chuyện trước kia đều sẽ vứt bỏ, sau khi hần biết ta giúp hần giải thoát, cảm tạ ta còn không kịp ý chứ.”

Lý Quân Hiên không khỏi nói: “Khẳng định như vậy?”

Lục Tiểu Thanh trầm mặc một chút nói: “Có lẽ cũng không khẳng định lắm, ta cũng chưa có được sự đồng ý của hần, có lẽ với ý nghĩ của hần, khả năng thật sự sẽ vì Mạt Hạt mà dốc cạn đến hơi thở cuối cùng, ta

bất quá chỉ là để cho hấn chết trước thôi, lúc này cứ để cho hấn trước hôn mê, chờ ra khỏi Mật Hạt rồi nói sau.”

Lý Quân Hiền ồm một tiếng, sau nói: “Theo như tập quán của Mật Hạt, sau ngày mai linh cữu của hấn sẽ được nhập vào vương lăng, ta đã cho người của ta trà trộn vào đó chuẩn bị sẵn sàng, chờ nàng làm tốt, chúng ta lập tức liền rời đi.”

Lục Tiểu Thanh suy nghĩ một chút nói: “Từ nay trở đi chính là thời điểm hạ quan, khẳng định ta cho dù không muốn đi theo cũng không được, mặc kệ từ phương diện kia đều nói không thông, ta nghĩ chờ khi đưa tới một nửa lộ trình, liền giả vờ hôn mê, nửa đường trốn đi, sau đó đóng chặt cửa Dật Bắc Vương phủ lại, chờ khi bọn họ hết kiên nhẫn đến tìm ta, chúng ta sớm đã thần không biết quỷ không hay tiêu sái rời xa nơi này rồi.”

Lý Quân Hiền không biết nghĩ đến cái gì, khóe miệng bất giác cong cong: “Bản lãnh diễn trò của nàng càng ngày càng thuần thực, một tiếng gào thét đầy bi thương ngày ấy, cho dù ta trốn ở xa cũng bị chấn động đến nổi nổi hết cả da gà, trên linh đường trang nghiêm, cùng mọi người bị thương đau triệt nội tâm, bộ mặt kia của nàng thật sự là làm cho người ta cười cũng không được, khóc cũng không xong, nếu không biết trước, ngay cả ta cũng đều nghĩ rằng là nàng thật sự rất thống khổ.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Diễn trò đó là sở trường của ta, bất quá hai ngày nay thật sự là làm ta tức chết, cư nhiên bắt ta để tang, đây là thế đạo quái quỷ gì vậy không biết, đây là lần đầu tiên ta khóc rống, ta còn chưa thành thân nha, lại muốn ta khóc trượng phu, thật là không có thiên lý mà, lại còn bắt ta mỗi ngày phải túc trực bên linh cữu, phải quỳ lâu như vậy, chờ hấn tỉnh lại ta phải tính toán rõ ràng từng mục một với hấn mới được, thật sự là quá đáng, Lục Tiểu Thanh ta chưa từng quỳ trời xanh, cha mẹ cũng chưa từng quỳ qua, cư nhiên lại muốn ta ở chỗ này diễn kịch cho hấn, ông trời, người thật sự là đối với ta vô cùng bất công mà.”

Lý Quân Hiền nhẹ giọng cười nói: “Diễn trò là phải diễn trọn bộ, nàng thấy mình bị ủy khuất hai ngày, chờ hấn tỉnh lại đến lúc đó có thể cùng hấn thanh toán.”

Lục Tiểu Thanh gật mạnh đầu một cái, ngay cả ở trong bóng đêm cũng có thể nghe thấy tiếng gió xẹt qua, nói: “Không thể không bắt chẹt hấn được, bất quá ta thật hy vọng ở Đại Đường có thể chữa được bệnh của hấn, một người tốt đẹp mà mệnh yếu như vậy, thật sự làm cho người ta đau lòng.”

Lý Quân Hiền vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai Lục Tiểu Thanh nói: “Đừng lo lắng, ở Đại Đường người nào mà chẳng có, khẳng định có thể chữa được bệnh cho hấn, tìm ai trị liệu ta cũng đều đã nghĩ kỹ cả rồi, chính là đại trưởng quỹ của nàng đó, hấn nhưng là toàn tài trong toàn tài, bản lĩnh của hấn cao hơn rất nhiều so với chúng ta đã nghĩ, chỉ cần nàng mở miệng, nhất định hấn có thể chữa bệnh tốt.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cao hứng nói: “Thật sự? Không ngờ bản lĩnh của Tiết Khánh lại cao như vậy, xem ra đại trưởng quỹ của ta thật đúng là cao thủ rồi.”

Lý Quân Hiền lập tức nhắc nhở: “Nàng nhỏ giọng một chút, trong phòng này lại không có thắp đèn, nếu để cho người bên ngoài nghe thấy, thì sẽ rất phiền toái đó.”

Vừa dứt lời, đột nhiên truyền đến một giọng nói: “Vì sao phải làm như vậy?”

Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quân Hiền đồng thời hoảng sợ, Lý Quân Hiền vụt đứng lên che ở trước người Lục Tiểu Thanh, hướng chỗ phát ra tiếng nói hỏi: “Người là ai?”

Người nọ nửa ngày không nói gì, Lục Tiểu Thanh nhíu mày nói: “Là Khuynh Tường, Khuynh Tường, có phải người không?”

Người nọ không có trả lời, chỉ nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi tới gần, Lục Tiểu Thanh kéo Lý Quân Hiền qua, nói: “Không sao, nếu là Khuynh Tường sẽ không sao.”

Đứng ở bên giường, cảm giác người nọ chậm rãi ngồi xuống nói: “Vì sao?”

Lục Tiểu Thanh vẫn như trước ngồi ở chỗ cũ nói: “Khuynh Tường, ta nghĩ người có thể hiểu được.”

Không thể không nghe ra được sự hỗn loạn mừng như điên ở bên trong giọng nói bình thản của Khuynh Tường: “Vì sao không nói cho ta biết? Chẳng lẽ sợ ta sẽ phản bội Vương sao?”

Lục Tiểu Thanh khẽ cười nói: “Người là người trung thành nhất bên cạnh hần, là cánh tay của hần, hai ca ca kia của hần cũng không phải là người đơn giản, người nếu không biểu diễn tốt, hần nhất định sẽ phải chịu khổ, không nói cho người biết, chính là muốn để cho người tự nhiên một chút.”

Trầm mặc nửa ngày, Khuynh Tường mới lên tiếng: “Vậy vì sao sau đó lại không nói cho ta biết? Hôm nay nếu không phải ta trong lúc vô ý nghe thấy, người liền cứ như vậy mang Vương đi, để lại một mình ta ở lại nơi này sao?”

Lục Tiểu Thanh theo tiếng nói, vỗ vỗ bả vai Khuynh Tường nói: “Ta đang đợi người đến tìm ta, nếu người thật sự một lòng trung thành với hần, như vậy người sẽ đến hộ tống ta trở về, đến lúc đó người tự nhiên có thể nhìn thấy hần, nếu sự trung thành của người với hần không đủ, để một người như vậy đi theo bên cạnh hần có lẽ hần sẽ nguy hiểm.”

Đứng một chút lại nói tiếp: “Đừng gọi hần là Vương nữa, bắt đầu từ ngày đó Vương của người đã chết rồi, hiện tại ở trong này chỉ là một người bình thường, là một bằng hữu của ta, một bằng hữu của người.”

Khuynh Tường lập tức toàn thân chấn động, nửa ngày sau chỉ nghe thấy hần hít sâu một hơi nói: “Được, nơi này chỉ còn lại có bằng hữu của ta, ta nghe theo lời người, đến lúc đó ta và các người cùng nhau đi, thân thể của hần vẫn cần ta chiếu cố, dù sao ta đã ở bên cạnh hần nhiều năm như vậy, ta biết nên chiếu cố hần như thế nào. Mà đi theo hần đã là thói quen của ta, thành tín ngưỡng của ta, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh hần, nhìn thấy hần sống vui vẻ, như vậy tất cả những thứ ở nơi này không cần cũng được.”

Lục Tiểu Thanh ừm một tiếng, sau nói: “Khuynh Tường, người từ nay trở đi theo ta đi hạ quan, sau đó chúng ta cùng nhau đi, bất quá, trong hai ngày tới người phải diễn trò giống một chút cho ta, nếu người mắc sai lầm, làm hỏng chuyện của ta, không cần ta tính sổ với người, tự nhiên sẽ có người tới tìm người tính sổ.”

Trong giọng nói của Khuynh Tường đã không còn thấy chút khàn khàn như hai ngày qua nữa, thanh âm trầm thấp nói: “Người trước đừng quản ta, nên đem chuyện của người làm rõ mới đúng, nếu bởi vì nguyên nhân người không đi được, cũng đừng trách ta chưa chào hỏi người mà đã đi trước.”

Lục Tiểu Thanh lập tức ngạc nhiên hỏi: “Ta có chuyện gì?”

Khuynh Tường lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Đừng quên, Dật Bắc Vương chết, người chính là người của Khuynh Nam Vương, hơn nữa người còn chưa có chính thức được gả cho Dật Bắc Vương, theo tục lệ của Mạt Hạt, sau ba ngày hạ quan, là có thể bước ra thương nghị chuyện đón người.”

Lục Tiểu Thanh há to miệng lẩm bẩm nói: “Không phải chứ, ngay cả giữ đạo hiếu cũng không có sao?”

Khuynh Tường vừa đứng dậy vừa nói: “Có giữ đạo hiếu, thời gian chắc chắn để thú người có thể là một hoặc thậm chí là hai năm sau, cho nên chúng ta chỉ có thời gian là ba ngày, nhất định phải nhanh mới được.”

Lục Tiểu Thanh cùng Lý Quân Hiên nhìn nhau liếc mắt một cái, tuy rằng trong bóng đêm cũng không có nhìn thấy cái liếc mắt đó, nửa ngày giọng nói trầm ổn của Lý Quân Hiên truyền đến “Xem ra, chúng ta phải vạch ra kế hoạch thật tốt mới được”

90. Chương 120

Chương 120: Có kế hoạch chạy trốn

Thời gian nhaoáng một cái đã trôi qua, ngày hôm sau toàn bộ mọi người trong Dật Bắc Vương phủ mặc một thân áo tang trắng toát, nhạc tang vang vọng khắp đất trời, Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở cũng mặc y phục màu trắng mà đến, đi theo phía sau bọn họ là các quan đại thần một thân y phục màu trắng, mọi người đứng theo thứ tự ở trong sân.

Trước linh đường, Lục Tiểu Thanh vẫn là vẻ mặt đau khổ quỳ gối ở một bên như cũ, hai mắt đại ra, giống như linh hồn cũng đã đi theo Xuất Trần rồi, Gia Luật Giá Huyền hốc mắt hồng hồng, tiến lên thấp một

nén hương, thì thảo không biết là đang nói cái gì, nửa ngày thần sắc thê lương đứng ở một bên. Sau đó Gia Luật Cuồng Sở cùng mọi người y theo thứ tự, đi lên thấp cho Xuất Trần một nén nhang cuối cùng, mọi người im lặng chảy nước mắt, mọi việc tiến hành trong yên lặng.

Thật lâu sau, trong lúc Lục Tiểu Thanh sắc mặt đại ra, một tiếng bi thiết truyền đến: “Đóng quan.”

Lục Tiểu Thanh hai mắt không chớp nhìn chăm chú vào quan tài của Xuất Trần ở trước mặt, rất đơn giản bởi vì đóng mắt đại ra thì sao có thể chớp mắt được, vừa vận mục tiêu trước mắt chính là quan tài, đây chính là vị trí mà Lục Tiểu Thanh đã chọn từ lâu, vừa tránh cho người khác nhìn thấy vẻ mặt của mình, vừa thể hiện được ở một khắc cuối cùng này vẫn nhìn chăm chú, nếu để cho người ta phát hiện ra chỉ một điểm không thích hợp thôi, thì sẽ bị bại lộ.

Chỉ thấy bốn người vẻ mặt nghiêm trang chậm rãi đi ra phía trước, trong tay nhắc nắp quan tài nặng trĩu lên, Lục Tiểu Thanh thấy bốn người đã bắt đầu bắt tay vào làm việc, trong lòng không khỏi cảm thấy được thả lỏng một chút, quan tài này chỉ cần đóng nắp lại, Xuất Trần liền định là đã “Chết” rồi.

Trong đầu vẫn còn đang tính toán, chợt nghe thấy một giọng nói lo lắng truyền đến: “Chờ một chút.” Ngay sau đó có một thân ảnh màu trắng từ bên ngoài lao thẳng vào.

Lục Tiểu Thanh dùng khóe mắt nhìn thì thấy là Tề Nhã Chỉ, chỉ thấy Tề Nhã Chỉ hai mắt rưng rưng. Phịch một tiếng quỳ gối ở trước linh cữu của Xuất Trần, lẩm bẩm nói: “Vì sao? Vì sao? Ta bất quá chỉ là trở về Hắc Thủy có một chuyến, thất ca ca vì sao lại đã rời Nhã Chỉ mà đi như thế, vì sao? Thất ca ca, huynh sao có thể bỏ Nhã Chỉ mà đi như thế.” Ngày đó, Tề Nhã Chỉ tranh Xuất Trần thất bại, liền bị nhị Vương phi đuổi về Hắc Thủy, để cho nàng ta điều dưỡng tâm tính một chút, cho nên nhoáng một cái cũng đã mấy tháng không có nhìn thấy nàng ta.

Tề Nhã Chỉ một thân y phục màu trắng, hai mắt chăm chăm nhìn vào quan tài của Xuất Trần ở trước mặt, lệ rơi đầy mặt nói: “Thất ca ca, vì sao không chờ cho Nhã Chỉ được gặp mặt huynh lần cuối cùng? Vì sao Nhã Chỉ phải về Hắc Thủy? Sớm biết rằng sẽ như thế, Nhã Chỉ một bước cũng sẽ không rời thất ca ca, thất ca ca, thất ca ca.”

Thấy Tề Nhã Chỉ khóc lóc thảm thiết như vậy, rất nhiều người cổ nhin không rơi lệ lúc này đây cũng đi theo khóc thành tiếng, bên trong phủ Dật Bắc Vương nhất thời vang lên từng trận tiếng khóc thê lương, Gia Luật Cuồng Sở hít sâu một hơi, tiến lên vỗ vỗ bả vai Tề Nhã Chỉ nói: “Nhã Chỉ, đứng lên đi, thất ca ca của muội cũng không muốn mọi người thương tâm như thế này đâu, đừng ngăn cản đóng quan tài nữa, muội cũng nên để cho vong linh của thất ca ca sớm được an nghỉ.”

Lục Tiểu Thanh lập tức một bên âm thầm tán dương Gia Luật Cuồng Sở, người này rốt cục cũng làm được một việc đúng, một bên dùng khóe mắt trừng Tề Nhã Chỉ, người này sớm không đến, trễ không đến, cố tình chờ đến lúc đóng quan tài mới đến, làm hại người ta càng thêm lo lắng thấp thỏm, người không biết người làm thế sẽ làm cho khó khăn nâng lên hệ số cao nhất hay sao? Ở thời điểm mấu chốt nhất chặn ngang, muốn chọc người ta tức điên hay sao.

Lục Tiểu Thanh ở trong lòng còn chưa mắng đã, chợt nghe thấy Tề Nhã Chỉ quát to một tiếng: “Không, Nhã Chỉ ra roi thúc ngựa chạy hai ngày hai đêm mới đến được đây, ta nhất định phải gặp mặt thất ca ca lần cuối, ta muốn nhìn thấy huynh ấy lần cuối.” Vừa nói vừa nhảy lên bổ nhào về phía quan tài của Xuất Trần.

Lục Tiểu Thanh lập tức kinh hãi, đùa gì vậy, ở trên phương diện này người lấy tư cách gì mà đòi cho người gặp mặt lần cuối, sát tính chết tiệt, cư nhiên ở thời điểm mấu chốt nhất lại giở ra chiêu này, không muốn cho người ta sống nữa phải không?

Không kịp do dự, chỉ thấy Tề Nhã Chỉ đã đẩy bốn người đang chuẩn bị đóng nắp quan tài kia ra, hai tay liền đẩy nắp quan tài đang đẩy dở kia ra, Lục Tiểu Thanh lập tức như một con cá bật dưng đứng nhào lên phía trước, một phen hất tay Tề Nhã Chỉ đang ngăn ở trước quan tài của Xuất Trần ra, cảm tức nhìn Tề Nhã Chỉ nói: “Không, người không được động vào Xuất Trần, người không được động vào Xuất Trần.”

Tề Nhã Chỉ bị đẩy ra, vừa thấy là Lục Tiểu Thanh đẩy nàng ta ra, lập tức vừa khóc lại gào lại ra tay đẩy Lục Tiểu Thanh: “Cút, đều là tại người, đều là tại người, nếu người không xuất hiện, thất ca ca nhất định

là của ta, thất ca ca cũng sẽ không thành ra như thế này, đều là do người làm hại thất ca ca.” vừa mắng vừa dùng sức đánh đấm Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh vốn không phải là đối thủ của người từng luyện võ như Tề Nhã Chỉ, nhưng lúc này nếu không ngăn cản, thì chỉ e chuyện này sẽ bị bại lộ, không khỏi cần chặt rằng mặc cho Tề Nhã Chỉ ra tay với mình, miệng vẫn lặp đi lặp lại một câu như trước: “Người không được động vào Xuất Trần, người không được động vào Xuất Trần.” Trong lòng lại đem Tề Nhã Chỉ mắng n lần, từ mười tám đời tổ tông, cho tới tôn tôn tôn tôn tử, không có ngoại lệ, tất cả đều bị hỏi thăm một lần.

Hai người lôi kéo trong chốc lát, Lục Tiểu Thanh liền bị Tề Nhã Chỉ đánh ắt nổ đom đóm, cũng may Tề Nhã Chỉ cũng không biết có phải là do thương tâm quá hay không, mà đã quên sử dụng nội lực, chỉ dùng quyền không đánh lên trên người Lục Tiểu Thanh, cho nên từ lúc mới bắt đầu ra tay đến giờ, Lục Tiểu Thanh cứ phải gọi là bị đánh ngoại thương liên tục, nhưng cũng may là không có nội thương, bất quá cứ nghẹn khuất mặc cho người ta đánh như vậy, chỉ sợ là cũng phải nghẹn đến nỗi bị nội thương mất.

Trong linh đường, mọi người trong lúc nhất thời đều bị hành động của hai nữ tử trước mắt làm cho kinh hãi, một lát sau vẫn là Gia Luật Cuồng Sở phản ứng nhanh, một bước tiến lên xông về phía trước, cầm chặt lấy cổ tay Tề Nhã Chỉ cả giận nói: “Muội làm gì vậy? Đây chính là đang ở trước vong linh của Xuất Trần đó.”

Tề Nhã Chỉ vừa khóc vừa nói: “Ta muốn gặp thất ca ca lần cuối, Nhã Chỉ muốn gặp thất ca ca một lần cuối cùng.” Vừa nói vừa khóc càng thêm thương tâm.

Gia Luật Cuồng Sở nhíu nhíu mày nhìn Lục Tiểu Thanh, thấy Lục Tiểu Thanh bộ mặt thất thần, nhưng lại là kiên định ngăn ở trước quan tài của Xuất Trần, miệng vẫn lặp đi lặp lại lời nói đó, nghe qua thật sự làm cho người ta cảm giác thương tâm, lại nhìn thoáng qua Tề Nhã Chỉ khóc lóc, hai nữ tử này một người kiên trì muốn gặp, một người kiên trì không cho gặp, thật sự là bây giờ không biết phải làm như thế nào mới tốt.

Khuynh Tường vẫn đứng thẳng lưng ở một bên, bị phần xông về phía trước, hung ác trừng Tề Nhã Chỉ nói: “Vương của chúng ta cũng đã đi rồi, người vì sao không cho vong linh của người được an nghỉ? Người rốt cuộc là đang có âm mưu gì? Biết rõ đã đóng lấp quan tài rồi, thì người không thể tiếp tục bị kinh động nữa, người còn muốn gặp, người rốt cuộc là có ý gì?”

Khuynh Tường liền tiếp lên tiếng chất vấn, Tề Nhã Chỉ lập tức ngây người, mà Lục Tiểu Thanh ở một bên bộ mặt đại ra nhưng trong lòng lại mừng như điên, Khuynh Tường chết tiệt, thì ra nơi này còn có loại thuyết pháp như thế, vì sao không nói sớm ra một chút, làm hại ta bị trúng bao nhiêu là nắm đấm, hiện tại ngực cũng đau, khẳng định là hấn đang trả thù mình không có nói chuyện của Xuất Trần cho hấn biết trước đây mà, Shit, đúng là không phải người tốt mà.

Tề Nhã Chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ, toàn thân phát run nói: “Không, ta không có nghĩ làm cho Thất ca ca..... Không có, ta không có.....”

Một bên Gia Luật Cuồng Sở đứng thẳng, lắc đầu kéo Tề Nhã Chỉ qua: “Đừng gây chuyện nữa, chúng ta cũng không muốn làm cho vong linh của Xuất Trần không được yên nghỉ, đóng quan.”

Lục Tiểu Thanh được Khuynh Tường dìu chậm rãi tránh ra quan tài của Xuất Trần, bốn người đóng quan ở dưới mệnh lệnh của Gia Luật Cuồng Sở, đều tự đứng ở bốn góc quan tài, chậm rãi đóng nắp quan tài lại, chỉ trong chốc lát toàn bộ quan tài đã được đóng kín, rốt cuộc không còn khe hở, thấy vậy Lục Tiểu Thanh rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, Xuất Trần đến lúc này rốt cuộc là “Chết chắc rồi”.

Nhạc tang thê lương vang vọng khắp không trung, giấy tiền vàng mã như tuyết trắng bay lượn ở trên bầu trời, hai đội ngũ cầm cờ đi phía trước bị gió thổi vang lên tiếng sần sật, quan tài đỉnh đầu đen bóng được mười sáu người trang trọng nâng, đi chính giữa ở phía sau quan tài là Lục Tiểu Thanh gương mặt đại ra, thân thể lung lay như sắp đổ kia ở trong gió gian nan chuyển động, giống như là đang đi trên mây vậy, không có một chút sức lực nào, trên gương mặt tái nhợt không một chút huyết sắc kia, thật sự làm cho người ta lo lắng nằng có ở bất cứ lúc nào cũng sẽ bị té xỉu mất.

Đi ở hai bên sườn Lục Tiểu Thanh là Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở, thần sắc của hai người vô cùng nghiêm trang, hốc mắt phỉêm hồng, yên lặng chậm rãi bước, một Vương gia có thể làm cho Đại Vương tự mình tiến đưa hấn một đoạn đường cuối cùng, thật sự là vinh quang vô cùng to lớn, hơn nữa nghe

nói Thái Hậu đang chờ ở vương lăng, chuẩn bị tự tay vì Xuất Trần đóng lăng, phần vinh quang này chỉ sợ rằng ở Mạt Hạt cũng chỉ có Xuất Trần mới có thể có được cái phúc này.

Đi theo phía sau ba người là toàn triều văn võ bá quan của Mạt Hạt, cũng có rất nhiều quan viên từ khắp các nơi vùng biên vội vàng trở về Lăng Tiêu thành gấp, chỉ sợ rằng nhiều không dưới mấy trăm người, mọi người đều cúi đầu yên lặng tiễn đưa Dật Bắc Vương đoạn đường cuối cùng, không có khóc lóc chỉ có không đành lòng.

Đội ngũ đưa tang kéo dài, vừa đi được mười dặm ra bên ngoài còn có người đi theo, toàn bộ dân chúng Lăng Tiêu thành đều theo đến, tự động tự phát đi theo phía sau đội ngũ, ai nấy đều mặc y phục màu trắng, không khí tiêu điều càng làm ọi người cảm thấy bi thương, đương nhiên là trừ ba người Lục Tiểu Thanh, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam ra.

Lục Tiểu Thanh lão đạo bước từng bước, trên mặt nhìn như đại ra đến mức tốt cùng, trong lòng nhưng không khỏi sợ hãi than một tiếng, nhiều người vội đưa tang Xuất Trần như thế này, xem ra Xuất Trần đã làm một Dật Bắc Vương thật sự thành công rồi, có nhiều người kính yêu từ tận đáy lòng với hắn như vậy, tôn trọng hắn như vậy, phần tình nghĩa này còn chân thành tha thiết hơn so với vinh quang tuyệt thế gì đó, chỉ sợ Xuất Trần cũng là cam tâm tình nguyện vì những người này mà vắt kiệt đến giọt máu cuối cùng.

Trong đầu mặc dù có chút bội phục Xuất Trần, bất quá hiện tại cũng không phải là lúc để nói những chuyện này, Lục Tiểu Thanh ở trong tiếng nhạc tang bi thương, thân thể lung lay sắp đổ rất cực chống đỡ không được, ngã xuống, Lục Tiểu Lam vẫn đi theo phía sau nàng vội đuổi tay ra đỡ lấy nàng, đội ngũ không khỏi một trận hỗn loạn.

Gia Luật Giá Huyền nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: “Khổ cho Tiểu Thanh, mấy ngày nay sợ là nàng rất cuộc không chống đỡ nổi nữa rồi, quên đi, người trước hết đem Tiểu Thanh mang về vương phủ, phần lớn là do nàng quá bi thương, để cho nàng nghỉ ngơi một chút đi.” Vừa nói vừa ý bảo Lục Tiểu Lam mang Lục Tiểu Thanh trở về.

Lục Tiểu Lam ứng lời, Khuynh Tường ở bên cạnh cũng tiến lên cùng Lục Tiểu Lam nâng Tiểu Thanh dậy, vương lăng không phải là nơi bất luận kẻ nào cũng có thể vào được, các đại thần đưa tang không đến nhất phẩm cũng không có tư cách bước vào, cho nên Khuynh Tường căn bản không có tư cách bước vào, Gia Luật Giá Huyền cùng Gia Luật Cuồng Sở cũng biết Khuynh Tường trung thành với Xuất Trần như thế nào, hiện tại Xuất Trần không còn, đương nhiên yêu ai yêu cả đường đi lối về, cho nên trung thành với Lục Tiểu Thanh cũng không có gì là khó hiểu, vì vậy bọn họ cũng để mặc hắn đỡ nàng trở về.

Ba người thối lui đến ven đường, ngồi trên xe ngựa của nhất phẩm phu nhân, nhị phẩm phu nhân gì đó trở về, tập quán của Mạt Hạt cũng không có nói nữ tử có thể được đưa tang, nhưng cũng không có nói là không được đưa tang, cho nên tự nhiên sẽ có rất nhiều phu nhân theo trượng phu đến đây tiễn đưa Xuất Trần đoạn đường cuối cùng.

Chờ sau khi đã cách khỏi tầm mắt của Gia Luật Giá Huyền, Lục Tiểu Thanh lập tức mở choàng mắt ra, Lục Tiểu Lam cũng tăng tốc độ đánh xe, Khuynh Tường ngồi ở bên trong xe ngựa thấp giọng nói: “Có lẽ Tề quận vương đã đem người đi rồi, hiện tại chúng ta có phải hay không là làm theo kế hoạch đã định sẵn?”

Lục Tiểu Thanh gật gù đầu nói: “Đúng vậy, hiện tại về vương phủ một chuyến trước đã, tuy rằng cần phải mang theo đồ gì đi thì cũng đã đưa cho Quân Hiến mang đi rồi, bất quá chúng ta cũng phải lộ mặt diễn một chút, sau đó lập tức rời đi, Quân Hiến sẽ ở giáp vùng biên chờ chúng ta.”

Ba người cũng không nói nhiều nữa, rất nhanh chạy về trong phủ, hạ nhân trong phủ đều là vẻ mặt bi thương khóc thút thít, vừa thấy Lục Tiểu Thanh hôn mê được hai người mang trở về, không khỏi đều tụ tập lại đây, Khuynh Tường trầm giọng nói: “Vương phi vì quá mức thương tâm vương, té xỉu ở trên đường, Đại Vương lệnh chúng ta đưa Vương phi trở về nghỉ ngơi, các người không cần lại đây quấy rầy.”

Vừa nói vừa đi theo Lục Tiểu Lam đem Lục Tiểu Thanh ôm vào trong phòng Xuất Trần, mọi người đều biết Lục Tiểu Thanh không cho phép bất luận kẻ nào được tiến vào trong căn phòng đó, tuy hiện tại nàng đang hôn mê, nhưng bọn họ cũng không có bản lĩnh mà chạy vào trong phòng, không khỏi cũng đều không nói gì thêm.

Một lát sau, Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường đi ra, Khuynh Tường thái độ khác thường, dùng khăn che nửa khuôn mặt, đầu cũng cúi rất thấp, hoàn toàn không nhìn thấy mặt, chính là theo hai vai đang rung động kịch liệt kia, cũng đủ biết là hắn đang khóc vô cùng thương tâm, Sở tổng quản không khỏi xoa xoa mắt nói: “Khuynh Tường, đừng quá bi thương như vậy, người vừa khóc chúng ta đều nhìn không được.”

Lục Tiểu Lam thấy Khuynh Tường lắc đầu, đầu cúi càng thấp hơn, vì thế lạnh lùng nói: “Vương phi vừa rồi đã tỉnh, nàng nói muốn ở lại trong phòng làm bạn với Vương một thời gian, không cho bất luận kẻ nào vào quấy rầy, về sau không có mệnh lệnh của nàng, các người không được tiến vào trong gian phòng đó, về phần Vương phi cần cái gì, ta cùng Khuynh Tường tự nhiên sẽ mang đến cho nàng.”

Sở tổng quản hít sâu một hơi nói: “Chúng ta biết rồi, Vương phi cũng không nên quá mức thương tâm, chúng ta nhìn mà đều cảm thấy không đành lòng, người cùng Khuynh Tường phải chiếu cố tốt cho Vương phi, Vương đã rời chúng ta đi rồi, Vương cũng không mong Vương phi sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

Lục Tiểu Lam lạnh lùng gật gật đầu, không thèm nhắc lại nữa, cùng Khuynh Tường rất nhanh đi về phòng của bọn họ, Sở tổng quản cắn chặt răng nhìn xuống nước mắt nói: “Được rồi, được rồi, mọi người nên làm gì thì đi làm đi, đừng quên đây là Dật Bắc Vương phủ, phủ đệ này tồn tại ngày nào, thì ngày đó chúng ta vẫn còn là người của Dật Bắc Vương phủ.” Chúng hạ nhân nghe vậy đều liên tục gật đầu, tự tản ra đi làm việc của mình.

Lục Tiểu Lam đi theo Khuynh Tường rất nhanh đi vào hậu viện, thấy bốn bề vắng lặng, Lục Tiểu Lam một phen ôm thất lưng Khuynh Tường, liền nhảy lên đầu tường đi ra ngoài, mà ở bên ngoài tường Khuynh Tường đã chờ từ lúc nào rồi, thấp giọng nói: “Nhanh một chút, đi theo ta.” Mà một Khuynh Tường che kín mặt đứng ở bên cạnh kia đúng là Lục Tiểu Thanh mặc trên mình bộ quần áo của Khuynh Tường.

Ba người đều tự mình cải trang, bởi vì ba người ở trong Lăng Tiêu thành có vẻ tương đối nổi tiếng, mặc cho ai liếc mắt một cái là có thể nhận ra, thật sự không thể dùng tướng mạo vốn có này để chạy trốn được. Vội vàng thay trang phục ở bên trong xe ngựa mà đã được Lý Quân Hiên chuẩn bị tốt từ sáng, còn cố ý để lại một người để đánh xe, xe ngựa rất nhanh rời đi, hiện tại đúng lúc người trong Lăng Tiêu thành phần lớn là đang tiễn đưa Xuất Trần, trên ngã tư đường căn bản không có người, đây là thời cơ tốt nhất để chạy trốn.

Ba người ngồi ở bên trong xe ngựa, xe ngựa rất nhanh ra khỏi thành, vừa ra khỏi thành liền có người chờ sẵn để đổi ngựa, cưỡi ngựa liền chạy về phía trước, người đánh xe ngựa kia lại rất nhanh xoay người đánh xe ngựa trở về, ở nơi đó cũng không thể để lộ ra một chút dấu vết nào được, không thể để xảy ra một chuyện nhỏ mà làm hỏng toàn bộ kế hoạch được.

Lục Tiểu Thanh ngồi ở trước mặt Lục Tiểu Lam, từ lúc Lục Tiểu Lam mang theo nàng chạy ra, sau lại thấy cách Lăng Tiêu thành càng lúc càng xa, rốt cục là không còn nhìn thấy nữa, Lục Tiểu Thanh không khỏi cảm thấy thoải mái, rốt cục cũng đã đi ra khỏi thành rồi, bất quá cũng vẫn phải thận trọng, hiện tại có thể chạy càng xa càng tốt, nếu như bị Gia Luật Cuồng Sở phát hiện ra, không biết có bị hắn đuổi theo hay không, chỉ mong Gia Luật Cuồng Sở không cảm thấy quan trọng, cứ để ấy người bọn họ muốn đi thì đi, đó mới là tốt nhất.

Ngựa phi nhanh đi vào phần địa giới, Lý Quân Hiên đã sớm chờ ở đó, thấy Lục Tiểu Thanh cưỡi ngựa tiến đến, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, Lục Tiểu Thanh lúc này mới thấy đi theo phía sau Lý Quân Hiên có hơn hai mươi người, tướng mạo đều rất bình thường không có gì nổi bật, bất quá nghĩ đến người có thể cùng Lý Quân Hiên đến đây, khẳng định cũng không phải là người thường.

Toàn bộ hơn hai mươi giả trang làm một thương đội, mang theo đồ vật lấy từ chỗ Xuất Trần, bao lớn bao nhỏ xác thực rất giống với một thương đội đang vận chuyển hàng hóa về Đại Đường, tất cả số đồ này đều là do Lục Tiểu Thanh thu hết từ trong Dật Bắc Vương phủ, nguyên tắc không lấy những vật nặng không có giá trị, chỉ mang theo những vật gọn nhẹ mà đáng giá, toàn bộ đóng gói lấy hết, về phần vận lượng hoàng kim do Gia Luật Cuồng Sở kia cấp, ngân phiếu thì mang đi, bất quá không biết về sau có đổi được ra bạc hay không.

Trong hai xe ngựa chở hàng, trong một xe hiển nhiên là ẩn dấu Xuất Trần, trong một xe khác Lục Tiểu Thanh bảo Lý Quân Hiên mang theo mấy thùng dầu mỡ, nếu Gia Luật Cuồng Sở thật sự đuổi theo, vậy thì thứ này cũng có thể làm cho hắn có đèn mà không có về, đương nhiên hậu quả là vô cùng nghiêm trọng, cho nên cơ bản không tính dùng đến nó, đơn giản là muốn chở về Đại Đường.

Hơn hai mươi người kia vừa thấy Lục Tiểu Thanh đã đến, lập tức chỉnh tề hướng Lục Tiểu Thanh khom người nói: “Chủ nhân.”

91. Chương 121

Chương 121: Thời điểm sinh tử

Lục Tiểu Thanh lập tức ngăn người nhìn về phía Lý Quân Hiên, Lý Quân Hiên mỉm cười nói: “Tất cả đều là người của nàng, người của ta, ta không dám tin niệm.” Nhưng cũng không có nói tất cả đều là người do Vô Diễm an bài cho nàng, Vô Diễm nói đừng cho nàng biết, như vậy trước hết cứ gạt nàng vậy, chờ đến khi Vô Diễm muốn nói thì sẽ tự mình nói cho Lục Tiểu Thanh biết.

Lục Tiểu Thanh nhướng mi thấy những người này đều là những người được huấn luyện rất nghiêm chỉnh, không khỏi có chút hoài nghi mình từ khi nào thì có được những người như vậy, bất quá hiện tại không phải là lúc để nói đến chuyện này, bước vào trong xe ngựa, thấy Xuất Trần đã được hóa trang từ trên xuống dưới, không khỏi thầm khen Lý Quân Hiên cẩn thận, một bên mọi người ra roi thúc ngựa, bụi tung mù mịt phi về phía trước.

Đi suốt hai ngày hai đêm không nghỉ ngơi, mọi người cũng biết ở thêm Mạt Hạt ngày nào thì sẽ phiền phức thêm ngày ấy, tất cả nhất trí không lên tiếng gấp rút lên đường. Lục Tiểu Thanh trước còn lo lắng Gia Luật Cuồng Sở đuổi theo, sau lại thấy đã mấy ngày rồi cũng không có thấy một chút động tĩnh nào, nghĩ rằng khả năng Gia Luật Cuồng Sở sẽ không đuổi theo, xem ra là mình đã đánh giá cao bản thân quá rồi, Gia Luật Cuồng Sở kia ở Mạt Hạt muốn dạng nữ nhân nào mà lại không có cơ chứ, làm sao có thể truy đuổi mình được, ở trong mắt hắn mình có lẽ chính là tàn hoa bại liễu.

Ngày thứ ba, lúc bình minh, Lý Quân Hiên hạ lệnh ọi người nghỉ ngơi một chút sau đó lại đi, người không mệt nhưng ngựa thì cũng đã không chịu được chạy với tốc độ như thế này rồi, Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần hô hấp vững vàng, tuy rằng vẫn còn đang hôn mê, nhưng xem ra là không có chuyện gì, không khỏi nhảy xuống xe ngựa, vận thất lưng một cái nói: “Thật thoải mái, thật là kích thích.”

Lý Quân Hiên vừa đưa nước qua cho nàng vừa cười nói: “Cũng chỉ có nàng cư nhiên còn nói kích thích, cũng không biết là vì ai mới kích thích như vậy đây?”

Lục Tiểu Thanh uống một ngụm nước lớn, cười tủm tỉm nói: “Huynh phải biết rằng đây là chạy trốn chết đó, ta cũng chưa từng trải qua loại thử thách này, huynh chẳng lẽ không cảm thấy cuộc sống như vậy rất thú vị hay sao? Rất làm cho người ta cảm thấy hưng phấn hay sao? Ha ha, nếu có thể bị một đám người đuổi giết, vậy thì lại càng đặc sắc hơn.”

Khuynh Tường ở bên cạnh lập tức nói: “Người có biết cái gì gọi là chạy trốn chết hay không? Người cảm thấy nếu như bị phát hiện sau đó bị đuổi giết, người có thể an toàn trở lại Đại Đường được không? Ta xem người thật sự đã mơ mộng hão huyền quá rồi.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời cao đã không còn âm u như trước lúc bình minh nữa, lập tức nghiêm trang cúi đầu nói với Khuynh Tường: “Người có cảm thấy hiện tại là ban ngày không? Tại sao ta thấy thế nào cũng cảm thấy hiện tại cùng với ban ngày vẫn có một chút khoảng cách? Không phải là ta đã nhìn sai đó chứ?”

Khuynh Tường lập tức nhìn nàng không nói gì, thấy Lục Tiểu Thanh ngẩng cao đầu khiêu khích nhìn mình, không khỏi trực tiếp quay đầu đi, người như thế tốt nhất là nên mặc kệ nàng, nhất định nàng chính là bị bệnh thần kinh, người khác trốn chạy đều hy vọng càng đơn giản càng tốt, càng thuận lợi càng tốt, người này ngược lại còn muốn truy binh nhanh đến một chút, lại còn nói là rất kích thích, quả thật chính là ngang ngạnh, là một người mắc bệnh thần kinh.

Lục Tiểu Thanh thấy Khuynh Tường không để ý mình nói chuyện nữa, Lý Quân Hiên ở một bên cười nói: “Nàng cũng đừng nghĩ đến những cái đó nữa được không, tuy rằng biết lá gan của nàng còn lớn hơn cả trời,

bất quá có thể không gặp là tốt nhất, đừng quên đây chính là địa bàn của người khác, nàng không làm chủ được đâu.”

Lục Tiểu Thanh thở dài nói: “Aiz, vì sao khi không lại không cho ta thể hiện tài năng cơ chứ? Ta là một thiên tài, cũng phải để cho ta phát huy tài năng chứ, phải biết rằng không có cơ hội phát huy, thì thiên tài sẽ bị mai một ở trong biển người cuồn cuộn, ta là một viên minh châu, chẳng lẽ cứ như vậy bị che lấp mất ánh sáng chói rọi hay sao?”

Còn chưa nói hết, Khuyneh Tường trực tiếp đứng dậy đi cho Xuất Trần ăn một chút gì đó, ở trong trạng thái này nếu không ăn uống gì, thì sau mười ngày hôn mê chỉ sợ sẽ trực tiếp biến thành xác ướp mất, đừng nói là để cho danh y chữa trị, chỉ sợ là trực tiếp lên thiên đường cũng nên.

Lục Tiểu Lam thì lại không nói hai lời, đứng ở xa xa nhắm mắt điều tức, chung quanh vốn đang vây quanh rất nhiều người, đều đi theo Lục Tiểu Lam rất nhanh tản ra đứng ở một bên, chỉ có Lý Quân Hiên còn mỉm cười ngồi ở bên cạnh nàng.

Lục Tiểu Thanh không khỏi lắc đầu nói: “Huynh đệ, cũng chỉ có huynh là tốt với ta, những người này đều là.....” còn chưa nói xong, một trận tiếng vó ngựa vang lên rầm rập nhất thời truyền vào trong tai mọi người, mọi người vốn đã nhắm mắt điều tức, vụt một tiếng toàn bộ đứng lên, tay nắm chặt chuôi kiếm ở bên hông, tập chung đề phòng.

Lục Tiểu Thanh cũng là cả kinh, đứng lên nhìn về phía phát ra tiếng vó ngựa, chỉ thấy có một người đang cưỡi một con ngựa phi rất nhanh tới, chính là người đánh xe ngựa trở về ngày ấy, không khỏi thở phào một hơi, chỉ thấy người tới sắc mặt trầm ổn một phen giữ chặt cương ngựa, rất nhanh nói: “Đi mau, Gia Luật Cuồng Sở đã biết, hiện tại đang đuổi theo.”

Một câu nói ra, mọi người lập tức rất nhanh lên ngựa chuẩn bị xuất phát, trong toàn bộ quá trình không có ai lên tiếng, hiển nhiên là những người này đã được huấn luyện rất nghiêm ngặt, thấy thế nào cũng không giống người kinh thương.

Lục Tiểu Lam phóng ngựa, một phen kéo Lục Tiểu Thanh ngồi lên trên lưng ngựa, hai chân kẹp chặt yên ngựa thúc ngựa chạy nhanh, một bên lạnh lùng nói ở bên tai Lục Tiểu Thanh: “Miệng quạ đen.”

Khuyneh Tường ở lại trên xe ngựa chiếu cố Xuất Trần, Lý Quân Hiên cùng Lục Tiểu Lam sóng vai xông ở phía trước, ở giữa chính là người đến báo tin, Lục Tiểu Thanh không khỏi hỏi: “Sao lại thế này? Không phải mới chỉ có hai ngày thôi sao?”

Người nọ vừa phi ngựa vừa nói: “Mọi người vừa đi, ngày hôm sau cái người tên là Gia Luật Cuồng Sở đó đã tới, ta tránh ở bên ngoài phủ nhìn thấy rõ, Gia Luật Cuồng Sở kia vẻ mặt tức giận lao ra khỏi phủ, nghe nói là mang binh đi truy đuổi mọi người, ta liền chạy trước đến thông báo ọi người.”

Lý Quân Hiên vừa nghe không khỏi nhíu mày nói: “Nếu nói như vậy, Gia Luật Cuồng Sở cách chúng ta cũng không xa.”

Người nọ gật gật đầu nói: “Hắn là không xa, tuy rằng ta giành đi trước, ngày đêm đi không ngừng nghỉ, nhưng là ta nghĩ cũng không nhanh hơn hẳn nhiều lắm, người của Gia Luật Cuồng Sở đều là những người lớn lên trên lưng ngựa, hơn nữa từ Mạt Hạt quay về Đại Đường chỉ có con đường này là gần nhất, thật sự trên con đường này không có chỗ nào để ẩn núp.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua bốn phía, là thảo nguyên mênh mông, nếu có thành trấn, hoặc là núi non gì đó, muốn tránh thoát tầm mắt Gia Luật Cuồng Sở cũng không khó khăn, nhưng là chỗ này liếc mắt một cái chỉ có thảo nguyên bằng phẳng, có thể ẩn núp được ở chỗ nào đây? Vốn đã tính tốt chỉ cần ba ngày đi đường là có thể vượt qua được thảo nguyên này, đến lúc đó sẽ không còn phải e ngại Gia Luật Cuồng Sở đuổi theo nữa, nhưng là không nghĩ tới tên chết tiệt này, cư nhiên mới một ngày đã phát hiện ra người đã chạy trốn, thật không hiểu có phải là do mình có mị lực quá lớn hay không đây, ngay cả quy củ của Mạt Hạt tên Khuyneh Nam vương này cũng có thể ném bay ra khỏi đầu.

Trên bầu trời cao, từng tia nắng mặt trời chói lọi chiếu xuống, lần này ở trên thảo nguyên bốn ba chạy mà nói một chút điều kiện thuận lợi cũng không có, lại còn phải mang theo hai xe ngựa, làm sao có thể nhanh hơn với Gia Luật Giá Huyền lớn lên trên thảo nguyên, cả ngày cùng ngựa làm bạn được.

Lục Tiểu Thanh không khỏi cao giọng nói: “Khuynh Tường, vùng phụ cận có con đường nào khác hay không?”

Khuynh Tường vừa điều khiển xe ngựa chạy nhanh vừa nói: “Cách nơi này ba mươi lý có một núi rừng, đi đường đó cũng có thể đến được Đại Đường, nhưng là con đường đó không dễ đi như con đường này, hơn nữa theo như lời người kia vừa nói, ba mươi lý này Khuynh Nam Vương tuyệt đối nắm chắc có thể đuổi kịp chúng ta, bởi vì chúng ta mang theo hai xe ngựa, cho dù có chạy nhanh thế nào đi chăng nữa cũng không nhanh bằng kỵ binh của Khuynh Nam Vương.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi mắng một trận, trầm ngâm trong một lát quyết định thật nhanh: “Quân Hiên, huynh mang theo Xuất Trần đi theo đường này, chúng ta ở vùng giáp biên giới Đại Đường cùng Mạt Hạt gặp mặt, Khuynh Tường, lại đây, ba người chúng ta đi một đường.”

Lý Quân Hiên lập tức kinh hãi nói: “Nàng muốn làm gì? Không được, như vậy rất nguy hiểm.”

Lục Tiểu Thanh hiềm khi lại nghiêm mặt nhìn Lý Quân Hiên như lúc này: “Quân Hiên, huynh chẳng lẽ cho rằng chúng ta có thể cứ như vậy mà chạy thoát khỏi Gia Luật Cuồng Sở sao? Có bao nhiêu phần trăm nắm chắc sẽ thắng trong lòng huynh hẳn cũng đã biết, ba người chúng ta rời đi, mọi người là có thể an toàn trở lại Đại Đường, nếu ba người chúng ta không rời đi, chờ đến khi Gia Luật Cuồng Sở đến đem tất cả chúng ta tóm gọn, huynh nên biết chờ đợi chúng ta sẽ là cái gì chứ? Chớ quên thân phận của huynh, một Quận vương của Đại Đường mang theo Vương phi Dật Bắc Vương của Mạt Hạt bỏ trốn, chuyện như vậy sẽ nổi lên phong ba gì đây? Quân Hiên, trong lòng huynh chắc chắn rõ ràng hơn ta.

Hơn nữa ba người chúng ta đi, toàn tốc chạy tới chỗ núi rừng kia, chỉ cần có thể đuổi tới đó, Gia Luật Cuồng Sở liền không làm gì được chúng ta đâu, như vậy hai đội nhân mã của chúng ta đều có thể an toàn trở về, Lý Quân Hiên, lựa chọn như thế nào là tốt nhất, huynh đừng nói với ta là huynh không biết ?”

Lý Quân Hiên cắn răng nói: “Nàng chớ quên, ta đến Mạt Hạt chỉ là vì muốn đón nàng trở về.” Ngụ ý là nếu không phải bận tâm vì Xuất Trần, hiện tại tuyệt đối sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.

Lục Tiểu Thanh trầm mặc một lát, nhìn Lý Quân Hiên nói: “Quân Hiên, sự tình đã đến nước này rồi, nói cái gì cũng không xoay chuyển được nữa, hẳn là bằng hữu của ta, huynh cũng là bằng hữu của ta, hai người.....”

“Đừng nói nữa, ta biết ý tứ của nàng, Tiểu Thanh, nàng nhớ kỹ cho ta, nàng nhất định phải bình an trở về, nếu nàng không có trở về, ta mặc kệ Xuất Trần từng đối tốt với nàng ra sao, cũng không quản hẳn đã giúp nàng nhiều như thế nào, ta chỉ biết một chuyện, ta tuyệt đối sẽ làm cho Gia Luật Xuất Trần này sống không bằng chết”

Lục Tiểu Thanh thấy ánh mắt của Lý Quân Hiên lộ ra bất đắc dĩ cùng kiên quyết, không khỏi gật đầu nói: “Ta nhất định sẽ trở về, chúng ta hẹn gặp lại ở vùng giáp biên giới.” Nói xong bảo Lục Tiểu Lam ở phía sau quay đầu ngựa lại, đi theo hướng Khuynh Tường đã cưỡi ngựa đi trước, mà đoàn xe của Lý Quân Hiên ngược lại đi chậm lại, dùng tốc độ nên có của một thương đội mà đi.

Hai ngựa ba người phi nhanh như tia chớp đón ánh bình minh mà chạy, dọc theo đường đi, roi ngựa trong tay hai người căn bản không lúc nào ngừng vút lên, chỉ cần dùng tốc độ nhanh nhất để tiến vào vùng núi rừng kia là ba người sẽ an toàn, nếu không thể đi đến chỗ kia, vậy căn bản không còn đường sống.

Hai bên tai vù vù tiếng gió thổi mạnh, Lục Tiểu Thanh ngồi ở phía trước Lục Tiểu Lam, căn bản nhắm tịt hai mắt lại không dám mở ra nhìn, lấy tay che mũi miệng, lớn tiếng nói: “Tiểu Lam, đi theo ta có hối hận không?” Nếu ba người bị bắt, Lục Tiểu Lam xem như có vẻ vô tội, nếu để cho hắn một mình rời đi không cần phải đi theo mình, đương nhiên hiện tại sẽ không xuất hiện loại tình huống này, về phần Khuynh Tường, hẳn là thị vệ trung thành của Xuất Trần, vì Vương của hắn mà liều mạng cũng là lẽ đương nhiên.

Lục Tiểu Lam không nói gì, chính là ôm chặt Lục Tiểu Thanh hơn, tay kia thì vung roi ngựa lên thúc ngựa chạy nhanh hơn, Lục Tiểu Thanh không khỏi trong lòng vui vẻ, hẳn là nô lệ mà mình dùng tiền để mua, cư nhiên lại một lòng trung thành với mình như thế, nếu hôm nay có thể đào thoát, ngày sau chỉ cần đủ khả năng, hẳn muốn cái gì nhất định nàng sẽ đều làm được cho hắn.

Ba người lúc này không ai nói một lời nào, chính là liều mạng chạy về phía trước, không bao lâu loáng

thoảng nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía sau truyền đến, không khỏi làm cho ba người đều biến sắc, không ngừng gia tăng tốc độ phi nhanh về phía trước

Tiếng vó ngựa ở phía sau càng lúc càng gần, Lục Tiểu Thanh đang cấp tốc suy nghĩ, bên tai đột nhiên nghe thấy giọng nói hơi vui sướng của Khuynh Tường: “Thấy không, chỗ cao nhất phía trước kia chính là núi rừng, chúng ta đi nhanh thêm một chút nữa là có thể qua được bên đó, bất quá phải cẩn thận, phía trước có một vách núi, về phần nó nằm ở vị trí nào ta cũng không nhớ rõ lắm, chỉ đành dựa vào vận khí thôi.”

Lời này vừa nói ra, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy ngựa ở dưới thân chạy nhanh hơn, nhưng là ngựa bốn chân chạy lâu như vậy, nói không chừng cũng đã suy yếu lắm rồi, chỉ nhìn là có thể biết có còn duy trì đi qua bên kia được hay không.

Phía sau tiếng vó ngựa cuồng loạn, rầm rập lọt vào tai, không cần nghĩ cũng biết khoảng cách với ba người gần như thế nào, miễn cưỡng mở to mắt ra, thấy núi rừng phía trước giống như ở cách đây không xa lắm, nhưng là chạy nửa ngày cũng không có cảm giác đến gần nơi đó được bao nhiêu, chính là không thể không liều mạng.

Đang lúc chạy như điên, đột nhiên tiếng vó ngựa ở phía sau yếu đi, Lục Tiểu Thanh đang vui sướng chẳng lẽ đã thoát khỏi đám người đuổi theo, lại nghe thấy Khuynh Tường đột nhiên kêu lên: “Dừng lại, phía trước là vách núi.” Trong tiếng nói mang theo tuyệt vọng cùng bất đắc dĩ nói không nên lời.

Lục Tiểu Thanh cùng Khuynh Tường đều tự kéo dây cương ngựa lại, tiếng vó ngựa phía sau chậm rãi truyền tới, một giọng nói lạnh như băng truyền đến: “Sao không chạy nữa?”

Lục Tiểu Thanh thở dài một hơi, xem ra vận khí lần này của mình không được tốt, chạy không thoát rồi, ý bảo Lục Tiểu Thanh quay đầu ngựa lại. Hai mắt chống lại hai mắt băng hàn của Gia Luật Cuồng Sở, Lục Tiểu Thanh cũng không có lên tiếng, chính là lẳng lặng nhìn người đối diện, thấy Gia Luật Cuồng Sở chỉ dẫn theo ba mươi đến bốn mươi người, dàn thành một hàng chắn ở trước mặt ba người, không phát ra bất cứ tiếng động nào nhìn ba người bọn họ.

Gia Luật Cuồng Sở lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Người cư nhiên đào tẩu, vì sao lại muốn chạy trốn? Chẳng lẽ người liền như vậy muốn cùng người này bỏ trốn hay sao? Người đối với Xuất Trần như vậy sao?” Vừa nói vừa nâng roi ngựa lên chỉ vào Lục Tiểu Thanh, trong giọng nói ẩn chứa sát khí, ngay cả ngựa đều có thể cảm nhận được.

Lục Tiểu Thanh vận cái cổ cứng ngắc, chậm rãi nói: “Ta chỉ là không muốn gả cho người.”

Một câu đã thành công khơi mào Gia Luật Cuồng Sở nổi giận, tay cầm roi ngựa vung lên không trung, trên mặt cổ xanh ngắt lập tức nổi lên một vệt bụi mù, Gia Luật Cuồng Sở phóng ngựa chậm rãi đi lên phía trước nói: “Người chán ghét ta như vậy sao? Chán ghét đến nỗi phải trăm phương nghìn kế tìm cách chạy trốn sao?”

Lục Tiểu Thanh lúc này chân tướng cũng đã bị lộ rồi, dù nói thế nào cũng phải nghĩ ra biện pháp, nhưng đến lúc thật sự lại không nghĩ ra được biện pháp nào, giọng lạnh như băng nói với Gia Luật Cuồng Sở: “Đúng, bắt đầu từ ngày người đánh ta một chưởng kia, ta liền chán ghét người, chán ghét ánh mắt người nhìn người, càng chán ghét các người bức Xuất Trần phải chết, người không cần nói cho ta biết là người không biết ta chán ghét người, ta cho rằng mình đã đủ thẳng thắn thể hiện được điều đó rồi”

Gia Luật Cuồng Sở đứng cách nàng bốn đến năm thước, lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Thanh, thấy trong mắt ngọc của Lục Tiểu Thanh không thêm che giấu sự chán ghét, lập tức tay nắm chặt thành quyền nói: “Xuất Trần nói như vậy với người sao?”

Lục Tiểu Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Xuất Trần yêu dân chúng Mạt Hạt như vậy, hẳn há có thể so đo những chuyện này với các người hay sao, chính là thật đáng tiếc ột người tốt như vậy.”

Gia Luật Cuồng Sở lạnh lùng hừ một tiếng, nửa ngày tay cầm roi ngựa chỉ vào Khuynh Tường nói: “Người phản bội Vương của người như thế sao? Hải cốt của Xuất Trần chưa lạnh, người đã liền mang theo nàng bỏ trốn, các người cư nhiên lại còn ở trước mặt đại chúng diễn trò, các người làm cho Xuất Trần không biết để mặt vào đâu?”

Khuynh Tường cũng biết nếu việc đã đến nước này rồi, thì nói thế nào cũng thế mà thôi, không khỏi cũng lạnh giọng đáp: “Nguyên vọng lớn nhất của Vương chính là đưa Vương phi quay trở về Đại Đường, ta chỉ là đang giúp Vương hoàn thành nguyện vọng cuối cùng mà thôi.”

Gia Luật Cuồng Sở trong mắt chợt lạnh, lãnh đạm nói: “Cư nhiên lại còn dám nói dối.”

Khuynh Tường hừ lạnh một tiếng nói: “Ta chỉ quan tâm đến Vương của ta, Vương biết ta đang làm gì, những người khác không có tư cách nói này nói nọ với ta.”

Lục Tiểu Thanh lập tức vỗ tay cười nói: “Nói rất đúng, Gia Luật Cuồng Sở, người đừng quên, Khuynh Tường là người của Xuất Trần, không tới phiên người tới quản giáo hần.”

Gia Luật Cuồng Sở hai mắt nhú lại, đột nhiên mỉm cười nói: “Phải không?”

Lục Tiểu Thanh thấy Gia Luật Cuồng Sở cười quái dị, không khỏi nhú mày không nói gì, Gia Luật Cuồng Sở hai mắt nhìn chăm chăm vào Lục Tiểu Thanh nói: “Hần ta có thể không có gì khó xử, nhưng là người chó quên, người đã nhận lễ vật của ta, người chính là người của Gia Luật Cuồng Sở ta, nên như thế nào quản giáo người đều là do ta định đoạt.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cả giận nói: “Người đừng mơ.”

Gia Luật Cuồng Sở chậm rãi nâng tay lên nói: “Người mà Gia Luật Cuồng Sở ta muốn, chưa từng có người nào là không chiếm được, người bị Xuất Trần đoạt trước, bất quá đến cuối cùng người vẫn là thuộc về ta.” Dứt lời vung tay lên, phía sau có bốn người tung người lên, trường đao giơ cao liền hướng về phía Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường chém tới.

Lục Tiểu Lam ôm lấy eo Lục Tiểu Thanh thả nàng xuống mặt đất, đồng thời cùng Khuynh Tường phi thân nghênh đón địch, Lục Tiểu Thanh vì ngồi ở trên lưng ngựa đã khá lâu, cho nên khi được đặt xuống đất nhất thời hai chân mềm nhũn ngã phịch xuống đất, phía sau cách đó không xa chính là vách núi, Lục Tiểu Thanh lại là người không biết cưỡi ngựa, một khi đã ra tay so chiêu sẽ làm cho ngựa kinh hách, nếu còn ngồi ở trên lưng ngựa tình huống sẽ rất khó nói, hơn nữa trừ bỏ chỗ vách núi kia ra, các vị trí khác đều đã bị người của Gia Luật Cuồng Sở vây kín, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, vì thế Lục Tiểu Lam mới thả nàng xuống đất, như vậy mới an toàn.

Lục Tiểu Thanh lắc lư vài cái đặt mông ngồi dưới đất, trong mắt lại nhìn chăm chăm về phía Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường, Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường võ công đều rất cao, bình thường rất ít đối thủ, nhưng là hiện tại lấy hai địch một, miễn cưỡng mới có thể ứng phó được, mà mấy chục người ở bên cạnh Gia Luật Cuồng Sở kia lại giống như hổ rình mồi, hôm nay xem ra là một chút phần thắng cũng không có rồi.

Lục Tiểu Thanh chống tay chậm rãi đứng dậy, hai chân giống như không phải là của mình vậy, tê cứng không có một chút cảm giác nào, đối diện với Gia Luật Cuồng Sở đang lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Thanh, vừa nhắc chân trực tiếp liền nhảy từ trên lưng ngựa xuống, chậm rãi đi về phía mình.

Lục Tiểu Thanh trong lòng rung mình, phen này chết chắc rồi, khóe mắt thấy Khuynh Tường trong lúc phân tâm, cánh tay bị chém một đao rõ sâu, không khỏi mặt nhăn mày nhú.

Gia Luật Cuồng Sở cũng không thèm nhìn sáu người đang triển đấu ở giữa sân, bước thẳng về phía Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh không khỏi chống hai chân đang tê cứng, thông thả lui dần về phía sau, không phải là không nghĩ cần phải lui nhanh một chút, cũng không phải là gan nhỏ tới mức sợ lui đến mép vách núi, cũng tuyệt đối không sợ hãi khí thế bức người của Gia Luật Cuồng Sở, mà là đôi chân này không còn tri giác, cho nên nàng chỉ có thể biểu hiện khí thế siêu việt của nữ nhân, cùng Gia Luật Cuồng Sở đối diện thông thả lui về phía sau.

Gia Luật Cuồng Sở lạnh lùng cười nói: “Có can đảm, ở trước mặt ta mà vẫn còn có động tác như vậy, ta quả nhiên là đã nhìn lầm người rồi, ngày đó nếu không phải người mặc một thân nam trang, mặt mũi lắm lem bùn đất, ta sao có thể tặng người cho người khác được, người hần đã sớm là người của ta rồi mới phải.”

Lục Tiểu Thanh vừa lui vừa hừ lạnh một tiếng nói: “Ta thật may mắn vì người đã nhìn lầm người.”

Gia Luật Cuồng Sở cũng không tức giận, cứ nhiên ha ha cười điên cuồng: “Người có biết không? Ta thích nhất chính là nữ tử tính tình quật cường như vậy, người khác xa với những nữ tử khác, trước kia có Xuất Trần che chở cho người, ta vẫn luôn muốn mang người trở về, nhưng là ta không thể mở miệng ra được, hiện tại người cho là người có thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao? Người quả là mạnh mẽ, nếu như người không có tính tình quật cường như vậy, không mạnh mẽ như vậy, ta cũng chẳng cần người.”

Lục Tiểu Thanh lập tức có cảm giác có nỗi khổ mà không nói được, nhìn chăm chăm vào mắt Gia Luật Cuồng Sở, hận không thể đem hắc giết chết ngay tại chỗ, có làm hay không vậy, cứ nhiên lại có sở thích biến thái như vậy, nếu mình sớm biết như thế, khẳng định sẽ giả trang làm một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, thế thì đã không gặp phải chuyện không hay ho như hôm nay rồi.

Gia Luật Cuồng Sở dần dần tới gần Lục Tiểu Thanh, phía sau Lục Tiểu Thanh mấy thước chính là vách núi, thật sự là không dám lại lui thêm nữa, sinh mệnh quan trọng hơn tất cả mọi thứ, phía bên kia Lục Tiểu Lam ra sức đẩy lui hai kẻ địch, phi thân một cái liền vung đao về phía Gia Luật Cuồng Sở.

Gia Luật Cuồng Sở nghe thấy tiếng gió rít ở phía sau, cũng không thèm quay đầu lại nhìn, roi ngựa trong tay vung lên, một roi liền đánh về phía Lục Tiểu Lam, võ công của Gia Luật Cuồng Sở vốn cực cao, hơn nữa Lục Tiểu Lam đã phải chiến đấu lâu như vậy, lập tức không tránh kịp liền trúng một roi kia, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi.

Gia Luật Cuồng Sở hừ lạnh một tiếng nói: “Người hôm nay chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của ta, Lục Tiểu Thanh, người nhất định phải là người của ta.”

“Hừ, nếu muốn cho Thanh Nhi là người của người, cũng phải xem ta có đáp ứng hay không đã.” Chỉ nghe thấy ở giữa không trung truyền đến một giọng nói vô cùng tức giận, Gia Luật Cuồng Sở xoay một tiếng xoay người lại, chỉ thấy ở phía sau có một bóng người đang phi ngựa với tốc độ cực nhanh chạy tới, hắc y tung bay trong gió, mái tóc đen nhánh buộc cao như đang nhảy múa trong gió, mặt lạnh như nước, mắt sắc như đao, còn chưa tới gần, thân hình đã nhảy vọt lên, trường kiếm trong tay khẽ vung lên bổ về phía Gia Luật Cuồng Sở, mà xa xa phía sau hắn có một đội kỵ mã gần mấy chục người đang thúc ngựa phi tới.

Lục Tiểu Thanh không khỏi trong mắt sáng ngời, mừng như điên nói: “Vô Diễm.”

92. Chương 122 - Phần 1

Chương 122: Ông trời, người đối với ta quá dày!

Người tới đúng là Vô Diễm, bởi vì không biết đi đường nào mới gần Lăng Tiêu thành nhất, vì thế mới lựa chọn nhầm con đường khá xa này, lại không nghĩ được rằng cứ nhiên lại hội ngộ được với Lục Tiểu Thanh ở đây.

Chỉ thấy Vô Diễm đang ở giữa không trung hướng về phía Lục Tiểu Thanh nở một nụ cười vui mừng, trường kiếm ở trong tay căn bản cũng không có chậm trễ xuống, trực tiếp chém về phía Gia Luật Cuồng Sở, Gia Luật Cuồng Sở thấy Vô Diễm thế tới rất nhanh, khuôn mặt lạnh lùng trở tay muốn bắt lấy Lục Tiểu Thanh, mà roi ngựa trên tay phải cũng vung lên phát về phía Vô Diễm.

Bản lãnh của Vô Diễm cũng không phải dễ để cho người ta đùa bỡn như vậy, người ở giữa không trung hai mắt nhíu lại, mũi kiếm nhọn trong tay chia xuống, một kiếm liền nghênh đón roi ngựa đang đánh tới, Gia Luật Cuồng Sở chỉ cảm thấy có một cỗ lực lớn từ trên roi ngựa trong nháy mắt đánh úp lại, tay trái còn chưa kịp chụp lấy Lục Tiểu Thanh, roi ngựa ở trong tay phải đã bị kinh lực một kiếm của Vô Diễm làm cho đứt thành từng đoạn.

Vô Diễm thế tới không ngừng, chân phải xoay sang trái một chút, thân hình nhoáng lên liền hướng Gia Luật Cuồng Sở đánh tới, trường kiếm trong tay xoay tròn tạo thành kiếm hoa hướng vào trước ngực Gia Luật Cuồng Sở đâm tới. Gia Luật Cuồng Sở cũng không phải là người không có năng lực, vừa rồi chính là

gấp rút vung roi ngựa ra, cũng không phải là binh khí tốt, dùng để đối phó với kẻ kém mình thì còn được, nhưng dùng để đối phó với cao thủ ngang cơ với mình, đương nhiên sẽ bị rơi xuống thế hạ phong.

Cao thủ so chiêu tranh nhau từng li, roi ngựa tiên cơ gì đó đã bị Vô Diễm phá hủy, cũng chỉ có thể vội vàng đáp trả, Gia Luật Cuồng Sở lập tức thân hình vừa động, cũng không đi bắt Lục Tiểu Thanh đang đứng ở phía sau nữa, nghiêng người tránh một kiếm đang đâm về phía ngực mình của Vô Diễm, lách mình tách khỏi vị trí đó, Vô Diễm vừa vận cước lấy vị trí đó Gia Luật Cuồng Sở, đứng bên cạnh Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh lập tức cao hứng kêu lên: “Vô Diễm.”

Vô Diễm cũng không xoay người ứng phó với Gia Luật Cuồng Sở, hai mắt nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh, nửa ngày nói: “Nàng không sao chứ?”

Lục Tiểu Thanh cười tủm tỉm nói: “Không có việc gì, huynh nếu tối nay mới đến, thì ta mới đúng là sẽ xảy ra chuyện đó.”

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh ý cười trong suốt nói với chàng như thế, hiển nhiên nàng cũng không bị thương tổn gì, lập tức gạt đầu, xoay một tiếng xoay người chống lại Gia Luật Cuồng Sở đã đứng vững ở phía đối diện, trường kiếm trong tay chếch một góc bốn mươi lăm độ chỉ vào mặt đất, gió thổi lay động hắc y cùng mái tóc đen nhánh của chàng, khí phách toàn thân hiện rõ vô cùng, Lục Tiểu Thanh đứng ở phía sau chàng không khỏi thầm khen một tiếng: “Suất, cao thủ chính là cao thủ, khí chất đúng là cao hơn ta một chút.” Mà đội kỵ mã đi theo Vô Diễm đến cũng đang đối phó với người của Gia Luật Cuồng Sở.

Gia Luật Cuồng Sở lạnh lùng liếc mắt nhìn quét qua chiến trường một cái, thấy người của Vô Diễm cùng người của mình đang giao chiến, trên cơ bản lực lượng hai bên là ngang nhau, mơ hồ cảm thấy phe kia còn cao hơn phe mình một bậc, ánh mắt không khỏi lạnh hơn vài phần, quay đầu nhìn Vô Diễm, bình tĩnh rút bảo đao dắt ở bên hông ra, vung lên chỉ thẳng vào Vô Diễm đang hướng trường kiếm về phía hắn.

Hai người cùng lạnh, cùng khí phách, cùng là thống lĩnh lâm quân một phương, khác biệt duy nhất chính là cặp mắt của Gia Luật Cuồng Sở tràn ngập âm trầm cùng thị huyết, như sói rình mồi, hàm chứa hung tàn, làm cho người ta nhìn đã cảm thấy rét run.

Mà Vô Diễm chính là một con hổ, cao quý, lạnh lùng, khí thế uy chấn thiên hạ, khí chất toát ra từ trên người kia là lãnh đạm, xa cách, là một khí chất uy nghiêm bẩm sinh, không có hung tàn, không có âm trầm, không có thị huyết, chỉ có cuồng ngạo.

Hai người lẳng lẳng đối diện nhau, không ai ra tay trước, hai người trong lúc đó có một luồng khí vô hình trung bao quanh hai người, chính là Lục Tiểu Thanh không phải là người học võ nên không thể phát hiện ra được, Lục Tiểu Thanh thật cẩn thận lui về phía sau hai bước, đầu năm nay cần phải hiểu được rằng quân tử phải biết phòng thân, mình đã không thể giúp được gì thì thôi đi, nếu còn gây thêm phiền phức nữa thì cũng không phải là chuyện vui gì đâu, nhưng quan trọng nhất chính là sinh mệnh là đáng quý nhất, hai người này rõ ràng là thuộc cấp bậc cao thủ so chiêu, ai mà biết được có phải giống như trong tiểu thuyết đã miêu tả sẽ phải đánh tới đánh lui, phân định thắng bại hay không cơ chứ, nếu một trong hai người mà không cẩn thận một chút thôi, không biết chừng mình sẽ chẳng còn được nhìn thấy ánh thái dương ngày mai ý chứ, nếu mà bị ngộ thương, chẳng phải là sẽ bị hộc máu mồm hay sao.

Gia Luật Cuồng Sở nhìn Vô Diễm ở trước mặt khí thế không kém hắn, vô tình cong cong khóe miệng nói: “Người là ai?”

Vô Diễm còn chưa lên tiếng, Lục Tiểu Thanh ở phía sau lập tức lên tiếng phụ họa: “Người không có tư cách biết.” Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh trả lời thay chàng, tự nhiên cũng không nhúc nhích nhìn Gia Luật Cuồng Sở.

Gia Luật Cuồng Sở hai mắt càng thêm lạnh: “Như thế nào lại để một nữ nhân giúp người nói chuyện như thế?”

Lục Tiểu Thanh lập tức tranh lời: “Ai cần người lo, không phải là do người hâm mộ Vô Diễm có người hỗ trợ, còn người không có đó chứ? Hừ, chỉ bằng người đời này cho dù muốn cũng chẳng có ai hỗ trợ người đâu, gì chứ, ta là người người có thể cướp là cướp được hay sao? Không phải chỉ là Vương của Mặt Hạt thôi

sao, làm như là mình tài giỏi lắm không bằng, nói cho người biết, bốn tiểu thư còn có rất nhiều núi cao để dựa vào, người dám đắc tội ta, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp dành cho người đâu.”

Khó khăn lắm mới có thể được hãnh diện như lúc này, Lục Tiểu Thanh trong lòng thầm kêu: thật là sảng khoái, ban đầu mặc dù có Xuất Trần bảo vệ, bất quá người kia cũng vẫn là Nhị Vương huynh của Xuất Trần, dù thế nào cũng không có biện pháp công nhiên trở mặt, sau đó Quân Hiên đến càng không thể có được cơ hội trở mặt, Quân Hiên vốn không biết võ công, sao có thể chống lại Gia Luật Cuồng Sở này được, lại nói cũng là do phải chuẩn bị kế hoạch chạy trốn chu toàn, những lời này muốn nói cũng không dám nói, đương nhiên cũng không có thời gian nói, hiện tại lại khác, có Vô Diễm đến đây, hắc hắc, tự nhiên là có thể muốn như thế nào liền như thế ấy, có Vô Diễm bảo vệ, mình còn sợ ai nữa chứ.

Gia Luật Cuồng Sở liếc mắt trừng Lục Tiểu Thanh một cái, sau lại mở miệng nói với Vô Diễm: “Người gọi là Vô Diễm.”

Vô Diễm mắt sắc nhìn Gia Luật Cuồng Sở đã bị vài lời vừa rồi của Lục Tiểu Thanh làm cho kích thích, tay cầm bảo đao hơi run lên một chút, chàng lập tức không có đáp lời Gia Luật Cuồng Sở, thân hình vừa động liền đánh về phía Gia Luật Cuồng Sở, trường kiếm trong tay ở không trung xoay tròn tạo thành ba mũi kiếm hoa, một hướng mặt Gia Luật Cuồng Sở, một hướng cổ họng, một hướng trước ngực, quả nhiên là ngoan độc.

Lục Tiểu Thanh ở một bên lập tức ngạc nhiên, trong lúc nhất thời cao hứng đã gọi thẳng tên của Vô Diễm, còn nói cái gì mà không nói cho Gia Luật Cuồng Sở, bây giờ không phải là đã để cho người khác biết rồi hay sao, mình thật sự là ngu ngốc mà, không khỏi hắc hắc cười sán lạn hai tiếng, thấy hai người đã bắt đầu giao chiến, liền lại lui về phía sau hai bước.

Trong mắt Vô Diễm cùng Gia Luật Cuồng Sở chỉ có giao phong, động tác nhanh đến mức làm cho người ta cảm giác không phải là người, đương nhiên đây chính là góc độ mà Lục Tiểu Thanh đem ra so sánh với tốc độ động tác của mình, hai mắt nhìn thấy tất cả đều là đao quang kiếm ảnh, hai người bay qua bay lại, truy đuổi kịch liệt, thật sự là nhìn không ra cái gì với cái gì, Lục Tiểu Thanh không khỏi thầm than một tiếng, tuy rằng mình nhìn chẳng hiểu gì cả, nhưng nếu đem trận quyết đấu của hai cao thủ ở trước mắt so với trận quyết đấu mà bao nhiêu cao thủ phải tha thiết ước mơ của Tây Môn Xuy Tuyết cùng Diệp Cô Thành (1) được chiếu ở trên TV, thì quả thật không cách nào so sánh được.

Toàn bộ cũng chỉ là chém lung tung loạn xạ ngẫu mà thôi, kia có thể được gọi là có một chút bí tráng, thê lương, như mộng như ảo, như thơ như họa hay sao? Thật sự là làm cho người ta thất vọng, ban đầu tính ôm khoai tây chiên, sau đó tươi cười bí hiểm, vừa ăn vừa quan sát, hiện tại một chút thèm ăn cũng đều không có, thật sự là không có diễn hay như ở trong TV.

[1] Hai nhân vật trong truyện kiếm hiệp của tác giả Cổ Long

Tây Môn Xuy Tuyết là một kiếm khách tuyệt đỉnh với hình ảnh của một đại hiệp chuyên mặc áo trắng và là khắc tinh của cái ác. Nổi tiếng với Nhất Kiếm Tây Lai và Lãnh Ngạo Kiếm Tuyết, Tây Môn Xuy Tuyết tuy bề ngoài lạnh lùng như tuyết nhưng thực chất là một người trọng nghĩa khí nhất là tình bạn. Anh ta sử dụng kiếm điều luyện, chớp mắt có thể lấy mạng đối thủ.

Diệp Cô Thành là một nhân vật truyền kỳ và huyền thoại vào loại bậc nhất trong thế giới của Cổ Long. Y thành danh bởi chiêu kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên

Trận chiến thần thánh giữa Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành. Thật giả lẫn lộn khiến các phe phái không ngừng đấu đá lẫn nhau. Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành được mệnh danh là thần kiếm, cao thủ số một võ lâm. Hai cao thủ quyết chiến một trận đấu có một không hai trong lịch sử...

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua phía sau Vô Diễm cùng Gia Luật Cuồng Sở, chỉ thấy người Vô Diễm mang đến đang cùng người của Gia Luật Cuồng Sở hỗn chiến, thật phần khích, thật hỗn loạn, hỗn loạn đến mức Lục Tiểu Thanh căn bản không biết đâu là người do Vô Diễm mang tới, đâu là người của Gia Luật Cuồng Sở, hai bên đều ăn mặc không khác nhau là mấy, vì khoảng cách hơi xa nên không nhìn rõ được khuôn mặt, chờ đến khi mình nhìn rõ đâu là người Mặt Hạt, thì cũng không biết hắn đã bị chém hay là đã chuyển tới một vị trí khác rồi.

Lục Tiểu Thanh sau khi lắc lắc đầu, chuyên tâm ở trong đám người tìm Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường, hai người kia thì mình quá quen thuộc rồi, dù thế nào cũng sẽ không nhìn lầm, còn thật sự chuyên chú tìm hai người ở trong đám người đang hỗn chiến, chỉ thấy Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường đang đứng ở một chỗ, hai người vung đao đối phó người chung quanh, bởi vì người của Gia Luật Cuồng Sở biết bọn họ là kẻ địch, mà người của Vô Diễm lại không biết bọn họ rốt cuộc là loại người nào, cho nên hai bên nhân mã đều phải tiếp đón, làm cho hai người phải đối phó một là người.

Lục Tiểu Thanh vội cao giọng nói: “Hai người kia là người mình, đừng nghĩ sai nha.” Thấy mọi người chung quanh không có phản ứng, vẫn như cũ ở trong hỗn chiến làm theo ý mình, Lục Tiểu Thanh hiềm khi lại ảo não vì mình không có nội công, ngoại công gì đó như lúc này, hiện tại muốn dùng lại không có hiệu quả gì.

Lập tức hít sâu một hơi nhảy lên chỗ cao, rất nhanh mà lớn tiếng quát: “Hai người kia là người mình.”

Một câu hô xong lập tức lại nhảy xuống, đồng thời lại hít một hơi, nhảy lên cao giọng nói: “Hai người kia là người mình.”

Chỉ thấy tầng ngoài cùng tầng trong trên đoạn vách đá mọi người vẫn đang tiếp tục hỗn chiến, nào là máu, nào là đao, nào là kiếm, khắp nơi bay loạn trông rất đẹp mắt. Mà hai người một đao một kiếm so chiêu ở giữa kia vẫn là khó phân thắng bại, lập tức trong khoảng thời gian ngắn không thể phân ra bên nào thắng bên nào thua, một người đứng ở gần vách núi nhất, lúc này nhảy lên chỗ cao nhất hô một tiếng: hai người kia là người mình, tiếp theo lại nhảy xuống, lập tức lại nhảy lên một lần nữa hô, bộ dáng kia cứ phải gọi là giống hệt như ech đang nhảy, không biết mệt mỏi đi tới đi lui vận động.

Sau khi bị Lục Tiểu Thanh kéo cao cổ họng rống to mấy lần, Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường rất vinh hạnh được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt, cả hai bên nhân mã lập tức nghe được lời nhắc nhở đầy nhiệt tình của nàng, người Vô Diễm mang đến đều là những người thân tín, tự nhiên là biết Vô Diễm muốn làm cái gì, một khi đã nghe thấy thì đương nhiên sẽ không tiếp tục “tiếp đón” hai người nữa, mà người Gia Luật Cuồng Sở mang đến, cũng đều biết nữ tử này là Vương phi của Dật Bắc Vương, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì mà nàng phải chạy trốn, nhưng là nghe được lời của nàng, theo bản năng cũng bỏ qua cho hai người.

Cái này thì tốt rồi, Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường thấy mọi người chung quanh không “tiếp đón” bọn họ nữa, không khỏi liếc nhau, chậm rãi vòng ra đứng ở phía bên ngoài trận chiến, trên người hai người cũng bị thương nhẹ, lúc này vừa vặn có thể dừng lại nghỉ ngơi một chút, trong một lát chắc là sẽ không có người tìm đến bọn họ.

Lục Tiểu Lam giương mắt nhìn vị trí Lục Tiểu Thanh đang đứng, lại nhìn Vô Diễm cùng Gia Luật Cuồng Sở đang giao chiến kịch liệt ở trước mắt, không khỏi lắc đầu không dám vượt qua đi đến bên cạnh nàng, có thể đi vòng qua đao kiếm của hai người mà không bị thương cơ hội rất là thấp, không nặng thì nhẹ chắc chắn sẽ bị thương, vì cái mạng nhỏ này của mình, vẫn là nên đứng ở bên này xem cuộc chiến là tốt nhất.

Lục Tiểu Thanh mệt đến mức há mồm thở dốc, bất quá thấy Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường vì tiếng hô của mình mà đã thoát khỏi cuộc hỗn chiến, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, vốn thầm nghĩ muốn làm cho người của Vô Diễm không cần tiếp tục phải giao đấu với hai người bọn họ nữa, không nghĩ tới người của Gia Luật Cuồng Sở cũng rất nể tình, sớm biết rằng như thế đã kêu lên từ lâu rồi.

Quay đầu lại thấy Vô Diễm cùng Gia Luật Cuồng Sở vẫn còn chưa phân được cao thấp, Lục Tiểu Thanh rất muốn nói với Vô Diễm, vì sao không thể không cần đánh cứ thế mà bỏ chạy, ngược lại còn muốn ở chỗ này cùng Gia Luật Cuồng Sở mài đao? Qua một lúc lâu, Lục Tiểu Thanh rốt cục mới nghĩ ra, nếu hỏi Vô Diễm vấn đề này, Vô Diễm chắc chắn sẽ nhìn nàng như nhìn quái vật mà nói: “Chẳng lẽ nàng cho rằng cướp nàng bỏ chạy, không đánh ngã tên Gia Luật Cuồng Sở kia, chúng ta có thể có thời gian quay trở về Đại Đường sao?”

Lục Tiểu Thanh suy nghĩ thật lâu sau, mới rốt cục nghĩ thông suốt, nếu không tiêu diệt Gia Luật Cuồng Sở cùng thủ hạ, chỉ dă thương Gia Luật Cuồng Sở, để cho bọn họ thần tốc quay trở về bất kỳ địa phương nào đó trên đất Mạt Hạt, thế thì đừng nói là quay trở về Đại Đường, có thể đi ra khỏi Mạt Hạt đứng là phúc tổ tiên mấy đời để lại.

93. Chương 122 - Phần 2

Lục Tiểu Thanh thấy hai người vẫn chưa phân ra thắng bại, không khỏi cao giọng nói: “Gia Luật Cuồng Sở, thế nào, đã biết lợi hại chưa? Đừng tưởng rằng thiên hạ này chỉ có một mình ngươi, đúng là người thiện cận chưa từng thấy qua cảnh đời, ta thấy vận khí của ngươi cũng tốt thật, danh Khuynh Nam Vương uy chấn một phương chỉ là lừa gạt người, nếu bằng bản lĩnh thật sự, ngươi? Hừ, chỉ sợ ngay cả Tiểu Lam nhà ta ngươi cũng không bằng ý chứ.”

Thấy Gia Luật Cuồng Sở không nói lời nào, Lục Tiểu Thanh cười hớ hớ nói: “Ta xem ngươi vẫn là nên cầu xin tha thứ thì hơn, nếu tâm tình của ta vẫn tốt liền có thể tha cho ngươi một mạng, nếu lại đánh tiếp, thua thì liền từ vách núi này nhảy xuống cho ta, hoặc là ta trực tiếp cho năm ngựa xé xác ngươi, nếu không thì sẽ róc xương lọc thịt, ngươi muốn chọn con đường nào? Về lĩnh vực khổ hình chính là sở trường của ta.”

Gia Luật Cuồng Sở cụ thể có giận hay không thì Lục Tiểu Thanh không biết, chỉ thấy động tác của hắn hình như nhìn hơi nhanh hơn một chút, Lục Tiểu Thanh không khỏi âm thầm cao hứng, nổi giận, sôi ruột, đây chính là điểm tối kỵ nhất khi quyết đấu, nếu trong lòng pháp phỏng, tư tưởng rối loạn, khẳng định sẽ bị đối thủ thừa dịp này ra tay, một chiêu này của mình chính là lấy từ chiêu mà Dương Quá học được từ Hoàng Dung, dùng chiêu này quả nhiên là có hiệu quả, không phát hiện tốc độ lại nhanh hơn, đây chính là hậu quả của việc trong lòng pháp phỏng, tư tưởng rối loạn.

Đang muốn đắc ý, xa xa truyền đến giọng nói của Khuynh Tường: “Ngươi đang làm cái gì vậy? Gia Luật Cuồng Sở tốc độ lại tăng lên hai tầng công lực rồi, vốn hắn đã bị người kia đè ép, hiện tại cơ hồ đã thoát khỏi sự đè ép đó, ngươi rút cuộc là đang giúp bên nào vậy? Không biết nói thì đừng có nói.”

Lục Tiểu Thanh lập tức ngạc nhiên, có lầm hay không, chính mình ngược lại đã giúp sai đối tượng rồi sao, tên Gia Luật Cuồng Sở này đúng là quái thai mà, lời mình nói với hắn toàn lời không hay ho, hắn sao lại có thể càng đánh càng hăng như thế được cơ chứ? Chẳng lẽ người này thật sự biến thái đến mức càng tàn bạo hắn, hắn ngược lại càng cao hứng hay sao.

Lục Tiểu Thanh trong đầu loạn chuyển, lập tức khoa trương dụ dằng nói: “Cuồng Sở, ta rất thích chàng nha, chàng xem chàng lớn lên suýt như vậy, vóc người lại đẹp, địa vị lại cao, kỳ thật ta lần này rời đi không phải bởi vì muốn quay về Đại Đường, mà là đối với chàng thật sự là yêu mà không thể yêu, người ta muốn một mình có được chàng, nhưng là chàng lại đã có thể tử, ta là sợ chính mình sẽ không nhận được mà đổ kị, sẽ ruột gan đứt từng khúc, sẽ sống không bằng chết, cho nên mới hạ quyết tâm thật lớn từng bước quay đầu rời khỏi chàng như vậy.

Người ta là muốn chôn giấu tình yêu say đắm này ở trong lòng, là muốn ở nơi đất khách quê người yên lặng nhớ tới chàng, yên lặng thừa nhận sự thống khổ đến nhói tim, Cuồng Sở, người ta thật sự là không nghĩ tới chàng lại đối tốt với người ta như vậy, cứ nhiên sẽ vì người ta mà ngàn dặm xa xôi đuổi theo, Sở, chàng nói xem ta cùng với chàng có được tính là sống chết có nhau, không tách không rời, yêu tận mây xanh, tình sâu hơn biển cả, a, Sở thương yêu của ta, vì chàng ta nguyện ý buông tha tất cả, vì chàng chết ta cũng nguyện ý.

A, trên có trời dưới có đất, ta cùng quân một lòng, đến khi sông cạn núi mòn, đất trời hợp làm một, mới dám cùng quân đoạn tuyệt.” Buổi nói chuyện còn chưa kết thúc, Lục Tiểu Thanh không khỏi rùng mình liên tục, rất....rất buồn nôn, đáng ghét, mình lại cũng có thể nói ra được những lời ghê tởm đến thế, không biết cái tên biến thái trên cả biến thái kia có thấy ghê tởm không.

Lục Tiểu Thanh hai mắt sáng ngời nhìn hai người đang giao chiến ở trước mắt, thật sự là nhìn không ra hiệu quả của đoạn nói chuyện kia, không khỏi nghiêng đầu nhìn Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường ở phía xa xa, chỉ thấy hai người đều quay đầu đi, không có xem hai cao thủ đang giao đấu vô cùng phấn khích nữa, hai người hai vai run run, đầu một chút một chút lại cúi xuống, bộ dạng giống như đang nôn mửa.

Lục Tiểu Thanh lập tức im miệng, nửa ngày sau khi Lục Tiểu Lam đã trấn định lại, chuyển lời sang cho nàng: “Nói có trình độ thật, vốn hai người lực lượng ngang nhau, hiện tại Gia Luật Cuồng Sở đã đè ép được người đến giúp người.”

Lục Tiểu Thanh mồ hôi chảy ròng ròng, chảy như thác nước, có lắm hay không, sao làm như thế nào cũng đều là đang giúp Gia Luật Cuồng Sở vậy, chẳng lẽ Gia Luật Cuồng Sở này thật sự là vô địch đến mức này sao? Nước lửa không xâm, dầu muối cũng không tiến? Người này có phải là quá mức mạnh mẽ hay không, quá mạnh mẽ.

Xa xa lại truyền đến giọng nói của Khuynh Tường: “Không phải Gia Luật Cuồng Sở trở nên mạnh mẽ, mà người tới cứu người trở nên yếu là do bị ảnh hưởng bởi mấy lời nói đó của người, người có thể đừng nói gì nữa được không? Chẳng lẽ người không biết người thuần túy là đang gây thêm phiền phức hay sao?”

Lục Tiểu Thanh không khỏi ngửa đầu lên hỏi trời cao, lòng tốt vô biên của mình như thế nào lại nổi lên tác dụng phụ lớn như vậy? Xem ra mình thật sự phải nên học tập nguyên tắc: im lặng là vàng.

Giả bộ thương tâm đứng trầm tư, Lục Tiểu Thanh thật sự là không thể không thừa nhận mình quả là thiên tài, cư nhiên làm như vậy mà cũng tạo ra được hiệu quả ngược, gương mặt thấy Vô Diễm cùng Gia Luật Cuồng Sở vẫn còn đang giao đấu kịch liệt, vừa rồi tuy rằng mình nói mấy câu đó làm cho tình hình chiến sự biến hóa ngược, nhưng là một chút cũng nhìn không ra Vô Diễm ở bên kia không còn sức chống đỡ, chàng vẫn hoàn toàn không có bị bại tướng.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua cuộc hỗn chiến phía bên kia, tốt lắm, rất cường đại, dưới đất có rất nhiều thi thể, số còn lại trên người dù ít dù nhiều ai cũng dính phải máu tươi, Lục Tiểu Thanh chưa từng gặp qua loại trường hợp như thế này, gần trăm người chém giết lẫn nhau, nào là đao quang kiếm ảnh, nào là máu tươi bay tán loạn, không, vẫn chưa đến tình trạng đó, chính là nên ngã xuống liền ngã xuống, không có ngã xuống thì liền tiếp tục chiến đấu.

Cũng không có nhìn thấy cảnh tượng thê thảm thiếu tay gãy chân gì đó, cho nên Lục Tiểu Thanh sau khi nhìn một lượt, cũng không có phản ứng gì liền quay đầu lại, bất quá chỉ là chảy chút máu mà thôi, không phải là chuyện lớn gì, bất quá cũng không dám nhìn lâu, mình cũng chưa từng gặp qua cảnh giết người như thế, chỉ sợ càng nhìn thì sẽ càng bị ám ảnh, về sau sẽ ăn không ngon ngủ không yên mất.

Thấy Vô Diễm cùng Gia Luật Cuồng Sở vẫn còn đang chơi trò so kiếm, tuy rằng mới được tiến hành cũng chỉ được một lát, bất quá Lục Tiểu Thanh lại cảm thấy như là đã lâu lắm rồi, chuyện này tuyệt đối phải nhanh chóng giải quyết mới được, bởi vì ai có thể đảm bảo là Gia Luật Cuồng Sở sẽ không dẫn thêm người đến chứ, nếu đây chỉ là một đội quân tiên phong, phía sau còn có một đại đội nữa, thế thì không phải bọn họ sẽ chết chắc hay sao? Thời gian chính là vàng bạc, thời gian chính là sinh mệnh, Lục Tiểu Thanh luôn làm theo tôn chỉ này.

Nhúu mày suy nghĩ một lát, Lục Tiểu Thanh đột nhiên cười hề hề, sau đó cao giọng nói: “Vô Diễm, Vô Diễm, ta yêu chàng, tựa như chuột yêu gạo, nếu không có gạo chuột sẽ chết đói.” Chỉ xương có bốn câu đã thấy Vô Diễm hụt một bước, thiếu chút nữa bị Gia Luật Cuồng Sở chém trúng một đao.

Lục Tiểu Thanh trên trán xuất hiện n đường hắc tuyến, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ cách này cũng không được, Vô Diễm này thật sự là thích bắt bẻ, huynh rốt cuộc muốn ta phối hợp như thế nào đây? Nói những lời dở tợn với tên kia thì lại làm tăng thêm sức chiến đấu cho hắn, đối với hắn khẩu Phật tâm xà thì huynh lại nghe không lọt, cuối cùng đối với huynh mãnh liệt một chút, thì lại làm cho huynh kích động thiếu chút nữa thì trúng chiêu, đúng là nan giải, vấn đề này thật sự đúng là cần phải có kỹ thuật cao a...”

Xa xa Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường vốn đang tương trợ cho nhau để đi đến chỗ nàng, xem thử xem hai người bọn họ có thể xuyên qua hai màn kiếm kia để đem Lục Tiểu Thanh sang bên này được hay không, dù sao đứng ở trên vách đá như vậy, không cẩn thận một chút thôi là có thể bị ngã xuống vách núi, vừa nghe Lục Tiểu Thanh xướng bài ca rung động lòng người đó, hai người lập tức đồng thời cùng dừng lại cước bộ, Lục Tiểu Lam không khỏi nâng tay chống trán, mặt nhăn mày nhú, thật sự là mất mặt mà.

Khuynh Tường hai vai rung động kịch liệt thật sự là không thể nhịn được nữa, cười to ha ha: “Lục Tiểu Lam, đây chính là chủ tử của người sao? Trời ạ, ta xem người vẫn là sớm một chút nên cắt đứt quan hệ với nàng sẽ tốt hơn, người tài giỏi như thế, đừng nói mặt của người, chính là ta đi theo nàng cũng bị mất hết mặt mũi rồi còn đâu, ta thật không biết Vương xem trọng nàng ở điểm nào nữa không biết, sao có thể cho rằng nàng rất được cơ chứ? Quả thật nàng chính là người ngốc nhất.”

Lục Tiểu Lam hít sâu một hơi nói: “Ta nghĩ không cần đi đến chỗ nàng làm gì, chúng ta vẫn là đi đến bên

kia thì hơn, dù sao nàng cũng không có nguy hiểm gì đâu, ta cảm thấy đau đầu.” Vừa nói vừa lập tức xoay người đi về phía bên cạnh, Khuynh Tường ở bên cạnh một bên cười to, một bên miệng vết thương bởi vì cười kịch liệt quá mà đau nhức, thân mình run run đi theo Lục Tiểu Lam xoay người, không còn ý niệm cần phải qua bên kia mang Lục Tiểu Thanh sang bên này nữa.

Lục Tiểu Thanh đưa tay lên vỗ vỗ mặt mình, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ bởi vì ta đã lâu không được gặp Vô Diễm, nên đã cao hứng quá, hôm nay như thế nào lại phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác thế này, có phải là bởi vì ta bảo trì không sợ hãi quá mức, cho nên mới trở thành óc bả đậu như thế này hay sao? Ừm, Vô Diễm, đều là lỗi của huynh, đến rất đúng lúc, ta hiện tại cũng đã đem huynh trở thành thiên thần mất rồi.”

Lời này có vẻ không sai, Lục Tiểu Thanh đã đem Vô Diễm trở thành người vạn năng, mặc kệ trước mặt là đứa trẻ lên ba, hay là Khuynh Nam Vương uy chấn cả một vùng Mạt Hạt, thì nàng đều đúng lý hợp tình cho rằng Vô Diễm sẽ thắng, chỉ cần có Vô Diễm, tuyệt đối mọi chuyện đều sẽ được giải quyết, có trách thì trách lúc gặp mặt, Vô Diễm lộ ra hai chiêu quá suất, ở trong mắt người không biết võ công như Lục Tiểu Thanh mà nói, chỉ có cao thủ võ lâm vô địch thiên hạ mới ra chiêu suất đến vậy, đương nhiên sẽ cho rằng võ công của Vô Diễm chính là đệ nhất thiên hạ.

Lục Tiểu Thanh hít sâu một hơi, bình tĩnh lại tâm trạng cao hứng của mình một chút, sau hai giây trầm mặc, cứ im lặng thì thật sự cảm thấy rất có lỗi với bản thân, đương nhiên càng cảm thấy có lỗi với Vô Diễm hơn, không khỏi bắt đầu liên tiếp hô: “Vô Diễm cố lên, Vô Diễm cố lên.”

Chiêu này rốt cuộc lại có hiệu quả, tuy rằng chưa nhìn ra được là ai thắng ai thua, bất quá Gia Luật Cuồng Sở bị Vô Diễm đâm trúng vài kiếm, Lục Tiểu Thanh tinh mắt nhìn thấy rõ ràng, lập tức nhảy dựng lên hoan hô nói: “Vô Diễm, làm thật hấn cho ta, hấn dám bắt nạt ta, không muốn sống nữa chẳng, làm thật hấn, làm thật hấn.”

Chỉ thấy Gia Luật Cuồng Sở ở dưới sự công kích như mưa rào của Vô Diễm, phải liên tục lui về phía sau, trên người trúng thêm rất nhiều kiếm của Vô Diễm, ánh mắt của Gia Luật Cuồng Sở lúc này như điên cuồng, liên tục gào thét, lại bị Vô Diễm đè ép, làm hấn chỉ có thể chống đỡ chứ không tấn công được, không có sức đánh trả.

Lục Tiểu Thanh nhìn mà mở cờ trong bụng, vui rạo rực, ở tại chỗ nhảy lên ba trượng, cao giọng trầm trồ khen ngợi: “A, a, đánh chết hấn, đánh chết hấn, Vô Diễm thật là lợi hại, đánh chết con ruồi này đi, thắng rồi, thắng rồi, ta muốn quay trở về Đại Đường, ta có thể quay trở về Đại Đường rồi.”

Trong lúc nhất thời kích động ở tại chỗ vừa nhảy vừa hoan hô, trong mắt thấy Gia Luật Cuồng Sở hai chân mềm nhũn, tay phải bị một kiếm của Vô Diễm đâm trúng, lập tức tay run lên, bảo đao trong tay keng một tiếng liền rơi xuống đất, Gia Luật Cuồng Sở sắc mặt lập tức vô cùng khó coi.

Lục Tiểu Thanh kêu cứ phải gọi là vô cùng phấn chấn, nhảy lên một phát thật cao làm động tác chiến thắng kinh điển, nửa ngày lại không thấy mình chạm đất, Lục Tiểu Thanh lập tức thầm nghĩ: “Chẳng lẽ ta cao hứng quá đã kích thích đến tiềm năng, mình cũng biết khinh công sao? Sao nửa ngày rồi mà vẫn chưa thấy chạm đất.”

Vừa nghĩ vừa cúi đầu nhìn nhìn dưới chân, chỉ thấy dưới chân trống rỗng, loáng thoáng nhìn thấy cảnh sắc xanh biếc, mà khoảng cách trước mũi chân với góc đất bằng phẳng là mười hai li, Lục Tiểu Thanh lập tức cảm thấy đầu óc trống rỗng, OMG, đến giây phút thắng lợi cuối cùng thì cứ nhiên tự mình lại nhảy xuống vực.

Mắt thấy rất nhanh sẽ rơi xuống vách núi, trong bộ óc trống rỗng của Lục Tiểu Thanh lúc này chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là: sẽ bị Vô Diễm mắng chết mất, chuyện thứ hai chính là mong tác giả bảo trì định luật dành cho nhân vật chính trong các bộ tiểu thuyết, cho dù nhảy xuống vực nhưng không chết, chuyện thứ ba chính là, nếu có xuyên không lần nữa, xin cho ta xuyên đến Hậu Đường, ta muốn được nhìn thấy Lý Dục cùng Triệu Khuông Dận [2], tiếp theo một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa vang lên: “Ta nhảy vực rồi.”

[2] Lý Dục còn có tên khác là Lý Tông Gia, là vị vua cuối cùng nước Nam Đường thời Ngũ Đại Thập Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Nam Đường được thành lập sau thời nhà Đường.

Triệu Khuông Dận là Tổng Thái Tổ, là Hoàng Đế khai quốc của triều đại nhà Tống.

Vô Diễm đang chuẩn bị giải quyết Gia Luật Cuồng Sở, sau đó sẽ xoay người mang Tiểu Thanh rời đi, không nghĩ tới còn chưa làm xong, thì ở phía sau truyền một tiếng kêu thảm thiết: ta nhảy vực rồi, lập tức kinh hoàng vội vàng quay đầu lại, khloe mắt thấy đỉnh đầu của Lục Tiểu Thanh chợt lóe sau đó liền đã biến mất ở dưới vách núi, Vô Diễm trong nháy mắt chỉ cảm thấy trái tim mình đã ngừng đập, lập tức không chút nghĩ ngợi, thả mình nhảy xuống theo Lục Tiểu Thanh.

94. Chương 123

Chương 123: Song phương cùng sinh tử

Hai ba ngày sau, ở dưới vách núi, trong một sơn động chật hẹp chỉ đủ để ột người nằm nghiêng, Lục Tiểu Thanh ngồi ở cửa động nhìn Vô Diễm đang chìm trong mê man, trên người Vô Diễm được băng bó bởi những mảnh vải do Lục Tiểu Thanh xé từ y phục đang mặc trên người, loáng thoáng từ bên trong lộ ra vết máu, tia nắng mặt trời buổi sáng sớm chiếu nghiêng nghiêng, ánh sáng màu vàng chiếu lên khuôn mặt đang ngủ say của Vô Diễm, trên khuôn mặt kia dù đang chìm vào trong mê man nhưng vẫn lộ ra vẻ lo lắng cùng kinh hoảng, bị Lục Tiểu Thanh ngồi ở bên cạnh thu hết vào trong mắt.

Lục Tiểu Thanh nhìn Vô Diễm không chớp mắt, trong đầu không ngừng tái hiện ra cảnh mình rơi xuống vách núi ngày đó, nàng nhớ rõ lúc đó trái tim của mình đã hoàn toàn nguội lạnh, trong nháy mắt chỉ có sự tuyệt vọng cùng sợ hãi, căn bản lúc đó chỉ là theo bản năng nên mới hô lên một câu như thế, nhưng là còn chưa đợi mình có phản ứng, thì thân mình của Vô Diễm đột nhiên lại xuất hiện ở tại bên cạnh, ôm chặt lấy mình.

Trong nháy mắt đó, trong đôi mắt của Vô Diễm lộ ra thâm tình, còn sáng lạn hơn cả ánh mặt trời, sâu thẳm hơn đại dương, loại ánh mắt này làm cho người ta cảm thấy an tâm. Không có khủng hoảng, không có tuyệt vọng, trong nháy mắt ngược lại cảm thấy cứ như vậy rơi xuống vực sâu, thật sự cũng không tệ.

Đợi đến lúc mình mơ mơ màng màng ôm chặt lấy Vô Diễm, chỉ cảm thấy thân thể bị chấn động kịch liệt, giống như đang tạm dừng ở giữa không trung, tiếp theo lại cảm giác Vô Diễm cố dùng sức trên tay ném mình ra bên ngoài, chờ sau khi đến lúc mình ở trong thâm cổ tỉnh lại, liền phát hiện toàn thân đau nhức, khắp mình bị trầy da, nhưng thật sự là vẫn hoàn hảo không bị sứt mẻ gì, chờ lúc mình đứng lên đi tìm Vô Diễm, mới phát hiện tay trái cùng chân trái của chàng đã bị gãy, cả người bê bết máu gục trên mặt đất, thậm chí xung quanh chàng bị máu nhuộm đỏ.

Gió tháng ba, tháng tư thổi vẫn rất là lạnh, Lục Tiểu Thanh không khỏi ôm chặt lấy thân mình, nhìn Vô Diễm đang hôn mê, trong mắt ánh lên thần sắc phức tạp khó hiểu, Lục Tiểu Thanh cắn chặt răng tựa vào trên vách núi đá, hai ngày nay Vô Diễm chỉ có thanh tỉnh được đúng một lần, tự nói lại các khớp xương ỳnh, nhìn thấy nàng hoàn hảo không bị tổn hao gì ở trước mặt mình, không khỏi mỉm cười lại chìm vào trong hôn mê.

Lục Tiểu Thanh thu hồi ánh mắt nhìn Vô Diễm, đứng dậy đi tìm đồ ăn, không muốn để cho hai người đều nằm xuống, như vậy ít nhất mình tuyệt đối phải chống đỡ, bởi vì dưới vách núi này được tạo thành hình chữ hồi, có vẻ ẩm áp, nơi khác hoa đào mới nở hoa, thì ở nơi này cây đào đã bắt đầu kết trái, tuy rằng vẫn còn non nên sẽ chất rất khó ăn, nhưng còn hơn những thứ khác rất nhiều.

(*chữ hồi:)

Hái được vài trái đào trở về, xa xa nghe thấy tiếng Vô Diễm đang yếu ớt gọi, Lục Tiểu Thanh lập tức kích động chạy thật nhanh về sơn động, thấy bên trong sơn động Vô Diễm đã chống vách núi đá mà ngồi dậy, chính là không có nhìn thấy mình nên mới lo lắng la lên, Lục Tiểu Thanh lập tức cười hì hì nói: “Huynh tỉnh rồi, nào, ta chỉ tìm được có thứ này thôi, huynh ăn tạm đi.” Vừa nói vừa đưa trái đào ở trong tay cho Vô Diễm.

Vô Diễm tựa vào trên vách núi đá, ý bảo Lục Tiểu Thanh đến ngồi xuống ở bên cạnh mình, sau khi đã tỉ mỉ đánh giá nàng một lúc lâu, mới nói: “Không có việc gì là tốt rồi.” Vừa nói vừa tiếp nhận quả đào Lục Tiểu Thanh đưa qua.

Lục Tiểu Thanh ngồi ở bên cạnh Vô Diễm, vốn nghĩ với tính tình của Vô Diễm, thể nào cũng ca ỉnh một bài, không nghĩ tới chỉ với một câu nói như vậy liền đã giải quyết xong, không khỏi trong lòng cảm thấy mát mẻ, nhưng đồng thời lại càng thêm cao hứng, lập tức cười nói: “Vô Diễm, bản lãnh của huynh thật là ghê gớm, chúng ta rơi từ trên vách núi cao như vậy mà vẫn không chết, xem ra huynh thật sự là phúc tinh của ta.” Tuy rằng không phải vực cao vạn trượng, nhưng tuyệt đối cũng đủ năng lực làm cho người ta rơi từ trên cao xuống sẽ chết tươi.

Vô Diễm hơi hơi ồm một tiếng cũng không có nói gì thêm, Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm thần sắc uể oải, cũng không bắt buộc Vô Diễm nhất định phải trả lời vấn đề của nàng, ngày đó vì dùng sức túm lấy một đoạn cành cây to của một cây cổ thụ nào đó chìa ra, mà bàn tay của Vô Diễm chảy máu đầm đìa, mất máu khá là nhiều nên giờ mới có vẻ mệt mỏi như thế, lập tức thay đổi phương pháp, nói vài câu chuyện cười để chọc cho Vô Diễm vui vẻ, Vô Diễm im lặng lắng nghe, nhìn biểu tình sống động của Lục Tiểu Thanh, tươi cười bên khóe môi càng lúc càng đậm, một bên lại chìm vào trong hôn mê.

Nhoáng một cái bọn họ lại ở dưới vách núi được thêm hai ngày, Lục Tiểu Thanh cười khổ nhìn Vô Diễm nói: “Ta cũng chỉ có thể hái được trái cây, nhìn gà rừng chạy qua chạy lại trước mặt mình muốn bắt mà cũng không bắt được, muốn kiếm chút thịt cho huynh ăn mà cũng không có biện pháp, huynh nói xem có phải ta chỉ được cái miệng là giỏi hay không.”

Vô Diễm khẽ cười nói: “Nàng có năng lực gì ta nhưng là biết rất rõ, có thể trèo lên cây hái trái cây cũng đã được tính là không tồi rồi.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi chống nạnh nói: “Vô Diễm, ta như thế nào cảm thấy đã lâu không gặp huynh, nhưng mà huynh cũng chẳng thay đổi một chút là sao? Vẫn thích đối chọi gay gắt với ta, huynh khen ta một câu thì chết huynh chắc.”

Vô Diễm vừa cắn quả đào vừa nghiêng đầu liếc Lục Tiểu Thanh một cái: “Nàng xác định muốn nghe ta khen nàng?”

Lục Tiểu Thanh ngây cả người, sau thực sảng khoái lắc lắc đầu nói: “Không muốn, huynh nếu khen ta thì huynh đã không phải là Vô Diễm rồi, ta cũng không muốn từ miệng huynh nghe những lời đó.”

Vô Diễm mỉm cười cũng không nói gì nữa, Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm ngây ngô ăn quả đào, thật giống như đang được thưởng thức bàn đào vậy, căn bản không có biểu tình đặc biệt gì, ngược lại còn mang theo tươi cười, trái lại mình ăn đã đến mức ghê hết cả răng, không khỏi vươn tay ra đoạt lấy quả đào trong tay Vô Diễm, cắn một miếng, hương vị chẳng khác gì so với quả đào của mình, nhưng là người này sao có thể ăn như là đang ăn món ngon như vậy được chứ.

Vô Diễm buồn cười nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh nhú mày nhìn Vô Diễm nói: “Chẳng lẽ ta gặp ảo giác sao, ta sao lại cảm thấy huynh thích cười hơn lúc trước rất nhiều thế này? Chẳng lẽ gãy tay, gãy chân ngược lại còn làm cho huynh cao hứng sao?”

Vô Diễm tiếp nhận trái cây mà Lục Tiểu Thanh trả lại, tiếp tục ăn, cũng không trả lời câu hỏi của Lục Tiểu Thanh, chính là ở dưới ánh nhìn chăm chú của Lục Tiểu Thanh, khóe miệng kia vẫn nhếch cao, Lục Tiểu Thanh cũng không đợi Vô Diễm trả lời mình nữa, vừa ăn đào vừa nhìn Vô Diễm.

Ăn xong ba quả đào, Lục Tiểu Thanh tinh mắt phát hiện ra sắc mặt của Vô Diễm đột nhiên trầm xuống, vội hỏi: “Làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao? Có phải miệng vết thương lại đau hay không? Đáng chết, vì sao chỗ này không có cây thuốc chữa thương gì đó? Muốn người ta cứ tiếp tục chống đỡ như thế này, thật sự là.....”

Vô Diễm giương mắt thấy Lục Tiểu Thanh lo lắng bỏ lại gần, một tay đặt lên trán mình, một tay nâng mình, trong mắt tràn ngập lo lắng cùng e ngại, Vô Diễm không khỏi ngăn người, sau nhìn Lục Tiểu Thanh chậm rãi nói: “Ta nghĩ rằng nàng không quan tâm đến ta.”

Lục Tiểu Thanh dừng tay lại một chút, hai mắt nhìn thẳng vào mắt Vô Diễm, thấy trong cặp mắt xinh

đẹp kia, trong nháy mắt lộ ra nồng đậm thâm tình, là vui mừng, cảm động, không khỏi cắn chặt răng nói: “Huynh cũng biết, vì sao còn muốn nghĩ như vậy?”

Vô Diễm giật giật cánh tay trái chưa bị gãy, nhẹ nhàng giữ chặt tay Lục Tiểu Thanh: “Ta biết, ta biết, chúng ta là bằng hữu.” biểu hiện trong nháy mắt vừa rồi, chàng đã hiểu cả.

Lục Tiểu Thanh nhẹ nhàng rũ mắt, đúng vậy, là bằng hữu, là người có thể cùng mình sống chết có nhau, là người mà mình tin tưởng nhất, là người đầu tiên mình quen khi mới bước chân vào thế giới này, là người hiểu mình nhất, nhưng cũng là người mà mình không thể chạm vào nhất.

Chính mình cố ý bảo trì khoảng cách, nếu là Vô Diễm sao có thể không phát hiện ra được điều ấy cơ chứ, mình cùng hắn tiếp xúc, Vô Diễm sao có thể không biết mình đang nghĩ gì cơ chứ, từ trong miệng hắn nghe được câu chúng ta là bằng hữu, thật sự là làm cho người ta đau lòng, mình là một người ích kỷ, ích kỷ đến nỗi không muốn cho bất luận kẻ nào làm tổn thương mình, ích kỷ đến nỗi không dám đối mặt với tình cảm của hắn, nếu nhất định sẽ làm tổn thương mình, tổn thương người khác, tổn thương hắn, vậy phải làm sao để đối mặt với phần tình cảm này đây, Vô Diễm là hiểu được mình, cho nên một câu chúng ta là bằng hữu là muốn để mình không bị khó xử, nhưng là, nhưng là vì sao lại nhảy xuống theo mình? Giờ sao có thể quay lại như lúc ban đầu được đây.

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh trầm mặc, trong đôi mắt hiện lên một tia ảm đạm, bất quá chỉ lóe lên trong vài giây, nhẹ nhàng nhắm mắt sau lại mở choàng ra, hai tròng mắt đã lại giống như ngày xưa, không cần thận tiết lộ cảm xúc, lại nhanh chóng giấu thật sâu, không khỏi giật giật tay Lục Tiểu Thanh: “Tiểu Thanh, ta muốn đi ngoài.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt của Vô Diễm đỏ ửng nhìn nàng, lập tức tâm tình lại cảm thấy cao hứng, mấy ngày trước đây Vô Diễm thật sự đến lúc không nhìn được nữa, mới nói với nàng là mình cần phải đi ngoài, lúc đó sắc mặt của Vô Diễm cứ phải gọi là vô cùng ngưng ngững, còn xấu hổ hơn so với các cô nương, nhớ rõ lúc ấy mình thất thần n lần, bộ dáng như đứa trẻ của Vô Diễm trong nháy mắt đó vô cùng xinh đẹp không ai sánh bằng, cư nhiên lại làm mình thất thần.

Ôm lấy Vô Diễm, đỡ lấy thân thể chàng, vừa cười vừa từ phía sau lưng đỡ lấy chàng, đã nhiều ngày làm việc này giờ đã trở nên vô cùng thuần thục.

Lại qua hai ngày, thân thể của Vô Diễm hoàn toàn không thấy có chuyển biến tốt gì, miệng vết thương tuy rằng đã được Lục Tiểu Thanh gắt gao cầm máu, nhưng là không có lấy một chút thuốc trị thương để dùng, toàn bộ đều phải dựa vào thân thể mạnh mẽ của Vô Diễm để chống đỡ, nhìn Vô Diễm mỗi ngày thân sắc vẫn tỏ ra như thường cùng mình nói chuyện, nhưng trong lúc lơ đãng lông mày nhíu chặt lại, Lục Tiểu Thanh biết miệng vết thương kia rất đau, phải có ý chí lớn như thế nào mới nhìn xuống được như thế.

Buổi chiều ngày hôm đó, đang nói chuyện thì thấy sắc mặt của Vô Diễm càng lúc càng tái nhợt, từ miệng vết thương đã được cầm máu giờ lại dần dần chảy ra dòng máu loãng, Lục Tiểu Thanh biến sắc, vội vàng vươn tay sờ lên trán Vô Diễm, trời, quả nhiên là phát sốt rồi, cho dù thân thể của Vô Diễm có khỏe đến thế nào thì cũng khó mà chống đỡ nổi nữa.

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh kích động ôm chặt lấy mình, không khỏi nói: “Ta không sao, nàng không cần sợ hãi, ta vẫn ở bên, nàng đừng sợ hãi.”

Lục Tiểu Thanh lấy lại bình tĩnh cười nói với Vô Diễm cười: “Ta không sợ hãi, huynh không cần phải lo lắng cho ta, không cần phải lo lắng cho ta.”

Trên mặt Vô Diễm dần dần hiện ra màu đỏ quỷ dị, Lục Tiểu Thanh biết đó là do hiện tượng sốt cao tạo thành, chắc là miệng vết thương đã bị nhiễm trùng, nếu không chữa trị tốt, miệng vết thương sẽ chuyển biến xấu, nhưng là ở chỗ này sao có thể chữa trị được đây? Mình chẳng biết thảo được là cái gì, Vô Diễm cũng không biết, cho nên không dám dùng lung tung.

Vô Diễm dùng cánh tay vẫn còn lành lặn, nắm chặt lấy tay Lục Tiểu Thanh, suy yếu cười cười với nàng, đôi môi kia tím tái không một chút huyết sắc làm cho người ta sợ hãi, Lục Tiểu Thanh thấy chỉ chưa đầy một lát sau, thân thể Vô Diễm đã nóng bừng, giữa sắc mặt tái nhợt hai gò má càng lúc càng đỏ, Lục Tiểu Thanh không khỏi tựa vào phía sau Vô Diễm, ôm chặt lấy Vô Diễm, không ngừng nói: “Vô Diễm, không có việc gì, không có việc gì.”

Thân thể Vô Diễm khẽ rung động, hai mắt nhìn vào Lục Tiểu Thanh đang vô cùng sốt ruột nói: “Đừng hoảng, chờ một lát sẽ tốt hơn thôi, đã nhiều ngày trôi qua rồi, có lẽ người của ta cũng sắp tìm được đến đây, Thanh Nhi, đừng sợ.”

Lục Tiểu Thanh liên tục gật đầu nói: “Vô Diễm, ta không sợ, thật sự là ta không sợ.” Nhưng là thân thể đang không ngừng run run kia lại bán đứng nàng, miệng vết thương một khi đã bị nhiễm trùng, lại không có thuốc để chữa trị, dinh dưỡng lại không đủ, nếu cứ tiếp tục như vậy cho dù thân thể có khỏe đi chăng nữa cũng sẽ phải sụp đổ.

Cảm giác được thân thể của Vô Diễm đang run rẩy kịch liệt, Lục Tiểu Thanh không khỏi càng ôm chặt Vô Diễm hơn, Vô Diễm tựa vào trên người Lục Tiểu Thanh, nhìn hai gò má của nàng gần trong gang tấc, Vô Diễm không khỏi xê dịch đầu dựa vào bả vai Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh cũng không tránh ra, để mặc cho Vô Diễm tựa vào.

Nửa ngày không thấy Vô Diễm có động tĩnh gì, Lục Tiểu Thanh không khỏi quay đầu nhìn về phía Vô Diễm, thấy chàng đang nhắm mắt nhủ chặt mày, toàn thân đang phát run, nhưng không hề rên lên một tiếng, Lục Tiểu Thanh không khỏi nhẹ nhàng gọi hai tiếng, thấy Vô Diễm không có phản ứng gì, không khỏi càng thêm lo lắng.

Vươn tay kéo quần áo của mình đắp cho Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh gất gao ôm Vô Diễm, nhìn ngoài động ban đêm tối đen như mực, Lục Tiểu Thanh đột nhiên cảm thấy nếu cứ tiếp tục như thế này, thì phải đợi cho đến khi nào người của Vô Diễm mới tìm được bọn họ đây, nhưng là nếu mình đi tìm đường ra, vạn nhất không tìm được, ngược lại làm lỡ mất dịp tốt gặp được người đi tìm thì sao, rốt cuộc phải làm như thế nào mới tốt đây? Chỉ hy vọng đúng như lời Vô Diễm đã nói, mặc kệ là còn sống hay đã chết, người của chàng nhất định sẽ xuống dưới tìm chàng, hy vọng bọn họ nhanh lên một chút tìm được hai người.

Ban đêm tĩnh lặng, Lục Tiểu Thanh nương theo ánh lửa, cúi đầu nhìn Vô Diễm, không nói một tiếng nào, vẫn duy trì tư thế này nhìn Vô Diễm, thần sắc trong đôi mắt kia thật sự là làm cho người ta không biết là rốt cuộc nàng đang suy nghĩ cái gì.

Vô Diễm ở trong lòng đột nhiên giật giật, Lục Tiểu Thanh lập tức phục hồi lại tinh thần, vui sướng nghĩ rằng Vô Diễm đã tỉnh, lại thấy Vô Diễm vẫn nhắm hai mắt như trước, trán vẫn nóng phồng tay, so với vừa rồi còn nóng hơn, thân thể lại càng thêm gần sát vào mình, cầm lấy tay của mình, cầm rất chặt, cho dù đang ngủ cũng không buông ra.

Lục Tiểu Thanh cắn răng nhìn Vô Diễm, đầu của Vô Diễm lơ đãng giật giật, khẽ nhếch môi nói đứt quãng: “Thanh Nhi... sợ tối.”

Lục Tiểu Thanh đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo trong lòng không khỏi vừa chát vừa chua xót, đồng thời càng cảm thấy vui mừng, Vô Diễm biết nàng sợ tối, vừa gặp mặt đã biết nàng sợ tối, sợ hãi thời điểm bóng đêm buông xuống, khắp nơi tối đen như mực, chàng biết là nàng thiếu cảm giác an toàn, cho nên nhiều ngày nay bắt buộc chính mình phải tỉnh lại để bồi nàng, cho nên mới sẽ nói với nàng không cần phải sợ, thì ra xương cốt bị gãy, khắp nơi trên người đều là vết thương lớn nhỏ cũng không làm cho chàng nề hà, chàng chỉ sợ nàng một mình đối mặt với hoàn cảnh ban đêm, đối mặt với hắc ám.

Lục Tiểu Thanh hốc mắt đỏ hoe, nhẹ giọng nói: “Không sợ, có huynh ở bên cạnh, ta không sợ.” thấy Vô Diễm hình như nghe được câu nói nhẹ như gió thoảng đó của nàng, hơi nhủ mày sau đó lại tựa trên người nàng bất động.

Lục Tiểu Thanh thức trắng một đêm, vẫn chú ý đến tình huống của Vô Diễm, nhưng cho dù có chú ý thì cũng có ích lợi gì đây? Chính mình thật sự là không có biện pháp gì, Lục Tiểu Thanh lần đầu tiên thâm oán trách bản thân mình, vì sao lúc trước lại chọn học ngành tài chính, mà không theo học ngành y cơ chứ, hiện tại một chút kiến thức phổ thông nhất cũng không biết, lên cơn sốt cũng chỉ biết phải uống thuốc cảm, nhiễm trùng phải uống thuốc tiêu viêm, hiện tại một chút tác dụng cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vô Diễm lên cơn sốt cao, mình lại chẳng giúp được gì.

Liên tục hai ngày Vô Diễm sốt cao không giảm, Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm thần trí dần dần mơ hồ, không khỏi trong lòng lo lắng vạn phần, loại cảm giác tuyệt vọng bó tay hết cách này, thật sự làm cho trong lòng người ta cảm thấy như đang bị thiêu đốt.

Lục Tiểu Thanh hai mắt đỏ ngầu ôm Vô Diễm, trong hai ngày này Vô Diễm cơ bản là chìm trong mê man, ngẫu nhiên có lúc tỉnh lại, thì liền an ủi Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm không quan tâm đến bản thân mình, ngược lại còn lo lắng suy nghĩ cho nàng, tim như bị ai bóp chặt đến ngạt thở, lại vẫn mỉm cười nói với Vô Diễm là không sao, mình không có việc gì.

Nhìn Vô Diễm ở trong lòng, trên gương mặt tuần tú kia, lúc này lại tái nhợt, hốc mắt trũng sâu, môi tím tái, nhưng vẫn kiên cường cao ngạo, lại vẫn muốn là ngọn núi để ỉn dựa vào, người hăng hái như vậy, hiện tại lại trở thành bộ dạng suy yếu như thế này.

Vốn nghĩ rằng với nội lực thâm hậu của Vô Diễm, ngay cả trên người bị nhiều vết thương như vậy thì cũng sẽ không có việc gì, hôm qua lúc đi ra ngoài lấy nước, từ xa xa mới phát hiện trên vách núi bóng loáng đều là dấu tay mang máu, từ một khắc đó mình mới biết được, vì sao rơi từ chỗ cao như vậy xuống mà vẫn không chết, không phải bởi vì cây cổ thụ kia, mà là Vô Diễm đã dùng hết nội lực nện lên trên vách đá để giảm bớt tốc độ rơi xuống, mới có thể ở lúc gặp phải cây cổ thụ kia, mượn lực ném mình đi, thế mình mới không bị một chút thương tổn nào, mà hân lại chống đỡ không được nữa, nên mới mạnh ngã xuống như thế.

Chính mình chỉ biết là Vô Diễm che chở mình, nhưng lại không có nghĩ sâu vì sao một người bị trọng thương, còn một người chỉ bị xây xát ngoài da như vậy, hiện tại mới hiểu được Vô Diễm có võ công cao như vậy, sao có thể bị trọng thương như thế được, hóa ra là bởi vì nội lực đã hao hết, cho nên căn bản không có năng lực chống cự.

Thấy hai ngày nay Vô Diễm giống như là gầy đi rất nhiều, Lục Tiểu Thanh không khỏi gắt gao ôm chặt lấy Vô Diễm, tuy rằng không biết phải chữa trị như thế nào, nhưng là lại biết một khi sốt cao lâu sẽ chuyển thành viêm phổi, sẽ càng nguy hiểm đến tính mạng, nhẹ nhàng đem gò má áp lên gò má của Vô Diễm, thì thào nói: “Vô Diễm, đừng ngủ, mau tỉnh lại, đừng bỏ lại Tiểu Thanh, không cần bỏ lại Tiểu Thanh.”

Thì thào nói nhỏ nửa ngày, đột nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói mỏng manh: “Sẽ không, ta sẽ không bỏ lại Thanh Nhi.”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người kinh hỉ ngẩn đầu lên, thấy Vô Diễm đang tựa vào trên người mình, hai mắt khẽ động đậy, đôi môi tái nhợt khẽ mấp máy, Lục Tiểu Thanh vội hỏi: “Vô Diễm cầu xin huynh hãy tỉnh lại đi, Vô Diễm, huynh nhất định phải chống đỡ, người của huynh sắp tới rồi, huynh nhất định phải chống đỡ.”

Vô Diễm chậm rãi mở mắt, tầm mắt mờ mịt nhìn Lục Tiểu Thanh, nửa ngày mới nhìn thấy rõ được một chút, thấy hai mắt của Lục Tiểu Thanh đỏ au, thần sắc cực kỳ mệt mỏi, không khỏi nâng tay lên muốn vuốt ve má nàng, nhưng là tay mới nâng được một nửa liền vô lực hạ xuống, Lục Tiểu Thanh vội cầm lấy tay Vô Diễm áp vào má mình, Vô Diễm bình tĩnh nhìn Lục Tiểu Thanh nửa ngày, chậm rãi nói: “Ta sẽ chống đỡ.”

Lục Tiểu Thanh mới vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại thấy Vô Diễm nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng kêu gọi vài tiếng, Vô Diễm cũng không có phản ứng gì, xem ra lại chìm vào trong hôn mê rồi, thân thể Vô Diễm càng ngày càng kém, ngay cả tìm hoa quả tìm được đều không ăn được, Lục Tiểu Thanh đành phải ép buộc chàng uống một chút nước, nếu cứ tiếp tục như vậy, sao có thể chống đỡ được.

Buổi chiều, Lục Tiểu Thanh cố ý nhóm hai đống lửa lớn, làm cho trong động ấm áp hơn một chút, một bên ôm chặt lấy Vô Diễm, trên mặt Vô Diễm vẫn như cũ là càng lúc càng đỏ ửng, trên người lại vô cùng lạnh, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, thật sâu đâm vào tim Lục Tiểu Thanh, miệng vết thương nhiễm trùng, cùng chiếc chân bị gãy vô cùng đau, nhưng những lúc Vô Diễm thanh tỉnh cũng chưa bao giờ để lộ ra vẻ đau đớn, hiện tại trong hôn mê không khỏi lộ ra.

Lục Tiểu Thanh vuốt ve hai má Vô Diễm, thấp giọng nói: “Vô Diễm ngốc, vì sao lại nhảy xuống? Ta thật sự quan trọng như vậy sao? Vì sao lại nhảy xuống? Huynh vì sao lại không để cho ta chết tâm này đi? Đồ ngốc, ta sao có thể đáng giá để cho huynh làm như vậy?”

Lau lau nước mắt đang rơi xuống, Lục Tiểu Thanh khẽ cười nói: “Nam nhi không dễ dàng rơi lệ, ta càng tin vào nước mắt nữ nhi càng trân quý hơn, huynh....huynh đó.....”

Lục Tiểu Thanh Thì thào nói nửa ngày, lung tung không biết chính mình đang nói cái gì, muốn nói gì, chỉ biết là rất muốn nói chuyện với Vô Diễm mà thôi, giữa lúc đang thì thầm nói nhỏ đột nhiên một giọng nói mỏng manh vang lên: “Thanh Nhi, ta thích nàng, rất thích nàng, Thanh Nhi.”

Lục Tiểu Thanh lập tức nhìn vào hai mắt của Vô Diễm, lại thấy Vô Diễm vẫn đang nhắm hai mắt, nhẹ giọng gọi hai tiếng Vô Diễm nhưng không có nghe thấy tiếng trả lời, Lục Tiểu Thanh đang muốn thôi không gọi nữa, thì lại nghe thấy Vô Diễm lẩm bẩm nói: “Thanh Nhi, có biết hay không, ta rất muốn gặp nàng, rất muốn ở bên cạnh nàng, thấy Quân Hiên có thể ở bên cạnh nàng, ta ghen tị muốn trực tiếp đến đó mang nàng đi.....”

Lục Tiểu Thanh cắn chặt răng nghe Vô Diễm tiếp tục nói, lại thấy Vô Diễm không nói gì nữa, trầm mặc một lúc lâu, Vô Diễm đột nhiên lại nói: “Nhảy xuống, chết đi cũng tốt.....”

“Thanh Nhi, ta muốn nàng ở bên cạnh ta, tại sao nàng luôn rời ta mà đi như thế”

“Thanh Nhi, Thanh Nhi.”

Lục Tiểu Thanh yên lặng lắng nghe, ban đầu cứ cho rằng là Vô Diễm đang nói với mình, sau lại mới phát hiện Vô Diễm là đang bị sốt cao nên mê sảng, nói đứt quãng không ra đầu ra đuôi, nhưng câu nào cũng liên quan đến mình, Lục Tiểu Thanh nước mắt một giọt lại một giọt nhỏ xuống.

“Thanh Nhi, nàng là của ta, ta sẽ giải quyết tốt tất cả, ta sẽ...sẽ.”

Lục Tiểu Thanh hít sâu một hơi, ôm thật chặt lấy Vô Diễm, nhẹ giọng nói: “Vô Diễm, vì sao ta lại gặp huynh? Vì sao ta không gặp huynh sớm hơn một chút? Vì sao huynh không gặp ta sớm hơn một chút?”

“Thanh Nhi, đừng nhảy.”

Vô Diễm đột nhiên hô to một tiếng dọa Lục Tiểu Thanh nhảy dựng lên, vội liên thanh nói: “Ta không nhảy, ta không nhảy, không phải là ta muốn nhảy xuống vực, là do không cẩn thận thôi, ta về sau sẽ cẩn thận hơn, sẽ không tiếp tục để xảy ra loại tình huống như thế này nữa, không bao giờ sẽ xuất hiện nữa, ta cam đoan, Vô Diễm, ta cam đoan.” Biết rõ Vô Diễm căn bản không nghe thấy, nhưng Lục Tiểu Thanh vẫn cam đoan lập lời thề son sắt với Vô Diễm như cũ.

Lục Tiểu Thanh thật cẩn thận ôm lấy Vô Diễm, trong lúc chuyển tay, thấy Vô Diễm đau khẽ rên một tiếng, không khỏi vạch vãi băng bó trên người Vô Diễm lên, vừa nhìn đã thấy miệng vết thương kia cứ nhiên đã bắt đầu mưng mủ, Lục Tiểu Thanh không khỏi toàn thân đều căng thẳng, rút xuống vách núi đá cũng đã nhiều ngày rồi, nếu cứ tiếp tục đợi thế này mà vẫn không thấy có người đến đây, thì Vô Diễm phải làm sao bây giờ? Miệng vết thương đã bắt đầu mưng mủ, sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng.

“Thanh Nhi, rời đi, rời đi.”

Không biết những lời này của Vô Diễm có ý gì, nhưng là Lục Tiểu Thanh tình nguyện nghĩ rằng là Vô Diễm đang kêu nàng rời khỏi nơi này, không khỏi gắt gao ôm lấy Vô Diễm lay lay: “Không, không rời đi, muốn đi thì cả hai chúng ta cùng đi, ta sẽ không bỏ lại huynh, chúng ta cùng nhau đi.”

Kịch liệt lay động làm cho toàn thân Vô Diễm đều đau, hơi hơi mở mắt ra, thấy Lục Tiểu Thanh lệ rơi đầy mặt đang ôm chặt lấy mình, Vô Diễm không khỏi khàn khàn cổ họng nói: “Ta sẽ không chết, nàng đừng lo lắng.”

Lục Tiểu Thanh giữa lúc hoảng hốt thấy Vô Diễm mở to mắt, không khỏi rất nhanh lau khô nước mắt, nói: “Ta không lo lắng, huynh là tai họa, giống ta không phải là người tốt, nhất định sẽ không dễ dàng chết như vậy được.”

Vô Diễm muốn cười nhưng lại không cười được, đành phải nhẹ giọng nói: “Ta sẽ cùng nàng đi, nhất định sẽ cùng nàng đợi đến khi bọn họ tìm thấy được hai chúng ta.” Vừa nói cổ họng đã cảm thấy ngứa ngứa, ngay sau đó liền nôn ra một búng máu, thấy búng máu màu đỏ sẫm, Lục Tiểu Thanh lập tức biến sắc, chỉ có khi lục phủ ngũ tạng bị nội thương nghiêm trọng mới có thể phun ra máu màu đỏ sẫm thế này, Vô Diễm vội nói: “Đừng lo lắng, nôn ra được thì tốt rồi.”

Lục Tiểu Thanh nắm chặt bả vai của Vô Diễm nói: “Vô Diễm, huynh nói cho ta biết, có phải là huynh bị trọng thương rất nghiêm trọng không, trong lòng ta hiểu rõ, Vô Diễm, đừng cố gắng chịu đựng, huynh đừng giấu diếm ta, huynh đừng giấu diếm ta.”

Thần trí của Vô Diễm lại có chút mơ hồ, nhìn Lục Tiểu Thanh vẻ mặt kiên quyết, vừa chậm rãi nhắm mắt lại, vừa nói đứt quãng: “Bị gãy hai chiếc xương sườn.” Nói xong quay đầu đi lại lăm vào hôn mê bất tỉnh.

Lục Tiểu Thanh không khỏi sợ ngây người, nội thương ngoại thương nghiêm trọng như thế, mấy ngày nay Vô Diễm làm thế nào mà gắng gượng chịu đựng được như thế? Cũng tại vì không muốn mình phải lo lắng, cho nên không nói gì biết, nếu không lộ ra thần trí uể oải, mình chắc sẽ không nhận ra mất, đột nhiên nhớ tới Ý Thiên Đồ Long Ký, đoạn miêu tả Diệt Tuyệt sư thái cùng Chu Chỉ Nhược ở trong tháp cao, Diệt Tuyệt sư thái ném Chu Chỉ Nhược từ giữa không trung xuống, Chu Chỉ Nhược vô sự mà Diệt Tuyệt sư thái lại chết, đây là đúng là cách mà Vô Diễm làm với mình, Vô Diễm, Vô Diễm, vì sao huynh lại đối tốt với ta như vậy?

Chính đang trong lúc hoảng hốt, liền thấy trên bắp chân đau xót, Lục Tiểu Thanh hồ hững quay đầu nhìn, liền thấy một con rắn nhỏ màu xanh không biết từ khi nào đã trườn vào sơn động, hiện tại đang trườn qua trườn lại, thấy bắp chân đang chảy máu, Lục Tiểu Thanh không khỏi mờ mịt quay đầu nhìn Vô Diễm đang mê man, nửa ngày đột nhiên mỉm cười nói: “Vô Diễm, xem ra chúng ta thật sự được ở cùng một chỗ với nhau rồi.” Vừa nói vừa gắt gao ôm lấy Vô Diễm, dần dần mất đi ý thức.

95. Chương 124

Chương 124: Ta muốn đi gặp Lý Thế Dân

Khi Lục Tiểu Thanh mở mắt ra, đập vào mí mắt là thân ảnh của Lục Tiểu Lam, lúc nhìn thấy người của Vô Diễm mang đến đang chiếu cố rất tốt cho chàng, Lục Tiểu Thanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn thấy Vô Diễm vẫn đang chìm vào hôn mê như trước, trong lòng Lục Tiểu Thanh có một cảm giác khó tả đang trỗi dậy, chỉ biết trong lòng có cái gì đó đã thay đổi, loại tâm trạng này rốt cuộc không thể còn bình tĩnh được như xưa.

Sau khi biết con rắn cắn mình cắn bản không có độc, bất quá chỉ bởi vì thể xác và tinh thần của mình đã quá mệt nhọc, cho nên tìm lấy một cái cỏ để hôn mê trước đã, dọc theo đường đi rời khỏi Mạt Hạt không thể thiếu được phải nghe Khuynh Trường cười nhạo.

Gia Luật Cuồng Sở bị cưỡng ép tiễn khách, cùng đám người Lục Tiểu Thanh ra khỏi Mạt Hạt, dọc theo đường đi cũng không thể không thiếu được bị Lục Tiểu Thanh tra tấn, Lục Tiểu Thanh đem toàn bộ trách nhiệm việc Vô Diễm bị thương đổ hết lên đầu Gia Luật Cuồng Sở, đương nhiên “chăm sóc” Gia Luật Cuồng Sở rất tốt.

Có được tốt cùng với cao thủ về lĩnh vực bó xương, không bao lâu sau Vô Diễm đã thanh tỉnh lại, Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm cũng không nhớ rõ những lời mình đã nói, nàng cũng không muốn nhiều lời, hai người vẫn là thảnh thơi nhìn đối phương không vừa mắt, dọc theo đường đi không phải Lục Tiểu Thanh tức giận kêu quang quác với Vô Diễm, thì chính là Vô Diễm hung ác dạy dỗ Lục Tiểu Thanh, làm cho nàng trốn tiệt ở bên trong xe ngựa không dám đi ra, bầu không khí giữa hai người trong lúc đó cực hài hòa, lại giống như đang ẩn giấu cái gì đó. Biết rất nhanh sẽ ra khỏi Mạt Hạt, trái tim căng thẳng của Lục Tiểu Thanh rốt cuộc mới được nới lỏng, lần này thì không còn có người nào có thể ngăn cản mình quay lại Đại Đường được nữa, tâm tình được thả lỏng, hơn một tháng ngày đêm đi gấp, cùng vài ngày trước đó phải lo lắng hãi hùng, cứ nhiên toàn bộ bùng nổ, khó có được người xương cốt cứng hơn sắt thép như Lục Tiểu Thanh lúc này lại trực tiếp ngã bệnh.

Ngày hôm đó, trong lúc mê man có nghe thấy giọng nói của Quân Hiên, Vô Diễm, còn giống như còn có cả giọng nói của Xuất Trần, bọn họ ở bên cạnh mình nói cái gì đó xong lại rời đi, đợi đến ngày hôm sau, khi mở mắt ra, đập vào mắt là Quân Hiên cùng Xuất Trần đã nhiều ngày không thấy, đang mỉm cười nhìn nàng, Lục Tiểu Thanh không khỏi vui vẻ nói: “Chúng ta đã đến biên giới Đại Đường chưa? Thật sự là đã quay trở về rồi sao?”

Quân Hiên mỉm cười nói: “Đã ở biên giới Đại Đường, nàng đã trở về.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi cao hứng nói: “Đại Đường, ta đã trở lại, Lục Tiểu Thanh ta đã trở lại.” liếc mắt nhìn thấy Xuất Trần tựa vào trên vách xe ngựa nhìn mình, Lục Tiểu Thanh nhìn Xuất Trần cười nói:

“Vừa mở mắt đã được ngắm đại mỹ nhân, thật tốt.”

Xuất Trần không nóng không lạnh nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, khoe miệng chậm rãi cong cong vẽ lên một nụ cười nhẹ: “Tiểu Thanh, lá gan của ngươi thật lớn.”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần cũng không có biểu tình gì khác, không khỏi khẽ cười nói: “Có thể làm việc nặng một lần chẳng lẽ không tốt sao?” thấy Xuất Trần cũng không có trả lời, bất quá Lục Tiểu Thanh biết Xuất Trần đang nghĩ gì, nếu đã đi đến bước này, như vậy nên buông tất cả xuống, Xuất Trần từ giờ sẽ được thoải mái.

Nói chuyện vui vẻ được nửa ngày, cũng không thấy thân ảnh của Vô Diễm đâu, Lục Tiểu Thanh không khỏi hỏi: “Vô Diễm đâu?”

Quân Hiên hai mắt nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh nói: “Ở vùng biên Đột Quyết xảy ra rối loạn, phỏng chừng Đại Đường phải xuất binh, mà lần này chủ soái chắc chắn sẽ là Vô Diễm, hắn không có nhiều thời gian để theo chúng ta chậm rãi trở về, đã dẫn binh trở về trước rồi.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi ngăn người theo bản năng nói: “Thương thế của Vô Diễm còn chưa khỏi.”

Trong mắt Quân Hiên hiện lên một tia âm đạm, sau nói: “Trong thời điểm quan trọng như vậy, Vô Diễm lại một mình rời kinh thành, hắn nếu còn chậm trễ thời gian khởi binh, chỉ sợ.....”

Lục Tiểu Thanh trầm mặc nửa ngày, đột nhiên ngẩng đầu cười nói với Quân Hiên cùng Xuất Trần: “Chúng ta trở về nhanh một chút, ta rất muốn gặp bọn Hồng Ngọc, các nàng khẳng định cũng rất muốn gặp ta, lại nói thân thể của Xuất Trần càng được điều trị sớm càng tốt, đi, chúng ta hồi kinh.”

Hơn ba tháng đi đường đầy gió bụi mệt mỏi, rốt cuộc đến tháng bảy cũng đã về tới kinh thành, đứng trước cổng thành ngược nhìn lên tấm hoành phi đề hai chữ Trường An to tướng, Lục Tiểu Thanh không khỏi sửa sang lại quần áo, rất sâu sắc nhìn tường thành nói: “Ta phát giác ra ta rất có duyên với thời gian sang hè của kinh thành, năm trước vào thành cũng là mùa hè nóng nực, năm nay trở về cũng vẫn vậy, chẳng lẽ không thể cho ta chọn một thời điểm khoan khoái mát mẻ được hay sao?”

Quân Hiên cười cười nói: “Nàng còn đứng đó mà chọn, đi mau, Tấn vương cùng mọi người đều đang đợi chúng ta.”

Khi Lục Tiểu Thanh tươi cười rạng rỡ bước vào cửa Tấn Vương phủ, thì thấy bọn Hồng Ngọc, Lục Tụ, Lan Tâm, Tiêu Xảo đang chạy ủa ra đón, nàng khoa trương mở rộng hai tay hét lớn: “Ta đã trở về, có ai nhớ ta hay không?” Tiếng nói vừa dứt, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy có bốn luồng lực lớn đang nghênh diện đánh tới, chống đỡ không được áp lực vội vàng lui về phía sau từng bước, không nghĩ tới phía sau chính là bậc cửa cao ngất, vấp một cái liền ngã ngửa, bốn người bọn Hồng Ngọc nhào lên trên người Lục Tiểu Thanh, cũng rất ăn ý ở trong tiếng hét chói tai đem Lục Tiểu Thanh trở thành đệm lưng.

Yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh, bên cạnh cửa đột nhiên truyền đến một tiếng cười to, tiếp theo toàn bộ từ trong ra ngoài Tấn vương phủ tràn ngập tiếng cười ha ha hi hi, Quân Hiên, Xuất Trần, Khuyết Tường, Lục Tiểu Lam dừng ở phía sau Lục Tiểu Thanh còn chưa bước vào cửa, Thiên Vũ, Tiết Khánh, Ngô Lệ Hoa cùng rất nhiều người đang đứng ở trong phủ, tất cả chĩa mắt mũi Lục Tiểu Thanh chút nào, cười cứ phải gọi là nước mắt bay tứ tung.

Bốn người ở trước cửa ngã chồng lên nhau, Lục Tiểu Thanh bị đè ở dưới cùng, ở trong tiếng cười khùng bố của mọi người, giận dữ hét: “Đứng lên, đừng ép chết ta, ta không thở nổi nữa rồi, a, ta sắp chết rồi.”

Ở trong tiếng kêu gào không dứt của Lục Tiểu Thanh, bốn người bọn Hồng Ngọc mặt đỏ bừng vội vàng đứng lên, một bên còn làm hết phận sự kéo Lục Tiểu Thanh sắp bị đè bẹp đến chết ngạt dậy, Lục Tiểu Thanh xoa xoa đầu, đau đến mức ứa cả nước mắt, trừng bọn Hồng Ngọc vài cái, nói: “Các muội nghênh đón ta thế này đó hử? Ta không nhớ rõ tỷ tỷ ta đây từ khi nào đã đắc tội với các muội, để các muội bây giờ lại trả thù ta thế này đây? Ôi, đầu ta, cái lưng của ta, thắt lưng của ta, còn cái mông đáng thương của ta đã nở hoa rồi.”

Tiêu Xảo trong mắt chứa lệ lại là cười giữ chặt Lục Tiểu Thanh nói: “Tỷ tỷ, bọn muội rất nhớ tỷ.”

Lan Tâm cũng liên tiếp nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ.”

Lục Tiểu Thanh tinh mắt thấy Hồng Ngọc, Lục Tụ đứng bên cạnh cũng muốn nói chuyện, nhưng một đám lại lệ rơi lã chã, lập tức tay nhỏ bé vung lên nói: “Tạm dừng, ta không phải là đã trở về rồi sao, nếu ai làm cho ta mất hứng, thì liền đi ra bên ngoài khóc cho ta, ta nhưng là đang cực kỳ cao hứng.” Vừa nói vừa xoa thắt lưng đi về phía Thiên Vũ.

“Thiên Vũ a..., đã lâu không thấy ta, có nghĩ đến ta không?”

Thiên Vũ phe phẩy cây quạt nhàn nhã nói: “Nàng muốn ta nghĩ đến nàng sao?”

“Đến chết cũng không có lương tâm, Thiên Vũ, ta đói bụng, ta muốn ăn cái gì đó.”

“Đại tổng quản của ta, hôm nay trong phủ của ta có nhiều khách nhân đến thăm như vậy, chuyện yến hội hẳn là phải do nàng thu xếp mới phải, cho nên nàng đừng hỏi ta.”

Vừa dứt lời bọn Hồng Ngọc liền bận rộn tiếp đón đám người Quân Hiên, mà Lục Tiểu Thanh sau khi trắng mắt liếc Thiên Vũ một cái, liền nâng tay khoác lên đầu vai Ngô Lệ Hoa, hướng Tiết Khánh nói: “Đại chương quỹ của ta, ta muốn biết trước mắt ta có bao nhiêu tiền.”

Ngô Lệ Hoa ở bên cạnh lập tức cười nói: “Tỷ tỷ, lâu rồi không gặp, mà mở miệng ra là đã hỏi đến chuyện này, tỷ cũng không biết phải che giấu một chút hay sao?”

Lục Tiểu Thanh nhướn mi nói: “Muội cảm thấy ta là người như thế sao? Đi, đại chương quỹ, chúng ta ra phía sau trao đổi một chút.” Vừa nói vừa khoác tay Ngô Lệ Hoa, đồng thời túm chặt lấy ống tay áo của Tiết Khánh, kéo hai người đi về phía sân sau.

Khuynh Tường đứng ở cửa tức cười nói với Lục Tiểu Thanh : “Nàng liền vứt chúng ta ở chỗ này sao?”

Lục Tiểu Thanh còn chưa lên tiếng, Quân Hiên vừa lắc đầu vừa nói với Xuất Trần: “Đi thôi, cứ nói đến tiền thì nàng ngay cả người thân cũng không nhận ý chứ, chúng ta không có mị lực lớn như bạc đầu.” Vừa nói vừa mang theo Xuất Trần về mặt ý cười đi về phía Thiên Vũ.

Sau bữa cơm chiều chưa từng có náo nhiệt như hôm nay, Lục Tiểu Thanh trực tiếp bỏ qua đám người Thiên Vũ cùng Xuất Trần, túm lấy đội ngũ nhân viên đứng đầu xí nghiệp của mình, bỏ chạy đến hậu viện để tọa đàm.

Đám người Thiên Vũ, Xuất Trần, Quân Hiên ở phía trước viện phẩm trà, thỉnh thoảng nghe thấy ở hậu viện vang lên tiếng kinh hô đầy hưng phấn, sau đó là một trận tiếng bùm bùm vang lên, Thiên Vũ không khỏi cười nói với Xuất Trần: “Tiểu Thanh nhất định là sau khi nghe thấy sản nghiệp của mình đã được khuyếch trương gấp mấy lần, hiện tại đã bị kích động đến mất đi khống chế.”

Xuất Trần thản nhiên cười nói: “Ta cũng không nghĩ tới người mà Tiểu Thanh quen biết, lại là người có cấp bậc cao như ngươi, xem ra nhân duyên của nàng thật đúng là rất tốt.”

Thiên Vũ khẽ cười nói: “Ngươi cũng không phải vậy sao.” ba người uống trà liếc nhau, không khỏi đều nở nụ cười, kể tiếp cả đêm cũng chỉ có nghe thấy tiếng ầm ĩ, vui sướng cười như điên, làm cho những người trong Tấn vương phủ thập phần mong nàng trở về, hiện tại lại cảm thấy có phải ý tưởng đó của mình đã sai lầm rồi không.

Ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh sau khi nói tình hình của Xuất Trần cho Tiết Khánh biết xong, Tiết Khánh dẫn Lục Tiểu Thanh đến một căn nhà ở trong kinh thành, căn nhà đó là do đại chương quỹ hẳn tự mua ình, nói muốn một mình chữa bệnh cho Xuất Trần, không muốn để cho người ngoài thấy, Lục Tiểu Thanh thấy Tiết Khánh nói rất thận trọng, hơn nữa trong lời nói cũng không phải thập phần tự tin, tự nhiên không dám quấy rầy hẳn, huống chi thân phận của Xuất Trần cũng là không thể tiết lộ, liền để Khuynh Tường qua đây làm trợ thủ cho hai người.

Nói liên miên cần nhẩn mắt cả một buổi tối, cái gì cũng đều nói tỉ mỉ rõ ràng, cho nên ngày hôm sau mọi người vốn không còn xúc động như lúc mới vừa gặp mặt nữa.

Ngày hôm sau Thiên Vũ, Quân Hiên đều trực tiếp vào triều, toàn bộ Tấn vương phủ vẫn theo quy củ cũ, Lục Tiểu Thanh là đại tổng quản lớn nhất.

Nửa ngày yên ổn trôi qua, Vô Diễm cũng đã lãnh binh cùng Lý Tích xuất phát từ một tháng trước, ở trong kinh thành to như vậy thật đúng là không quen được mấy người, thật vất vả đợi cho đến lúc Thiên Vũ trở về, Lục Tiểu Thanh về mặt a dua tiến đến bên cạnh Thiên Vũ: “Thiên Vũ, huynh xem ta từ xa mới trở về, huynh có phải hay không nên mời ta một bữa cơm chứ nhỉ?”

Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái: “Chẳng lẽ nàng ngày hôm qua không phải là ăn cơm hay sao?”

Lục Tiểu Thanh lập tức đen mặt nói: “Kia không tính, mời ta ra ngoài ăn đi, ta muốn đến tửu lâu tốt nhất ở kinh thành, ta đã tới Trường An hai lần, chưa lần nào được ra ngoài ăn cơm.”

Trải qua Lục Tiểu Thanh vừa đám vừa xoa, rốt cục đến giữa trưa, mang theo đám người Hồng Ngọc làm khách mời, ngồi ở bên trong tửu lâu lớn nhất kinh thành. Ngồi trên lầu nhìn người đi đi lại lại trên đường ở phía dưới, Lục Tiểu Thanh không khỏi hít sâu một hơi nói: “Ta rất thích nơi này, thế này mới có thể cảm giác được hương vị của Đại Đường.”

Thiên Vũ thế này mới biết là Lục Tiểu Thanh không phải đi ăn cơm, mà rốt cuộc là tâm tình đã rơi vào trong bụng, không khỏi cười nói: “Về sau sẽ không có người nào bắt nạt nàng nữa.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cười tủm tỉm tiến đến bên cạnh Thiên Vũ nói: “Vậy huynh cho ta kim bài miễn tử đi.”

Thiên Vũ oán hận trừng nàng liếc mắt một cái nói: “Nàng cảm thấy ta có tư cách để cấp vật đó hay sao?”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nhỏ giọng khê nói ở bên tai Thiên Vũ: “Sẽ có một ngày như vậy.” Vừa nghe lời này Thiên Vũ nhất thời mở to hai mắt, nửa ngày không lên tiếng nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh thần bí cười nói: “Huynh nhớ kỹ đó, đến lúc đó nhất định phải cho ta một tấm.” Thấy Thiên Vũ đã bình phục lại khiếp sợ, Lục Tiểu Thanh không khỏi thầm nghĩ: “Đây không phải chỉ là thay đổi lịch sử thôi sao?”

Lý Quân Hiên, Hồng Ngọc, Lục Tụ, Tiêu Xảo, Lan Tâm, Ngô Lệ Hoa, Lục Tiểu Lam còn có cả Nguyên Phong vừa mới tới, ngồi quây tròn kín cả một bàn, vừa uống rượu vừa buồn cười nhìn hai người thì thầm, Lục Tiểu Thanh thấy Nguyên Phong một năm cao lên rất là nhiều, ứng đối còn khéo hơn cả mình, mà Lục Tiểu Lam vốn luôn luôn đi theo mình, bị mấy nữ tử nhiệt tình trực tiếp chen chúc ngồi cách mình rất xa, một người lạnh lùng uống rượu, nhìn vẻ mặt hẩn giống như có người nợ hẩn mấy chục vạn lượng không bằng.

Lục Tiểu Thanh đang muốn cười lên tiếng trêu ghẹo, thì truyền đến một trận khúc kha khúc khích, Lục Tiểu Thanh vốn ngồi ở bên cạnh cửa sổ, lập tức ngẩn ra, vụt đứng dậy nhìn xuống ngã tư đường ở phía dưới. Chỉ thấy ở giữa ngã tư đường có hai gã ăn mặc trang phục kỳ lạ, đi ủng cao, áo đuôi tôm, có mái tóc vàng óng, đang cầm một món đồ gì đó ở một quầy hàng, không ngừng trao đổi, mà bên cạnh bọn họ có mấy người ăn mặc rất quái dị, cũng đang hết nhìn đông lại nhìn tây, tuy rằng nói tiếng Hán có vẻ gượng gạo, nhưng là tuyệt đối có thể nghe hiểu được.

Thiên Vũ cùng Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh trong nháy mắt phản ứng thái quá, không khỏi đều rướn cổ ra nhìn, Thiên Vũ nói: “Kia là mấy người từ Ba Tư đến, buổi chiều hôm nay có tới để ra mắt phụ hoàng, mà những người bên cạnh hai người đó cũng không biết rõ lai lịch, tiếng mình họ nghe không hiểu, mà tiếng Ba Tư của bọn họ mình nghe cũng không hiểu, dẫn tới trên triều đang bàn bạc trao đổi xem không biết ở Đại Đường có người nào biết loại ngôn ngữ này không.”

Quân Hiên quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Sao, Tiểu Thanh nàng có biết không?”

Lục Tiểu Thanh bình tĩnh nhìn hai người ở dưới lầu kia, loại ngôn ngữ này mình tuy biết không nhiều lắm, nhưng đùa giỡn thì ai có thể bằng Lục Tiểu Thanh nàng đây, xoa xoa mắt lao nhanh xuống lầu, mọi người ở phía sau ngẩn ra, sau cũng đều đi theo.

Lục Tiểu Thanh bước về phía hai người đang nói chuyện với nhau, hộ vệ bên cạnh họ vốn định ngăn trở, lại thấy đi theo Lục Tiểu Thanh còn có Thiên Vũ cùng Quân Hiên, lập tức nhất tề đều lui xuống, Lục Tiểu Thanh đứng ở trước mặt hai người, thấy hai người này da trắng tóc vàng mắt xanh, sống mũi cao, đúng là người ngoại quốc trong truyền thuyết, lập tức trấn định vươn tay nói: “Hello”

Hai người kia đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo mặt lộ vẻ mừng như điên, cầm lấy tay Lục Tiểu Thanh, liên tục nói: “Hello, Hello”

Lục Tiểu Thanh thấy hai người kích động cầm hai tay mình, trong ánh mắt còn toát ra sự cuồng nhiệt giống như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy, không khỏi ngửa cổ lên trời thét dài đầy xúc động, tiếng Anh, cư nhiên là tiếng Anh, ở Đường triều còn có người nước ngoài đến sao? Vì sao trong lịch sử mà mình biết không có nghe nói qua là có chuyện này, chẳng lẽ là kiến thức của mình quá nông cạn sao? Tiếng Anh a..., người ở bên kia nửa địa cầu đó nha.

Lục Tiểu Thanh sử dụng một chút vốn liếng tiếng Anh ít ỏi của mình, cùng hai người kia chào hỏi nhiệt tình, giới thiệu tên mình xong cũng biết được tên của hai người kia, một người tên là Haggui, một người tên là William, nghe bọn họ huyền thuyên xả một tràng tiếng Anh, Lục Tiểu Thanh lau lau mồ hôi trán, ô ô, mình lúc trước học tiếng Anh không giỏi lắm, chỉ biết abcd, mấy từ đơn hợp lại cũng chỉ biết có Hello với lại Bye Bye.

Lúc này hai người kia lại lôi kéo nàng nói chuyện, hồn nhiên không biết là mình đang nói chuyện với người như vịt nghe sấm, dùng tiếng Anh lưu loát nói ba hoa chích choè, Lục Tiểu Thanh một từ đơn nghe cũng không hiểu, thấy hai người kia giống như là vất vả lắm mới gặp được người có thể đối thoại cùng với họ, không khỏi nói vô cùng cao hứng không ngừng nghỉ, Lục Tiểu Thanh không khỏi vẻ mặt mỉm cười giả bộ chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại gật gù đầu, thỉnh thoảng lại giơ ngón tay cái lên tán dương, nhưng chính là nàng không nói lời nào cả.

Hai người kia thấy Lục Tiểu Thanh tuy rằng không nói chuyện, nhưng là vẻ mặt lại giống như là đã hiểu, thỉnh thoảng còn gật đầu ca ngợi, vì thế càng thêm bô bô nói không ngừng, nhìn tình hình đó thật giống như là một trong bốn chuyện vui mừng nhất của đời người: ở nơi đất khách quê người gặp được bạn cũ.

Mấy người bên cạnh hai người này cũng là người Ba Tư, đều ngạc nhiên nhìn Lục Tiểu Thanh, trong mắt tràn ngập vui mừng, thối lui đến một bên cùng phụ trách an toàn cho bọn họ.

Thiên Vũ cùng Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh cư nhiên có thể cùng hai người này đối thoại, sau chấn động thấy tay của Lục Tiểu Thanh bị hai người kia nắm chặt lấy, lại nghe thấy họ hình như đã ăn nói lung tung, bắt đầu hối hận đã để cho Lục Tiểu Thanh lao xuống, liền nhìn nhau cười khổ, ý bảo cần phải đem hai người kia tách ra.

Thiên Vũ ho khan một tiếng tiến lên, vươn tay ra dứt khoát kéo tay Lục Tiểu Thanh về, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy sau chấn động hai người kia liền kinh ngạc không tự chủ được mà buông tay ra, Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc với hai người, chỉ chỉ Thiên Vũ, sau đó rất có lễ phép cùng phong độ nói một câu: “Bye, Bye.”

Haggui cùng William thấy Lục Tiểu Thanh tươi cười dùng tay ra dấu, lập tức vẻ mặt ái muội tươi cười nói “Bye, bye.”

Lục Tiểu Thanh lập tức tiến lên khoác tay Thiên Vũ, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Thiên Vũ, lả lướt rời khỏi hiện trường, ở dưới vẻ mặt hiềm lăm mồm lộ vẻ tán dương của Lục Tiểu Lam, Lục Tiểu Thanh cực kỳ có khí chất ngênh ngang trở lại Tấn vương phủ.

Còn chưa ngồi xuống Thiên Vũ đã lên tiếng: “Tiểu Thanh, bọn họ là người nơi nào?” Mà Quân Hiên ở bên cạnh cũng đồng thời mở miệng: “Tiểu Thanh, nàng cư nhiên lại biết loại ngôn ngữ này.”

Lục Tiểu Thanh ho khan hai tiếng, vênh váo tự đắc nói: “Ta biết loại ngôn ngữ này thì có gì đáng ngạc nhiên đâu cơ chứ, có cái gì mà ta không biết mới gọi là đáng ngạc nhiên, hai người này một người tên là Haggui, một người tên là William, họ là người Anh quốc.” Dù sao bọn họ nghe cũng không hiểu, mình cứ thế tự biên tự diễn vậy.

Ngô Lệ Hoa suy nghĩ một lát nói: “Anh quốc là nơi nào vậy? Muội chưa từng nghe qua có một nước như thế.”

Lục Tiểu Thanh nghiêm trang nói: “Bọn họ sống ở cách chúng ta rất xa, mọi người không biết cũng không có gì là ngạc nhiên, nếu biết mới là cổ quái.” Anh quốc ngày xưa hình như gọi là England thì phải, tên Anh quốc này phải ngàn năm sau mới xuất hiện, hiện tại có thể đã nghe qua thì đúng là gặp quỷ.

Trong mắt Thiên Vũ cũng không còn sự kinh ngạc nữa, chính là gật gật đầu nói: “Vây Tiểu Thanh, bọn họ có nói tới nước ta với mục đích gì hay không? Bọn họ đại biểu gì cho nước họ?” Thiên Vũ là biết Lục Tiểu Thanh từ một thời đại khác đến, nghe nàng nói là rất xa, có nhiều thứ dĩ nhiên không thể hỏi thẳng trước mặt được, cho nên trực tiếp chọn câu hỏi đơn giản nhất.

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười gượng một tiếng, với trình độ tiếng Anh của mình, căn bản là nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, sao có thể biết bọn họ đến đây với mục đích cùng đại biểu cái gì cho quốc gia của bọn họ cơ chứ, bất quá khó lắm mới làm ọi người sùng bái mình một lần như thế này, dù thế nào cũng phải thêm dợt trợn vện mới được, không khỏi nói: “Chưa nói, bọn họ chỉ nói với ta về thời tiết ngày hôm nay thật đẹp, chỗ này thật là phồn hoa, còn những chuyện khác cũng chưa nói.”

Thấy mấy người đều gật gật đầu, Lục Tiểu Thanh không khỏi đứng dậy nói: “Vừa rồi chưa ăn gì, ta đi đến phòng bếp bổ sung chút năng lượng.” Vừa nói vừa trực tiếp trốn, nếu hỏi nhiều thêm một chút nữa, mình biết phải trả lời sao giờ, chẳng lẽ thật sự phải vẽ bản đồ thế giới, ghi rõ thế giới này là thế nào sao?

Buổi chiều Lục Tiểu Thanh đang cùng bọn Thiên Vũ nói chuyện phiếm, đột nhiên Nguyên Phong bước nhanh chạy tới nói: “Vương gia mau chuẩn bị, trong cung truyền thánh chỉ.” Lục Tiểu Thanh vừa nghe nói là thánh chỉ, mình chưa từng gặp qua loại chuyện này, không khỏi đi theo phía sau Thiên Vũ nghĩ muốn nhìn một chút, bên cạnh Quân Hiên vội nắm lấy cổ tay Lục Tiểu Thanh cười nói: “Ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, Thiên Vũ tự nhiên sẽ nói cho nàng biết là tiếp thánh chỉ gì, nàng cũng không nên làm rối loạn quy củ.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi hung hăng trừng Quân Hiên, Hồng Ngọc ở phòng trong thấy hai người một người trừng một người, không khỏi lắc đầu nở nụ cười, tiếng cười còn chưa dứt, Nguyên Phong lại xông tới, ngạc nhiên nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Tỷ tỷ, thánh chỉ này là của tỷ, Vương gia bảo tỷ nhanh một chút ra bên ngoài tiếp chỉ.”

OMG, thánh chỉ là của ta? Lục Tiểu Thanh đầu óc lập tức nóng lên, mình từ khi nào lại nổi danh đến mức ngay cả Lý Thế Dân cũng biết đến thế này? Đi theo Nguyên Phong tiến vào đại sảnh, đứng ngay ngắn ở chính giữa là một công công trẻ tuổi, nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái sau nói: “Người chính là Lục Tiểu Thanh?”

Lục Tiểu Thanh rất muốn nói không phải ta chẳng lẽ là người? Bất quá ở dưới ánh mắt có vẻ nghiêm khắc của Thiên Vũ đành nói: “Đúng vậy, ta chính là Lục Tiểu Thanh.”

Công công kia đánh giá Lục Tiểu Thanh từ trên xuống dưới một phen, khi toàn thân nàng nổi hết cả da gà mới cười nói với Thiên Vũ: “Tần vương gia, không nghĩ tới quân gia của ngài cư nhiên là một người tài ba như vậy.” Vừa nói vừa mở thánh chỉ ra.

Thiên Vũ kéo Lục Tiểu Thanh quỳ xuống, Lục Tiểu Thanh tuy rằng thật sự rất không muốn quỳ, bất quá khí tiết là trò gì? Thời đại bất đồng, nhập gia thì phải tùy tục, đành phải đoan đoan chính chính quỳ gối xuống, nghe công công kia bắt đầu đọc những câu phức tạp khó hiểu.

Cụ thể nội dung là gì thật sự là nàng không hiểu được, bất quá câu trên Kim Loan điện kia, nhưng là rành mạch bay vào trong lỗ tai của mình, Lục Tiểu Thanh lập tức cảm thấy bầu trời hôm nay bỗng nhiên sáng lạ thường, không khí cũng bỗng nhiên trong lành hơn rất nhiều, câu cú phức tạp gì đó cũng không biết, chỉ biết một việc là trên Kim Loan điện có thể được nhìn thấy Lý Thế Dân.

Thần tượng a..., kia chính là nhân vật nổi danh trong lịch sử đó nha, trước kia có thể gặp gỡ được Lý Trị, mình đã cho rằng vận khí của mình quá tốt, hiện tại cư nhiên còn có thể được nhìn thấy Lý Thế Dân, thần a, chờ ta trở về sẽ đốt nhang thắp hương cho người, người đối với ta thật tốt quá đi. Lý Thế Dân, một nhân vật lớn, tuyệt đối là một nhân vật lớn, thiên cổ nhất đế a..., oh yeah.

Trong đầu giờ chỉ còn lại có Lý Thế Dân, trái tim giờ khắc này như đã muốn bay đến Kim Loan điện, khoe miệng bất chợt nhỏ từng giọt nước miếng từ khi nào không hay, mơ mơ màng màng sau đó ở dưới sự nhắc nhở của Thiên Vũ, đầu óc choáng váng choáng váng tiếp nhận thánh chỉ, bên trong nói cái gì một chữ cũng không có nghe lọt, trong đầu hiện giờ chỉ có một tin tức, ta sẽ được gặp Lý Thế Dân! Công công kia thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt háo sắc, không khỏi khinh bỉ xoay mặt đi.

Rơi vào trạng thái kích động thất thần, lúc nghe Thiên Vũ nói thưởng cho vị công công đến truyền thánh chỉ kia, Lục Tiểu Thanh cũng không đưa một thỏi năm lượng bạc như Thiên Vũ đã nói, không nói hai lời

trực tiếp từ trong lòng rút ra tờ ngân phiếu, vò một cái liền nhét vào trong tay vị công công kia, công công kia mở ra vừa nhìn, không khỏi há to miệng kêu lên: “Một ngàn lượng.” Lập tức ánh mắt của công công kia nhìn Lục Tiểu Thanh không còn vẻ khinh bỉ như vừa rồi nữa, thay vào đó là ánh mắt vô cùng sùng bái cùng a dua. Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười, cũng không để ý đến công công kia kinh hỉ liên tục nói lời cảm tạ với mình cùng Thiên Vũ, ôm thánh chỉ liền đi về phía sau.

Trong phòng mọi người thấy Lục Tiểu Thanh ngây ngô cười, nhẹ nhàng tiến vào, Lục Tự không khỏi hỏi: “Tỷ tỷ, làm sao vậy? Là chuyện gì?”

Nửa ngày chỉ thấy Lục Tiểu Thanh há ngoác mồm ra cười nói: “Ta muốn gặp hoàng đế, ta muốn gặp hoàng đế.” Thiên Vũ đi theo phía sau nàng bước vào, bật cười nói: “Đừng hỏi nàng, lần đầu tiên tiếp thánh chỉ, kích động đến mức thành ra bộ dáng thế này đây, cư nhiên thường luôn ột ngàn lượng bạc, cái này thì hay rồi, về sau chúng ta nếu tiếp thánh chỉ, về vấn đề bạc thưởng phải xuất như thế nào đây?”

Lý Quân Hiên ha ha cười nói: “Không phải chứ, một người keo kiệt như vậy mà cũng chịu bỏ ra một ngàn lượng bạc sao, xem ra thật sự là đã bị đả kích nặng rồi, cụ thể là chuyện gì?”

Thiên Vũ cười nói: “Hôm nay mấy người Ba Tư đó có đến nói với phụ hoàng là có người biết loại ngôn ngữ của bọn họ, phụ hoàng điều tra thì biết là Tiểu Thanh, ngày mai muốn nàng vào triều ở trước mặt mọi người phiên dịch.”

Mấy người ngồi ở trong phòng lập tức gật gật đầu, chỉ có một mình mình nàng biết đương nhiên là sẽ phải tìm nàng đến phiên dịch rồi, Lục Tiểu Thanh ở một bên đang ngây ngô cười, nghe Thiên Vũ nói vậy, lập tức giật mình một cái, xoạt một tiếng mở thánh chỉ ra, mặt trên viết gì thì không hiểu, nhưng là Thiên Vũ tuyệt đối không gạt người đâu, tiếng Anh của mình rách nát muốn chết, sao có thể làm phiên dịch được cơ chứ, ngày mai lại còn phải ở trước mặt Lý Thế Dân làm phiên dịch, thần a, đây không phải là muốn cái mạng nhỏ này của ta hay sao.

Lục Tiểu Thanh lập tức thể hiện bộ dáng vô cùng đáng thương nhìn Thiên Vũ nói: “Có thể không đi được không?” Lý Thế Dân là nhân vật lợi hại như vậy, há lại để ỉnh hồ ngôn loạn ngữ trước mặt hắn.

Thiên Vũ mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Thánh chỉ đã tiếp, không đi chính là kháng chỉ, nàng nếu muốn bị chặt đầu ta cũng không có ý kiến, bất quá mời nàng lập sẵn di chúc, toàn bộ sản nghiệp của nàng sẽ để lại cho chủ tử của nàng là ta.” Lục Tiểu Thanh lập tức ngửa mặt lên trời khóc ròng, nhắm chuẩn xác vị trí Lan Tâm đang ngồi, liền hướng về phía đó té xỉu.

96. Chương 125 - Phần 1

Chương 125: Hoàng Thượng, ký tên cho ta.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi trời vẫn còn chưa sáng hẳn, Lục Tiểu Thanh liền mặc trang phục chỉnh tề, thật dè dặt cùng Thiên Vũ đi vào triều.

Xuyên qua Chu Tước môn tiến vào hoàng thành, vượt qua Thừa Thiên môn nguy nga tráng lệ, đến tường thành hoàng cung, vừa đi vừa nghe Thiên Vũ giới thiệu, lúc nghe đến đoạn giới thiệu về Huyền Vũ môn, Lục Tiểu Thanh không khỏi mở to hai mắt, chỗ này chính là nơi nằm đó huynh đệ bọn họ xung đột vũ trang, vết nhơ duy nhất trong cuộc đời của một thế hệ minh quân, mà địa phương vinh quang trong lịch sử như vậy, giờ lại là lạnh ngắt trở thành một cánh cửa nhỏ thông với hoàng cung.

Thiên Vũ thấy trong mắt Lục Tiểu Thanh toát ra hưng phấn, cũng không để cho Lục Tiểu Thanh chú ý nhiều đến chỗ này, lôi kéo Lục Tiểu Thanh bước nhanh về phía trước, trải qua Đan Phượng môn tới Đại Minh cung, cả tòa Đại Minh cung tản ra vẻ tôn quý tối cao không gì sánh được, khí thế từ trên cao cúi xuống nhìn muôn dân mới ngút trời làm sao, bảo sao người ta không tranh quyền đoạt vị đây, Lục Tiểu Thanh ở trong ánh nắng mờng lung của buổi sáng sớm nhìn chăm chú vào Đại Minh cung uy nghiêm, trang

trọng này, lẩm bẩm nói: “Suất, cảm giác quả thật là ở thời hiện đại không thể cảm nhận được, đây chính là nơi ở của Lý Thế Dân a..., khí chất thật là khác xa.”

Trên đầu bị Thiên Vũ hung hăng gõ ột cái, Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu liền thấy Thiên Vũ đang hung ác nhìn mình, biết vừa rồi nhất thời kích động đã gọi tên lão ba của hắn, nhưng là đứng ở chỗ này không bị chấn động mới là lạ, cái loại phô trương khí thế của hoàng gia này, đây là nơi tập trung quyền lực tối cao nhất, cái loại không khí trang nghiêm này, thật sự Tây An ở thời hiện đại không thể có được.

Trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, Lục Tiểu Thanh chỉ thẳng vào đôi sư tử điêu khắc bằng bạch ngọc ở trên lan can xa xa: “Thiên Vũ, một lát nữa ta có thể ôm cặp sư tử này về không? Vật này rất hiếm.”

Thiên Vũ vẻ mặt hắc tuyến nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nàng nói thử xem? Ở phủ của chúng ta không phải cũng có hay sao, nàng muốn lấy làm gì, trong đầu nàng rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy?”

Lục Tiểu Thanh liên tục lắc đầu nói: “Không giống nhau, không giống nhau, đồ cổ a, đồ ở trong hoàng cung là đồ cổ a, ý nghĩa cũng không giống nhau.” Thiên Vũ bất đắc dĩ quay đầu đi không để ý tới nàng nữa, mà Lục Tiểu Thanh ở giữa nắng mai, nước miếng chảy ròng ròng nhìn Đại Minh cung.

Không biết đã đợi trong bao lâu, xung quanh càng lúc càng có nhiều người, tiếp theo một giọng nói the thé truyền đến “Thiệt triều.”

Lục Tiểu Thanh liền thấy người chung quanh lập tức yên tĩnh trở lại, sau đó sửa sang lại quần áo, theo thứ tự đi theo công công vào triều.

Ở cửa điện Đại Minh cung, Lục Tiểu Thanh ngoan ngoãn đứng ở ngoài cửa, ngày hôm qua Thiên Vũ cùng Quân Hiền đã nói kỹ mọi quy củ cho nàng một lần rồi, tuy rằng không nhớ kỹ bao nhiêu, nhưng tối thiểu những điều cơ bản cũng phải nhớ, nhìn trộm cấm vệ quân đứng thẳng ở bốn phía, Lục Tiểu Thanh khéo léo thối lui đến chỗ gần cửa điện nhất, vươn tay ra vuốt ve tường, Lục Tiểu Thanh không khỏi hưng phấn nhắm mắt lại, bức tường này còn cao quý hơn nhiều so với thành Trường An, nhất định phải sờ một chút mới được.

“Người chính là Lục Tiểu Thanh, Thánh Thượng tuyên người vào điện” Một giọng nói nam không ra nam nữ không ra nữ truyền đến, Lục Tiểu Thanh lập tức mở to mắt, vừa nhìn thì thấy đúng là thái giám hôm qua đến truyền thánh chỉ.

Thái giám kia cười quyền rũ nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Người là lần đầu tiên gặp Thánh Thượng, chắc có nhiều quy củ không biết, bất quá người cứ nhìn ánh mắt ra hiệu của ta mà làm việc, không nên phạm sai lầm.” Lục Tiểu Thanh vội vàng liên tục gật đầu, một ngàn lượng ngày hôm qua cho đi cũng không uổng phí.

Đi theo phía sau vị Ngự công công này, Lục Tiểu Thanh đông liếc mắt nhìn một cái, tây liếc mắt nhìn một cái đi theo vào bên trong điện, đưa chân dùng sức bước lên sàn nhà, Lục Tiểu Thanh cúi thấp đầu, khéo môi không khỏi cong lên, không biết sàn nhà có phải được lát bằng hoàng kim hay không, lấm la lấm lét hướng bốn phía ngấm vài lần, khéo mắt thấy chung quanh đều là áo bào màu xanh, màu đỏ, màu tím nhoáng lên một cái lại nhoáng lên một cái, giống như là đã từng nghe qua, màu sắc áo bào đại biểu cho chức vị cao thấp.

Đứng ở dưới, khéo mắt khê ngược lên, thấy khắp nơi trong đại điện đều trạm trở long phượng, cung vàng điện ngọc, càng nhìn lên cao càng là một mảnh vàng óng, cây cột hoàng kim, bình phong hoàng kim, bài trí hoàng kim, ghế tựa hoàng kim, người hoàng kim, không phải, là một người mặc quần áo màu vàng chói lọi.

Lục Tiểu Thanh thấy người mặc áo màu vàng kia đang nhìn mình, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kia mang theo nụ cười thần nhiên, có cảm giác hiền lành nhưng đồng thời cũng càng tăng thêm vẻ tôn quý cùng uy nghiêm cao không thể chạm tới, quanh thân vô hình trung phát ra khí chất uy nghiêm, cư nhiên làm cho người ta muốn thuận phục vô điều kiện, nhìn tuổi hắn cũng phải hơn bốn mươi năm mươi, nhưng đáng vẻ tôn nghiêm đáng sợ bẩm sinh kia, còn lợi hại hơn so với cả hoàng đế tương lai Thiên Vũ.

Lục Tiểu Thanh lại nhú mày nhìn vài lần, thấy ánh mắt của người nọ cứ chăm chú nhìn mình, Lục Tiểu Thanh vội ra dấu im lặng, ý bảo người nọ coi như không nhìn thấy mình, Thiên Vũ nói ở tại trên triều

không được nhìn lung tung, phải nhìn thẳng, không khỏi đem ánh mắt chuyển tới, thật cẩn thận nhìn về người ở trước mặt.

Màu vàng? Ánh mắt mới vòng vo một nửa, Lục Tiểu Thanh đột nhiên nhớ tới vừa rồi người nọ mặc là màu vàng, trong đầu lập tức cứng đờ, chính mình vẫn cúi đầu làm sao có thể thấy người nọ mặc áo màu vàng, còn chưa kịp có phản ứng, Lục Tiểu Thanh pang một tiếng đụng phải một vật, lập tức không tự chủ được lui về phía sau từng bước, định thần lại nhìn thấy hóa ra là Ngụy công công dẫn đường, sau khi bị mình đụng phải, đang cúi đầu hung tợn nhìn qua.

Lục Tiểu Thanh không khỏi cười ngây ngô, ai bảo hắn đột nhiên dừng lại làm cái gì, ở dưới ánh mắt ý bảo mau quỳ xuống của Ngụy công công, Lục Tiểu Thanh rốt cục hiểu được sai lầm của mình, vội vàng quỳ xuống nói: “Tổng quản của Tần vương phủ Lục Tiểu Thanh bái kiến Hoàng Thượng.”

Khụ, khụ, hai tiếng ho khan rất nhỏ vang lên, Lục Tiểu Thanh cúi đầu dùng khóe mắt nhìn lại, chỉ thấy Thiên Vũ đứng ở vị trí thứ hai bên tay phải đang cầm tức nhìn nàng, Lục Tiểu Thanh không khỏi ngẩn người, mình làm sai chỗ nào sao? Chính đang trong lúc nghĩ hoài không ra, Ngụy công công bên cạnh run run trả lời: “Bẩm Hoàng Thượng, dân nữ Lục Tiểu Thanh tới.”

Lục Tiểu Thanh lập tức mồ hôi tuôn như mưa, tranh nói trước người ta mất rồi, hơn nữa trong lúc kích động cũng đã quên mất lời giải thích mà Thiên Vũ đã dạy tới hôm qua, lập tức vội nói lại một lần nữa: “Dân nữ Lục Tiểu Thanh bái kiến Hoàng Thượng.” Một bên ngẫm cho Thiên Vũ một nụ cười xấu hổ, lại vừa vịn bị Quân Hiên đứng ở bên cạnh Thiên Vũ trông thấy, trong mắt không khỏi tất cả đều là ý cười.

“Bình thân.” Một giọng nói uy nghiêm truyền đến, Lục Tiểu Thanh không khỏi động đậy đã nghĩ muốn đứng lên, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng ừm của Quân Hiên, Lục Tiểu Thanh mắt ngọc vừa chuyển liền vội cao giọng hô: “Tạ Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Vì muốn để bù lại sai lầm vừa rồi, một tiếng kêu kia của Lục Tiểu Thanh cứ phải gọi là kêu vô cùng chân tình, tiếng hô chấn động cả trời xanh.

Truyền vào tai là vài tiếng rên rất nhỏ, Lục Tiểu Thanh làm như không có nghe thấy liền đứng lên, ngẩng đầu liền nhìn về phía ngôi vị hoàng đế, nhìn không chớp mắt, hồn nhiên đã quên mất bég mắt lời khuyên răn, đập vào mi mắt đúng là người vừa rồi mình nhìn lén, Lục Tiểu Thanh không khỏi ngạc nhiên, vận khí cũng thật là tốt, nhìn ai không nhìn cứ nhiên lại đi nhìn lén đúng Lý Thế Dân. Thấy Lý Thế Dân vẫn mang theo nụ cười tôn quý thần nhiên như trước, ánh mắt thâm thúy khó hiểu, toàn thân toát ra khí khái của đế vương, khí khái của Gia Luật Giá Huyền kia sao có thể so sánh được, Lục Tiểu Thanh đành phải nuốt một ngụm nước miếng, quá tuyệt, vị nhân huynh này không phải là người thích giết người, nghe nói hắn có ý chí rất lớn.

Ánh mắt của Lý Thế Dân vẫn nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh, lên tiếng hỏi: “Người chính là người biết tiếng Anh kia sao?”

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Thế Dân nói chuyện với nàng, lập tức cảm thấy thân thể bay bổng, toàn thân mềm nhũn, dưới gầm trời này mình là độc nhất, cứ nhiên lại còn được nói chuyện cùng với Lý Thế Dân, vội liền tục gật đầu nói: “Dạ.” cảnh tượng này cũng sẽ không có lần tiếp theo đâu.

Lý Thế Dân gật gật đầu nói: “Truyền sứ giả Ba Tư.”

Lục Tiểu Thanh nghe xa xa truyền đi thanh âm, lại bớt chút thì giờ nhìn quét Lý Thế Dân vài lần, đời này có thể nhìn thấy vị hoàng đế này, không ngắm không còn thiên lý, không uống công minh xuyên không đến đây một lần.

Sau một đồng lễ tiết linh tinh lằng nhằng gì đó, khi Lục Tiểu Thanh đang si dại nhìn Lý Thế Dân, Haggui cùng William kia cũng chẳng hành lễ gì với Lý Thế Dân cả, cứ thế liền trực tiếp chạy đến bên cạnh Lục Tiểu Thanh, dùng một lễ tiết đạt tiêu chuẩn kị sĩ, hôn lên mu bàn tay của Lục Tiểu Thanh.

Ở trong tiếng ồn ào của mọi người chung quanh, Lục Tiểu Thanh vẫn là một câu chào hỏi kia: “Hello.” Sau đó quay đầu nói với Lý Thế Dân: “Đây là lễ tiết chào hỏi khi gặp nữ tử của quốc gia bọn họ.”

Lý Thế Dân khẽ gật gật đầu không có mở miệng, dù sao nhìn thấy một hoàng đế mà cũng không hành lễ, ngược lại đi hành lễ với một nữ tử, thật sự là không để hoàng đế hắn vào trong mắt mà.

Lục Tiểu Thanh tự nhiên không biết Lý Thế Dân đang suy nghĩ gì, bất quá không hành lễ với thần tượng của nàng, thật sự là không thể tha thứ được, bất quá tiếng Anh hành lễ mình không biết, lập tức quỳ một gối trước mặt Lý Thế Dân, sau đó dùng ánh mắt ý bảo Haggui cùng William làm theo, hai người này thấy Lục Tiểu Thanh đối với người ngồi ở trên cao cao tại thượng kia hành lễ mà bọn họ vô cùng quen thuộc, không khỏi cũng phối hợp quỳ một gối xuống, đồng thời mở miệng huyền thuyên nói một trận.

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói với Lý Thế Dân: “Haggui cùng William hành lễ với Hoàng Thượng, chính là dùng lễ nghi trước quân vương của nước bọn họ, bọn họ chúc Hoàng Thượng thân thể khỏe mạnh, mọi sự như ý.” Lục Tiểu Thanh một bên nói đùa một bên cũng không dám đứng lên, biết mình nếu đứng lên thì hai người kia cũng sẽ lập tức đứng lên, thế thì mặt mũi của thần tượng biết phải để đâu bây giờ.

Lý Thế Dân vung tay lên nói: “Bình thân, Lục Tiểu Thanh, người hỏi lai lịch của bọn họ một chút đi.”

Lục Tiểu Thanh dạ một tiếng sau đứng lên, quả nhiên là Haggui cùng William cũng đồng thời đứng lên, Lục Tiểu Thanh vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ, chỉ chỉ chiếc nhẫn đeo trên tay bọn họ nói: “Đẹp.” Đường nhiên là tiếng Anh, Haggui cùng William lập tức cười ha ha sau lại bô bô nói không ngừng.

“Hoàng Thượng, bọn họ đến từ Tây phương xa xôi, cách nơi này rất xa, rất xa.”

“Hoàng Thượng, hoàng đế của nước họ là nữ, gọi là nữ hoàng Elizabeth đệ nhất.”

“Hoàng Thượng, bọn họ rất thích Đại Đường, cho rằng Đại Đường còn phồn vinh hơn nhiều so với quốc gia của bọn họ, hơn nữa đất đai nước ta cũng rộng lớn hơn nước họ rất nhiều.”

“Hoàng Thượng,.....”

Được Haggui cùng William tình nguyện bô bô nói chuyện, Lục Tiểu Thanh tận lực dùng những từ đơn giản nhất để phát biểu ý kiến của nàng, thỉnh thoảng còn lẩn qua lẩn lại mấy từ đơn good, thanks, hello, how, quay đầu giải thích cho Lý Thế Dân ngôn ngữ của bọn họ là sản phẩm của thời đại hoang dã, thường thường từ không diễn ý, cho nên mình phiên dịch phải rút gọn đi rất nhiều.

Đồng thời Lục Tiểu Thanh cực kỳ thông minh không để cho Lý Thế Dân có thời gian đặt ra câu hỏi, cứ thế phiên dịch, mà tiếng Anh của mình không biết hai người này có hiểu được không, mình chẳng qua chỉ là hàng giả mạo, bất quá thấy trên mặt họ càng lúc càng nhú chặt mày, nhưng là nói lại càng lúc càng hăng, Lục Tiểu Thanh rất có ý thức trách nhiệm đem phong tục tập quán của Châu Âu, nước Anh, nước Pháp, nước Đức, nước Ý, mỗi nơi nói một chút. Đây chính là biện pháp tốt nhất mà Lục Tiểu Thanh phải mất cả một đêm hôm qua mới nghiên cứu ra được, dù sao đám người Lý Thế Dân cũng không biết bọn họ nói cái gì, nói càng sâu xa khó hiểu càng tốt, chỉ cần công phu diễn trò của mình thâm hậu, Anh quốc này cũng có thể mài thành kim.

Tất cả mọi người trên Kim Loan điện đều im lặng chăm chú nhìn ba người, nghe Lục Tiểu Thanh nói rất ly kỳ, một đám đều là vẻ mặt hưng trí. Ngay cả Lý Thế Dân cũng là vẻ mặt hứng thú lắng nghe, bởi vì có mấy vấn đề hẳn thấy hứng thú, không cần hỏi toàn bộ đã được Lục Tiểu Thanh phiên dịch ra, chúng đại thần trên triều ai nấy đều không ngừng gật đầu, tài nữ a..., phiên dịch tới cả những điều mà mình muốn biết, hơn nữa một quốc gia nguy hiểm như vậy, mọi người cũng không biết có thể hỏi được chút gì đây.

Mắt thấy Haggui và William cùng mình chính là ông nói gà bà nói vịt, đối đáp cứ phải gọi là như bão nổi, Lục Tiểu Thanh vội làm tư thế tạm dừng, duỗi tay ra trực tiếp đoạt lấy chiếc nhẫn đeo trên tay của William, sau đó làm động tác không cho sẽ mất đầu với William cùng Haggui, dọa dẫm hai người bọn họ, đương nhiên động tác nhỏ này phải làm sau lưng Lý Thế Dân, lại vừa vận đối diện với Thiên Vũ cùng Quân Hiên, hai người nhìn mà ngăn cả người.

Sau đó Lục Tiểu Thanh giơ cao chiếc nhẫn kia lên nói: “Hoàng Thượng, Haggui cùng William bởi vì đường xá xa xôi, không tiện mang theo lễ vật gì đến đây, nguyện ý dâng chiếc nhẫn này lên, kính dâng cho hoàng đế bệ hạ tôn kính, để tỏ lòng thành kính ngưỡng mộ của bọn họ với bệ hạ.” Vừa nói vừa đưa cho Ngụy công công đang tiến lên tiếp nhận.

Lý Thế Dân uy nghiêm mà cũng không mất đi hòa ái, cười nói: “Như thế liền đa tạ dị quốc lai khách, trẫm cũng có quà đáp lễ.”

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Thế Dân nhìn thoáng qua chiếc nhẫn, sau đó liền đặt ở một bên, Lục Tiểu Thanh biết Lý Thế Dân không biết đây là loại nhẫn gì, cho là tùy ý tặng hẳn để có lệ mà thôi, không khỏi nói: “Hoàng Thượng, đây chính là trân bảo đặc biệt của Anh quốc đó, bảo thạch được khảm ở mặt trên được gọi là kim cương, chính là châu báu cứng rắn nhất trên thế giới, cũng là châu báu khó khai thác cùng điêu khắc nhất, không phải là vật tầm thường đâu, ở Đại Đường chúng ta tìm cũng không ra được một chiếc nhẫn như thế này được đâu.” Nói đùa chứ, chính là bởi vì thấy đây là nhẫn kim cương cho nên nàng mới mạnh mẽ cướp lấy, nếu Lý Thế Dân không biết, sao có thể nịnh nọt hẳn được.

Lý Thế Dân ồ lên một tiếng, thoáng ngạc nhiên nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh nói: “Quý như vậy sao?”

Lục Tiểu Thanh rất tự nhiên tiêu sái tiến lên, đứng ở trước mặt Lý Thế Dân tiếp nhận chiếc nhẫn, toàn bộ mọi người ở trên Kim Loan điện lập tức đều ngạc nhiên đứng ở tại chỗ, Ngụy công công kia vội vàng khiển trách: “Mau đi xuống, mau đi xuống, một chút quy củ cũng không hiểu.” Lục Tiểu Thanh lập tức ngạc nhiên, sau mới phát hiện chính mình cứ nhiên lại chạy tiến lên cầm lấy chiếc nhẫn từ trong tay Lý Thế Dân, không khỏi cắn phải đầu lưỡi, xong rồi, lần này làm quá rồi, chết chắc rồi.

97. Chương 125 - Phần 2

Vội bỏ nhẫn xuống, vội vội vàng vàng chạy xuống, ở dưới ánh mắt của Thiên Vũ cùng Quân Hiên, nửa không tình nguyện quỳ xuống nói: “Thật không phải, Hoàng Thượng, tiểu nữ chỉ là muốn giới thiệu chiếc nhẫn này quý trọng ở điểm nào mà thôi, đã quên mất quy củ, hơn nữa tiểu nữ tử vốn là nữ tử dân gian, thật sự là không quen thuộc với lễ nghi của hoàng gia, mong Hoàng Thượng tha tội.” Nghe mà xem, lời này không có một chút thành ý nào, Thiên Vũ cùng Quân Hiên ngẩng đầu nhìn Lý Thế Dân liếc mắt một cái, thấy hẳn không có biểu tình gì khác lạ, cũng liền đứng ở tại chỗ không có tiến lên hỗ trợ.

Lý Thế Dân cười như không cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Không sao, chỉ là việc nhỏ thôi mà.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe lập tức hô ba lần vạn tuế, lần này rất là ngoan ngoãn, Hoàng Thượng chưa nói bình thân liền quỳ gối ở tại chỗ không nhúc nhích, đuôi mắt nhìn thấy Thiên Vũ hài lòng gật gật đầu, Lục Tiểu Thanh không khỏi hưng hăng trắng mắt liếc Thiên Vũ một cái. Tại khi hai người trao đổi ánh mắt trong im lặng, Lý Thế Dân lại nói với sứ giả Ba Tư, Lục Tiểu Thanh chỉ nghe thấy hình như là ban cái gì đó cho hai người, bất quá nếu không phải chuyện liên quan đến mình thì nàng cũng không quan tâm.

Quỳ đến lúc sứ giả Ba Tư theo như trong lời của mình lại trở thành sứ giả Anh quốc rời đi, Lục Tiểu Thanh làm bộ không phát hiện ra ánh mắt của Haggui cùng William nhìn mình, nhìn theo bước chân bọn họ rời đi, bọn họ không đi thì mình cũng đi rồi, sau khi người ngoài đã đi rồi, không khỏi ngẩng đầu nhìn Lý Thế Dân đầy ủy khuất, có phải là hẳn đã quên mất còn có một người vẫn đang quỳ gối hay không.

Lý Thế Dân thấy Lục Tiểu Thanh vô cùng đáng thương nhìn hẳn, không khỏi cười nói: “Đứng lên đi.” Lục Tiểu Thanh lập tức hai tay khê chống đứng lên, một chút tao nhã cũng đều không có, đứng dậy vỗ vỗ bụi trên tay, cười hì hì nói: “Cảm ơn Hoàng Thượng.”

Liếc mắt thấy quần thần hoặc cười hoặc là lắc đầu nhìn mình cười, Lục Tiểu Thanh nhất thời cảm thấy quần thần nơi này xem ra cũng rất đáng yêu, cứ nhiên không có bất kỳ người nào nhìn mình với con mắt khác, cũng không có người nào lên tiếng răn dạy mình, xem ra Lý Thế Dân dạy dỗ thần tử quả nhiên không tệ.

Lý Thế Dân nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Lục Tiểu Thanh, hôm nay ngươi dâng chiếc nhẫn trân quý này cho Đại Đường ta, ngươi nói xem muốn ta thưởng gì cho ngươi đây?”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe đã hiểu, động tác nhỏ vừa rồi của mình không qua mắt được Lý Thế Dân, để vương tài trí mưu lược kiệt xuất như vậy sao có thể bị gạt bởi màn biểu diễn của mình được, lập tức cười hắc hắc, khê nâng làn váy nhún người nói: “Hoàng Thượng, có thể ký tên cho tiểu nữ được không, người chính là thần tượng của tiểu nữ.”

Trong sự trầm mặc của mọi người, Lục Tiểu Thanh cuối cùng cũng không có vinh quang được thần tượng ký tặng tên, lui ra bên rìa ngoài Kim Loan điện buồn bực nhìn mọi người, thấy mọi người lại bắt đầu thảo luận này nọ, Lục Tiểu Thanh đi cũng không được, mà không đi cũng không được, hung hăng trừng Ngụy công công đứng ở phía trên cao, chẳng phải hắn đã nói là sẽ nhắc nhở nàng hay sao, hiện tại cũng chưa nói lui xuống hay là không lui xuống, lúc mình đề xuất thần tượng ký tên ình, có một đại thần đã trực tiếp bắt đầu hồi báo chính sự, liền đem mình ném qua một bên.

Rúc vào góc tối nhất trong Kim Loan điện, Lục Tiểu Thanh cố gắng đưa mắt ra hiệu với Thiên Vũ cùng Quân Hiên, nhưng là hai người này đều đối mặt với Lý Thế Dân, quay lưng về phía mình như thế kia thì làm sao mà nhìn thấy được sắc mặt, đang trong lúc nhàm chán thì bị một người nào đó ở phía sau kéo kéo góc áo, Lục Tiểu Thanh vội xoay người sang, thì thấy đúng là tiểu công công giúp Lý Thế Dân mài mực, đang nhịu mầy chỉ chỉ ra bên ngoài, Lục Tiểu Thanh vội đuổi tay ra liền nhét một thỏi bạc hai mươi lượng vào tay hắn, dưới chân như gió cuốn chuồn ra khỏi Kim Loan điện.

Mà tiểu công công kia lập tức đứng lảng vảng ở tại chỗ, ở trên Kim Loan điện công nhiên đút lót, Lục Tiểu Thanh này có phải là muốn hại chết nàng lẫn mình hay không đây? Trong tay nắm thỏi bạc, nếu là ngày thường đương nhiên là rất cao hứng, hiện tại nhưng lại giống như củ khoai lang nóng bỏng tay, tiểu công công không khỏi dờ khóc dờ cười. Hắn sao có thể biết được Lục Tiểu Thanh luôn luôn khắc ghi lời nhắc nhở của Quân Hiên, trong hoàng cung chỗ nào cũng đều phải dùng tiền, phải chuẩn bị mang nhiều bạc một chút, tuyệt đối chỉ được tốt chứ không được xấu đi, cho nên phóng tay rất hào phóng.

Ra khỏi Kim Loan điện, Lục Tiểu Thanh lập tức liền bị lạc phương hướng, vốn muốn chờ Thiên Vũ cùng nhau trở về, nhưng là do bọn thị vệ nói không được đứng ở ngoài điện chờ, Lục Tiểu Thanh cũng chỉ có thể lựa chọn chỗ xa một chút để chờ, sau khi chạy vài lần, Lục Tiểu Thanh liền hoàn toàn bị lạc đường ở trong hoàng cung.

Vốn người bị chiêu vào cung sẽ có thái giám truyền chỉ dẫn đường, hồi bẩm xong tự nhiên sẽ có người đưa ra ngoài, nhưng là Lục Tiểu Thanh là do Thiên Vũ trực tiếp mang vào, Ngụy công công kia có vẻ như là tổng quản thái giám đại nhân, tự nhiên sẽ không tự mình đưa nàng ra ngoài, nhân tiện cũng giảm luôn chuyện phái người dẫn nàng ra bên ngoài, hiện tại Thiên Vũ vẫn còn ở bên trong, lại không có ai dẫn đường mang Lục Tiểu Thanh ra bên ngoài, cái này coi như xong.

Ở trong cung điện chui tới chui lui, Lục Tiểu Thanh thật cao hứng phát hiện ra một sự kiện: nàng lạc đường, không thể nhớ ra đường Thiên Vũ mang theo nàng vào đây, sau khi thử đi nửa canh giờ, Lục Tiểu Thanh đứng ở bên một gốc cây dương liễu đang đung đưa trong gió ở bên bờ hồ, nhìn đôi chim thiên nga đang chơi đùa ở trong hồ, Lục Tiểu Thanh không khỏi thở dài một hơi, hoàng cung này quá lớn, lớn đến nỗi mình đi vài vòng mà vẫn không có gặp qua cảnh sắc lặp lại, là tên diên nào xây hoàng cung lớn như thế này, chẳng lẽ không biết hai năm nay đất đai đang tăng giá hay sao?

Thở dài, lại thở dài, lại lại thở dài, đứng dưới hàng liễu đang đung đưa trong gió ở bên bờ hồ, Lục Tiểu Thanh đã phải đợi nửa canh giờ, chuẩn bị tùy tiện tìm một người để hỏi đường ra khỏi cung, cho dù có phải chỉ ra nhiều bạc cũng phải làm cho người ta dẫn mình ra khỏi cung, lại không nghĩ được rằng ngay cả một cái rắm cũng không có chứ đừng nói là người, không biết người đã chạy đi đâu hết rồi.

“Shit, người đâu? Chẳng lẽ một hoàng cung lớn như vậy mà ngay cả một bóng quỷ cũng không có sao? Sớm biết rằng như thế này đã không tiếc tiền, sáng sớm lúc gặp gỡ người nên đút chút tiền để cho người ta mang mình ra ngoài thì hơn, hiện tại phải làm sao bây giờ?” Lục Tiểu Thanh hung hăng ném vài hòn đá vào đôi chim thiên nga đang tung tăng bơi lội vui đùa ở trong hồ, sau đó xoay người bỏ chạy lấy người.

“Tiểu muội muội, ờ, vị tỷ tỷ này, người có biết làm cách nào để ra khỏi cung không, ta bị lạc đường, không biết nên làm như thế nào để đi ra ngoài.”

“Vị tiểu ca này, người có biết ra khỏi cung phải đi đường nào hay không?”

“Vị này.....”

Trải qua một lúc lâu sau, Lục Tiểu Thanh túm được sáu người để hỏi thăm, trong đó có bốn nô tỳ, hai thái giám, câu trả lời tổng quát là thế này: một: nếu như đã tiến cung sao còn có thể đi ra ngoài được, cứ ngoan ngoãn ở lại là tốt rồi, đây chính là cung nữ không can tâm làm nô tỳ đây mà. Hai: ta là người ở hậu cung,

không biết đường nào để đi ra ngoài, đây chính là cung nhân có thâm niên lâu năm ở trong hậu cung cho nên không biết đường là lẽ đương nhiên; Ba: ra khỏi cung phải được phép cấp trên mới được xuất cung, người nếu có thể được đi ra ngoài thì đã không ở trong này ngốc nghếch tìm đường như vậy rồi, đây có lẽ đây là thái giám có vẻ quen thuộc quy củ ở trong cung.

Lục Tiểu Thanh không khỏi mồ hôi chảy ròng ròng, chẳng lẽ mình đã bị vây ở trong cung này hay sao? Hơn nữa nghe nói nơi này là hậu cung, mình sao lại không hay ho như thế này, sớm biết rằng sẽ như thế này thì cho dù giết chết mình cũng không rời khỏi Kim Loan điện, hiện tại phải đi chỗ nào tìm người bây giờ.

Lại trải qua một phen bắt người hỏi thăm, dùng bạc tấn công, cho ra kết luận chính là: Kim Loan điện là nơi người có thể đến sao? Cũng không nhìn xem mình có thân phận gì? Tấn vương là người mà người có thể quen biết được hay sao? Ở trong cung có quy củ của hoàng cung, trừ bỏ Hoàng Thượng ra không cho phép nói về bất kỳ nam nhân nào, càng đừng nói là tổng quản, người nếu có thể làm tổng quản, ta đã là tổng quản thái giám, cứ an phận phục vụ chủ tử của mình đi, không nên có suy nghĩ bỏ trốn.

Ở trong ánh mắt đồng tình của mấy người, Lục Tiểu Thanh không khỏi muốn khóc mà không khóc được, niên đại này nói thật chẳng lẽ lại không có ai tin? Nhìn quần áo mình đang mặc, Thiên Vũ nói gặp Hoàng Thượng không thể ăn mặc xinh đẹp, cứ ăn mặc bình thường một chút là được, nhưng là mình chẳng lẽ lại giống nha hoàn đến vậy sao?

Thấy không có người nào sẽ mang mình đến Kim Loan điện, mà khẳng định cũng chẳng có ai sẽ mang mình ra khỏi cung, Lục Tiểu Thanh không khỏi hôn mê, cho tới bây giờ không nghĩ tới hoàng cung lại là nơi dễ trà trộn vào như thế này, trong tiểu thuyết không phải là nói vào hoàng cung khó như lên trời hay sao? Như thế nào người nơi này không có một người nào lộ ra ý tứ phòng bị mình thế này, chẳng lẽ mình thật sự không có tính uy hiếp nào hay sao? Trầm tư nửa ngày, rốt cục quyết định mình sẽ làm náo loạn cả hoàng cung này lên, để cho không ai là không biết mình đang ở trong này.

Bình tĩnh vừa đi vừa suy nghĩ, ngay cả ở cách đó không xa đang dần dần truyền đến tiếng cười đùa ầm ĩ, nàng cũng không có nghe thấy, trong lòng sau khi đã tổng kết tính toán cần phải làm thao tác gì, Lục Tiểu Thanh ngửa mặt lên trời thét dài: “Đại Minh cung, là người bức ta.”

“Cẩn thận.” Đột nhiên truyền vào tai truyền vài tiếng kinh hô, Lục Tiểu Thanh theo bản năng xoay người về chỗ phát ra âm thanh, bốp, một vật mang theo lực như bão táp cuồng phong rít gào, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lao tới hôn lên mặt Lục Tiểu Thanh, ở trong tiếng kinh hô của mọi người, Lục Tiểu Thanh quang vinh mà vĩ đại ngã xuống.

“Mẹ nó, là ai? Là ai tập kích ta? Là ai?” Lục Tiểu Thanh mặt đầy bụi bặm, mũi thì chảy máu ròng ròng, trán bị sưng đỏ, sau khi hít sâu lấy hơi liền bùng nổ.

Bắt lấy vật chứng, là một quả bóng bằng da, Lục Tiểu Thanh ngồi dưới đất hung tợn, giận dữ la hét với mấy nữ tử đang nghênh diện đi tới: “Là ai?” Bất đắc dĩ bộ dạng này của nàng thật sự chẳng có tính đe dọa một chút nào cả, mấy nữ tử vừa chạy tới cúi đầu nhìn xuống, đều đứng ở tại chỗ cười gập cả thắt lưng.

Trong đó có một nữ tử nhìn hơi đứng tuổi một chút, lớn lên rất xinh đẹp, toàn thân toát ra vẻ nhu hòa, hơi thở làm cho người ta cảm thấy thoải mái, mỉm cười tiến lên nói: “Thật ngại quá, là chúng ta không cẩn thận.” Vừa nói vừa kéo Lục Tiểu Thanh đứng lên.

“Thanh Loan, nhanh chút lại đây, chúng ta còn phải chơi xúc súc (1), mặc kệ nàng ta.” Một nữ tử rất tuổi trẻ, có đôi mắt phượng dài, cảm giác nàng ta rất vênh váo, lớn tiếng nói với cô gái đang kéo Lục Tiểu Thanh đứng dậy, sau đó nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, vừa cười vừa nói: “Đi Thúy Bình lĩnh thuốc đi.” Vừa nói vừa xoay người định đi trở về.

[1] Xúc súc : còn tên là đại súc, xúc cầu, xúc viên, trúc cầu, thích viên, v.v... “Xúc” tức là dùng chân đá, “súc” là một quả cầu, quả bóng bọc da. “Xúc súc” là đá cầu (đá bóng), đó là hoạt động thể thao xa xưa nhất của Trung Hoa đã lưu truyền hơn hai nghìn ba trăm năm, có ba loại hình thức: trực tiếp đối kháng, gián tiếp đối kháng và đá chơi. Xúc súc khởi nguyên từ cổ đô Lâm Tri của nước Tề thời Xuân Thu chiến quốc, phồn vinh nhất vào thời Đường Tống, thường xuất hiện cảnh “cầu cả ngày không rơi”, “Cầu bất ly túc, túc bất ly cầu, hoa đình quan thưởng, vạn nhân chiêm ngưỡng” tức là “cầu không rời chân, chân không rời cầu, ra đình thưởng thức, vạn người chiêm ngưỡng”

Lục Tiểu Thanh lập tức nổi trận lôi đình, cũng không cần nữ tử tên là Thanh Loan kia đỡ dậy, một phát nhảy dựng lên, liền dùng hết sức ném quả bóng da trong tay về phía nàng kia, bởi vì hai người trong lúc đó đứng cách nhau một khoảng cũng khá xa, Lục Tiểu Thanh mặc dù có dùng lực mạnh đến mấy, nhưng là khi trái bóng da kia đập trúng vào lưng nàng kia, lực đạo cũng đã tương đương nhỏ.

Ồ trong tiếng kinh hô của mọi người, nàng kia xoay người lại cả giận nói: “Người thật to gan, cứ nhiên dám trả thù ta, ngươi có biết ta là ai hay không?”

Trong đám người hầu bên cạnh, cũng có một nữ tử đồng thời lên tiếng quát: “Người là hạ nhân mà dám làm như vậy à? Cứ nhiên dám phạm thượng, chủ tử người dạy người thế nào hả?”

Lục Tiểu Thanh ở dưới cái nhìn của mọi người, nổi giận dùng vọt bên cạnh nàng kia cả giận nói: “Ta cần vào biết ngươi là ai, ngươi không biết là đánh người thì phải xin lỗi hay sao? Người không hiểu thì ta sẽ dạy ngươi.” Đồng thời lại quay đầu lớn tiếng nói: “Mắt nào của ngươi thấy ta là nha hoàn? Đời này còn chưa có ai có tư cách để cho ta hầu hạ.”

98. Chương 126

Chương 126: Cùng Lý Thế Dân quyết đấu

Mấy người đồng thời ồn ào, nữ tử đứng đối diện với Lục Tiểu Thanh mảy liễu dựng thẳng, mắt thấy nàng ta sắp nổi trận lôi đình, Thanh Loan ở bên cạnh vội lên tiếng: “Công chúa, người đừng tức giận, xem cách ăn mặc của nàng cũng không giống người trong cung.”

Lục Tiểu Thanh tuy rằng nộ khí ngút trời, trừng mắt với vài nữ tử ở chung quanh, nhưng là lời của Thanh Loan nàng không phải là không nghe thấy, lập tức đánh giá nàng kia từ trên xuống dưới một lượt, wow, chẳng lẽ đã đụng độ trúng công chúa rồi sao, vận khí của mình thật đúng là tốt, không gặp người thì thôi, đã gặp là toàn gặp được đại Boss.

Nàng kia kiêu ngạo trừng mắt nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Ta không biết ngươi từ nơi nào đến, chống đối ta chính là người không đúng.”

Lục Tiểu Thanh thấy đối phương vẻ mặt yếu ớt, lúc nói chuyện thì bĩu môi, vừa nhìn đã biết ngay là một tiểu công chúa được nuông chiều từ bé, được cưng chiều đến mức coi trời bằng vung, nếu mà đi giảng đạo với người như thế này, không thể nghĩ ngờ rằng chính là Khổng Tử đi dạy Vi Tiểu Bảo, có thể nói rõ ràng được sao? Lập tức hừ lạnh một tiếng nói: “Bất quá cũng chỉ là một công chúa mà thôi, có gì đặc biệt hơn người đầu cơ chứ, người trừ bỏ vỏ bọc là công chúa ra, ngươi còn có cái gì không? Hừ, chỉ là một người bất tài, trừ người được sinh trúng vào nơi tốt nhất ra, còn có cái gì không? Nói chuyện với người thật sự là lãng phí nước miếng của ta.” Vừa nói vừa xoay người muốn rời đi, tuy rằng muốn gây ra một chút náo loạn, nhưng là đi trên chộc người yếu ớt, bị đánh gần chết cũng chỉ biết ngậm đắng nuốt cay thật sự không thú vị.

“Người đứng lại đó cho ta, dám nói xấu ta, được, Tân Thành ta muốn nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì?” Tân Thành công chúa kia bị chọc tức đến thảm hại, túm lấy đuôi áo của Lục Tiểu Thanh, kéo Lục Tiểu Thanh quay trở lại.

“Buông tay, buông tay, còn ra thể thống gì nữa, công chúa được nuôi dạy như thế này sao?” vươn tay gạt tay Tân Thành công chúa ra, Lục Tiểu Thanh vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn qua, trong lòng lại rất nhanh cân nhắc, xem tình huống này công chúa là muốn đấu với mình đây, nếu là cảm kỳ thi họa, mình đây không phải là trực tiếp chết ngắt hay sao.

Lục Tiểu Thanh còn chưa có nghĩ được nên đối phó như thế nào mới tốt, Tân Thành công chúa đã giật lấy quả bóng da trong tay thì nữ tử đứng bên cạnh, hung tợn nói với Lục Tiểu Thanh: “Chúng ta thi xúc cức, thử xem công chúa ta có bản lĩnh hay là dân đen ngươi có năng lực.” Vừa nói một bên túm lấy tay Lục Tiểu Thanh kéo qua, dùng nhìn tiểu công chúa ít tuổi hơn Lục Tiểu Thanh rất nhiều mà nghĩ rằng sức của nàng

cũng yếu hơn, cư nhiên sức lực của nàng lại lớn như vậy, chỉ cần túm một cái liền đã lôi xềnh xệnh Lục Tiểu Thanh về phía bên kia.

Đứng ở trên một thảm cỏ trống trải, Lục Tiểu Thanh thấy có rất nhiều nữ tử đang ngồi xung quanh một cái bàn, già có, trung niên có, trẻ trung có, người nào người nấy đều vô cùng xinh đẹp, hoặc là ôn nhu rộng lượng, hoặc là xinh đẹp rực rỡ, hoặc là đáng vẻ đoan trang, đầy đủ hương vị, ngay cả người luôn tăng bốc bản thân lên tận trời xanh là vẻ đẹp giấu cũng không thể giấu được của mình như Lục Tiểu Thanh, cũng không thể không thừa nhận rằng tư sắc của mình ở trước mặt đám nữ nhân này cũng kém xa, Lục Tiểu Thanh không khỏi sờ sờ mũi đang chảy máu, cảm thán một tiếng, quả nhiên người so với người thật sự là làm cho người ta giận điên người mà, sớm biết rằng như vậy đã đem Xuất Trần kéo đến đây, với dung mạo tuyệt diệu của hân tuyệt đối sẽ ngăn được cơn sóng dữ này ỉnh.

Vốn mọi người đang lú ra lú rú nói chuyện, vừa thấy Tân Thành kéo một nữ tử lạ hoắc tới đây, hơn nữa vẻ mặt lại phần nộ, không khỏi đều ngừng cuộc trò chuyện nhìn qua.

Tân Thành cũng không chờ mấy nữ tử này lên tiếng, đem bóng da ném vào trong tay Lục Tiểu Thanh, cao giọng nói: “Một chọi một, ta cho ngươi thi trước, ta sẽ cho ngươi nhìn xem bản lĩnh của ta.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua quả bóng da ở trong tay, lại nhìn đối phương vẻ mặt tức giận ở trước mặt, cùng những người xung quanh đối xử thận trọng với Tân Thành, không khỏi lắc đầu cảm thán một tiếng, đây vẫn chỉ là một đứa trẻ, bị người ngoài nói vài câu, không thi triển danh hiệu chèn ép người, thay vào đó lại muốn tới đánh giá thực lực, bất quá đây không phải là đang ỉnh một cơ hội tốt hay sao.

Lục Tiểu Thanh tung trái bóng da trong tay, hướng Tân Thành hắc hắc cười gian: “Ngươi xác định muốn thi với ta? Vậy thì đến lúc thua đừng trách ta không cho ngươi mặt mũi.” Lời này vừa nói ra vốn nghĩ rằng quần chúng vây xem ở chung quanh, không lớn tiếng răn dạy thì cũng là quát mắng, nhưng lại không lường trước được những người đó lại lập tức nhàn nhã cắn hạt dưa, thưởng thức trà, vẻ mặt hưng phấn nhìn qua.

“Nói nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì, nhanh một chút, không phải là không dám ứng chiến đó chứ?”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Tân Thành ở phía đối diện, lại nhìn thoáng qua sân xúc súc phía sau không khác gì so với TV đã chiếu là mấy, cũng là phía trên khung tấm lưới dựng thẳng có khoét một lỗ tròn, âm trầm cười với Tân Thành, một phen cưỡi vây dài bên ngoài ra buộc ngang eo, xắn cao quần dài mặc dưới váy lên liền để lộ ra bắp chân trắng nõn, ném trái bóng da ở trong tay đi, rất nhanh đá cao.

Chỉ thấy Lục Tiểu Thanh thân hình sinh động, xoay quanh trái phải Tân Thành công chúa, rất nhanh chặn cầu, tăng cầu, mang cầu chạy, mỗi một động tác đều vô cùng thuần thực, mỗi một lần lại nghe thấy Tân Thành gầm lên giận dữ: “Ngươi phạm quy, không phải như vậy, đem cầu trả cho ta, ta giết ngươi.....” tiếng kêu gào vang vọng khắp sân xúc súc.

“1-0, 2-0, 3-0, 4-0.....” Chỉ nghe thấy nhân viên đứng bên ngoài sân đang sôi nổi tính điểm, mà quần chúng ở ngoài sân đều nghiêng về một phía, tiểu mỹ nữ, trung mỹ nữ, đại mỹ nữ đều buông hạt dưa, hoa quả, trà thượng hạng ở trong tay xuống, toàn bộ quần chúng kích động cổ vũ cho Lục Tiểu Thanh cố lên.

“Xem, lại lọt một quả rồi, tuyệt vời.”

“Muội muội, muội nhìn xem bộ pháp của nàng không giống với chúng ta, cư nhiên ngay cả Tân Thành cũng không cướp được bóng của nàng, thật là lợi hại.”

“Xem, Tân Thành đang đi lên đoạt bóng, ai nha, lại không có xông về phía trước.”

Trong tai Lục Tiểu Thanh nghe thấy quần chúng bình luận sôi nổi, dưới chân tuyệt không chậm lại một chút nào: “Đã phục chưa? Nói ngươi vô dụng quả là không sai, còn muốn cùng ta tranh, cũng không nhìn xem ta là ai sao?”

Tân Thành đã tức đến mức phát hỏa, hiện tại hoàn toàn không để ý đến lời châm chọc của Lục Tiểu Thanh, chuyên tâm cướp bóng, Lục Tiểu Thanh không khỏi thầm khen một tiếng, có tiền đồ, cư nhiên không bị tác động bởi lực bên ngoài, xem ra con gái của thần tượng cũng kế thừa được genes tốt đẹp của thần tượng.

Bất quá tán dương là tán dương, Lục Tiểu Thanh vẫn là không cho nàng một chút cơ hội nào, cản trở, cướp bóng, dù sao chính là không cho Tân Thành lấy được bóng, trái bóng da ở trên cỏ không trung nảy tung

từng, nhưng là chính là không cho Tân Thành có cơ hội lấy được bóng, phải chọc cho tiểu công chúa kiêu ngạo này tức chết mới được.

Lục Tiểu Thanh nâng cấp thành càng bị áp chế càng hăng, thật đúng là không có dừng lại, không khỏi âm thầm may mắn, cũng may đoạn thời gian ở Minh Châu, mấy tháng được Ngô Lệ Hoa dạy cho biết môn xúc súc là như thế nào, lúc ở Mạt Hạt trong mấy tháng Xuất Trần điều dưỡng, nàng cũng thỉnh thoảng cùng Khuynh Tường và Lục Tiểu Lam chơi môn này, hơn nữa trước kia ở hiện đại khi còn đi học cũng đã học qua mấy tiết môn bóng đá, hiện tại thừa sức chơi với Tân Thành này.

“Ai nha, công chúa, thật ngại quá, đá phải bả vai của người rồi.”

“Trời, như thế nào đầu cũng bị trúng một quả vậy.”

“Ta không phải cố ý, là người chọn vị trí đứng không tốt.” Lục Tiểu Thanh rất chi là vô tội đối mặt với Tân Thành sắc mặt càng lúc càng đen, thập phần ủy khuất nhú mày, ai bảo Tân Thành này đã đá đến 20-0 rồi mà vẫn cuốn lấy không tha, thật sự vẫn muốn đấu nữa hay sao? Cho nên không thể trách Lục Tiểu Thanh hạ chân ngoan độc được, chính đồn nàng sớm một chút nào thì sớm sẽ được đi lấp đầy cái bụng đang đói rêu ẩm ỉ, trời chưa sáng đã phải vào cung, vì quá hưng phấn mà ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn, hiện tại thấy bên cạnh có hoa quả, Lục Tiểu Thanh thật sự đã sớm muốn nhào lên nhai ngấu nghiến rồi.

Đối mặt với Tân Thành toàn thân bụi bặm, còn chật vật hơn so với mình, Lục Tiểu Thanh thật sự là đã đói đến mức luống cuống chân tay rồi, một cước đá quả bóng da bay thật xa, xoay người bước đến bàn bày đầy hạt dưa cùng trái cây: “Không chơi nữa, người không phải đối thủ của ta, ta không muốn lãng phí thời gian với người nữa.”

Lời còn chưa dứt chỉ thấy đám nữ nhân đang ngồi ở trên ghế xem náo nhiệt bỗng dừng nhất tề đứng cả lên, vẻ mặt lo lắng kêu lên: “Hoàng Thượng.”

Xoạt, Lục Tiểu Thanh lập tức xoay người lại nhìn, chỉ thấy trong tay Lý Thế Dân vừa vặn bắt lấy quả bóng da mà mình vừa đá đi, mà xem tình huống thì có vẻ như quả bóng da đó vừa vặn bay thẳng về mặt hắn, hân, chính mình cứ nhiên lại đá bóng về phía Lý Thế Dân, mình không còn muốn sống nữa chẳng? Đang thăm oán vô vô chân mình, thì thấy thân hình Lý Thế Dân vừa động, vài bước tiến lên phía trước, trái bóng da ở dưới chân hắn xoay tròn vài vòng, liền bay vào lỗ hổng tròn ở trên tấm lưới dệm cao.

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Thế Dân nhìn qua, khí thế uy nghiêm nhất thời giảm xuống không ít, lúc Tân Thành tiến đến làm nũng hắn, càng giống một người cha hiền từ, tuy rằng khoảng cách giữa vị đế vương này với người cha hiền cách nhau khá xa, nhưng là so với những hoàng đế khác, ít nhất ở hiện tại Lục Tiểu Thanh xem ra còn có một chút bộ dáng của người cha hiền từ.

Mất tinh nhìn thấy trong mắt Lý Thế Dân cứ nhiên lại có khiêu khích, Lục Tiểu Thanh không khỏi xoa xoa mắt, đúng vậy, chính là khiêu khích, Lục Tiểu Thanh lập tức nhớ tới vị hoàng đế này nhưng là một người vô cùng yêu môn xúc súc, lập tức duỗi tay ra tiếp nhận trái bóng da mà công công bên cạnh Lý Thế Dân đưa đến, dưới chân chuyển động nghênh đón lời thách thức của Lý Thế Dân, muốn so đá cầu, ai sợ ai chứ.

Sau khi trải qua nửa canh giờ giao chiến, Lục Tiểu Thanh đặt móng ngồi phệt xuống thảm cỏ, xoa tay nói: “Đừng tới, đừng tới, ta sắp chết đói rồi, không còn khí lực nữa, không còn khí lực nữa.” Vừa nói vừa lau mồ hôi trán, hiện giờ tuy là tháng bảy nhưng vẫn mát mẻ như tháng ba tháng tư, bất quá đá cầu lâu như vậy nhanh nóng là lẽ đương nhiên.

Lý Thế Dân cười ha ha nói: “Thật là sảng khoái, không nghĩ tới người là nữ tử vậy mà chơi xúc súc giỏi như vậy.”

Bên cạnh không biết từ khi nào đã bị người vây chặt như nêm cối, nữ có phi tử, công chúa, nha hoàn; Nam có thị vệ; thái giám, đem chỗ này vây chặt kín toàn người là người, vừa thấy Lý Thế Dân cùng Lục Tiểu Thanh kết thúc thi đấu, lập tức đều lớn tiếng khen hay.

Thanh âm trầm trồ khen ngợi vang với âm lượng cực đại dọa cho Lục Tiểu Thanh phải nhảy dựng lên, lúc thấy chung quanh có nhiều người như vậy, vấn đề hiện lên đầu tiên trong đầu Lục Tiểu Thanh chính là: rốt cục có thể ra khỏi cung được rồi..

Ngụy công công ở bên cạnh giúp hai người tính điểm, sắc mặt quái dị tiến lại đây, cúi đầu nói với Lý Thế Dân: “Bẩm vạn tuế gia, tỉ số là 8-7, Lục cô nương thắng người một quả.”

Yên tĩnh, chân chính yên tĩnh, người chung quanh đều nhìn Lục Tiểu Thanh, cư nhiên lại thắng Hoàng Thượng, người có phải là đang muốn tìm đến cái chết không vậy? Lục Tiểu Thanh liền cười ha ha nói: “Ta cư nhiên lại thắng, ta cư nhiên lại thắng, thật là hạnh phúc, ta cư nhiên lại thắng thần tượng của ta, thần a, làm cho ta phấn chấn quá đi mất.” Vừa nói vừa nhảy bật dậy, vọt tới trước mặt Lý Thế Dân, cười quyến rũ nói: “Hoàng Thượng, có phải hay không ngài nên trao chút phần thưởng gì đó cho người thắng?”

Lý Thế Dân còn chưa lên tiếng, người bên cạnh đều hít một ngụm khí lạnh, người kia thật sự là không biết tốt xấu, người khác đều là tìm mọi cách để bị thua bởi Hoàng Thượng, nàng thắng thì thôi đi, cư nhiên lại còn muốn có phần thưởng, thật sự là cũng chỉ có nàng mới dám mở miệng yêu cầu như thế với hoàng thượng mà thôi.

Lý Thế Dân lau lau hai tay xong, nhìn Lục Tiểu Thanh vẻ mặt chờ đợi ở trước mặt, tâm tình rất tốt, cười nói: “Lần đầu tiên ta gặp phải một người đòi ta ban thưởng, nào nói ta nghe thử một chút, người muốn cái gì?”

Lục Tiểu Thanh lập tức hai mắt sáng lấp lánh như sao: “Tiểu nữ muốn hoàng thượng ký tên cho tiểu nữ, tốt nhất mặt trên có ghi tên Lục Tiểu Thanh của tiểu nữ, nếu Hoàng Thượng có hứng thú thuận tiện viết thêm một bài thơ cũng được, tiểu nữ không để ý đến chuyện đó đâu.”

Lý Thế Dân sắc mặt bất động nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Yêu cầu không cao.”

“Đó là đương nhiên, con người của tiểu nữ luôn luôn yêu cầu cũng không cao, tiểu nữ muốn treo bút pháp có chữ ký của hoàng thượng lên tường, trở về sẽ dán ở chỗ dễ thấy nhất trong nhà, thế mới uy phong làm sao, hắc hắc, có bản thảo của hoàng thượng sẽ có thiên kim, vạn kim, ta phát tài rồi.” Lục Tiểu Thanh vừa nghĩ đến Lý Thế Dân tự tay ký tên, vẻ hưng phấn kia đừng nói là lòng hăng hái, mà ngay cả mười tấn thuốc phiện cũng đều không có công lực lớn như vậy.

Bất quá nàng cũng không ngấm lại, Lý Thế Dân dễ dàng tự tay ký tên như vậy hay sao, chỉ có người có công lớn với Đại Đường, Lý Thế Dân mới có thể thưởng cho bút pháp tự tay mình viết, Lục Tiểu Thanh là ai chứ, chỉ cần mở miệng ra là Hoàng thượng sẽ ngự bút ký tên hay sao, vậy thì kim bài miễn tử kia nói cấp là liên cấp hay sao?

Lý Thế Dân gật gật đầu, đi đến bàn của đám phi tử cùng công chúa ngồi xuống, tiếp nhận tách trà được cung kính đưa qua, uống một ngụm, nói với Lục Tiểu Thanh đang tươi cười quyến rũ: “Lại đây bồi trẫm một ván cờ.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi á khẩu, vừa rồi còn đang nói đến chuyện ký tên, như thế nào đề tài đã chuyển sang chơi cờ rồi, đều nói nổi lòng Thiên Tử chuyển nhanh nhất, chẳng phải như vậy sao, ngay cả một góc cũng không thể sờ được, yêu cầu ký tên của mình có phải lại bị thất bại hay không? Thật là, làm thần tượng phải có tố chất chuyên nghiệp của thần tượng chứ, ngay cả ký tên cũng không ký thì còn nói gì nữa.

Chỉ trong nháy mắt, bàn cờ đã được bày ở trước mặt Lý Thế Dân, Lục Tiểu Thanh đặt mông ngồi xuống cạnh Lý Thế Dân, trực tiếp cầm lấy một quả táo vừa cắn vừa nói: “Hoàng Thượng, tiểu nữ không biết chơi cờ.”

Ngụy công công ở bên cạnh vội luôn miệng nói “Làm càn, còn không mau đứng lên.”

Lục Tiểu Thanh còn chưa có phản ứng gì, Lý Thế Dân liền xua tay nói: “Không sao, các người lui xuống đi.”

Ngụy công công kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, Lục Tiểu Thanh cũng không phải là không biết ý tứ của cái liếc mắt kia, chính là người sao có thể làm càn như thế, vị trí này là để cho người ngồi sao? Hung hăng cắn một miếng táo trong tay, nếu chỉ vì ăn một trái táo mà liên so đo, thì Lý Thế Dân này cũng quá keo kiệt rồi.

Chúng phi tử công chúa quỳ ở bên cạnh đều đứng dậy lui về phía sau Lý Thế Dân, Lục Tiểu Thanh ở trong ánh mắt nhìn chằm chằm không cam lòng của Tân Thành, sau khi mắt nhìn vòng vo vài vòng, mới nhớ tới ngồi trước mặt mình là Lý Thế Dân, hơn nữa vừa rồi giống như mình đã quên không quỳ hân thì phải, đã

quên mất đây là hoàng cung, người trước mặt mình không chỉ là thần tượng, đồng thời còn là một thể hệ đế vương quyền lực tối cao, không khỏi le lưỡi, hy vọng Lý Thế Dân không chú ý tới.

Lý Thế Dân nhìn Lục Tiểu Thanh nói “Vậy người biết cái gì?”

“Hoàng thượng nhường tiểu nữ năm nước, tiểu nữ sẽ chơi.” Lục Tiểu Thanh ngượng ngùng cười cười.

Lý Thế Dân gật gật đầu mỉm cười để cho Lục Tiểu Thanh đi trước, Lục Tiểu Thanh đương nhiên là không hề khiêm tốn, cầm lấy quân cờ hạ xuống, một bên còn từng miếng từng miếng ăn trái cây.

Lý Thế Dân thấy Lục Tiểu Thanh đi từng nước cờ rất thận trọng, vắt hết óc chơi cờ, không khỏi gật gật đầu nói: “Lục Tiểu Thanh, mùa hè năm ngoái người đến kinh thành, diệt châu châu, cầu mưa, năng lực phi phàm. Sau lại đến Giang Nam trợ giúp Tấn vương gom góp lương thực, giải quyết vấn đề khẩn cấp cho kinh thành, thuận tiện thể hiện tài năng đoạt được danh hiệu đệ nhất tài tử Giang Nam, tài nghệ cao nhả, học thức phong phú, trầm hôm nay mới được gặp mặt người.”

Lục Tiểu Thanh lập tức ha ha cười nói: “Hoàng Thượng quá khen, đó chẳng qua là do tiểu nữ gặp vận may mà thôi, Tiểu Thanh thật sự không đảm đương nổi.” chẳng lẽ Lý Thế Dân này một năm trước đã chú ý đến mình rồi sao, cho nên mới điều tra mình kỹ càng như vậy, hay chỉ là do tình cờ biết được, không nghĩ tới mình cứ nhiên lại được thần tượng ca ngợi, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân sôi trào nhiệt huyết, lúc này cho dù Lý Thế Dân muốn nàng xông vào Mạt Hại làm thịt Gia Luật Cuồng Sở, phần lớn là nàng không nói hai lời liền xông lên.

Lý Thế Dân dùng ánh mắt quân nhìn thần, trưởng bối nhìn vãn bối, nam nhân nhìn nữ nhân nhìn Lục Tiểu Thanh cười nói: “Cũng được coi như là tài nữ của Đại Đường, không biết người còn giấu bao nhiêu năng lực nữa đây, làm cho trẫm rất muốn biết đến cuối cùng, nhìn xem có chuyện gì có thể làm khó tài nữ không.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cười hớ hớ nói: “Không có, không có, tiểu nữ làm gì có giấu tài, đã vét cạn chiêu số ra sử dụng rồi, còn có cái gì cất giấu đâu cơ chứ.” Có thể được thần tượng khen ngợi như vậy, Lục Tiểu Thanh trong lòng còn ngọt hơn so với ăn mật, thần tượng này nhưng là Lý Thế Dân đó nha.

Lý Thế Dân khẽ gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, Lục Tiểu Thanh, cho người phụ trách đi cùng sứ giả tới Anh quốc, người thấy thế nào?”

Lục Tiểu Thanh đang cười tủm tỉm ăn dưa hấu, đột nhiên bỗng cảm thấy như có một chậu nước lạnh hắt lên người, toàn bộ đắc ý vừa rồi lập tức bay mất không còn tung tích, vội vàng nói: “Hoàng Thượng, tiểu nữ là nữ tử, ra mặt cùng đi rất bất tiện, Hoàng Thượng, ngài nên tuyển người khác là tốt nhất, Đại Đường ta nhân tài vô số, không phải chỉ có một mình tiểu nữ.”

Lý Thế Dân mỉm cười nói: “Nói cũng đúng, người thật giả lẫn lộn, quả thực không chỉ có một mình người.”

Lục Tiểu Thanh lập tức ngạc nhiên, bị nhìn thấu rồi, mình còn tưởng rằng công phu diễn trò của mình rất thâm hậu, không nghĩ tới thật sự là không thể gạt được Đường Thái Tông thánh minh này, không khỏi hắc hắc cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Lý Thế Dân thấy Lục Tiểu Thanh thành thật thừa nhận không khách khí, vừa hạ một quân cờ xuống vừa nói: “Bất quá, những điều mới lạ mà người nói quả thật là có thể hù dọa được người, trên thế giới này thật sự có công viên như vậy sao?”

Lục Tiểu Thanh vội nói: “Không biết, là do tiểu nữ thấy trên sách có đề cập tới, cho nên mới liền rập khuôn nói ra.” Giỡn sao, nếu nói là có thật, lại bị hỏi tiếp người làm sao mà biết, cứ như vậy một hỏi một đáp, không phải là sẽ bị Lý Thế Dân vạch trần hay sao.

Lý Thế Dân ồ một tiếng nói: “Lừa gạt hoàng đế, người có biết hậu quả là gì không?”

99. Chương 127

Chương 127: Bị lừa thăm

Xong rồi, tới tính sổ rồi, quả nhiên là làm gì có chuyện tốt cùng mình đá cầu chơi cờ như vậy được cơ chứ, xem ra đạo lý vui quá hóa rõ không bao giờ thay đổi, không khỏi liên thanh nói: “Hoàng Thượng, ngôn ngữ của bọn họ tiểu nữ thật sự biết được một chút, chính là không tinh thông mà thôi, tiểu nữ là mới trước đây thấy trên sách có viết vài thứ như vậy, cho nên mới nói vài câu như thế, hơn nữa tiểu nữ cũng đã dâng lên hoàng thượng chiếc nhẫn kim cương kia rồi còn gì, vật kia cũng không thể mất tác dụng chứ?”

Ánh mắt của Lý Thế Dân rất nhân từ, nhân từ giống như là thượng đế, nhưng là Lục Tiểu Thanh từ bên trong đó nhìn thấy ma quỷ, người ta vẫn thường nói Thượng đế và ma quỷ cùng tồn tại, quả nhiên là không sai, Lục Tiểu Thanh không khỏi run run môi thảng Lý Thế Dân một ván cờ, sau nói: “Hoàng Thượng, ngài trước tiên nói xem sẽ có hậu quả gì?”

Lý Thế Dân bỗng nhiên không trả lời Lục Tiểu Thanh, sắp xếp lại quân cờ trên bàn cờ một lần nữa, sau chậm rãi nói: “Trị Nhi hôm nay đưa ra đề xuất cùng Mạt Hạt thông thương, người có ý kiến gì không?”

Lục Tiểu Thanh chấn động, Lý Thế Dân lại sẽ hỏi nàng chuyện này, đây không phải là trời sắp hạ cơn đại hồng thủy đó chứ, sao mình lại nghe ra trong này có ý tứ cổ quái thế này nhỉ, tốt nhất trời hạ xuống không phải là mưa máu, lập tức lắc đầu nói: “Tiểu nữ không có ý kiến gì, việc này là do Hoàng Thượng quyết định, không đến lượt Tiểu Thanh xen mồm vào, Hoàng Thượng, ngài không phải là đã hỏi sai người rồi đó chứ? Dù thế nào lời này cũng không nên hỏi tiểu nữ.”

Lý Thế Dân hạ một quân cờ xuống, nói: “Người từ Mạt Hạt trở về, trầm cảm thấy người hãn là có vẻ hiểu biết Mạt Hạt.”

Lục Tiểu Thanh mồ hôi theo trán chảy ròng ròng, đây chính là năng lực của hoàng đế, đây là một thể hệ thánh quân, quả nhiên chuyện gì cũng không giấu diếm được hãn, Lý Thế Dân này cũng quá cường hãn rồi, cường hãn đến mức làm cho người ta chỗ nào cũng không thể che giấu được. Trầm mặc vài giây, Lục Tiểu Thanh trực tiếp gật đầu nói: “Có thể đáp ứng, hai nước thông thương hai nước mới có lợi, Mạt Hạt có rất nhiều thứ mà Đại Đường không có, Đại Đường cũng có rất nhiều thứ mà Mạt Hạt không có, chất thành đồng đem đi bán, đối với Đại Đường mà nói chính là chuyện tốt.”

Lý Thế Dân không có nhìn Lục Tiểu Thanh, chuyên chú nhìn chăm chăm vào bàn cờ, nói: “Dân giàu thì binh mới cường, đây có thể được xem như là nuôi hổ sẽ gặp nạn hay không?”

“Mọi người đều đang phát triển, Mạt Hạt giàu có đồng thời Đại Đường càng thêm giàu có, Mạt Hạt cường thịnh đồng thời Đại Đường càng cường mạnh cường thịnh hơn họ, ức chế thông thương cũng không phải là biện pháp tốt, đối với Đại Đường không có nhiều lợi ích.”

Trầm mặc nửa ngày, Lý Thế Dân ừm một tiếng nói: “Vì sao không ở lại Mạt Hạt? Địa vị của người ở đó so với địa vị đại tổng quản của người ở phủ Trị Nhi còn cao hơn nhiều.”

Lục Tiểu Thanh bắt đầu tiến công đĩa nho, nói: “Tiểu nữ không có cảm tình với Mạt Hạt.”

Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh liền thuận tay đưa một chùm nho qua cho Lý Thế Dân, Lý Thế Dân đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo mỉm cười tiếp nhận, nói: “Nghe nói người có rất nhiều tiền?”

Lục Tiểu Thanh lập tức vội lắc đầu nói: “Không có, không có, cũng chỉ có một chút mà thôi, tiểu nữ còn trông cậy vào Hoàng Thượng ban cho tiểu nữ một chút.”

Lý Thế Dân ăn luôn một quân cờ của Lục Tiểu Thanh, sau nói tiếp: “Vì sao nguyện ý làm tổng quản cho Trị Nhi?”

Lục Tiểu Thanh lập tức cười nói: “Thiên Vũ là người nhân từ, chuyện gì huynh ấy cũng nghĩ đến dân chúng trước tiên, một thân vương căn bản không có khí phách của một thân vương, người hoặc đồ vật trong phủ nếu mà bị kéo ra ngoài chắc chắn chủ tử sẽ bị người khác chê cười, nhưng Thiên Vũ lại không ngại điều đó, nhưng tiểu nữ là bằng hữu tốt của huynh ấy, tự nhiên phải giúp huynh ấy, Hoàng Thượng, ngài nói xem

hiện tại Thiên Vũ có phải tốt hơn rất nhiều so với trước kia hay không, bất quá chính là toàn dùng tiền của tiểu nữ, lần sau nhất định phải đòi huynh ấy cả vốn lẫn lãi, phải lấy lợi nhuận cả đời mới được.”

Lý Thế Dân bật cười nói: “Ý của ngươi là nói bổng lộc ta cấp cho Trị Nhi không đủ sao? Trị Nhi là một thân vương cư nhiên còn muốn quản gia nhà mình chống đỡ như thế sao?”

Lục Tiểu Thanh thở dài một hơi nói: “Cũng không phải, Thiên Vũ nhân hậu, toàn bộ bạc đều đem ra cứu giúp dân thường, rất mềm lòng với lê dân bách tính, nhưng lại vô cùng keo kiệt với tổng quản là ta đây, bạc không đủ cứu giúp dù sao cũng tìm phòng thu chi để lấy, nếu không phải là tiểu nữ tiếc tiền, không biết Thiên Vũ sẽ tiêu sài thành bộ dáng gì nữa đây?”

Lý Thế Dân thần nhiên cười cười nói: “Trị Nhi chỉ có tính tình hơi yếu đuối một chút, còn những mặt khác đều rất tốt.”

Lục Tiểu Thanh lập tức phản bác nói: “Tính tình yếu đuối lại vừa dễ nhào nặn, chỉ cần có người tốt giúp huynh ấy, huynh ấy sẽ liền tốt hơn nhiều so với bất luận kẻ nào, tốt hơn nhiều so với người tính tình quá mức cường hãn, ngang ngạnh không thềm nghe lời ai, loại người này có người quản được mới tốt, nếu không ai quản được, thì không thể thiếu được tính bảo thủ, không thềm nghe lời người ngoài.” Dứt lời còn rất chân thực không cười mà chỉ hừ hai tiếng.

Lý Thế Dân ánh mắt hơi lạnh, suy tư nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh hồn nhiên bất giác nhú mày cảm lấy quân cờ, suy nghĩ bước tiếp theo nên đi như thế nào, giống như căn bản là không có chú ý mấy lời mình nói vừa rồi, kỳ thật trong lòng không khỏi đang chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, mình vừa rồi nhất thời kích động, nói những lời này là đang gây trở ngại cho thái tử, tuy rằng không nói rõ nhưng là Lý Thế Dân nhất định sẽ biết được ý tứ trong đó.

“Hạ này.” Lục Tiểu Thanh hạ một quân cờ xuống, lập tức cười tủm tỉm ngẩng đầu nhìn Lý Thế Dân nói: “Hoàng Thượng, tiểu nữ lại thắng, Hoàng Thượng, tiểu nữ như thế nào lại cảm thấy kỳ nghệ của ngài cũng không cao thế nhỉ?”

Lý Thế Dân nhìn Lục Tiểu Thanh cười tít mắt, khóe miệng không khỏi cong cong vẽ lên một nụ cười: “Lục Tiểu Thanh, ngươi có biết hay không, nữ tử không tài mới là đức, vừa rồi cư nhiên dám can thiệp vào chuyện triều chính.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi kinh hô: “Hoàng Thượng, tiểu nữ can thiệp vào chuyện triều chính lúc nào chứ, ngài đừng nên chụp mũ cho tiểu nữ như vậy, Tiểu Thanh nhất gan không có hứng thú với chuyện triều chính gì đó đâu.”

Lý Thế Dân nâng chung trà lên uống một ngụm, lời nói mang theo một chút uy nghiêm: “Không phải là ngươi can thiệp cho ý kiến về chuyện thông thương với Mạt Hạt hay sao.” Trong vô hình trung lại tản mát ra sự nghiêm khắc, ngay cả Ngụy công công đứng hầu ở xa xa cũng có thể phát hiện ra được, không khỏi lau lau mồ hôi, vạn tuế gia không tức giận cũng đã làm cho người ta không dám ngẩng đầu lên rồi, giờ lại tỏ ra uy nghiêm, nữ tử trước mặt không biết xấu hổ kia, không biết sẽ bị dọa thành ra bộ dáng gì nữa đây.

Lục Tiểu Thanh vội bất mãn nói: “Hoàng Thượng, đó là do ngài hỏi tiểu nữ, tiểu nữ bất quá phải nói mà thôi, Hoàng Thượng cảm thấy không được thì bỏ đi, sao lại có thể đổ tội lên đầu tiểu nữ như thế, Hoàng Thượng nói chuyện không giữ lời.”

Lý Thế Dân thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt bất mãn, nhưng không có một chút sợ hãi, khí thế của mình thế nhưng lại không có tác dụng với nàng, không khỏi nhìn Lục Tiểu Thanh cũng không lên tiếng nữa, Lục Tiểu Thanh thấy Lý Thế Dân nhìn mình, trong lòng vừa chuyển liền đột nhiên nhớ tới, hần hoi cũng không có nói nhất định mình phải trả lời, cho dù trả lời cũng không cần trả lời sáng khoải như vậy, hơn nữa hần nói đến dân giàu thì binh mới cường, mình cư nhiên lại cũng trả lời vấn đề này, lời này chỉ có đại thần trong triều mới có thể nói, còn mình thì không thể nói được, đây không phải là đã tham gia vào chính sự thì là gì?

Trong lòng vòng vo vài vòng, Lục Tiểu Thanh nhú mày nói: “Hoàng Thượng, ngài đừng vòng vo nữa, ngài muốn Tiểu Thanh làm gì? Bất quá cũng phải nói trước nếu là ở ngoài phạm vi năng lực, thì đừng tìm đến tiểu nữ.” Lý Thế Dân này cũng không phải là tâm tình bất định nghi kỵ nhiều người, bắt lấy nhược điểm của mình như thế, nhất định là có chuyện gì đó muốn mình làm, bất quá cần gì phải vòng vo tam quốc như

vậy làm gì? Nếu không phải mình đầu óc nhanh nhạy, thì không biết còn bị xoay vòng vòng đến mức nào nữa đây.

Lý Thế Dân thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt bất đắc dĩ, cười buông quân cờ trong tay xuống: “Người thật thông minh, không trách Trị Nhi lại đánh giá người cao như thế.”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười vài tiếng, đối với lão hồ ly ngàn năm này, dù thế nào cũng không thể dành được phần thắng, im lặng là vàng, nên chỉ bắt tay vào tấn công hoa quả bày trên bàn, đồ trong cung quả thật là ngon, hôm nay bị người tính kế hai lần, tâm tình không tốt ăn nhiều một chút để bổ sung năng lượng.

Lý Thế Dân cười cười tựa lưng vào ghế dựa nói: “Quân lương của Triều đình không đủ, Trị Nhi thay người đáp ứng cấp ba mươi vạn lượng bạc, cộng thêm mười vạn bao lương thực sung vào quân lương.”

“Cái gì?” Bóp nát quả lê ở trong tay, Lục Tiểu Thanh kích động nhảy dựng lên, ngón tay run run chỉ thẳng vào Lý Thế Dân nói: “Ba mươi vạn lượng bạc, còn có mười vạn bao lương thực, ta không có nghe lầm đấy chứ?”

Lý Thế Dân vô cùng nhàn nhã thưởng thức chung trà: “Không có nghe lầm, trăm đã chuẩn rồi.”

“Thiên Vũ chết tiệt, cư nhiên dám đáp ứng như vậy, ba mươi vạn lượng bạc, mười vạn bao lương thực, đây không phải là muốn mạng của ta hay sao, Thiên Vũ ta với người thề không đội trời chung, ta muốn giết người, giết người.” Vẻ mặt đỏ bừng, đỉnh đầu bốc khói, Lục Tiểu Thanh gấp gấp định hồi vương phủ, trước tiên đem Thiên Vũ giết rồi nói sau.

Lý Thế Dân chờ Lục Tiểu Thanh chạy hai bước, sau mới thản nhiên nói: “Người xác định người biết đường ra khỏi cung sao?” Ngờ kìa là hỏi nhưng lại là khẳng định, bất quá trong mắt lại mang theo ý cười, Lục Tiểu Thanh đang đưa lưng về phía Lý Thế Dân nên không có nhìn thấy ánh mắt đó.

Cước bộ dừng ở giữa không trung trong hai giây, Lục Tiểu Thanh hung hăng xoay người lại, nổi giận dưng dưng ngồi lại chỗ cũ đối diện với Lý Thế Dân, cả giận nói: “Không đáp ứng, ta không đáp ứng, đó là tiền của ta, Thiên Vũ không thể thay ta làm chủ được.”

Lý Thế Dân cũng không tức giận, gật gật đầu nói: “Trị Nhi cũng nói như vậy, bảo cần phải hỏi trước người một tiếng đã, thế cũng được, căn cứ vào lỗi lầm ngày hôm nay của người, sẽ không được quay về Tấn vương phủ, trước cứ vào Thiên Lao đợi chờ thẩm vấn đi.” Vừa nói vừa làm bộ đứng dậy, Ngụy công đứng ở xa xa vội vàng tiến lên, vì Lý Thế Dân chuẩn bị.

“Ăn cướp trắng trợn, đây chẳng phải là các người đang ăn cướp trắng trợn hay sao, ô ô, mạng của ta a..., ba mươi vạn lượng, mười vạn bao lương thực của ta, các người quá độc ác, quá độc ác mà.” Lục Tiểu Thanh đột nhiên khóc rống lên, làm cho Lý Thế Dân cùng Ngụy công công hoảng sợ, Lý Thế Dân trấn định xoay người chuẩn bị rời đi, Ngụy công công vội xoay người nháy mắt ra hiệu với Lục Tiểu Thanh, ý muốn nói: “Mạng quan trọng hơn hay là tiền quan trọng hơn?”

Lục Tiểu Thanh vừa gào khóc vừa đứng lên, hung tợn nói: “Cấp, ta cấp là được chứ gì, ta muốn hồi vương phủ, ta muốn đi giết Thiên Vũ, ta cùng với hần thề không đội trời chung, thị vệ, dẫn đường.” Vừa nói vừa nổi giận dưng dưng đi sát qua bên người Lý Thế Dân mà rời đi, chạy hùng hổ về phía trước, phía sau Ngụy công công về mặt tươi cười đưa mắt ra hiệu cho thị vệ, tự nhiên là sẽ có người mang nạng hồi phủ.

Đợi cho đến lúc Lục Tiểu Thanh lao nhanh không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, Ngụy công công nhìn Lý Thế Dân đang cười to sảng khoái, nói: “Hoàng Thượng, Lục cô nương này thật đúng là yêu tiên, trở về, nạng chắc chắn sẽ không để cho Tấn Vương điện hạ thoải mái đâu.” Vừa nói cũng vừa nhin không được bật cười.

Lý Thế Dân cười ha ha nói: “Quả nhiên là có tiền, tính cách cũng rất đáng yêu, khó trách Trị Nhi lại để cho nàng làm tổng quản, về điểm này Trị Nhi trái lại thật tinh mắt.”

Ngụy công công khẽ cười nói: “Với tính tình này, đưa mắt nhìn khắp Đại Đường cũng chỉ có một mình Lục cô nương mới dám nói chuyện như thế với Hoàng Thượng, chắc Tấn vương điện hạ cũng đã tập thành thói quen với cách nói chuyện này của nàng rồi, bất quá cũng tốt, Hoàng Thượng cùng một người thẳng thắn

như vậy nói chuyện, tâm tình cũng sẽ tốt hơn rất nhiều, khó lắm mới thấy Hoàng Thượng vui vẻ như hôm nay.”

Lý Thế Dân cười nói: “Xem biểu tình đó của nàng có thể không cao hứng được sao? Bất quá, Lục Tiểu Thanh này cũng có tài giấu diếm đó.” Nói xong mỉm cười lắc đầu rời đi.

Một đường bão táp quay về Tấn vương phủ, vừa vặn gặp gỡ Thiên Vũ về đến phủ không thấy nàng đang chuẩn bị hồi cung để tìm nàng, Lục Tiểu Thanh không nói hai lời trực tiếp túm lấy cổ áo của Thiên Vũ, tức giận quát trời, một mạch lôi Thiên Vũ trở về phòng, bọn Hồng Ngọc cùng đám người chung quanh thấy Lục Tiểu Thanh mặt như la sát, đều ngoan ngoãn tránh đường, làm như không có phát hiện ra bộ dáng chặt vật của Thiên Vũ, mọi người ở bốn phía đều cấp tốc chuồn về phòng mình.

Túm Thiên Vũ lôi vào trong phòng của chàng, thấy Quân Hiên cũng đang ở trong phòng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Quân Hiên, Lục Tiểu Thanh đẩy mạnh Thiên Vũ ngồi xuống ghế, sau đó xoay người pang một tiếng đóng chặt cánh cửa lại, rồi âm trầm quay đầu đối mặt với Thiên Vũ, chậm rãi bắt đầu xắn ống tay áo lên.

Thiên Vũ cùng Quân Hiên chưa từng thấy Lục Tiểu Thanh phần nộ như thế, ánh mắt kia như hung thần sát ác muốn ăn tươi nuốt sống Thiên Vũ vậy, Quân Hiên không khỏi hỏi: “Tiểu Thanh, làm sao vậy?”

“Làm sao vậy, huynh hỏi hần đi.” Ngón trỏ chỉ vào Thiên Vũ, Lục Tiểu Thanh lập tức giơ lên quả đấm liền hướng Thiên Vũ đánh tới, Thiên Vũ vội lách mình né tránh cú đấm của Lục Tiểu Thanh, vội lên tiếng: “Tiểu Thanh, nói rõ ràng đã, sao lại chưa gì đã động tay động chân như thế.” Vừa nói vừa chạy vòng quanh phòng.

Lục Tiểu Thanh không đánh trúng, giận dữ đuổi theo hét lên: “Huynh không phải đã rõ ràng rồi hay sao? Là ai giúp ta đáp ứng muốn chi tiền quân lương? Huynh có biết đó là tiền của ta không hả, huynh cứ nhiên một tiếng liền đáp ứng, đó chính là mạng của ta, huynh cứ nhiên há mồm là lại cấp nhiều như vậy, huynh nói xem ta có nên lột sống huynh mới hả được cơn giận này hay không? Nhiều tiền như vậy, nhiều tiền như vậy.”

Thiên Vũ vừa nghe lập tức cùng Quân Hiên đứng ở bên cạnh liếc nhau, cả hai cùng cười khổ, Quân Hiên ngăn Lục Tiểu Thanh về mặt sát khí lại, không để cho hai người rượt đuổi quanh phòng nữa, sau mới nói: “Đừng nóng giận, đáp ứng lấy tiền để làm quân lương là có nỗi khổ riêng của chúng ta, hơn nữa chúng ta cảm thấy chỉ cần vừa nói cho nàng biết, phần lớn nàng sẽ đồng ý.”

Nhìn Lục Tiểu Thanh bị Quân Hiên túm tay kéo lại, Thiên Vũ không khỏi dừng lại, đứng ở xa xa nói: “Lại nói ta cũng đã nói với phụ hoàng, việc này cần phải được sự đáp ứng của nàng mới làm được, nàng đừng tức giận mà.”

Ta đáp ứng, chính là bởi vì bị buộc phải đáp ứng cho nên mới tức giận, Lục Tiểu Thanh trên tay không thể động, dưới chân lại nhắc lên đá mấy phát không khí hướng về chỗ Thiên Vũ đang đứng: “Nói, không nói được lý do chính đáng, ta sẽ lột da hai người.” Nghe Quân Hiên vừa nói, rõ ràng cũng tham gia vào đó.

Quân Hiên cười khổ kéo Lục Tiểu Thanh ngồi xuống ghế, sau nói: “Hôm nay lúc nàng rời khỏi triều, biên quan cho người truyền tin đến, chỗ Vô Diễm thiếu quân lương, muốn triều đình hỗ trợ”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe thấy tên Vô Diễm lập tức liền im lặng, nhú mày nói: “Vô Diễm là hởi triều đình quân lương, như thế nào lại biến thành ta cấp, phải biết rằng một người một lúc quỳn ra nhiều quân lương như vậy, cũng không phải là một chuyện tốt.”

Thiên Vũ thấy Lục Tiểu Thanh đã tỉnh táo lại, gật đầu nói: “Chúng ta cũng biết là như vậy, nhưng là hộ bộ điều không ra được lượng quân lương lớn như vậy, bởi vì năm ngoái gặp nạn hạn hán, quốc khố trống rỗng, lần này đã vét cạn quốc khố để cho bọn Vô Diễm xuất binh, thật sự ở trong thời gian ngắn không thể gom đủ số lượng lớn như vậy.”

Quân Hiên tiếp lời: “Ta mới ở hộ bộ có một khoảng thời gian ngắn, tuy rằng bên trong không hiểu nhiều lắm, nhưng là về vấn đề quân lương này hẳn là có thể hiểu được đôi chút.”

Lục Tiểu Thanh lập tức nhú mày nói: “Có ý gì?”

Quân Hiên nhìn Lục Tiểu Thanh vài lần, sau lại nhìn Thiên Vũ, Thiên Vũ trầm tư một chút nói: “Tiểu Thanh, nàng cũng biết Vô Diễm đứng về phía ta, cho dù Vô Diễm ở hộ bộ không nhậm chức gì thì cũng không có quan hệ gì, hiện tại Vô Diễm đã trở về bộ binh, lại đảm đương trọng trách như thế, hơn nữa tiền tuyến thường xuyên báo tin về, trừ bỏ vài vị lão tướng đi theo phụ hoàng đánh trận ra, khí thế của Vô Diễm ở trong quân đã hùng hực như ánh mặt trời giữa ban trưa, điểm này cho dù ở kinh thành cũng có thể cảm giác được.”

Lục Tiểu Thanh thấy Thiên Vũ dừng lại, cũng không xen mồm vào, yên lặng chờ Thiên Vũ nói tiếp.

Thiên Vũ lại nói tiếp: “Những việc này cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là thái tử đã sụp đổ, trong hoàng cung cũng đã truyền ra ý tứ, phụ hoàng muốn lập thái tử mới.”

Lục Tiểu Thanh mắt ngọc vừa chuyển, sau nói: “Trước mắt thế lực của Thục vương cùng Ngụy vương cũng được coi là ngang nhau, hai người này tự nhiên là không muốn những người khác làm hỏng chuyện của mình, mà huynh vốn căn bản không tính là có thể cạnh tranh với bọn họ, nhưng là một khi Vô Diễm thắng lợi trở về, mà huynh ấy lại đứng về phía huynh, như vậy thế lực này sẽ lại tính thêm một người nữa, có phải vậy hay không?”

Quân Hiên kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, Thiên Vũ lại gật gật đầu nói: “Đúng vậy, hơn nữa Quân Hiên hiện tại cũng coi như là đi theo ta, tuy rằng Quân Hiên cùng ta không cho rằng chuyện này có hàm nghĩa gì, nhưng là sẽ làm cho người khác nghĩ đến Hà Gian vương đang ủng hộ ta, như vậy đến khi Vô Diễm chiến thắng trở về, thì hai người kia sẽ hết sức kiêng kị ta, tuy rằng ta cũng không có ý tranh vị gì cả, nhưng là tình huống hiện tại chính là như vậy.”

Quân Hiên gật gật đầu nói: “Ngụy vương chấp chương hộ bộ, chặt đứt lương thảo của Vô Diễm, hoặc là sẽ kéo dài thời gian không đưa quân lương, nếu Vô Diễm thất bại trở về, thì Tấn Vương cũng sẽ bị liên lụy, cho nên Ngụy vương sẽ kéo dài thời gian cấp lương, đây cũng đã lời giải thích cho vì sao chúng ta biết một người quyền nhiều bạc cùng một lúc như vậy sẽ không tốt, nhưng là chúng ta vẫn phải làm theo cách này, Tiểu Thanh, chúng ta không phải vì tranh vị, nhưng là Vô Diễm phải an toàn trở về.”

Lục Tiểu Thanh nghe xong, đập mạnh xuống bàn một cái, cả giận nói: “Đáng khen cho Ngụy vương nhà người, vì tranh quyền đoạt vị mà cứ nhiên dám làm hại Vô Diễm, ta với người thề không đội trời chung.”

Thiên Vũ đi tới ngồi ở bên cạnh Lục Tiểu Thanh nói: “Ý của Ngụy vương chính là muốn làm cho Vô Diễm thất bại thảm hại mà quay về, về phần tính mạng khẳng định là không quan trọng, nhưng là tuyệt đối cũng không tốt đâu, hơn nữa làm ấy chục vạn tướng sĩ mất mạng, điểm này ta không thể trở mặt ra nhìn được, cho nên mới chưa có hỏi qua nàng mà đã cho phụ hoàng hy vọng, Tiểu Thanh, nàng.....”

Lục Tiểu Thanh phất tay cắt ngang lời Thiên Vũ: “Huynh không cần phải nói nữa, trước hết ta muốn xin lỗi huynh, vừa rồi ta không nên đối với huynh như vậy, chỉ cần trong ba người các huynh ai muốn ta cũng đều cấp, Thiên Vũ, huynh đã không đáp ứng sai, đừng nói ta có tiền, cho dù ta không có tiền, ta cũng phải gom đủ.”

Quân Hiên lập tức khẽ cười nói: “Đã nói Tiểu Thanh nhất định sẽ đáp ứng mà, đổi lại là những người khác thì Tiểu Thanh chắc chắn sẽ không để ý đến sống chết của bọn họ, nhưng đó là Vô Diễm, tự nhiên nàng sẽ không phản đối.”

Thấy Lục Tiểu Thanh gật gật đầu, Quân Hiên lại cười nói: “Hồng Ngọc mở mười bảy tửu lâu ở khắp Đại Đường, Ngô Lệ Hoa chương quản mười hai ngân hàng tư nhân, Lục Tụ cùng Hắc Tử quản lý bốn bến tàu, ngư nghiệp cùng các loại sản nghiệp khác, chỗ Lan Tâm thì mở hai mươi ba nông trang, trên tay Tiêu Xảo là bảy mươi tòa nhà to nhỏ trải khắp Đại Đường, còn có Thạch Đầu độc quyền sáu bến tàu, cùng một số sản nghiệp mở ám, cuối cùng chính là việc làm ăn buôn bán trong tay đại chương quỹ Tiết Khánh, Tiểu Thanh, mấy chục vạn bạc này đối với nàng mà nói chính là số lượng nhỏ.”

Thiên Vũ cũng cười nói: “Đích xác là như vậy, chưa từng thấy qua tổng quản còn giàu hơn cả chủ tử, Ngụy vương cũng là xem nhẹ nàng, bằng không chiêu này đã làm cho chúng ta điêu đứng rồi, tuy rằng ta cũng chẳng quan tâm đến việc mình bị lật đổ.”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nhìn Thiên Vũ nói: “Thiên Vũ nhớ kỹ, tranh chính là không tranh, không tranh chính là tranh.”

Vừa dứt lời, Quân Hiên lập tức rất giật mình nhìn Lục Tiểu Thanh, Thiên Vũ nhìn Lục Tiểu Thanh nhưng không có lên tiếng, Quân Hiên nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Tiểu Thanh, những lời này của nàng có ý gì?”

Lục Tiểu Thanh lạnh lùng cười nói: “Không có ý gì cả, chính là vị trí thái tử này là chỗ ngồi của Tấn vương chúng ta, vốn ta cho rằng cứ để thuận theo tự nhiên là được, hiện tại người ta đến tận cửa ức hiếp chúng ta, nếu cứ tiếp tục không đáp trả thì thật sự là đã dâng vị trí đó cho hắn rồi.”

Quân Hiên giật mình nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh, nửa ngày sắc mặt mới bình thường trở lại: “Hôm nay giao tranh, hai người kia chỉ sợ là cũng đã bắt đầu chú ý, nếu muốn bình an ta nghĩ rằng mình không thể tiếp tục vô ưu vô lo như lúc trước được nữa.”

“Thiên Vũ, về sau cần phải tiếp cận nhiều hơn với Trưởng Tôn Vô Kỵ, không cần cố ý biểu hiện cái gì cả, chỉ cần để lộ tính cách vốn có của huynh là được.” Lục Tiểu Thanh nhìn Thiên Vũ, sau đó lại nhìn Quân Hiên nói: “Về phần những vấn đề cần phải ứng đối khác ta cũng không biết, mưu tính hại nhau ta không am hiểu, nếu cần tiền thì hãy đến tìm ta.”

Thiên Vũ yên lặng nhìn Lục Tiểu Thanh, nửa ngày quay mặt đi ừm một tiếng, Lục Tiểu Thanh thấy Thiên Vũ đã đáp ứng, không khỏi vỗ vỗ bả vai Thiên Vũ nói: “Là của ta thì sẽ là của ta, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp được.” Quân Hiên ở một bên nghe ra ý tứ trong lời nói của Lục Tiểu Thanh, trầm tư nhìn Lục Tiểu Thanh vài lần, sau cười nói: “Cũng đúng, với tính cách của nàng không phù hợp làm mấy chuyện đó, làm thần tài của chúng ta là được rồi, hai mươi vạn lượng bạc quân lương kia, cần phải càng sớm tập hợp càng tốt.”

Lục Tiểu Thanh đầu tiên là ngần người, sau đó khó có thể tin hỏi: “Hai mươi vạn lượng bạc?”

Thiên Vũ thấy Lục Tiểu Thanh biểu tình kỳ quái, không khỏi nói: “Đúng vậy, triều đình chỉ ra mười vạn lượng, ta đáp ứng chỉ ra hai mươi vạn lượng, có chỗ nào không đúng sao?”

Lục Tiểu Thanh vỗ cái trán khóc thét: “Phụ hoàng của huynh nói muốn ta chỉ ra ba mươi vạn lượng bạc, cộng thêm mười vạn bao lương thực.”

Thiên Vũ cùng Quân Hiên đồng thời ngần người, sau Quân Hiên đột nhiên nhin không được, cười nói: “Nàng đáp ứng rồi sao?”

Lục Tiểu Thanh khóc không ra nước mắt, ngửa mặt lên trời thét dài nói: “Ta đáp ứng rồi, lão hồ ly, ta thật không ngờ Lý Thế Dân cư nhiên lại là lão hồ ly, lão hồ ly ta khinh bỉ người.” Lục Tiểu Thanh chỉ nghe thấy tiếng trái tim vỡ vụn, biết rằng trái tim nóng bỏng sùng bái, ngưỡng mộ vô bờ bến đối với Lý Thế Dân, kính ngưỡng đối với một vị đế vương vĩ đại trong lịch sử của mình đã vỡ vụn, quả nhiên là không nên tiếp xúc sâu mà....

100. Chương 128

Chương 128: Gặp lại Quận vương phi

Ba ngày, Lục Tiểu Thanh chỉ dùng thời gian ba ngày đã gom đủ ba mươi vạn lượng bạc cùng mười vạn bao lương thực, gom được từ mấy ngân hàng tư nhân trong kinh thành cùng mấy vùng lân cận, làm cho giá lương thực trong nháy mắt tăng lên vùn vụt, bất quá việc nhỏ này cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của Lục Tiểu Thanh.

Ở bên ngoài là Tấn vương quyên ba mươi vạn lượng bạc, bất quá người biết rõ nội tình tự nhiên là có thể đoán ra nguyên do, Tấn vương rõ ràng nghèo như vậy, cư nhiên lại có thể xuất ra nhiều bạc như thế, vậy thì thật sự là ban ngày gặp quỷ rồi.

Cho nên sau khi quân lương rất nhanh được vận chuyển đến chỗ tiền tuyến của Vô Diễm, Tấn vương phủ bình tĩnh nhiều năm bắt đầu trở nên náo nhiệt, người đến tận cửa bái phỏng cứ phải gọi là xe ngựa như nước, lúc mới đầu Lục Tiểu Thanh còn cảm thấy hứng thú, cuối cùng cũng có dịp để tổng quản nàng đây

ra oai, sau lại bị nhiệt tình của nhóm đại thần tiểu thần đó dọa cho không dám bước ra khỏi cửa, rất đơn giản, kinh thành là trung tâm của tiểu hồ ly, đều là những người nắm bắt tin tức cực kỳ nhanh, biết đây chính là nữ tổng quản duy nhất của Đại Đường, lai lịch không đơn giản, người vừa mới phát tay một cái là đã quỳên góp liền mấy chục vạn lượng bạc có thể đơn giản sao?

Hơn nữa đương kim hoàng thượng đối với Tần vương, một người không thể có khả năng xuất ra nhiều bạc như vậy được, biết rõ sau lưng chắc chắn có ẩn tình, chẳng những không truy cứu ngược lại khắp nơi khen ngợi Tần Vương, điều này làm cho nhóm hồ ly giỏi về lĩnh vực gió chiều nào xoay chiều ấy, cảm giác được sau lưng nhất định có vấn đề, mà vấn đề này phần lớn đều ở trên người Lục Tiểu Thanh đã sớm nổi tiếng ở trong kinh thành, cho nên, mọi người rất nhanh thì nhau chạy tới nịnh bợ Tần vương, nhân tiện đề cập đến ý tưởng cầu thân.

Không ngại Lục Tiểu Thanh chính là tổng quản trong vương phủ, lại càng không để ý đến một nữ tử sống tại trong vương phủ, ở trong lòng bọn họ vấn đề đó lại càng tỏ rõ một điều nữ tử có tài năng và học vấn xuất chúng như thế mới xứng với “Quan quan kia tiếng thư thư. Đôi chim hót họa bãi sau sông Hà. Nết na cô gái mặn mà. Cùng chàng quân tử thật là xứng đôi” [1], đương nhiên là còn có cửa hồi môn trăm vạn lượng bạc kia nữa, thật đúng là cùng chàng quân tử thật là xứng đôi.

[1] Quan Thư 1 – Khổng Tử:

Quan quan : tiếng chim trống chim mái ứng họa nhau.

Thư thư : loài chim nước, lại có một tên nữa là vương thư, hình dạng giống như chim phù y, ngay trong khoảng Trường giang và sông Hoài thì có chim ấy. Chim này sống có đôi nhất định mà không hề lẫn lộn.

Ban đầu Lục Tiểu Thanh còn có thể mỉm cười ứng đối, dịu dàng khéo léo nói lời từ chối, mà lại còn diễn tả thiện cảm với mấy vị hồ ly vì con của mình đến cầu hôn, sau vài ngày liền đem toàn bộ việc này ném cho Thiên Vũ ứng phó, làm cho Thiên Vũ cười cũng không được giận cũng không xong, suốt ngày phải giải quyết vấn đề này.

Buổi tối, Lục Tiểu Thanh cùng đám bạn Hồng Ngọc, Ngô Lệ Hoa tập chung ở hang ổ phía sau viện, năm nữ tử ngồi thành một dãy, tựa lưng vào ghế dựa ngắm sao, mà trong tay Lục Tiểu Thanh đang cầm một cái chén lớn, bôi bôi quét quét cái thứ gì trắng trắng trong chén lên mặt năm nữ tử đang ngửa mặt nhắm mắt.

“Tỷ tỷ, tỷ thích công tử nhà ai? Ha ha, muội nhắm tính mấy ngày nay đến cầu thân vừa vặn là mười hai nhà.”

Lục Tiểu Thanh ngồi xuống vừa dùng gương soi tự đắp mặt nạ ình, vừa trả lời: “Lệ Hoa thích công tử nhà nào, chỉ cần muội vừa ý người nào trong số đó, tỷ tỷ sẽ nhin đau bỏ đi thứ yêu thích để tặng uội, hơn nữa còn chuẩn bị cửa hồi môn thật lớn uội, muội xem tỷ tỷ ta thật là tốt, cái gì tốt cũng đều để cho các muội chọn trước.”

Ngô Lệ Hoa vội nói: “Muội không có hứng thú, loại thiếu gia kiêu này, các quan đại thần trong triều nghĩ cái gì, chúng ta còn không rõ hay sao? Muội không ngốc đến mức tự mình nhảy vào hố lửa đâu.”

Hồng Ngọc ở bên cạnh cười một tiếng nói: “Lệ Hoa tỷ mắt nhìn rất cao, loại phạm phu tục tử này sao có thể lọt vào mắt xanh của tỷ ấy được, lại nói chúng ta cũng không phải là kẻ ngốc mà không nhận ra mấy người đó rõ ràng vì bạc mới đến cầu thân.”

Lục Tiểu Thanh vội nói: “Đừng cười, sẽ có nết nhàn.”

Mấy người đang ở hậu viện nhắm mắt đắp mặt nạ dưỡng da, nhân tiện nói chuyện phiếm, nào là làm đẹp, nào là tình hình buôn bán hiện nay, chợt nghe thấy xa xa Thiên Vũ cùng Quân Hiên vừa bước đến vừa nói: “Tiểu Thanh, nàng vẫn còn hăng hái ghê, cứ nhiên lại nhàn nhã ở trong này ngắm sao, nàng có biết là ta phải ứng phó khó khăn thế nào không?”

Quân Hiên cười nói tiếp lời: “Đi một mình là được rồi, cứ nhiên còn mang theo cả nhóm quần gia chuẩn mất, ta còn chưa thấy qua tổng quản nào lại muốn chủ tử tự mình ứng phó như nàng vậy.” Hai người vừa cười nói vừa đi tới.

“Gi thế này? Tiểu Thanh nàng đang làm gì vậy?” Vừa mới bước đến trước mặt sáu người, Quân Hiên đã bị khuôn mặt trắng bệch như người chết của sáu người làm cho giật nảy mình, chỉ thấy trên sáu gương mặt lông mi cái mũi đều không có, chỉ để lộ ra hai con mắt đen lấp lánh, môi thì há rộng, ở trong đêm tối miễn bàn là có bao nhiêu dọa người.

Lục Tiểu Thanh còn chưa lên tiếng, Thiên Vũ liền cười nói: “Cũng không biết Tiểu Thanh nghĩ như thế nào nữa, sau khi dùng sữa trộn với bột trân châu quấy đặc lên, liền bôi bôi vẽ vẽ lên mặt như thế đó, nói là có công dụng làm trắng da, cũng không biết nàng từ chỗ nào nghĩ ra được cách làm đẹp mới lạ này.”

Quân Hiên thấy Lục Tiểu Thanh mở mắt ra trờng chàng, không khỏi bật cười nói: “Ta cũng từng nghe nói qua bột trân châu có thể dưỡng nhan, dùng bột trân châu trộn đặc với sữa như thế, sợ là chỉ có nàng mới nghĩ ra được thôi, sáu khuôn mặt không biết phải dùng hơn mấy ngàn viên trân châu đây? Bất quá thật sự có chút giống với chuyện ma quái ở Giang Nam lần đó, ngày ấy nếu có thể dùng khuôn mặt này, khẳng định hiệu quả sẽ càng chấn động hơn một chút.” Vừa nói vừa nhin không được cười ha ha, Lệ Hoa cùng Hồng Ngọc ở một bên cũng nhin không được đều bật cười.

Lục Tiểu Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Kiếm nhiều tiền như vậy chính là để hưởng thụ, ngàn vàng cũng khó mà mua được sự cao hứng của ta, chỉ cần ta muốn huynh có thể quản được ta sao.”

Thiên Vũ buồn cười nhìn Quân Hiên lắc đầu cười khổ, tiếp nhận đưa hấu Tiêu Xảo đưa qua, vừa ăn vừa nói: “Tiểu Thanh, từ nay trở đi có cuộc xã giao nào đối phương cũng mời nàng tới dự.”

Lục Tiểu Thanh đảo cặp mắt trắng dã nói: “Không đi, không cần biết nó là cuộc xã giao của người nào ta đều không đi, những người này thật đúng là phiền toái, Thiên Vũ, trong khoảng thời gian này huynh cũng đừng đi, giảm bớt được nhiều chuyện.”

Thấy Lục Tiểu Thanh cùng Thiên Vũ nói tới chính sự, bọn Hồng Ngọc đều lảng lạng lui xuống, tuy rằng Lục Tiểu Thanh cũng không kiêng kị các nàng, bất quá mấy cô nàng này đều là những người thông minh lanh lợi, tự nhiên là biết khi nào thì nên tránh đi.

Thiên Vũ thấy năm cô gái đã rời đi, không khỏi nói: “Lời này là sao?” Mà Quân Hiên ở bên cạnh nhú mày nhìn Lục Tiểu Thanh, trong mắt giống như tán dương giống như yêu thích.

Lục Tiểu Thanh nhìn Thiên Vũ nói: “Không có bất kỳ một đế vương nào ở khi hấn còn đang tại thế, hy vọng con hấn cùng quần thần kéo bè kết phái.”

Dứt lời, Quân Hiên lập tức lộ ra tươi cười nói: “Tiểu Thanh nhìn thật thấu đáo, ta hiện tại đột nhiên cảm thấy Thiên Vũ nếu có nàng phụ trợ, về sau nhất định sẽ thành người có năng lực.”

Thiên Vũ lại nói: “Nhưng là ta đâu có ý nghĩ như bọn họ đâu cơ chứ? Mà hai người kia cũng đã giúp ta không ít.”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Thiên Vũ không cần ta phụ trợ, mà ta cũng căn bản không phụ trợ được, ta chỉ là rút kinh nghiệm từ cổ nhân thôi. Về phần Thiên Vũ nói, đôi khi cũng không phải là vì huynh không nghĩ thì người khác sẽ không sinh sự, lúc này cần thận vấn hơn, nói đến hai người kia, hắc hắc, [thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà] [2], làm con của Lý Thế Dân một thế hệ minh quân, khẳng định quy luật tranh vị của triều trước cũng không dùng được.”

[2]:” Thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà” : Thành sự tại Tiêu Hà, bại sự cũng tại Tiêu Hà: Đó là câu nói của người Trung Quốc ý nói rằng Hàn Tín thành danh lên đỉnh vinh quang cũng nhờ thừa tướng Tiêu Hà (Lúc Lưu bang chỉ cho hàn tín một chức quan nhỏ trông coi lương thực trong quân ngũ Hàn Tín đã tức giận mà bỏ đi, Tiêu Hà mới khuyên Lưu Bang là nên giữ người này lại sẽ làm nên nghiệp lớn rồi cưỡi ngựa đuổi theo Hàn Tín gọi trở lại.... sau đó Lưu Bang nghe lời Tiêu Hà mà đăng đài bá tước). Hàn Tín Công cao quá mặc dù bị phê chức nhiều lần nhưng Lã Hầu và Lưu Bang vẫn lo sợ ảnh hưởng của Hàn Tín nên mới nhờ Trần bình cho Tiêu Hà đi gọi Hàn Tín vào cung và bắt giam rồi vu cho tội làm phản mà đem giết.

Lục Tiểu Thanh nhắm mắt lại nhắm tính thời gian, sang năm chính là thời điểm Thiên Vũ được phong làm thái tử, hiện tại chuyện chính để làm chính là bảo vệ tốt nhóm người hậu thuẫn phía sau ình, điều cần làm chính là không nên làm bất cứ chuyện gì. Thiên Vũ cùng Quân Hiên sau khi liếc nhau, thấy Lục Tiểu

Thanh đã muốn không đề cập đến đề tài này nữa, cũng biết có đôi khi chỉ với một câu nói cũng sẽ làm thiên hạ này thay đổi.

Trầm mặc trong giây lát, Quân Hiên cười khẽ phá tan trầm mặc, nói: “Sắp tới là sinh thần của Ngụy vương, Tiểu Thanh, nàng có muốn đi hay không?”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe liền mở to mắt: “Là sinh thần của Lý Thái sao?”

Thấy Thiên Vũ cười gật gật đầu, lập tức hắc hắc cười gian hai tiếng nói: “Xem ra một Boss cuối cùng cũng lộ diện rồi, ta đương nhiên phải đi rồi, vị nhân huynh này là một nhân tài rất khá, rất nổi danh trong lịch sử, không thể không đi xin chữ ký của hần được, hơn nữa lại còn là chúc mừng sinh thần, ha ha, có trò hay để xem rồi.”

Quân Hiên lập tức bật cười nói: “Có làm hay không, vừa rồi còn lớn tiếng nói chuyện đại nghĩa nghiêm túc như vậy, hại ta nghĩ rằng nàng đang vòng vo tính toán muốn bắt đầu tham gia vào chính sự, nói không chừng còn có thể trở thành một nhân vật oai phong một cõi ý chứ, hiện tại lại lộ ra bản mặt thật nhanh như vậy, giống hệt ngày xưa.”

Lục Tiểu Thanh trắng mắt liếc Quân Hiên một cái, sau cười nói với Thiên Vũ: “Huynh cũng không phải là không biết, Tiểu Thanh là người có thể ra mặt đưa ra chủ ý, về phần nội dung cụ thể huynh nếu tìm nàng thì chỉ có tốn công vô ích, nàng có thể nói được cái gì chứ? Điểm ấy theo nàng buôn bán không phải đã biết rõ rồi sao.”

Quân Hiên cười gật đầu nói: “Sự thật đúng là vậy, người này nếu cho đi đồn củi, thì búa và rìng rậm chẳng liên quan gì đến nàng, ta nghĩ chúng ta vẫn là kết hợp lại mới bền chắc được. Đúng rồi Tiểu Thanh, nếu đáp ứng đi, nàng cũng tặng luôn phần lễ vật của hai chúng ta nhé.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cả giận nói: “Dựa vào cái gì mà muốn ta tặng luôn cả phần lễ vật của hai người?”

“Bởi vì chúng ta không có nhiều tiền như nàng.” Thiên Vũ mỉm cười nói một câu, lập tức liền làm cho lớp trần châu trộn với sữa trên mặt nàng dưới sự kích thích trực tiếp vỡ tan.

Ba ngày sau là đến sinh thần của Ngụy vương Lý Thái, trên ngã tư đường hướng về Ngụy vương phủ, nào là kiệu, nào là xe ngựa chen chen đẩy đẩy dẫn đến tình trạng bị tắc nghẽn một đường dài, hình ảnh trước mắt cứ phải gọi là xe ngựa như nước. Nhân nhả ngồi ở trong xe ngựa xa hoa, Lục Tiểu Thanh, Thiên Vũ, Quân Hiên chậm rãi hướng Ngụy vương phủ mà đi.

Trên xe ngựa, Lục Tiểu Thanh gương mặt trầm lặng có thể vắt ra nước, đây chính là kết quả tranh luận với con của Lão hồ ly, cùng một con sói đội lốt cừu ngày hôm trước, cuối cùng vẫn phải chi ra thêm hai phần lễ vật nữa cho bọn họ, hai người còn cùng tuyên bố: tuyệt đối không thể lấy đồ giá rẻ gì đó để chống chế, niệm tình là bằng hữu nên chưa tính sổ với bọn họ.

Nhưng là hôm qua xui xẻo thế nào lại bị Tân Thành công chúa kia bắt tiến cung, trước tiên là nói muốn so xúc xúc với nàng, so với đứa trẻ này một chút, cứ nhiên lại không tính toán đến hiềm khích trước kia, bắt đầu cùng mình lôi kéo làm quen, lập tức làm như thân nhau như tỷ muội vậy, sau đó đến lúc mình sắp hồi phủ, liền tươi cười nói mai là sinh thần của ca ca, làm muội muội không thể không có lễ vật tặng cho ca ca được, vì thế tri kỷ bằng hữu tốt nhất của mình phải hỗ trợ, bị nàng vừa đám vừa xoa phải đưa thêm một phần lễ vật nữa.

Điểm ấy coi như cho qua, ở trong cung phức tạp, lại nói dù sao cũng là công chúa do Trưởng Tôn Hoàng Hậu thân sinh, tính ra vẫn là muội muội của Thiên Vũ, đành phải cam tâm tình nguyện trích ra một chút máu. Nhưng là, nghiêm trọng nhất chính là, dựa vào cái gì mà mình lại phải giúp Lý Thế Dân đưa thêm một phần lễ vật nữa?

Nhớ tới lúc đang mau mau chóng chóng rời cung, lại bị Lý Thế Dân gọi trở lại, sau đó lại xoay mình vòng vòng như lần trước, trong lúc mình đang choáng váng liền bị bắt ép mang ra một con ngựa điêu khắc bằng bạch ngọc, Lý Thế Dân đánh giá ngựa bạch ngọc thật kỹ, sau trực tiếp đưa cho thái giám bên cạnh đưa qua phủ Ngụy vương, nói là lễ vật hần mừng sinh thần Lý Thái. Minh lúc ấy trực tiệc học máu mồm, đây là sinh thần của con hần, sao có thể có đạo lý bắt lão tử cấp lễ vật cho người ngoài như thế được? Mà lúc ấy

bị bắt ép lấy ra con ngựa bạch ngọc đó không phải là lý do này, chuyện này nên được tính là gì đây? Mình cứ nhiên lại bị lừa như vậy.

Trên xe ngựa, Quân Hiên cùng Thiên Vũ nín cười nhìn Lục Tiểu Thanh, từ hôm qua lúc ở trong cung trở về, bộ dáng của nàng chính là như vậy, cũng đã bảo trì được tròn một ngày rồi, xem ra phong cách làm việc Lý Thế Dân vượt quá dự liệu của mọi người, thật sự là đã cho Lục Tiểu Thanh một cú đả kích nghiêm trọng rồi, đây cũng coi như là bị lừa gạt vô cùng nghiêm trọng.

Thật xa chỉ nghe thấy bên trong Ngụy vương phủ truyền đến tiếng người ồn ào, ba người được tổng quản của Ngụy vương phủ đứng ở cửa đón khách nghênh đón vào bên trong, trực tiếp đi vào trong phủ, Lục Tiểu Thanh đưa mắt nhìn khắp mọi nơi, chà, chà, quả thật là thân vương có thực quyền có khác, phủ thân vương này cao cấp hơn rất nhiều so với phủ của Thiên Vũ, chỉ cần nhìn cặp sư tử bạch ngọc ở ngoài cửa là cũng đủ biết Ngụy vương này thật sự là chủ tử giàu có, cặp sư tử bạch ngọc này không biết có giá trị bao nhiêu đây? Tuy rằng chất lượng không cao, nhưng cũng to sập xỉ cặp sư tử ở trong cung.

Đang lúc đưa mắt đánh giá bốn phía, phía trước có một nam nhân lớn lên có vài phần giống với Thiên Vũ đang bước nhanh đi tới, tươi cười nói: “Cửu đệ, sao bây giờ mới đến? Huynh đệ ta chỉ còn thiếu mỗi mình đệ thôi đó.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe liền biết đây chính là Ngụy vương Lý Thái, Thiên Vũ đang cùng hắn hàn huyên, không khỏi từ trên xuống dưới đánh giá hắn một lượt, thấy người này đại khái là hơn hai mươi tuổi, vẻ nho nhã phong lưu trong mắt không bằng Thiên Vũ, khí thế cũng thua khí phách uy nghiêm của Lý Thế Dân, cho dù là Thục Vương mà mình không vừa mắt kia cũng hào phóng bư hãn hơn hắn nhiều, thân hình hơi mập, nhìn qua thì rất hòa nhã nhưng giấu điểm bên trong là sự sắc sảo, kỳ thật lời này quá súc tích, tóm lại chính là người lớn lên hình thức không có gì là nổi bật.

“Cửu đệ, vị cô nương này hẳn là tổng quản trong phủ của đệ, Lục Tiểu Thanh cô nương đứng không?” Lục Tiểu Thanh thấy Lý Thái cùng Thiên Vũ và Quân Hiên hàn huyên hai câu, sau liền đem đề tài đặt lên trên người mình, không khỏi mỉm cười nói với Lý Thái: “Lục Tiểu Thanh bái kiến Ngụy Vương điện hạ, điện hạ có thể ký tên cho ta được không?” Vừa nói vừa trực tiếp cho tay vào ống tay áo rút ra một tờ giấy, tuy rằng lớn lên hình thức không được nổi bật cho lắm, nhưng cũng được coi là một nhân vật lớn trong lịch sử đó.

Lý Thái đầu tiên là ngẩn người, sau đó thấy Thiên Vũ cùng Quân Hiên quay đầu nhìn về phương xa, không khỏi cười ha ha nói: “Quả nhiên là thú vị như lời đồn, được, được, ta đáp ứng ngươi.” Vừa nói vừa tiếp nhận tờ giấy ở trong tay Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh không khỏi cười nói: “Thật là người sáng khoái, còn sáng khoái hơn so với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói như thế nào cũng không ký tên cho ta.” Lời này nói ra làm cho ba người đều là ngẩn ra, Lý Thái vội nói: “Thư pháp của Phụ hoàng ta sao có thể so sánh được chứ, Lục tổng quản nói đùa rồi.” Bị người ta nói sáng khoái hơn so với Hoàng Thượng, hơn nữa lại ở trước mặt nhiều người như vậy, quả thật không thể không bác bỏ.

Lục Tiểu Thanh ảo não gật đầu nói: “Cũng đúng.”

Bốn người đang đứng ở một chỗ nói chuyện, thì thấy Thục vương Lý Cách đang từ xa xa đi đến chỗ này, Lục Tiểu Thanh thấy Lý Cách cũng không thèm nhìn nàng cho dù chỉ là một cái liếc mắt, chỉ cùng Thiên Vũ, Quân Hiên, và Lý Thái nói chuyện, không khỏi quay đầu nhìn chỗ khác, chỉ thấy khắp nơi trong Ngụy vương phủ toàn người là người, thỉnh thoảng lại thấy ba người, hoặc là năm người tụm lại một chỗ nói chuyện trên trời dưới đất, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết phần lớn quan lại trong triều đều đến đây, đa số là người trẻ tuổi, chỉ có vài lão nhân là không có mặt, xem ra chỉ có vài vị đại nhân cùng thời Hoàng đế là không có tới.

Mất tinh thấy mọi người tuy rằng trong miệng đang nói chuyện, nhưng là khóe mắt lại đều đang liếc về bên này, không biết là đang nhìn mình? Hay là đang nhìn mấy vị hoàng tử quyền cao chức trọng ở bên cạnh đây? Lục Tiểu Thanh cũng không để ý tới, ngược lại càng thêm ngẩng cao đầu, người lớn lên xinh đẹp như vậy vốn là để cho người khác ngắm, huống chi hiện tại nơi này cũng chỉ có một mình mình là khách nữ, người ta cứ đưa mắt nhìn về phía bên này, mình sao có thể không đắc ý một phen được đây.

Lục Tiểu Thanh vừa bước đi tự tin mà tao nhã bước theo đám người Thiên Vũ, vừa thỉnh thoảng liếc mắt

đưa tình với Quân Hiên, Quân Hiên nhìn mà bật cười, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Khó lắm mới được nhìn thấy bộ dáng dịu dàng ít nói, lịch sự tao nhã như thế này của nàng, ta còn không biết được nàng cũng có một mặt này đây.”

Lục Tiểu Thanh nhướn mi nói: “Phải không?” sau đó giống như lơ đãng dẫm một cước lên chân Quân Hiên.

Bởi vì thời gian vẫn còn sớm, cho nên Thiên Vũ cùng Lý Thái, Quân Hiên ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng còn có vài vị đại thần đến nói mấy câu hành lễ, Lục Tiểu Thanh nghe xong hai câu thật sự là nhàm chán, tuy rằng lần đầu tiên gặp Lý Thái đại boss, nhưng thật sự là tướng mạo của hắn chẳng gọi lên được một chút hứng thú nào, không khỏi lách mình đi đến nơi khác dạo.

Khắp nơi đều là đình đài lầu các, cầu nhỏ, hòn non bộ nước chảy róc rách, vương phủ hết sức xa hoa, nhưng là lại khắp nơi biểu hiện ta không xa xỉ, nó chính là do thiên nhiên tạo thành, Lục Tiểu Thanh không khỏi thán thán: “Cừ thật, quả nhiên là quản lý quốc khố, biển thủ cũng thật nhiều tiền, vì sao ông trời lại không cho ta một người cha như vậy chứ? Ta cũng rất muốn sinh ra liền đã dùng vàng ăn cơm, gối lên vàng, ôm vàng làm chăn, đó mới gọi là cuộc sống chứ.”

Trong lúc bất giác Lục Tiểu Thanh liền không biết đã đi tới nơi nào, sớm đã không còn nghe thấy thanh âm huyền ảo ở rất xa nữa, chung quanh không có lấy một bóng người, trừ bỏ hòn non bộ nước chảy róc rách ra thì chả còn thấy gì cả, Lục Tiểu Thanh không khỏi dừng bước, nhú mày nhìn chung quanh, thành công tổng kết kinh nghiệm, mình đã lạc đường, vương phủ này quá lớn.

“Đùa phải không, lại chạy đến chỗ nào thế này? Trăm ngàn lần đừng làm cho ta bỏ mất bữa cơm chiều, ta tặng năm phần lễ vật lớn như thế, dù thế nào hôm nay cũng phải ăn một bữa mới trở về, nếu bỏ qua bữa tiệc hôm nay, không phải ta đã lỗ lớn hay sao.”

Chính đang trong lúc nói thầm, Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn thấy ở cách đó không xa Lý Cách cư nhiên đang chậm rãi đi tới, sau khi gần người liền tiến lên đón: “Thực vương điện hạ, ngài có biết làm thế nào để quay lại đại sảnh hay không, chỗ này địa thế phức tạp quá, ta tìm không được đường.” Tuy rằng đã từng cùng hắn bắt hòa, nhưng hảo hán không sợ thiệt thòi trước mắt.

Lý Cách đứng ở trước mặt Lục Tiểu Thanh, gương mặt không biểu tình nhìn nàng, nửa ngày ngay tại lúc Lục Tiểu Thanh đã có ý nghĩ bỏ đi, Lý Cách đột nhiên nói: “Chúng ta liên thủ, thế nào?”

Lục Tiểu Thanh ngẩn ra, lời này thật mạnh bạo, cư nhiên mới mở miệng liền văng ra một câu như vậy, nếu lý giải không sai chính là nói Thiên Vũ cùng hắn liên thủ đối phó Lý Thái, không khỏi thốt ra: “Sao lại nói với ta lời này? Ta nhưng không làm chủ được chuyện này.”

Lý Cách mắt nhìn xa xa, sau đó nói: “Cửu đệ là loại người gì, người hiểu được ta cũng hiểu được, nếu không phải là mấy chục vạn lượng bạc kia của người, Cửu đệ căn bản không có một chút cơ hội.”

Lục Tiểu Thanh nhú mày nói: “Tấn vương gia chúng ta cũng không muốn tranh cái gì cả, người đừng tìm người lung tung.”

Lý Cách cười nhẹ nói: “Trước kia đã đánh giá sai người, nếu sớm biết Cửu đệ có ngọn núi là người để dựa vào, có lẽ hiện tại đã không phải là thế cục này.”

Lục Tiểu Thanh nhìn Lý Cách liếc mắt một cái không nói gì, tên này lại còn nói mình là ngọn núi để cho Thiên Vũ dựa vào, Thiên Vũ mới chính là ngọn núi ỉnh dựa vào thì đúng hơn, không biết có phải là mắt người này có vấn đề hay không? Hay là đầu có vấn đề?

Lý Cách thấy Lục Tiểu Thanh trầm mặc, đột nhiên lạnh lùng nói: “Người cho là số quân lương kia có thể đến chỗ Vô Diễm đúng hạn được sao?”

Lục Tiểu Thanh trong lòng căng thẳng, lập tức ngẩng đầu lên nói: “Người có ý gì?”

“Trong thời điểm này, sai một bước là sẽ thua toàn bộ, Tứ đệ sẽ không để xảy ra sơ xuất lớn như vậy đâu, số lương thảo kia chỉ cần ở trên đường cần trở một chút sẽ không thuận lợi đến được chỗ cần đến, tất cả công sức của người chỉ uống phí mà thôi.”

Lục Tiểu Thanh lạnh lùng nhìn Lý Cách, trong ánh mắt không có biểu tình gì giống như là đang cân nhắc lời nói của hắn, lại giống như là đang muốn nhìn thấu Lý Cách. Lý Cách nhìn ánh mắt của Lục Tiểu Thanh giống như hai hồ nước sâu, không khỏi mỉm cười, cùng hắn hợp tác phải là người có năng lực, nhìn biểu tình của Lục Tiểu Thanh này là đã biết, đây chính là người giấu diếm tài năng, trước kia quả thật là đã đánh giá sai về nàng rồi. Quả thật Lục Tiểu Thanh lúc này không nghĩ đến cái gì cả, chỉ là cảm thấy khó hiểu vì sao người nào cũng đều phải đến tìm nàng? Chẳng lẽ mình thật sự rất giống quân sư quạt mo sao? Hơn nữa cư nhiên Lý Thái còn muốn động vào lương thảo cấp cho Vô Diễm, thật sự là không thể nhịn được nữa, làm cho người ta không thể không lo lắng.

“Có lợi gì?” chỉ một câu đơn giản, Lục Tiểu Thanh biết càng nói ngắn gọn, càng thể hiện mình có năng lực, có thể lực, nói nhiều lại càng sai nhiều, mình lại không biết che giấu cảm xúc, cùng ngấm ngấm tính kế gì đó, tùy tiện nói nhiều hơn một chữ chỉ sợ cũng là một vấn đề lớn.

Trong mắt Lý Cách hiện lên một tia thường thức nói: “Vô Diễm bình an không xảy ra việc gì, về sau Cửu đệ vĩnh viễn là An Nhạc Vương gia.”

Ý tứ đương nhiên là sau này hắn làm thái tử, hoàng đế, Thiên Vũ cả đời sẽ sống trong những ngày tháng tốt lành, chuyện này chỉ sợ cũng là do xem xét thời thế sau này của Lý Cách mà phán đoán, biết là bởi vì Vô Diễm bên kia, nên hắn mới ra mặt mạnh như vậy, Lục Tiểu Thanh làm bộ suy tư nửa ngày, sau đó cố ra vẻ gượng gượng nói: “Đồng ý.”

Lý Cách cười khê, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Biết thời thế, quả nhiên Cửu đệ là nghe lời người.”

Lục Tiểu Thanh nghĩ mãi mà không rõ, Thiên Vũ từ khi nào thì nghe lời mình? Hơn nữa vì sao người này lại tìm mình, loại chuyện liên mình này tìm đương sự không phải là tốt nhất sao? Cho dù không tìm đương sự, thì tìm Quân Hiên cũng rất có sức thuyết phục mà? Chẳng lẽ ở trong mắt mọi người, mình đã biến thành mẫu thân của Thiên Vũ, có thể làm cho Thiên Vũ nghe lời mình, trở về nói với Thiên Vũ cùng Quân Hiên, bảo đảm hai người này sẽ cười đến chết à xem.

Nàng lại không biết Lý Cách tìm đến nàng đương nhiên là có suy tính của hắn, Thiên Vũ không có ý tranh đoạt, điểm ấy Lý Cách tự nhiên là nhìn thấy, bất quá không nghĩ tới Vô Diễm là một chuyện, đột nhiên từ sau lưng Thiên Vũ lại xuất hiện thêm một người nữa là nàng, vốn thế cục đã chắc chắn, chỉ với một khoản tiền toàn bộ thế cục đã xoay chuyển, chuyện này không thể xem thường được, Thiên Vũ cũng không thể đứng ngoài như trước được nữa, trong số người thay đổi thế cục không thể thiếu được nàng, như vậy có còn ai có thể xem nhẹ nàng được nữa không, Thiên Vũ bao năm nay tính tình yếu đuối đột nhiên cường thế ngẩng đầu, người đứng sau lưng trừ bỏ nàng ra còn ai vào đây nữa. Cho nên trực tiếp tìm đến người mấu chốt nhất để nói chuyện hợp tác, so với tìm Thiên Vũ còn mạnh hơn nhiều.

Lục Tiểu Thanh nghe xong Lý Cách nói, mỉm cười cũng không nói gì nữa, giống như là đang cam chịu vậy, trong lòng lại chuyển cực nhanh, xem ra Lý Thái sẽ ra tay với quân lương chuyển cho Vô Diễm, mà cùng Lý Cách này liên minh, nghe ý tứ của hắn khẳng định là sẽ hỗ trợ, nếu vậy thì tốt rồi, bên Vô Diễm trước mắt sẽ không xảy ra chuyện gì, bất quá mình cũng phải trở về chuẩn bị một chút, điều động một khoản trong ngân hàng tư nhân ở kinh thành, phải nhanh chóng từ Giang Nam điều động một khoản tiền lại đây, bên Vô Diễm không thể để xảy ra một chút sơ xuất nào được.

Lý Cách thấy Lục Tiểu Thanh cam chịu không khỏi tự đắc cười nói: “Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Lục Tiểu Thanh mỉm cười, làm ra biểu tình có lẽ: “Ta sẽ truyền đạt.”

Sau khi Lý Cách chỉ đường cho Lục Tiểu Thanh, liền chậm rãi rời đi, cuộc nói chuyện của hai người không bị một ai nghe thấy, Lục Tiểu Thanh thấy Lý Cách đã đi xa, nhướn mày cười nhẹ, liền đi theo đường mà Lý Cách chỉ, hai hồ tranh chấp mình sao có thể để mình bị kẹp ở giữa bọn họ cơ chứ, trên đời này không có tấm lá chắn tốt như vậy đâu, chỉ cần lương thảo chuyển cho Vô Diễm không xảy ra vấn đề gì, những chuyện khác không cần quan tâm.

Đi được một đoạn, Lục Tiểu Thanh nhìn phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người, lập tức liền đứng ở tại chỗ không nhúc nhích. Chỉ thấy phía trước có một nữ nhân đang chậm rãi đi về phía nàng, ung dung đẹp đẽ quý phái, dáng vẻ hào sảng, trên mặt mang theo nét thần nhiên, mắt không chút biểu tình nhìn nàng, đúng là Quận vương phi của Vô Diễm. Lục Tiểu Thanh thầm nghĩ một tiếng: vận khí thật là tốt, không

phải chỉ là ở trong bữa tiệc cảm thấy buồn, nên mới đi ra ngoài một chút hay sao, thế mà lại gặp được hai đại Boss, xem ra vận khí hôm nay của mình thật không phải là tốt bình thường đâu.

Lục Tiểu Thanh thấy Quận vương phi đi về phía mình, ánh mắt cũng là nhìn chăm chăm vào mình, hơn nữa chung quanh mình cũng không có người, xem ra Quận vương phi này là nhằm vào mình mà đến, không khỏi đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, ta chẳng làm gì hổ thẹn với người cả, tự nhiên cũng sẽ không e ngại người, người nếu muốn tìm phiền toái, ta đây xin tiếp người.

Quận vương phi chậm rãi đi đến đứng ở trước mặt Lục Tiểu Thanh, hai người đứng đối diện cách nhau mấy thước, Lục Tiểu Thanh thấy ánh mắt của Quận vương nhìn mình lạnh tanh, lại không mang theo sát khí, trong lòng cũng không biết rốt cuộc là nàng muốn làm cái gì, liền không hé răng đánh giá nàng, hai người cứ nhìn đối phương như vậy, không ai mở miệng trước.

101. Chương 129

Chương 129: Mang theo Xuất Trần đi tìm Vô Diễm

Hai người đối diện nửa ngày, không ai mở miệng, trong bầu không khí lạnh như băng, Quận vương phi đột nhiên mở miệng: “Người cấp quân lương là vì Vương gia, hay là vì Tấn vương gia?”

Lục Tiểu Thanh nhướn mi không hiểu rõ ý của nàng lắm, liền lạnh nhạt nói “Vì ai hẳn là đã rất rõ ràng rồi.”

Quận vương phi lạnh lùng nhìn quét Lục Tiểu Thanh vài lần, sau nói: “Ngay cả táng gia bại sản, người cũng nguyện ý sao?”

Quận vương phi này thật là kỳ quái, dựa vào ngày đó mình kiêu ngạo với nàng ta như vậy, nhẽ ra hôm nay nàng ta phải điên cuồng xông lên đánh mình mới đúng chứ, sao lại còn có tâm tình hỏi mấy chuyện linh tinh như thế này, hơn nữa hỏi mấy vấn đề cũng không khó trả lời, Lục Tiểu Thanh không khỏi nói: “Vinh hoa phú quý cũng chỉ là vật ngoài thân, những thứ đó sao có thể so sánh với mạng sống được, táng gia bại sản sẽ không tiếc.”

Trong mắt Quận vương phi hiện lên một tia hâm mộ, đột nhiên nói: “Cho dù muốn tính mạng của người, vì hẳn người cho hay là không cho?”

Lục Tiểu Thanh ngăn người, trong đầu đột nhiên nhớ tới một màn ở vách núi đen ngày trước, cánh tay gắt gao ôm chặt lấy nàng kia, trong vòm ngực ấm áp kia, sống chết có nhau kia, lập tức thốt ra: “Cho.”

Một từ cho thốt ra làm cho hai người lập tức lâm vào trầm mặc, nửa ngày sau, Quận vương phi đột nhiên cười khê, mang theo cảm giác lạnh như băng, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy lông tóc dựng đứng, Lục Tiểu Thanh nhìn Quận vương phi đang cười khê, nhíu mày hỏi: “Người rốt cuộc là muốn nói gì?”

Quận vương phi lập tức dừng lại tiếng cười, gương mặt vô cảm nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nếu có thể cùng hẳn sống chết có nhau, vì sao không cùng hẳn ở một chỗ? Hay là người đang đợi hẳn hưu ta? Chờ hẳn thú người làm chính thất?”

Lục Tiểu Thanh nhìn chăm chú vào Quận vương phi đang gắt gao nhìn mình, đột nhiên cảm thấy có một chút bị thương, chậm rãi nói: “Trong quan niệm của ta, không cho phép mình làm người thứ ba, mặc dù ở thời đại này cũng chỉ là một danh xưng mà thôi, nhưng là ta không thể nhận, ta càng không thể lấy danh nghĩa tình yêu mà làm thương tổn một người vô tội, cho nên dù người có dọn đường ta cũng sẽ không đi trên con đường đó.”

Quận vương phi ngăn người, ánh mắt ảm ảm như muốn nhìn thấu Lục Tiểu Thanh vậy, nửa ngày mới lên tiếng: “Cho nên người tránh đi thật xa, chính là vì lý do này?”

Lục Tiểu Thanh gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu không chiếm được cho riêng mình, như vậy ta tình nguyện không cần, nhưng là muốn chúng ta làm tổn thương những người khác mới có thể đến được với nhau, ta vẫn là lựa chọn không cần.” Tuy rằng cảm thấy đau lòng, nhưng là ở điểm mấu chốt cần phải kiên trì.

Quận vương phi đánh giá Lục Tiểu Thanh nửa ngày, không nói gì, Lục Tiểu Thanh thấy nàng không thêm nhắc lại nữa, liền lên tiếng: “Chăm sóc cho Vô Diễm thật tốt, hẳn là của ngươi.” Vừa nói vừa muốn từ sát bên cạnh Quận vương phi mà qua.

Quận vương phi vẫn đứng im không nhúc nhích, chờ đến khi Lục Tiểu Thanh đi được hai bước, đột nhiên mở miệng nói: “Ngươi có muốn biết lần này hẳn trở về đã nói gì với ta hay không?”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người, dừng bước nhưng cũng không có quay đầu lại, cũng không mở miệng, sau một lúc trầm mặc ngẩn ngui, Quận vương phi nói: “Hắn hỏi ta yêu hay là không yêu hẳn?”

Lục Tiểu Thanh thân mình run lên không có tiếp lời, Quận vương phi nói tiếp: “Yêu? Từ mới lạ như vậy làm sao có thể dùng ở trên người ta, nữ nhân một khi đã gả cho người ta, thì phải coi trọng phu của mình là trời, tất cả đều phải nghe theo hắn, tất cả đều phải quay chung quanh hắn, làm sao có thể dùng tới từ yêu này, thật sự là kỳ quái.”

Dừng lại một chút giống như đang suy nghĩ vậy, một lát sau Quận vương phi lại nói: “Hắn hỏi ta có thể vì hắn mà vứt bỏ vinh hoa phú quý hay không? Vì hắn bỏ cả tính mạng hay không? Vì hắn buông tất cả hay không? Ha ha, loại vấn đề này cứ nhiên lại từ trong miệng của một người luôn luôn lãnh khốc như hắn hỏi ra, ta thật sự là rất khiếp sợ, nhưng là ta trừ bỏ khiếp sợ ra, còn là càng mê mang khó hiểu, hắn quyền cao chức trọng, tiền đồ vô lượng, còn ta từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, là con gái của quan nhất phẩm, có thể vì ai mà buông tha cho tất cả những thứ vốn thuộc về chúng ta sao?”

Ta không có trả lời, sống chết có nhau bắt quá chỉ có ở trong tiểu thuyết gì đó mà thôi, nó không tồn tại ở trong hoàng gia chồng chất lợi ích này, vấn đề này thuần túy không cần trả lời, nhưng là hắn lại nói cho ta biết, hẳn có thể, hẳn có thể vì một người mà buông tha cho tất cả, buông tha cho tôn quý vô cùng này, buông tha ạng sống này, buông tha cho tất cả.”

Lục Tiểu Thanh nghe đến đó trong lòng cảm thấy quay cuồng, cắn chặt môi không nói gì, Quận vương phi giống như cũng không cần nàng nói chuyện, cứ thế nói: “Thật là châm chọc, người trước kia xem trọng những thứ này nhất, cứ nhiên lại nói như vậy, ta đương nhiên là không tin, cho rằng đây chỉ là chiêu hắn nghĩ ra để hù ta mà thôi, cha ta là quan nhất phẩm, là công thần hộ tống Hoàng Thượng giành chính quyền, hẳn muốn hù là có thể hù được sao? Ta không cần biết yêu hay là không yêu, ta chỉ biết Kinh Quận vương phi này chỉ có thể là ta, vị trí này ta nhất định phải giữ lại.

Bất quá hắn lại nói với ta, hẳn sẽ không khó xử ta, bởi vì tất cả chuyện này không phải là lỗi của ta, là lỗi của hắn, là hắn yêu thương nữ nhân khác, tiếp theo hắn lại nói với ta một đồng lớn chuyện linh tinh, cứ nhiên lại nói nữ nhân cùng nam nhân là ngang hàng, ta đã theo hắn đã mấy năm, lần đầu tiên mới nghe thấy hắn nói nhiều như vậy.”

Lục Tiểu Thanh chậm rãi xoay người nhìn Quận vương phi nói: “Ngươi không thương hắn?”

Khóe miệng của Quận vương phi hiện lên một ý cười châm chọc, cũng không có trả lời Lục Tiểu Thanh, nói tiếp: “Hắn cho ta hai vật, một là bố y, một là bạch ngọc như ý, để cho ta lựa chọn.”

Lục Tiểu Thanh thấy Quận vương phi ngừng lại, không khỏi nói: “Có ý gì?”

Quận vương phi quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Lựa chọn bố y, tất cả những thứ trước kia chỉ là phù du, về sau cuộc sống nghèo túng phiêu bạt giang hồ, không còn vinh hoa phú quý ngày xưa, công danh lợi lộc tất cả đều là mây bay, nếu vậy hẳn sẽ đáp ứng nửa đời về sau cùng ta một vợ một chồng nắm tay nhau cho đến tận già. Lựa chọn bạch ngọc như ý, vị trí Vương phi vĩnh viễn để cho ta ngồi, vinh hoa phú quý hưởng không bao giờ hết.”

Lục Tiểu Thanh lẳng ngốc nửa ngày, cắn chặt răng nói: “Ngươi lựa chọn cái gì?”

Quận vương phi nhìn chằm chằm Lục Tiểu Thanh nói: “Ngươi hy vọng ta lựa chọn cái gì?”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu, rũ mắt nói: “Đó là quyền lợi của ngươi, ta không có quyền can thiệp.”

Quận vương phi lạnh lùng cười nói: “Thật sự là ý chí sắt đá, hấn vì người mà làm đến nước này, người cư nhiên vẫn không tỏ vẻ gì. Hấn buông tha tước vị, buông tha tiền đồ tốt, buông tha cho tất cả những thứ mà hấn đã cố gắng đạt được, bất quá cũng chỉ vì người, nói cái gì mà tước vị phú quý chính là trở ngại, tình nguyện bước vào giang hồ, cũng không tiếp tục ở lại trong triều nữa.”

Lục Tiểu Thanh trong lòng dâng lên ngàn vạn tư vị, ý của Vô Diễm cư nhiên lại là muốn hoàn toàn thoát khỏi thanh danh và địa vị này, thân phận hoàng gia này, như vậy mới không còn vướng bận, không còn cảm thấy bất đắc dĩ với mình nữa, phần thâm tình này bảo nàng phải tự xử thế nào đây, trầm mặc một lát nhẹ giọng nói: “Những chuyện đó không phải là ta cầu hấn làm, ta tuy rằng cảm động, nhưng đây không phải là chuyện của ta, ta là một người ích kỷ, ta chỉ yêu nhất bản thân mình mà thôi.” Ngoài miệng tuy rằng nói như thế, nhưng trong lòng lại rung động như sóng cuộn biển ngầm.

Quận vương phi nhìn Lục Tiểu Thanh thì trào nói: “Yêu nhất là bản thân mình.” Dừng một chút sau lại nói: “Hấn cũng nói như thế, tất cả những chuyện này là chuyện của hấn, không phải là chuyện của người, xem ra hấn yêu người còn nhiều hơn người thương hấn.”

Hai người trầm mặc nửa ngày, Lục Tiểu Thanh cất giọng nói có chút run run: “Người vì sao lại nói những điều này với ta?”

Quận vương phi nhìn thoáng qua chân trời, lãnh đạm nói: “Bởi vì hấn nói trước khi người rời kinh người đã giáo huấn hấn, hấn đưa ra điều kiện như thế, tất cả đều là bởi vì một câu nói của người.”

Lục Tiểu Thanh nhìn chằm chằm Quận vương phi, thấy nàng quay đầu nhìn mình, chậm rãi nói: “Nữ nhân cần gì phải làm khó nữ nhân, nhiều năm sống ở trên đời như vậy, lần đầu tiên ta nghe được một câu như thế, ta rất khiếp sợ, hấn nói người không muốn khó xử ta, hấn liền càng không thể khó xử ta, cho nên điều kiện như vậy đối với hấn là hà khắc, nhưng lại là lựa chọn độ lượng đối với ta.”

Lục Tiểu Thanh hít sâu một hơi, nửa ngày không biết phải nói cái gì, tất cả những việc Vô Diễm làm thật sự là làm cho người ta không thể không cảm động, cứ nghĩ đến là trong lòng lại đau, là một loại đau hạnh phúc, là một loại đau bất đắc dĩ.

Quận vương phi nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nhìn người vẫn chẳng có biểu tình gì, chẳng lẽ cái hấn gọi là sống chết có nhau, bất quá cũng chỉ là đối đãi như vậy thôi sao?”

Lục Tiểu Thanh thông thả giương cao khóe miệng, nở nụ cười nói: “Nếu hấn là một người tự do, nói không chừng ta sẽ trực tiếp đuổi theo hấn, nhưng là hiện tại hấn không phải, cho dù ta vì hấn mà buông tha cho cả tính mạng của mình, nhưng là có một số việc lại cũng không thể làm được, cũng không nguyện ý làm.”

Quận vương phi nhìn vào hai mắt Lục Tiểu Thanh, nửa ngày sau lộ ra một nụ cười mê người: “Nói cho hấn biết, chỉ cần hấn thật sự có thể làm được, ta không ngại vì mình lựa chọn điều kiện tốt nhất.” Dứt lời, cũng không chờ Lục Tiểu Thanh trả lời, xoay người bước đi.

Lục Tiểu Thanh đứng lẳng ngốc ở tại chỗ nửa ngày, lời vừa rồi của Quận vương phi thật sự là có sức ảnh hưởng lớn đối với mình, Vô Diễm thật sự cái gì cũng không cần sao? Nhưng là.... nhưng là... nửa ngày cười khổ nói: “Lựa chọn tốt nhất ình, không phải cùng trượng phu của mình nắm tay nhau cho đến tận già hay sao, ngoài lựa chọn này ra còn có lựa chọn tốt nhất nào sao?”

“Nếu là Tiểu Thanh, có lẽ nàng sẽ lựa chọn như vậy, nhưng là người khác không phải nhất định là sẽ lựa chọn như thế.” Một giọng nói ôn nhu từ phía sau Lục Tiểu Thanh truyền đến, Lục Tiểu Thanh quay người lại nhìn, thấy Thiên Vũ đứng ở cách đó không xa đang mỉm cười nhìn mình.

Lục Tiểu Thanh không khỏi hỏi: “Vì sao?”

Thiên Vũ chậm rãi đi tới, nói: “Nàng không biết ý tứ của bạch ngọc như ý này đâu, đây là quy củ bất thành văn do người trong tộc Tiên Ti chúng ta truyền xuống, chỉ khi trượng phu lúc hấp hối mới đem bạch ngọc như ý này đưa cho thê tử của mình, như vậy chính là ngầm đồng ý để nàng tái giá, nhân tiện tất cả di vật sở hữu của trượng phu sẽ hoàn toàn thuộc về thê tử, những người khác không được phép kế thừa, cho dù là nữ nhân chưa sinh con đẻ cái, người trong tộc cũng không có tư cách tranh đoạt.”

Lục Tiểu Thanh ngây cả người nói: “Chính là tái giá sao, nhưng là nàng đã có địa vị cao như vậy, sao có thể tái giá? Dù sao cũng không còn giống như lúc ban đầu.”

Thiên Vũ mỉm cười nói: “Hàm ý trong đó rất sâu xa, quy củ này hiện tại có rất ít người dùng, bởi vì không có bất luận kẻ nào có thể chấp nhận cho nữ nhân của mình tái giá, thà tình nguyện để cho nàng chết già trong nhà còn hơn, hơn nữa ở trong hoàng gia, chỉ có thân vương mới có quyền cấp ra Ngọc Như Ý, những tước vị khác muốn cấp cũng không được, bởi vì chuyện này bị hoàng thất cho rằng là một loại sỉ nhục, là một loại vũ lực rất lớn đối với nam nhân, cho nên hiện tại chưa từng có người nào làm như vậy.

Nhưng là một khi đã được ban cho Ngọc Như Ý, thì nữ nhân kia chẳng những có được tất cả lợi ích mà vương phủ sở hữu, hơn nữa tất cả những thứ thuộc về trượng phu nàng đều có thể muốn như thế nào liền được như thế đó, địa vị vinh quang vẫn giống như ngày xưa, quan trọng hơn là nàng có thể tùy ý lựa chọn người để gả, từ Hoàng Thượng, cho tới lê dân bách tính, nàng cũng biết là Tiên Ti tộc chúng ta cũng không kiêng kị chuyện thú thê tử của huynh đệ, hơn nữa có thể lấy nữ nhân như vậy, đó chính là một loại vinh quang.”

Lục Tiểu Thanh mở to hai mắt nói: “Ý của huynh chính là, nàng từ nay về sau sẽ được tự do sao? Tương đương với việc đem địa vị của Vô Diễm cho nàng, nàng có thể.....” Nhất thời kích động không biết nên nói cái gì.

Thiên Vũ gật đầu nói: “Đúng vậy, là cấp cho nàng tôn quý tối cao, cấp cho nàng quyền lợi tự do lựa chọn, cấp cho nàng vị trí mà người trong thiên hạ hâm mộ, một nữ nhân có được những điều đó, chỉ sợ ngay đến cả Hoàng Hậu cũng không nỡ mảy mảy đặt được như nàng, Đại Đường từ khi khai quốc cho tới nay, nàng khả năng sẽ là nữ nhân đầu tiên, cha mẹ dòng họ không được quản lý, tất cả đều do mình xử trí, điều kiện như vậy đối với nàng mà nói, không thể nghi ngờ là điều kiện tốt nhất. Mà việc cùng Vô Diễm mai danh ẩn tích cả đời, đối với người sinh ra trong nhung lụa như nàng mà nói, chắc chắn không phải là một ý kiến hay.”

Lục Tiểu Thanh lẳng lặng nửa ngày, đột nhiên nói: “Vô Diễm không phải thân vương.”

“Huynh ấy đang cố gắng, cơ hội chỉ có lúc này, mất đi cơ hội lần này có lẽ về sau sẽ không có cơ hội tốt như vậy, cho nên huynh ấy liều mạng cũng muốn tiến đến tiền tuyến.”

Thiên Vũ nhìn Lục Tiểu Thanh hơi giật mình, dần dần khóe miệng hiện lên tươi cười càng lúc càng sâu, không khỏi cười nói: “Đi thôi, cũng đã đến giờ khai tiệc rồi, nếu đến chậm thì quyết tâm ăn cho khỏi lãng phí mấy phần lễ vật chỉ sợ sẽ không thực hiện được.” Vừa nói vừa lôi kéo Lục Tiểu Thanh đang ngây ngô cười rời đi.

Về phần sinh thần của Ngụy vương tiếp theo diễn ra như thế nào, Lục Tiểu Thanh không có ấn tượng gì, chỉ biết là mình cứ ngây ngô cười với bất kỳ người nào đến kính rượu, rượu vào liền cao hứng giống như đây là sinh thần của mình vậy, về phần trở lại Tấn vương phủ như thế nào, đương nhiên chính là cười mây lướt gió hồi phủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy trong lòng có một tảng đá rơi xuống, chỉ cảm thấy giữa mình cùng Vô Diễm nếu không có gì xen vào thì cảm giác thật tốt, giống như cùng Thiên Vũ, cùng Quân Hiên, cùng Xuất Trần vậy, có thể tùy ý ở chung, có thể không làm mình cảm thấy áp lực thì thật là tốt.

Nghĩ đến Xuất Trần, Lục Tiểu Thanh không khỏi cảm thấy đã nhiều ngày rồi không được gặp hân, hiện tại nghĩ đến lại giống như tưởng niệm vậy, vì thế lôi kéo Lục Tiểu Lam liền hướng địa bàn của Tiết Khánh xuất phát.

Vào thôn trang, thấy Xuất Trần cùng Tiết Khánh đang chơi cờ ở hậu viện, hai người vừa nói vừa cười, Lục Tiểu Thanh không khỏi nhào tới trái phải nhìn Xuất Trần vài lần, hưng phấn nói: “Xuất Trần, người có phải hay không đã khá hơn nhiều rồi? Đại chương quỹ của ta cứ nhiên lại có thể cho ta đến thăm người, khẳng định là người đã khá hơn nhiều lắm.”

Lúc này, mái tóc bạch kim của Xuất Trần đã biến thành đen bóng, con ngươi màu hổ phách cũng dần dần nhuộm màu đen, bất quá màu sắc rất mờ nhạt, nhưng là tuyệt đối không làm tổn hại đến vẻ tuyệt mỹ của hân, hoặc có thể nói ban đầu thấy hân giống thiên sứ, hiện tại lại cảm giác giống ác ma, tà ác xinh đẹp, câu hồn đoạt phách, mị hoặc chúng sinh.

Xuất Trần cười nhìn Lục Tiểu Thanh đi vòng quanh người hắn, nói: “Đúng vậy, Tiết Khánh nói độc của ta sắp giải hết rồi, chỉ cần một đến hai ngày nữa thôi.”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần cười không còn ôn nhu như hồi ở Mật Hạt nữa, nhưng lại là nụ cười âm áp như ánh mặt trời, thần thái ở trong mắt che cũng không được, không khỏi cười vỗ bả vai Xuất Trần nói: “Ta biết là ở Đại Đường sẽ chữa trị được cho ngươi mà, xem xem, tin tưởng ta là không sai chứ, về sau ngươi đã có thể tùy ý ngao du năm sông bốn biển.” Một chưởng chụp xuống, cảm giác bả vai Xuất Trần hơi trầm xuống, đã không còn mềm dẻo cùng rắn chắc như ngày xưa, Lục Tiểu Thanh không khỏi ngáy cả người.

Xuất Trần kéo Lục Tiểu Thanh ngồi xuống ở bên cạnh, cười nói: “Ngươi nói không sai, đến Đại Đường là không nhầm, chẳng qua ngươi vợ vết nhiều bảo bối ở trong phủ của ta mang đi theo như vậy, ngươi nói xem hiện tại có nên để vật về chủ cũ hay không?”

Lục Tiểu Thanh vẽ mặt kinh ngạc nhìn Xuất Trần nói: “Chúng ta là chạy trốn chết mà, làm sao có thể mang theo bảo bối ở trong phủ được? Ngươi phải biết rằng lặn lội đường xa trở về, sợ nhất chính là mang này mang nọ, ta không lấy, đồ trong phủ của ngươi ta chẳng lấy một vật nào cả, thật sự là ta không có lấy, một vật cũng không.”

Xuất Trần nhú mày nói: “Ồ, phải không?” Lục Tiểu Thanh liên tục gật đầu, ý bảo mình không nói dối.

Xuất Trần gật gật đầu nói: “Là như thế sao, Khuynh Tường, ngươi nói cho ta nghe một chút, ngươi nhìn thấy những gì?”

Khuynh Tường đứng ở phía sau Xuất Trần nghiêm trang nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Cũng không phát hiện ra cái gì, chính là lúc trước từ trong phòng của ngươi chuồn êm ra bên ngoài, đưa mắt nhìn trong phòng có vật phẩm quý giá gì đó đều không còn, lúc ấy nóng vội không có chú ý đến, sau lại ở trên đường trở về, không cẩn thận thấy trong thương đội đã chuẩn bị vật phẩm mua bán, toàn bộ đều là vật phẩm trong phủ chúng ta.”

Xuất Trần cười gật đầu nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh hung hăng trừng mắt nhìn Khuynh Tường liếc mắt một cái, sau đó nói với Xuất Trần: “Không thể không lấy, lại nói cần phải có tiền để chữa trị cho ngươi chứ, ngươi cũng biết ta làm gì có tiền, tất cả vật phẩm lấy từ phủ của ngươi đều tính vào tiền thuốc men cho ngươi.”

Xuất Trần ừm một tiếng nhìn Tiết Khánh ngồi ở đối diện đang xem diễn nói: “Chúng ta nhưng là nghe nói vài ngày trước có người nào đó vung tay một cái liền quyên góp ba mươi vạn lượng bạc, cộng thêm mười vạn bao lương thực, từ kinh thành vận chuyển đến tiền tuyến, Tiết Khánh đều nói lương thực hai ngày nay tăng giá đột biến, chẳng lẽ người kia không phải là người sao? Chẳng lẽ là tin tức của chúng ta sai rồi sao?”

Lục Tiểu Thanh hung hăng trừng mắt nhìn Xuất Trần N lần, sau bĩu môi nói: “Tổng cộng vật phẩm lấy từ trong phủ của ngươi ta mua lại với giá một vạn lượng, nhiều hơn nữa không có đâu.”

Xuất Trần lập tức cười ha ha nói: “Ngươi đó, như thế nào tiền đã vào túi là không ra được thế này? Biết ngươi hiện tại đang đau lòng, ta lại không có tiền dùng gấp, cho nên trước cứ cho ngươi ghi nợ vậy.”

Lục Tiểu Thanh lập tức vui vẻ, trước cho ghi nợ, về sau nếu hắn không nhớ thì dĩ nhiên là coi như bỏ đi, mình gần đây rất là quý người hay quên chuyện nha, việc nhỏ này đương nhiên sẽ không nhớ, đương nhiên, hắn chắc chắn ghi tạc ở trong lòng đâu.

Đang tính toán lại nghe thấy Xuất Trần ở bên tai Lục Tiểu Thanh cười nói: “Ta muốn tính lãi, 7% lãi.”

Lục Tiểu Thanh giật mình nhảy dựng lên, giận dữ hét: “Ngươi như vậy không phải là đang giựt tiền hay sao, biến, ta không biết ngươi, không biết ngươi.” Vừa nói vừa đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tiết Khánh, ngẩng đầu nhìn trời.

Bốn người bên cạnh lập tức đều cười ha ha, ngay cả Tiểu Lam bộ dạng lúc nào cũng lãnh khốc lúc này khoe miệng cũng kéo đến tận mang tai. Tiết Khánh vừa cười vừa nói: “Xuất Trần, đã đến giờ tắm thuốc rồi.”

Xuất Trần gật gật đầu nói với Tiểu Thanh: “Ta đi tắm thuốc trước đã, ngươi cứ ở chỗ này, đợi lát nữa Khuynh Tường làm cơm cho chúng ta ăn, không nghĩ tới đến Đại Đường này, Khuynh Tường cư nhiên học được làm cơm, thật sự là không thể tưởng tượng được.”

Thấy Khuynh Tường giận trừng mắt nhìn mình, Lục Tiểu Thanh cười hì hì nói: “Khuynh Tường nhanh đi chuẩn bị đi, cô nãi nãi hôm nay không đi, nếu người không ra sức làm, ngày mai ta mang một đội người đến để cho người nấu cơm.” Một câu thành công đánh bay xúc động không nấu nướng tử tế cho nàng ăn của Khuynh Tường, ở trong tiếng cười của Lục Tiểu Thanh, Khuynh Tường đi theo Xuất Trần đi tắm thuốc.

Đội Xuất Trần cùng Khuynh Tường rời đi, Lục Tiểu Thanh nhíu mày nhìn Tiết Khánh nói: “Xuất Trần đã xảy ra chuyện gì? Sao ta lại có cảm giác không thích hợp.”

Tiết Khánh nhìn Lục Tiểu Thanh thản nhiên cười nói: “Gân mạch toàn thân hần đã bị tổn thương, độc tính xâm nhập toàn bộ lực phủ ngũ tạng, mà võ công của hần cũng đồng hành cùng độc tính xâm nhập vào trong cơ thể, ta hiện tại dùng mật được tiêu trừ độc tính trong cơ thể hần, đồng thời cũng tiêu trừ nội lực của hần, nói theo cách khác võ công của hần đã bị phế, hiện tại bất quá chỉ là một người bình thường thôi, rốt cuộc không thể quay trở lại như ngày xưa được nữa.”

Lục Tiểu Thanh nháy mắt mấy cái nói “Bản thân ta lại cảm thấy có võ công cùng không võ công cũng giống nhau thôi, chỉ là sợ trong lòng Xuất Trần sẽ rất buồn, dù sao có được một thân võ công cũng không phải là dễ dàng gì, cứ phó mặc như vậy, khả năng cũng sẽ cảm thấy đáng tiếc, bất quá việc này Xuất Trần sẽ nghĩ thông suốt, hần thông minh như vậy, hần là biết thất bại ở việc này nhưng thành công ở việc khác”

Tiết Khánh gật đầu cười nói: “Lão bản chính là lão bản, nhìn thấu triệt hơn người khác rất nhiều, có ý nghĩ như vậy, nhất định cả đời này người sẽ sống rất vui vẻ, không lo không nghĩ.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cười nói: “Phải không? Chẳng lẽ đại trưởng quỹ của ta còn có thể làm thầy tướng số sao?”

Tiết Khánh cười ha ha nói: “Mạng của người không cần tính, từ vui sướng trên mặt người là có thể nhìn được, xem ra có người cũng không có làm sai chuyện gì.”

Lục Tiểu Thanh sờ sờ mặt mình nói: “Ta cao hứng như vậy thật sao? Ta sao lại không biết thế nhỉ, hơn nữa ta từ trước đến giờ vẫn luôn cao hứng, chưa từng có lúc nào cảm thấy buồn bực cả.” thấy Tiết Khánh mỉm cười nhìn mình, Lục Tiểu Thanh không khỏi phát phát tay nói: “Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, chúng ta nói về việc của Vô Diễm đi, ta nghe được Lý Cách nói.....”

Sau khi nghe xong chân tướng, Tiết Khánh tựa lưng vào ghế dựa nhàn nhã thưởng thức trà, nói: “Ta còn tưởng bọn họ nghĩ ra biện pháp gì chứ, xem ra cũng chỉ là mấy kẻ ngu xuẩn mà thôi.”

Lục Tiểu Thanh nghe Tiết Khánh mắng Lý Thái lập tức liền cảm thấy hứng thú, nói: “Thử nói ý kiến của người một chút xem sao.”

Tiết Khánh hừ lạnh một tiếng nói: “Trong thời điểm bất thường này lại phung phí tổ chức sinh thần lớn như vậy, đây không phải là tự mình tìm đến cái chết hay sao? Hơn nữa người tướng Hoàng Thượng là một người mù à, hần rất thông minh khôn khéo, không lay động được đến căn cơ thì thôi đi, chỉ sợ nếu thấy có chút cơ hội để lay động căn cơ hần đều sẽ lập tức diệt trừ, nếu Lý Thái còn muốn động đến lương thảo, như vậy đời này hần đừng suy nghĩ đến vị trí Thái tử mà làm gì.”

Lục Tiểu Thanh nghe Tiết Khánh nói lương thảo chuyển cho Vô Diễm sẽ không xảy ra vấn đề gì, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, lời của Lý Cách kia làm sao mà tin được, trừ phi đầu óc mình bị choáng váng mới đem mạng sống của mình giao vào trong tay người khác như vậy.

Tiết Khánh thấy sắc mặt Lục Tiểu Thanh, mỉm cười nói: “Bất quá Vô Diễm nếu muốn đánh thắng trận này, cũng không phải là chuyện dễ dàng, phải biết rằng Hưu Quân Tập nhưng chưa từng nếm mùi thất bại quay trở về.”

Hưu Quân Tập này Lục Tiểu Thanh cũng đã từng nghe qua, không khỏi lại cảm thấy lo lắng, Tiết Khánh lầu bầu nói: “Người Đột Quyết bưu hãn, công phu rất cao, phía sau lại có thảo nguyên rộng lớn làm điểm tựa, lại vô cùng quen thuộc địa hình, muốn đánh một hai trận đã thắng quả là không dễ dàng, muốn tiêu diệt tận gốc bọn họ quả là có chút khó khăn, trừ phi có người nào đó ở phía sau cho bọn họ một cú mạnh, bằng không trận này còn phải đánh dài dài.”

Lục Tiểu Thanh nghe không khỏi ghi tạc vào trong lòng, trong đầu cấp tốc thu nạp chủ ý, bất quá đối với binh pháp cùng đánh trận nàng chẳng biết gì cả, muốn ngay lúc này mà nghĩ ra biện pháp đúng là khó hơn

cả việc lên trời.

Tiết Khánh cũng không cần biết là nàng có đang nghĩ biện pháp hay không, lẩm bẩm nói: “Thí dụ như là đốt cháy kho lương thảo của bọn họ, phá hoại nơi đóng quân của bọn họ, dương đông kích tây, kìm chân một bộ phận lực lượng chẳng hạn, việc này đối với Vô Diễm vô cùng có lợi.” Vừa nói vừa giống như nhớ tới Lục Tiểu Thanh còn đang ở trước mặt, không khỏi tinh thần phấn chấn nhìn Lục Tiểu Thanh, giống như vừa rồi mình nói mơ vậy.

Lục Tiểu Thanh trong lòng âm thầm ghi nhớ, đồng thời tò mò nhìn Tiết Khánh vài lần, nói: “Đại chương quỹ của ta, sao ta lại cảm giác không có gì là người không làm được thể nhỉ? Người có thể nói cho ta biết rốt cuộc người là loại người nào hay không? Cứ nhiên hạ mình làm một chương quây nhỏ nhỏ cho ta, tuy rằng ta biết việc làm ăn buôn bán của ta cũng được coi như là khá lớn, nhưng là ta hiểu rõ rất mình có bao nhiêu cân lượng, sao có đủ để cho người làm chương quỹ cho ta được chứ?”

Tiết Khánh mỉm cười nói: “Ta là ai, người đi hỏi người đến tìm ta ý, hấn nếu muốn nói cho người biết, người tự nhiên sẽ biết.” Lục Tiểu Thanh thấy Tiết Khánh không nói cũng không miễn cưỡng nữa, lôi kéo Lục Tiểu Lam cùng Tiết Khánh nói chuyện phiếm.

Qua hai ngày, lúc Thiên Vũ vào triều sớm, có một chiếc xe ngựa đang chờ ở phía sau cửa Tấn vương phủ, một bóng người lên vào trong xe ngựa, không có làm kinh động đến bất kỳ một người nào ở trong phủ, xe ngựa rất nhanh liền hướng về phía ngoại thành mà chạy.

Sau khi đi được vài chục dặm, người ngồi trong xe ngựa vén rèm che lên, hỏi người đánh xe ngựa đội nón rơm che khuất một nửa khuôn mặt: “Sao, không có ai đuổi theo chứ?”

Người nọ nhấc mũ lên, đúng là Lục Tiểu Lam, Lục Tiểu Thanh ngồi ở trên xe ngựa thấy Lục Tiểu Lam lắc đầu, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Trước đi đến biên quan, chúng ta đem đồ vật đưa cho Vô Diễm.”

Lục Tiểu Lam mặt lạnh nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái nói: “Thật sự là không lúc nào để cho người ta bớt lo cả, không phải là mấy thùng dầu mỡ thôi sao, cần gì phải ngàn dặm xa xôi mang đến cho hấn như vậy, thứ này thì có tác dụng gì? Muốn đi hỗ trợ thì cứ việc nói thẳng, bất quá người có thể hỗ trợ được cái gì sao? Có khi chỉ biết gây trở ngại chứ chẳng giúp được việc gì cũng nên.”

Lục Tiểu Thanh đập bốp một phát lên trên nón rơm của Lục Tiểu Lam, nói: “Người thì biết cái gì, không hiểu cũng đừng hỏi, việc của người là chuyên tâm vào đánh xe.”

Trong lúc hai người đang tranh luận, Lục Tiểu Lam đột nhiên kéo dây cương làm cho ngựa dừng lại, Lục Tiểu Thanh ngẩng cả người nhìn thấy Xuất Trần cùng Khuynh Tường đang đứng ở dưới gốc cây phía trước, không khỏi ngạc nhiên nói: “Hai người sao lại ở chỗ này?”

Xuất Trần chậm rãi tiến lên, gõ lên đầu Lục Tiểu Thanh một cái nói: “Tâm tư này của người có thể giấu được Tiết Khánh sao, hấn thiết kế bấy người liền chui vào, người đi giúp Vô Diễm như thế, có thể giúp được mới là lạ.” Vừa nói vừa lập tức ngồi vào trong xe ngựa.

Khuynh Tường ở một bên cũng nhảy lên ngồi bên cạnh Lục Tiểu Lam nói: “Hành động chậm quá đấy, chúng ta đều đã đợi gần một ngày rồi, người ngay cả trộm lên đi cũng không có trình độ.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng người nói: “Các người làm gì vậy?”

Xuất Trần túm Lục Tiểu Thanh vào bên trong xe ngựa, sau khi ra hiệu cho Lục Tiểu Lam bắt đầu đánh xe xong mới nói: “Người thử nói xem chúng ta đang muốn làm gì? Ta không theo tới đó, chỉ bằng người mà cũng muốn đi hỗ trợ cho Vô Diễm sao, chỉ sợ có đi được đến biên cảnh không cũng là cả một vấn đề.”

Lục Tiểu Thanh chăm chú nhìn Xuất Trần vài lần, thấy Xuất Trần cười như không cười nhìn mình, đột nhiên cười vỗ vào vai Xuất Trần một cái nói: “Bằng hữu tốt.”

Xuất Trần lắc đầu cười nói: “Đi thôi, động tác phải nhanh lên một chút, như vậy khả năng còn có thể đuổi kịp được đội ngũ vận chuyển lương thảo, cũng giảm bớt được lo lắng của người.”

Sáng sớm, ở bên ngoài kinh thành, người đi lại vẫn còn thưa thớt, có một chiếc xe ngựa phi rất nhanh, mà theo phương hướng đi của chiếc xe ngựa đó, đúng là hướng về biên quan đang xảy ra giao chiến mà đi.

102. Chương 130 - Phần 1

Chương 130: Quá xui xẻo

Dãy núi mênh mông, thảo nguyên bát ngát, một hàng bốn người bốn ngựa chia thành hai phía, chỉ thấy đi đầu là Lục Tiểu Thanh thân vận nam trang, nhìn phương xa nói: “Xuất Trần, người nói xem chúng ta đã đi tới chỗ nào rồi?”

Xuất Trần ở bên cạnh suy tư một chút, nói: “Có thể là ở dưới chân núi Âm Sơn.”

“Âm Sơn? Ta biết địa danh này, ngựa Hồ há vượt ải này Âm Sơn (1), thơ hay, thơ hay.”

[1] : Xuất tái

Xuất tái

Vương Xương Linh

Tần thời minh nguyệt Hán thời quan

Vạn lý trường chinh nhân vị hoàn

Đản sử Long Thành phi tướng tại

Bất giao Hồ mã độ Âm san.

Dịch:

Trăng Tần sáng đất Hán vương

Vớ câu chinh chiến dặm trường khuất mây

Phải Long Phi Tướng còn đây

Ngựa Hồ há vượt ải này Âm Sơn

Lục Tiểu Thanh vỗ tay bôm bốp, vẻ mặt say mê nhìn xa xa.

Khuynh Tường trực tiếp thưởng cho nàng cái nhìn xem thường: “Người có thể nói cho ta biết, câu không đầu vào đâu này hay ở chỗ nào không?”

Lục Tiểu Thanh quay đầu trừng mắt nhìn Khuynh Tường ở bên cạnh Xuất Trần nói: “Chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, không hiểu liền giả biết, người chẳng lẽ không biết hiểu mới nói, chỉ có thể làm cho người ta cảm thấy người không có học thức hay sao.” Miệng nói cay nghiệt như thế, nhưng trên thực tế là đã quên mất ba câu trước của bài thơ này, nếu để hắn truy hỏi tận nguồn gốc, vậy thì người không có học thức kia không phải đã biến trở thành mình rồi hay sao.

Khuynh Tường đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai, Lục Tiểu Lam lạnh lùng nói: “Người biết rõ nàng đạt trình độ rất cao về khoản này, thế mà lại còn dưng vào, giờ còn trách ai được nữa?” Khuynh Tường vừa nghe lập tức cười to, Lục Tiểu Lam này thật là cay độc.

Lục Tiểu Thanh liếc mắt nhìn Lục Tiểu Lam nói: “Tiểu Lam, người ngựa da phải không? Dám chế giễu ta.”

Hơn một tháng từ kinh thành đến biên quan, Lục Tiểu Thanh rất vui vẻ, càng lộ ra bản tính không cần che giấu một chút nào, toàn bộ tính tốt lẫn tính xấu đều bị ba người này nhìn thấu, biết rõ nàng là một người độc mồm độc miệng, nhưng tâm địa lại rất mềm [nhưng tuyệt đối là phải xem ở trên phương diện nào trước đã, chỉ cần là tiền bạc thì tuyệt đối không mềm], là một nữ nhân vô tâm vô phế, đừng nói là Lục Tiểu Lam không sợ nàng, mà hiện tại hắn lại càng chiếm hết thượng phong, vì thế, Lục Tiểu Lam dùng khóe mắt liếc Lục Tiểu Thanh một cái, nói: “Ta nói là lời nói thật.”

Lục Tiểu Thanh lập tức chán nản, xoay người những mong được sự ủng hộ của Xuất Trần, dọc theo đường đi Xuất Trần đã sớm tạo thành thói quen xem kịch vui, lập tức quay đầu sang đối diện với nàng cười, tuy rằng vẻ đẹp của Xuất Trần đến cả thiên thần cũng phải cảm phần, nụ cười lại câu hồn đoạt phách, nhưng là hiện tại ở trong mắt Lục Tiểu Thanh tuyệt đối chính là nụ cười của ma quỷ, thật sự là không hiểu được, vì sao Xuất Trần ra khỏi Mạt Hạt, sau khi đã giải được hết độc ở trên người xong, cả người càng lúc lại càng vui tươi đồng thời cũng càng lúc càng tà ác như thế chứ, cư nhiên thành lập bè phái ba người chuyên môn nhắm vào mình, hã, trên thế gian này làm gì có thiên sứ.

Không thèm nhìn ba người vẻ mặt ý cười nữa, Lục Tiểu Thanh giơ hai tay lên trời, hít sâu một hơi hét lớn: “A, Trời xanh xanh! Thảo nguyên mệnh mông, gió thổi cỏ rạp xuống thấy bò dê! Biên quan, ta đến đây, chiến trường, ta đến đây.”

Mấy người ở phía sau đều cười to, cũng không thèm để ý đến Lục Tiểu Thanh bắt đầu nổi điên, ung dung nhìn cảnh tượng bốn phía, bởi vì không vừa ý đội ngũ vận chuyển lương thảo đi quá chậm, bốn người sau khi đã đảm bảo lương thảo sẽ không xảy ra vấn đề gì, thay bằng đi xe ngựa liền cưỡi ngựa một đường hướng biên quan chạy như bay, chỗ tốt duy nhất chính là Lục Tiểu Thanh rốt cục cũng đã học xong môn cưỡi ngựa.

“Tiểu Lam, quân đội của Vô Diễm đóng quân ở nơi nào? Chúng ta đi tìm hã.” Xả xong thần kinh, Lục Tiểu Thanh hưng trí bưng bưng quay đầu hỏi Lục Tiểu Lam.

Lục Tiểu Lam hiếm khi mới hơi hơi cười nói như lúc này: “Ta không biết.”

Đối mặt với ánh mắt tràn ngập sát khí của Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Lam ung dung nói: “Ta chưa từng tới biên quan Đại Đường, có thể sờ soạng đi đến đây là khá lắm rồi, ta làm sao mà biết được hã đóng quân ở chỗ nào chứ? Vốn đã nói là đi theo đội ngũ vận chuyển lương thảo, nhưng cuối cùng lại tách ra đi trước, người nếu muốn đến trước bọn họ, thì nhẽ ra phải hỏi trước xem quân đội đóng quân ở chỗ nào chứ, người lại muốn tự mình tìm đường, hiện tại người là người Đại Đường, phần tìm đường sẽ giao cho người phụ trách.” Ngụ ý chính là ta không tìm thấy đường, người xem rồi lo liệu đi.

Nhận lấy ánh mắt hung ác của Lục Tiểu Thanh, Xuất Trần chậm rãi nói: “Đừng hỏi ta, lúc trước khi đi ta cũng chỉ nhìn thoáng qua bản đồ của Tiết Khánh thôi, ấn theo bản đồ, vị trí này hã là Âm Sơn, nhưng là theo ta được biết, Âm Sơn dài đến vài ngàn dặm, địa điểm cụ thể theo như cách nói của người chính là không có hệ thống định vị toàn cầu, ta ngay cả hiện tại ở đâu cũng không biết, hỏi hã đi.”

Khuynh Tường biết rõ là Xuất Trần đang đẩy sang ình, liền nói: “Ta chỉ quen thuộc Mạt Hạt, nơi này ta cũng không quen thuộc.”

Tốt lắm, tổng kết tình tủy kể trên của ba người, kết luận chính là sẽ bị lạc đường, tại biên giới Đại Đường cùng Đột Quyết liền lạc đường, Lục Tiểu Thanh rất bình tĩnh thu hồi ánh mắt, xa xăm mà yên tĩnh nhìn phương xa, ánh mắt chạm đến chỗ không phải là dãy núi thì cũng là thảo nguyên, bên tai trừ bỏ tiếng gió ra cái gì cũng không có, không có lấy một bóng quỷ chứ đừng nói là bóng người, thật không phải, ở tại nơi đây lại mắc phải khuyết điểm vô cùng nghiêm trọng. Quân đội của Vô Diễm, không biết ở ngoài vạn dặm, hay là đang ở ngoài ngàn dặm, hoặc là ở ngoài trăm dặm? Cũng không biết quân đội Đột Quyết ở phía trước, trái tây, phải đông, hay là ở phía sau? Ở chỗ hai quân giao chiến mà lạc đường, hơn nữa ba người bên cạnh còn làm bộ dáng nhàn nhã như đang đi ngắm phong cảnh, điều này thật sự là không thể nhịn được nữa.

Xuất Trần, Lục Tiểu Lam, Khuynh Tường cực kỳ ấn ý lui về phía sau, lại lui về phía sau, yên tĩnh trước cơn bão rất là đáng sợ.

“A, các người, cái đồ vương bát đần, cư nhiên lại nói với ta là không biết đường, Lục Tiểu Lam, là ai nói với ta là có thể thuận lợi đến biên quan? Xuất Trần, là ai nói ta cứ yên tâm? Khuynh Tường, là ai nói tất cả đều đã có các người? Các người đối với ta như vậy sao, các người chỉ muốn ta chết sớm đi có phải không, bất quá trước khi chết ta sẽ giết chết các người.”

Chỉ thấy ba con tuấn mã rất nhanh theo từ bên cạnh Lục Tiểu Thanh phi nhanh về phía trước, để lại một trận đất cát bụi mù ở lại phía sau, rơi ở phía sau cùng là Lục Tiểu Thanh toàn thân tràn ngập sát khí, giơ voi ngựa lên ra sức phi ngựa đuổi theo ba người đang cấp tốc trốn chạy ở phía trước, tính toán giết một người tính một người, giết hai người tính làm một đôi.

Một hàng bốn người phi ngựa như bay trên thảo nguyên rộng mênh mông, rốt cục khi Lục Tiểu Thanh phải nhận thua mới chấm dứt tình trạng đuổi cùng giết tận, bốn người bốn ngựa đi ở giữa thảo nguyên, nhìn bốn phía chỉ có đất trời cỏ cây với mây bay, Lục Tiểu Thanh vẽ mặt cầu xin nói: “Chúng ta đang đi tới nơi nào vậy? Ta cũng không muốn đi đến Đột Quyết làm khách dẫu.”

Xuất Trần khẽ cười nói: “Đi tới đâu hay tới đó, luôn luôn sẽ có đường.” Vốn cố chấp tin tưởng Lục Tiểu Lam biết đường xá, cho dù có chút sai lầm, nhưng vẫn còn mình cùng Khuynh Tường, dù thế nào cũng tìm được đường, chính là không nghĩ tới Âm Sơn vô cùng rộng, khắp nơi đều là giống nhau, rất khó tìm được phương hướng chính xác, lại bị Lục Tiểu Thanh hưng phấn chạy loạn N lần, có thể tìm được đường chính xác, hắc hắc, thật sự là rất khó khăn. Không nghĩ tới đường đường là cao thủ, cư nhiên lại bị lạc đường, nói ra ở Mặt Hạt tuyết đối không ai dám tin tưởng đây là mình.

“Vẫn còn cố chấp, chọn con đường thông đến La Mã, thì ra người cũng chẳng khác ta là mấy.” Lục Tiểu Thanh trợn trắng mắt nhìn Xuất Trần ở đối diện, đột nhiên tầm mắt theo phía sau Xuất Trần nhìn lại, xa xa giống như có người đang chạy lại đây, nhìn một người một ngựa ở phía xa xa, Lục Tiểu Thanh lập tức quát to: “Rốt cục đã thấy người, ta đi hỏi đường.” Hai chân dùng sức kẹp yên ngựa, con ngựa ở phía dưới cũng cảm nhận được sự hưng phấn của chủ nhân, phi như bay tiến về phía trước.

Xuất Trần cùng Lục Tiểu Lam và Khuynh Tường dõi mắt trông về phía xa, xa xa thấy hình như đúng là có một người một ngựa, lập tức mỉm cười đi theo phía sau Lục Tiểu Thanh, chậm rãi hướng mục tiêu xuất phát, suy tính đối phương chỉ có một người khó mà gây ra được sóng gió lớn.

Ba người đang nhàn nhã phóng ngựa, chỉ thấy phía trước Lục Tiểu Thanh vẽ mặt bình tĩnh quay đầu ngựa chạy trở về, Khuynh Tường thấy Lục Tiểu Thanh thần sắc vô cùng trấn tĩnh, không vui cũng không giận, không khỏi mở miệng nói: “Sao lại không hỏi đường?”

Lục Tiểu Thanh khá bình tĩnh nhìn thoáng qua Khuynh Tường nói: “Ta không có hỏi.” Ba người đồng thời nhú mày, nhìn Lục Tiểu Thanh đang thúc ngựa gia tăng tốc độ chạy, Lục Tiểu Thanh gật gật đầu, đột nhiên biến sắc lớn tiếng khóc thét: “Không phải là một đám, mà là một đội binh lính Đột Quyết, ta khao, vận khí của ta thực con mẹ nó tốt, hiện tại cần phải chạy trốn chết.” đang nói ở giữa không trung vang lên tiếng gió xẹt qua, lướt qua ba người phi như bão táp rồi đi.

Xuất Trần vừa nghe xong không nói hai lời, kéo dây cương quay đầu ngựa cùng Lục Tiểu Thanh phi nhanh như chớp, đúng vậy chính là phi nhanh như chớp, thấy bốn người đồng tâm hiệp lực, bốn ngựa cũng tung vó bụi mù mà phi.

Nhưng là đội binh lính Đột Quyết ở phía sau sẽ buông tha cho người Đại Đường tự mình đến tận cửa hay sao? Đáp án chính là tuyệt đối không, cho nên hơn trăm kỵ binh ở phía sau cũng cùng lúc đuổi theo. Ở giữa tiếng hò hét hỗn loạn cực lớn của binh lính Đột Quyết, bốn người ở phía trước làm như mất điếc tai ngơ, cùng tiến về phía trước, bởi vì thời điểm Lục Tiểu Thanh xông lên hỏi đường quay lại rất sớm, hiện tại hai bên nhân mã cũng cách nhau một khoảng hơi xa, cho nên cũng không lo lắng phía sau lưng sẽ bị bắn thành con nhím, chuyên tâm nhất trí trốn chạy.

“Trời, đuổi phía sau chính là đội binh lính tuần tra của Đột Quyết, chúng ta cư nhiên cách đại doanh của Đột Quyết không xa, thần a, xem ra thật sự không nên tin lời nữ nhân.” Khuynh Tường nghiêng tai nghe tiếng gào thét ở phía sau, hiểu được hiện tại mình thế mà lại đi vào địa bàn của địch, không khỏi khóc không ra nước mắt hỏi trời xanh.

Xuất Trần vừa chạy vừa cười khổ nói: “Cái này tốt rồi, vừa vặn hợp ý Tiết Khánh muốn chúng ta đi quấy rối địch? Bất quá cũng phải cho chúng ta thời gian chuẩn bị trước đã chứ, ta đánh trận nhiều năm như vậy, lần đầu tiên mới gặp được chuyện như hôm nay.”

Lục Tiểu Thanh căn bản không lên tiếng nói chuyện, một lòng một dạ nghĩ phải chạy càng xa càng tốt, muốn hai người chống lại hơn một trăm, có thể tiêu sái đi đường chỉ có ở trong tiểu thuyết, cái mạng nhỏ này của mình rất quý, nó lưu trữ tinh hoa vạn năm đấy.

Khuynh Tường cùng Xuất Trần nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đột nhiên cúi người, rất nhanh cắt đứt thừng dẫu mỡ trên lưng ngựa, mấy thùng dẫu mỡ lớn đã được Lục Tiểu Thanh phân thành mười hai thùng nhỏ, buộc lên trên lưng ngựa của mỗi người, thùng gỗ rơi xuống đất, Khuynh Tường rút dây vải ra, thùng

gỗ lập tức gia tốc lần tròn về phía đội binh Đột Quyết ở phía sau, mà trong tay Lục Tiểu Lam ánh lửa vừa hiện, mồi vào cung tên lấp vào chiếc nổ do Lục Tiểu Thanh tỉ mỉ cải tạo để vừa với tay cầm, nghiêng người về phía sau, ghé vào trên lưng ngựa, tính toán khoảng cách.

Chỉ thấy đội binh lính Đột Quyết này như tre già măng mọc, vừa vùn thùng gỗ dừng lại ở trong bụi cỏ bên cạnh, Lục Tiểu Lam tròn mắt hơi híp lại, hỏa tiễn trong tay nháy mắt bắn ra, chỉ thấy một đạo ánh lửa từ không trung lao như điện giạt về phía trước, đội binh lính Đột Quyết này thấy hỏa tiễn bay trên không cực thấp, căn bản không ở trong phạm vi đã thương người, vì thế căn bản không có để ý tới, vẫn giục ngựa phi nhanh đuổi theo.

Đúng lúc một trăm người bị vây ở giữa thùng gỗ, ba hỏa tiễn bắn trúng thùng gỗ, Lục Tiểu Lam còn chưa có kịp quay đầu nhìn phía trước, liền đã thấy một đạo ánh lửa mãnh liệt bốc cao ngàn ngút, bốn phía nơi đó chính là binh lính Đột Quyết, trong nháy mắt đều bị ngọn lửa mãnh liệt vây quanh, còn chưa kịp khiếp sợ, trong tai truyền đến một tiếng nổ mạnh kịch liệt, bùng nổ từng quả cầu lửa bay lượn bốn phía, một cỗ hơi nóng hừng hực đập vào mặt, nóng thiêu đốt người.

Lục Tiểu Lam khinh ngạc lảng ngốc dừng ngựa nhìn địch nhân trong nháy mắt đã bị giải quyết, nhìn ngọn lửa mãnh liệt hừng hực bốc cao kia, thật sự là không có từ nào có thể miêu tả được sự rung động ở trong lòng lúc này, đội binh lính Đột quyết kia không có bị lửa nuốt trọn mà là bị nổ chết, không có lấy một người sống sót, lúc này đều nằm ở trên cỏ, mà chung quanh số ngựa may mắn còn sống sót, con nào con nấy đều bị thương đang gào thét.

Xuất Trần cùng Khuynh Tường sớm đã dừng lại, cũng bị một màn này dọa cho sợ ngây người, nửa ngày, Khuynh Tường lau lau mồ hôi nói: “Thật cường hãn, này vẫn là.....” Suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra được từ nào để hình dung, không khỏi á khẩu đứng tại chỗ.

Xuất Trần trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó phục hồi lại tinh thần, nói: “Tiểu Thanh đã từng nói qua với ta, dầu mỡ này có uy lực rất lớn, không nghĩ tới cư nhiên lại kinh người như thế này, trách không được nàng nói thứ này hiện tại không thích hợp để sử dụng.” Vừa nói vừa lắc đầu, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Lục Tiểu Thanh.

Vừa đưa mắt nhìn sang, không khỏi thốt ra: “Tiểu Thanh đâu?”

Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường lập tức quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy phương xa Lục Tiểu Thanh một người một con ngựa, đang gia tốc chạy trốn, sớm đã bỏ xa bọn họ, hiển nhiên là không có chú ý đến một màn vừa rồi. Ba người lập tức á khẩu không biết nói gì nữa, từ giờ khắc này trở đi liền biết được nữ nhân này chính là một người nhất gan, rất sợ chết.

Khuynh Tường thúc ngựa đuổi theo Lục Tiểu Thanh, sau khi thành công mang nàng trở lại chỗ cũ, Lục Tiểu Thanh mới lau lau mồ hôi nói “Nguy hiểm thật, ta như thế nào lại quên mất món đồ chơi này cơ chứ? Không tồi, không tồi, thật là không uống công ta đã dạy các ngươi.” Vừa dứt lời, Lục Tiểu Thanh dưới cái nhìn chăm chú của ba người, nhảy xuống ngựa liền chạy đến hiện trường ở phía trước.

103. Chương 130 - Phần 2

Không hiểu được Lục Tiểu Thanh vì sao lại thích nhìn người chết, lại nhìn thấy nàng ở tại trên người những người này đông sờ sờ tây sờ sờ, ba người không khỏi đều xuống ngựa đi qua, chỉ thấy trong tay trái của nàng nào là nhẫn vàng, ngọc bội, bạc, vòng cổ này nọ, ba người lập tức ngạc nhiên.

Xuất Trần háng háng cổ họng nói: “Tiểu Thanh, ta đây có thể lý giải rằng ngươi hiện tại đang cướp bóc hay không?”

Lục Tiểu Thanh đang bận việc chỉ nói: “Cứ để tài phú chạy khỏi tay, chẳng lẽ như thế ngươi mới cảm thấy là có đạo đức tốt? No, chim phải vật trụi lông, cá phải đánh sạch vảy (2) đây mới là tiêu chuẩn làm người của ta, Tiểu Lam lại đây, lục soát từng người cho ta, đừng để sót một hào nào, ta hiện tại chính là đang ở

trong thời kì khó khăn. Nói tiếp dù sao những thứ này cũng đều là do bọn chúng cướp bóc từ cư dân biên quan, ta không lấy đi thật sự là hổ thẹn với bọn họ.”

[2]: Chim phải vật trụi lông, cá phải đánh sạch vảy: ý nói đã làm là phải làm đến cùng.

Lục Tiểu Lam liếc mắt nhìn nàng, cực không cam tâm tình nguyện tiến lên, mà Khuynh Tường ở dưới ánh mắt uy hiếp của Lục Tiểu Thanh, lúc ở kinh thành cũng đều là dùng tiền của nàng, cho nên tự nhiên sẽ vì nàng làm việc, cũng gia nhập vào đội cướp bóc trên người xác chết, về phần Xuất Trần, Lục Tiểu Thanh cảm thấy hắn là một mỹ nam tử, muốn hắn cướp bóc hẳn là cực kỳ không có nho nhã, người cao quý nhất lại đi cướp bóc sẽ làm tổn hại hình tượng mỹ nam, cho nên không cần hắn ra tay, quan trọng hơn chính là, nàng không có cách nào bắt Xuất Trần làm như thế cả.

Xuất Trần nhíu mày nhìn Lục Tiểu Thanh nửa ngày, sau đó lui ra phía sau vài bước, tựa vào thân ngựa nhàn nhã nói: “Tiểu Thanh, ta không biết ngươi lại có sở thích cướp bóc trên người xác chết đó.”

Lục Tiểu Thanh nghe vậy ngẩn người, tay ngừng tìm kiếm, ngơ ngác nhìn những người đang nằm nhắm mắt ngủ ở dưới đất, tuy rằng diện mạo có chút hung ác, nhưng là nếu không phải không có tay thì cũng là không có chân, toàn thân nhìn qua cũng không có dấu hiện chảy nhiều máu, giống như người chết vậy.

Xuất Trần nhếch khóe miệng tà khí cười nói: “Ừm, đã làm khó cho Tiểu Thanh rồi, cư nhiên lại không sợ người chết một chút nào, xem ra là do ta quá lo lắng rồi, không nghĩ tới năng lực thừa nhận của ngươi lại tốt như vậy, quả nhiên là nhìn người không thể nhìn ở vẻ bề ngoài, nước biển không thể đo được bằng đấu, bội phục, bội phục.”

Xuất Trần vừa dứt lời, Lục Tiểu Thanh lấy tay thử kiểm tra hô hấp của người nằm dưới đất, không có hơi thở, quay đầu nhìn thoáng qua những người khác, tiếp tục lại nhìn trong bóng lửa lơ mờ, không thấy rõ lắm vật ở bên trong, nhưng là những người nằm gần nhất, ai cũng là nếu không phải là thiếu tay thì cũng là thiếu chân, bởi vì mình đang rà soát lục lợi trên người những người ở phía ngoài cùng, mà mình lại nghĩ rằng bọn họ chẳng qua chỉ là ngắt đi mà thôi.

Chậm rãi đứng lên, mặt không chút thay đổi quay đầu đi về phía Xuất Trần, đưa những đồ cướp bóc giao cho Xuất Trần, Lục Tiểu Thanh bắt đầu nôn ọe kịch liệt.

Sau khi chạm mặt với tiểu đội binh lính Đột Quyết, bốn người đã lại đi được hai ngày theo phương hướng ngược lại, Lục Tiểu Lam nhìn vẻ mặt của Lục Tiểu Thanh vẫn tái nhợt, không khỏi quay sang nói với Xuất Trần: “Có phải là bị kích động quá mạnh hay không?”

Xuất Trần còn chưa lên tiếng, Khuynh Tường liền thấp giọng nói: “Hình như là vậy, đại ca, chỉ vì nàng nghĩ những người kia là hôn mê, cho nên nàng mới nghĩ làm vậy, nhìn biểu tình này của nàng thật là làm cho người ta cảm thấy bất an.”

Xuất Trần mỉm cười phóng ngựa tới gần Lục Tiểu Thanh nói: “Tiểu Thanh, ở trên chiến trường người chết là một chuyện vô cùng bình thường, chúng ta hiện tại chính là đang ở trên chiến trường, không phải người chết thì chính là ta mất mạng, nếu không phải bọn họ chết thì chính là chúng ta, hơn nữa người không phải nói là muốn tới giúp Vô Diễm hay sao? Người chỉ nhìn thi thể mà đã sợ thành bộ dạng này, vậy thì không bằng chúng ta quay đầu trở về đi, người đến chỉ có thể làm cho hắn thêm phiền mà thôi.” Dứt lời mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh, nhưng là thần sắc trong mắt lại là lãnh khốc lại là vô tình.

Lục Tiểu Thanh uể oải nhìn Xuất Trần, nửa ngày ngay tại khi Xuất Trần muốn bỏ qua không cần điều chỉnh tâm tình cho nàng nữa, thì Lục Tiểu Thanh lại hít sâu một hơi nói: “Lần đầu tiên chứng kiến gần như vậy, cho nên mới có chút chịu không nổi, bất quá hiện tại đã không còn là vấn đề làm cho ta sợ hãi nữa” thấy ba người đồng thời nhíu mày nhìn nàng, Lục Tiểu Thanh xoa xoa cái trán nhìn Xuất Trần nói: “Vì sao lúc ấy ngươi lại muốn nói cho ta biết? Người chẳng lẽ không đợi được đến lúc ta cướp xong mới nói hay sao? Biết rõ ta nhất thời không tiếp thu được, khó tránh khỏi sẽ quên mất nghiệp lớn cướp bóc của ta, người liền như vậy trở mặt nhìn, người có biết ta bỏ qua chỗ kiếm ra tiền chính là một loại thất bại của ta hay không?”

Khuynh Tường lập tức học giọng điệu của Lục Tiểu Thanh, quay đầu đi khinh thường nói: “Vô lương tâm.” Lục Tiểu Lam còn lại là lạnh lùng trực tiếp thúc ngựa bước đi, không thèm quan tâm đến bộ dáng vừa rồi của Lục Tiểu Thanh nữa, để lại câu nói phía sau: “Ta sao lại đi lo lắng cho người thế này? Thật đúng là

đầu bị nhúng vào nước rồi mà.” Xuất Trần cùng Lục Tiểu Thanh đối diện, nửa ngày tươi cười bên khóe miệng càng lúc càng đậm, cuối cùng trực tiếp cười ha ha thành tiếng, lắc đầu cười to nói: “Quái thai, quả nhiên là quái thai.”

Trên chiến trường không có cha con, vốn chính là nơi tàn khốc nhất trên đời, về điểm ấy Lục Tiểu Thanh hiểu hơn bất cứ người nào, giết những người đó cũng không hối hận, cũng không có sợ hãi, nhưng là chân chính được nhìn thấy tình cảnh đó, cảm giác đầu tiên thật sự là rung động cùng ghê tởm không thể nói thành lời, bất quá chỉ cần có lần đầu tiên, sẽ không có lần sợ hãi thứ hai, nếu chính mình không tiếp nhận được chuyện này, thì cũng không có tư cách đứng ở chỗ này. Nàng nghĩ Xuất Trần chính là nghĩ như vậy, cho nên trước tiên mới nhắc nhở mình như thế, có thể không tiếp thu, nhưng là phải học cách tiếp thu.

Bốn người lại đi được thêm một ngày, trong ba ngày này cũng không gặp phải bất kỳ binh lính Đột Quyết nào, nhưng cũng không gặp được binh lính Đại Đường, phóng ngựa đi ở một hẻm núi sâu, Lục Tiểu Thanh nhìn phía xa chính là sườn dốc cao hơn mặt đất, quay sang nói với Xuất Trần: “Đi, chúng ta đi lên trên sườn dốc kia nhìn một cái, không nghĩ tới Âm Sơn này thật đúng là kỳ quái, như thế nào bộ dáng, địa hình gì cũng đều có thể này?”

Xuất Trần gật gù nói: “Tìm một tầm nhìn tốt cũng được, một lần nữa định vị lại phương hướng, không thể cứ ở trong này đi không mục đích như thế này được.”

Bốn người chậm rãi phóng ngựa đi lên sườn dốc nghiêng nghiêng kia, Lục Tiểu Thanh đi ở cuối cùng, ngẩng đầu đang muốn hỏi ba người có phát hiện ra cái gì không, tầm mắt lại chạm vào một chỗ làm cho nàng lập tức rung mình một cái, nơi này có một chút tà môn thật sự là có thể hù chết người không cần đèn mạng.

Chỉ thấy phía trước chính là một mảnh trống trải, liếc mắt một cái nhìn lại chính là thảo nguyên bát ngát, cây cỏ ở trên mặt đất quay cuồng theo gió thổi, bầu trời rất xanh, mây trắng trôi bồng bềnh rất đẹp, nếu không phải trong không khí mang theo vẻ xơ xác tiêu điều, không có ngàn vạn ánh mắt nhìn sang đây, thế thì nơi này tương đối là mê người.

Ước chừng trăm thước phía trước, có hai đội nhân mã đứng chỉnh tề ở hai bên trái phải, Lục Tiểu Thanh nhận ra trang phục một bên là trang phục dành cho binh lính của Đại Đường, trang phục bên kia mặc Lục Tiểu Thanh cũng nhận ra, chính là trang phục của binh lính Đột Quyết mấy ngày hôm trước bị đầu mỏ của bọn họ giết. Hai bên nhân mã kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, tên đã lấp cung, đang ở giữa giằng co, cảm giác xơ xác tiêu điều làm cho người ta hít thở không thông kia, là từ trên người bọn họ mang tới.

Lúc này hai phe nhân mã đông nghịt người, đều quay đầu nhìn bốn người đột nhiên xuất hiện, trong lúc nhất thời hoàn cảnh vốn đã tĩnh lặng, nay ngay cả không khí cũng trở nên tĩnh lặng.

Lục Tiểu Thanh khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, ai da, hiện tại rốt cục đã tìm được quân đội Đại Đường, nhưng là... nhưng là cái loại tình huống trước mắt này, thật sự là không giống với đôi bên rốt cuộc đã gặp được nhau, lại càng đừng nói gì là đồng hương gặp lại đồng hương nước mắt lưng tròng. Tuy rằng chính mình rất thích trở thành danh nhân, cảm giác được người khác bệ lễ cúng bái cũng thích thật đấy, đương nhiên bị nam nhân nhìn chăm chú lại càng chứng tỏ được rằng mình có dung mạo xuất chúng, nhưng là bị trăm ngàn đôi mắt mang theo sát khí nhìn chăm chú vào mình như thế, quả thật là không thể không mời các người nhắm mắt lại hộ ta, bị nhìn chăm chú như vậy, chúng ta đảm đương không nổi.

Vừa lên đến triền dốc, Lục Tiểu Thanh liền bắt đầu sửng sốt, cũng vốn không có chú ý kéo dây cương lại, cho nên ngồi ở trên ngựa vẫn cứ tiếp tục tiến về phía trước, ngựa thông thả bước đi không nhanh cũng không chậm, khoan thai giống như nó đang đi tản bộ vậy.

Ba người ở phía sau cấp tốc lo lắng phải làm như thế nào để thoát thân, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lục Tiểu Thanh không nhanh không chậm hướng phía trước đi đến, bước đi vững như núi Thái Sơn, đi cứ phải gọi là như tiên đang cưỡi gió lướt mây, trên người mặc bộ nam trang thời hiện đại mà trước khi đi đã cố ý đặt may theo yêu cầu của nàng, không giống trang phục Đại Đường phiêu dật, không giống trang phục mặc của Đột Quyết, bộ quần áo kia giống như tổ hợp mỹ nữ đã thú, quái dị mà tao nhã.

Xuất Trần vẻ mặt bất động, khóe môi khẽ nhếch vẽ lên nụ cười làm mê hoặc chúng sinh, trên tay hơi hơi sử dụng lực, ngựa lập tức nhắc chân đi theo ngựa của Lục Tiểu Thanh tiến lên phía trước, cùng lúc Lục Tiểu Thanh cũng theo đi lên, theo sau Khuynh Tường cũng nuốt nuốt nước miếng, ngồi thẳng lưng đuổi theo ba

người, lần này hẳn thật sự báỉ phục Lục Tiểu Thanh rồi, gặp loại trường hợp như thế này cứ nhiên lại gan lớn đến mức cứ thế tiến lên, nếu hôm nay không chết, quay đầu nhất định phải báỉ nàng làm sư phụ.

Bốn người một trước hai giữa một sau, thông thả hướng phía trước mà đi, mà hai bên trái phải bọn họ là vô số chiến sĩ, trong tay kéo căng cung tên, không cần một vòng là có thể đem bốn người biến thành kiếp sau chúng ta đều làm thân con nhím, giờ này khắc này thời gian giống như đình chỉ.

Đi đầu là Lục Tiểu Thanh sắc mặt lạnh nhạt, khuôn mặt tuấn mỹ, mái tóc buộc đuôi ngựa lay động trong gió, ngồi ở trên lưng ngựa phối hợp thêm bộ trang phục cổ quái không rõ lai lịch, nhưng là tuyệt đối đẹp, giống như một nam tử tuyệt sắc rơi nhầm vào nhân gian.

Phía sau bên trái là Xuất Trần, mái tóc đen bóng tung bay trong gió, dung nhan tuyệt thế kia, nụ cười mê hoặc chúng sinh kia, khí chất xuất trần vô hình trung phát ra kia, ôn nhu tà ma kia, làm cho hai bên không người nào là không mất hồn.

Mà Lục Tiểu Lam bên phải hẳn, khí độ lãnh khốc, dáng người khôi ngô, gương mặt lạnh lùng lại hết sức mê người, nhưng là cũng như hai người kia lực hấp dẫn quần chúng vô cùng lớn, đó là một loại lãnh khốc mỹ.

Ở phía sau cùng chính là Khuynh Tường, không có tuấn mỹ như Lục Tiểu Thanh, không có tuyệt mỹ như Xuất Trần, cũng không có lãnh khốc mỹ như Lục Tiểu Lam, hẳn là tự tin mỹ, có thể ở trong thiên quân vạn mã coi sống chết không là gì, người như vậy chẳng lẽ còn không đủ tự tin.

Bốn người diện mạo khác nhau, nhưng là điểm duy nhất giống nhau giữa bốn người chính là, bốn người cũng không có nhìn bất cứ người nào, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía trước, tiêu sái nhìn không chớp mắt, phần tự tin kia, phần tiêu sái kia, phần phô trương kia, vừa lúc ánh mặt trời bao quanh lấy bọn họ, phủ thêm lên trên người bọn họ một tầng sáng rọi đầy mê hoặc.

Tiếng trống trận vẫn không có vang lên, không biết là đã quên đánh? Hay là chưa tới thời gian? Hoặc là nói đã bị bốn người to gan lớn mật kia làm ọi người ngoài dự đoán mà đang bị kinh hách, tóm lại là vẫn không có thấy tiếng trống trận vang lên, bốn người cũng từ tuyến đầu trận địa, đi đến chính giữa hai phe, vẫn như cũ không nhanh không chậm, vẫn như cũ làm theo ý mình, vẫn như cũ đi là nhẹ nhàng như lướt gió mây.

Lục Tiểu Lam đi theo phía sau Lục Tiểu Thanh, hai tay đã sớm đổ đầy mồ hôi, trong lòng không ngừng nghĩ Lục Tiểu Thanh ở phía trước có thể đi nhanh một chút được không, hiện tại cũng đã đi được một nửa đường rồi, cứ tiếp tục đi như vậy sẽ trở thành nhân bánh khô chết trận mất, thật sự là đang khảo nghiệm năng lực thừa nhận của con người mà.

Lục Tiểu Thanh trước mắt vẫn bảo trì tốc độ như cũ, ung dung ngồi trên lưng ngựa tản bộ ở giữa thiên quân vạn mã. Bốn người ở trong không khí làm cho người ta hít thở không thông, đi đến phe cánh hai quân đối chọi ở phía trước, thông thả mà lại nhàn nhã bắt đầu thoát ly vận mệnh trở thành nhân bánh khô, Lục Tiểu Lam, Khuynh Tường linh hồn sớm đã bay mất, cộng thêm Xuất Trần còn lại một nửa linh hồn, không hèn mà cùng thở phào một hơi, lại đi lên phía trước một chút, sau đó ra roi thúc ngựa, cung tiễn gì đó rốt cuộc cũng không làm khó được bọn họ nữa.

Đang lúc ba người trong lòng thở hổn hển, Lục Tiểu Thanh ngồi trên lưng ngựa giống như cảm thấy không khí quá im lặng, thật sự không thích hợp với ngựa sinh trưởng, đột nhiên ngựa ngẩng đầu hí vang một tiếng, lập tức một tiếng ngựa hí lạnh lạnh phát ra ở trong không trung yên tĩnh, mà ba con ngựa còn lại đi theo con ngựa của Lục Tiểu Thanh phối hợp với nhau đồng thời hí vang, bốn tiếng ngựa hí khác nhau, thanh âm cao thấp bay vút tận chân trời.

Tiếng ngựa hí chưa dứt, Lục Tiểu Thanh thân pháp như điện kéo lão ngựa xuống, một tiếng cuồng hô: “Chạy mau.” Cấp tốc như điện, như gió, như tên cưỡi ngựa lao về phía trước. Phía sau ba người cũng cùng lúc đều tự quất ngựa, chỉ thấy bốn người như tên rời cung, hồn đã không trấn định, thông dong, mê người, dự hoặc như vừa rồi, mà hiện tại thân tốc chạy nhanh cách ly khỏi hiện trường như chó chết chủ. (3)

[3] : Chó chết chủ : ví với mất nơi nương tựa, không phương hướng lang thang đây đó

Mà phía sau, hai quân ở khi tiếng ngựa hí vang, trống trận rầm rập bắt đầu nổi lên, sau một tiếng hô kinh thiên động địa, vũ khí trong tay hai quân đều rút ra khỏi vỏ, đám người điên cuồng xông lên, vô số tên bắn

về phía quân địch, bắn về phía bọn Lục Tiểu Thanh, chiến sự trong nháy mắt từ một con ngựa đã dẫn phát ra.

104. Chương 131 - Phần 1

Chương 131: Khi chúng ta chưa nói

Ngựa như rồng, tên như mưa, tiếng chém giết rung trời, trận chiến đã bắt đầu. Mà bốn người bọn Lục Tiểu Thanh như mọc thêm cánh, liều mạng chạy trốn, ghé vào trên lưng ngựa cũng không dám nhìn về phía sau, chỉ cảm thấy ngựa dưới thân nếu mọc thêm mấy chân nữa thì thật tốt biết bao.

Bốn người một vòng chạy như điên, không thèm để ý xem là đang chạy ở trên con đường nào, chỉ biết là càng cách xa chiến trường càng tốt, có thể sống quyết để mình chết. Con người ở thời điểm nguy hiểm nhất thường bùng nổ lực lượng kinh người, xem ra là ngựa cũng có truyền thống này, trên thân dưới sự thúc giục của chủ nhân chia đều mỗi giây bị ít nhất là ba roi đánh xuống, chỉ hơn mười phút bốn người bốn ngựa đã ở xa mười dặm bên ngoài, nghe phía sau đã không còn tiếng chém giết rung trời nữa, Xuất Trần mới hướng Lục Tiểu Thanh đang chạy như điên không cần mạng ở phía trước quát lên: “Dừng lại, dừng lại, an toàn rồi.”

Sau khi đã xác định không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, trên mặt Lục Tiểu Thanh vẫn không có biểu tình gì như trước, toàn thân cực kỳ chấn định, từ trên lưng ngựa tiêu sái nhảy xuống, đứng thẳng ở trên cỏ, hờ hững nhìn phương xa.

Khuynh Tường hít thật sâu một hơi, cởi áo ngoài trên người xuống vắt chặt, chỉ thấy vô số giọt nước nhỏ xuống, vắt khô sau đó thuận tiện lau lau khuôn mặt tái nhợt, cất tiếng khàn khàn nói: “Ta khát, lớn như thế này rồi mà ta chưa từng trải qua trận thế như thế này bao giờ, rất con mẹ nó huyền bí, tim của ta đều đã nhảy lên tận cổ họng rồi, lần sau, lần sau ta tuyệt đối sẽ không tới đây, ta vẫn còn muốn sống ít nhất thêm hai mươi năm nữa.”

Lục Tiểu Lam mệt mỏi tựa lên lưng ngựa, uể oải nói: “Thật nguy hiểm, ta hôm nay mới biết được thì ra chiến trường cũng có nơi để cho người cộ sát như vậy, ta tình nguyện xông lên cùng bọn họ chém giết, chứ ta cũng chịu không nổi phần tội này, việc này thật sự là không để cho người làm mà, tinh thần đều nhanh sụp đổ.”

Xuất Trần ngồi dưới đất từ từ nhắm hai mắt lại, xoa xoa cái trán nói: “Mặt của ta đều đã cương cứng, có thể làm cho ta cương cứng thành như vậy, đây là lần đầu tiên.” Vừa nói vừa dùng tay áo lau lau mồ hôi, mồ hôi trong suốt chảy trên gương mặt tuyệt mỹ, giống như đóa hoa sen trong mưa, quả nhiên là một loại xinh đẹp khác.

Ba người đều là sắc mặt tái nhợt, chỉ có Lục Tiểu Thanh không nói một lời nào, sắc mặt không thay đổi nhìn phương xa, yên lặng mà xa xăm, phong thái ở tại một khắc này thật là phi phàm, phảng phất trời sụp đất nổ, càn khôn xoay chuyển cũng không ảnh hưởng gì tới nàng.

Khuynh Tường nhìn Lục Tiểu Thanh cùng với ngày thường như là hai người khác vậy, đột nhiên đi lên phía trước, quỳ một gối trước mặt Lục Tiểu Thanh, cực có thành ý nói: “Lục tiểu thư, trước kia Khuynh Tường vẫn nghĩ rằng người chẳng qua chỉ là một người có vận khí tốt mà thôi, tài năng thể hiện là do ăn may, đó là do phía sau lưng người có người bảo vệ, người thật ra cũng không có bản lĩnh gì. Nhưng là hôm nay thật sự đã làm cho Khuynh Tường nhìn với cặp mắt khác xưa, có thể trấn định như thế, khí phách như thế, có thể ở giữa vạn quân mà mặt không đổi sắc, có thể tiêu sái tự nhiên đối mặt, quả thật nếu là một người bình thường thì không thể làm được, Lục tiểu thư thì ra rất có trí tuệ, rất có bản lĩnh, là một người giỏi tài.

Khuynh Tường lúc này thành tâm xin lỗi vì cái nhìn trước kia của ta với người, hơn nữa mong tiểu thư cho phép ta bái người làm sư phụ, một cao nhân như người, Khuynh Tường không muốn bị vượt mặt, mong người đáp ứng.”

Lục Tiểu Thanh còn chưa nói gì, Lục Tiểu Lam ở bên cạnh cũng đi lên, cũng quỳ một gối ở trước mặt Lục Tiểu Thanh nói: “Chủ nhân, hôm nay Tiểu Lam thật tình gọi người một tiếng chủ nhân, chỉ có người vô cùng nhẫn nại như vậy, mới có tư cách để cho ta gọi nàng một tiếng chủ nhân, về sau Tiểu Lam tuyệt đối không phản bội người, thành tâm thành ý tiếp nhận người là chủ tử, nếu có vi phạm lời thề, trời tru đất diệt.”

Xuất Trần ngồi ở bên cạnh nhìn hai người đang quỳ một gối trước mặt Lục Tiểu Thanh, gật gật đầu nói: “Hôm nay Tiểu Thanh quả thật làm cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa, vốn ta vừa lên sườn dốc đó đã tính toán xem hôm nay phải rời đi như thế nào mới là thượng sách, mới có thể có cơ hội giữ lại mạng sống của chúng ta, nhưng là thủy chung nghĩ không ra biện pháp hoàn mỹ, không nghĩ tới Tiểu Thanh cư nhiên ở trong nháy mắt liền ra phán đoán rất tốt, không thể lui thì chỉ có thể tiến vào, không thể vội thì chỉ có thể chậm, càng là làm theo ý mình một cách tự nhiên nhất, mới càng ở thế chủ động, khí thế mê hoặc mọi người, đây mới chính là cái gọi là binh đến dùng chiêu hiểm tiếp.

Tiểu Thanh, bội phục, Xuất Trần ta rất ít khi bội phục người khác, hôm nay người là người đầu tiên mà ta bội phục, ngày xưa bị tư tưởng của người mê hoặc, hôm nay mới biết dưới lớp vỏ bọc này là một linh hồn có trí tuệ quả cảm đến thế nào, xem khí thế hiện tại của người vẫn bình tĩnh như thế, xem ra thực ứng với câu chân nhân không lộ tướng.”

Sau khi ba người đều tự phát biểu một hồi tương tự chính là giải thích, thật lâu cũng không thấy Lục Tiểu Thanh trả lời, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam quỳ gối ở trước mặt Lục Tiểu Thanh đưa mắt liếc nhau, ngẩng đầu nhìn Lục Tiểu Thanh gần ngay trong gang tấc.

Không có biểu tình gì, ánh mắt thâm thúy mà yên tĩnh nhìn xa xa, gió thổi làm tung bay quần áo của nàng, lướt nhẹ bay lên toàn thân không có một chút cảm giác ẩm ướt, hiển nhiên là cũng không có đổ mồ hôi, hai người không khỏi càng thêm bội phục, mồ hôi không chảy một giọt nào, phần trán định thông dong này quả là cao, phải nói là độc nhất vô nhị.

Hai người lại cúi đầu, có thể quỳ gối trước người như vậy, coi như cũng là một loại phúc khí. Hai người đang chuẩn bị biểu đạt chân thành thành ý nhất của mình, sẽ quỳ đến lúc Lục Tiểu Thanh cho bọn họ đứng lên mới thôi, khéo mắt lại đồng thời nhìn thấy tuy người trước mặt đứng vững như núi Thái Sơn, mặt không đổi sắc, nhưng ống quần lại đang không ngừng run run, hai người ngáy cả người chú ý nhìn lại.

Chỉ thấy người đứng trước mặt bắt đầu run run rất nhẹ, dần dần hai chân bắt đầu lắc lư theo quy mô lớn, tần suất càng lúc càng nhanh, mức độ càng lúc càng lớn, rất có xu hướng giống với động cơ bị hỏng hóc nghiêm trọng, hoặc có thể là tỉ suất quá lớn dẫn đến động cơ bị chấn động, xu thế phát triển mạnh.

Xuất Trần ở một bên đang muốn lên tiếng, ngăn người sau nhìn Lục Tiểu Thanh, thấy nàng trên mặt vẫn bình thản thông dong trán định, không biết là hồn nàng đã bay tới phương nào rồi, khéo miệng lại bắt đầu rút gân, mắt bắt đầu trợn to, hô hấp không ngừng gia tốc, máu toàn thân giống như dồn hết lên não, màu đỏ kia cứ phải gọi là đẹp rung động lòng người, xem ra là rốt cuộc hồn đã trở lại thể xác rồi.

Trong lúc ba người trợn mắt há hốc mồm, Lục Tiểu Thanh ngả phịch xuống đất, há mồm gào to: “Mẹ ơi, làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết.”

Khuôn mặt của ba người đồng thời bị chấn động, Lục Tiểu Thanh trước mắt đã lệ tuôn như mưa, mồ hôi chảy đầm đìa, nháy mắt quần áo đang mặc trên người rất giống như mới được vớt từ dưới nước lên vậy, ẩm ướt kia cứ phải gọi là xuyên thấu. Toàn thân như phát bệnh sốt rét đã chứng minh cho trình độ kinh hách, tròn mắt hoảng loạn nhìn ba người kia như muốn nhấn nhủ một tin tức: ta không phải là thần, ta là người.

Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam đồng thời sắc mặt trầm xuống, Xuất Trần ở bên cạnh kinh ngạc nói: “Tiểu Thanh, người làm cái gì vậy? Không phải vừa rồi vẫn còn tốt hay sao, lại nói hôm nay ít nhiều gì thì người cũng đã trấn định mang mọi người đi qua, nếu không có dũng khí của người đi đầu, chúng ta cũng không có dũng khí mà đi qua trận chiến đó đâu.”

Lục Tiểu Thanh ngược nhìn Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam trước mặt đang dùng ánh mắt lạnh đến thấu xương nhìn mình, không muốn nói nhưng lại buột miệng thốt ra: “Ta không có đi đầu, ta chỉ là bị dọa cho ngây người, không có..... Không có giữ chặt ngựa.”

“Cái gì?” Ba tiếng kêu gào cực kỳ rung động cùng đồng thanh vang lên, Lục Tiểu Thanh lại bị cái vẻ hung hăng đó của ba người dọa, hoảng sợ nhìn ba người, không tự chủ được lui dần về phía sau.

Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam đang quỳ một gối dưới đất, vụt một tiếng từ dưới đất nhảy dựng lên, Lục Tiểu Lam khó có thể tin chỉ vào Lục Tiểu Thanh nói: “Người không giữ chặt ngựa, người không giữ chặt ngựa, người..... Người.....”

Khuynh Tường nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Ta không nên tin tưởng người mới đúng, ta như thế nào lại tin tưởng người cơ chứ, tin tưởng người vốn không có chuyện tốt, trời ạ, vì sao lại nói cho ta biết được sự thật này?”

Xuất Trần ở bên cạnh xoa mày, nhin lại nhần rớt cực không nhin được nữa, lên tiếng: “Tiểu Thanh, ta hiện tại có xúc động muốn giết người.”

Lời vừa dứt, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam đã bắt đầu xoa tay, Lục Tiểu Thanh thấy ánh mắt của hai người lộ ra sát khí, như là muốn đem chính mình nghiền xương thành tro mới có thể giải được mối hận trong lòng bọn họ, không khỏi kinh hoàng muốn lập tức đứng lên nhảy lên lưng ngựa bỏ chạy, có thể chạy càng xa càng tốt, bất đắc dĩ mình vừa rồi thật sự là đã bị dọa thắm, hiệu quả của việc mới vừa từ Quỷ Môn Quan trở về vẫn chưa hết, không phải hưng phấn cùng kích động mà là toàn thân đều bị dọa vô lực, lập tức ngay tại chỗ lăn mười tám vòng, tránh khỏi nắm đấm của Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam, lăn về phía Xuất Trần cầu cứu: “Xuất Trần, cứu mạng a.”

10 phút sau, bốn người lại đã ngồi ở trên lưng ngựa bắt đầu cuộc hành trình, ba vị nam tử sắc mặt xanh mét tiêu sái ở phía trước, đi phía sau chính là Lục Tiểu Thanh bị Lục Tiểu Lam nắm ngựa dắt đi, trên đầu xuất hiện mấy cục u, trên tay bị đánh đỏ bầm, cái trán sưng mấy cục, vẻ mặt cầu xin đi ở cuối cùng.

Cầu cứu nhằm đối tượng, ba nam nhân không lưu tình chút nào bạo phát đánh đấm, Lục Tiểu Thanh khóc không ra nước mắt vì bị Lục Tiểu Lam cướp đoạt quyền lợi được cưỡi ngựa tự do, trong lòng thầm kêu thật là thê thảm, không phải chỉ là không giữ chặt ngựa thôi sao, nhưng là mọi người cũng an toàn đi qua còn gì, tuy rằng quá trình có chút mạo hiểm, tuy rằng lúc đó mình vẫn chìm trong trạng thái bị dọa làm cho lảng ngốc, không có cảm nhận được cụ thể là có bao nhiêu mạo hiểm, nhưng là kết quả tốt là được rồi không phải sao, ba nam nhân này cũng quá nhỏ mọn rồi. Nàng cũng không biết kết quả nếu không tốt, bốn người sẽ biến thành con nhím, tự nhiên là ba người kia sẽ nhỏ mọn rồi.

Trầm mặc, trầm mặc, Lục Tiểu Thanh thật sự là chịu không nổi không khí xơ xác tiêu điều như vậy, không khỏi thật cẩn thận mở miệng nói: “Này, lúc hồn ta bay lên trời, giống như có nghe thấy các người đang nói chuyện với ta, các người rốt cuộc là đã nói gì với ta vậy? Có thể thuật lại một chút không?”

Lời còn chưa dứt, ba người đồng thời quay đầu giận dữ hét: “Coi như ta chưa nói.”

Thấy ba người phản ứng kích động như thế, Lục Tiểu Thanh không khỏi rụt cổ, không nói thì thôi, làm gì lớn tiếng như vậy? Ba người đi ở phía trước cảm giận quay đầu đi, Lục Tiểu Thanh không khỏi nhỏ giọng nói: “Xuất Trần sao cũng biến thành như vậy? Một chút phong độ đều không có, ta xem nhất định là đã bị Tiết Khánh làm hỏng rồi, vẻ ôn nhu trước kia mới tốt làm sao, hiện tại như thế nào lại thành ra như thế này vậy?”

Xuất Trần hừ lạnh một tiếng quay đầu lại, Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần híp mắt nhìn mình, trong thần sắc vừa là mang theo uy hiếp vừa là đe dọa, nàng vội xua tay nói: “Coi như ta chưa nói.”

Không khí quái dị vẫn liên tục bao trùm lên bốn người, chính xác hơn một chút mà nói là ba người nhằm vào một người, bất quá cũng may là người nào đó tuy thế đơn lực mỏng, nhưng là cực kỳ hiểu được phi lễ chớ nhìn, cho nên tự động che chắn mình trong bầu không khí quái dị này, không để không khí, ánh mắt của một ai quá nhiều.

Xuất Trần chờ ba người đi tới đi lui một canh giờ, sau đứng ở trên bãi đất cao nhìn đám người đông nghìn nghịt ở phía xa xa, lại quay đầu nhìn khe sâu rạn nứt ở phía sau, tiếng hò hét ở xa xa thuận theo chiều gió bay tới, ba người sau khi đưa mắt liếc nhau, hiểu rất rõ, khi tìm không ra người thì tốt nhất cũng đừng chạm chán với người nào, một khi gặp người, lại vừa vặn gặp phải hai quân giao chiến trên chiến trường, hơn nữa vừa rồi lại chạy trốn chối chết, tốt lắm, mục tiêu rất rõ ràng là hiện tại đang bị vây ở giữa chiến

trường, không biết là phá vây ra bên ngoài ngược lại hóa ra chính là ngại mình sống quá lâu nên lại chạy vào trong vòng vây, chẳng lẽ vận khí quá tốt là sai lầm sao?

Lục Tiểu Thanh đứng ở trên bãi đất cao, tay che trán ngẩng nhìn phương xa, tốt lắm, rất cường đại, nơi nơi đều là tiếng kêu gào, người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cảm giác so với ở trong TV còn rung động hơn nhiều, cái loại cảm giác rất thoải mái này, thoải mái đến lông tóc dựng đứng.

Lục Tiểu Thanh nhếch nhếch khóe miệng nhìn Xuất Trần nói: “Xuất Trần, người nói chúng ta phải làm sao bây giờ? Có phải là cứ ở tại chỗ này chờ cho bọn họ chém giết xong rồi nói sau không?”

Xuất Trần đánh giá trạng thái bốn phía, âm thầm tính toán một lát, nói: “Không được, nếu như muốn vây kín vòng vây, nếu ta là chủ soái sẽ không buông tay nơi này đâu, chỗ này là chỗ cao nhất của toàn bộ chiến trường, cho nên chỗ này tuy không phải là chỗ thích hợp để mai phục, nhưng chính là muốn quay về thì bọn họ nhất định phải đi qua chỗ này, chỗ này không thể ở lâu được.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Xuất Trần chỉ vào chỗ trung gian giữa hai quân đang giao chiến, nói: “Trước mắt nơi đó là một khe hở, quân Đường vẫn chưa có vây kín chỗ đó, chỉ có từ nơi đó xông đi ra rồi nói sau” Vừa nói vừa nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nhất định phải đuổi kịp, không nên lại để xảy ra chuyện rắc rối, còn có nhớ điều khiển ngựa của người cho tốt.” Dứt lời nhắm chuẩn phương hướng khi trước, liền hướng nơi đó chạy như bay mà đi.

Lục Tiểu Thanh tự nhiên hiểu được, không cần nói cái gì mà chờ quân Đường phát hiện ra mình, sau đó là có thể thấy ngay được Vô Diễm, có thể sống sót ở trong chiến trường hỗn loạn này, mới là chuyện quan trọng nhất, lập tức không chút nghĩ ngợi đi theo Xuất Trần hướng về phía trước, Khuyên Tường cùng Lục Tiểu Thanh bảo hộ ở hai bên trái phải hai người, nhất tề hướng khe hở trước mắt chạy tới.

Trong tai nghe thấy tiếng kêu kinh thiên động, giống như tùy thời đều có khả năng vọt vào trong chiến trường giết chóc, nhưng là cũng may Xuất Trần có bản lĩnh nhận thức đường cùng dẫn đường, tuyệt đối là cao hơn rất nhiều so với Lục Tiểu Thanh, thời gian nắm bắt cũng chuẩn xác, tuy rằng thuận theo chiều gió nghe thấy tiếng kêu gào chém giết, nhưng quả thật trước mắt không có người đi con đường này.

Lộ trình hơn hai mươi dặm, bốn người đi không đến nửa canh giờ, liên quan đến tính mạng ai còn dám nhàn nhã cơ chứ, Lục Tiểu Thanh một bên chạy phía sau Xuất Trần, một bên lấy vật gì đó từ trong chiếc túi treo trên lưng ngựa, đây chính là vũ khí mà trước khi đi mình đã cố ý chuẩn bị, tuyệt đối là có kết quả ở thế giới này, lực sát thương rất lớn, đương nhiên có thể không cần phải dùng thì sẽ không dùng, bất quá dù sao cũng phải phòng bị trước.

105. Chương 131 - Phần 2

Ở bãi đất cao nhìn lên con đường này còn rất yên bình, cũng không biết sau nửa canh giờ phi xuống, nơi này có biến hóa gì không? Bốn người đều là vẻ mặt đề phòng, trong tay cũng đều cầm vũ khí do Lục Tiểu Thanh phân phát, ra roi thúc ngựa phóng về phía trước.

Bốn người phóng như bay về phía trước, Xuất Trần đánh giá địa hình vừa chạy vừa nói: “Nhớ theo kịp nhau, ra khỏi phía trước là một thảo nguyên, lúc đó chúng ta sẽ ra khỏi vòng vây rồi, động tác phải nhanh hơn một chút nữa, thời gian không đợi người.” ba người ở phía sau không nói gì, trực tiếp đi theo hần, bên tai cách đó không xa truyền đến tiếng hò hét càng lúc càng gần, có lẽ đã có xu thế vây kín vòng vây rồi.

Bốn người vừa vận chuyển qua một sườn dốc cao, chỉ thấy phía trước bên tay trái chạy vội ra vô số chiến mã, lập tức có người gào thét ra lệnh chạy về phía trước, người phía sau đi theo càng lúc càng nhiều, phương hướng đó vừa vận cùng với phương hướng của bốn người bọn Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh nhìn thấy đúng là quân Đột Quyết, trong lòng đã hoảng sợ không biết phải tỏ vẻ như thế nào, mắt thấy sắp cùng người Đột Quyết xuất hành cùng một chỗ, Xuất Trần ở phía trước cũng không biết

là đang suy nghĩ cái gì, cứ nhiên không có dừng ngựa lại mà vẫn cứ tiếp tục phi thẳng về phía trước, ba người đi ở phía sau cũng chỉ có kiên trì đuổi theo.

Gặp quân Đột Quyết chỉ còn cách mình khoảng hơn mười thước, Lục Tiểu Thanh trong lòng run sợ vừa phi ngựa vừa nhìn, thấy phần lớn đội quân Đột Quyết đều không có nhìn mình cho dù chỉ là liếc mắt một cái, có một số ít sau khi liếc mắt nhìn mình một cái xong, ngựa vẫn không dừng vó phi về phía trước.

Lục Tiểu Thanh một tay cầm vũ khí có tính sát thương lớn, một bên cầm mũi lửa, ánh mắt chuyên chú nhìn quân Đột Quyết, chỉ sợ không cẩn thận một chút thôi là trực tiếp sẽ bị giết, dù sao ngựa dưới thân cũng đã sớm tập thành thói quen cùng nhau chạy trốn, bốn con ngựa không tách rời nhau.

Lục Tiểu Thanh vừa chạy miệng vừa rút gân, nhìn hơn mười thước xa xa bên cạnh, một đội quân Đột Quyết đang chạy băng băng hướng về phía trước, mà bốn người bọn họ cứ nhiên lại cũng là đang trốn chạy, hơn nữa thoát nhìn còn cảm thấy bình an vô sự, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng may là quân Đột Quyết trước mặt này không có hứng thú giết mình.

Nàng nào biết là do những người Đột Quyết này phát hiện ra quân Đại Đường cứ nhiên muốn đem bọn họ vây kín rồi tiêu diệt, không khỏi muốn trước khi bị vây kín cướp vòng vây lao ra, đơn giản một chút mà nói chính là hiện tại cũng giống như bốn người bọn họ, mọi người đều đang cùng lẫn trốn giữ mạng, nếu là đang cùng lẫn trốn ai mà thêm đi quân bốn người cơ chứ, họ không ngốc đến mức tự làm chậm trễ thời giờ chạy trốn của mình đâu, Xuất Trần là nhìn ra được điểm này, cho nên mới dám cùng bọn họ nhất tề chạy trốn chết.

Khuynh Tường cùng chinh chiến nhiều năm với Xuất Trần, tự nhiên hiểu được ý tứ của Xuất Trần, cũng biết trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, địch nhân đôi khi cũng là có thể hợp tác, đương nhiên hiện tại không phải hợp tác mà là cùng nhau chạy trốn chết. Mà Lục Tiểu Lam cùng Lục Tiểu Thanh không có kinh nghiệm ở trên phương diện này, hai người lo lắng đề phòng đi theo phía sau Xuất Trần, tinh thần vô cùng khẩn trương, cùng sói chạy trốn chết có thể không khẩn trương sao?

“Lục Tiểu Thanh, ngươi không muốn sống nữa sao?” Đột nhiên một tiếng rống to đình tai nhức óc vang lên, dọa cho Lục Tiểu Thanh bị một cú sốc lớn, thu hồi ánh mắt nhìn người Đột Quyết, hướng về nơi phát ra tiếng hét, thì ra là Khuynh Tường, chỉ thấy Khuynh Tường mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn vật trong tay mình, Lục Tiểu Thanh cúi đầu vừa thấy, mũi lửa nhỏ trong tay mình không biết từ khi nào cứ nhiên lại đã đốt lên vũ khí có tính sát thương lớn, dây dẫn nổ đã gần bị đốt cháy đến đoạn cuối.

Lục Tiểu Thanh lập tức hét lên một tiếng chói tai, theo phản xạ ném vũ khí trong tay đi thật xa, chỉ thấy giữa khói đặc cuộn cuộn mang theo ánh lửa bay lượn ở trong đội ngũ quân Đột Quyết, một tiếng nổ lớn mà ở thời đại này không nên xuất hiện vang lên, đã phá tan lịch sử gò bó, một tiếng âm vang lên, đội ngũ quân Đột Quyết nhất thời trở nên hỗn loạn, người ngựa bay lên không trung, đây chính là thuốc nổ đơn giản nhất được làm từ lưu huỳnh kết hợp cùng quặng nitrat kali mà Lục Tiểu Thanh trước khi đi đã chế tạo ra để khoe với Vô Diêm.

Ba người bọn Xuất Trần, Khuynh Tường, Lục Tiểu Lam đã từng được chứng kiến uy lực nổ mạnh của dầu mỡ, cho nên đối với uy lực tương đối yếu của thuốc nổ, trừ bỏ âm thanh có thể so sánh với dầu mỡ ra, còn lại lực sát thương không thể lớn bằng, cho nên ba người lại không thấy có gì đáng sợ cho lắm. Nhưng mà người Đột Quyết lại không nghĩ vậy, sau khi tiếng âm vang long trời nổ đất qua đi, đội ngũ quân Đột Quyết đang vô cùng khiếp sợ chạy trốn chết, đột nhiên dừng lại nhìn bốn người bọn Lục Tiểu Thanh.

Xuất Trần không nói gì nhìn lên trời cao, một bên quát lên một tiếng chạy mau, một bên cũng bắt đầu sờ thuốc nổ mang theo bên người, vốn tình thế đang vô cùng tốt, cho dù là địch nhân thì ít nhất cũng có thể bình an vô sự mà lao ra khỏi vòng vây, hiện tại chỉ sợ tâm huyết tính kế sẽ chảy về biển đông.

Quả nhiên, Đột Quyết là một dân tộc có tinh thần đoàn kết cao, giữa một tiếng hét hò kinh thiên động địa vang lên, nhịp bước nhất trí vọt về phía bốn người, không phải bằng hữu thì chính là kẻ địch, người đã ra tay với ta, như vậy chúng ta trước hết sẽ tiêu diệt người, tuy rằng người có vũ khí quái dị, nhưng là chúng ta có nhiều người, nổ chết một người liền tiến lên hai người, xem người còn sống được không.

Xuất Trần kêu lên một tiếng, ở giữa đao kiếm của quân Đột Quyết đang vọt tới, bốn người luống cuống tay chân ném thuốc nổ ra bên ngoài, đồng thời chạy như điên không cần mạng, chỉ nghe thấy tiếng âm vang

long trời nổ đất lại lập lại, khói đặc nổi lên bốn phía, máu thịt bay tứ tung, cộng thêm tiếng vó ngựa chạy trời chết của bốn người.

Chiến mã của quân Đột Quyết nghe thấy thanh âm long trời nổ đất đó, tất cả đều kinh hách không nghe theo khống chế, người Đột Quyết vốn sinh từ trên lưng ngựa, ăn ở trên lưng ngựa, kỹ thuật khống chế ngựa là số một, tuy rằng chiến mã đã bị kinh hách, nhưng là ở trong thời gian rất nhanh lại một lần nữa đã khống chế tốt được chiến mã, bất quá loạn như vậy cũng đã tạo cho bọn Lục Tiểu Thanh một cơ hội, bốn người nhanh như chớp chạy về phía trước, thuốc nổ trong tay Lục Tiểu Thanh ném không ngừng nghỉ về phía địch, giống như không cần tiền vậy, ba người còn lại nhìn thấy tình huống như vậy, khẳng định phần lớn là nòng đã bị dọ không nhẹ.

“Người tỉnh táo lại một chút cho ta, cũng nên nhìn xem tình hình đã rồi hẵng vút được không, người làm như người mang theo vô cùng vô tận thuốc nổ sao.” Lục Tiểu Lam thật sự là không thể tiếp tục nhìn hành vi Lục Tiểu Thanh không có mục tiêu chỉ lo ném loạn như thế được nữa, hiện tại thứ này dùng để bảo vệ tính mạng của bọn họ, sao có thể giống như khoai tây nói ném liền ném như thế.

Lục Tiểu Thanh bị Lục Tiểu Lam rống lên cũng đã thanh tỉnh được một chút, cho tay vào túi sờ sờ, thuốc nổ trong túi thật đúng là nhiều, nhiều đến chỉ còn có một cây, Lục Tiểu Thanh cầm cây thuốc nổ ở trong tay khóc không ra nước mắt, sớm biết rằng sẽ như thế này, thì lúc trước đã làm nhiều thêm một chút mang theo rồi, cho dù uy lực không lớn chỉ bằng một cây pháo mà thôi, nhưng là khói đặc cuộn cuộn tương đối trợ lực tốt cho việc chạy trời chết, vì sao lại chỉ làm có bằng vậy thôi? Vì sao mình đã lười lại còn không muốn đem kỹ thuật tiên tiến này truyền cho người Đại Đường, cho nên liền một mình chế tạo như thế? Ông trời thật xấu, cũng không nhắc nhở cho ta một chút.

“Ta, ta chỉ còn lại có một cây.” Lục Tiểu Thanh vẻ mặt xấu hổ nói với ba người, Xuất Trần xoay người vừa tức vừa buồn cười, Lục Tiểu Thanh này một ngày không gây chuyện có phải hay không sẽ không còn là Lục Tiểu Thanh nữa, cái gì gọi là vi sơn cửu nhận, công khuy nhất quỹ (1), hôm nay coi như đã được linh giáo.

[1] Vi sơn cửu nhận, công khuy nhất quỹ : tức núi đắp đã cao nhưng lại thiếu sọt đất cuối cùng, việc sắp thành lại hỏng. Câu này có nguồn từ thiên “Lữ Ngao” trong “Thư Kinh”. Ý nói là nếu muốn tạo một ngọn núi cao cửu nhận (1 nhận = 8 xích, 1 xích = 23cm, cửu nhận = 23cmx8x9 = 15.56m), mà sọt đất cuối cùng không thể đổ trên đỉnh núi thì độ cao của núi không đạt tới cửu nhận, coi như việc tạo núi thất bại. Toàn bộ công sức đổ sông đổ bể là do không thể kiên trì đến phút cuối cùng.

“Tiểu Lam, dùng dầu mỡ.” Xuất Trần nhìn thoáng qua quân Đột Quyết từ bốn phương tám hướng vây quanh lấy bọn họ, ánh mắt kia làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh.

Lục Tiểu Lam không nói hai lời, trường đao trong tay vung lên, dầu mỡ vắt trên lưng ngựa của Lục Tiểu Thanh trực tiếp liền rơi xuống đất, Khuynh Tường đồng thời vung roi ngựa lên vục vỡ thùng dầu mỡ, hai người phối hợp cực kỳ ăn ý giống như lần trước đối phó hơn trăm người vậy, chỉ nghe thấy sau một tiếng nổ ầm vang, cảnh tượng kia so với lần trước hiệu quả còn tốt hơn rất nhiều.

Một thùng dầu mỡ cũng không làm được gì vạn vạn binh lính Đột Quyết, trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang chấn động đất trời, một bộ phận binh lính Đột Quyết vốn đang anh dũng trốn chạy cũng bị hấp dẫn đi lên tham gia chiến đấu, bởi vì thực lực của bốn người này quá mạnh mẽ, vốn chỉ là một tiểu đội nhân mã đi lên vây công, dần dần ở trong tiếng thuốc nổ, đã thành công làm ười mấy tiểu đội cùng tiến lên giáp công, hiện tại thực lực của bốn người càng thêm cường hãn, cho nên cả đội binh lính Đột Quyết ở dưới tình huống có cùng chung mối thù, vung lưỡi hái tử thần, quang vinh tham gia chiến đấu.

Cũng may hiện trường hỗn tạp, binh lính Đột Quyết vì sợ thương tổn người một nhà, không sử dụng cung tiễn, nếu sử dụng cung tiễn, thì bằng cả toàn bộ đội ngũ quân Đột Quyết cường hãn này đến chiến đấu với tiểu đội bốn người, chỉ e không muốn thành con nhím cũng phải thành con nhím.

“Lục Tiểu Thanh, chờ hôm nay chạy thoát, ta sẽ tính sổ với ngươi, ngươi, con mẹ nó, không thể yên tĩnh một chút được hay sao? Nếu ta phải bỏ mạng ở chỗ này, ngươi về sau cũng đừng nghĩ có ngày lành.”

Lục Tiểu Thanh nhìn Khuynh Tường nghiêng răng nghiêng lợi phần nộ, đành phải nuốt một ngụm nước miếng, lẩm bẩm nói : “Này..... Này..... Cái kia..... Cái kia.....” Nói nửa ngày cũng không biết nên giải thích ra sao, chẳng lẽ nói thật cho hắn biết mình là vì nhất thời lỡ tay, nếu thật sự nói cho hắn biết nguyên nhân xung

đột với toàn bộ đội quân Đột Quyết đang chạy trốn chết là như thế, chỉ sợ mình cho dù không chết trong tay quân Đột Quyết, thì khả năng cũng sẽ phải chết trong tay Khuynh Tường.

Lục Tiểu Lam ở bên cạnh vừa ném thuốc nổ vừa trốn mắt nhìn, lạnh lùng nói: “Ta quyết định ta phải tách khỏi người, không có người, ta có lẽ còn được sống đến năm bảy mươi đến tám mươi tuổi cũng không thành vấn đề, nếu cứ tiếp tục đi cùng người, chỉ sợ ngày mai chính là ngày giỗ của ta.”

Lục Tiểu Thanh xấu hổ nhìn Lục Tiểu Lam nói: “Tiểu Lam, chúng ta trước chạy thoát rồi nói sau có được không? Vấn đề này chúng ta về sau thảo luận, về sau đàm luận.” chính mình cũng đâu có muốn như vậy cơ chứ, vì sao mọi người đều không nhìn thấy tâm ý của mình, chỉ nhìn thấy mình chọc vào đội quân Đột Quyết đang chạy trốn chết này là sự thật, chẳng lẽ nói nam nhân cũng là lòng dạ hẹp hòi, tính rộng rãi như biển cả trong truyền thuyết đã đi đâu mất rồi?

“Đúng, chạy thoát rồi nói sau, chạy đi, về sau ta với người lại tiếp tục từ từ nói chuyện.” giọng nói bình tĩnh của Xuất Trần ở phía trước truyền đến, Lục Tiểu Thanh nghe ra trong đó có sát khí, không khỏi khuôn mặt khổ sở, tốt nhất là sớm tìm được Vô Diễm, bằng không sẽ chẳng có ai làm chỗ dựa ỳnh, phần lớn sẽ bị ba người này chinh chết à xem.

Bốn người đối phó toàn bộ quân đội Đột Quyết, lợi dụng thuốc nổ cường đại, dầu mỡ thể công, cư nhiên trong lúc nhất thời không có bị kẻ địch đuổi theo nữa, thật sự không thể không nói rằng, đây chính là kỳ tích hơn trăm ngàn năm qua ở trên chiến trường, đương nhiên nếu nói kỳ tích này nếu ở thời điểm nạn được thất bại, không trốn thoát được vòng vây, thì như vậy kỳ tích cũng sẽ biến thành không phải kỳ tích.

Sau khi đã giải quyết hết số thuốc nổ, chỉ còn lại có một cây thuốc nổ trong tay Lục Tiểu Thanh luyến tiếc ném đi, dầu mỡ cũng chỉ còn lại có một thùng ở trên lưng ngựa của Lục Tiểu Thanh, dầu mỡ từ Mạt Hạt vụn dậm xa xôi mang về, còn chưa phát huy sứ mệnh quang vinh của mình, liền cứ thế biến mất ở giữa thủy triều.

Bốn người liếc nhau, mọi người đều biết xong rồi, tuy rằng quân Đột Quyết bị tổn thất nghiêm trọng, tuy rằng phá tan trận doanh của quân Đột Quyết, nhưng là bốn người không có bỏ xa đội quân Đột Quyết, nếu cứ tiếp tục bị truy đuổi như thế, có thể không chết thì chính là ông trời không có mắt.

Lục Tiểu Lam nhìn thoáng qua binh lính Đột Quyết ở phía sau đã bắt đầu kéo cung chuẩn bị bắn tên, trong lòng không khỏi thở dài, ra tay muốn dùng một thùng dầu mỡ cuối cùng, trường đao ở trong tay còn chưa chạm tới dây thùng, đột nhiên trong tai truyền đến tiếng trống trận gầm rú, mặt đất ở một khắc này rung chuyển, phía trước bọc hai bên trái phải chính là đội ngũ quân Đại Đường, rút cục tại một khắc đã hoàn thành vây kín vòng vây, binh lính Đột Quyết ở phía sau vừa thấy không tốt, lập tức bỏ lại bốn người liền tránh đi.

Lục Tiểu Thanh không khỏi lệ nóng doanh tròng, các đồng hương, các người tốt cục đã đến đây.

106. Chương 132 - Phần 1

Chương 132: Vô Diễm chống lại Xuất Trần

Bốn người bị trời gô, từ một nơi đóng quân này lại được đưa tới một nơi đóng quân khác, rốt cuộc sau khi bị quay ba vòng, thành công bị đưa đến nơi đóng quân có Vô Diễm làm chủ soái.

Lục Tiểu Thanh cúi đầu đi đằng sau Xuất Trần, bốn người là tự nguyện bị quân Đại Đường bắt làm tù binh, khi chống lại quân Đường với quy mô lớn, bốn người cực thông minh không nói một lời nào, trực tiếp đầu hàng. Căn cứ vào việc bốn người ngăn trở binh lính Đột Quyết phá vòng vây, cho nên được trở thành phạm nhân quan trọng, được nhân viên đặc biệt đưa đến chủ doanh.

Ba trước một sau đứng ở trong lều trại của Vô Diễm, chờ chủ soái thẩm vấn, Lục Tiểu Thanh núp ở phía sau Lục Tiểu Lam, khuôn mặt tối đen khói thuốc nổ, thỉnh thoảng đưa mắt đánh giá trái phải, Vô Diễm

vẫn chưa thấy đến, đứng ở chung quanh tất cả đều là thân binh của hắn, thấy những người này có chút tò mò lại giật mình nhìn bốn người bọn họ, Lục Tiểu Thanh biết việc hôm nay thật là khó giải thích.

Trong lòng đang tính toán xem đợi lát nữa thấy Vô Diễm phải chào hỏi như thế nào, chợt nghe thấy tiếng bước chân vang lên, từ phía sau đi vào hai người, không cần quay đầu cũng biết là Vô Diễm đã đến đây, Lục Tiểu Thanh không khỏi thè lưỡi.

“Các người là người nào? Nghe nói các người là từ vòng vây quân Đột Quyết mà xông ra, rốt cuộc là có mục đích gì?” Không phải giọng nói của Vô Diễm, hẳn là một người khác tiến vào đang nói chuyện.

Xuất Trần, Khuynh Tường, Lục Tiểu Lam đứng thẳng lưng ở phía trước cũng không lên tiếng trả lời, trực tiếp dạt qua một bên để lộ ra Lục Tiểu Thanh đang đứng ở phía sau, Lục Tiểu Thanh không khỏi khòe miệng rút gân, nếu ở dưới tình huống này mà gặp Vô Diễm, phần lớn không chết thì cũng sẽ bị lột da, ngẩng đầu nhìn thấy Vô Diễm một thân khôi giáp đang ngồi ngay ngắn ở chính giữa, vốn chính là hình tượng soái ca lãnh khốc, hiện tại lại thêm một phần uy nghiêm cùng khí phách, Lục Tiểu Thanh không khỏi hoa mắt, thấy Vô Diễm gương mặt vốn đang lạnh lùng, sau khi nhìn thấy nàng đột nhiên chấn động, hai hàng lông mày lập tức nhíu lại, Lục Tiểu Thanh khòe miệng hắc hắc cười hai tiếng, sau nói: “Hi, Vô Diễm.”

Vô Diễm trong mắt chợt lóe sáng, mặt lộ kinh hỉ phát tay cho quân lính xung quanh lui xuống, vụt một tiếng đứng lên liền hướng nàng đi tới, cởi dây thừng đang trói hai tay cho nàng, kéo Lục Tiểu Thanh qua, từ trên xuống dưới đánh giá nàng nửa ngày, Lục Tiểu Thanh trừng ra khuôn mặt tối đen vì khóe thuốc cười nói: “Vô Diễm, nhìn thấy ta có cao hứng không?”

Vô Diễm thấy trên người Lục Tiểu Thanh không có thương tổn gì, không khỏi yên lòng, nhìn Lục Tiểu Thanh đang cao hứng cười hớ hớ, vốn trong lòng đang dâng lên niềm vui sướng khi nhìn thấy nàng, lúc này lại bị cơn tức giận thay thế, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, trong tay dùng sức liền đánh mạnh vào mông Lục Tiểu Thanh, một bên đánh một bên cả giận nói: “Đây là quân doanh, nàng cứ nhiên lại dám chạy ra chiến trường, nàng có biết nơi này có bao nhiêu nguy hiểm hay không? Nàng có biết nếu vừa rồi quân ta chỉ đến chậm một chút thôi, thì cái mạng nhỏ này của nàng có còn không? Nàng có biết hay không? Nàng có biết hay không? Nàng muốn ta cả đời phải lo lắng hay sao?”

Lục Tiểu Thanh bị đánh đau, ngẩng đầu đang muốn phản bác đã thấy hốc mắt của Vô Diễm đỏ hoe, giữa vẻ tràn đầy tức giận kia cất giấu thật sâu lo lắng cùng sợ hãi, trong lòng không khỏi rung mình, run giọng nói: “Vô Diễm, nhẹ chút, đau.”

“Đau, nàng còn biết đau là tốt rồi, ta muốn nàng cả đời đều phải nhớ kỹ lần này, nàng như thế nào có thể không lo cho cái mạng của mình như vậy chứ?” Vô Diễm nổi giận hung hăng đánh vào mông Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh lại hiềm khi không trốn tránh như lần này, lẳng lặng để cho Vô Diễm đánh, lần đầu tiên cam tâm tình nguyện bị người đánh.

Vô Diễm hung hăng đánh mấy phát xong, sau đột nhiên duỗi tay ra gắt gao ôm chặt lấy Lục Tiểu Thanh, nhắc đầu chôn ở bả vai của nàng, nức nở nói: “Thanh Nhi, nàng không cần làm ta sợ, không cần làm ta sợ, nàng nếu xảy ra chuyện gì, nàng bảo ta phải làm sao bây giờ? Ta phải làm sao bây giờ?”

Lục Tiểu Thanh lần đầu tiên nghe thấy Vô Diễm ngạo khí quật cường nói ra những lời yếu đuối như vậy, giọng nói run run kia, toàn thân run rẩy kia, chỉ với một câu e rằng không thể nói rõ được, e ngại, trong lòng rất cảm động, vươn tay ôm lại Vô Diễm, nói: “Không có việc gì, ta hiện tại không phải là đang ở trước mặt huynh hay sao? Mệnh ta là mệnh con gián đánh mãi vẫn không chết, Vô Diễm, không cần lo lắng, về sau ta sẽ không như vậy nữa, ta sẽ không như vậy nữa.”

Vô Diễm không có nói tiếp, chính là trong tay dùng sức, gắt gao ôm chặt lấy nàng, giống như một lần ở Dương Châu kia vậy, thậm chí muốn đem nàng dung nhập vào trong cơ thể của mình, Lục Tiểu Thanh cũng không có nói gì, cũng không kêu đau, cứ để cho Vô Diễm gắt gao ôm lấy mình, cái ôm này làm cho người ta cảm thấy an tâm cùng ấm áp.

“Khụ, khụ, cắt ngang một chút, có phải hay không trước cởi trói cho chúng ta mới là thỏa đáng?” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên truyền đến, trong đó rõ ràng còn mang theo ý trêu tức.

Vô Diễm đang chìm trong kích tình ôm, lúc này mới nhớ tới nơi này còn có những người khác, lập tức lấy lại bình tĩnh, chậm rãi buông Lục Tiểu Thanh ra, sau khi nghiêm túc nhìn nàng vài lần nữa, mới quay đầu

nhìn về phía Xuất Trần vừa lên tiếng.

Xuất Trần mỉm cười với Vô Diễm, ý bảo nên cởi dây thừng đang trói chặt trên người ình, Vô Diễm cũng đã sớm nghe được thuộc hạ báo cáo, bốn người này là cùng một đường, lập tức cổ tay vừa động liền cởi dây trói cho Xuất Trần. Xuất Trần thản nhiên cười, tay rất nhanh kéo Lục Tiểu Thanh qua, thương tiếc nói: “Ai nha, như thế nào lại bị đánh thành như vậy, Tiểu Thanh của ta có đau không? Nào, nào, nào, để ta coi xem.” Vừa nói vừa làm bộ muốn xem xét thương thế.

Vô Diễm đang muốn cởi trói cho Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam, lập tức sắc mặt tối đen, bước nhanh trở lại, mau tay nhanh mắt kéo Lục Tiểu Thanh qua, căm tức nói với Xuất Trần: “Ngươi là ai? Muốn làm gì?”

Lục Tiểu Thanh cũng bị ngôn ngữ cử chỉ của Xuất Trần làm cho hồ đồ, chỗ đó là có thể tùy tiện xem được sao? Hai người có quen thuộc đến trình độ đó sao? Đồng thời lại nghe thấy Vô Diễm hỏi Xuất Trần là ai, không khỏi kinh ngạc nhìn Vô Diễm nói: “Hắn là Xuất Trần, huynh như thế nào lại quên vậy?”

Vô Diễm lạnh lùng nhìn Xuất Trần với tạo hình xiêm áo tiêu sái ở đối diện, nhú mày nói: “Hắn chính là Xuất Trần của Mạt Hạt sao? Ta chỉ nghe qua, chưa có gặp mặt.” Ngày đó Vô Diễm đem Lục Tiểu Thanh giao cho Quân Hiên, trực tiếp liền vội vàng rời đi, chưa có kịp nhìn thấy Xuất Trần, Lục Tiểu Thanh ở trong lúc mê man, nghe thấy thanh âm của ba người, đây chẳng qua là vang lên ở thời điểm khác nhau mà thôi, làm cho nàng còn tưởng rằng ba người đã chạm mặt nhau.

Xuất Trần khoanh tay nhìn Vô Diễm nói: “Ngươi chính là Quận Vương gì đó sao? Thoạt nhìn cũng chỉ có thể thôi, không có gì đặc biệt cả, Tiểu Thanh, lại đây, ta mang ngươi đi bôi thuốc, người kia thoạt nhìn không thể nào tin cậy được.”

Vô Diễm thần sắc càng lạnh thêm vài phần, ôm chặt lấy thắt lưng của Lục Tiểu Thanh, nói với Xuất Trần: “Nghe danh không bằng gặp mặt.”

Xuất Trần vươn tay kéo tay Lục Tiểu Thanh qua, mỉm cười nói: “Tiểu Thanh, ta xem nơi này giống như không chào đón chúng ta thì phải? Dù sao người bắt quá cũng chỉ là đến để đưa dầu mỡ cho hắn, hiện tại cũng chỉ còn lại một thùng, người cũng đã thấy, mục đích của người đã đạt được, ta xem chúng ta vẫn nên đi là tốt hơn, ta có thể đưa ngươi tới, tự nhiên có thể đem ngươi mang về, nghe nói Giang Nam phong cảnh rất đẹp, thuận đường chúng ta đi dạo một phen.”

Lục Tiểu Thanh ngây cả người nhìn Xuất Trần lôi kéo tay mình, khóe miệng không khỏi giật giật, nào có mới đến đã bước đi như vậy cơ chứ, chuyện này là thế nào? Trái lại, Vô Diễm ở bên cạnh vung tay lên đang muốn gạt tay Xuất Trần ra, lại đột nhiên dừng ở giữa không trung, Tiểu Thanh cũng không có phản đối, mình dựa vào thân phận gì để phản đối đây? Lại càng nhìn Xuất Trần không vừa mắt, người này trước kia nghe nói giống như không phải là cái dạng này, hiện tại gặp mặt quả nhiên là làm ình khó chịu, không khỏi hừ lạnh nói: “Thanh Nhi là tới tìm ta, Thanh Nhi cũng chưa nói phải đi, ngươi gấp làm gì? Muốn đi người có thể đi trước, không tiễn.”

Xuất Trần chậm rãi nói: “Tiểu Thanh cùng ta nhưng là một đường, ta làm sao có thể bỏ lại nàng được chứ.”

Nghe vậy Vô Diễm mặt không chỉ đen thêm hai tắc, Lục Tiểu Thanh nghiêng đầu nhìn về phía Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam, thấy hai tên này đang ngồi ở trên ghế bên cạnh, thản nhiên thật giống như đang nhìn trò hay, nào có tự giác mình hiện tại đang là phạm nhân đầu cơ chứ, liên tục nháy mắt ra hiệu cho hai người sang trợ giúp một tay, hai người kia lại giống như là không có phát hiện, vui tươi hơn hớn nhìn Vô Diễm cùng Xuất Trần, một người ôm thắt lưng nàng, một người lôi kéo tay nàng, đang ở bên đó tiến hành thi biện luận, trên người Vô Diễm mùi thuốc súng càng lúc càng đậm, Xuất Trần lại đến là ung dung đối phó, vừa không tức giận cũng không phát hỏa, giống như hồn nhiên không để ý đến mình đang chằm ngồi một vạc dầu.

Lục Tiểu Thanh không khỏi nhú mày, hai người này sao vừa thấy mặt liền đã xem đối phương không vừa mắt thế này, lúc trước Quân Hiên cùng Xuất Trần không phải là mới gặp lần đầu đã thân quen sao? Hai người này phần lớn là do bất tự tương khắc đây. Lập tức một phen lôi kéo Vô Diễm nói: “Mông đau, tìm thuốc.” Vô Diễm vừa nghe lập tức cũng không cùng Xuất Trần đối chọi gay gắt nữa, trực tiếp ôm Lục Tiểu

Thanh ra khỏi lều trại, nghĩ đến cũng là sợ vừa rồi mình xuống tay hơi mạnh, đừng làm cho Lục Tiểu Thanh bị thương mới tốt.

Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam vẫn còn bị trói gô, đưa mắt liếc nhau, chủ soái này cũng thật là tốt, trực tiếp đem ba người bọn họ ném tại trong lều trại, rốt cuộc mình được tính là gì đây? Thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn Xuất Trần vẻ mặt ý cười, thật sự là không hiểu, Xuất Trần vừa rồi lại diễn trò để làm gì, bất quá khí thế của hai người này là ngang nhau, lời nói lợi hại, trường hợp đứng chung một chỗ đối chọi gay gắt thật đúng là có hương vị, thật khó mà không thưởng thức được.

Vào một lều trại khác, Lục Tiểu Thanh tiếp nhận lọ thuốc trong tay Vô Diễm, trên mông mặc dù có chút đau, bất quá Vô Diễm cho dù là nổi giận xuống tay cũng vẫn là có chừng mực, không làm tổn thương gân cốt gì cả, nhìn thoáng qua Vô Diễm đứng ở ngoài trướng, Lục Tiểu Thanh tâm tình rất tốt kêu lên: “Vô Diễm, xong rồi.”

Ngồi ở bên cạnh Lục Tiểu Thanh, Vô Diễm kéo tay Lục Tiểu Thanh qua, vừa muốn nói gì đó lại đột nhiên buông tay nàng ra, nửa ngày không biết nên mở miệng như thế nào, dừng một chút thấy Lục Tiểu Thanh đang kỳ quái nhìn chàng, Vô Diễm vội ho khan một tiếng nói: “Nàng như thế nào lại chạy tới đây? Thiên Vũ cùng Quân Hiên sao có thể để cho nàng chạy tới đây?”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc nói: “Ta có để lại cho bọn họ một tờ giấy, ta là đến để hỗ trợ nha, ta mang theo vũ khí chuyển từ Mạt Hạt về đây, bất quá hiện tại cũng chỉ còn lại có một thùng, hắc hắc, ta không phải cố ý.”

Vô Diễm nhẹ nhàng xoa đầu nàng nói: “Vì sao không cẩn thận một chút? Trên chiến trường có rất nhiều nguy hiểm, bốn người bị vây quanh ở giữa hai quân, khi ta biết nàng là từ nơi đó lao ra, nàng có biết ta rất sợ hãi hay không, ta thật sự không muốn nghĩ tới khi ta sắp thành công thì nàng lại rời đi.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn Vô Diễm nói: “Ta biết, ta biết.”

Vô Diễm hít sâu một hơi đem Lục Tiểu Thanh ôm vào trong lòng, nói: “Thanh Nhi, trăm ngàn lần đừng gặp chuyện không may, ta đã phải trải qua hơn một lần cảm giác nàng rời đi rồi, ta không muốn lúc ta sắp thành công, lại làm cho ta phải trải qua một lần như vậy nữa, thế thì ta cũng sẽ không còn có dũng khí để mà sống đâu.”

Lục Tiểu Thanh toàn thân chấn động ôm lại Vô Diễm, vùi đầu ở trên vai chàng nhẹ giọng nói: “Vô Diễm, ta tới là nhấn giùm một câu mà Quân vương phi gửi tới cho huynh.” Vô Diễm thân thể cứng đờ, gắt gao ôm chặt lấy Lục Tiểu Thanh, trong nháy mắt hiểu được Lục Tiểu Thanh sắp sửa nói cái gì, trái tim cư nhiên không chịu thua kém kịch liệt đập loạn nhịp.

Lục Tiểu Thanh nghe thấy nhịp tim của Vô Diễm đập dồn dập, mỉm cười nói: “Nàng bảo ta nhấn lại với huynh, chỉ cần huynh thật sự có thể làm được, nàng cũng không ngại vì mình lựa chọn điều kiện tốt nhất.” Cảm giác được cánh tay ở bên hông mình căng thẳng, hô hấp của Vô Diễm dồn dập, rất nhanh mà kiên định nói: “Ta sẽ làm được, ta nhất định sẽ làm được, nàng yên tâm.”

“Ta yên tâm? Vì sao ta phải yên tâm? Vô Diễm, đây chính là chuyện của huynh.” Vô Diễm cúi đầu thấy Lục Tiểu Thanh cười như không cười nhìn mình, không khỏi cũng cười nói: “Đúng, là chuyện của ta, ta sẽ tự mình xử lý. Thanh Nhi, đến lúc đó ta có thể vĩnh viễn được ở cùng nàng, nàng muốn đi đến nơi nào thì đi đến nơi đó, nàng muốn làm gì thì làm, chỉ cần là nàng muốn ta sẽ đem hết toàn lực để thực hiện”

Lục Tiểu Thanh đẩy Vô Diễm ra, cười tủm tỉm nói: “Vô Diễm, ta trước kia có nói với huynh, nếu thực sự có một ngày huynh khôi phục lại độc thân, như vậy ta liền cho phép huynh có tư cách theo đuổi ta, nhưng là có theo đuổi được hay không thì cần phải nhìn xem bản lĩnh của huynh cộng thêm tâm tình của ta đã, huynh cũng biết ta xinh đẹp xuất chúng, có rất nhiều người theo đuổi ta, một là Xuất Trần mỹ mạo xuất chúng, hai là Quân Hiên ôn nhu, ba là tương lai không biết chừng sẽ xuất hiện N nam nhân có cảm giác mới mẻ, huynh thử nói xem huynh có gì tốt nào?” Vừa nói vừa cười không ngừng nhìn Vô Diễm.

Vô Diễm đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo thấy trong mắt Lục Tiểu Thanh tất cả đều là trêu tức, không khỏi nhéo cái mũi của nàng nói: “Được, một lần nữa theo đuổi nàng, chỉ cần nàng cho ta cơ hội là tốt rồi, ta tin tưởng ta không nhất định phải là tốt nhất, nhưng tuyệt đối là người nàng thích nhất.”

Lục Tiểu Thanh lập tức trợn tròn mắt, người này từ khi nào thì cũng biết nói đùa vậy? Cư nhiên dám nói như vậy, thật đúng là tự tin làm cho người ta bội phục, lập tức giả lả cười nói: “Được, ta đây sẽ chống mắt lên chờ, bất quá chúng ta tính toán chuyện hôm nay trước đã, huynh cư nhiên lại dám nhấn tâm đánh ta như vậy, huynh là không muốn sống nữa chẳng? Uống công ta chỉ ra ba mươi vạn lượng bạc cùng mười vạn bao lương thảo làm quân lương cho huynh, huynh thật đúng là không để cho ta mặt mũi, xem ra ta hôm nay không đánh lại là không được.” vừa kêu gào vừa tiến lên, bắt lấy quân côn trưng bày ở trong lều trại liền hướng môn Vô Diễm đánh tới.

Vài ngày sau, bởi vì bốn người bọn Lục Tiểu Thanh đã phá vòng vây quân Đột Quyết, cho nên quân Đại Đường thành công vây kín vòng vây, đánh một trận thắng lớn, bao vây tiêu diệt không ít binh lính Đột Quyết, hành động trước mắt đều còn nằm trong bước tiếp theo của kế hoạch, cho nên Lục Tiểu Thanh đến là nhàn nhả.

107. Chương 132 - Phần 2

Ngày hôm đó, ba người bọn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Lam, Khuynh Tường đứng cùng nhau, xa xa thấy Vô Diễm cùng Xuất Trần đứng chung một chỗ, không biết là đang nói cái gì, dù sao không khí có vẻ không thích hợp, bất quá ba người cũng đã tạo thành thói quen, hai người này từ sau khi gặp mặt chả có lúc nào là hòa thuận cả, mỗi ngày nếu không phải ta nhắm vào người thì chính là người nhắm vào ta, ban đầu Lục Tiểu Thanh còn khuyên vài câu, sau trực tiếp bỏ chạy lấy người không để ý tới nữa, muốn ôn ào thì cứ việc, năng không thèm quan tâm đến nữa.

Lục Tiểu Lam dùng khủy tay huých Lục Tiểu Thanh nói: “Người nói có phải hay không Xuất Trần ghen tị với Vô Diễm?”

Lục Tiểu Thanh đang uống nước, một ngụm phun hết cả ra ngoài, bắn lên cả người mình, lập tức cảm tức nhìn Tiểu Lam, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người cảm thấy có thể sao?”

Lục Tiểu Lam nhàn nhả nhìn hai người đang đối chọi ở xa xa, lạnh lùng nói: “Trên cảm giác là khả năng không lớn, nhưng biểu hiện của hắn lại thể hiện như vậy.”

Khuynh Tường ở bên cạnh hắc hắc cười không ngừng nói: “Đại ca của ta làm việc cho tới bây giờ, cũng sẽ không có một người nào có thể đoán được hắn muốn làm gì, ban đầu vẫn rất tôn quý chừng chặc, hiện tại đã vứt đi gông xiềng, tính cách có chút giống với thời niên thiếu, khả năng sẽ mang một chút ngả ngớn, một chút giảo hoạt, đây mới là bản tính của hắn, ta nghĩ có phải là do trước đây chưa tìm thấy được đối thủ, hiện tại hắn hình như là tìm được đối thủ, cho nên mới có bộ dạng như thế này?”

Lục Tiểu Thanh chống cằm nói: “Không hẳn vậy, người nói Xuất Trần biểu hiện kỳ quái như vậy, là vì coi trọng ta? Hay là coi trọng Vô Diễm?”

Oàng, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam ở bên cạnh đều bị đả kích nghiêm trọng, Khuynh Tường ho khan một tiếng, nửa ngày thì thảo nói: “Vấn đề này ta cũng..... Không xác định, theo hắn nhiều năm như vậy, trừ bỏ ngoài thân cận với người một chút ra, những người còn lại hắn cũng không có cảm xúc phật phùng gì cả, biểu hiện mấy ngày nay có một chút nóng bỏng, này..... Này.”

Lục Tiểu Lam lau lau mồ hôi nói: “Không phải chứ, chẳng lẽ lại đúng như ta vừa nói hay sao? Bởi vì thích người cho nên mới chống đối với Vô Diễm?”

Lục Tiểu Thanh còn thật sự bình tĩnh phân tích một chút, nói: “Khả năng này không lớn, ta cảm giác Xuất Trần thích ta, nhưng không phải là cái loại thích mà chúng ta đang nói đến, ta chưa từng thấy hắn ở trước mặt ta có biểu hiện nóng bỏng như vậy, các người nhìn biểu tình hiện tại của hắn mà xem, thần thái như muốn bay lên kia, các người đã từng gặp qua một lần nào khi hắn nhìn ta chưa?”

Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam còn thật sự quan sát nửa ngày, sau cùng nhau lắc đầu nói: “Không có.”

Lục Tiểu Thanh lập tức vẻ mặt như đưa đám nói: “Không phải chứ, Xuất Trần, thiên hạ này mỹ nữ còn nhiều mà, người không cần coi trọng Vô Diễm, ta dám cam đoan rằng Vô Diễm đối với cái này...này..... long dương chi phích không có hứng thú, Xuất Trần, người là nam tử cực phẩm, sao có thể đả kích ta một cú nặng như vậy.”

Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam cũng đồng thanh nói: “Cũng đả kích ta.” Lập tức ba người liếc nhau, bắt đầu huyền thuyên không ngừng, Xuất Trần đang cùng Vô Diễm đối chọi gay gắt ở phía xa xa, không khỏi rung mình một cái, cảm giác vô cùng không tốt nhìn về phía ba người đang khe khẽ nói nhỏ.

Buổi chiều, Vô Diễm và Xuất Trần đều ở trong lều trại, chỉ thấy Vô Diễm ngồi ở bên trái, Xuất Trần ngồi ở bên cạnh hắn, đối diện còn lại là ba người bọn Lục Tiểu Thanh, Khuynh Tường, Lục Tiểu Lam, ba người nhìn nhau khóe miệng bắt đầu rút gân.

Xuất Trần thấy ba người tướng mạo kỳ quái, không khỏi hỏi: “Các người làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Vô Diễm cũng đồng thời ngẩng đầu lên nhìn, liền lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy, nói nghe một chút xem nào?”

Ba người cùng đồng thời lắc đầu nói: “Không có gì.” Trả lời rất chính tề nhất định là đang giả bộ, Vô Diễm cùng Xuất Trần không khỏi nhíu mày nhìn nhau liếc mắt một cái, ba người bọn Lục Tiểu Thanh thấy hai người hợp tác ăn ý, không khỏi khóe miệng giật giật, Vô Diễm cùng Xuất Trần càng thêm khó hiểu, không khỏi đồng thời cùng nhìn bọn họ.

Vô Diễm, Xuất Trần, tùy tiện xuất hiện một người cũng đều là chủ nhân cường hãn, huống chi hiện tại lại xuất hiện hai người, Khuynh Tường chính là trường kỳ trung thành như một với Xuất Trần, há miệng thở dốc liền đang muốn mở miệng nói chuyện, bên ngoài trường đột nhiên có người tiến vào báo cáo tình hình quân sự.

Vô Diễm xem qua sau thuận tiện nói: “Là Hồi Hột tộc sắp sửa bị thảm bại trong tay Đột Quyết, xem ra ta bên này phải nhanh chân hơn một bước, chờ Đột Quyết diệt Hồi Hột tộc xong sẽ quay đầu lại phản kích chúng ta, thì sẽ không còn cơ hội đối phó tốt như hôm nay nữa.”

Vừa nghe lời này, Lục Tiểu Lam đột nhiên biến sắc, trong nháy mắt lập tức liền kiềm chế xuống, lại vừa vặn bị Lục Tiểu Thanh đang chuẩn bị cùng hắn nói chuyện thấy được, lập tức Lục Tiểu Thanh ngăn người, sau cũng không nói cái gì cả, quay sang nói với Vô Diễm: “Đột Quyết này lại còn gây chiến tranh với Hồi Hột tộc sao?”

Vô Diễm gật gật đầu nói: “Đột Quyết trước cùng Hồi Hột tộc khai chiến, lại sợ chúng ta xuất binh quấy nhiễu, cho nên vây binh ở trên biên quan Đại Đường, vốn tính chắc rằng Đại Đường án binh bất động nhiều năm, thì sẽ không cùng bọn họ khai chiến, chính là bọn họ vừa có không đoán chắc mở đầu cũng không tính chuẩn kết cục, ta cũng là đi đến biên giới mới biết được bọn họ cùng lúc khai chiến với Hồi Hột tộc, cho nên mới có thể ở thời gian nhanh như vậy đánh tới nơi này.”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu liền không lên tiếng nữa, nàng vốn không biết về quân sự, thấy Xuất Trần lại chen vào nói muốn cùng Vô Diễm đánh giá tri thức quân sự, Lục Tiểu Thanh cũng không có nói gì, trong lòng không khỏi bắt đầu chú ý biểu tình của Lục Tiểu Lam hôm nay rõ ràng không được bình thường.

Không đợi Vô Diễm cùng Xuất Trần tranh luận ra thắng bại, Lục Tiểu Thanh liền không nói gì lôi kéo Lục Tiểu Lam đi ra ngoài, dù sao về sau còn nhiều cơ hội cùng Vô Diễm ở chung, không phải là chỉ có một lần này.

Lục Tiểu Lam đưa Lục Tiểu Thanh về lều trại liền muốn rời đi, Lục Tiểu Thanh đột nhiên mở miệng nói: “Không có gì muốn nói với ta sao?”

Lục Tiểu Lam toàn thân chấn động, quay đầu lại lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh vô vô bên cạnh ý bảo Lục Tiểu Lam lại đây ngồi xuống, sau nói: “Người không phải là huynh đệ của ta sao, có cái gì muốn nói thì cứ nói ra đi, ta có thể hỗ trợ nhất định sẽ giúp, không thể hỗ trợ được cũng sẽ nghĩ ra biện pháp giúp người, người cũng biết con người của ta là luôn luôn bao che khuyết điểm mà.”

Nửa ngày không thấy Lục Tiểu Lam lên tiếng, Lục Tiểu Thanh thấy thần sắc của Lục Tiểu Lam hình như có chút giãy giụa, liền vỗ vỗ vai hắn nói: “Nếu không muốn nói thì thôi, lúc nào muốn nói đều hoan nghênh

người đến tìm ta, kỳ thật ta cũng chỉ muốn mọi người ở bên cạnh ta được sống thật vui vẻ là được rồi, ta không hy vọng các người không vui.” Dứt lời lại mỉm cười vỗ vỗ bả vai Lục Tiểu Lam.

Trầm mặc nửa ngày, ngay tại lúc Lục Tiểu Thanh không còn kiên nhẫn chờ nữa, thì Lục Tiểu Lam đột nhiên mở miệng nói: “Ta tên là Ngõa Thứ Y Thành, là con của đệ đệ Đại hãn Hồi Hột tộc.”

Lục Tiểu Thanh từ trên xuống dưới đánh giá Lục Tiểu Lam một lượt, chặc chặc tán dương: “Ta đã nói là Tiểu Lam của ta lai lịch không tầm thường mà, không nghĩ tới lại là một vương tử.”

Lục Tiểu Lam lắc đầu nói: “Không phải, thân phận của ta ở Hồi Hột tộc không được tính là vương tử, chỉ có con của Đại Hãn mới có thể có được danh xưng là vương tử, ta chỉ có thể được xem như là một bồi tử (*), có lẽ ngay cả bồi tử đều không phải.”

(*bồi tử : đứa con bảo bồi)

Lục Tiểu Thanh không khỏi nghi ngờ nói: “Có ý gì?”

Lục Tiểu Lam trầm mặc một lát, lạnh lùng mở miệng nói: “Cha ta ở một lần say rượu đã cùng một tỷ nữ sinh hạ ra một tạp chủng, không có huyết thống cao quý của vương thất Hồi Hột tộc, không có tất cả những thứ thuộc về ta, chỉ có hai chữ tạp chủng luôn đi theo cùng ta, ta ở Hồi Hột tộc chính là một tạp chủng.”

Lục Tiểu Thanh thấy trong mắt của Lục Tiểu Lam bắn ra sự hung tàn như dã thú, ánh mắt oán hận kia giống hệt như lúc bị nàng mua vậy, nhìn vẻ mặt bất khuất phần nộ này, làm cho nàng nhất thời đuối tay ra giữ chặt lấy bàn tay lạnh như băng của Lục Tiểu Lam, gắt gao nắm ở trong lòng bàn tay của mình.

Lục Tiểu Lam không có nhìn Lục Tiểu Thanh, chậm rãi nói: “Trước ta còn có bảy huynh đệ, bọn họ càng là xem thường ta, ta lại càng là muốn chứng tỏ mình, ta lại càng muốn phải xuất sắc hơn so với bọn họ, tuy rằng rất khó khăn, nhưng là ta rốt cục có thể đứng ở trên vị trí của mình, ta dùng chính đôi tay của mình để lấy được tất cả những thứ thuộc về ta, ta đã cho rằng mình đã thành công, đã không để cho người khác xem thường ta, thậm chí ngược lại chính là tán dương ta, nhưng là ta sai rồi, sai thiếu chút nữa bỏ cả mạng.”

Lục Tiểu Lam nhìn thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt thân thiết cùng ủng hộ, lại nói tiếp: “Có biết vì sao Hồi Hột tộc cường đại như thế mà chỉ ở trong thời gian ngắn đã bị Đột Quyết tiêu diệt như vậy không? Đó là bởi vì Đại Hãn đã chết, nhưng không có trao lại quyền vị cho con của hãn, cho nên toàn bộ con cháu trong vương thất đều không có một ai có tư cách ngồi lên vị trí đó, ta cũng không ngoại trừ.”

Tay Lục Tiểu Thanh nắm tay Lục Tiểu Lam, cảm giác được toàn thân Lục Tiểu Lam đang không ngừng run run, không khỏi đuối tay ra ôm lấy bả vai Tiểu Lam, giống như một tỷ tỷ đang an ủi đệ đệ vậy, nhẹ nhàng vuốt lưng để cho hãn bình ổn lại cảm xúc.

Lục Tiểu Lam lật tay bắt lấy tay Lục Tiểu Thanh, khóe miệng hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, nói: “Tại sao con người phải ở giữa nhiều lựa chọn như vậy, ta không phải là người có thể lựa nhất, nhưng là ta nhất định phải là người giỏi nhất, ta đã cho rằng ta có thể đạt được vị trí kia, tuy rằng ta không thích vị trí kia, nhưng là ta có thể chứng minh được năng lực của ta, ta có thể chứng minh ta không có huyết thống cao quý nhưng ta cũng là người đáng được trân trọng.

Nhưng là ta thất bại, ta bị thuộc hạ thân tín nhất của mình bán đứng, bọn họ thông đồng với ca ca ta phái sát thủ giết ta, sau ba ngày ba đêm đuối giết, người đi theo ta không còn một ai sống sót, chỉ còn lại có một mình ta từ trong đống người chết đó bò đi ra, ta vĩnh viễn không bao giờ quên được ba ngày ba đêm đó, vĩnh viễn không bao giờ quên.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi cảm nhận được tuyệt vọng cùng sợ hãi của Lục Tiểu Lam, cũng cảm nhận được sát khí nồng đậm của hãn, trong lòng không khỏi than nhẹ một tiếng, dưới ánh mắt dã thú như vậy, chính mình cũng đã sớm biết quá khứ của Tiểu Lam cũng không tốt gì, bất quá không nghĩ tới cư nhiên lại xấu như vậy.

Lục Tiểu Lam cứ thế nói: “Sau ta lại bị người buôn bán nô lệ bắt được, ta không còn khí lực để phản kháng cũng không muốn phản kháng, bọn họ mang ta ra khỏi Hồi Hột tộc, về sau liền gặp người.” Dứt lời hít thật sâu một hơi, nhắm mắt lại làm dịu đi cảm xúc lạnh như băng.

Lục Tiểu Thanh vỗ nhẹ bả vai Lục Tiểu Lam, ôn nhu nói: “Tiểu Lam, ta không yêu cầu người hãy quên đi, ta chỉ muốn nói với người, bởi vì quá khứ đã như vậy, cho nên mới càng phải quý trọng tương lai, con người là phải nhìn về tương lai, không nên sống ở quá khứ, chỉ có thể sống ở hiện tại. Tiểu Lam, không cần thương tâm cũng không cần tuyệt vọng, lại càng không cần phải oán giận, có chúng ta làm bằng hữu tốt bên cạnh người, ta cảm thấy cuộc sống như vậy dễ chịu hơn rất nhiều so với khi người ở nơi không có thân tình kia.”

Lục Tiểu Lam mở mắt ra nhìn Lục Tiểu Thanh, nhìn gương mặt chân thành của nàng, không khỏi nói: “Ta trước kia vẫn không nghĩ ra, vẫn cảm thấy ta rất hèn mọn hạ lưu, bởi vì ta có huyết thống như vậy, huyết thống làm cho người ta khinh thường, nhưng là khi người che trở ở trước mặt ta chống lại Gia Luật Cuồng Sở, quỳ xuống chém xiềng xích ở chân cho ta, đối đãi với nô lệ giống như với huynh đệ vậy, người cao quý xinh đẹp như người cư nhiên lại khom lưng vì ta, ta ở tại một khắc đó mê mang.”

Thời gian đi theo người càng lâu, càng cảm thấy việc ta chấp nhất cũng không đáng giá để ý như vậy, người thật sự là một chủ nhân đặc biệt, đặc biệt đến nỗi ta cư nhiên phát hiện ra ta có thể cười, có thể làm việc mà không cần phải để ý đến bất kỳ kẻ nào, hòa đồng cùng với mọi người.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cười nói: “Nếu vậy thì tốt, Tiểu Lam, người cả đời sống vui vẻ là được rồi, không cần phải chấp nhất làm gì cả, chấp nhất là khổ, đã nghĩ thoáng được là tốt.”

Lục Tiểu Lam gắt gao nhìn chằm chằm Lục Tiểu Thanh, thấy ý cười trên mặt nàng, nửa ngày mở miệng nói: “Ta muốn người giúp ta cứu lấy Hồi Hột tộc.”

Lục Tiểu Thanh đầu tiên là ngẩn người, sau đó nói: “Người muốn vị trí kia?”

“Không cần, vị trí đó chỉ là một trời buộc, trước kia ta dùng hết tâm cơ tận tâm theo đuổi nó, hiện tại xem ra chỉ là tự chuốc lấy phiền vào mình, ta cảm thấy vẫn là làm huynh đệ của người tốt hơn nhiều, phiêu bạt khắp chân trời góc bể không hẳn không phải là một chuyện tốt, ta chỉ là không muốn Hồi Hột tộc bị Đột Quyết hủy diệt, dù sao nơi đó cũng từng là nhà của ta.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thẳng vào cặp mắt màu lam của Lục Tiểu Lam, gật gật đầu nói: “Được, chuyện của Tiểu Lam chính là chuyện của ta, ta giúp người, ta không giúp được người, ta tìm người giúp người, tóm lại là người cứ yên tâm đi.”

108. Chương 133 - Phần 1

Chương 133: Xuất Trần nắm giữ ấn soái

Gật đầu đáp ứng, Lục Tiểu Thanh chính là người theo phái hành động, trực tiếp lôi kéo Lục Tiểu Lam đi tìm Vô Diễm, thấy ở trong lều chủ soái Vô Diễm vẫn còn đang cùng Xuất Trần dạo sức về mảng quân sự, Khuynh Tường ngồi ở một bên lúc thì nhìn Xuất Trần, lúc lại nhìn Vô Diễm, ánh mắt kia vừa là tìm tòi nghiên cứu, vừa là quái dị.

Ba người thấy Lục Tiểu Thanh lôi kéo Lục Tiểu Lam một lần nữa trở về, không đợi Vô Diễm mở miệng nói chuyện, Lục Tiểu Thanh liền riu ra riu rít nói về thân thể cùng yêu cầu của Lục Tiểu Lam cho ba người nghe, sau đó túm Tiểu Lam ngồi xuống, trợn to mắt nhìn Vô Diễm cùng Xuất Trần.

Vô Diễm nhíu mày trầm tư một lát nói: “Lúc này mà đem binh đi cứu Hồi Hột tộc, với thể cục trước mắt e rằng không phải là một chủ ý tốt.”

Xuất Trần nhướn mi chậm rãi nói: “Sao, là không muốn hỗ trợ? Hay là không có bản lĩnh để làm chuyện đó?”

Vô Diễm lạnh lùng nhìn Xuất Trần nói: “Hiện tại vị trí quân ta ở bên trong biên cảnh Đột Quyết, khoảng cách với Hồi Hột tộc là khá xa, dưới tình thế này mà chia quân ra công kích, người cảm thấy là chủ ý tốt sao?”

Xuất Trần nghiêng người dựa lưng vào phía sau, cười cười nói: “Chia quân ra công kích đương nhiên là không tốt, bất quá chỉ cần tuyển chọn người phối hợp tốt, muốn tóm gọn được Đột Quyết, thuận đường giúp Hồi Hột tộc cũng không phải là chuyện khó.”

Vô Diễm lạnh lùng cười nói: “Muốn ta đem binh quyền giao cho người, Xuất Trần, lá gan của người cũng thật không nhỏ.”

Xuất Trần chống lại Vô Diễm cười lạnh, khiêu khích nói: “Sao, không dám?”

Vô Diễm khoe miệng khe nhếch lên vẽ thành một đường cong hoàn hảo, lãnh đạm nói: “Người dựa vào cái gì để cho ta tin tưởng người?”

Lục Tiểu Thanh cùng Lục Tiểu Lam đang ngồi ở tại chỗ, cộng thêm Khuynh Tường vẫn ngồi ở chỗ cũ không rời đi, ba người cùng chống cằm, ánh mắt nhất trí nhìn vào hai người đang đối chọi ở trước mắt, vốn là đến để thương lượng chuyện của Lục Tiểu Lam, kết quả hai người thật sự là thông minh, buổi nói chuyện trong lúc đó là đang suy nghĩ xem phải hỗ trợ như thế nào, bất quá tư duy của hai người này chuyển có chút quá nhanh, nói chuyện lại ngắn gọn, hơn nữa lại là đối chọi gay gắt.

Xuất Trần mỉm cười đứng dậy, gạt Khuynh Tường ra ngồi vào bên cạnh Lục Tiểu Thanh, lôi kéo tay của Lục Tiểu Thanh, ôn nhu nói: “Ta tại sao phải muốn người tin tưởng ta chứ? Chỉ cần Tiểu Thanh tin tưởng ta là được rồi, Tiểu Thanh muốn ta giúp ta liền giúp, về phần người giúp hay không đó là chuyện của người. Tiểu Thanh, người xem xem vẫn là ta đối với người tốt nhất, ta xem có người nào đó là không muốn hỗ trợ, cũng đúng, dù sao cũng không giống với quan hệ của chúng ta.”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười xán lạn hai tiếng, Xuất Trần này dùng phép khích tướng lấy mình làm tiên phong, tuy rằng là có lòng tốt muốn hỗ trợ, bất quá nói như hai người cực kỳ ái muội, thật sự là có chút đáng giận, lập tức cũng phối hợp lôi kéo tay Xuất Trần nói: “Trần Trần, Trần Trần thật tốt.” Vừa nói vừa hung hăng nhéo Xuất Trần một cái, dám lấy nàng đến làm tiên phong, tên này không thể không dạy bảo.

Vô Diễm lập tức mặt lại đen nửa tắc, trực tiếp đứng dậy bước nhanh đi tới, Lục Tiểu Lam cũng vô cùng thông minh không đợi Vô Diễm gạt hấn ra, trực tiếp tránh ra chạy đến chỗ Khuynh Tường đang ngồi đối diện, ung dung nhìn ba người bên này.

Vô Diễm vươn tay ôm eo Lục Tiểu Thanh, đem nàng kéo về phía sau một chút, sau hờn giận nói với Xuất Trần: “Người thôi trò châm ngòi ly gián đi hộ ta, ta có giúp hay không là chuyện của ta cùng Thanh Nhi, không có quan hệ gì với người.”

Xuất Trần vẫn như trước lôi kéo tay Lục Tiểu Thanh, nhú mày nhìn Vô Diễm nói: “Ta khi nào thì nói qua cùng ta có liên quan sao?”

Vô Diễm hừ lạnh một tiếng không để ý đến hấn nữa, nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Thanh Nhi, chuyện này nói khó cũng không phải khó, mà nói dễ cũng không dễ, hiện tại chúng ta đang có một thời cơ tốt, nhưng là nếu lựa chọn người không tốt, một khi thất bại trong gang tấc, không chỉ không cứu được Hồi Hột tộc, ngược lại ngay cả chỗ này của ta cũng sẽ xảy ra vấn đề lớn.”

Lục Tiểu Thanh căn bản là không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là nghĩ có việc thì tìm Vô Diễm hỗ trợ tuyệt đối không có sai, căn bản không lo lắng mức độ khó khăn, lúc này thấy Vô Diễm nói như thế, không khỏi nhìn Vô Diễm nói: “Thực khó khăn sao? Nếu khó khăn.....” Nghĩ nghĩ nửa câu sau lại không thể thốt ra lời được, không muốn làm cho nơi này của Vô Diễm xảy ra vấn đề, đây chính là cơ hội vất vả lắm Vô Diễm mới có được, nhưng là Tiểu Lam là huynh đệ của mình, lại là lần đầu tiên mở miệng nhờ mình, làm sao có thể để cho hấn thất vọng được, không khỏi trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì mới phải.

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh trầm mặc, không khỏi xoa xoa đỉnh đầu nàng nói: “Ta biết nàng đang suy nghĩ cái gì, Tiểu Lam là huynh đệ của nàng, tự nhiên cũng là huynh đệ của ta, việc này ta khẳng định phải giúp, chính là thời gian hiện tại cùng chọn người cũng không thích hợp, dưới trướng ta chỉ sợ không có nhân tài có thể ở phía sau tự chủ công kích cùng Hồi Hột tộc kiềm chế quân Đột Quyết.”

Xuất Trần không đợi Lục Tiểu Thanh mở miệng, mỉm cười nói: “Không muốn uỷ quyền thì cứ nói thẳng ra.”

Vô Diễm cảm tức Xuất Trần nói: “Người dựa vào cái gì để cho ta phải tin tưởng năng lực của người?”

Xuất Trần cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Sợ rằng không phải là không tin năng lực của ta, mà là.....”

Vô Diễm thấy Xuất Trần nói lấp lửng, ngụ ý tự mình nghe liền biết, không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: “Xuất Trần, ngươi có dám lập giấy đảm bảo làm theo quân lệnh hay không?”

Xuất Trần nhướng mày chống lại ánh mắt bình tĩnh của Vô Diễm, hai mắt sáng ngời có thần, kiên định nói: “Vì sao không dám?”

Vô Diễm cùng Xuất Trần đối diện thật lâu, Lục Tiểu Thanh bị kẹp ở giữa hai người, bị thế lực cùng khí thế ngang nhau, cộng thêm ánh mắt không nhượng bộ của hai người làm cho cả người cảm thấy không thoải mái, hai người này quá cường đại, bị kẹp ở giữa bọn họ đang đối chọi nhau, thật sự không phải hành động sáng suốt. Lục Tiểu Thanh không khỏi vẻ mặt cầu xin nhìn hai người đang xem kịch vui ở đối diện.

Nhưng thấy Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam ngồi cạnh nhau, hai người vẻ mặt ý cười thỉnh thoảng nhìn Vô Diễm một cái, lại quay qua nhìn Xuất Trần một cái, đối với ánh mắt khốc lóc kẻ lẻ của nàng, chẳng những không giúp, ngược lại còn nở nụ cười cổ vũ nàng, nhìn thế nào cũng cảm thấy hai người này không phải là người tốt, đáng tiếc tự mình vừa rồi còn xúc động chạy tới tìm Vô Diễm muốn hỗ trợ cho Tiểu Lam, hiện tại thấy bộ dáng giống như không thèm đếm xỉa gì đến của hấn, làm cho người ta cảm thấy giống như ba người bên này đều là người Hồi Hột tộc, mà hấn ngược lại là người ngoài chả liên quan gì đến Hồi Hột tộc cả, Lục Tiểu Thanh không khỏi im lặng, xem ra những người vĩ đại vẫn là không nên xuất hiện ở cùng một chỗ là tốt nhất, nếu không sẽ thành như bây giờ.

Vô Diễm cùng Xuất Trần đối trọi gay gắt thật lâu, sau giống như ở trong nháy mắt đạt thành ăn ý, đồng thời cùng thu hồi ánh mắt lại, Lục Tiểu Thanh liếc nhìn Vô Diễm một cái, lại liếc nhìn Xuất Trần một cái, không khỏi hỏi: “Hai người thương lượng tốt rồi chứ? Kết quả cho ra ý kiến như thế nào?”

Xuất Trần mỉm cười nói: “Tiểu Thanh, có muốn theo ta đến Hồi Hột tộc không, ta nghĩ người phần lớn là rất có hứng thú với việc cướp bóc trong vương triều suy vong.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe lập tức hiểu được Vô Diễm đã giao binh quyền cho Xuất Trần, đem binh quyền giao ột người mới gặp mặt lần đầu, không thể không nói Vô Diễm cùng Xuất Trần hai bên cùng tinh táo, hay là bởi vì có quan hệ đến mình, hoặc là nguyên nhân nào khác, chẳng lẽ..... ừm, phía sau không dám tưởng tượng tiếp, nghe Xuất Trần nhắc nhở như vậy, lập tức liên tục gật đầu nói: “Đi, đi, ta không đi ăn mẳng thịt dê lớn như vậy thì thật là có lỗi với bản thân.” Tuy rằng là hỗ trợ đánh giặc, nhưng là thừa dịp loạn cướp một chút gì đó cũng không phải là chuyện xấu, chuyện này tuyệt đối làm cho Lục Tiểu Thanh vô cùng hứng thú.

Đồng thời quay đầu nhìn Lục Tiểu Lam nói: “Tiểu Lam, ta đi cướp bóc, ờ, không phải, là cùng bọn họ giao tiếp, ngươi có ý kiến gì không?”

Lục Tiểu Lam bật cười lắc đầu nói: “Không có ý kiến, có thể lấy bao nhiêu thì cứ lấy, người lấy tất về ta cũng không có ý kiến gì.” Dù sao chỉ cần là Hồi Hột tộc không bị diệt vong là tốt rồi, về phần những mặt khác, dù sao những người đó cũng có lỗi với mình, vậy thì cần gì phải đối tốt với bọn họ.

Lục Tiểu Thanh cười hì hì nói: “Hắc hắc, ngươi cho dù không đồng ý, ta cũng phải đi giao tiếp.”

Xuất Trần ở bên cạnh cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Phân chia 5:5.”

“4:6, ngươi bốn ta sáu.”

“5:5, bằng không sẽ không mang theo ngươi đi.”

Vô Diễm ở bên cạnh không có ngắt lời, thấy hai người đang không ngừng tranh cãi, lập tức khước miệng khề nhếch lên một nụ cười, nói: “Thanh Nhi, nghe nói Vương trưởng của Đột Quyết còn nhiều tiền hơn so với Hồi Hột tộc.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe lập tức quay đầu lại, hai mắt sáng lấp lánh như sao nhìn Vô Diễm hỏi: “Thật sao?”

Vô Diễm cười nhéo má Lục Tiểu Thanh nói: “Ngày ta công phá Đột Quyết, ta nghĩ hấn là sẽ nhanh hơn so với người nào đó tiến vào Hồi Hột tộc, hơn nữa Hồi Hột tộc gầy đét sao có thể so được với Đột Quyết to mập được.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi vươn tay ra túm chặt lấy quần áo của Vô Diễm nói: “Phân chia như thế nào?”

Vô Diễm cười nói: “Ta khi nào đã phân chia gì với nàng chưa, toàn bộ cho nàng hết.” Vừa nói vừa khiêu khích nhìn thoáng qua Xuất Trần, Xuất Trần nhin không được cười khẽ.

Lục Tiểu Thanh lập tức bỏ tay Xuất Trần ra, hai tay chặt chẽ ôm chặt lấy Vô Diễm cười tủm tỉm nói: “Ta không đi Hồi Hột tộc, ta đi theo huynh, huynh đi tới đâu ta đi tới đó, huynh là mặt trời của ta, huynh là mặt trăng của ta, huynh là ngọn đèn chiếu sáng cuộc đời ta, dù phải đi theo huynh lên núi đao hay xuống biển lửa ta cũng không sợ.”

Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam ngồi đối diện nghe thấy nàng “giải bày” lòng mình như vậy, đều không khỏi cười khở, lời này nghe thế nào cũng cảm thấy là đang kích động thổ lộ, nhưng là điều kiện tiên quyết chính là đối tượng thổ lộ không phải vì tiền thì thật là tốt, Xuất Trần ngồi ở bên cạnh cười ha ha, lắc đầu không nói gì nhìn Lục Tiểu Thanh đang bỏ nhào vào trong lòng Vô Diễm.

Vô Diễm cười ôm Lục Tiểu Thanh, nhìn trong mắt nàng đã bắt đầu xuất hiện ký hiệu (*), không khỏi ngẩng đầu nhìn Xuất Trần nói: “Chuyện đã đáp ứng mà thất bại, ngươi cũng biết hậu quả sẽ là gì rồi chứ.”

(:biểu tượng nhân dân tệ của Trung Quốc)

Xuất Trần mỉm cười chậm rãi đứng dậy, ồng tay áo vung lên nói: “Trong tiềm thức của ta không có từ thất bại.” Vừa nói vừa tiêu sái bước ra ngoài doanh trường, Vô Diễm nhìn thấy Xuất Trần ở phía sau lưng diễn tả hai chữ, không khỏi nhú chặt mày, thần sắc độ sức trong mắt càng lúc càng nồng đậm, hôm nay thắng hiệp này, trên chiến trường lại muốn nhất quyết phân cao thấp.

Ngoài Xuất Trần, Vô Diễm còn có Lục Tiểu Lam, Khuynh Tường cùng Lý Tích thương lượng một ngày, ngày hôm sau Xuất Trần liền mang theo Lục Tiểu Lam, Khuynh Tường cùng Lý Tích dẫn theo một bộ phận binh mã từ nơi hẻo lánh băng qua phía sau Đột Quyết, đợi đến lúc tiến vào Hồi Hột tộc, sẽ kết hợp cùng với đội quân của Vô Diễm, song phương giáp công, chuẩn bị diệt Đột Quyết.

Bởi vì Xuất Trần không phải là tướng lĩnh của Đại Đường, uy danh cùng năng lực căn bản không thể làm chủ soái được, cho nên về bề ngoài chính là Lý Tích dẫn binh, nhưng binh phù và tất cả quyền quyết định lại nằm trong tay Xuất Trần, về phần kế hoạch cụ thể hai người hợp tác diệt địch ra sao, Lục Tiểu Thanh cho dù có nghe cũng không hiểu, dù sao chính là không quên dặn dò đi dặn dò lại Lục Tiểu Lam, nên cướp thì cứ cướp về cho nàng, không ai sợ mình nhiều tiền cả, nhưng là phải làm kín đáo, Đại Đường không cho phép cướp sạch nước chiến bại, cho nên xuống tay phải hiểm phải độc, phải kín đáo.

Lục Tiểu Lam vốn không muốn đến đó, bất quá bởi vì hần quen thuộc địa hình cùng vương thất nơi đó, cho nên kết minh gì đó đương nhiên là cần phải nhờ hần rồi, vì thế bị Xuất Trần nói mấy câu liền tiến lên. Hiện tại lại có thêm một nhiệm vụ, chính mình phải cướp bóc của mình, phải cướp sạch sẽ Hồi Hột tộc

Đội Xuất Trần đã đi được mấy ngày, chỗ này của Vô Diễm cũng bắt đầu hành động, Lục Tiểu Thanh cải trang thành thân binh ở tại trong doanh trường của chủ soái Vô Diễm, thấy Vô Diễm cùng các tướng lĩnh đối thoại, phân tích, hạ lệnh, Lục Tiểu Thanh chưa từng có thấy qua một mặt này của Vô Diễm, nhìn khuôn mặt lãnh khốc cương nghị đường góc rõ ràng của Vô Diễm, cảm nhận được khí chất vương giả toát ra từ trên người chàng, Lục Tiểu Thanh không khỏi trong lòng vừa cảm thấy vừa ám áp vừa đắc ý, một người tốt như vậy, vì nàng mà buông tay cho tất cả, trong lòng nói không kiêu ngạo là gạt người, đồng thời càng lúc càng dịu dàng.

“Còn đứng đó làm gì vậy? Một người ngây ngô cười cái gì thế?”

Một giọng nói ám áp vang lên ở bên tai, Lục Tiểu Thanh hoàn hồn, vừa nhìn đúng là Vô Diễm đang nói với mình, mà những người khác ở bên cạnh sớm đã lui xuống hết từ lúc nào rồi không hay, không khỏi quay đầu nhìn Vô Diễm đang cười, vốn ngữ điệu cứng rắn lãnh khốc, nghe vào trong tai mình cứ nhiên lại cảm thấy ám áp, xem ra cũng không biết là Vô Diễm thay đổi hay là chính mình đã thay đổi, lập tức cười nói: “Vì sao lại tín nhiệm Xuất Trần như vậy? Là vì ta tin hần, cho nên huynh sẽ tin hần sao?”

Vô Diễm ngồi xuống bên cạnh nàng, nói: “Một phần là thế, quan trọng hơn hần là một nhân tài, người có năng lực cùng ta phân công giáp công chỉ có hần.”

Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm rất tán thưởng Xuất Trần, một ý niệm không khỏi xoay quanh trong đầu mấy vòng, hắc hắc cười nói: “Ta như thế nào lại cảm thấy trước kia huynh nhìn không vừa mắt hần, hiện tại sao lại thừa nhận Xuất Trần vậy?”

Vô Diễm gõ nhẹ lên đỉnh đầu Lục Tiểu Thanh một cái, nói: “Nhìn không vừa mắt là nhìn không vừa mắt, thừa nhận hay không thừa nhận, hai vấn đề này không thể nhập làm một được, người như vậy vốn nên giương cánh bay cao, đem hần vây chết ở trong đầm nước, hoàn toàn là lãng phí nhân tài, cho nên, Thanh Nhi, nàng dẫn theo hần trở về thật sự là một việc làm đúng đắn, có người như vậy làm đối thủ, về sau sẽ không tịch mịch.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi nháy mắt mấy cái, sẽ không tịch mịch, có ý tứ gì? Xem ra hai người này thật sự có giá trị nghiên cứu, chờ Xuất Trần sau khi đánh giấc trở về, không thể thiếu được việc phải chăm chỉ chú ý hai người này mới được, nhìn Xuất Trần mấy ngày trước đây ngang nhiên muốn bình quyền, điều này sao có thể phù hợp với tính cách của hần? Có vấn đề, thật sự là có vấn đề rất lớn.

109. Chương 133 - Phần 2

Sau đó mấy ngày, Vô Diễm dùng thế thế công với quân Đột Quyết càng lúc càng mãnh liệt, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều, trận này ra quân cũng dành thắng lợi, Hoàng Thượng bên kia liên tục đưa đến thánh chỉ khen ngợi, chí khí chiến đấu của toàn quân sĩ càng lúc càng cao, Lục Tiểu Thanh tự nhiên cảm giác được Vô Diễm đang đồng thời bố trí cùng lúc nghiên cứu tỉ mỉ tình huống phía Hồi Hột tộc bên kia, ở bên cạnh chàng ngơ ngẩn đã lâu, có chút hiểu được Vô Diễm cùng Xuất Trần đang độ sức, xem ai tiêu diệt Đột Quyết trước, Lục Tiểu Thanh không khỏi trầm nghĩ: “Khó trách lại ham thích như vậy, làm lâu như vậy hóa ra là muốn tranh tài.”

Ngày hôm đó, Vô Diễm lại triển khai quy mô chiến đấu lớn, nghe nói chỉ cần qua một cửa này, phía trước chính là hoàng cung Đột Quyết, hần là tính đánh một trận cuối cùng với Đột Quyết đây, Vô Diễm tự mình lãnh binh xuất chiến, Lục Tiểu Thanh bị bắt ở lại trong doanh trường, vốn Lục Tiểu Thanh cũng muốn đi theo xem náo nhiệt, nhưng dưới ánh mắt của Vô Diễm đành phải ngoan ngoãn ở lại trong doanh trường nghỉ ngơi, chiến trường không đi cũng không sao, dù sao cuối cùng cướp sạch có nàng tham gia là được, mình cứ yên tâm mà chờ tới thời điểm kia thôi.

Đang lúc một người ở bên trong doanh trường tính toán tiền đồ, đột nhiên có người cầu kiến, Lục Tiểu Thanh nhìn người đang tiến vào, cư nhiên lại là Nguyên Phong, Lục Tiểu Thanh không khỏi vui sướng nói: “Nguyên Phong, sao đệ lại tới đây?”

Nguyên Phong chạy đến ngồi xuống bên cạnh Lục Tiểu Thanh nói: “Thanh tỷ, tỷ làm mọi người lo lắng gần chết, tỷ không biết sau khi tỷ trốn lên đi, Tấn vương cùng Tề quận vương lo lắng biết nhường nào đâu, còn có bọn Hồng Ngọc nữa, ai cũng gấp gáp, nếu không phải đại chương quỹ Tiết Khánh nói với mọi người là không cần lo lắng, bọn họ khẳng định đều đã chạy đi tìm tỷ khắp nơi rồi.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi hắc hắc cười nói: “Không phải là ta vẫn bình an hay sao? Đúng rồi, Nguyên Phong, đệ chạy tới chỗ này làm gì vậy?” Không dám cùng Nguyên Phong nhiều lời nói về vấn đề trốn lên đi nữa, Lục Tiểu Thanh thông minh lập tức đổi chủ đề.

Nguyên Phong nhìn thoáng qua chung quanh không có ai, liền nhẹ giọng nói: “Đệ lần này tới là phụng mệnh Tấn vương gia, Vương gia bảo đệ khi tìm thấy tỷ phải nói cho tỷ biết, tốt nhất chờ đại ca ở nơi này hoàn công sau, không cần trở lại kinh thành nữa.” Bởi vì thời gian Nguyên Phong cùng Vô Diễm quen biết cũng khá dài, ở kinh thành tuy rằng là theo Thiên Vũ, nhưng là phần lớn đều là do Vô Diễm dạy dỗ hần, trong lúc vô tình liền dùng cách xưng hô khi mới lần đầu gặp Vô Diễm, Vô Diễm cũng không phản đối, cho nên cứ liên xưng hô như vậy.

Lục Tiểu Thanh kinh ngạc nói: “Vì sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nguyên Phong nhíu mày nói: “Nghe Tần vương nói Hoàng Thượng trong khoảng thời gian này rất nhiều lần hỏi tới tỷ, hẳn nói bóng nói gió cùng hỏi người ở bên cạnh hoàng thượng, Hoàng Thượng giống như có ý tứ muốn tỷ tiến cung.”

Lục Tiểu Thanh ngăn người, sau nói: “Tiến cung? Có ý gì? Lý Thế Dân muốn phong cho ta làm phi tử của hắn sao?”

Nguyên Phong vội nói: “Thanh tỷ, tỷ nhẹ giọng một chút. Đó là tên của Hoàng Thượng, giống như là có ý tứ này, nhưng là cụ thể có phải hay không, chúng ta cũng không biết, chỉ là phỏng chừng vạn nhất mà thôi.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi đứng lên lẩm bẩm nói: “Đùa cái gì vậy không biết, hẳn làm sao có thể coi trọng ta, tuy rằng tuổi tác không là vấn đề, hẳn cũng đủ kiệt xuất, nhưng là ta không có ý tứ này nha, hơn nữa thời điểm ta ở kinh thành, cũng có thấy biểu hiện nào chứng tỏ hắn nhìn trúng ta đâu, wow, xem ra kinh thành quả nhiên không phải là nơi tốt, may là ta chuẩn sớm, không nghĩ tới đã tránh thoát được một chiêu này.”

Nguyên Phong gật gật đầu nói: “Tần vương gia cùng Tề quận vương đều nói như vậy, trước không cản trở về, dù sao Hoàng Thượng cũng biết Tần vương gia không quản được tỷ, hơn nữa việc làm ăn của tỷ nhiều như vậy, không ở kinh thành cũng là chuyện rất bình thường, chờ thêm một thời gian nữa, Hoàng Thượng tìm không ra tỷ tự nhiên lâu dần ý tưởng này cũng sẽ tiêu tan đi.”

Lục Tiểu Thanh vội vàng gật đầu, nói thừa, khẳng định không thể quay về, không dừng lại nhảy vào hang hùm miệng sói làm gì, ngoài vùng đất đó ra còn có nhiều nơi để đi, không nên ở lại kinh thành, không khỏi nói: “Nói như vậy, có sợ Thiên Vũ bên kia gặp phải khó khăn gì không? Dù sao ta cũng là quản gia của hắn, hẳn có thể ứng phó được với Hoàng Thượng không?”

Nguyên Phong nói: “Tần vương gia nói về chuyện đó tỷ không cần phải lo lắng, người tự nhiên sẽ biết cùng đại chương quỹ thương lượng, tỷ chỉ cần chiếu cố cho bản thân là được rồi.”

Nguyên Phong thấy Lục Tiểu Thanh gật đầu, lại tiếp tục nhỏ giọng nói: “Còn có, đại chương quỹ cũng bảo đệ nhắc lại cho tỷ, nhất định phải cẩn thận, kinh thành phải đổi gió, ý tứ của Hoàng Thượng đối với tỷ trước mắt hẳn vẫn chưa đoán ra, cũng không giống như là muốn tỷ tiến cung đơn giản như vậy đâu, hơn nữa Ngụy vương, Thục vương bên kia cũng giống như đang tìm tỷ, hiện tại kinh thành chính là rất phức tạp, tỷ nhất định phải theo sát đại ca, có đại ca che chở tỷ, chúng ta cũng yên tâm hơn được một chút.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi nhíu mày, chính mình từ khi nào đã biến thành miếng bánh thơm ngon thế này? Nhiều người muốn tranh giành mình như vậy, xem ra kinh thành đúng là sâu không thấy đáy, may mắn tìm đến Vô Diễm, bằng không với thể lực của mình mà ở kinh thành không phải là chỉ để cho người ta điều khiển hay sao. Lập tức lên tiếng hỏi Nguyên Phong: “Phải đổi gió? Là muốn thay đổi gì sao?”

Nguyên Phong lắc đầu nói: “Không biết, lúc đại chương quỹ nói những lời này, sắc mặt rất thận trọng, bảo đệ nhất định phải chuyển những lời này cho tỷ, nếu tỷ không hiểu thì hãy hỏi đại ca, đại chương quỹ nói đại ca nhất định sẽ đoán ra.”

Lục Tiểu Thanh suy nghĩ một chút, cảm giác chính trị không phải là trò đùa, đoán không ra lời nói bí hiểm đó của Tiết Khánh có ý gì, dừng một chút, sau nói: “Đệ ở lại chỗ này hay là muốn trở về?”

Nguyên Phong nói: “Đệ lần này đến đây trên danh nghĩa là tới tìm đại ca, là theo đội ngũ vận chuyển lương thảo mà tới, chờ làm tốt mọi chuyện, sau tất nhiên là phải quay trở về rồi.”

Lục Tiểu Thanh lấp bắp kinh hãi nói: “Lại vận chuyển lương thảo, sẽ không phải lại là dùng tiền của ta đó chứ?”

Nguyên Phong ngược ngùng nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Trừ tỷ có nhiều tiền như vậy ra, trong chúng ta làm gì có ai có năng lực này, Hoàng Thượng hỏi Tần vương muốn lương thảo, sau khi chúng ta cùng đại chương quỹ thương lượng xong, không còn cách nào khác đành phải cấp thôi.”

Lục Tiểu Thanh nhíu mày nói: “Lần này là bao nhiêu?”

Nguyên Phong thật cẩn thận nói: “Hai mươi vạn lượng.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi đứng lên, ở trong doanh trướng đi tới đi lui, Nguyên Phong thấy Lục Tiểu Thanh không lên tiếng, nghĩ rằng là nàng đang đau lòng cho tiền của mình, hoặc là đang trách Tấn vương tự chủ trương, không khỏi vội vàng giải thích: “Mọi người cũng là không có cách nào khác, Hoàng Thượng biết đại ca chia quân làm hai cánh, lương thảo sẽ bị mang đi một nửa, chỉ e đại ca bên này không đủ, cho nên.....”

Lục Tiểu Thanh nhìn ánh mắt áy náy của Nguyên Phong, không khỏi dừng bước nói: “Ta không phải là đang suy nghĩ về vấn đề này, đây chỉ là một cái cớ, cho dù Thiên Vũ cùng Quân Hiên nhìn không ra, đại chương quỹ chẳng lẽ cũng nhìn không ra sao, tìm một người có lực xuất ra năm mươi vạn lượng bạc, đây là một số lượng không nhỏ, số lượng này có thể chèo chống được bao nhiêu quân đội ý chứ, lại có thể dẫn tới bao nhiêu ảnh hưởng kèm theo, nhưng lại ở trong thời gian ngắn như vậy có thể lấy ra nữa, chỉ cần nghĩ cũng đã biết là phía sau đã có chuẩn bị, Lý Thế Dân không phải là một kẻ ngốc, có người như vậy tồn tại đối với hắn mà nói, mặc kệ là như thế nào đều là một uy hiếp lớn, bọn họ đây là đang làm cái gì vậy không biết?”

Nguyên Phong thấy Lục Tiểu Thanh nhú mày trầm tư, không khỏi nhẹ giọng nói: “Thanh tử, về những vấn đề như thế đệ không biết, đệ chỉ biết đám người Tấn vương gia sẽ không làm hại tử, vì sao làm như vậy theo đệ nghĩ tự nhiên là có lý do của bọn họ, Thanh tử, tử đừng lo lắng quá.”

Lục Tiểu Thanh suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu được bọn Tiết Khánh rốt cuộc là có ý gì, chỉ biết một chút là bọn họ khẳng định là sẽ không hại nàng, bất quá chỉ sợ bọn họ đâu không lại lão hồ ly Lý Thế Dân kia thôi, nhưng là hiện tại cấp thì cũng đã cấp rồi, muốn thay đổi cũng không được, Lục Tiểu Thanh không khỏi hít sâu một hơi, quên đi, không nghĩ nữa, [binh đến tướng chần, nước dâng đất chặn], xe đến trước núi ắt có đường.

Vừa nghĩ thông, Lục Tiểu Thanh không khỏi khóc thét lên một tiếng: “Trời ạ, ta lại vừa bị mất vốn gốc rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy ta sợ mình sẽ học máu mà bỏ mạng mất, không được, không được, nhất định phải bảo Vô Diễm ra tay nhanh hơn một chút, không đi đến đại bản doanh Đột Quyết cướp sạch sẽ, ta sẽ không gọi là Lục Tiểu Thanh.”

Nguyên Phong thấy Lục Tiểu Thanh đột nhiên dấm ngực giậm chân, không khỏi ngăn người, sau ha ha cười nói: “Thanh tử, cũng không bị đất đến mức đó chứ, hiện tại Đại Đường đã sắp chuẩn bị bắt đầu cùng Mạt Hạt thông thương rồi, đại chương quỹ ngầm tiếp không ít đơn đặt hàng của hoàng gia, tổn thất lần này trong vòng một đến hai năm có thể kiếm trở về được, đại chương quỹ bảo đệ nói với tử, không cần tức đến mức học máu, phía Hoàng Thượng bên kia là phải chi ra, chúng ta ở bên này lại kiếm trở về, bảo đảm không cho chúng ta phải chịu thiệt.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe lập tức thay bằng sắc mặt vui mừng nói: “Không tồi, Tiết Khánh đúng là tri kỷ của ta, biết mất từ nơi nào sẽ lấy lại từ nơi đó, về sau sẽ vợ vét trở về cho ta, không uống công ta cho hắn quyền lực lớn như vậy, bất quá vừa ra tay chính là hai mươi vạn lượng thật đúng là vẫn cảm thấy đau lòng a..., cũng may là cho Vô Diễm, bằng không trở về tìm Lý Thế Dân liều mạng.” Hiện tại Lục Tiểu Thanh không còn một chút hảo cảm nào đối với Lý Thế Dân, lừa gạt nàng nhiều tiền như vậy, dù thế nào cũng không thể coi hắn là người tốt được.

Một bên dặn dò Nguyên Phong đi nghỉ ngơi, một bên chuẩn bị rượu và thức ăn cho Nguyên Phong, bất quá trong lòng Lục Tiểu Thanh vẫn cảm thấy bất an, vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng là lại không nghĩ ra được nguyên nhân, làm thế nào cũng không tiêu trừ được cảm giác bất an ở trong lòng.

Đang cùng Nguyên Phong vừa ăn vừa nói chuyện, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng hô rung trời, thanh âm trăm ngàn người cùng hưng phấn kêu lên hò hét dọa cho Lục Tiểu Thanh giật nảy mình, đồ ăn ở trên tay cũng cứ như thế mà cống hiến ặt bàn, nghe tiếng hò hét ở phía bên ngoài doanh trướng càng lúc càng gần, Lục Tiểu Thanh không khỏi cùng Nguyên Phong lao ra bên ngoài, chỉ thấy thanh thế trong toàn bộ quân doanh làm rung cả trời, xa xa truyền đến tiếng trống kinh thiên động địa.

Lục Tiểu Thanh tinh tế lắng nghe, mơ hồ nghe thấy toàn bộ rống cao là: “Thắng lợi, thắng lợi, chúng ta thắng lợi rồi.”

Lục Tiểu Thanh đầu tiên là ngăn người, tiếp theo cầm chặt lấy tay Nguyên Phong, nhảy dựng lên nói: “Thắng lợi, Vô Diễm thắng lợi rồi, thành công rồi.”

Tiếng reo hồ ẩm ỉ của ngàn vạn nam nhi thuận theo chiều gió truyền tới, nghe người nhiệt huyết sôi trào, kích tình mênh mông, trái tim không tự chủ được mà nhồi máu.

Một thân binh vẻ mặt đỏ bừng tràn ngập hưng phấn dẫn đầu xông lại đây, Lục Tiểu Thanh vội tiến lên tiếp đón, cao hứng hỏi: “Chúng ta đánh thắng rồi phải không? Có phải là đã tiêu diệt được quân Đột Quyết rồi hay không?”

Thân binh kia hưng phấn cười to trả lời: “Vẫn chưa, bất quá mục tiêu này lập tức là có thể thực hiện được, chỉ cần một trận chúng ta đã tiêu diệt được lực lượng chủ yếu mà Đột Quyết để lại, tướng quân thiện chiến nhất của Đột Quyết đã bị chủ soái của chúng ta bắt sống, Đột Quyết đã không còn người nào có thể gây sóng gió nữa rồi, phỏng chừng từ nay trở đi chúng ta là có thể đến được doanh trường của Đại Hãn Đột Quyết, đại hãn Đột Quyết cũng đã bị chúng ta vây sát sao rồi, thắng lợi đã muốn thuộc về chúng ta rồi.”

Lục Tiểu Thanh nghe nói như thế càng thêm cao hứng, bởi vì chuyện này vô cùng có ý nghĩa, chuẩn bị có thể cướp bóc được rồi, có thể là hôm nay hoặc chậm nhất là ngày mai là có thể thực hiện công việc cao cả của mình rồi, không khỏi hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, Nguyên Phong ở bên cạnh còn tưởng rằng nàng là vì Vô Diễm mà cao hứng, không khỏi cười hớ hớ đứng ở bên cạnh nhìn.

Đang trong lúc hưng phấn, đột nhiên thấy xa xa có một đội quân che chở một người đang rất nhanh chạy tới, Lục Tiểu Thanh tập trung nhìn vào người ở giữa, chính là Vô Diễm, chỉ thấy ở trong tiếng hoan hô sắc mặt của Vô Diễm vẫn như thường, rất nhanh xuyên qua nơi đóng quân đi về phía doanh trường, Lục Tiểu Thanh tuy rằng thấy sắc mặt Vô Diễm vẫn như thường, nhưng là trực giác của nàng lại cho thấy Vô Diễm đã xảy ra chuyện gì đó, bằng không hẳn sẽ không để cho bất luận kẻ nào nâng hân như thế đâu, nhìn bề ngoài thì hẳn chính mình đi, nhưng trên thực tế là đang dựa vào người khác mà bước.

Vội nâng bước muốn chạy đến, lại mơ hồ nghe thấy giọng nói của Vô Diễm: “Không được cho nàng tiến vào.” Sau liền cũng không quay đầu lại, vọt vào bên trong doanh trường, thân binh ở phía sau xoay người lại chặn Lục Tiểu Thanh ở ngoài trường, mà xa xa quân y vẻ mặt tái nhợt rất nhanh chạy vọt vào trong trường, trái tim của Lục Tiểu Thanh lập tức bị treo cao, sắc mặt trong nháy mắt liền trắng bệch, không chút nghĩ ngợi muốn đi vào bên trong doanh trường.

110. Chương 134 - Phần 1

Chương 134: Xảy ra vấn đề

Lục Tiểu Thanh bị Vô Diễm hạ lệnh cho thân binh chặn ở bên ngoài doanh trường, Lục Tiểu Thanh trong lòng lo lắng lại không thể vào được, không khỏi đành phải đứng chờ ở bên ngoài, đồng tai lên nghe ngóng động tĩnh ở bên trong, bên trong không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra, càng là im lặng càng làm cho Lục Tiểu Thanh cảm thấy bất an, toàn bộ mọi người đứng ở bên ngoài doanh trường của Vô Diễm cũng đều cảm thấy được bầu không khí không đúng.

Tuy rằng trong lòng lo lắng nhưng Lục Tiểu Thanh cũng không phải là chưa thấy qua người nào quen mặt, bắt lấy vài thân binh từ trong doanh trường của Vô Diễm đi ra, từ trong miệng bọn họ mới biết được, thời điểm Vô Diễm bắt giữ đại tướng của Đột Quyết, ở trong lúc hai quân hỗn chiến bị bắn lén một mũi tên ở phía sau lưng, vị trí vừa lúc tại trên lưng trái, cụ thể có thương tổn đến nội tạng hay không thì chưa thể biết được, nhưng xem Vô Diễm có thể duy trì đến bây giờ vẫn chưa hôn mê, thì thương thế này khó mà nói trước được.

Thật lâu sau, chờ quân y lục tục đi ra, Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua thần sắc trên mặt mấy người, lập tức liền vọt vào bên trong. Đập vào mắt chỉ thấy bên trong trường khắp nơi đều là vết máu, Vô Diễm đang nằm ở trên giường nhắm chặt hai mắt lại, bên trong trường tràn ngập mùi máu tươi.

Lục Tiểu Thanh nhẹ tay nhẹ chân bước về phía trước, thấy trên mặt bàn đặt một mũi tên ngắn, đầu mũi tên tựa hồ còn mang theo thịt, quay đầu thấy sắc mặt của Vô Diễm tái nhợt, toàn thân quần đầy băng vải, máu tươi thấm đỏ băng vải nhìn rất là dọa người. Lục Tiểu Thanh bình tĩnh nhìn Vô Diễm vài lần, đột

nhiên vươn tay ra tát Vô Diễm một cái, sau một tiếng bốp nhỏ vang lên, Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm vẫn như cũ không có phản ứng gì, lập tức lại tăng thêm lực đạo tát cho Vô Diễm một cái nữa, thấy mặt của Vô Diễm đã bị mình đánh đỏ ửng mà chàng vẫn chẳng có phản ứng gì, trái tim của Lục Tiểu Thanh không khỏi như bị ai đó bóp chặt làm cho hít thở không thông.

Chính trong lúc đang nâng tay tăng thêm lực muốn đánh tiếp cái nữa, thì một giọng nói khàn khàn nhẹ vang lên: “Phản ứng của nàng khi thấy ta bị thương chính là như vậy sao?” Vốn mất máu quá nhiều nên đầu có chút choáng váng, trong hỗn loạn lại bị Lục Tiểu Thanh cho vài bạt tai, không khỏi một lần nữa tỉnh táo lại.

Lục Tiểu Thanh nghe thấy Vô Diễm nói chuyện, trái tim bị treo cao rồi cuộc cũng đã được thả lỏng, thấy Vô Diễm cố sức mở to mắt, Lục Tiểu Thanh không khỏi xoa tay cười hì hì nói: “Không chết là tốt rồi, mặt của huynh đúng là cứng thật đấy, làm ta đau hết cả tay.”

Vô Diễm mấp máy đôi môi tái nhợt không một chút huyết sắc nói: “Vậy ta có cần phải xin lỗi nàng vì mặt của ta lớn lên rất cứng, làm cho nàng đánh không được thoải mái hay không?”

Lục Tiểu Thanh cười gật đầu nói: “Được, ta không để ý đến đâu.”

Vô Diễm cố hết sức nặn ra một nụ cười, khẽ nói: “Nàng yên tâm, về sau ta sẽ đánh trả lại.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Tốt, ta chờ huynh.”

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh miệng cười, hốc mắt lại hồng hồng, không khỏi thấp giọng nói: “Hãy đi đi, ta đã an bài tốt người cho nàng rồi, cẩn thận một chút.”

Lục Tiểu Thanh biết Vô Diễm là bảo nàng thừa dịp lúc này đi cướp bóc, nếu bỏ lỡ dịp này, chờ đại quân của Vô Diễm đến, thì đừng nghĩ gì đến chuyện cướp bóc nữa, trong lòng lại cảm thấy có một chút do dự, ở lại phụng bồi hẳn còn có sức dự hoặc với mình hơn là với việc chém giết cướp bóc, không khỏi không có nhận lời.

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh do dự, lập tức nộ ra một nụ cười, khẽ nhúc nhích cử động tay cầm lấy tay Lục Tiểu Thanh, nói: “Đi đi, đừng để ta làm hỏng kế hoạch của nàng, lại nói ta cũng không chết được đâu mà nàng lo, ta yêu nhất chính là tính độc lập cùng kiên cường của nàng, đừng nên vì ta mà làm mờ nhạt đi tính cách đặc biệt của nàng, đi đi, ta chờ nàng trở về.”

Lục Tiểu Thanh gắt gao cầm lại tay Vô Diễm, con ngươi trong suốt nhìn Vô Diễm gật đầu nói: “Ta đi đây.” Vô Diễm hơi hơi vô lực nhắm mắt lại, hừ bằng giọng mũi một tiếng coi như trả lời, Lục Tiểu Thanh đứng dậy nhẹ nhàng nói ở bên tai Vô Diễm: “Về sau đừng làm ta sợ như vậy nữa, ta cho dù kiên cường cũng không thể chịu đựng thêm vài lần như thế nữa đâu.” Nói xong cũng không quay đầu lại, liền hướng ngoài doanh trường mà đi.

“Sớm một chút trở về, ta chờ nàng.” Giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến, Lục Tiểu Thanh đang đi ra ngoài đột nhiên dừng lại cước bộ, khóe miệng chậm rãi nở một nụ cười xán lạn, đây chính là cảm giác mà bấy lâu nay mình vẫn tìm kiếm, đây là điều mà trong lòng mình muốn có nhất, có một người khi mình bước ra khỏi cửa sẽ chờ đợi mình, sẽ nhớ mình, lời nói bình thản nhất lại nói rõ chân lý nghìn đời không thay đổi, chờ nàng.

Ngày thứ ba, quân đội của Vô Diễm đã chiếm lĩnh toàn bộ doanh trường của Đại Hãn Đột Quyết, Đại Đường xuất binh sau hơn nửa năm rốt cục mới bắt được Đột Quyết, cùng Đột Quyết giằng co nhiều năm như vậy, Đại Đường cũng coi như là nếm không ít mùi vị gian khổ, hôm nay thắng lợi to lớn, chỉ cần chờ chỗ Xuất Trần cùng với bên Vô Diễm hợp lại, ngày Đột Quyết quy phục không còn bao xa.

Mà Lục Tiểu Thanh ngày đó mang theo người mà Vô Diễm vì nàng chuẩn bị, cộng thêm Nguyên Phong làm bạn, làm một lần đạo tặc che mặt, đem doanh trường của Đại Hãn Đột Quyết vợ vết sạch sẽ, không động vào một hào nào của dân chúng, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, bên trong vương thất vẫn là tâng trử bao nhiêu là của cải, toàn bộ đều bị Lục Tiểu Thanh dọn sạch, nhìn châu báu chất thành núi ở trước mặt, sự hưng phấn trong lòng Lục Tiểu Thanh thật sự không từ nào có thể hình dung được.

Đợi khi đã thu thập thỏa đáng xong, Lục Tiểu Thanh cũng từ chỗ Vô Diễm biết được, Xuất Trần mấy ngày nay thu hoạch cũng rất phong phú, dùng Lục Tiểu Lam cùng Hồi Hột tộc đạt thành đồng minh, đến khi

quân Đột Quyết phát hiện đại quân của Vô Diễm tiếp cận liền sẽ rút binh quay trở về viện trợ, lúc đó quân của Xuất Trần cùng Hồi Hột tộc dư sức chống lại quân Đột Quyết, vừa mới tiêu diệt quân Đột Quyết ở lại Hồi Hột tộc xong, liền thừa thắng xông lên, đã muốn tới gần biên cảnh giữa Hồi Hột tộc cùng Đột Quyết, ít ngày nữa sẽ hợp lại cùng với quân của Vô Diễm tạo thành thế trước sau vây kín, diệt toàn bộ lực lượng còn lại của Đột Quyết.

Lục Tiểu Thanh sau khi nhận được thư của Lục Tiểu Lam, liền bị kích động đi tìm Vô Diễm làm phiên dịch ỉnh, Vô Diễm chống thân thể tựa vào trên ghế, nhìn thoáng qua bức thư, nhíu mày nói: “Người huynh đệ này thật đúng là đứng về phía nàng, không có thừa dịp Hồi Hột tộc hỗn loạn mà đoạt vương thất, mà lại cướp bóc sạch sẽ mang về cho nàng, người nhà cũng không buông tha, cùng hắn có quan hệ họ hàng thân thích không buông tha ột người nào cả, đem toàn bộ vương tộc Hồi Hột tộc tẩy trừ một lần.”

Lục Tiểu Thanh lập tức mở to hai mắt nói: “Lợi hại, không hổ là người do ta dạy dỗ, chờ Tiểu Lam trở về phải khen ngợi hắn một phen mới được.”

Vô Diễm nhìn quân tình của Xuất Trần được đưa lên, không khỏi cười cười, Lục Tiểu Thanh lập tức quay đầu sang tò mò hỏi: “Cười gì vậy? Nói cho ta nghe một chút xem.”

Vô Diễm phát phát tờ giấy trong tay: “Hạ chiến thư đến đây.”

Lục Tiểu Thanh bỗng cảm thấy hứng thú, hỏi: “Xuất Trần muốn làm cái gì?”

Vô Diễm gõ nhẹ một cái lên đỉnh đầu của Lục Tiểu Thanh đang nhìn vào chiến thư, nói: “Thắng là vua thua làm giặc, đây chính là cuộc đọ sức giữa ta và hắn, là chuyện của chúng ta.”

Lục Tiểu Thanh nghe ra ý tứ của Vô Diễm, đây là chuyện của hắn cùng Xuất Trần, mình được phép tò mò, được phép xem diễn, chính là không được phép tham dự, không khỏi khóe miệng nhếch lên một nụ cười, hai người này thật đúng là thần bí, bất quá đã thành công khơi mào lòng hiếu kỳ của mình, vậy cứ để xem hai người này muốn chơi trò gì nào.

Mấy ngày kế tiếp, Vô Diễm nhanh chóng điều động quân đội, mặc dù có thương tích trong người, nhưng là về sau chiến đấu cơ bản không cần chàng trấn thủ, cho nên chuyện chỉ huy cũng rất dễ dàng, hơn nữa sau khi đã đại thắng, tinh thần chiến đấu của binh sĩ càng tăng thêm ngàn ngạt, mọi người đều biết chỉ cần ở phía trước ngăn trở lực lượng cuối cùng của Đột Quyết, như vậy thắng lợi đã nằm trong tay phe ta, không khỏi lại càng xán cao tay áo đẩy nhanh tốc độ.

Mười ngày sau, đại quân của Vô Diễm đặt tại ở trên con đường mà đội quân của Đột Quyết rút lui từ Hồi Hột tộc sẽ phải đi qua, mà phía trước Xuất Trần chính là đang đuổi theo đội quân này đánh tới, xa xa chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập cùng tiếng chém giết truyền đến, Lục Tiểu Thanh đi theo sát bên Vô Diễm đứng ở chỗ cao nhất, mở to hai mắt nhìn về phương xa đang truyền đến tiếng gào thét của kẻ địch, nhìn bọn họ đi vào vòng vây, bóng người đông nghìn nghịt, tiếng rống đình tai nhức óc, tiếng chém giết kịch liệt, loại trường hợp này thật sự là rất rung động lòng người.

Giống như mạng người chỉ như một con kiến, nhỏ bé không đáng giá, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ thảo nguyên kia, tiếng gầm rú phẫn nộ cùng tuyệt vọng kia, rung động toàn bộ trời xanh, tử thần đang cầm lưỡi hái ở phía trên vui vẻ đoạt lấy sinh mạng của con người, không có một chiến trường nào mà không tràn ngập máu tanh, không có một chiến trường nào mà con người không phải bỏ mạng ở đó, nơi này chính là nơi tàn khốc nhất thiên hạ.

Lục Tiểu Thanh tuy rằng cũng là người từ trên chiến trường xông ra ngoài, nhưng là lúc đó chỉ lo chạy trốn chết, nào giống như hôm nay đứng ở chỗ cao nhất nhìn xuống toàn bộ, nàng không khỏi rung mình một cái, xoay người lại đưa lưng về phía chiến trường, nói: “Rất đầm máu. Chiến trường này thật không phải là nơi dành cho người ngốc, vì để thành toàn ột danh xưng Đế Vương, vì một đế vương lập công tích, dùng bao nhiêu xương cốt lót đường.”

Vô Diễm thu hồi ánh mắt lạnh lùng nhìn chiến trường, quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Thanh Nhi, có muốn về trước hay không, lẽ ra không nên mang theo nàng đến chiến trường, tuy rằng lần này được coi như là nhiều năm mới có cơ hội nắm chắc được phần thắng như vậy, cũng có thể nói đây là lần công thủ hoàn mỹ nhất, ở trong mắt ta chính là kiệt xuất nhất, nhưng đối với nàng mà nói cũng không phải chuyện tốt gì.”

Lục Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Ta không sao, chỉ là có chút cảm thán thôi, người bị lạc vào cảnh giới kỳ lạ này, cảm giác thật sự là làm cho người ta khó có thể ở ngay tức khắc chấp nhận được, chiến tranh như vậy không thể tránh được, người bản xứ sẽ ra sao đây.”

Vô Diễm gật đầu nói: “Thanh Nhi, đừng khó chịu.”

Lục Tiểu Thanh thản nhiên cười nói: “Không thể không khó chịu được, nhưng là loại tình huống này ta có thể lý giải được, người không ăn ta, ta liền ăn người, cái này ở thời đại nào cũng có, chính là ta chưa từng được nhìn trực tiếp như thế này, ta nghĩ nếu ta sinh ra là đế vương, sợ rằng cũng sẽ là như thế này mất, vì đại cục có thể tùy ý hy sinh mạng của bao người.”

Vô Diễm không khỏi kéo tay Lục Tiểu Thanh qua, khẽ nói: “Nàng sao có thể là Đế Vương? Nữ tử làm sao có thể là Đế Vương được? Ta cũng không muốn nàng làm Đế Vương, người ngồi ở chỗ cao như vậy nhất định không được vui vẻ gì đâu.”

Lục Tiểu Thanh bĩu môi nói: “Ai nói nữ tử không thể làm Đế Vương? Sau đời thứ ba của Đường triều có nữ chủ là Võ Vương (1) thay Lý thị nhất thống thiên hạ, đây là chuyện không lâu về sau nữa đâu, có lẽ chúng ta có thể được chứng kiến thời điểm đó.”

[1] : Võ Vương là Võ Tắc Thiên, thường được biết với tên gọi Võ Mị Nương, tên thật là Võ Chiếu. Bà là nữ hoàng duy nhất trong lịch sử Trung Quốc, và để lại nhiều tranh luận về công tội giữa các nhà sử học.

Vô Diễm lập tức kinh hãi, hai mắt quét về bốn phía, đứng ở phía sau xa xa là vài thân tín của mình, cùng Nguyên Phong còn chưa đi, nhìn thấy trên mặt bọn họ không có biểu tình gì khác lạ, vẫn đang chú ý đến chiến trường, Vô Diễm không khỏi nắm thật chặt tay Lục Tiểu Thanh, thấp giọng thận trọng nói: “Những lời này không thể tùy tiện nói lung tung, nàng cũng biết là sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng mà, nữ hoàng gì đó ta không quan tâm, nàng nếu để xảy ra sai lầm gì thì phải làm thế nào bây giờ?”

Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm có chút tức giận, vội nói: “Ta cũng là nhìn xung quanh không có người mới nói đó chứ, cũng chỉ nói ột mình huynh thôi mà.”

Vô Diễm lắc đầu nói: “Nói cho ta nghe thì không sao cả, nhưng là những người khác nghe thấy sẽ xảy ra vấn đề lớn đó, không nên mù quáng tin tưởng người khác, bao gồm cả người bên cạnh ta.”

Lục Tiểu Thanh biết Vô Diễm là vì muốn tốt cho nàng, lập tức cũng im lặng không nói gì nữa, một câu này quả thật đủ chấn động, nếu để cho người khác nghe thấy, có lẽ mình sẽ có kết cục không hay ho gì đâu,. Khóe mắt thấy khối bụi cuộn cuộn, Lục Tiểu Thanh nhìn kỹ thì ra là nhân mã của Xuất Trần đã đến đây, binh lính Đột Quyết bị địch bao vây ở hai mặt, hiện tại đã trở thành bất ba ba trong rọ, thế cục đại thắng đã bày ra trước mắt.

Vô Diễm ngẩng đầu nhìn mặt trời, khóe miệng hiện lên một nụ cười xán lạn, nhìn quân Đại Đường cùng Hồi Hột tộc ở xa xa, khóe giáp cũng không che lấp được ánh hào quang của chàng, ý cười bên khóe miệng Vô Diễm càng lúc càng đậm, quay đầu nói với Lục Tiểu Thanh: “Thanh Nhi, đi theo Nguyên Phong rời khỏi đây đi, ta muốn đi xuống phía dưới cùng Xuất Trần hội hợp, đây chính là một trận đấu cuối cùng của ta, một trận đấu cuối cùng.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn Vô Diễm, thấy Vô Diễm đón gió mà đứng, ánh mặt trời chiếu lên trên người chàng, khóe giáp màu vàng phản xạ ánh mặt trời, giống như chiến thần đang đứng ngạo nghễ trên ngập hằng hái, khóe miệng kia toát ra nụ cười chói mắt, ngay cả ánh thái dương cũng đều bị lu mờ bởi nụ cười này, Lục Tiểu Thanh lần đầu tiên thấy Vô Diễm cười vui vẻ như vậy, không khỏi nắm chặt lấy tay Vô Diễm.

Vô Diễm mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Thanh Nhi, khi gặp lại tất cả sẽ không còn giống như xưa nữa, ta đã hy vọng ngày này từ thật lâu, thật lâu rồi, nàng chờ ta.” Dứt lời gất gao ôm chặt lấy Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh bị nụ cười xán lạn của Vô Diễm làm cho hoa mắt, không biết nói gì chỉ có thể liên tục gật đầu, Vô Diễm kéo Lục Tiểu Thanh đến chỗ Nguyên Phong đứng cách đó không xa, giao nàng cho hắn, trước khi đi lại lần nữa quay đầu nhìn thoáng qua Lục Tiểu Thanh, nâng tay làm điệu bộ chiến thắng, xoay người mang theo tứ kỵ thân binh trước nay chưa từng ra mặt mà đi.

Lục Tiểu Thanh đi theo Nguyên Phong phi ngựa rời đi, trong lời nói của Vô Diễm có chút quái dị, mà nụ cười đó cũng giống như vô cùng thoải mái khi được giải thoát, Lục Tiểu Thanh hơi hơi có chút hiểu được ý tứ của Vô Diễm, bất quá nghĩ Xuất Trần hạ chiến thư, lại đoán không ra rốt cuộc hai người này có ý gì, trong lòng cũng có chút bất ổn, ngẩng đầu nhìn bóng người phương xa càng lúc càng nhỏ, hai bên đưa lưng về phía mặt trời, toàn thân được ánh sáng mặt trời bao phủ lên, trăm ngàn binh lính cho dù không nhìn thấy rõ diện mạo, nhưng lại có thể nhận ra được, hai người này giống nhau ở một điểm đó là cực kỳ xuất sắc.

Đi theo Nguyên Phong chạy ra khỏi nơi hai bên giao chiến, ở trên đỉnh núi gặp gỡ đội ngũ vận chuyển tiền bạc châu báu, Lục Tiểu Thanh biết tất cả đều đã chuẩn bị tốt, hiện tại chỉ cần chờ vài người ở trên chiến trường nữa thôi, giục ngựa đi đến một đỉnh núi khác, từ trên nhìn xuống, xa xa chỉ thấy trên chiến trường, binh lính Đột Quyết đã hoàn toàn không còn sức để chống cự, binh sĩ Đại Đường vui sướng, cho dù đứng ở tại xa như vậy cũng có thể cảm nhận được.

Lục Tiểu Thanh cẩn thận tìm kiếm khô giáp đặc biệt kia, khi ánh mắt chạm tới khô giáp độc nhất vô nhị ở trong chiến trường, cũng đồng thời thấy cách đó không xa mái tóc đen đang tung bay trong gió, khô giáp ở giữa chiến trường tung hoành, đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, càng ngày càng tiếp cận đội ngũ binh lính Đột Quyết, rất có khí thế kiên quyết thần can giết thần, phật can giết phật, làm cho toàn bộ ánh mắt ở trên chiến trường đều bị chàng hấp dẫn, cách đó không xa mái tóc đen đang tung bay trong gió kia, hai gò má được ánh mặt trời phản quang, làm cho người ta nhìn không rõ lắm, nhưng là Lục Tiểu Thanh có thể cảm giác được hắn đang cười, trường cung trong tay chậm rãi giơ lên, một đạo kim quang mãnh liệt mang theo lực lượng mạnh mẽ như sấm sét chớp giật, gào thét hướng người mặc khô giáp vọt tới.

111. Chương 134 - Phần 2

Một mũi tên bắn trúng ngực, binh lính Đại Đường vốn đã muốn bắt đầu chuẩn bị hoan hô thắng lợi, đột nhiên toàn bộ đều cầm nín, thân hình cao to ở trên lưng ngựa kia lung lay sắp đổ, nghiêng người tránh một đao của một binh lính trong trang phục Đột Quyết ở trước mặt làm bị ngã xuống ngựa, binh lính Đột Quyết ở phía sau đồng loạt tiến lên, cũng không nhìn thấy thân hình kia theo từ mặt đất đứng lên.

Chiến trường rối loạn đột nhiên trở nên tĩnh lặng, ở trong nháy mắt sau có một cỗ sức nóng cường đại bộc phát ra, vượt qua tường lĩnh cùng binh lính Đại Đường, giống như hạ xuống chỗ người nọ, trên chiến trường máu chảy càng lúc càng nhiều, cỏ cũng càng lúc càng bị nhuộm đỏ.

Hai tháng sau, đương kim hoàng thượng đích thân ra mười dặm ngoài kinh thành đón đội quân chiến thắng trở về, đồng thời một đạo thánh chỉ truyền xuống làm toàn bộ Đại Đường chìm trong bi thương, Kinh Quận Vương Lý Vô Diễm dẫn quân thu phục Đột Quyết, công lấn át ba quân, anh hùng bất hạnh mất sớm, hy sinh ở trên chiến trường, trăm vô cùng đau đớn mất đi nhân tài hiền lương, Đại Đường vô cùng đau đớn vì mất đi trụ cột, niệm công lao vô song này, đặc biệt truy phong làm Kinh Thân Vương, kính hưởng lễ nghi cao nhất của cấp bậc Thân Vương, hậu táng ở hướng Bắc hoàng lăng.

Mà cùng thời gian, ở trên nột con đường hẹp quanh co, có một hàng xe ngựa đang nhàn nhả đi, chín người chín ngựa cùng một xe ngựa, cộng thêm hai xe ngựa chở đầy vật phẩm, lúc này chính là cười nói đi tới, Lục Tiểu Thanh ngồi ở trên xe ngựa mỉm cười nhìn người đánh xe ngựa nói: “Thân vương gia, huynh thử nói xem huynh lấy cái gì để chôn cất ở trong hoàng lăng vậy? Ngày đó huynh ngay cả một mảnh vụn cũng không chừa lại nha.”

Vì Lục Tiểu Thanh đánh xe đúng là Vô Diễm, Vô Diễm cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Chẳng lẽ nàng chưa từng nghe nói qua mộ chôn quần áo và di vật hay sao, ta đã làm cho ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, bọn họ chẳng lẽ còn tìm một người khác để bỏ vào hay sao.”

Một người khác ngồi trên xe ngựa đột nhiên mỉm cười nói: “Vây cũng không phải là không có khả năng, dù sao diễn trò phải làm toàn bộ, tìm một người chết cũng không phải khó, tốt nhất người ngủ trong hoàng lăng kia không phải là người ngoài, nếu không thì thật là ủy khuất cho người kia.” ngữ điệu miễn cưỡng mang theo trêu tức không phải là Xuất Trần thì còn ai vào đây nữa.

Vô Diễm lạnh lùng nhìn Xuất Trần liếc mắt một cái nói: “Cũng thế, cũng thế.”

Mấy người bên cạnh nghe vậy đều không hên mà cùng bật cười, hai người này đều là giả chết mà chạy ra, chỉ khác nhau là một người tự nguyện, còn một người là bị người khác hạ thủ, bất quá kết quả cùng hiệu quả là giống nhau, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam ở bên cạnh nghe hai người này đang chĩa mũi nhọn vào nhau, cũng là trăm sông đổ về một biển, không khỏi cảm thấy thật sự buồn cười.

Lục Tiểu Thanh tự nhiên cũng cười nói: “Ngày đó ta trợ giúp Xuất Trần, hôm nay Xuất Trần trợ giúp Vô Diễm, ngày khác Vô Diễm nên trợ giúp ai đây?”

Không nói lời này thì vẫn còn khá tốt, vừa nói Vô Diễm lập tức trừng mắt nhìn Xuất Trần nói: “Hắn như vậy mà cũng gọi là trợ giúp ta sao? Không có giết ta coi như là ta tốt số lắm rồi.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cũng gật đầu nói: “Nói cũng đúng, nếu mũi tên kia lệch chỉ một li thôi, liền đã cắm trúng động mạch chủ rồi, Xuất Trần, có phải là người cố ý không vậy?” Nhớ tới ngày đó, một mũi tên của Xuất Trần không khách khí bắn trúng Vô Diễm, sau khi để cho Lục Tiểu Lam ngụy trang thành binh lính Đột Quyết đem chàng ra khỏi trận chiến, vị trí mũi tên kia cùng Vô Diễm đang chìm vào trong hôn mê, thiếu chút nữa làm ình bị hù chết.

Xuất Trần nhướng mi lạnh lạnh cười nói: “Nguyện đánh cược thì cũng phải chấp nhận chịu thua thôi, yêu cầu của người ta làm được, yêu cầu của ta người cũng đã làm được, lần này chúng ta coi như là hòa nhau.”

Vô Diễm lạnh lùng hừ một tiếng, ngày đó Xuất Trần mang binh đi, mình muốn hắn viết giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh, nếu không thắng được liền lấy cái chết để luận tội, đó là muốn hắn lấy mạng ra đánh cược, ngày ấy, trên chiến thư của Xuất Trần cũng đồng dạng là nhắm vào mình, hắn sẽ nhúng tay vào cái chết của mình, văn bài của hai người đều là đem mạng giao cho đối phương, nếu trong đó có một người mắc phải sai lầm, thì đối mặt đúng là chỉ có cái chết, bất quá Xuất Trần này cũng quá độc ác rồi, chỗ nào không bắn lại tìm đúng vị trí nguy hiểm mà bắn tên, ngày đó mình thấy thể tới của mũi tên kia, thiếu chút nữa không tin hắn mà chặn lại rồi, cũng may là còn thành công.

Xuất Trần nghiêng người dựa vào đầu vai Lục Tiểu Thanh, cười tủm tỉm nhìn khuôn mặt lạnh hơn tiền của Vô Diễm, cho dù là ở kiếp sau thì cũng đừng nghĩ là sẽ được hắn đánh xe ình như thế này, bất quá đoạn đường này, mình cùng Lục Tiểu Thanh không có võ công, Vô Diễm này lại tự mình đánh xe cho Lục Tiểu Thanh, tiện nghi này không muốn chiếm cũng phải chiếm, có thể nhìn khuôn mặt lạnh còn hơn băng của Vô Diễm, thật sự cũng là làm cho người ta có một loại tâm tình rất tốt.

“Vô Diễm, phía trước có phải là Thái Nguyên không vậy?” Vô Diễm gật gật đầu nói: “Đúng vậy, lộ trình cũng chỉ còn hơn mười dặm nữa thôi, mang hai xe vật phẩm này để lại ngân hàng tư nhân của nàng, về sau trên đường đi cũng thuận tiện hơn một chút, mang theo chúng rất phiền toái.”

Lục Tiểu Thanh ồ một tiếng nói: “Huynh làm sao biết ta ở nơi này có mở ngân hàng tư nhân? Ngay ta còn không biết nơi này cũng có ngân hàng tư nhân của mình nữa là, có phải là do Tiết Khánh nói cho huynh biết không?”

Vô Diễm không nói gì nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, sau mới nói: “Nàng thì đã bao giờ quan tâm đến việc buôn bán của mình chứ? Tiết Khánh không cần nói cho ta, ta cũng biết nàng có cái gì, lúc nàng ở Mạt Hạt, ta mà không tìm người đến chống đỡ cho nàng, thì nàng cho rằng những người trong tay nàng có thể kiếm cho nàng gia nghiệp lớn như vậy chắc? Aiz... Nàng thật đúng là nghĩ rằng buôn bán rất dễ dàng mà.”

Lục Tiểu Thanh lập tức bưng tỉnh đại ngộ, nói “Ta còn đang thắc mắc sao nhóm quản lý của mình lại lợi hại như thế, chỉ với một năm mà cư nhiên lại buôn bán nhiều lời cho ta như vậy, hóa ra huynh chính là trụ cột của ta, vậy cũng tốt, dù sao chúng ta cũng là người một nhà, của huynh chính là của ta, của ta vẫn là của ta.”

Xuất Trần không chờ Vô Diễm lên tiếng, lập tức cười ra tiếng, nói: “Tiểu Thanh, lời này nói rất hay, may là ta cùng với ngươi không phải người một nhà, bằng không của ta biến thành của ngươi, của ngươi cũng là của ngươi, vậy không phải ta đã bị thiệt thòi lớn rồi hay sao?”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười nhìn Xuất Trần nói: “Không phải mọi người đều là người một nhà sao, của ngươi sớm đã là của ta, không còn có phần của ngươi nữa rồi.”

Xuất Trần khoe miệng cong cong nhìn Lục Tiểu Thanh cười tà, nói: “Phải không? Ta cũng là người một nhà của ngươi sao, ta đây phải thử xem mới được.” Vừa nói vừa một tay đỡ lấy gáy Lục Tiểu Thanh áp vào vách xe, gò má tuyệt mỹ mang theo phong tình mê người, chậm rãi tiến đến gần Lục Tiểu Thanh, làm động tác điều tức tiêu chuẩn nhất.

Lục Tiểu Thanh ha ha cười cũng không chịu lép vế, một bên mãnh liệt liếc mắt đưa tình với Xuất Trần, dùng khẩu hình nói với hắn: “Ai sợ ai nào.” Mắt thấy đôi môi của Xuất Trần sắp chạm vào đôi môi của Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh chỉ cảm thấy mình bị một cổ lực lớn ở bên cạnh lôi kéo, ngay sau đó đã rơi vào trong một vòng tay sắt. Ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh lập tức giơ hai tay lên cao chỉ vào Xuất Trần nói: “Đều là tại hắn, không liên quan đến ta, ta là vô tội.” Xuất Trần ở bên cạnh lập tức cười ha ha, Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam ở một bên cũng là lắc đầu bật cười, mặt khác năm tâm phúc của Vô Diễm đều bị tiếng cười to làm cho phải đưa mắt nhìn ba người ở trên xe ngựa, dọc theo đường đi, trò này không biết đã chơi bao nhiêu lần rồi.

Vào thành Thái Nguyên, sau khi vòng vo mấy phố sau, Vô Diễm nhìn một cửa hiệu đóng chặt cửa, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, không nhiều lời liền trực tiếp lái xe đi qua, Lục Tiểu Thanh còn chưa cảm thấy có vấn đề gì, Xuất Trần ở bên trong xe lại đã có cảm giác có gì đó khác thường, mày nhíu chặt lại.

Vội vàng đi qua mấy phố, ở trước cửa một tửu lâu thì dừng lại, Lục Tiểu Thanh thấy sắc mặt của Xuất Trần khác thường, không khỏi hỏi: “Ngươi làm sao vậy?” khi biết được trước mặt là một kỹ viện lớn, Lục Tiểu Thanh lập tức rất kinh ngạc, Vô Diễm lại mang theo nàng đến dạo kỹ viện sao? Sao lại có khả năng này chứ?

Xuất Trần ngăn ý đồ muốn xuống xe của Lục Tiểu Thanh, đợi Vô Diễm đi vào, một lát sau đi ra vài gã sai vặt, mang theo mấy người từ cửa sau tiến vào trong viện, đợi khi Lục Tiểu Thanh xuống xe ngựa đã thấy Vô Diễm ở phía sau viện chờ bọn họ, Lục Tiểu Thanh không khỏi thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy? Huynh sao lại mang bọn ta đến dạo kỹ viện thế này?”

Vô Diễm nhìn Lục Tiểu Thanh nửa ngày, cũng không lên tiếng nói chuyện, nhíu mày kéo nàng vào bên trong, phía sau Xuất Trần cũng im lặng không lên tiếng đi theo hai người, tình cảnh này thấy thế nào cũng cảm thấy khác thường.

Ở trong một căn phòng phía sau viện, Vô Diễm ra lệnh cho người của chàng coi chừng ở bên ngoài, suy tư một chút sau nói với Lục Tiểu Thanh: “Ngân hàng tư nhân ở Thái Nguyên đã bị niêm phong.”

Lục Tiểu Thanh không hiểu nói: “Ách, là vì không có tiền sao? Có phải là vì đã đem toàn bộ tiền người ta gửi vào để đáp ứng nhu cầu bức thiết lần trước không, không có tiền trả cho người ta, cho nên bị tố cáo?”

Vô Diễm lắc đầu nói: “Không phải, tuy rằng lý do công bố niêm phong chính là không trả được bạc, nhưng là ý ngầm cũng không phải là vậy.”

Lục Tiểu Thanh ngẩn người còn chưa lên tiếng, Xuất Trần đột nhiên nói: “Ngươi có biết vì sao không? Ngươi đã làm cái gì?”

Vô Diễm nhìn Xuất Trần liếc mắt một cái nói: “Tòa nhà này là của Thanh Nhi, kỹ viện này coi như là sản nghiệp của Thanh Nhi.”

Lục Tiểu Thanh há hốc mồm nói: “Ta còn mở kỹ viện sao? Ta sao lại không biết thế nhỉ?”

Vô Diễm nhíu mày nói: “Là ta mở.”

Lục Tiểu Thanh lập tức nhảy dựng lên, vọt tới bên cạnh Vô Diễm cả giận nói: “Huynh cứ nhiên còn mở kỹ viện cho ta, huynh muốn trông nom có phải không, huynh nói rõ ràng cho ta, nếu không nói rõ ràng, hôm nay ta sẽ đập tan nó.”

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh tức giận, không khỏi lôi kéo Lục Tiểu Thanh ngồi trên đùi mình, dõ khóc dõ cười nói: “Nàng hãy nghe ta nói hết đã, vốn ta mở kỹ viện này mục đích chính là thu thập tin tức, nàng phải biết rằng rỗng cho dù có mạnh cũng không thể áp chế được rắn bản địa, nàng nếu không thăm dò triệt để dù chỉ là một chi tiết nhỏ thôi, thì khi đánh vào nội bộ bọn họ, nàng tưởng việc làm ăn sẽ thành chắc, huống chi kỹ viện này vốn đã có từ lâu, ta chỉ là mua lại mà thôi, cũng không cho làm việc bức người lương thiện làm kỹ nữ, người ở bên trong đều là người từ nơi khác đến, không có nữ tử nào còn trong sạch, nàng còn tức giận cái gì chứ?”

Thấy Lục Tiểu Thanh trừng mắt nhìn mình liếc mắt một cái, sau không thêm nhắc lại, Vô Diễm tiếp tục nói: “Ta từ lâu bản của nơi này nghe được tin tức, Thanh Nhi, bảy ngân hàng tư nhân trên danh nghĩa nàng đã bị niêm phong, năm gian tửu lâu cũng bị bắt đóng cửa, ba gian tiệm gạo bị đình chỉ buôn bán, đây chính là tình huống ở Thái Nguyên cùng mấy thành trấn xung quanh, những nơi khác còn chưa biết, về phần tin tức khác cùng việc buôn bán khác ta cũng không dám xác định, xem ra.....”

Lục Tiểu Thanh không khỏi thất thần nói: “Đã xảy ra chuyện gì? Có Thiên Vũ bảo vệ ta, làm sao có thể xuất hiện loại chuyện này được?”

Xuất Trần nhú mày nói: “Tiểu Thanh, xem ra ở bên Thiên Vũ đã xảy ra vấn đề rồi.”

Lục Tiểu Thanh vụt đứng lên, kinh ngạc nói: “Đùa gì vậy? Thiên Vũ đã xảy ra chuyện gì?”

Vô Diễm lôi kéo tay Lục Tiểu Thanh an ủi nói: “Nàng trước đừng có gấp, ta đã hạ lệnh cho trinh thám mai phục của ta rồi, hẳn là rất nhanh sẽ có tin tức thôi.”

Lục Tiểu Thanh xoay người nhìn Vô Diễm lo lắng nói: “Có thể tin được không?”

Vô Diễm gật gật đầu nói: “Yên tâm, họ đều là những người mà ta sắp xếp mai phục hơn một năm nay, chính là để ngừa vạn nhất, vốn là vì muốn phụ trợ thêm tác dụng trong việc làm ăn của nàng, hiện tại xem ra còn có công dụng khác.”

Lục Tiểu Thanh trong lòng hơi thả lỏng được một chút, ngay sau đó lại không khỏi bức bối, ngày đó lời nói của Nguyên Phong vẫn còn vang lên rất rõ ràng ở bên tai nàng, không xua đi được cảm giác bất an ở trong lòng, hiện tại cảm giác bất an này càng lúc càng lớn, Thiên Vũ, Quân Hiên, hai người ở bên đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

112. Chương 135

Chương 135: Hồi kinh

Hai ngày sau, năm người bọn Lục Tiểu Thanh thần sắc ngưng trọng ngồi ở trong phòng, Vô Diễm cầm một tờ giấy, nhú mày nhìn nửa ngày, thuận tay đưa cho Xuất Trần ở bên cạnh, sau đó nói: “Thanh Nhi, theo tin tức tin cậy, tất cả các cửa hàng trên danh nghĩa nàng cơ bản đã bị niêm phong một nửa, mà một nửa còn lại cũng đang ở giữa sự chèn ép, việc làm ăn ngậm trước mắt chưa có động tĩnh gì.”

Lục Tiểu Thanh chau mày nói: “Việc làm ăn của ta có nhiều người chống đỡ như vậy, làm sao có thể đổ nhanh như vậy được? Đây nhất định là có người ở sau lưng ngấm ngầm giở trò rồi.”

Vô Diễm gật gật đầu nói: “Chính xác, có thể ở trong thời gian ngắn như vậy chèn ép đến trình độ này, người này là ai trong lòng chúng ta cũng đã đoán ra được.”

Lục Tiểu Thanh vẽ mặt cầu xin, ai thán một tiếng, sau lại bình tĩnh nói: “Nếu hẳn đã muốn làm như vậy, thế thì cứ để cho hẳn cầm hết đi, không có gì ta cũng không sao cả, muốn lợi dụng điểm ấy để bắt ta trở lại kinh thành sao, không có cửa đâu.”

Bên cạnh Xuất Trần xem xong tình báo, vừa vặn nghe thấy Lục Tiểu Thanh nói những lời này, không khỏi nói: “Người không phải vì tiền ngay cả mạng sống cũng không cần sao? Sao giờ lại hào phóng như vậy? Nói tặng là tặng ngay, không có lấy một chút chần chừ, thật là có chút khác với Tiểu Thanh mà ta quen.”

Lục Tiểu Thanh bắt đầu nhìn thoáng qua Xuất Trần nói: “Người nghĩ rằng ta muốn như vậy lắm à, ta đã sớm biết yếu thì không nên ra gió, chỉ vì một chút bạc mà hy sinh cái mạng quý giá này của mình, người cảm thấy ta là loại người này sao? Tiền tài ta cũng cần, nhưng mạng sống ta còn cần hơn, ta cũng không nhất định phải trở thành người giàu có nhất thiên hạ, có tiền ta có thể sống tiêu sái, không có tiền ta vẫn có thể sống tiêu sái, lại nói mất hết còn có thể kiếm lại, không có gì đáng nghiêm trọng cả, thiên hạ này nhiều đường như vậy, cũng chẳng có ai quy định một khi té ngã phải lấy cái chết ra tạ tội cả.”

Xuất Trần lập tức cười nhẹ, vỗ vỗ hai tay gật đầu khen ngợi: “Nói rất đúng, ta đã cho rằng ta là người rộng rãi, vương vị phú quý không có cũng chẳng sao, tuy rằng khó tránh khỏi bị truy đuổi nhưng là cũng có thể chấp nhận được, sau lại gặp người kia tự nguyện buông tha cho tất cả những gì mà mình vất vả mới có được, tuy rằng chúng ta đều biết hẳn vì cái gì mà buông tha cho tất cả, nhưng là cũng không thể không nói là một người cực khoáng đạt, còn có Tiểu Lam có thể buông tha vương vị, ta vẫn cảm thấy trong thiên hạ người có chí khí này, trừ bỏ mấy người chúng ta ra cũng chẳng có bao nhiêu người đâu, hiện tại mới biết được người vẫn luôn ở bên cạnh ta, mới là người có lòng dạ khoáng đạt nhất, nói buông là buông, phần tiêu sái nhiệt tình này của người thật sự làm cho người ta mê muội.”

Vô Diễm ở bên cạnh mỉm cười nói: “Thanh Nhi thích tiền, nhưng là cũng không vì nó mà mê muội, mạng của nàng mới là quý giá nhất, những vật ngoài thân khác có thể lấy quyết không bỏ qua, không thể lấy cũng không ảnh hưởng gì, mạng nhỏ vẫn là quan trọng nhất.”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc quay sang nhìn Vô Diễm cười nói: “Huynh có cần phải vạch trần tận gốc người ta như vậy không? Người ta sẽ thẹn thùng đấy.”

Lập tức bốn người khác nhất tề liếc nàng đầy khinh thường, nàng mà biết thẹn thùng thì heo mẹ cũng biết trèo cây mất.

“Được rồi, được rồi, không tán dóc nữa, Tiểu Thanh, lần này xem ra giống như sản nghiệp của người cũng không dễ dàng giải quyết được đâu.” Xuất Trần quay trở lại đề tài cũ. Thấy Lục Tiểu Thanh nhìn qua, Xuất Trần nói tiếp: “Theo như tin tình báo, đại chương quỹ của người đã muốn làm chủ buông tay sản nghiệp của người, nhưng là người nọ cũng không có dừng tay, cái hẳn muốn hẳn không phải là sản nghiệp của người.”

Lục Tiểu Thanh mặt nhăn mày nhíu, giương mắt nhìn Vô Diễm, Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh nhìn qua, cũng liền ngưng trọng gật gật đầu nói: “Đúng, Tiết Khánh đã muốn đem tất cả việc làm ăn ở bên ngoài đều buông tay, nhưng là tình huống vẫn không tốt lên được chút nào, Tiết Khánh có báo tin ám chỉ là Thiên Vũ đang bị giam lỏng.”

Lục Tiểu Thanh cả kinh, sau trực tiếp nhảy dựng lên nói: “Thiên Vũ bị giam lỏng? Đã xảy ra chuyện gì? Vậy còn Quân Hiên thì sao?”

Vô Diễm nói: “Quân Hiên không có việc gì, sau lưng hẳn ít nhất còn có Hà Gian vương, người nọ sẽ không động đến Quân Hiên đâu, người ta lo lắng nhất hiện nay là Thiên Vũ.”

Lục Tiểu Thanh nghe Quân Hiên không có việc gì, tâm tình liền được thả lỏng một chút, lát sau mới nói: “Thiên Vũ hẳn là không có việc gì đâu, mạng của hẳn rất quý giá, không xảy ra chuyện gì đâu.”

Xuất Trần không khỏi nhíu mày nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Người xác định như vậy sao?”

Lục Tiểu Thanh gật gật đầu nói: “Xác định, mệnh của Thiên Vũ đã được định rồi, dù có bao nhiêu sóng to gió lớn hẳn đều vượt qua được.”

Xuất Trần gắt gao nhìn chằm chằm Lục Tiểu Thanh truy vấn: “Vì sao? Tiểu Thanh, người rốt cuộc biết được cái gì rồi sao?”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần hiếm khi lại nghiêm túc nhìn mình như thế này, Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường ở bên cạnh cũng nhíu mày nhìn mình, quay đầu nhìn Vô Diễm, thấy Vô Diễm mỉm cười nhìn nàng, như muốn nhấn nhủ: “Chính nàng quyết định đi.” Lục Tiểu Thanh cúi đầu suy nghĩ một lát, nửa ngày ngẩng đầu cười nói với ba người bạn Xuất Trần đang chờ nàng lên tiếng: “Bởi vì ta xác định Thiên Vũ sau này sẽ trở thành Thái tử, là Hoàng Đế đời thứ ba của Đại Đường, mệnh của hẳn đã được định rồi,

không sai được cũng không thay đổi được, về sự an toàn của hần ta tuyệt đối tin tưởng là sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.”

Xuất Trần sắc mặt không thay đổi nhìn Lục Tiểu Thanh, quang mang trong mắt bắn bốn phía, Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường ở bên cạnh lại khó có thể tin nhìn nàng, thần sắc kinh ngạc cùng cổ quái nói không nên lời, Lục Tiểu Thanh mỉm cười nhìn Xuất Trần, Vô Diễm ở bên cạnh vươn tay ra vỗ vỗ lên tay nàng, Lục Tiểu Thanh quay sang nhìn Vô Diễm cười, sau lại quay sang nói với Xuất Trần: “Đừng hỏi ta làm sao mà biết, bởi vì ta không phải người của thời đại này, ta đến từ một ngàn năm sau.”

Lời này vừa nói ra như một quả bom bị châm ngòi nổ ầm một tiếng, Lục Tiểu Lam cùng Khuynh Tường lập tức té ngã xuống ghế, trái lại Xuất Trần vẫn như trước không có biểu tình gì nhìn Lục Tiểu Thanh, nửa ngày ngay tại lúc Lục Tiểu Thanh cảm thấy nụ cười của mình đã trở nên cứng ngắc, thì Xuất Trần đột nhiên mỉm cười nói: “Vốn ta cũng biết lai lịch của ngươi là không tầm thường mà, chỉ là không nghĩ tới cư nhiên lại chần động như thế, trách không được ngươi biết rất nhiều thứ mà ở hiện tại căn bản không có một người nào có thể biết được, thế này đi, về sau ngươi nói nhiều với ta một chút về thế giới một ngàn năm sau nha, ta cảm thấy rất là hứng thú.”

Lục Tiểu Thanh thấy Xuất Trần cười với nàng, không khỏi nắm chặt tay Vô Diễm cũng cười lại với hần, Xuất Trần lại dễ dàng tiếp nhận lai lịch của mình như thế, xem ra mình đã tốn công khi không tin tưởng hần rồi. Vô Diễm liếc Xuất Trần một cái, nói: “Đừng có ở đây mà cười nữa, phải nhanh ngấm lại tính hình trước mắt đã.”

Xuất Trần thấy Vô Diễm đối với thân thể của Lục Tiểu Thanh không có phản ứng gì, liền biết Vô Diễm đã sớm biết lai lịch kinh thế hãi tục của Lục Tiểu Thanh rồi, lập tức quay sang nói với Khuynh Tường cùng Lục Tiểu Lam: “Đã hỏi hồn chưa? Ngồi vào chỗ để bắt đầu tiếp tục đàm luận nào, nếu vẫn chưa tiếp nhận được sự thật thì đi ra bên ngoài thanh tỉnh lại đi.”

Hai người ngây ngốc nhìn Lục Tiểu Thanh vài lần, sau Lục Tiểu Lam đột nhiên nhú mày, cũng không nói gì, tự rót ỉnh một chén trà, Khuynh Tường ở bên cạnh ngây cả người, sau cũng đứng dậy đi đến trước mặt Lục Tiểu Thanh, vẻ mặt thận trọng nói: “Nói như vậy ta là tiền bối của ngươi, ngươi thử nói xem phải nên xưng hô với ta như thế nào cho phải đây?”

Lục Tiểu Thanh đá Khuynh Tường một cước, miệng cười mắng: “Biến, ngươi chỉ từng này tuổi mà muốn làm tiền bối của ta, đời này ngươi cũng đừng mơ tưởng làm gì ệt.” Trong lòng lại thật sự là cao hứng, có thể cùng tri kỷ chia sẻ bí mật của mình, có thể được bọn họ vô tư tín nhiệm cùng bao dung như vậy, thật sự là làm cho trái tim người ta cảm thấy ấm áp.

“Thanh Nhi, đừng nháo nữa, có người đến.” Lục Tiểu Thanh đang cùng Khuynh Tường đùa giỡn, lập tức ngừng lại, Vô Diễm đi ra ngoài cửa phòng cùng người tới nói gì đó, sau sắc mặt nhìn không được tốt cho lắm tiêu sái trở về, vừa vào cửa liền nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Thanh Nhi, bọn Hồng Ngọc bị bắt tiền cung rồi.”

Lục Tiểu Thanh ngăn người, sau đột nhiên nhảy dựng lên sốt ruột hỏi: “Có ý gì? Lý Thế Dân rốt cuộc muốn làm gì?” Lúc này vừa nghe thấy bọn Hồng Ngọc có nguy hiểm, rốt cuộc cũng chẳng cần quan tâm đến kiêng kị gì nữa, gọi thẳng tục danh Lý Thế Dân của Hoàng Thượng đương triều.

Vô Diễm nhìn tin tức trong tay dùng bờ câu đưa đến: “Trên danh nghĩa là tiền cung để hầu hạ công chúa, trên thực tế hần cũng là bị giam lỏng.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi ở trong phòng lo lắng đi đi lại lại, nói: “Lý Thế Dân hần rốt cuộc muốn gì chứ? Chẳng lẽ ta đã dẫm phải đuôi của hần, hay là đào phần mộ tổ tiên của hần sao? Cứ như vậy lấy ta ra để sinh sự, hần đòi tiền ta không phải đã đưa hết cho hần rồi hay sao, hiện tại ta còn có chỗ nào khiến hần phải e ngại nữa sao? Hần rốt cuộc muốn thế nào đây?”

Vô Diễm một phen giữ chặt Lục Tiểu Thanh, ôn nhu nói: “Đừng nôn nóng, chúng ta nghĩ biện pháp.”

Xuất Trần ở bên cạnh cũng vô cùng bình tĩnh nói: “Ngươi đừng hoảng, nếu mục tiêu của hần là ngươi, thì trước mắt bọn Hồng Ngọc hần sẽ không có nguy hiểm gì, hần đang dùng hết tất cả lực lượng để bức người xuất hiện, Tiểu Thanh, ngươi rốt cuộc là đã làm chuyện gì làm cho hần cảm thấy hứng thú như vậy? Ngươi thử suy nghĩ lại một chút xem.”

Lục Tiểu Thanh tựa vào trên người Vô Diễm, nhú mày nói: “Ta làm sao mà biết hắc cảm thấy hứng thú gì ở ta chứ? Ta cũng không phải là hắc. Tiết Khánh sao lại để xảy ra chuyện này cơ chứ? Hắc không phải là rất có bản lĩnh hay sao, cái gì cũng đều có thể đoán trúng, biết rõ kinh thành hiện tại không an toàn, vì sao trước đó không để bọn Hồng Ngọc rời đi, hắc rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì không biết? Ta không tin hắc lại không ngờ được Lý Thế Dân sẽ dùng chiêu này.”

Vô Diễm vỗ vỗ vai Lục Tiểu Thanh, im lặng trấn an cảm xúc kích động của nàng, Xuất Trần ngẩng đầu nhìn Vô Diễm nói: “Tiết Khánh hắc đang suy nghĩ cái gì vậy? Hắc không phải là người sẽ xuất hiện sai lầm như thế, ta cùng hắc tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng là ta cảm thấy hắc là cố ý.”

Vô Diễm nhìn thoáng qua Xuất Trần nói: “Ta không biết hắc đang suy nghĩ cái gì. Bất quá ta cũng cho rằng hắc là cố ý, cố ý lộ ra sơ hở, làm cho người nọ bức chúng ta trở lại kinh thành, ta đang suy nghĩ có phải hay không Tiết Khánh đã phát hiện cái gì đó, cần chúng ta trở về chứng thực.”

Lục Tiểu Thanh lập tức vội nói: “Được, không nói nhiều như vậy nữa, chúng ta hiện tại phải quay về kinh thành ngay, không thể để cho bọn Hồng Ngọc có nguy hiểm gì được.”

Xuất Trần thấy Lý Thế Dân lấy sản nghiệp trăm vạn bức Lục Tiểu Thanh trở lại kinh thành, nàng tuy có tức nhưng cũng không bận tâm lắm, hiện tại vừa nghe thấy mấy nữ tử là nha hoàn đồng thời cũng là tỷ muội của nàng gặp chuyện, được dùng để dụ nàng xuất hiện, lập tức không chút nghĩ ngợi liền muốn quay trở về, Lục Tiểu Thanh này thật đúng là người đặc biệt.

“Trước đừng hoảng hốt, ta biết nàng lo lắng cho bọn họ, cho dù ta không cho nàng đi, nàng cũng nhất định sẽ quay trở về, dù sao thì chúng ta cũng cần phải thương lượng một đối sách thật tốt đã, không thể lỗ mãng quay trở về như vậy được.” Vô Diễm nhanh chóng kéo tay Lục Tiểu Thanh lại, hiếm khi mới thấy chàng nghiêm túc nói chuyện với Lục Tiểu Thanh như lúc này. Lục Tiểu Thanh cũng biết Vô Diễm hiểu được tình nghĩa của mình với mấy người kia, cho nên căn bản sẽ không khuyên mình cái gì mà bọn họ chỉ là nha hoàn không cần phải suy nghĩ cho bọn họ, lập tức lẳng lặng gật đầu, tựa vào trên người Vô Diễm, nghe chàng cùng Xuất Trần, Lục Tiểu Lam và Khuynh Tường thương nghị.

Chín người chia ra bốn đường mà đi, Lục Tiểu Thanh cùng Lục Tiểu Lam một đường nghênh ngang trở lại kinh thành, Xuất Trần cùng Khuynh Tường một đường đi theo đường nhỏ tới Định Châu, Vô Diễm cùng hai tâm phúc ra roi thúc ngựa đi Lạc Dương, còn có hai người được Vô Diễm sau khi bí mật thì thầm, cũng không biết là đã hướng nơi nào xuất phát. Lúc này đây, Lục Tiểu Thanh mới biết được lực lượng bí mật của Vô Diễm cũng không thể coi thường.

Chưa đến nửa tháng, Lục Tiểu Thanh cùng Lục Tiểu Lam liền lão đảo trở về kinh thành, kinh thành vẫn như ngày mà bọn họ trốn chạy, bề ngoài không nhìn ra được bất kỳ sự biến hóa nào, nhưng là Lục Tiểu Thanh biết sự kiện phế thái tử, Ngụy Vương cùng Thục vương sắp thành lại bại, Thiên Vũ sắp yên ổn ngồi trên ghế thái tử cũng không còn bao xa nữa.

Vào kinh thành cũng không có người nào cản lại, Lục Tiểu Thanh vẫn là bộ dáng xa hoa, ngông nghênh của một thương nhân lớn, thần nhiên quang minh chính đại bước vào Tấn vương phủ. Trong phủ, tất cả cũng không có gì thay đổi cả, gặp đại tổng quản xuất môn gần một năm hồi phủ, nha hoàn lẫn hạ nhân trong phủ miễn bàn là có bao nhiêu cao hứng, Lục Tiểu Thanh thấy những người này hoàn toàn không biết là đã xảy ra chuyện gì, cũng không cùng bọn họ nói chuyện, chỉ cười hì hì cùng chào hỏi bọn họ, sau liền thấy Thiên Vũ nhú mày đang bước nhanh mà đến.

113. Chương 136

Chương 136: Thì ra là thế

Chờ sau khi đã trở về phòng Thiên Vũ, Thiên Vũ mới lo lắng hỏi: “Nàng sao lại trở lại làm gì? Không phải là ta đã bảo nàng không cần trở về hay sao? Như thế nào một chút cũng không nghe lời như vậy, hắc như thế nào lại cũng không khuyên nhủ nàng vậy?”

Lục Tiểu Thanh tự nhiên biết Thiên Vũ đang nói người nào, lập tức mỉm cười nói: “Cái gì đến cũng sẽ đến, có trốn cũng không được, nếu đã muốn bắt ta trở về như vậy, ta đây sẽ trở lại xem hắn rốt cuộc muốn chơi trò gì, lão ba của huynh muốn chơi trò chơi, ta có thể không phụng bồi được không đây?”

Thiên Vũ nhíu mày nói: “Ta biết nàng là lo lắng cho bọn Hồng Ngọc sẽ gặp nguy hiểm, nhưng là nàng trở về không phải càng làm cho ta lo lắng thêm cho nàng hay sao, phải biết rằng nếu nàng không trở lại, phụ hoàng cũng không nhất định sẽ giết các nàng, nhiều lắm cũng chỉ là sẽ bị giữ lại ở trong cung thôi, nàng cũng nói ta về sau sẽ là..... Đến lúc đó ta tự nhiên sẽ để các nàng ra khỏi đó.”

Lục Tiểu Thanh cười vỗ vỗ bả vai Thiên Vũ, nói: “Huynh cũng biết là ta rất thương các nàng, trong cung là nơi như thế nào? Huynh so với ta rõ ràng hơn nhiều, các nàng có thể chờ thời gian dài như vậy được sao? Ta không muốn khi đóa hoa đang ở thời điểm nở rộ, lại bị vô tình thúc giục tàn, huống chi đế vương là người vô tình, ai mà biết hiện tại sẽ xảy ra chuyện gì cơ chứ? Chuyện của ta không thể để làm liên lụy đến các nàng được, nếu phải giải quyết, vậy thì giải quyết một lần cho xong đi.”

Thiên Vũ đang muốn nói chuyện, Nguyên Phong ở bên ngoài đột nhiên lớn tiếng nói: “Tần vương gia, Ngụy công công tới.”

Bên trong phòng, Lục Tiểu Thanh không khỏi mỉm cười nói: “Đến thật đúng là nhanh.” Lập tức cũng không trốn, cùng Thiên Vũ bước ra ngoài tiếp đón.

Ngụy công công cũng có duyên gặp gỡ Lục Tiểu Thanh vài lần, cười hớ hớ nhìn Thiên Vũ nói: “Tần vương gia, ngày mai Hoàng Thượng ở ngự hoa viên thiết yến ngắm hoa, cố ý sai ta đến thông báo cho Tần vương gia đến ngắm cảnh, Lục tổng quản cũng đã về, ngày mai cũng mời đi theo Tần Vương gia tiến cung.”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Nếu vậy Tiểu Thanh nhất định phải tiến cung mới được, đa tạ công công.” Một bên cúi tay ra liền tháo vòng ngọc đưa cho hắn, ngân hàng tư nhân đã bị niêm phong mấy chỗ, ngân phiếu cũng không biết có còn lưu thông được nữa không, cho nên trực tiếp lấy vòng ngọc đang đeo trên tay đưa cho hắn, đây chính là nơi đồng tiền mạnh mới có thể thông suốt.

Ngụy công công cười tươi như hoa, nói: “Lục tổng quản thật sự là người hào phóng, xem ra không lâu về sau nữa ta sẽ còn có nhiều cơ hội gặp mặt Lục tổng quản hơn, đến lúc đó còn mong Lục tổng quản chiếu cố nhiều hơn cho ta nữa nha.” Vừa nói vừa cười nịnh nọt với Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh cười ha ha nói: “Sao dám, sao dám, ta vẫn còn phải dựa vào sự dìu dắt của công công nhiều ý chứ.” Ba người đều tự nở nụ cười, đợi Ngụy công công đi rồi, Thiên Vũ lo lắng nói: “Tiểu Thanh, xem tình hình này.....”

Còn chưa nói hết, Lục Tiểu Thanh liền ngắt lời: “Thiên Vũ đừng nghĩ nhiều như vậy mà làm gì, xe đến trước núi ắt có đường, Lục Tiểu Thanh ta không có bản lĩnh gì, nhưng nếu nói về bản lĩnh dùng mách lới để chạy trốn thoát thân thì không ai có thể hơn được ta, ta nếu dám đến tự nhiên là đã có biện pháp để ứng phó, huynh chỉ cần làm tốt chuyện của huynh là được, ta về sau còn trông cậy vào huynh để hoành hành ngang dọc khắp Đại Đường đó.”

Thiên Vũ lập tức cũng biết khuyên bảo Lục Tiểu Thanh không có hiệu quả, đồng thời thấy Vô Diễm cùng Xuất Trần cũng không có ở bên cạnh nàng, tự nhiên là đã có chuẩn bị, cũng liền giảm bớt được chút lo lắng, dù sao ngày mai cũng phải đối mặt, nghĩ nhiều cũng vô ích, tất cả đều chờ gặp thời ứng biến vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh liền cùng Thiên Vũ ngồi trên xe ngựa đi về hướng Hoàng cung, đợi đến khi tới ngự hoa viên rồi mới phát hiện ra Thục vương, Ngụy vương cũng đều đã có mặt ở đó, mấy người gặp mặt không thể thiếu một màn tiếp đón, Lục Tiểu Thanh thấy ánh mắt hai người nhìn mình có chút khác thường, lập tức cũng làm bộ như không thấy, vui cười cùng mấy người bắt chuyện.

Trong ngự hoa viên, lúc này chính là thời điểm hoa mẫu đơn nở rộ tươi đẹp nhất, nơi thiết yến đương nhiên sẽ được tuyển chọn ở chỗ hoa nở rộ nhất, bên cạnh có ít hoa cỏ nhỏ điểm xuyết dùng để làm nền cho hoa mẫu đơn, làm cho hoa mẫu đơn càng thêm long lanh, vẻ đẹp lấn át mọi vật xung quanh, vị trí chỗ ngồi của Lục Tiểu Thanh vừa vặn tựa vào lan can, cúi đầu là có thể thấy bông hoa lớn bằng miệng bát nở rộ, đủ màu sắc đủ chủng loại, bất quá Lục Tiểu Thanh lại cảm thấy không có một chút kiên nhẫn nào để nhìn.

Khi vài người đang cười nói náo nhiệt, một tiếng the thé truyền đến: “Hoàng Thượng giá lâm.” Nghe vậy,

mọi người ngồi ở bốn xung quanh đều vội đứng lên, trải qua lễ tiết cung đình rồi đợi Lý Thế Dân ngồi xuống vị trí chủ vị xong, mọi người mới ngồi xuống. Mọi người ngồi vây thành hình tròn, vị trí Lục Tiểu Thanh vừa vặn ở đối diện với Lý Thế Dân.

Lục Tiểu Thanh vừa ngồi xuống vừa đưa mắt nhìn, thấy Lý Thế Dân mỉm cười ngồi ở trước mặt, thấy ánh mắt nàng nhìn qua cũng không trách mắng hay không tán thành gì, mà chỉ ôn hòa nhìn nàng cười, Lục Tiểu Thanh nếu không có bị hấn làm một loạt hành động đe dọa, khẳng định sẽ cảm thấy đây là một bậc trưởng giả khoan dung độ lượng, hiện tại nhìn thế nào cũng cảm thấy là một người âm hiểm, lập tức cũng nhẹ nhàng cười với Lý Thế Dân.

“Hoàng nhi, mọi người thấy mẫu đơn hôm nay nở có đẹp không?”

Lý Thế Dân thốt ra một câu, Thục vương Lý Cách ngồi ở hàng đầu tiên lập tức nói: “Hồi phụ hoàng, nhi thần cảm thấy hoa năm nay nở đặc biệt diễm lệ, những năm trước tuy rằng cũng nở rộ rất đẹp, nhưng cũng không có được vẻ phồn vinh như năm nay, có lẽ năm nay nhất định sẽ mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.”

Lý Thế Dân cũng không nói gì chỉ mỉm cười gật gật đầu, Ngụy vương Lý Thái cũng lên tiếng: “Mẫu đơn kiêu diễm là vương trong mọi loài hoa, hiếm lắm mới được chứng kiến hoa nở rộ hết mức như thế này, mặc dù ở trong mắt nhi thần cùng năm trước không có nhiều thay đổi gì lớn lắm, bất quá hoa nhất loạt nở rộ như thế này so với năm trước chói mắt hơn rất nhiều.”

Lục Tiểu Thanh sau khi nghe Lý Cách ca ngợi xong, vốn chẳng muốn tiếp tục nghe nữa, một là chẳng có lời nào hay ho cả, hai là đi theo bên cạnh Lý Thế Dân còn có một người, người này đang đánh giá mình từ trên xuống dưới một cách trắng trợn, Lục Tiểu Thanh không khỏi cũng nhìn về phía hắn, chỉ thấy người nọ tầm bốn mươi đến năm mươi tuổi, có một chòm râu dài tới ngực, người lớn lên cũng có bộ dáng phong thái của người tu tiên, ánh mắt hắn nhìn mình tràn ngập tìm tòi cùng nghiên cứu.

“Lục Tiểu Thanh, người có ý kiến gì không?” Chính lúc đang nhíu mày suy tư người kia là ai, thì Thiên Vũ sớm đã nói xong cảm nghĩ của mình, Lý Thế Dân không biết là vô tình hay cố ý mỉm cười hỏi mình.

Lục Tiểu Thanh thuận miệng nói: “Ta không thích mẫu đơn, tuy rằng là vương trong loài hoa, trừ bỏ nở rộ hết cỡ ở bên ngoài ra thì có gì tốt chứ? Cũng không thể ăn được, cũng không thể uống được, cũng không kết trái được, không thích.”

Mọi người ngồi xung quanh bàn tròn lập tức ngạc nhiên, Lý Thế Dân đi đầu mỉm cười nói: “Thì ra ở trong mắt của người có thể ăn, có thể uống mới là hoa tốt, đáp án này cũng thật là mới mẻ.”

Lục Tiểu Thanh thấy Thiên Vũ đang cười khở nhìn mình, không khỏi nhún nhún vai nói: “Ta vẫn tương đối thích hoa đào, hoa lê, hoa táo hơn, vừa đẹp lại vừa kết trái, mẫu đơn này thuộc loại yếu ớt mỏng manh, nếu chăm sóc không tốt không ra hoa không nói làm gì, có khi còn chết ý chứ, muốn ta tuyển chọn, ta đây thà rằng ngấm cổ đại ven đường còn hơn, mười năm không tưới nước vẫn có thể vươn mình sống tốt.”

Lý Thái mỉm cười nói: “Ngôn luận kiểu này đến thật là có hứng thú, bất quá hoa có cái hay của hoa, cỏ có cái hay của cỏ, hai loại này không có điểm nào giống nhau cả, đương nhiên không thể đặt ở cùng một chỗ mà so sánh với nhau được.”

Lục Tiểu Thanh cũng nghe không ra trong lời của hắn muốn ám chỉ gì, liếc mắt nhìn hắn nói: “Ta đâu có so sánh, ta chỉ nói là ta thích mà thôi, người so với người còn làm tức chết người nữa là hoa so với cây cỏ.”

Lý Thế Dân lập tức ừm một tiếng nói: “Vì sao lại không thể so sánh? Phải biết rằng chỉ có đem ra so sánh với nhau, mới có thể lấy thừa bù thiếu, cùng nhau tiến bộ.”

Lục Tiểu Thanh trợn mắt nói: “Hoàng Thượng, ngài nếu như lấy ta so sánh với ngài, ta có thể lấy thừa bù thiếu được không? Ta đây không phải thúc ngựa đều đuôi không kịp hay sao? Nhưng là ngài nếu cùng ta so sánh về khoản thừa thừa chẳng hạn, ngài có đuôi kịp ta không?”

Thiên Vũ đầu tiên là nhướng mày, rất nhanh nháy mắt ra hiệu với Lục Tiểu Thanh, như thế nào lại có thể lấy Hoàng Thượng ra so sánh với nàng như thế được, đây cũng đã quá coi trời bằng vung rồi, chàng lại không có nghe ra ý tứ trong lời nói đó của Lục Tiểu Thanh, quả thật lời của nàng rất khó hiểu, nếu không cực thông minh, thì căn bản ngay đến cả một góc nhỏ cũng không mò ra được.

Lý Thế Dân đầu tiên là sắc mặt không thay đổi gât gât đầu, tiếp theo mỉm cười nói: “Nói cũng đúng, nếu muốn so về thù thù, trầm sao có thể so được với con gái nhà người ta cơ chứ.”

Lý Thái ở bên cạnh cười hỏi: “Lục tổng quản, người biết thù thù sao?”

“Không biết.” Lục Tiểu Thanh thành thật trả lời, thấy bốn người bên cạnh đều trừng mắt nhìn mình, không khỏi cười hắc hắc nói: “Bởi vì không biết, cho nên làm sao mà đuổi theo kịp được, ta đứng ở trên vách xuất phát, còn có người có thể đuổi kịp ta sao?” Lời này vừa nói ra mấy người lập tức bật cười, Lý Thế Dân lắc đầu cười nói: “Lục Tiểu Thanh nói chuyện thật là thú vị.”

Khen ngợi nàng một câu, sau lại quay đầu nói chuyện cùng với ba người con của hắn, Lục Tiểu Thanh nghe Lý Thế Dân khảo sát bọn họ nào là ý kiến, nào là quan điểm gì gì đó, tựa như đang ở trong một kỳ thi vậy, Lục Tiểu Thanh không khỏi cảm thấy chẳng có gì thú vị cả, một bên ở trong lòng cũng đang âm thầm tính toán, tìm nàng đến tuyệt đối không phải là để nghe nàng nói cái gì thú vị, được thôi, nhìn xem ai kiên nhẫn hơn.

“Lục Tiểu Thanh, đi tới chỗ kia hái mấy đóa mẫu đơn đến đây.” Nghe Lý Thái nói chỗ kia hoa đẹp, Lý Thế Dân liền muốn Lục Tiểu Thanh đi hái xuống, nhìn về ngoài thì Lý Thế Dân thật là thích đứa con này, Lục Tiểu Thanh đã sớm cảm thấy không có gì hay để nghe, lập tức đứng lên liền hướng một góc ngự hoa viên đi đến.

Đang chuẩn bị đi chậm chậm một lát rồi quay về, miễn phải nghe bọn họ nói chuyện nhàm chán, chợt nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói trong trẻo: “Người rút cuộc là người phương nào?”

Lục Tiểu Thanh xoay người lại, thấy đúng là người đứng ở bên cạnh Lý Thế Dân vừa này vẫn luôn đánh giá mình, không khỏi nhíu mày nói: “Nếu muốn hỏi tên người khác, có phải là nên báo tên của mình trước hay không?”

Người nọ cười nhẹ nói: “Ta gọi là Viên Thiên Cương, ta hỏi không phải tên của người, ta hỏi người rút cuộc là từ nơi nào đến?”

Lục Tiểu Thanh trong lòng cả kinh, thấy vậy ánh mắt của người đối diện càng thêm thú vị hơn, hai mắt giống như có thể nhìn thấu nội tâm con người vậy, mà đại danh của hắn mình cũng đã nghe qua, Viên Thiên Cương, là quan Thiên Tượng trong lịch sử Trung Quốc, trình độ mệnh lý rất sâu, nghe nói hắn là thầy tướng số đoán mệnh, đoán thời cơ giỏi nhất, người này chẳng lẽ thật sự là đã nhìn ra cái gì rồi sao? Lục Tiểu Thanh không khỏi mỉm cười nói: “Ta đến từ nơi này.”

Viên Thiên Cương mắt sáng rực nói: “Nói rất đúng, bất quá cử chỉ và hành động của người không giống với một người ở thời đại này nên có, người rút cuộc là ai? Không cần có ý đồ nói dối, từ lúc người hun côn trùng, đốt lửa cầu mưa, ta đã chú ý đến người, những biện pháp này của người không phải là ngẫu nhiên, cũng không phải là cái gì mà được thần mách bảo, về phần cử chỉ hành động về sau của người, lại càng không phải là một người bừa bãi, ta cho rằng khả năng duy nhất chính là, người không phải là người nơi này.”

Lục Tiểu Thanh lập tức chấn động, người này có thể thần đến nước này sao? Không được, tuyệt đối không thể thừa nhận với hắn, lập tức mỉm cười lạnh lùng nói: “Người không biết không có nghĩa là người khác cũng không biết, người không có cách nào không có nghĩa là người khác cũng không có cách nào, nghi kỵ của người thật là buồn cười, nếu ta không phải người nơi này, vậy ta là người nơi nào? Chẳng lẽ ta là từ trên trời rơi xuống sao?”

Viên Thiên Cương nhìn chằm chằm vào hai mắt Tiểu Thanh nói: “Từ trên trời rơi xuống? Khả năng này không lớn, bất quá ta cho rằng người hẳn là thiên mệnh giả (1)? Thiên mệnh giả có thể biết được chuyện quá khứ lẫn tương lai.”

[1] Thiên mệnh giả: người mang thiên mệnh)

Lục Tiểu Thanh cảm rớt đến tận ngực, vẻ mặt rút gân nói: “Đại ca, người đừng hù dọa người có được không? Ta đối với thần thoại không có hứng thú.”

Viên Thiên Cương lắc đầu nói: “Không phải thần thoại, Phục Hi, thiên văn học, học đến mức tận cùng để thông hiểu được quá khứ tương lai cũng không phải là chuyện khó, người hẳn là đã được chân truyền?” Dứt

lời, hai mắt sáng ngời có lực nhìn Lục Tiểu Thanh, giống như đang muốn nhìn xem nàng sẽ lộ ra biểu tình gì sau khi đã bị người khác vạch trần vậy.

Lục Tiểu Thanh lập tức hiểu ra, Viên Thiên Cương này nghĩ mình thuộc loại người có năng lực bấm đốt ngón tay tính toán, hơn nữa còn nghĩ mình đã thông suốt Phục Hi cùng thiên văn gì gì đó, sau đó liền bấm đốt ngón tay tính toán sẽ biết được chuyện quá khứ lẫn tương lai, chuyện này thì hay rồi, ngày đó ở Giang Nam vì muốn quây ra trò mà làm tái thần tiên, hiện tại đến là tốt, thật sự đã bị cho rằng là tái thần tiên rồi, không khỏi khoe miệng rút gân, trả lời không đúng cũng sẽ thành vấn đề, tựa như tính toán sai sẽ liền bị lòi đuôi, không thể dùng lý luận không phù hợp với thời đại này mà giải thích được, mình phải nghĩ ra lý do gì để khoai thác đây, không khỏi trong lúc nhất thời cảm thấy đau cả đầu.

Viên Thiên Cương thấy Lục Tiểu Thanh mỉm cười không có trả lời, cho rằng nàng là đang ngầm thừa nhận, lại không biết rằng người nào đó mặt đang rút gân, bề ngoài thì cứng ngắc duy trì mỉm cười, trong lòng lại đem mười tám đời tổ tông nhà hắn ra mà mắng chửi, thấy Lục Tiểu Thanh vẻ mặt bình thản không chút gợn sóng cũng không sợ hãi, âm thầm gật đầu, đây mới là phong độ của thiên mệnh giả, đây mới là vẻ nho nhã của người có trí tuệ cao nên có mới biết được quá khứ tương lai, không khỏi gật gật đầu nói: “Ta luôn nghĩ rằng thiên mệnh giả chỉ là truyền thuyết, không ai có thể biết được chuyện quá khứ hay tương lai, không nghĩ tới thực sự vẫn còn có người có bản lĩnh tinh thông của này, xem ra vẫn là thiên phú của ta không đủ cao, không thể lĩnh hội được Phục Hi sáu mươi tư quẻ cùng thiên văn học, không biết có thể hay không xin hỏi tôn sư là ai?”

Lục Tiểu Thanh nhất thời cảm thấy buồn cười, xem ra mình thật đúng là phải ngồi vào cái ghế thiên mệnh giả quý quái gì đó rồi, được rồi, tuy không biết xem bói, nhưng mình lại có hiểu biết chính xác về lịch sử, người mang thiên mệnh là giả, vô căn cứ lại là chính xác, muốn so về nói dối, không nói khoác chứ mình mà xưng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất cả, lập tức hắc hắc cười xán lạn: “Cái này... sư phụ ta đã đắc đạo, đã bạch nhật phi thăng (2), phi thăng rồi.”

[2] Bạch nhật phi thăng: ý nói đã mất

Viên Thiên Cương ngửa mặt lên trời nói: “Đắc đạo, đây chính là ước mơ tha thiết của ta, thì ra vẫn luôn cho rằng đó chẳng qua chỉ là lời đồn, không nghĩ tới trên thế gian này thật sự là có chuyện như vậy, bạch nhật phi thăng, công đức viên mãn, nếu thật sự là có chuyện này, cũng không uổng công ta tận lực khổ luyện mệnh lý suốt bốn mươi năm trời.”

Lục Tiểu Thanh thấy Viên Thiên Cương nói rất chân thành, trong bụng cười thầm, cũng ngược mặt lên nhìn trời, nét mặt thâm trầm nói: “Chỉ có thể gặp mà không thể cầu, tất cả đều tùy duyên là được rồi.” Như thế nào cũng đều cảm thấy mình thật sự giống một kẻ lừa đảo thế này, chính là lừa đảo cũng cần phải có trình độ cao, là khâm thiên giám của Đường triều, chính là nhân vật thầy tướng số học nổi tiếng đó nha, có thể bị mình lừa, không biết phải nói là phúc khí của hắn, hay là phúc khí của mình đây?

Viên Thiên Cương trầm tư một lát, sau mỉm cười nói: “Nói cũng đúng, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, cố gắng theo đuổi ngược lại sẽ trở thành tầm thường, ừm, ta có một thỉnh cầu mạo muội, không biết có nên nói hay không?”

Lục Tiểu Thanh nhe răng cười đang muốn nói sợ rằng mình giải thích không được thỏa đáng, Viên Thiên Cương kia lại giống như đoán được, cướp lời Lục Tiểu Thanh nói trước: “Không biết thiên mệnh giả có thể giảng dạy cho tại hạ vài ba câu được hay không, tại hạ có thể được thiên mệnh giả truyền thụ, thật sự là phúc khí của ta, mong rằng thiên mệnh giả không chối từ.”

Lục Tiểu Thanh lập tức á khẩu, mình thì có cái gì để chỉ điểm cho hắn đây, chỉ sợ mới mở miệng đã lộ ra sơ hở, lập tức làm bộ nghiêm trang trầm tư, Viên Thiên Cương cho rằng nhất định là nàng đang nghĩ đến lời gì đó sâu sắc nhất, không khỏi đứng ở tại chỗ khoanh tay chờ.

Lục Tiểu Thanh trong lòng cấp tốc suy nghĩ, phải nói cái gì mới tốt đây? Bồ đề chẳng phải cây(3)? Đạo có thể coi là đạo thì không là đạo vĩnh viễn (4)? Trên đầu chữ “sắc” là con dao [5], ta là gió người là cát? Kim cương, kim cương ta yêu người? Phi, suy nghĩ cái gì vậy không biết, nhưng là phải nói cái gì bây giờ? Một bên trong đầu chuyển động suy nghĩ, một bên tiện tay nâng một đóa hoa mẫu đơn lên, trực tiếp ngắt khỏi cành.

[3] Bản lai vô nhất vật của Thiền Sư Huệ Năng:

Bồ-đề bản vô thụ

Minh kính diệc phi đài

Bản lai vô nhất vật

Hà xứ nhạ trần a

Dịch:

Bồ-đề chẳng phải cây

Gương sáng chẳng nơi đài

Xưa nay không một vật

Bụi trần bám nơi đâu?

[4] Đạo Đức Kinh còn được gọi là sách Lão Tử.

Đạo khả đạo phi thường đạo

Danh khả danh phi thường danh

Dịch:

Đạo có thể coi là đạo thì không là đạo vĩnh viễn

Tên có thể gọi là tên thì không là tên vĩnh viễn

[5] Trên đầu chữ “sắc” là con dao: ý là đam mê dục vọng có thể dẫn đến hậu quả khó lường.

Lục Tiểu Thanh dùng tay vân vê bông hoa mẫu đơn, nhìn đóa hoa đến lãng ngốc, ở trong mắt Viên Thiên Cương lại chính là Lục Tiểu Thanh mỉm cười nhìn bông hoa tươi đang cầm trong tay, trong mắt tỏa ra lòng nhân từ cùng yêu thương, ngay lập tức trong đầu hần chợt lóe linh quang, đột nhiên vỗ tay nói: “Thì ra là vậy, ta hiểu rồi.”

Lục Tiểu Thanh chấn động, tuy rằng trong Kinh Phật có nói, cái gì mà Như Lai Phật Tổ ngắt hoa xong quay đầu lại cười cười, sau đó liền nhập đạo, chẳng lẽ người này thật sự có tuệ căn? Nhìn mình có thể nhập đạo? Mình có nên hỏi hần hay không nhỉ, nếu thật sự có thể thành tiên hoặc là thành Phật, có thể sống ngót nghét một vạn năm thì mình cũng sẽ cố mà làm, tuyệt đối không cự tuyệt.

Lập tức mỉm cười nhìn Viên Thiên Cương nói: “Đã hiểu ra gì rồi?”

Viên Thiên Cương cũng mỉm cười nói: “Sinh mệnh là khổ, vô thường là khổ, luân hồi là khổ, nếu có thể ở trước khi khổ sở mà biết được số kiếp vạn mệnh, thì nhân quả trên thế gian này đã có thể được xoay chuyển rồi.”

Lục Tiểu Thanh đợi một lát cũng chẳng thấy Viên Thiên Cương nói thêm gì nữa, không khỏi giả vờ liếc hần một cái gật gật đầu, thoáng nét cười nói “Quả nhiên là có tuệ căn.” Kỳ thật trong lòng đang gào thét hần nói cái quái gì vậy, một câu mình nghe cũng chẳng hiểu, bỏ đi, mình xem ra là không có phần tuệ căn kia rồi, không cần phải cầu xa với sinh mệnh được kéo dài thêm vạn năm nữa mà làm gì. Lập tức xoay người sang chỗ khác cũng lười tiếp tục để ý đến hần, lập tức hái được mấy đóa hoa mẫu đơn mà mình nhìn vừa ý, liền chuẩn bị trở về báo cáo kết quả công tác với Lý Thế Dân.

“Thiên mệnh giả, sau đời thứ ba của Đường triều có nữ chủ là Võ vương sẽ nhất thống thiên hạ, đây chính là do người suy tính ra sao?”

Thanh âm không lớn không nhỏ, lại làm cho Lục Tiểu Thanh trong nháy mắt toàn thân ứa mồ hôi, những lời này nàng chỉ nói với một mình Vô Diễm, Vô Diễm đương nhiên là sẽ không nói ra ngoài, vậy thì nhất định là thân binh đi theo ngày ấy rồi, khó trách Vô Diễm khẩn trương như vậy, thì ra hần cũng không tín nhiệm mấy người kia, chính là năm người đi theo hần đến, lúc trước ở trên đỉnh núi cũng chỉ có vài người bọn họ, không ngờ thật sự là không đáng tín nhiệm.

Lục Tiểu Thanh trong khoảnh khắc đột nhiên hiểu ra, vì sao Lý Thế Dân trước tiên là xuống tay với việc làm ăn buôn bán của mình, nhất định là do cái người trước mắt này nói mình có thể chính là thiên mệnh giả gì đó, cho nên hắn mới tìm mọi cách bắt mình trở lại kinh thành. Sau lại giam lỏng Thiên Vũ cùng bọn Hồng Ngọc, dùng hết thủ đoạn bức mình trở lại kinh thành, thì ra là vì những lời này, những lời đó quả thật là có thể lật trời, đã nghĩ thông, Lục Tiểu Thanh bỗng cảm thấy toàn thân vô lực, không khỏi tựa vào trên núi giả.

Viên Thiên Cương nhìn Lục Tiểu Thanh, thấp giọng nói: “Lời này hẳn không phải là giả, tuy rằng ta cũng có xem tử vi sao để vương, mười lăm năm trước xem đã thấy có dị tượng, liền biết khả năng trên trời sẽ hạ xuống Quân vương, nhưng là lại không có cách nào tính ra đến tột cùng là ở địa phương nào? Cũng không tính ra được là nam hay nữ, không nghĩ tới người lại thật sự nhìn thấu thiên mệnh. Thiên mệnh giả, ta muốn biết những lời này sẽ ứng lên người vị hoàng tử nào?”

Lục Tiểu Thanh hít sâu một hơi nói: “Lời này bất quá chỉ là nói đùa mà thôi, đừng coi là thật, còn có, đừng gọi ta là thiên mệnh giả gì đó nữa, ta không thích cách xưng hô này.”

Viên Thiên Cương thấy Lục Tiểu Thanh có chút không khống chế được cảm xúc, không khỏi gật đầu nói: “Được, thân phận này vốn cũng không thể để cho người ngoài biết được, Lục cô nương, nếu những lời đó chỉ là lời nói đùa, hậu quả của người sẽ thế nào chắc người cũng biết rồi phải không? Hơn nữa ta cũng đã biết người chính là thiên mệnh giả, người cho dù có từ chối cũng không sửa được, đã biết thiên mệnh lại không làm việc cho hoàng thượng, hậu quả ra sao người chắc cũng đã hiểu được.”

Lục Tiểu Thanh vừa nghe lập tức trái tim lạnh run, vốn nghĩ rằng Lý Thế Dân bất quá là vì một lý do linh tinh gì đó, muốn đem mình tiến cung để phong làm phi tử, hiện tại thì tốt rồi, phi tử cái quái gì cơ chứ, toàn bộ coi như mình là nhà tiên tri vậy, không làm việc cho hắn tất nhiên là chỉ có con đường chết, nếu làm việc cho hắn, đợi đến lúc hắn chết, phần lớn mình cũng sẽ bị chôn cùng hắn, không ai lại sẽ để cho người biết chuyện quá khứ lẫn tương lai ở lại trên đời gây tai họa cho trăm dân đầu, chuyện này tính như thế nào cũng không tìm ra được con đường tốt.

Viên Thiên Cương thấy Lục Tiểu Thanh không nói lời nào, liền lên tiếng: “Người nếu đã hạ thấp mình ở lại trong phủ của Tấn Vương gia, như vậy ta cũng có thể nghĩ đến rằng Thiên Tử kế tiếp chính là Tấn Vương gia, phải không?”

Lục Tiểu Thanh nhìn Viên Thiên Cương, đột nhiên đứng thẳng người, nói: “Viên Thiên Cương, người là một người thông minh, tự nhiên biết chuyện hoàng gia tốt nhất là nên biết ít đi một chút, Thiên Tử kế tiếp là ai là chuyện của Hoàng Thượng, chuyện này chỉ có thể do hắn quyết định, sao có thể đến phiên chúng ta định đoạt được chứ, ta ở Tấn vương phủ làm quản gia, là vì Tấn vương vừa vặn ở Giang Nam gặp được ta, ta thấy tính tình của hai chúng ta hợp nhau cho nên liền ở lại trong phủ của hắn, không có lý do gì khác ở đây cả.”

Viên Thiên Cương sắc mặt thay đổi, nửa ngày sau mới nói: “Lục cô nương nói đúng, chuyện thái tử chúng ta nên mặc kệ, đây cũng không phải là chuyện chúng ta nên quản, chúng ta chỉ để ý đến mệnh lý thôi, chỉ để ý vì Hoàng Thượng mà suy tính thiên tượng, vận mệnh, những chuyện khác quả thật là ta đã lảm miệng rồi, tìm hiểu thiên cơ đôi khi không biết nên nói là tốt hay không tốt đây?”

Lục Tiểu Thanh nghe Viên Thiên Cương nói như thế, không khỏi đứng vững thân mình, vội vàng nói: “Người cũng biết là không tốt, vậy thì không cần đem thân phận thiên mệnh giả của ta nói cho Hoàng Thượng biết làm gì.”

Viên Thiên Cương mỉm cười nói: “Đương kim thiên tử trí tuệ hơn người, hẳn tuy rằng không biết xem thiên mệnh, nhưng là người khác biệt hẳn sớm đã biết, ta hôm nay tới bất quá chỉ là để xác định một chút thôi, người cũng biết cho dù không xác định thì người cũng không rời khỏi được hoàng cung này.”

Lục Tiểu Thanh nghe thế, cũng không giật mình, nếu đã gánh trên lưng thân phận này rồi, có thể ra được khỏi hoàng cung thì tên mình cứ viết ngược lại đi là vừa, bất quá nói không thể rời đi, chẳng lẽ mình thật sự không thể rời đi được sao, đôi khi rất tin tưởng bản thân cũng không phải là một chuyện tốt, nếu thiếu đi bất kỳ một thừa số nào đó, đến cuối cùng thất bại đều chỉ có thể là người, Lục Tiểu Thanh biết Vô Diêm đang trù hoạch mọi chuyện ỉn, trong lòng cũng không thấy sợ hãi.

Viên Thiên Cương thấy Lục Tiểu Thanh khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, gật đầu cười nói: “Quả nhiên là phong độ của thiên mệnh giả, trấn định tự nhiên, trời sụp đất nứt cũng vẫn sừng sững bất động.”

“Quả nhiên là thiên mệnh giả.” Một giọng nói uy nghiêm từ phía sau truyền đến, Lục Tiểu Thanh nhìn lại thì thấy Lý Thế Dân đang mỉm cười bí hiểm, chậm rãi đi về phía mình, Lục Tiểu Thanh trong lòng than nhỏ, xem ra về sau gặp phải phiền toái lớn rồi.

114. Chương 137 - Phần 1

Chương 137: Tạo phản

Sắc trời đã tối, bên trong ngự thư phòng, Lý Thế Dân cùng Lục Tiểu Thanh ngồi đối diện nhau, trước mặt hai người có bày một bàn cờ, Lục Tiểu Thanh cầm quân cờ trong tay đang suy nghĩ nên đặt xuống vị trí nào. Lúc ở ngự hoa viên Lý Thế Dân thuận miệng vài câu đuổi Ngụy Vương, Thục Vương cùng Thiên Vũ trở về phủ đệ, giữ một mình nàng ở lại, nói là Tân Thành công chúa muốn cùng nàng luận bàn về kỹ thuật đá cầu, cho nên đặc biệt ban thưởng cho nàng ở lại tẩm cung của Tân Thành công chúa, Lục Tiểu Thanh biết ngọn nguồn giữ mình lại ở trong cung, lập tức nháy mắt ra hiệu cho Thiên Vũ ý bảo cứ yên tâm, sau đó liền cười hớ hớ ở lại trong cung.

“Đã biết người không đơn giản, thì ra thật sự còn vượt ra cả ngoài dự liệu của ta, Lục Tiểu Thanh, người còn có bao nhiêu bí mật nữa?”

Lục Tiểu Thanh cảm nhận được hai đạo ánh mắt đang chặt chẽ cẩn thận nhìn chăm chú vào mình, nàng cũng không có ngần đầu lên, thản nhiên cười nói: “Không có gì không đơn giản cả, kỳ thật ta chính là một người đơn giản nhất, chỉ là do các người đều cho rằng là rất phức tạp mà thôi.”

Lý Thế Dân vừa hạ quân cờ xuống vừa nói: “Bây giờ vẫn còn không nói thật hay sao? Ta hỏi người câu nói kia của người thật sự là tình huống về sau sao?”

Lục Tiểu Thanh biết Lý Thế Dân là đang đề cập đến câu mình nói về Võ Tắc Thiên, lập tức cười cười nói: “Lịch sử không thể thay đổi, mệnh lý đều đã được định số, Đường Thái Tông vĩ đại, ngài không nên là một người mê tín thì hơn”

Lời này nói ra thì thật là vô lễ, thế nhưng Lý Thế Dân cũng không có tức giận, thản nhiên nói: “Đôi khi có nhiều thứ thà rằng tin là có, chứ đừng tin là không có, nếu muốn động đến bá nghiệp của Đại Đường ta, như vậy mặc kệ là ai, ta đều phải diệt trừ tận gốc trước khi hắn có sức uy hiếp.”

Lục Tiểu Thanh âm thầm lắc đầu, dòng lịch sử nếu có thể sửa đổi, thì mình sao có thể xuất hiện ở tại đây cơ chứ, chưa từng có đi tới tương lai, đã muốn cố định gì đó rồi, sức người làm sao có thể văn hồi được, không khỏi trầm mặc tiếp tục chơi cờ.

Lý Thế Dân thấy Lục Tiểu Thanh không nói lời nào, ánh mắt thâm thúy nhìn Lục Tiểu Thanh, đang muốn mở miệng thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bẩm báo: “Bẩm Hoàng Thượng, thái tử điện hạ cầu kiến.” Lục Tiểu Thanh không khỏi ngăn người, đây là đứa con lớn nhất của Lý Thế Dân, mình cũng chưa từng được thấy qua hắn, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía ngoài cửa.

Lý Thế Dân cũng không đuổi Lục Tiểu Thanh đi, chính là ý bảo nàng đứng ở phía sau tấm bình phong, Lục Tiểu Thanh không biết Lý Thế Dân có ý gì, nhưng cũng nghe theo lời hắn, đứng ở phía sau tấm bình phong, Lục Tiểu Thanh tập chung tinh thần lắng nghe, chỉ nghe thấy một giọng nói khàn khàn yếu ớt đang cùng Lý Thế Dân nói chuyện, ý tứ trong lời nói giống như là nói hôm nay là sinh thần của hắn, mời Lý Thế Dân đến chỗ hắn ngồi một chút.

Lục Tiểu Thanh không khỏi tức cười, đây chính là thái tử không được sủng ái, cư nhiên làm cha lại đã quên mất sinh thần của con, mình vẫn còn chưa có quên lần sinh thần của Ngụy Vương Lý Thái ngày đó, người ở trong triều đến chúc mừng tấp nập thế nào, người này đường đường là Thái tử gia đứng đầu, cư nhiên lại bần xỉn đến mức này, Lục Tiểu Thanh không khỏi lắc đầu, đây chính là hoàng gia a....

Nghe Lý Thế Dân cho hắn một câu trả lời khẳng định đầy thuyết phục, vị thái tử chỉ nghe thấy giọng nói mà chưa thấy mặt kia dường như có vẻ rất cao hứng, lui xuống trước để quay về Đông Cung chờ, Lục Tiểu Thanh nghe thấy tiếng bước chân của hắn đã rời xa, liền từ sau tấm bình phong bước ra, Lý Thế Dân không nhìn Lục Tiểu Thanh, chỉ chậm rãi nói: “Đứa con này của Trẫm không có tư chất của một Thái tử, hắn làm cho trẫm rất thất vọng.”

Lục Tiểu Thanh không nói gì, nàng có thể nói gì đây, dù sao cũng không phải là con của nàng, quản nhiều như vậy làm gì.

Lý Thế Dân trầm mặc một lát sau nói: “Để Tiểu Ngụy mang người đến tắm cung của Tân Thành, nó đang làm âm ỉ lên là muốn gặp người, xem ra nó rất thích người.” Dứt lời đứng dậy bước ra ngoài thư phòng.

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Thế Dân có vẻ muốn một mình tiến đến Đông Cung như vậy, không khỏi nói: “Cứ đi như vậy sao?”

Lý Thế Dân lập tức dừng lại cước bộ, xoay người nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Thanh, nói: “Có ý tứ gì?”

Lục Tiểu Thanh khẽ cười nói: “Ngài không chuẩn bị lễ vật mang theo sao, hắn nhưng là con của ngài mà, mời người làm cha đến dự sinh thần của mình, vậy mà ngay cả lễ vật mà người cha cũng không cho hắn, ta nhưng vẫn nhớ rõ ngày sinh thần của Ngụy vương Lý Thái, ta phải dùng một con ngựa bạch ngọc để làm lễ vật tặng thay cho ngài, sự khác biệt này cũng quá lớn rồi.”

Lý Thế Dân ngăn người, sau khó có được lại thấy hắn gật gật đầu nói: “Nói cũng đúng, tuy rằng nó làm cho ta thất vọng, nhưng nó dù sao cũng là con của ta, một Đông Cung Thái Tử mà sinh thần lại lạnh ngắt đến mức này, quả thật là khó có thể tin được, người có muốn cùng ta qua bên đó nhìn một chút không?”

Lục Tiểu Thanh cười hớ hớ chìa tay ra nói: “Ta hiện tại là một người nghèo kiết xác, không có lễ vật đâu.”

Lý Thế Dân lập tức mỉm cười nói: “Người muốn sản nghiệp này cũng được, bất quá lão bản phải đổi thành là ta”

Lục Tiểu Thanh lúc này lắc đầu nói: “Không cần, cho ngài đó, toàn bộ cho ngài hết đó, ta cũng lười quản lý, tránh cho về sau ngược lại sẽ thành gánh nặng của ta.”

Lý Thế Dân nhìn Lục Tiểu Thanh, thấy Lục Tiểu Thanh nói rất bình thản, giống như thật sự là không để ý đến một chút nào, không khỏi cười cười không nói gì, xoay người liền đi ra ngoài. Lục Tiểu Thanh nhìn bóng dáng của hắn, khoe miệng khẽ cong lên, nói: “Đừng quên mang theo lễ vật, có lẽ tối hôm nay sẽ có người chuẩn bị đại lễ cho ngài đó.”

Lý Thế Dân cước bộ lại khựng lại một chút, quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh nhú mày nói: “Trong lời nói của người có vấn đề.”

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Thế Dân hơi nhú mày nhìn chăm chú vào mình, không khỏi khẽ thở dài nói: “Thái tử này có lẽ không phải là làm cho ngài thất vọng, mà là sẽ làm cho ngài cực kỳ thất vọng.” Vừa nói vừa bước ra bên ngoài, sát bên người Lý Thế Dân mà qua, bước ra bên ngoài.

Lý Thế Dân bước nhanh tiến lên một phát bắt được bả vai của Lục Tiểu Thanh, uy nghiêm nói: “Người muốn nói cái gì với ta?”

Lục Tiểu Thanh không có quay đầu, trầm mặc một lát sau nói: “Hắn sẽ đi trên con đường khi xưa của ngài.”

Lời này vừa nói ra, Lục Tiểu Thanh rõ ràng cảm giác được bàn tay đặt ở trên vai mình căng thẳng, khoe miệng của Lục Tiểu Thanh hiện lên một tia cười khổ, ngày đầu tiên vào hoàng cung đã gặp phải chuyện này, mệnh của mình thật là tốt, chờ đến lúc bàn tay đặt trên vai mình rơi lỏng, Lục Tiểu Thanh không có quay đầu lại cứ thế tiêu sái đi ra ngoài, mơ hồ nghe thấy trong tiếng kêu to đầy hỗn loạn thống khổ còn mang theo phần nợ cùng bất đắc dĩ từ phía sau truyền đến.

Đi theo công công đến chỗ ở của Tân Thành, cô gái nhỏ này thật đúng là bám dính lấy nàng, vừa thấy mặt liền huyền thuyên nói không ngừng, không chút nào che giấu sự yêu thích của mình đối với nàng, Lục Tiểu Thanh không khỏi cảm thấy ở nơi này cũng không tệ lắm, có một người đem mình trở thành thần tượng như vậy, tâm tình cũng không khỏi đã tốt hơn nhiều.

“Tiểu Thanh, ta nói ngươi đang làm cái gì vậy? Như thế nào lại không tập chung thế, chẳng lẽ lời nói của bản cung lại vô vị đến thế sao?” Tân Thành bất mãn khi thấy Lục Tiểu Thanh hồn đã bay tận đâu, một cước đá vào bắp chân nàng.

Lục Tiểu Thanh dính một cước đau, lập tức nhảy dựng lên, hung tợn nắm chặt lấy hai vai Tân Thành nói: “Dám đá ta, ngươi không muốn sống nữa phải không? Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sự lợi hại của ta.” Vừa nói vừa giở trò với Tân Thành, Tân Thành bị Lục Tiểu Thanh cù nách cùng bên hông, trong lúc nhất thời cười đến nỗi không thở được.

Hai người đều cực có tinh thần cười đùa đến tận nửa đêm mới cảm thấy mệt mỏi, Tân Thành không khỏi lôi kéo Lục Tiểu Thanh đi nghỉ ngơi, chính trong lúc đang rửa mặt ở trong phòng, có một tiểu thái giám hốt ha hốt hoảng chạy vào trong phòng nói: “Lục tiểu thư, Hoàng Thượng cho gọi người đến, Ngụy công công mang theo thị vệ đang đứng ở bên ngoài chờ người.”

Lục Tiểu Thanh ngược lại cũng không cảm thấy có gì đáng giật mình, đợi đến lúc này đúng là đang đợi hắc gọi mình tới, Tân Thành lại nắm chặt lấy cổ tay Lục Tiểu Thanh, quay sang nói với tiểu công công kia: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Vì sao trẻ như vậy rồi mà Phụ vương lại muốn tìm Tiểu Thanh? Còn mang theo thị vệ, đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Tiểu Thanh thấy Tân Thành dùng ngữ điệu nghiêm khắc để hỏi tiểu công công kia, biết rằng người sinh ra ở trong hoàng cung đối với sự uy hiếp đều có cảm giác nhạy bén hơn người bình thường, không khỏi cười vỗ tay Tân Thành nói: “Không có việc gì đâu, ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi, ta theo bọn họ đi xem thế nào.” Thấy Tân Thành vẫn nắm chắc tay mình không buông, Lục Tiểu Thanh không khỏi mỉm cười nói: “Có một số việc ngày mai ngươi sẽ biết.” Vừa nói vừa gạt tay Tân Thành ra, rồi bước theo tiểu công công đi ra ngoài.

Đi theo Ngụy công công bước nhanh mà đến, dọc theo đường đi khắp nơi đều là cấm quân, trong hoàng cung đèn đuốc sáng trưng, nhưng là không khí lại vô cùng âm trầm, nghiêm túc, trải qua tầng tầng trạm kiểm soát mới đến được ngự thư phòng, Lục Tiểu Thanh thấy Lý Thế Dân sắc mặt xanh mét ngồi ở trên cao, ngồi ở bên cạnh hắn là một người tầm độ năm mươi đến sáu mươi tuổi, còn đứng bên cạnh hắn là một đại nhân cùng độ tuổi với hắn, mà có hai người đang quỳ ở trước mặt ba người, một người trẻ tuổi tầm chưa đến ba mươi tuổi, một người nhìn như cùng độ tuổi với Lý Thế Dân.

Lục Tiểu Thanh đứng ở cửa không nhúc nhích, Lý Thế Dân nhắm chặt hai mắt, cả người toát ra sự phần nộ khó mà có thể diễn tả được bằng lời: “Đứa con mà ta nuôi dưỡng đây sao, Thái Tử của ta đây sao, người thật đúng là đã đối địch với phụ hoàng của ngươi, đối địch với ta.”

Người trẻ tuổi đưa lưng về phía Lục Tiểu Thanh, thân hình run run khóc nói: “Phụ hoàng, nhi thần không muốn, nhi thần là bị mớ heo lừa gạt tâm, nhi thần thật sự không muốn gây bất lợi với phụ hoàng, phụ hoàng, phụ hoàng.”

Lý Thế Dân hừ lạnh một tiếng ngăn không được thất vọng cùng phần nộ, quay đầu nhìn về phía một người khác, nửa ngày ngược lại lại cười nói: “Được, được, Hầu Quân Tập, ngươi cùng ta vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, trăm chưa từng coi ngươi như người ngoài, trăm luôn xem ngươi như là huynh đệ của mình vậy, trăm tự hỏi không biết mình đã có lỗi gì với ngươi, mà ngươi cứ nhiên lại cùng Thái Tử thông đồng mưu phản, ngươi.... Ngươi.... được, được.” có lẽ đã cực kỳ tức giận đến mức trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Nam tử đang quỳ ở phía dưới kia, lên tiếng khàn khàn: “Hoàng Thượng, người không có lỗi gì với ta, là lão Hầu có lỗi với người, người cũng đừng trách thái tử, đều là ta dốc hết sức thúc đẩy, thái tử cũng là bị ta xúi giục, ta thật xin lỗi người, muốn giết muốn róc thịt, lão Hầu xin chịu, cũng đều là do lão Hầu gieo gió gặt bão, Hoàng Thượng người đừng tức giận kéo làm tổn hại đến thân thể”

Lão nhân ở bên cạnh Lý Thế Dân chỉ vào Hầu Quân Tập, nửa ngày lắc đầu giận dữ nói: “Hầu Quân Tập, ngươi xúi giục thái tử mưu phản, ngươi thật to gan, uống công Hoàng Thượng đã đối đãi tốt với ngươi như thế, cũng đã có phụ huynh đệ chúng ta cùng nhau vào sinh ra tử trên chiến trường, Phòng Huyền Linh ta như thế nào cũng không có nghĩ tới ngươi sẽ có một ngày như vậy.”

“Súc sinh, súc sinh, người này thế mà cũng mong được đứng chung một chỗ với chúng ta, hôm nay nếu không phải Hoàng Thượng trước đó nhận được tin tức, các người nói không chừng đã thành công rồi cũng

nên, chuyện đại nghịch bất đạo như thế, thật sự là chết cũng không hết tội, uổng công Trưởng Tôn Vô Kỵ ta đã coi trọng người, người thật sự là không xứng.”

Lục Tiểu Thanh nghe năm người ở trong phòng nói chuyện, quay đầu thấy thị vệ cùng bọn thái giám đều đứng ở xa xa, cây đuốc phía xa xa chiếu sáng toàn bộ trời cao, tiếng bước chân dồn dập ở trong ban đêm yên tĩnh vang lên hết sức vang dội, thể lực mưu phản của vị Thái tử này ở trong mắt Lý Thế Dân mà nói, không thể nghi ngờ chính là kiến với voi, chỉ trong một buổi tối mà đã hoàn toàn dẹp yên, đây bất quá chỉ là một trò khôi hài mà thôi.

Lục Tiểu Thanh nhìn hoàng thành ban đêm, nơi này về sau chính là nơi ở của Thiên Vũ, trông trải như vậy, cô tịch như vậy, nếu có thể thì nàng thật sự không muốn một người tốt như Thiên Vũ phải ở lại nơi này, Hoàng Đế cũng không phải là dễ làm, thì ra luôn cảm thấy làm Hoàng Đế rất tốt, hôm nay sau khi chân chính thấy được thần sắc thương tâm phần nộ của Lý Thế Dân, mới cảm thấy hoàng gia này là nơi bất đắc dĩ nhất, một người tốt như Thiên Vũ cả đời lại phải ở trong này, thật sự là nàng không đành lòng.

Tựa vào trên cửa nhìn thái tử đang quỳ dưới đất, nếu không nhờ vào cuộc thi năm đó, đề bài là cuộc khảo sát vì sao Thiên Vũ lại được làm thái tử, mình mới biết rõ từ đầu đến cuối sự kiện Thiên Vũ được làm thái tử, thì mình cũng sẽ không biết được khuya hôm nay Thái tử sẽ làm phản, xem ra đây là nhân quả, Thiên Vũ cứu mình, kết quả là chính mình giúp hắn làm Thái tử, nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy ý tưởng này của mình thật thú vị, không khỏi cười phì một tiếng.

Tiếng cười vừa bật ra, trong lòng Lục Tiểu Thanh lập tức hô to không xong, Lý Thế Dân hiện tại đang nổi nóng, lúc này cũng không phải là thời điểm tốt để cười, quả nhiên Lý Thế Dân đang thịnh nộ cùng Phòng Huyền Linh và Trưởng Tôn Vô Kỵ đều đồng loạt nhìn lại đây. Lục Tiểu Thanh lập tức nở một nụ cười mê người, vô tội nháy mắt mấy cái nhìn ba người, giả dạng bộ dáng tiểu bạch.

Lý Thế Dân tức đỏ mắt cảm tức nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Người tốt nhất là cho ta một lý do.”

Lục Tiểu Thanh lúc này đột nhiên cảm thấy Lý Thế Dân ở dưới cơn thịnh nộ thật đúng là lớn lên cũng không tệ, rất có cá tính, có chút đẹp cường dã, có chút khí phách cùng hàm súc của người đàn ông trưởng thành, đang thưởng thức đánh giá đột nhiên thấy cặp ánh mắt đen nhánh kia lóe lên quang mang lạnh như băng nhìn vào mình, làm cho nàng có cảm giác nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống dưới âm độ giống như mùa đông lạnh giá vậy, vội điều chỉnh lại tâm trạng, nghiêm trang khụ một tiếng nói: “Cũ không đi thì mới sẽ không tới, nếu hắn đã muốn hai tay đem vị trí thái tử hoàn trả lại, vậy chẳng phải là một chuyện cao hứng hay sao? Ít nhất có thể chọn lựa được một Thái Tử vĩ đại, không phải sao?”

Mấy người cũng đều hiểu được ý tứ trong lời nói đó, Lý Thế Dân đã sớm muốn lập Thái Tử khác từ lâu rồi, hiện tại có một cái cơ tốt như vậy, không cười chẳng lẽ lại khóc, tuy rằng đối với Lý Thế Dân mà nói chính là khóc, bất quá đối với Lục Tiểu Thanh mà nói chính là cười.

115. Chương 137 - Phần 2

Năm người ở trong phòng toàn thân đều cứng ngắc một chút, hai người đang quỳ đầu càng cúi thấp hơn, Lý Thế Dân yên lặng không nói một lời nào, Phòng Huyền Linh đứng ở bên cạnh nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, trầm mặc một lát liền quay sang nói với Lý Thế Dân: “Hoàng Thượng, lời này cũng không sai, thần vốn là cực lực bảo lãnh cho Thái tử, nhưng là thần thật không ngờ Thái tử cư nhiên lại sẽ làm ra chuyện như vậy, lão thần hiện tại cũng không còn gì để nói, Hoàng Thượng, lập Thái tử khác đi thôi.”

Bốn chữ lập thái tử khác vừa thốt ra, trong phòng lại chìm vào trong trầm mặc, Lục Tiểu Thanh biết Lý Thế Dân trong lòng đang không dễ chịu, bất quá nàng lại biến thái tới mức cười tủm tỉm đứng ở một bên xem diễn, vốn nàng không phải là người có trái tim đồng tình, hiện tại lại được xem một màn phụ tử tương tàn vô cùng chân thật như thế này, ngược lại cảm thấy Lý Thế Dân dùng nhiều thủ đoạn đối với nàng như vậy, hiện tại có thể được chứng kiến hắn khổ sở khó chịu, thật sự là đã xả được cục giận của mình, không khỏi khòe miệng nhếch càng lúc càng cao.

Nhìn thấy Lý Thế Dân sai người mang Thái tử cùng Hầu Quân Tập dẫn xuống, Lục Tiểu Thanh không khỏi khó chịu thầm nghĩ, không còn trò hay để xem nữa rồi, trong lòng còn đang ca thán đáng tiếc, chợt nghe thấy Trương Tôn Vô Kỵ hỏi phải xử trí hai người này như thế nào, Lục Tiểu Thanh không khỏi động lỗ tai lên nghe ngóng, cứ nhiên chính là giết, nhà để vương thống hận nhất chính là tạo phản, giết cũng không có gì là sai.

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Thế Dân rất do dự, lại nghe Phòng Huyền Linh cùng Trương Tôn Vô Kỵ khuyên bảo, nàng nghe mà cảm thấy nhàm chán, đột nhiên lại nghe thấy Lý Thế Dân nói: “Lại đây, nói cho ta biết ý kiến của ngươi.”

Lục Tiểu Thanh lần trước bởi vì cho ý kiến mà bị chịu thiệt thòi, không khỏi vừa mỉm cười vừa tiến lên, vừa lắc đầu nói: “Không có, ta không có ý kiến gì cả, đây là chuyện của Hoàng Thượng, không có quan hệ gì tới ta cả.”

Lý Thế Dân hừ lạnh nói: “Ngươi nếu có thể tính ra một màn tối hôm nay, thì sao ngươi lại không thể tính ra được kết cục cơ chứ, ngươi chớ quên, ngươi của ngươi vẫn còn đang ở trong cung làm khách.”

Lục Tiểu Thanh nghe Lý Thế Dân nói ra lời uy hiếp, hôm nay lại không có nhìn thấy bọn Hồng Ngọc, không khỏi hung tợn trừng Lý Thế Dân, đặt mông ngồi ở bên cạnh Lý Thế Dân, vừa lòng khi nghe thấy tiếng hít không khí của Phòng Huyền Linh cùng Trương Tôn Vô Kỵ, thông thả nói: “Ta chỉ tính đại sự, việc nhỏ không có tính.”

Quay đầu thấy Lý Thế Dân không có ý buông tha cho nàng, Lục Tiểu Thanh không khỏi bĩu môi nói: “Thần tử thì cứ giết, hắn nếu đã dám tạo phản như vậy thì cũng phải dám gánh lấy hậu quả, về phần thái tử.....” thấy Lý Thế Dân nhìn mình không chớp mắt, Lục Tiểu Thanh đành phải nói: “Dù sao cũng là cốt nhục do mình sinh ra, muốn giữ lại thì cứ giữ lại thôi, ta tính ra hắn nhất định phải trúng một kiếp này, cũng là quẻ tử.”

Ba người kia trầm mặc một lát, Lý Thế Dân đột nhiên hỏi: “Các ngươi cảm thấy lập người nào làm Thái tử là tốt nhất?”

Lại là trầm mặc, nửa ngày Phòng Huyền Linh thận trọng mở miệng nói: “Thần xem Ngụy Vương Lý Thái cũng không tồi, là người cần cù và thật thà, tại trên triều cũng có nhiều thành tích, trên phương diện năng lực cũng đạt, thần cảm thấy có lẽ sẽ là một Thái tử tốt.”

Trương Tôn Vô Kỵ ở một bên nhíu nhíu mày, nhưng cũng không có lên tiếng.

Lý Thế Dân không khỏi hỏi: “Vô Kỵ, ý kiến của ngươi thì sao?”

Trương Tôn Vô Kỵ trầm tư một lát, sau nói: “Thần cũng hiểu được Ngụy Vương Lý Thái không tồi, hắn sẽ là một thái tử tốt.”

Lục Tiểu Thanh nghe thấy thế, không khỏi thầm lấp bắp kinh hãi, Trương Tôn Vô Kỵ không nói đến Thiên Vũ, vậy thì sẽ không có ai ủng hộ Thiên Vũ, Thiên Vũ làm như thế nào để ngồi lên ghế thái tử bây giờ? Hơn nữa nếu tính không nhầm thì ngày mai chính là thời điểm phế thái tử lập thái tử mới, hôm nay nếu quyết định như vậy, vậy thì kết cục không phải là không giống với lịch sử hay sao.

Lý Thế Dân xoa nhẹ chân mày, sự phẫn nộ cùng thất vọng vừa rồi đã bị đè nén xuống, thay vào đó là sự thận trọng cùng khôn khéo, gật gật đầu nói: “Ta cũng hiểu được Thái Nhi không tồi, ta xem vị trí thái tử này.....” Dừng một chút, Lý Thế Dân đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lục Tiểu Thanh hỏi: “Ý kiến của ngươi thì sao?”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua Phòng Huyền Linh cùng Trương Tôn Vô Kỵ, nhíu mày nhìn Lý Thế Dân nói: “Thật sự muốn nghe ý kiến của ta sao? Người ta tính ra cũng không phải là người trong lòng các ngươi.” Lúc này cũng chẳng cần ngoan cố che giấu làm gì, chính mình mà không đề cập đến Thiên Vũ, thì xem ra sẽ chẳng có ai bảo lãnh cho Thiên Vũ cả, vì thế đành phải lợi dụng cái danh thiên mệnh giả gì đó nói liều một phen thôi.

Lý Thế Dân nhìn Lục Tiểu Thanh hỏi: “Ngươi tính ra là ai?”

“Tấn vương Lý Tri, quân vương đời thứ ba của Đường triều.”

Giọng nói mạnh mẽ vang lên, Lý Thế Dân chỉ hơi hơi nhú mào, Phòng Huyền Linh cùng Trương Tôn Vô Kỵ trầm mặc ngồi ở một bên, ba người đều không có phản bác, có lẽ là do nghĩ rằng Lục Tiểu Thanh này là do Viên Thiên Cương thừa nhận, là thiên mệnh giả biết được chuyện quá khứ lẫn tương lai, tính ra chuyện gì đó cũng không phải tin đồn vô căn cứ, giống như chuyện xảy ra khuya hôm nay vậy.

“Trị Nhi tính cách nhu nhược, không có chính kiến của riêng mình, chỉ sợ không phải là một quân vương tốt, vì sao lại tính ra là nó?”

Lục Tiểu Thanh nhìn Lý Thế Dân dò hỏi mình, bình tĩnh mà thận trọng nói: “Tần Vương không phải là nhu nhược mà là quá nhân từ, hẳn không phải là không có chính kiến của riêng mình, chỉ là do hắn giấu tài không muốn cùng Ngụy Vương, Thục Vương tranh giành mà thôi, hẳn sẽ là một quân vương tốt, Đường triều ở trên tay hắn sẽ tiếp tục phồn vinh phát triển thêm nữa, hoàn toàn có thể sánh được với thời Trinh Quán do hoàng thượng chủ trị, hẳn là thiên mệnh hoàng đế.”

Ba người trong phòng trầm mặc một lát, Phòng Huyền Linh đột nhiên nói: “Người có thể hay không đã tính sai rồi? Có thể đủ tin tưởng được hay không?”

Lục Tiểu Thanh cắn chặt răng thầm nghĩ: “Vì Thiên Vũ xá gì?”

Lập tức mỉm cười nói: “Tốt thôi, cho dù lời nói của ta không đủ tin tưởng, như vậy ta sẽ đổi góc độ khác mà nói, thế lực của Ngụy Vương ở trong triều lớn như thế nào, ta nghĩ trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Hoàng Thượng bây giờ vẫn còn đang nắm quyền, hẳn đã kéo bè kết phái, lập lên thế lực riêng mình, hẳn còn đem các người để vào mắt hay không? Có đem Hoàng Thượng để vào mắt hay không? Trăm phương ngàn kế vì mình mưu tính như thế, người như vậy tuy rằng nói là có chút thông minh, có bản lĩnh, nhưng là cũng không phải là người được lựa chọn để trở thành hoàng đế tốt.”

Trái lại Tần vương đơn độc một mình, cũng không qua lại cùng thế lực ở trong triều, nhưng là các người có thể nghe sự truyền tụng ở trong nhân gian một chút, Thiên Vũ có trái tim nhân ái, biết trân trọng quan tâm đến dân chúng, Ngụy Vương, Thục Vương có thể bằng được không? Làm một Thiên Tử không phải chỉ cần cùng quần thần hoà mình là được, mà cần phải được lòng bọn họ, không phải chỉ cần dựa vào thế lực của mình là được, mà phải là nhân ái thiên hạ, đem thiên hạ đặt ở trong lòng, đem người trong thiên hạ đặt ở trong lòng. Huống chi suy nghĩ cùng tính cách của Ngụy Vương đã trưởng thành, sẽ không còn có nhiều thay đổi lớn được nữa, ngược lại Thiên Vũ tuổi vẫn còn trẻ, có Hoàng Thượng cùng vài vị đại thần dạy dỗ hẳn, hẳn sớm hay muộn cũng sẽ trở thành một minh quân.”

Một hơi nói xong đoạn dài, ba người đắm Lý Thế Dân không khỏi nhìn Lục Tiểu Thanh với cặp mắt khác xưa, nửa ngày, Trương Tôn Vô Kỵ gật đầu nói: “Những lời này nói cũng đúng, trước bỏ qua việc do thiên mệnh tính ra sang một bên, chỉ lấy từ góc độ năng nói mà xem, nhân ái thiên hạ quả thật đúng là điều kiện chủ yếu mà một Quân vương nên có, điểm này Lý Trị quả thật là làm rất tốt, trái tim của hắn có thể dung nạp được trăm dân bách tính.”

Phòng Huyền Linh thấy Lý Thế Dân nhìn hẳn, trầm tư một chút sau nói: “Tần vương tuổi vẫn còn trẻ, hiện tại quả thật là như Lục cô nương đã nói, còn có thể dạy dỗ được, thần nghĩ có Hoàng Thượng cùng một đám lão thần chúng ta chống đỡ ở bên cạnh, hơn nữa Tần vương bản chất cũng không xấu, muốn trở thành một đại minh quân hẳn là cũng không thành vấn đề.”

Lý Thế Dân nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh không tránh né chống lại ánh mắt của Lý Thế Dân, trong mắt là ngập tràn kiên định, nửa ngày Lý Thế Dân quay sang nói với Trương Tôn Vô Kỵ: “Vô kỵ, soạn chỉ.” Trương Tôn Vô Kỵ vội đi tới ngồi ở một bên, cầm lấy bút.

Lục Tiểu Thanh ngồi ở tại chỗ không nhúc nhích, nghe Lý Thế Dân trình bày miệng, còn Trương Tôn Vô Kỵ thì ghi chép, không đầy một lát sau, hai thánh chỉ đã được soạn xong, Lục Tiểu Thanh nhìn thánh chỉ lập Thiên Vũ làm thái tử, trong lòng vừa vui vừa lo, có lẽ Lý Thế Dân cùng Phòng Huyền Linh, còn có Trương Tôn Vô Kỵ chỉ là vì cái thiên mệnh giả chó má gì đó của mình, cho nên mới cho rằng mình sẽ không tính sai, vậy nên mới dễ dàng lập Thiên Vũ làm thái tử như vậy, nhưng là nếu có một ngày biết cũng không phải giống như lời mình đã nói, Thiên Vũ vẫn còn có người nào đó ủng hộ, thì sẽ không thể thiếu được phải tìm đến hắn trợ giúp.

Trong lòng đang trầm tư suy nghĩ, trong tai lại nghe thấy Lý Thế Dân thở dài nói: “Hy vọng Thái Tử lần này không lập sai.”

Lục Tiểu Thanh nghe Lý Thế Dân nói cũng không mở miệng nói câu gì, hôm nay mình đã nói nhiều như vậy, mặc kệ từ phương diện nào mà nói, đã là rất kinh người rồi, vốn Lý Thế Dân này xem mình đã đủ nguy hiểm, đã phải khoác lên vai cái danh thiên mệnh giả rồi, còn chưa tính hẳn sẽ nắm lấy điểm này để bắt mình tính toán, bây giờ lại còn có thể phân tích suy nghĩ như vậy, loại nhân tài đa dụng như thế này, ngay cả mình cũng sẽ không bỏ qua, huống chi là Lý Thế Dân, xem ra tương lai của mình mờ mịt rồi.

Thấy Lý Thế Dân đứng dậy đi vào bên trong lấy hộp đựng thánh chỉ ra, Phòng Huyền Linh cũng đi theo cầm giúp hẳn, Lục Tiểu Thanh lập tức vụt một tiếng đi đến gần Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hẳn nói: “Người hẳn là hiểu được trừ bỏ Tấn vương ra, người có thể tuyển chỉ có Ngụy vương, nhưng là Ngụy vương có phải là người người có thể không chế được hay không, điều này người chắc cũng đã rõ ràng rồi chứ?” Dứt lời rất nhanh quay trở lại chỗ ngồi xuống, ung dung nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ sắc mặt không thay đổi, nhưng ánh mắt lại càng sắc bén.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu chỉ có ba đứa con trai, lớn bị phế, đứa thứ hai lại không phục hẳn, chỉ có đứa út là hẳn có thể khống chế, Trưởng Tôn Vô Kỵ nếu muốn về sau tại trong triều vẫn còn được hô mưa gọi gió, thậm chí có thể là một tay che trời, trừ bỏ ủng hộ Thiên Vũ ra thì không còn lựa chọn nào tốt hơn, Lục Tiểu Thanh chính là nắm chặt lấy điểm then chốt này, quả nhiên chờ Lý Thế Dân cùng Phòng Huyền Linh đi ra, đặt thánh chỉ vào trong hộp xong, Trưởng Tôn Vô Kỵ lập tức liền nói về vây cánh của Ngụy Vương, vì phòng ngừa hẳn tiếp tục lại xuất hiện tình huống như khuya hôm nay, vẫn là đề nghị Hoàng Thượng làm cho hẳn trao trả binh quyền, xin rút về ở lại tại gia là tốt nhất.

Cùng Lý Thế Dân tranh luận vài câu, Phòng Huyền Linh cũng hiểu được nếu đã xác định muốn lập Thiên Vũ làm Thái Tử, tốt nhất là không nên lưu lại một Thân Vương có thể lực lớn như vậy, ba người nói vài câu liền đem một Ngụy Vương tâm chí mạnh mẽ bưng bưng nhốt đánh vào địa vị muôn đời muôn kiếp không trở lại được, Lục Tiểu Thanh biết từ nay về sau cả đời hẳn sẽ bị nhốt ở trong vương phủ, thiên hạ này, triều đình này đã không còn có phần của hẳn nữa rồi. Về phần Thục vương Lý Cách, có Trưởng Tôn Vô Kỵ giúp Thiên Vũ, hẳn cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì đâu.

Chờ ba người bọn họ nghị sự xong, sắc trời cũng đã sắp sáng, Lục Tiểu Thanh ngáp một cái nhìn sắc trời, trong lòng bỗng dưng nổi lên cảm giác tự hào, không ngờ mình lại gặp phải triều đại luân chuyển, đại sự trong triều, Đường Cao Tông tương lai cư nhiên lại là do mình nỗ lực bảo lãnh mới xuất hiện, mặc dù có chút đùa giỡn, ngay cả mình còn cảm thấy có một chút không chân thật, nhưng là tất cả đều là thật sự, mặc kệ về sau chờ đợi mình là cái gì, phải nói thật là chưa từng có khi nào lại cảm thấy tự hào như lúc này, lấp đầy toàn bộ trái tim, có thể tự tay lập lên một vị hoàng đế nổi danh trong lịch sử, cảm giác này rất con mẹ nó thoải mái.

Chính trong lúc tâm tình của Lục Tiểu Thanh cực kỳ tốt, đột nhiên nghe thấy giọng nói trầm thấp của Lý Thế Dân: “Mười ngày sau là ngày hoàng đạo, đến lúc đó chính thức để cho Trị Nhi tế bái thiên địa.” Phòng Huyền Linh cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ gật đầu đồng ý, Lý Thế Dân quay sang nói với Lục Tiểu Thanh: “Người cũng chuẩn bị đi.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi ngẩn người, chẳng lẽ mình cũng phải tham gia buổi lễ này sao, vậy thì tốt quá, đây chính là được chứng kiến thời khắc lịch sử đó nha, đang muốn gật đầu đáp ứng, liền nghe thấy Lý Thế Dân nói tiếp: “Ngày đó ta sẽ tuyển người vào cung làm phi.”

Lục Tiểu Thanh một hơi tắc nghẹn ở ngực, thở ra không được mà hít vào cũng không xong, nửa ngày khó có thể tin, lạc giọng nói: “Lập ta làm phi?”

116. Chương 138

Chương 138: Bày mưu nghĩ kế

Sắc trời đã sáng rõ, Lục Tiểu Thanh đứng ở trước cửa tẩm cung của Tân Thành công chúa đón ánh bình minh, xa xa ba tiếng hô vạn tuế từ trong điện Đại Minh cung truyền đến, giống như đứng ở chỗ này cũng có thể nghe được giọng Ngụy công công đọc chiếu chỉ Thiên Vũ được lập làm thái tử, Lục Tiểu Thanh nghe mà trong lòng lại dờ dẩn, bị Lý Thế Dân ột cú đả kích tư tưởng nghiêm trọng, đến bây giờ vẫn còn chưa khôi phục lại, đang còn buồn bực.

“Tiểu Thanh, ngươi đứng ở chỗ này làm gì vậy? Cả một buổi tối không trở về ngươi không mệt hay sao?” Lục Tiểu Thanh xoay người nhìn Tân Thành đang mở to hai mắt nhìn nàng, thấy cô gái nhỏ này trên mặt tuy tỏ vẻ hung ác, nhưng kỳ thật là một người cực kỳ đơn thuần, thật sự không hợp với không khí quý dị ở trong hoàng cung, không khỏi tâm tình buồn bực cũng được phóng thích đi một chút, cuối cùng rồi cũng sẽ có biện pháp không phải sao? Muốn bắt mình gả ột lão già, nghĩ cũng không cần nghĩ.

Tâm tình nhất thời đã được khôi phục, Lục Tiểu Thanh không khỏi nổi lên lòng trêu cợt, chỉ vào phương hướng thượng triều: “Có biết nơi này đã thay đổi rồi hay không, Đông Cung đã đổi chủ rồi.” Vừa nói vừa nhìn Tân Thành.

Tân Thành thản nhiên ồ lên một tiếng, sau đó nhú mày lại giãn ra, nói: “Đổi thì đổi thôi, dù sao vị trí kia không phải là luôn luôn thay đổi hay sao, hoàng cung này không có gì là luôn luôn không thay đổi, không thay đổi chỉ có biến hóa thân mình mà thôi, tập thành thói quen là được thôi mà.”

Nghe Tân Thành nói mấy câu thờ ơ như thế, Lục Tiểu Thanh không khỏi giật mình, nửa ngày kinh ngạc nói: “Không nghĩ tới ngươi lại nhìn thông suốt như vậy, cũng đúng, hoàng cung này không phải địa phương tốt, ta cực kỳ không thích nơi này, nhưng có người lại cố tình làm khó ta, hừ.”

Tân Thành không khỏi nháy nháy mắt cười nói: “Không phải là đang nói ta đấy chứ?”

Lục Tiểu Thanh không khỏi bật cười nói: “Ngươi có tài cán gây khó khăn cho ta hay sao? Là phụ hoàng ngươi, không biết hấn nghĩ như thế nào, cứ nhiên lại muốn phong ta làm phi tử của hấn, thật sự đúng là người bị bệnh thần kinh, cứ nhiên cũng không hỏi một chút xem ta có đồng ý hay không đồng ý.” Kỳ thật trong lòng Lục Tiểu Thanh hiểu rất rõ, giữ một nữ nhân có bản lĩnh đặc biệt ở lại bên người là biện pháp tốt nhất, chỉ còn cách là thú người đó, tuy rằng mình cũng không có bản lĩnh gì cả.

Tân Thành kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Thanh nửa ngày, đột nhiên vừa cười vừa nói: “Nơi này cũng chỉ có người dám mắng phụ hoàng ta, ngươi chẳng lẽ không sợ ta đi cáo trạng hay sao? Lại nói phụ hoàng sao lại đột nhiên nghĩ ra chuyện lập ngươi làm phi? Nhất định là ngươi đã mê hoặc phụ hoàng ta, bất quá ta xem ngươi lớn lên rất xinh đẹp, làm phi tử của phụ hoàng ta cũng không ủy khuất ngươi nha.”

Lục Tiểu Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi thì biết cái gì, phụ hoàng ngươi mới không phải là coi trọng ta, hấn muốn lập ta làm phi là có dụng tâm kín đáo, lại nói sao lại không ủy khuất ta cơ chứ, phụ hoàng ngươi bao nhiêu tuổi rồi, còn ta bao nhiêu tuổi chứ, hấn cứ nhiên chơi trêu già gặm cổ non, cũng không sợ rằng bị rụng hết à”

Tân Thành thấy Lục Tiểu Thanh nói nghiêng răng nghiêng lợi, trong ánh mắt tràn ngập chán ghét cùng bất mãn nói không nên lời, trầm tư một lát, đột nhiên nhìn nàng nói: “Không phải là trong lòng ngươi đã có người rồi đấy chứ? Cho nên mới thống hận phụ hoàng ta như vậy?”

Lục Tiểu Thanh giương mắt nhìn Tân Thành thành thật không khách khí gật đầu nói: “Đúng vậy, ta đã có người trong lòng, ta muốn cùng hấn ngao du thiên hạ, lại nói cho dù ta không có người trong lòng, ta cũng không muốn bị vây ở trong cung này, chỗ này là nơi người có thể ở sao? Không có một chút nhân khí.”

Tân Thành vẻ mặt ngẩn ngơ, nửa ngày thì thào nói: “Không có một chút nhân khí, đúng vậy, trong cung này làm cho người ta rất nhanh tịch mịch, lúc nào cũng phải ăn nói có chừng mực có lễ giáo, lúc mẫu hậu vẫn còn sống còn có người nói chuyện phiếm với Tân Thành, mẫu hậu đi rồi không còn có người nói chuyện phiếm với Tân Thành nữa, những người ở nơi này không ai là không bởi vì ta là do Trượng Tôn Hoàng Hậu sinh ra, cho nên không thể không nịnh bợ ta, có bao nhiêu người có thể chân chính cùng ta nói chuyện đây? Con gái của đại thân ta chỉ thân với một người duy nhất, chính là cô gái mà ngươi gặp hôm chúng ta đá cầu đó, cũng đã bị tứ phong làm Vân Thành công chúa, gả đến Thổ Phiên xa xôi, hiện tại người duy nhất có thể nói chuyện với ta cũng chỉ có ngươi.”

Lục Tiểu Thanh nghe Tân Thành buồn bã nói, không khỏi cười nói: “Ta xem ngươi là thích bị ăn đòn thì có, bị ta đánh một trận, cư nhiên lại còn nói chúng ta có mối quan hệ tốt.”

Tân Thành không khỏi bị Lục Tiểu Thanh trêu cho cười rộ lên: “Cũng đúng, chúng ta cái này gọi là không đánh nhau thì không quen biết, cũng chỉ có ngươi dám kiêu ngạo đối với ta như vậy, còn dám đánh ta, bất quá ta cũng rất thích ngươi, Tiểu Thanh, ngươi nếu thật sự không muốn gả cho phụ hoàng ta, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa ngươi ra khỏi cung.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi ngăn người nói: “Ngươi có biện pháp đưa ta ra khỏi cung sao?”

Tân Thành mỉm cười nói: “Đừng quên ta là công chúa, hơn nữa lại là công chúa mà phụ hoàng thích nhất, ta cũng đã vài lần trộm đi ra khỏi cung, ta nghĩ ta biết chỗ nào canh phòng lỏng lẻo nhất trong hoàng cung, ngươi nếu không muốn ở lại chỗ này, ta sẽ đưa ngươi ra ngoài, tường thành cao này đã vây khốn biết bao nhiêu người rồi, cần gì phải vây khốn thêm nhiều người nữa làm gì, tính cách của ngươi chỉ thích hợp với trời cao biển rộng, không thích hợp sinh tồn ở trong hoàng cung này, hôm nay ngươi nếu không gặp gỡ ta, chỉ bằng những lời này của ngươi sẽ bị mất đầu như chơi.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi trong lòng cảm thấy ấm áp, Tân Thành cư nhiên lại vì mình mà suy nghĩ, lại muốn phiêu lưu mạo hiểm đưa mình ra khỏi cung, nàng có biết mình sẽ gặp bao nhiêu phiền toái hay không? Cô gái nhỏ này chẳng lẽ lại nghĩ rằng Lý Thế Dân có thể sẽ vì một cô công chúa, mà bỏ qua thiên mệnh giả chó má gì đó sao, nếu có thể như vậy thì thật sự là một truyện cười rồi.

Bất quá vẫn thật là cao hứng lôi kéo tay Tân Thành cười nói: “Ý tốt của ngươi ta xin nhận, không phải ta không muốn đi, mà là ta đi không được, phụ hoàng của ngươi giam lỏng vài tỷ muội của ta, nếu ta cứ đi như vậy, thì lúc trước ta cũng đã không đến đây.”

Tân Thành nhún mày nói: “Phụ hoàng cư nhiên lại dùng loại thủ đoạn này để giữ ngươi lại, quên đi, nếu phải thả nhiều người như vậy ta cũng không có biện pháp nào để giúp cho ngươi được, việc này ta chỉ có thể giúp ngươi ngấm lại biện pháp, xem có thể tìm được nơi giam lỏng hay không, dù sao ta cũng quen thuộc hoàng cung này hơn ngươi.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi mừng rỡ nói: “Tân Thành, cảm ơn ngươi, bất quá ngươi cũng phải cẩn thận, phụ hoàng ngươi biết những người đó rất quan trọng với ta, nhất định sẽ giấu các nàng ở một nơi bí mật, ngươi nhất định phải cẩn thận, ta cũng không muốn bởi vì tỷ muội của ta, ngược lại sẽ làm cho ngươi bị thương, như vậy thật sự là không tốt lắm.”

Tân Thành cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Sao, không cho ta là công chúa kiêu ngạo đã man nữa sao?”

Lục Tiểu Thanh cười ha ha ôm lấy thất lưng Tân Thành, nhắc đầu tựa vào trên vai Tân Thành nói: “Là tỷ muội, từ giờ khắc này trở đi, chúng ta là tỷ muội tốt.”

Khả năng là do vì hôm nay phế Thái tử lập Thái tử mới động tĩnh quá lớn, một ngày này Lý Thế Dân cũng không có tìm Lục Tiểu Thanh tiến hành nói chuyện, hỏi lời tiên đoán gì đó, Lục Tiểu Thanh đến là thoải mái, buổi chiều ngủ ở trong tấm cung của Tân Thành, trong lúc mơ mơ màng màng đột nhiên cảm giác có người đang lay mình.

Lục Tiểu Thanh không khỏi phát tay muốn gạt tay người đó ra, cả đêm hôm qua không được ngủ, hôm nay mệt muốn chết, còn không muốn để cho người sống nữa hay sao, đang muốn bốc hỏa liền cảm thấy miệng bị người lấy tay che lại, bên tai vang lên một tiếng cười nhỏ bất đắc dĩ: “Thanh Nhi, đừng ngủ nữa.”

Lục Tiểu Thanh lập tức mở choàng mắt ra, đập vào mắt là Vô Diễm một thân hắc y đang ngồi ở đầu giường nhìn mình cười, Lục Tiểu Thanh không khỏi nháy mắt mấy cái, sau khi xác định đúng là Vô Diễm, liền tự động nhường một góc giường, khẽ lẩm bẩm: “Cho huynh ngồi, ta mệt muốn chết.”

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh lại nhắm hai mắt lại, không khỏi im lặng ngồi lên phía sau giường lắc lắc nàng nói: “Đừng ngủ, ta có việc muốn nói với nàng.”

Lục Tiểu Thanh mơ hồ thì thào trả lời vài câu, lúc Vô Diễm đang cảm thấy bất đắc dĩ, Lục Tiểu Thanh đột nhiên giật mình ngồi dậy, một phen giữ chặt lấy tay Vô Diễm khẩn trương hỏi: “Đùa phải không, huynh sao lại tới đây, nếu như bị người phát hiện thì phải làm sao bây giờ? Huynh có ngốc hay không vậy, mau

trở về, đừng quên thân phận hiện giờ của huynh là gì, bị người bắt được không chỉ có bị chém đầu không thôi đâu.”

Vô Diễm thấy Lục Tiểu Thanh rốt cục đã thanh tỉnh, không khỏi nửa giận nửa cười nói: “Nàng cũng biết điểm ấy ư, có còn muốn ngủ nữa không?” thấy Lục Tiểu Thanh cuống quýt lắc đầu, Vô Diễm kéo Lục Tiểu Thanh qua, nhẹ giọng nói: “Ta rất nhớ nàng.”

Lục Tiểu Thanh hờn giận nói: “Nhớ ta nên liền chạy tới sao, huynh có biết đây là nơi nào hay không hả, đây là hoàng cung, huynh là không phải muốn đầu thai sớm đó chứ? Muốn chết cũng không nên kéo theo ta, mau cút trở về cho ta.” Ý thức một khi đã rõ ràng biết người trước mặt thật sự là Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh không khỏi lo lắng, trong cung này có người nào mà lại không biết Vô Diễm chứ, một người đã chết mà lại xuất hiện ở kinh thành, hiện tại cư nhiên ban đêm lại còn xông vào hoàng cung, người này nhất định là không muốn sống nữa mà.

Không đợi Vô Diễm nói chuyện, Lục Tiểu Thanh trực tiếp chụp lấy mặt Vô Diễm cùng mình đối diện, nói: “Không phải lúc trước đã bảo huynh không được đến kinh thành hay sao, cứ ở ngay tại Lạc Dương hoạt động, huynh hiện tại sao lại xuất hiện ở trong này? Nói, huynh rốt cuộc đang làm cái gì?”

Vô Diễm nhìn Lục Tiểu Thanh tức giận, đột nhiên khloe miệng cười nói: “Nàng ở trong này, nàng nói xem ta có thể không tới sao?”

Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm nhe răng cười, không khỏi ngây cả người, mình hiện tại ở trong này có nguy hiểm, Vô Diễm nếu không đến thì thật sự đúng là không giống hần, đổi lại là Vô Diễm có nguy hiểm, mình chỉ sợ cũng sẽ sớm chạy tới bên hần, lập tức thu lại tức giận, thấp giọng nói: “Rất nguy hiểm, huynh muốn đến thì chỉ cần đến chỗ của Tiết Khánh là được rồi, sao lại xông vào đây làm gì, làm cho người ta không lo lắng sao được?”

Vô Diễm nắm chặt tay Lục Tiểu Thanh nói: “Ta có chừng mực, ta nếu có thể đi vào, tự nhiên ta cũng có bản lãnh đi ra, nàng không cần phải lo lắng cho ta, ta chỉ là thật sự rất lo lắng cho nàng.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi tim mềm nhũn, nhẹ giọng nói: “Ta không sao, hiện tại đã thấy ta rồi, huynh nhanh đi đi, bọn họ cũng thật là, người nào tới mà chẳng được, vì sao lại cố tình để cho huynh tới tìm ta như vậy cơ chứ?”

Vô Diễm lắc đầu mỉm cười nói: “Thiên Vũ bị người nọ coi chừng không tới được, Quân Hiên không có cách nào vào hậu cung, Tiểu Lam cùng Tiết Khánh một người không biết đường, một người không biết võ công, nàng nói xem còn có người nào có thể đến tìm nàng bây giờ? Ta cũng nhịn không được muốn nhìn thấy nàng, cho nên đã tới rồi, Thanh Nhi, trước đừng nói về chuyện này nữa, hôm nay Thái tử đột nhiên bị phế, Thiên Vũ lại được lập làm Thái tử, hơn nữa Ngụy Vương cùng Thục Vương ở trình độ nhất định đều bị bao vây tiêu trừ thế lực, Thanh Nhi, việc này có liên quan đến nàng phải không?” Vì phòng ngừa Lục Tiểu Thanh tiếp tục truy vấn mình vì sao lại đến, Vô Diễm không khỏi lập tức chuyển chủ đề.

Lục Tiểu Thanh không khỏi gật gật đầu, đem mọi chuyện phát sinh đêm hôm qua kể lại cho Vô Diễm nghe không sót một chữ, đồng thời cũng đem chuyện Lý Thế Dân nghĩ rằng nàng là một thiên mệnh giả nói hết ra, sau khi nói xong Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm giống như gật gật đầu, không khỏi nói: “Bày ra đủ trò như vậy hóa ra lại là do chuyện bát nháo mà thành, huynh nói xem đây không phải là quá quái lạ hay sao?”

Vô Diễm gật đầu cười nói: “Đúng là có chút quái lạ, thì ra đây là mục đích Hoàng Thượng bức nàng trở lại kinh thành, thật đúng như Tiết Khánh đã lường trước, quả nhiên không phải là vì chuyện tiền bạc, bất quá một khi Hoàng Thượng tin tưởng điểm ấy, nàng về sau sẽ nguy hiểm hơn.” Cũng không nói ra là có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng hai người đều hiểu được.

Lục Tiểu Thanh thấy Vô Diễm mặt lại lạnh xuống, không khỏi cười hắc hắc nói: “Vô Diễm, đã nguy hiểm rồi, lão già chết tiệt kia muốn mười ngày sau lập ta làm phi.”

Vô Diễm nghe nói nhất thời hàn khí quanh thân nháy mắt liền toát ra, dùng sức cầm chặt lấy tay Lục Tiểu Thanh nói: “Đi, chúng ta tối hôm nay liền rời đi, nàng không thể ở tại chỗ này được nữa, lão hồ ly chết tiệt kia cư nhiên lại dùng đến chiêu này, chuyện này rất nguy hiểm, đi, ta mang nàng rời đi.”

Lục Tiểu Thanh thấy khí thế của Vô Diễm làm cho người ta sợ hãi, không khỏi vội nắm thật chặt tay Vô

Diễm nói: “Huynh quên bọn Hồng Ngọc rồi sao, các nàng còn chưa thoát ra khỏi đây, ta nếu cứ như vậy mà rời đi, vậy không phải là ta đã hại các nàng rồi hay sao, lại nói huynh có võ công có thể đi tới đi lui, dẫn theo một người không biết võ công như ta, muốn nghênh ngang ra khỏi hoàng cung, huynh thử nói xem có khó khăn hay không?”

Vô Diễm nghe Lục Tiểu Thanh nói vậy không khỏi bình tĩnh lại, nhú mày nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Ta còn đang thấy làm lạ tại sao xung quanh tẩm cung của Tân Thành lại có nhiều thị vệ như vậy, thì ra lão già chết tiết kia lại đánh chủ ý lên nàng.” Vì sót ruột Vô Diễm cũng đi theo Lục Tiểu Thanh kêu Lý Thế Dân là lão già chết tiết.

Lục Tiểu Thanh nghe Vô Diễm nói vậy, nhú mày nói: “Xem ra phòng ngự ta cũng đến là nhanh.”

Hai tròng mắt xinh đẹp của Vô Diễm lúc này nổi lên gió lốc, hoàn toàn có thể nuốt trọn cả Thái Bình Dương ý chứ, Lục Tiểu Thanh thấy vậy vội vàng cầm lấy tay Vô Diễm nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, sớm một chút tìm được bọn Hồng Ngọc, sau đó nghĩ biện pháp để cho ta ra ngoài.”

Vô Diễm trầm mặc gật gù đầu, nháy mắt cầm chặt lấy tay Lục Tiểu Thanh, thận trọng nói: “Nàng đừng quá lo lắng, nên chuẩn bị những gì chúng ta cũng đang chuẩn bị rồi, nếu đã biết hẳn rốt cuộc là vì cái gì mà muốn nàng quay trở lại kinh thành, chúng ta cũng còn có mục tiêu để mà nhằm vào, mấy ngày nay nàng phải cẩn thận, hẳn không phải là một người dễ đối phó, ta trở về cùng Tiết Khánh thương lượng, đến lúc đó ta sẽ giúp nàng giải quyết tất cả mọi phiền toái, về sau sẽ không để cho nàng phải buồn phiền lo lắng nữa, chúng ta cùng sống một cuộc sống tự do tự tại ở bên nhau.”

Lục Tiểu Thanh liên tục gật đầu, gật đầu xong lại đột nhiên nhú mày nói: “Vì sao ta phải sống cùng với huynh chứ? Ta muốn theo chủ nghĩa độc thân.” Thấy Vô Diễm tức giận trừng mình, ánh mắt lại nhu hòa lại ảm áp, không khỏi nắm thật chặt tay Vô Diễm, nhẹ giọng nói: “Mau trở về đi thôi, huynh ở trong cung này rất nguy hiểm, đừng làm cho người ta lo lắng nữa, mau trở về đi, mấy ngày nữa ta có thể ứng phó được, tuyệt đối sẽ không để mình bị thiệt thòi đâu.”

Vô Diễm ngẩng đầu nhìn sắc trời, duỗi tay ra ôm lấy Lục Tiểu Thanh vào trong lòng, dè dặt thanh âm thì thầm ở bên tai nàng: “Thanh Nhi, để nàng ở lại nơi nguy hiểm như thế này, ta thật sự là rất lo lắng, lo lắng đến mức không ngủ được mất, bất quá nàng yên tâm, về sau sẽ không còn những chuyện như thế xảy ra nữa, ta sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ nàng, không để cho nàng một mình gánh vác nguy hiểm nữa, ta sẽ tuyệt trừ tai họa vĩnh viễn.”

Lục Tiểu Thanh tựa vào trước ngực Vô Diễm, khoe môi hiện lên một nụ cười, khẽ nói: “Huynh hiện tại không phải là đang ở bên bảo vệ cho ta hay sao, ta biết mọi người đều đang nghĩ biện pháp cho ta, tất cả đều đang lo lắng cho ta, lúc này đây chúng ta đem hẳn hoàn toàn giải quyết đi, về sau mặc sức hưởng trời cao biển rộng mà đi.” Cảm giác được có một nụ hôn nhẹ nhàng khẽ đặt lên gò má mình, Lục Tiểu Thanh không khỏi nắm thật chặt tay Vô Diễm, mỗi lần có nguy hiểm đều có chàng ở bên cạnh, cảm giác này thật tuyệt vời.

Sau đó Vô Diễm thi triển công phu cộng thêm đã hiểu rõ hoàng cung này như lòng bàn tay, không bao lâu liền im hơi lặng tiếng ra khỏi hoàng cung. Ở trong nhà Tiết Khánh, Tiết Khánh đang ngồi ở trong viện uống trà, thấy một bóng người nhoáng lên một cái đã đứng ở trước mặt mình, hẳn cũng không có ngần đầu lên, chỉ nói: “Đã trở lại, có tin tức gì không?”

Vô Diễm mặt lạnh ngồi ở bên cạnh hắn, đem tin tức biết được từ chỗ Lục Tiểu Thanh kể lại cho Tiết Khánh nghe, hơn nửa canh giờ sau, Tiết Khánh nhú mày nói: “Ta vẫn cảm thấy Lý Thế Dân tìm lão bản là có vấn đề, không nghĩ tới cư nhiên lại nghĩ rằng nàng là thiên mệnh giả gì đó, thiên mệnh giả lại có thể để cho hắn dễ dàng bắt được như vậy hay sao? Hừ, gì mà biết được chuyện quá khứ lẫn tương lai cơ chứ, thật chó má, xem ra tên Viên Thiên Cương này cũng là một tên chả biết thần linh là cái gì cả.”

Vô Diễm lạnh lùng nói: “Cho nên người sẽ đem Thanh Nhi đưa đến, tâm tư này của người không thể gạt được ta đâu.”

Tiết Khánh mỉm cười nói: “Ta cũng biết là không thể gạt được người, ở Đại Đường này nếu người cùng Thiên Vũ đối vị trí cho nhau, thì không cần người tìm đến ta, ta cũng tự nhiên sẽ tìm đến để giúp người,

người giống như trời sinh mệnh đế vương, đáng tiếc cũng không phải là mệnh đế vương, Vô Diễm, suy nghĩ của người hẳn là cũng giống ta.” Tuy là câu hỏi nhưng lại là câu khẳng định.

Vô Diễm lạnh nhạt nói: “Đúng, mục tiêu trước mắt của Thanh Nhi quá lớn, nếu nàng cứ tiếp tục phát triển như vậy, chỉ sợ Lý Thế Dân sẽ không phải muốn lập nàng làm phi, mà là trực tiếp giết chết nàng mất, xem tình hình hiện nay nàng đã đứng ở đầu sóng ngọn gió rồi, không có cách nào có thể kéo nàng xuống được, vậy thì chỉ còn cách tháo nước biển để cho nàng đứng ở trên đất bằng.”

Tiết Khánh cười gật gật đầu nói: “Đây cũng là suy nghĩ của ta, đã tìm ra được căn nguyên thì cần phải tẩy trừ tận gốc, như vậy mới có thể cắt đứt tận rễ hậu hoạn, giống như xuất hiện ảo ảnh trống rỗng ở trước mắt, nếu ở trên mặt biển không thể xuống được, như vậy thì ta nên khiến cho nó chìm đến tận đáy biển.”

Vô Diễm nhẹ gật đầu nói: “Cho nên ta mới để cho Thanh Nhi trở về, bằng không cho dù trong tay Lý Thế Dân nắm toàn người quan trọng đối với nàng, ta cũng sẽ không để cho nàng bước vào nơi nguy hiểm như thế.”

Tiết Khánh cười nhẹ nói: “Cũng là do trong lòng lão bản đã có tính toán cân nhắc, nàng vẻ ngoài hồ đồ nhưng trong lòng tính toán rất nhanh, đúng rồi Vô Diễm, hai bên kia người định bố trí như thế nào?”

Vô Diễm ngẩng đầu nhìn trời đêm, nói: “Xuất Trần hôm qua đã dùng bồ câu đưa tin tới, lo liệu cũng gần xong rồi, có lẽ chỉ vài ngày nữa là có thể tới rồi, phía bên Lạc Dương ta cũng đã bố trí tốt rồi, đại khái là từ nay trở đi từng nhóm có thể vào kinh.”

Tiết Khánh hơi hơi gật đầu, nói: “Bên này Thiên Vũ hôm nay đã được lập làm Thái tử, ngày mai là có thể được bước vào Đông Cung, đến lúc đó nhiệm vụ liên hệ với lão bản sẽ giao cho hắn, về phía Quân Hiên bên kia ta từ lâu đã đưa tin tức cho hắn, Quân Hiên biết hắn phải làm như thế nào. Tuy rằng ta đã dự đoán sai lý do Lý Thế Dân vì sao lại bức lão bản trở về kinh gấp như vậy, bất quá ta cũng không có dự đoán nhầm về mức độ chặt lỏng, nếu muốn đem người thông dong mang đi lại xóa hết mọi dấu vết, thì cũng có chút khó khăn, bất quá cũng may là ta đã sớm bố trí từ lâu, hơn nữa với năng lực của người, một vấn đề này Lý Thế Dân không nhận thua cũng không được.”

Vô Diễm nghe Tiết Khánh nói tự tin như vậy, trong lòng cũng nắm được phần chắc, gật đầu nói: “Thời gian nhất định phải mau chóng, ta không muốn thấy Thanh Nhi bị nhốt ở chỗ đó, nơi đó ngoài tầm tay với của chúng ta, cho dù lại có kẻ sách vện toàn đi chẳng nữa, cũng không thể ngăn ngừa được sai lầm tạm thời, nếu thế ta sẽ không dậy nổi đâu.”

Tiết Khánh mỉm cười nói: “Ta biết người sẽ không dậy nổi, tất cả chúng ta cũng sẽ không dậy nổi, hiện tại chính là phải thật nhanh tìm ra tung tích của bọn Hồng Ngọc, lão hồ ly kia giấu cũng thật là kỹ, ta cư nhiên một chút mục tiêu cũng không có, bất quá hắn bố trí ván cờ ta đây cũng sẽ chậm rãi bắt đầu thu lưới, người mấy ngày nay không cần vào cung, chưa nói đến rất nguy hiểm, mà còn có khi lại rút dây động rừng, như vậy sẽ làm cho Lý Thế Dân nhìn ra được nhược điểm của chúng ta, đừng để cho hắn nổi lên nghi ngờ gì là tốt nhất.”

“Ta hiểu được, cái gì Lý Thế Dân cũng đã đều nghĩ đến, phòng bị gắt gao Thiên Vũ cùng Quân Hiên, tất cả việc làm ăn của Thanh Nhi đều bị hắn đè ép không thở nổi, vậy trước tiên cứ để cho bọn họ hấp dẫn ánh mắt của hắn, chúng ta làm việc mới tốt được, Lý Thế Dân cái gì người không động, lại động đến thứ quý giá nhất đối với ta, vậy thì chớ có trách ta.”

Tiết Khánh thấy trong mắt Vô Diễm tràn ngập sát khí, hiếm khi mới nhìn thẳng vào Vô Diễm mà nói như lúc này: “Vô Diễm, ta biết người rất yêu lão bản, nhưng là lão bản có yêu người như người yêu nàng không? Ta như thế nào lại cảm thấy trong lòng nàng vẫn mơ hồ chưa rõ, hoàn toàn không thể hỏi báo tình cảm như người?”

Vô Diễm nhìn thoáng qua Tiết Khánh, thản nhiên cười nói: “Trong lòng nàng có ta, về phần.....” Về phần cái gì Vô Diễm cũng không có nói ra, không biết là chàng không muốn nói cho Tiết Khánh biết, hay là vì một nguyên nhân nào khác.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh mới cùng Tân Thành rửa mặt mũi xong bước ra khỏi phòng, Ngụy công công hầu hạ bên cạnh Lý Thế Dân đã tìm tới tận cửa, sau khi đã truyền khẩu dụ xong, Lục Tiểu Thanh lờ việc ban thưởng cho hắn, chỉ gật đầu đáp ứng, Tân Thành chờ sau khi Ngụy công công đi rồi, mới

hướng Lục Tiểu Thanh nói: “Nơi ở của tú nữ, nơi đó sao có thể để cho người ở được? Tiểu Thanh, ta đi tìm phụ hoàng, người ở tại ta nơi này vẫn tốt hơn, vì sao lại muốn an bài người tới chỗ đó chứ?”

Lục Tiểu Thanh cười hớ hớ nói: “Thời gian tuyển tú nữ cũng đã qua, ta lại còn có thể ở lúc này mà được lựa chọn, ta hiện tại một cước đi vào trong đó, không phải vừa vặn là quanh mình chính đại được lập làm phi hay sao, phải biết rằng ta chỗ dựa vững chắc cũng chẳng có, lại đừng nói là dòng dõi gì đó, cũng không biết là phụ hoàng người an bài cái gì cho ta đây, ta hiện đang rất có hứng thú muốn qua đó nhìn một cái, phụ hoàng người quả là chu toàn, không bỏ qua một sơ sót nào, tuyệt không vội vàng hấp tấp.”

Tân Thành cong cong khóe miệng nở nụ cười trào phúng: “Được rồi, người nếu không sao, ta tự nhiên cũng sẽ giảm được một chuyến vất vả, người cứ qua bên đó ở đi, ta nghĩ không cần ta giúp người, phụ hoàng cũng đã an bài tốt mọi chuyện cho người rồi, an tâm đi làm tú nữ của người đi, còn về những chuyện khác ta sẽ ở trước đó hoàn thành cho người.”

Lục Tiểu Thanh mỉm cười tựa vào đầu vai Tân Thành nói: “Muội muội tốt của ta, tương lai tỷ tỷ đã có thể dựa vào muội rồi, muội nếu muốn tỷ tỷ không cần phải biến thành mẫu thân của muội, thì muội phải hết sức cố gắng cho ta”

Tân Thành không khỏi đen nửa bên mặt, huých khừ tay vào Lục Tiểu Thanh ở phía sau, một bên kêu gào: “Đi chết đi.” Lục Tiểu Thanh cười lớn chạy đi, nhà giam bên kia còn đang chờ mình nhập vai.

117. Chương 139 - Phần 1

Chương 139: Đùa giỡn

Lại nói về Lục Tiểu Thanh được đưa đến nơi ở của tú nữ, cũng không biết là đã được mang xuất thân giả gì nữa, dù sao là nàng cũng được ở một mình trong một căn phòng tốt nhất, ngày thường cũng không cần phải đi theo đám tú nữ để sàng chọn hay là nghe giảng quy củ ở trong cung gì đó. Lão già chết tiệt Lý Thế Dân kia chắc đã chằm mình rồi, đã nhiều ngày cũng không có thấy hắn đến quấy rầy, không có ai để ỉn đấu vô mồm, mới chỉ một hai ngày ở một mình mà đã buồn đến mức sắp phát điên.

Ngày hôm đó thời tiết rất tốt, Lục Tiểu Thanh đi ở trên tường bao ở tiểu viện, miệng ngâm hoa mẫu đơn, khẽ ngâm nga một điệu hát dân gian thịnh hành ở thời hiện đại, đôi mắt thì đảo nhanh về phía đang sàng chọn tú nữ ở xa xa “Cả một hàng dài như vậy, lão Lý a..., một mình ngài ăn nhiều như vậy không bội thực mới là lạ.”

Lục Tiểu Thanh đang nói thầm, chợt nghe ở phía dưới chân truyền đến một giọng nói trêu tức: “Tiểu Thanh, người đi ở trên đầu tường làm gì vậy?”

Lục Tiểu Thanh không cần cúi đầu, cũng biết người đến là Tân Thành, miệng vẫn cắn hoa mẫu đơn, nói: “Tục ngữ nói rất hay: vượt tường hồng hạnh cổ vươn mình (1), người chẳng lẽ không thấy ta đi ở trên đầu tường là đang chờ hồng hạnh vượt tường hay sao.”

Tân Thành ngẩng khuôn mặt tối đen lên nói: “Người xuống dưới cho ta, một ngày nói toàn những thứ linh tinh, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài đá cầu đi.”

[1] Du viên bất trị

Ứng liên kịch xỉ ấn thương đài,

Tiểu khấu sài phi cửu bất khai.

Xuân sắc mẫn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

Dịch :

Thăm vườn không gặp

Xót thương rêu mướt dấu giày in,

Gọi cửa hồi lâu vẫn nín thinh.

Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ,

Vượt tường hồng hạnh cố vờn mình.

Lục Tiểu Thanh liên tục lắc đầu nói: “Không đi, không đi, ta là tú nữ, ta là một thiếu nữ ngoan hiền không bước chân ra khỏi cửa nửa bước, ta là một học sinh đa tài có phẩm chất tốt.”

Tân Thành không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi túm váy Tiểu Thanh muốn đem nàng kéo xuống dưới, Lục Tiểu Thanh tức giận quay đầu trừng Tân Thành, vừa thấy mặt Tân Thành tối đen, Lục Tiểu Thanh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại nhóm tú nữ ở phía xa xa, trong đầu chợt lóe lên một ý niệm, không khỏi vụt một tiếng từ trên đầu tường nhảy xuống, một phen lòi kéo Tân Thành kề sát lỗ tai nàng thì thầm to nhỏ, Tân Thành sắc mặt sau mấy lần biến đổi, hai mắt dần dần sáng rực lên, cười trộm xoay người bỏ chạy đi ra ngoài.

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười một trận, dù sao cũng đang nhàn rỗi không có chuyện gì để làm, muốn chơi đùa thì để ọi người cùng chơi đùa đi, còn vài ngày nữa dù thế nào cũng không thể để cho bản thân mình bị ghen đến chết được, dù sao hiện tại lão Lý cũng sẽ không động đến mình đâu, có tiền vốn lớn như vậy mà không lấy thì quả thật là thiên lý không tha mà.

Không đầy một lát sau, Tân Thành mang theo một bọc trang phục lại đây, hai người trốn vào phòng chính trang lại một chút, chỉ thấy lúc sau cửa mở ra, liền có hai công tử phong lưu tiêu sái bước ra, đi trước là Lục Tiểu Thanh thì không cần phải nói, nhất định đó là một soái ca cực phẩm trong cực phẩm, Tân Thành đi ở phía sau được Lục Tiểu Thanh trang điểm tỉ mỉ, cư nhiên cũng giảm bớt đi vẻ quyền rũ của nữ tử tăng thêm vẻ đẹp trung tính.

Hai người mặc nam trang mà Tân Thành mang đến, nghênh ngang từ tiểu viện của Lục Tiểu Thanh bước ra, bọn thái giám cùng thị vệ có nhiệm vụ giám sát nàng không khỏi đều vẻ mặt hắc tuyến, làm như không có phát hiện ra, lão Lý chỉ nói phòng ngừa không cho nàng chạy trốn, chứ cũng không nói qua phải hạn chế hành động của nàng, cái này căn cũng không được mà không ngăn cản cũng không xong, đành phải giữ một khoảng cách nhất định đi theo ở đằng sau, đồng thời cũng thực tự ti, hai soái ca này vừa mới bước ra khỏi cửa, thì mặt hàng chính tông là bọn họ đây đều chỉ có thể trực tiếp dạt qua hai bên nhường đường.

Lục Tiểu Thanh phe phẩy quạt giấy trong tay, khoe miệng học theo nụ cười nửa mị hoặc nửa tà khí của Xuất Trần, mang theo Tân Thành chậm rãi hướng về phía đang tuyển tú nữ mà đi đến.

Lục Tiểu Thanh đi tới hiện trường tú nữ đang luyện tập vũ đạo, thấy mấy chục người đang nghỉ ngơi, lập tức khẽ vung nhẹ quạt lên, vô cùng nho nhã tiêu sái bước đến trước mặt một cô gái mặc y phục màu xanh nước biển, nữ tử này thấy trong hoàng cung cư nhiên lại có nam tử, không khỏi lẳng lơ ở tại chỗ, Lục Tiểu Thanh gấp cây quạt lại khẽ nâng cằm cô gái lên, dùng cặp mắt câu hồn đoạt phách hơi đánh giá từ trên xuống dưới cô gái một lượt, sau trêu đùa: “Ồi, tiểu muội muội này lớn lên thật là xinh đẹp, người tên là gì? Nói cho ca ca biết nào.”

Nàng kia rõ ràng không dự đoán được Lục Tiểu Thanh mới mở miệng ra lại ăn nói càn rỡ như vậy, hai má trong nháy mắt ửng đỏ, thì thào nói không ra lời, không biết có phải là do chưa từng thấy nam tử nào đẹp trai như Lục Tiểu Thanh hay không, hay là bởi vì nguyên nhân khác? Ngay cả động tác lui về phía sau cũng không có.

Tân Thành đi theo phía sau Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua phía sau một chút, trong mắt tràn ngập ý cười, tiến lên nghiêng người tựa vào trên người Lục Tiểu Thanh, vươn ngón tay chỉ vào mặt nàng kia, gật đầu tán dương: “Thật là làn da bóng loáng, Thanh, người nói xem nữ tử này còn tốt hơn so với nữ tử ở trong phủ của chúng ta phải không?”

Lục Tiểu Thanh giống như còn thật sự nghiêm túc nhìn, thấy nàng kia mặt đã đỏ không kém gì mặt trời, lập tức vung quạt lên, nói: “Không tệ, không tệ, nữ tử này thật là xinh đẹp, ta nhìn mà đã thương yêu.”

Tân Thành bóp một cái ngăn chặn bàn tay đang định vươn ra của Lục Tiểu Thanh, nở nụ cười như có như không nói: “Đừng trêu đùa người ta nữa, cứ tiếp tục như thế nữa sẽ làm nàng đỏ toàn thân mất, Thanh, xem bên kia có cực phẩm kìa, bộ dáng thật đúng là đoan chính.”

Lục Tiểu Thanh nhìn theo ánh mắt của Tân Thành, chỉ thấy một cô gái mặc y phục màu trắng, đang mở to hai mắt nhìn bọn họ, bộ dáng thật đúng là ngay cả Lục Tiểu Thanh đều phải cảm, lập tức Lục Tiểu Thanh hướng Tân Thành nháy nháy mắt, nói: “Thứ tốt nên để ăn cuối cùng, ăn sớm sẽ không còn hương vị.”

Vừa nói vừa quay người hướng một cô gái khác ở bên cạnh nói: “Tiểu tỷ tỷ, người thật là thơm, a, dáng người thật là đẹp, Thành, người nói nếu ta thú nàng làm thê tử thì sẽ ra sao?”

Tân Thành ngả ngón đánh giá nàng kia từ trên xuống dưới một lượt: “Làm thê tử của người thì không được rồi, tư sắc này ta nhìn vẫn bình thường lắm, đi, hôm nay có rất nhiều mỹ nữ để cho chúng ta lựa chọn.” Lục Tiểu Thanh cười thầm khi nghe Tân Thành nói thế, lập tức cười tủm tỉm theo Tân Thành đi quấy rối những nữ tử khác.

“Chắc chắn, nhìn tay mỹ nhân này mới nỡ nào làm sao, thật sự là một mỹ nhân tuyệt sắc, chỉ riêng bàn tay này của nàng nhìn đẹp hơn mặt của người khác nhiều.”

“Nào, nào, gọi ta một tiếng ca ca, ca ca thương người.”

“Ai nha, đừng nóng giận, cẩn thận nổi giận sẽ ảnh hưởng đến dung nhan, lần này lại không được tuyển trúng thì chết.”

Đang lúc Lục Tiểu Thanh cùng Tân Thành ở trong đám tú nữ như cá gặp nước, thì bỗng có hai mama nổi giận dưng dưng không biết từ đâu chạy tới, trong đó có một người đi từ xa mà đã cả giận quát lên: “Người là người nào? Cư nhiên dám đùa giỡn với tú nữ, các người thật là to gan, người đầu, trói bọn họ lại cho ta.”

Tân Thành đang muốn lên tiếng, Lục Tiểu Thanh vội kéo tay Tân Thành, gương mặt nhìn hai ma ma lớn tuổi quần áo quy củ ở trong cung, có tướng mạo hung thần ác sát, thấy hai người mới rống giận liền đã có vài thái giám từ phía sau lao ra, nhanh bước hướng mình đi tới, Lục Tiểu Thanh không khỏi thầm nghĩ xem ra lai lịch của hai người này ở trong cung cũng có chút sâu.

Lục Tiểu Thanh vung quạt giấy lên, trấn định tự nhiên nói với hai mama có khí thế bức người ở trước mặt: “Tự mình sử dụng hình pháp, các người ở trong cung này có quyền lực lớn như vậy sao?” Thanh âm không lớn, nhưng cũng thành công truyền vào tai đám thái giám cùng hai mama kia.

Ngay lập tức một mama hơi có vẻ mập một chút lên tiếng: “Chờ một chút.” Mấy thái giám đang bước lên làm nhiệm vụ kia đứng khựng lại, Lục Tiểu Thanh thấy hai mama kia nhìn nhau liếc mắt một cái, sau bắt đầu đưa mắt đánh giá nàng, Lục Tiểu Thanh không khỏi nhún mày cười với Tân Thành đang đứng ở bên cạnh, Tân Thành cũng đáp trả nàng một nụ cười khiêu khích.

“Hai người các người là ai? Phải biết rằng những nữ tử trước mặt này đều là tú nữ của Hoàng Thượng, không phải nha hoàn trong cung.” Mama mập kia bình ổn tức giận, nói cực nhẹ nhàng.

Lục Tiểu Thanh tiêu sái cười nói: “Ta biết, nha hoàn ta mới không có hứng thú để đùa giỡn.”

Nghe thấy Lục Tiểu Thanh nói là biết đó là tú nữ, cư nhiên còn ra tay đùa giỡn, hai mama kia lập tức đều mờ mịt khó hiểu, quần áo trên người hai người đều là hàng thượng phẩm, toàn thân toát ra khí chất cao quý, hơn nữa biết rõ là tú nữ mà còn dám trêu đùa, vậy thì chỉ có hai khả năng, nếu không phải hai người đang cố bảo trì không sợ hãi, thì chính là đây là hai kẻ ngốc, nhưng khả năng sau là không lớn.

Hai người đưa mắt liếc nhau một cái, mama có vẻ hơi đoan chính lạnh lùng lên tiếng: “Mặc kệ hai người là người nơi nào, cũng không cần biết hai người có thân phận gì, đùa giỡn tú nữ chính là có tội, cho dù người là thái tử hay Vương gia, cũng khó mà tránh được tội.”

Lục Tiểu Thanh khoát một tay lên bả vai Tân Thành, một tay cầm quạt giấy gõ nhẹ lên trán một cái, hai mắt khép hờ, khoe miệng hiện lên một nụ cười tà ác, đề thấp thanh âm làm cho giọng nói hơi khàn khàn:

“Phải không? Nhưng là con người của ta lại nguyện chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, có nhiều mỹ nữ ở trước mắt như vậy, muốn ta bỏ qua không phải là còn khó hơn so với giết ta hay sao?” Dứt lời mặt nhẵn mày nhỏ, liếc mắt đưa tình với nhóm tú nữ đã tụ tập lại ở một chỗ từ bao giờ.

Không hề ngoài ý muốn thấy được mấy nữ tử này đều đỏ mặt, Lục Tiểu Thanh giống như tùy ý khê phất đầu, tóc đen rủ xuống trán hơi hơi phập phồng, dựa theo Lục Tiểu Thanh cố định quỹ đạo mà khê chạm qua hai gò má, cùng kết hợp với tươi cười mê người của nàng, vẻ phong lưu kia, hương vị tà ác kia, thành công làm ột đám nữ tử cúi đầu không dám nhìn, lại bị mê hoặc khê ngẩng đầu lên nhìn, những nữ tử này khẳng định là chưa từng thấy qua cảnh tượng này, cũng như chưa từng thấy qua nam nhân nào suất như thế này, làm cho trong lòng bọn họ vĩnh viễn khát khao.

Tân Thành thấy toàn bộ quần chúng thất thần, bao gồm cả hai mama kia, không khỏi nhéo thắt lưng Lục Tiểu Thanh một cái, cười khê nói ở bên tai Lục Tiểu Thanh: “May mắn người không phải là nam tử, nếu người thật sự là nam tử, ta liền cầu phụ hoàng gả ta cho người.”

Lục Tiểu Thanh quay qua chớp chớp mắt với Tân Thành, khoe miệng nhếch lên một nụ cười bí hiểm, khê chu môi nói: “Thật sao? Xem ra đời này ta không phải là nam nhân, thật đúng là đáng tiếc.” Vừa nói vừa cười tà khí tiến gần đến mặt của Tân Thành làm bộ muốn hôn, đồng thời lại xoẹt một tiếng mở quạt giấy ra, vừa vịn che khuất mặt của hai người, làm cho quần chúng ở xung quanh không nhìn thấy được nội dung mấu chốt nhất.

Thành công nghe thấy chung quanh vang lên tiếng hít khí lạnh, hai nam tử đẹp trai như vậy, cư nhiên ở giữa ban ngày ban mặt, trước mặt bao nhiêu là nữ tử lại dám can đảm hôn nhau, tuy rằng không ai thấy được động tác cuối cùng, nhưng là sẽ không có ai phủ định cách nói này.

Lục Tiểu Thanh cùng Tân Thành ở phía sau quạt giấy cười đến nỗi rút gân, khi Lục Tiểu Thanh hạ quạt giấy xuống, hai người đồng thời lộ ra nhu tình mê muội, lại một lần nữa thành công dọa cho đám mỹ nữ vây xung quanh choáng váng, nửa ngày, khi Lục Tiểu Thanh ho khan mấy tiếng, hai mama kia mới khôi phục lại tinh thần, vẻ mặt hèn mọn nhìn chằm chằm hai người nói: “Thật là không biết xấu hổ, chuyện đồi phong bại tục như vậy mà cũng làm được, Tào công công, còn không mang bọn họ đi.”

Lục Tiểu Thanh thấy vài công công kia lại hướng mình xông tới, không khỏi cười nhìn Tân Thành nói: “Huynh đệ, đành trông vào người vậy.” Vừa nói vừa đẩy Tân Thành lên phía trước.

“Làm càn, các người có biết ta là ai không? Cư nhiên dám ra tay với ta, không muốn sống nữa phải không?” giọng của Tân Thành không lớn nhưng lại vô cùng uy nghiêm, thành công ngăn bước vài tên thái giám kia.

Lục Tiểu Thanh không chờ tiếp theo sẽ có loại đối thoại như thế nào, vung quạt giấy tiêu sái bước đến đám mỹ nhân, nàng còn chưa có đùa giỡn đã đâu, không nhìn phía sau đối thoại, Lục Tiểu Thanh nhàn nhã bước về phía mấy muội muội vô cùng xinh đẹp kia, thấy trong mắt các nàng là vẻ ngưỡng ngùng cùng khinh bỉ, Lục Tiểu Thanh không khỏi cảm thấy tâm tình lúc này tốt hơn bao giờ hết.

“Mỹ nữ, người.....” đang đứng đối diện với một muội muội xinh đẹp chuẩn bị nói lời cợt nhả, thì phía sau liền truyền giọng nói the thé của thái giám: “Hoàng Thượng giá lâm.”

Chắc chắn, đến thật đúng lúc, Lục Tiểu Thanh cũng không vội vàng xoay người lại, thấy nhóm mỹ nữ trước mắt có thất kinh, có mừng thầm, có tính tò mò của tâm hồn thiếu nữ, tất cả đều xoay người nhìn lại, có người trên mặt bình tĩnh không có biểu tình gì, có người ngưỡng ngáp..... Đủ loại kiểu dáng biểu tình, làm người ta nhìn mà hoa hết cả mắt, Lục Tiểu Thanh không khỏi khoanh tay đứng thưởng thức.

Đợi mọi người sau khi hô ba lần vạn tuế xong, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói đầy uy nghiêm: “Lục Tiểu Thanh.”

Lục Tiểu Thanh khoe miệng khê nhếch lên một nụ cười, chậm rãi xoay người lại, gương mặt thấy Lý Thế Dân đang nở nụ cười như có như không nhìn mình, không khỏi phe phẩy quạt giấy cười ngả ngớn: “Hoàng Thượng như thế nào cũng có hứng thú tới nơi này chơi đùa vậy?”

Lý Thế Dân chậm rãi tiến đến, nhíu mày nói: “Người đang làm cái gì vậy? Trong cung cũng có quy củ của trong cung.”

118. Chương 139 - Phần 2

Lục Tiểu Thanh cười tà, nhíu mày nhìn Lý Thế Dân nói: “Sao, thừa nhận ta suất hơn ngài, cho nên dùng quy củ trong cung để chèn ép ta sao, chắc chắn, thật là keo kiệt nha.”

Lý Thế Dân thấy Lục Tiểu Thanh không lùi không chối, ngược lại còn nói vô cùng cao hứng, không khỏi tâm tình hiềm khi lại tốt như lúc này, mỉm cười nói: “Ta có suất hay không ta không biết, ta chỉ biết người đời này chả có quan hệ gì với từ này cả.”

Lục Tiểu Thanh cách một tiếng khép lại quạt giấy, nói: “Phải không?” Không đợi câu trả lời, Lục Tiểu Thanh đột nhiên xoay người, vươn tay ra kéo lấy một mỹ nhân xinh đẹp nhất trong đám tú nữ, trước mặt mọi người liền hôn một cái lên má nàng kia, thấy nàng kia bị dọa cho không thể nhúc nhích, Lục Tiểu Thanh không khỏi buồn cười lại chọn góc độ để cho những người đằng sau mình nhìn thấy rõ, hôn sang má còn lại của nàng kia một cái nữa.

Hôn hai má nàng kia xong, Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu lên xoay người lại nhìn Lý Thế Dân nói: “Thế nào ? Hoàng Thượng, ta có mị lực hơn hay là ngài có mị lực hơn?”

Lý Thế Dân đứng ở bên cạnh Tân Thành, trên mặt là sự nghiêm túc, trong mắt lại mang theo ý cười, ung dung nói: “Lại đây.”

Trong mắt Lục Tiểu Thanh cũng hiện lên tươi cười, thân hình bất động nói: “Ta tuyển chọn cho ngài nữ tử có diện mạo ưa nhìn nhất, như thế nào lại không có biểu hiện gì sao?”

Lý Thế Dân cũng không có nhìn nữ tử bị dọa sợ đến mức mặt trắng bệch kia, ở trước mặt Hoàng Thượng cứ nhiên bị một người nam nhân khác hôn, có thể biết được hậu quả sẽ ra sao, chính lúc nữ tử kia đã mất hết can đảm, Lý Thế Dân đột nhiên nói: “Tiểu Ngụy, trăm thấy nàng này tương mạo đoan chính, tính cách khiêm tốn, rất hợp với ý trăm, đặc phong nàng làm tài nhân.”

Ngụy công công vội ứng lời, lập tức ở trước mặt mọi người liền cao giọng tuyên bố phong nàng kia làm tài nhân, Lục Tiểu Thanh thấy trong mắt nữ tử kia tán mát ra biểu tình khó có thể tin, chúng nữ nhân bên cạnh cũng là cả đám đều là biểu tình giật mình, làm cho Lục Tiểu Thanh không khỏi quay đầu cùng Tân Thành liếc mắt một cái, cả hai đều đang cười thâm trong bụng.

“Lại đây, cùng đến chỗ của Tân Thành nào.”

Lục Tiểu Thanh thấy Lý Thế Dân lên tiếng, lập tức trong mắt lóe lên quang mang tính toán, lập tức xoay mặt nhìn nhỏ nói: “Hoàng Thượng cũng thật là, hiện tại lại muốn ta và Thành cùng ngài đến tẩm cung của Tân Thành công chúa, Hoàng Thượng, có thể hay không đợi lát nữa hẵng đi, Thanh muốn.....” phần sau nói cực nhỏ, dường như nói là người chung quanh không có nghe thấy, mà ngay cả Lục Tiểu Thanh cũng chẳng nghe thấy bản thân mình đang nói cái gì, bất quá lại thành công làm cho xung quanh vốn tĩnh lặng, giờ càng thêm tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy thanh âm của một cây trầm rơi xuống đất.

Hơi hơi đỏ mặt, ánh mắt lại câu hồn đoạt phách nhìn Lý Thế Dân, nhẹ nhàng bước về phía Lý Thế Dân, tình cảnh này nhìn thế nào cũng cảm thấy quái dị, Lý Thế Dân nhíu mày ngạc nhiên nhìn Lục Tiểu Thanh, Tân Thành đứng ở bên cạnh đầu tiên là ngây ra một lúc, đột nhiên trong mắt chợt lóe sáng, trong mắt tràn ngập ý cười, nháy mắt một cái với Lục Tiểu Thanh, Tân Thành duỗi tay ra nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của Lý Thế Dân, nhắc đầu tựa vào cánh tay của Lý Thế Dân, mặt đỏ bừng cúi thấp đầu xuống, bộ dáng giống như vô cùng thẹn thùng.

Lý Thế Dân thấy Tân Thành thân thiết với mình, theo phản xạ đưa tay ra xoa xoa đầu Tân Thành, ở trong mắt hắn cùng ở trong mắt Lục Tiểu Thanh đây là chuyện vô cùng bình thường, nhưng là vừa rồi các nàng mới biểu diễn một màn đặc sắc hôn môi không thể tưởng tượng nổi kia, cho nên hiện tại một người giống như chú chim nhỏ nép vào người, tựa ở trên cánh tay Lý Thế Dân, động tác thân mật như vậy, một người thì vẻ mặt ửng đỏ, ánh mắt câu hồn đoạt phách chậm rãi đi đến, tình hình diễn ra trước mắt như thế đã nói lên một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Lục Tiểu Thanh đến gần Lý Thế Dân, đột nhiên ý cười bên khóe miệng càng đậm hơn, dùng quạt nâng cằm Lý Thế Dân lên, Lục Tiểu Thanh cười nhẹ nói: “Hoàng Thượng, ngài thật đúng là cao, cư nhiên còn cao hơn Thanh.” Lời này nói rất nhỏ, đại khái cũng chỉ đủ để cho ba người bọn họ nghe thấy, nói xong Lục Tiểu Thanh lập tức thu quạt lại, Lý Thế Dân khẽ mỉm cười cũng không lên tiếng, ở trong lòng hẳn chuyện này chỉ coi như là một phi tử tương lai cùng hắn so chiều à thôi, cho nên không cần so đo với nàng làm gì.

Nhưng là ở trong mắt mọi người xung quanh, một màn này đã thành công làm ọi người rớt cả tròng mắt, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Cư nhiên....cư nhiên Hoàng Thượng lại bị một nam tử đùa giỡn, hơn nữa lại dùng chiêu mà hắn vừa dùng để đối phó với nữ hài tử kia, vốn quan hệ của ba người này đã đủ làm rung động lòng người rồi, hiện tại phát hiện này cư nhiên lại làm ọi người kinh ngạc tột đỉnh, này... Hoàng Thượng cư nhiên lại ham mê nam phong, này ...tuy rằng không thể tiếp nhận được sự thật này, nhưng đây lại là Hoàng Thượng, nhìn thấy cũng phải coi như là không nhìn thấy, không chấp nhận cũng phải tiếp nhận, nhưng là lại bị nam tử khác đùa giỡn, quan hệ này là như thế nào đây, chẳng lẽ nói Hoàng Thượng ở trên phương diện kia lại ở thế bị động sao, a di dà phật, thần của ta ơi...

Cùng Tân Thành một trái một phải kẹp chặt Lý Thế Dân đi về phía trước, tuy rằng Lục Tiểu Thanh không có dựa vào hắn thân mật như Tân Thành, nhưng từ khi gặp Lý Thế Dân đây là lần đầu tiên nàng đi gần bên cạnh hắn như vậy, nhưng lại cố ý vô tình đi nhanh hơn hắn một nửa bước, Lý Thế Dân biết Lục Tiểu Thanh không hiểu quy củ, nên cũng để tùy nàng.

Lục Tiểu Thanh tự nhiên biết là ở trong mắt người bên ngoài hình ảnh này đại biểu cho cái gì, hơn nữa vừa rồi bọn họ còn bị nàng gạt, lập tức vừa đi vừa hướng bốn phía nhìn lại, thấy tất cả mọi người đều là giắt mình nhìn ba người, trên mặt là vẻ cổ quái cùng kinh ngạc nói không nên lời, ánh mắt nhìn mình mang theo vẻ sùng bái, đúng vậy chính là sùng bái, Lục Tiểu Thanh tự động quy cho đó là ánh mắt sùng bái, tình mắt thấy cả đám đó mặc kệ là tú nữ hay là mama, cho đến thái giám thậm chí là thị vệ, tất cả đều là bộ dáng khóe miệng co quắp, Lục Tiểu Thanh cũng không có quên ánh mắt hèn mọn vừa rồi bọn họ nhìn mình, hiện tại hình tượng của Lý Thế Dân có vấn đề, ở trong lòng mọi người chỉ sợ cũng đã đạt tới sắc thái đa màu rồi cũng nên, cứ nghĩ đến về sau trong cung sẽ truyền lưu tin tức Lý Thế Dân ham mê có vấn đề cùng ở trên phương diện đó hắn hóa ra lại ở thế bị động, Lục Tiểu Thanh đã cảm thấy vô cùng sáng khoái, không khỏi ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của quần chúng, cười ha ha, buồn bực nhiều ngày qua đã trở thành hư không, hiệp thứ nhất : mình thắng.

Lão Lý xưa nay cực yêu thương Tân Thành, sau khi đem hai người mang về cũng chỉ nói Tân Thành vài câu, Lục Tiểu Thanh tự nhiên ở một bên cười không còn nhìn thấy tổ quốc đâu, Tân Thành cũng là nhịn không được cười tít cả mắt, Lý Thế Dân tự nhiên không rõ hai người rốt cuộc đang cười cái gì, còn tưởng rằng hai người cảm thấy là nữ phần nam trang chơi rất vui vẻ, liền cảm thấy một người vài ngày tới sẽ trở thành phi tử của mình lại có quan hệ tốt với nữ nhi mà mình yêu thương nhất, ở trong cung chiếu cố tốt cho nhau âu cũng là một chuyện tốt, cho nên cũng không nói gì hai người nữa.

Bị tước đoạt tư cách mặc nam trang, Lục Tiểu Thanh cũng không giận, chơi đùa một lần thành công là được rồi, chơi nhiều hơn nữa ngược lại sẽ phản tác dụng.

Buổi tối, Lục Tiểu Thanh đang ngủ ở trên giường, ngẩng đầu nhìn trăng sáng treo cao trên bầu trời đêm, không khỏi lẩm bẩm nói: “Bọn Vô Diễm nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp tìm được người, lão Lý khẳng định cũng nhanh chóng sẽ phát hiện ra, ta cũng không thể để cho lão coi chừng bọn Vô Diễm cùng Thiên Vũ được, phải nghĩ biện pháp hấp dẫn lực chú ý của hắn mới được, ha ha, giống như hôm nay vậy, lão Lý a..., đừng cho Lục Tiểu Thanh ta là người dễ bắt nạt, ta không chính người gà bay chó sủa, ta sẽ không mang họ Lục.” một khi đã hạ quyết tâm, đôi mắt của Lục Tiểu Thanh nhanh như chớp vòng vo mấy vòng, khóe miệng hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Tiểu Thanh liền dẫn theo thái giám có nhiệm vụ giám thị nàng hướng ngự thiện phòng mà đi, nói là đồ ăn trong cung chán ngắt, muốn tự mình xuống bếp làm đồ ăn, chuyện nhỏ này tự nhiên là không ai không đồng ý cả, người trong ngự thiện phòng thấy đi theo Lục Tiểu Thanh đều là công công đẳng cấp cao, mà Lục Tiểu Thanh cũng không động đến đồ ăn khác, tất nhiên là muốn mình tự làm ình ăn, cho nên bọn họ cũng không cảm thấy có một chút vấn đề nào.

Lục Tiểu Thanh cũng biết khẳng định việc này đã được bẩm báo đến tai lão Lý rồi, bất quá chỉ là làm cơm cũng không có gì đáng phải lo lắng, tự nhiên là hắn sẽ đồng ý thôi, cho nên thái giám bên người mới cần cù

giúp mình mở đường như thế.

Lục Tiểu Thanh muốn làm cái gì, tên rất đơn giản chỉ có bốn chữ : Mãn hán toàn tịch [2], người trong ngự thiện phòng không có một ai biết đó là cái gì, hơn nữa cách thời gian làm cơm vẫn còn sớm, cho nên đều cười hớ hớ nhìn Lục Tiểu Thanh một người chơi đùa, Lục Tiểu Thanh lớn lên lại xinh đẹp, miệng lại ngọt, một câu lại một câu đại thúc, đại ca, tiểu đệ, làm ọi người đều cực kỳ thích nữ tử có lai lịch không rõ nhưng khẳng định là có địa vị rất lớn này.

[2] Mãn Hán toàn tịch : hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Một khi đã ưa thích thì tự nhiên sẽ vì nàng mà chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, tất cả nguyên liệu đều được lấy từ trong kho ra để cho Lục Tiểu Thanh sử dụng. Hơn nữa khi thấy Lục Tiểu Thanh bận rộn không xoay sở kịp, thì một người lại một người phi thường nguyện ý tham gia giúp đỡ nàng, nội dung của Mãn Hán Toàn Tịch này thật sự là không nhiều lắm, vật liệu cần dùng mọi người thật sự cũng biết không nhiều lắm, chẳng qua cũng chỉ là mấy trăm vị mà thôi, nào là chân gấu, vây cá, tổ yến, não khỉ, nhớ được món nào đều bị Lục Tiểu Thanh lựa gặt lấy hết.

Về phần cách làm, Lục Tiểu Thanh vẽ mặt thoải mái như gió xuân, không giấu giếm một chút nào, hướng dẫn ọi người cách làm, mặc kệ là vật liệu gì toàn bộ thống nhất ném vào trong nồi to, sau đó cho thêm nước vào nấu là xong.

Nguyên liệu đã được cho vào nồi, gia vị vẫn còn thừa nhiều, ở dưới sự hỗ trợ của mọi người trong ngự thiện phòng, cộng thêm sự hỗ trợ của thái giám đi theo giám sát nàng, không bao lâu từ trong ngự thiện phòng tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, nào là mùi hoa hồi, mùi hoa quế, mùi hạt tiêu, còn có mùi hương phấn, tất cả mùi hương liệu tràn ngập toàn bộ không gian. Toàn bộ ngự thiện phòng từ buổi sáng đến giữa trưa vô cùng náo nhiệt, chỉ nghe thấy “Chưa đủ, mùi vị không tốt nguyên liệu phải thay đổi, đại sư phụ làm lại một lần nữa cho ta.”

“Ai nha, thứ này không phải dùng như vậy, Mãn Hán Toàn Tịch của ta đang tốt đẹp vậy mà đã bị người làm nát nát mất rồi, mau mau làm lại cho ta, chờ làm tốt mọi người cùng nhau ăn nha.”

“Thịt này không phải thịt tươi mới, giết thêm một con heo nữa cho ta, giết thêm cả gà cả vịt nữa.”

“Tiểu Thanh cô nương, đến đây, đây đều là thức ăn vừa mới được mua về, cô nương chọn đi.”

“Đến đây, đến đây, đây là hương liệu Giang Nam tiến cống, tuyệt đối tốt hơn cái vừa rồi nhiều, cho vào nồi nhất định sẽ thơm hơn rất nhiều so với cái vừa rồi.”

“Cái kia không phải Tiểu Thanh cô nương muốn, người nghĩ sai rồi, ai nha lại nát nát mất rồi, mau, mau làm lại.”

Không khí ở trong ngự thiện phòng chưa từng có náo nhiệt như lúc này, mọi người đều tập chung tinh thần vào làm Mãn Hán Toàn Tịch của Lục Tiểu Thanh, một lần lại một lần cần quét nguyên liệu cất giữ ở trong kho, khi Lục Tiểu Thanh một lần lại một lần không khống chế được kêu to một tiếng, nhóm sư phụ vẫn luôn tự mãn khen ngợi trình độ của mình, hạ quyết tâm nhất định phải làm ra Mãn Hán Toàn Tịch vừa ý nhất, không khỏi một đám đỏ mặt quyết tâm, không ra Mãn Hán Toàn Tịch thì dù chết cũng phải sống lại làm tiếp.

Phần đông phía trong phía ngoài ngự thiện phòng, thậm chí là bọn thái giám ở nơi xa nhất, cũng đều bị nhiệt tình sôi sục ngất trời này làm cho rung động, đều háng hái tích cực tham gia, không khí vui vẻ náo nhiệt, một người vui không bằng tất cả mọi người cùng vui, thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến giữa trưa.

Ở bên trong Dưỡng Tâm điện, Lý Thế Dân đã phê xong tấu chương, vắn tắt lưng một cái, nói: “Tiểu Ngụy, truyền lệnh đi.” Ngụy công công đứng ở bên cạnh vội đáp ứng lui ra bên ngoài.

Một khắc sau vẫn chưa có động tĩnh gì, hai khắc sau vẫn không hề có động tĩnh, Lý Thế Dân không khỏi kỳ quái kêu: “Tiểu Ngụy, sao lại thế này, chẳng lẽ còn chưa chuẩn bị xong hay sao?”

Ngụy công công đứng ở ngoài cửa vẻ mặt xấu hổ, ba bước thành hai bước vọt vào bên trong, quỳ trên mặt đất run run nói: “Hoàng Thượng, có thể chờ một chút được không, ngự thiện phòng vẫn chưa mang đồ ăn tới.”

Lý Thế Dân không khỏi nhú mày nói: “Hôm nay ngự thiện phòng đã xảy ra chuyện gì?”

Ngụy công công lau lau mồ hôi nói: “Bởi vì Lục cô nương sáng sớm tới ngự thiện phòng để nấu nướng, mãi cho đến tận bây giờ còn chưa làm xong, cho nên ảnh hưởng tới tiến độ của ngự thiện phòng, hơn nữa, hơn nữa.....”

Lý Thế Dân khước miệng nhếch lên một nụ cười: “Hơn nữa cái gì? Nói cho trẫm nghe một chút.”

Ngụy công công xấu hổ nói: “Tất cả nguyên liệu nấu ăn dùng cho hôm nay đều bị Lục cô nương nấu hết rồi, nhưng là trước mắt vẫn chưa được một món nào thành công cả, này..... này, bữa trưa hôm nay Hoàng Thượng có muốn ăn chút gì đó để lót dạ hay không? Bên ngự thiện phòng khả năng là không có cách nào đưa đồ ăn ngon lại đây được.”

Lý Thế Dân nhướng mày nói: “Tất cả nguyên liệu trong ngự thiện phòng đều đã bị dùng hết? Ngay cả cơm trưa cũng không có?”

Ngụy công công nuốt xuống một ngụm nước miếng nói: “Khả năng không chỉ có bữa trưa, nguyên liệu cất giữ nhiều năm ở trong kho cũng đều đã bị Lục cô nương lấy ra nấu hết rồi, hiện tại đi mua cũng không kịp, Hoàng Thượng khả năng chỉ có thể phải chấp nhận ăn điểm tâm thôi.”

Lý Thế Dân nửa ngày vừa giận vừa tức lại vừa buồn cười, nói: “Gọi Lục Tiểu Thanh tới đây cho ta.”

Ngày nào đó toàn bộ trong hoàng cung, bữa trưa không có ai được ăn cơm, cộng thêm bữa tối cũng chỉ có chủ tử là có một chút để ăn, những người khác đều là sống ở nơi không thiếu thức ăn nhất thiên hạ, lại phải ôm bụng đói một ngày.

119. Chương 140

Chương 140: Mưa gió nổi lên

Ngày một lại một ngày trôi qua, hai ngày này Lục Tiểu Thanh đem Hoàng cung náo loạn lên tận trời, khiến không ít người tránh nằng như tránh rắn rết, ngay cả lão Lý đều vô lực tránh không gặp mặt nằng, người đi theo giám sát nằng cũng đều tận lực tránh nằng càng xa càng tốt, cứ như vậy Thiên Vũ cuối cùng cũng đã có cơ hội gặp mặt nằng, đem kế hoạch của mọi người vội vàng nói cho nằng biết, Lục Tiểu Thanh sau khi đã hiểu rõ, lại càng gây náo loạn thêm, giống như là muốn trước khi bay ra khỏi hoàng cung phải đem hoàng cung này hủy đi vậy, Lý Thế Dân cũng không đến cản nằng, dù sao ở trước mặt hắn đều cũng chỉ là những chuyện nhỏ không có ảnh hưởng gì đến toàn cục, tuy rằng hấp dẫn không ít lực chú ý của hắn, bắt quá ở trong mắt những người khác, thật sự là đang ở giữa nước sôi lửa bỏng.

Ngày hôm đó, Vô Diễm cùng Tiết Khánh ngồi ở trong viện chơi cờ, khước miệng của Tiết Khánh mang theo nụ cười nhẹ, khẽ nói: “Mọi chuyện đã sẵn sàng chưa?”

Vô Diễm hạ một quân cờ xuống sau nói: “Những gì nên chuẩn bị tốt đều đã chuẩn bị tốt cả rồi, hiện tại chỉ còn chờ đến ngày mai thôi.”

Tiết Khánh vẫn nở nụ cười như trước, nói: “Bố trí ván cờ lâu như vậy, cũng đã đến lúc thu lưới rồi, ngày mai chính là ngày Thiên Vũ chính thức trở thành Thái Tử, cũng là ngày mà chúng ta chờ từ lâu.”

Vô Diễm buông quân cờ trong tay xuống, khước môi hiện lên một ý cười, nói: “Ngày mai, tất cả chuyện này đều sẽ được kết thúc.”

Cùng thời khắc đó, Thiên Vũ cùng Quân Hiên còn có Lục Tiểu Lam đang ngồi ở trong Tấn vương phủ, Quân Hiên nhìn Thiên Vũ nói: “Vô Diễm bên kia đã bố trí tốt tất cả mọi chuyện rồi, ngày mai chúng ta không thể để xảy ra sai lầm gì đâu đó.”

Thiên Vũ gật gật đầu nói: “Ta biết, nên bám trụ ta nhất định sẽ bám trụ, ta sẽ chờ tín hiệu của mọi người.”

Lục Tiểu Lam bình tĩnh nói: “Ta sẽ bảo vệ Tiểu Thanh, các người cứ yên tâm làm việc của các người.” Thiên Vũ cùng Quân Hiên đồng thời gật gật đầu, tiếp theo lại huyền thuyên bàn bạc thêm mấy vấn đề khác, mấy ngày nay Vô Diễm đều không có trực tiếp liên hệ với Thiên Vũ, đều là nén liên hệ, Lý Thế Dân tuy rằng giả hoạt, bất quá đều bị mấy người bọn họ đều biết hắn là người thủ đoạn, đương nhiên bọn họ sẽ dùng thủ đoạn tương ứng để đối phó hắn.

Cùng đêm hôm đó, ở phương xa chỗ Xuất Trần cùng Khuynh Tường đang dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào kinh thành, phía sau dẫn theo gì đó mà bọn họ đã chuẩn bị tốt, trên mặt Xuất Trần trước sau như một vẫn luôn mang theo nụ cười mỉm, ở trong ban đêm yên tĩnh lại giống như một tinh linh, tà mị vô song.

Ở trong hoàng cung, Lục Tiểu Thanh không có một chút cảm giác buồn ngủ, một mình ngồi ở trong phòng ngắm ánh trăng, hôm qua Tân Thành đã nói với nàng, đã tìm ra được chỗ giấu người, nên làm như thế nào cũng đã được chuẩn bị tốt rồi, vấn đề hiện tại là chỉ chờ thời gian thích hợp nữa thôi, tất cả chỉ còn chờ vào ngày mai, mọi chuyện sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Lục Tiểu Thanh không biết cái gì mới là hoàn toàn chấm dứt, bất quá ánh trăng đêm nay nhìn thế nào cũng đều cảm thấy cực kỳ sáng ngời, tâm tình cũng vô cùng tốt, có thể cùng Lý Thế Dân đấu một trận, thua mình cũng không oán, thắng thì mình đã lời to rồi, cùng người đấu thật sự là rất vui, bất quá cũng phải nhìn xem là đấu với người nào đã, Lý Thế Dân không thể nghi ngờ rằng chính là rồng trong loài người, ngày mai nếu thắng hắn, đời này cũng có cái để mà khoe khoang.

Đêm đầu mùa hạ không dài, chỉ chớp mắt liền đã bình minh, Lục Tiểu Thanh duỗi lưng một cái ngồi dậy, cả một đêm không ngủ lại không cảm thấy có một chút mệt mỏi nào, ngược lại tinh thần tốt hơn rất nhiều so với mấy ngày trước, nhìn vào gương đồng nở nụ cười thật mê người, hôm nay thật sự là làm cho người ta hưng phấn khó hiểu, sâu trong thân thể dòng máu sôi sục dâng trào, lớn tiếng kêu gào khoan khoái.

Sắc trời đã tăng sáng, ở tiếng chuông vang lên từ trong Kim Loan điện, Ngụy công công cao giọng tuyên đọc thánh chỉ truyền khắp toàn bộ Đại Đường, Thiên Vũ một thân phục sức màu vàng sáng đứng ở giữa đất trời, đứng ở trước mặt tổ tông chính thức trở thành Thái Tử của Đại Đường, Lục Tiểu Thanh nghe tiếng chuông du dương kia, tưởng tượng một ngày nào đó Thiên Vũ trở thành Hoàng Đế, khoe miệng không khỏi vẽ lên một nụ cười khó tả, lẩm bẩm nói: “Thiên Vũ, không nghĩ tới cư nhiên lại là ta giúp đỡ để huynh ngồi vào vị trí này, chính là ta cũng không biết huynh có muốn như vậy hay không? Với ta mà nói, đây là vận mệnh đã được định trước, đối với huynh mà nhưng lại là vừa mới bắt đầu.”

Trên đại điện, tiếng bách quan chúc mừng xuyên thấu truyền đến tận hoàng cung, nhìn bọn thái giám cùng nha hoàn bận rộn, cảm thụ được không khí náo nhiệt ở trong hoàng cung, Lục Tiểu Thanh cảm giác có chỗ nào đó không giống với lúc trước, nửa ngày lại không biết nói là không giống ở chỗ nào, không khỏi tự giễu cười nói: “Có lẽ đây là cảm giác đạt được thành tựu.”

Chính lúc đang ngóng nhìn Kim Loan Điện ở phía trước đến gần người, trong phòng bước vào một vài mama cùng nha hoàn, trong đó có một nha đầu lớn lên rất xinh đẹp, tiến lên thi lễ với Lục Tiểu Thanh một cái, rồi nói: “Chủ tử, để cho bọn nô tỳ giúp người thay quần áo, hôm nay người phải xinh đẹp nhất, nổi bật nhất.”

Trong mắt Lục Tiểu Thanh hào quang chớp động, cười nói: “Đúng vậy, hôm nay là ngày ta được phong làm phi nha, thật sự là làm cho người ta chờ mong a.”

Nha đầu kia mỉm cười nói: “Chủ tử đừng nói như vậy, Hoàng Thượng vẫn chưa từng thấy qua chủ tử, làm sao có thể lập tức phong người làm phi được, bất quá dựa vào chủ tử lớn lên xinh đẹp như vậy, hôm nay Hoàng Thượng nhất định sẽ thích người.”

Lục Tiểu Thanh biết nha hoàn này cái gì cũng không biết, lập tức chỉ mỉm cười cũng không có biện giải, lại nói có cái gì cần phải biện giải đâu cơ chứ, dù sao phi tử này có thành hay không còn khó nói ý chứ?

Ở dưới sự khéo léo giúp đỡ của mấy nha hoàn, cuối cùng cũng trang điểm mặc quần áo xong, Lục Tiểu Thanh lần đầu tiên cảm thấy mình cũng có thể là người xinh đẹp đến mức long trời nổi đất, ở trước gương đồng, Lục Tiểu Thanh nhìn chăm chú vào hình ảnh mình lần đầu tiên được mặc trang phục long lẫy được phản chiếu ở bên trong gương đồng kia, chỉ thấy một mỹ nhân mắt ngọc mày ngài, lông mi cong vút, mặt mịn màng ửng hồng như trái đào, da trắng nõn nà, nhìn qua cực kỳ thần khí. Một thân cung trang màu xanh nhạt được mặc trên người nàng càng toát ra vẻ thoát tục, trâm vàng cài chéo trên đầu, lại càng tăng thêm phần quyến rũ cho nàng, Lục Tiểu Thanh không khỏi lẩm bẩm: “Mỹ nhân, thật là một đại mỹ nhân, xem ra ta thật sự là có tố chất để trở thành họa thủy.”

Đang tăng bốc mình lên tận trời cao, lại bị mấy nha hoàn kia thúc giục, Lục Tiểu Thanh đang muốn đi tập hợp cùng với nhóm tú nữ kia, thì ở ngoài cửa có một tiểu công công bước nhanh vào trong, sau khi ở bên tai Lục Tiểu Thanh thì thầm một lúc, Lục Tiểu Thanh dùng khăn che mặt che đi dung mạo của nàng.

Đi theo mama dẫn đường, từng bước một hướng sau điện đi tới, Lục Tiểu Thanh đi ở bên trong hoàng cung, ngẩng đầu nhìn Kim Loan Điện ở phía xa xa, nơi đó Thiên Vũ đang hướng về vị trí Thái Tử của mình, cũng biết một bên đang đi theo kế hoạch đã dự định, tất cả đều rất bình tĩnh, tất cả đều rất thuận lợi.

Qua sơ tuyển sau đó lại là tiếp tục tuyển chọn, cuối cùng là đi vào đại điện, trong đại điện có ba vị phu nhân đang ngồi, Lục Tiểu Thanh nghĩ đây hẳn là nhóm phi tử có phẩm chất cao nhất trong hậu cung, theo lý mà nói bước cuối cùng là do các nàng tuyển chọn để trình lên hoàng thượng,

Lục Tiểu Thanh đứng ở cuối cùng, các tú nữ khác thấy nàng dùng khăn che mặt đều cảm thấy tò mò, tất cả đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, Lục Tiểu Thanh cũng không để ý, Lý Thế Dân nếu đã khiến người ta làm như vậy, tự nhiên cũng đã chứng minh rằng mình về sau sẽ không cùng xuất hiện với nhóm tú nữ này, có lẽ cũng chẳng xuất hiện cùng với toàn bộ hậu cung gì đó cũng nên, dù sao thân phận của mình cũng khác thường, cho nên cũng muốn rời xa đám người này càng xa càng tốt, tốt nhất là trừ bỏ Lý Thế Dân ra, người nào cũng không nên tiếp xúc, miễn cho gây ra chuyện gì đó.

Lục Tiểu Thanh cực hiểu được mình bất quá chỉ là một người đi ngang qua sân khấu mà thôi, cho nên căn bản không có khẩn trương cùng sợ hãi như nhóm tú nữ này, mở to một đôi mắt long lanh, tây nhìn một cái, đông nhìn một cái, âm thầm bình phẩm nữ tử nào xinh đẹp nhất.

Chính lúc một mình đang tiêu khiển giết thời gian, khéo mắt đột nhiên nhìn thấy một nữ tử mặc quần áo màu tím, ngày ấy đi đùa giỡn đám tú nữ cũng không có gặp qua nàng, đánh giá nàng kia vài lần, chỉ thấy nàng kia lớn lên cũng rất xinh đẹp, đôi mắt to tròn sáng long lanh, không mềm mại bằng những cô gái khác, cũng không nhu nhược giống như các nàng, mặt mày kiên định cùng vẻ bình tĩnh thật sự là làm cho người ta cảm thấy nàng không giống người thường, nhưng là Lục Tiểu Thanh kinh ngạc nhất không phải là điểm ấy, mà là diện mạo của nàng cư nhiên lại có ba bốn phần giống mình.

Lục Tiểu Thanh bỗng nhiên giật mình đồng thời lại cảm thấy thú vị, có thể gặp gỡ được một người lớn lên có chút giống mình, mình sống đến bây giờ vẫn chưa từng gặp qua một người như thế, không khỏi mang theo tươi cười nhìn nàng kia thêm vài lần nữa, nàng kia cảm giác được có người đang nhìn chăm chú vào mình, cũng chậm rãi quay đầu nhìn qua, Lục Tiểu Thanh không khỏi gật đầu với nàng, cô gái kia tuy rằng cảm thấy rất khó hiểu, cộng thêm Lục Tiểu Thanh giả dạng cổ quái, nhưng là cũng có lẽ gật đầu đáp lại.

Lục Tiểu Thanh đang muốn đi qua đó nói với nàng mấy câu, chợt nghe thấy phía trên truyền đến giọng nói: “Nữ nhi của Công bộ thượng thư Võ thị là người nào?” cô gái có vài phần tương tự Lục Tiểu Thanh bước lên phía trước từng bước, lên tiếng trả lời: “Dân nữ Võ Chiếu [1].” Bởi vì còn chưa có phong hào, cho nên liền tự xưng là dân nữ.

Sau đó mấy người đối đáp những gì, Lục Tiểu Thanh căn bản là không có nghe lọt được vào tai, chỉ cảm thấy trong lỗ tai đang vang lên tiếng ong ong, Võ Thị, Đại Đường có mấy Võ thị đây? Có mấy người kêu là Võ Chiếu đây? Nếu như không có nghe sai, thì nữ tử trước mắt này chính là Võ Tắc Thiên sau này, là Võ Tắc Thiên đó nha, Lục Tiểu Thanh không khỏi đứng ở tại chỗ, si ngốc nhìn Võ Chiếu đang ứng đối một cách rất tự nhiên.

[1] Võ Chiếu: là tên thật của Võ Tắc Thiên. Bà là nữ hoàng duy nhất trong lịch sử Trung Quốc

Trong đầu vừa sợ lại vừa mừng như điên, nữ hoàng duy nhất trong lịch sử của Trung Hoa, cư nhiên đang

đứng ở trước mặt mình, mình cứ nhiên lại có thể được nhìn thấy nàng, thật sự không biết là mình có phúc khí mấy đời mới có được phúc phận này đây, so với gặp Lý Thế Dân còn hưng phấn hơn nhiều, đây chính là nữ hoàng duy nhất trong lịch sử đó nha.

Vẫn ngồi cho đến câu hỏi cuối cùng cũng đã hỏi xong, sau khi Võ Tắc Thiên lui ra, Lục Tiểu Thanh vội lên qua bên đó cầm lấy tay nàng, Võ Tắc Thiên kinh ngạc quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh, Lục Tiểu Thanh đang muốn cùng nàng nói chuyện, thì đột nhiên phía sau một tiếng loa với công suất lớn truyền đến: “Hoàng Thượng có chỉ.”

Lục Tiểu Thanh đi theo quần chúng quỳ xuống, thái giám kia nhìn thoáng qua chúng nữ tử đang quỳ, liền nói: “Vị nào là Lục Tiểu Thanh chủ tử?”

Khóe miệng của Lục Tiểu Thanh cong lên một nụ cười, vừa rồi thấy Võ Tắc Thiên nhất thời kích động, thiếu chút nữa đã quên mất lão Lý, không khỏi ngắc đầu nói: “Là ta.” lời nói bất kính như thế làm cho chúng nữ tử nhất loạt hút khí lạnh, trái lại ba vị đại phi tử kia cùng thái giám truyền chỉ lại không có phản ứng gì.

Thái giám kia thấy Lục Tiểu Thanh đáp lời, lập tức trưng vẻ mặt ý cười nói: “Phụng theo ý chỉ của Hoàng Thượng, Lục Tiểu Thanh chủ tử tài năng và học vấn hơn người, phẩm đức cao nhã, cũng đã có công lớn với Đại Đường ta, đặc phong làm Nhị phẩm Thần phi, ban thưởng ở tại Thiên Linh Cung.” Sau khi nói xong, Lục Tiểu Thanh cũng không để ý đến chúng nữ tử chung quanh kinh ngạc, cười nói: “Tạ Hoàng Thượng.” Vừa nói vừa trực tiếp rút vòng tay trân châu Nam Hải đang đeo ở trên cổ tay thưởng cho công công đến truyền thánh chỉ.

Bọn thái giám ở trong cung đã sớm biết vị này là tổng quản của Tấn vương, nàng có rất nhiều tiền, có thể được tới truyền ý chỉ cho nàng đương nhiên sẽ có chỗ vô cùng tốt, lập tức cười tủm tỉm tạ ơn, sau đó nói: “Nương nương, Thiên Linh Cung đã được chuẩn bị xong cho người rồi, nhìn sắc trời cũng không còn sớm nữa, tiểu nhân xin dẫn đường cho nương nương, buổi tối Hoàng Thượng đã chấm nương nương.” Dứt lời, cười quyến rũ làm động tác nhường đường, đây vốn là đại thái giám bên người Lý Thế Dân, tự nhiên là không để đám nữ tử này vào mắt, ngay cả ba vị đại phi tử kia hẳn cũng chỉ thoáng thi lễ cho có lệ mà thôi, ngược lại đối với Lục Tiểu Thanh lại hết sức ân cần, ai mà biết được phi tử được đãi ngộ đặc biệt như thế, ân sủng dày như thế, ngày sau địa vị sẽ cao đến mức nào.

Ở trong cung đi qua đi lại, tự nhiên cũng không biết bây giờ là ban ngày hay là sắp tối nữa, Lục Tiểu Thanh cũng không hành lễ với ba vị phi tử cao nhất đương triều, cười cười nói: “Mời công công dẫn đường.” Lập tức xoay người đi theo công công này, đem một đám nữ tử có địa vị hay không có địa vị đều ném ở phía sau, chính là lúc đi ngang qua Võ Tắc Thiên, Lục Tiểu Thanh thấp giọng cười nói: “Thật là vui khi được biết người, Võ Tắc Thiên.”

Ra khỏi đại điện, Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn trời, cứ nhiên ngày đã sang buổi chiều rồi, nhìn kim quang phía tây xa xa, Lục Tiểu Thanh không chút hoang mang tiêu sái đi ở trong cung, khi đêm buông xuống chính là thời điểm trò hay được bắt đầu.

Một ánh sáng cuối cùng tàn lụi phía chân trời, màn đêm bao phủ mặt đất, đèn hoa đăng được thắp lên rực rỡ, toàn bộ hoàng cung tràn ngập trong không khí vui mừng, suốt cả một đêm gió thổi nhẹ giống như cũng cảm thụ được không khí ở nơi này, vui vẻ thoải hui hui.

Ở trong Thiên Linh Cung, một chỗ lại một chỗ cùng toàn bộ hậu cung rất không hòa hợp, Lục Tiểu Thanh biết Lý Thế Dân là có ý gì, đối với nàng mà nói đây cũng là sự an bài tốt nhất, lúc này toàn bộ Thiên Linh cung đèn đuốc sáng trưng, nhưng là người hầu hạ lại rất ít, nhưng tất cả đều là người dày dặn kinh nghiệm, Lục Tiểu Thanh bị lôi kéo tắm rửa thay quần áo, sau khi tắm rửa sạch sẽ thơm ngào ngạt như một đóa hoa, thì ngồi ở trong tấm cung chờ Lý Thế Dân vĩ đại đến sủng hạnh.

Lục Tiểu Thanh nhìn sắc trời mỉm cười cho người hầu lui xuống, chỉ nói muốn nghỉ ngơi một chút, chờ Lý Thế Dân đến đây thì vào báo cho nàng biết, nha hoàn hầu hạ cùng thái giám đều nhất tề lui xuống, chỉ cần vẫn ở tại trong cung, làm gì cũng không phải là chuyện mà bọn họ quản được.

Lục Tiểu Thanh thổi tắt đèn, yên lặng ngồi ở phía trước cửa sổ, khóe miệng mang theo tươi cười nhìn màn đêm phía xa, màn đêm càng lúc càng đen, đêm nay Lý Thế Dân muốn cùng quần thần chúc mừng chuyện

lập Thái Tử, không thể chạy đến đây sớm được, bọn Vô Diễm chắc cũng đoán chắc điểm này, hai bên đồng thời cùng nhau ra tay.

Ngồi chưa đến một khắc, Lục Tiểu Thanh đột nhiên cảm thấy hoa mắt, một bóng người dĩ nhiên đã lên vào trong phòng đứng ở phía sau nàg, Lục Tiểu Thanh mắt sáng ngời nhìn người tới nói: “Người đã đến.”

120. Chương 141 - Phần 1

Chương 141: Cường cường đối thoại

Lục Tiểu Lam một thân phục sức thái giám gật gật đầu, rất nhanh lấy ra quần áo để cho Lục Tiểu Thanh thay, Lục Tiểu Thanh cũng không nói gì, thuận thực thay quần áo, giả trang thành một tiểu thái giám. Lục Tiểu Lam một bên vừa dẫn theo Lục Tiểu Thanh vừa nhỏ giọng nói: “Người ở bên ngoài đều đã được giải quyết, Quân Hiên đang ở bên ngoài chờ chúng ta, chúng ta phải nhanh lên.”

Lục Tiểu Thanh thấy Lục Tiểu Lam mang theo mình từ cửa sau nhảy ra, rơi vào chỗ tối đen, vì thế vừa chạy chậm theo phía sau Lục Tiểu Lam, vừa thấp giọng hỏi: “Bọn Vô Diễm ở chỗ nào?”

Lục Tiểu Lam vừa chú ý động tĩnh bốn phía vừa nói: “Ở phía sau cửa cung chờ đón người, bên này ta cùng Quân Hiên mang người đi sẽ đến đó hội hợp, Thiên Vũ quần lấy hoàng đế, Tân Thành cùng Tiết Khánh đi cứu bọn Hồng Ngọc.”

Lục Tiểu Thanh gật đầu, nàg biết muốn xuất cung thì dễ dàng, nhưng là muốn ra khỏi kinh thành mà không bị Lý Thế Dân truy đuổi thì hơi đau đầu một chút, nghĩ rằng Vô Diễm nhất định đã bố trí tốt, lập tức im lặng đi theo Lục Tiểu Lam, Lục Tiểu Lam đã nhiều ngày nay dùng thời gian để học thuộc bản đồ hoàng cung mà Thiên Vũ vẽ ra, không phải cường điệu chứ lúc này mà bắt hẩn nói ra khỏi miệng, hẩn tuyệt đối không cảm thấy xa lạ, quen thuộc giống như một thái giám lâu năm ở trong cung vậy.

Rất nhanh xuyên qua phạm vi Thiên Linh cung, vòng qua một khu vườn không có người, Lục Tiểu Thanh liền thấy Quân Hiên một thân triều phục đang đứng chờ ở chỗ đó, Quân Hiên vừa thấy Lục Tiểu Thanh xuất hiện, không nói hai lời trực tiếp chào đón nhìn Lục Tiểu Thanh liếc mắt một cái, sau xoay người dẫn đường đi trước hai người, vừa bước nhanh về phía trước vừa thấp giọng nói: “Chúng ta đi đến chỗ Thừa Đức Cung, nơi đó ta đã chuẩn bị tốt thủ vệ rồi, hai người không cần lên tiếng, cứ đi theo ta là được.”

Lục Tiểu Thanh nhìn thoáng qua bốn phía, đúng là đang hướng chính điện mà đi, rất nhanh đã đi ra khỏi đường mòn ở hậu cung, đây cũng là tuyến đường do Tân Thành cung cấp, Lục Tiểu Thanh cúi đầu nhẹ giọng nói: “Từ cung đi ra phía sau cửa cung đi đường này là nhanh nhất, sao phải đi hướng chính điện?”

Quân Hiên không có quay đầu lại, chỉ hạ thấp giọng nói: “Toàn bộ hậu cung người trông giữ nàg không ít, đi hướng này đi ra không được, chúng ta vòng một vòng tròn mà đi, quang minh chính đại từ chính điện mà rời đi, hẩn phòng ngừa nàg sẽ từ phía sau cung chuồn đi, chúng ta liền đi đường lớn.”

Lục Tiểu Thanh lập tức hiểu được đây chính là chiêu giả mà thật, thật mà giả, lập tức cũng không cùng Quân Hiên nói chuyện nữa, thật cẩn thận đi theo phía sau Quân Hiên, né tránh ra khỏi phạm vi hậu cung, cung nữ thái giám lui tới cũng nhiều hơn, dù sao hôm nay cũng là ngày Thiên Vũ lên ngôi Thái Tử, trong cung mọi người trên cơ bản đều đang ở trong phạm vi chính điện, đối diện thỉnh thoảng đều phải gặp qua thái giám cùng cung nữ.

Bất quá một đường có Quân Hiên đi đầu, hôm nay trong cung lại thiết yến quần thần, cung nữ thái giám gặp Quân Hiên cũng không cảm thấy có cái gì là không thích hợp, lập tức lại bận rộn đi làm việc của mình.

Ba người một đường tiêu sái mà bước, Lục Tiểu Thanh đánh giá tính toán khoảng cách một chút, qua một cửa cung phía trước chính là cửa hậu cung, ba người không khỏi đồng loạt bước nhanh hơn. Đúng lúc ba người chính một trước hai sau tiêu sái bước, thì bên cạnh xa xa truyền đến tiếng mấy người nói chuyện, chỉ nghe nói: “Hắc, ta nói cho người chuyện này nha, nghe nói mới vừa rồi Hoàng Thượng từ sau cửa cung bắt

được một người, đầu năm nay cư nhiên còn có người dám lên vào hoàng cung, ta xem là hần tự tìm đến cái chết rồi.”

Tên còn lại nói: “Người có biết không, ta cũng mới vừa nghe nói, người này lớn lên cư nhiên lại có nét giống với Kinh Thân Vương thời gian trước đã chết trận.”

Bên cạnh lại có một người khác thấp giọng nói: “Đừng nói lung tung, cụ thể lớn lên trông như thế nào ai mà biết được, nếu có người nghe thấy thì sẽ gặp rắc rối đó, hơn nữa Kinh Thân vương là loại người nào, dám lấy diện mạo của hần ra để nói đùa, các người không phải là thấy mình sống quá lâu rồi đó chứ?”

Người thứ hai lên tiếng kể chuyện bất mãn nói: “Ai nói lung tung chứ, ta là nghe Lợi công công ở chỗ Hoàng Thượng nói vậy, nghe nói người cũng đã được áp giải đến chỗ Hoàng Thượng rồi, bọn Ngụy công công hiện tại đều đang ở Thừa Nguyên điện.”

Thanh âm ba người nói chuyện đi xa, càng lúc càng nhỏ dần, Lục Tiểu Thanh đứng lẳng ngốc một hai giây, sau đột nhiên quay người lại liền chạy về phía Thừa Nguyên điện, Lục Tiểu Lam cùng Quân Hiên vội vàng mỗi người túm lấy một cánh tay của nàng, Quân Hiên vội hỏi: “Nàng làm cái gì vậy? Những người đó nói chưa chắc đã là thật, chúng ta tới trước cửa hậu cung rồi nói sau.”

Lục Tiểu Thanh vung tay lên nói: “Những điều bọn họ nói có thật hay không trong lòng chúng ta đều hiểu được, ta muốn đi Thừa Nguyên điện cứu huynh ấy.”

Lục Tiểu Lam nhíu mày nói: “Người đi sẽ có hậu quả gì trong lòng người cũng đã biết rõ, người còn muốn đi sao?” câu trả lời của Lục Tiểu Thanh chính là dùng sức hất tay hai người ra, liền hướng Thừa Nguyên điện chạy như điên.

Quân Hiên lo âu nói: “Tiểu Thanh như thế nào gặp phải chuyện của Vô Diễm lại sẽ không bình tĩnh được như vậy? Đây không phải là đang chui đầu vào lưới hay sao?” Vừa nói vừa chạy đuổi theo.

Lục Tiểu Lam một phen giữ chặt tay Quân Hiên lại lạnh lùng nói: “Tính tình của Tiểu Thanh như thế nào chúng ta đều rất rõ, sau khi nghe thấy những lời này, khẳng định là sẽ không bận tâm đến sự an nguy của nàng, nếu muốn ép buộc mang nàng đi, hậu quả sẽ ra sao trong lòng người cũng đã biết, nếu đã có nghi ngờ thì chúng ta tách ra hành động, người đi đến cửa hậu cung nhìn xem có phải thật sự đã xảy ra chuyện hay không? Nếu xảy ra chuyện chúng ta đi cũng sẽ bị bắt, ta đi theo nàng, tận lực giữ nàng lại chờ người trở về.” Dứt lời, thân hình chớp lên trực tiếp liền đuổi theo Lục Tiểu Thanh, Quân Hiên cũng biết hiện tại không phải là lúc lễ mễ, xác định an toàn là quan trọng nhất, lập tức tay nắm chặt thành quyền liền hướng cửa hậu cung mà chạy.

Lục Tiểu Thanh trong lòng lo lắng chạy thực mạng về phía Thừa Nguyên điện, bên đường gặp gỡ bọn thái giám nha hoàn, một đám đều biết tối nay trong cung tổ chức tiệc lớn nên rất bận rộn nhiều việc, thấy hai người bước nhanh cũng không cảm thấy kỳ quái, bọn họ đều tự đi làm việc của mình.

Lục Tiểu Thanh xa xa thấy Thừa Nguyên điện đèn đuốc sáng trưng liền muốn xông vào, Lục Tiểu Lam ở bên cạnh vội giữ chặt nàng lại nói: “Hoảng cái gì chứ? Vẫn còn chưa xác định người đã khẩn trương như vậy, vạn nhất không phải như vậy thì người chẳng phải đã cô phụ tâm huyết của chúng ta hay sao.” vừa nói cũng không thèm để ý đến Lục Tiểu Thanh có phản đối hay không liền ôm lấy nàng thì triển khinh công nhằm tránh ngự lâm quân đang đi tuần tra, không có làm kinh động đến bất cứ kẻ nào, ẩn mình về phía sau Thừa Nguyên điện.

Lục Tiểu Thanh núp ở trong góc cửa sau, đem lỗ tai dán chặt lên trên cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong Thừa Nguyên điện, chỉ nghe thấy giọng nói giận dữ của Lý Thế Dân truyền đến: “Đám lừa gạt Trầm, giết không tha.”

Ngoài ra còn có một giọng nói khác rất thấp, không biết là đang nói cái gì, Lục Tiểu Thanh đuổi dài lỗ tai ra cũng không có nghe rõ, chỉ nghe thấy trong đó cái gì Kinh, cái gì vương. Đang nói thì bị Lý Thế Dân vỗ bốp xuống bàn thật mạnh một cái, quát to: “Trầm đời này vô cùng tàn nhẫn với kẻ phản bội mình, hơn nữa lại là người làm ra chuyện này, người như thế Trầm tuyệt đối không thể giữ lại, Kinh Thân vương Vô Diễm là người mà ta yêu thích nhất, không nghĩ tới cũng có người lại làm ta thất vọng đến thế này, thật sự là chọc tức ta mà, thật sự là tàn nhẫn.”

Lục Tiểu Thanh nghe thê trong lòng không khỏi cả kinh, nghiêng tai nghe thấy cửa điện được mở ra, có người bước vào bẩm báo: “Hồi Hoàng Thượng, đã xử quyết ngay tại chỗ rồi.” Vừa nghe vài từ này, Lục Tiểu Thanh lập tức sợ ngây người, thân hình không khống chế được loạng choạng lùi về phía sau vài bước, Lục Tiểu Lam ở phía sau nhú mày đỡ lấy nàng.

Ngây người một lát, Lục Tiểu Thanh đột nhiên duỗi tay ra, từ bên hông Lục Tiểu Lam rút ra bội đao mà thường ngày hắn vẫn mang theo, một cước đá văng cửa sau ra liền trực tiếp đi vào, Lục Tiểu Lam ở phía sau cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới Lục Tiểu Thanh sẽ có động tác nhanh như vậy, làm hắn không kịp phản ứng, chỉ bắt được một góc áo, vội vàng đi theo liền xông vào.

Lý Thế Dân đang ngồi ở trong điện, đột nhiên nghe thấy phía sau có người đá văng cửa mà vào, vụt một tiếng xoay người lại, cư nhiên lại thấy Lục Tiểu Thanh mặc trang phục của thái giám, không khỏi đình chỉ xúc động muốn gọi người hộ giá, vẫn ngồi nguyên tại chỗ, trong hai mắt hào quang chợt lóe, nói: “Người cư nhiên muốn chạy trốn.”

Lục Tiểu Thanh bước nhanh xông tới, liền thấy trong điện này trừ bỏ Lý Thế Dân ra, ngồi ở trước mặt hắn cư nhiên lại là một người mà mình vô cùng quen thuộc, vừa thấy người này, Lục Tiểu Thanh lập tức cảm thấy trái tim đã hoàn toàn nguội lạnh, khi nhìn thấy người này, thì một tia hy vọng cuối cùng rằng đó không phải là Vô Diễm đã hoàn toàn biến mất, Lục Tiểu Thanh lập tức hiểu được tất cả, cái gì sản nghiệp? Cái gì đào vong? Tất cả đều là âm mưu, tất cả đều là gạt người.

Lục Tiểu Lam đi theo ở phía sau Lục Tiểu Thanh bước vào, không nói hai lời, cũng không quản Lý Thế Dân có động tác gì, trực tiếp ra tay, Lý Thế Dân tuy rằng cũng có đề phòng, nhưng hắn làm sao có thể là đối thủ của Lục Tiểu Lam được, chưa tới một hiệp đã trực tiếp bị Lục Tiểu Lam bắt được, sau khi bị cột chặt vào ghế xong, tất cả hành động cũng chỉ tiến hành trong một thời gian ngắn, sau khi Lục Tiểu Lam thu phục Lý Thế Dân xong, ngẩng đầu nhìn người trước mặt trong lúc nhất thời cũng chỉ biết ngồi im ở một chỗ.

Lục Tiểu Thanh hít sâu một hơi, chậm rãi nâng đao lên chỉ vào người nọ: “Tiết Khánh, không nghĩ tới lại là người? Tốt, tốt.”

Người nọ đúng là đại chương quỹ Tiết Khánh của Lục Tiểu Thanh, chỉ thấy hắn khẽ phe phẩy quạt giấy, mỉm cười nhìn Lục Tiểu Thanh gật gật đầu nói: “Lão bản.” không nhiều lời chỉ nói đúng hai chữ này, rồi sau đó vẫn ngồi ở một chỗ tiêu sái mỉm cười, giống như tuyệt không có đem chuyện trước mắt để ở trong lòng, cũng không có kích động kêu người xông vào hộ giá.

Lục Tiểu Thanh lạnh lùng nhìn hắn vài lần, đột nhiên xoay người nhìn Lý Thế Dân đang kinh ngạc, giọng trầm hặn nói: “Nói, người đã làm gì Vô Diễm? Người có phải đã giết huynh ấy rồi không? Hay là vẫn chưa giết?”

Lý Thế Dân cũng không có bị Lục Tiểu Lam bịt miệng, cũng không có nhìn Lục Tiểu Lam đang kề con dao nhỏ sát cổ họng hắn, ánh mắt có chút đăm chiêu hỏi: “Kính thân vương Lý Vô Diễm?”

Lục Tiểu Thanh lớn tiếng nói: “Huynh ấy rốt cuộc thế nào rồi? Nói mau, người nói mau cho ta.”

Lý Thế Dân nghe Lục Tiểu Thanh hỏi như thế, mắt ngọc chuyển động, khí chất uy nghiêm của vương giả đột nhiên trở nên lạnh lùng, âm thanh lạnh lùng nói: “Khen ột Lục Tiểu Thanh, chuyện gạt ta thật đúng là không ít.”

Lục Tiểu Thanh cũng không có thời gian để cùng hắn nói chuyện phiếm, tiến gần đến trước mặt Lý Thế Dân, một đao chỉ vào hắn lạnh giọng nói: “Ta chỉ hỏi người huynh ấy còn sống hay là đã chết? Mau trả lời cho ta.”

Lý Thế Dân híp mắt nhìn về phía Lục Tiểu Thanh nói: “Người cho rằng người lừa gạt ta còn có thể được tiếp tục sống ở trên thế gian này hay sao?”

Lục Tiểu Thanh từ trong miệng Lý Thế Dân nghe được câu trả lời khẳng định đầy sức thuyết phục như thế, trong lúc nhất thời không chỉ có toàn thân run rẩy kịch liệt, mà trong lòng giống như đã bị đào rỗng, đau đến nỗi không còn cảm giác được đau đớn. Lục Tiểu Lam thấy Lục Tiểu Thanh trong nháy mắt mặt

trắng bệch không còn chút huyết sắc, thần thái trong mắt hoàn toàn ảm đạm, không khỏi lo lắng gọi: “Tiểu Thanh.”

Trầm mặc một lát, Lục Tiểu Thanh chậm rãi ngẩng đầu lên, hai tròng mắt linh động lóe lên tia lạnh như băng làm người ta hít thở không thông, vẻ mặt giống như tu la từ địa ngục đến, nghiêm nghị nhìn Lý Thế Dân nói: “Một khi đã như vậy, ta đây sẽ cho người chôn cùng huynh ấy.” Dứt lời trường đao trong tay vung lên liên hướng ngực Lý Thế Dân đâm tới.

Lý Thế Dân một là bị Lục Tiểu Lam dùng quần áo làm dây thừng cột vào trên ghế, hai là bị Lục Tiểu Lam dùng đao chặn cổ họng, chỉ biết trơ mắt nhìn một đao của Lục Tiểu Thanh đang đâm tới, nhưng lại không chỗ nào để tránh được, mắt thấy một đao của Lục Tiểu Thanh sắp đâm vào ngực hắn, Lục Tiểu Lam đột nhiên vung đao cản lại đao của Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh bị chặn động phải lui về phía sau vài bước, nhất thời cảm tức nhìn Lục Tiểu Lam hỏi: “Người làm gì?”

Lục Tiểu Lam khiếp sợ nhìn Lục Tiểu Thanh hỏi: “Người muốn giết hắn?”

Lục Tiểu Thanh hai mắt đỏ ngầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy.”

Lục Tiểu Lam không khỏi vô ý thức lắc đầu nói: “Đùa gì vậy? Người biết rõ giết hắn sẽ không có lịch sử về sau tồn tại, người làm như vậy không phải là đang tìm đường chết ình hay sao?”

Lục Tiểu Thanh nhìn Lục Tiểu Lam, thấy vẻ mặt của hắn là khiếp sợ cùng không tán thành, nửa ngày không khỏi đột nhiên nở nụ cười, cười ôn nhu, cười cuồng vọng nói: “Cái đó thì có gì đặc biệt sao? Không phải chỉ là chết thôi sao? Người sống trên đời này sớm hay muộn gì thì cũng phải chết, có thể tự mình lựa chọn chết kiểu này không phải là một chuyện tốt hay sao.”

Tiếng cười chưa dứt, Lục Tiểu Thanh nhìn chăm chú vào Lý Thế Dân, lạnh giọng nói: “Có biết hay không ta không phải là thiên mệnh giả gì đó mà người đã nói, người có muốn biết ta rốt cuộc là ai hay không? Ta hôm nay sẽ nói cho người biết, ta, Lục Tiểu Thanh, là người từ thời đại một ngàn năm sau đến, ta không tính ra được chuyện quá khứ lẫn tương lai gì cả, mà chính là ta căn bản là biết tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, Lý Thế Dân người không phải một lòng một dạ vì ngôi vị hoàng đế của người hay sao, vì Đại Đường hay sao, ta đây nói cho người biết, Đại Đường tương lai mà người chịu nhiều đắng cay khổ cực lập lên, sẽ do một nữ tử làm Hoàng đế, toàn bộ Lý thị của người cơ hồ sẽ chết ở trong tay nàng, giang sơn của Lý Thế Dân người, nhất định sẽ rơi vào trong tay một nữ nhân, đây là tương lai mà Lý Thế Dân người muốn biết, đây là cái giá phải trả cho việc giết huynh tranh ngôi của người.”

Từng câu từng chữ lạnh như băng từ trong miệng Lục Tiểu Thanh nói ra, Lý Thế Dân hoàn toàn sợ ngây người, nếu nói Lục Tiểu Thanh là người từ một ngàn năm sau mà đến sẽ làm cho người ta vô cùng kinh ngạc, nhưng là càng làm cho hắn khiếp sợ hơn chính là, vương triều của hắn sẽ rơi vào trong tay một nữ nhân, toàn bộ Lý thị của hắn sẽ bị hủy ở trong tay nàng ta, nhất thời cảm thấy vô cùng kinh sợ, lại bảo Lục Tiểu Lam thả hắn ra, cuồng nộ nói: “Người nói vậy, thiên hạ của ta quyết không có khả năng ột nữ nhân.”

Lục Tiểu Thanh cười ha ha nói: “Đó là lịch sử, đó là vận mệnh của Đại Đường. Bất quá ta hiện tại ta đang suy nghĩ, ta muốn mạng của Lý Thế Dân người, về sau lịch sử sẽ ra sao ta không cần biết, ta hôm nay chỉ cần mạng của người, ta muốn người phải chôn cùng Vô Diễm.”

Lục Tiểu Lam nhảy dựng lên bắt được bả vai của nàng, vội nói: “Không nên, người đã nói lịch sử nếu không phát triển như trước, như vậy đời sau sẽ không hề tồn tại, người cũng sẽ không tồn tại, không được, người không thể làm như vậy, không thể làm như vậy.”

Lục Tiểu Thanh khé miệng khẽ nhếch lên một nụ cười: “Trước kia ta vẫn cảm thấy Vô Diễm yêu ta nhiều hơn so với ta yêu huynh ấy, huynh ấy có thể vì ta bỏ cả tính mạng của mình, ta đã từng suy nghĩ rất nhiều nếu có một ngày ta yêu huynh ấy giống như huynh ấy yêu ta, khi huynh ấy gặp phải nguy hiểm, ta có thể không chút do dự sống chết cùng huynh ấy hay không, Tiểu Lam, ta vẫn không biết đáp án, hôm nay ta đã biết, thì ra ta không phải là không yêu huynh ấy, ta không phải là người hời hợt như vậy, mà là tương tư này đã xâm nhập sâu tận xương tủy, xâm nhập vào trong lòng, khắc sâu ở trên xương cốt, nếu đã không có huynh ấy, ta không biết ta còn sống để làm gì nữa, một khi đã như vậy, thì hãy để cho lịch sử đời sau kết thúc ở ngày hôm nay đi, ta mặc kệ tất cả.”

Lục Tiểu Lam rung động buông lỏng tay, miệng hé ra hợp lại không biết nên nói cái gì mới phải, hẳn không phải là không biết Lục Tiểu Thanh quý trọng cái mạng nhỏ của nàng như thế nào, vẫn nghĩ rằng Lục Tiểu Thanh kiên cường cùng tiêu sái, cho dù không có bất kỳ kẻ nào bên cạnh nàng cũng có thể sống sót, cho dù là thứ nàng yêu thích nhất nhưng kết quả là trong lòng nàng cũng không để ý, hiện tại xem ra Lục Tiểu Thanh nhìn như trọng tình nhưng thực tế lại bạc tình, thì ra ở sâu trong lòng lại cất giấu tình cảm nồng đậm nhất, tình cảm này bị dồn ép tới tuyệt cảnh bùng nổ, cứ nhiên lại sâu nặng đến mức muốn hủy đi toàn bộ lịch sử, sâu nặng đến hồn bay phách tán không còn tồn tại, sâu nặng đến mức không chết không ngừng.

Tiết Khánh từ đầu đến giờ vẫn không nói gì chỉ một mực mỉm cười, nghe đến đó rung động nhìn Lục Tiểu Thanh, miệng lẩm bẩm nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế.”

Lục Tiểu Thanh thừa dịp Lục Tiểu Lam buông lỏng tay, thân hình lóe lên tay cầm bảo đao liền hướng Lý Thế Dân đâm tới, tay Lục Tiểu Lam vẫn duy trì tư thế nắm bả vai nàng ở giữa không trung, nhưng lại chần chừ không có kéo nàng lại, Lục Tiểu Thanh ngày thường tính tình rất dễ nói chuyện, chuyện gì cũng không áp đặt chủ kiến, nhưng là một khi nàng đã thật sự nghiêm túc, như vậy cho dù có mười con ngựa cũng không kéo nàng lại được.

121. Chương 141 - Phần 2

Lục Tiểu Thanh cầm đao hung hăng đâm xuống, mắt thấy Lý Thế Dân đang trừng lớn mắt sẽ chết ở dưới đao của mình, thì đột nhiên vang lên một tiếng keng, có một vật đánh úp hất văng bả đao trong tay Lục Tiểu Thanh đi, Lục Tiểu Thanh bị chấn động cổ tay run lên, cũng không quay đầu nhìn về phương hướng ám khí đánh tới, trực tiếp muốn đi nhặt cây đao kia lên, muốn nhanh hơn người sắp tới một bước giết chết Lý Thế Dân.

“Thanh Nhi.” Giọng nói trầm thấp hùng hậu đột nhiên vang lên ở bên trong Thừa Nguyên điện, Lục Tiểu Thanh đang cúi người nhặt đao lập tức cứng ngay ở tại chỗ, nghe phía sau vang lên tiếng bước chân, thân mình của Lục Tiểu Thanh không ngừng run run, chậm rãi đứng thẳng người lên, còn chưa có xoay người lại, đột nhiên bị ôm vào một vòng ôm ấm áp, cái ôm kia quen thuộc như vậy, vòm ngực ấm áp như vậy, vòng tay có lực như vậy.

“Thanh Nhi, đứa ngọc này, Thanh Nhi.” Tiếng cúi đầu thì thầm vang lên quanh quẩn ở bên tai nàng, thâm tình như vậy, chuyên chú như vậy, thương tiếc như vậy, Lục Tiểu Thanh vụt xoay người lại, nhìn Vô Diễm về mặt rung động cùng thâm tình ở trước mặt, Lục Tiểu Thanh đột nhiên vươn tay nhéo má Vô Diễm một cái, lại rất nhanh vươn tay nhéo má mình một cái, tiếp theo oa một tiếng liền thương tâm khóc nức nở.

“Thanh Nhi, đừng khóc, đừng khóc, ta sẽ đau lòng.” Vô Diễm gắt gao ôm chặt lấy Lục Tiểu Thanh, về mặt hạnh phúc hôn lên tóc của nàng, càng hôn càng sâu.

“Được rồi, các người trước không cần ở trong này biểu diễn có được không, chuyện hôm nay còn chưa hoàn thành đâu, đều đợi ở chỗ này làm cái gì?”

Lục Tiểu Thanh vừa khóc vừa ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Tiết Khánh lạnh lùng nói mát xong, nàng không khỏi lôi kéo Vô Diễm nói: “Người này có vấn đề.”

Tiết Khánh cười nói: “Lão bản của ta không muốn đi sao? Nếu người thích đứng ở trong cung này, vậy thì chúng ta sẽ đi trước, chuyện còn lại người tự mình giải quyết đi.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn Vô Diễm, Vô Diễm mỉm cười với nàng, rồi quay sang nói với Tiết Khánh: “Nơi này giao cho người.” Dứt lời lôi kéo Lục Tiểu Thanh cùng Lục Tiểu Lam rời đi, lúc này Lý Thế Dân đột nhiên nói: “Lý Vô Diễm, người thật to gan.”

Vô Diễm dừng lại cước bộ, xoay người nói với Lý Thế Dân: “Hoàng Thượng, Vô Diễm là thật lòng yêu Thanh Nhi, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào làm thương tổn nàng, Hoàng Thượng, ngài coi như Vô

Diễm cùng Thanh Nhi đã chết rồi đi, nàng không phải là người mà ngài muốn tìm, nàng cũng không thích ở tại trong hoàng cung này.” Dứt lời lôi kéo Lục Tiểu Thanh bước đi.

“Lục Tiểu Thanh, Đại Đường của ta thật sự sẽ nằm trong tay một nữ tử sao?”

Lục Tiểu Thanh không có quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: “Hoàng Thượng, ngài cũng biết không thể trái lại với mệnh trời, có một số việc đã được định trước rồi, ngài cũng không cần phải có ý đồ giết chết người kia làm gì, phải biết rằng nàng ta đẳng vị khi nàng đã cao tuổi, nếu ngài hiện tại giết nàng ta, đến lúc đó trời cho nàng ta tái sinh sẽ ở thời kỳ tuổi trẻ, chỉ sợ đến lúc đó toàn bộ Lý Thị của ngài một người cũng sẽ không được giữ lại mất.”

“Chẳng lẽ Đại Đường ta thật sự sẽ phải đổi chủ sao?”

Nghe giọng nói của Lý Thế Dân tràn ngập thất bại cùng bi thương thống khổ, Lục Tiểu Thanh không khỏi lắc đầu nói: “Vài chục năm sau, nàng tự nhiên sẽ trả lại giang sơn cho Lý thị, nàng sẽ vì Đại Đường của ngài vẽ lên một ánh văn chương kiệt xuất, để lại một giang sơn càng thêm phồn vinh cho con cháu của ngài, con cháu của ngài cũng không tệ, hẳn cũng sẽ giống như ngài khai sáng ra một Đại Đường thịnh thế.” Nói xong lời này ba người đã đi ra khỏi Thừa Nguyên điện.

Nhìn thấy từ chỗ khuất Quân Hiên đang chờ bọn họ, Lục Tiểu Thanh thấy thần sắc của Quân Hiên khác thường, mang chút bi thương mang chút cảm động, không khỏi không biết nói cái gì cho phải, cả đời này nàng nhất định cô phụ chàng rồi.

Quân Hiên tiến lên đón, cố nở một nụ cười thấp giọng nói: “Nhanh một chút, nếu lại chậm nữa sẽ không ra khỏi kinh thành được đâu.” Vô Diễm gật gật đầu kéo tay Lục Tiểu Thanh liền đi theo phía sau Quân Hiên.

Xuyên qua Đại Minh cung, liền thấy Thiên Vũ đang vội vàng đi tới, vừa thấy mấy người vội hỏi: “Sao lại thế này? Vì sao bây giờ mới đến chỗ này? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Ta vừa rồi nghe nói chỗ phụ hoàng có xảy ra chút vấn đề, cho nên vội chạy lại đây.”

Quân Hiên lắc đầu thấp giọng nói: “Không có gì, đi mau.”

Thiên Vũ gật gật đầu lập tức xoay người đi trước, hiện tại phía sau triều thần trong hoàng cung trên cơ bản đều đã trở về phủ của mình, có Thiên Vũ tự mình đến đưa Quân Hiên ra cung, một đường liền không có ai tra xét.

Mấy người rất nhanh đi tới cửa sau hậu cung, xuyên qua hoa viên này là cửa hậu cung, vừa đến nơi đó tự nhiên sẽ có người tiếp ứng, một hàng năm người không khỏi đều gia tăng cước bộ, chính lúc đó ở phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người, từ xa nhìn lại hình như là một nữ tử, mấy người cũng không có dừng bước, đi thẳng lên phía trước, khi Thiên Vũ cùng người nọ mặt đối mặt, đột nhiên ồ lên một tiếng, không khỏi dừng lại cước bộ.

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn, cư nhiên lại là Vô Tắc Thiên, thấy Vô Tắc Thiên đang đứng bên cạnh khóm mẫu đơn, đứng ở dưới ánh trăng tròn tỏa ánh sáng nhu hòa, lúc này ánh mắt của nàng ta đang dừng tại ở trên mặt Thiên Vũ, vẻ kinh ngạc cùng quyến rũ trên mặt nói không nên lời, ánh mắt ngượng ngùng nhìn Thiên Vũ không dời.

Mấy người còn lại cũng thấy nữ tử này lớn lên có vài phần tương tự Lục Tiểu Thanh, nhưng là dưới chân vẫn không ngừng cước bộ, Quân Hiên kéo Thiên Vũ một cái, Thiên Vũ cả kinh, sau liền bước tiếp rồi đi, Lục Tiểu Thanh lại đột nhiên duỗi tay ra giữ chặt lấy tay Thiên Vũ, sau đó đi đến trước mặt Vô Tắc Thiên, đem tay của Vô Tắc Thiên đặt vào lòng bàn tay của Thiên Vũ, hai người cả kinh, sau nhất tề đều đưa mắt nhìn về phía Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh không có nhìn Thiên Vũ, ánh mắt nghiêm khắc nhìn Vô Tắc Thiên nói: “Mặc kệ người về sau có năng lực lớn như thế nào, quyền lợi lớn như thế nào, nếu làm cho ta biết người đối với Thiên Vũ không tốt, thì cho dù người có ngồi ở trên ghế rồng, ta cũng có bản lĩnh lấy mạng của người.”

Vô Tắc Thiên kinh ngạc nói không ra lời, mấy người hôm nay biết tình huống lịch sử phát triển về sau, đều tỏ mò nhìn Vô Tắc Thiên vài lần, Vô Tắc Thiên thấy trong mắt Lục Tiểu Thanh toát lên vẻ uy nghiêm cùng kiên quyết, tuy rằng không biết nàng là có ý gì, cũng gật gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Lục Tiểu Thanh gật đầu, mỉm cười nói: “Rất vui khi được biết người, Vô Tắc Thiên.” Nhìn trong mắt nàng chợt lóe sáng, Lục Tiểu Thanh rất nhanh lôi kéo Thiên Vũ cùng mấy người bước đi.

Ra khỏi cửa hậu cung, nhìn thế giới bên ngoài, Thiên Vũ kéo Lục Tiểu Thanh qua, thật sâu nhìn nàng một cái rồi nói: “Tiểu Thanh, ta chỉ có thể đưa nàng tới đây thôi, nàng về sau phải nhớ bảo trọng.”

Lục Tiểu Thanh nở một nụ cười mê người, khẽ nói: “Thiên Vũ, chờ đến lúc huynh làm hoàng đế ta sẽ đến thăm huynh, tương lai huynh chính là ngọn núi lớn để cho ta dựa vào.”

Thiên Vũ mỉm cười nói: “Ta sẽ chờ nàng đến.” Dứt lời ôm lấy thắt lưng nàng, nhẹ hôn lên trán nàng một cái, ôn nhu mà đa tình.

Lục Tiểu Thanh trước kia không rõ tình cảm của Thiên Vũ, Thiên Vũ cũng không có biểu hiện ra bên ngoài, nhưng là lúc nhìn thấy Vô Tắc Thiên, Lục Tiểu Thanh liền hiểu được vì sao về sau Vô Tắc Thiên lại được Thiên Vũ sủng ái như vậy, nhất định có liên quan đến vẻ bề ngoài của nàng ta giống mình, không khỏi kéo thấp đầu Thiên Vũ xuống, khẽ hôn lên má Thiên Vũ một cái, dịu dàng nói: “Huynh nhớ bảo trọng.”

Thiên Vũ sờ mặt khẽ cười nói: “Được rồi, đi nhanh đi, phía trước còn có người chờ mọi người, phụ hoàng không phải là người dễ đối phó như vậy đâu, Vô Diễm, Tiểu Thanh liền giao cho huynh.”

Vô Diễm không nói lời nào chỉ vỗ thật mạnh lên bả vai Thiên Vũ, xoay người kéo Lục Tiểu Thanh bước đi, Thiên Vũ đứng ở cửa hậu cung nhìn mấy người đi xa, khóe miệng hiện lên một nụ cười khó hiểu, có thương cảm, có ôn nhu, có hoài niệm, còn có an tâm.

Lúc cưỡi ngựa đi ở trên đường cái, trên đường người đi lại càng lúc càng đông, Vô Diễm mang theo Lục Tiểu Thanh ngồi ở trên lưng ngựa, lúc trải qua một chỗ rẽ, Vô Diễm vung tay trái lên, đột nhiên trên toàn bộ bầu trời của kinh thành rực rỡ pháo hoa, hôm nay là một ngày đặc biệt có thể được phép bắn pháo hoa, pháo hoa nổ rộ làm mọi người ở trên đường cái nhất thời sôi trào, dòng người đều loạn cả lên, bốn người rất nhanh ở trong đám người đi qua, hướng cửa thành mà đi.

Lúc này trong hoàng cung, đột nhiên cửa cung được mở rộng, cấm quân vọt ra phần phật, bắt quá ở trong dòng người chật chội trên đường cái, căn bản không thể triển khai được tốc độ cùng năng lực của bọn họ, đành phải vừa điều tra vừa đuổi theo.

Sau đó từ bốn phương tám hướng trong kinh thành, đột nhiên túa ra rất nhiều người, có thương nhân, có ăn xin, có quý công tử, một đám mất say lơ đãng xông đi về phía đám cấm quân, vừa nói vừa cười, ở trên ngã tư đường đánh chửi, cười đùa, say khướt, không uống rượu sẽ bị bọn họ kéo lại, từ cãi nhau âm ỉ bắt đầu đến động tay động chân, ngăn cản ở khắp mọi góc ngách trên đường cái, mặc cho nhóm cấm quân đánh chửi đuổi người như thế nào cũng không rời đi, ngược lại quần càng thêm chật.

Bốn người rất nhanh đi tới cửa thành, thấy hai xe ngựa đã đứng ở nơi đó, bốn người đánh xe vội tiến lên, Lục Tiểu Thanh nhảy xuống ngựa thấy đang ngồi trong xe ngựa là năm người bọn Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa, thấy năm người thần sắc cũng không kích động cũng không uể oải, lập tức có chút yên lòng, năm người đều biết rõ tình hình lúc này, tất cả cũng đều trấn định ngồi ở bên trong xe ngựa.

Trên một chiếc xe ngựa khác, Tân Thành nhảy xuống nói: “Mọi người mau lên xe đi, mau ra khỏi thành.” Vừa nói vừa rất nhanh chạy tới trước cửa thành, cao giọng nói: “Hoàng Thượng có chỉ, nhanh mở cửa thành.”

Quan trông coi cổng thành sớm đã chú ý đến hai chiếc xe ngựa này, lúc này nghe thấy có người gầm rú như thế, vội hỏi: “Người nào lớn tiếng ồn ào? Đám loạn truyền thánh chỉ, là muốn bị chặt đầu đúng không?”

Tân Thành hừ lạnh một tiếng, tay phải giơ lên một tấm kim bài nói: “Lệnh bài của Hoàng Thượng ở chỗ này, còn không mau mở cổng thành cho ta, nếu trở ngại chúng ta làm việc, đem cả nhà người xử trảm cũng không hết tội.”

Tấm kim bài trong tay Tân Thành ở dưới ánh sáng của những chùm pháo hoa tỏa sáng, người nọ bước nhanh tiến lên nhìn thật cẩn thận, sau vội lớn tiếng nói: “Mở cửa thành.”

Lúc này phía sau vang lên tiếng vó ngựa rầm rập, Lục Tiểu Thanh xoay người nhìn lại thì thấy cư nhiên lại là bọn Thạch Đầu cùng Vân Thiên, Lục Tiểu Thanh đang muốn tiến lên nghênh đón, Thạch Đầu cũng đã

dừng ngựa lại, ra dấu nàng đừng tiến lên, chờ sau khi ngăn ngựa dừng ở giữa đường, liền nhảy xuống đi lên phía trước.

Cửa thành chậm rãi mở ra, Lục Tiểu Thanh cùng Vô Diễm rất nhanh phi ra cửa thành, Lục Tiểu Lam vội vàng đánh xe ngựa mang theo bọn Hồng Ngọc cũng đi theo ra khỏi thành, Tân Thành cùng Quân Hiên đi theo phía sau, nhìn Lục Tiểu Thanh ra khỏi cửa thành, đứng ở ngoài cửa thành Trường An, Quân Hiên không khỏi nở một nụ cười khó tả, Tân Thành không khỏi nói: “Cứ như vậy buông tay sao?”

Quân Hiên cười cười nói: “Hạnh phúc của nàng là hẳn.”

Vô Diễm kéo đầu ngựa lại, xoay người nhìn Quân Hiên đứng ở dưới cửa thành, Lục Tiểu Thanh nhảy xuống ngựa chạy đến gần gao ôm chặt lấy Quân Hiên, Quân Hiên ôm lại Lục Tiểu Thanh nói: “Bảo trọng.”

Lục Tiểu Thanh cắn chặt răng nói: “Quân Hiên, thật xin lỗi.”

Quân Hiên mỉm cười nói: “Đừng nói lời xin lỗi, nàng không có lỗi gì với ta cả, nhớ kỹ, khi nàng vui vẻ không cần nghĩ đến ta, nếu lúc nàng bị thương nhất định phải nhớ đến ta, ta sẽ đến bên nàng.”

Lục Tiểu Thanh không khỏi đỏ hốc mắt nói: “Quân Hiên, nhớ kỹ, huynh hạnh phúc thì ta mới hạnh phúc, huynh nếu không vui thì ta cũng sẽ không vui.”

Quân Hiên cười khẽ hôn hai má Lục Tiểu Thanh, dịu dàng nói: “Ta biết, ta biết, ta sẽ hạnh phúc, chờ khi ta tìm được hạnh phúc ta sẽ đến tìm nàng, về sau chúng ta cùng nhau làm bạn đi khắp trời nam đất bắc.”

Lục Tiểu Thanh liên tục gật đầu nói: “Được, nói là phải giữ lấy lời, huynh nếu không đến tìm ta, ta sẽ tới tìm huynh.”

Quân Hiên gật đầu cười nói: “Nhớ kỹ rồi, đi nhanh đi, ta còn muốn trở về giải quyết tốt hậu quả.”

Lục Tiểu Thanh gao ôm chặt lấy Quân Hiên, sau rời ra xoay người sang chỗ khác, Tân Thành mỉm cười tiến lên ôm lấy nàng, ở bên tai Lục Tiểu Thanh nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, đem hân giao uội, muối nhất định sẽ làm cho hân hạnh phúc.”

Lục Tiểu Thanh nhìn vẻ mặt chân thành, ý cười mê người của Tân Thành, không khỏi cười nói: “Đi bắt lấy trái tim của hân đi, hạnh phúc là phải do tự tay mình nắm lấy.”

Lục Tiểu Thanh còn muốn nói nữa, Vô Diễm ở phía sau một phen ôm nàng lên lưng ngựa: “Còn nhiều thời gian, về sau còn nhiều thời gian mà.”

Quân Hiên cũng gật gù đầu nói: “Đi mau, trong thành giao cho chúng ta xử lý.”

Vô Diễm nhìn Quân Hiên nói: “Quân Hiên, huynh đệ tốt.”

Quân Hiên nhìn Vô Diễm cười nhẹ nói: “Chiều cổ nàng cho tốt.”

Vô Diễm gật gù đầu nói: “Ta biết rồi.”

Hòa trong lời nói, tiếng vó ngựa từ xa dần dần vang lên, Tân Thành vội nói: “Đi mau đi.” Sau cao giọng hô: “Đóng cửa thành.” Lục Tiểu Thanh quay đầu lại thấy cửa thành phía sau đang chậm rãi đóng lại, Tân Thành đẩy Quân Hiên ra để cho người ta mang chàng đi, còn mình thì đứng ở chính giữa cửa thành chặn đường, cửa thành ở giữa bóng dáng của Tân Thành chậm rãi đóng lại.

Vô Diễm cùng mấy người rất nhanh hướng phía trước lên đường, Lục Tiểu Thanh biết Tân Thành là sợ Quân Hiên tham dự vào vụ này sẽ bị Hoàng Thượng trách tội, cho nên đẩy Quân Hiên ra, bởi vậy một câu kia của Tân Thành chỉ sợ không phải là lời nói đùa, có lẽ lúc đó trong lòng nàng ta chính là nghĩ như vậy, phía trước đột nhiên có một trận tiếng vó ngựa vang lên, Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy phía trước, người dẫn đầu có mái tóc đen nhánh đang ngồi ở trên lưng ngựa, mang theo nụ cười như thiên sứ nhìn mình, Vô Diễm mang theo Lục Tiểu Thanh tiến lên nghênh đón, Lục Tiểu Thanh vui vẻ nói: “Xuất Trần.”

Xuất Trần mỉm cười vung một tay lên, phần đông dân chạy nạn đi theo phía sau hân, toàn bộ chạy đến cửa thành, đem ba tầng trong ba tầng ngoài cửa cửa thành vây quanh chặt như nêm cối, Lục Tiểu Thanh thấy phần đông ùn ùn kéo đến là dân tị nạn, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vô Diễm một cái.

Vô Diễm quay sang Xuất Trần mỉm cười nói: “Làm tốt lắm.”

Xuất Trần cũng không để ý đến Vô Diễm, cười với Lục Tiểu Thanh, vung tay lên nói: “Tiểu Thanh, chúng ta đi.”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt nhìn Xuất Trần một cái, lại liếc mắt nhìn Vô Diễm một cái, đột nhiên cười nói: “Được, chúng ta đi thôi.”

Lập tức bốn người bốn ngựa cộng thêm một chiếc xe ngựa, rất nhanh hướng về phía Xuất Trần vừa đến mà đi.

122. Chương 142 - Phần 1

Chương 142: Đại kết cục

Trình Quán năm mươi bảy [năm 643 công nguyên] ngày mùng 7 tháng 4, Lý Trị được chính thức phong làm Thái Tử, cùng ngày đó một Thần phi mới được tấn phong bất ngờ chết ở Thiên Linh Cung, bởi vì cũng không được tiến phụng vào Tông miếu (1), cho nên gia phả của hoàng gia cũng không có ghi lại một người như vậy, trên lịch sử cũng không có ghi lại rằng từng tồn tại một người như vậy.

[1]: Tông miếu: nơi thờ tổ tiên của vua

Cũng vào ngày phong Thái Tử đó, dân chúng khắp nơi kinh thành ngày đêm vui chơi, trên bầu trời đêm tràn ngập pháo hoa nổ rực rỡ chiếu sáng toàn bộ phía chân trời, người đi đường chật ních toàn bộ khắp nơi trong kinh thành, liền ngay cả dân chạy nạn ở những vùng lân cận cũng đều chen chúc chạy tới bên ngoài kinh thành, nguyên nhân là do Thái Tử được tấn phong là một dấu hiệu tốt, bất quá chính là sau một đêm này dân chạy nạn lại liền biến mất, giống như căn bản là chưa từng có xuất hiện vậy.

Tổng quản của Tấn vương - Lục Tiểu Thanh đã từng là người giàu có nhất thiên hạ, sản nghiệp ở cùng thời gian này toàn bộ hạ màn che, toàn bộ sản nghiệp mà nàng sở hữu cùng những người có liên quan biến mất không còn tăm hơi, như là đã quay về bước khởi đầu, một phú hào trong vòng vài ngày có thể xuất ra mấy chục vạn lượng bạc như vậy, mà chỉ trong một đêm tất cả toàn bộ sản nghiệp đều quay về con số không, thần thoại kia rất nhanh được lan truyền, đế quốc buồn bán ở trong khoảng khắc này biến mất, ở một ngày mùng 7 tháng 4 Trình Quán năm mươi bảy này, hạ xuống màn che.

Có người nói là bởi vì nàng chán ghét không muốn tiếp tục buôn bán nữa; Có người lại nói bởi vì nàng có rất nhiều tiền, bị Hoàng Đế đố kỵ, cho nên âm thầm giết nàng rồi thu sản nghiệp của nàng; Cũng có người nói nàng là thiên tiên hạ phàm, bất quá chỉ là đến nhân gian để dạo chơi một chuyến, hiện tại đã đến lúc phải quay lại thiên giới; Cũng có người nói..... Dù loại lời đồn đãi khoa trương, có người tin cũng có người không tin, bất quá cũng không ảnh hưởng gì, dù sao đương sự cũng chưa từng để ý đến điều này.

Bất quá có rất nhiều người âm thầm tìm nàng, chính là cho tới bây giờ cũng không có tìm được mà thôi, dần dà vốn là truyền kỳ trong giới thương nghiệp, cũng đã trở thành câu chuyện lấy ra để nói chuyện phiếm, theo thời gian trôi qua, dần dần cũng bị người quên lãng, quên lãng đi đã từng có một người có nhiều tiền đến mức có thể đè chết người.

Nhoáng cái vài năm đã trôi qua, ngày hôm đó trong một tòa biệt thự ở trên bờ biển Minh Châu, không có nói sai chính là biệt thự, chuẩn xác mà nói là một khu biệt thự, bên trong khu biệt thự vang lên tiếng người ầm ĩ, bên trong hoa viên của biệt thự người đến người đi, một đám ở bên ngoài đều có thể nghe thấy thanh âm huyền ảo đó không khác gì một cái chợ.

Chỉ cần nhìn qua là biết người xây khu biệt thự này rất chú trọng đến nguyên liệu xây dựng, toàn bộ đều là dùng công trình bằng gỗ kết cấu lên, khu biệt thự chiếm diện tích khá lớn, xen vào bên trong là phần đông dân cư sinh sống, hơn nữa chủ nhân của khu biệt thự này chắc chắn là một người giàu có xa hoa, cho nên toàn khu biệt thự chiếm diện tích mười dặm, bên trong có đình đài lầu các, có núi giả hồ nước, mặt đường trải đá, thiết bị chiếu sáng, cái gì cần có đều có.

Chưa nói đến khu biệt thự có diện tích mười dặm là có bao nhiêu xa xỉ, chỉ cần tiến vào cửa chính, sẽ thấy một cái ao to được xây ở bên trong hoa viên, bên trong ao đó nuôi loại cá gì? Cá không nhiều lắm chỉ có hai con mà thôi, cá thật sự không lớn lắm, chẳng qua chỉ là nuôi hai con cá voi mà thôi, dùng để chiếu sáng bất quá chính là vài viên dạ minh châu mà thôi, toàn bộ khu biệt thự trải dài mười dặm, toàn bộ đều dựa theo quy mô đèn đường của thời hiện đại dùng để chiếu sáng, ban đêm đi ở trên đường rộng thênh thang, không có một chút cảm giác tối là được rồi.

Lúc này ở bên trong khu biệt thự, chủ nhà đang bề bộn việc, khí thế ngút trời, chỉ thấy có mấy chục chiếc xe ngựa đỗ ở trong sân, có đến hơn một trăm người đang tới tới lui lui, trên bầu trời đồ bằng ngọc, đồ bằng vàng đan chéo nhau bay lượn, áo ngũ bằng gấm, gối thêu, trang phục quần áo ở dưới ánh mặt trời lóe ra quang mang chói mắt, trên không trung, giữa không trung, bóng người bóng đồ vật chớp lên, người nhìn mà hoa cả mắt.

Xa xa, Lục Tụ đang cười trên một chiếc xe đạp bay tới, hô lớn: “Ông xã tiếp lấy này, món đồ chơi này cũng là để mang về cho Hoàng Thượng đó.”

Bên này, Lục Tiểu Lam vẻ mặt lãnh khốc, chân vừa động, vọt bay lên giữa không trung tiếp được vật mà Lục Tụ ném loạn không có mục đích, cao giọng quát: “Nàng nhìn rõ rồi hẵng ném cho ta có được không, làm hỏng rồi sẽ không có nữa đâu, món đồ chơi này chỉ có một cái duy nhất thôi đấy.”

Lục Tụ cười hắc hắc nói: “Chẳng phải là do ta biết chàng sẽ bắt được hay sao.” Dứt lời lại cười xe đạp bỏ chạy, hôm nay còn có rất nhiều việc phải làm, không nhanh một chút chỉ sợ sẽ không làm xong mất.

“Bà xã, nàng muốn dè chết ta phải không, mau tới giúp ta một tay nào.” Xa xa Vân Thiên ôm một chồng sách còn cao hơn cả hần, đang sờ soạng đi về phía bên này.

Lan Tâm đang ở trên xe ngựa thu xếp hàng hóa, vừa thấy liền ngừng tay chạy tới: “Ngốc thật, chàng không biết chia ra vài lần để mang đến đây sao?” vừa trực tiếp nhảy dựng lên lấy chồng sách quá đầu hần, thuận tay liền ném qua cho Khuynh Tường.

Khuynh Tường xoay người lại, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp nghe tiếng vật bay đến mang theo tiếng gió mà bắt lấy bộ sách, sau đó giận dữ hét: “Lan Tâm, người tự làm đi chứ, đây chính là chuyện do hai người phụ trách nha, ta còn đang bận việc của ta đây này, đừng đến quấy rầy ta.” Vừa nói vừa đem chồng sách ném tới chỗ Lan Tâm đang thu thập ở trên xe ngựa.

Lan Tâm lập tức kêu lên: “Hong Ngọc, ông xã tỷ bắt nạt muội.”

Hong Ngọc ở bên cạnh đang tiếp lấy đồ vật mà Tiêu Xảo ném qua, đầu cũng không quay lại, chỉ nói: “Dù sao cũng không phải là bắt nạt ta.”

Khuynh Tường lập tức cười ha ha, lộn mào [2] một vòng nhảy đến bên cạnh Hong Ngọc, thoải mái hôn Hong Ngọc một cái, bị Hong Ngọc cốc vào đầu một cái rõ đau, lại rất nhanh nhảy về chỗ cũ, đắc ý cười nói: “Người cũng không nhìn xem đó là bà xã của ai, bà xã của ta có thể để cho ta bị chịu thiệt sao?”

[2] Lộn mào: một động tác thể thao, nhảy vọt người lên, lộn vòng người về phía trước hay phía sau.

“Còn cười, nhanh chuẩn bị cho tốt đi, ta còn đang muốn đi đánh thêm hai ván mặt chược nữa đây.” Nguyên Phong chân đạp lên ván trượt, xoay người một cái cầm đồ vật ở trong tay ném cho Lục Tiểu Lam, một chân giẫm một cái lại trượt rất xa.

“Ông xã, đem cầm bình lại đây, ta vừa rồi đã quên mang lại đây rồi.” Tiêu Xảo thấy Nguyên Phong trượt với tốc độ rất nhanh, vội kêu lớn.

“Đã biết, nàng lúc nào mà chẳng quên mất chuyện gì đó.”

Hong Ngọc lập tức quay đầu nói với Tiêu Xảo ở phía trước: “Nguyên Phong nói đúng đấy, chúng ta phải nhanh tay hơn chút nữa, hôm qua ta bị thua quá nhiều tiền, hôm nay ta phải thu lại mới được.”

Vân Thiên cười hắc hắc nói: “Ai sợ ai chứ?”

Lục Tiểu Lam liếc mắt nói: “Tiểu tử người ngày hôm qua còn thắng ta một ngàn hai trăm lượng, hôm nay ta nhất định phải bắt người nhả ra.”

Xa xa, Thạch Đầu rướn dài cổ ra rống to: “Đúng vậy, ngày thường một người nhìn rất là ôn hòa, trên chiếu bài lại lộ ra bộ mặt thật, quen biết nhau hơn hai mươi năm, hôm nay ta mới nhìn thấy rõ bộ mặt thật của hắn.”

Tiểu Trúc vẻ mặt mỉm cười, buông đồ vật ở trong tay xuống, xoay người vỗ vỗ bả vai Thạch Đầu nói: “Ông xã, để ta giúp chàng báo thù.”

Lan Tâm vừa nhanh tay sắp xếp đồ vật lên trên xe ngựa, vừa cười nói: “Ông xã, chàng phải dốc sức làm thịt bọn họ cho ta, giết chết một người tính một người, chinh chết hai người tính làm một đôi.”

Mấy người chính là vừa làm việc vừa đấu võ mồm như thế, đột nhiên Lục Tiểu Lam nhìn về phía cổng chính quát to: “Tiết Khánh, người nếu dám trốn, ngày mai người cũng đừng nghĩ là sẽ được đi theo chúng ta.”

Mấy người đang nói chuyện với nhau, đồng thời cùng quay đầu nhìn về phía cổng chính, chỉ thấy Tiết Khánh đang rón ra rón rén muốn chuồn ra bên ngoài, Hồng Ngọc hắc hắc cười lạnh một tiếng nói: “Muốn trốn việc sao, tốt lắm, hôm nay ta phải tâm sự một phen với Lệ Hoa mới được.”

Tiết Khánh vừa nghe nhắc tới Lệ Hoa, vội xoay người lại, vẻ mặt nghiêm trang nói: “Ta là đại chương quỹ, các người đã gặp qua lãnh đạo nào phải động tay vào làm việc chưa?”

Khuynh Tường hừ lạnh một tiếng nói: “Ta mặc kệ người là ai, không đến hỗ trợ mà lại muốn chuồn mất, người cứ đợi chết đi.”

Xa xa, Thạch Đầu nhìn Vân Thiên nháy mắt một cái, Vân Thiên lập tức rướn cổ hướng xa xa kêu lên: “Lệ Hoa, ông xã của người muốn chuồn đi tán gái này.”

Thạch Đầu lập tức tiếp lời, lớn tiếng nói: “Vân Thiên, lần trước chúng ta ở Giang Nam, thấy có một người từ Vân Tiên lâu đi ra, có phải là đại chương quỹ của chúng ta không ấy nhỉ? Hôm nay như thế nào lại cảm thấy người đó rất giống với đại chương quỹ của chúng ta nha.”

Xa xa, Ngô Lệ Hoa đang dẫn theo một đám người ôm đồ vật lại đây, nghe thấy vậy lập tức giận tái mặt nhìn Tiết Khánh đang đứng ở cạnh cổng chính, Tiết Khánh vội hắc hắc cười chạy tiến lên, tiếp nhận đồ vật trong tay Ngô Lệ Hoa, khề nói: “Bà xã, đừng nghe bọn họ nói bậy, nàng cũng biết là ta chướng mắt loại người đó mà.”

Ngô Lệ Hoa nhướn mày nói: “Vậy thì ngoan ngoãn làm việc đi, nếu chàng muốn làm cho bà xã của chàng mệt chết, thì chàng cứ việc chuồn đi cho ta.” Vừa nói vừa trực tiếp chạy tới chỗ khác làm việc, còn lại Tiết Khánh vẻ mặt bất đắc dĩ ôm đồng lớn đồ vật đi về phía Lục Tiểu Lam.

Lan Tâm ha ha cười nói: “Mặc cho người tài trí cao tuyệt đỉnh, cả đời thông minh đến đâu, kết quả vẫn là bị Lệ Hoa xơi tái triệt để, aiz, nam nhân quả nhiên là hèn mà, vẫn là tỷ tỷ nói rất đúng.”

“Bà xã, nàng nói cái gì?”

Lan Tâm nhìn thấy ánh mắt của Vân Thiên không tốt, vài nam sĩ bên cạnh cũng đều là vẻ mặt sát khí trùng trùng, vội bước lên phía trước ôm lấy Vân Thiên liền ột cái hôn, vừa cười xán lạn nói: “Nói giỡn thôi mà, nói giỡn thôi mà.” Một bên lòng bàn chân như được bôi thêm dầu liền hướng xa xa chuồn gấp, còn lại vài nam sĩ ở một bên tranh cãi vô ích.

Ngồi ở trên ban công lầu hai của biệt thự, Thiên Vũ nhìn nhiệt tình khí thế ngất trời ở phía dưới, không khỏi cười nói: “Ta nói Tiểu Thanh, đây là những người mà nàng huấn luyện ra sao? Đây là nhóm quân gia của nàng sao? Như thế nào lại còn bết bát hơn so với năm đó ở trong phủ của ta vậy?”

Lục Tiểu Thanh ngồi ở một bên im lặng chống cằm, Vô Diễm ngồi bên cạnh nàng cười khổ nói: “Những người này đã bị Thanh Nhi làm hỏng rồi, đã sớm biết hôm nay đệ sẽ đi, vậy mà cả đám không cuống quýt lo liệu từ sớm, lại đợi đến ngày cuối cùng mới xử lý, còn nói cái gì chỉ là chuyện nhỏ không cần phải giống trống khua chiêng, tốn thời gian phí sức.”

Thiên Vũ bật cười nói: “Thật đúng là càng ngày càng không có quy củ, Tiểu Thanh, tất cả bọn họ nhưng đều là học theo nàng đó.”

Lục Tiểu Thanh ca thán một tiếng, sau nói: “Ta làm sao mà biết khi nào thì mình lại trở thành tấm gương cho bọn họ cơ chứ? Lại nói ta có lười như vậy sao? Ta cảm nhận được ta rất là chịu khó nha.”

Vô Diễm kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Nàng chịu khó? Ta nhưng cho tới bây giờ không nghĩ đến hai chữ này lại dính dáng đến nàng, nàng thử nói xem nếu nàng không đi đầu, bọn họ liệu có thể thành ra như bây giờ không? Cũng không biết là ai dạy: không lười biếng đến một khắc cuối cùng quyết không bỏ qua, có thể kéo dài tới buổi tối tuyệt đối không làm ở chạng vạng.”

Lục Tiểu Thanh liếc mắt trừng Vô Diễm nói: “Tiểu tử, ít kiêu ngạo đi, chờ Thiên Vũ đi rồi, ta sẽ tới thu thập chàng.”

Thiên Vũ phe phẩy quạt giấy nói: “Mời, hai người cứ coi như ta không tồn tại, ta không ngại, thật sự là không ngại đâu.”

Vô Diễm cùng Lục Tiểu Thanh đồng thời trắng mắt liếc Thiên Vũ một cái nói: “Nhưng là chúng ta để ý.”

Thiên Vũ lập tức cười ha ha nói: “Đi theo các ngươi thật sự tâm tình tốt hơn rất nhiều so với khi ở trên triều, mặc dù ta làm vua một nước, nhưng không thể được tiêu dao như các ngươi thế này.”

Lục Tiểu Thanh ha ha cười nói: “Mỗi người có một vận mệnh riêng, vị trí này của huynh không biết là có bao nhiêu người muốn làm ấy chứ, huynh lại còn ngại vì nó không thoải mái.”

Thiên Vũ chán nản nói: “Ta nói Tiểu Thanh, nàng chừng nào thì biến thành người tin vận mệnh vậy?”

Lục Tiểu Thanh còn chưa có trả lời, Vô Diễm đã nhếch khóe miệng cười nói: “Nàng là đang an ủi đệ, chính là ngữ khí còn chưa có luyện đến được độ thành khẩn.”

Thiên Vũ gật gật đầu liếc mắt nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Ta còn đang băn khoăn sao nghe vào tai lại giống như vui sướng khi thấy người gặp họa vậy.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc nói: “Bỏ tay thôi, công lực của ta còn chưa đủ cao thâm, tin một nửa ta nhưng lại cho rằng là tin hoàn toàn, nhưng là trò này ta thật sự là không tin, cho nên nói ra cũng không diễn đạt được mục đích thật sự, xem ra ta còn phải luyện tập nhiều thêm mới được.”

Thiên Vũ nhất thời không nói gì, Vô Diễm lắc đầu cười nói: “Thiên Vũ, lần này đệ trở về, chúng ta khả năng thật lâu sau mới có thể gặp lại, đệ nếu có chuyện gì hãy dùng lệnh bài của Hồn Hồn Minh ra mệnh lệnh trong liên minh vì đệ làm việc là được, không cần phải thông báo trước cho chúng ta, thuận tiện cũng giúp chúng ta trông nom một chút.”

Thiên Vũ gật gật đầu nói: “Ta biết rồi, nếu ta không ở vị trí này, ta nhất định sẽ đi cùng mọi người, mới nghe qua thôi đã cảm thấy đó là một chuyện vô cùng kích thích, đúng rồi, nói đến Hồn Hồn Minh này, Tiểu Thanh à, đại trưởng quỹ của nàng đúng là thiên tài, cứ nhiên đem toàn bộ sản nghiệp của nàng từ chỗ sáng chuyển tới chỗ tối, ở mặt ngoài nàng không có một cái gì cả, nhưng trên thực tế cái gì cũng vẫn đều còn tại ở trên tay nàng, uống công ta mấy năm nay còn đang suy nghĩ mọi người hiện tại sống như thế nào? Không nghĩ tới cuộc sống của nàng còn xa xỉ hơn so với cả ta.”

Lục Tiểu Thanh lập tức đắc ý dào dạt nói: “Hết cách rồi, người một khi đã có tiền rồi thì thật sự là muốn nghĩ là không có tiền cũng không được, ta nói muốn xây một căn biệt thự tầm một dặm, bọn họ cứng rần xây mười dặm cho ta, ta nói nuôi cá mập là được rồi, bọn Hắc Tử lại trực tiếp mang về cho ta hai con cá voi, ài, ta như thế nào lại nhiều tiền như thế này chứ.”

Thiên Vũ không nói gì chỉ thưởng cho nàng một cái liếc mắt đầy khinh thường, Vô Diễm tức giận gõ đầu nàng một cái, nói: “Nàng ít nói mát đi cho ta nhờ, nếu nàng ngại nhiều tiền, thì để ta đem ném hết ra biển vậy.”

Lục Tiểu Thanh vội ôm chặt lấy cánh tay Vô Diễm nói: “Nói đùa gì vậy chứ, dù tiền nhiều hơn nữa cũng không thể lấy ra để lấp biển a..., đây chính là hang không đáy đó, muốn lấp thì cũng lấp ở ao cá nhà chúng ta chứ, dù thế nào thì cũng không thể để nước phù sa chảy ruộng người ngoài được.”

Thiên Vũ đầu đầu nhìn hai người bọn Vô Diễm cùng Lục Tiểu Thanh đối thoại ngu ngốc, chen vào nói: “Chẳng lẽ không có người nào nghĩ có nhiều tiền hơn thì đưa cho ta sử dụng hay sao?”

Lục Tiểu Thanh lập tức quay phắt đầu lại bỏ một câu: “Ta có nhiều tiền hơn nữa liệu có thể nhiều bằng huynh không? Lại nói lợi nhuận ta thu được từ muối lậu cũng phải đưa cho huynh một nửa rồi còn gì, ta chưa từng có gặp qua một vị Hoàng đế nào lại còn kiêm luôn chức buôn bán muối lậu như huynh đấy.”

Thiên Vũ mỉm cười nói: “Quản gia của ta buôn bán làm ăn, ta sao không thể nhúng một tay được đây? Có Tiết Khánh kinh doanh, ta rất yên tâm, nếu đổi lại là nàng kinh doanh, ta đã sớm rút tay lại mặc kệ rồi.”

Lục Tiểu Thanh lập tức cả giận nói: “Khen cho Thiên Vũ nhà ngươi, cư nhiên khinh thường ta, tên Tiết Khánh chết tiệt kia không phải chỉ là thiên mệnh giả thôi sao, có gì đặc biệt hơn người đâu cơ chứ, chuyện ta biết khẳng định còn nhiều hơn hẳn.”

Vô Diễm lập tức lắc đầu nói: “Nàng lại phân biệt hồ đồ rồi, ta đã nói với nàng bao nhiêu lần là thiên mệnh giả không thể biết được chuyện quá khứ lẫn tương lai, mà chỉ là học để vương học, là người chuyên môn phụ trợ hoàng đế tạo lên thành tựu trong bá nghiệp, đó mới là ý nghĩa của từ thiên mệnh, theo như lời của thuật sĩ Viên Thiên Cương kia trên trời dưới đất không gì là không làm được, có quỷ mới tin.”

Thiên Vũ bật cười nói: “Phụ hoàng nghĩ rằng thiên mệnh giả chính là nhà tiên đoán, lại không biết thiên mệnh giả chân chính là nhân tài ra sức học tập tìm hiểu thói quen tập quán từ cổ chí kim để phụ trợ cho đế vương, năm đó phụ hoàng nghe được Tiết Khánh nói như thế, sau đó mới biết được mình đã sai lầm lớn như thế nào, bất quá Tiết Khánh lại thật sự là một người giỏi hoạt, khi phụ hoàng vẫn còn mông lung thì hẳn lại chuồn mất, mãi cho đến khi phụ hoàng mất đều không tìm được hắn, cũng không có tìm được người kia.”

Lục Tiểu Thanh cúi đầu nhìn thoáng qua Tiết Khánh đang bị Lục Tiểu Lam chỉ huy hỗ trợ, tức giận nói: “Người này giống như là chân nhân chưa lộ diện vậy, hại ta phải đeo trên lưng cái danh đó lâu như vậy, ta bị cha của huynh bắt nạt thảm như vậy, còn hắn lại đến là tiêu dao.”

Vô Diễm nghe vậy lập tức cười to thành tiếng, nói: “Hắn tiêu dao? Cũng không biết mấy năm nay là ai đem người khác đến bắt nạt sít sao hắn nhỉ, bản thân mình không chinh được hắn liền lấy ngay muội muội của mình ra để chinh hắn, mấy năm nay ta không có thấy Tiết Khánh được sống dễ chịu như nàng nói đâu.”

Lục Tiểu Thanh đắc ý nhíu mày cười, từ ngày ấy sau khi trốn chạy, biết được Tiết Khánh mới là thiên mệnh giả chó chết kia, mà ngày đó ý tứ cùng truyền lưu của thiên mệnh giả cũng đã lệch khỏi quỹ đạo, làm cho nàng không khỏi vài năm này tùm lầy Ngô Lệ Hoa, gắt gao lắm mới có thể chen ép được Tiết Khánh, ai kêu hắn nói triều đại này cũng không cần sự phụ trợ của hắn, mà hắn cũng không có tâm tư bồi dưỡng Hoàng Đế để tranh thiên hạ gì đó, vẫn là tới chỗ Lục Tiểu Thanh làm công là tốt nhất. Hơn nữa một người làm công nho nhỏ, đem muội muội của lão bản câu dẫn chạy theo hắn, hắn cũng chẳng thiệt thòi gì nha.

Phía dưới một trận bụi đất tung bay, lông ngỗng bay loạn đầy trời, làm mũi của Lục Tiểu Thanh ngứa ngứa hắt xì vài cái. Lập tức duỗi cổ ra quát: “Mọi người làm gì thế? Không muốn để cho người khác sống nữa sao?”

Phía dưới Hắc Tử cùng Hải Hoa đang giữ chân lông do Lục Tiểu Thanh tự chế, tuy rằng đầy lông chim, mùi cũng không được tốt lắm, nhưng là tuyệt đối ấm áp mà lại nhẹ, lần này Thiên Vũ thật vất vả mới len chạy đến đây một chuyến, nhất định phải chuẩn bị một đồng đồ vật để cho Thiên Vũ mang về dùng.

Thiên Vũ dùng quạt phẩy lông chim đang bay loạn, cười nói: “Tiểu Thanh, ta cảm thấy chiếc xe đạp kia của nàng rất tốt, đáng tiếc là không thể mang về.”

Vô Diễm cười nói: “Vật này không thể xuất hiện ở thời đại này được, nếu để cho đệ mang về khẳng định sẽ sinh thêm nhiều rắc rối, đệ muốn cưới thì chỉ có thể đến chỗ chúng ta mà cưới thôi, lúc nào cũng hoan nghênh đệ đến.”

Thiên Vũ đang muốn trả lời, phía dưới Ngô Lệ Hoa đột nhiên lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ, tỷ có thấy âm Linh Lung không, cái đó là muốn đưa cho Hoàng Thượng”

Lục Tiểu Thanh lập tức rống trả lại: “Ta làm sao mà biết được, không phải đều là do mọi người thu thập sao?”

Hồng Ngọc không khỏi kêu lên: “Chính là bởi vì không biết mới hỏi tỷ mà, nếu tìm được rồi thì hỏi tỷ làm gì?”

Một câu này làm cho Lục Tiểu Thanh tức giận không nhẹ, đang muốn phát uy để cho Thiên Vũ biết nàng vẫn là đương gia của nơi này, nàng mới là lão đại chân chính, chỉ thấy Vô Diễm duỗi tay ra kéo lấy tay nàng, Lục Tiểu Thanh tức giận quay đầu cả giận nói: “Làm gì vậy?”

123. Chương 142 - Phần 2 (hết)

Vô Diễm kéo Lục Tiểu Thanh qua, cười nói: “Hôn ta một cái, ta liền nói cho nàng biết âm Linh Lung ở chỗ nào.” Lục Tiểu Thanh lập tức không nói hai lời, trực tiếp nhào người về phía trước cắn lên bả vai Vô Diễm một cái, Vô Diễm bị nàng cắn đau, đẩy vai nàng ra nói: “Nàng cầm tinh con chó à, chỉ biết cắn người.”

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu lên, hung tợn cười nói: “Có nói hay không.”

Vô Diễm lắc lắc đầu nói: “Sao ta lại gặp gỡ phải nàng thế này?” nói như vậy nhưng ánh mắt lại tràn ngập ý cười, Lục Tiểu Thanh nhú mày trừng Vô Diễm: “Đã gặp gỡ rồi, chàng không có đường lui nói lời tạm biệt đâu.”

Vô Diễm sủng nịch cười chỉ vào ấm trà bên cạnh ba người đang dùng để uống trà nói: “Có phải là kia không.”

Lục Tiểu Thanh nhất thời á khẩu, Thiên Vũ cười ha ha nói: “Tiểu Thanh, đây là âm Linh Lung mà nàng muốn đưa cho ta sao, nàng thật đúng là có cá tính, thứ tốt đều phải chính mình dùng qua rồi mới tặng cho người khác.”

Lục Tiểu Thanh bưng bưng lửa giận cầm ấm trà cùng chén trà ném xuống phía dưới, chỉ thấy trước mặt bay lên mấy bóng người, âm Linh Lung cùng chén trà ở trên không trung đều được đón lấy “Oa, ta khát, nóng quá, có làm hay không đây, cứ nhiên dùng âm Linh Lung làm ấm trà, lão đại, ngài cũng quá xa xỉ rồi đó.”

Lục Tiểu Thanh vươn dài cổ ra giận dữ hét: “Cầm miệng, còn không nhanh thu thập cho ta.”

Thiên Vũ cùng Vô Diễm ở bên cạnh nhìn không được cười ha ha, tiếng cười chưa dứt, Thiên Vũ lại nói: “Xuất Trần đâu? Hôm nay sao lại không thấy hắn, người này sao lại có vẻ thần bí thế nhỉ.”

Vô Diễm nhướn mi lạnh giọng nói: “Không biết, trong khoảng thời gian này đều là như vậy, mất tích là tốt nhất, giảm được một ngày phiền phức.”

“Là ai nói ta phiền đấy, Tiểu Thanh, có người dám nói ta phiền kia, Tiểu Thanh, người phải giáo huấn người họ tốt một chút vào nha.” Ba người thấy hoa mắt, Xuất Trần mái tóc bạch kim trực tiếp từ trên ban công nhảy vào, từ sau khi thân thể của người này đã hoàn toàn tốt, Vô Diễm liền dạy hắn phương pháp lấy lại nội lực, không đến vài năm cứ nhiên lại cũng có được thành tựu nho nhỏ, trèo tường đi trên vách tường là chuyện nhỏ.

Xuất Trần thoải mái từ bên cạnh Vô Diễm kéo Lục Tiểu Thanh qua, sau khi cho nàng một cái ôm nồng nhiệt xong, cười tủm tỉm nói: “Tiểu Thanh, đến đây ngồi với ta.”

Lục Tiểu Thanh cười hắc hắc còn chưa có đáp ứng, Vô Diễm đã duỗi tay ra trực tiếp kéo Lục Tiểu Thanh trở lại, ôm vào trong ngực không buông tay, về mặt lãnh khốc trừng Xuất Trần, Xuất Trần giống như không có cảm giác thấy, tự chạy vào trong phòng rót ỉnh một chén trà, nhàn nhã cùng Thiên Vũ nói chuyện.

Thiên Vũ cười, chịu đựng bị kẹp giữa hai người này, đến đây cũng đã được mấy ngày, chưa từng thấy hai người này chung sống hòa bình với nhau được lấy một ngày, ngày nào cũng là không phải Xuất Trần gây rối chọc tức Vô Diễm, thì chính là Vô Diễm đánh Xuất Trần chạy loạn khắp tòa nhà, việc này coi như là có liên quan đến khinh công của Xuất Trần xem như đã được khôi phục lại.

Lục Tiểu Thanh ngồi ở trong lòng Vô Diễm, túm lấy tóc bạch kim của Xuất Trần khẽ giật giật nói: “Người lại chạy đến chỗ nào vậy?”

Xuất Trần quay đầu tà khí cười nói: “Tiểu Thanh, hôn một cái ta liền nói cho người biết.”

Lục Tiểu Thanh còn chưa có trả lời, giọng nói lạnh như băng của Vô Diễm trực tiếp vang lên: “Không cần, người muốn chạy đi đâu thì tùy người, cho dù có chết cũng không có người hỏi đến đâu.”

Xuất Trần nhìn Lục Tiểu Thanh nhún nhún vai, mỉm cười nói: “Tiểu Thanh, đây cũng không phải là do ta không muốn nói nha.”

Lục Tiểu Thanh hắc hắc cười, thấp giọng nói: “Vậy tìm thời điểm người một mình thì nói cho ta biết là được.”

Xuất Trần lập tức cũng nhẹ giọng nói: “Được, chúng ta tìm chỗ không có người đi.” Hai người tuy rằng đều đề thấp âm thanh, nhưng là bốn người ngồi gần nhau, không ai là không nghe thấy, Vô Diễm lập tức ôm lấy Lục Tiểu Thanh, híp mắt nói: “Chúng ta đi xuống thu thập đồ cho Thiên Vũ.” Nói xong trực tiếp từ trên ban công nhảy xuống, căn bản không đợi Lục Tiểu Thanh lên tiếng phản đối, thấy tình huống như vậy, Thiên Vũ lập tức cười ha ha, Xuất Trần uống một ngụm trà, sau chậm rãi nói: “Người này sao lại nhỏ mọn như vậy chứ?”

Tuy rằng bọn Hồng Ngọc, Lục Tiểu Lam hoàn toàn kiên quyết thực hiện theo quan niệm thần thánh của Lục Tiểu Thanh: không đến một khắc cuối cùng tuyệt đối không làm việc, nhưng là không thể không kích lệ bọn họ, động tác của bọn họ thật sự là nhanh, quả nhiên có thể ở trong thời gian ngắn nhất hoàn thành nhiệm vụ không thể hoàn thành trong khoảng thời gian gấp rút như vậy, đúng là chỉ có nhân tài mới làm được.

Không đến một canh giờ, mấy chục xe chuyên chở hàng hóa đã vững vàng đứng ở trong sân loạn như cái chợ, mọi người dùng tốc độ gió cuốn mây tan, rất nhanh thu thập sạch sẽ, Hồng Ngọc cùng Ngô Lệ Hoa liếc nhau, vỗ vỗ tay nói: “Chúng ta quả nhiên là nhân tài.”

Chỉnh tề xếp thành hàng ở giữa sân, Thiên Vũ, Lục Tiểu Thanh, Vô Diễm, Xuất Trần chậm rãi đi tới, Tiết Khánh mỉm cười tiến lên nói: “Hoàng Thượng, tất cả đã chuẩn bị xong, người có thể đi được rồi.”

Thiên Vũ nhú mày nhìn Tiết Khánh nói: “Ta như thế nào lại cảm thấy người vô cùng mong muốn ta nhanh rời khỏi đây thế này?”

Tiết Khánh nghiêm trang mỉm cười nói: “Nào có, có thể cùng Hoàng Thượng chung sống một thời gian lâu như vậy, là phúc khí của chúng ta, ta chỉ là cho rằng Hoàng Thượng đã ra ngoài lâu như vậy, trong triều mặc dù có một đám nguyên lão đại thần lo liệu, nhưng là Hoàng Thượng vừa mới đăng cơ, nền móng chưa ổn, sớm một chút trở về xử lý mọi chuyện là tốt nhất, về sau thời gian còn dài, có khi thời gian gặp nhau còn nhiều hơn nữa.” Một phen nói rất đường hoàng, Khuynh Tường đứng ở phía sau hần học động tác của Lục Tiểu Thanh, ở sau lưng gơ ngón giữa lên, về mặt khinh bỉ.

Thiên Vũ bật cười lắc đầu nói: “Quên đi, ta cũng lười cùng các người so đo, các người cũng chỉ ước gì ta sớm đi, để cho các người được tiêu dao, quên đi, quên đi, ta cũng không muốn quét mắt hứng thú của các người, dù sao sau khi trở về, ta có thời gian để thu thập các người.”

Ở trong một chuỗi tiếng cười ha ha cùng lưu luyến đưa tiễn của mọi người, Thiên Vũ đã đăng cơ làm Hoàng đế ngồi vào trong xe ngựa, rời khỏi khu biệt thự xa hoa ở trên bờ biển, nhìn Thiên Vũ dần dần đi xa, cho đến lúc biến mất không còn thấy bóng dáng, Lục Tiểu Thanh lập tức điên cuồng hô một tiếng: “Chuẩn bị, tiến về phía trước.” Lời này vừa dứt, chợt nghe thấy mấy chục người ở phía sau đi theo điên cuồng hét lên, lập tức chạy như điên vào tòa nhà, lại bắt đầu một vòng công tác chuẩn bị mới.

Sau cả một đêm bận rộn, sáng sớm ngày hôm sau, một nhóm người nhất tề xuất hiện ở bờ biển, trên mặt biển đậu ba chiến thuyền rất lớn đã được vải bạt che lại, Lục Tiểu Thanh ở trong tiếng kêu la của mọi người chậm rãi đi ra, chỉ thấy trang phục nàng mặc thật cá tính, chân đi một đôi giày ủng da đế cao, mặc một chiếc quần soóc ngang đầu gối, để lộ ra bắp chân trắng nõn, phần trên mặc áo T-shirt màu đen không có tay bó sát người, trên cổ đeo một chiếc vòng bạc có mặt là một chiếc đầu lâu, trên đầu đội chiếc mũ tự chế mang phong cách cao bồi miền Tây nước Mỹ, bên hông dắt một thanh loan đao, uy phong lẫm liệt bước về phía trước.

Bên cạnh nàng là Vô Diễm, một thân quần áo màu bạc bó sát người, bên hông đeo một đai lưng bằng kim

loại sáng lóng lánh, một cái roi da quấn quanh ở trên cánh tay chàng, chân đi một đôi giày ủng da đế cao, bộ quần áo bó sát người làm lộ ra tỉ lệ đáng người hoàn mỹ, tản mát ra lãnh khốc nói không nên lời, khí phách cùng cuồng ngạo.

Mà một người khác đi theo bên cạnh nàng là Xuất Trần, một thân áo trắng bó sát người, cổ đeo đồ trang sức ba vòng màu đỏ thẫm như lửa kéo dài đến tận dưới ngực, mà cổ áo được khoét rộng đến ngực, lộ ra cơ ngực khêu gợi không lời nào có thể tả nổi, cơ ngực như ẩn như hiện phối với trang sức diễm lệ, cùng nụ cười tà khí bên khóe miệng kia của hắn, làm cho toàn thân hắn tràn ngập tà khí nói không nên lời, dù người phạm tội nói không nên lời.

Bọn Lục Tiểu Lam cũng chẳng khác là mấy, cũng trang phục bó sát người, đều tự lộ ra phẩm vị cùng đặc điểm riêng của mỗi người, tất cả mọi người ở trên bến tàu đều bị phong thái của bọn họ mê hoặc, lại bị khí thế của bọn họ làm cho rung động, một bên chảy nước miếng, một bên lại sợ hãi lui ra thật xa.

Lục Tiểu Thanh đi đến trước con thuyền thật lớn bị vải bạt trùm kín, khóe miệng hiện lên ý cười, nói: “Kéo ra.”

“Dạ.” Mấy chục người đồng thanh hét lớn, tiếp theo vải bạt được mấy chục người kéo xuống, chậm rãi rơi xuống dưới, ba chiến thuyền lớn trong nháy mắt xuất hiện ở trước mắt mọi người, đúng vậy, là chiến thuyền, dùng sắt tốt nhất tạo thành, các loại đồ trang thiết bị đều là đồ tốt nhất, vượt qua muôn ngàn thử thách mới cho ra được thành quả này.

Chỉ thấy ba chiến thuyền ở dưới ánh mặt trời phát ra quang mang màu bạc, thân chiến thuyền màu đen ánh bạc vô cùng uy phong đứng sừng sững ở trên bến tàu, trên thân chiến thuyền thứ nhất có khắc hai chữ cái LL bằng tiếng Anh, là tên gọi tắt của Lục Tiểu Thanh cùng Lý Vô Diễm, trên thân chiến thuyền thứ hai có khắc một chữ cái Y, vốn là tên của Xuất Trần, trên thân chiến thuyền thứ ba có khắc hai chữ LT, tên gọi tắt của Thiên Vũ cùng Quân Hiên.

Lục Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn ba chiến thuyền, vung tay lên nói: “Lên thuyền.” rồi đi trước lôi kéo Vô Diễm bước về phía chiến thuyền thứ nhất, Xuất Trần cùng Khuynh Tường đi về phía chiến thuyền thứ hai, Lục Tiểu Lam đi về phía chiến thuyền thứ ba, phía sau hơn trăm người gào thét đi theo lên thuyền.

Đang lúc mọi người thu thập xong, là lúc có một chiếc xe ngựa rất nhanh chạy bon bon lại đây, dừng lại ở trên bến tàu, rèm che được vén lên lộ ra một khuôn mặt mỉm cười ôn nhu, nhìn mọi người ở trên thuyền nói: “Như thế nào lại không đợi chúng ta vậy.” Vừa nói vừa cùng người đi theo nhảy xuống xe ngựa.

Lục Tiểu Thanh cúi đầu vừa thấy đúng là Quân Hiên, Vô Diễm không khỏi cười rộ lên nói: “Đến thật đúng lúc, còn tưởng rằng người không đến chứ.”

Quân Hiên cười nhìn bọn họ nói: “Vì sao lại không đến? Có trò vui như vậy, sao có thể thiếu ta, ta ngồi trên chiến thuyền nào đây?”

Bên cạnh chàng là Tân Thành cũng cười híp mắt hướng Lục Tiểu Thanh vẫy tay nói: “Tiểu Thanh, muội đến đây, muội cũng phải đi.”

Lục Tiểu Thanh cười nhìn hai người nắm chặt tay nhau, trực tiếp hất đầu về một phía nói: “Chiến thuyền thứ ba là của hai người, tự mình đi lên đi, ta sắp khai thuyền rồi.”

Quân Hiên cùng Tân Thành cũng không nhiều lời, động tác nhanh nhẹn trực tiếp nhảy lên chiến thuyền thứ ba, tiếp nhận quần áo Lục Tiểu Lam đưa qua, chạy vào trong thay trang phục.

Lục Tiểu Thanh cùng Vô Diễm nhìn nhau, Vô Diễm mỉm cười nói: “Nàng phát lệnh đi.”

Lục Tiểu Thanh cười nói: “Ta không phải thuyền trưởng, ta cũng không biết đường biển, chàng làm đi, ba chiến thuyền này đều là do chàng tạo ra, chàng khẳng định là hiểu chúng hơn ta nhiều, trò này cũng bắt đầu từ chàng đi.”

Vô Diễm ôm Lục Tiểu Thanh nói: “Ta chỉ là muốn hoàn thành nguyện vọng của nàng mà thôi, ta.....”

Hai người đang tranh luận xem ai phát lệnh khai thuyền, thì trên bến tàu chậm rãi truyền đến một giọng nói mềm yếu: “Xuất Trần, ăn xong liền muốn chuẩn sao?”

Lục Tiểu Thanh cùng Vô Diễm cực kỳ khiếp sợ, đồng thời cùng nhìn về phía bến tàu, người ở trên ba chiến thuyền cũng nhất loạt vươn đầu ra nhìn, chỉ thấy có một nữ tử đang đứng đón gió ở trên bến tàu, nữ tử này ăn mặc cũng rất tùy ý, cũng không có trang điểm gì cả, mái tóc mềm mại được thả tự nhiên, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan tách ra cũng không phải là xuất sắc, ít nhất không có tuyệt mỹ như Xuất Trần, nhưng là cùng hợp lại với nhau lại mị hoặc nói không nên lời, một đôi mắt phượng hút hồn, đôi môi hơi mỏng đang cong cong chu lên, toàn bộ lông mi khéo mắt đều tản mát ra dụ hoặc làm cho người ta hít thở không thông.

Nếu nói Xuất Trần là thiên sứ Lucifer [3] lạc xuống trần gian, thì nữ nhân kia chính là Ma Quỷ Hoa [4] yêu diễm nhất địa ngục, hai người một người làm cho người ta thất hồn, một người làm cho người ta mất phách, một cái nhú mày cũng đủ để khuynh quốc khuynh thành, một lời nói thầm, một nụ cười nhẹ cũng đủ khiến cho vạn vật trong nhân gian mất hết nhan sắc.

[3] thiên sứ Lucifer : Theo kinh thánh Thiên Chúa giáo thì Lucifer là thiên thần bậc cao, với 3 đôi cánh (biểu tượng của quyền lực và quyền hạn). Nhiệm vụ của. Ngài là Người cố vấn của Thiên đàng. Nguyên nhân sâu xa nhất dẫn đến việc Lucier phát động cuộc bạo loạn này là sự sáng tạo ra loài người, và trên hết là việc Thiên Chúa ra lệnh cho toàn thể các thiên thần cúi mình trước loài người. Lucifer coi đây là một sự sỉ nhục, và sau đó ông bèn tập hợp các thiên sứ khác-những thiên sứ cũng coi hành động này là một sự sỉ nhục khi mà họ mới chính là tạo vật đầu tiên của Thiên chúa và khởi động cuộc bạo loạn. Khi mà sự bất đồng ko thể dung hòa , Lucifer đã dẫn đầu 14400 thiên thần tổ chức cuộc chiến HELL vs HEAVEN lừng danh

[4] Ma Quỷ Hoa: loài hoa nở ở địa ngục, nếu hít phải mùi hương Ma Quỷ hoa tràn ngập trong một thời gian khá lâu, cũng khiến cho công lực giảm bớt.

Mọi người chưa kịp bị nụ cười kia làm mất hết hồn, thì đã thấy Xuất Trần nghiêng người tựa vào trên thân thuyền thản nhiên cười nói: “Ta có ăn người sao? Ta như thế nào lại không biết điều đó?”

Nàng kia nhú mày cười nói: “Có ăn hay không cũng không phải do ngươi định đoạt, tất cả đều do ta định đoạt, ngươi muốn tránh khỏi sự truy đuổi của ta, ngươi cảm thấy có khả năng đó sao?” Vừa nói nâng tay chống cằm ném cho Xuất Trần một cái liếc mắt đưa tình đầy quyến rũ.

Trong mắt Xuất Trần chợt lóe sáng, cúi người ở trên thân thuyền khẽ cười nói: “Ngươi cảm thấy không có khả năng sao?”

Nàng kia vuốt nhẹ mái tóc dài, mỉm cười nói: “Ta cảm thấy không có khả năng, cho nên ta đuổi theo.” Dứt lời không hề nhìn về phía Xuất Trần, mà là quay đầu nhìn Lục Tiểu Thanh cùng Vô Diễm, Lục Tiểu Thanh ôm ngực nhìn nàng này, nàng kia cười nói với Lục Tiểu Thanh: “Tỷ tỷ, muội gọi là Tử Mị, trước đó vài ngày ngẫu nhiên gặp được Xuất Trần, Tử Mị thích Xuất Trần, muội muốn cùng hắn ở cùng một chỗ, tỷ tỷ, muội có thể lên thuyền được không?”

Lục Tiểu Thanh âm thầm vỗ tay một cái, Tử Mị này là coi trọng Xuất Trần nên mới dây dưa đến tận đây, bất quá thoải mái nói ra mình thích hắn như vậy, không biết là nàng hơn nữ tử thời đại này bao nhiêu đây, mình rất thích nữ nhân thẳng thắn như vậy, tuy rằng về bề ngoài của nàng lẳng lơ đến tận xương, mị thái tự nhiên, kỳ thực lại là yêu chính là yêu, hận chính là hận, không cần phải che giấu chút nào cả, đây mới là người xứng với Xuất Trần.

Lập tức cùng Vô Diễm liếc nhau, không tiếng động hỏi ý tứ của Vô Diễm, mắt nhìn của mình đối với nam nhân có vẻ chuẩn, nhưng đánh giá nữ nhân có lẽ không được chuẩn lắm, Vô Diễm quay sang Xuất Trần hắc hắc cười lạnh, miệng lại thấp giọng nói: “Một lão hồ ly và một tiểu hồ ly, có trò hay để xem rồi.” Xuất Trần ung dung tựa vào thân thuyền, không phản đối cũng không đồng ý, nhếch môi nhìn Tử Mị tự nhiên hào phóng ở phía dưới, Lục Tiểu Thanh lúc này vùng tay lên nói: “Lên thuyền đi, Xuất Trần liền giao uội.”

Tử Mị kia cũng không nói lời cảm tạ, thân hình chớp lên liền nhảy về phía Xuất Trần đang đứng ở trên chiến thuyền, nhẹ nhàng cười nói với Xuất Trần đang tựa lưng vào thân thuyền, tiếp theo hôn một cái lên má Xuất Trần, thanh âm mềm mại nói với Xuất Trần: “Ta thích chàng, chàng cho dù có đi đến tận chân trời, ta cũng sẽ đuổi theo chàng.”

Xuất Trần nhìn Tử Mị trước mặt, nhú mày cười cười cũng không nói chuyện, Tử Mị cũng không cần hắn trả lời, nở nụ cười thư thái ôm lấy cánh tay Xuất Trần, Xuất Trần thấy Tử Mị cười cực kỳ mị hoặc, nhưng

là ánh mắt kia lại vô cùng hồn nhiên, không khỏi cũng khẽ nở nụ cười, một người vẻ ngoài lẳng lơ đến tận xương như vậy, nhưng bên trong lại vô cùng thuần khiết, có một người với nhiều bộ mặt quỷ kế đa đoan, giảo hoạt gian trá bởi ở bên cạnh, một đường này cũng sẽ không tịch mịch.

Vô Diễm cười nhìn Lục Tiểu Thanh nói: “Thanh Nhi, khai thuyền đi, chúng ta đi chinh phục thế giới.”

Lục Tiểu Thanh lập tức mặt mày hớn hở, thần thái như bay lên, một phen rút bội đao ở bên hông ra, chỉ thẳng lên trời lớn tiếng nói: “Đi, chúng ta đi làm hải tặc, trạm thứ nhất, Nhật Bản.”

Lời còn chưa dứt, tiếng rẽ nước ào ào vang lên, ba chiến thuyền ở trong ánh mắt của mọi người rời bến, hướng về đại dương bao la mà đi, đứng ở trên chiến thuyền thứ nhất, có một nam một nữ đang đứng dựa sát vào nhau nhìn phương xa, ở dưới ánh nắng vàng mùa hạ, hai người được bao phủ bởi một tầng sắc thái mê ly, dần dần dung nhập vào trời cao biển rộng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quay-ve-doi-duong-lam-luu-manh>